

Phượng Nghịch Thiên Hạ

Contents

Phượng Nghịch Thiên Hạ	13
1. Chương 1: Xuyên Qua (1)	13
2. Chương 2: Xuyên Qua (2)	15
3. Chương 3: Cường Giả Vi Tôn (1)	16
4. Chương 4: Cường Giả Vi Tôn (2)	17
5. Chương 5: Cường Giả Vi Tôn (3)	19
6. Chương 6: Cường Giả Vi Tôn (4)	20
7. Chương 7: Cường Giả Vi Tôn (5)	21
8. Chương 8: Cường Giả Vi Tôn (6)	23
9. Chương 9: Cường Giả Vi Tôn (7)	24
10. Chương 10: Cường Giả Vi Tôn (8)	25
11. Chương 11: Cường Giả Vi Tôn (9)	27
12. Chương 12: Cường Giả Vi Tôn (10)	28
13. Chương 13: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (1)	29
14. Chương 14: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (2)	31
15. Chương 15: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (3)	32
16. Chương 16: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (4)	33
17. Chương 17: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (5)	35
18. Chương 18: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (6)	36
19. Chương 19: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (7)	37
20. Chương 20: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (8)	39
21. Chương 21: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (9)	40
22. Chương 22: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (10)	41
23. Chương 23: Vô Cùng Nhục Nhã (1)	43
24. Chương 24: Vô Cùng Nhục Nhã (2)	44
25. Chương 25: Vô Cùng Nhục Nhã (3)	45
26. Chương 26: Vô Cùng Nhục Nhã (4)	46
27. Chương 27: Vô Cùng Nhục Nhã (5)	48
28. Chương 28: Vô Cùng Nhục Nhã (6)	49
29. Chương 29: Vô Cùng Nhục Nhã (7)	50
30. Chương 30: Vô Cùng Nhục Nhã (8)	52
31. Chương 31: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (1)	53
32. Chương 32: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (2)	55
33. Chương 33: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (3)	56
34. Chương 34: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (4)	57
35. Chương 35: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (5)	58
36. Chương 36: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (6)	59
37. Chương 37: Con Tin Của Bắc Diệu Quốc (7)	61
38. Chương 38: Con Tin Của Bắc Diệu Quốc (8)	62
39. Chương 39: Con Tin Của Bắc Diệu Quốc (9)	63
40. Chương 40: Con Tin Của Bắc Diệu Quốc (10)	65
41. Chương 41: Thiên Tài (1)	66

42. Chương 42: Thiên Tài (2)	67
43. Chương 43: Thiên Tài (3)	69
44. Chương 44: Thiên Tài (4)	70
45. Chương 45: Thiên Tài (5)	71
46. Chương 46: Thiên Tài (6)	72
47. Chương 47: Thiên Tài (7)	74
48. Chương 48: Thiên Tài (8)	75
49. Chương 49: Đại Hội Đấu Giá (1)	76
50. Chương 50: Đại Hội Đấu Giá (2)	78
51. Chương 51: Đại Hội Đấu Giá (3)	79
52. Chương 52: Đại Hội Đấu Giá (4)	80
53. Chương 53: Đại Hội Đấu Giá (5)	81
54. Chương 54: Đại Hội Đấu Giá (6)	82
55. Chương 55: Đại Hội Đấu Giá (7)	84
56. Chương 56: Đại Hội Đấu Giá (8)	85
57. Chương 57: Đại Hội Đấu Giá (9)	86
58. Chương 58: Đại Hội Đấu Giá (10)	87
59. Chương 59: Âm Ngươi Một Phát (1)	89
60. Chương 60: Âm Ngươi Một Phát (2)	90
61. Chương 61: Âm Ngươi Một Phát (3)	91
62. Chương 62: Âm Ngươi Một Phát (4)	92
63. Chương 63: Âm Ngươi Một Phát (5)	93
64. Chương 64: Âm Ngươi Một Phát (6)	95
65. Chương 65: Âm Ngươi Một Phát (7)	96
66. Chương 66: Âm Ngươi Một Phát (8)	97
67. Chương 67: Cung Đình Dạ Yến (1)	98
68. Chương 68: Cung Đình Dạ Yến (2)	100
69. Chương 69: Cung Đình Dạ Yến (3)	101
70. Chương 70: Cung Đình Dạ Yến (4)	102
71. Chương 71: Cung Đình Dạ Yến (5)	103
72. Chương 72: Cung Đình Dạ Yến (6)	105
73. Chương 73: Cung Đình Dạ Yến (7)	106
74. Chương 74: Cung Đình Dạ Yến (8)	107
75. Chương 75: Cung Đình Dạ Yến (9)	108
76. Chương 76: Cung Đình Dạ Yến (10)	110
77. Chương 77: Cường Giả Khiêu Khích (1)	111
78. Chương 78: Cường Giả Khiêu Khích (2)	112
79. Chương 79: Cường Giả Khiêu Khích (3)	114
80. Chương 80: Cường Giả Khiêu Khích (4)	115
81. Chương 81: Cường Giả Khiêu Khích (5)	116
82. Chương 82: Cường Giả Khiêu Khích (6)	118
83. Chương 83: Cường Giả Khiêu Khích (7)	119
84. Chương 84: Cường Giả Khiêu Khích (8)	120
85. Chương 85: Cường Giả Khiêu Khích (9)	122
86. Chương 86: Cường Giả Khiêu Khích (10)	123
87. Chương 87: Linh Ương Học Viện (1)	124
88. Chương 88: Linh Ương Học Viện (2)	125
89. Chương 89: Linh Ương Học Viện (3)	126
90. Chương 90: Linh Ương Học Viện (4)	128
91. Chương 91: Linh Ương Học Viện (5)	129
92. Chương 92: Linh Ương Học Viện (6)	130
93. Chương 93: Linh Ương Học Viện (7)	131
94. Chương 94: Linh Ương Học Viện (8)	132
95. Chương 95: Linh Ương Học Viện (9)	134

96. Chương 96: Linh Ương Học Viện (10)	135
97. Chương 97: Võ Đài Luận Võ (1)	136
98. Chương 98: Võ Đài Luận Võ (2)	138
99. Chương 99: Võ Đài Luận Võ (3)	139
100. Chương 100: Võ Đài Luận Võ (4)	140
101. Chương 101: Võ Đài Luận Võ (5)	142
102. Chương 102: Võ Đài Luận Võ (6)	143
103. Chương 103: Võ Đài Luận Võ (7)	144
104. Chương 104: Võ Đài Luận Võ (8)	145
105. Chương 105: Võ Đài Luận Võ (9)	147
106. Chương 106: Võ Đài Luận Võ (10)	148
107. Chương 107: Ném Đá Dấu Tay (1)	149
108. Chương 108: Ném Đá Dấu Tay (2)	151
109. Chương 109: Ném Đá Dấu Tay (3)	152
110. Chương 110: Ném Đá Dấu Tay (4)	153
111. Chương 111: Ném Đá Dấu Tay (5)	154
112. Chương 112: Ném Đá Dấu Tay (6)	156
113. Chương 113: Ném Đá Dấu Tay (7)	157
114. Chương 114: Ném Đá Dấu Tay (8)	158
115. Chương 115: Ném Đá Dấu Tay (9)	159
116. Chương 116: Ném Đá Dấu Tay (10)	161
117. Chương 117: Ném Đá Dấu Tay (11)	162
118. Chương 118: Ném Đá Dấu Tay (12)	163
119. Chương 119: Ném Đá Dấu Tay (13)	164
120. Chương 120: Ném Đá Dấu Tay (14)	165
121. Chương 121: Ném Đá Dấu Tay (15)	166
122. Chương 122: Ném Đá Dấu Tay (16)	168
123. Chương 123: Ném Đá Dấu Tay (17)	169
124. Chương 124: Ném Đá Dấu Tay (18)	170
125. Chương 125: Ném Đá Dấu Tay (19)	171
126. Chương 126: Ném Đá Dấu Tay (20)	173
127. Chương 127: Minh Tranh Ấm Đấu (1)	174
128. Chương 128: Minh Tranh Ấm Đấu (2)	175
129. Chương 129: Minh Tranh Ấm Đấu (3)	176
130. Chương 130: Minh Tranh Ấm Đấu (4)	177
131. Chương 131: Minh Tranh Ấm Đấu (5)	178
132. Chương 132: Minh Tranh Ấm Đấu (6)	180
133. Chương 133: Minh Tranh Ấm Đấu (7)	181
134. Chương 134: Minh Tranh Ấm Đấu (8)	182
135. Chương 135: Minh Tranh Ấm Đấu (9)	183
136. Chương 136: Minh Tranh Ấm Đấu (10)	185
137. Chương 137: Minh Tranh Ấm Đấu (11)	186
138. Chương 138: Minh Tranh Ấm Đấu (12)	187
139. Chương 139: Minh Tranh Ấm Đấu (13)	188
140. Chương 140: Minh Tranh Ấm Đấu (14)	189
141. Chương 141: Linh Giả Chí Tôn (1)	191
142. Chương 142: Linh Giả Chí Tôn (2)	192
143. Chương 143: Linh Giả Chí Tôn (3)	193
144. Chương 144: Linh Giả Chí Tôn (4)	194
145. Chương 145: Linh Giả Chí Tôn (5)	196
146. Chương 146: Linh Giả Chí Tôn (6)	197
147. Chương 147: Linh Giả Chí Tôn (7)	197
148. Chương 148: Linh Giả Chí Tôn (8)	198
149. Chương 149: Linh Giả Chí Tôn (9)	199

150. Chương 150: Linh Giả Chí Tôn (10)	201
151. Chương 151: Trùng Phạt Chi Hỏa (1)	202
152. Chương 152: Trùng Phạt Chi Hỏa (2)	203
153. Chương 153: Trùng Phạt Chi Hỏa (3)	204
154. Chương 154: Trùng Phạt Chi Hỏa (4)	205
155. Chương 155: Trùng Phạt Chi Hỏa (5)	207
156. Chương 156: Trùng Phạt Chi Hỏa (6)	208
157. Chương 157: Trùng Phạt Chi Hỏa (7)	209
158. Chương 158: Trùng Phạt Chi Hỏa (8)	210
159. Chương 159: Trùng Phạt Chi Hỏa (9)	212
160. Chương 160: Trùng Phạt Chi Hỏa (10)	213
161. Chương 161: Trùng Phạt Chi Hỏa (11)	214
162. Chương 162: Trùng Phạt Chi Hỏa (12)	215
163. Chương 163: Trùng Phạt Chi Hỏa (13)	217
164. Chương 164: Trùng Phạt Chi Hỏa (14)	218
165. Chương 165: Trùng Phạt Chi Hỏa (15)	219
166. Chương 166: Trùng Phạt Chi Hỏa (16)	220
167. Chương 167: Trùng Phạt Chi Hỏa (17)	222
168. Chương 168: Trùng Phạt Chi Hỏa (18)	223
169. Chương 169: Trùng Phạt Chi Hỏa (19)	224
170. Chương 170: Trùng Phạt Chi Hỏa (20)	225
171. Chương 171: Luyện Dược Thuật (1)	227
172. Chương 172: Luyện Dược Thuật (2)	228
173. Chương 173: Luyện Dược Thuật (3)	229
174. Chương 174: Luyện Dược Thuật (4)	230
175. Chương 175: Luyện Dược Thuật (5)	232
176. Chương 176: Luyện Dược Thuật (6)	234
177. Chương 177: Luyện Dược Thuật (7)	235
178. Chương 178: Luyện Dược Thuật (8)	236
179. Chương 179: Luyện Dược Thuật (9)	237
180. Chương 180: Luyện Dược Thuật (10)	239
181. Chương 181: Luyện Dược Thuật (11)	240
182. Chương 182: Luyện Dược Thuật (12)	241
183. Chương 183: Luyện Dược Thuật (13)	242
184. Chương 184: Luyện Dược Thuật (14)	243
185. Chương 185: Luyện Dược Thuật (15)	245
186. Chương 186: Luyện Dược Thuật (16)	246
187. Chương 187: Luyện Dược Thuật (17)	247
188. Chương 188: Luyện Dược Thuật (18)	248
189. Chương 189: Luyện Dược Thuật (19)	249
190. Chương 190: Khác Nhau Một Trời Một Vực (1)	251
191. Chương 191: Khác Nhau Một Trời Một Vực (2)	252
192. Chương 192: Khác Nhau Một Trời Một Vực (3)	253
193. Chương 193: Khác Nhau Một Trời Một Vực (4)	254
194. Chương 194: Khác Nhau Một Trời Một Vực (5)	255
195. Chương 195: Khác Nhau Một Trời Một Vực (6)	257
196. Chương 196: Khác Nhau Một Trời Một Vực (7)	258
197. Chương 197: Khác Nhau Một Trời Một Vực (8)	259
198. Chương 198: Khác Nhau Một Trời Một Vực (9)	260
199. Chương 199: Khác Nhau Một Trời Một Vực (10)	261
200. Chương 200: Khác Nhau Một Trời Một Vực (11)	263
201. Chương 201: Khác Nhau Một Trời Một Vực (12)	264
202. Chương 202: Khác Nhau Một Trời Một Vực (13)	265
203. Chương 203: Khác Nhau Một Trời Một Vực (14)	266

204. Chương 204: Khác Nhau Một Trời Một Vực (15)	267
205. Chương 205: Khác Nhau Một Trời Một Vực (16)	269
206. Chương 206: Khác Nhau Một Trời Một Vực (17)	270
207. Chương 207: Khác Nhau Một Trời Một Vực (18)	271
208. Chương 208: Khác Nhau Một Trời Một Vực (19)	272
209. Chương 209: Khác Nhau Một Trời Một Vực (20)	273
210. Chương 210: Mã Trường Kinh Biển (1)	274
211. Chương 211	276
212. Chương 212: Mã Trường Kinh Biển (3)	277
213. Chương 213: Mã Trường Kinh Biển (4)	278
214. Chương 214: Mã Trường Kinh Biển (5)	280
215. Chương 215: Mã Trường Kinh Biển (6)	281
216. Chương 216: Mã Trường Kinh Biển (7)	282
217. Chương 217: Mã Trường Kinh Biển (8)	284
218. Chương 218: Mã Trường Kinh Biển (9)	285
219. Chương 219: Mã Trường Kinh Biển (10)	286
220. Chương 220: Mã Trường Kinh Biển (11)	287
221. Chương 221: Mã Trường Kinh Biển (12)	289
222. Chương 222: Mã Trường Kinh Biển (13)	290
223. Chương 223: Mã Trường Kinh Biển (14)	291
224. Chương 224: Mã Trường Kinh Biển (15)	293
225. Chương 225: Mã Trường Kinh Biển (16)	294
226. Chương 226: Mã Trường Kinh Biển (17)	295
227. Chương 227: Mã Trường Kinh Biển (18)	296
228. Chương 228: Mã Trường Kinh Biển (19)	298
229. Chương 229: Mã Trường Kinh Biển (20)	299
230. Chương 230: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (1)	300
231. Chương 231: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (2)	301
232. Chương 232: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (3)	303
233. Chương 233: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (4)	304
234. Chương 234: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (5)	305
235. Chương 235: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (6)	306
236. Chương 236: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (7)	308
237. Chương 237: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (8)	309
238. Chương 238: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (9)	310
239. Chương 239: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (10)	311
240. Chương 240: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (11)	312
241. Chương 241: Âm Mưu Tính Toán (1)	314
242. Chương 242: Âm Mưu Tính Toán (2)	315
243. Chương 243: Âm Mưu Tính Toán (3)	316
244. Chương 244: Âm Mưu Tính Toán (4)	317
245. Chương 245: Âm Mưu Tính Toán (5)	318
246. Chương 246: Âm Mưu Tính Toán (6)	320
247. Chương 247: Âm Mưu Tính Toán (7)	321
248. Chương 248: Âm Mưu Tính Toán (8)	322
249. Chương 249: Chinh Đồn Gia Phong (1)	323
250. Chương 250: Chinh Đồn Gia Phong (2)	324
251. Chương 252: Chinh Đồn Gia Phong (4)	325
252. Chương 253: Chinh Đồn Gia Phong (5)	327
253. Chương 254: Chinh Đồn Gia Phong (6)	328
254. Chương 255: Chinh Đồn Gia Phong (7)	329
255. Chương 256: Chinh Đồn Gia Phong (8)	330
256. Chương 257: Chinh Đồn Gia Phong (9)	331
257. Chương 258: Chinh Đồn Gia Phong (10)	332

258. Chương 259:	Ai Dám Động Đến Ta (1)	334
259. Chương 260:	Ai Dám Động Đến Ta (2)	334
260. Chương 261:	Ai Dám Động Đến Ta (3)	336
261. Chương 262:	Ai Dám Động Đến Ta (4)	337
262. Chương 263:	Ai Dám Động Đến Ta (5)	338
263. Chương 264:	Ai Dám Động Đến Ta (6)	339
264. Chương 265:	Ai Dám Động Đến Ta (7)	340
265. Chương 266:	Ai Dám Động Đến Ta (8)	342
266. Chương 267:	Ai Dám Động Đến Ta (9)	343
267. Chương 268:	Ai Dám Động Đến Ta (10)	344
268. Chương 269:	Nhất Gia Chi Chủ (1)	345
269. Chương 270:	Nhất Gia Chi Chủ (2)	347
270. Chương 271:	Nhất Gia Chi Chủ (3)	348
271. Chương 272:	Nhất Gia Chi Chủ (4)	349
272. Chương 273:	Nhất Gia Chi Chủ (5)	350
273. Chương 274:	Nhất Gia Chi Chủ (6)	351
274. Chương 275:	Nhất Gia Chi Chủ (7)	352
275. Chương 276:	Nhất Gia Chi Chủ (8)	353
276. Chương 277:	Nhất Gia Chi Chủ (9)	354
277. Chương 278:	Nhất Gia Chi Chủ (10)	356
278. Chương 279:	Nhất Gia Chi Chủ (11)	357
279. Chương 280:	Nhất Gia Chi Chủ (12)	358
280. Chương 281:	Nhất Gia Chi Chủ (13)	359
281. Chương 282:	Nhất Gia Chi Chủ (14)	361
282. Chương 283:	Nhất Gia Chi Chủ (15)	362
283. Chương 284:	Nhất Gia Chi Chủ (16)	363
284. Chương 285:	Nhất Gia Chi Chủ (17)	364
285. Chương 286:	Nhất Gia Chi Chủ (18)	366
286. Chương 287:	Sư Phụ Tại Thượng (1)	367
287. Chương 288:	Sư Phụ Tại Thượng (2)	368
288. Chương 289:	Sư Phụ Tại Thượng (3)	369
289. Chương 290:	Sư Phụ Tại Thượng (4)	370
290. Chương 291:	Sư Phụ Tại Thượng (5)	372
291. Chương 293:	Sư Phụ Tại Thượng (7)	373
292. Chương 294:	Sư Phụ Tại Thượng (8)	374
293. Chương 295:	Sư Phụ Tại Thượng (9)	375
294. Chương 296:	Sư Phụ Tại Thượng (10)	377
295. Chương 297:	Trả Lại Gấp Mười Lần (1)	378
296. Chương 298:	Trả Lại Gấp Mười Lần (2)	379
297. Chương 299:	Trả Lại Gấp Mười Lần (3)	380
298. Chương 300:	Trả Lại Gấp Mười Lần (4)	381
299. Chương 301:	Trả Lại Gấp Mười Lần (5)	383
300. Chương 302:	Trả Lại Gấp Mười Lần (6)	384
301. Chương 303:	Trả Lại Gấp Mười Lần (7)	385
302. Chương 304:	Trả Lại Gấp Mười Lần (8)	386
303. Chương 305:	Trả Lại Gấp Mười Lần (9)	387
304. Chương 306:	Trả Lại Gấp Mười Lần (10)	389
305. Chương 307:	Trả Lại Gấp Mười Lần (11)	390
306. Chương 308:	Trả Lại Gấp Mười Lần (12)	391
307. Chương 309:	Trả Lại Gấp Mười Lần (13)	392
308. Chương 310:	Trả Lại Gấp Mười Lần (14)	393
309. Chương 311:	Trả Lại Gấp Mười Lần (15)	395
310. Chương 312:	Trả Lại Gấp Mười Lần (16)	396
311. Chương 313:	Trả Lại Gấp Mười Lần (17)	397

312. Chương 314:	Trả Lại Gấp Mười Lần (18)	398
313. Chương 315:	Phù Quang Rừng Rậm (1)	400
314. Chương 316:	Phù Quang Rừng Rậm (2)	401
315. Chương 317:	Phù Quang Rừng Rậm (3)	402
316. Chương 318:	Phù Quang Rừng Rậm (4)	403
317. Chương 319:	Phù Quang Rừng Rậm (5)	404
318. Chương 320:	Phù Quang Rừng Rậm (6)	405
319. Chương 321:	Phù Quang Rừng Rậm (7)	406
320. Chương 322:	Phù Quang Rừng Rậm (8)	408
321. Chương 323:	Phù Quang Rừng Rậm (9)	409
322. Chương 324:	Phù Quang Rừng Rậm (10)	410
323. Chương 325:	Phù Quang Rừng Rậm (11)	411
324. Chương 326:	Phù Quang Rừng Rậm (12)	412
325. Chương 327:	Phù Quang Rừng Rậm (13)	414
326. Chương 328:	Phù Quang Rừng Rậm (14)	415
327. Chương 329:	Ấu Thú Thần Cấp (1)	416
328. Chương 330:	Ấu Thú Thần Cấp (2)	417
329. Chương 331:	Ấu Thú Thần Cấp (3)	418
330. Chương 332:	Ấu Thú Thần Cấp (4)	419
331. Chương 333:	Ấu Thú Thần Cấp (5)	420
332. Chương 334:	Ấu Thú Thần Cấp (6)	422
333. Chương 335:	Ấu Thú Thần Cấp (7)	423
334. Chương 336:	Ấu Thú Thần Cấp (8)	424
335. Chương 337:	Ấu Thú Thần Cấp (9)	425
336. Chương 338:	Ấu Thú Thần Cấp (10)	426
337. Chương 339:	Ấu Thú Thần Cấp (11)	427
338. Chương 340:	Ấu Thú Thần Cấp (12)	428
339. Chương 341:	Ấu Thú Thần Cấp (13)	430
340. Chương 342:	Ấu Thú Thần Cấp (14)	431
341. Chương 343:	Ấu Thú Thần Cấp (15)	432
342. Chương 344:	Ấu Thú Thần Cấp (16)	433
343. Chương 345:	Ấu Thú Thần Cấp(17)	434
344. Chương 346:	Thần Cấp Ấu Thú(18)	436
345. Chương 347:	Hồng Liên Tôn Thượng	437
346. Chương 348:	Hồng Liên Tôn Thượng (2)	438
347. Chương 349:	Hồng Liên Tôn Thượng(3)	439
348. Chương 350:	Hồng Liên Tôn Thượng(4)	440
349. Chương 351:	Hồng Liên Tôn Thượng(5)	441
350. Chương 352:	Hồng Liên Tôn Thượng(6)	442
351. Chương 353:	Hồng Liên Tôn Thượng	443
352. Chương 354:	Hồng Liên Tôn Thượng(8)	445
353. Chương 355:	Hồng Liên Tôn Thượng(9)	446
354. Chương 356:	Hồng Liên Tôn Thượng(10)	447
355. Chương 357:	Chim Sẻ Ở Đàng Sau(1)	448
356. Chương 358:	Chim Sẻ Ở Đàng Sau(2)	449
357. Chương 359:	Chim Sẻ Ở Đàng Sau(3)	450
358. Chương 360:	Chim Sẻ Ở Đàng Sau(4)	452
359. Chương 361:	Chim Sẻ Đàng Sậu(5)	453
360. Chương 362:	Chim Sẻ Ở Đàng Sau(6)	454
361. Chương 363:	Chim Sẻ Ở Đàng Sau(7)	456

362. Chương 364: Chim Sẻ Ở Đàng Sau(8)	457
363. Chương 365: Chim Sẻ Ở Đàng Sau(9)	458
364. Chương 366: Chim Sẻ Ở Đàng Sau(10)	459
365. Chương 367: Dệt Mộng Chi Thú(1)	461
366. Chương 368: Dệt Mộngchi Thú(2)	462
367. Chương 369: Dệt Mộng Chi Thú 3	463
368. Chương 370: Dệt Mộng Chi Thú 4	464
369. Chương 371: Dệt Mộng Chi Thú 5	465
370. Chương 372: Dệt Mộng Chi Thú 6	466
371. Chương 373: Dệt Mộng Chi Thú 7	468
372. Chương 374: Dệt Mộng Chi Thú 8	469
373. Chương 375: Dệt Mộng Chi Thú 9	470
374. Chương 376: Dệt Mộng Chi Thú 10	472
375. Chương 377: Thái Hậu Hồi Chiều 1	473
376. Chương 378: Thái Hậu Hồi Chiều 2	474
377. Chương 379: Thái Hậu Hồi Chiều 3	475
378. Chương 380: Thái Hậu Hồi Chiều 4	477
379. Chương 381: Thái Hậu Hồi Chiều 5	478
380. Chương 382: Thái Hậu Hồi Chiều 6	479
381. Chương 383: Thái Hậ Hồi Chiều 7	480
382. Chương 384: Thái Hậ Hồi Chiều 8	481
383. Chương 385: Thái Hậu Hồi Chiều 9	483
384. Chương 386: Thái Hậu Hồi Chiều 10	484
385. Chương 387: Màu Mực Này Liên 1	485
386. Chương 388: Màu Mực Này Liên 2	487
387. Chương 389: Màu Mực Này Liên 3	488
388. Chương 390: Màu Mực Này Liên 4	489
389. Chương 391: Màu Mực Này Liên 5	491
390. Chương 392: Màu Mực Này Liên 6	492
391. Chương 393: Màu Mực Này Liên 7	493
392. Chương 394: Màu Mực Này Liên 8	494
393. Chương 395: Màu Mực Này Liên 9	496
394. Chương 396: Màu Mực Này Lien 10	497
395. Chương 397: Tẩy Tủy Đan 1	498
396. Chương 398: Tẩy Tủy Đan 2	499
397. Chương 399: Tẩy Tủy Đan 3	501
398. Chương 400: Tẩy Tủy Đan 4	502
399. Chương 401: Tẩy Tủy Đan 5	503
400. Chương 402: Tẩy Tủy Đan 6	504
401. Chương 403: Tẩy Tủy Đan 7	506
402. Chương 404: Tẩy Tủy Đan 8	507
403. Chương 405: Tẩy Tủy Đan 9	508
404. Chương 406: Tẩy Tủy Đan 10	509
405. Chương 407: Hoàng Hậu Oai	510
406. Chương 408: Hoàng Hậu Oai 2	512
407. Chương 409: Hoàng Hậu Oai 3	513
408. Chương 410: Hoàng Hậu Oai 4	514
409. Chương 411: Hoàng Hậu Oai 5	515
410. Chương 412: Hoàng Hậu Oai 6	517
411. Chương 413: Hoàng Hậu Oai 7	518
412. Chương 414: Hoàng Hậu Oai 8	519
413. Chương 415: Hoàng Hậu Oai 9	520
414. Chương 416: Hoàng Hậu Oai 10	522
415. Chương 417: Bỏ Minh Bí Ẩn 1	523

416. Chương 418: Bỏ Minh Bí Ẩn 2	524
417. Chương 419: Bỏ Minh Bí Ẩn 3	526
418. Chương 420: Bỏ Minh Bí Ẩn 4	527
419. Chương 421: Bỏ Minh Bí Ẩn 5	528
420. Chương 422: Bỏ Minh Bí Ẩn 6	530
421. Chương 423: Bỏ Minh Bí Ẩn 7	531
422. Chương 424: Bỏ Minh Bí Ẩn 8	532
423. Chương 425: Bỏ Minh Bí Ẩn 9	534
424. Chương 426: Bỏ Minh Bí Ẩn 10	535
425. Chương 427: Chân Tướng Hiện Lên 1	536
426. Chương 428: Chân Tướng Hiện Lên 2	538
427. Chương 429: Chân Tướng Hiện Lên 3	539
428. Chương 430: Chân Tướng Hiện Lên 4	540
429. Chương 431: Chân Tướng Hiện Lên 5	541
430. Chương 432: Chân Tướng Hiện Lên 6]	543
431. Chương 433: Thiên Hạ Là Địch 1	544
432. Chương 434: Thiên Hạ Là Địch 2	545
433. Chương 435: Thiên Hạ Là Địch 3	547
434. Chương 436: Thiên Hạ Là Địch 4	548
435. Chương 437: Thiên Hạ Là Địch 5	549
436. Chương 438: Thiên Hạ Là Địch 6	550
437. Chương 439: Thiên Hạ Là Địch 7	552
438. Chương 440: Thiên Hạ Là Địch 8	553
439. Chương 441: Thiên Hạ Là Địch (9)	554
440. Chương 442: Thiên Hạ Là Địch (10)	555
441. Chương 443: Thiên Hạ Là Địch (11)	556
442. Chương 444: Thiên Hạ Là Địch (12)	557
443. Chương 445: Thiên Hạ Là Địch (13)	558
444. Chương 446: Thiên Hạ Là Địch (14)	558
445. Chương 447: Thiên Hạ Là Địch (15)	559
446. Chương 448: Thiên Hạ Là Địch (16)	560
447. Chương 449: Thiên Hạ Là Địch (17)	561
448. Chương 450: Thiên Hạ Là Địch (18)	562
449. Chương 451: Thiên Hạ Là Địch (19)	562
450. Chương 452: Thiên Hạ Là Địch (20)	563
451. Chương 453: Thiên Hạ Là Địch (21)	564
452. Chương 454: Thiên Hạ Là Địch (22)	565
453. Chương 455: Thiên Hạ Là Địch (23)	566
454. Chương 456: Thiên Hạ Là Địch (24)	567
455. Chương 457: Thiên Hạ Là Địch (25)	568
456. Chương 458: Thiên Hạ Là Địch (26)	569
457. Chương 459: Thiên Hạ Là Địch (27)	569
458. Chương 460: Thiên Hạ Là Địch (28)	570
459. Chương 461: Thiên Hạ Là Địch (29)	571
460. Chương 462: Thiên Hạ Là Địch (30)	572
461. Chương 463: Sơ Chiến Hồng Liên (1)	573
462. Chương 464: Sơ Chiến Hồng Liên (2)	574
463. Chương 465: Sơ Chiến Hồng Liên (3)	575
464. Chương 466	575
465. Chương 467: Sơ Chiến Hồng Liên (5)	576
466. Chương 468: Sơ Chiến Hồng Liên (6)	577
467. Chương 469: Sơ Chiến Hồng Liên (7)	578
468. Chương 470: Sơ Chiến Hồng Liên (8)	579

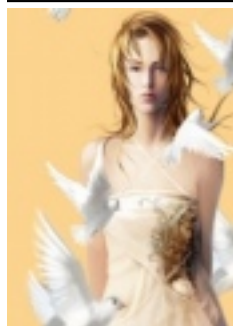
469. Chương 471:	Sơ Chiến Hồng Liên (9)	580
470. Chương 472:	Sơ Chiến Hồng Liên (10)	580
471. Chương 473:	Phong Khởi Lâm Hoài (1)	581
472. Chương 474:	Phong Khởi Lâm Hoài (2)	582
473. Chương 475:	Phong Khởi Lâm Hoài (3)	583
474. Chương 476:	Phong Khởi Lâm Hoài (4)	584
475. Chương 477:	Phong Khởi Lâm Hoài (5)	585
476. Chương 478:	Phong Khởi Lâm Hoài (6)	586
477. Chương 479:	Phong Khởi Lâm Hoài (7)	586
478. Chương 480:	Phong Khởi Lâm Hoài (8)	587
479. Chương 481:	Phong Khởi Lâm Hoài (9)	589
480. Chương 482:	Phong Khởi Lâm Hoài (10)	589
481. Chương 483:	Năm Năm Sau (1)	590
482. Chương 484:	Năm Năm Sau (2)	591
483. Chương 485:	Năm Năm Sau (3)	592
484. Chương 486:	Năm Năm Sau (4)	593
485. Chương 487:	Năm Năm Sau (5)	594
486. Chương 488:	Năm Năm Sau (6)	595
487. Chương 489:	Năm Năm Sau (7)	596
488. Chương 490:	Năm Năm Sau (8)	597
489. Chương 491:	Năm Năm Sau (9)	598
490. Chương 492:	Năm Năm Sau (10)	599
491. Chương 493:	Già Dạ Vương (1)	600
492. Chương 494:	Già Dạ Vương (2)	600
493. Chương 495:	Già Dạ Vương (3)	601
494. Chương 496:	Già Dạ Vương (4)	602
495. Chương 497:	Già Dạ Vương (5)	603
496. Chương 498:	Già Dạ Vương (6)	604
497. Chương 499:	Già Dạ Vương (7)	604
498. Chương 500:	Già Dạ Vương (8)	605
499. Chương 501:	Già Dạ Vương (9)	606
500. Chương 502:	Già Dạ Vương (10)	607
501. Chương 503:	Già Dạ Vương (11)	608
502. Chương 504:	Già Dạ Vương (12)	609
503. Chương 505:	Già Dạ Vương (13)	609
504. Chương 506:	Già Dạ Vương (14)	610
505. Chương 507:	Già Dạ Vương (15)	611
506. Chương 508:	Già Dạ Vương (16)	612
507. Chương 509:	Già Dạ Vương (17)	613
508. Chương 510:	Già Dạ Vương (18)	613
509. Chương 511:	Già Dạ Vương (19)	614
510. Chương 512:	Già Dạ Vương (20)	615
511. Chương 513:	Dong Binh Vương Lệnh (1)	616
512. Chương 514:	Dong Binh Vương Lệnh (2)	617
513. Chương 515:	Dong Binh Vương Lệnh (3)	618
514. Chương 516:	Dong Binh Vương Lệnh (4)	618
515. Chương 517:	Dong Binh Vương Lệnh (5)	619
516. Chương 518:	Dong Binh Vương Lệnh (6)	620
517. Chương 519:	Dong Binh Vương Lệnh (7)	621
518. Chương 520:	Dong Binh Vương Lệnh (8)	622
519. Chương 521:	Dong Binh Vương Lệnh (9)	623
520. Chương 522:	Dong Binh Vương Lệnh (10)	623
521. Chương 523:	Gặp Lại Cố Nhân (1)	624
522. Chương 524:	Gặp Lại Cố Nhân (2)	625

523. Chương 525: Gặp Lại Cố Nhân (3)	626
524. Chương 526: Gặp Lại Cố Nhân (4)	627
525. Chương 527: Gặp Lại Cố Nhân (5)	628
526. Chương 528: Gặp Lại Cố Nhân (6)	628
527. Chương 529: Gặp Lại Cố Nhân (7)	629
528. Chương 530: Gặp Lại Cố Nhân (8)	630
529. Chương 531: Gặp Lại Cố Nhân (9)	631
530. Chương 532: Gặp Lại Cố Nhân (10)	632
531. Chương 533: Giả Mạo Tề Vương (1)	632
532. Chương 534: Giả Mạo Tề Vương (2)	633
533. Chương 535: Giả Mạo Tề Vương (3)	634
534. Chương 536: Giả Mạo Tề Vương (4)	635
535. Chương 537: Giả Mạo Tề Vương (5)	636
536. Chương 538: Giả Mạo Tề Vương (6)	636
537. Chương 539: Giả Mạo Tề Vương (7)	637
538. Chương 540: Giả Mạo Tề Vương (8)	638
539. Chương 541: Giả Mạo Tề Vương (9)	639
540. Chương 542: Giả Mạo Tề Vương (10)	639
541. Chương 543: Đại Tái Đối Chiến (1)	640
542. Chương 544: Đại Tái Đối Chiến (2)	641
543. Chương 545: Đại Tái Đối Chiến (3)	642
544. Chương 546: Đại Tái Đối Chiến (4)	643
545. Chương 547: Đại Tái Đối Chiến (5)	643
546. Chương 548: Đại Tái Đối Chiến (6)	644
547. Chương 549: Đại Tái Đối Chiến (7)	645
548. Chương 550: Đại Tái Đối Chiến (8)	646
549. Chương 551: Đại Tái Đối Chiến (9)	647
550. Chương 552: Đại Tái Đối Chiến (10)	647
551. Chương 553: Tu La Thành (1)	648
552. Chương 554: Tu La Thành (2)	648
553. Chương 555: Tu La Thành (3)	649
554. Chương 556: Tu La Thành (4)	650
555. Chương 557: Tu La Thành (5)	651
556. Chương 558: Tu La Thành (6)	651
557. Chương 559: Tu La Thành (7)	652
558. Chương 560: Tu La Thành (8)	653
559. Chương 561: Tu La Thành (9)	654
560. Chương 562: Tu La Thành (10)	655
561. Chương 563: Phó Ước (1)	655
562. Chương 564: Phó Ước (2)	656
563. Chương 565: Phó Ước (3)	657
564. Chương 566: Phó Ước (4)	658
565. Chương 567: Phó Ước (5)	659
566. Chương 568: Phó Ước (6)	659
567. Chương 569: Phó Ước (7)	660
568. Chương 570: Phó Ước (8)	661
569. Chương 571: Phó Ước (9)	662
570. Chương 572: Phó Ước (10)	663
571. Chương 573: Huyền Xà Âm Hậu (1)	663
572. Chương 574: Huyền Xà Âm Hậu (2)	664
573. Chương 575: Huyền Xà Âm Hậu (3)	665
574. Chương 576: Huyền Xà Âm Hậu (4)	666
575. Chương 577: Huyền Xà Âm Hậu (5)	667
576. Chương 578: Huyền Xà Âm Hậu (6)	667

577. Chương 579: Huyền Xà Âm Hậu (7)	668
578. Chương 580: Huyền Xà Âm Hậu (8)	669
579. Chương 581: Huyền Xà Âm Hậu (9)	670
580. Chương 582: Huyền Xà Âm Hậu (10)	671
581. Chương 583: Dung Huyết Tận Xương (1) (máu Thấm Vào Sâu Trong Xương)	671
582. Chương 584: Dung Huyết Tận Xương (2)	672
583. Chương 585: Dung Huyết Tận Xương (3)	673
584. Chương 586: Dung Huyết Tận Xương (4)	674
585. Chương 587: Dung Huyết Tận Xương (5)	675
586. Chương 588: Dung Huyết Tận Xương (6)	675
587. Chương 589: Dung Huyết Tận Xương (7)	676
588. Chương 590: Dung Huyết Tận Xương (8)	677
589. Chương 591: Dung Huyết Tận Xương (9)	678
590. Chương 592: Dung Huyết Tận Xương (10)	679
591. Chương 593: Ta Dẫn Người Đi (1)	679
592. Chương 594: Ta Dẫn Người Đi (2)	680
593. Chương 595: Ta Dẫn Người Đi (3)	681
594. Chương 596: Ta Dẫn Người Đi (4)	682
595. Chương 597: Ta Dẫn Người Đi (5)	683
596. Chương 598: Ta Dẫn Người Đi (6)	684
597. Chương 599: Ta Dẫn Người Đi (7)	685
598. Chương 600: Ta Dẫn Người Đi (8)	686
599. Chương 602: Ta Dẫn Người Đi (10)	686
600. Chương 603: Ta Dẫn Người Đi (11)	687
601. Chương 604: Ta Dẫn Người Đi (12)	688
602. Chương 605: Ta Dẫn Người Đi (13)	689
603. Chương 606: Ta Dẫn Người Đi (14)	690
604. Chương 607: Ta Dẫn Người Đi (15)	691
605. Chương 608: Ta Dẫn Người Đi (16)	692
606. Chương 609: Ta Dẫn Người Đi (17)	693
607. Chương 610: Ta Dẫn Người Đi (18)	693
608. Chương 611	694
609. Chương 612	695
610. Chương 613	697
611. Chương 614	698
612. Chương 615: Chương 615 1	699
613. Chương 616: Thoát Khỏi Hung Ngục (4)	700
614. Chương 617: Thoát Khỏi Hung Ngục (5)	702
615. Chương 618: Thoát Khỏi Hung Ngục (6)	703
616. Chương 620: Thoát Khỏi Hung Ngục (8)	704
617. Chương 621: Thoát Khỏi Hung Ngục (9)	705
618. Chương 622: Thoát Khỏi Hung Ngục (10)	706
619. Chương 623: Hoàng Thất Phân Tranh (1)	708
620. Chương 624: Hoàng Thất Phân Tranh (2)	709
621. Chương 625: Chương 625'	710
622. Chương 626: Hoàng Thất Phân Tranh (4)	712
623. Chương 627: Hoàng Thất Phân Tranh (5)	713
624. Chương 628: Hoàng Thất Phân Tranh (6)	714
625. Chương 629: Hoàng Thất Phân Tranh (7)	716
626. Chương 630: Hoàng Thất Phân Tranh (8)	717
627. Chương 631: Hoàng Thất Phân Tranh (9)	718
628. Chương 632: Chương 632'	720
629. Chương 633: Hoàng Thất Phân Tranh (11)	721
630. Chương 634: Hoàng Thất Phân Tranh (12)	722

631. Chương 635: Hoàng Thất Phân Tranh (13)	724
632. Chương 636: Hoàng Thất Phân Tranh (14)	725
633. Chương 637: Hoàng Thất Phân Tranh (15)	726
634. Chương 638: Hoàng Thất Phân Tranh (16)	727
635. Chương 639: Hoàng Thất Phân Tranh (17)	729
636. Chương 640: Hoàng Thất Phân Tranh (18)	730
637. Chương 641: Hoàng Thất Phân Tranh (19)	731
638. Chương 642: Hoàng Thất Phân Tranh (20)	733
639. Chương 643: Hoàng Thất Chính Thống (1)	734
640. Chương 644: Hoàng Thất Chính Thống (2)	735
641. Chương 645: Hoàng Thất Chính Thống (3)	736
642. Chương 646: Hoàng Thất Chính Thống (4)	738
643. Chương 647: Hoàng Thất Chính Thống (5)	739
644. Chương 648: Hoàng Thất Chính Thống (6)	740
645. Chương 649: Hoàng Thất Chính Thống (7)	741
646. Chương 650: Hoàng Thất Chính Thống (8)	742
647. Chương 651: Hoàng Thất Chính Thống (9)	743
648. Chương 652: Hoàng Thất Chính Thống (10)	745
649. Chương 653: Gặp Lại Chiến Dã (1)	746
650. Chương 654: Gặp Lại Chiến Dã (2)	747

Phượng Nghịch Thiên Hạ

Giới thiệu

Một nữ sát thủ nổi tiếng ở thế kỷ 21 vô tình bị xuyên không đến với thời cổ đại nhập vào xác của tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-ngich-thien-ha>

1. Chương 1: Xuyên Qua (1)

Năm 2012 , Thượng Hải – Trung Quốc

Dưới màn đêm, con sông Hoàng Phố cuộn cuộn tuôn trào, được ánh đèn hai bên bờ sông trang điểm xán lạn lóa mắt, cảnh ca múa mừng thái bình nhộn nhịp diễn ra. Quả không hổ danh là Bất Dạ Chi Thành.

Ở phía Đông, tháp truyền hình Minh Châu cao 1535 thước, dưới ánh trăng lại càng thêm đồ sộ, hùng vĩ. Không ai thấy tại một nơi bí ẩn trên cao, một cái hắc sắc trường y thiếu nữ đang lặng lẽ đứng, hai tay khoanh trước ngực, hai mắt lạnh lẽo âm trầm nhìn vào chiếc du thuyền to lớn đang chậm rãi lướt đi trên sông Hoàng Phố.

Gần rồi.....

Chiếc du thuyền cao cấp này là của tập đoàn tài chính Nhật Bản Kitano, hiện tại trên thuyền đang cử hành buổi bán đấu giá, trong đó có rất nhiều trân bảo giá trị liên thành.

Hắc

~Nàng thích nhất là cướp đoạt đồ của người Nhật Bản a.

Du thuyền cuối cùng cũng miễn cưỡng chạy đến dưới chân nàng. Khóe môi duyên dáng hơi nhếch lên, mũi chân điểm nhẹ, bóng dáng xinh đẹp nhảy vọt lên, một đôi hắc dực cực lớn mở ra ngay sau lưng nàng.

Ánh trăng mờ hồ từ mây xám lộ ra, nhẹ nhàng chiếu rọi đến bóng dáng của thiếu nữ, một đầu hồng phát tựa hỏa diễm rực rỡ, đôi mắt màu trắng, quý dị nhưng tràn ngập hơi thở sát phạt.

Bóng người của nàng ở giữa không trung thoáng đình trệ, rồi đột nhiên nhanh như chớp hướng tới du thuyền trên sông lao tới!

Trong nháy mắt, bóng dáng bé nhỏ ấy đã vô thanh vô tức đáp xuống trên du thuyền, không để cho bất luận một tên thủ vệ nào phát hiện ra. Hắc dực trên lưng bỗng trở thành một con điều màu trắng, phi vào trong bóng đêm.

Mấy người thủ vệ đi qua, Hoàng Bắc Nguyệt thân hình khẽ nhúc nhích, giống như một con mèo từ phía sau bọn họ xẹt qua, tiến vào gian phòng đấu giá.

Trong đại sảnh tao nhã nhưng không kém phần xa hoa, ngay cả một bình hoa trang trí nhỏ nhỏ cũng đều là gốm sứ Thanh Hoa thời Tống.

Một cái vương miện được bán ra với một cái giá trên trời, quả thực làm người ta lú lẩn, đối với Hoàng Bắc Nguyệt mà nói, quả thực là điên hết cả rồi! Nàng mới sẽ không tiêu nhiều tiền như vậy, hừ, nếu nàng muốn, trực tiếp đoạt tới có phải tốt hơn không?

” Các vị khách quý, hôm nay bảo bối trân quý nhất, chính là đến từ Đông Phương thần bí nhân Cổ lão – Cổ Ngọc, vật phẩm này có tên là ‘Vạn Thú Vô Cương’.”

Vị nữ thủ tịch xinh đẹp nâng một cái khay tròn tuyệt đẹp được làm bằng phi thúy đi ra, chỉ riêng cái khay kia cũng đã trị giá đến mấy trăm triệu, dạng bảo vật gì mà phải cần dùng đến khay phi thúy quý trọng như vậy để tôn lên?

” Khối hắc ngọc lớn hơn một tác này, mặt trên điêu khắc hình dáng của hơn vạn loài thú, trông rất sống động, xảo đoạt thiên công a. Hơn nữa, theo như truyền thuyết, khối hắc ngọc này có lực lượng thần bí, có thể giúp chủ nhân siêu thoát sinh tử, nghịch chuyển thời không. “

Phốc xuy

~Phía dưới vang lên một mảnh tiếng cười, nguyên lai là một khối hắc ngọc tầm thường được thổi phồng lên, còn tưởng rằng thật sự là một cái trân phẩm không gì sánh nổi chứ?

Cái thời đại mà khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển này, ai sẽ đi tin tưởng loại quái lực vô căn cứ này chứ?

Thay vì nhìn khối hắc ngọc không đáng tin này, chẳng bằng nhìn vị nữ đầu giá sư xinh đẹp kia, quả thực là trời sinh vật trời sinh a, chắc chắn, dáng vẻ kia, gương mặt kia, nam nhân nhìn thấy thì nửa thân dưới cảm giác vô cùng mất tự nhiên, nữ nhân thì đều không nhìn được trong lòng khó chịu, ghen tức a.

Lụa mỏng mềm mại bao bọc lấy thân hình bốc lửa của nàng, trước cong sau vênh. Mỹ nữ nâng mâm ngọc, cúi người xuống để khách nhân có thể dễ dàng quan sát khối hắc ngọc thần bí kia.

Nhưng lúc này, ánh mắt ai sẽ đặt tại khối hắc ngọc kia cơ chứ? Bọn hắn đã sớm biến thành một đám sắc lang nước miếng chảy ròng ròng, nhìn chăm chăm cặp tuyết lê trắng mịn, hận không thể lập tức nhào tới hung hăng chà đạp nàng một phen.

Thật là một đám người ngu ngốc không biết hàng, thứ quý giá như vậy cứ nhiên trực tiếp bỏ qua. Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, từ lúc vừa tiến vào, nàng liền có thể cảm nhận được từ trong hắc ngọc truyền tới một cỗ dao động năng lượng vô cùng mạnh mẽ.

2. Chương 2: Xuyên Qua (2)

Nàng móc súng ra hướng phía trước mà đi.

“Đẩy cái gì mà đẩy? Có biết hay không..... A! Có súng!”

Một nữ nhân bị nàng đẩy ra quay lại cần nhần, nhưng vừa nhìn thấy trong tay nàng có súng, lập tức hét ầm lên.

Trên đài, đấu giá sư được huấn luyện vô cùng chuyên nghiệp, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, vừa nghe được tiếng hét liền lập tức che chỗ hắc ngọc nhanh chóng rời đi.

Nhưng nàng có nhanh cách mấy, liệu có thể nhanh hơn khẩu súng trong tay Hoàng Bắc Nguyệt sao ?

Tay nàng khẽ động, một viên đạn liền xuyên qua đám người, thẳng tắp bắn vào đầu của nữ đấu giá sư xinh đẹp khiến nàng ngay cả tiếng kêu thảm cũng chưa kịp phát liền lập tức mất mạng đương trường.

Ngọc thủ khẽ nhấc, liền chuẩn xác bắt được hắc ngọc, đôi mặc mâu khẽ lóe, lộ ra lãnh ngạo phong mang.

Tất cả những thứ này bắt quá chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Đợi khi đám người bảo tiêu kịp phản ứng lại thì Hoàng Bắc Nguyệt đã ngạo mạn xoay người bước ra ngoài. Nàng khinh thường động thủ với đám kiến hôi này.

” Hoàng Bắc Nguyệt, Vạn Thú Vô Cương quả nhiên dẫn ngươi đến đây! ” Một cái thanh lãnh thanh âm vang lên từ phía sau.

Bắc Nguyệt khẽ nhíu đuôi lông mày , âm thanh này, không cần xoay người nàng cũng biết là ai.

Lam Tư , đối thủ một mất một còn của nàng, truy sát nàng từ Nam Mỹ về tận đây, ròng rã năm năm liền.

Hắn lẽ nào còn chưa rõ ràng chênh lệch giữa hắn và nàng sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng không có bất kỳ biểu tình, Hoàng Bắc Nguyệt đem mảnh ‘Vạn Thú Vô Cương’ bỏ vào trong túi.

” Hoàng Bắc Nguyệt, bó tay chịu trói đi, hơn hai trăm quốc gia đã phát truy sát lệnh đối với ngươi, ngươi không trốn thoát được đâu.”

Lam Tư nhìn bóng lưng xinh đẹp của Hoàng Bắc Nguyệt, giọng nói băng lãnh nhưng lại xen lẫn một tia không đành lòng.

” Sau khi bó tay chịu trói, quốc gia của các ngươi sẽ làm gì đối với ta? ” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng xoay người, trong đôi mắt mang theo vẻ khinh miệt cùng băng lãnh.

” Dùng thiên phú của ngươi, quốc gia chắc chắn sẽ trọng dụng ngươi! ” Lam Tư nhân cơ hội nói.

Nếu có thể đưa nữ nhân tuyệt sắc cuồng ngạo này về cho bản thân sử dụng là tốt nhất!

” Đáng cười. ” Đáp lại hắn chỉ là hai chữ lạnh như băng.

Nhìn Hoàng Bắc Nguyệt trong mắt lộ ra vẻ châm chọc, Lam Tư cũng không nhịn được thở dài.

” Chuyện năm đó..... “

” Câm miệng! “

Hoàng Bắc Nguyệt đôi mặc mâu lóe ra quang mang băng lãnh cùng thù hận.

Trước kia cha mẹ nàng đối với tổ chức trung thành tuyệt đối, vào sinh ra tử không hề oán trách, kết quả lại như thế nào đây ? Họ lại bị chính tổ chức sát hại! Tuy chết rồi mà vẫn phải gánh theo tội danh ‘Kẻ phản bội’.

Những cảnh tượng máu me này không lúc nào ngừng hành hạ nàng, đến nỗi những lúc nửa đêm nàng đều sẽ bị sự thù hận của chính mình làm cho thức tỉnh!

” Hừ! Muốn ta bán mạng cho quốc gia các ngươi ? Nhiều năm như vậy, người của các ngươi bị ta giết còn chưa đủ nhiều sao ? Một khi ta quy thuận, chỉ có con đường chết !”

Lạnh lùng nhìn Lam Tư – nam nhân Bắc Âu mang vẻ đẹp anh tuấn này, lúc mới gặp, hắn ôn nhu nho nhã, âm áp như gió xuân, lại học nhiều hiểu rộng. Đáng tiếc, bọn họ lại ở lập trường đối nghịch nhau.

” Chỉ cần ngươi đồng ý , ta nhất định sẽ giúp ngươi! “

” Ta không muốn. “

Hoàng Bắc Nguyệt lãnh ngạo ngẩng đầu lên. Xung quanh phòng đấu giá đã bị bộ đội đặc chủng bao vây, vô số những nòng súng đen như mực lộ quang mang lạnh lẽo nhắm vào nàng.

Nàng không sợ.

Hồng phát rực rỡ trong đêm, khuynh thế dung nhan , tuyệt sắc vô song, cho dù băng lãnh vẫn vô cùng kinh diễm. Khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười xinh đẹp, trong phút chốc khiến bao người thất thần.

” Cẩn thận! “

Lam Tư quát to một tiếng, khi trông thấy nụ cười của Hoàng Bắc Nguyệt, hắn cũng không nhận được mà thất thần, tuy nhiên hắn rất nhanh liền tỉnh táo lại.

Nhưng, vẫn là đã chậm một bước!

Hoàng Bắc Nguyệt đã bẻ gãy cổ một vị bộ đội đặc chủng, dễ dàng đi tới boong thuyền.

3. Chương 3: Cường Giả Vi Tôn (1)

”Lam Tư , muốn bắt ta , ngươi hãy chờ một trăm năm nữa đi !”

Nàng là sát thủ xuất sắc nhất thế giới, trở tay làm mây, lật tay làm mưa, không gì không làm được, trừ bỏ N, e là không ai có thể cùng nàng đối địch!

Nhấc tay một cái, một con hắc sắc điều hâu cự đại từ trong màn đêm bay đến, ưng nhãn sắc bén không khác gì chuông đồng, khiến người ta chỉ liếc mắt thôi cũng đều sợ hãi !

Sắc bén ưng trảo bám lấy cánh tay của Hoàng Bắc Nguyệt, cự đại hắc cự lập tức giương ra, ngay tức khắc kéo nàng bay lên trời ! Kia một đầu hồng phát tại trong bóng đêm khê tung bay, chẳng khác nào một đám hỏa diễm mỹ lệ, rực rỡ trong màn đêm u ám !

Cùng lúc đó, trên du thuyền, vô số nòng súng chỉ về phía nàng điên cuồng bắn phá.

Lam Tư đi đến trên boong tàu, nhìn về phía bóng dáng nhỏ xinh đang dần biến mất phía chân trời, hướng về phía người ở bên cạnh hỏi:

” Đều chuẩn bị xong rồi chứ ? ”

” Ân, đều đã an bài ổn thỏa ! Cấp trên quyết định hi sinh một thành phố để săn giết Hoàng Bắc Nguyệt ! ”

Lam Tư ngẩng đầu lên , nhìn khung trời phía xa, có chút thất vọng mất mát:

” Ta đã sớm nói, một ngày nào đó , ngươi sẽ vì sự cuồng ngạo và lãnh huyết của chính mình mà phải trả giá thật lớn..... Bắc Nguyệt ! ”

Trong lòng xẹt qua một tia đau đớn, Bắc Nguyệt, nhiều năm như vậy truy giết ngươi, kỳ thật ta mỗi một lần đều không thể đối với ngươi hạ sát thủ được.

Thế nhưng một lần này, là thật sự vĩnh biệt.....

Sau mười phút, một tòa thành thị ở biên giới tỉnh Giang Tô bỗng nhiên xảy một vụ nổ cực lớn, đám mây hình nấm đã đem một mảnh trời đêm nhuộm thành một màu đỏ rực, mỹ lệ mà tràn ngập đau thương ! May mà cư dân trong toà thành thị này đã sớm được sơ tán, bởi vậy cũng không có người nào bị thương tổn.

Chỉ là trong lúc nổ tung, có một đoàn quỷ dị hắc sắc hung quang từ cột mây hình nấm bắn ra, mang hình dạng một cái cự đại hắc long, đột nhiên xông về phía thiên không !

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Nam Dực quốc

Đêm khuya trong đô thành, không ai trông thấy một đạo hắc sắc sát khí như vạn thú phi nhanh, bay vào từ đường trong hậu viện của trưởng công chúa phủ.

Ánh nền u ám, một đôi mặc mầu trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi mở ra.

Nhìn ánh lửa leo lét trước mặt kia, đôi con người lãnh khốc cả nửa ngày cũng không có động tĩnh. Hồi lâu sau, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi tiêu hóa toàn bộ đám ký ức hỗn loạn mới xuất hiện trong đầu.

Có chút vô lực rên rỉ một tiếng, nàng không thể không tiếp thu một sự thật – nàng..... Xuyên qua !

Hoàng Bắc Nguyệt , là con gái của đương kim hoàng thượng thân tỷ tỷ – Huệ Văn trưởng công chúa, tiểu thư dòng chính nữ, thân phận tuy lừng lẫy nhưng lại là phế vật cho cả Nam Dực quốc cười nhạo.

Nhu nhược, vô tri, không thể tập võ, trời sinh ngốc nghếch. Ngự y đều nói nàng không thể sống hơn mười tám tuổi.

Không chỉ như vậy, thân là dòng chính nữ duy nhất của trưởng công chúa phủ, vậy mà đám con thứ anh chị em đều có thể bắt nạt nàng đến nổi ngay cả nô tài cũng không bằng.

Di nương ương ngạnh hung hãn, phụ thân đối với nàng lại lạnh lùng căm ghét, từ bốn năm trước Huệ Văn trưởng công chúa qua đời, địa vị của nàng trong nhà lại rơi xuống ngàn trượng.

Lần này là vì lỡ miệng nói sai, đắc tội Cầm di nương được phụ thân sủng ái nhất, nàng liền bị phạt vào trong từ đường quỳ một ngày một đêm , chưa được ăn uống gì.

Thân thể này vốn từ nhỏ suy yếu nhiều bệnh, lại phải quỳ cả ngày không có một hạt cơm vào bụng, đây đích xác là muốn mạng của nàng a.

Bất quá chẳng ai nghĩ tới, nhờ số trời run rủi, Hoàng Bắc Nguyệt tại thế kỉ 21 được mệnh danh siêu cấp sát thủ lại xuyên đến khối thân thể mười hai tuổi này.

Chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất lạnh băng, Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn về phía từ đường chính giữa cung phụng Huệ Văn trưởng công chúa linh vị , không biết là không phải là do ánh đèn hay không, nàng cảm giác trên bài vị có một đạo hào quang nhỏ yếu mập mờ.

Ấm áp giống như một đạo ánh mắt hiền lành nhìn về phía nàng.

4. Chương 4: Cường Giả Vi Tôn (2)

Bắc nguyệt khẽ thở dài một hơi, nói: ” Yên tâm đi , nếu như ta đã chiếm thân thể con gái người, thì ta sẽ không làm cho nàng không công uống mạng đâu. ”

Nàng vừa nói xong, ánh sáng trên bài vị kia dần dần biến mất.

Sửa lại một chút làn váy trắng thuần, Hoàng Bắc Nguyệt từ trong từ đường chậm rãi đi ra ngoài.

” Chán ghét , không nên ở chỗ này nha , trong từ đường còn có người a ~ ”

Một giọng nữ mềm mại vang lên ở góc sân tối tăm.

” Sợ cái gì? Cái quỷ bệnh bên trong có thể thế nào ? Người không phải nói rằng nàng bị ngu ngốc sao ? Cả nô tài cũng không sánh nổi nữa là. Hắc ! ”

Quỷ bệnh? Ngốc tử? Cả nô tài cũng không bằng ? Quả nhiên trước kia Hoàng Bắc Nguyệt quá nhu nhược a.

” Nhân gia thẹn thùng nha ~ ~ ~ ”

” Thẹn thùng cái gì chứ ? Bảo bối, nhanh lên, ta chịu không nổi nữa ~ ~ ”

Sột sột soạt soạt, tiếng cởi quần áo vang lên, sau đó chính là một trận dồn dập tiếng thở dốc cùng tiếng cơ thể va chạm.

Vừa đến đã gặp được chuyện như vậy , thật xui xẻo!

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi qua , nương theo ánh trăng nhu hòa chiếu xuống, rọi trên mặt nàng.

Sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu, bởi vì quanh năm uống thuốc mà hốc mắt có vẻ lõm vào, hơn nữa quỳ một ngày một đêm, sắc mặt nàng lại càng tiêu tụy, đầu tóc rối bời, quần áo màu trắng phiêu phiêu dang dang.

Bên trong góc , một nam nhân to khỏe đem một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi áp lên trên tường, đang phấn khởi làm động tác, hoàn toàn không biết nguy hiểm trí mạng đang chậm rãi tới gần !

Cô gái kia cũng bắt đầu mê loạn, từng tiếng rên rỉ dâm mỹ thốt lên, hai cái chân trắng nõn như rắn nước quần chặt lấy eo của nam nhân.

Trong tử đường vốn yên tĩnh, lại bị cái thanh âm này phá hỏng.

Trường công chúa linh vị đang ở bên trong, hai người kia cư nhiên liền ở ngay đây làm nên chuyện tình đáng xấu hổ như thế, một chút cũng không biết tôn trọng vong linh người đã khuất.

Cũng bởi vì nữ nhi mà trường công chúa lưu lại mắc bệnh ngu ngốc bẩm sinh, cho nên dám nô tài bọn họ đều trở nên vô pháp vô thiên như vậy sao ?

Hoàng Bắc Nguyệt khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, một bước đi tới, vừa vặn thiếu nữ kia ngẩng đầu lên, chợt vừa nhìn thấy nàng một thân bạch y khinh khinh bước tới, liền sợ đến mức hoa dung thất sắc.

” Quý , quý..... ”

” Nào có quý? Quý bệnh thì có một cái trong kia, mau, nhanh, bảo bối, ta..... Ách..... ”

Trong cổ họng chỉ kịp phát ra một ít thanh âm mơ hồ, liền ‘cùm cụp’ một tiếng, cổ của nam nhân liền bị bẻ gãy !

” A — ” Thiếu nữ kia trừng lớn hai mắt sợ hãi kêu.

” Muốn chết thì cứ việc gọi. ” Đem thi thể nam nhân kia ném xuống đất, Hoàng Bắc Nguyệt xoa tay vào áo của thiếu nữ.

Cái nam nhân buồn nôn dơ tiện kia, ngay cả việc giết hẳn đều cảm thấy buồn nôn, nếu không phải hẳn dám sỉ nhục Huệ Văn trưởng công chúa, nàng cũng không thêm giết hẳn. Ô ư tay của chính mình !

Thiếu nữ nghe vậy, quả nhiên nhanh chóng ngậm chặt miệng của mình lại, cả người run cầm cập.

Nương theo ánh trăng nhìn lại, khuôn mặt này, không phải là tam tiểu thư quỳ ở trong tử đường sao ? Vì sao, chẳng lẽ là quỷ hồn tiểu thư đến đòi mạng ?

” Ta không phải quỷ hồn. ” Lau sạch tay, Hoàng Bắc Nguyệt khéo môi nhếch lên, lộ ra một nụ cười băng lãnh mười phần, ” Người nếu dám tiết lộ một chữ ra bên ngoài, kết cục liền giống như hắn, đừng nghĩ đi cáo trạng với Cầm di nương, ta không phải Hoàng Bắc Nguyệt của trước đây. ”

Không có người nào dám cầm cái mạng nhỏ của chính mình đem làm trò đùa, đặc biệt là sau khi tận mắt nhìn thấy nàng không chút lưu tình bẻ gãy cổ một người!

Bội Hương trong lòng giờ khắc này chỉ có một ý nghĩ: Vị tam tiểu thư này, tuyệt đối là bị quỷ phụ thân rồi !

Mới vừa rồi nàng quả thực như tu la chuyển thế, phần tàn nhẫn cùng băng lãnh kia, làm cho nàng lông tơ dựng đứng !

5. Chương 5: Cường Giả Vi Tôn (3)

Thân thể tuy gầy yếu nhưng không phải kiểu yếu đuối mong manh chỉ cần gió thổi một cái là bay như trước kia. Mà hiện tại, toàn thân tam tiểu thư tỏa ra một loại khí tức ưu nhã quý tộc, cao cao tại thượng, bất khả xâm phạm, khiến cho mọi người có cảm giác phải cúi đầu xưng thần trước mặt nàng.

Nàng không có nhìn lầm chứ, đây thật sự là tên phế vật quý bệnh vô dụng kia sao ?

Bất kể như thế nào đi nữa, hiện tại nàng cảm thấy nàng không đắc tội nổi tam tiểu thư a.

” Tam...tam tiểu thư, trước đây là ta sai rồi, van cầu người lưu lại cho ta cái mạng nhỏ này đi, ta về sau cũng không dám nữa. ”

Nhớ lại trước đây nàng và những người khác đều cùng nhau ức hiếp tam tiểu thư, Bội Hương liền cảm thấy trên cổ từng trận ớn lạnh.

Nàng chỉ là một nha hoàn, chỉ có mấy phần sắc đẹp, vì sinh ra địa vị đã thấp kém nên

bình thường nàng vô cùng ghen tị với các tiểu thư quý tộc, mà vừa vặn Hoàng Bắc Nguyệt yếu đuối không có năng lực tự bảo vệ lại là tiểu thư dòng chính trong trưởng công chúa phủ. Đây là ước ao của nàng a ! Cũng bởi vì đồ kị, nàng luôn bắt nạt Hoàng Bắc Nguyệt gấp bội lần.

Nàng luôn cho rằng, tiểu thư thì thế nào ? Cho dù là tiểu thư thì nàng cũng có thể tùy ý đánh chửi ! Địa vị của nàng còn trên cả tiểu thư dòng chính !

Nhưng hiện tại, cho dù cho nàng thêm mười lá gan, nàng cũng không dám đi bắt nạt tam tiểu thư nữa !

” Muốn ta lưu lại cái mạng nhỏ cho người, liền nhìn xem cái miệng của người có nghe lời hay không. ”

Vốn là sẽ giết luôn con nha hoàn này, bởi vì theo như ký ức của Hoàng Bắc Nguyệt thì nha đầu này cũng không ít lần khi dễ nàng. Bất quá nghĩ đến nàng vẫn còn một chút tác dụng, tạm thời liền tha cho nàng đi.

” Nô tỳ nhất định nghe lời , nhất định nghe lời ! ”

” Đem thi thể xử lý. ” Nhân nhật phân phó một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp đi ra khỏi từ đường yên tĩnh.

” Nguyên lai phế vật trong trưởng công chúa phủ lại bá đạo như vậy. ”

Thanh lãnh thanh âm như một cơn gió nhẹ nhàng vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cả kinh. Là ai lại có thể lặng yên không một tiếng động trốn ở chung quanh khiến nàng không hề phát hiện chút nào ?

Thanh âm vừa vang lên, nàng tự nhiên có thể phán đoán ra phương vị chính xác. Nàng ngẩng đầu lên liền trông thấy trên một chạc cây cành lá xum xuê, một bộ bạch y tinh khiết khẽ buông xuống, theo gió lay động. Một đầu hắc sắc trường phát rải rác trên bạch y, thoạt nhìn có chút mê ly.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi hơi nhíu mày.

Dung nhan tinh xảo khiến người ta hô hấp đình trệ, bạch y làm nổi bật lên làn da trắng nõn, mày kiếm hơi nhíu, đôi tử mâu trong màn đêm lại nhiều hơn một phần quang mang mê mông, tựa như ma mà không phải ma , tựa như thần lại không phải thần. Sống mũi cao, đôi môi màu hồng nhạt nhưng lại tựa như ác ma, khiến người ta mê mẩn.

Từng trận gió nhẹ khẽ lướt qua, đem vài sợi tóc đen khẽ vuốt qua hai gò má, ngũ quan đó thấy thế nào cũng đều vô cùng hoàn mỹ không có tí vết, đoạt hết vẻ đẹp phong hoa tuyết nguyệt trên nhân gian, nhưng lại không có vẻ âm nhu nữ khí, sắc mặt tỏa khí thể sát phạt bén nhọn vừa vặn làm hiển lộ ra khí phách của hán.

Hắn dựa vào một nhánh cây, tròn mắt tử sắc dưới ánh trăng lại hiện ra vài phần tà khí.

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay nhìn hắn.

Người này không tồn tại ở trong ký ức của Hoàng Bắc Nguyệt, hẳn không phải người trong trường công chúa phủ, hơn nữa tuyệt đối cũng không phải người Nam Dực quốc !

Có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở chung quanh nàng, người này tuyệt đối không đơn giản !

Bất quá, mặc kệ hẳn là ai, chuyện này đều không liên quan đến nàng.

” Bớt lo chuyện của người khác thì mạng mới dài. ”

Thu hồi ánh mắt, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không quay đầu lại liền trực tiếp ly khai.

Thật là một tiểu nha đầu lãnh khốc cao ngạo !

Phong Liên Dực cười nhạt, dung nhan pha trộn giữa hai loại khí chất của ác ma cùng thiên thần khiến linh hồn người khác cũng theo đó đắm chìm vào mê mông.

6. Chương 6: Cường Giả Vi Tôn (4)

Hoàng Bắc Nguyệt..... Không nghĩ tới vô tình đi đến trường công chúa phủ một chuyến, cứ nhiên sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Thời điểm cần ngoan độc liền không hề nương tay, thời điểm nên lạnh lùng cũng không hề quay đầu lại, hẳn đột nhiên cảm thấy rất hứng thú đối với tiểu gia hỏa này a.

” Điện hạ..... ” Trong bóng tối truyền đến một tiếng gọi khẽ. Phong Liên Dực vung tay lên, bạch tỵ (tay áo màu trắng) tung bay, bóng dáng quý mị trong nháy mắt liền biến mất trong màn đêm.

*** ** Bắc Nguyệt hoàng triều **

Lưu Vân Các

Đây là nơi vắng vẻ nhất trong trường công chúa phủ, cỏ dại mọc đầy, bóng cây lắc lư tạo nên muôn hình vạn trạng, lại kết hợp cùng tiếng gió rít, chỉ cần người tâm trí không kiên định sẽ lập tức bị hù cho bất tỉnh.

Sau khi Huệ Văn trường công chúa qua đời không lâu, liền có đại phu nói Hoàng Bắc Nguyệt nàng thân mang trọng bệnh có thể lây nhiễm, buộc nàng chuyển tới ở trong khu nhà hoang phế này.

Nàng trước đây ở Bích Thủy viện, nhưng nơi đó bây giờ đã thuộc về Tuyết di nương cùng nhị tiểu thư Tiêu Vận.

Nhị tiểu thư Tiêu Vận, mười lăm tuổi đã là Tam Tinh Triệu hoán sư, là thiên tài trẻ tuổi hiếm thấy ở Nam Dực quốc. Trừ bỏ đương triều thái tử, thì Tiêu Vận chính là phong quang vô hạn a.

Bởi vậy, Tiêu Vận ở trong nhà liền nhận được vô hạn sủng ái, trưởng tử Tiêu Trọng Kỳ của Cầm di nương cũng không dám trêu chọc nàng quá mức.

Tiêu Vận cùng mẹ của nàng Tuyết di nương đối với Hoàng Bắc Nguyệt có vẻ không có quá mức hà khắc, không như Cầm di nương thường xuyên đánh đập ngược đãi nàng. Chỉ là Tiêu Vận cao ngạo chưa từng xem Hoàng Bắc Nguyệt là muội muội mà đối đãi.

Hoàng Bắc Nguyệt trọng bệnh quần người, bởi vậy Tuyết di nương thường đưa nàng thuốc uống.

Không đúng, đưa thuốc !

Hoàng Bắc Nguyệt vội đẩy cửa Lưu Vân Các, nhanh chóng trở lại gian phòng hắc ám, châm một ngọn nến rồi cầm lấy cái ấm sắc thuốc mà bình thường Tuyết di nương hay đưa tới gửi một cái.

Mày liễu tức tức nhíu lại, quả nhiên có độc !

Trong mỗi phần thuốc này đều có một lượng độc dược rất nhỏ, một lần dùng sẽ không mất mạng, tuy nhiên nếu sử dụng trong thời gian dài thì thân thể liền sẽ trở nên ngày càng suy yếu, cuối cùng toàn thân xụi lơ, cho dù không chết cũng chỉ có thể nằm trên giường cả đời.

Thật là độc a, trách không được Hoàng Bắc Nguyệt thân thể yếu ớt như vậy, ngay cả trưởng công chúa khi còn tại thế mới bao nhiêu danh y đều lắc đầu ngao ngán.

Lượng độc được này rất nhỏ nên rất khó phát hiện, cũng chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt tại hiện đại đã từng tiếp thụ qua đủ loại độc được, mới có thể vừa nghĩ liền biết.

Được lắm Tuyết di nương, trưởng công chúa có ân với người, nếu không có trưởng công chúa, người bây giờ cũng chỉ là một cái tiểu thiếp phòng ngoài không có danh phận, người báo đáp thì thôi, trái lại còn dùng thủ đoạn ác độc như vậy để hại con gái của nàng !

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống, chậm rãi thở ra một ngụm khí, hiện tại cũng không vội, những người này nàng sẽ chậm rãi từ từ thu thập.

Cứ như vậy chết thì lợi cho các nàng quá !

Trời rất nhanh đã gần sáng, Hoàng Bắc Nguyệt không có mệt mỏi, thử ở trên giường tĩnh tọa vận khí, kỳ quái chính là, mỗi một lần nguyên khí chìm vào trong đan điền liền sẽ lập tức biến mất sạch sành sanh.

” Ta kháo ! Quả nhiên là phé vật a ! ”

Ồm yếu thì thôi đi, ngay cả nguyên khí cũng đều không thể ngưng tụ.

Ở nơi này cường giả vi tôn, cường quốc đặt ngang hàng, chiến tranh liên miên không dứt, thực lực chính là thứ quyết định địa vị của mỗi người, trách không được thân là

trưởng công chúa phủ dòng chính nữ, được Hoang Thượng đích thân sắc phong Bắc Nguyệt quận chúa – Hoàng Bắc Nguyệt, dù cho thân phận hiển hách như thế cũng sẽ trở thành trò cười tại Nam Dục quốc.

Kẻ yếu, sẽ không được ai đồng tình !

Chỉ có cường giả mới có thể được người người tôn kính!

Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh ở trong đầu liền điều tra tư liệu của thế giới này.

Tạp Nhĩ Thập đại lục, hơn 100 năm vẫn vậy tại thời kỳ hỗn loạn, bởi vì chiến tranh, văn phong suy yếu, võ đạo thịnh vượng, chiến tranh là thời cơ để võ giả ở thời đại này bộc lộ chính mình, nhận được sự tôn trọng từ mọi người.

Chỉ cần người đủ mạnh, người có thể tại bất kỳ một quốc gia nào hoành hành bá đạo.

7. Chương 7: Cường Giả Vi Tôn (5)

Chinh chiến, hỗn loạn diễn ra liên miên đã vô tình sản sinh ra rất nhiều chức nghiệp mới, trong đó người chủ tu võ đạo là nhiều nhất trên đại lục, chiếm khoảng bốn phần năm số người tu luyện.

Ngoài ra còn có các chức nghiệp khác như Triệu hoán sư , Luyện dược sư , Huyền thuật

sư. Tuy nhiên những nghề nghiệp này yêu cầu về huyết thống cùng thiên phú cực kỳ nghiêm ngặt, vì vậy nhân số cũng rất ít, thế nhưng vật quý ở chỗ hiếm a, cho nên những người thuộc các chức nghiệp này chỉ cần có một chút thành tựu là đã có thể tung hoành trên đại lục.

Tiêu gia, cũng chính là gia tộc của phụ thân Hoàng Bắc Nguyệt, chồng của Trưởng công chúa, là một gia tộc truyền thừa võ đạo lớn, thâm căn cố đế ở Nam Dục quốc, trong gia tộc đã từng tạo ra không ít võ đạo nhân tài, lão gia tử đương nhiệm lại là một vị Thất Tinh Triệu hoán sư đức cao vọng trọng, nắm giữ linh thú Liệt Hỏa Báo!

Chỉ có điều con trai ông – Phò mã Tiêu Viễn Trình lại không có được thiên phú Triệu hoán

sư, ngược lại trình độ võ đạo lại vô cùng tài giỏi.

Tuy nhiên Nhị tiểu thư Tiêu gia – Tiêu Vận may mắn được di truyền huyết thống của lão gia tử, từ nhỏ đã hiển lộ ra thiên phú Triệu hoán sư, hiện giờ cũng coi như danh tiếng vang dội ở Nam Dục quốc.

Loại nghề nghiệp Triệu hoán sư này cùng Hoàng Bắc Nguyệt trước đây vô cùng tương tự, chỉ có điều ở thời đại này, Triệu hoán sư phải cùng triệu hoán thú ký kết khế ước sinh tử, chỉ cần một bên chết thì bên còn lại cũng không thoát được, là một loại hình thức cộng sinh.

Mà nàng trước đây hàng phục linh thú, khiến chúng cam tâm tình nguyện nghe lệnh của mình.

Tuy rằng đều là cùng các loài thú hợp tác, thế nhưng so sánh giữa hai loại liền có thể thấy được chênh lệch.

Vì vậy, nàng nhất thời cũng không cần phải khổ não về thân thể ốm yếu không thể ngưng tụ nguyên khí của Hoàng Bắc Nguyệt. Thuần thú sao, nàng là tổ tông của trò này a!

Ánh nắng ban mai khẽ rọi qua khung cửa.

Hoàng Bắc Nguyệt vươn người một cái, tiến về phía ấm trà đã nguội lạnh từ lâu, tự rót một ly trà, chậm rãi uống.

Bỗng nhiên cửa phòng ‘ ầm ‘ một tiếng bị phá hủy, một bóng dáng đầm đìa máu tươi cũng theo đó ngã vào phòng.

” Tiểu thư..... ”

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đặt ly trà xuống đi qua, nâng người đang nằm trên mặt đất kia đứng dậy, gạt ra mái tóc rối bù của nàng, lộ ra một gương mặt non nớt. Nàng tên là Đông Lăng, là nha hoàn lớn lên từ nhỏ cùng với Hoàng Bắc Nguyệt.

Ở phủ Trưởng công chúa này, mọi nơi đều đấu đá tranh chấp nhau, duy chỉ có Đông Lăng vẫn không rời bỏ nàng, hai thiếu nữ sống nương tựa lẫn nhau trong phủ, những ký

ức về những ngày tháng sinh hoạt gian nan chợt ùa về.

” Đông Lăng, sao lại như thế này ? ”

Đông Lăng ngẩng đầu lên, trông thấy tiểu thư nhà mình hảo hảo không có chuyện gì, liền nằm trong lòng nàng khóc lớn

” Tiểu thư, ngươi không có chuyện gì là tốt rồi, nô tỳ sợ người có chuyện nên mới đi cầu

Cầm di nương, ai ngờ.....”

Nhìn nàng trên người đầy vết roi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Cầm di nương kia ngang ngược tàn nhẫn, ý được Tiêu Viễn Trình sủng ái, lại sinh được trưởng tử là Tiêu Trọng Kỳ, cho nên vẫn luôn tự xưng mình là chủ mẫu.

Hoàng Bắc Nguyệt bị nàng khi dễ nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đành bất lực chết trong tù đường lạnh lẽo.

Bàn tay nắm chặt lại, mỗi thù hôm nay, ngày khác ta nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả lại gấp mười lần !

Hoàng Bắc Nguyệt ôm Đông Lăng đặt lên giường, khiến Đông Lăng sửng sốt, quái dị nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Tiểu thư như thế nào đột nhiên lại có khí lực lớn như vậy ? Trước đây cả thùng nước cũng không cầm lên nổi cơ mà..... Hơn nữa nàng tựa hồ cảm thấy, tiểu thư hôm nay không giống so với trước đây a.

Quang mang cao quý thoáng hiện trong mắt nàng, ngạo khí toát ra bề ngễ thiên hạ, thật đẹp !

Đông Lăng ngơ ngác nhìn nàng, không lẽ là cảm giác sai sao ? Có phải nàng đang nằm mơ hay không?

” Tiểu thư ? ” Đây thật sự là Tam tiểu thư nàng phục vụ từ nhỏ sao?

” Ngươi đừng nói chuyện, nghỉ ngơi trước đi, ta đi ra ngoài tìm chút dược liệu về cho ngươi. ”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói, nàng thấy được sự hiếu kỳ trong mắt Đông Lăng, bắt quá bây giờ không phải thời điểm giải thích.

8. Chương 8: Cường Giả Vi Tôn (6)

Nàng từ trong ngăn tủ lấy ra áo bào rộng vành màu đen khoác lên người, vành nón kéo xuống thật thấp, đem khuôn mặt mình che giấu cực kỳ cẩn thận rồi mới mở cửa đi ra ngoài.

Lưu Vân Các phi thường vắng vẻ, bình thường trừ phi là đến bắt nạt Hoàng Bắc Nguyệt, trên cơ bản đều sẽ không có ai lui tới.

Tuy bức tường cao đến hai, ba mét nhưng nàng vẫn dễ dàng trèo ra như thường, mặc dù không có nội lực, bắt quá kiến thức đại học nàng cũng không có quên. Cho dù ở thời đại này, nàng cũng coi như là một cao thủ võ công !

Lâm Hoài thành, tòa thành lịch sử vô cùng tráng lệ của Nam Dực quốc, nhân khẩu đông đúc, các ngành đều tương đối phát triển.

Đi trên đường cái, kiến trúc hai bên đường đều vô cùng to lớn và đồ sộ, các cửa hàng san sát nhau, đường phố rộng rãi có thể để cho hơn mười chiếc xe ngựa chạy song song, vô cùng phồn hoa náo nhiệt. Quả không hổ là đô thành của Nam Dực quốc

Trên đường có rất nhiều tiểu thương đến từ các quốc gia khác, quần áo kì lạ cũng có không ít, bởi vậy nên Hoàng Bắc Nguyệt dù khoác một cái áo bào rộng vành màu đen cũng không có khiến ai chú ý.

Bố Cát Nhĩ phường thị chính là thị trường giao dịch lớn nhất Nam Dực quốc, bên trong không chỉ có những loại dược liệu, tinh thạch, mà Dong Binh Công Hội cũng tọa lạc tại nơi này. Mỗi ngày, có đến hàng trăm hàng ngàn dong binh tới nơi này nhận nhiệm vụ hoặc bán đi những loại dược liệu mà chính mình tìm được.

Trước kia Hoàng Bắc Nguyệt cũng chưa bao giờ tới Bố Cát Nhĩ phường thị, vừa đi tới cửa liền lập tức nghe thấy tiếng người ồn ào từ bên trong truyền đến, rất nhiều dong binh vóc người to lớn hối hả ra ra vào vào.

Bỗng nhiên, trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện một vài cái dong binh vai u thịt bắp, làn da ngăm đen đi tới, chiều cao của nàng cư nhiên cũng chỉ tới eo của mấy đại hán dong binh kia!

” Ha ha ha! Mao đầu tiểu tử, đi nơi khác chơi đi ! ” Một dong binh lớn tiếng cười nói.

Dong binh tính tình phóng khoáng lắm liệ, Hoàng Bắc Nguyệt tại hiện đại cũng từng tiếp xúc qua không ít nên cũng không có bị hù dọa.

Hướng bọn hắn khẽ gật đầu, Hoàng Bắc Nguyệt linh hoạt len lỏi trong đám người đi vào bên trong.

Trong phường thị có vô số các quầy hàng lớn nhỏ, Hoàng Bắc Nguyệt đi tới một gian hàng chủ yếu bán dược liệu để quan sát. Nàng cần vài loại dược liệu cho Đông Lăng trị thương, cũng cần một phần dược liệu đặc thù để điều trị thân thể quanh năm ốm yếu lại còn bị trúng độc của Hoàng Bắc Nguyệt.

Khi nàng còn chưa hoàn toàn trở thành cường giả, nàng sẽ không trắng trợn nắm giữ Trưởng công chúa phủ.

Không có nắm chắc nhất kích tất sát, nàng sẽ không dễ dàng xuất thủ !

Chỉ là, sau khi hỏi thăm giá tiền một chút, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ có thể âm thầm lú lười.

Nhiều năm như vậy bị bọn người trong phủ bắt nạt, Hoàng Bắc Nguyệt căn bản đã không còn chút tiền nào, mà đồ vật do Trưởng công chúa lưu lại cũng bị bọn hắn đoạt lấy, căn bản không còn lại cái gì.

Nàng coi như rõ ràng, tiền, mặc kệ ở thời đại nào cũng đều là vô cùng trọng yếu!

Hiện tại việc cấp bách nhất chính là kiếm tiền a.

Sau một hồi suy nghĩ, Hoàng Bắc Nguyệt liền chậm chậm đi về phía Dong Binh Công Hội.

Bỏ ra mười đồng tệ để ghi danh trở thành một tên dong binh chính thức, Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy lòng đau như cắt, bởi vì trong túi tiền chỉ còn lại hơn mười mai đồng tệ cùng một chút thiết tệ.

Kiểm tiền, kiểm tiền, nhất định phải kiểm tiền !

Bảng nhiệm vụ phía trước Dong Binh Công Hội, chính là một khối cự đại bạch sắc thạch bích, bên trên dán đầy đủ các loại nhiệm vụ đẳng cấp bất đồng, bởi vậy số lượng người báo danh ỏi đẳng cấp cũng bất đồng.

Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp bỏ qua khu vực đề cấp (cấp thấp) nhiệm vụ, trực tiếp chạy về phía cao cấp nhiệm vụ để xem.

Khu vực cao cấp nhiệm vụ không có nhiều người, bất quá mỗi người tại đây đều phải có chút thực lực mới dám tới nơi này nhận nhiệm vụ. Bởi vậy, khi đột nhiên nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt thân thể gầy yếu thấp bé, mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

9. Chương 9: Cường Giả Vi Tôn (7)

” Tiêu gia Đại thiếu gia ban bố nhiệm vụ, nhóm người trong dong binh đoàn của hân thiếu một võ sĩ cận chiến dùng đoản kiếm, các vị nếu có hứng thú xin mời

đến thử xem a! Thù lao vô cùng cao ! ”

Một nam nhân đi đến khu vực nhiệm vụ cao cấp dán lên một cái nhiệm vụ, đó là đến khu rừng rậm nổi tiếng dày đặc ngay tại biên giới Lâm Hoài thành tìm kiếm Bích Linh Quả.

Bích Linh Quả là một loại dược liệu có thể giúp củng cố nguyên khí, lúc tu luyện sử dụng liền có thể làm chơi ăn thật. Tuy nhiên loại quả này phải ba năm mới kết quả một lần, bởi vậy nên phi thường trân quý.

Đoản kiếm cận chiến sao ?

Hoàng Bắc Nguyệt khoe miệng nhếch lên, nàng mười tuổi đã là cao thủ chơi đoản kiếm.

Đã có mấy người đi qua báo danh, Hoàng Bắc Nguyệt thấy thế cũng vội chen qua. Vóc người nàng vốn nhỏ nhắn nên khi vừa bước tới liền khiến một vài tráng hán dong binh cười rộ lên.

” Tiểu tử, đi chỗ khác chơi đi, các ca ca đang làm chính sự nha ! ” Một cái dong binh cười sang sảng.

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt dưới áo choàng khẽ lóe lên, thân hình lay động, người lính

đánh thuê kia chỉ cảm thấy thấy hoa mắt một cái, đoản kiếm ngang hông đã bị rút ra, chỉ vào ngực hân.

Nếu như không phải đoản kiếm quá ngắn, mũi kiếm này đã trực tiếp chỉ vào cổ hân!

Ài, thân thể 12 tuổi thật không tiện chút nào.....

Tên dong binh kia sắc mặt trắng bệch, người chung quanh cũng khiếp sợ nhìn này một màn này.

Tiểu gia hỏa nhỏ gầy này không ngờ lại có tốc độ nhanh như vậy, thực lực chỉ sợ đã đạt đến Cao Cấp Chiến Sĩ !

Ở cái thế giới này, cường giả vi tôn. Hoàng Bắc Nguyệt hơi biểu hiện ra một chút thực lực liền khiến đám người cười nhạo lúc này đều ngậm miệng lại, trong mắt tràn ngập kính ý.

Nàng đem đoản kiếm trả lại cho người lính đánh thuê kia, thanh âm dễ nghe nay trở nên khàn khàn

” Đắc tội rồi. ”

” Không, là ta không đúng, tôn kính võ sĩ tiên sinh, xin tha thứ cho sự vô lễ của ta lúc

trước. ”

Người lính đánh thuê tuy bị mất mặt trước đám đông nhưng cũng không hề tức giận, trái lại cúi người xuống, hướng Hoàng Bắc Nguyệt tạ lỗi.

Tính tình hào sảng như vậy làm cho nàng đối với đám dong binh của cái thế giới này ấn tượng lại tốt thêm vài phần.

” Thật lợi hại, võ sĩ tiên sinh, xin hỏi ngài có đồng ý gia nhập nhiệm vụ của chúng tôi lần này không ? ”

Nam nhân vừa tuyên bố nhiệm vụ lập tức hướng nàng mời chào, là lời mời , mà không phải là yêu cầu, như thế cũng đủ thấy tại thời đại này, mọi người đối với cường giả đều phi thường tôn trọng.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đương nhiên là gia nhập rồi, chỉ cần thù lao cao, làm cái gì cũng không đáng kể.

” Xin hỏi võ sĩ tiên sinh, tên của ngài là..... ”

” Hí Thiên. ”

Khi đăng kí trở thành lính đánh thuê, nàng cũng dùng danh tự này.

Đại thiếu gia của Tiêu gia là đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê tạm thời thành lập này. Lúc trước nàng tưởng là chỉ cùng họ mà thôi, nhưng khi nhìn thấy người, Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng khẽ nhếch lên, thế giới này thực sự là rất nhỏ a !

Tiêu gia đại thiếu gia thực ra là Tiêu Trọng Kỳ, đại ca cùng cha khác mẹ với Hoàng Bắc Nguyệt !

Tiêu Trọng Kỳ thực lực cũng không tệ, mười tám tuổi đã là Bạch Ngân chiến sĩ, vóc người cũng anh tuấn tiêu sái , là tình nhân trong mộng của bao nhiêu thiếu nữ.

Hắn khi còn nhỏ phi thường thích đùa cợt Hoàng Bắc Nguyệt, ngay cả khi đã trưởng thành cũng luôn gây sự với nàng, trước kia Hoàng Bắc Nguyệt đối với tên đại ca này phi thường e ngại, vừa nhìn thấy hắn liền khóc.

Tên tiểu hồn đản này trước mắt rơi vào tay nàng, một chút nữa nhất định phải cho hắn ném mùi đau khổ !

” Tiêu Phàm, đây chính là Cao Cấp Chiến Sĩ mà ngươi tìm được sao ? ”

Tiêu Trọng Kỳ cười ở một thớt hắc mã cường tráng, một thân bạch ngân chiến giáp tinh xảo, cúi đầu nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

Nam nhân tên là Tiêu Phàm là người đến Dong Binh Công Hội để mời chào lính đánh thuê, nghe giọng điệu của Tiêu Trọng Kỳ có chút khinh thường cùng hoài nghi, liền vội vàng tiến lên, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu.

10. Chương 10: Cường Giả Vi Tôn (8)

Tiêu Trọng Kỳ gật đầu, hướng Hoàng Bắc Nguyệt ôm quyền chấp tay nói: ” Tại hạ Tiêu Trọng Kỳ, thất lễ. ”

Tiêu gia tại Nam Dục quốc cũng coi như là một đại gia tộc, thực lực cũng không tệ, thông

thường chỉ cần báo tên ra, đối phương đều sẽ thoả kính ngạc, nhưng tên nhóc Hí Thiên này một chút phản ứng cũng không có, chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái rồi sải bước về phía thớt ngựa đã được chuẩn bị sẵn.

Tính tình đậm mạc như thế khiến cho Tiêu Trọng Kỳ cũng có mấy phần tán thưởng.

Cao thủ cuồng ngạo thì cũng phải thôi, bất quá tên nhóc này chưa thấy thực lực của hắn a, chút nữa phải hảo hảo thể hiện một phen để tên nhóc này kinh ngạc há mồm !

Đội ngũ gồm hai mươi mấy người dong binh hướng về phía rừng rậm phía ngoài thành mà xuất phát.

Đi được nửa đường, bỗng nhiên một chi đội ngũ phi thường khí phách từ phía trước chạy nhanh về phía đám người Tiêu Trọng Kỳ. Trong đội ngũ kia ít nhất cũng có hai tên Triệu hoán sư!

Địa phương bọn họ đi qua đều lưu lại một mảnh liệt diễm nóng bức cùng một trận băng phong lạnh buốt hỗn hợp lại với nhau.

Trừ những người đó ra, trên bầu trời vẫn còn hai vị Triệu hoán sư nắm giữ phi hành linh thú, một trước một sau đi theo.

Linh thú đi trước nhất, trên người tử diễm xoay tròn bay lượn, trên thân thể khổng lồ ẩn hiện hồng quang. Hồng quang cùng tử diễm quần quýt, khí thế như hồng, toàn bộ thiên địa đều vì ngọn lửa kia mà ảm đạm thất sắc.

” Là Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ! ”

” Là Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Thái tử điện hạ, là một trong Ngũ Linh, quá cường hãn ! ”

Đoàn lính đánh thuê lập tức dừng lại quan sát, người nào người nấy trên mặt đều lộ ra thần sắc sùng bái.

Triệu hoán sư, chức nghiệp khiến vạn người hâm mộ a. Trở thành một tên Triệu hoán sư là giấc mơ tha thiết của bao người nha !

Triệu hoán sư có thể gọi ra linh thú đã vô cùng mạnh mẽ, ở trên đại lục tuyệt đối được tính là cao thủ trong cao thủ!

Mà Thái tử Chiến Dã của bọn họ chỉ mới có mười sáu tuổi đã là Cửu Tinh trung cấp Triệu hoán sư. Không chỉ như vậy, triệu hoán thú của hắn là một trong Ngũ Linh – Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân !

Hắn là Triệu hoán sư thiên tài nhất của cả Tạp Nhĩ Tháp đại lục gần trăm năm nay.

Người của Nam Dục quốc chỉ cần vừa nhắc tới Thái tử Chiến Dã liền trở nên kích động, trên mặt đều lộ ra thần sắc sùng bái. Thái tử điện hạ là iếm kiêu ngạo của cả Nam Dục quốc a !

Tuy cách xa nhau một khoảng nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn có thể cảm nhận được khí tức của Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân tùy tiện phát ra, nó là chí tôn trong đám Linh Thú hỏa thuộc

tính, bởi vậy đặc biệt kiêu ngạo.

Trên lưng hắn, một hắc bào tuần mỹ thiếu niên thần tình lạnh nhạt ngồi đó, được tử diễm cùng hồng quang bao phủ, có cảm giác phiêu dật xuất trần.

Thân thể toát ra vẻ cao quý khiến đám thiếu niên xung quanh sinh lòng kính ngưỡng !

Mười sáu tuổi, Cửu Tinh trung cấp Triệu hoán sư, triệu hoán một trong Ngũ Linh – Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân.....

Một mảng ký ức xẹt qua trong đầu của Hoàng Bắc Nguyệt, chắc chắn, đây mới thật sự là thiên tài a.

Quần tinh phủng nguyệt, thiên chi kiêu tử !

So sánh với nhau, vầng hào quang xung quanh Tiêu gia Nhị tiểu thư Tiêu Vận ngay lập tức trở nên ảm đạm, quả thực là đom đóm mà đòi so với ánh trăng rằm, thực không rõ Tiêu Vận kia như thế nào lại được xưng là thiên tài ?

Đội ngũ hoa lệ kia rất nhanh liền tiến về trước mặt, từng trận cuồng bạo hỏa diễm khí tức phả vào mặt khiến hơn hai mươi người trong đội ngũ đánh thuê phải lập tức đưa tay che lại, lui về phía sau một bước, ai cũng không chống đỡ được tử diễm do Hỏa Kỳ Lân tản mát ra.

Một trong Ngũ Linh, gần như chính là thần thú trong truyền thuyết rồi !

Tất cả mọi người, chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt một thân lãnh khốc, đầu bóng màu đen tung bay, trấn định như thường.

Mọi người bắt đầu chú ý đến tên nhóc nhỏ gầy đặc biệt kia, chỉ là một cái dong binh đoàn tạm thời xây dựng cư nhiên lại ẩn giấu một cao thủ như thế ?

11. Chương 11: Cường Giả Vi Tôn (9)

Bên trong tử diễm, hắc bào thiếu niên lãnh khốc cũng liếc mắt nhìn qua Hoàng Bắc Nguyệt, đôi mắt màu thoáng có chút kinh ngạc.

” Thái tử điện hạ ! ”

Tiêu Trọng Kỳ bỗng nhiên bước về phía trước, hưng phấn phi thường nói: “Phượng Bắc từ biệt, rất cực cũng gặp lại được ngài! ”

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân uy lực phi thường mạnh mẽ, cho dù nó không phát uy thì cũng không có ai dám tới gần.

Chiến Dã mặc màu khê liếc qua Tiêu Trọng Kỳ. Tiêu Viễn Trinh cười Huệ Văn trưởng công chúa, bởi vậy Tiêu gia cũng được tính là hoàng thân quốc thích. Mà Tiêu Trọng Kỳ này thực lực cũng không tồi, lần trước tại phương Bắc cùng Man tộc tác chiến, hắc không

giống các thế gia công tử nơm nớp lo sợ, trên sa trường lại dũng cảm tiến tới nên cũng để lại cho hắc ấn tượng rất tốt.

” Tiêu công tử, có khỏe hay không, các người muốn đi vào rừng rậm sao ? ”

” Ân, thụ gia phụ chi mệnh, đi rừng rậm tìm Bích Linh Quả ! ”

Có thể cùng thái tử điện hạ nói chuyện, Tiêu Trọng Kỳ kích động đến nổi mặt đỏ rần lên.

Đoàn lính đánh thuê sau lưng tạm thời xây dựng, mỗi một người thân thủ đều rất tốt cho nên đều kiêu ngạo cuồng vọng. Hắc mặc dù là Tiêu gia trưởng tử nhưng Tạp Nhĩ Tháp đại lục là cường giả vi tôn, thân phận không thể lấy ra phục chúng được.

Thế nhưng chỉ cần để bọn họ nhìn thấy chính mình cùng thái tử điện hạ quan hệ không tệ, những người này nhất định sẽ phục hắc.

Hoàng Chiến Dã, Nam Dục quốc Thái tử điện hạ, Tạp Nhĩ Tháp đại lục đệ nhất thiên tài Triệu hoán sư, tên của hắc chính là tượng trưng cho cường giả !

Tiểu tâm tư của Tiêu Trọng Kỳ, Chiến Dã sao lại nhìn không ra cho được. Bởi vậy hắc chỉ muốn khách sáo hai câu liền rời đi, mà lúc này, từ rừng rậm đằng xa truyền đến từng tiếng nổ vang.

Hống hống hống hống hống hống...!!

Tiếng rít gào vang vọng thiên không.

Trời vốn màu xanh lam trong nháy mắt lại bị mây đen phủ kín.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cũng phát ra một chuỗi rít gào trầm thấp, thoát nhìn cực kì giận dữ !

” Hình như đã xảy ra chuyện, Thái tử điện hạ, ngài hãy về cung trước, thuộc hạ đi tìm hiểu tình huống. ”

Trung niên nam nhân cười Linh Điều luôn theo ở phía sau lúc này tiến lên nói. Trên cổ áo của hắc có sáu viên hỏa diễm châu lóe sáng kim quang chứng minh thân phận của hắc – Lục Tinh Triệu hoán sư !

” Vẫn còn sớm, ta cũng đi xem sao. ”

Hắc nói xong, vừa ngẩng đầu liền thấy hắc y nhân trong đội ngũ đánh thuê lúc này đã thúc ngựa hướng rừng rậm phóng đi.

Sắc mặt thoáng trầm xuống. Không biết tại sao trong lòng xuất hiện một tia cảm giác kỳ dị xẹt qua, hắc lập tức điều khiển Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đuổi theo.

Rừng rậm dày đặc nằm ở ngoại vi đế đô, kích thước cũng không lớn, có thể là vì giáp với Phù Quang sâm lâm – nơi ma thú hoành hành ghê gớm nhất trên đại lục, cho nên độ nguy hiểm cũng rất lớn.

Cao thủ bình thường tuyệt đối không dám đơn độc mà xông vào.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại không sợ. Kinh nghiệm tác chiến phong phú của kiếp trước làm cho nàng có thể chuẩn xác phán đoán phương thức hành sự !

Huống hồ, trong giới Linh thú, nàng là vương giả nga~ !

Tiến vào rừng rậm được một lúc, Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm giác được từng trận khí lạnh thấu xương, rừng rậm dày đặc trước mặt cũng đã bị đóng băng lại, triệt để trở thành băng lâm (rừng băng) !

Thốt ngựa nàng cười khi vừa đến rìa rừng rậm liền dừng bước không chịu tiến lên, Hoàng Bắc Nguyệt bắt đấm dĩ đành bỏ ngựa, đi bộ tiến vài rừng.

Trong thân thể huyết mạch có chút sôi trào, nàng có thể cảm giác được, Linh thú có thể phát ra tiếng gầm gừ làm rung động thiên địa, đẳng cấp tuyệt đối không thua kém Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân !

Hồng học...

Thái tử Chiến Dã cười Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cuối cùng cũng đuổi kịp nàng.

” Lên đây đi. ”

Chiến dã hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay.

Bên trong rừng rậm đâu đâu cũng có hàn băng, hẳn có tử diễm của Hỏa Kỳ Lân hộ thể vậy mà vẫn cảm thấy từng cơn ớn lạnh, người này thân thể này đơn bạc như vậy, e rằng cũng chịu không được bao lâu.

12. Chương 12: Cường Giả Vi Tôn (10)

Đôi mắt ẩn dưới hắc bào khẽ nâng lên nhìn hắn, sau đó ung dung xoay người nhảy lên khiến Hỏa Kỳ Lân tức giận phát ra một tiếng gầm nhẹ. Chiến Dã phải vỗ vỗ lưng của nó vài lần mới khiến nó dịu đi.

” Không nên tới quá gần, khi nào ta kêu dừng lại liền dừng lại. ”

Thanh âm khàn khàn từ dưới áo khoác đen truyền tới.

Chiến Dã nhú mày, nàng là người đầu tiên dám ở trước mặt hắn nói chuyện ngông cuồng như vậy.

Bầu trời phía trên rừng cây có vẻ âm trầm. Từ tầng mây dày đặc bắt đầu có hoa tuyết rơi xuống, cuồng phong lại cuốn lên khiến chúng phiêu đảng trong vùng rừng rậm yên tĩnh.

Các cây đại thụ đều bị đóng băng hết cả, có vài con Linh thú không kịp chạy trốn cũng toàn bộ bị băng phong, tất cả phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Càng đi vào sâu bên trong, cảm giác bất an trong lòng nàng ngày càng lớn.

” Ngừng. ” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

Chiến Dã quả nhiên theo lời dừng lại.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng Hỏa Kỳ Lân nhảy xuống. Nàng đứng trên lớp băng dày, áo bào phản phật vũ động trong gió rét, bóng lưng nhỏ xinh lại tản ra khí tức cao quý lãnh ngạo.

Nàng dám một mình xông vào vùng rừng rậm mà khí tức bằng hàn ở đây so với Hỏa Kỳ

Lân cũng kinh khủng không kém, không những thế lại còn chẳng hề có đáng sợ hãi. Lẽ nào nàng cũng là Triệu hoán sư ? Mấy tinh? Đã thành công cùng Linh thú ký kết khế ước chưa ?

Chiến Dã lúc này trong lòng đối với người bí ẩn mới lần đầu gặp gỡ sinh ra hứng thú thật lớn.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi hướng về phía trước đi mấy bước, đột nhiên trái tim nhảy một cái. Một cỗ khí tức kì lạ xẹt qua trong lòng. Nàng lập tức triển khai bộ pháp, hướng phía rừng rậm lao nhanh.

” Này! ” Chiến Dã chỉ kịp hô một tiếng thì bóng dáng của nàng đã mất tăm !

Trung tâm rừng rậm, cây cối giờ khắc này toàn bộ đều biến thành một đồng vụn phấn, từng đồng từng đồng rải rác khắp nơi.

Ngọn đồi bị băng phong trở nên trong suốt, phản chiếu màu xanh của bầu trời, hào quang lấp lánh tựa như một viên bảo thạch. Thế giới lam sắc lúc này giống như vô tận, nhìn không thấy điểm cuối.

Hắc bào thiếu nữ cao ngạo đứng thẳng, cuồng phong đem áo bào thổi bay phần phật, lộ ra một đôi hắc mâu trong suốt. Nàng đang nhìn chằm chằm về phía trước.

Cuồng phong ! Bạo tuyết !

” Tên của ta, là Hoàng Bắc Nguyệt! ”

Thanh lãnh thanh âm vang lên, không hề bị cuồng phong che lấp, mang theo sự ngông cuồng tự đại, kiêu ngạo lãnh khốc.

Người cùng thú đối mặt, Hoàng Bắc Nguyệt nàng chưa bao giờ thất bại !

Nàng là vương giả trong thế giới loài thú, quy tắc gì chỉ cần gặp phải nàng đều toàn bộ bị phá vỡ!

Đáp lại thanh âm của nàng, Băng Loan cự đầu trong phút chốc xuất hiện trên đỉnh đầu của nàng.

Băng Loan hoàn toàn xem nhẹ bão tuyết xung quanh, cặp vuốt sắc bén cùng với một cặp băng dực khổng lồ, chậm rãi đáp xuống trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, uy áp thuộc về Ngũ Linh vô cùng mạnh mẽ làm ập băng xuất hiện từng vết rạn nứt như tơ nhện. Trong đó, một vết nứt dần dần kéo dài đến dưới chân Hoàng Bắc Nguyệt, cuối cùng miễn cưỡng đứng lại ở mũi chân của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn như cũ không nhúc nhích, sắc mặt không thay đổi, ánh mắt trong suốt đậm đặc.

Tròng mắt màu xanh ngọc bích của Băng Loan trừng lớn nhìn nàng.

” Tên của ta là Băng Linh Huyền Diệu, tiểu nữ oa, ngươi muốn cùng ta ký kết bản mệnh khế ước sao ? ”

Theo thanh âm Băng Linh Huyền Diệu vang lên, không khí chung quanh Hoàng Bắc Nguyệt cũng trở nên lạnh hơn, giống như đang cự tuyệt nàng đến gần.

Áo bào màu đen trên người nàng đã bị đóng băng cứng lại nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn bình yên vô sự, thậm chí sợi tóc vẫn còn nhẹ phiêu động, một chút cũng đều không bị hàn khí lạnh lẽo chung quanh xâm nhập.

Băng Linh Huyền Diệu trong mắt loé ra vẻ kinh ngạc. Linh thú thuộc Ngũ Linh đã tiếp cận với Thần thú, đã có linh trí ngang bằng với nhân loại.

Mà Băng Linh Huyền Diệu là Linh thú nổi danh cao ngạo, từ xưa tới nay chưa từng nghe nói có ai có thể cùng bọn họ ký kết !

13. Chương 13: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (1)

Trừ bỏ cao ngạo, Băng Linh Huyền Diệu còn nổi tiếng hung tàn !

Hoàng Bắc Nguyệt trong đầu nhanh chóng điều tra các loại tin tức liên quan đến Băng Linh Huyền Diệu ở thế giới này.

Khóe miệng hơi nhếch lên, trong bão tuyết cùng cường hãn Linh thú Băng Linh Huyền Diệu mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau !

Ký kết bản mệnh khế ước sao ? Băng Linh Huyền Diệu xưa nay không cùng nhân loại ký kết bản mệnh khế ước chẳng lẽ sẽ cùng nàng ký kết sao ? Con nít ba tuổi còn không tin nữa là.

” Phục tùng ta đi, Băng Linh Huyền Diệu ! ”

Gào...

Một tiếng rít gào tràn ngập tức giận vang lên, bốn phía đồi băng lập tức vỡ tan, từng khe nứt to lớn lan tràn khắp toàn bộ mảnh băng lâm.

Một tên nhân loại nho nhỏ lại dám càn rỡ như thế !

Băng Linh Huyền Diệu nổi giận, lập tức lộ ra uy áp mãnh liệt, bao phủ toàn bộ mảnh rừng rậm ở bên trong khiến không ai có can đảm đến gần.

Ngay khi tiếng gầm giận dữ vừa phát ra Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã nhanh chóng hành động. Băng dực vừa đập xuống, nàng liền dùng tốc độ ánh sáng từ trong khe hở lướt ra, nhanh chóng chạy về phía trung tâm rừng rậm Nguyệt Lạc Cốc!

” Muốn chạy trốn sao ? Tiểu nữ oa ! ” Băng Linh Huyền Diệu gầm lên một tiếng, nhanh chóng xoay người đuổi theo.

Trốn ư ?

Chờ chút nữa thì ai trốn còn chưa biết nha ?

Hoàng Bắc Nguyệt khoe miệng cong lên lộ ra một cổ tự tin cao ngạo.

Càng đến gần Nguyệt Lạc Cốc, khí tức kì lạ lúc trước càng xao động mãnh liệt. Gần rồi. Nàng từ trên vách núi đen nhảy xuống, hai tay mở ra, hoàn toàn không có bất kỳ công cụ phụ trợ nào, từ trên vách núi thật cao cấp tốc rơi xuống !

Trên đỉnh đầu chợt vang lên tiếng rít gào thật lớn, Băng Linh Huyền Diệu đã đuổi tới. Đôi băng dực dùng sức vỗ một cái, ý đồ làm nàng nhanh chóng ngã xuống thành một đồng thịt nát !

Giống như đã sớm ngờ tới động tác của Băng Linh Huyền Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên thò tay bắt lấy một sợi dây leo trên vách núi, thân mình rung động vững vàng giẫm lên vách đá thẳng đứng, bước chân cấp tốc trên vách đá di chuyển rồi búng người bật mạnh lên.

Sau đó, nàng thả dây leo ra, mặc cho thân thể mình rơi xuống !

Băng Linh Huyền Diệu động tác vỗ cánh lại trở thành bay xuống phía dưới chân của Hoàng Bắc Nguyệt, thân hình to lớn khiến nó không có cách nào xoay người trong khe núi nhỏ hẹp này.

Hoàng Bắc Nguyệt vững vàng rơi xuống đỉnh đầu của Băng Linh Huyền Diệu, tất cả những thứ này bất quá chỉ phát sinh trong nháy mắt !

Trên đỉnh đầu của Băng Linh Huyền Diệu tỏa ra từng trận hàn khí dày đặc, nàng nhanh chóng đặt tay lên, nói:

” Ta nói lại một lần nữa, phục tùng ta, Băng Linh Huyền Diệu ! ”

Vô số hắc khí từ trong lòng bàn tay tản mát ra, len lỏi qua lớp hàn băng cứng rắn, chui vào trong đầu của Băng Linh Huyền Diệu.

Hống hống hống hống hống...

Băng Linh Huyền Diệu ngẩng đầu lên, không ngừng hướng tới không trung rít gào, tròng mắt màu ngọc bích nhanh chóng bị hắc khí nồng nặc bao phủ, sau đó hắc sắc tinh quang chớp lóe rồi cấp tốc lui lại.

Băng Linh Huyền Diệu tròng mắt vốn có màu ngọc bích trong suốt nay đã một màu xanh sẫm.

Trông thấy loại biến hóa này, Hoàng Bắc Nguyệt hài lòng nở nụ cười.

Linh thú mà nàng coi trọng, bình thường chỉ có hai con đường.

Phục tùng với nàng , hoặc là chết !

Rất rõ ràng con Linh thú trước mắt này chọn con đường đầu tiên, phục tùng !

Cùng Triệu hoán sư ở thời đại này không giống nhau, Hoàng Bắc Nguyệt sẽ không dễ dàng cùng Linh thú ký kết bản mệnh khế ước, bởi vì một khi khế ước thành lập, Triệu hoán sư cùng Linh thú sinh tử đã gắt gao liên hệ cùng nhau.

Nếu Linh thú vận khí không tốt mà chết trận, Triệu hoán sư cơ bản chỉ có một con đường chết.

Buôn bán không có lời như vậy nàng chưa bao giờ làm !

Tay chậm rãi từ trên đỉnh đầu của Băng Linh Huyền Diệu dời đi, lòng bàn tay chậm rãi mở ra, phần lớn da thịt đã bị hàn khí tổn thương, mà trên vết thương máu chảy đầm đìa đó một khối hắc ngọc tĩnh lặng nằm.

14. Chương 14: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (2)

Vạn Thú Vô Cương !

Nếu như không phải cảm nhận được khí tức của Vạn Thú Vô Cương xuất hiện, nàng sẽ không mạo hiểm đi hàng phục con Linh thú hung hãn này.

Nhưng nhờ vậy nàng cũng biết được lực lượng của Vạn Thú Vô Cương này mạnh mẽ đến mức nào !

” Chủ nhân. ”

Một khi Linh thú quyết định phục tùng thì sẽ cùng chủ nhân tâm linh cảm ứng, bởi vậy trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt đã có thể nghe được thanh âm của Băng Linh Huyền Diệu.

” Nếu như sớm biết chủ nhân là một Triệu hoán sư mạnh mẽ như vậy, ta cũng sẽ không phản kháng, xin chủ nhân tha thứ cho sự vô lễ của ta lúc này. ”

Băng Linh Huyền Diệu thu liễm khí tức cuồng ngạo, ở dưới chân Hoàng Bắc Nguyệt ngoan ngoãn nói.

Linh thú một khi đối với nhân loại thần phục thì tuyệt đối không hai lòng.

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ đầu của hắn. Đã thu phục được Băng Linh Huyền Diệu, nàng đối với thực lực của bản thân cũng không ẩn giấu nữa, nói:

” Ta hiện tại thân thể suy yếu, tin tưởng ngươi cũng có thể nhận ra, trong thân thể ta một tia nguyên khí cũng không có. Cho nên, trong lúc ta chưa hoàn toàn khôi phục, ta cần ngươi bảo vệ ta. ”

Băng Linh Huyền Diệu cũng đã nhận thấy được bên trong cơ thể Hoàng Bắc Nguyệt trống rỗng. Lúc này không thấy nguyên khí, hắn tưởng là Hoàng Bắc Nguyệt ẩn dấu thực lực, không nghĩ tới quả là thật không có.

Biết được tin tức này Băng Linh Huyền Diệu cũng không có thất vọng. Thần phục người này cũng không có gì là xấu hổ, trái lại còn là chuyện tốt a !

Một Triệu hoán sư không có nguyên khí thì căn bản không có cách nào sử dụng Ngự Thú quyết. Nói cách khác, nàng hoàn toàn dựa vào thực lực bản thân để làm hãn thần phục.

Thật là khủng bố ý niệm a, vượt xa thường nhân!

Phải cường hãn đến mức nào mới có thể làm được điều đó ? Không dùng tới nguyên khí mà có thể làm ột Linh thú tiếp cận Thần thú như hãn khuất phục, từ cổ chí kim chưa từng nghe nói nha !

” Chủ nhân yên tâm, ta nhất định sống chết bảo vệ chủ nhân ! ”

Đối với chủ nhân mạnh mẽ như vậy, còn cần nói cái gì nữa ? Đương nhiên phải thể sống chết đi theo chứ ! Bởi vì hắn cũng muốn biết Hoàng Bắc Nguyệt khi khôi phục thực lực sẽ mạnh đến mức nào ?

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đơn giản bàn giao:

” Bình thường người ẩn đi, không nên để cho người khác phát hiện ra sự tồn tại của người, chờ ta triệu hoán thì người hãy xuất hiện. ”

Ở nơi đại lục xa lạ này, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, bởi vậy nàng tùy thời đều phải lưu lại một con đường lui, không thể nhất phi trùng thiên thì tạm thời chỉ còn cách thu liễm tài năng lại một chút.

” Ân, chủ nhân. ”

” Chúng ta đi thôi! ”

Bằng dực vỗ một cái, cuồng phong nổi lên, Bằng Linh Huyền Diệu đã xuất hiện trên không trung, như một viên lưu tinh cấp tốc bay về phía ngoài rừng rậm.

Trên lưng Bằng Linh Huyền Diệu, một bóng dáng nhỏ nhắn lãnh ngạo đứng, gió luồn qua chiếc mũ đen, cuốn theo vài lọn tóc bay ra, mềm mại tung bay như một đám hỏa diễm, nổi bật trên nền trời xanh !

Hoàng Bắc Nguyệt cũng hơi kinh ngạc, vừa rồi cũng không có phát hiện, từ khi sử dụng Vạn Thú Vô Cương, tóc của nàng liền biến thành màu đỏ rực chói mắt !

Hơn nữa khuôn mặt cũng lặng lẽ thay đổi, càng ngày càng giống với dáng vẻ ở thế kỉ 21.

May mắn loại biến hóa này có thể khống chế được, chỉ cần cắt đứt liên hệ từ Vạn Thú Vô Cương truyền đến, thì có thể trở về bộ dáng ồm yếu kia. Như vậy rất tốt !

” Điện hạ, kia hình như là một trong Ngũ Linh – Bằng Linh Huyền Diệu ? ”

Lục Tinh Triệu hoán sư Trầm Viêm không dám tin ngẩng đầu nhìn Bằng Loan khổng lồ trên không trung.

15. Chương 15: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (3)

Triệu hoán thú Linh Diệu của hắn bị uy áp mạnh mẽ của Bằng Linh Huyền Diệu tản mát ra bức bách, đã sợ hãi trốn vào không gian linh thú bên trong Triệu hoán sư, run lấy lấy, không dám ra ngoài.

Bên cạnh hắn, trừ bỏ Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Hoàng Chiến Dã, không có con Linh thú nào dám lộ diện.

Quá mạnh mẽ ! Linh thú có thể làm cả một mảnh rừng rậm dày đặc bằng phong siêu cấp Linh thú, lực lượng kia quả thực quá biến thái, người nào dám đi ra chịu chết chứ !

Hoàng Chiến Dã ánh mắt lạnh lùng nheo lại, dùng tâm linh truyền âm hướng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân hỏi:

” Người so với hắn, ai mạnh hơn ? ”

” Hừ! ” Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng: ” Trừ phi Triệu hoán sư cùng hắn ký khế ước mạnh hơn người, bằng không ta sẽ không thua hắn. ”

Sau khi Triệu hoán sư cùng Linh thú ký kết bản mệnh khế ước, giữa hai người không chỉ sinh tử liên hệ với nhau mà ngay cả năng lực cũng hoàn toàn đồng nhất.

Nếu như Triệu hoán sư lên cấp thì linh thú cũng sẽ thăng cấp theo.

Đây chính là lý do vì sao Linh thú mạnh mẽ thường sẽ không lựa chọn cùng Triệu hoán sư ký kết bản mệnh khế ước. Khi ký khế ước tương đương với hai người cùng tu luyện, làm chơi ăn thật, lợi ích hấp dẫn như vậy cho nên mới xuất hiện việc Triệu hoán sư cùng Linh thú ký khế ước với nhau.

Nghe được Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân nói như vậy, Hoàng Chiến Dã ngẩng đầu lên nhìn về phía thiếu nữ tóc đỏ trên lưng Bằng Linh Huyền Diệu, cho dù thấy không rõ dung mạo, từ thân hình cũng có thể nhìn ra nàng

nhiều nhất cũng chỉ mười một mười hai tuổi thôi. Còn nhỏ như vậy chẳng lẽ đã là Cửu Tinh Triệu hoán sư sao?

Phải biết rằng, trên toàn bộ Tọa Nhĩ Tháp đại lục, Cửu Tinh Triệu hoán sư số lượng cũng không nhiều.

Một cái mười hai tuổi đã là Cửu Tinh Triệu hoán sư, đó là cấp bậc biến thái cỡ nào nha ?

” Hừ! ” Tâm tính cao ngạo của hắn cùng Triệu hoán thú của mình giống nhau như đúc. Lãnh khốc thiếu niên trong lòng không biết bị gì mà lại có cảm giác xúc động nhẹ nhàng thoáng qua.

Hồng phát, hảo chói mắt nga.....

Trầm Viêm quay đầu nói: ” Điện hạ, Băng Linh thú xuất hiện, tin tức này nhất định phải mau nhanh nói cho bộ hạ! ”

Sau khi Hỏa linh thú Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cùng Thái tử điện hạ thành công ký kết bản mệnh khế ước, một trong Ngũ Linh Băng Linh thú cũng xuất hiện tại Nam Dục quốc ! Đây là một cái tin tức vô cùng tốt a !

Ngày mai phải bẩm báo bộ hạ, vì Nam Dục Quốc, vô luận như thế nào, dù táng gia bại sản cũng phải đem vị hồng phát thiếu nữ giữ lại.

Nàng là người cùng Băng Linh Huyền Diệu ký kết khế ước a !

Trầm Viêm trong lòng liền trở nên gấp rút, nếu không phải lúc này con Linh Diệu của hắn sợ hãi không dám đi ra, hắn nhất định sẽ cưới Linh Diệu ngay lập tức bay về cung.

” Trầm tiên sinh, ngài kiến thức cao sâu, có thể nhìn ra được cấp bậc của nàng không ? ” Chiến Dã nhàn nhạt hỏi.

Trầm Viêm cau mày suy tư . Vấn đề này hắn cũng một mực suy nghĩ này giờ nhưng vẫn không có đáp án, bởi vì hồng phát thiếu nữ kia khiến người khác có cảm giác sâu như đại dương vậy, căn bản là không có cách nào nhìn thấu được thực lực của nàng.

” Thực lực quả thật nhìn không thấu, bất quá Lục Tinh Triệu hoán sư đã có thể triệu hoán sơ cấp Thần thú (Ngũ Linh coi như là chuẩn Thần thú thôi, sơ cấp thì tệ hơn Ngũ Linh, Thần thú chân chính rất mạnh, sau này tác giả sẽ nói rõ hơn về vấn đề này :3), Băng Linh Huyền Diệu là một trong Ngũ Linh, cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Điện hạ đồng cấp, chỉ sợ thực lực của nàng cũng không thấp hơn Cửu Tinh a. ”

Trầm Viêm suy đoán cẩn thận, không dám đề cao quá mức, nhưng nếu hắn biết Hoàng Bắc Nguyệt hiện tại ngay cả Nhất Tinh Triệu hoán sư cũng không phải phỏng chừng sẽ thổ huyết mà chết mất.

Nhất Tinh cũng không phải lại có thể cùng Ngũ Linh ký khế ước ! Toàn bộ Tọa Nhĩ Tháp đại lục cũng chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt biến thái mới có thể làm được.

Trong khi bọn họ nói chuyện, Băng Linh Huyền Diệu đã đáp xuống băng nguyên tràn đầy khe nứt, băng đục khê nghiêng để Hoàng Bắc Nguyệt đạp lên, chậm rãi đi xuống.

16. Chương 16: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (4)

Mũ che màu đen đã kéo lên che khuất khuôn mặt, dưới vành nón một vài sợi tóc đỏ rũ xuống. Gương mặt bị che khuất, một thân khí chất lãnh khốc tao nhã mà thần bí cũng đã đủ khiến người khác khuyhnh đảo.

Trông thấy Triệu hoán sư cùng Băng Linh thú ký kết khế ước, Trầm Viêm không khỏi nổi lòng tôn kính. Không cần kiểm tra sát hạch, chỉ cần nhìn Băng Linh Huyền Diệu phía sau lưng nàng thì dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết thực lực của nàng tuyệt đối ở trên mình !

” Triệu hoán sư đại nhân, xin hỏi ngài là lần đầu tiên đến Nam Dục quốc sao ? ” Trầm Viêm giọng nói chứa đựng sự tôn kính, hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, lần thứ nhất, cũng coi như là lần đầu tiên đi.

” Xin hỏi Triệu hoán sư đại nhân, tên của ngài là.....” Trầm Viêm vừa định hỏi, phía sau liền vang lên một tiếng hô to.

” Hí Thiên đại nhân ! Hí Thiên đại nhân ! ”

Lúc đầu, Hoàng Bắc Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, sau một lúc mới nhớ hiện tại mình dùng tên giả là Hí Thiên, lúc này mới chậm rãi quay đầu lại.

Tiêu Trọng Kỳ cùng một đám dong binh vội vã trong gió tuyết chạy tới, mỗi người đều là vẻ mặt vẻ hưng phấn !

” Hí Thiên đại nhân, phi thường vinh hạnh khi có thể cùng ngài xây dựng dong binh đoàn. ” Tiêu Trọng Kỳ run lập cập nói. Bốn phía đều là hàn băng, thực sự quá lạnh, hơn nữa còn có Băng Linh Huyền Diệu ở đây, nhiệt độ lại càng thấp.

Tuy vậy, gương mặt Tiêu Trọng Kỳ vẫn hưng phấn đến mức đỏ bừng lên, quang mang trong mắt lấp lóe liên tục.

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt gật gù đầu, nhìn Tiêu Trọng Kỳ trước mặt mà cười lạnh trong lòng, nếu như hắn biết hiện tại Triệu hoán sư mà hắn phi thường tôn kính lại là muội muội phế vật mà hắn thường khi dễ, không biết hắn sẽ có biểu hiện đặc sắc như thế nào.

Một Triệu hoán sư nắm giữ Băng Linh Huyền Diệu, dù nàng có kiêu ngạo cuồng vọng đến cỡ nào cũng có thể được tha thứ !

Bởi vậy Tiêu Trọng Kỳ một chút đều không có bị sự lạnh nhạt của Hoàng Bắc Nguyệt làm cho xấu hổ trái lại lại càng hưng phấn.

Trầm Viêm sợ tên Tiêu gia Đại thiếu gia này quá lỗ mãng sẽ đắc tội rồi vị Triệu hoán sư thực lực siêu cường tên Hí Thiên này, vì thế vội nói:

” Hí Thiên đại nhân, ngài tới Nam Dục quốc thì liền là khách quý của chúng ta. Nếu ngài không ngại, thỉnh lưu lại Nam Dục quốc một thời gian ngắn có được không ? Nhóm người bệ hạ nhất định sẽ đối với đại nhân ngài vô cùng hoan nghênh ! ”

” Ta gần đây đều ở lại Nam Dục quốc. ”

Thực lực chưa có khôi phục lại, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn rời đi nơi khác, dù sao tại Trường công chúa phủ cũng không thiếu việc chờ nàng đi làm đâu.

Trầm Viêm ánh mắt sáng lên: ” Thật tốt quá! ” Nói xong hướng về phía Thái tử điện hạ luôn luôn trầm mặc ít nói làm ra một cái ánh mắt kích động.

Đối với người có thực lực cường đại, quốc gia nào cũng đều cực lực giữ lại, chiến loạn thường xuyên thì thực lực quả thật là tất cả !

Nhiều hơn một vị Triệu hoán sư nắm giữ Băng Linh Huyền Diệu, sức chiến đấu của Nam Dục quốc sẽ tăng lên một đẳng cấp !

” Tại hạ Hoàng Chiến Dã, đại biểu Nam Dục quốc hoan nghênh người. ”

Một cao thủ thực lực cùng mình xê xích không nhiều nếu có thể lưu lại, đối với Chiến Dã mà nói là một cái khiêu chiến và cũng là một phần kinh hỉ lớn.

Nam Dục quốc quá cần cường giả rồi !

Hoàng Bắc Nguyệt đối với vị Thái tử điện hạ này vẫn có mấy phần hảo cảm. Lúc này tại hàn băng rừng rậm, hắn sợ bản thân không chịu nổi hàn khí đã cho nàng ngồi trên Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân.

Mặc dù là lần đầu quen biết nhưng vị Thái tử điện hạ cao cao tại thượng này vẫn chịu chiếu cố cho nàng – một người vô danh không có tiếng tăm gì vẫn khiến cho nàng thật cảm động.

Nàng luôn luôn ân oán phân minh, tích thủy chi ân dùng tuyền tương báo, một mối thù thì giết cả nhà người!

” Tại hạ Hí Thiên, đa tạ thái tử điện hạ đã thưởng thức. ” Hoàng Bắc Nguyệt hơi ôm quyền.

Một người có khả năng là Cửu Tinh Triệu hoán sư cường giả cư nhiên thẳng thắng nhận lời lưu lại mà không đòi hỏi điều gì khiến trong lòng Chiến Dã cũng có chút kinh ngạc.

17. Chương 17: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (5)

Ngắn người trong phút chốc hần liền minh bạch, thần bí nhân thoát nhìn lãnh khốc này đại khái là đang cảm tạ hần lúc này cho nàng cưới Hỏa Kỳ Lân.

Đó chỉ là một chuyện nhỏ nhặt nhưng người này lại ghi nhớ trong lòng. Tính cách có ân tất báo này làm hần vô cùng thưởng thức.

“Hiện tại các hạ đã có chỗ dừng chân chưa ? ”

Ở Tạp Nhĩ Thập đại lục, người ta thường kính xưng nhau một tiếng các hạ nếu thực lực hai bên tương đương nhau.

” Ta vừa đến quý quốc không lâu, tạm thời không tìm được địa phương nghỉ lại. ”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa mới dứt lời, Tiêu Trọng Kỳ này giờ đứng một bên liền mở miệng:

” Nếu như Hí Thiên đại nhân không chê, có thể ở lại nhà ta. Cha mẹ ta nhất định phi thường hoan nghênh người lưu lại ! ”

Nếu có thể làm cho cao thủ thần bí tên là Hí Thiên này trở thành bạn với chính mình, phụ thân nhất định sẽ cao hứng vô cùng, đến lúc đó, tiểu nha đầu Tiêu Vận kia nhất định sẽ tức chết à xem !

Để xem nàng còn dám hung hăng đối với mình nữa không !

Tâm tư của hần, Hoàng Bắc Nguyệt lại nhìn không ra sao ? Trong lòng thầm nghĩ người này xú tiểu tử có cừ oán với ta, ta làm sao có khả năng giúp người đây ? Không thu thập người coi như vận khí của đã tốt lắm rồi !

Nàng không muốn bại lộ thân phận nên mới dùng tên giả là Hí Thiên, làm sao có khả năng ở lại Trường công chúa phủ được ?

“Đa tạ Tiêu đại thiếu gia, bất quá con người ta thích thanh tĩnh, không nhọc người quan tâm. ” Khẩu khí nhân nhạ, cự tuyệt Tiêu Trọng Kỳ.

Tiêu Trọng Kỳ vẻ mặt thất vọng. Cao thủ đều thích thanh tĩnh a. Haizz, nếu như hần cũng là Triệu hoán sư thì thật tốt !

Nhìn Bằng Linh Huyền Diệu, Tiêu đại thiếu gia trong lòng không khỏi ghen tị !

Chiến Dã vốn là muốn mời nàng ở lại biệt viện của mình, bất quá nghe được ý lạnh nhạt trong lời nói của nàng đối với mọi người nên cũng không đề cập đến nữa.

” Nếu như vậy, chúng ta làm sao để liên lạc với đại nhân ? ” Trầm viêm hỏi, cũng không thể cùng vị đại nhân này mất đi liên hệ nha.

Đợi khi hồi cung mình sẽ bẩm báo bộ hạ, nhất định phải tự mình thiết yến chiêu đãi vị đại nhân này, dùng quan to lộc hậu mời chào, chỉ cần vị đại nhân này muốn cái gì, bộ hạ đều phải nghĩ cách thỏa mãn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: ” Ta sẽ thường xuyên đến dong binh công hội làm nhiệm vụ, các người có chuyện liên phái người lưu lại tin tức bên trong, nếu ta thấy tự nhiên sẽ đi tìm các người. ”

Cao thủ thời đại này đều có một chút tính cách kiêu ngạo như vậy, vị Hí Thiên đại nhân này đã chịu lưu lại phương thức liên hệ, vậy là tốt lắm rồi !

Trầm Viêm ngay lập tức gật đầu : ” Đa tạ đại nhân. ”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn sắc trời không còn sớm, nàng còn muốn mua thuốc cho Đông Lăng trị thương, chẳng qua hiện tại nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, nàng biết đi tìm ai mà đòi tiền đây ?

Rõ buồn bực, tiền, thứ này quả thật có thể làm khó anh hùng hảo hán a !

Chút nữa ly khai đám người này thì để cho Băng mang theo nàng đi tìm được liệu đi.

Nghĩ vậy, Hoàng Bắc Nguyệt từ biệt đám người Chiến Dã rồi xoay người hướng về phía Băng Linh Huyền Điếu mà đi.

” Hí Thiên các hạ. ” Chiến Dã lãnh khốc mở miệng, lập tức từ trong nạp giới lấy một lọ thủy tinh màu xanh biếc ném tới, nói: ” Tay người bị thương, băng bó một chút đi. ”

Nói xong liền cười Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, trong chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt mọi người, chỉ lưu lại một trận Kỳ Lân chi hỏa nóng bức.

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận lọ thủy tinh kia, hơi run run.

” Là Phỉ Thúy Ngọc Dịch! ” Tiêu Trọng Kỳ kinh ngạc thốt lên. Thân là Tiêu gia Đại thiếu gia, hắn cũng đã gặp không ít thánh dược chữa thương nhưng Phỉ Thúy Ngọc Dịch này là một loại dược phẩm phi thường trân quý, có tiền cũng không mua được.

Hắn cũng chỉ mới gặp một lần mà thôi. Không hổ là Thái tử điện hạ a, vừa ra tay đã là Lục phẩm linh dược !

” Lục phẩm linh dược, ở trên đại lục có thể là coi là phi thường hiếm thấy a. “

18. Chương 18: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (6)

Trầm Viêm cũng lộ ra thần sắc hâm mộ, hắn là Lục Tinh Triệu hoán sư mà bộ hạ cũng chỉ ban thưởng cho hắn một bình nhỏ Phỉ Thúy Ngọc Dịch.

Thái tử điện hạ vậy mà đối với vị Hí Thiên đại nhân này, vừa ra tay chính là một lọ lớn. Lục phẩm đan dược cũng không phải rau cải trắng ngoài chợ tiện tay là hốt được một nắm a. Quả nhiên là điện hạ cũng muốn lôi kéo Hí Thiên đại nhân !

Trầm Viêm có chút vui mừng nghĩ. Lúc trước hắn vẫn sợ vị Thái tử điện hạ này kiêu căng tự mãn sẽ làm cho vị đại nhân này phật lòng, may mắn, hiện tại cũng không cần phải lo lắng nữa.

Thái tử điện hạ ngày sau nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn a!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không biết Phỉ Thúy Ngọc Dịch trân quý bao nhiêu. Tuyệt thế trân bảo kiếp trước nàng cũng gặp qua không ít, hơn nữa nàng cũng không nghĩ tới vị Thái tử bề ngoài thoát nhìn lãnh khốc kia cư nhiên lại chú ý tới việc tay nàng bị thương.

Thiếu niên kia cũng không giống vẻ bề ngoài nha, hắn giúp mình những hai lần !

Có linh dược này, nàng sẽ không cần phải lo không có tiền mua thuốc chữa thương cho Đông Lăng.

” Thỉnh Trầm tiên sinh thay ta hướng Chiến Dã thái tử nói lời cảm tạ. ”

Trước khi đi, Hoàng Bắc Nguyệt lễ phép hướng Trầm Viêm nói.

Vị này Lục Tinh Triệu hoán sư này lập tức thụ sủng nhược kinh, vội vã đáp lễ lại. Còn trẻ như vậy đã vô cùng cường đại, hơn nữa còn khiêm nhường như thế, trên đại lục này ít thấy vô cùng a !

Băng Linh Huyền Diệu mang nàng ly khai, tại một chỗ bí ẩn nàng liền đáp xuống. Sau khi phân phó để hần tự tìm chỗ ở, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi hướng về phía Trường công chúa phủ mà đi.

Nàng hiện tại không thể ngưng tụ nguyên khí, bởi vậy không có không gian linh thú cho Băng Linh Huyền Diệu nghỉ lại, chỉ có thể tạm thời ủy khuất hần tự tìm địa phương nghỉ ngơi.

Nhớ tới mai nạp giới chứa đựng Phỉ Thúy Ngọc Dịch của Chiến Dã, Hoàng Bắc Nguyệt vạn phần ước ao. Nàng cũng muốn sở hữu một mai nạp giới vì trong nạp giới tương đương với một không gian khác, có thể tùy ý gửi vật phẩm vào, hơn nữa trong nạp giới thời gian là bất động, cho dù để thực vật (thực vật ở đây có nghĩa là thức ăn, không phải rau xanh cây cối gì đâu) cũng không sợ sẽ quá hạn.

Chỉ tiếc là giá cả của nạp giới ở Tập Nhĩ Tháp đại lục thực sự quá đắt, tài sản hiện tại của nàng chẳng mua nổi một phần nghìn của nó nữa.

Tiền, quả nhiên tiền vẫn là quan trọng nhất. Nàng phải nghĩ biện pháp kiếm chút tiền sử dụng mới được!

Lúc còn ở hiện đại, tài sản của nàng nhiều vô số kể, tiêu tiền như nước, đến thời cổ đại

đột nhiên phải sống kiểu giắt gấu và vai như thế này nàng phi thường không quen.

Lặng lẽ tiến vào Trường công chúa phủ, chặt đứt liên hệ cùng Vạn Thú Vô Cương, hình dáng của nàng nhanh chóng biến trở lại thành Tam tiểu thư ốm yếu tiều tụy.

Nàng sáng sớm đi ra ngoài, hiện tại đã là buổi trưa, Đông Lăng một thân thương tổn nên sớm hôn mê rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt rón rén giúp nàng thoa thuốc. Phỉ Thúy Ngọc Dịch quả nhiên phi thường thần kỳ, chất lỏng mát lạnh màu xanh lục vừa bôi lên vết thương, lấy mắt thường cũng nhìn thấy tốc độ khép lại của nó.

Nàng lúc ở thế kỷ 21 cũng chưa từng thấy sự việc thần kỳ như thế này, quả nhiên trên đại lục này mọi nơi đều tràn đầy những chuyện khó mà tin nổi!

Đơn giản xử lý một chút vết thương trên lòng bàn tay, Hoàng Bắc Nguyệt liền tranh thủ nghiên cứu một chút mảnh Vạn Thú Vô Cương này. Từ khi cướp được món bảo bối này, nàng cũng không có cẩn thận nghiên cứu qua, còn không biết rốt cuộc thứ này có uy lực như thế nào.

Bất quá khi nàng vừa bắt đầu nghiên cứu, tiếng gõ cửa liền vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, Lưu Vân Các rất ít người đến, ai lại đến đây lúc này?

” Tam tiểu thư, ta là Bội Hương. ”

Ngoài cửa truyền tới một thanh âm thận trọng.

Bội Hương? Hồi tưởng một chút, thì ra là nha hoàn tối hôm qua nàng bắt gặp đang thân mật với Hòa gia đình.

Hoàng Bắc Nguyệt mở cửa, một nha hoàn có vẻ xinh đẹp đang đứng ở cửa, vẻ mặt cẩn thận nở nụ cười lấy lòng.

” Tam tiểu thư, ta biết Đông Lăng bị thương nên đã lên vào nhà bếp lấy bữa trưa cho người. ” Bội Hương giờ chiếc rổ trong tay lên.

19. Chương 19: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (7)

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nhìn thoáng qua chiếc rổ, nói ” Vào đi thôi. ”

Bội Hương vui mừng khôn xiết, vội vàng mang theo chiếc rổ đi vào.

” Đây là món ăn mà đầu bếp làm riêng cho Cầm di nương, ta cố ý lấy một chút, Tam tiểu thư ngài xem có thích hay không. ”

Bội Hương đem thức ăn một dạng một dạng bày trên bàn.

Ba món mặn một món canh, loại đãi ngộ này nếu so với trước kia giống như thức ăn nhà hàng năm sao vậy, trước đây có bánh bao cứng ngắt ăn cũng đã là tốt lắm rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm chiếc đĩa, một cái tay chống cằm: " Người trộm thức ăn không sợ Cầm di nương biết sao ? "

" Tam tiểu thư nói đùa, ngài mới là chủ nhân chân chính trong phủ này. "

Bội Hương vội vàng quỳ xuống, dập đầu đến mức cái trán trắng nõn đều ửng đỏ: " Nô tỳ trước đây bị yêu ma che mắt, đắc tội tiểu thư, thỉnh tiểu thư đại nhân đại lượng không chấp nhặt với tiểu nhân. "

Hoàng Bắc Nguyệt gấp ăn món cho vào trong miệng, chậm rãi nhai nuốt, lần đầu tiên ném thử món ăn thời cổ đại, tư vị cũng thực không tồi. Nàng không sợ Bội Hương dám hạ độc, cho nàng mười lá gan nàng cũng không dám.

" Bội Hương, nếu ta muốn so đo với người thì bây giờ người cũng không còn đứng ở đây đâu. "

" Vâng vâng vâng, đa tạ tiểu thư tha chết ! " Bội hương lại tiếp tục dập đầu.

" Người đứng dậy đi. " Hoàng Bắc Nguyệt nâng tay, " Có vài chuyện ta muốn hỏi người một chút. "

" Tam tiểu thư cứ hỏi, nô tỳ nhất định sẽ thành thật trả lời. " Bội Hương vội vàng tỏ vẻ trung thành.

Trải qua sự việc hôm qua, nàng đã triệt để hiểu rằng vị Tam tiểu thư này đã không còn nhu nhược vô năng như trước đây nữa. Sau này Trưởng công chúa phủ chắc chắn sẽ xảy ra biến hóa lớn !

Cầm di nương, Tuyết di nương nói cho cùng chỉ là thị thiếp của lão gia mà thôi, cho dù tương lai Trưởng công chúa phủ có như thế nào thì cũng không đến phiên bọn họ làm chủ.

Trưởng công chúa lúc trước, ngay cả lão gia đều không có quyền lợi gì, dù cho hiện nay Huệ Văn Trưởng công chúa tuy rằng qua đời nhưng vẫn còn lại vị Hoàng Bắc Nguyệt có phong hào quận chúa, thân phận cao quý, huyết thống hoàng thất. Thậm chí Thanh Hà quận ở phía Nam, dân cư đông đúc, phồn hoa giàu có cũng là đất phong của Bắc Nguyệt quận chúa a!

Mặc dù không còn Trưởng công chúa, Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa vẫn vô cùng thương yêu Tam tiểu thư, thường nhân dịp lễ tết ghé thăm nàng, Hoàng Thượng cũng thường ban thưởng cho Trưởng công chúa phủ !

Những thứ này cũng không phải vì Tiêu gia mà là vì mặt mũi của Trưởng công chúa!

Trước đây nếu như không phải là Tam tiểu thư quá hèn nhát vô năng, Cầm di nương cùng Tuyết di nương nào dám lớn lối như vậy ?

Hiện tại tiểu thư đã không còn nhu nhược, vậy dĩ nhiên là nên đoạt lại mọi thứ vốn có của nàng. Bội Hương nàng đi theo Cầm di nương mỗi ngày đều bị đánh bị mắng, vĩnh viễn không thể nổi danh, cả đời chỉ có thể làm một cái nha hoàn nho nhỏ.

Hừ! Không bằng giờ nàng sớm đi theo Tam tiểu thư, tương lai Tam tiểu thư chưởng quản Trưởng công chúa phủ, nàng sẽ là công thần. Đến lúc đó, nàng liền phong quang vô hạn nha, nếu như vậy cần gì phải làm một cái nha hoàn uất ức như vậy chứ !

Bội Hương mơ tưởng đến tiền đồ xán lạn đẹp đẽ sau này, Hoàng Bắc Nguyệt thấu hiểu lòng người sao có thể nhìn không ra được ?

Bất quá nàng cũng không nói thẳng, chỉ hỏi: " Mấy năm qua, ai đang quản lý việc thu thuế của Trưởng công chúa phủ cùng đất phong của ta ? "

Quả nhiên Tam tiểu thư đã bắt đầu hỏi đến việc thu thuế !

Bội Hương vẻ mặt vui mừng, vội vàng đem những điều bản thân biết nói hết ra.

Huệ Văn Trưởng công chúa vô cùng được lòng dân, đất phong của nàng là Mật Dương hòa (ta không chắc tên địa danh này có đúng không, mọi người thông cảm cho ta a~), dân phong thuần phác, người người đều

thích vị Trưởng công chúa này vì vậy đều cần cù trồng trọt, hàng năm lượng thuế thu được là một con số vô cùng khổng lồ.

Mà Hoàng Bắc Nguyệt là vị quận chúa nắm giữ đất phong duy nhất ở Nam Dục quốc, Thanh Hà quận ở phía Nam, dân cư đông đúc, phồn hoa giàu có, từ xưa tới nay là vùng đất phì nhiêu.

20. Chương 20: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (8)

Trước kia thời điểm nàng ra đời, Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ đem Thanh Hà quận phong tặng cho Bắc Nguyệt quận chúa. Khi đó mỗi người trong nước đều nói Bắc Nguyệt quận chúa là hài tử giàu nhất Nam Dục quốc, cả Thái tử cũng không sánh nổi.

Sau khi Trưởng công chúa qua đời, thuế của Mật Dương hòa cùng Thanh Hà quận tất cả đều thuộc về Hoàng Bắc Nguyệt, nàng phải rất giàu có mới đúng, vậy mà hiện tại tất cả gia sản cũng chỉ còn lại vài đồng tệ cùng thiết tệ !

Trước kia nàng tuổi còn nhỏ, sổ sách thu thuế những thứ đồ này tự nhiên là không hiểu cho nên việc đó liền giao cho Phò mã Tiêu Viễn Trình quản lý.

Tiêu Viễn Trình là gã vô phu, đối với việc quản lý nào có hứng thú. Cũng vì vậy mấy vị di nương liền mỗi tối đưa đẩy mấy câu hán liền đem Mật Dương hòa giao cho Tuyết di nương quản lý, Thanh Hà quận giao cho Cẩm di nương quản lý.

Hai nữ nhân này từ khi quản lý nguồn thuế khổng lồ như vậy liền trở thành di nương phong quang nhất Nam Dục quốc, đi đến đâu đều tiền hô hậu ủng, xuất thủ hào phóng, thương gia đều coi hai người là khách quý mà đối đãi, không ít trong chính thất phu nhân trong các gia tộc khác đều đỏ mắt ghen tị !

” Hừ, cầm tiền của ta còn dám lớn lối như vậy ! ”

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, nàng ngay cả tiền mua thuốc cũng không có, còn dám người Cẩm di nương vừa ra tay chính là mấy trăm ngàn kim tệ để mua nữ trang.

” Kỳ thực Nhị tiểu thư thiên phú cũng không phải là loại ghê gớm gì, đều là Tuyết di nương dùng một khoản tiền lớn mua đan dược cho Nhị tiểu thư Trúc Cơ. Khoản tiền này rất lớn, chiếm phần lớn tiền thuế thu được nên Tuyết di nương bình thường cũng không có xuất thủ hào phóng như Cẩm di nương. ”

Bội Hương thao thao bất tuyệt. Hừ, ai bảo Cẩm di nương không sinh một đứa con trai có thiên phú Triệu hoán sư chứ ? Đại thiếu gia cho dù vô đạo lợi hại đến đâu cũng không so được với Triệu hoán sư a !

” Mười lăm tuổi trở thành Tam Tinh Triệu hoán sư, cũng không tệ lắm. ” Nam Dục quốc cao thủ đều tầm như vậy cả.

Mười lăm, mười sáu tuổi trở thành Tam Tinh Triệu hoán sư, sau này khi hành tẩu giang hồ cũng có lợi hơn.

Mà người tên là Trầm Viêm kia cũng đột phá Tam Tinh lúc mười lăm tuổi, hiện tại đã là Lục Tinh Triệu hoán sư, đi tới chỗ nào cũng đều được người người tôn kính.

Đương nhiên, tiền đề chính là không gặp phải cấp bậc biến thái như Hoàng Bắc Nguyệt.

” Nhị tiểu thư thực lực rất tốt, lão gia cùng lão gia tử đều rất yêu thương nàng. Tam tiểu thư nếu muốn đoạt lại quyền sở hữu nơi này e rằng phải động thủ đối với phe cánh của Tuyết di nương trước. ” Bội Hương chân thành nói.

” Ta chỉ hỏi một chút về sự việc thu nhập thuế mà thôi, chưa từng nói muốn đoạt lại quyền sở hữu nơi này. ” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười để đùa xuống.

Bội Hương trong lòng một trận thất vọng : ” Tam tiểu thư, như vậy..... ”

” Hiện tại không nắm giữ không có nghĩa là sau này cũng không nắm giữ. Người đã lựa chọn đi theo ta thì về sau ta cũng sẽ không bạc đãi người. ”

” Ân, nô tỳ nhất định trung thành tuyệt đối với Tam tiểu thư ! ”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, chợt nhớ tới cái gì, liền hỏi : ” Tháng 15 này Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa trở lại có đúng không ? ”

Bội hương cười nói: ” Ân, chỉ cần Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa trở lại nhất định sẽ mời Tam tiểu thư tiến cung ! ”

Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa chỗ dựa vững chắc của Tam tiểu thư. Đến lúc đó, Tiêu Gia Lão gia tử có tự thân xuất mã cũng vô ích !

Kỳ thực Hoàng Bắc Nguyệt hỏi tin tức của Thái hậu cũng không phải là tìm chỗ dựa vững chắc trợ giúp nàng đoạt lại gia nghiệp. Nàng chỉ đơn thuần muốn đòi lại công đạo cho Hoàng Bắc Nguyệt đã chết thôi.

Hơn nữa, nàng cảm thấy cái chết của Huệ Văn Trưởng công chúa vô cùng mờ ám. Trưởng công chúa thân thể luôn khỏe mạnh, tính tình ôn hòa, hào hoa phong nhã lại đột nhiên mắc phải trọng bệnh rồi chết.

Chiếm lấy thân thể Hoàng Bắc Nguyệt, có một số việc nàng nhất định phải giúp Hoàng Bắc Nguyệt điều tra rõ ràng.

21. Chương 21: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (9)

Đuổi Bội Hương đi, Hoàng Bắc Nguyệt đi tới gian sau thì phát hiện Đông Lăng giấy giụa muốn ngồi dậy, nàng vội vã đi qua đè nàng nằm xuống.

” Đứng lên xôn. ”

” Tiểu thư, ta nghe thấy thanh âm của Bội Hương, nàng có phải hay không lại đến khi dễ người ? ”

Đông Lăng mặc dù đang ngủ cũng vẫn lo lắng đề phòng, loáng thoáng nghe được tiếng của Bội Hương liền ngay lập tức tỉnh lại, dựa vào bản năng muốn đi ra ngoài bảo vệ tiểu thư.

” Yên tâm đi, sau này sẽ không có ai có thể khi dễ ta nữa. Người đối bụng không ? Bội Hương vừa đưa cơm nước đến. ”

Vừa an ủi nha hoàn trung thành này, Hoàng Bắc Nguyệt vừa thuận tiện dò xét mạch đập của nàng. Thương thế của nàng đã tốt hơn rồi, sở dĩ suy yếu như vậy là vì đói bụng.

” Ăn ? ” Đông Lăng mở to hai mắt giống như vừa nghe thấy một chuyện bất khả tư nghị. Nàng thoáng ngẩn ra rồi hốt hoảng kêu lên.

” Bội Hương đưa thức ăn tới ? Người đã ăn chưa ? Tiểu thư, người làm sao lại ăn thức ăn Bội Hương mang đến được chứ ? ”

Đông Lăng gấp đến độ bật khóc. Bội Hương cũng không phải thứ tốt lành gì, mỗi lần đến không phải khi dễ tiểu thư thì chính là đùa cợt tiểu thư.

Có lần nàng hảo tâm cho tiểu thư một miếng thịt, kết quả tiểu thư ăn vào nôn đến mấy hôm liền.

Lần này cư nhiên đưa thức ăn đến, nàng lại định chơi trò gì nữa đây ?

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt mỉm cười. Cô gái nhỏ này thật sự quan tâm đến nàng, không có nửa phần giả tạo, điều này làm cho nàng hết sức cảm động.

Nàng biết rằng mình cũng không phải là người tốt lành gì, sẽ không có bao nhiêu người đối xử tốt với nàng. Bởi vậy, nếu như có người thật tâm đối đãi nàng thì nàng sẽ báo đáp gấp bội.

” Đông Lăng, hãy nghe ta nói, sau này sẽ không có ai dám khi dễ chúng ta nữa. Ta đã lớn, cũng đã mạnh mẽ hơn, biết rõ phải làm sao để tự bảo vệ mình. ”

” Tiểu thư..... ” Đông Lăng trong mắt lấp lánh lệ quang, cuối cùng quỳ xuống ôm lấy Hoàng Bắc Nguyệt khóc lớn.

Nàng có phải đang nằm mơ hay không a ? Trong mộng tiểu thư cũng đã nói như vậy rất nhiều lần nhưng rồi mọi chuyện vẫn đầu vào đây cả, tiểu thư vẫn mãi yếu đuối như thế !

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ lắc lắc đầu, vỗ vỗ bờ vai của nàng nói: ” Tốt lắm, khóc cái gì ? Nhìn xem, chẳng phải vết thương trên người của người đã lành hẳn rồi sao. ”

Đông Lăng ngẩn ra. Lúc này nàng mới phát hiện trên người mình lại không đau như trước đó !

Rõ ràng bị thương nặng như vậy, Cầm di nương cũng không phải ngồi không nha, từng roi từng roi đều không chút lưu tình, làm sao có thể một chút dấu vết cũng không có chứ ?

Nàng kéo tay áo lên xem thử thì phát hiện vết thương không chỉ lành hẳn mà cả làn da đều trở nên bóng loáng non mềm giống như da của em bé vậy !

Đông Lăng kích động đến mức mặt đỏ cả lên: ” Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ? ”

” Ta bây giờ đã là Triệu hoán sư. ” Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào gối, chậm rãi nói.

Đông Lăng triệt để trợn mắt há miệng, Triệu hoán sư.....

Nằm mơ, ta đây nhất định là đang nằm mơ!

Tiểu thư ngay cả nguyên khí cũng không ngừng tụ được thì làm sao có khả năng trở thành Triệu hoán sư chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt biết trong lòng nàng tràn ngập nghi hoặc, nhưng nếu nói cho Đông Lăng biết nàng đây hoàn toàn không cần sử dụng nguyên khí vẫn có thể khiến Bằng Linh Huyền Diệu thần phục, nha đầu khăng định sẽ không tin.

” Trước đây tuổi còn nhỏ nên ta không nắm giữ tốt yếu quyết, hôm qua lúc trời tối đã từ từ có chút cảm giác nên ta đã học xong Triệu Hoán Quyết. ”

Đông Lăng nhìn nàng chăm chăm rồi đột nhiên nhảy dựng lên: ” Thật tốt quá tiểu thư ! Chỉ cần người trở thành một cái Triệu hoán sư, cho dù chỉ là Nhất Tinh thì cũng chẳng còn ai dám khi dễ người nữa ! ”

Triệu hoán sư chức nghiệp trên đại lục này là chức nghiệp thần thánh cỡ nào a ? Vô số người đều ao ước có thể trở thành Triệu hoán sư nhưng vì yêu cầu về huyết thống cùng thiên phú quá nghiêm khắc nên chỉ đành ngậm ngùi tiếc nuối.

Chỉ cần có được thiên phú của Triệu hoán sư thì mặc kệ người tới chỗ nào cũng đều được hưởng thụ loại cảm giác người người tôn kính.

22. Chương 22: Hồng Phát Tựa Hỏa Diễm (10)

Hơn nữa tiểu thư chỉ mới mười hai tuổi thôi đã trở thành Triệu hoán sư. Chỉ cần hảo hảo tu luyện nhất định sẽ trở thành nhân trung chi phượng, khiến cho đám người kia phải trố mắt mà nhìn !

Nhất Tinh ư.....

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhú mày. Nàng là cùng Bằng Linh Huyền Diệu ký kết khế ước bởi vậy thực lực dù thế nào cũng phải tương đương với Thái tử chiến dã a. Không thể chỉ là Nhất Tinh được, quá yếu. Bất quá nhìn Đông Lăng cao hứng như thế nàng cũng không muốn giải thích gì thêm.

” Đông Lăng, thực lực của ta bây giờ rất yếu. Vì vậy để tránh những phiền toái không cần thiết thì việc này trước tiên không nên lộ ra. Đợi Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa trở lại hẵng nói, có được không ? ”

” Ta biết, thưa tiểu thư. ” Đông Lăng vội vàng đáp ứng.

Hiện tại tiểu thư quả thực không giống trước kia. Suy xét sự tình thì vô cùng thấu đáo, hơn nữa còn có chủ kiến riêng, cùng tính cách mềm yếu vô tri, gặp phải chuyện gì cũng chỉ biết khóc trước kia quả thực là một trời một vực.

Tiểu thư đã lớn rồi a. Nếu như Trưởng công chúa vẫn còn sống mà thấy được cảnh này nhất định sẽ vô cùng cao hứng.

Nửa ngày kế tiếp, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có ra ngoài nữa mà ngồi ngốc ở trong phòng để nghiên cứu Vạn Thú Vô Cương.

Nàng cũng đã thử dùng tinh thần lực chậm xâm nhập vào bên trong nhưng lần nào cũng gặp phải lực cản, giống như có một bức tường chắc chắn đứng ở đó vậy. Dù nàng có cố gắng như thế nào cũng không thể phá vỡ được nó.

Nàng cảm giác được trong hắc ngọc thoáng ẩn thoáng hiện một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ. Nàng có chút kinh hãi, nếu như đem nguồn lực lượng này phóng ra bên ngoài không biết sẽ tạo thành lực phá hoại ghê gớm đến mức nào nữa.

Nàng mơ hồ có chút kỳ vọng. Bản thân nàng mặc dù không thể điều tra rõ tình hình hắc ngọc nhưng vẫn có thể bắt được liên lạc cùng hắc ngọc, giống như hôm nay thông qua lực lượng của hắc ngọc để hàng phục Băng Linh Huyền Diệu vậy. Hơn nữa nó còn làm àu tóc cùng dung mạo của nàng phát sinh biến hóa. Nếu như nàng có thể ngưng tụ nguyên khí không chừng có thể hiểu khối rõ hơn về khối Vạn Thú Vô Cương này.

Sắc trời bắt tri bắt giác đã tối, Đông Lăng vội vã đẩy cửa vào nói : ” Tiểu thư, lão gia mời tất cả mọi người đến tiền sảnh. ”

” Đã xảy ra chuyện gì sao ? ” Hoàng Bắc Nguyệt vừa hỏi vừa thu hồi hắc ngọc.

Đông Lăng lắc lắc đầu. Đám nha hoàn trong phủ đều không dám tiếp xúc với nàng vì sợ bị liên lụy, cũng vì vậy nàng không nghe ngóng được tin tức gì.

” Cứ đi xem sao. ” Nàng vừa hay cũng muốn gặp thử người đã bức tử Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng cũng không có thay quần áo xinh đẹp gì, chỉ tùy tiện khoác lên người một cái áo choàng màu trắng rồi cùng Đông Lăng đi ra ngoài.

Từ Lưu Vân Các hoang vắng đi thẳng một chút, phía xa đã dần dần nghe thấy tiếng người.

Trưởng công chúa phủ nhân số dồi dào tiền tài phong phú, hơn nữa còn có vầng hào quang của Trưởng công chúa cho nên là phi thường náo nhiệt.

Trong phủ đình đài lâu tạ đều được điêu khắc vô cùng cầu kỳ hoa mỹ, mái đình cong kết hợp với giả sơn xung quanh lại toát ra ý thơ cổ điển mông lung.

Hành lang dài uốn khúc, nhà cửa rất nhiều. Nàng đi thêm mấy bước thì đến một cái khúc quanh, thoáng có tiếng người nói chuyện vọng ra.

” Tóc của nàng giống như là hỏa diễm vậy ! Khiến người ta ngay cả mắt cũng đều không mở ra được ! Triệu hoán thú của nàng là một trong Ngũ Linh, Băng Linh thú – Băng Linh Huyền Diệu a ! ”

” Cái gì ? Băng Linh thú xuất hiện ư ? Vị đại nhân kia rốt cuộc là ai a ? Dĩ nhiên có thể cùng Băng Linh Huyền Diệu ký kết kết ước ! ”

” Vị đại nhân kia đã quyết định ở lại Nam Dục quốc của chúng ta rồi. Ta nói cho các người biết, hắc hắc, nàng là bằng hữu của Đại thiếu gia đó nha ! ”

” Một vị Triệu hoán sư nắm giữ Băng Linh Huyền Diệu lại là bằng hữu của Đại thiếu gia sao ? Thật sao, người không có thối da bò đó chứ ? “

23. Chương 23: Vô Cùng Nhục Nhã (1)

” Hừ, chuyện quan trọng như vậy ta chẳng lẽ lại nói dối ! Hơn nữa hôm nay Đại thiếu gia còn muốn thỉnh nàng tới Trường công chúa phủ nghỉ lạ nhưng nàng lại thích thanh tĩnh nên mới từ chối. Đại nhân vật đều có phong phạm của đại nhân vật a, bọn họ đều không thích bị quấy rầy ! ”

” Đại thiếu gia cũng quá ngu đi ! Chúng ta đi theo Đại thiếu gia chắc chắn cũng được hưởng lợi không ít a! ”

Nàng cùng với Tiêu Trọng Kỳ là bằng hữu ?

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười lạnh. Hiện tại ta không chơi chết người đã coi như tổ tiên phù hộ rồi. Tá túc, lại còn bằng hữu, người đây là đang mơ hay sao ?

Lúc đó vì mới thu phục Băng Linh Huyền Diệu nên nàng quả thực rất mệt mỏi, chẳng còn hơi sức đâu mà quản Tiêu Trọng Kỳ. Bất quá lần sau hẳn đừng mơ có thể đi dễ dàng như vậy !

Nhóm người kia lúc này đang vây quanh Tiêu Trọng Kỳ giữ tuyệt chiêu võ móng ngựa. Võ đến mức Tiêu đại thiếu gia cả người lảo đảo, dương dương tự đắc, giống như người trở thành Cửu Tinh Triệu hoán sư là hẳn vậy.

Đột nhiên một người ngẩng đầu lên, trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt thì trên mặt ngay lập tức lộ ra thần sắc cười nhạt, âm dương quái khí nói: ” Mau nhìn kia, tên phế vật kia cư nhiên lại dám đi ra ngoài ! ”

Người kia vừa nói như thế, đám người đang vây quanh Tiêu Trọng Kỳ đều xoay đầu lại cười rộ lên.

” Nàng dám không ra hay sao ? Nàng sắp nhận được một phần hậu lễ nha ! ”

” Tam muội muội, thân thể người gần đây có ổn không đó ? Nếu như không khỏe thì đừng nên tới tiền sảnh nha, nếu không không cẩn thận lại bị tức chết thì phải làm sao bây giờ ? ” Tiêu Trọng Kỳ nói, không kiêng kị mà cười ha ha.

Nhóm người đang vây quanh hẳn cũng cười hòa theo.

” Quả nhiên là sỉ nhục của Tiêu gia a, quả thật là ném hết mặt mũi của lão gia đi rồi ! ”

” Sống như vậy còn không bằng chết đi cho rồi ! ”

” Các người câm miệng co ta ! ” Đông Lăng tính cách táo bạo, nghe thấy đám người này nói chuyện không hề khách khí liền lập tức nổi giận.

” A, người dám hét lên với Đại thiếu gia sao ? Con nha đầu chết tiệt nhà người chán sống rồi hả ! ” Một tên gia đình hung ác định xông lên đánh Đông Lăng.

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt trở nên lạnh lẽo, vừa muốn động thủ bỗng nhiên Tiêu Trọng Kỳ lên tiếng:

” Dừng tay. ”

Tên gia đình lập tức cung kính lui xuống, hướng về phía Tiêu Trọng Kỳ cười cười: ” Đại thiếu gia có phân phó gì ? Giáo huấn ả xú nha đầu nhóm người của ta còn có rất nhiều thủ đoạn a ! ”

” Nha đầu này trước mắt đừng đánh, nếu lát nữa Tam muội muội của ta tức chết thì phải có một người nhặt xác cho nàng, có phải hay không ? ”

Tiêu Trọng Kỳ trào phúng nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, đặc ý vạ phần cười lớn, mang theo đám cầu nô tài của hắn rời đi.

” Tiểu thư ? ” Đông Lăng lo lắng nhìn nàng , ” Vừa rồi Đại thiếu gia nói..... ”

” Ta dễ bị tức chết như vậy sao ? ” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Tiền sảnh

Vừa đi vào sân nhỏ, nàng liền nhìn thấy không ít bóng dáng mặc khôi giáp hộ vệ đứng canh ở ngoài sảnh, mơ hồ một trận tiếng cười sang sảng vọng ra từ bên trong.

Chu quần gia đang đứng ngoài cửa, trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt liền lập tức hùng hổ đi tới, quát: " Người như thế nào lại chậm như vậy để khách quý chờ lâu, thật không có giáo dục, làm mất hết mặt mũi Tiêu gia ! "

Hắn vừa mắng vừa thô bạo đẩy Hoàng Bắc Nguyệt hướng về phía tiền sảnh, hoàn toàn không để ý cặp mắt bình thường vốn nhu nhược của Hoàng Bắc Nguyệt nay đã trở nên lạnh lẽo.

Trong tiền sảnh đã ngồi rất nhiều người, chủ vị là Tiêu Viễn Trình cùng với một vị trung niên nam nhân to béo.

Vị trí bên phải gồm có Cầm di nương , Tuyết di nương, Nhị tiểu thư Tiêu Vận, Đại tiểu thư Tiêu Linh cùng với mấy vị thiếu gia tiểu thư vẫn còn nhỏ tuổi.

Mà vị trí bên trái đa số đều là những người xa lạ, trong đó vị trí thứ nhất là một công tử trẻ tuổi khoác áo gấm, tướng mạo anh tuấn, vẻ mặt kiêu ngạo, trên cổ áo của hắn có bốn viên hỏa châu lóe sáng kim quang.

Thoạt nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi đã là Tứ Tinh Triệu hoán sư. Bên cạnh hắn cũng có mấy vị võ sĩ thoạt nhìn thực lực không tầm thường chút nào.

24. Chương 24: Vô Cùng Nhục Nhã (2)

Cầm y công tử liên tục liếc mắt đưa tình với Tiêu Vận nhưng nàng lại không thèm quan tâm hắn, vừa suy nghĩ vẩn vơ vừa mân mê đầu ngón tay của mình.

Vị công tử này thấy vậy không khỏi có chút thất vọng, ánh mắt khắp đảo quanh, vừa vẩn rơi xuống trên người Hoàng Bắc Nguyệt vừa từ cửa bước vào, toàn thân bạch y như tuyết đầu mùa, thanh lãnh phiêu dật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt cũng không che giấu được ngũ quan tinh xảo, tú lệ mà thanh nhã.

Trong lòng hắn lập tức chấn động, kinh ngạc nghĩ: " Thiếu nữ này không phải là Bắc Nguyệt quận chúa đấy chứ ? Vài năm không gặp cư nhiên bộ dạng ngày càng xinh đẹp."

Tiêu gia nữ quyến đang ngồi tại đây đều là mỹ nhân mỗi người một vẻ, trong đó Tiêu Vận mười lăm tuổi là xinh đẹp nhất: Quần lụa mỏng màu hoa hồng được điểm lên những cành ngọc lan mỹ lệ, tóc búi thành kiểu triều vân kẻ vô cùng phức tạp, trăm cài bằng vàng được khảm nạm những hạt trân châu óng ánh, khuyên tai được làm từ phỉ thúy vô cùng tinh xảo, trước ngực còn đeo một chiếc vòng cổ có hình Song Ngư Cát Tường.

Nhan sắc tuy không phải là cực phẩm nhưng nhờ vào một thân trang phục đắt tiền, cũng coi như rực rỡ mỹ lệ, hơn nữa vẫn còn cái danh thiên tài Triệu hoán sư, càng làm cho nàng có một loại thanh cao ngạo khí, quả thực chính là nữ thần trong lòng nam nhân.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Tiêu Vận, một cái thanh lệ thoát tục, một cái đoan trang diễm lệ, quả là hai mỹ nhân có hai vẻ đẹp trái ngược nhau.

Chỉ có điều Hoàng Bắc Nguyệt là một tên phế vật, bộ dạng có đẹp hơn nữa cũng vô dụng, nữ nhân phải như Tiêu Vận mới có tư vị.

Cầm y công tử trong lòng trong lòng thầm so sánh, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt mang theo vài phần trào phúng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngay cả nửa ánh mắt cũng không thèm nhìn hắn, đi tới tiền sảnh xong liền ngồi xuống cạnh Đại tiểu thư Tiêu Linh, không nói tiếng nào, giống như trong căn phòng này không có ai tồn tại hết vậy.

Tiêu Viễn Trình sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm, trong mắt thoáng hiện lên vẻ chán ghét, chỉ có điều hiện tại có khách quý nên không tiện phát tác, đành phải hướng tên trung niên nam tử mập mạp kia nói:

” Để An quốc công chê cười rồi, đây là tiểu nữ Bắc Nguyệt. ”

An quốc công nghe xong con mắt nhỏ như hạt đậu gắng sức trợn to nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, ha ha nở nụ cười: ” Vị này chính là Bắc Nguyệt quận chúa sao ? Quả nhiên dung mạo giống hệt Huệ Văn Trưởng công chúa năm đó, dung mạo tựa thiên tiên a ! ”

An quốc công là người có quyền thế nhất ở Nam Dực quốc, tổ tiên tích đức, đời sau cũng không chịu thua kém, Công tước tước vị vẫn bảo lưu đến nay.

An quốc công này mặc dù là một tên béo nhưng tâm tư vô cùng tinh tế xảo hoạt, từ khi kế thừa An quốc công tước vị đã đem mấy vị thiên kim trong phủ gả đi để mời chào môn khách. Bởi vậy hiện tại dưới tay hắn cao thủ như mây, thậm chí có một vị cửu tinh trung cấp Triệu hoán sư ! Thực lực như thế có thể cùng với Thái tử điện hạ sánh vai, chỉ tiếc là không có triệu hoán được Linh thú mạnh như Thái tử.

Hiện nay Thế tử của An quốc công, cũng chính là vị cảm y công tử kia, mười chín tuổi đã đạt đến trình độ Tứ Tinh cao cấp, coi như thành tựu không nhỏ !

Nghe An quốc công khích lệ tên phế vật của gia tộc, Cầm di nương nở nụ cười, nũng nịu nói: “Đúng vậy a, có được vẻ đẹp của Trưởng công chúa, lại không có được tài hoa của nàng, đáng tiếc a ! ”

An quốc công ha ha cười, cả thân hình mập mạp đều run rẩy lên, phụ họa nói: ” Đáng tiếc, thật đáng tiếc ! ”

Nếu như vị Bắc Nguyệt quận chúa này có một chút thực lực, cho dù không sánh được với Tiêu Vận nhưng cũng coi như là tốt rồi. Dù sao sau lưng nàng không chỉ có uy danh của Trưởng công chúa, mà vẫn còn có Thái hậu cùng Hoàng Thượng che chở a.

Nếu Trưởng công chúa còn sống, nàng dù là phế vật cũng chẳng sao, nhưng Trưởng công chúa chẳng may đã qua đời, phế vật này còn có công dụng gì nữa ?

” An quốc công, việc ngài vừa mới nói..... ” Tiêu Viễn Trình liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái, chậm rãi nói.

25. Chương 25: Vô Cùng Nhục Nhã (3)

” Không biết ý của phò mã gia như thế nào ? ” An quốc công hơi híp mắt lại, cười hỏi.

Tiêu Viễn Trình vuốt vuốt chòm râu, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt mặt không biểu tình ngồi ở trong góc, lại nhìn về phía ái nữ Tiêu Vận đoan trang xinh đẹp. Hai người này đúng là một cái trên trời, một cái dưới đất.

Tương lai Bắc Nguyệt chắc chắn là không có tiền đồ, dù cho có thân phận quận chúa đi chăng nữa thì cũng không có gia tộc nào nguyện ý cưới nàng. Sau này chỉ có tìm đến một người bình thường đáng tin, đến ở rể tại Trưởng công chúa phủ.

Trước kia khi Huệ Văn Trưởng công chúa còn sống, có Thái hậu làm chỗ dựa, hoàng thượng long ân, Bắc Nguyệt từ sinh ra liền phong quang vô hạn. Mà An quốc công tiền nhiệm cùng Huệ Văn Trưởng công chúa cũng có mấy phần giao tình cho nên đã đặt trước hôn nhân cho Hoàng Bắc Nguyệt cùng An quốc công Thế tử hiện tại là Tiết Triệt.

Lúc đó An quốc công thấy hôn nhân này tương lai nhất định sẽ mang đến vinh quang cho An quốc công phủ, nào ngờ Huệ Văn Trưởng công chúa tuổi còn trẻ lại đột nhiên qua đời, lưu lại phế vật vô dụng này.

Một cái phế vật ngu ngốc bị cả Nam Dực quốc cười nhạo, tương lai làm sao có thể cùng

Tứ Tinh Triệu hoán sư tiền đồ vô lượng như An quốc công Thế tử xứng đôi ?

Bởi vậy lần này An quốc công sau khi cân nhắc kĩ càng liền dẫn Tiết Triệt tới cửa từ hôn.

Để cho Tiêu gia không bị mất mặt, An quốc công cùng Tiêu Viễn Trình đã lén lút thương lượng, cho phép Tiêu gia tìm một nữ nhi khác cùng An quốc công phủ kết thân.

Mà Tam Tinh Triệu hoán sư Tiêu Vận là một ứng cử viên vô cùng tốt, An quốc công liếc mắt liền chọn trúng. Nữ hài tử này tương lai nhất định sẽ này viên minh châu chói mắt, tuyệt đối sẽ mang đến vô số chỗ tốt cho An quốc công phủ !

” Phụ thân. ” Tiết Triệt bỗng nhiên đứng dậy, lấy vẻ mặt tự cho là anh tuấn tiêu sái hướng Tiêu Vận cười, sau đó nhìn về phía An quốc công, nói: ” Hài nhi đã mười chín tuổi, hi vọng có thể tự quyết định hôn sự của chính mình, kính xin phụ thân và Tiêu thúc thúc hiểu cho. ”

Tiết Triệt vừa nói, không thể nghi ngờ liền đem sự việc hoàn toàn phơi bày ra.

Nguyên lai An quốc công cố ý đến đây là muốn cùng Tam tiểu thư giải trừ hôn ước !

Trong nhất thời, mấy vị di nương cùng tiểu thư thiếu gia đều lộ ra biểu tình phi thường đặc sắc.

Cả Tiêu Vận cũng đều chăm chọc nở nụ cười, nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt mang theo vài phần cao ngạo cùng thương hại.

Đông Lăng đứng sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nước mắt lưng tròng, hai quả đấm nhỏ siết chặt.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nghiêng đầu nhìn nàng một cái, cặp hắc mâu vẫn bảo trì bình thản, thoáng hiện nét cao quý lạnh nhạt.

Nhìn thấy ánh mắt đó, Đông Lăng trong lòng lập tức bình tĩnh lại.

Hừ ! Cái gì chó má An quốc công Thế tử (nguyên văn nha, người ta hông có chém đầu). Tất cả các người đều mù hết rồi ! Bây giờ tiểu thư đã không còn là phế vật nữa, bây giờ các người dám giống trống khua chiêng đến hồi hôn, tương lai cũng đừng nên hối hận !

” Thế tử, người một thân thực lực này, Bắc Nguyệt quả thực không xứng với người. ” Tiêu Viễn Trình căn bản không có quan tâm đến tâm tình nữ nhi của mình.

Hắn hiện tại chỉ nghĩ đến tuyệt đối không thể mất đi cơ hội thành thông gia với An quốc công phủ.

Gả một tên vô dụng như Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, một chút lợi ích cũng đều không có, chẳng bằng đem Vận nhi gả đi, dùng tài trí cùng năng lực của Vận nhi mới có thể làm cho danh vọng Tiêu gia được nângột bước a !

26. Chương 26: Vô Cùng Nhục Nhã (4)

” Tiêu thúc thúc nói đùa, Bắc Nguyệt quận chúa thân phận cao quý, là Triệt nhi không xứng với nàng mới đúng.”

Tiết Triệt đứng lên hành lễ, trong miệng mặc dù nói năng khiêm tốn nhưng trong giọng nói kia rõ ràng đã tràn ngập trào phúng !

An quốc công một thân thịt mỡ run rẩy nói: ” Bắc Nguyệt quận chúa năm nay mới có mười hai tuổi, mà Triệt nhi đã đến tuổi lập gia đình. Vụ hôn nhân này quả thực không thích hợp. Bất quá lão An quốc công (An quốc công tiền nhiệm í) cùng Trưởng công chúa đã định ra hôn ước, ta cũng không dám tự ý huỷ bỏ, chẳng bằng như vậy đi, Tiêu gia có nữ nhi nào vừa độ tuổi, An quốc công phủ ta đều sẽ kiệu tám người khiêng rước về làm vợ.”

Cầm di nương vội vàng cướp lời: " Linh nha đầu của chúng ta năm nay vừa khéo 17 tuổi, cùng Thế tử vừa vặn xứng đôi ! "

Vốn là nghe được An quốc công nói như vậy, Tiết Triệt đã lớn mật hướng phía Tiêu Vận liếc mắt đưa tình, bày tỏ tình yêu, ai dè nghe được Cầm di nương nói, liền ngăn ra.

Tiêu gia Đại tiểu thư Tiêu Linh?

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Tiêu Linh ngồi cạnh Hoàng Bắc Nguyệt mà nhìn tới.

Tiêu Linh hôm nay cũng cố ý vận trang phục lộng lẫy, mày như trăng lưỡi liềm, ánh mắt trầm ngưng, quần gấm mỏng màu xanh nhạt tựa khói sương, bao bọc lấy vòng eo mảnh khảnh, thanh nhã động lòng người.

Nàng từ đầu tới cuối đều không nói qua lời nào, nghe được Cầm di nương nói mới khẽ ngẩng đầu lên, có chút khiếp đảm nhìn thoáng qua Tiêu Vận cùng Tuyết di nương rồi lại nhanh chóng mà cúi thấp đầu xuống.

Nàng chỉ là con của một di nương không được Tiêu Viễn Trình sủng ái sinh ra, nào dám cướp đoạt với Tiêu Vận phong quang vô hạn chứ ?

Cầm di nương rõ ràng là sợ Tiêu Vận gả cho An quốc công Thế tử, mẫu bằng nữ quý (mẹ nhờ con gái mà phát lên), sợ lão gia đem Tuyết di nương đỡ lên làm chính thất cho nên mới đem Tiêu Linh nàng đẩy ra !

Nếu như việc này thật sự thành công, Tuyết di nương cùng Tiêu Vận làm sao có thể bỏ qua cho nàng được ?

Nhưng Cầm di nương nơi đó nàng cũng không dám đắc tội, lúc này phải làm thế nào mới tốt đây ?

Trong lúc này, thanh âm non nớt của Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên vang lên: " Thế tử Triệt, người muốn cùng ta giải trừ hôn ước không phải là vì ta không có thực lực, tương lai sẽ khiến cho người mất mặt sao ? Nếu như người muốn kết hôn với một người khiến cho người nở mày nở mặt thì nhị tỷ của ta là một lựa chọn tốt đó. "

Lời này vừa nói ra, An quốc công cùng Tiêu Viễn Trình đồng loạt ngăn ra. Tâm tư của hai người họ đều bị một tên rác rưởi nói toạc ra.

" Hoàng Bắc Nguyệt, người nói những nói cuội gì đó ? " Tiêu Vận nhìn về phía nàng, tức giận cái miệng cũng méo xệch đi.

Lời nói đó khiến nàng giống như là rau cải trắng ngoài chợ ai muốn lựa thì lựa vậy !

Tiết Triệt đúng là thanh niên tuấn kiệt của Nam Dục quốc, nhưng Tiêu Vận nàng cũng là thiên tài mọi người đều biết ! Chỉ có nàng chọn người khác, làm gì có người khác chọn nàng !

" Nhị tỷ, ta nói sai sao ? Người mỹ mạo như hoa, Thế tử Triệt anh tuấn tiêu sái, các người vừa vặn là một đôi a, ta đây xa xa không bằng ! "

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lên, đôi mắt trong suốt linh động lập lòe quang mang, nói năng vô cùng lưu loát tự nhiên, khiến người ta một chút tức giận cũng đều không có.

Tiêu Vận đến cùng vẫn còn nhỏ tuổi, nghe được nàng nói trắng ra như vậy liền xấu hổ

đỏ mặt lên.

Cũng chỉ có loại người ngu ngốc chuyện gì cũng không hiểu mới dám nói ra lời như vậy !

Tiết Triệt ngược lại vô cùng cao hứng. Hoàng Bắc Nguyệt nói đúng lòng của hắn, chẳng qua là hắn ngưng ngừng không nói ra mà thôi.

Cao hứng hướng Hoàng Bắc Nguyệt làm ra một cái ánh mắt cảm kích. Nha đầu này mặc dù là một phế vật, bất quá là coi như tình cờ làm việc có ích nha !

Tiết Triệt hướng Tiêu Viễn Trình chấp tay nói: " Tiêu thúc thúc, Vận nhi muội muội tài năng thông tuệ, Triệt nhi mong nhớ đã lâu, thỉnh Tiêu thúc thúc tác thành. "

Hoàng Bắc Nguyệt chợt nhíu mày, nàng cũng không nghĩ tới tên Tiết Triệt này cư nhiên lại to gan như vậy.

Tiết Triệt, người giỏi lắm. Tiền nhậm hôn thê vẫn còn ngồi ở chỗ này, hôn ước cũng đều chưa có chính thức giải trừ, người liền dám ở ngay trước mặt ta hướng nữ nhân khác cầu hôn sao ?

27. Chương 27: Vô Cùng Nhục Nhã (5)

Tiêu Viễn Trình ngược lại trong lòng vui mừng khôn xiết, liếc mắt nhìn Tuyết di nương một cái, thuận miệng nói:

” Nếu như Vận nhi thích ta đương nhiên sẽ không phản đối. ”

Tiêu Vận ngược ngừng quay mặt, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của mẫu thân mình. Tuyết di nương cười, nói: ” Tùy theo ý của lão gia đi. ”

” Không bằng như vậy, Vận nhi cùng Thế tử Triệt cùng nhau học tập tại Linh Ương học viện đi, thuận tiện trao đổi luận bàn với nhau, chờ bọn hắn quen thuộc thì liền đem hôn sự định xuống. ”

Tiêu Viễn Trình nhìn về phía An quốc công: ” Quốc công gia ý như thế nào? ”

” Hảo ! Đương nhiên được ! Triệt nhi có thể lấy được Tiêu Vận, chính là phúc khí của hắn a ! ” An quốc công cười ha hả, cái bụng mập mạp rung động liên hồi.

” Đa tạ Tiêu thúc thúc, đa tạ phụ thân ! ” Tiết Triệt vui mừng khôn xiết, vội vàng hướng hai vị trưởng bối cùng Tuyết di nương cung kính khom người, sau đó nhìn về phía Tiêu Vận: “Đa tạ Vận nhi mọi mọi ! ”

Tiêu Vận hờn dỗi liếc mắt nhìn hắn, trong lòng cũng có chút vui mừng rạo rực.

Giải trừ một cái hôn ước nhưng lại định xuống một cái hôn ước khác, nhà họ Tiêu từ trên xuống dưới trừ bỏ Cẩm di nương, mỗi người đều mặt mày rạng rỡ.

An quốc công vẫy vẫy tay, một người thủ vệ đứng ở phía ngoài vội nâng một cái hộp gấm đi vào, mở ra đặt lên bàn.

Trong hộp gấm có một khóa ngọc bội, còn có một tờ hưu thư !

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy tờ hưu thư trắng mực đen, ánh mắt trong phút chốc trở nên băng lãnh.

Nàng không để ý đến việc cùng Tiết Triệt giải trừ hôn ước, nhưng như vậy cũng không đại biểu nàng dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy !

” Chiếc khóa ngọc này là tín vật đính hôn của Tiết Triệt do Trưởng công chúa đích thân trao cho. Lão An quốc công cũng có cho Bắc Nguyệt quận chúa một miếng ngọc bội gia truyền, bây giờ hôn ước đã giải trừ, bản công trả lại khóa ngọc, Bắc Nguyệt quận chúa có phải hay không cũng nên trả lại mảnh ngọc bội cho ta. ”

An quốc công nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, nhãn thần tràn ngập khinh thường, cao cao tại thượng nói.

Một tên phế vật mười hai tuổi mà thôi, dù nàng là quận chúa thì như thế nào ? Hiện tại còn ai dám đứng ra che chở cho nàng sao ?

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi qua. Một thân bạch y thuần khiết, thân hình gầy yếu, khuôn mặt nhợt nhạt tiêu tụy, đáng vẻ điềm đạm đáng yêu. Đám nha hoàn xung quanh, ánh mắt nhìn nàng lộ ra vô vàn sắc thái, châm chọc có, lạnh nhạt có, thương hại cũng có.

Nàng dùng ngón trỏ cùng ngón cái cầm lấy tờ hưu thư, giơ lên trước mặt An quốc công: ” Hưu thư ? ”

” Bắc Nguyệt quận chúa chẳng lẽ không biết chữ ? Nếu vậy thì để Triệt nhi đọc cho người nghe cũng được. ”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, khóe môi chậm rãi nhếch lên: ” Tiết Triệt người có tư cách gì mà dám hưu bản quận chúa ? An quốc công, người đừng quên ta Bắc Nguyệt quận chúa do Hoàng Thượng tự tay sắc phong,

không giống như người chỉ là quan nhị phẩm, mà con trai người Tiết Triệt cũng chỉ là ngũ phẩm Đô Úy mà thôi. Hắn thấy ta lại không quỳ xuống hành lễ đã phạm trọng tội rồi, vẫn còn can đảm để hù ta ? ”

Lời vừa nói ra, toàn bộ tiền sảnh trở thành một mảnh tĩnh lặng, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Mới vừa rồi còn đang cười nhạo Hoàng Bắc Nguyệt người , giờ khắc này đều trợn to mắt nhìn nàng.

Tam tiểu thư hôm nay không lẽ là bị kích thích quá mức nên đầu óc hồ đồ rồi hay không ? Nàng lại dám cùng An quốc công tranh cãi ?

Thân phận quận chúa của nàng bây giờ đã là hữu danh vô thực, vậy mà nàng còn dám lấy ra hờ hết sao? Nếu như An quốc công nổi giận thì nàng không chịu nổi đâu !

” Bắc nguyệt ! Người nói bây bạ cái gì đó, không được vô lễ với An quốc công, còn không mau cúi xuống !” (Ta thật muốn tát vỡ mồm cha nội Tiêu Viễn Trình này)

Tiêu Viễn Trình vỗ bàn đứng bật dậy, lửa giận đã xông hết lên đầu rồi.

Hắn đối nữ nhi này hoàn toàn không có cảm tình gì. Mẫu thân nàng là Huệ Văn Trưởng công chúa trước kia để hắn phải ở rể, nhận hết bao nhiêu khuất nhục. Vì vậy, hắn đối mẹ con các nàng đều hận thấu xương !

” Ta nói bây ? Ta nói tất cả đều là sự thật a ? ”

Thanh âm của thiếu nữ tràn ngập khí phách khiến ọi người đều á khẩu không trả lời lại được.

28. Chương 28: Vô Cùng Nhục Nhã (6)

” Người, người để cho ta mất mặt như vậy còn chưa đủ sao ? ” Tiêu Viễn Trình tức đến mức đấm ngực giậm chân. Nếu như không phải vẫn còn cố kỵ Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa ở sau lưng nàng thì hắn đã sớm một chưởng đánh chết nha đầu không biết trời cao đất rộng này rồi !

Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy tâm lạnh, phụ thân ruột thịt cũng đều như vậy thì nàng cần gì cho hắn mặt mũi nữa ?

” Chính là người tự làm mình mất mặt, không phải ta ! Lúc trước người muốn kết hôn với mẫu thân ta chính là người, hiện tại hi vọng An quốc công phủ hồi hôn, tác hợp cho Tiết Triệt cùng Tiêu Vận cũng là người, mắc mớ gì đến ta ? ”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm. Tam tiểu thư điên rồi, triệt để điên rồi a !

Nhìn Hoàng Bắc Nguyệt cặp hắc mâu thanh lãnh, Tiêu Viễn Trình chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, ngón tay run rẩy chỉ về phía nàng ” Ta hôm nay phải đánh chết người ! ”

Đánh chết nàng ? Hừ, nằm mơ đi ?

Nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ lạnh lùng nhìn Tiêu Viễn Trình, chờ hắn tới đánh chết nàng.

Tiêu Viễn Trình đương nhiên là không dám tới. Nếu hắn có lá gan đánh chết Hoàng Bắc Nguyệt thì hắn đã sớm ra tay từ 800 năm trước rồi !

Nha đầu tuy làm hắn tức ói máu nhưng thân phận của nàng hắn lại không trêu chọc nổi a !

Vụng trộm bày mưu đặt kế làm cho nàng không sống được một ngày thoải mái đã là sự trả thù lớn nhất mà hắn có thể làm rồi a ! Nếu như Hoàng Bắc Nguyệt thật sự chết đi, Hoàng Thượng nhất định sẽ không buông tha cho Tiêu gia.

Tiêu gia cho dù thế lực có lớn đến mức nào đi nữa thì cũng cần phải dựa vào hoàng thất a.

” Lão gia bớt giận, đừng để bị con nha đầu ti tiện này làm cho hao tổn thân thể ! ” Tuyết di nương liền vội vàng tiến lên đến vỗ vỗ lưng cho Tiêu Viễn Trình giúp hắn thuận khí, thấp giọng nói: ” An quốc công phủ người còn ở đây.Nha đầu này điên rồi, đợi đám người bọn họ đi rồi chúng ta sẽ hảo hảo trừng trị nàng ! ”

Đúng vậy, bây giờ việc hôn sự với An quốc công phủ vẫn là quan trọng hơn.

Tiêu Viễn Trình thở hổn hển mấy cái, chậm rãi bình tĩnh lại, hung ác trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt rồi xoay người nhìn An quốc công, cười:

” Quốc công gia, nha đầu này không có giáo dục, để cho người chê cười rồi.”

An quốc công cùng Tiết Triệt đều vì mấy câu nói của Hoàng Bắc Nguyệt mà tức đến mức mặt mày xanh mét. Nha đầu này không coi ai ra gì, sau này hắn nhất định sẽ làm cho nàng trả giá thật lớn !

Bất quá việc này không thể công khai làm, hắn cũng có chút cố kỵ chỗ dựa phía sau của nàng a, Thái hậu cùng Hoàng Thượng, không có ai dễ trêu cả !

Nếu không thể công khai thì hắn liền đâm lén sau lưng nàng vậy !

” Không sao không sao, đồng ngôn vô kỵ nha. ” (trẻ nhỏ thì nói chuyện không biết cố kỵ)

An quốc công giả dỗi cười vài tiếng: ” Bắc Nguyệt quận chúa thân phận cao quý quả thật là chúng ta không trêu chọc nổi, bất quá hôm nay chúng ta đến để giải trừ hôn ước, lẽ nào quận chúa không đồng ý ? Nhất định phải gả vào An quốc công phủ của chúng ta ? ”

” Gả vào ? ” Hoàng Bắc Nguyệt châm chọc nở nụ cười: ” An quốc công thật hài hước a, người cho rằng ai cũng giống như người cho rằng con trai của người chính là bảo bối thiên tài sao ? Ở trong mắt ta hắn chẳng là cái thá gì cả ! ”

” Vậy tại sao người lại không chịu giao ngọc bội ra ?”

An quốc công dù định lực lớn đến đâu cũng không thể chịu nổi nữa mà bạo phát. Trước mặt nhiều người như vậy hắn lại bị một tiểu nữ oa mười hai tuổi nhục mạ, hắn sao có thể chịu nổi chứ !

Hoàng Bắc Nguyệt cười hì hì: ” Ngọc bội nào ? Hình như ta đã đem ra tiệm cầm đồ từ lâu rồi ! Căn cứ tập tục, nếu bên nào làm mất tín vật đính hôn thì cũng chẳng khác nào chủ động từ bỏ hôn ước. Cho nên phải là ta hứa Tiết Triệt mới đúng !” (Nguyệt tỷ, tỷ quá nguời đi!!!)

Vừa dứt lời nàng liền đem tờ hưu thư vỗ mạnh lên bàn!

Phần lực lượng cùng thanh âm kia đã làm mấy tên cao thủ trong phòng đồng loạt giật nảy một cái! (Cao thủ gì mà yếu bóng vía dữ vậy trời ==)

” Hảo, Bắc Nguyệt quận chúa người được lắm ! ”

An quốc công sau một thoáng ngẩn người liền thở hổn hển, âm lãnh cười rộ lên.

” Không nghĩ tới Tiêu gia vẫn còn có nữ nhi phách lối như vậy a, coi như là bản công hôm nay đã được đại khai nhãn giới một phen ! “

29. Chương 29: Vô Cùng Nhục Nhã (7)

” Quá khen.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt mỉm cười, khí định thần nhàn nói.

Hung hãn ? Hắn vẫn chưa chân chính thấy được sự hung hãn của nàng đâu ? Nàng hung hãn là bởi vì nàng có tiền vốn để hung hãn !

” Phò mã gia, sự việc đã định đoạt xong, bản công liền cáo từ.” An quốc công chấp tay với Tiêu Viễn Trình.

” Tiểu nữ vô tri, đắc tội rồi..... ” Tiêu Viễn Trình vội vàng tiễn An quốc công ra ngoài.

Tiết Triệt trước khi đi liền liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hạ thấp giọng nói: " Bắc Nguyệt quận chúa, nổi nhục ngày hôm nay ta nhớ kỹ rồi ! "

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, tốt lắm, ta sẽ để cho người cả đời cũng không thể quên được!

Sau khi An quốc công bỏ đi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không thèm để ý đến bất cứ người nào liền mang theo Đông Lăng quay về Lưu Vân Các.

Trong tiền sảnh, Tiêu Vận vẻ mặt vô cùng khó coi, tức giận nói: " Nha đầu kia tự dưng nổi điên làm gì chứ ? Giống như biến thành người khác vậy ! "

Cầm di nương đang bước ra ngoài nghe vậy liền quay đầu lại, cười quyến rũ nói: " Vận nha đầu, người đoạt vị hôn phu của người ta, người ta có thể không phát điên lên sao ? "

" Mặc mớ gì đến ta chứ ? Nàng vừa vô dụng vừa ốm yếu, ai lại muốn kết hôn với nàng ? " Tiêu Vận là do Tuyết di nương sinh ra bởi vậy nên nàng đối với Cầm di nương cũng là thập phần ganh ghét, vừa nghe thấy thanh âm của nàng liền mắng ầm lên.

Cầm di nương hừ lạnh: " Được tiện nghi còn bày đặt ra vẻ! "

Tuyết di nương vỗ vỗ tay của Tiêu Vận, cười nói:

" Vận nhi, không lâu sau người liền cùng An quốc công Thế tử đính hôn, tương lai người sẽ là chính thất phu nhân của An quốc công phủ nha ! "

Nàng cố ý nhấn mạnh bốn chữ "chính thất phu nhân", quả nhiên Cầm di nương ngay lập tức hai mắt tóe lửa, dậm chân lỵ khai.

Tiêu Vận kiêu ngạo mà nói: " Nàng cả đời cũng chỉ có thể làm di nương mà thôi ! "

Tuyết di nương nói: " Vận nhi, người cũng đừng bắt nạt tên ma bệnh kia nữa. "

" Nàng chính là một tên rác rưởi, hơn nữa người cũng thấy đấy, nàng căn bản chính là cố ý chọc ta khó chịu ! " Tiêu Vận vừa nhớ tới những lời mà hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt nói đã tức giận lên.

Tuyết di nương nhú nhú mày: " Nàng hôm nay đúng là có chút kỳ quái, bất quá chắc cũng vì bị kích thích quá lớn. Người còn không biết sao ? Nàng luôn mong có thể mau chóng gả tới quốc công phủ, như vậy nàng liền không sợ bị khi phụ sỉ nhục, mà hiện tại mộng đẹp tan vỡ, nàng đương nhiên tức điên rồi. "

" Cũng đúng, phế vật kia cũng dám mơ mộng ca như vậy, thật nực cười! " Tiêu Vận đắc ý cười nói.

Tuyết di nương cười âm hiểm: " Bây giờ người phải từ từ dụ dỗ nàng. Tháng sau Thái hậu trở về cung, nếu như có thể dụ được nàng năn nỉ Thái hậu cho phụ thân người nâng ta lên làm chính thất, người sẽ trở thành tiểu thư dòng chính nha! "

Tiêu Vận ánh mắt sáng lên, tiểu thư dòng chính..... Nàng nằm mộng cũng muốn trở thành tiểu thư dòng chính a!

Nàng mặc dù được gọi là thiên tài, nhưng tại Linh Ương trong học viện, trước mặt đám tiểu thư dòng chính quý tộc chân chính, nàng vẫn sẽ có cảm giác được tự ti. Dù sao nàng cũng chỉ là con thứ do di nương sinh ra.

Tuy rằng không ai công khai xem thường nàng nhưng sau lưng, ai lại không cười nhạo nàng cơ chứ ?

Thân phận con thứ làm cho nàng trở nên hèn mọn hơn so với người khác. Nếu như mẫu thân có thể lên làm chính thất phu nhân, nàng liền trở thành tiểu thư dòng chính, có thể gặp được Thái tử điện hạ.....Nghĩ đến đây, Tiêu Vận trong lòng nhộn nhạo, tim đập gấp gấp, hai mắt tỏa sáng.

" Ta đã biết, nương, ta nhất định hảo hảo dỗ ngọt nàng! " Tiêu Vận kiên định nói.

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ** **

" Tiểu thư, mới này chúng ta có phải hay không quá vọng động rồi ? An quốc công kia cũng không phải ngồi không a."

Trở lại Lưu Vân Các, Đông Lăng cứ lo lắng thấp thỏm. An quốc công có một nhóm lớn cao thủ làm thuộc hạ, nếu như hắn muốn gây bất lợi cho tiểu thư liền có thể thần không biết quỷ không hay đem tiểu thư giết chết !

30. Chương 30: Vô Cùng Nhục Nhã (8)

” Yên tâm đi, ta đã dám làm tự nhiên sẽ có cách ứng phó.”

Một tên An quốc công nho nhỏ mà thôi, thủ hạ lợi hại nhất bất quá cũng chỉ là một cái Cửu Tinh trung cấp Triệu hoán sư với một con Triệu hoán thú bình thường.

Phải biết rằng, trong hàng ngũ Triệu hoán sư, bên nào có Linh thú chuẩn Thần thú thì quả thực là vô địch trong cùng giai rồi.

Nàng hiện tại có Băng Linh Huyền Diệu, về mặt thực lực quả thực là tài đại khí thô, một tên An quốc công nho nhỏ sao đủ lọt vào mắt của nàng chứ ?

Sau khi dỗ dành Đông Lăng thật tốt, Hoàng Bắc Nguyệt mới để ý rằng Đông Lăng đang cẩn thận thêu dưới ánh sáng mờ mờ của cây nến. Nàng đảo mắt qua giỏ trúc bên cạnh cũng thấy bên trong chứa rất nhiều thành phẩm của Đông Lăng.

Đông Lăng bất quá so với nàng lớn hơn một, hai tuổi mà thôi. Đáng lẽ trẻ con bình thường ở tuổi này đều vô tư chơi đùa thì Đông Lăng lại phải cặm cụi thêu vá để bán, kiếm thêm chút sinh hoạt phí. Nhờ vậy mà sinh hoạt hằng ngày của Hoàng Bắc Nguyệt mới coi như khá hơn một chút.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng hơi có chút chua xót.

” Tiểu thư, tuy rằng người cùng Tiết Triệt giải trừ hôn ước, nhưng mà tiểu thư vẫn còn trẻ a, sau này sẽ có càng nhiều cơ hội tốt hơn.”

Đông Lăng đang thêu bỗng ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói.

” Tiểu thư bây giờ đã là Triệu hoán sư, chắc chắn sẽ có rất nhiều thanh niên tuổi tới cửa cầu hôn.”

Nha đầu này đang lo lắng nàng bởi vì chuyện giải trừ hôn ước mà thương tâm sao ?

Nàng làm sao có khả năng thương tâm chứ ? Tiết Triệt hỏi hôn, nàng cầu còn không được nữa là, nàng còn sợ sau này An quốc công phủ giống như ruồi bọ bám chặt, đuổi cũng không đi.

Hơn nữa tên Tiết Triệt kia vốn cũng không là thứ tốt lành gì, cùng Tiêu Vận quả là một đôi trời sinh nha !

” Đông Lăng, chúng ta hoàn toàn không còn đồ vật gì đáng tiền hết hay sao ? ” Không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, Hoàng Bắc Nguyệt vội chuyển đề tài.

Đông Lăng ngẩn ra, ngẩng đầu lên, ánh nến chiếu đến gương mặt non nớt của nàng làm lộ ra vẻ thành thực không hợp với tuổi.

” Vẫn còn một cây tiêu ngọc mà Trưởng công chúa lưu lại. Trưởng công chúa lúc trước cực kỳ yêu thích nó cho nên nô tỳ cũng không dám bán lấy tiền. ”

Đông Lăng vừa nói vừa đứng lên, đi tới gần tủ bên cạnh, đem một viên gạch trên tường lấy ra sau đó từ bên trong khe hở lấy ra một chiếc hộp dài.

Cư nhiên lại giấu đồ ở địa phương đó, Đông Lăng nha đầu này rất khá nha, nếu không giấu như vậy khẳng định sớm hay muộn cũng sẽ bị đám cậu nô tài trong phủ này đoạt đi rồi.

Nàng nhẹ nhàng mở hộp ra. Một thanh ngọc tiêu toàn thân trắng như tuyết tĩnh lặng nằm yên trong hộp. Chất liệu của thanh tiêu này là bạch ngọc thượng đẳng, óng ánh trong suốt giống như là do băng tuyết ngưng tụ mà thành vậy.

Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt đã bị định trụ, không thể dời mắt đi chỗ khác: ” Thật xinh đẹp!”

Trong ký ức, dường như nàng thường xuyên thấy Huệ Văn Trưởng công chúa ở trong viện, hướng nguyệt thổi tiêu, bóng lưng cô độc tiêu điều, cũng không ai biết nàng rốt cuộc là thổi cho ai nghe.

Cầm lấy ngọc tiêu, nhẹ nhàng đặt trên môi thổi một giai điệu đơn giản, kiếp trước nàng cũng hiểu một chút về âm luật.

Đông Lăng trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên: ” Tiểu thư cũng biết thổi tiêu ? Người học từ lúc nào vậy ? Nô tỳ cũng không thấy nha !”

” Trước đây mẫu thân thỉnh thoảng sẽ dạy ta, nhiều năm như vậy trôi qua, giờ thổi lại có cảm giác xa lạ. ”

Đông Lăng trở nên hoảng hốt, vô cùng hoài niệm nói:

” Tiếng tiêu Trưởng công chúa điện hạ, nô tỳ suốt đời không thể quên. ”

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bờ vai của nàng, nha đầu này thật sự phi thường trung tâm.

” Đông Lăng, ta ra ngoài thử tiêu, sẽ trở lại nhanh thôi. ”

” Nhưng tiểu thư... đã trẻ thế này rồi ! ” Đông Lăng lo lắng cùng đi ra.

Hoàng Bắc Nguyệt khoác áo khoác lên người:” Muộn mới tốt chứ ! ”

Nói xong nàng liền từ cửa sổ nhảy ra, thân hình vừa lóe lên đã không còn thấy bóng dáng.

Đông Lăng ngơ ngác nhìn, thật lợi hại ! Tiểu thư thế nào lại trở nên lợi hại như vậy chứ ?

Lẽ nào chỉ cần trở thành Triệu hoán sư đều sẽ lợi hại như vậy sao ? Trong lòng nàng tràn đầy ước ao, nếu như nàng cũng có thể trở thành Triệu hoán sư thì thật tốt.....

31. Chương 31: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (1)

Băng Linh Huyền Diệu mang theo nàng bay một vòng ở ngoại vi rừng rậm. Nàng phát hiện gần như một nửa rừng rậm đều bị băng phong hết cả rồi.

” Băng, làm sao ngươi biết được mà tới nơi này gặp ta ? Lại còn tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy ? ” Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xếp bằng trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, vừa nhẹ vỗ về tiêu ngọc, vừa cùng Băng Linh Huyền Diệu tâm linh đối thoại.

” Ta nghe được triệu hoán thanh âm nên đã tới a. ” Đôi cánh khổng lồ mỗi lần chấn động đều tạo nên một cơn lốc nhỏ.

Mặc dù chung quanh không có gió, y phục của nàng vẫn tự động tung bay, mái tóc màu đỏ phía sau áo choàng lộ ra vài sợi, trong bóng đêm thoạt nhìn có chút chói mắt.

Triệu hoán ? Hẳn là do Vạn Thú Vô Cương triệu hoán đi, nàng cũng là bởi vì cảm nhận được lực lượng của nó cho nên mới xông vào khu rừng rậm này.

” Chủ nhân, đám người trong Trưởng công chúa phủ dám đối xử như vậy với người, không bằng để ta đem bọn họ..... ”

” Không cần, chuyện đó ta tự có suy nghĩ của mình, người chỉ cần yên lặng ở xung quanh tùy thời xuất hiện là được. ”

“Ân.”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ gật đầu. Tiêu ngọc chậm rãi đưa lên môi, nhẹ nhàng thổi.

Như là một ngọn gió từ thời không xa xôi thối tới, bị tầng tầng ánh sáng trùng điệp cách trở.

Như là một sợi tơ nhện phiêu bạt không chốn nương thân, khê lác lư dưới bầu trời đêm yên tĩnh, dù mưa gió vẫn kiên trì không đứt.

Như một cơn gió thổi tắt ánh nến, như một tiếng cười không linh nhẹ nhàng.

Âm thanh do dự quanh quẩn, xuyên qua rừng rậm dày đặc, chậm rãi hướng về phía Lâm Hoài thành.

Bỗng nhiên một tiếng đàn “boong boong” uyển chuyển truyền đến.

Tựa như đóa hạnh hoa trong mưa, nhẹ nhàng khinh phiêu, cùng tiếng tiêu hợp tấu, triền miên mờ ảo, tựa như tiếng nỉ non trong đêm.

Dường như trong làn khói sương mờ ảo, hàng liễu xanh cũng do dự phiêu đảng trong gió, chim hoàng oanh tiếng kêu tràn ngập nghẹn ngào, bay qua biết bao nhiêu núi sông, khổ sở tìm kiếm trong tuyệt vọng.

Cầm tiêu một khúc, trường phong nổi lên.

Người tựa xuân liễu, âm nhược thu phong

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, tâm tư mau chóng hạ lệnh cho Băng Linh Huyền Diệu nhanh chóng truy tung theo tiếng đàn này, tuyệt đối phải tìm ra. Thân ảnh khổng lồ lặng yên biến mất trong bóng đêm, vô thanh vô tức tiến vào đô thành. Tiếng đàn lúc này rõ ràng phát ra từ hướng này.

Nàng vừa định tiến lại gần thì bỗng nhiên tiếng đàn kia chợt phát ra một cái âm điệu cao vút rồi im bất đi.

Sao lại thế này ? Tiếng tiêu của nàng vẫn chưa có dừng lại a, tiếng đàn cùng nàng hợp tấu như thế nào lại đột nhiên ngừng lại rồi ?

Trong phút chốc Hoàng Bắc Nguyệt chợt cảm thấy có chút lạc lõng. Nàng cũng dừng tiếng tiêu, hướng Băng Linh Huyền Diệu nói: ” Người có thể xác định rõ nơi đó không ? ”

Băng Linh Huyền Diệu hơi gật đầu, bay đến một địa phương có chút hoang vu, sau đó xoay quanh mấy vòng trên một tòa nhà có chút rách nát.

” Ta cảm nhận được là ở nơi này. ”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn xuống nhưng chỉ thấy một mảnh tối om, căn bản không có vẻ gì là có người ở cả.

Vừa rồi tiếng đàn mờ ảo kia là từ nơi này truyền tới sao ?

Sắc trời thật sự là quá tối, căn bản không thấy được đây là địa phương nào, bất quá nàng đã nhớ được phương vị. Nàng cũng không tinh tường lắm bố cục ở Lâm Hoài thành, tốt nhất ngày mai đi tìm người hỏi một chút.

Tiếng đàn kia giống như là trích tiên hạ phàm, có cảm giác kiêu ngạo bề nghệ, nhưng có vẻ thoáng ẩn chứa một chút bất lực.

Như mộng như thật.

Rốt cuộc là ai mới có thể đánh ra tiếng đàn như vậy ? Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng tràn ngập tò mò. Tính cách của nàng vốn lãnh đạm, ít khi lại sinh ra hứng thú lớn như thế với một người chưa bao giờ gặp gỡ giống như hôm nay.

Nàng nhất định sẽ tìm được người này, bất kể hắn là ai. Nàng thích tiếng đàn này, thích những xúc cảm ẩn giấu bên trong nó.

Trở lại Lưu Vân Các, sau khi để Băng Linh Huyền Diệu rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt ngoài ý muốn phát hiện trong sân có một người ẩn núp.

Kiếp trước nàng là thiên tài sát thủ, bởi vậy đối với thủ đoạn che giấu hành tung, nàng là cao thủ của cao thủ a!

32. Chương 32: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (2)

Dù là trong bóng tối nhưng nàng vẫn có thể ngay lập tức cảm giác được khí tức của người kia, hơn nữa liếc mắt một cái đã nhìn thấy vị trí của hắn !

Hôm nay nàng làm cho phụ tử Định Quốc Công chịu một phen nhục nhã, bọn họ nhanh như vậy đã không nhận được muốn động thủ với nàng sao ?

Bọn hắn dám đến nàng liền khiến cho bọn hắn có đi mà không có về !

Thân ảnh của nàng như quỷ mị, lặng yên không một tiếng động tiềm hành đi tới, đầu bóng màu đen hoàn toàn chìm vào trong hắc ám.

Hắc y nhân lén lút tiến đến gian phòng của Hoàng Bắc Nguyệt, lấy ra một cái ống trúc, khẽ đục thủng một cái lỗ nhỏ trên lớp giấy dán cửa, vừa thổi khói mê vừa lộ ra nụ cười âm thầm.

An quốc công lần này quả là thưởng lớn cho hắn a!

Hoàng Bắc Nguyệt này là tiểu thư dòng chính, lại có khuôn mặt tuyệt mỹ như mẫu thân của nàng.

Mặc dù tuổi còn hơi nhỏ, bất quá vừa vặn hợp khẩu vị của hắn. (Má ơi gặp cha nội Lolicon, nổi hết da gà rồi =.=)

Sương mù màu trắng từ giấy dán cửa sổ bay vào bên trong, hắc y nhân cười thô bỉ hai tiếng, xoa xoa tay, chuẩn bị nhảy vào phòng, hoàn toàn không hay biết có một người đã vô thanh vô tức đứng phía sau hắn.

Nếu như lúc này hắn quay đầu lại, trông thấy một người lãnh khốc quỷ dị toàn thân được bao phủ bởi đầu bóng màu đen, nhất định sẽ cho rằng mình nửa đêm gặp quỷ a!

Hoàng Bắc Nguyệt kéo mũ áo bào xuống, lộ ra dung nhan thanh lệ non nớt. Nàng vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai hắc y nhân kia.

Tên này giật mình quay đầu lại, trông thấy thiếu nữ vốn nên hôn mê nằm ở trong phòng lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, nhất thời sợ tới mức lui về sau một bước.

Gặp quỷ, ta sao lại sợ một tiểu nha đầu mới mười một, mười hai tuổi chứ ? Hừ , ta chỉ cần nhấc tay một cái là có thể đem nàng đánh bay !

Nghĩ đến đây, hắc y nhân kia hơi chỉnh chỉnh cổ áo, lên tiếng nói: ” Bắc Nguyệt quận chúa, ngoan ngoan nghe đại gia nói đi, nói không chừng đại gia có thể tha mạng cho ngươi đấy ! ”

Đôi mắt mờ mờ lóe hàn mang, Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: ” Ngươi có biết đạo gần đây Lâm Hoài thành xuất hiện một hồng phát ma nữ, có thực lực Cửu Tinh Triệu hoán sư, nắm giữ Băng Linh Huyền Diệu không ? ”

Hắc y nhân ngẩn ra, không biết tiểu nha đầu này nói lời này là có ý gì. Bất quá tin tức vị hồng phát Triệu hoán sư có thực lực Cửu Tinh đã truyền khắp Lâm Hoài thành rồi, chắc chắn không lâu sau sẽ truyền khắp toàn bộ Nam Dực quốc !

” Đường nhiên ta đã nghe qua! ”

Hắn vừa dứt lời, thiếu nữ trước mắt bỗng nhiên quỷ dị cười, mái tóc đen như mực chậm rãi trở thành một màu đỏ rực!

Hắc y nhân con mắt trừng lớn, một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân truyền thẳng lên đầu!

” Ngươi, ngươi..... ”

” Hi hi, cho ngươi rõ ràng một chút, nếu không ta sợ ngươi chết không nhắm mắt nha ! ”

” Đại nhân, xin...xin tha mạng a”

Hắc y nhân bây giờ chỉ có thể phát ra vài tiếng rên rỉ trong cổ họng, lúc này hắn chưa ngất đi coi như định lực rất khá rồi !

Khi không lại đi trêu chọc một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư, hắc... hắc đúng là gặp vận đen tám đời a!

Hơi lạnh thấu xương bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến. Trong bóng đêm, một đầu Băng Loan chợt xuất hiện trước mắt hắc, há miệng đem cả người hắc nuốt vào !

Trước khi chết, hắc y nhân kia chỉ có thể hét lớn trong lòng: “ Lão thiên a ! Tên phế vật của Trưởng công chúa phủ nguyên lai là Cửu Tinh Triệu hoán sư a !

Hoàng Bắc Nguyệt, nàng là hồng phát ma nữ a! Là Băng Linh Huyền Diệu khế ước giả !”

Bất quá những câu nói này hắc vĩnh viễn cũng không thể nói ra được nữa.

” Tư vị như thế nào ? ”

Băng Linh Huyền Diệu nhai nhai vài cái, thanh âm ở trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt vang lên: ” Không ngon a, vị dở tệ.”

33. Chương 33: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (3)

” Yên tâm, theo ta thì sau này sẽ có rất nhiều thịt để ăn.” Dám trêu nàng ? Hoàng Bắc Nguyệt nàng sẽ ăn tươi nuốt sống hắc !

Trong phòng, Đông Lăng bị trận khói kia làm cho hôn mê. Hoàng Bắc Nguyệt dò xét mạch của nàng, chỉ là khói mê thông thường, không có gì đáng ngại.

Đem Đông Lăng bế vào phía trong, nàng cũng nằm xuống nghỉ ngơi.

Vạn Thú Vô Cương, nàng biết chỉ cần có vật này, mình nhất định sẽ càng ngày càng cường đại. Tuy nhiên, khối hắc ngọc này quá mức thần bí, nàng hiện tại một chút thông tin cũng đều không có, trong lòng phi thường buồn bực.

Cửu Tinh Triệu hoán sư trên toàn bộ Tập Nhĩ Tháp đại lục đã coi như là cao thủ, nhưng cũng chỉ giới hạn ở Tập Nhĩ Tháp đại lục mà thôi.

Ngày tiếp theo là ngày mừng thọ của Tĩnh An vương phủ Lão vương phi, Tiêu Viễn Trình, Cầm di nương, Tuyết di nương cùng một đám tiểu thư thiếu gia trong phủ đều đi dự tiệc, chỉ lưu lại mỗi Hoàng Bắc Nguyệt.

Trước đây có đại phu nói nàng thân nhiễm trọng bệnh có thể lây lan cho nên Tiêu Viễn Trình hạ lệnh, không cho phép nàng ra ngoài.

Như vậy cũng tốt, bớt đi nhiều phiền toái.

Ăn một chút điểm tâm, Hoàng Bắc Nguyệt lại khoác đầu bông đen lặng lẽ ra ngoài.

Bố Cát Nhĩ phường thị, Dong Binh Công Hội.

Trải qua sự việc ngày hôm qua, thanh danh của vị Cửu Tinh Triệu hoán sư Hí Thiên đã truyền khắp toàn bộ Lâm Hoài thành. Vì vậy, nàng vừa đi vào Bố Cát Nhĩ phường thị đã có vô số người thờ cũng không dám thờ mạnh, vây quanh quan sát nàng.

” Người đó chính là Hí Thiên đại nhân a! Oa! Băng linh thú khế ước giả a! ”

” Mái tóc màu đỏ rực a ! Quá đẹp trai ! Hí Thiên đại nhân quá đẹp trai a ! ” (Khúc này vẫn chưa ai biết nàng là nam hay nữ nha)

Hoàng Bắc Nguyệt đáng người nhỏ nhắn, bởi vì không thấy rõ diện mục của nàng nên nhiều người cho rằng nàng là một lão nhân thấp bé. Bất quá ở Tập Nhĩ Tháp đại lục đều là thực lực vi tôn, cho dù nàng là một ông già, chỉ cần thực lực mạnh mẽ đều sẽ được tôn kính !

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới Dong Binh Công Hội, bên trong lập tức liền có người ra nghênh đón: ” Hí Thiên đại nhân, ngài có việc gì sao? ”

” Ta muốn kiếm tiền. ” Hoàng Bắc Nguyệt không chút giấu giếm nói.

Người kia sững sốt, kiếm tiền ? Thân phận Cửu Tinh Triệu hoán sư tượng trưng cho địa vị, thực lực, kim tiền a! Người như vậy mà còn thiếu tiền sao ?

” Ta thật sự thiếu tiền, có nhiệm vụ gì là thù lao nhiều nhất thì giao cho ta đi. ”

” Ân, thỉnh đại nhân chờ chút. ” Người kia không dám thất lễ, lập tức đi chuẩn bị ngay.

Một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư làm chuyện gì đều có lý do, bọn họ những tiểu nhân vật này làm sao có thể hiểu được chứ ? Vẫn là nên thành thành thật thật làm tốt bổn sự của mình là được !

Rất nhanh gã sai vặt kia đã cầm đến một quyển cao cấp nhiệm vụ tới: ” Trong Nguyệt Lạc Cốc có một con Hồng Thù (nhện đỏ) bảo vệ một khóa Thủy Tinh Quả. Ai có thể lấy được Thủy Tinh Quả liền có 100 vạn kim tệ tiền thưởng. ”

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt hơi lóe, 100 vạn kim tệ a!

” Ta rất nhanh liền trở lại.” Cầm quyển nhiệm vụ, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đi ra ngoài. 100 vạn kim tệ nha, chậm chân liền bị người đoạt mất a !

Vừa từ Dong Binh Công Hội đi ra, nàng lập tức gọi ra Băng Linh Huyền Diệu, thân hình nhảy một cái liền đáp xuống lưng nó. Dáng người tiêu sái lưu loát không biết đã làm mê mẩn biết bao nhiêu người !

Nguyệt Lạc Cốc nằm ở trung tâm rừng rậm, từ trên vách núi bay xuống, phía dưới một mảnh rậm rạp. Các loại thực vật to lớn, hung thú hoành hành, quả thực là một hung địa a !

100 vạn kim tệ quá hấp dẫn, cho nên cũng không chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt nhận nhiệm vụ, mấy cái dong binh đoàn có thực lực không tệ khác cũng đã tìm phục tại khắp nơi trong cốc.

Vị trí mà Hồng Thù cư ngụ là một cái đáy vực, chung quanh một ngọn cỏ cũng không có, mặt đất bị thiêu đến mức thoáng đỏ lên, khói đen tản ra bốn phía.

34. Chương 34: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (4)

Một đạo ánh chớp thoáng hiện. Nơi ánh chớp chạm đến, toàn bộ mọi thứ đều bị phá hủy ! Hồng Thù nằm ngay khi trung tâm của đám tia chớp, tơ nhện kết thành một cái chu vòng (lưới nhện), bên trên đa số là thi thể Linh thú đám cả gan lại gần, tất cả đều sẽ nhanh chóng trở thành thức ăn trong bụng nó!

Rất nhiều dong binh khi nhìn thấy cảnh này đều âm thầm nuốt một ngụm nước miếng.

” Quá mạnh mẽ ! Con Hồng Thù là mấy giai Linh thú a? ”

Linh thú cũng giống như Triệu hoán sư, cũng có phân chia đẳng cấp, từ Nhất giai đến Nhị Thập giai. Đương nhiên, Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cùng Băng Linh Huyền Diệu cũng không thuộc tầng lớp này.

Ngũ Linh đại biểu cho Linh thú mạnh nhất trên đại lục, chỉ thua Thần thú. Bọn hắn là chí tôn trong năm loại thuộc tính, tiềm lực phát triển rất lớn cho nên cũng không có phân chia đẳng cấp như Linh thú thông thường.

” Chỉ ít cũng là Thập giai trở lên, trên chu vòng còn có thi thể của một con Thập giai Linh thú Lam Sắc Biên Bức (dơi màu xanh dương) a!”

” Ta kháo ! Đánh nhau với Linh thú từ Thập giai trở lên, muốn chết a! ”

” Hết cách rồi, 100 vạn kim tệ a ! Ta chỉ tới xem náo nhiệt một chút mà thôi! ”

” Di! Mau nhìn! Đó là cái gì vậy ?”

Một tên dong binh bỗng nhiên chỉ vào một cái bóng trắng như tuyết đang lướt đi trên trời.

Bóng trắng càng lúc càng gần, tinh mang sáng chói, một mảnh băng tuyết lóa mắt đập vào trong mắt mọi người, một cặp băng dực giương rộng trên không trung !

” Băng Linh Huyền Diệu a ! Hí Thiên đại nhân cũng tới sao ?”

Theo từng tiếng kinh ngạc thốt lên, một bóng trắng thật lớn hạ xuống, uy áp thuộc về siêu cấp Linh thú tản mát ra dẫn đến một trận bạo loạn, cây cối hơi nhỏ liền bị cuốn vào trong gió lốc !

Băng Linh Huyền Diệu vừa lao xuống, Hồng Thủ kia lập tức ngẩng đầu lên. Linh thú từ Thập giai trở lên cũng không phải dễ trêu, tư duy của bọn chúng cũng đã tương đối cao rồi !

Toàn thân màu đỏ đột nhiên sáng lên, Hồng Thủ rít một tiếng, một đoàn ánh chớp từ trong miệng bạo xuất đi ra, hướng Băng Linh Huyền Diệu đâm tới.

Trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt cao ngạo mà đứng, sợi tóc màu đỏ từ vành nón trượt xuống, theo gió tung bay !

Nàng nâng tay phải lên, hắc khí nồng đậm xoay tròn trong lòng bàn tay, chậm rãi từ trên lưng của Băng Linh Huyền Diệu giạt ra một cái Băng Vũ. Nàng dùng Băng Vũ làm kiếm, giơ lên rồi vung xuống !

Hai cái động tác tuy đơn giản nhưng lại sinh ra hiệu quả kinh thiên động địa !

Hắc khí theo Băng Vũ kiếm tùy ý phát ra, hình thành nên một cái trường tiên (cây roi dài), đánh mạnh về phía Hồng Thủ.

Chỉ phút chốc, ánh chớp nổ tung, mà hắc khí kia mang theo khí thế như chẻ tre thẳng tắp chui vào trong miệng của Hồng Thủ. Hồng Thủ mới vừa rồi còn hung hãn cuồng vọng trong nháy mắt liền cứng đờ lại.

Hồng Thủ bất động, ánh chớp quay chung quanh cũng chậm rãi tản đi.

Sau khi lôi điện tan hết, dưới tầng tầng lớp lớp mạng nhện đã lộ ra một gốc cây nho nhỏ, một quả cây toàn thân óng ánh, sáng bóng, sinh trưởng giữa một đám cành lá xum xuê.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống, hướng phía quả cây đi tới.

Lúc này, đám dong binh trốn chung quanh mới dần dần phản ứng lại.

Chỉ dùng một chiêu.

Linh thú từ Thập giai trở lên – Hồng Thủ, nàng cứ nhiên liền miểu sát !?

Bốn phía yên tĩnh đến mức đáng sợ, hơn trăm con mắt đều nhìn theo thân ảnh nhỏ nhắn của Hoàng Bắc Nguyệt ẩn dưới đầu bông đen.

Ta kháo ! Thực lực biến thái như vậy, còn muốn cho người khác sống nữa hay không đây !!!

Hoàng Bắc Nguyệt một cước đá bay Hồng Thủ đang bất động ra ngoài, đang định đưa tay hái Thủy Tinh Quả thì một thanh âm đột nhiên vang lên: “Khoan đã.”

35. Chương 35: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (5)

Hoàng Bắc Nguyệt hơi sững sốt, quay đầu lại. Trước mặt nàng là một thiếu niên môi hồng răng trắng, thanh tú khả ái đang sốt sắng nhìn nàng.

Thiếu niên này tuy trên người mặc một bộ trang phục dong binh điển hình nhưng trên eo lại quần một dải lông tuyết hồ vô cùng trân quý, chân mang giày da hươu, tay nắm một thanh đoản đao màu đen. Đao kia vừa nhìn liền biết không phải là vật phàm, hẳn là do huyền thiết luyện chế mà thành. Hơn nữa gương mặt lại vô cùng non nớt, thoạt nhìn không giống đám dong binh thường xuyên liếm máu trên lưỡi đao mà có vẻ giống một thiếu gia quý tộc đi săn bắn hơn.

Trông thấy thiếu niên này lon ton chạy đến, đám dong binh đang ẩn trong bóng tối cũng không biết phải nói gì.

Tên tiểu tử này từ đâu chạy tới vậy ? Cao thủ làm việc tự nhiên có đạo lý của cao thủ, người xen vào làm gì ?

Một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư muốn dùng tay trực tiếp hủy đi Thủy Tinh Quả chắc chắn là có dụng ý của nàng, dù sao bọn họ cũng tận mắt thấy được thực lực siêu phàm thoát tục đó.

Một chiêu liền miểu sát một con Linh thú từ Thập giai trở lên a!

Tiểu thiếu gia kia chạy tới vài bước, gương mặt thanh tú đỏ bừng lên lại càng khiến đám dong binh kia cười bò ra đất. Hắn chỉ vào Thủy Tinh Quả, sốt sắng nói:

” Thủy Tinh Quả không thể dùng tay không chạm vào..... ”

Thiếu niên vừa nói vừa cúi gầm mặt xuống, đôi mắt to tròn trong suốt không dám ngẩng lên nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Kỳ thực Hoàng Bắc Nguyệt cũng không biết là không thể trực tiếp dùng tay hái Thủy Tinh Quả. Nàng chỉ theo bản năng đưa tay ra hái, nghe được thiếu niên nói xong nàng vội vã rút tay về.

Thiếu niên rút rè đi qua, từ trong bao vải sau lưng lấy ra một tấm tơ lụa thượng đẳng đưa cho nàng.

” Thủy Tinh Quả nếu tiếp xúc với hơi người sẽ ngay lập tức hòa tan.” Thiếu niên nhỏ giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt bây giờ mới tỉnh ngộ, thì ra là thế, xem chút nữa nàng đã đem 100 vạn kim tệ phá hủy a!

Ít nhiều cũng nhờ vị thiếu niên này nhắc nhở nên khi nàng tiếp nhận tơ lụa cũng hướng thiếu niên nói: “Cảm ơn.”

Thiếu niên nghe được nàng nói cảm tạ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú càng đỏ lên, trong lòng kích động đến mức tay chân cũng không biết phải để đâu cho tốt!

Trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt dùng tơ lụa bọc lại Thủy Tinh Quả, nhẹ nhàng hái xuống, thiếu niên lại hỏi:

” Hí Thiên đại nhân, ngài thật sự sẽ ở lại Nam Dực quốc sao ? ”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu. Thiếu niên này vào lúc mấu chốt đã nhắc nhở giúp nàng không bị mất oan 100 vạn kim tệ, vì vậy trong lòng nàng đối với hắn cũng có mấy phần hảo cảm.

” Người đã giúp ta, vậy coi như Thủy Tinh Quả này là chúng ta cùng nhau hái đi. Chút nữa khi đi nhận thù lao, chúng ta cùng nhau chia đều, được chứ ? ” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói. Nàng luôn không thích cảm giác mắc nợ người khác.

”Chúng ta cùng nhau, chúng ta cùng nhau,...” Bốn chữ cứ như ma ám quanh quẩn trong đầu khiến hắn sung sướng đến mức không phân biệt nổi phương hướng.

Cùng nhau, Hí Thiên đại nhân nói đã cùng với hắn hái Thủy Tinh Quả a!

” Chúng ta cùng nhau hái sao ? Thật tốt quá, đây là lần đầu tiên trong đời ta hoàn thành nhiệm vụ dong binh nha!” Thiếu niên cao hứng nhảy nhót hoan hô.

Nhìn thấy bộ dáng ngây thơ của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm thấy trong lòng có chút nhẹ nhàng.

” Hí Thiên đại nhân, ta không muốn kim tệ, ta, ta muốn..... “Thiếu niên mặt ửng đỏ, ngẩng đầu nhìn về hướng Băng Linh Huyền Diệu to như một tòa cung điện đang ngoan ngoãn đứng một bên.

” Ta có thể sờ sờ hắn một chút không ?” Hắn biết Linh thú đều phi thường kiêu ngạo, đặc biệt là loại siêu cấp Linh thú như Băng Linh Huyền Diệu, dù là Triệu hoán sư cũng phải e ngại ba phần.

Hắn yêu cầu này có lẽ hơi quá đáng.....

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt lóe lên, chỉ cần sờ một chút thôi thì mình sẽ có đầy đủ 100 vạn kim tệ. Việc có lợi như thế có sao nàng lại không làm đây ?

” Không thành vấn đề. ” Nàng vui sướng đáp ứng, vẫy vẫy tay. (Nguyệt tỷ, tỷ vì tiền hy sinh đồng bọn a~)

36. Chương 36: Con Tin Của Bắc Dực Quốc (6)

Mọi người đều biết rõ trong tất cả các loại Linh thú, Băng thuộc tính Linh thú là kiêu ngạo nhất, cũng vì vậy nên bọn chúng rất khó cùng Triệu hoán sư ký kết khế ước. Bởi vậy, chỉ cần nắm giữ một đầu Băng

thuộc tính Linh thú thôi cũng đã phi thường có mặt mũi rồi. Thế nhưng Băng Linh Huyền Diệu đối với Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn thần phục, đặc biệt là sau khi thấy được thực lực chân chính của nàng. Trong lòng hắn cảm giác được chủ nhân mình rất trâu bò nha, đi theo nàng tuyệt đối không lỗ.

Bởi vậy khi Hoàng Bắc Nguyệt vẫy tay, hắn liền nhu thuận cúi đầu, tuy rằng hắn cũng không thích, bắt quá thỏa mãn nguyện vọng của chủ nhân chính là nghĩa vụ của hắn a.

Thiếu niên không dám tin nhìn Băng Linh Huyền Diệu trước mặt đang cúi đầu với mình. Hắn ngạc nhiên đến mức trợn mắt há mồm.

Đám đông binh xung quanh thần tình cũng khiếp sợ như gặp quỷ vậy!

Ta dựa vào! (nghĩa cũng giống như từ ta kháo) Hí Thiên đại nhân thực sự quá biến thái rồi, cứ nhiên chỉ cần tùy tiện ngoắc tay cũng có thể khiến ột trong Ngũ Linh là Băng Linh Huyền Diệu lập tức cúi đầu!

Tiểu tử kia là vận cứt chó gì thế?(vận cứt chó = số may mắn) Có thể sờ được đầu của Băng Linh Huyền Diệu, phỏng chừng khi trở về chặt cánh tay kia xuống cũng có thể bán lấy tiền luôn ấy chứ!

” Cám, cám ơn !”

Thiếu niên nhanh chóng vuốt nhẹ đầu của Băng Linh Huyền Diệu rồi vội vã rút tay về.

Có mệnh lệnh của Hoàng Bắc Nguyệt nên Băng Linh Huyền Diệu đã thu liễm toàn bộ cực hàn chi khí, do vậy tay của thiếu niên cũng không có bị thương, bắt quá đầu là nơi tôn nghiêm nhất của hắn lại bị tên tiểu tử thú này sờ soạng. Nghĩ đến đây, Băng Linh Huyền Diệu từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

” Chủ nhân ! Tên tiểu tử này da thịt mềm mịn, nhất định ăn rất ngon. ” Băng linh huyền diệu trong lòng nói với Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng thấp giọng bật cười, ở trong lòng nói: ” Người đừng có làm loạn, tên nhóc này lai lịch e rằng cũng không nhỏ đâu. ”

” Hí Thiên đại nhân, Hồng Thủ này ngài định xử lý như thế nào ? “Thiếu niên hưng phấn nhìn bàn tay vừa vuốt ve Băng Linh Huyền Diệu, hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Hồng Thủ. Nàng vốn định mặc kệ nó, bắt quá thiếu niên đã hỏi đến vậy chắc hẳn nó vẫn còn giá trị lợi dụng.

” Người có đề nghị gì sao ? ”

” Ân!”Thiếu niên gật đầu: ” Hồng Thủ này tuy vẫn còn sống nhưng đã bị ngài đánh bại, cho nên có thể thuần phục nó làm Linh thú mang đi bán đấu giá, giá tiền rất cao đó! ”

” Nga ?” Vừa nghe đến còn có thể bán lấy tiền, Hoàng Bắc Nguyệt liền trở nên hứng thú: ” Khoảng bao nhiêu ? ”

” Bởi vì Linh thú đẳng cấp càng cao thì càng khó có thể thuần phục, mà Triệu hoán sư nếu muốn đề cao thực lực thì phải cùng với Linh thú có đẳng cấp cao hơn mình ký kết ước. Tỷ như một Tam Tinh sơ cấp Triệu hoán sư nếu như có một con Ngũ giai Linh thú thì thực lực của hắn sẽ được đề thăng lên thành Tứ Tinh hoặc Ngũ Tinh, tùy theo vận khí! ”

” Thế nhưng, cao cấp Linh thú tuyệt đối sẽ không tìm những Triệu hoán sư đẳng cấp quá thấp để ký kết ước. Tuy nhiên vẫn có một trường hợp ngoại lệ, đó là sau khi Linh thú bị đánh bại, bọn hắn sẽ hoàn toàn khuất phục người đã đánh bại mình. Nếu như người đó không muốn ký kết bản mệnh khế ước thì có thể nhượng lại cho người khác ký kết khế ước với nó bằng cách bán đấu giá! ”

Thiếu niên thao thao bất tuyệt một phen, càng nói càng hưng phấn: ” Hồng Thủ là Linh thú từ Thập giai trở lên, gần như thuộc dạng có tiền cũng không mua được đâu !”

Nguyên lai còn có thể đi bán đấu giá, hơn nữa giá tiền cũng không thấp nha. Chỉ có điều nàng không quen biết người nào của phòng đấu giá hết, không chừng còn bị lừa sụp hố mất.

” Hí Thiên đại nhân, nếu như ngài không chê thì có thể dùng phòng đấu giá của nhà ta. Ta sẽ không lấy phí giao dịch của ngài đâu !”

Thiếu niên ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn vị Hí Thiên đại nhân vô cùng thần bí này. Nếu nàng có thể dùng phòng đấu giá của gia tộc hẳn để bán đấu giá con Hồng Thù này, phụ thân đại nhân nhất định sẽ cao hứng đến mức không ngậm mồm vào được!

Nguyên lai nhà của thiếu niên này mở phách mại tràng (phòng đấu giá), trách không được hẳn lại hiểu rõ như vậy.

Nàng hiện tại vô cùng cần tiền, có phương pháp kiếm tiền như vậy quả là phi thường tốt.

” Lúc nào thì có thể tiến hành bán đấu giá ?”

37. Chương 37: Con Tin Của Bắc Diệu Quốc (7)

” Nếu là ngài thì lúc nào cũng được, tuy nhiên nếu muốn bán được giá cao thì ta đề nghị chúng ta nên tiến hành hội đấu giá vào ngày mai. Hôm nay gia tộc ta sẽ giúp ngài rải tin tức ra, trong thành này số người có tiền muốn mua Linh thú cũng không ít đâu !” ” Không thành vấn đề !”

Tiền càng nhiều càng tốt, nàng cũng không ngại có nhiều tiền đâu !

Thiếu niên từ trong chiếc túi sau lưng lấy ra một tấm tạp phiến (giống như Card Visit ấy mà) trên mặt ẩn hiện kim quang lưu chuyển ra giao cho nàng, nói: ” Ngày mai ngài tới phòng đấu giá thì đưa tấm tạp phiến này cho thủ vệ, bọn họ sẽ ngay lập tức thông báo cho ta. ”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu quan sát kĩ tấm tạp phiến. Trên thẻ có ghi vài chữ “ Phòng đấu giá Bồ Cát Nhĩ ”, mặt sau thì in huy chương của Bồ Cát Nhĩ gia tộc, một cái Thập Tự Tinh.

Bồ Cát Nhĩ gia tộc là gia tộc nổi danh nhất trên cả Tạp Nhĩ Thập đại lục, ở bất kỳ một quốc gia nào bọn họ cũng đều có địa vị và danh vọng vô cùng cao.

Cái này người ta thường gọi là “ quý tộc trong quý tộc ”.

Thiếu niên này lại là người của Bồ Cát Nhĩ gia tộc ?

” Lạc Lạc thiếu gia, nguyên lai ngài ở đây a ! ”

Từ bên trong đám đông binh lính có một đám người hốt hải chạy ra, vẻ mặt sốt ruột hướng thiếu niên chạy tới.

Thiếu niên tinh thần vốn đang phấn chấn vừa nghe tiếng kêu lập tức xìu xuống, vẻ mặt đáng thương như một chú cún con: ” Bị tìm được rồi..... ”

Lúc này Hoàng Bắc Nguyệt đại khái cũng có thể biết được thân phận của thiếu niên này.

Thiếu gia trong đại gia tộc lén trốn ra ngoài gia nhập vào đông binh đoàn, chuyện như vậy trên Tạp Nhĩ Thập đại lục vô cùng phổ biến. Trở thành cường giả cơ hồ là ước mơ của mỗi người mà.

” Con Hồng Thù này các người tự bảo quản đi, ngày mai ta sẽ đi phóng đấu giá.”

Không muốn tiếp tục dây dưa cùng đám người của Bồ Cát Nhĩ gia tộc, vừa phân phó xong Hoàng Bắc Nguyệt đã nhảy lên lưng của Băng Linh Huyền Diệu, nhanh chóng ly khai.

Thiếu niên ánh mắt hâm mộ dõi theo bóng lưng đang xa dần của Băng Linh Huyền Diệu rồi lại mơ màng vuốt vuốt tay phải của mình.

Thật không thể tin được, vừa rồi hẳn không phải là đang nằm mơ đi !

” Lạc Lạc thiếu gia !” Mấy người lúc nãy bây giờ mới chạy tới, mỗi một người đều có thực lực xấp xỉ cao cấp Chiến sĩ.

” Ngài để cho chúng ta lo lắng gần chết a ! Lão gia biết ngài trốn đi nên giờ đang nổi trận lôi đình, ngài mau mau quay trở về đi !”

Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ ngẩng đầu lên lộ ra một gương mặt tuần tú, bỗng nhiên cười rộ lên: ” Lần này phụ thân đại nhân nhất định sẽ khen ta nha! ”

Đám võ sĩ đều mờ mịt nhìn nhau không hiểu mô tê gì, ánh mắt đảo qua con Hồng Thù đang nằm xụi lơ thì về mặt nhanh chóng biến thành khiếp sợ.

” Lạc Lạc thiếu gia, đây là..... ”

“Đây là Linh thú do vị Hí Thiên đại nhân trong truyền thuyết lưu lại, chuẩn bị bán đấu giá tại phòng đấu giá của chúng ta !” Lạc Lạc kiêu ngạo nói.

Chính là vị Hí Thiên đại nhân kia sao.....

Đám võ sĩ lập tức lộ ra thần sắc sùng kính, dồn dập nói: ” Thiếu gia, thủ đoạn của ngài thật cao siêu a! ”

” Không hổ là thiên tài đứng đầu của Bồ Cát Nhĩ gia tộc a! ”

” Ha ha ha ha... ”

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Hoàng Bắc Nguyệt trả nhiệm vụ ở Dong Binh Công Hội, lĩnh thù lao 100 vạn kim tệ.

Tiền tệ ở Tập Nhĩ Tháp đại lục gồm có 4 loại: Kim tệ, Ngân tệ, Đồng tệ, Thiết tệ.

1000 Thiết tệ = 100 Đồng tệ = 10 Ngân tệ = 1 Kim tệ.

Nếu trên người mang theo số lượng tiền quá nhiều thì có thể dùng 10 kim tệ để đăng kí tạo 1 cái thẻ Rum (tương tự như thẻ ATM), đem tiền cất trữ vào trong đó, khi cần tiền có thể trực tiếp lấy ra sử dụng.

Công năng thẻ Rum cũng hao hao như nạp giới vậy, tuy nhiên thẻ Rum chỉ có thể dùng để chứa tiền mà thôi, giá cả cũng tương đối rẻ, phí dụng để kích hoạt một cái thẻ Rum là 10 kim tệ.

Mà giá cả của nạp giới thì cao hơn thẻ gấp mấy trăm lần, hiện tại tiền cũng chưa phải là rất nhiều nên Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có ý định lập tức đi mua nạp giới. Nàng hiện tại đang đi dạo một vòng trong Bồ Cát Nhĩ phường thị để nhận biết các loại được liệu trong thế giới này.

38. Chương 38: Con Tin Của Bắc Diệu Quốc (8)

” Hí Thiên đại nhân !” Một người từ phía sau vừa thở hồng hộc vừa gọi theo, thấy Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại liền vô cùng trịnh trọng đưa nàng một thiếp mời mạ vàng nhìn vô cùng xa hoa.

” Rốt cuộc ta cũng tìm được ngài, đây là Thái tử điện hạ bảo ta giao cho ngài. Điện hạ hiện tại đã đi Phù Quang rừng rậm nên không thể tự mình đến đây đưa thiếp cho ngài, mong ngài lượng thứ cho. ”

Tờ thiếp mạ vàng khi này là thiếp mời của hoàng tộc, trên mặt thiếp mời vẫn mơ hồ cảm nhận được có nguyên khí dao động.

” Cung yển sao ?” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói mà nói, trong ký ức khi Huệ Văn Trưởng công chúa vẫn còn sống, Hoàng Bắc Nguyệt cũng thường vào cung đi lại nhưng lúc đó tính tình của nàng quá hèn nhất khiến đám nên Hoàng Hậu cũng không thích nàng.

Lần cung yển này là do Hoàng Hậu thiết đãi. Tuy nói chỉ là tiệc rượu bình thường nhưng chỉ cần nhìn loại thiếp mời xa hoa như thế này thì hiển nhiên rất nhiều đại nhân vật trong Lâm Hoài thành đều sẽ đi.

Trưởng công chúa phủ nhất định cũng sẽ nhận được mời, bất quá hiện giờ Thái hậu không ở trong cung, Hoàng Bắc Nguyệt có thể lấy lý do bị ốm để có thể không đi.

” Là cung yển do Hoàng Hậu nương nương thiết đãi, đại nhân ngài chính là khách quý! ”

“Đa tạ người.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói, sau khi cẩn thận thu lại thiếp mời liền xoay đầu rời đi.

Nàng hiện tại đang đi về phía có tiếng đàn phát ra hôm qua. Nơi này tương đối hẻo lánh ít người nhưng riêng tòa nhà này lại được thủ vệ vô cùng sâm nghiêm. Đội ngũ tuần tra qua lại liên tục, không hề buông lỏng một phút nào.

Địa phương rách nát nhìn kiểu nào cũng không thấy bắt mắt này làm sao lại bị canh phòng gắt gao như vậy nhỉ ?

Hoàng Bắc Nguyệt vừa đến gần một chút lập tức bị một tên lính tuần tra phát hiện. Hắn nhanh chân bước đến, nhìn thấy nàng một thân hắc bào quý dị, thân hình nhỏ gầy, trên người tỏa ra một loại khí chất tao nhã thần bí khiến hắn cũng không dám khinh thường, khẩu khí cũng tương đối khách khí:

” Nơi này là cấm địa, thỉnh các hạ nhanh chóng ly khai !”.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn cửa gỗ cũ kỹ kia. Nàng dù tò mò nhưng cũng không muốn chuốc lấy phiền phức, vừa xoay người định bỏ đi thì chợt thấy trên đường lớn xuất hiện một cỗ xe ngựa, phía sau cũng có rất nhiều võ sĩ đi theo. Thoạt nhìn bọn họ không giống như đang bảo vệ ngược lại là giám thị thì đúng hơn !

Mắt hơi híp lại, Hoàng Bắc Nguyệt thẳng thắn lùi vào một góc, yên lặng nhìn.

Chiếc xe ngựa kia dừng lại ở đại môn, tên võ sĩ lúc nãy ngăn cản nàng về mặt cương trực công chính đi đến trước cửa xe ngựa, nghiêm giọng nói:

” Vương tử đã trở lại, mời ngài xuống xe để tại hạ lục soát !”

Về nhà còn bị lục soát nữa ? Thế giới này cái gì cũng có nha.

Võ sĩ kia vừa nói xong, màn xe đã bị xốc lên, lộ ra một gương mặt phần nộ.

” Điện hạ đang bị bệnh, người còn muốn lục soát cái gì ? Chúng ta có bao giờ giấu đồ đâu chứ ?”

” Đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng, ta bắt quá chỉ là kẻ chấp hành, thỉnh Vũ Văn đại nhân thứ lỗi.”

” Địch, không sao đâu ” (anh kia tên là Vũ Văn Địch nha mọi người, anh Dục nhà ta gọi thân mật là Địch thôi)

Thanh âm hư nhược từ trong xe ngựa vọng ra, mờ ảo trầm thấp, giống như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ thổi bay đi. Một cánh tay tái nhợt từ trong xe ngựa vươn ra: ” Diu ta xuống xe đi.”

Nghe được thanh âm này, khuôn mặt tên võ sĩ cũng thoáng hòa hoãn vài phần, ánh mắt cũng thoáng mang vài phần tôn trọng.

” Dục vương tử, đặc tội rồi. ”

” Không sao, là do Địch quá thất lễ.” Giọng nói ôn hòa nhàn nhạt, giống như một lực lượng vô hình khiến người ta cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái.

Dục vương tử ? Hoàng Bắc Nguyệt lục soát trong ký ức, tìm kiếm kí ức về các vương tử của các nước.....

Ân ? Mười năm trước Nam Dục quốc cùng Bắc Diệu quốc chiến tranh liên miên, cuối cùng hòa giải, trao đổi con tin với nhau. Chẳng lẽ hắn là con tin hòa giải của Bắc Diệu quốc lúc trước hay sao ? (lúc trước mình ghi nhầm thành Bắc Dục quốc, mọi người thông cảm ỉn à T^T).

Bắc Diệu quốc đưa tới con tin là Cửu vương tử Phong Liên Dục lúc ấy chỉ mới có sáu tuổi. Nhớ năm đó, Huệ Văn Trưởng công chúa đã tự mình dẫn người ra khỏi thành đi nghênh đón vị Cửu vương tử nhỏ tuổi này.

39. Chương 39: Con Tin Của Bắc Diệu Quốc (9)

Mười năm qua đi, tiểu hài tử năm đó giờ cũng đã trưởng thành rồi. Đáng tiếc hắn vẫn phải tiếp tục ở địch quốc mà làm con tin, Bắc Diệu quốc không hề có ý định đem vị Cửu vương tử này đón về, tự nhiên Nam Dục quốc cũng không có tâm tư đó.

Từ xưa tới nay ở Tập Nhĩ Thập đại lục, Hoàng Đế luôn có rất nhiều con nối dõi. Bởi vậy một khi bị đưa đi địch quốc làm con tin, thông thường đều không có cơ hội trở về quốc gia của mình. Nếu không phải hạm lực mà chết thì chính là không chịu nổi đãi ngộ thấp kém của địch quốc mà tự sát, hoặc là chiến tranh bạo phát bị địch quốc ngược đãi dẫn đến tử vong.

Vị này Dực vương tử này sẽ là loại kết cục nào đây ?

Vị nam nhân trẻ tuổi gọi là Vũ Văn Địch kia lúc này đã xoay người vén rèm xe lên, dè dặt đem Dực vương tử đỡ xuống.

Thứ trước tiên đập vào mắt chính là vật áo trắng như tuyết, tiếp đến là một đầu hắc sắc trường phát tựa như mặc ngọc. Hắn cúi người bước xuống xe ngựa, gò má hoàn mỹ khiến người khác hơi thở cũng trở nên khấn trương. Thân ảnh gầy gò có mấy phần đơn bạc. Vừa đi xuống xe ngựa hắn đã cởi áo choàng trên người xuống, giơ tay lên, thanh âm có chút khàn khàn: ” Tìm đi.”

Gió nhẹ khe khẽ qua thân ảnh của hắn, dù là xuân hoa thu nguyệt cũng không tài nào cướp đoạt được khí chất thanh nhã ấy.

Bởi vì hắn đưa lưng về phía nàng cho nên nàng cũng không thấy được dung mạo của hắn. Nàng hơi híp mắt, lạnh lùng đánh giá bóng lưng gầy gò tràn ngập khí tức ôn hòa, tựa như thanh phong minh nguyệt, tựa như trích tiên hạ phàm.

Vô sĩ kia chỉ tìm kiếm tượng trưng một chút liền phát tay để hắn rời đi.

“Đa tạ.”

Văn nhã quý công tử nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn rồi để Vũ Văn Địch nâng đỡ, bước chân có chút phù phiếm, chậm rãi đi vào.

Đại môn dần đóng lại, bên ngoài Chấn Tử Phủ (chấn tử = con tin) lại khôi phục vẻ yên tĩnh, binh lính tuần tra cũng tiếp tục đi đi lại lại, cẩn thận tỉ mỉ.

Thấy cũng không còn gì để nhìn nữa, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ có thể quay người chậm rãi ly khai. Mặc dù nàng rất hiếu kì về người đã đánh đàn hôm qua, bất quá vị Cửu vương tử này đãi ngộ ở Nam Dực quốc cũng không tốt lắm, nàng cũng không muốn tạo thêm phiền phức cho người ta.

Tối hôm qua cảm tiêu hợp tấu, ký ức này nàng suốt đời khó quên. Bên trong tiếng đàn mờ ảo uyển chuyển đó, nàng cảm nhận được một chút cao ngạo. Nếu có cơ hội, nàng thực muốn có thể cùng hắn hợp tấu lần nữa.

Phía sau đại môn Chấn Tử Phủ, Phong Liên Dực vừa đi được vài bước bỗng dừng lại, xoay người liếc mắt về phía cửa.

Đôi con ngươi mới vừa rồi còn ôn hòa nội liễm giờ phút này đã trở nên thanh lãnh mệnh mệnh, lộ ra một cổ khí tức yêu dị.

” Điện hạ, làm sao vậy ?” Vũ Văn Địch hiện giờ cũng không còn vẻ nóng nảy bốc đồng mà vô cùng trầm ổn, rất có phong độ của một đại tướng.

” Không có gì.” Phong Liên Dực lắc đầu một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhu hòa.

Vũ Văn Địch thấy vậy trong lòng ngăn ra. Khi không có người ngoài, điện hạ không bao giờ cười, dù có cũng không phải kiểu cười dịu dàng như vậy, nó luôn khiến hắn sinh ra vài phần hàn khí chứ không như hiện tại.

Phong Liên Dực thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Vũ Văn Địch khẽ nói: ” Ngày mai trong cung Hoàng Hậu thiết yến, thiếp mời cũng đã theo thường lệ đưa tới, điện hạ có muốn đi hay không ?”

Nam Dực quốc có mấy vị quyền quý đối với nhân phẩm tài học của Dực điện hạ rất là ngưỡng mộ, bởi vậy tuy làm con tin mười năm nhưng điện hạ cũng làm quen không ít người. Bởi vậy các tiệc rượu lớn nhỏ đều sẽ có người đem thiếp mời đưa đến.

Tiệc rượu trong cung hay của đám quý tộc, điện hạ thỉnh thoảng sẽ tham dự một hai cái.

Chỉ là hai ngày nay điện hạ hơi nhiễm chút phong hàn, thân thể không thoải mái, có lẽ sẽ từ chối đi.

” Nghe nói Nam Dục quốc xuất hiện một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư thực lực cùng Thái tử Chiến Dã không phân cao thấp, Triệu hoán thú là một trong Ngũ Linh Bằng Linh Huyền Diệu, cao thủ như vậy ta cũng muốn gặp thử xem.”

40. Chương 40: Con Tin Của Bắc Diệu Quốc (10)

Vừa nhắc tới vị hồng phát Triệu hoán sư kia, Vũ Văn Địch liền nhin không được mà hừ lạnh một tiếng: ” Không biết Nam Dục quốc là vận c*t chó gì mà Cửu Tinh Triệu hoán sư hết cái này đến cái khác cứ liên tục xuất hiện !”

Trước là Thái tử Chiến Dã, hiện tại thì là một vị thần bí hồng phát ma nữ!

Hơn nữa hai người đều có siêu cấp Linh thú !

Một trong Ngũ Linh, đã vậy lại có đến hai đầu xuất hiện tại Nam Dục quốc, thực lực như vậy không khỏi quá phô trương đi !

” Địch, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, người quên rồi sao ?” Phong Liên Dục hơi lắc đầu, bình thường ở bên ngoài giả trang thành hình tượng bốc đồng đã quen, hiện giờ tính cách thật của Vũ Văn Địch cũng có chút nóng nảy rồi.

Vũ Văn Địch cười, nói ” Điện hạ nói rất đúng, Cửu Tinh Triệu hoán sư có lợi hại hơn nữa thì tại trước mặt Tu La Thành cũng không là cái gì cả. ”

Phong Liên Dục chỉ cười không nói, trong con ngươi nổi lên quang mang màu tím nhạt.

” Lần cung yến này chính là vì lôi kéo vị Cửu Tinh Triệu hoán sư kia.” Vũ Văn Địch nói: ” Một vị thần bí Triệu hoán sư lai lịch không rõ ràng, điện hạ, nếu không thuộc hạ đi điều tra một chút xem sao ? ”

” Không cần, thuận theo tự nhiên đi, chúng ta chỉ cần yên lặng quan sát là được rồi.”

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Buổi tối

Hoàng Bắc Nguyệt ở trong phòng nghiên cứu những thảo dược buổi chiều mới mua kia.

Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, ngoài chức nghiệp Triệu hoán sư khiến người người hâm mộ, còn có một loại chức nghiệp càng thêm thần thánh, đó chính là Luyện dược sư cùng Luyện khí sư !

Nói như vậy, có thể hiểu được chế thuốc cùng luyện khí thì phải là thiên tài hiếm thấy, trừ bỏ huyết thống truyền thừa, trọng yếu hơn chính là tài liệu!

Tại các quốc gia, nắm giữ nguồn tài liệu đều là các thế lực lớn, gia tộc lớn, bởi vậy nếu một người không có bối cảnh muốn trở thành một tên luyện dược sư là phi thường khó khăn, trừ phi hần gặp được kỳ ngộ.

Cũng bởi vì vậy, chế thuốc cùng luyện khí đã trở thành “ kỹ năng chỉ dành cho quý tộc ”.

Lúc này tại Bồ Cát Nhĩ phường thị nàng mua một bao dược liệu cấp thấp cũng đã tốn hết mấy ngàn kim tệ, quả thực là đắt đỏ a. Không có tiền thật sự là muốn tu luyện cũng không được.

Để nâng cao thực lực của mình, việc trở thành một tên Luyện dược sư đối với nàng rất là trọng yếu. Nàng hiện tại không thể ngưng tụ dược nguyên khí, thân thể lại quá yếu đuối nên nhất định phải điều dưỡng cho tử tế, bằng không hết thủy đều giống như nói suông.

Đêm nay ánh trăng đặc biệt sáng sủa, Hoàng Bắc Nguyệt ngồi cạnh cửa sổ, thử hấp thụ một tia nguyên khí vào vào thân thể, sau đó chậm rãi truyền vào trong hắc ngọc.

Tia nguyên khí nhỏ bé chậm rãi truyền vào hắc ngọc. Thông qua nguyên khí, nàng cũng cảm nhận được một chút về không gian bên trong. Hắc ngọc bề ngoài tuy nhỏ nhưng không gian bên trong lại vô cùng rộng lớn, chỉ có điều xung quanh lại đen như mực, cái gì cũng không thấy.

Nguyên khí không thể ở trong thân thể ngưng tụ vậy nên tất cả đều chảy vào bên trong hắc ngọc, nhanh chóng tiêu thất.

Ta dựa vào !!!!

Hoàng Bắc Nguyệt tức giận vỗ mạnh lên bàn, cái quái gì vậy, rốt cuộc là vì sao mà nàng lại không thể ngưng tụ nguyên khí a?

Thân thể rõ ràng đều ổn, cho dù suy yếu cũng không đến mức đem nguyên khí đều hút đi a!

Khoan, hút đi ư?!

Trong đầu bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, nàng lập tức thử hấp thu một tia nguyên khí, sau đó để nguyên khí chậm rãi chìm vào trong thân thể.

Chậm rãi, chậm rãi.....

Nguyên khí theo kinh mạch lưu chuyển chậm rãi bị một lực lượng nào đó hút đi, không phải tiêu tan mà là bị hút đi!

Nàng vừa mừng vừa sợ, sự phát hiện tình cờ này đã đem toàn bộ nghi vấn mấy năm nay hoàn toàn xóa bỏ.

Nguyên lai nàng không phải không thể ngưng tụ nguyên khí !

” Ha ha ha, nhiều năm như vậy, rốt cục người cũng phát hiện ra bí mật này a.”

Một thanh âm quỷ dị bỗng nhiên vang lên.

41. Chương 41: Thiên Tài (1)

Đang tập trung suy nghĩ trong đêm khuya yên tĩnh mà lại có một tiếng nói quỷ dị vang lên bên tai, đừng nói người bình thường, ngay cả thần tiên cũng bị dọa mà lên cơn đau tim mất. Hoàng Bắc Nguyệt đứng bật dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh: ” Ai ! ”

Rõ ràng là không có ai, nàng không hề cảm giác được khí tức của người nào! Vậy tiếng nói đó...

” Không cần tìm, người không nhìn thấy ta đâu.”

” Người đến cùng là ai ?”

Nàng rất không thích loại cảm giác bị dòm ngó này. Người đó có thể quan sát nàng, biết hết mọi thứ về nàng mà nàng lại không biết gì về đối phương cả.

” Người có thể gọi ta là Yểm.”

” Lão nương không hỏi tên của người ! Lăn ra đây cho ta !” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quát lên, cả người sát khí tăng vọt !

Yểm dường như ngẩn ra một chút sau đó chậm rãi nói: ” Ta nếu có thể ra được thì tốt rồi. ”

Con người trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng hơi nheo lại: ” Người có ý tứ gì ?”

” Ngô..... Người nhắm mắt lại, ta sẽ để người nhìn thấy ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, nàng không hề có chút lo lắng sợ hãi. Cho dù mất đi thị giác thì các giác quan khác của nàng cũng rất nhạy bén.

Vừa nhắm mắt lại bỗng nhiên thân thể nàng có cảm giác trầm xuống, thấy vậy nàng lập tức mở mắt ra!

Một chiếc đèn dầu cô độc, ánh sáng nhợt nhạt chiếu lên một mảnh hắc ám vô tận.

Chân của nàng đang đạp lên một mặt nước u tối. Nước chậm rãi lưu động về phía trước, phát ra tiếng róc rách cực kì nhỏ bé.

Nàng nhìn chung quanh, trong lòng hoàn toàn không có sợ hãi mà là phi thường hiếu kỳ.

Tên Yểm gì đó nói để nàng thấy hần, là ở đây sao ?

Nàng theo dòng nước chậm rãi đi về phía trước, đã một phút trôi qua mà ánh đèn kia vẫn mãi ở phía xa, giống như vĩnh viễn không cách nào tới gần được.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng trước mặt nàng đã xuất hiện một nhà lao cực kì rộng lớn.

49 cây cột đồng dựng đứng ở phía trước, mỗi một cái đều to đến mức phải cần bốn năm người mới ôm hết được. Phía trên trụ đồng có vô số bùa chú kì quái được dùng một loại mực màu vàng sậm vẽ nên.

Chung quanh nó nguyên khí đang lưu động chậm chậm, bùa chú theo đó cũng dần hiện ra một trận quang mang chói mắt.

Nàng ngẩng đầu lên nhưng vẫn không thấy được điểm cuối của trụ đồng, như thể nó kéo dài đến tận một thế giới khác vậy.

Không gian vừa rộng lại vừa tối đen như vậy e rằng trên đại lục cũng không có bao nhiêu cái.

Hoàng Bắc Nguyệt đi lên phía trước, nàng vừa đặt tay lên trụ đồng thì một trận kim quang chói mắt hiện lên, nhanh chóng tạo thành một cỗ lực lượng đẩy tay nàng ra.

Cùng lúc đó, một đôi mắt to lớn có chút vẫn đục xuất hiện sau trụ đồng, có chút quỷ dị quan sát nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, bóng dáng bé nhỏ không chút nào sợ hãi đứng thẳng tắp, khuôn mặt thanh lệ vẫn giữ vẻ bình tĩnh hờ hững, ánh mắt cũng bắt đầu đánh giá con mắt to lớn kia.

” Người là thứ quỷ gì ?” Thanh âm kiêu ngạo cuồng vọng vang lên.

Con mắt thật to khẽ híp lại, sau đó một đầu hồng sắc chi thú (một con thú màu đỏ) chậm rãi xuất hiện trước mặt nàng.

Hần tiến lên vô cùng từ tốn, đến gần 49 cây cột trụ mới dừng lại.

” Ta chính là Yểm.”

” Lão nương biết người tên là Yểm rồi, ta muốn hỏi người là cái thứ quỷ gì ?”

Trong hai tròng mắt của Yểm lộ vẻ kinh ngạc. Thiếu nữ nhân loại này thấy hần lại không hề sợ hãi, hơn nữa còn dùng giọng điệu như thể nói chuyện với hần.

” Ha ha, không hổ là hậu nhân của người kia a.” Yểm ý vị thâm trường cười rộ lên, trong tiếng cười mang theo sự thù hận khắc cốt ghi tâm.

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay hừ lạnh một tiếng:

” Ít nói nhảm một chút, nếu người không nói thì ta đi !”

” Hoàng Bắc Nguyệt, người lẽ nào đối với ta một chút sợ hãi cũng không có hay sao ?” Lòng tự ái của hần thật sự đã bị nét hờ hững trên mặt của Hoàng Bắc Nguyệt làm tổn thương rồi.

42. Chương 42: Thiên Tài (2)

” Hừ, người chỉ là một con thú mà thôi. Ở trong mắt ta không có con thú nào mà ta không thần phục được cả.” Yểm buồn bực hừ một tiếng, nằm trên hắc thủy lăn qua lộn lại (Yểm đáng yêu quá a~): ” Vậy người không muốn biết bây giờ người đang ở đâu sao ?”

” Điều ta muốn biết tự nhiên ta sẽ biết, lão quái vật người đừng có bày đặt giả vờ thần bí trước mặt ta.”

Nàng kiếp trước ngay cả hàng không mẫu hạm cũng đã lái qua, lão quái vật này trước mặt nàng còn dám tính toán nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay quay đầu bước đi, Yểm nhìn theo bóng lưng của nàng, thấp giọng rít gào:

” Hoàng Bắc Nguyệt, nơi này là Hắc Thủy Cẩm Lao, người không đi ra được đâu !”

” Hừ, coi như là địa ngục thì ta cũng sẽ đập ra một cái lỗ hổng để đi ra ngoài !”

Vừa nói xong trong lòng nàng cũng bắt đầu triệu hoán Bằng Linh Huyền Diệu.

Yểm thấy vậy liền phá lên cười: ” Đập ra một cái lỗ sao ? Hoàng Bắc Nguyệt, đây là trong thân thể của người đó !”

Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên quay đầu:

” Người nói cái gì ?”

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng rốt cục cũng bị phá vỡ, Yểm vô cùng cao hứng, cười khằng khặc:

” Ta đã bị phong ấn trong thân thể người mười hai năm ! Người luôn thắc mắc tại sao mình không ngừng tự được nguyên khí phải không ? Đó là vì tất cả nguyên khí mà người ngừng tự ra đều sẽ bị hấp thu để củng cố cấm chú cho tòa Hắc Thủy Cấm Lao này !”

Thanh âm gầm thét làm cho hắc thủy xung quanh bắt đầu nổi sóng, bọt khí ùng ục giống như nước bị nấu sôi lên vậy.

Trong không gian hắc ám yên tĩnh, gió đột nhiên nổi lên, thổi tóc Hoàng Bắc Nguyệt bay phần phật. Tuy vậy, ngọn đèn dầu vẫn tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt, hoàn toàn không bị cuồng phong xung ảnh hưởng tới.

” Ha ha ha, ha ha ha...” Tiếng cuồng tiếu vang vọng khắp không gian hắc ám.

Hoàng Bắc Nguyệt trước mắt bỗng tối đen. Khi nàng mở mắt ra đã thấy mình xuất hiện trong gian phòng ở Lưu Vân Các. Trên trán nàng ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt vốn tái nhợt lúc này đã hoàn toàn trắng bệch.

” Yểm, lăn ra đây cho ta !” Nàng giận dữ quát lên.

” Tam tiểu thư, Tuyết phu nhân đến thăm ngài đây.” Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên thì thấy mấy nha hoàn cầm đèn lồng dẫn theo Tuyết di nương từ cửa viện đi vào.

Thọ yến kết thúc, đám người Tiêu gia cũng đã trở về. Nàng chỉ cần nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ bên ngoài là biết.

Tuyết di nương này nửa đêm nửa hôm lại tới không biết muốn làm gì đây ?

Hoàng Bắc Nguyệt từ từ ổn định lại hơi thở, lau mồ hôi trên trán rồi mới đứng lên mở cửa.

Tuyết di nương nhìn thấy người ra mở cửa là Hoàng Bắc Nguyệt thì không khỏi kinh ngạc: ” Tam tiểu thư, nha đầu Đông Lăng kia tại sao không ra mở cửa ?”

” Đông Lăng ngã bệnh.” Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng nói, thanh âm suy yếu vô lực, so với thanh âm tức giận lúc nãy quả thật là cách biệt một trời một vực.

Tuyết di nương trong lòng cười lạnh. Ma bệnh này càng ngày càng suy yếu, sắc mặt trắng bệch như người chết thể kia khẳng định là bị việc hôn nhân của Triệt Thế tử đã kích rất lớn a !

Nàng dù sao cũng không còn sống được bao lâu nữa, bây giờ đỡ ngọt nàng một chút cũng không mất mát gì.

” Ai nha, Tam tiểu thư người sắc mặt sao lại xấu như vậy ? Có phải hay không trong người cảm thấy không khỏe ?”

Tuyết di nương ra hiệu, nha hoàn bên cạnh lập tức lấy nệm gấm mềm mại ra, trải trên ghế rồi dìu Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống.

” Ta thân thể này vẫn như cũ.” Hoàng Bắc Nguyệt nói, vờ ho khan hai tiếng, trên mặt một mảnh u buồn.

Tuyết di nương cười nói: ” Sự tình ngày hôm qua người cũng đừng trách Nhị tỷ của người. Tiết gia tự dưng quyết định như vậy, bọn ta cũng không hề biết trước a.”

Nàng biết Hoàng Bắc Nguyệt tính tình đơn thuần, chỉ cần nói năng nhỏ nhẹ một chút là nàng sẽ lập tức tin ngay.

43. Chương 43: Thiên Tài (3)

Nhiều năm như vậy, chỉ cần nàng bỏ thí một chút thì Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã cảm động đến rơi nước mắt rồi. Quả nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt nghe được lập tức nói: " Ta làm sao có thể trách Nhị tỷ chứ ? Nam Dực quốc người nào không biết Nhị tỷ là nhân tài kiệt xuất trong giới trẻ, không chỉ có danh thiên tài, hơn nữa dung mạo như thiên tiên, thân phận của nàng quả thật rất xứng với Thế tử."

Tuyết di nương nghe nàng nói mà mắt sáng lên, chưa có lúc nào nàng lại cảm thấy tên rác rưởi này nói chuyện êm tai như lúc này.

Con gái của nàng đương nhiên là xứng với Thế tử, cho dù là Thái tử điện hạ cũng có thể ! Chỉ là đáng tiếc, thân phận thứ nữ đã để Vận nhi mất đi bao nhiêu cơ hội tốt a !

" Tam tiểu thư, người cũng biết tỷ tỷ người thân phận là thứ nữ, làm sao có thể xứng với Thế tử đây ?"

Chà chà, cũng biết khiêm tốn cơ đấy, quả thật là giả mù sa mưa mà.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười lạnh nhưng trên mặt lại hoàn toàn là vẻ thiên chân vô tà: " Tuyết di sao lại nói vậy ? Tuyết di ngài đoan trang hiền lương, lại thêm vào tài năng cùng vẻ đẹp của nhị tỷ, phụ thân sớm nên dìu người lên làm chính thất a."

Tuyết di nương trên mặt toát ra vẻ mừng rỡ như điên. Phế vật này quả nhiên rất dễ dụ, nhiều năm như vậy cũng không phí công nàng hao tổn tâm tư bày mưu nghĩ kế.

Nàng cực lực che dấu vẻ mừng rỡ, ngoài miệng lại kinh hoảng nói: " Tam tiểu thư người cũng đừng có trêu chọc Tuyết di nữa, ta làm sao dám tranh vị trí của Trưởng công chúa đây ?"

Hừ, vị trí của Trưởng công chúa đương nhiên không thể cho người được, bất quá để người mơ mộng một chút vẫn là có thể.

" Mẫu thân đại nhân đã qua đời nhiều năm như vậy, trong nhà không thể không có chủ mẫu a."

Nhiều năm như vậy, nha đầu rốt cục cũng chịu thua rồi !

Xem ra ngày hôm qua bị đả kích quá lớn đã làm cho giấc mộng của nàng tan vỡ. Nếu không thể gả vào phủ An quốc công thì nàng chỉ có thể đầu nhập vào dưới trướng của mình mà thôi.

Tuyết di nương phi thường đắc ý. Khoảng thời gian này vận may cứ liên tục đến với nàng a !

Chờ nàng trở thành chủ mẫu, Vận nhi trở thành dòng chính nữ của Trưởng công chúa phủ, Tiết Triệt kia chưa chắc bọn họ thêm để ý đến!

Trong lòng đắc ý nhưng trên mặt ả lại rầu rĩ nói:

" Chỉ tiếc phụ thân người lại vô cùng chiều chuộng ả Cẩm tiện nhân kia, hơn nữa nàng lại còn sinh được trưởng tử. E rằng không bao lâu sau phụ thân người sẽ để ả làm chính thất phu nhân a."

Tuyết di nương nói, làm bộ chùi chùi nước mắt.

" Ta và Nhị tỷ của người ngược lại không sao, bị chút oan ức cũng không đáng là gì. Chỉ là Tam tiểu thư người lại không có ai để dựa vào, Cẩm tiện nhân kia lại thường xuyên ngược đãi người, Tuyết di thấy vậy rất đau lòng a. Nếu nàng chường già, cuộc sống sau này của người phải làm sao bây giờ ?"

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, ưu buồn suy tư một trận: " Lúc trước Cẩm di trong buổi cung yến cả gan câu dẫn phụ thân, Thái hậu lão nhân gia người đối với việc này hết sức bất mãn, bởi vậy nàng cũng không thích Cẩm di nương. Nếu như phụ thân muốn đưa nàng lên làm chính thất, có thể Thái hậu sẽ không đồng ý."

" Thái hậu quả nhiên không thích ả tiện nhân kia !" Tuyết di nương như là lĩnh ngộ được cái gì đó, vô cùng cao hứng !

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu: " Trước kia phụ thân thu nàng vào phòng, Thái hậu biết được đã để Hoàng Thượng phạt phụ thân tiền bổng lộc một năm. "

” Đúng, đúng vậy !” Tuyết di nương vui mừng nói. Chuyện này năm xưa vô cùng nổi tiếng, chỉ có điều nàng không dám nói ra mà thôi !

Cầm di nương là thứ nữ của phủ Thừa tướng, không có địa vị lại dám ở trong cung yến công khai dụ dỗ phò mã gia, bởi vậy mới khiến cho phò mã gia đem nàng thu vào trong phòng làm di nương. Chẳng qua hiện tại không có người nào dám nhắc tới chuyện đó !

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn vẻ vui mừng trên mặt Tuyết di nương, trong lòng nàng biết ả sắp lọt vào cái bẫy nàng giăng ra rồi.

44. Chương 44: Thiên Tài (4)

” Chỉ có điều đã nhiều năm như vậy rồi, không biết Thái hậu có còn nhớ hay không nữa, nếu như lão nhân gia đã quên thì.....” ” Không thể để cho Thái hậu quên chuyện này được !”

Tuyết di nương trong ánh mắt lộ ra quang mang cay nghiệt: ” Không những vậy, ta còn muốn cả thành này đều phải nhớ lại chuyện đó !”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười cười, đúng a, ta đây cũng muốn như vậy.

” Nhưng là.....”

Tuyết di nương đảo đảo tròn mắt, vờ hiện ra vẻ do dự: ” Tiệp nhân kia hai năm qua cũng coi như phong quang vô hạn. Phủ thừa tướng bên kia cũng vì vậy mà có xu hướng tha thứ cho nàng, nếu để nàng biết ta làm như vậy, chẳng phải là....”

Nhà mẹ đẻ của Tuyết di nương cũng chỉ là một gia đình bình dân ở Mật Dương Hòa mà thôi. Trước kia khi nàng cùng đường mặt lộ thì Huệ Văn Trưởng công chúa đã cứu giúp cả gia đình nàng, còn thu nàng bên người nuôi dưỡng giúp nàng tìm một gia đình tốt mà gả vào. Nào ngờ nàng lại vụng trộm quyến rũ Tiêu Viễn Trình lúc đó vẫn chưa là Phò mã. Thanh danh bị phá huỷ, Huệ Văn Trưởng công chúa cũng chỉ có thể giúp nàng làm chủ, cho Tiêu Viễn Trình cưới nàng về làm tiểu thiếp.

Tuyết di nương vừa không có thân phận lại vừa không có bối cảnh nhưng lại được Tiêu Viễn Trình vô cùng sủng ái, dù sau khi hấn làm Phò mã cũng không hề thay đổi. Chỉ là khi Tiêu Viễn Trình cưới Cầm di nương về, địa vị của nàng mới bị lung lay.

Thêm vào Cầm di nương cũng không chịu thua kém, vừa cưới về không bao lâu đã sinh trưởng tử cho Tiêu Viễn Trình, khiến hấn càng ngày càng yêu thích nàng.

Mãi cho đến khi Tiêu Viễn Trình lấy thêm vài thị thiếp nữa, sinh thêm hài tử cho hấn thì Tuyết di nương mới sinh ra Tiêu Vận. Nếu không phải lúc năm tuổi Tiêu Vận thức tỉnh thiên phú Triệu hoán sư thì bây giờ không biết nàng hiện tại đang chui rúc trong xó nào mặc người khi phụ nữa.

Nhiều năm như vậy, nhờ có Tiêu Vận làm chỗ dựa nên Tuyết di nương mới có thể có địa vị ngang bằng với Cầm di nương, có điều chỉ cần nhắc tới gia thế bối cảnh thì Tuyết di nương đã bị bỏ xa cả ngàn dặm rồi.

Cầm di nương dù sao cũng là thứ nữ của phủ Thừa tướng. Đó là một tòa núi lớn nha ! Bởi vậy cho nên Tuyết di nương vô cùng kiêng kỵ thế lực của Cầm di nương.

Nếu như thừa tướng biết nàng giở trò sau lưng để hại con gái hấn thì nàng không chịu nổi sự tra thù đó đâu.

Điểm này đương nhiên Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã cân nhắc qua. Nàng đã dám thiết kế thì tuyệt đối chắc chắn kẻ đó sẽ cam tâm tình nguyện đi vào.

Ho nhẹ hai tiếng, nàng yếu ớt nói: ” Tuyết di, nàng có phủ Thừa tướng làm chỗ dựa, ta cũng có Thái hậu làm chỗ dựa a. Nàng ngược đãi ta nhiều năm như vậy, ta chịu đủ lắm rồi. Người đối xử tốt với ta như vậy, ta tự nhiên sẽ đứng về phía của người, nếu như xảy ra chuyện gì, người cứ nói đó là ý của ta là được.”

Tuyết di nương thiếu chút đã cười ra tiếng rồi. Nàng chờ đợi câu nói này từ rất lâu rồi a. Nha đầu ngu ngốc này qua nhiều năm như vậy cuối cùng cũng chịu đồng ý rồi.

” Tam tiểu thư, người yên tâm đi. Chỉ cần ta làm chính thất, ta nhất định sẽ coi người như là nữ nhi ruột thịt mà đối đãi.” Tuyết di nương vờ vịt dụ dỗ.

” Nhiều năm như vậy được Tuyết di “chiếu cố”, trong lòng ta thực sự vô cùng cảm kích.”

Tuyết di nương tự tay nhận lấy chén thuốc từ trong tay nha hoàn, mỉm cười: ” Hiện tại ta chỉ mong người mau hết bệnh để chúng ta có thể cùng nhau diệt trừ Cầm di nương, như vậy người sẽ không cần phải chịu khổ nữa !”

Tuyết di nương này cũng không phải là một cái bao cỏ nha (bao cỏ nghĩa là thứ dễ trưng, không xài được, nôm na là vậy, giống như người ta hay nói “nhỏ A này chỉ là bình hoa” cũng có nghĩa tương tự), thời điểm này còn không quên cho nàng uống một chén thuốc độc. Tâm tư cẩn thận như vậy cũng coi như là một nhân vật không kém a.

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận chén thuốc, thở dài nói: ” Nếu không phải mỗi ngày Tuyết di đều mang thuốc cho ta thì e rằng ta đã sớm ngã xuống rồi.”

Nói xong, nàng lập tức đem chén thuốc uống cạn.

Tuyết di nương này vô cùng xảo hoạt, mỗi lần đều phải tận mắt thấy nàng uống thuốc thì mới chịu rời đi.

” Không có gì, Tam tiểu thư vốn là người có phúc khí mà.” Tuyết di nương thỏa mãn nở nụ cười.

45. Chương 45: Thiên Tài (5)

“Hừ, người có mà xuống địa ngục cùng mẫu thân chết tiệt của người mà hưởng phúc phận đi.” Tuyết di nương nhủ thầm. ” Uống thuốc xong ta thật muốn ngủ một giấc, Tuyết di, ta liền không tiễn người.”

” Hảo, người nghỉ ngơi đi, ngày mai ta trở lại thăm người.”

Sau khi Tuyết di nương cùng bà vú già rời đi, vẻ mờ mịt trong con người của Hoàng Bắc Nguyệt lập tức biến mất, thay vào đó là tinh quang lấp lánh hữu thần.

Nữ nhân ngu xuẩn !

Nàng giơ ngón tay lên, độc tố đen như mực từ trong ngón tay từng giọt từng giọt bị bức đi ra, nhỏ xuống bồn hoa.

” Ha ha, nhiều năm qua ta đã coi thường tiểu nữ oa người rồi.” Thanh âm quỷ dị của Yểm chợt vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt bây giờ đã biết tên này đang cư trú bất hợp pháp bên trong cơ thể mình, bởi vậy giọng nói của hắn cũng chỉ có chính mình nghe được. Nàng không cần mở miệng, chỉ cần suy nghĩ trong đầu là có thể cùng hắn trao đổi.

” Hừ, trai cò đánh nhau, ngươi ông đắc lợi.” Đối phó với hai nữ nhân kia, nàng không rảnh tự thân động thủ.

” Còn nhỏ tuổi mà tâm tư đã ác độc như vậy cũng không hay lắm a. ” Bóng đèn than ngắn thở dài nói.

” Độc hơn nữa người còn chưa có thấy qua đâu. Ta là dạng người ân oán phân minh, ai chọc ta, ta sẽ cho tổ tông mười tám đời của hắn cũng không được yên bình !” Nhân châu lạnh lùng xoay chuyển: ” Đường nhiên cũng bao gồm cả người trong đó.”

Yểm trong lòng run lên. Không lẽ hắn ly khai hiện thực quá lâu rồi nên quan niệm nhân sinh gì đó cũng đã thay đổi rồi sao ? Nếu không tại sao một tiểu nha đầu mười hai tuổi đã hung hãn như vậy rồi ? Lão thiên a...

” Ta là bị người khác phong ấn trong thân thể người. Ta cũng không muốn như vậy nha.” Dưới uy áp của chủ thể, tình trạng hiện tại của Yểm cũng có chút ăn không tiêu.

Hắn ở trong Hắc Thủy Cầm Lao ngọc quá lâu rồi a.....(ngốc ở nơi đó = (ngồi/ở) nơi đó, mình thích sử dụng chữ “ngốc” như nguyên bản, nghe dễ thương sao í)

” Người phong ấn người là ai ?”

” Ta không thể nói ra tên của hắn, thế nhưng ta có thể nói cho người, hắn và miếng hắc ngọc kia của người có quan hệ lớn lao đó.”

” Người biết sự tồn tại của miếng hắc ngọc của ta ?” Hoàng Bắc Nguyệt hơi kinh ngạc, sự tồn tại của miếng hắc ngọc này chỉ sợ ngay cả Bằng Linh Huyền Diệu cũng không thể nhận ra.

Vạn Thú Vô Cương đã đưa nàng tới nơi này. Nàng biết bên trong khối hắc ngọc này khẳng định cất giấu rất nhiều bí mật, hơn nữa có sức hấp dẫn vô cùng to lớn, có thể làm ảnh hưởng tới cuộc sống của nàng ở thời cổ đại này. Vì vậy nàng nhất định phải hết sức cẩn thận, không thể dễ dàng để cho người khác biết về khối hắc ngọc này.

Lão quái vật này làm sao lại biết được ?

Yểm chậm rãi nói: ” Nếu như không phải do miếng hắc ngọc kia, ta cũng sẽ không tỉnh lại từ trong phong ấn. Ta cảm nhận được lực lượng của người kia đang đến gần, cho nên ta tưởng rằng hắn đã trở lại, không nghĩ rằng đó lại là người.”

” Vậy người có biết khối hắc ngọc này có công dụng gì không ? Cách sử dụng nữa.” Nàng chỉ muốn mau chóng nắm rõ phương pháp sử dụng khối hắc ngọc này.

Yểm suy tư trong chốc lát, sau đó nói: ” Hắn đem tu vi cả đời phong ấn bên trong khối hắc ngọc này, nếu như người có thể mở phong ấn thì người liền có thể trở nên mạnh như hắn vậy. ”

” Phong ấn ?” Loại pháp thuật cổ xưa này ngay cả Liên sư phụ cũng rất ít đề cập đến.

Phong ấn thuật là một trong các loại Bùa chú thuật, mà cái gọi là Bùa chú chính là dẫn nguyên khí tiến vào phù thân thể, thông qua chú văn, cùng thiên địa quy tắc sinh ra cộng hưởng, thành lập giao ước, xuất ra các loại thần thông huyền ảo. Nhưng loại thuật pháp này trăm ngàn năm qua cũng chưa từng nghe nói có ai sử dụng cả.

” Người kia chính là người duy nhất trong thiên địa này hiểu được cách sử dụng Bùa chú thuật. Hắn đã từng ngạo thị thiên hạ, trước kia Tu La Thành cùng Quang Diệu Điện hợp lực vây quét hắn, xuất ra hơn 300 vị Thiên cấp Triệu hoán sư nhưng toàn bộ chết oan chết uổng trong tay hắn ! Đó là một cuộc chiến kinh thiên động địa a !”

Yểm kích động nói, Hoàng Bắc Nguyệt nghe cảm thấy có chút mơ hồ.

Thiên cấp Triệu hoán sư ? Đùa gì thế, trên toàn bộ Tận Nhĩ Thập đại lục cũng chưa từng nghe nói có Thiên cấp Triệu hoán sư tồn tại a !

Triệu hoán sư đẳng cấp được chia theo thứ tự từ Nhất Tinh đến Cửu Tinh. Ở mỗi một tinh lại được chia thành Sơ thấp, Trung cấp, Cao cấp.

46. Chương 46: Thiên Tài (6)

Lực lượng sau khi vượt qua Cửu Tinh thì sẽ tiến vào bốn cấp bậc trong truyền thuyết là Thiên Địa Huyền Hoàng.

Tuy nhiên cánh cửa Cửu Tinh đó cũng không phải cứ muốn là đột phá được. Một người có thể sẽ bị kẹt ở Cửu Tinh đến mấy trăm năm, dù thế nào cũng không thể phá được tầng bích chương nhìn như mỏng manh ngăn cách với Hoàng cấp đó.

Cả trăm ngàn năm qua cao nhất cũng chỉ nghe nói tới Huyền cấp Triệu hoán sư, mà Thái tử Chiến Dã của Nam Dục quốc chính là thiên tài được hy vọng có thể đột phá cánh cửa Cửu Tinh trong truyền thuyết kia nhất.

Còn Thiên cấp thì thật sự chưa có ai từng nghe thấy a ! Lão yêu quái này chẳng lẽ đang khoác lác với nàng sao ?

” Người lợi hại như thế tại sao lại chết ?”

Nghe được Hoàng Bắc Nguyệt hỏi như vậy, Yểm cười khằng khặc quái dị. Tiếng cười kia làm nàng nổi hết cả da gà.

” Hắn vì phong ấn ta nên mới chết.”

” Người ?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: ” Xem ra người ở trong phong ấn quá lâu rồi, thực lực cũng suy giảm không ít a.”

Lúc mới nhìn thấy Yểm trong Hắc Thủy Cẩm Lao, khí tức trên thân thể hắn chỉ ngang ngửa với Băng Linh Huyền Diệu mà thôi. Chỉ là trong lúc hắn cuồng tiếu, nàng cư nhiên lại cảm nhận được một cỗ áp lực vô cùng cường đại.

Nhưng dù cường đại thì nhiều đó so với Thiên cấp Triệu hoán sư cũng giống như đom đóm so với ánh trăng rằm vậy. Hắn lại còn dám khoác lác rằng vị đại nhân vật một trận chiến giết chết 300 vị Thiên cấp Triệu hoán sư lại vì phong ấn hắn mà chết. Hừ, có quỷ mới tin.

” Hừ! Nếu không phải là mẹ đàn bà Tuyết di nương kia mỗi ngày đều hạ độc người, ta làm sao có khả năng yếu như vậy !” Nói đến đây, Yểm bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoàng Bắc Nguyệt cười đến thiếu điều chết đi sống lại. Tuyết di nương kia đánh bậy đánh bạ ai dè lại giúp nàng một chuyện tốt.

” Bất quá bây giờ người cũng đừng nghĩ có thể từ trong phong ấn đi ra. Ta rất không thích tác phong của lão quái vật nhà người !”

Yểm bực bội nói: ” Chúng ta có thể làm giao dịch mà, người giúp ta giải trừ phong ấn, ta giúp đỡ người trở thành một tên siêu cấp Luyện được sư, thế nào ?”

Siêu cấp Luyện được sư?

Điều kiện này rất mê người nha. Luyện được sư ở Tập Nhĩ Tháp đại lục quả thật là thần nhân người người ngưỡng mộ a !

Nhưng mà.....

” Lão quái vật, người cho rằng ta mua nhiều được liệu như vậy chỉ để ngấm hay sao ?”

” Đồng được liệu cấp thấp này, chẳng lẽ người định..... “

” Người biết không ? Cô nãi nãi từ nhỏ đến lớn đều mang danh siêu cấp thiên tài mà sống đấy ! Dù cho việc chế thuốc ở thời đại này có chút khác biệt, bất quá đối với ta mà nói cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

Nàng quả thật ngứa tay muốn thử một phen nên mới mua chút được liệu cấp thấp này về thí nghiệm. Vừa mới bắt đầu cũng không thể lấy cực phẩm tài liệu mà thử được.

Yểm tức giận tới mức hô hấp dồn dập, cái mũi cũng muốn lệch qua một bên rồi.

Nữ nhân này sao có thể biến thái như vậy được chứ. Chúc nghiệp thần thánh trên đại lục vào miệng nàng cư nhiên biến thành rau cải trắng ngoài chợ, nàng cho rằng việc luyện được dễ như cắt rau gọt dưa hay sao ?

” Người, người rốt cục muốn cái gì mới chịu giúp ta ?” Yểm ăn nói khép nép, ài, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu a.

Phong ấn thuật kia quá mạnh mẽ, 49 trụ đồng cấm chế dày đặc kia vẫn liên tục không ngừng nghỉ hút nguyên khí trên người Hoàng Bắc Nguyệt để tự gia cố. Cứ như vậy hắn sẽ bị giam cầm trong Hắc Thủy Cẩm Lao cả đời mất !

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra hắc ngọc để dưới ánh trăng ngấm ngấm, khóe môi xinh đẹp hơi nhếch lên.

” Ta muốn công pháp của Vạn Thú Vô Cương. Người cho ta biết làm sao mới có thể đi vào không gian bên trong, ta liền cân nhắc việc giúp người, thế nào ?”

” Chuyện này làm sao ta biết được cơ chứ ?” Yểm quả thật muốn bạo phát a. Hắn cùng người kia là cừu nhân a, có ai ngu ngốc đến mức đem công pháp của mình nói cho cừu nhân biết hay không ?

” Thật ngại quá, nếu người không có phương pháp xử lý thì rút ngay đi. Hừ, đợi thân thể ta tốt lên một chút, năng lực hấp thu nguyên khí cũng sẽ càng ngày càng mạnh hơn. Tới lúc đó xem ta nhốt chết lão quái vật nhà người như thế nào.”

47. Chương 47: Thiên Tài (7)

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường nói. Người một chút giá trị lợi dụng cũng không có còn muốn kiếm ta trao đổi cái gì ?

Lão quái vật này không phải thứ đồ tốt lành gì, vừa vặn nàng cũng không phải là hạng người thiện lương. Nếu có chỗ dùng thì lưu hắn lại, còn nếu vô dụng, chắc chắn, nàng còn đang cân nhắc xem liệu có cách nào triệt để giết chết hắn hay không. Có một con quái vật bị phong ấn trong cơ thể mình, dù là ai chắc chắn cũng đều khó chịu.

” Hoàng Bắc Nguyệt, người.....”

” Người nói nữa thì một cơ hội ta cũng không cho người. Rút về rồi hảo hảo nghĩ biện pháp đi !” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Nữ nhân này nói được là làm được, hơn nữa tâm tư ác độc tàn nhẫn. Nàng nói không cho cơ hội tuyệt đối sẽ không tự phá quy tắc của mình. Nàng rõ ràng là đang trắng trợn uy hiếp a. Yểm trong lòng giận dữ nhưng cũng chỉ có thể ôm hận mà ẩn lại vào trong hắc ám.

Đuổi Yểm đi xong, Hoàng Bắc Nguyệt liền bắt đầu đem dược liệu đã mua tiến hành làm thí nghiệm.

Kiếp trước sư phụ của nàng là một vị cao nhân ẩn thế, đối với kỳ môn thuật pháp mọi thứ đều tinh thông, luyện dược cùng luyện khí cũng không phải ngoại lệ.

Ngự thú thuật, luyện dược thuật, luyện khí thuật, tất cả sư phụ đều đã dạy hết cho nàng.

Tại thời đại kia, Linh thú đã ít thấy vô cùng, tài liệu quý hiếm đã ít lại càng ít. Đủ loại phương diện đều hạn chế tài năng của nàng phát triển hết mức.

Nhưng bây giờ ở Tập Nhĩ Thập đại lục thì tài nguyên phong phú, nhân loại cùng Linh thú cùng tồn tại. Ví như bên trong Phù Quang rừng rậm, cao cấp Linh thú thường xuyên qua lại, cao cấp vật liệu cũng không ít a.

Hàng năm đều có không ít dong binh đoàn mạo hiểm đi vào, nếu vận khí tốt còn có thể thu được những tài liệu phi thường hiếm thấy.

Trước mắt mấy thứ dược liệu nàng mua đều chỉ là dược liệu cấp thấp bình thường, chỉ cần bốn ba vài ngày trong núi là có thể hái được, không có gì nguy hiểm.

Nàng từ trong bao bố lấy ra một cái lò thuốc nhỏ bằng đất sét, thứ đồ này ngón hết năm mươi kim tệ của nàng a.

Trên thân lò thuốc có năm cái khe hở, từng cái đều là các thông đạo với thuộc tính khác nhau. Luyện dược thuật cùng Luyện khí thuật trên cơ bản đều giống nhau, chính là đem vài loại vật liệu có thuộc tính khác nhau thông qua hỏa diễm từ nguyên khí tạo ra mà rèn luyện, sau đó dung hợp lại với nhau, cuối cùng chỉ cần thôi động yếu quyết luyện dược/khí thuật thì có thể có được Linh dược/khí với phẩm giai bất đồng.

Luyện dược sư đều cần có tinh thần lực cường hãn cùng bản thể nguyên khí vô cùng tinh thuần mới có thể hoàn toàn cảm thụ và khống chế quá trình luyện dược.

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, đem một gốc Tuyết Chi Thảo bằng thuốc tính bỏ vào lò thuốc bằng thông đạo thuốc tính tương ứng, sau đó lập tức hấp thu nguyên khí, vận chuyển ở trong lòng bàn tay. Một lúc sau, trong lòng bàn tay xuất hiện một vòng xoáy nguyên khí thật nhỏ.

Thấy vậy nàng lập tức đem Hỏa tinh thạch (một loại tài liệu cấp thấp được luyện được sư dùng để châm lửa) bỏ vào. Ngay lập tức, vòng xoáy nguyên khí bắt đầu xuất hiện từng đốm hỏa diễm.

Hỏa diễm cùng nguyên khí tụ hợp lại một nơi, sau đó truyền vào lò thuốc bằng hỏa thuộc tính thông đạo.

Từng đốm lửa bắt đầu xuất hiện bên trong lò thuốc bằng đất sét, Tuyết Chi thảo được ngọn lửa thiêu đốt cũng bắt đầu chậm rãi hòa tan.....

Xem ra phương pháp luyện được thuật ở cổ đại cũng không có khác nhau bao nhiêu, quy tắc đa phần đều giống nhau, mà mấy cái yếu quyết luyện được mà nàng học được cũng thích hợp với vật liệu ở thời đại này.

Đã gọi là thiên tài thì nhất định phải danh bất hư truyền.

Thấy Tuyết Chi thảo đã hòa tan, Hoàng Bắc Nguyệt vừa định đem một gốc Lục Oánh Thảo phong thuộc tính bỏ vào, nhưng đúng lúc này, trên thân được lộ bỗng nhiên xuất hiện một khe nứt !

Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy liền biết không ổn, lập tức thu hồi nguyên khí, chạy đến bên giường dùng cái chăn che lấy đầu !

Oanh....

Tiếng vang không lớn không nhỏ vang lên, được lộ chia năm xẻ bảy, một mảnh đất sét nung còn đánh lên đùi của Hoàng Bắc Nguyệt, khiến nàng đau đến mức nước mắt cũng ứa ra.

48. Chương 48: Thiên Tài (8)

Trong phòng bốc lên mùi được thảo bị đốt cháy, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, có chút ngốc trệ nhìn đồng mảnh vụn hỗn độn trên mặt đất, mãi đến nửa ngày mới lấy lại tinh thần, rống lên: ” Ta kháo ! Đám gian thương vô lương tâm này, thứ hàng kém chất lượng như vậy lại dám nuốt của ta hết 50 kim tệ a a a a !”

Lần đầu chế thuốc, thất bại !

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt tái nhợt, phải biết rằng gốc Tuyết Chi Thảo kia là đắt tiền nhất a. Một bao được liệu lúc này thì Tuyết Chi Thảo là quý nhất, giá trị hơn hai ngàn kim tệ, vậy mà bây giờ đã nổ đến tro cũng không còn !

Đối với kinh tế không dư dả hiện giờ, việc này chẳng khác nào cắt một miếng thịt trên người nàng a !

” Bản thể nguyên khí của ngươi rất mạnh, mua cái lò thuốc rách nát này thì tặc lộ (nổ được lộ/đỉnh) là phải rồi. Tìm cái nào phẩm chất ột chút đi.”

Thanh âm của Yểm bỗng nhiên vang lên trong đầu, trong đó rõ ràng nghe được vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng: ” Nói thì dễ lắm, ngươi nghĩ cao cấp được đỉnh là rau cải trắng ngoài chợ sao ?”

” An quốc công phủ có Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh ngược lại phẩm chất cũng không tồi, là trần phủ chi bảo đó nha.” Yểm bắt đầu giựt dây.

” An quốc công phủ ?”

” Ân.”

Hoàng Bắc Nguyệt lông mày hơi nhíu lại, sau đó cười hắc hắc nói: ” Không tồi không tồi, được đỉnh gì đó An quốc công phủ nhất định rất hợp khẩu vị của ta. “

” Hoàng Bắc Nguyệt, đây là trần phủ chi bảo của nhà người ta a.”

” Chính vì nó là trần phủ chi bảo nên ta mới thích a.”

” Người thích thì làm được gì, dù người có thực lực Cửu Tinh Triệu hoán sư thì An quốc công cũng sẽ không đem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh đưa cho người. “

Hoàng Bắc Nguyệt cười ha hả: ” Ai muốn hắc đưa cho ta, hắc đưa ta còn cảm thấy chướng mắt nữa là. Ta đây chỉ cần nhìn trúng thứ gì thì bản thân sẽ đi cướp về !”

Yểm đối với nữ nhân này triệt để hết chỗ nói rồi.

Coi trọng thứ gì liền đi cướp thứ đó, tính cách cũng quá bư hãn đi.

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Giữa trưa ngày thứ hai, Cửu Tinh Triệu hoán sư Hí Thiên một thân hắc bào đã đi tới phòng đấu giá Bồ Cát Nhĩ.

Tuy vẫn chưa lấy ra tấm tạp phiến mà Lạc Lạc đưa nhưng đám thủ vệ vừa trông thấy trang phục quý dị của nàng liền lập tức cung kính thỉnh nàng vào trong.

” Hí Thiên đại nhân xin ngài chờ một chút, Lạc Lạc thiếu gia sẽ đến ngay.”

Một thị nữ xinh xắn đưa trà cùng điểm tâm đến, khước mắt len lén đánh giá nàng, mặt cười ửng đỏ.

” Đa tạ.” Hoàng Bắc Nguyệt bưng chung trà, dùng tay áo che lại khẽ nhấp một ngụm.

Thân ảnh nhỏ nhắn lại có một loại khí chất cao quý tao nhã, thị nữ nhìn thấy vẻ mặt vô cùng hâm mộ.

Rất nhanh, Lạc Lạc đã nhận được tin tức chạy đến.

” Xin lỗi, để ngài đợi lâu.” Lạc Lạc áy náy nói, gương mặt anh tuấn hơi ửng đỏ.

” Không sao.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói:

” Người đến tham gia đấu giá có nhiều hay không ?”

” Nhiều! Nhiều vô cùng a !”

Vừa nói đến vấn đề này, Lạc Lạc liền vô cùng hưng phấn: ” Chuyên gia giám định của chúng ta đã xác nhận con Hồng Thủ kia là Linh thú cấp mười một, tin tức này vừa truyền ra, đám quý tộc trong đế đô gần như đều tới hết a ! Hiện tại trong phòng đấu giá cũng không còn chỗ ngồi luôn !”

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cao hứng, khẽ gạt đầu, đứng lên: ” Buổi đấu giá bắt đầu chưa ?”

” Sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi đến phòng khách quý đi.”

Lạc Lạc dẫn Hoàng Bắc Nguyệt đi ra ngoài. Ngọn đèn tỏa ra ánh sáng dịu dịu, sàn đấu giá vô cùng rộng lớn giờ khắc này lại hoàn toàn chật kín người, mỗi người đều vô cùng hưng phấn trò chuyện với nhau, thoạt nhìn đều có dáng vẻ “dù chết cũng phải mua được”.

Một đầu Linh thú cấp mười một, chỉ cần có nó, thực lực liền có thể nâng cao bảy, tám phần mười. Vận khí tốt nói không chừng sẽ từ Tam Tinh trung cấp Triệu hoán sư nhảy lên Tứ Tinh luôn a !

49. Chương 49: Đại Hội Đấu Giá (1)

Thời điểm Lạc Lạc dẫn Hoàng Bắc Nguyệt đi đến phòng khách quý, mọi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt sùng bái. Có thể khiến Lạc Lạc thiếu gia tự mình dẫn đi, không hổ là Cửu Tinh Triệu hoán sư a.

Lạc Lạc mười ba tuổi, Hoàng Bắc Nguyệt mười hai tuổi, hai người thân hình cũng không cao lắm. Tuy nhiên một người là thiếu gia của Bồ Cát Nhĩ gia tộc, người khác lại là Cửu Tinh Triệu hoán sư, dù chỉ là tiểu hài tử nhưng thân phận của bọn hắc có thể vượt qua bất kì người nào trong phòng đấu giá này.

Hoàng Bắc Nguyệt kiếp trước đã quen với cảm giác vạn người chú mục nên hoàn toàn không thèm để ý, ung dung từ tốn mà đi, khí thế lãnh ngạo cao quý, bất tri bất giác tỏa ra phong thái của cường giả.

Thời điểm sắp tới phòng khách quý, trước mặt liền xuất hiện một đám người đi về hướng này.

” Là Thái tử điện hạ đến !” Đám người chung quanh bắt đầu xao động.

Thái tử Chiến Dã trong lòng của nhân dân Nam Dực quốc chính là đại biểu cho tín ngưỡng cao quý nhất, tương lai sẽ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, nhất định sẽ khiến Nam Dực quốc càng thêm huy hoàng ! Gần như từng người dân Nam Dực quốc đều nghĩ như vậy.

” Cả Lục công chúa cũng tới nữa kìa !”

” Thật sao ? Nghe nói Lục công chúa thực lực cũng đã đạt đến Tam Tinh, không hổ là thân muội muội của Thái tử điện hạ a !”

Được tộc trưởng của Bồ Cát Nhĩ gia tộc – Tái Tư Bồ Cát Nhĩ tự mình dẫn đi chính là Thái tử Chiến Dã vẻ mặt lạnh lùng.

” Hoàng huynh, nơi này thật là lớn a !” Một thiếu nữ linh động xinh đẹp đi sát bên Chiến Dã, một đôi tròng mắt hắc bạch phân minh tò mò nhìn xung quanh phòng đấu giá.

” Để Công chúa điện hạ cười chê rồi.” Tái Tư khiêm tốn nói, trên mặt mang theo nụ cười hòa ái. Bồ Cát Nhĩ gia tộc trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục phi thường được người tôn kính, bất luận Hoàng tộc nơi nào cũng đều không hề coi bọn hắn như bách tính bình dân mà đối đãi.

Tuy nhiên, vị Anh Dạ công chúa này có chút kiêu man (kiêu ngạo + nóng nảy, theo mình là vậy), nghe Tái Tư nói như vậy liền hừ một tiếng, nũng nịu nói: ” Bồ Cát Nhĩ gia tộc phú khả địch quốc (gia tài có thể so với một đất nước, ý chỉ giàu có), bản công chúa cũng không dám chê cười, nghe nói các người ngay cả hoàng tộc cũng đều không sợ mà.”

Thái tử Chiến Dã lông mày khẽ nhíu, Tái Tư nhưng vẫn cười nói: ” Không dám, tại hạ bất quá cũng chỉ là một tên thương nhân, Hoàng tộc của các quốc gia đều nể mặt một tí thôi mà.”

Bị Chiến Dã lạnh lùng trừng mắt, Anh Dạ công chúa cũng không dám tiếp tục bàn luận cái đề tài này, nhớ tới mục đích chính của hôm nay, nàng liền mở miệng nói:

” Đầu Hồng Thù cấp mười một kia bản công chúa vô cùng yêu thích, nhiều người như vậy đến đấu giá, chẳng lẽ muốn bản công chúa phải tranh chấp cùng bọn họ hay sao ?”

” Hồng Thù là Lôi thuộc tính, người cầm cũng không có tác dụng gì.” Chiến Dã nhàn nhạt mở miệng, khẩu khí đã có chút không vui.

Muội muội điêu ngoa này được hoàng hậu sủng ái quá mức rồi, không biết trời cao đất rộng gì cả.

” Ta thích nha ! Đồ vật ta ưa thích chẳng lẽ còn không cho ta mua về chơi đùa hay sao ?” Anh Dạ công chúa tùy hứng nói.

Tái Tư tộc trưởng vẫn mỉm cười, chỉ là một thiếu nữ mười bốn tuổi mà thôi, không cần thiết tính toán quá nhiều, huống hồ nàng cũng là công chúa.

Tái Tư chuyển hướng về phía Chiến Dã, nói: ” Hôm nay Hí Thiên đại nhân cũng đích thân đến, ta đã an bài cho ngài ấy phòng khách quý số ba.”

Chiến Dã trong lòng hơi động, trước mắt như có một lọn tóc đỏ như lửa khẽ lướt qua, hắn gật đầu, trên gương mặt lạnh khốc cũng không có thần sắc nào khác, bước chân đi về phía phòng khách quý số ba.

” Phụ thân đại nhân !” Lạc Lạc vẫn chưa tiến vào phòng khách quý, nghe được thanh âm liền chủ động chào đón.

Phía sau hắn, Hoàng Bắc Nguyệt một thân hắc bào đứng bất động, cũng không có ý tứ tiến lên hành lễ.

Anh Dạ công chúa mày liễu dựng lên, hất cằm kiêu ngạo nói: ” Người chính cái tên Cửu Tinh Triệu hoán sư gần đây mới xuất hiện, Hí Thiên sao ?”

50. Chương 50: Đại Hội Đấu Giá (2)

Anh Dạ công chúa sau khi cướp lời của Chiến Dã xong liền bước về phía trước một bước. Nàng quan sát Hoàng Bắc Nguyệt từ trên xuống dưới, cặp mắt hạnh đảo liên tục trên hắc sắc đầu bông.

Mỗi một người trên sàn đấu giá đều nhìn về phía này, không hẹn mà đều toát mồ hôi hột.

Anh Dạ công chúa quả nhiên là bị sủng ái quá mức rồi, làm sao lại dám nói chuyện kiêu đó với một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư chứ.

Hoàng thất công chúa Vs Cửu Tinh Triệu hoán sư.

Trận này rất đáng xem a!

Lão hồ ly Tái Tư cũng ôm tay đứng ở một bên, mỉm cười xem một hồi hí kịch.

Lạc Lạc dù sao cũng còn nhỏ, thấy không khí giương cung bạt kiếm như vậy liền vội nói: " Công chúa điện hạ, đầu Hồng Thù bán đấu giá hôm nay chính là do Hí Thiên đại nhân hàng phục."

" Ta đương nhiên biết nàng hàng phục nó !" Kiêu man công chúa hừ lạnh một tiếng: " Ta rất thích đầu Hồng Thù kia, không bằng người đừng đấu giá nữa, trực tiếp bán cho ta đi, ta sẽ trả giá cao !"

Cầm tiền đi ép người, vị công chúa này quả thật không lễ phép chút nào !

Lạc Lạc gương mặt tuần tú cũng hơi sầm xuống, cao giọng nói: " Đầu Hồng Thù kia đã giao cho phòng đấu giá Bồ Cát Nhĩ của chúng ta. Nếu công chúa điện hạ thích thì xin dựa theo quy tắc đấu giá bình thường đi !"

Từ khi cùng Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện ở Nguyệt Lạc Cốc, lại còn được sờ qua Băng Linh Huyền Diệu, Lạc Lạc đối với vị cao thủ thần bí này tràn ngập sùng bái. Hắn không muốn cho người khác sỉ nhục nàng dù chỉ một chút.

" Ta là công chúa, ta nói không cần bán đấu giá thì không cần bán đấu giá !"

Anh Dạ công chúa điệu ngoa nói, trừng mắt với Hoàng Bắc Nguyệt: " Thế nào ? Người có đáp ứng hay không ?"

Hắc bào nhân vẫn im lặng bất động, một thân lãnh khốc cũng không hề thua kém Thái tử Chiến Dã.

" Đây, bản công chúa hỏi người đấy !" Thấy tên kia dám lờ mình, Anh Dạ công chúa nổi giận muốn bạo phát.

Chiến Dã ở phía sau thấy vậy liền lập tức nắm bả vai của nàng, trầm giọng nói: " Đủ rồi !"

" Hoàng huynh, người này căn bản không coi ta ra gì !" Anh Dạ công chúa tức giận chỉ vào Hoàng Bắc Nguyệt, đây là lần đầu tiên trong đời có người dám lờ đi câu hỏi của nàng.

Bỗng nhiên, ánh mắt mọi người đang tập trung về hướng này đột nhiên co rút lại.

Hí Thiên đại nhân động !

Hoàng Bắc Nguyệt vòng qua Anh Dạ công chúa, trực tiếp đi thẳng tới phòng khách quý số ba, giống như trước mặt hoàn toàn không có Công chúa điện hạ tồn tại này vậy.

Quả nhiên là không hề đặt nàng vào mắt a !

Lạc Lạc khuôn mặt lộ ra thần sắc vui mừng, quá suýt a ! Hí Thiên đại nhân cao cao tại thượng, khí tức vừa tao nhã vừa bá khí, một chút cũng không có kém hơn so với hoàng thất quý tộc !

Anh Dạ công chúa tức đến mức cái mũi cũng muốn lệch đi, nếu không phải bị huynh trưởng kéo lại, nàng thật muốn xông tới lý luận với tên kia một phen !

" Hí Thiên các hạ."

Khi Hoàng Bắc Nguyệt sắp bước vào phòng, Chiến Dã cuối cùng cũng mở miệng.

” Anh Dạ còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, hi vọng các hạ không để trong lòng.”

Đối với Anh Dạ được sủng lên trời này, ngay cả phụ hoàng cũng đều không thể làm gì được.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lại, hơi nghiêng đầu, khẩu khí bình thản : ” Ta không bao giờ cùng hai loại người tính toán, thứ nhất là kẻ yếu, thứ hai là.....” Đôi mắt dưới hắc bào hình như hơi chuyển về phía Anh Dạ: ” Tên gốc.”

Anh Dạ công chủ ngây dại, cả Lạc Lạc cùng Tái Tư cũng đều ngây dại.

Đám người ngồi gần Hoàng Bắc Nguyệt nghe được những lời này cũng tập thể hóa đá.

Chỉ có Chiến Dã sau khi ngẩn người thì khước miệng lại hơi nhếch lên, mang theo ý cười nhàn nhạt.

Tên Hí Thiên này..... Bề ngoài thoạt nhìn lãnh khốc thần bí, không nghĩ tới hắn lại còn có một mặt xấu xa như vậy, miệng lưỡi cũng thật độc nha.

Trước mặt nhiều người như vậy, lần này mặt mũi của Anh Dạ cũng bị ném đi cả rồi. Nàng ngày sau nhất định sẽ nghĩ biện pháp báo thù, chắc chắn sẽ rất nhức đầu đây.

51. Chương 51: Đại Hội Đấu Giá (3)

Sau khoảng hai, ba giây hóa đá, trong phòng đấu giá bắt đầu vang lên một trận tiếng cười. Tuy rằng mỗi người đều cố gắng hạ thấp thanh âm, bất quá tiếng cười vẫn lọt vào tai Anh Dạ công chúa.

Gương mặt thanh tú của Anh Dạ công chúa thoáng vắn vẹo, gần như cắn nát răng bạc: ” Hí Thiên, bản công chúa nhớ kỹ người rồi !”

” Anh Dạ, không được tùy hứng như vậy, nếu không lần sau ta không dẫn ngươi ra ngoài nữa.” Chiến Dã cố nén cười, thần sắc lạnh lùng nói.

” Rõ ràng là nàng khi dễ ta.....” Anh Dạ công chúa chu chu miệng, ủy khuất nói.

Phòng khách quý.

Gian phòng được trang trí vô cùng xa hoa, đối diện với bàn đấu giá là một cái cửa sổ trong suốt thật lớn, khách quý ở bên trong có thể quan sát toàn bộ sân đấu giá, cũng có thể tùy ý ra giá.

Phòng đấu giá có khoảng hai mươi mấy phòng khách quý. Giờ phút này, chủ nhân của các căn phòng đó đều không hẹn mà cùng đi đến cửa sổ, tò mò đánh giá phòng khách quý số ba.

Hí Thiên đại nhân trong truyền thuyết, người có thể thu phục Linh thú cấp mười một đang ở bên trong a. Mọi người đều tràn ngập tò mò đối với vị đại nhân này.

Hoàng Bắc Nguyệt ở cạnh cửa sổ nhìn xuống phía dưới. Nàng vốn muốn xem thử người của Tiêu gia có đến hay không nhưng ngoài ý muốn lại trông thấy bên trong phòng khách quý đối diện xuất hiện một bạch y nhân ảnh.

Bắc Diệu quốc Cửu hoàng tử, Phong Liên Dực.

Chỉ có điều lần này nàng cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng hắn mà thôi. Hắn ngồi xoay lưng về phía cửa sổ, đối diện là một vị cẩm y công tử tay cầm quạt xếp trông rất nho nhã.

Vị công tử kia tác phong nhanh nhẹn, vẻ mặt ôn hòa, không biết Phong Liên Dực nói cái gì, hắn phe phẩy quạt giấy cười rộ lên, nụ cười ấm áp như gió xuân vậy.

” Đó là Tiêu Dao vương – Tổng Bí.” Lạc Lạc phát hiện ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt hướng về phía phòng khách quý kia, vì thế liền vội vàng nói: ” Vị bạch y công tử đưa lưng về phía này là Bắc Diệu quốc Cửu hoàng tử Phong Liên Dực, hiện hắn đang làm con tin ở Nam Dực Quốc.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt gật đầu, trong trí nhớ của nàng thì Tiêu Dao vương là một cao nhân lãnh đời, là thủ tịch Luyện dược sư của Nam Dực quốc, phóng tầm mắt khắp toàn bộ Tập Nhĩ Thập đại lực thì hắn cũng coi như đứng đầu.

Người này cậy tài khinh người, mắt cao hơn đầu, không thích giao du với người khác, cho dù là hoàng thất cũng chưa chắc sẽ được hần bán cho chút mặt mũi.

Hần chỉ cần tùy tiện luyện ra vài viên đan dược cũng đã có thể làm cho đám người quyền quý của các quốc gia tranh nhau đến đầu rơi máu chảy.

Bởi vì Luyện dược sư thực sự quá trân quý, mà Tổng Bí đã đến đẳng cấp Lục phẩm Luyện dược sư, loại này đã ít lại càng ít a !

Không nghĩ tới hần dĩ nhiên có thể trò chuyện vui vẻ như vậy với con tin của địch quốc.

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt liếc mắt một cái rồi trở về chỗ ngồi, chậm rãi uống trà.

Buổi đầu giá đã sắp bắt đầu, bỗng nhiên lúc này lại có người đẩy cửa đi vào, nói nhỏ bên tai Lạc Lạc mấy câu.

Lạc Lạc hơi nhướng mày, thấp giọng nói: " Hí Thiên đại nhân hiện tại không tiếp khách, người đi bẩm báo lại với An quốc công đi."

An quốc công ?

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, bên khóe miệng lộ ra nụ cười gian xảo, đến hay lắm a !

" Lạc Lạc thiếu gia, thỉnh An quốc công vào đi."

"Vâng." Lạc Lạc gãi gãi đầu, thanh âm của hần nhỏ như vậy mà cũng bị nàng nghe thấy được.

Chỉ một lát sau, An quốc công về mặt hơn hở dẫn con trai bảo bối Tiết Triệt của mình tiến vào, ngẩng đầu nhìn vị thần bí nhân ngồi cạnh cửa sổ. Một tay nàng đặt lên bệ cửa sổ, vô cùng nhàn tản tùy ý, thân hình nhỏ nhắn nhưng mơ hồ toát ra phong phạm cường giả, quang mang sắc bén trong mắt cơ hồ muốn trở thành thực chất.

" Bỉ nhân Tiết Ngưỡng, may mắn được giao hảo với Hí Thiên đại nhân." An quốc công khách khí đi tới, khom lưng ôm quyền, một thân thịt mỡ liên tục run rẩy.

52. Chương 52: Đại Hội Đấu Giá (4)

Hừ, bây giờ thì tự xưng là "bỉ nhân", còn lúc ở Trưởng công chúa phủ thì cứ luôn miệng "bản công, bản công", thái độ thay đổi nhanh như chong chóng vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt dùng thanh âm có chút khàn khàn nói: " An quốc công không cần khách khí."

May mắn là Hí Thiên đại nhân này không có tính cách kiêu ngạo như những Triệu hoán sư khác, An quốc công thấy vậy cũng thở phào một tiếng, vội lời Tiết Triệt đến bên cạnh: " Đây là khuyến tử Tiết Triệt. Hần phi thường ngưỡng mộ đại nhân nên ta đã dẫn hần đến thỉnh an đại nhân. Triệt nhi, còn không mau tới bái kiến Hí Thiên đại nhân đi."

Tiết Triệt vô cùng cao hứng tiến tới. Mấy gian phòng khách quý khác đều có thể nhìn thấy tình hình nơi này, chuyện hần có thể cùng Hí Thiên đại nhân nói chuyện trong cùng một gian phòng phỏng chừng ngày mai sẽ lan truyền khắp toàn bộ Lâm Hoài Thành !

" Tại hạ Tiết Triệt, gặp qua Hí Thiên đại nhân." Tiết Triệt vô cùng cung kính khom lưng, chỉ thiếu một chút đã thành góc 90 độ rồi.

Nữ nhân bị hần hừ ngày hôm qua hôm nay lại trở thành đối tượng hần quỳ bái. Nếu Tiết triệt biết được nhất định sẽ tức giận đến mức học ra mấy lít máu.

Vị này chính là Cửu Tinh Triệu hoán sư nắm giữ Bằng Linh Huyền Diệu a ! Nếu như ngày hôm qua hần không hừ nàng thì An quốc công phủ của bọn họ đã có thêm một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư. Thê tử của Tiết Triệt hần sẽ là vị Hí Thiên đại nhân được người người sùng bái !

Đáng tiếc.....

Một tờ hưu thư, ân đoạn nghĩa tuyệt !

Hoàng Bắc Nguyệt khoe miệng chứa đựng ý cười lạnh như băng, đương nhiên An quốc công phụ tử cũng không thể nhìn thấy.

” Nguyên khí trên người Tiết công tử hẳn là Lôi thuộc tính ? ”

Tiết Triệt ngẩn ra, tức khắc liền trở nên kích động !

Chỉ cần liếc mắt nhìn hẳn một cái liền có thể biết thuộc tính nguyên khí của hẳn, vị Hí Thiên đại nhân này đến tột cùng là đẳng cấp gì đây !

” Ân, ân ! ” Tiết triệt kích động đến mức lời nói cũng không còn mạch lạc.

” Đầu Hồng Thù kia cũng là Lôi thuộc tính, nếu như Tiết công tử có thể ký kết khế ước với nó thì thực lực của người phỏng chừng có thể tăng lên một Tinh đó.”

Tiết Triệt trên mặt hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, trong lòng âm thầm nghĩ: “ Hí Thiên đại nhân đây là đang ám chỉ hẳn ! Hơn nữa còn rất quan tâm tới thực lực của hẳn nha ! ”

Một vị cái Cửu Tinh Triệu hoán sư cao cao tại thượng lại quan tâm đến hẳn – một tên Tứ Tinh Triệu hoán sư chỉ vừa mới gặp mặt. Lẽ nào Hí Thiên đại nhân thấy trên người hẳn có điều đặc biệt gì sao ?

Ân ! Khẳng định là như vậy rồi.

Tiết Triệt dương dương đắc ý thầm nghĩ. Thứ đặc biệt trên người hẳn sao, nói thật thì Hoàng Bắc Nguyệt cũng có phát hiện ra một điểm, đó là sự ngu dốt của hẳn hiện rõ ra ngoài a!

Nàng chỉ cần nhắc nhở như vậy, An quốc công kia khẳng định sẽ dốc hết sức đi đấu giá đầu Hồng Thù kia. Tình thế bất buộc mà, cho dù giá tiền có cao đến mức nào thì hẳn cũng sẽ không tiếc hết thảy.

Dám chọc nàng, trước hết cứ làm cho bọn hẳn thâm hụt chút tài sản cái đã.

” Đa tạ Hí Thiên đại nhân nhắc nhở, ta nhất định sẽ cố gắng thu đầu Hồng Thù kia vào túi.” Tiết Triệt thề son sắt.

Đội An quốc công phụ tử rời khỏi, Lạc Lạc nhỏ giọng hỏi: ” Hí Thiên đại nhân, tên Tiết Triệt kia luôn luôn ương ngạnh. Hẳn luôn bắt nạt những học sinh có thực lực thấp hơn hẳn, nếu như hẳn chiếm được đầu Hồng Thù kia, thực lực tăng cường e rằng sẽ càng phách lối hơn.”

Ở trong mắt hẳn Hí Thiên đại nhân giống như thần thánh vậy, tuyệt đối sẽ không cùng hạng người như Tiết Triệt cấu kết làm việc xấu. Bởi vậy nếu Hí Thiên đại nhân đã nhắc nhở Tiết Triệt thì hẳn sẽ có một lý do nào đó.

Hoàng Bắc Nguyệt nhướng mày, lạnh nhạt nói:

” Nếu như người không thích một người, vậy trước tiên cứ đem hẳn nâng lên thật cao, để cho hẳn trông thấy hi vọng, sau đó người lại một cước đạp hẳn té xuống. Chỉ có như vậy mới có thể triệt để phá hủy hẳn.”

53. Chương 53: Đại Hội Đấu Giá (5)

Lạc Lạc trong nháy mắt đã hiểu ra, trong lòng phi thường vui vẻ. Nguyên lai Hí Thiên đại nhân cũng không phải muốn giúp Tiết Triệt mà là đem hẳn triệt để phá hủy !

Bất quá Hí Thiên đại nhân chẳng phải chỉ mới vừa đến Lâm Hoài Thành sao ? Tên Tiết triệt kia như thế nào lại đặc tệt nàng ?

Giống như đã nhìn thấu nội tâm của Lạc Lạc, Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nói: ” Bằng hữu của ta bị hẳn khi phụ.”

Thì ra là thế, Lạc Lạc bỗng nhiên tỉnh ngộ, tức giận nói: ” Tên Tiết Triệt kia cũng quá kiêu ngạo đi ! Đến cả bằng hữu của Hí Thiên đại nhân mà cũng dám bắt nạt ! Đáng đời ! ”

Bỗng nhiên phòng bán đấu giá vốn hơi ồn ào trở nên an tĩnh lại, hội bán đấu giá bắt đầu rồi.

Một nữ đầu giá sư xinh đẹp bước lên sân khấu, người trợ thủ phía sau thì đẩy theo một cái lồng giam màu vàng rực rỡ. Lồng giam này đã được thêm nguyên khí cấm chế nên dù đầu Hồng Thù kia có giãy dụa cách mấy cũng không thoát được.

Khi vẫn chưa cùng Triệu hoán sư chính thức ký kết khế ước thì Linh thú bị thuần phục vẫn còn tương đối nguy hiểm, cũng vì vậy cho nên phải dùng loại lồng giam đặc thù này nhốt lại.

Lồng giam xuất hiện trước mặt mọi người, đầu Hồng Thù kia hung ác trừng mắt, cả người có màu đỏ rực chói mắt, trên người Lôi thuộc tính nguyên khí ba động cực kì mãnh liệt !

Đầu Linh thú cấp mười một này tuy đã bị thuần phục nhưng toàn thân vẫn tràn ngập sát khí, trừ phi có Hoàng Bắc Nguyệt áp chế, bằng không đừng ai mơ động được vào nó.

Trong phòng đấu giá không ít người trái tim bắt đầu đập thành thịch. Đây là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy Linh thú cao cấp như thế này, trong mắt họ đều lộ ra thần sắc tham lam.

Nếu như có thể thu vào tay thì thật tốt, chỉ cần ký kết khế ước với đầu Hồng Thù này thì mặc kệ người thực lực như thế nào, chỉ cần đối thủ từ Ngũ Tinh Triệu hoán sư hoặc Cao cấp Chiến sĩ trở xuống thì liền có thể đánh một trận.

Việc này có thể đền bù cho thiên phú thiên không đủ, người có thể từ hậu thiên trực tiếp nhảy lên thành cường giả.

Hơn nữa Hồng Thù sau khi ký kết khế ước thì vẫn tiếp tục tu luyện, nhờ vậy chủ nhân của nó cũng được “ăn kén” (nếu chủ nhân thiên phú kém thì Hồng Thù kéo đi, nếu thiên phú tốt thì thành “đôi bạn cùng tiến”), dẫn đến tốc độ tu luyện tăng lên gấp bội a.

Tiết Triệt ngồi trong phòng khách quý khi thấy Hồng Thù được đem ra thì hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, cả người run lên.

” Phụ thân, chỉ cần ta có được hãn nhất định ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn !”

An quốc công sờ sờ cằm, khẽ gật đầu, con mắt nhỏ như hạt đậu cũng bắt đầu lóe lên quang mang.

“Đúng vậy, đầu Hồng Thù này mặc kệ trả giá bao nhiêu thì chúng ta cũng phải thu được !”

Hai cha con đều lộ ra ánh mắt kiên định !

Mà trong một phòng khách quý khác, Anh Dạ công chúa đang nằm sấp trên cửa sổ, một đôi mắt hạnh không ngừng xoay chuyển nhìn chăm chăm vào đầu Hồng Thù trong lồng giam, ngoẹo cổ nhìn Chiến Dã sau lưng, nói:

” Hoàng huynh, cái tên Hí Thiên kia thực sự chỉ dùng một chiêu liền đem Hồng Thù cấp mười một giết trong nháy mắt sao ? Những lính đánh thuê kia sẽ không lừa người đi.”

Cho dù khoảng cách xa như vậy nàng vẫn có thể cảm nhận được Lôi thuộc tính nguyên khí cường đại từ trên người Hồng Thù tỏa ra.

Linh thú mạnh mẽ như vậy mà chỉ dùng một chiêu liền miểu sát, quá biến thái a !

” Thực lực của Hí Thiên các hạ rất mạnh, người đối với nàng phải tôn trọng một chút.” Chiến Dã liếc mắt nhìn Hồng Thù, trong mắt cũng có chút kinh ngạc.

” Ta làm sao biết Hí Thiên đại danh鼎鼎 đứng cư nhiên lại nhỏ như vậy chứ.” Anh Dạ công chúa bĩu môi, vừa mới tiến vào phòng khách quý nàng đã bị hoàng huynh răn dạy một trận rồi.

” Người nếu dám nói loại lời này trước mặt nàng, ta về sau tuyệt đối sẽ không mang người xuất cung.” Chiến Dã lạnh như băng nói.

54. Chương 54: Đại Hội Đấu Giá (6)

” Ta biết rồi !” Anh Dạ công chúa vừa nhìn Hồng Thù vừa nói: ” Hoàng huynh, nếu như là người, người có thể hay không một chiêu liền giết chết đầu Hồng Thù này ?”

Chiến Dã hơi mím môi, lông mày có chút nhíu lại nói: ” Giết chết cũng không khó, nhưng nếu muốn thuận phục nó thì đại khái là không được.”

Nếu như Linh thú thật sự dễ thuận phục như vậy thì nghề nghiệp Triệu hoán sư ai cũng có thể làm được hết rồi.

Linh thú trời sinh kiêu ngạo, thà chết chứ không chịu khuất phục, Triệu hoán sư cùng Linh thú nếu như không cùng đẳng cấp thì rất khó để Linh thú cam tâm tình nguyện thần phục.

Trong lúc đối chiến, lực lượng mà Triệu hoán sư phát ra phải vô cùng xảo diệu, chỉ đủ làm trọng thương Linh thú, làm cho hấn trong lòng sinh ra cảm giác phi thường sợ hãi, cùng đường mặt lộ, nếu không muốn chết chỉ còn cách thần phục, không có con đường thứ hai !

Có thể làm ột Linh thú cấp mười một khuất phục, thực lực của Hí Thiên kia quả thực là sâu không lường được.

Anh Dạ nghe vậy lặng lẽ thề lưỡi, tên Hí Thiên gì gì đó thật sự lợi hại như vậy sao ?

Trên đài, đấu giá sư xinh đẹp bắt đầu giải thích về đẳng cấp, thực lực, “tiểu sử” của Hồng Thù như từng hùng bá Nguyệt Lạc Cốc bao nhiêu năm, làm dong binh phiến phức như thế nào, bây giờ nhờ có Hí Thiên đại nhân đã trở thành Linh thú có thể hàng phục,... Những điều đó khiến cho đám người nghe bên dưới như si như say.

Lúc nói đến việc Hồng Thù bị thuận phục, nữ đấu giá sư xinh đẹp chợt hướng về phía phòng khách quý số ba, khoanh tay trước ngực cung kính khom lưng.

Mỹ nữ cười tủm tỉm nói: ” Lôi Ly Ti phi thường vinh hạnh bán đấu giá Cao cấp Linh thú do Hí Thiên đại nhân mang đến.”

“Đa tạ.” Thanh âm nhàn nhạt từ dưới hắc bào truyền ra.

Lôi Ly Ti đứng lên, chính thức bắt đầu bán đấu giá.

Dưới vô số cặp mắt tham lam, Lôi Ly Ti quyến rũ chậm rãi nói: ” Cấp mười một Hồng Thù, chỉ cần ký kết khế ước với hấn người liền có thể tăng lên một Tinh, điều kiện là người vẫn là Cấp thấp Triệu hoán sư. Không những vậy, Võ sĩ hay người bình thường cũng có thể nắm giữ Linh thú này nga ! Chỉ có duy nhất một cái thôi đó, phi thường hiếm thấy, giá khởi điểm là 800 vạn kim tệ, thỉnh các vị ra giá đi !”

800 vạn.....

Bên trong phòng khách quý, Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ mũi, cái giá này hoàn toàn vượt qua dự tính ban đầu của nàng a.

Nàng vốn cho là giá cả của Hồng Thù sẽ không cao hơn Thủy Tinh Quả bao nhiêu, coi như tuyên truyền rất tốt đi nữa, chỉ cần được khoảng 100, 200 vạn là nàng đã rất mừng rồi.

Không nghĩ đến Bồ Cát Nhĩ gia tộc lại chơi ác như vậy, vừa ra giá đã là 800 vạn.

Mặc kệ, như vậy càng tốt, nàng dường như đã thấy được một con đường kim quang xán lạn mở ra trước mắt của mình.

” Hí Thiên đại nhân, giá khởi đầu như vậy ngài có hài lòng không ?” Lạc Lạc nhìn nàng, bởi vì không nhìn thấy mặt nàng cho nên gương mặt tuần tú của hấn mang theo vẻ kỳ vọng, vô cùng khả ái.

” Thoả mãn.” Phải nói là phi thường hài lòng luôn ấy chứ, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười rộ lên: ” Lạc Lạc thiếu gia, sau khi buổi đấu giá kết thúc ta nên cảm tạ người như thế nào đây ?”

Nàng là người có ân báo, tuyệt đối không thích nợ ai cái gì.

Lạc Lạc thụ sủng nhược kinh, vội xua tay nói:

” Không, không cần đâu. Phụ thân đại nhân đã nói ngài có thể tới phòng đấu giá chúng ta bán đấu giá đã giúp chúng ta rất nhiều rồi ! Phòng đấu giá chúng ta còn muốn cảm tạ ngài nữa a.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, cũng không truy cứu vấn đề này nữa. Ân tình này nàng sẽ ghi nhớ trong lòng, nếu tương lai có cơ hội nàng nhất định sẽ báo đáp.

Cùng lúc đó trong phòng đấu giá, giá cả của đầu Hồng Thủ kia đã lên đến 1500 vạn kim tệ, hơn nữa còn xu thế tiếp tục tăng.

Trong phòng đấu giá náo nhiệt vô cùng, đám người không đủ tiền đấu giá tiếp chỉ có thể ước ao ghen tị ngược nhìn.

55. Chương 55: Đại Hội Đấu Giá (7)

Nhà quốc công phụ tử vẫn chưa có ra giá. Lão hồ ly An quốc công đương nhiên biết nếu như vừa bắt đầu liền tham dự đấu giá sẽ chứng tỏ rằng bản thân đối với đầu Hồng Thủ này cực kỳ hứng thú, đến lúc đó nếu có người ra chơi xấu nâng giá thì sẽ bị lỗ lớn ! Cho nên hắn vẫn đợi, chờ đến khi người ra giá ít đi, tới lúc đó giá cả chậm rãi dừng lại, hắn liền một đòn kết liễu !

” Hừ! Ta ra giá 2000 vạn kim tệ !”

2000 vạn kim tệ, cũng quá hào phóng đi chứ.

” 2200 vạn kim tệ !” Một thanh âm trong trẻo tràn ngập kiêu ngạo từ phòng bên cạnh phòng khách quý số ba truyền đến.

Nghe được thanh âm này, Hoàng Bắc Nguyệt thần tình khẽ động.

Tiêu Vận ư ? Chà chà, cả Tiêu Vận cũng đến tham gia náo nhiệt sao ? Nàng nhớ rõ bản thể nguyên khí của Tiêu Vận là Băng, mà thuộc tính này kết hợp với Lôi thuộc tính cũng không sinh ra hiệu quả quá lớn, chỉ có thể tăng lực sát thương lên một chút mà thôi.

Tốn tiền chỉ để mua một đầu Lôi thuộc tính Linh thú không có bao nhiêu chỗ tốt với nàng, Tuyết di nương đúng là sùng nàng lên tận trời rồi. Cũng phải thôi, mẹ con các nàng đang quản lý việc thu thuế của Thanh Hà quận mà, hừ, cầm tiền của nàng tiêu xài thoải mái quá đi chứ.

” 2500 vạn kim tệ !” Thanh âm của Tiêu Vận vừa dứt thì giọng của Anh Dạ công chúa lập tức vang lên. Nàng cũng đã thấy được đám người Tiêu Vận bên trong phòng khách quý.

Anh Dạ công chúa cười rộ lên: ” Nguyên lai là thứ nữ của Trưởng công chúa phủ Tiêu Vận. Người cũng thích con Linh thú này sao ? Vậy liền hảo hảo cùng bản công chúa đấu giá đi.”

Hai chữ “thứ nữ” đã đâm vào lòng tự ái của Tiêu Vận, sắc mặt nàng lúc trắng lúc xanh, xem ra đã tức giận đến cực độ rồi. Tuy nhiên đối phương là công chúa, nàng không thể làm gì khác trừ việc cười gượng hai tiếng.

” Kính xin Công chúa điện hạ thủ hạ lưu tình.”

” Ta không muốn hạ thủ lưu tình a, nếu như bại bởi một tên thứ nữ như ngươi thì ngày mai đi học ta sẽ bị chê cười chết mất.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe được trong lòng vô cùng thoải mái. Nguyên lai Anh Dạ công chúa này trời sinh điệu ngoa như vậy, thích mắng chửi người, hơn nữa lời nói ẩn giấu sự châm chọc, mỗi một câu đều chọc thẳng vào nỗi đau của Tiêu Vận, thực sự là rất có ý tứ a !

Nàng có thể tưởng tượng được vẻ mặt bây giờ của Tiêu Vận chắc chắn sẽ có biểu tình rất đặc sắc đây.

Tiêu Vận gượng cười, đúng lúc này, thanh âm của Cầm di nương cũng vang lên: ” Ta nói này Nhị tiểu thư, người làm sao có thể tranh giành nổi với Công chúa điện hạ đây ? Một tên thứ nữ như ngươi nếu dám làm cho Công chúa điện hạ mất mặt thì cẩn thận nàng đi cáo trạng với Hoàng Thượng. Đến lúc đó nếu Hoàng Thượng không cao hứng, phụ thân ngươi ở trong triều liền sẽ gặp tai ương nha.”

” Làm sao có thể như vậy được, đây chỉ là tiểu hài tử đùa giỡn với nhau mà thôi, làm sao khiến cho Hoàng Thượng không vui cơ chứ ?” Tuyết di nương dè dặt nói.

” A, đùa giỡn sao ? Anh Dạ công chúa là hòn ngọc quý trên tay Hoàng Thượng đó, chẳng lẽ Tuyệt tỷ tỷ người không biết ư ?” Cầm di nương cay nghiệt nói: ” Có phải hay không a, lão gia ?”

Tiêu Viễn Trinh thanh âm nghiêm túc nói: ” Vận nhi, người là thuộc tính Băng, muốn Linh thú Lôi thuộc tính làm cái gì !”

Hắn cũng có chút tiếc nuối, Tiêu Vận thiên phú tốt như vậy nếu thu phục được đầu Hồng Thù kia nhất định sẽ có trợ giúp rất lớn, nhưng nếu phải cùng Anh Dạ công chúa tranh giành thì tốt nhất vẫn nên bỏ qua thì hơn.

” Cha !” Tiêu Vận làm nũng: ” Người đáp ứng sẽ mua đầu Hồng Thù kia cho ta mà !”

” Vận nhi, đừng nghịch ngợm nữa, một đầu Hồng Thù mà thôi, phụ thân người rất thương người, chắc chắn sẽ tìm thứ khác cho người.” Tuyệt di nương vội nói đỡ.

Mấy câu nói lúc này của Cầm di nương quả thật đều đâm vào chỗ đau của Tiêu Viễn Trinh. Từ khi Trưởng công chúa qua đời, thái độ của Hoàng Thượng đối với Tiêu Viễn Trinh càng ngày càng lạnh nhạt.

56. Chương 56: Đại Hội Đấu Giá (8)

Vì tiền đồ tương lai mà suy nghĩ thì tốt nhất bây giờ không nên làm Hoàng Thượng không vui.

Nghe thấy động tĩnh bên kia, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng nở hoa. Nguyên lai đám người Tiêu Viễn Trinh cũng tới, sớm biết như vậy thì nàng đã âm (đâm sau lưng í mà) bọn hắn mới đúng !

Trong đầu linh quang chợt lóe, Hoàng Bắc Nguyệt ngoắc ngoắc tay gọi Lạc Lạc tới gần. Lạc Lạc gương mặt thanh tú đỏ lên, cúi đầu để Hoàng Bắc Nguyệt ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu.

Hắn chợt ngửi được một cỗ hương thơm thoang thoảng, là mùi hương trên cơ thể của nữ tử, còn có xen lẫn chút mùi thuốc.

Trong lòng hắn cả kinh, nguyên lai Hí Thiên đại nhân là nữ a !

Tuy rằng tin đồn truyền bá trong Lâm Hoài thành bảo rằng đó là hồng phát ma nữ Cửu Tinh Triệu hoán sư nhưng Lạc Lạc vẫn không thể tin được Hí Thiên đại nhân lợi hại như vậy, thật sự là nữ nhi. (Cái này có được tính là trọng nam khinh nữ không đây =.=)

Hơn nữa dường như trên người nàng vẫn còn thoang thoảng mùi thơm của xử nữ.....

Hai chữ “xử nữ” này xông vào trong đầu làm khuôn mặt đang nghiêm chỉnh của Lạc Lạc lịm thêm một tầng ửng.

” Có thể chứ ?” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt tuấn tú đỏ bừng của hắn cũng không khỏi sững sốt: ” Lạc Lạc thiếu gia, người làm sao vậy ?”

” Không, không có gì !” Lạc Lạc vội vàng cúi đầu, có chút thất thố nói: ” Ta lập tức đi chuẩn bị cho ngài !”

Hắn vội vàng chạy đến nỗi mém tông vào khung cửa, đi đường thì chân nọ xọ chân kia thiếu điều ngã chổng vó. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy cũng có chút lo lắng.

Đứa nhỏ này làm sao vậy nhỉ ?

Vứt việc đó ra khỏi đầu, nàng bắt đầu tập trung lại vào tình huống của phòng đấu giá. Lúc này phòng đấu giá đã tiến vào giai đoạn gay cấn nhất rồi.

Càng ngày càng ít người tham dự đấu giá, mà biên độ tăng lên của giá cả cũng đã giảm dần.

” 6000 vạn kim tệ !” Thanh âm lạnh lạnh của Anh Dạ công chúa vừa vang lên, phòng đấu giá rơi vào im lặng.

Không ai dám cùng công chúa đối nghịch, nhưng sự mê hoặc của Linh thú mê cũng không kém chút nào ! Ài, tiền thoát lương nan a!

An quốc công âm hiểm cười cười, chậm rãi gờ lên bài tử trong phòng khách quý.

” 6500 vạn kim tệ !”

Trên mặt Lôi Ly Ti lộ ra nụ cười làm cho nam nhân thất hồn lạc phách: ” An quốc công ra giá 6500 vạn kim tệ, còn có ai ra giá cao hơn không ?”

Lập tức xuất ra 500 vạn kim tệ, ra tay thật lớn, không hổ là An quốc công a!

Anh Dạ cũng không kém, thoải mái hô lên: ” 7000 vạn kim tệ !”

An quốc công lông mày thoáng run rẩy, bất quá vẫn phi thường trấn định giọng nói: ” 7200 vạn kim tệ !”

” 7500 vạn kim tệ !” Anh Dạ công chúa không lùi một phân.

An quốc công trong lòng đã bắt đầu chửi mẹ nó, nha đầu Anh Dạ này muốn Lôi thuộc tính Linh thú làm cái gì ? Không đâu lại chen vào phá vỡ kế hoạch của hắn !

Bất quá chỉ là 7500 vạn kim tệ mà thôi, cũng không thành vấn đề, đối với An quốc công phủ bọn hắn mà nói, tiền căn bản không phải vấn đề.

Cái bọn họ cần chính là thực lực ! Thực lực càng mạnh càng tốt !

Nội tâm của lão già này đang bắt đầu gợn sóng rồi, dã tâm đã bắt đầu rục rịch.

” 7800 vạn kim tệ !” An quốc công tiếp tục giọng nói.

Lúc này, một gã sai vặt chạy vào phòng khách quý của Anh Dạ công chúa, cung cung kính kính thì thầm mấy câu với Thái tử Chiến Dã. Sau khi nghe xong, Chiến Dã ngẩng đầu lên, hướng Hoàng Bắc Nguyệt nhìn một cái.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi lơ đãng chén trà, Chiến Dã thấy vậy cũng gật đầu, lập tức kéo lại Anh Dạ công chúa đang muốn ra giá tiếp.

Động tác nhỏ này của Hoàng Bắc Nguyệt đã bị Tiết Triệt nhìn thấy, trong lòng hắn trở nên kích động.

Hí Thiên đại nhân quả nhiên muốn giúp hắn a !

Một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư coi trọng hắn như vậy, hắn nhất định phải giành được đầu Hồng Thù này để không làm nản thất vọng !

Anh Dạ công chúa bị Chiến Dã nói vài câu, bĩu môi buồn bực nhưng cũng không tiếp tục đấu giá nữa.

57. Chương 57: Đại Hội Đấu Giá (9)

Bởi vậy sau đó cạnh tranh với nhau chỉ còn lại An quốc công cùng một vài thế lực tiền tài dư dả.

Bất quá An quốc công của cải hùng hậu không phải bọn họ có thể so sánh, mỗi lần ra giá đều thêm vào mấy vạn kim tệ, đối thủ cũng chỉ có thể trở mặt mà nhìn.

Số người tham gia đấu giá dần dần ít đi, giá cả cuối cùng dừng lại ở mức 9900 vạn kim tệ.

9900 vạn, cái giá này tuy có chút vượt ra khỏi dự tính của An quốc công, bất quá vẫn có thể tiếp thụ được.

” 9900 vạn kim tệ, còn có ai ra giá cao hơn không ?” Lôi Ly Ti cười hí hóp mắt nhìn mọi người trên đài, sau một phen đấu giá, không ít người trên khán đài đều đầy mồ hôi.

9900 vạn kim tệ, thủ bút lớn như vậy, thậm chí có thể mua được không ít vật liệu cao cấp để cho nàng thử nghiệm a, không sợ lãng phí hay thiếu tiền nữa rồi.

Từ giá khởi đầu là 800 vạn, một đường lên tới 9900 vạn, cái giá này khiến nàng vô cùng hài lòng.

Thấy nữ đấu giá sư Lôi Ly Ti sắp gõ chùy định giá, An quốc công mới lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, nâng chung trà lên nhàn nhã uống.

” Cấp mười một Hồng Thù, cuối cùng cũng đã đến tay.....” Tiết Triệt thì thầm nói, nhìn trân trân vào đầu Hồng Thù sắp vào tay kia.

Nhưng lúc này bỗng nhiên một thanh âm nhả nhặn vang lên: ” 10000 vạn kim tệ.”

An quốc công phun ngậm trà trong miệng ra ngoài, hai con mắt nhỏ xịu lồi ra.

Là ai !

Lôi Lỵ Ti trong thanh âm đã tràn ngập kích động:

” Tiêu Dao vương ra giá 10000 vạn kim tệ, còn có ai ra giá cao hơn không ?”

Gương mặt thành thực quyền rũ của nàng chậm rãi hiện lên nét đỏ ửng mê người, Lôi Lỵ Ti ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ nhìn phòng khách quý số mười sáu, cũng là nơi vị cấm bào công tử đang ngồi.

Tay hắn cầm quạt giấy khê phe phẩy, vài sợi tóc đen lướt qua đôi con ngươi ẩm áp như gió xuân, vẻ mỉm cười thản nhiên hiện ra trên môi hắn, hờ hững nho nhã, ngay cả hoa mai trang trí bên cửa sổ cũng mất đi vẻ ưu nhã vốn có.

Ánh mắt tự tiếu phi tiếu nhàn nhạt đảo qua mọi người, cuối cùng rơi vào trên mặt An quốc công mập mạp kia.

“Đa tạ An quốc công đưa lễ.”

Một nụ cười như vậy khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt kiếp trước thấy qua đủ loại quý tộc thượng lưu cũng phải thoàng thất thần.

Tên gọi Tiêu Dao vương quả nhiên không phải là giả, phong thái ưu nhã kia quả thực đủ tiêu dao a !

Phong Liên Dực sau lưng hắn thì càng thêm hờ hững. Trong phòng khách quý không biết từ khi nào đã có thêm một bộ bàn cờ, hắn đang quay lưng về phía mọi người nghiên cứu quân cờ, dường như mọi việc trong phòng đấu đều không có quan hệ với hắn.

An quốc công trên khuôn mặt béo núc lộ ra nụ cười khó coi, lạnh lùng nói: ” Tiêu Dao vương thân là Luyện được sư, không biết muốn đầu Hồng Thù để làm gì ?”

Tiêu Dao vương cười nhạt: ” Bỏ vương nghe nói cho dù không phải là Triệu hoán sư thì vẫn có thể cùng Hồng Thù ký khế ước. Bỏ vương thân là một kẻ Luyện được sư, thân thủ không được, hi vọng đầu Hồng Thù này có thể bảo vệ bản vương an toàn.”

Thật đáng cười ! An quốc công trên mặt co giật kịch liệt !

Thân là Luyện được sư đứng đầu Tập Nhĩ Thập đại lục, bao nhiêu cao thủ muốn xách giày cho hắn còn không được, hắn sẽ có nguy hiểm gì chứ ?

Tên tiểu tử họ Tống đáng chết này, đây rõ ràng là muốn đối địch với hắn mà.

Hắn bắt buộc phải có được Hồng Thù, làm sao có khả năng nhường lại cho người khác được ?

58. Chương 58: Đại Hội Đấu Giá (10)

11000 vạn kim tệ !” An quốc công khí thế kinh nhân, kêu ngạo hừ một tiếng. Ra giá cao như vậy cho dù là toàn bộ Nam Dục quốc cũng không có mấy người làm được đâu.

Nhưng An quốc công có lẽ là tức giận đến váng đầu rồi, hình như hắn quên rằng Luyện được sư cũng là nghề nghiệp hái ra tiền nha.

Tiêu Dao vương khí định thần nhàn, nhẹ lay động quạt giấy: ” 12000 vạn kim tệ.”

” 13000 vạn !” An quốc công không hề yếu thế.

Mọi người nghe xong đều líu lưỡi, đúng là đám người có tiền a, mỗi lần tăng giá đều là 1000 vạn.

Mặc kệ An quốc công ra giá thế nào thì Tiêu Dao vương vẫn theo sát phía sau rồi vượt qua hắn, khiến cho gương mặt béo mạp của An quốc công vận vẹo liên tục.

Giơ tay lau mồ hôi trên trán, trong lòng nghĩ: “ Lần này chơi không lại tên tiểu tử họ Tống này rồi, vậy không bằng.....”

An quốc công vừa định buông tha, Tiết Triệt đã vội vàng nói: ” Phụ thân, đầu Hồng Thù này cũng là Lôi thuộc tính giống như ta, nếu ta có được hắn sẽ như hổ thêm cánh a. Tới lúc đó thực lực của chúng ta sẽ nâng lên một cấp bậc mới.”

An quốc công nghe xong cũng âm thầm nuốt nước miếng, hắn sao lại muốn bỏ chứ, chỉ là tình hình bây giờ hắn không đấu lại Tống Bí a !

Hiện tại giá tiền đã sắp lên đến 20000 vạn kim tệ rồi, đây cũng không phải là một con số nhỏ, An quốc công phủ mặc dù có tiền nhưng nếu cứ tiếp tục tăng giá như thế này e rằng sẽ không mua được mất.

Mà Tiêu Dao vương bên kia vẫn như cũ khí định thần nhàn, lông mày cũng chưa hề nhíu một cái, ài, người so với người tức chết a.

” Vương gia, điện hạ đã đi xong nước cờ, chỉ chờ ngài.”

Vũ Văn Định hộ vệ bên người Phong Liên Dực hướng Tống Bí thấp giọng nói.

Tống Bí cười cười trở về quan sát bàn cờ. Hắn nhanh chóng hạ xuống một quân rồi lại tiếp tục đến bên cửa sổ tranh giá.

Nhìn thấy cảnh này, An quốc công tức giận đến râu mép cũng lệch đi !

Tiêu Dao vương khốn kiếp này rốt cuộc là có âm mưu gì vậy ? Chẳng lẽ là cố ý đùa giỡn hắn cho vui có phải không?

Hừ ! Dám chơi đùa hắn ư ? Hắn cũng không phải ngồi không đâu ! Người muốn giá cao, ta liền cho người giá cao !

” 25000 vạn kim tệ !” An quốc công đột nhiên hét lên, sau đó dương dương đắc ý nhìn Tiêu Dao vương. Người có ngon thì tăng tiếp đi, đầu Hồng Thù này lão tử hôm nay có thể không cần nhưng ta tiền thì ta nhất định phải khiến người nhả ra thật nhiều.

Con số khổng lồ vừa được kêu lên, toàn bộ phòng đấu giá lập tức nghị luận sôi nổi.

25000 vạn kim tệ a ! An quốc công ra tay cũng quá lớn đi !

Đồng đảo ánh mắt đều nhìn về An quốc công rồi lại chuyển qua Tiêu Dao vương.

Thân là một tên Luyện dược sư, hàng năm không biết có bao nhiêu người đem núi vàng núi bạc đi cầu hắn luyện dược. Cửa cải của hắn quả thực không cách nào đếm hết, chỉ là 25000 vạn kim tệ thôi, đối với hắn quả thực chỉ là số lẻ không đáng nhắc tới.

Trong lòng mọi người đã chuẩn bị đầy đủ (để không shock trước giá quá cao của Tiêu Dao vương), chỉ chờ hắn tiếp tục hét giá lên mà thôi

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhìn về phía Tiêu Dao vương, người này thoát nhìn cũng không giống như đang rất cần đầu Hồng Thù kia a. Nếu vậy thì chắc hắn là muốn bẫy người rồi.

Di, bẫy người ư ?

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nở nụ cười, người này thật đúng là có ý tứ nha.

” An quốc công quả nhiên là xuất thủ hào phóng a, 25000 vạn kim tệ, thôi thôi, bản vương luôn sống cần kiệm, Linh thú xa xỉ như vậy bản vương mua không nổi a !”

Tiêu Dao vương bỗng nhiên giương quạt giấy lên, tác phong nhanh nhẹn, hướng về phía An quốc công ôn nhã cười: ” Chúc mừng An quốc công đoạt được trân phẩm hiếm có, từ nay về sau Nam Dực quốc sẽ có thêm một vị cao thủ rồi !”

59. Chương 59: Âm Ngươi Một Phát (1)

Nghe như vậy An quốc công làm sao không biết mình đã bị tên Tiêu Dao này đùa bỡn. Hắn tức điên lên, thiếu chút là nhồi máu cơ tim chết ngay tại chỗ rồi.

Vốn chỉ cần 10000 vạn kim tệ đã có thể thu vào tay, ai dè lại bị tên trời đánh này ngốn thêm 15000 vạn kim tệ nữa!

15000 vạn kim tệ a !

Đây là thuế nửa năm của An quốc công phủ đó !

Bất quá An quốc công cũng là lão hồ ly, tuy bị âm một phát nhưng hắn không có nổi trận lôi đình, loại lòng dạ âm độc này mới chính là loại đáng sợ nhất.

An quốc công đứng lên ôm quyền hướng Tiêu Dao vương nói: ” Tiêu Dao vương, đa tạ rồi.”

” Không cần khách khí.” Tiêu Dao vương khẽ mỉm cười, rõ ràng là kiêu chiễm được tiện nghi còn ra vẻ.

Lôi Ly Ti thấy cũng không còn ai ra giá nữa bèn dứt khoát gõ búa: ” Chúc mừng An quốc công đạt được Linh thú cấp mười một ! Chờ sau khi người trả đầy đủ phí tổn thì Hí Thiên đại nhân sẽ giúp các người hoàn thành khế ước với Linh thú.”

Nếu một người muốn ký khế ước với Linh thú bị thuần hóa thì nhất định phải cần người thuần hóa nó trợ giúp, nếu không chắc chắn Linh thú sẽ phản phệ.

An quốc công phụ tử mặc dù bị oan ức 15000 vạn kim tệ, bất quá vẫn được ký khế ước với Linh thú cấp mười một, đây coi như là vạn hạnh trong bất hạnh đi.

Ngay khi Tiết Triệt đã không thể chờ để ký kết khế ước với Hồng Thù nữa, một vị mỹ nữ vội bưng một cái khay lên trên bục đấu giá, thì thào vào tai Lôi Ly Ti.

Lôi Ly Ti mắt sáng lên, tiếp nhận khay, nói: ” Các vị, chúng ta có một điều kinh hỉ bất ngờ a. Các vị đều biết Linh thú của Hí Thiên đại nhân là một trong Ngũ Linh Bằng Linh Huyền Diệu đúng không ? Hôm qua Hí Thiên đại nhân đã sử dụng một cái Bằng Vũ của Bằng Linh Huyền Diệu để làm vũ khí hàng phục Hồng Thù! “

Mọi người vừa nghe thấy vật đấu giá có liên quan đến Hí Thiên đại nhân cùng với Bằng Linh Huyền Diệu thì vội đồng tai lên nghe ngóng, cặp mắt thì cứ đảo liên tục trên cái khay.

Lần này lại là bảo vật gì nữa đây ?

Lôi Ly Ti cũng không có ý định thừa nước đục thả câu, nàng vừa nói xong đã lập tức dùng tay kéo xuống tấm vải đỏ phủ trên khay xuống. Một mảnh băng tuyết chỉ sắc vô cùng chói mắt hiện ra, phản chiếu vào đáy mắt mỗi người một màu băng lam tinh khiết.

” Bằng Vũ ! Là Bằng Vũ a !”

” Chẳng lẽ là Bằng Vũ trên người của Bằng Linh Huyền Diệu sao ?”

Rất nhiều người đã kích động kinh hô lên.

Một cái Bằng Vũ trên người của Bằng Linh Huyền Diệu, dù ở xa vẫn có thể cảm nhận được nguyên khí dồi dào lưu động, cùng với cỗ bá khí thuộc về siêu cấp Linh thú !

Ngũ Linh là Linh thú trân quý bậc nào a, hiện giớ trên toàn bộ đại lục ngoại trừ Nam Dục quốc Thái tử Chiến Dã thu phục được Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cũng chỉ có Hí Thiên là thu phục được Bằng Linh Huyền Diệu. Đông Ly quốc cùng Tây Nhung quốc cũng có xuất hiện một con (hình như là chưa ai thu phục được), còn lại thì hoàn toàn không có tung tích.

Tạp Nhĩ Thập Đại lục rộng lớn như thế, Linh thú cũng nhiều vô số kể nhưng Ngũ Linh lại là ngoại lệ. Bọn hắn đều là thần thánh bất khả xâm phạm a.

Triệu hoán sư nắm giữ Ngũ Linh dù đi đến quốc gia nào cũng đều được tôn kính, bởi vậy bọn hắn cũng không nghèo đến mức mà bán đồ vật này nọ trên người Ngũ Linh.

Cũng vì vậy cho nên khi cây Băng Vũ này xuất hiện cũng đã hoàn toàn nhắc lên một trận phong ba trong cả phòng đấu giá rồi.

Lôi Ly Ti tràn ngập mê hoặc nói: ” Cây Băng Vũ này chính là vũ khí hôm qua Hí Thiên đại nhân dùng để hàng phục Hồng Thủ đó, không chỉ quý giá hi hữu mà còn có ý nghĩa không bình thường nga !”

” Cha, đó là Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu a ! Cũng là thuộc tính Băng giống như ta ! Nếu có Băng Vũ làm vũ khí thì thực lực của ta nhất định sẽ nâng ột bước a !”

Tiêu Vận ở phòng bên cạnh thấy vậy mừng rỡ nhảy cẫng lên, Hoàng Bắc Nguyệt nghe được khoe môi cũng nhếch lên hài lòng.

Không sai, Triệu hoán sư Băng thuộc tính nếu như có một kiện vũ khí đẳng cấp cao thì thực lực sẽ tăng lên gấp bội.

Đây cũng chính là vì sao Luyện được sư cùng Luyện khí sư ở trên đại lục luôn rất được hoan nghênh.

60. Chương 60: Âm Ngươi Một Phát (2)

Thông thường một Luyện được sư giỏi cũng sẽ là một tên Luyện khí sư thành tựu phi phàm, chỉ cần cho hắn tài liệu tốt thì hắn sẽ giúp ngươi tạo ra vũ khí đẳng cấp cao, đương nhiên với điều kiện là tên Luyện khí sư có giai vị ột chút.

Vũ khí là thứ then chốt quyết định thắng bại trong lúc tác chiến, một tên Tam Tinh Triệu hoán sư nắm giữ vũ khí cao cấp có thể đánh ngang tay với Tứ Tinh Triệu hoán sư không có cao cấp vũ khí trong tay.

Đương nhiên, tiền đề là ngươi có thể nắm giữ được “linh hồn” bên trong vũ khí đó.

” Ha ha, ngươi định đem thanh Băng Vũ kia bán cho tỷ tỷ của ngươi sao ?” Thanh âm của Yểm vang lên trong đầu.

” Không được sao ?”

Yểm âm lãnh cười cười: ” Nếu như nàng không thể khống chế được “linh hồn” bên trong thanh Băng Vũ thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng a.”

” Việc đó mắc mớ gì đến ta ?” Nàng bán đồ chỉ cần chất lượng không thành vấn đề là được, còn sử dụng như thế nào là việc của Tiêu Vận.

Huống hồ chưa chắc Tiêu Vận kia có bản lĩnh đấu giá được Băng Vũ.

” Dẫn sao hai người các ngươi cũng là chị em ruột a.”

” Chị em ruột, nàng cũng xứng sao ?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, những người đối tốt và không tốt với nàng, nàng luôn phân biệt được rõ ràng.

Yểm có chút thở dài, linh hồn cùng tính cách của tiểu nữ oa này hắn thật sự rất yêu thích nha.

Băng lãnh kiêu ngạo nhưng không thiếu tà ác lãnh khốc, rất giống linh hồn hắn, rất giống.

Ha ha, nàng và hắn quả thực là trời sinh một cặp. Lúc trước tên kia phong ấn hắn trong người Hoàng Bắc Nguyệt vốn là để áp chế tà khí, nào ngờ nhân tuyển mà tên đó chọn lựa lại có tính cách giống hắn như đúc.

Trong lúc Yểm đang cười âm hiểm, Lôi Ly Ti cũng bắt đầu đưa ra quy củ đấu giá.

” Hí Thiên đại nhân quyết định dùng một mai kim tệ làm giá khởi đầu cho thanh Băng Vũ này, hiện tại thỉnh các vị ra giá đi !”

Một mai kim tệ !?

Một mai kim tệ a !

Một thanh Băng Vũ lấy từ Băng Linh Huyền Diệu mà giá khởi điểm chỉ có một mai kim tệ, trời sập a.

Vị kia Hí Thiên đại nhân không hổ là cao thủ a, phong độ như vậy thật khiến ọi người khâm phục.

Sau khi mọi người biểu đạt kính ý cùng cảm tạ với Hoàng Bắc Nguyệt xong liền bắt đầu dốc hết sức đi đấu giá.

Thanh Băng Vũ kia, ai cũng sợ nếu mình chậm chân một bước liền sẽ bị người khác cướp mất, bởi vậy biên độ tăng giá của mỗi người đều lớn vô cùng, quả thực làm cho buổi đấu giá loạn tung cả lên !

Vừa mới bắt đầu là mấy trăm kim tệ, về sau trực tiếp biến thành mấy vạn kim tệ luôn.

Hơn nữa sau khi nữ thiên tài Tiêu Vận tăng giá thêm 100 vạn kim tệ, giá cả vẫn tiếp tục tăng trên diện rộng.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe những con số kia cứ tăng lên không ngừng, gần như ngoạc miệng ra mà cười. May mắn là có đầu bông đen che chắn, nếu không để Lạc Lạc thiếu gia thấy được bộ dáng này của nàng chắc chắn sẽ khóc ròng a.

” Băng, không nghĩ tới lông vũ của ngươi lại đáng tiền như vậy nha. Phỏng chừng sau này ta sẽ không phải buồn rầu vì thiếu tiền nữa rồi, hắc hắc.”

Băng Linh Huyền Diệu mặc dù không ở nơi này nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn như cũ có thể cùng hần tâm linh cảm ứng, nàng nói gì tự nhiên Băng Linh Huyền Diệu đều có thể nghe được.

” Chủ nhân, kỳ thực còn có rất nhiều dược liệu tinh thạch so với lông vũ của ta đáng giá hơn a, lần sau ta sẽ dẫn ngươi đi tìm.” Băng Linh Huyền Diệu vội vàng nói, vừa nghĩ tới sau này có khả năng sẽ bị vật lông đem bán, hần đã cảm thấy không rét mà run.

Hần không muốn trở thành chim trụ lông a, nếu vậy coi như oai nghiêm một đời mất sạch rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt cười hắc hắc: ” Dược liệu tinh thạch tất nhiên đáng tiền, bất quá lông của ngươi cũng đáng tiền a !”

Băng Linh Huyền Diệu: “ ”

” Phụ thân, thanh Băng Vũ ngươi nhất định phải mua cho ta a !” Tiêu Vận nghe thấy thanh âm báo giá liên tục vang lên, không khỏi cuống cuống.

61. Chương 61: Âm Ngươi Một Phát (3)

Tiêu Viễn Trình thấy Anh Dạ công chúa lười nhác ngồi ở đó không ra giá, dường như không có ý tranh cướp thanh Băng Vũ này.

Công chúa đã không có ý tranh đoạt, hần liền có thể thẳng tay làm tới rồi.

Tiêu Vận chính là nữ nhi hần sủng ái nhất, chính là niềm kiêu ngạo và hy vọng lớn nhất của Tiêu gia, cũng nhờ vào thiên phú của Vận nhi nên lão gia tử mới có chút coi trọng hần.

Cho nên chỉ cần Tiêu Vận có yêu cầu gì hần cũng đều tận lực thỏa mãn nàng.

” Hảo ! Mặc kệ giá cao bao nhiêu phụ thân cũng đều mua cho ngươi !” Tiêu Viễn Trình hào sảng nói.

Tiêu Vận nghe vậy lập tức cao hứng, tiếp tục đi đấu giá, xuất thủ hào phóng khiến người khác trợn mắt há mồm.

Cầm di nương thấy vậy có chút mất hứng, hừ lạnh một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhờ vào tinh thần lực cường đại, động tĩnh chung quanh dù rất nhỏ cũng rất khó tránh khỏi tai mắt của nàng, bởi vậy động tĩnh bên phía Tiêu Vận nàng đều nghe rõ ràng.

Trong lòng không khỏi cười lạnh, đều là nữ nhi ruột thịt, một người được sủng lên tận trời, một người bị ngược đãi đến cả nô tài cũng không bằng.

Hoàng Bắc Nguyệt lớn như vậy, trừ bỏ lúc Trưởng công chúa còn sống, Tiêu Viễn Trình vì lễ nghi nên cũng coi như vẫn còn được. Mà ngay khi Trưởng công chúa qua đời, thái độ Tiêu Viễn Trình so với người qua đường còn lãnh đạm hơn, ngay cả một mai thiết tộ cũng không cho nàng.

Còn Tiêu Vận thì sao ? Nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, cao cao tại thượng, muốn gì được đó.

Hừ, Tiêu Viễn Trình, một ngày nào đó ta sẽ khiến ngươi phải trả giá lớn cho những việc mình đã làm.

” 5000 vạn kim tệ !” Tiêu Vận phi thường khí phách tung ra cái giá trên trời khiến toàn trường kinh hãi.

Nàng kiêu ngạo đứng bên cửa sổ giống như một nàng công chúa, biết bao nhiêu thiếu gia tiểu thư quý tộc đều ngược nhìn làm cho lòng hư vinh của nàng được thỏa mãn. Giờ khắc này nàng cảm thấy chính mình là tâm điểm cho vạn người chú mục. Thân phận thứ nữ giờ khắc này cũng có vẻ mờ nhạt đi một chút.

Trong phòng đấu giá mọi người đều trở mắt nhìn nhau.

Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu phi thường quý giá, nhưng chỉ có tác dụng tốt nhất với người có bản thể nguyên khí là Băng mà thôi.

Hơn nữa nó không có tác dụng quá lớn đối với cao cấp Triệu hoán sư, chỉ có từ Lục Tinh Triệu hoán sư trở xuống mới có thể phát ra uy lực lớn nhất.

Mọi người tranh đoạt thật ra cũng chỉ là vì tính hi hữu của nó, dù gì cũng là Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu a, để sưu tầm cũng tốt, để làm bảo vật gia truyền cũng được mà.

Nhưng nếu lấy tận 5000 vạn kim tệ đi đấu giá, đầu óc ắt hẳn là bị nước vào rồi. (chập mạch a~)

Cũng đúng thôi, Tiêu Vận người ta là thiên tài có thiên phú tốt nhất của Tiêu gia trong mấy trăm năm qua a, bản thể nguyên khí cũng vừa vận là Băng thuộc tính, nếu có được Băng Vũ thì thực lực sẽ tăng lên không ít, bởi vậy Tiêu gia cũng chỉ có thể chơi lớn một bữa.

Sau khi giá 5000 vạn kim tệ được đưa ra, cũng không có tên thần kinh nào muốn ra giá nữa.

Tiêu Vận dương dương đắc ý nhìn Lô Ly Ti gõ chùy đấu giá, thanh Băng Vũ kia giờ đã là của nàng rồi.

” Chúc mừng Tiêu Vận tiểu thư đã mua được Băng Vũ.” Lô Ly Ti cười khanh khách nói.

Thấy buổi bán đấu giá đã kết thúc, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chậm rãi đứng lên, đến phòng nghỉ ngơi phía sau sân khấu giúp Tiết Triệt ký kết bản mệnh khế ước với Hồng Thù.

Trong phòng nghỉ ngơi, An quốc công phụ tử sớm chờ ở nơi đó, ngoài ra còn có tộc trưởng Bồ Cát Nhĩ gia tộc Tái Tư, nữ đầu giá sư Lô Ly Ti, Thái tử Chiến Dã cùng với Anh Dạ công chúa.

Đầu Hồng Thù kia bị nhốt bên trong lồng sắt, trên người hồng quang ẩn hiện, tràn ngập sát khí, đôi mắt tràn ngập hận thù nhìn đám người xung quanh.

Bát mâu (tám cái chân) mang theo gai nhọn sắc bén liên tục vung lên, từng đạo lôi quang ẩn hiện xung quanh thân thể, tạo thành một cái lĩnh vực phòng vệ chính mình.

Chỉ nhiều đó cũng đã đủ thấy thực lực của đầu Hồng Thù này mạnh đến mức nào.

62. Chương 62: Âm Ngươi Một Phát (4)

Tiết Triệt thấy vậy thần sắc càng trở nên kích động.

Mạnh, quá mạnh mẽ !

Hắn có thể tưởng tượng được không bao lâu nữa, đầu Hồng Thù này sẽ triệt để thần phục dưới chân mình, mặc hắn điều động ! Điều này so với việc tự mình ký kết khế ước với Linh thú vẫn an toàn hơn a.

Bình thường cùng Linh thú ký kết khế ước đơn giản là lợi dụng lẫn nhau, bởi vậy Triệu hoán sư vẫn phải luôn đề phòng Linh thú cản trở.

Nhưng đầu Hồng Thù này thì khác, nó đã bị Hí Thiên đại nhân hàng phục, cùng hấn ký kết khế ước đã không còn là trợ giúp lẫn nhau nữa mà là Hồng Thù đối với hấn cúi đầu xưng thần !

Hồng Thù dường như biết Tiết Triệt sắp nô dịch nó, cả người lôi quang bùng lên, sát khí trong mắt ánh tăng vọt, hung hăng nhìn Tiết Triệt. Hai chân trước không ngừng đập vào lồng sắt, giống như muốn lao ra đem Tiết Triệt xé nát thành từng mảnh.

Thấy Linh thú cấp mười một này nổi giận, Tiết Triệt cũng nuốt nuốt mấy ngụm nước miếng, trong lòng có chút run rẩy.

Đúng lúc này, Lạc Lạc thiếu gia đẩy cửa bước vào, sau lưng hấn là một hắc bào nhân thần bí, một thân khí tức thanh lãnh.

Thân hình nhỏ nhắn, nhưng lại ẩn chứa khí tức cường giả, vừa tao nhã lại vừa lãnh khốc. Nàng vừa tiến vào, đầu Hồng Thù đang loạn động kia lập tức yên tĩnh lại sau đó lập tức lui về sau, lôi quang thiểm động càng thêm dày đặc, bất mầu co lại bày ra một tư thế tự vệ, trong mắt mang vẻ kiêng kỵ.

Từ ngông cuồng tự đại đến khúm núm e ngại, tất cả chỉ vì một người xuất hiện mà thôi.

Chiến Dã không khỏi chăm chú nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, thầm nói: “ Tên Hí Thiên này quả nhiên rất lợi hại, cũng chỉ có Linh thú bị nàng hàng phục mới biết thực lực của nàng rốt cuộc đáng sợ dường nào !”

” Hí Thiên đại nhân !” Tiết Triệt hào hứng đi qua, đối với nàng thi lễ: ” Phi thường cảm tạ ngài !”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt gật đầu, trong phòng nghỉ nhiều đại nhân vật như vậy mà nàng đều coi như không thấy, cao ngạo như thế lãnh khốc như thế, nhưng mọi người đều cảm thấy rất bình thường.

Cường giả có tiền vốn để kiêu ngạo, họ đáng được mọi người tôn kính !

Nàng đi tới trước lồng sắt, lãnh đạm nói: ” Bắt đầu đi.”

Vừa nói xong, nàng liền mở ra lớp phòng vệ nguyên khí trên lồng sắt. Hành động này của nàng lập tức đều khiến đám người trong phòng nghỉ giật thót.

Anh Dạ công chúa lớn tiếng nói: ” Này ! Cẩn thận lôi điện chung quanh hấn !”

Lúc này thấy Anh Dạ công chúa cùng Tiêu Vận tranh giành, ấn tượng của Hoàng Bắc Nguyệt đối với vị công chúa này là hờ hững, điệu ngoa. Nhưng lúc này Anh Dạ công chúa mặc dù giọng điệu vẫn có chút vô lễ, nhưng cũng chỉ vì sợ nàng bị Hồng Thù thương tổn.

” Không có gì.” Nàng nhàn nhạt nói, giọng nói so với lúc đầu nói chuyện với Anh Dạ công chúa không biết nhu hòa bao nhiêu lần.

Anh Dạ công chúa chớp chớp mắt, có chút không nói nên lời, thầm nghĩ: “ Người này thật là kỳ quái, khẩu khí như thế nào lại nhu hòa hơn rồi ?”

Lồng sắt mở ra, Hồng Thù vẫn còn sợ hãi uy áp trên người Hoàng Bắc Nguyệt, nào dám ho he động đậy gì. Chỉ cần nhớ tới lực lượng đáng sợ ngày hôm qua, Hồng Thù đáng thương quả thật không dám chọc tên điên này nổi giận nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay, đặt trên lưng Hồng Thù, dưới đầu bóng màu đen che chắn chỉ hơi lộ ra vài đầu ngón tay trắng nõn xinh xắn, cùng một chỗ với giáp xác đỏ rực của Hồng Thù quả thực vô cùng chói mắt.

Ánh mắt của Chiến Dã bất tri bất giác đã bị vài đầu ngón tay của nàng hấp dẫn.

Nàng quả nhiên là một vị nữ tử, hơn nữa tuổi vẫn còn rất nhỏ.

Nàng đến cùng là từ đâu đến ? Nhỏ tuổi như thế đã có thực lực mạnh mẽ như vậy.

63. Chương 63: Âm Người Một Phát (5)

Gia tộc lớn làm bối cảnh, cao nhân chỉ đạo, chỉ cần thiếu một thứ cũng rất khó để tu luyện đến cái cảnh giới này.

” Đến đây đi.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiết Triệt.

Tiết Triệt trong lòng run lên, lực sát thương Hồng Thù quả thực quá lớn, nếu như tới gần không cẩn thận làm nó nổi giận, hẳn sẽ bị lôi điện oanh kích đến thi cốt vô tồn. (thân thể xương cốt đều không còn sót lại)

Nhưng lúc này nếu như hắn biểu hiện nhu nhược thì Hí Thiên đại nhân chắc chắn sẽ rất thất vọng, tiền đồ sáng sủa của hắn sau này cũng vì vậy mà phá hủy.

Tiết Triệt khẽ cắn răng, cuối cùng cũng đánh bạo bước đến.

” Bắt đầu ký khế ước đi.”

Tiết Triệt nuốt nước miếng, gật đầu, chậm rãi đưa tay ra đặt lên lưng Hồng Thù, thử dè xuống một chút, xác định không có chuyện gì mới bắt đầu đọc khế ước văn, cùng Hồng Thù ký kết bản mệnh khế ước.

Một luồng kim quang nhàn nhạt từ trong lòng bàn tay của Tiết Triệt chảy ra, lặng lẽ dung nhập vào trong thân thể của Hồng Thù, rốt cục khiến nó chân chính thần phục.

Không ai thấy được, ngay thời điểm kim quang hiện lên, một đoàn hắc khí mỏng manh từ tay của Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhanh chóng dung nhập vào thân thể của Hồng Thù.

Hừ, xem ta âm chết người thế nào !

” Thành công rồi !” Tiết Triệt đã có thể cảm nhận được khí tức của Hồng Thù, thử phát ra tiếng kêu gọi thì Hồng Thù cũng đáp lại.

Hắn cuối cùng cũng trở thành chủ nhân của một đầu Linh thú cấp mười một, đã chân chính bước vào hàng ngũ cao thủ bên trong Nam Dục quốc.

Trên mặt hồng quang nở rộ, Tiết Triệt lập tức hướng Hoàng Bắc Nguyệt khom lưng 90 độ: ” Đa tạ Hí Thiên đại nhân !”

” Không cần cảm ơn, chúc mừng Tiết công tử.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói, nàng trời sinh tính cách lãnh đạm, không thích náo nhiệt, bởi vậy chỉ hơi gật đầu liền bỏ đi.

Vẫn kiêu ngạo như lúc tới vậy.

” Hí Thiên đại nhân !” Lạc Lạc chạy vội theo, lấy thẻ Rum có ký hiệu của Bồ Cát Nhĩ gia tộc giao cho nàng:

” Đây là tiền đấu giá ngày hôm nay, chúng ta cũng không có lấy tiền thuê, tổng cộng là 30000 vạn kim tệ !”

Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy thẻ Rum, trong lòng có chút mừng thầm, đây chính là 30000 vạn kim tệ a, trong vòng một ngày liền kiếm được 30000 vạn kim tệ, cuối cùng nàng cũng thoát khỏi kiếp khổ rồi.

Tất cả những thứ này đều là nhờ công lao của Lạc Lạc, không có hắn kiến nghị giúp nàng bán đấu giá, nàng hiện giờ chắc chắn đang phát sầu vì thiếu tiền rồi.

Nghĩ vậy, Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay vỗ bả vai của Lạc Lạc: ” Đa tạ !”

Lạc Lạc gương mặt tuần tú lập tức đỏ bừng như tôm luộc, nhỏ giọng lí nhí: ” Không cần cảm ơn, ta rất vui khi có thể giúp được cho ngài.”

Chưa đợi Hoàng Bắc Nguyệt đáp lại, thanh âm của Thái tử Chiến Dã đã từ phía sau truyền đến: ” Hí Thiên các hạ, cung yến tối nay kỳ vọng người quang lâm.”

” Ta đã biết, đa tạ Thái tử điện hạ thịnh tình như vậy.”

Đối với vị Thái tử lãnh khốc này, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có ác cảm gì. Người này thực lực mạnh mẽ nhưng không có cuồng vọng kiêu căng.

Nàng ghét nhất đám người như Tiết Triệt, Tiêu Vận, thực lực không được bao nhiêu cũng bày đặt kiêu căng phách lối.

” Hí Thiên các hạ, người tham gia cung yến cũng không thể mặc hắc bào cũ kĩ như vậy a.” Anh Dạ công chúa liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt nói.

Thực sự là không thể tin nổi, một cường giả Cửu Tinh Triệu hoán sư sao lại có thể mặc một cái áo khoác bất nhập lưu như vậy được ?

Nghe Anh Dạ công chúa nói, Hoàng Bắc Nguyệt quả thật cũng hơi xấu hổ, tham gia cung yến, cho dù nàng cuồng vọng như thế nào đi nữa cũng phải bày tỏ một chút đối tôn trọng đối với Hoàng Thượng chứ.

Ít nhất thì quần áo cũng phải nghiêm chỉnh hơn một chút.

64. Chương 64: Âm Ngươi Một Phát (6)

Nàng nhàn nhạt gật đầu, lãnh khốc xoay người rời đi.

Lạc Lạc có chút mất hứng nói: ” Hí Thiên đại nhân mặc như vậy cũng rất dễ nhìn a ! Kén chọn như người có gì tốt chứ ?”

” Ta không có nói chuyện với ngươi !” Anh Dạ công chúa trừng mắt nhìn Lạc Lạc, ngẩng đầu uốn ngược đi ra ngoài.

Lạc Lạc tức giận đến mức gương mặt thanh tú đỏ bừng lên, đấm ngực giậm chân.

” Lạc Lạc.” Một thanh âm uy nghiêm từ phía sau vang lên, Tái Tư tộc trưởng đi lên phía trước, vỗ bả vai Lạc Lạc: ” Lần này ngươi làm rất tốt a.”

Lạc Lạc lập tức mặt mày hớn hở, nhân cơ hội bàn điều kiện: ” Nếu vậy phụ thân đáp ứng để ta trở thành một tên dong binh đi !”

Tái Tư tộc trưởng lắc đầu, Lạc Lạc thực lực có bao nhiêu hẳn là người rõ ràng nhất. Thiếu niên thường kích động, tràn ngập tinh thần mạo hiểm, nhưng nếu sơ suất gặp phải nguy hiểm thì tùy thời đều mất mạng a.

Dong binh đều là dân liếm máu trên lưỡi đao mà sống, Lạc Lạc hiện tại vẫn còn nhỏ, khi trưởng thành hẳn mới có thể hiểu nỗi khổ tâm của kẻ làm cha này.

” Sự tình làm dong binh sau này hãy nói đi, phụ thân hiện tại giao cho ngươi một nhiệm vụ.”

Nghe được nửa câu đầu, khuôn mặt tươi cười của Lạc Lạc ngay lập tức xụ xuống, nhưng sau khi nghe nửa câu sau, hẳn mở to hai mắt: ” Nhiệm vụ gì a ?”

” Vị Hí Thiên đại nhân kia thực lực cường hãn, phụ thân hi vọng ngươi có thể cùng nàng tiếp xúc nhiều một chút, nếu như có thể lôi kéo nàng đầu nhập vào gia tộc ta là tốt nhất.”

” Cùng nàng tiếp xúc ư.....” Tựa hồ là nghĩ tới điều gì, Lạc Lạc trên mặt có chút mất tự nhiên, đỏ bừng lên. (Lạc Lạc suốt ngày đỏ mặt hoài, yêu quá

” Sao vậy ?”

” Nga ~, không có gì.” Lạc Lạc vội vàng lắc đầu:

” Yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo cùng Hí Thiên đại nhân trở thành bằng hữu !”

Trở thành bằng hữu ? Tái Tư cười khở trong lòng, một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư làm sao có thể dễ dàng trở thành bằng hữu cùng một tên nhóc ngay cả Nhất Tinh Triệu hoán sư đều không phải đây ?

Hắn đưa con trai này cái gì cũng tốt, duy chỉ có suy nghĩ là quá ngây thơ rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trong phòng thị Bó Cát Nhĩ đi ra ngoài, đang suy nghĩ nên đi nơi nào mua mấy bộ quần áo thì một chiếc xe ngựa bỗng nhiên dừng lại bên người nàng.

Trên xe nhảy xuống một thiếu nữ vóc người yểu điệu, khuôn mặt diễm lệ, chính là Tiêu Vận.

” Hí Thiên đại nhân, ngài ở nơi nào, để ta đưa ngài về.” Tiêu Vận phi thường ân cần nói.

Ta ở Trường công chúa phủ đây, người dám đưa ta về không ?

Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn nàng một cái, giọng nói khàn khàn lạnh nhạt: ” Không cần.”

” Hí Thiên đại nhân, Vận nhi lấy được Băng Vũ của ngài, bọn ta cảm thấy phi thường vinh hạnh, muốn mời ngài ăn một bữa cơm, không biết đại nhân có thể nể chút mặt mũi này không ?”

Tuyết di nương cũng xuống xe, vạn phần nhiệt tình mời nàng.

” Ta có việc.” Lạnh lùng ném ba chữ, Hoàng Bắc Nguyệt vòng qua bọn họ rời đi.

Nể mặt mũi của người ? Mặt mũi của người đáng giá mấy đồng tiền ?

Tiêu Vận nhìn bóng lưng của nàng, cả người đều tỏa ra khí tức của cường giả, khiến người ta không dám lại gần.

Trên mặt Tiêu Vận vừa hâm mộ vừa ghen tỵ:

” Nương, ta khi nào mới có thể trở thành là Cửu Tinh Triệu hoán sư đây ?”

Chỉ cần nàng thành Cửu Tinh Triệu hoán sư, cho dù chỉ là thứ nữ cũng sẽ khiến ọi người phải ngược nhìn.

” Yên tâm, nương sẽ làm mọi cách giúp người đạt được ước nguyện.” Tuyết di nương thấp giọng nói: ” Trước mắt Tiêu Dao vương cũng tới, nương đã phái người chuẩn bị một món lễ lớn đưa cho hắn, thỉnh hắn vì người luyện chế một viên Tẩy Tủy Đan.”

” Tẩy Tủy Đan !?” Tiêu Vận vừa mừng vừa sợ:

” Nương, người nói thật sao ?”

Tẩy Tủy Đan là đan dược phi thường trân quý, luyện chế rất khó, coi như một vị Lục phẩm Luyện dược sư thì tỷ lệ thành công cũng chỉ có khoảng 30% mà thôi.

65. Chương 65: Âm Người Một Phát (7)

Viên đan dược này không chỉ cần rất nhiều dược liệu quý giá, hơn nữa còn phải được luyện chế tại thời điểm vật đổi sao dời, nhật nguyệt luân phiên. Đó là lúc thiên địa linh khí thịnh vượng nhất.

Có thể nói, một năm chỉ có một cơ hội để luyện chế loại đan dược này, mặc dù cũng không có gì tổn hại đối với Luyện dược sư, bất quá quá trình luyện chế quá mức rườm rà, hơn nữa tỷ lệ thành công quá nhỏ, cho nên nhiều năm như vậy cũng chỉ ngẫu nhiên có 2, 3 viên đan dược thành công mà thôi.

Thế nhưng một khi thành công, muôn vàn chỗ tốt sẽ ập đến a.

Tẩy Tủy Đan có thể để bù đắp lại thiên phú Tiên Thiên, tẩy tủy dịch kinh. Một người nguyên bản thiên phú bình thường chỉ cần phục dụng Tẩy Tủy Đan liền có khả năng đi vào hàng ngũ thiên tài.

Dùng thiên phú hiện tại của Tiêu Vận, nếu như có thể phục dụng Tẩy Tủy Đan, chỉ cần mười năm nhất định có thể tiến vào cảnh giới Cửu Tinh Triệu hoán sư.

Đến lúc đó, nàng sẽ là nữ Triệu hoán sư có thực lực Cửu Tinh duy nhất của Nam Dục quốc.

” Bất quá Vận nhi a, Tiêu Dao vương sẽ không dễ dàng giúp người khác luyện đan, cho dù Hoàng Thượng đi cầu hắn cũng chưa chắc sẽ đáp ứng.”

” Vậy, vậy làm sao bây giờ ?” Tiêu Vận lập tức cuống lên.

Tuyết di nương lộ ra nụ cười gian: ” Yên tâm đi, nếu không chắc chắn, nương làm sao dám sai người đi tặng lễ cơ chứ ?”

Tiêu Vận vui vẻ: ” Nương, người có biện pháp sao ?”

Tuyết di nương sợ nhiều người nghe được nói chuyện của bọn họ, liền đem Tiêu Vận kéo lên trên xe ngựa, hạ giọng nói.

” Trưởng công chúa khi còn tại thế, từng có ân với Tiêu Dao vương. Bởi vậy hắn đã nói qua, chỉ cần Trưởng công chúa mở miệng, dù là núi đao biển lửa hắn cũng đều nhảy xuống.”

Tiêu Vận mở to mắt: ” Nương, làm sao người biết nhiều như vậy ?”

Tuyết di nương âm lãnh cười: " Hừ, lúc trước ta đi theo bên người của tiện nhân Huệ Văn kia rất nhiều năm, những chuyện ấy cũng không qua mắt ta được đâu."

" Nhưng Trưởng công chúa bây giờ đã chết rồi a !"

" Nàng chết nhưng vẫn còn con gái nàng ! Tiêu Dao vương là người trọng tình nghĩa, chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng, hẳn nhất định sẽ đáp ứng."

" Lại muốn ta phải đi tìm tên phế vật kia nữa sao, chỉ cần trông thấy nàng ta liền tức điên lên ! Rõ ràng là một tên rác rưởi vậy mà dám chiếm lấy thân phận dòng chính nữ, đáng hận mà !" Tiêu Vận nhớ tới Hoàng Bắc Nguyệt liền nổi giận đùng đùng.

Tuyết di nương vỗ vai nàng, an ủi: " Vận nhi, phải biết nhẫn nhịn thì mới thành đại nghiệp được."

Tiêu Vận hừ một tiếng.

Tuyết di nương nói: " Đợi nương hỏi thăm hành tung của Tiêu Dao vương một chút, tìm thời gian, người liền mang theo phế vật kia đi ra ngoài, gặp Tiêu Dao vương, nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt."

" Nương, Tiêu Dao vương có tiền có thế, lại có thân phận Luyện được sư lừng lẫy như vậy, so với cái tên Tiết Triệt kia tốt hơn nhiều nga." Tiêu Vận bỗng nhiên về mặt ngưng ngừng nói.

Tuyết di nương nhìn nàng nháy mắt, sau đó cười cười nhéo nhéo gương mặt của nàng: " Nương còn không biết tâm tư của người sao ?"

" Nương, người chê cười ta !" Tiêu Vận hờn dỗi.

Tuyết di nương vui mừng sùng ái cười: " Nương sao lại cười nhạo người chứ, người có tâm tư này, nương cao hứng còn không kịp nữa là. Người nếu như có thể gả cho Tiêu Dao vương, nương cũng không cần nhìn về mặt người Tiêu gia mà sống nữa ! Á tiện nhân kia chỉ cần bên tai phụ thân người thổi gió vài câu thì hẳn đã nghe theo rồi, nương quả thật đã không còn hy vọng gì với hắn nữa, chỉ còn trông cậy vào người thôi a."

" Nương, người yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho Tiêu Dao vương thích ta !" Tiêu Vận son sắt nói.

Có Tiêu Dao vương làm chỗ dựa, cả phụ thân đều phải nhìn sắc mặt của bọn họ mà làm việc nha !

Tuyết di nương hớn hỏ nói: " Bất quá tên Tiết Triệt kia người cũng khoan bỏ vội, dù sao thế lực của An quốc công phủ cũng rất lớn."

" Nương, ta biết rồi ! Bằng mọi lực của nữ nhi người, nhất định sẽ làm cho Tiết Triệt khăng khăng một mực, mà Tiêu Dao vương cũng không thể không cưới ta a !"

66. Chương 66: Âm Người Một Phát (8)

Tiêu Vận đối với vẻ bề ngoài của mình phi thường tự tin. Nàng mới mười sáu tuổi đã là đại mỹ nữ số một số hai ở Lâm Hoài thành, hơn nữa còn có thực lực Tam Tinh Triệu hoán sư, chỉ cần như vậy đã làm không biết bao nhiêu nam nhân khuynh đảo vì nàng rồi.

Tiêu Dao vương thoát nhìn phong lưu nho nhã, cũng không khó tiếp cận, chỉ có Thái tử Chiến Dã mới thật sự là lãnh khốc, cho tiền nàng cũng không dám lại gần.

Tuyết di nương cùng Tiêu Vận cũng không biết, những lời bọn họ nói đã bị Hoàng Bắc Nguyệt nghe không sót một chữ.

Chỉ cần Bằng Vũ ở bên cạnh Tiêu Vận, Bằng Linh Huyền Diệu có thể thông qua linh hồn biết được tất cả mọi việc xảy ra ở phụ cận nàng, đây chính là một trong những năng lực của siêu cấp linh thú – Điểm Hồn Thuật !

Trong Bằng Vũ có chứa nguyên khí của hắn, có thể cùng hắn tương thông, tuy nhiên chỉ có hắn nắm giữ tin tức của phân thể (một phần của thân thể), người khác nếu muốn thông qua Bằng Vũ quan sát hắn thì chỉ có thể phí công vô ích mà thôi.

Độc nhất phụ nhân tâm (lòng dạ đàn bà là độc ác nhất), tuy chỉ mới tới có vài ngày nhưng Hoàng Bắc Nguyệt đã biết, đáng sợ nhất không phải là Cầm di nương nghĩ gì cũng đều viết lên mặt mà là nụ cười diện hồ (hồ mặt cười, ý chỉ loại người mưu mô xảo quyệt) Tuyết di nương.

Nàng tuy rằng tính tình kiêu ngạo lãnh khốc nhưng cũng chưa từng khinh thường kẻ thù của mình. Lật thuyền trong mộng, sự tình như vậy nàng nhìn thấy nhiều lắm rồi.

Nữ nhân là sinh vật đáng sợ nhất trên thế giới này, nàng biết chính mình cũng là người đáng sợ, cho nên đối với Tuyết di nương đồng dạng tâm cơ thâm trầm, nàng cũng phải dùng chút thủ đoạn nhỏ mới được.

Một cái Băng Vũ, vừa lấy được 5000 vạn kim tệ, vừa có thể tùy thời giám sát động tĩnh của hai mẹ con này, giao dịch như vậy nàng cảm thấy rất có lời.

” Nha đầu ngu ngốc, muốn lợi dụng ta sao, xem ta chơi chết ngươi !” Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt đi tới một cửa hàng quần áo.

Áo khoác đương nhiên là trang bị không thể thiếu, không có áo khoác làm sao giả trang thần bí được ? Bởi vậy nàng cố ý chọn hai cái áo bào rộng, có thể đem thân hình hoàn toàn bao phủ.

Lại mua hai bộ trường bào màu đen tuyệt đẹp, tuy nhiên, thẩm mỹ về quần áo ở cái thời đại cũng có chênh lệch nhất định đối với sở thích của nàng, tâm tư vừa động, nàng liền gọi lão bản.

Hiện giờ cả tòa thành này đều biết gần đây xuất hiện một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư, cả người mặc hắc sắc đầu bông, che kín toàn thân.

Từ lúc Hoàng Bắc Nguyệt tiến vào, lão bản cùng tiểu nhị đã bắt đầu thấp thỏm, những khách nhân khác trong cửa hàng cũng hoàn toàn im lặng, không dám thở mạnh, toàn bộ ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào nàng.

Nghe được Hoàng Bắc Nguyệt kêu, lão bản lập tức chạy như bay tới, dè dặt hỏi: ” Đại nhân, ngài có gì phân phó sao ?”

” Tiệm của các ngươi có thể may quần áo dựa theo bản vẽ không ?”

” Có thể, đương nhiên là có thể !” Cho dù không thể, chỉ cần vị đại nhân này muốn thì hẳn cũng phải ráng làm cho được a.

” Tốt lắm, ta vẽ hai mẫu thiết kế, các ngươi xem rồi mau chóng may cho ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới bên quầy, cầm bút chì, soạt soạt vẽ ra hai bản thiết kế trên tờ giấy trắng đưa cho lão bản, thuận tiện đặt một túi tiền vàng ở trên quầy.

Lão bản hai tay nhận lấy bản vẽ, nhìn không chớp mắt, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy loại trang phục quái dị này.

” Bao lâu thì hoàn thành ?”

” Hai ngày, hai ngày là được rồi.” Bình thường nếu là yêu cầu của vị đại nhân này, hắn sẽ nói là một ngày, tuy nhiên phong cách của hai bản thiết kế này bọn họ từ trước tới nay chưa từng gặp qua, bởi vậy cần nghiên cứu thêm một ngày.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, hai ngày coi như là tốc độ phi thường nhanh rồi, nàng cũng không gấp lắm.

“Đa tạ.” Hướng lão bản nói cảm ơn, Hoàng Bắc Nguyệt cầm quần áo vừa mới mua ly khai.

Sau đó nàng vừa đi đến phường thị Bồ Cát Nhĩ mua một cái nệm giới cấp thấp, mặc dù vậy giá cả đã hơn 1000 vạn kim tệ !

67. Chương 67: Cung Đình Dạ Yến (1)

Nệm giới cấp thấp đã như vậy, nệm giới cấp cao thì quả thật chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Nàng đột nhiên cảm giác dù bản thân có 30000 vạn kim tệ thì vẫn sẽ là người nghèo a.

Sau khi quăng hết đồng đồ linh tinh vào trong nẹp giới, nàng trở về Trưởng công chúa phủ.

Lặng lẽ tiến vào Lưu Vân Các, nàng liền nhìn thấy Đông Lăng đang lo lắng đi tới đi lui trong sân.

Vừa lúc nàng cũng có mua chút đồ vật cho Đông Lăng, tranh thủ cung yến chưa bắt đầu thì lấy cho nàng xem trước vậy.

” Đông Lăng, nhìn xem ta có cái gì nè.”

” Tiểu thư !” Đông Lăng vừa trông thấy nàng thì vội vã chạy lại: ” Ngài cuối cùng cũng đã trở lại a !”

” Đã xảy ra chuyện gì ?” Hoàng Bắc Nguyệt sầm mặt lại, ý nghĩ đầu tiên chính là lại có người đến Lưu Vân Các tìm Đông Lăng bắt nạt.

Nàng đã lén lút nói với Bội Hương bảo ả không cho dám hạ nhân đến Lưu Vân Các gây sự rồi mà, chẳng lẽ chỉ một chút chuyện như vậy mà ả cũng không làm được.

Bắt nạt nàng cũng không sao nhưng tuyệt đối không được bắt nạt Đông Lăng !

” Là ai khi dễ ngươi ? Ta đi giáo huấn hắn !” Lấy thực lực của nàng, muốn thần không biết quỷ không hay giết một người thì so với việc bóp chết con kiến còn đơn giản hơn !

Đông Lăng ngăn ra, lập tức lắc đầu nói: ” Không có người nào khi dễ ta, hai ngày nay không có người nào dám đến, mà người trong phủ cũng sẽ không chủ động gây sự với ta giống như trước đây.”

” Vậy rốt cục là chuyện gì a ?” Không có ai đến gây sự là được rồi.

Nàng thường xuyên đi ra ngoài, không thể lúc nào cũng bảo vệ Đông Lăng được. Tiểu nha đầu này lòng dạ lương thiện, lại trung thành với nàng, nhiều năm như vậy cũng không hề bỏ rơi nàng, bởi vậy nàng cũng không muốn để Đông Lăng phải chịu khổ nữa.

Đông Lăng kéo nàng đi vào phòng, vừa đi vừa nói: ” Nhị tiểu thư mới vừa phái người đến đưa tới những đồ vật này.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghi hoặc, Tiêu Vận tặng đồ cho nàng ? Không lẽ hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao ?

Nàng đi vào phòng liền thấy có hai bộ y phục mới cùng một số đồ nữ trang đặt chỉnh tề trên giường.

Thật là tặng đồ a.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy một bộ y phục lên xem thử. Quần áo chất liệu không tệ, đều là tơ lụa Vân La Hòa, chỉ có tiểu thư gia đình giàu có mới mặc nổi.

Trong lòng nàng thầm nghĩ Tiêu Vận kia uống lộn thuốc rồi sao, hay đây là đang lấy lòng nàng để chuẩn bị đi gặp Tiêu Dao vương ?

Đông Lăng sắc mặt lo lắng nói: ” Nhị tiểu thư muốn tiểu thư ăn vận đẹp một chút để buổi tối tham gia cung yến !”

” Cái gì ?” Hoàng Bắc Nguyệt mở to hai mắt: ” Chẳng phải bọn họ bảo ta thân mang trọng bệnh để lấy lan nên không cho ta ra khỏi cửa sao ?”

” Ta cũng đã nói lại như thế, chỉ là nhị tiểu thư nói bất kể thế nào thì người cũng phải đi cung yến a !”

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ thầm, lần này quả thật có chút làm khó nàng rồi. Cho dù nàng mạnh mẽ đến đâu thì cũng không thể phân thân nha.

Dùng thân phận Hoàng Bắc Nguyệt đi theo Tuyết di nương tiến cung ? Hay là dùng thân phận Hí Thiên tiến cung, ài, cái nào cũng không thể từ chối được a.

Nếu nói không đi, Tiêu Vận nha đầu này khẳng định không đồng ý.

Có thể tốt bụng đưa cho nàng đưa quần áo, còn bảo nàng tham gia cung yến, Hoàng Bắc Nguyệt biết chắc rằng các nàng có dụng ý khác. Do vậy có đi hay không cũng không tới lượt nàng quyết định được.

Nếu vào lúc này lại xảy ra xích mích với Tiêu Vận thì sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của nàng, mà nếu không muốn gây động tĩnh quá lớn thì nàng cũng chỉ có thể để lộ ra thân phận Hí Thiên mà thôi.

Không được ! Thân phận bại lộ sớm như vậy thì phải nhanh chóng giết Tiêu Vận cùng Tuyết di nương, như vậy thì lợi cho bọn họ quá rồi.

Chính bọn họ đã hại Hoàng Bắc Nguyệt, rồi còn mối thù của Trương công chúa nữa, nàng nhất định phải bắt đám người này trả giá gấp mười lần.

68. Chương 68: Cung Đình Dạ Yến (2)

Trong lòng chậm rãi tính toán, Hoàng Bắc Nguyệt cũng lấy hết đồng hồ vừa mới mua từ trong nạp giới ra, làm Đông Lăng nhìn đến tròn tròn mắt.

” Tiểu thư, đó là nạp giới ư ?” Đông Lăng dụi dụi mắt, cứ ngỡ mình đang mơ.

Giá trị của một cái nạp giới nàng rất rõ ràng.

Mà tình trạng kinh tế của bọn họ nàng cũng rất rõ ràng.

” Chỉ là nạp giới cấp thấp mà thôi, Đông Lăng, chuyện đến nước này ta cũng không gạt người nữa. Ta hôm nay sẽ tham dự cung yến, thế nhưng người cũng phải đi !”

Đông Lăng gật đầu: ” Đông Lăng sẽ đi theo phục vụ tiểu thư, tuyệt đối không để cho tiểu thư mất mặt.”

Khi tiến cung tham gia cung yến thì nhất định sẽ chạm mặt rất nhiều tiểu thư thiếu gia quý tộc. Bọn họ từ nhỏ sống trong nhung lụa, tỳ nữ bên người thành đoàn, mà thân là dòng chính nữ của Trương công chúa phủ, đường đường Bắc Nguyệt quận chúa nếu như không có một nha hoàn nào đi theo thì thật sự rất mất thể diện a.

Từ nhỏ Đông Lăng đã được Trương công chúa điện hạ dạy lễ nghi cung quy cùng một chút võ thuật phòng thân. Chỉ cần nàng còn sống nhất định sẽ không để cho người khác bắt nạt tiểu thư !

Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy bộ trường bào màu đen mới mua, quay đầu nhìn Đông Lăng nở nụ cười: ” Không phải muốn người đi hầu hạ ta.”

” A ? Vậy nô tỳ phải làm gì ?” Đông Lăng không hiểu, nàng là nha hoàn, không đi hầu hạ tiểu thư thì làm gì ?

” Chuyện này từ từ nói, trước tiên người thử xem bộ y phục này có vừa người không.”

Đông Lăng mặc dù lớn hơn nàng một hai tuổi, thế nhưng hai năm nay luôn phải chịu ức hiếp, mà đồ ăn ngon thì nàng đều để cho Hoàng Bắc Nguyệt, bản thân chỉ ăn một chút bánh bao mà thôi. Vốn đang tuổi ăn tuổi lớn mà cứ ăn như vậy khiến nàng bị thiếu dinh dưỡng, phát dục không tốt, bởi vậy thoạt nhìn cùng Hoàng Bắc Nguyệt không chênh lệch bao nhiêu.

Lời tiểu thư dặn dò Đông Lăng chưa bao giờ hỏi nhiều, vừa định cầm quần áo đi thay, nàng có chút cau mày: ” Tiểu thư, đây là nam trang mà.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đúng là nam trang. Nữ trang quá sắc sỡ, nàng trời sinh không thích màu mè, người của thế giới hắc ám là vậy, họ đều luôn tránh xa màu sắc rực rỡ chốn thị thành.

Nàng thích màu đen, cũng là màu của bóng đêm, lạnh khốc, màu sắc của tuyệt vọng.

” Rất vừa vặn đó.” Một thân hắc sắc nam trang làm Đông Lăng thoạt nhìn có chút anh khí, không hổ là lúc bé có học qua võ thuật.

Hoàng Bắc Nguyệt lại đem đầu bông đen mới mua choàng thêm cho nàng, đem vành nón kéo thấp xuống rồi đi tới đi lui đánh giá, ân, rất giống.

Tuy nhiên vẫn còn thiếu chút sát khí.

” Tiểu thư, người rót cuộc muốn làm gì a ?” Đông Lăng triệt để bị nàng làm ơ hồ rồi, mặc một thân quần áo kỳ quái như vậy nếu để cho người khác thấy được thì họ sẽ bảo nàng bị điên mất.

” Ta muốn người mặc bộ quần áo này đi tham gia cung yến !”

” Làm sao được cơ chứ.” Đông Lăng xốc vành nón lên, thở phì phò: ” Tiểu thư người đừng náo loạn nữa, người trong cung làm sao có khả năng để ta mặc bộ đồ kỳ quái này đi vào được.”

Hôm nay tiểu thư lại làm sao nữa đây. Bình thường Trưởng công chúa có nói thế giới bên ngoài rất loạn, không nên để tiểu thư đi lung tung. Mà dạo gần đây mình thấy tiểu thư đã trưởng thành nên cũng mặc kệ, để tiểu thư thường xuyên ra ngoài chơi, giờ thì tốt rồi, tiểu thư trực tiếp biến thành cái dáng vẻ hồ đồ này.

Hoàng Bắc Nguyệt giương đôi mắt mâu trong suốt nhìn chằm chằm Đông Lăng, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười tràn ngập tự tin.

” Có thứ này người liền có thể đi vào.”

Nàng từ dưới gối lấy ra tấm thiệp vàng mà hôm qua Thái tử Chiến Dã sai người đưa tới.

Thiệp mời mạ vàng tỏa ra kim quang sáng chói, trong tức khắc đã làm gian phòng đơn sơ của bọn họ trở nên rực rỡ.

69. Chương 69: Cung Đình Dạ Yến (3)

Đông Lăng mở to hai mắt nhìn. Nàng từ nhỏ đã ở trong Trưởng công chúa phủ, chút kiến thức này nàng vẫn biết a.

Loại thiệp mời có màu sắc cùng quy cách như thế này chỉ có người trong cung mới có thể sử dụng !

Đây là thiệp mời cung yến !

” Tiểu thư, làm sao người có được thứ này ? Là Thái hậu sai người đưa tới sao ? Hay là Hi Hòa công chúa ?”

Đông Lăng dè dặt tiếp nhận thiệp mời. Từ khi Trưởng công chúa qua đời, đã nhiều năm rồi nàng chưa thấy lại loại thiệp mời mạ vàng này, chỉ cần dùng tay sờ lên thôi cũng đều có cảm giác thần thánh rồi.

Trong phút chốc Đông Lăng có chút hoảng hốt, giống như Trưởng công chúa diện hạ không có qua đời, giống như bọn họ vẫn là phủ đệ huy hoàng nhất ở Lâm Hoài thành vậy.

” Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa cũng chưa trở về đế đô, làm sao có khả năng đưa thiệp mời cho ta ?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

” Cũng đúng.” Đông Lăng cẩn thận mở thiệp mời ra, thời điểm trông thấy tên của người được mời là Hí Thiên các hạ, nàng còn tưởng mình bị hoa mắt.

Hí Thiên các hạ ?

Danh tự này hình như có chút quen tai, nhưng mà bọn họ cũng không quen biết người này a.

Nhìn thấy tên người được mời không phải là bốn chữ Bắc Nguyệt quận chúa, Đông Lăng bỗng cảm thấy hụt hẫng, ánh sáng hi vọng trong mắt liền tiêu thất.

Biến hóa trên vẻ mặt của nàng đương nhiên Hoàng Bắc Nguyệt đều thấy rõ, nàng lắc đầu nói: ” Đông Lăng, thiệp mời này không phải ta trộm, mời đúng là ta !”

” Nhưng mà tên” Rõ ràng không phải tên của tiểu thư a.

” Hí Thiên là ta, Đông Lăng, tấm thiệp này là Hoàng tộc cấp cho ta, không ai biết Hí Thiên là Bắc Nguyệt quận chúa, hiểu chưa ?”

Đông Lăng gật đầu: ” Ân, Hí Thiên là tên giả tiểu thư dùng ở bên ngoài.”

” Ừ.” Hoàng Bắc Nguyệt trình trọng gật đầu: ” Ta phải cùng Tiêu Vận tiến cung, bởi vậy ngươi liền dùng thân phận của Hí Thiên tiến cung đi, nhớ, bất kể thế nào cũng không thể đem áo khoác cởi ra, đừng để cho người khác trông thấy bộ dáng của ngươi, cũng đừng nói chuyện cùng người khác.”

Đông Lăng nghe, tim liền đập bịch bịch, mạo danh người khác tiến cung, nếu để Hoàng Thượng biết chỉ sợ sẽ phạm tội chém đầu a !

” Tiểu thư, trong cung nghiêm khắc như vậy không thể không cởi áo khoác ra mà.”

” Tin tưởng ta, ngươi chỉ cần cầm tấm thiệp này thì không ai dám cản ngươi đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vai trấn an nàng.

Đông Lăng sốt sắng nắm chặt tay, thân thể nho nhỏ có chút run rẩy.

Hoàng Bắc Nguyệt con ngươi hơi trầm xuống, đột nhiên bắt lấy tay của Đông Lăng, trong mắt lóe lên hàn quang lạnh giá.

” Đông Lăng, ngươi mặc quần áo này vào thì không được sợ hãi nữa.”

Đông Lăng run lên , vẻ mặt đưa đám nói: ” Tiểu thư, hay là thôi đi, ta ngay cả Hí Thiên này là ai cũng không biết, giả làm hắc tiến cung, nếu bị phát hiện thì.....” (khúc này theo mình thì có chút mâu thuẫn, phía trên Nguyệt tỷ đã bảo Hí Thiên là nàng rồi cơ mà)

” Có ta ở đây ngươi sợ cái gì ?” Hoàng Bắc Nguyệt có chút bất đắc dĩ, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không có biện pháp giúp Đông Lăng thay đổi ý nghĩ “chúng ta là kẻ yếu”.

Nhiều năm khúm núm, chỉ có thể luồn lách qua kẽ hở mà sinh tồn, bây giờ lại đột nhiên nói cho nàng biết thật ra tiểu thư của ngươi là người mạnh nhất để đo, phỏng chừng nàng sẽ lập tức ngất đi mất.

Nhưng mà thời gian không còn nhiều a, nếu nàng hôn mê thì cũng phải tạt nước cho nàng tỉnh lại.

Nhìn Đông Lăng vẫn còn do dự sốt sắng, Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên thấp giọng nói: ” Băng, ra đây !”

” Băng, băng là ai ?” Đông Lăng nhìn chung quanh, rõ ràng là không có ai mà.

Nhưng chỉ một giây sau, mắt nàng tròn tròn, miệng há to đến mức có thể nhét một quả trứng gà vào.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một đầu Băng Loan thân hình khổng lồ, cả người tràn ngập hàn khí.

Là Linh thú a ! Băng thuộc tính Linh thú a !

70. Chương 70: Cung Đình Dạ Yến (4)

Toàn thân được bao phủ bởi băng tuyết như vậy nhất định là Linh thú đẳng cấp cao a ! Nghe nói ngay cả Linh thú thuộc tính Băng cấp mười một cũng không thể toàn thân bao bọc trong băng tuyết như vậy nữa.

Đầu, đầu Linh thú này rốt cuộc mạnh đến mức nào vậy ?

” Tiểu thư mau chạy đi !” Đông Lăng hoảng sợ hô to, trong đầu chỉ có duy nhất ý nghĩ phải bảo vệ tiểu thư.

Nhất định là hôm qua đắc tội An quốc công nên hắc phái cao thủ đến lấy mạng tiểu thư.

Bị Đông Lăng giang hai cánh tay che chở phía sau, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Băng Linh Huyền Diệu có chút im lặng nhìn nhau, không nói nên lời.

Loại đẳng cấp như Băng Linh Huyền Diệu đã có thể tùy ý khống chế kích thước thân thể của mình. Kích thước bình thường của hắn cũng phải to cỡ một toà cung điện, còn bây giờ chỉ thu nhỏ lại đủ để bước vào phòng mà thôi, cũng vì vậy mà Hoàng Bắc Nguyệt rốt cuộc cũng được quan sát kỹ càng Linh thú của mình. Ân, cũng rất đẹp nha.

Trước đây hấn quá lớn đi, nhìn chung chung thì chỉ cảm nhận được vẻ đồ sộ hùng vĩ mà thôi, bởi vậy nàng cũng không có chút khái niệm gì về mặt mũi của Băng Linh Huyền Diệu cả. Chỉ biết hấn có cái mặt rất bụi mà thôi. (chết cười với cách Nguyệt tỷ miêu tả tiểu Băng :D)

Nhưng hiện giờ nhìn kỹ, hấn toàn thân óng ánh tuyết trắng, thỉnh thoảng lóe lên màu băng lam trong suốt, mỗi một sợi lông vũ đều là do băng tuyết ngưng tụ mà thành, trừ bỏ đôi tròng mắt màu xanh lục, toàn thân từ trên xuống dưới không có một tia tạp sắc.

Hấn lớn lên rất giống thần thú Trung Hoa cổ đại là Phượng Hoàng, lông đuôi thon dài thanh nhã, tư thái kiêu ngạo lười biếng, trên trán điểm xuyết ba sợi Băng Vũ mỹ lệ, đẹp đến mức khiến người ta mê mẩn.

Giờ khắc này Băng Linh Huyền Diệu phi thường kiêu ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực, lười nhác nhìn thoáng qua Đông Lăng, rất có khí phách quân lâm thiên hạ.

” Đông Lăng, hấn tên là Băng, là Linh thú của ta.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, trong ánh mắt hoảng sợ Đông Lăng, đi tới bên người của Băng Linh Huyền Diệu, vỗ vỗ vào cặp băng dực xinh đẹp của hấn.

Đông Lăng hung hăng nuốt từng ngụm nước bọt, đặt mông ngồi trên giường, há to miệng nhưng cả nửa ngày cũng chưa thốt nổi một lời.

” Chủ nhân, hình như ta lỡ dọa nàng sợ quá mức rồi.” Băng Linh Huyền Diệu dường như cảm thấy rất hãnh diện vì đã dọa chết khiếp một phạm nhân vậy.

” Không có chuyện gì, nàng sẽ hồi thần nhanh thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một hơi, thấy Đông Lăng vẫn còn ngơ ngác, bản thân nàng liền đi thay quần áo trước.

Quần áo mà Tiêu Vận đưa tới tuy rằng quý báu nhưng lại thuộc dạng hoa lệ, mỹ nữ dạng gì mặc vào cũng chỉ có thể ảm đạm thất sắc trước bộ y phục đó mà thôi.

Bất quá Hoàng Bắc Nguyệt làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, dù có mặc vải rách cũng sẽ cho người cảm giác đoan trang tú lệ.

Nàng hôm nay cũng không muốn quá nổi bật, tự nhiên sẽ không ăn mặc lòe loẹt. Mà quả thật từ lúc Trưởng công chúa qua đời, Hoàng Bắc Nguyệt đã không còn được mặc quần áo đẹp nữa.

Lần này tiến cung, nàng cũng không thể mặc một thân trắng thuần đơn sơ như ở nhà được, vì vậy nàng cũng chỉ có thể tùy ý mặc vào y phục do Tiêu Vận đưa tới.

Ngồi trước gương, nàng cũng nhìn kỹ nhìn hình ảnh phản chiếu trong đó. Một gương mặt nhỏ nhắn thuần khiết, thiên chân vô tà, không chút phấn son. Đôi lông mày không che giấu được vẻ linh động thanh tú, mái tóc đen mượt như lụa tản ra hai bên gò má, lộ ra một đôi mắt màu sáng ngời hữu thần cùng bờ môi hồng nhuận ngọt ngào. Tất cả vẻ thanh lệ thoát tục này đều hiện lên trên khuôn mặt chỉ mới mười hai tuổi, tựa như mỹ nữ từ tranh bước ra, lại phảng phất một chút bóng dáng kiếp trước của nàng.

Vuốt vuốt tóc, Hoàng Bắc Nguyệt có chút bất đắc dĩ, quần áo nàng còn mặc được chứ tóc thì nàng cũng chào thua. Hai ngày nay nàng chỉ tùy tiện đem tóc buộc lên rồi đi ra ngoài, mà thường nàng cũng mặc áo khoác suốt, nào có ai để ý đâu.

Thế nhưng bây giờ là tiến cung a, ít nhiều cũng phải chải chuốt một chút chứ.

Trong lúc nàng đang đau đầu, một đôi bàn tay lạnh lẽo khẽ cầm lấy cây lược trong tay nàng.

71. Chương 71: Cung Đình Dạ Yến (5)

Trong lúc nàng đang đau đầu, một đôi bàn tay lạnh lẽo khẽ cầm lấy cây lược trong tay nàng, chậm rãi sửa sang lại mái tóc cho nàng.

” Nhiều năm như vậy, hôm nay là ngày Đông Lăng cao hứng nhất.” Thiếu nữ phía sau thốt lên, giọng nói nghẹn ngào. Từng giọt nước mắt trượt xuống gò má của nàng.

” Mối thù của Trưởng công chúa rốt cục có thể báo rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt đôi mày khê nhú, nghiêng đầu hỏi: " Thù ư ?"

Đông Lăng hai tay bỗng dưng cứng đờ, vội vã quỳ xuống trước mặt nàng, vừa khóc vừa nói: " Tiểu thư, Trưởng công chúa điện hạ không phải nhiễm bệnh qua đời mà là bị người khác hại chết a !"

Quả nhiên đúng như nàng nghĩ.....

Hoàng Bắc Nguyệt song quyền siết chặt, tình cảm cùng ký ức thuộc về Hoàng Bắc Nguyệt chợt ùa về, Huệ Văn trưởng công chúa ôn hòa mỹ lệ, luôn luôn quan tâm nàng, che chở nàng.

Cho dù nàng là một tên phế vật, tính tình vừa nhu nhược lại vừa vô dụng, thế nhưng Trưởng công chúa vẫn luôn thương yêu nàng hết mực.

" Bắc nguyệt, chỉ cần có mẫu thân, ai cũng không thể khi dễ ngươi."

Thanh âm ôn nhu từ ái dường như còn văng vẳng bên tai, nhưng..... ai nghĩ tới thế sự lại trêu ngươi như vậy chứ.

Trưởng công chúa đã không thể chờ tới ngày nữ nhi yếu đuối của mình trưởng thành, nàng đã qua đời khi tuổi còn rất trẻ.

Nàng lúc đó đã ôm bao nhiêu tiếc nuối cùng lo lắng xuống mồ ?

Mà Hoàng Bắc Nguyệt lúc đó còn nhỏ, sẽ trải qua bao nhiêu sợ hãi, bàng hoàng ?

Vô số cảm xúc kịch liệt như thủy triều tràn vào nội tâm nàng, thật lâu vẫn chưa bình ổn được.

Song quyền nắm chặt, nàng gần từng chữ hỏi: " Đông Lăng, ngươi biết những chuyện gì nữa ?"

Đông Lăng ôm lấy chân nàng khóc lớn: " Trưởng công chúa cũng là vì uống thuốc do Tuyết di nương đưa tới nên mới trúng độc bỏ mình, mà lão gia lại hoàn toàn không truy cứu, hơn nữa khi đó cũng đang xảy ra đại chiến nên Hoàng Thượng cùng Thái hậu cũng không rảnh hỏi đến. Lão gia cũng thừa dịp đó vội đem Trưởng công chúa chôn cất. Lúc đó tiểu thư còn nhỏ tuổi nên nô tỳ không dám nói ra, chỉ có thể nhẫn nhục đợi tiểu thư lớn lên mới nói, là Đông Lăng đáng chết !"

" Không." Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu: " Ngươi làm rất đúng."

Nếu như lúc đó Đông Lăng nói chân tướng cho Hoàng Bắc Nguyệt, lấy tính cách nhu nhược của nàng coi như không tức chết thì cũng sẽ đánh rần động cỏ, sẽ bị Tuyết di nương trăm thảo trừ căn. (diệt cỏ tận gốc = giết người diệt khẩu)

Đông Lăng tuy tuổi còn nhỏ nhưng vẫn biết suy xét, biết tính tình Hoàng Bắc Nguyệt nên cũng không nói ra, chỉ có thể giấu kín sự việc chờ khi Hoàng Bắc Nguyệt trưởng thành mạnh mẽ hoặc gả đi thì mới nói cho nàng.

Tâm tư cẩn thận, tính cách trầm ổn, nha đầu này nếu hảo hảo giáo dưỡng thì sau này nhất định rất có tiền đồ a.

" Đông Lăng, ngươi nói những thứ này thì ta cũng đoán được nguyên nhân cái chết của mẫu thân rồi. Ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng sự việc, hơn nữa ta còn muốn làm cho bọn họ phải trả giá đắt, ngươi hiểu chứ ?"

Đông Lăng vừa rơi lệ vừa gật đầu như già gạo:

" Đông Lăng hiểu rõ, một đao giết chết thì quá tiện nghi cho bọn chúng rồi. Mưu hại Trưởng công chúa là tội lớn, nhất định phải làm cho tội ác của bọn họ bị cả thiên hạ biết, để người trong thiên hạ phỉ nhổ bọn họ suốt đời."

Hoàng Bắc Nguyệt vui mừng gật đầu, tiểu nha đầu Đông Lăng này có thể hiểu rõ nỗi khổ tâm của nàng, tốt rồi.

Một đao giết chết mẹ con Tuyết di nương thì cái chết của Trưởng công chúa sẽ không minh bạch, Hoàng Bắc Nguyệt nhiều năm chịu khổ như vậy, ai sẽ trả lại công đạo cho nàng đây ?

" Rõ ràng là tốt rồi, như vậy tới nay nên làm như thế nào ngươi cũng biết rồi chứ ?"

Đông Lăng kiên định gật đầu.

Sau khi biết rõ trong lòng tiểu thư đã có kế hoạch, nàng vô cùng cao hứng, đừng nói để nàng mạo danh đi tham gia cung yến, cho dù bắt nàng đi lên núi đao nàng cũng đi !

Tiểu thư thông tuệ, làm việc chu toàn, tâm tư kín đáo như vậy, tương lai nhất định không phải là vật trong ao.

72. Chương 72: Cung Đình Dạ Yến (6)

Đông Lăng khéo léo giúp nàng búi tóc theo kiểu thập tự, nhìn vô cùng đoan trang, lại cài thêm một chiếc trâm tử sắc lưu ly hoa, vừa giản dị lại vừa trang nhã, tuyệt đối sẽ không nổi bật trong đám tiểu thư quý tộc kia.

Tuyệt di nương muốn chính là hiệu quả như thế. Mặc dù quần áo đều là đồ đắt tiền nhưng lại không hề nổi bật trong đám đông. Như vậy người khác sẽ không biết Hoàng Bắc Nguyệt bị ngược đãi, hơn nữa lại còn tôn lên vẻ đẹp cao quý của Tiêu Vận, quả là một mũi tên trúng hai con chim.

Mưu đồ thật tốt nha ! Mà ta đây cũng không ngại tác thành cho người đâu.

Cho người một bước lên mây, rồi lại một cước đạp người rớt xuống, hừ, ta không tin không quăng chết được người.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười quay một vòng. Đây là lần đầu tiên nàng mặc đồ cổ trang, cảm giác rất mới mẻ a.

Sắc trời cũng sắp tối, một nha hoàn do Tuyệt di nương phái tới đã đứng ngoài cửa thúc giục nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt tùy tiện cầm một cái áo choàng màu xanh biếc phủ thêm, hướng Đông Lăng nói: " Nhớ kỹ, mặc kệ ai nói với người cái gì chỉ cần nhân nhặt gậy đầu, không cần đáp lại, cứ thoải mái mà coi trời bằng vung đi, dù có là Hoàng Thượng cũng vậy."

Đông Lăng gật đầu, những câu nói này nàng đều ghi ở trong lòng, lòng bàn tay mặc dù vẫn còn đỏ chút mồ hôi nhưng nàng đã không còn sợ hãi nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: " Không có chuyện gì đâu, ta cũng tham dự cung yến mà, lúc nào cũng sẽ quan sát người. Chỉ cần có chuyện gì thì ta cũng đều giúp người giải quyết."

Phân phó xong nàng chậm rãi rời đi, cùng nha hoàn đã sớm mất kiên nhẫn đi đến tiền viện.

Cung yến hôm nay, cả Trưởng công chúa phủ đều được mời, tuy nhiên Cầm di nương cùng Tuyệt di nương là thân phận di nương thấp kém, dựa theo cung quy nếu không có chiếu dụ thì không có tư cách vào cung.

Bởi vậy Tiêu Viễn Trình chỉ dẫn theo vài vị tiểu thư thiếu gia trong phủ tiến cung mà thôi.

Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Vận tự nhiên nhất định sẽ đi, ngoài ra còn có tứ tiểu thư Tiêu Nhu do Cầm di nương sinh, Nhị thiếu gia Tiêu Trọng lỗi do Tuyệt di nương sinh, cùng với đại tiểu thư Tiêu Linh do Phương di nương sinh.

Tiêu Viễn Trình tuổi trẻ rất chi là anh tuấn tiêu sái, cao to uy vũ, mà đám di nương cũng đều là mỹ nữ, bởi vậy hài tử sinh ra tự nhiên cũng không xấu, đều là nam thanh nữ tú cả.

Xe ngựa dừng ở tiền viện, mấy vị tiểu thư thiếu gia đều đã đến đủ, chỉ còn Hoàng Bắc Nguyệt đang chậm rì rì đi tới.

Tiêu Viễn Trình vừa nhìn thấy nàng sắc mặt đã tái xanh, chán ghét nhìn nàng một cái rồi phóng lên lưng ngựa, cùng Tiêu Trọng Kỳ song song dẫn đầu đi ra ngoài phủ.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn con ngựa đang nhanh chóng đi xa, khuôn mặt ồm yếu cũng không có biểu hiện nào khác.

Điều này làm cho Tiêu Linh đang chờ xem trò hay phi thường thất vọng.

Hoàng Bắc Nguyệt là tiểu thư dòng chính, ở đây có ai không căm ghét nàng chứ ?

” Người bệnh nặng như vậy không hảo hảo ở trong phòng dưỡng bệnh đi mà bày đặt tham dự cung yến làm gì ?” Tiêu Linh nhanh mồm nhanh miệng, oán hận trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

” Đại tiểu thư, Tam tiểu thư dù gì cũng là tiểu thư dòng chính trong phủ nha, người dám dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với nàng sao ?” Tuyết di nương bỗng nhiên mở miệng, phi thường thân thiết đi tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, ân cần hỏi han nàng vài câu.

Tiêu Linh bị nói như vậy sắc mặt lúc xanh lúc đỏ. Con ma ốm Hoàng Bắc Nguyệt này nàng còn dám tùy ý nhục mạ chứ ư ? Tuyết di nương tâm cơ thâm trầm này, nàng không dám làm càn đâu a.

Hừ một tiếng, nàng chỉ có thể nhỏ giọng nói: ” Vốn là vậy mà, đại phu đều nói bệnh của nàng là bệnh truyền nhiễm, nếu như tiến cung vô tình lây cho Công chúa điện hạ thì phải làm sao bây giờ ?”

Bởi vì vẫn còn phải lợi dụng Hoàng Bắc Nguyệt để giúp mẫu thân lên vị trí chính thất và đi cầu Tiêu Dao vương luyện chế Tẩy Tủy Đan nên thái độ của Tiêu Vận đối với Hoàng Bắc Nguyệt cũng tương đối tốt hơn một chút.

73. Chương 73: Cung Đình Dạ Yến (7)

” Đại tỷ tỷ, bệnh của Tam muội muội đã tốt hơn rồi, chỉ là sức khỏe vẫn còn yếu, người cũng đừng nói lung tung nha. Cái gì mà bệnh truyền nhiễm chứ ? Chúng ta đều cùng ở trong phủ, nếu có bệnh truyền nhiễm chúng ta đã sớm bị lây bệnh rồi. Người có phải là muốn hủy đi thanh danh của chúng ta không vậy hả ?”

Lời nói Tiêu Vận từng chữ từng chữ đều phi thường khi sắc bén độc ác. Tiêu Linh quả thật cũng phát mòng rồi, Tiêu Vận bình thường cao ngạo bây giờ lại nói đỡ cho Hoàng Bắc Nguyệt, hôm nay trời sẽ không mưa đi.

Lão gia tử vô cùng thương yêu Tiêu Vận, ngay cả phụ thân cũng đều hết mực chiều nàng, Tiêu Linh quả thật cũng không dám đắc tội nàng, chỉ có thể cắn răng nuốt hận.

” Nhị muội muội nói đùa rồi, ta bất quá chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, làm gì có chuyện ra ngoài rêu rao lung tung chứ ?” Tiêu Linh nghiêng răng nghiêng lợi nói. Tiêu Vận cùng Hoàng Bắc Nguyệt này sinh ra đều may mắn hơn nàng a.

Hoàng Bắc Nguyệt là do Trưởng công chúa sinh ra, là dòng chính nữ trời sinh.

Mà Tiêu Vận càng đáng hận hơn, ả thậm chí còn có huyết thống của Triệu hoán sư.

Thật là tức chết mà, rõ ràng đều là cốt nhục của Tiêu gia, thân phận thứ nữ cũng thôi đi, đằng này nàng lại không có chút xíu thiên phú võ đạo nào, Triệu hoán sư lại càng khỏi phải nói.

” Thuận miệng nói ? Ta xem người rõ ràng là hồ ngôn loạn ngữ, đi cung yến thế nào cũng sẽ quấy rối cho coi, không bằng bây giờ ở nhà luôn đi.”

Bởi vì có Tiêu gia lão gia tử làm chỗ dựa nên lời nói của Tiêu Vận trong nhà cũng có chút trọng lượng, bởi vậy khi Tiêu Linh nghe được sắc mặt liền trắng bệch.

” Nhị tiểu thư cũng đừng nóng giận nữa, thời gian bắt đầu cung yến cũng sắp đến rồi, mau đi nhanh đi, đừng trì hoãn nữa.”

Cầm di nương đang ở một bên xem cuộc chiến vội vàng nói, sau đó hung ác trừng mắt nhìn Tiêu Linh một cái.

Nha đầu Tiêu Linh này thật không biết chuyện mà. Không thấy mẹ con Tiêu Vận đang mượn sức Hoàng Bắc Nguyệt sao ? Lan chanh lấu tấu, bây giờ gặp rắc rối rồi đó.

Nếu không phải là Tiêu Nhu của nàng tuổi còn nhỏ, nàng cũng sẽ không thèm lỏi kéo nha đầu Tiêu Linh do Phương di nương suốt ngày chỉ biết tụng kinh niệm phật này về phe mình đâu.

Nàng cần Tiêu Linh kiếm được một vị quý công tử có thể lực trong cung yến để giúp nàng lên chính thất a.

Nàng không thể chần chừ được nữa. Tiêu Vận đã đính hôn cùng An quốc công Thế tử rồi, việc này chỉ cần thành công thì Tuyết di nương chắc chắn sẽ mẫu bằng nữ quý, nói không chừng còn có thể an vị trên vị trí chủ mẫu nữa.

Hừ! Nếu như Tiêu Linh cũng có thể gạ gẫm được một vị công tử của đại gia tộc thì nàng liền đem Tiêu Linh làm con nuôi của mình, như vậy nàng cũng có thể mẫu bằng nữ quý.

Bị Cầm di nương xen vào, Tiêu Vận đương nhiên cũng không thể nói thêm cái gì nữa. Nàng cùng Hoàng Bắc Nguyệt lên cùng một chiếc xe ngựa nội thất hoa lệ. Sau khi ngồi xuống nàng liền vút ngay thái độ ôn hòa lúc này, có chút khinh bỉ nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng đời này ghét nhất là Hoàng Bắc Nguyệt, vậy mà bây giờ lại phải giả vờ thân thiết nha đầu đó. Ài, vấn đề là hôm nay Tiêu Dao vương cũng sẽ tham dự cung yến, bắt đắc dĩ nên nàng cũng chỉ có thể lôi kéo tên phế vật ốm yếu này đi cùng.

Bất quá phế vật mãi mãi vẫn là phế vật mà thôi, cho dù có cho nàng tơ lụa hay vàng bạc châu báu thì nàng cũng không so sánh được với bản thân mình.

Tên rác rưởi này chỉ có thể làm nền cho nàng, lợi dụng xong thì một cước đá văng.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút lười nhác dựa vào nệm êm, bởi vì mặt trắng bệch bệnh tật nên thoát nhìn giống như muốn ngủ thiếp đi vậy.

Mà Tiêu Vận cũng không còn gì để nói, vẫn còn một đoạn đường nữa mới tới cung, nàng dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Đội bầu trời hoàn toàn tối đen, Đông Lăng liền hóa trang thành bộ dáng của Hí Thiên đi dự cung yến.

Đông Lăng thân thủ quá yếu, nàng vẫn nên làm một chút bảo hộ mới được.

”Băng.” Nàng lặng lẽ trao đổi với Băng Linh Huyền Diệu: ” Người đi bảo vệ Đông Lăng đi, chỉ cần có nguy hiểm thì người lập tức ra tay, tuyệt đối không thể để cho nàng bị thương.”

”Chủ nhân, vậy còn người thì sao?” Linh Thú thường sẽ không bao giờ rời xa chủ nhân để đi bảo vệ người khác cả.

74. Chương 74: Cung Đình Dạ Yến (8)

Tuy nhiên Băng Linh Huyền Diệu là ngoại lệ, nó không cùng Hoàng Bắc Nguyệt ký kết bản mệnh khế ước mà chỉ đơn thuần nghe lệnh nàng làm việc mà thôi, bởi vậy nàng có thể thoải mái chỉ phối hẳn.

”Ta tạm thời không cần bảo vệ.” Thân phận của Hoàng Bắc Nguyệt quả thật cũng không có gì nguy hiểm cả.

Huống hồ, thân thủ của nàng cũng không yếu, cao thủ võ đạo của thời đại này nàng còn chưa đặt vào mắt đâu.

Mặc dù chỉ mới quen biết một hai ngày nhưng Băng Linh Huyền Diệu đối với tính cách của Hoàng Bắc Nguyệt cũng coi như có chút hiểu rõ. Nàng nói không cần bảo vệ thì chính là không cần bảo vệ, nàng là người luôn nắm chắc mới ra quyết định.

Bởi vậy Băng Linh Huyền Diệu cũng âm thầm quay trở về Trưởng công chúa phủ.

Xe ngựa có chút xóc nảy, Hoàng Bắc Nguyệt đôi mắt vốn khép hờ có chút mở ra, vừa vận đảo đến eo của Tiêu Vận thì nhìn thấy thanh Băng Vũ đang tỏa ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt.

Vũ khí của Triệu hoán sư đa số đều đặt bên trong nạp giới, bình thường cũng sẽ không cầm vũ khí đi long nhong bởi vì như vậy trong lúc tác chiến, đối thủ sẽ có thể phân tích trước vũ khí của người, không thể tạo thành hiệu quả bất ngờ khắc chế địch nhân được.

Chỉ có người không mua nổi nạp giới mới treo vũ khí lưng lửng trên người như vậy.

Tiêu Vận rõ ràng không phải thứ nghèo khổ gì, nàng có hẳn một cái cao cấp nạp giới a, không gian bên trong to bằng một tòa thành thị chứ đâu ít.

Có nạp giới ngưu bức như vậy mà vẫn treo thanh Băng Vũ trên người thì 100% là khoe khoang rồi.

Phóng tầm mắt khắp toàn bộ Tạp Nhĩ Tháp đại lục, e rằng chỉ có một mình nàng nắm giữ lông vũ của Băng Linh Huyền Diệu làm vũ khí a, chuyện như vậy mà không đi khoe khoang thì nàng không còn là Tiêu Vận nữa.

Tiêu Vận đối với thanh Băng Vũ của mình phi thường yêu thích, bởi vậy vừa thấy ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt quét qua, nàng liền vô cùng đắc ý.

Đem Băng Vũ nắm trong tay thưởng thức rồi liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, cười nói: " Bắc Nguyệt, người cảm thấy thanh Băng Vũ này của ta như thế nào ?"

" Rất xinh đẹp." Hoàng Bắc Nguyệt than thở, đây chính là sợi lông nàng tự tay rút ra, đương nhiên phải đẹp rồi !

" Không chỉ xinh đẹp thôi đâu, người có biết Băng Vũ này là từ trên người của Linh thú nào hay không ?"

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, làm bộ không biết.

Tiêu Vận đắc ý nói: " Người ắt hẳn cũng biết Ngũ Linh đi, có nhớ đầu Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Thái tử điện hạ không ? Thanh Băng Vũ này được rút ra từ chỉ tôn trong Băng Linh thú – Băng Linh Huyền Diệu, ngang hàng với Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đó nga."

Thấy Tiêu Vận dùng đủ các loại từ ngữ chỉ sự cường đại để hình dung, Hoàng Bắc Nguyệt có chút đau đầu.

" Thật lợi hại." Cho dù nàng có nguyên con Băng Linh Huyền Diệu, cũng phải khâm phục với tài nghệ thổi da bò của Tiêu Vận, một thanh Băng Vũ thôi mà, có cần giới thiệu dài dòng như vậy không.

Tiêu Vận trên mặt đắc ý dào dạt: " Hoàng Bắc Nguyệt, mặc dù người có thân phận cao quý nhưng đáng tiếc lại không có thực lực. Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, nếu không có thực lực, dù thân phận người có cao đến mức nào cũng đều không có tác dụng."

Không có thực lực gì.....

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người nói mình như vậy. Nếu nàng không có thực lực, phỏng chừng trên đời này cũng không có ai có thực lực hết.

" Người có biết gần đây xuất hiện một vị Hí Thiên đại nhân không ?" Tiêu Vận thấy Hoàng Bắc Nguyệt không nói lời nào, trong lòng còn tưởng là nàng đang tự ti.

Làm cho Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy tự ti chính là việc Tiêu Vận thích làm nhất.

" Nàng là một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư a, thanh Băng Vũ này cũng là do nàng rút ra. Gia gia đã sai người đi đưa lễ cho vị Hí Thiên đại nhân này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong tương lai Hí Thiên đại nhân sẽ là sư phụ của ta nha."

Hoàng Bắc Nguyệt con mắt vốn đang khép hờ hơi mở ra, nghiêng đầu, kinh ngạc hỏi: " Sư phụ ?"

Tiêu Vận trông thấy bộ dáng kinh ngạc của nàng thì càng đắc ý hơn: " Đương nhiên, ta là nữ thiên tài của Nam Dục quốc, Hí Thiên đại nhân khẳng định phi thường thưởng thức ta."

Thiên tài ? Mười sáu tuổi trở thành Tam Tinh Triệu hoán sư đã là thiên tài ?

75. Chương 75: Cung Đình Dạ Yến (9)

Nàng có chút suy tư, dựa theo quy tắc của thời đại này thì lúc nàng đạt đến Tam Tinh Triệu hoán sư là lúc mấy tuổi ấy nhỉ ? Hình như là năm tuổi a.

Tiêu Vận này đến tận mười sáu tuổi mới đạt đến Tam Tinh Triệu hoán sư mà muốn được nàng coi trọng sao ? Có mà nằm mơ ấy.

” Nếu Nhị tỷ có thể bái Hí Thiên đại nhân làm sư phụ thì tương lai nhất định tiền đồ vô lượng a.” Nàng nói là “nếu như” nha.

” Đương nhiên rồi.” Tiêu Vận có chút khinh bỉ liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nói: ” Tam muội, có chỗ tốt Nhị tỷ cũng không quên người đâu, bởi vậy người cũng không thể quên Nhị tỷ a.”

” Ân.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu thật mạnh, đương nhiên sẽ không quên rồi, hắc.

Xe ngựa tiến vào cung, sau khi vài lần kiểm tra cuối cùng cũng đến nơi. Đám người Tiêu gia lục tục xuống xe, cùng nhau hướng về Hào Quang Điện, cũng là nơi thiết yến, dọc đường đi đã gặp không ít các phu nhân, tiểu thư trong các gia tộc lớn ở đế đô.

Đại thần và các thiếu gia thì hướng Hoàng Thượng thỉnh an, còn nữ quyến thì đều đến Hào Quang Điện thỉnh an Hoàng Hậu.

Tiêu Vận cũng trông thấy vài tiểu thư quen biết nên đã đi qua bắt chuyện, còn Hoàng Bắc Nguyệt thì đi theo phía sau đám cung nhân, quan sát chung quanh.

Nàng đem tầm mắt phóng ra xa, quả thật là cung vàng điện ngọc, rực rỡ muôn màu, đám phu nhân, tiểu thư đều xinh đẹp động lòng người, trang phục lộng lẫy, xanh xanh đỏ đỏ, đua nhau khoe sắc.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn đèn mức hoa cả mắt, vội dời tầm mắt lên không trung mới thấy khá hơn một chút.

Nàng đi đến Hào Quang Điện cũng vừa lúc đương kim Hoàng Hậu cùng mấy vị phi tần dùng nghi thức long trọng đình đám đi tới, khiến đám phu nhân, tiểu thư nhao nhao quỳ xuống hành lễ.

Hoàng Bắc Nguyệt luôn luôn tuân theo quy tắc: chỉ quỳ trước thiên, địa, phụ mẫu, ngoài ra đều không quỳ, bởi vậy nàng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua rồi đi tới đứng sau cửa.

Đợi đến khi bên trong truyền đến tiếng “miễn lễ”, Hoàng Bắc Nguyệt mới cùng mấy vị phu nhân, tiểu thư đi vào.

Hào Quang Điện đã bày xong yến hội, cung nhân tiếp đón đám nữ quyến rồi dẫn bọn họ tới chỗ ngồi đã chỉ định.

Thân phận của Trưởng công chúa phủ cũng giống như Vương gia, bởi vậy tự nhiên được ngồi gần Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu.

Tiêu Vận thoải mái ngồi xuống vị trí nữ chính trong khu vực của Trưởng công chúa phủ, một chút đều không cảm thấy mất tự nhiên, trước giờ tiến cung nàng đều làm như vậy. Mọi người xung quanh thấy vậy nhưng cũng không có ai lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày nhưng cũng không có hành động gì quá khích, sắc mặt bình thản ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống nàng đã phát hiện chỗ ngồi của Anh Dạ công chúa ở ngay bên cạnh mình, mà Anh Dạ công chúa lúc này cũng vừa vặn quay đầu lại, trông thấy Tiêu Vận, chân mày hơi cau lại nhưng cũng không nói gì. Nàng vừa định thu hồi ánh mắt thì chợt nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, lúc này sắc mặt nàng đã có chút thay đổi.

Lập tức Anh Dạ công chúa liền đứng dậy, nhanh chân hướng đám người bước tới.

Hành động đột ngột của Công chúa đương nhiên đã làm khơi dậy nỗi tò mò của mỗi người, nguyên bản đại điện có chút ồn ào hơi yên tĩnh lại, ánh mắt mỗi người đều hướng phía bên này.

Tiêu Vận còn chưa kịp phản ứng, Anh Dạ công chúa đã lớn giọng trách cứ: ” Đây là chỗ ngồi của người sao ?”

Tiêu Vận sửng sốt, Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngẩn ra.

” Chỉ là thân phận thứ nữ thấp kém cũng dám cười lên đầu Bắc Nguyệt quân chúa sao ? Người muốn tạo phản đó hả ?” Thanh âm của Anh Dạ công chúa rất lớn, mỗi một người trong Hào Quang Điện đều có thể nghe rõ được.

Bị nhục nhã trước nhiều người như vậy, sắc mặt Tiêu Vận tái mét, gương gao nở nụ cười, đem chỗ ngồi nhường lại cho Hoàng Bắc Nguyệt.

” Ta, ta không cần thận ngồi nhầm chỗ.”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Tiêu Vận hận đến nghiến răng nghiến lợi. Hoàng Bắc Nguyệt chết tiệt, nếu biết trước như vậy ta đã không dẫn người theo rồi, dám làm cho ta chịu nhục nhã như vậy.

Động tĩnh bên này quá lớn đương nhiên cũng đã kinh động tới Hoàng Hậu, khiến nàng có chút nhíu mày, đoan trang nói: ” Anh Dạ, không được hồ đồ.”

” Mẫu hậu, ta không có hồ đồ a, người của Trưởng công chúa phủ không hiểu tôn ti pháp tắc, ta chỉ dạy dỗ bọn họ một chút thôi.” Anh Dạ công chúa cười nói.

76. Chương 76: Cung Đình Dạ Yến (10)

Nghe được ba chữ Trưởng công chúa, Hoàng Hậu mắt phượng xinh đẹp nhìn lướt qua Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt có chút phức tạp, nhân nhật gật đầu:

” Hôm nay là cung yến nên cũng không cần nhiều quy củ như vậy.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngẩng đầu lên, thời điểm ánh mắt Hoàng Hậu quét đến, nàng trực diện nghênh đón, không chút tránh né.

Trong ký ức, vị Hoàng Hậu này rất không thích Hoàng Bắc Nguyệt, mà từ sau khi Trưởng công chúa qua đời thì nàng cũng không còn dịp gặp gỡ vị Hoàng Hậu này nữa. Cơ mà theo thái độ bây giờ thì xem ra nàng cũng vẫn không được hoan nghênh như cũ a.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ nhân nhật ngược nhìn rồi quay đầu đi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có ý bất kỳ cảm xúc nào, không có sợ hãi, không có địch ý nhưng vẫn có chút tôn trọng.

Đối với Hoàng Bắc Nguyệt hiện tại mà nói thì bây giờ chẳng qua là lần đầu tiên gặp mặt vị Hoàng Hậu này mà thôi.

Tuy rằng nàng không thích Hoàng Bắc Nguyệt nhưng ít nhất cũng không có hại nàng.

Mà Hoàng Hậu thấy ánh mắt bình thản của nàng lại có chút kinh ngạc, tự nhủ rằng không lẽ mình lại nhìn nhầm rồi. Hoàng Bắc Nguyệt tính tình nhu nhược sao lại có thể nhìn nàng bằng ánh mắt như vậy được.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi đánh giá lại Hoàng Bắc Nguyệt, phát hiện nàng cũng không khác gì trước, vẫn là bộ dáng bệnh rề rề tưởng chừng chỉ cần một cơn gió cũng đủ thổi nàng bay đi mất.

Quả nhiên là hoa mắt.

Trải qua vụ nhào nháo của Anh Dạ công chúa, ánh mắt của mọi người trong Hào Quang Điện đều chuyển hết lên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Bắt đầu có người hướng nàng chỉ chỉ trỏ trỏ, thấp giọng nghị luận.

” Nguyên lai đây là Bắc Nguyệt quận chúa a, vẫn là lần đầu ta nhìn thấy nha. “

” Thoạt nhìn cũng không tệ, nhìn kỹ cũng có vài phần giống với Huệ Văn Trưởng công chúa năm đó a, cũng là một tiểu mỹ nhân nga.”

” Hừ, đẹp thì có tác dụng gì ? Bệnh nặng như vậy, Trưởng công chúa phủ sau này chỉ sợ phải chấp tay dâng cho người ta rồi. “

” Ài, cũng là tiểu hài tử đáng thương a ! Sống ở thời đại này mà lại không thể tập võ thì chỉ có thể bị người khác cười nhạo mà thôi.”

Bắc Nguyệt quận chúa của Trưởng công chúa phủ là phế vật, đây là sự việc mà ai ở Lâm Hoài thành cũng đều biết. Trưởng công chúa trước kia cỡ nào huy hoàng a, không ngờ nữ nhi lại là một tên rác rưởi, thực sự là mất hết thể diện mà.

Bị một đám người liên tục chỉ chỉ trỏ trỏ như thú quý hiếm, Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút bực bội rồi. Nàng đường đường là thiên tài sát thủ ở thế kỷ 21, cư nhiên lại bị gọi là rác rưởi ở đây.

Ngay lúc nàng định trừng mắt nhìn đám người rảnh rỗi kia thì một giọng nói có chút lạnh lạnh vang lên: “Hoàng Thượng giá lâm.”

Mọi người trong Hào Quang Điện lập tức đứng lên, dồn dập quỳ xuống hành lễ.

Hoàng Thượng thấy vậy cười to một trận, vừa đi vào vừa giơ tay lên nói: “Hôm nay không cần hành lễ, các khanh mau bình thân.”

Chúng nữ đứng dậy, dồn dập tạ ân.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhân cơ hội ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Thượng. Dù sao hình ảnh trong ký ức cũng bất đồng với việc tận mắt thấy, hơn nữa cũng đã mấy năm trôi qua, vị đế vương này cũng không còn trẻ trung hăng hái như hồi đó nữa rồi.

Khóe mắt có chút dấu vết phong sương của năm tháng, dù vậy cũng không thể che dấu khuôn mặt anh tuấn cùng thân hình cao lớn của hắn. Hắn bước từng bước đều vững vàng hữu lực, tràn ngập nét uy nghiêm vương giả. Mà Thái tử Chiên Dã tuần mỹ lãnh khốc cùng với mấy vị Vương gia, đại thần đều chậm rãi theo sau hắn.

Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt rất tinh tường, vừa liếc qua đã thấy Thái tử đi chung với Tổng Bí. Tiêu Dao vương hôm nay vận một thân thanh y, nhẹ nhàng phong độ, bên môi treo nụ cười như có như không.

Thái tử cùng Tiêu Dao vương đến khiến cho không ít tiểu thư quý tộc trong Hào Quang Điện xuân tâm nhộn nhạo, đương nhiên trong đó cũng bao gồm Tiêu Vận.

Hoàng Thượng long hành hổ bộ đi tới Long Tọa ngồi xuống, phất ống tay áo một cái, nói: “Khách nhân đến đông đủ cả chưa?”

Tiểu thái giám bên người nghe vậy lập tức cung kính nói: “Bẩm bệ hạ, vẫn còn Hí Thiên đại nhân cùng Bắc Diệu quốc Cửu hoàng tử chưa tới.”

77. Chương 77: Cường Giả Khiêu Khích (1)

”Nga.” Hoàng thượng hơi híp mắt lại, thần sắc cao thâm khó dò. Quả không hổ là bậc đế vương, hỉ nộ khó dò.

Tiêu Dao vương tiến lên phía trước nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Cửu hoàng tử gần đây trọng bệnh quần thân nên không thể đến đúng giờ, kính xin bệ hạ lượng thứ.”

Phong Liên Dực cùng Tiêu Dao vương quan hệ cá nhân rất sâu đậm, điều này gần như là mỗi người ở Nam Dực quốc đều biết.

Tiêu Dao vương cũng đều lên tiếng cầu tình, Hoàng Thượng tự nhiên cũng phải nể mặt hắn, cười nói:

”Không sao, thời gian còn sớm, trẫm đã cùng các vị ái khanh cùng nhau chờ khách quý đến.”

Mọi người đồng loạt hô to vạn tuế, sau đó Hoàng Thượng ọi người ngồi xuống.

Tiêu Viễn Trình lúc này cũng mang theo Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Trọng Lỗi về chỗ ngồi, vừa thấy Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở chính vị liền hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đảo quanh vừa vận công nhìn thấy Tiêu Vận về mặt oan ức, trong lòng không khỏi giận dữ, hỏi: “Vận nhi, ngươi làm sao vậy?”

Tiêu Vận ủy khuất thấp giọng nói: “Vận nhi tự hiểu mình chỉ là thứ nữ, vừa rồi chỉ không cẩn thận ngồi nhầm chỗ của Tam muội mà thôi, ai ngờ lại bị công chúa quở trách, phụ thân, Vận nhi đúng là vô ý vô tư mà.”

Tiêu Viễn Trình vốn đã ôm một bụng lửa giận với Hoàng Bắc Nguyệt, giờ khắc này lại nghe Tiêu Vận tố khổ thì lập tức nổi trận lôi đình, hung hăng trừng mắt về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nghịch chén rượu trong tay, lạnh lùng liếc hắt một cái, nói: ” Phò mã gia, hiện tại đang ở trong cung nha, địa vị của ta và người cách nhau rất xa đó, người nên chú ý quy củ một chút, nếu không cẩn thận bị Ngự Sử nhìn thấy người bất kính đối với ta, ngày mai hắt sẽ vạch tội người trước mặt Hoàng Thượng đó.”

” Người...” Tiêu Viễn Trình tức đến mức gương mặt tím ngắt. Hắt chưa bao giờ nghĩ đến phế vật nhu nhược này lại có ngày dám dùng giọng điệu này nói chuyện với hắt.

Hắt là cha nàng a. Vậy mà nàng còn dùng địa vị để phân rõ giới tuyến, uy hiếp hắt. Lí nào lại vậy chứ.

” Sao nào ?” Con người lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt nhìn chằm chằm vào hắt, bên môi mang theo nụ cười châm chọc.

Tiêu Viễn Trình tức đến mức muốn thổ huyết, nhưng bây giờ đang ở trong cung, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đều đang ngồi tại đó, hắt nào dám làm càn a.

Tiêu Vận ngồi một bên trông thấy cả phụ thân cũng đều ăn thiệt thòi, trong lòng không khỏi nhảy một cái, có chút bất an.

Mà bên này Hoàng Bắc Nguyệt thấy Tiêu Viễn Trình dù tức giận cũng không dám ho he liền cười lạnh, tiếp tục thưởng thức chén rượu.

Bọn họ này giờ nói chuyện đều hạ thấp giọng, bởi vậy đám người chung quanh cũng không có phát hiện điều gì.

Thái tử Chiến Dã vừa đi tới bên cạnh Anh Dạ công chúa ngồi xuống, Anh Dạ công chúa đã lập tức nói:

” Hoàng huynh, đây là con gái của Hoàng Cô – Hoàng Bắc Nguyệt, người còn nhớ không ?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, trông thấy Anh Dạ công chúa đang chỉ nàng, nói với Chiến Dã.

Chiến Dã lãnh khốc quay đầu nhìn nàng một cái, cũng không phản ứng gì quá lớn. Hoàng Bắc Nguyệt từ nhỏ đã là phế vật nhu nhược, cùng tính tình kiên cường của hắt hoàn toàn khác nhau, bởi vậy hắt cũng rất ít chú ý tới vị Bắc Nguyệt quận chúa này.

Mấy năm trôi qua, gặp lại nàng, vẫn là bộ dáng tái nhợt ốm yếu đó, chỉ là đôi mắt trắng hắc bạch phân minh, dường như trở nên càng thêm trong suốt.

Xuất phát từ lễ tiết tôn kính đối với vị Trưởng công chúa đã qua đời, Chiến Dã tùy tiện hỏi: ” Nghe nói thân thể người không tốt, có khá hơn chút nào không ?”

Thiếu niên giọng điệu tuy rất lạnh nhạt nhưng cảm tình bên trong thì không có chút giả dối nào. Hắt lúc nào cũng vậy, tính tình lạnh nhạt trời sinh a.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng có chút ấm áp, gật đầu: ” Khá hơn một chút, đa tạ Thái tử điện hạ quan tâm.”

Thanh âm mềm mại nhưng có mấy phần cảm giác quen thuộc, Chiến Dã không khỏi nhìn nàng thâm một cái thì chợt phát hiện thiếu nữ trước mắt quả thật là băng cơ ngọc cốt, đôi mắt to tròn đôi môi đỏ mọng. Dáng người nhỏ nhắn xinh xắn lại toát lên vẻ thanh lãnh, quả thật rất khác so với quá khứ.

78. Chương 78: Cường Giả Khiêu Khích (2)

Trước kia khi Trưởng công chúa dẫn nàng tiến cung, thiếu nữ oa này vừa nhìn thấy hắt thì trong ánh mắt đã mang theo ba phần sợ hãi ba phần e lệ rồi, chỉ cần hắt hơi nổi nóng thôi cũng đã có thể dọa nàng khóc òa lên.

Nhưng bây giờ Hoàng Bắc Nguyệt lại vẫn thản nhiên nhìn hắt, không chút có chút nhút nhát yếu hèn nào.

Người ta đều nói nữ mười tám đều thay đổi, xem ra sau khi Trưởng công chúa qua đời, nàng cũng dần trưởng thành hơn rồi.

Không hiểu tại sao trong lòng Chiến Dã lại có mấy phần cao hứng thay cho nàng.

” Bắc Nguyệt, thân thể người tốt hơn rồi thì sau này tiến cung nhiều một chút, đi dạo trong cung cũng rất tốt cho sức khỏe đó. Lâu lắm rồi người cũng không vào cung, Hoàng tổ mẫu thật sự rất nhớ người a.” Anh Dạ công chúa quan tâm nói.

Ấn tượng của Hoàng Bắc Nguyệt đối với Anh Dạ công chúa đã không kém giống như lúc đầu nữa rồi. Tuy rằng Anh Dạ này có chút điêu ngoa tùy hứng nhưng tính tình lại chính trực thoải mái, tác phong làm người trượng nghĩa.

Nữ nhân tính tình chân thật như vậy Hoàng Bắc Nguyệt phi thường thưởng thức.

Đúng lúc nàng gật đầu đáp ứng, tiểu thái giám khi này lại chạy vào bẩm báo: ” Bệ hạ, Dực vương tử cùng Hí Thiên đại nhân đều đã đến rồi.”

Trong Hào Quang Điện nhất thời yên tĩnh lại, ngay cả Hoàng Thượng cũng vui mừng đứng lên, nhanh chân đi xuống, đích thân đi ra nghênh đón.

Mỗi một nước đều coi trọng cao thủ nhân tài, điều này quả nhiên không giả.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng chú ý tới mấy vị mặc hoa phục ngồi chung với các lão nhân Vương gia quý tộc ở đối diện nàng mắt lộ ra tinh quang, mỗi người đều nghiêm chỉnh đứng dậy.

Nàng đối với khí tức của cao thủ phân biệt rất rõ ràng, mấy người kia mặc dù không có lộ ra sát khí nhưng khí chất thâm trầm nội liễm, thứ này chỉ thuộc về cao thủ, không che giấu được.

Xem ra những người này đều là cao thủ của Nam Dực quốc, dựa vào loại này khí thể bức nhân này thì có thể phán đoán thực lực của bọn họ đại khái đều ở mức Bát Tinh trở lên.

Nàng loáng thoáng nghe được Tiêu Viễn Trình ngồi kế bên thì thầm với Tiêu Vận: ” Vận nhi, gia gia người ở bên kia, chốc lát đi qua thỉnh an lão nhân gia người đi.”

” Ta đã biết, phụ thân.” Tiêu Vận lập tức đáp ứng.

Tiêu Viễn Trình vui vẻ nói: ” Gia gia người cũng tới tham gia cung yến, xem ra hần đã đột phá đến cấp bậc Bát Tinh Triệu hoán sư rồi.”

” Triệu hoán thú của gia gia là Liệt Hỏa Báo, là thập nhị giai linh thú a. Thực lực của ngài bây giờ e rằng có thể cùng Cửu Tinh Triệu hoán sư đánh một trận khó phân thắng bại.”

Tiêu Viễn Trình gật đầu, trên mặt đặc ý kiêu ngạo cứ như bản thân hần mới là người trở thành Cửu Tinh Triệu hoán sư vậy.

Ấn tượng của Hoàng Bắc Nguyệt đối với Tiêu gia lão gia tử cũng không sâu đậm. Lão rất ghét việc Tiêu Viễn Trình cưới Trưởng công chúa, cũng chính là đi ở rể thành phố mã. Đây quả thật là ném mặt mũi Tiêu gia đi mà, cũng vì vậy lão cũng không thích Hoàng Bắc Nguyệt cho lắm.

Lão gia tử ở viện chính của Tiêu gia, nhiều năm như vậy Hoàng Bắc Nguyệt cũng không đi qua mấy lần, dù có đi thì nàng đều sợ hãi uy nghiêm của hần mà không dám ngẩng đầu lên.

Vì vậy trên thực tế nàng cũng không biết mặt mũi của Tiêu gia lão gia tử rốt cục là như thế nào.

Ánh mắt nàng đảo một lần trên người của đám cao thủ kia, phát hiện một lão nhân tóc bạc râu dài hướng bọn hần bên này nhìn tới, đến khi trông thấy Tiêu Vận thì thần sắc mới có mấy phần hòa hoãn.

Tiêu Vận trên mặt lập tức nở nụ cười tươi rói.

Xem ra lão già đầu bạc kia chính là Tiêu gia lão gia tử Tiêu Khải Nguyên rồi.

Tiêu Khải Nguyên cũng quay đầu nhìn về phía lối vào Hào Quang Điện giống như những cao thủ khác, cùng chờ đợi Hí Thiên – người nắm giữ một trong Ngũ Linh là Băng Linh Huyền Diệu.

Hoàng Thượng đi tới cửa, mấy vị Vương gia cùng đại thần tự nhiên cũng leo đèo theo sau.

Mấy tên tiểu thái giám nhắc theo đèn lồng dẫn đường, còn phía sau, một thân ảnh nhỏ nhắn được bao phủ trong hắc bào chậm rãi hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Tao nhã thần bí, kiêu ngạo lãnh khốc.
Quả nhiên giống y như lời đồn đãi a.
” Hí Thiên các hạ, trầm chờ người đã lâu a.”

79. Chương 79: Cường Giả Khiêu Khích (3)

Đường đường là vua của một nước mà lại ôm quyền khom lưng thi lễ, có thể thấy được tấm lòng ái tài của hắn không phải giả.

Hoàng tộc quý tộc cùng văn võ bá quan phía sau thấy Hoàng Thượng hành lễ nào dám đứng thẳng, đều nhao nhao cúi người, mà Hí Thiên đại nhân thần bí kia thấy vậy cũng chỉ khẽ gật đầu cái. Kiêu ngạo, thật sự quá kiêu ngạo.

Hoàng Thượng thấy vậy cũng không tức giận, vô cùng cao hứng tự thân dẫn Hí Thiên về chỗ ngồi, cũng là chỗ bên cạnh Thái tử cùng Anh Dạ công chúa.

Hoàng Bắc Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, mới rồi nàng quả thực sợ Đông Lăng diễn không đạt, bây giờ có thể tạm thời yên tâm rồi.

Sau khi Đông Lăng tiến vào, con tin Bắc Diêu quốc là Phong Liên Dực cũng chậm rãi bước tới.

Hai gã tiểu thái giám cầm đèn dẫn đường, hắn theo phía sau, một thân trường bào màu nguyệt bạch, cổ áo cùng ống tay đều được thêu tường vân bằng chỉ bạc, eo được một chiếc thắt lưng bản rộng bằng gấm xanh quấn quanh. Hắc sắc trường phát được tùy ý vắn lên bằng ngân quan khảm nạm bảo ngọc, ánh bạc dịu nhẹ như ánh trăng xuyên qua tầng mây, làm nổi bật vẻ đẹp tuấn mỹ, ôn nhu như ngọc của hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy hắn liền ngẩn ra.

Tên này không phải là cái tên thần thần bí bí lúc trước xuất hiện ở từ đường của Trưởng công chúa phủ sao, rõ ràng là một cao thủ có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện trên cây, ngay cả nàng cũng không phát giác được.

Nhưng hôm nay nàng có cảm giác hắn khác hẳn so với hôm đó nha.

Hôm đó vẻ đẹp của hắn tuy tuấn mỹ nhưng tràn ngập tà khí, thần sắc sát phạt quả quyết, chắc chắn là một nhân vật nguy hiểm. Nhưng hôm nay hắn tựa như quân tử khiêm tốn, ôn ôn nhu nhu, làm gì có chút khí tức sắc bén nào.

Xem ra việc đeo mặt nạ mà sống cũng không chỉ có một mình Hoàng Bắc Nguyệt nàng a.

Phong Liên Dực vừa đến, vài tên quý tộc của Nam Dực quốc đều ríu rít chạy qua chào hỏi, coi như quan hệ cũng không tệ lắm đi.

Hắn mỉm cười đi tới bên cạnh Tiêu Dao vương, hai nam nhân phong nhã trác tuyệt nhìn nhau cười rồi cùng ngồi xuống.

” Ta tưởng người không tới.” Tiêu Dao vương thấp giọng nói.

” Nghe nói có Băng Linh thú xuất hiện, ta sao có thể không đến xem ?” Phong Liên Dực cười nhạt, ánh mắt hướng phía bên này nhìn tới.

Chỉ là, người hắn nhìn không phải là Hí Thiên bí ẩn mặc hắc bào mà lại là Hoàng Bắc Nguyệt.

Trong đôi con người màu tím nhạt mệnh mệnh tràn đầy ý cười nhàn nhạt.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng lạnh lùng nhìn hắn, giữa đại diện rộng lớn, hai con người đeo mặt nạ đang quan sát lẫn nhau.

Tuy không có ai mở miệng nhưng song phương đều rõ ràng ý tứ của đối phương.

Phong Liên Dực: “ Bắc Nguyệt quận chúa, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt: “ Bớt lo chuyện bao đồng thì mạng mới dài đó.”

Nàng rõ ràng đang cảnh cáo a.

Nàng cũng không giống những tên quý tộc khờ khạo tin hấn thật sự là một người lịch sự nho nhã, xuất trần phiêu dật như trich tiên hạ phàm.

Từ lần đầu gặp mặt nàng đã biết hấn không phải là hạng người dễ đối phó, chỉ có điều khi đó hấn không gây nguy hại gì cho nàng nên nàng mới không tính toán với hấn.

Nếu hấn lại dám trêu nàng thì nàng sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.

Phong Liên Dực hơi nhíu mày, lại uy hiếp nữa hấn rồi, y như lần trước vậy. Tiểu gia hỏa lãnh khốc vô tình này thật là có ý tứ.

Trong con người thoảng hiện vẻ hứng thú, hấn phi thường thức thời chuyển ánh mắt lên tiêu điểm của toàn trường – Hí Thiên.

Hắc bào nhân kia phi thường lãnh ngạo, hoàn toàn không đếm xỉa tới ánh mắt của toàn trường. Thái tử Chiến Dã cũng biết tính tình nàng cao ngạo, không thích nói nhiều, nên cũng chỉ hơi gật đầu hỏi thăm.

Chỉ là Anh Dạ công chúa có chút bất mãn hừ một tiếng, bĩu môi nói: ” Giả thần bí cái gì chứ ? Ở trong cung mà còn mặc áo khoác, cũng không phải người khác không nhận ra người mà.”

80. Chương 80: Cường Giả Khiêu Khích (4)

Ánh mắt sau áo choàng dường như liếc nàng một cái nhưng cũng không có lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt hài lòng nhìn Đông Lăng, đứng vậy, cứ như thế đi, càng lạnh lùng càng tốt.

” Chúc mừng bệ hạ lại có thêm một cao thủ trợ giúp, phen này Nam Dực quốc của chúng ta tương lai chắc chắn có thể nhất thống thiên hạ ! Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế !”

Mọi người đều đứng lên nâng ly chúc rượu, Hoàng Thượng thấy vậy đại hỉ, giơ ly rượu trong tay lên uống một hơi hết sạch, sau đó lại để cung nhân rót đầy, xoay người hướng Đông Lăng nói:

” Có thể được các hạ giúp đỡ, trẫm cảm giác vô cùng vinh hạnh, một chén này ta kính các hạ !”

Đông Lăng đứng lên, tay nâng chén rượu, dùng tay áo che mặt, cũng một hơi uống sạch khiến quần thần lập tức tán thưởng.

” Hảo ! Hí Thiên đại nhân tửu lượng thật tốt a !”

Mới uống có một chén liền khen tửu lượng tốt, đám quan văn này bản lĩnh nịnh hót cũng thật cao.

Những tiếng khen ngợi liên tiếp vang lên khiến đám cao thủ đang ngồi một bên sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Tiêu Khải Nguyên vuốt râu hừ lạnh một tiếng, một người bên cạnh hấn thấy vậy liền nói: ” Tiêu lão huynh, nghe nói người gần bề quan tiếm tu, bây giờ lại đi tham dự yến tiệc thì hấn đã đạt đến cảnh giới Bát Tinh Triệu hoán sư đi, như vậy không bằng huynh lên kia thử xem tên Hí Thiên kia sâu cạn thể nào ?”

Tiêu Khải Nguyên là lão hồ ly, làm sao dễ bị lừa như vậy, lão cũng vuốt râu cười: ” Lão phu lớn tuổi rồi, cùng đám hậu bối trẻ tuổi này tính toán so đo làm gì ?”

Uy lực Hí Thiên này đã truyền khắp Lâm Hoài thành, hơn nữa hấn lại có siêu cấp Linh thú Băng Linh Huyền Diệu, một chiêu liền miểu sát Hồng Thủ – Linh thú cấp mười một a, thực lực như vậy hấn cũng không ngu ngơ tự đi tìm phiền phức làm gì.

” Hừ, Tiêu lão huynh chẳng lẽ sợ nàng sao ? Chỉ là một tiểu hài tử được đồn đãi thái quá cũng có thể làm cho đám lão hồ ly các người sợ hãi kiêng kỵ đến độ này, thật là ...”

Một nam nhân sắc mặt hồng hào hừ lạnh một tiếng, lão ta cũng đã hơn sáu mươi tuổi rồi nhưng thoạt nhìn chỉ chừng hơn ba mươi một chút thôi.

Triệu hoán thuật nếu tu luyện tới cảnh giới nhất định có thể giúp người ta thanh xuân vĩnh trú.

Người này tướng mạo cùng tuổi chênh lệch thật lớn như vậy, xem ra lão cũng sắp đạt đến Cửu Tinh cao cấp rồi.

” Tư Mã huynh nếu có tự tin như vậy thì cũng có thể tự mình đi thử một chút đi.” Tiêu Khải Nguyên nhàn nhả nói.

Kể nổi tiếng thường dễ bị ghen ghét, câu này quả không sai. Lão không chỉ tu luyện thân thủ mà đầu óc cũng muốn đi tu luyện theo luôn rồi.

Tư Mã Quy Yển này đúng là cao thủ số một số hai ở Nam Dực quốc, thực lực chỉ đứng sau lão sư của Thái tử, chỉ có điều tính tình nóng nảy, dễ bị kích động.

Hơn nữa lão vô cùng tự cao tự đại, luôn cảm giác rằng mình chính là đệ nhất thiên hạ, rất nhiều cao thủ hắn cũng không để trong mắt.

Bây giờ bỗng đứng ở đầu lòi ra cái tên Hí Thiên, danh tiếng lên cao như điều gặp gió, ngay cả Hoàng Thượng cũng đều tự thân thiết yến để lôi kéo nòng, Tư Mã Quy Yển làm sao có thể cam tâm được.

” Hừ ! Lão tử sẽ đi gặp nòng.” Tư Mã Quy Yển nhắc bầu rượu lên uống một hớp lớn, thô lỗ lau miệng, vung tay áo đứng lên.

Hắn cả người khí thế hung hăng dẫn tới tới vô số ánh mắt, ngay cả Hoàng Thượng đang cao hứng cũng ngạc nhiên nhìn về phía hắn.

” Tư Mã khanh có chuyện gì vậy ?” Hoàng Thượng cười híp mắt hỏi.

Tư Mã Quy Yển là cao thủ đặc lực nhất của hắn, cho dù tên này tình cờ có hành động thất lễ thì Hoàng Thượng cũng có thể bỏ qua.

Ở đây, ai có quyền đầu cứng thì hắn chính là đạo lí.

Tư Mã Quy Yển đi tới trước mặt Hoàng Thượng, hai tay ôm quyền, hung ác nói: ” Bệ hạ, hôm nay cung yến quá nhàm chán, chỉ bằng để thần góp vui ọi người.”

” Nga ?” Nghe thấy tên Triệu hoán sư kiêu ngạo này muốn trợ hứng cho yến hội, Hoàng Thượng lập tức mặt mày hớn hờ: ” Tư Mã khanh muốn làm như thế nào ?”

Tư Mã Quy Yển ngạo mạn chỉ một ngón tay về phía Đông Lăng, nghiêm giọng nói: ” Ta muốn khiêu chiến nòng !”

81. Chương 81: Cường Giả Khiêu Khích (5)

Lời này vừa nói ra, toàn bộ Hào Quang Điện lập tức an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều chuyển về phía Tư Mã Quy Yển.

Tư Mã Quy Yển luôn thích nổi tiếng này không ngờ hướng Hí Thiên đại nhân khiêu chiến a.

Mấy năm qua, mỗi lần Nam Dực quốc có cao thủ mới tới là y như rằng tên Tư Mã Quy Yển này đều sẽ đi khiêu chiến một phen. Thực lực của hắn quả thực rất mạnh, chưa bại bao giờ.

Mọi người thường gọi hắn là “Bất Bại Tướng Quân” của Nam Dực quốc.

Đại danh của người này, Hoàng Bắc Nguyệt cũng có nghe tới lúc đang đi mua sắm ở Bồ Cát Nhĩ phường thị, nghe nói thực lực của hắn chẳng mấy chốc sẽ đột phá Cửu Tinh tiến vào Hoàng giai, sắp trở thành người đầu tiên trở thành Hoàng giai cao thủ của Nam Dực quốc trong 50 năm qua.

Hắn nắm giữ man lực vô cùng khủng bố, thuộc tính là của hắn Lôi, lại nắm giữ một đầu Lôi thuộc tính Linh thú cấp mười một – Phần Nộ Thất Vĩ Long.

Tại Nam Dục quốc, hẳn luôn có thể một đường quét ngang.

Tuy rằng Phần Nộ Thất Vĩ Long không phải một trong Ngũ Linh nhưng Linh thú thuộc Long tộc vẫn luôn vô cùng cường hãn.

Ở Nam Dục quốc có rất ít Linh thú khi trông thấy Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Thái tử Chiến Dã mà không quỳ xuống, đầu Phần Nộ Thất Vĩ Long này là một trong số đó.

Thực lực khủng bố như vậy nàng cũng không chắc chắn thắng được, mà Đông Lăng liền khỏi phải nói.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, Tư Mã Quy Yến này thật sự thật không dễ đối phó a !

” Chuyện này.....” Hoàng thượng hơi do dự, kỳ thực hẳn cũng rất muốn nhìn xem thực lực của Hí Thiên kia rốt cuộc đạt tới trình độ nào.

Thế nhưng bây giờ vẫn chưa rõ tính khí của tên Hí Thiên kia, nếu mình tự tiện đồng ý không khỏi có chút quá phận, vạn nhất Tư Mã Quy Yến này ra tay không biết nặng nhẹ, làm Hí Thiên tức giận ly khai Nam Dục quốc, đây chẳng phải là lỗ vốn sao ?

Ài, rốt cục phải làm sao mới tốt đây ?

Đám người bên dưới thấy bầu không khí giương cung bạt kiếm như vậy cũng bắt đầu khe khẽ bàn luận.

” Quy Yến đại nhân cùng Hí Thiên đại nhân, nhất định là một hồi chiến đấu cực kỳ đặc sắc a ! Rốt cuộc là ai lợi hại hơn đây ?”

” Hí Thiên đại nhân có Băng Linh Huyền Diệu a !”

” Này này, Quy Yến đại nhân cũng sắp tiến vào Hoàng giai rồi đó, Phần Nộ Thất Vĩ Long cũng không phải ngồi không nha !”

” Chà chà, đêm nay đến đây thực sự là không uống phí a !”

.....

Nghe chung quanh ríu rít nghị luận, Hoàng Thượng cũng biết trận tử thí này sợ là không tránh được rồi, trong lòng âm thầm mắng Tư Mã Quy Yến quá mức hồ nháo.....

Bất quá bây giờ đã là thể cưỡi hổ khó xuống, nếu không đáp ứng thì sẽ làm Tư Mã Quy Yến mất hứng, hẳn dù sao cũng rất trọng yếu đối với Nam Dục quốc.

” Tư Mã khanh khiêu chiến sao.....” Hoàng Thượng khẽ vuốt cằm râu, chậm rãi nhìn về phía Đông Lăng:

” Hí Thiên các hạ có chấp nhận lời khiêu chiến này hay không ?”

Nếu như Hí Thiên không đồng ý, tên Tư Mã Quy Yến này cũng không có cách nào ép buộc được.

Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, một bên hạ chiến thư, nếu bên còn lại không chấp nhận thì người khiêu chiến cũng không thể động thủ được, đây là pháp tắc từ xưa tới nay, không ai dám phá vỡ.

Chỉ có điều nếu từ chối khiêu chiến như vậy thì e rằng sẽ bị mọi người cười nhạo.

Dưới áo bào vẫn là một mảnh bình tĩnh quý dị, cái vị Hí Thiên đại nhân thần bí lãnh khốc kia không biết rốt cục có đáp ứng hay không đây.

Kỳ thực, nếu có ai nhìn xuyên qua áo bào sẽ thấy Đông Lăng nắm tay gắt gao nắm chặt, khăn trương đến mức không biết phải làm sao.

Đây, đây chính là Bất Bại Tướng Quân nổi tiếng của Nam Dục quốc Tư Mã Quy Yến a ! Loại chiến thư này nàng làm sao dám nhận chứ ? Ài, cái gì vậy nè trời, đáng lẽ nàng chỉ cần giả lãnh khốc, tiếp rượu, ăn món ăn rồi ra về, vốn mọi chuyện phải theo kịch bản như vậy, bây giờ không biết tại sao lại lòi ra cái chiến thư này ?

Làm sao bây giờ, tiểu thư, tiểu thư, người mau nghĩ biện pháp đi a.

Đông Lăng hiện tại chỉ có thể hi vọng Hoàng Bắc Nguyệt mau chóng nghĩ ra biện pháp mà thôi. Không còn cách nào, thực lực bản thân của nàng thực sự quá yếu, căn bản không có huyết mạch của Triệu hoán sư, võ đạo cũng rất tầm thường.

82. Chương 82: Cường Giả Khiêu Khích (6)

Để cho nàng cải trang làm Hí Thiên còn có thể, nhưng muốn nàng động thủ luận bàn, đây tuyệt đối không có khả năng a !

Lúc này chung quanh thanh âm nghị luận cũng lớn hơn nhiều, đều là thúc giục Hí Thiên tiếp nhận khiêu chiến. Dù là các đại gia tộc hay hoàng thất, ai cũng hi vọng được tận mắt nhìn thấy thực lực của vị Hí Thiên đại nhân này.

Cả Tiêu Dao vương cũng lắc quạt giấy, hướng Phong Liên Dục hỏi: ” Dục, ngươi cảm thấy ai lợi hại hơn ?”

Phong Liên Dục nhấp một ngụm rượu, cười nhạt:

” Điều này cũng khó nói.”

“Ngươi từ khi nào lại trở nên do dự không quyết như vậy ? Không bằng chúng ta đánh cuộc đi, nếu ta thắng người phải đánh 20 ván cờ với ta, thế nào ?”

Phong Liên Dục mỉm cười nói: ” Vậy nếu ta thắng thì sao ?”

” Ngươi thắng thì ta giúp ngươi làm một chuyện, bất cứ chuyện gì, sao nào ?”

” Hảo.” Phong Liên Dục dừng một chút: ” Ta cá là Hí Thiên sẽ thắng.”

” Ha ha ha !” Tiêu Dao vương cười to, thu quạt giấy lại: ” Hảo, vậy ta chọn Bất Bại Tướng Quân Tư Mã Quy Yển !”

Thấy bên này đặt cược, những nơi khác cũng vội bắt chước theo.

Anh Dạ công chủ hưng phấn vỗ tay: ” Hoàng huynh, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng ?”

Thái tử Chiến Dã nhìn về phía Hí Thiên, trầm giọng nói: ” Hí Thiên các hạ còn chưa ứng chiến đâu.”

Lấy tính cách đậm mạc của nàng liệu có ứng chiến không đây ?

Thực lực của Tư Mã Quy Yển rất mạnh, cả lão sư cũng đều nói Tư Mã Quy Yển chính là một gia hỏa không dễ trêu, cho dù so với toàn bộ Tập Nhĩ Tháp đại lục cũng vẫn là một vị cường giả !

Hắn có chút lo lắng cho Hí Thiên, Phẫn Nộ Thất Vi Long của Tư Mã Quy Yển phi thường táo bạo, phương thức tác chiến hung mãnh tàn nhẫn, chỉ cần hơi phân tâm một chút thôi cũng sẽ bị hắn hành hạ thật thảm.

” Hí Thiên các hạ, khiêu chiến này ngươi có thể từ chối.” Chiến Dã thấp giọng nói.

” Hoàng huynh, nếu từ chối thì rất mất mặt ! Ngươi cũng không muốn để Hí Thiên mất mặt chứ ? Tất cả mọi người đều rất mong chờ trận đấu này nha.”

Anh Dạ vội vàng nói, nàng rất muốn xem thực lực của Hí Thiên rốt cục mạnh đến mức nào.

Vì thể hiện ra lòng háo hức muốn xem trận đấu, Anh Dạ công chúa kéo kéo tay của Hoàng Bắc Nguyệt, hỏi :

” Bắc Nguyệt, ngươi muốn xem không ?”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Đông Lăng, khóe môi nhàn nhạt cong lên: ” Dĩ nhiên muốn, ta rất mong chờ trận đấu của Hí Thiên đại nhân cùng Quy Yển đại nhân, ta nghĩ nhất định sẽ rất đặc sắc a !”

Đông Lăng thân mình hơi chấn động, tiểu thư nói như vậy là có ý gì ? Muốn nàng đáp ứng khiêu chiến sao ?

Nhưng nàng nào có bản lĩnh cùng Tư Mã Quy Yển tỷ thí a.

” Tuy rằng Phần Nộ Thất Vĩ Long của Quy Yển đại nhân rất lợi hại, nhưng Bằng Linh Huyền Diệu của Hí Thiên đại nhân là một trong Ngũ Linh a !” Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu nói.

Đông Lăng dừng sợ, cứ lên đi ! Hết thầy đã có ta rồi !

Nàng đã dám để cho Đông Lăng giả trang Hí Thiên đương nhiên cũng cân nhắc qua đủ loại tình huống sẽ xuất hiện cùng biện pháp ứng đối.

Nàng không phải dạng người là hữu dũng vô mưu, tùy tùy tiện tiện liền hạ quyết định !

Nghe nàng nói vậy, Đông Lăng trong lòng liền biết tiểu thư nhất định đã có biện pháp, nàng không tiếp tục do dự nữa mà đứng lên, một thân đấu bông màu đen, cao ngạo lãnh khốc !

Trông thấy nàng đứng lên, ánh mắt Tư Mã Quy Yển sáng rực, cười ha ha: ” Hí Thiên các hạ quả nhiên là người thoải mái !”

Hoàng Thượng hài lòng cười nói: ” Hôm nay tỷ thí, đến điểm liền dừng. “

Hí Thiên dám ứng chiến cũng nói rõ nàng là danh xứng với thực.

Hai người kia đều là người quan trọng không thể mất đi của Nam Dực quốc, Hoàng Thượng cũng không hy vọng trông thấy bất kỳ bên nào bị thương !

Cung nhân vội vàng đi ra thu thập một khu đất trống để làm sân khấu cho hai vị cao thủ tỷ thí tranh tài.

83. Chương 83: Cường Giả Khiêu Khích (7)

Tư Mã Quy Yển cười ha ha, vừa cười vừa bước lên Tỉ Thí Trường.

Dư quang dưới hắc bào của Đông Lăng liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy hơi nhếch môi, biểu tình này làm cho Đông Lăng rất yên tâm, thông dong bước tới trước.

” Yểm, ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ ?” Hoàng Bắc Nguyệt đánh thức Yểm đang ở trong Hắc Thủy Cẩm Lao.

Kèm theo một tiếng thở dốc ồ ồ, thanh âm tràn ngập ma tính của Yểm đã vang lên: ” Hừ, muốn ta giúp ngươi cũng được nhưng ngươi phải hứa đáp ứng điều kiện ban đầu của ta.”

” Ta sẽ cân nhắc, còn phải xem ngươi làm thế nào đã, nhưng mà ngươi tốt nhất đi nhanh đi, bằng không để ta tự mình xuất thủ thì sẽ không có chuyện cân nhắc gì nữa đâu đó.”

” Hừ, đồ nha đầu gian xảo !” Yểm hừ hừ trong mũi, sau đó chậm rãi bước về phía sau, ẩn vào trong bóng đêm đen kịt. Thanh âm xa xưa trầm thấp cũng từ trong bóng tối truyền đến: ” Ta muốn mượn hắc ngọc của ngươi dùng một lát, đem tất cả nguyên khí trong thân thể ngươi rót vào đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, một tay nắm chặt hắc ngọc, đem hết số nguyên khí ít ỏi trong cơ thể rót vào.

Thời điểm nguyên khí của nàng tiến vào, trong không gian tối tăm vô tận của hắc ngọc sinh ra một cái vòng xoáy, không ngừng xoay tròn, càng lúc càng lớn.

Linh hồn Hoàng Bắc Nguyệt có thể cảm nhận rõ ràng có một vật gì đó theo sự lưu động của không khí, chảy vào bên trong vòng xoáy kia.

Thanh âm cười lớn của Yểm cùng lúc đó vang lên trong lòng: ” Thật là thống khoái ! Thật là thống khoái a ! Nhiều năm như vậy rốt cục ta cũng có thể cảm nhận lại hơi thở của sự tự do rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: ” Đắc ý cái gì chứ ? Phong ấn cũng không phải hoàn toàn mở ra, ngươi chưa chính thức được thả đâu.”

” Cho dù chỉ trong một khắc thì tự do vẫn là tự do ! Ngươi không trải qua việc bị giam cầm trong bóng tối, ngươi sẽ không hiểu được ánh mặt trời vốn dĩ ấm áp dễ chịu đến mức nào đâu.” Thanh âm cuồng tiếu của Yểm xa dần.

Trừ Hoàng Bắc Nguyệt ra, ai cũng không nhìn thấy một tia hắc khí thật nhỏ lặng lẽ chui vào trong hắc bào của Đông Lăng.

Trên Tỉ Thí Trường, Tư Mã Quy Yến liếc mắt nhìn thân ảnh nhỏ xinh đối diện, có chút ngông cuồng tự đại nói: ” Chút nữa nếu ta lỡ tay làm đau người thì người cũng đừng có khóc nha.”

Dưới áo choàng cũng truyền đến thanh âm khàn khàn đáp lại: ” Ít nói nhảm đi !”

” Ha ha ha ha !” Tư Mã Quy Yến cuồng tiếu, trung khí mười phần quát: ” Phẫn Nộ Thất Vĩ Long, bằng hữu của ta, xuất hiện đi !”

Theo tiếng nói của hắn, bầu trời vốn tĩnh lặng bỗng nhiên vang lên tiếng sấm ì ùng, một tia sét giáng xuống lôi dài, bạch quang chói mắt. Một đầu Cự Long toàn thân được bao phủ trong điện quang chậm rãi hiện ra.

Một đôi long đực đen nhánh, tuy không lớn lắm nhưng mỗi lần vồ liền kéo theo từng trận lôi điện hiện ra.

Hơn nữa nó không giống với Cự Long bình thường, nó có tới tận bảy cái long vĩ, mỗi cái đều như trường tiên vung quạt trong không khí, tạo ra từng tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Cự Long khí thế hùng hăng từ bay lượn rít gào, thời điểm bay ngang qua trước mặt Tư Mã Quy Yến thì hắn liền phi thân nhảy lên lưng nó. Hắn là kẻ ước giả bởi vậy cũng không sợ lôi điện ảnh hưởng đến mình.

” Thật lợi hại !” Đông Lăng thầm nhủ, gắt gao nắm chặt hai tay.

Tuyệt đối không thể làm cho tiểu thư mất mặt ! Phương diện khí thế tuyệt đối không thể thua hắn !

Nàng vừa nghĩ vậy thì một trận cực hàn chi khí mãnh liệt từ sau lưng trào đến, Băng Linh Huyền Diệu to lớn cũng từ trên trời đáp xuống, cả người tựa như băng tuyết ngưng thành, băng dực mỗi lần khép mở đều tạo nên cuồng phong tản ra bốn phía.

Băng Linh Huyền Diệu cao ngạo ngẩng đầu, lông đuôi quét về phía Phẫn Nộ Thất Vĩ Long khiến hắn mèm chút nữa “ngã sấp”.

84. Chương 84: Cường Giả Khiêu Khích (8)

Lôi điện cùng hàn băng mãnh liệt va chạm trong không khí, băng tuyết không hề yếu thế mà tiếp tục sinh trưởng, tạo thành một thanh băng thứ (gai băng) sắc bén xuyên qua lôi vồng đâm về phía bụng của Phẫn Nộ Thất Vĩ Long.

Phẫn Nộ Thất Vĩ Long sao có thể dễ dàng đối phó như vậy được. Thân thể to lớn của nó xoay một vòng trong không trung rồi lập tức lao thẳng lên bầu trời.

Đông Lăng cũng không chậm trễ, chỉ thoáng liếc mắt nhìn thân thể to lớn của Băng Linh Huyền Diệu rồi lưu loát nhảy lên.

Khi còn bé nàng cũng được Trưởng công chúa mời giáo sư dạy võ đạo để nàng phòng thân, cũng vì vậy mà mấy năm qua nàng mới có thể bảo vệ cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Cực hàn chi khí trên người Băng Linh Huyền Diệu quá mức âm lãnh, tay nàng vừa mới tiếp xúc ngay lập tức đã bị đông cứng lại.

Thấy vậy nàng vẫn cắn chặt răng, gắt gao nhịn xuống.

Băng dực vỗ một cái, thân hình Băng Loan lập tức lao vút lên, đuổi kịp Phẫn Nộ Thất Vĩ Long trên không trung.

” Hảo !” Anh Dạ công chúa hô to một tiếng, hưng phấn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, đây quả nhiên là một trận tỷ thí phi thường đặc sắc!

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng có chút lo lắng. Nàng đương nhiên nhớ lúc đầu khi tiếp xúc với Băng Linh Huyền Diệu, lòng bàn tay nàng cũng bị cực hàn chi khí đông cứng tới mức muốn hoại tử, Đông Lăng bấy giờ khẳng định cũng không dễ chịu gì.

Trận chiến này nhất định phải tốc chiến tốc thắng !

” Yểm, đừng có lè mề nữa, mau cho hắn một chút giáo huấn đi !”

” Việc này dễ như ăn bánh, chỉ là một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư cộng thêm một con Linh thú cấp mười một thôi mà.”

Yểm vừa dứt lời, Thái tử Chiến Dã bên cạnh bỗng ngạc nhiên đứng lên, mọi người xung quanh cũng đồng loạt kinh hô một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Tư Mã Quy Yển trên lưng Phần Nộ Thất Vĩ Long hai tay đang nhanh chóng kết ấn, tốc độ kia nhanh đến mức kinh ngạc.

Không hổ là một đời cao thủ Nam Dực quốc a !

Một cao thủ mạnh mẽ lại cùng một Linh thú cường đại kết hợp với nhau, thông thường đều có thể phát huy ra lực lượng vô cùng lớn !

Một siêu cấp Linh thú mà không có Triệu hoán sư cường đại thì cũng không chống đỡ được bọn họ!

” Thiên La Địa Vọng, lên !” Tư Mã Quy Yển quát to một tiếng, kết ấn trong tay nhanh chóng vung lên, kết hợp với một mảnh lôi quang lập lòe của Phần Nộ Thất Vĩ Long, dệt thành một cái lưới cực lớn, ánh sáng chói lòa khiến màn đêm cũng đều bị đẩy lui.

Hai tấm lưới một trên một dưới ngay tức khắc đem thân thể to lớn của Băng Linh Huyền Diệu bao phủ bên trong.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng nhảy dựng lên, Triệu hoán sư cùng Linh thú hợp tác chặt chẽ quả nhiên là một tổ hợp đáng sợ.

Nếu chỉ đối phó với một đầu Phần Nộ Thất Vĩ Long thì Băng Linh Huyền Diệu có thể đánh hắn rằng rơi đầy đất, bởi vì không trung là sân nhà của hắn a. Nhưng nếu có thêm Triệu hoán sư giúp đỡ, lực lượng đó tuyệt đối không thể coi thường.

Triệu hoán sư cùng Linh thú hợp tác, điều này vốn là thiên định a.

” Đây chính là tuyệt kỹ Thiên La Địa Vọng của Quy Yển đại nhân ư ?” Anh Dạ công chúa nhỏ giọng nói: ” Quả nhiên lợi hại !”

” Không hổ là Bất Bại Tướng Quân của Nam Dực quốc ! Tên Hí Thiên kia đến cùng vẫn quá non nớt rồi, dù sao hắn cũng chỉ mới cùng Băng Linh Huyền Diệu ký khế ước không lâu, kinh nghiệm hợp tác tác chiến không đủ, làm sao có thể là đối thủ của Quy Yển đại nhân đây ?”

” Bất quá có thể làm cho Quy Yển đại nhân gấp gáp đưa ra tuyệt kỹ Thiên La Địa Vọng thì Hí Thiên đại nhân cùng Băng Linh Huyền Diệu cũng không phải dạng vừa đâu.”

Mọi người bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt lạnh lùng quét qua đám người kia, khóe môi lộ vẻ cười lạnh.

Các người nhận định có phải hơi sớm rồi không, hươu chết vào tay ai còn chưa biết nha.

Nụ cười trên môi nàng có mấy phần tư vị lãnh ngạo, vừa vắn rơi vào trong mắt của Phong Liên Dực vẫn luôn để ý bên này khiến hắn hơi rung động.

Thật đẹp.

Hắn làm sao lại có thể cảm thấy một tiểu nha đầu chỉ mới mười hai tuổi đẹp như vậy ? Đẹp đến rung động lòng người.

” Dực, xem ra ngươi thua chắc rồi, 20 vạn cừ kia ngươi trốn không thoát đâu.”

85. Chương 85: Cường Giả Khiêu Khích (9)

” Dực, xem ra ngươi thua chắc rồi, 20 ván cờ kia ngươi trốn không thoát đâu.” Tiêu Dao vương nhìn cảnh Băng Linh Huyền Diệu bị vô số lôi quang bao phủ, đắc ý nói.

Phong Liên Dực nhàn nhạt cười: ” Vậy cũng chưa chắc.”

Nét cười của hắn làm Tiêu Dao vương hơi nhíu mày: ” Ngươi hình như rất có lòng tin với tên Hí Thiên kia.”

” Tên Hí Thiên kia từ đầu tới cuối vẫn chưa xuất thủ.” Phong Liên Dực tự tin nói. Quả thực từ đầu tới cuối đều là Băng Linh Huyền Diệu tự mình tác chiến, mà Hí Thiên như cũ chỉ lẳng lặng đứng đó.

Tiêu Dao vương cau mày, chiết phiến (cây quạt dó mà) vỗ vỗ vào lòng bàn tay, bỗng nhiên nói: ” Không ổn rồi, lần này bốn vương thua.”

Lời hắn nói còn chưa dứt, trong Thiên La Địa Vọng do Tư Mã Quy Yển dùng lôi điện tạo ra bỗng nhiên xuất hiện một tia hắc khí.

Hắc khí nhanh chóng mở rộng, chỉ trong nháy mắt toàn bộ lôi vọng đều bị hắc khí bao trùm.

” Cái gì ?” Tư Mã Quy Yển khó tin thốt lên, sắc mặt đại biến.

Thấy hắc khí chậm rãi bốc lên, Tư Mã Quy Yển lập tức rống to: ” Lùi về !”

Phần Nộ Thất Vĩ Long cũng cảm giác được uy áp mạnh mẽ từ trong hắc khí lộ ra, khiến ngay cả Linh thú cấp mười như nó cũng phải run rẩy.

Nhưng muốn lùi lại, dễ vậy ư ?

Dưới uy áp cự đại kia, muốn cử động một chút cũng không được.

Tư Mã Quy Yển sắc mặt tái nhợt, người phía dưới lại vẫn ù ù cạc cạc không hiểu tại sao Phần Nộ Thất Vĩ Long của Quy Yển đại nhân lại đột nhiên bất động ? Lẽ nào hắn nắm chắc phần thắng rồi nên không thêm ra tay ?

Đương nhiên lý do thì chỉ có trong lòng Tư Mã Quy Yển là rõ ràng nhất, hắn có lẽ đã gặp phải cường địch mạnh nhất từ trước tới giờ rồi.

Từng đạo lôi điện hung hăng ban nãy bây giờ lại tựa như sơn dương run rẩy chờ làm thịt, bị hắc khí thôn phệ sạch sẽ. Tuyệt kỹ Thiên La Địa Vọng trong nháy mắt đã bị phá vỡ.

Ngay sau đó, băng nhận xen lẫn hắc khí phóng ra ào ạt.

Tư Mã Quy Yển trong lòng kêu một tiếng không tốt, sắc mặt trắng bệch tới cực điểm, trong lúc nguy cấp cũng chỉ có thể dùng hết toàn lực điều khiển Phần Nộ Thất Vĩ Long tránh qua một bên.

Phần Nộ Thất Vĩ Long đã sớm mất năng lực chiến đấu dưới uy áp mạnh mẽ, bây giờ lại bị kéo mạnh một cái như vậy, thân thể to lớn lộn mấy vòng trên bầu trời rồi thẳng tắp rơi xuống, mà phía dưới lại chính là Hào Quang Điện. Đám khách quý bên dưới thấy Phần Nộ Thất Vĩ Long rơi xuống chỗ mình đều hốt hải bỏ của chạy lấy người.

Người bình thường nếu bị dính một chút lôi điện trên người nó thôi thì e rằng thi cốt vô tồn.

Tốc độ rơi xuống của Phần Nộ Thất Vĩ Long rất nhanh, hơn nữa lại nhờ ngay vị trí Trưởng công chúa phủ mà rơi mới chết chứ.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng mắng to một tiếng: “ Ta kháo ! Bao nhiêu chỗ sao ngươi cứ lựa ngay ta mà rớt vậy.”

Tiêu Linh cùng Tiêu Nhu vốn nhát gan sợ phiền phức thấy vậy lập tức hét ầm lên.

” Chủ nhân, ta tới cứu ngươi !” Thanh âm Băng Linh Huyền Diệu quát lên trong đầu nàng.

Trên không Băng Loan vội xoay người, liều mạng nhào tới.

Băng dực mang theo cuồng phong thổi tung mọi thứ bên trong Hào Quang Điện.

Cùng lúc đó, một thanh âm lãnh khốc bên người quát khê: ” Diễm, ra đây !”

Hoàng Bắc Nguyệt phi thường tự tin với tốc độ của mình nhưng nàng chưa kịp rời đi thì đã bị hai cánh tay ôm chầm lấy, khấn trương bay lên trời.

” Thiên Tuyết Miêu, ra đây !” Tiêu Vận cũng quát nhẹ một tiếng, triệu hoán ra Linh thú thuộc tính Băng của mình.

” Meo ô ~ ” Một con tuyết miêu cả người trắng muốt bông xù ngay lập tức xuất hiện, miêu vĩ mạnh mẽ quét về phía sau, cuốn đám người Tiêu gia trốn thoát.

Chỉ trong tích tắc bọn họ vừa đi, Phần Nộ Thất Vĩ Long liền nặng nề rơi xuống đất.

86. Chương 86: Cường Giả Khiêu Khích (10)

Phần Nộ Thất Vĩ Long nặng nề rơi xuống đất, Tư Mã Quy Yển cũng bị rơi đến mức đầu văng mắt hoa nhưng hắn cũng không để ý mà vội vàng thu lại lôi điện trên người Cự Long nhằm tránh gây tổn thương cho người khác.

Băng Linh Huyền Diệu vốn muốn bay tới cứu Hoàng Bắc Nguyệt nhưng thấy Thái tử Chiến Dã đi trước một bước nên cũng thở phào một tiếng, vỗ cánh bay lên không trở lại.

Tai nạn bất ngờ này mặc dù có gây chút tổn thất cho Hào Quang Điện nhưng may thay cũng không có người bị thương. Sau khi mọi người có chút ổn định lại, Hoàng Thượng lập tức lên tiếng hỏi, trong giọng nói mang theo chút khiếp sợ: “Tư Mã khanh, người...người không có việc gì chứ ?”

Cũng phải thôi, đường đường là Bất Bại Tướng Quân của Nam Dục quốc, ai mà ngờ được hắn lại thua thảm hại như thế đâu ! Cả người lẫn thú đều bị đánh cho bầm dập cả mình.

Tư Mã Quy Yển quỳ một gối trên mặt đất, cúi đầu, từng giọt từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán hắn chảy xuống, đây là do hắn bị luồng uy áp cường đại kia đè ép mạnh mẽ.

“Thần không có việc gì.” Tư Mã Quy Yển chán nản lắc đầu, nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên, hướng về phía hắc y nhân trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nói: “Ta thua.”

Hắc y nhân thấy vậy cũng không nói gì, thản nhiên phát phát tay, rồi tiêu sái không ché Băng Linh Huyền Diệu rời đi.

“Hí Thiên các hạ... ” Hoàng thượng vốn muốn giữ lại nhưng tốc độ của Băng Linh Huyền Diệu quá nhanh, lời của hắn còn chưa dứt thì bóng trắng kia đã biến mất khỏi chân trời.

Thấy vậy, Hoàng Thượng không khỏi có chút thất vọng.

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm lo lắng, Đông Lăng rời đi gấp như vậy e rằng nàng đã bị hàn khí của Băng Linh Huyền gây thương tổn rất lớn.

Hơn nữa lúc này Chiến Dã lại xuất thủ cứu giúp làm nàng vô cùng kinh ngạc. Trong ấn tượng của nàng, Thái tử Chiến Dã cùng Hoàng Bắc Nguyệt cơ hồ là không có giao tình gì quá mức a.

Thật ra Chiến Dã cũng không biết tại sao mình lại có hành động như vậy nữa. Khi hắn nhìn thấy thân thể gầy yếu nàng sắp bị Phần Nộ Thất Vĩ Long rơi xuống đe, hắn gần như không chút suy nghĩ liền triệu hồi ra Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cứu giúp. “ Có thể là vì nàng là đứa con duy nhất của Hoàng Cô đi.” Trong lòng Chiến Dã thầm tự nhủ.

Bất quá hành động này của hắn đã làm cho rất nhiều người trong Hào Quang Điện chú ý tới, đặc biệt là người của Tiêu gia.

Tiêu Linh tức giận đến mức đấm ngực dậm chân. Ngay lúc biến cố phát sinh, nàng rõ ràng cũng ngồi bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt, vậy mà Thái tử điện hạ chỉ cứu Hoàng Bắc Nguyệt, hoàn toàn không để mắt đến nàng.

Tiêu Vận cũng lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng có chút tiếc nuối tại sao lúc này Phần Nộ Thất Vĩ Long rơi xuống không dè chết Hoàng Bắc Nguyệt đi cho rồi.

Thái tử điện hạ tại sao lại đi cứu tên phế vật này, sợ rằng cũng chỉ có Thái tử điện hạ mới biết đáp án thôi.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân chậm rãi đáp xuống mặt đất, Chiến Dã thấp giọng nói: “Thất lễ.” Chưa chờ nàng phản ứng, hắn đã vòng tay qua thắt lưng của nàng, ôm nàng nhảy xuống, sau khi vững vàng tiếp đất mới buông nàng ra.

Một cảm giác ấm áp tràn ngập trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt. Nàng biết Thái tử Chiến Dã sở dĩ triệu hồi ra Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đi cứu nàng là vì nghĩ rằng nàng không có võ công, hơn nữa thân thể lại ốm yếu.

Mặc kệ điều đó xuất phát từ thân tình đối với Huệ Văn Trưởng công chúa hay là có tình cảm với nàng, tóm lại hảo cảm của nàng với vị thiếu niên lãnh khốc này đã tăng lên rất nhiều.

Không chỉ là Cửu Tinh Triệu hoán sư trẻ tuổi nhất trên Tập Nhĩ Tháp đại lục mà tướng mạo và nội tâm của vị Thái tử tôn quý này đều không phải thứ đám người kia có thể so sánh được.

Chiến Dã buông Hoàng Bắc Nguyệt xong, một câu cũng không nói đã xoay người đi về phía Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn, khóe môi gợi lên ý cười.

“Thái tử điện hạ chẳng qua là tiện tay mới cứu người mà thôi, người cũng đừng có mơ mộng viễn vông làm gì.” Tiêu Vận có chút ghen ghét nói.

87. Chương 87: Linh Ương Học Viện (1)

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, ánh mắt thản nhiên đảo qua gương mặt xinh đẹp nhưng luôn khiến nàng chán ghét của Tiêu Vận: “Người được cứu là ta, mắc mớ gì đến người?”

“Người...” Tiêu Vận á khẩu, trước kia Hoàng Bắc Nguyệt nào dám nói chuyện như vậy với nàng, xú nha đầu này càng lúc càng không biết phải trái gì nữa rồi.

Nàng càng nghĩ càng tức, vừa định thừa dịp hỗn loạn “tặng” cho Hoàng Bắc Nguyệt một ít giáo huấn thì khóe mắt lại nhìn thấy Tiêu Dao Vương cùng Bắc Diệu Quốc Cửu hoàng tử hướng bên này đi đến.

Nàng vội vàng chỉnh trang lại dung nhan, nắm Băng Vũ toàn thân huỳnh quang lưu chuyển trong tay, lại phối hợp với Tứ giai Linh thú Thiên Tuyết Miêu một thân tuyết trắng phía sau khiến không ít phu nhân tiểu thư hâm mộ không thôi.

Tiêu Vận nhớ Tuyết di nương đã từng nói Tiêu Dao Vương sẽ nể mặt mũi của Trưởng công chúa mà giúp nàng, bởi vậy ả vội vàng nắm lấy bàn tay của Hoàng Bắc Nguyệt, ngữ khí ôn nhu ân cần.

“Tam muội, chuyện vừa rồi có làm người hoảng sợ hay không? Có bị thương nơi nào không?”

Tính cách của Hoàng Bắc Nguyệt vốn lãnh ngạo, không thích tiếp xúc cùng người khác, cho nên khi Tiêu Vận vừa chạm đến tay nàng thì nàng lập tức hất tay ả ra.

Động tác bất thành linh như vậy Tiêu Vận đương nhiên là không hề phòng bị, bởi vậy ả liền loạng choạng ngã ngửa về phía sau. Tiêu Dao Vương vừa đi tới thấy vậy liền duỗi tay đỡ lấy nàng, giúp nàng không bị ngã chổng vó trước bàn dân thiên hạ.

Cử động này của Hoàng Bắc Nguyệt khiến ọi người chấn động.

Ai cũng không ngờ tên phế vật của Trưởng công chúa phũ phàng lại hung hãn như vậy. Tỷ tỷ nàng quan tâm hỏi han, nàng không linh tình thì thôi đi, lại còn tàn nhẫn đẩy tỷ tỷ ruột thịt của mình ngã ngửa.

Tiêu Viễn Trình vốn đã ghen một bụng lửa giận đối với Hoàng Bắc Nguyệt, lúc này thấy vậy liền nổi trận lôi đình: “Bắc Nguyệt, Nhị tỷ chỉ lo lắng cho người mà thôi, người làm cái thái độ gì vậy hả?”

Hoàng Bắc Nguyệt luôn theo chủ nghĩa: “chuyện ta ta làm, chuyện người người làm”, nàng không bao giờ quan tâm đến cái nhìn của người khác. Mà khi nghe Tiêu Viễn Trình gầm thét, nàng trong lòng cười lạnh nhưng thanh âm lại mui phần ôn nhu, tựa như một đứa trẻ bị ủy khuất vậy: “Ta mới rồi mèm chút bị

Cự Long đập chết tươi, phụ thân người một chút cũng không quan tâm, dù ột câu hỏi thăm cũng không có. Nhưng khi ta đẩy Nhị tỷ một cái thì phụ thân người lại sinh khí (giận dữ) sao ?”

Nàng gọi hấn một tiếng phụ thân chỉ vì là vì huyết thống tình thân chảy trong huyết mạch của Hoàng Bắc Nguyệt mà thôi. Huống chi bây giờ nhiều người như vậy, hấn không chừa lại cho nàng một chút mặt mũi, tốt lắm, như vậy hôm nay hấn cũng đừng mong giữ lại được mặt mũi của mình.

Lời này quả thật là tứ lạng bát thiên cân (nôm na là dùng ít vẫn có thể thắng nhiều), thoáng cái đã đem sự ủy khuất của Tiêu Vận quảng lên chín tầng mây, hơn nữa ánh mắt của mọi người cũng rơi vào trên người Tiêu Viễn Trình.

Đã bắt đầu có người chỉ trích nghị luận.

“ Sớm đã nghe nói qua cuộc sống của Bắc Nguyệt quận chúa ở Trưởng công chúa phủ ngay cả hạ nhân cũng không bằng, quả nhiên đều là thật.”

“ Cũng phải, phò mã ghét nhất vị nữ nhi này a !”

“ Trưởng công chúa mất đi, để lại hài tử vừa bệnh tật triền miên lại bị chính phụ thân mình ghét bỏ một mình mà sống, thật sự là đáng thương a.”

Tiêu Viễn Trình sắc mặt cực kì khó coi, thanh âm bàn tán sôi nổi như vậy làm hấn có chút chột dạ. Tình cảnh của Bắc Nguyệt trong phủ mấy năm nay hấn cũng không phải là không biết.

Nói chính xác là hết thấy mọi chuyện đều cũng do hấn ngầm đồng ý, nếu không ai lại dám hành hạ “nữ nhi” của hấn. Tiêu Viễn Trình căn bản không coi nàng như con gái mà đối đãi.

Hấn tức giận đến mức cả người phát run, máu nóng xông thẳng lên đầu, dưới tình huống như vậy hấn căn bản không thể khống chế mà theo bản năng giơ tay lên định tát nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhưng không đợi nàng ra tay thì một bàn tay đã chuẩn xác bắt lấy cổ tay Tiêu Viễn Trình.

“Tiêu phò mã, chúng ta đang ở trong cung.” Thiếu niên nhẹ nhàng cất tiếng nói, nhưng thanh âm ra khỏi miệng lại trở nên băng lãnh thấu xương.

Đôi tử mâu của Phong Liên Dục nhàn nhạt liếc Tiêu Viễn Trình, ánh mắt nhìn như bình tĩnh lại lộ ra vẻ lạnh lẽo tiêu điều.

Tiêu Viễn Trình âm thầm kinh hãi. Bắc Diệu Quốc Cửu hoàng tử luôn nổi tiếng văn nhã ôn nhuận, tài học uyên bác, như thế nào ánh mắt đột nhiên giống như Tu La địa ngục vậy !

88. Chương 88: Linh Ương Học Viện (2)

Hấn rùng mình một cái, đầu óc lúc này cũng có chút thanh tỉnh. Nghĩ lại mà thấy sợ, bọn họ còn đang ở trong cung a, nếu thật sự động thủ đánh Hoàng Bắc Nguyệt, để Hoàng Thượng biết được, chắc chắn hấn sẽ...

Tiêu Viễn Trình sợ đến mức tay chân có chút nhũn ra, ở nhà và ở trong cung là hai khái niệm khác nhau a.

Nhìn thấy hấn tay chân run rẩy, Phong Liên Dục cũng buông tay, lui một bước hướng Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên mỉm cười: “Bắc Nguyệt quận chúa hấn là vừa rồi sợ hãi quá độ nên mới thất thố đẩy Nhị tiểu thư ra có phải không ?”

Đây rõ ràng là Phong Liên Dục đang giúp nàng giải vây, cho nàng một bậc thang để leo xuống.

Cử động của hấn đều bị Hoàng Bắc Nguyệt thu vào trong mắt, nếu là người khác ắt hẳn bây giờ sẽ tràn ngập cảm kích đối với vị Bắc Diệu Quốc Cửu hoàng tử này, nhưng nàng thì không.

Cho dù hấn không động thủ thì Tiêu Viễn Trình cũng không dám đánh nàng.

Tình huống hôm nay đã làm ọi người đồng tình với nàng, mà Tiêu Viễn Trình tên vũ phu ngu ngốc này vẫn cứ quát tháo ầm ĩ, lại còn muốn động thủ đánh nàng. Đây rõ ràng là tự tìm chết.

Nàng là tiểu thư dòng chính của Trưởng công chúa phủ, mà tên Tiêu Viễn Trình này thân là phụ thân nhưng lại không quan tâm sinh tử của nàng, ngược lại còn vừa đánh vừa mắng. Chuyện này mọi người đều tận mắt thấy a.

Chỉ cần nàng thừa nhận chính mình vì sợ hãi quá mức mới vô tình đẩy Tiêu Vận, như vậy thì từ nay về sau, Bắc Nguyệt quận chúa sẽ nhận được sự đồng tình của cả Nam Dục quốc.

Nếu như là Hoàng Bắc Nguyệt trước kia chắc chắn sẽ rất cần sự đồng tình này nhưng bây giờ nàng là nàng, nàng chưa bao giờ cần đồng tình.

Nhìn đôi tử mẫu mờ lung của Phong Liên Dục, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ lạnh lùng nói: “Ta chỉ là không thích người khác chạm vào ta mà thôi.”

Phong Liên Dục lông mày khẽ nhíu lại, ý cười trên khóe miệng càng thêm nồng đậm.

Quả nhiên là một hài tử lòng tự trọng thật cao, một chút cũng không cần người khác đồng tình thương xót.

Tiểu nha đầu vừa kiêu ngạo lại vừa lãnh khốc này khiến hắn càng ngày càng hứng thú.

Mà Tiêu Vận bên kia khi nghe được Hoàng Bắc Nguyệt nói như vậy, trong lòng vui mừng nở hoa, đúng là tên ngu ngốc, không biết lợi dụng thời cơ tốt như vậy.

Đáng đời người, cả đời người chỉ xứng là một phế vật mà thôi.

Nghĩ như vậy, bao nhiêu ủy khuất ghen ngào trong lòng Tiêu Vận liền tiêu tán hết. Hơn nữa lúc này nàng vẫn còn trong tư thế được Tiêu Dao Vương đỡ, bởi vậy nàng cũng thuận thế nép vào lòng hắn giống như chim nhỏ nép vào người, u uất nói.

“Tam muội, bất kể như thế nào, Nhị tỷ đều rất quan tâm đến người, chỉ cần người không bị thương thì ta an tâm rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, khóe miệng co quắp. Hai cha con này một cái thì ngốc một cái thì ngu, một tên múa may một tên lại hát đệm theo, các người rốt cục có thể yên tĩnh được không vậy ?

Nàng cũng lười để ý bọn họ, vừa muốn xoay người bỏ đi thì một thanh âm mang theo ý cười vang lên:

“Nguyệt nhi.”

Tiêu Dao Vương nhẹ nhàng đẩy Tiêu Vận ra. Thật ra hắn chỉ xuất phát từ hảo tâm mới duỗi tay đỡ Tiêu Vận, mà điều đó cũng không có nghĩa hắn sẽ cung cấp bộ ngực miễn phí cho ả tựa vào thổ lộ.

Chiết phiến trong tay mở ra, hắn không quản đến Tiêu Vận đang cố nặn ra vài giọt nước mắt mà đi về hướng Hoàng Bắc Nguyệt.

Nguyệt nhi ? Ta thân thiết với người lắm sao ?

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người nhìn hắn: “ Không biết Tiêu Dao Vương có gì chỉ giáo ?”

“Chỉ giáo ?” Tiêu Dao Vương bật cười: “Khi còn bé mẫu thân người đã nói muốn đem người gả cho ta, vậy mà ta vừa mới đi Tây Nhung quốc một chuyến trở về thì người đã đính hôn cùng tiểu tử Tiết gia kia, ài, ta rất là thương tâm a.”

Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng tiếp tục co quắp, loạn thất bát tao gì thế này ?

Trong trí nhớ của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Tiêu Dao Vương cũng không có gặp gỡ bao nhiêu lần. Từ khi nàng còn nhỏ thì Tiêu Dao Vương đã đi du lịch khắp thiên hạ rồi. Hắn chỉ trở về duy nhất một lần trong lễ tang Trưởng công chúa.

89. Chương 89: Linh Ương Học Viện (3)

Khi đó Hoàng Bắc Nguyệt tuổi rất nhỏ, vừa nhát gan lại vừa nhu nhược, chỉ biết khóc thút thít, cũng không biết Tiêu Dao Vương lúc đó nói gì với nàng.

Tuy nhiên có thể xác định một điều: Hoàng Bắc Nguyệt cùng hắn không thân thiết.

Xác định như vậy, trên mặt nàng thần sắc thủy chung vẫn bảo trì vẻ lãnh đạm, đối với lời trêu chọc của hân một chút cũng không phản ứng, không vui mừng sợ hãi, không tức giận, cũng không ngượng ngùng.

Tiêu Dao Vương không khỏi có chút buồn bực, chẳng lẽ mị lực của hân đã không còn mạnh mẽ như ngày trước ?

“Nguyệt nhi, thân thể ngươi không khỏe đại khái cũng là do từ nhỏ ít rèn luyện, hơn nữa năm nay ngươi cũng tới tuổi đi học rồi, ngươi có muốn đi Linh Ương Học Viện học tập hay không ?”

Linh Ương Học Viện ?

Cái tên này đối với Hoàng Bắc Nguyệt cũng không xa lạ, có thể nói đây là học viện tốt nhất ở Nam Dực quốc. Cả nước chỉ cần ai có thực lực cùng năng lực đều có thể tiến vào Học Viện học tập.

Học Viện chuyên môn rèn luyện Triệu hồi sư, Võ giả, Luyện dược sư, Huyền thuật sư. Bình thường người chỉ cần thông qua khảo hạch của Học Viện liền có thể trúng tuyển.

Địa vị của Linh Ương Học Viện ở Nam Dực quốc chỉ thấp hơn hoàng thất, hoàn toàn áp đảo các đại gia tộc, bên trong cao thủ như mây, cũng là nơi “sản xuất” nhân tài phi thường trọng yếu của Nam Dực quốc.

Hàng năm quốc gia đều sẽ chuyển vào đại lượng tiền bạc, bởi vậy lúc chiêu sinh cùng khảo hạch, đệ tử các nơi trên cả nước đến đây chỉ cần có thể tiến vào Linh Ương Học Viện, cơ bản không cần quan tâm đến vấn đề tiền nong, hơn nữa tương lai cũng có thể có nghề nghiệp phi thường tốt, nói không chừng còn có thể làm quan.

Đây chính là giấc mộng của mỗi một người trẻ tuổi.

“Cái gì ? Hoàng Bắc Nguyệt là một phế vật a ! Nàng làm sao có thể tiến vào Linh Ương Học Viện học tập được ?” Tiêu Linh đang đứng một bên đột nhiên chỉ vào Hoàng Bắc Nguyệt hét âm lên, trên khuôn mặt hiện ra vẻ chán ghét không chút che giấu.

Tên phế vật kia có tư cách gì tiến vào Linh Ương Học Viện chứ ? Đó là nơi chỉ những người có thiên phú cường hãn mới có thể đi vào !

Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Kỳ đều là đệ tử bên trong Linh Ương Học Viện, hơn nữa năm nay Tiêu Trọng Lỗi cùng Tiêu Nhu cũng có thể lấy thân phận Võ giả tiến vào.

Chỉ có Tiêu Linh là không được đi, nàng thậm chí ngay cả năng lực của Võ giả còn không có, cùng Hoàng Bắc Nguyệt không sai biệt lắm.

Nàng vẫn cảm thấy chỉ cần có Hoàng Bắc Nguyệt đứng nơi đầu sóng thì chính mình cũng không phải là phế vật, nhưng là hiện tại tên phế vật này cũng có thể vào Linh Ương Học Viện học tập, trong lòng của nàng thoáng cái đã mất thăng bằng !

“Linh nhi !” Tiêu Viễn Trình nghiêm khắc quát:

“Câm miệng !”

Mới vừa rồi bị Phong Liên Dực ngăn cản thì hân cũng đã thanh tỉnh lại rồi !

Tiêu Dao Vương là ai ? Đây chính là Luyện dược sư số một số hai trên đại lục ! Địa vị hân tới chỗ nào cũng đều vô cùng cao quý.

Đắc tội hân, so với việc làm Hoàng Thượng tức giận còn đáng sợ hơn ! Nha đầu Tiêu Linh này tính tình nóng nảy, ngay cả quyết định của Tiêu Dao Vương cũng dám tùy tiện nghi vấn, không muốn sống nữa sao ?

“Phụ thân, ngay cả ta cũng không có tư cách tiến vào Linh Ương Học Viện mà, sao nàng ta có thể...” Tiêu Linh không cam lòng, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

“Tư cách ?” Tiêu Dao Vương luôn ôn nhu nho nhã đột nhiên hừ lạnh lùng một tiếng, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên âm trầm xuống: “Nàng không có tư cách, chẳng lẽ ngươi có ư ? Là ai dạy dỗ khiến ngươi không biết quy củ như vậy !”

“Tiêu Dao Vương thứ tội !” Tiêu Viễn Trình toát mồ hôi hột, sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng ấn Tiêu Linh quỳ xuống: “Tiểu nữ ngạo mạn, không biết cấp bậc lễ nghĩa, đều do mặt tướng không quản giáo kĩ lưỡng !”

Tiêu Viễn Trình là Phò mã, trong quân có chức quan là Đô úy, nhưng những thứ đó ở trước mặt Tiêu Dao Vương cũng không đáng một xu.

“Tiêu Phò mã dạy dỗ nữ nhi thật tốt a !” Tiêu Dao Vương chậm rãi nói, ngữ khí mang theo châm chọc.

90. Chương 90: Linh Ương Học Viện (4)

Tiêu Viễn Trình đầu đầy mồ hôi, hận không thể đem nha đầu Tiêu Linh vừa vô dụng lại vừa không biết điều này bóp chết tại chỗ.

Thứ ngu xuẩn chỉ biết gây phiền toái cho hắn !

Tiêu Linh hiện tại cũng không biết rốt cục là mình sai ở chỗ nào, rõ ràng Hoàng Bắc Nguyệt là phế vật cơ mà, tại sao đột nhiên mọi người đều bảo vệ nàng hết vậy?

Đầu tiên là hai mẹ con Tuyết di nương sau đó là Thái tử điện hạ cùng với Bắc Diệu Quốc Cửu hoàng tử, bây giờ ngay cả Tiêu Dao Vương cũng đứng về phe nàng ta.

Một tên phế vật thôi mà, tại sao ả lại có vận khí tốt như thế !

Tiêu Linh nghiêng răng trèo treo, nàng nuốt không trôi cơn tức này a !

Tiêu Dao Vương nộ hỏa đại thịnh. Hắn đi du lịch tứ phương nhiều năm như vậy, đối với chuyện tình của Trưởng công chúa phủ ngẫu nhiên có nghe được một ít, bởi vậy hắn cũng biết Bắc Nguyệt là một hài tử thân thể ốm yếu. Vốn hắn cho rằng dù Bắc Nguyệt tính tình nhu nhược, không thể tập võ thì cũng không sao, thân phận của nàng cũng đủ để cho nàng sống cả đời vô tư vô lo rồi.

Nhưng hôm nay trở lại Nam Dục quốc hắn mới biết, Tiêu Viễn Trình cùng với mấy vị di nương rất là bá đạo, đám thứ nữ trong phủ cũng hoành hành không cố kỵ ai. Nếu thật sự như vậy, cuộc sống trong phủ của Bắc Nguyệt sẽ như thế nào đây ?

Mà trong cung yến hôm nay, hắn thấy được hài tử mà mình lo lắng tuy có chút ốm yếu nhưng ánh mắt trong suốt, vẻ mặt kiên cường nên cũng hơi yên tâm một chút.

Ai ngờ hiện tại lại nghe được Tiêu Linh nhục nhã nàng không kiêng nể trước mắt bao nhiêu người, nói nàng là phế vật, hắn sao có thể không tức giận chứ ?

Nguyên lai mấy năm qua nàng sống cũng không thoải mái gì. Nguyên lai hắn là hắn suy nghĩ mọi chuyện quá mức đơn giản rồi. Lúc đầu hắn đã đáp ứng Trưởng công chúa sẽ chiều cố hài tử của nàng thật tốt, nhưng nhiều năm như vậy hắn lại đem nàng bỏ vào sào huyệt của một đám thú đội lột người.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt đã mang theo một tia đau lòng.

Động tĩnh bên này lớn như vậy đương nhiên đã làm kinh động đến Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu, bởi vậy hắn cùng với Anh Dạ công chúa và Thái tử đều hướng phía này đi đến.

“Phát sinh chuyện gì ?” Hoàng Thượng đến gần, nhìn thấy Tiêu Viễn Trình ấn Tiêu Linh quỳ trên mặt đất, không khỏi có chút kinh ngạc.

“Bẩm Hoàng thượng, là thần dạy dỗ nữ nhi không tốt, đã mạo phạm tới Tiêu Dao Vương.” Tiêu Viễn Trình vội vàng nói, trong lòng thầm than hôm nay thật sự quá xui xẻo đi. Nếu biết trước mọi chuyện lại thành ra như vậy thì hắn chắc chắn sẽ không dẫn Tiêu Linh theo, bây giờ thì tốt rồi, hắn triệt để đắc tội với Tiêu Dao Vương mà ngay cả Hoàng Thượng cũng phải kính trọng.

Hoàng Thượng vốn cũng đã rất bất mãn với Tiêu Viễn Trình, bây giờ lại thấy hắn đắc tội với vị Tiêu Dao Vương mà mình vô cùng coi trọng, nhất thời long nhan phẫn nộ.

Tiêu Dao Vương cũng không có tiếp tục truy cứu, chiết phiến mở ra, khôi phục lại bộ dáng tươi cười phong nhã.

“Chỉ là việc nhỏ mà lại làm kinh động đến Hoàng Thượng, đây là lỗi của thần a.”

Hoàng Thượng cũng cười nói: “Tiêu Dao Vương tính tình hào hiệp, không câu nệ tiểu tiết, không nên chấp nhặt cùng với tiểu hài tử.”

“Hoàng thượng nói rất đúng.” Tiêu Dao Vương nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, cười nói: “Thần có một chuyện muốn xin Hoàng Thượng ân chuẩn.”

“Tiêu Dao Vương có việc gì cứ nói ra đi!” Hoàng Thượng sang sảng nói.

Tiêu Dao Vương này luôn luôn không màng danh lợi, chỉ thích cuộc sống tiêu diêu tự tại. Đây là lần đầu hắn có chuyện nhờ mình, bởi vậy Hoàng Thượng tự nhiên phải đáp ứng rồi.

Tiêu Dao Vương thản nhiên nói: “Qua vài ngày nữa Linh Ương Học Viện sẽ bắt đầu khảo hạch tuyển sinh, thần muốn đề cử một người vào học.”

“Chuyện này không phải rất dễ dàng hay sao, Trẫm ân chuẩn! Chỉ là không biết người này tu tập võ đạo hay là...” Hoàng Thượng nghe xong trong lòng có vài phần cao hứng.

Người mà Tiêu Dao Vương tiến cử, nếu không phải thực lực cao cường thì cũng là bối cảnh cường đại, chấp thuận cho hắn tiến vào Linh Ương Học Viện chỉ có tốt chứ không có xấu a.

Tiêu Dao Vương hơi nhú mày, cười nói: “Nàng chỉ là một người bình thường.”

91. Chương 91: Linh Ương Học Viện (5)

Hoàng Thượng giật mình, trách không được Tiêu Dao Vương muốn nhờ mình phê duyệt, nhưng một người bình thường muốn tiến vào Linh Ương Học Viện cũng chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

“Trong học viện có mở Quốc Tử Giám chuyên môn dạy dỗ cho con cái hoàng thất cùng quý tộc, có thi thư lễ nghi, binh pháp cưỡi ngựa bắn cung, đã như vậy liền an bài nàng đến Quốc Tử Giám đi.”

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Tiêu Dao Vương tươi cười rạng rỡ.

Hoàng Thượng cười cười: “Không biết là công tử, tiểu thư nhà nào lại có thể làm cho Tiêu Dao Vương đích thân tiến cử đây?”

Tiêu Dao Vương cười nói: “Người này Hoàng Thượng cũng biết.”

Nói xong, hắn quay đầu mỉm cười nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “Bắc Nguyệt, còn không mau đến bái kiến Hoàng Thượng.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn một cái, đối với cái tên nhiệt tình như lửa này nàng quả thật có chút dở khóc dở cười.

Muốn nàng đi Linh Ương Học Viện học tập cũng phải hỏi qua xem nàng có đồng ý hay không nữa chứ. Nhưng mà trên thực tế thì nàng cũng có chút tò mò đối với Linh Ương Học Viện. Nghe nói trong đó tu tập cao thủ của cả Nam Dục quốc, có sư phụ thực lực cường đại cùng vô số bí kiếp trân quý.

Đối với nàng bây giờ mà nói thì việc tăng lên thực lực quá mức trọng yếu, phải nhờ nó mới có thể giải khai bí mật hắc ngọc, bởi vậy nàng không thể chờ đợi được nữa. Nàng rất muốn tìm một địa phương có các tư liệu cổ xưa để tìm kiếm một chút tin tức về hắc ngọc.

Yểm cũng đã nói qua người kia cùng cổ ngọc có liên quan, như vậy, thời đại này nhất định có lưu lại tin tức về người kia cùng hắc ngọc!

Đi Linh Ương Học Viện đúng là biện pháp tốt nhất, trong Học Viện có tòa Thất Tháp nổi tiếng chuyên cất giữ vô số điển tịch từ xa xưa, nàng cũng muốn đi xem thử từ lâu, đáng tiếc Linh Ương Học Viện có quá nhiều cao thủ tu tập, đề phòng sâm nghiêm, nàng cũng không ngu ngốc tự đâm đầu vào lưới. Mà việc trở thành đệ tử chính là tám phần tốt nhất, có thể ngênh ngang ra vào mà không gặp phiền phức.

Nhờ phúc của Tiêu Dao Vương mà nàng mới đi vào đó, bởi vậy khi Tiêu Dao Vương bảo nàng đi tạ ơn, nàng cũng không từ chối, thoả mái đi qua.

“ Bắc Nguyệt...” Lúc Hoàng Thượng nghe được này tên, nụ cười trên mặt trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Hắn trên mặt tràn ngập thần sắc kích động, chậm rãi đi tới quan sát Hoàng Bắc Nguyệt, khắp người vốn tràn đầy uy nghiêm Đế vương giờ khắc này lại như già đi mấy tuổi.

Khi Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng ra, Hoàng Thượng đã đến trước mặt nàng, hai tay nắm lấy bả vai của nàng, kích động nói: “Người là Bắc Nguyệt ư ?”

Nàng gật đầu, Huệ Văn Trưởng công chúa là thân tỷ tỷ của Hoàng Thượng cho nên hắn xem như là bác của nàng.

Khi còn bé Hoàng Thượng đối xử với nàng vô cùng tốt , sủng ái có thừa, vừa sinh ra đã được ban thưởng phong hào Bắc Nguyệt quận chúa, còn có đất phong là Thanh Hà quận, có thể giúp nàng sống an nhàn cả đời không lo. Nhưng sau khi Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không còn tiến cung nữa, mà thái y lại chẩn đoán nàng mắc bệnh truyền nhiễm cho nên nàng bị cấm túc trong Trường công chúa phủ, không cho đi ra ngoài.

Hàng năm Hoàng Thượng đều ban tặng cho nàng rất nhiều đồ vật cho nàng nhưng đều bị Tuyết di nương cùng Cầm Di Nương len lén nuốt hết. Cũng bởi vì vậy nên ấn tượng của Hoàng Bắc Nguyệt đối với Hoàng Thượng này phi thường tốt.

Hoàng Thượng nhìn thấy bộ dáng gầy gò ốm yếu của nàng, đột nhiên giận dữ, quay người lại một cước đem Tiêu Viễn Trình đang quỳ trên mặt đất đá ngã lăn.

“ Đồ vô liêm sỉ !” Hoàng Thượng nổi giận, chỉ vào Tiêu Viễn Trình: “ Người thứ cận bã này. Mỗi lần Trẫm hỏi người Bắc Nguyệt đang sống như thế nào, người trả lời nàng tốt lắm ! Trẫm bảo người mang nàng tiến cung cho trẫm nhìn một cái, người nói nàng không muốn tiến cung ! Trẫm dặn dò người phải hảo hảo chiếu cố cho nàng, người chiếu cố như vậy đó hả ?!”

Thấy Hoàng Thượng giận dữ, tất cả văn võ bá quan bên trong Hào Quang Điện đều lập tức quỳ xuống, nhất tề hô to: “ Hoàng thượng bớt giận !”

92. Chương 92: Linh Ương Học Viện (6)

Tiêu Viễn Trình lặn một vòng trên mặt đất, cả người run rẩy đứng lên: “ Hồi bẩm Hoàng thượng, Bắc...Bắc Nguyệt từ nhỏ thân thể yếu, thần...thần đã mời rất nhiều danh y nhưng cũng đều thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp), là thần cô phụ sự kỳ vọng hoàng thượng, thần biết tội...”

Mồ hôi trên trán Tiêu Viễn Trình chảy xuống như mưa, mà đám người Tiêu gia tất cả đều quỳ trên mặt đất, thấp thỏm lo âu.

“ Người vẫn còn dám lừa gạt Trẫm ư ? Nếu như người hảo hảo chiếu cố Bắc Nguyệt thì nàng làm sao lại gầy như vậy !” Hoàng Thượng gầm lên.

Hoàng Hậu ở phía sau ôn nhu khuyên can cũng bị Hoàng Thượng đẩy ra, Anh Dạ công chúa lần đầu tiên nhìn thấy phụ hoàng tức giận như vậy, chỉ dám nép sau lưng Chiến Dã, hoảng sợ nhìn.

Tiêu Viễn Trình trong lòng run rẩy, hắn đã cố ý phân phó Tuyết di nương đem đưa tư lự, châu báu, trang sức tốt nhất cho Hoàng Bắc Nguyệt, để nàng hôm nay diện lên thật đẹp, ít nhất phải phù hợp với thân phận mới có thể tiến cung. Nhưng hắn không nghĩ tới sự quan tâm của Hoàng Thượng đối với Hoàng Bắc Nguyệt lại sâu đậm như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt gầy gò, hoàn toàn không liên hệ được với câu “ Bắc Nguyệt quận chúa hết thảy mạnh khỏe ” mà hắn ở trước mặt hoàng thượng hay nói a.

Hết thảy mạnh khỏe làm sao sẽ gầy như vậy ? Sắc mặt làm sao lại tái nhợt như thế ?

Tội khi quân là tội lớn a, hần vĩnh viễn cũng không quên Hoàng Thượng sủng ái hài tử này đến mức nào khi Huệ Văn Trưởng công chúa vẫn còn tại thế.

Quả thật là nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, nếu như Hoàng Thượng biết cuộc sống khổ cực của nàng trong mấy năm qua khẳng định sẽ tịch thu tài sản cả Tiêu gia, giết hết kẻ phạm tội cũng không đủ làm người hả giận.

Hần vốn nghĩ thân thể Hoàng Bắc Nguyệt yếu như vậy, cũng không còn sống được bao lâu, đến lúc đó chết đi là xong hết mọi chuyện, ai ngờ bây giờ lại nảy ra bao nhiêu sự tình rắc rối này.

Tiêu Viễn Trình hoang mang lo lắng, sợ Hoàng Thượng trong lúc nóng giận đem Tiêu gia cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, cả người run rẩy không thôi.

Tiêu Vận trong lòng vừa động, biết lần này thật sự là gây họa lớn, bèn vội vàng quỳ xuống nói.

“ Khởi bẩm Hoàng Thượng, phụ thân thật sự đối xử với Bắc Nguyệt quận chúa rất tốt. Thân thể quận chúa từ nhỏ đã ốm yếu, các đại phu cũng đều thức thũ vô sách. Phụ thân mỗi ngày đều dặn dò phòng bếp hầm canh bổ cho quận chúa nhưng vì thân thể nàng quá yếu, bổ quá lại hóa hại cho nên lại càng yếu hơn. Phụ thân thấy vậy cũng rất lo lắng, mỗi ngày đều bảo mẫu thân của ta tự mình sắc thuốc cho quận chúa uống. Tiểu nữ không dám nói dối, quận chúa, người cũng vì phụ thân nói vài lời đi, tốt xấu gì cũng là máu mủ một nhà, người hiểu thuận như vậy sẽ không muốn phụ thân lo lắng đâu có phải không ?”

Tiêu Vận miệng lưỡi cũng khá trơn tru, chỉ nói mấy câu đã có thể che lấp giúp cho Tiêu Viễn Trình, hơn nữa còn làm cho Hoàng Bắc Nguyệt không thể nói gì hơn.

Điều ả nói cũng không phải là sai, đại phu đúng là có nói qua thân thể nàng quá yếu không chịu nổi đồ bổ, Tuyết di nương quả thật mỗi ngày cũng đều tự mình đưa thuốc tới nàng cho uống.

Tình phụ tử, máu mủ tình thâm, lời này nói dễ nghe quá đi chứ. Ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong nhin không được cũng cảm động rớt nước mắt đây này.

Phụ thân hiền lành lại thương yêu nàng như vậy, nàng như thế nào nhẫn tâm làm cho hần lo lắng sợ hãi đây ?

Hoàng Thượng từ ái nhìn nàng, nói: “Bắc Nguyệt, người cứ nói thật cho Trẫm nghe, tên Tiêu Viễn Trình này đối xử với người như thế nào ? Có Trẫm ở đây, người không cần sợ gì hết ! Chỉ cần hần dám đối xử tệ bạc với người, Trẫm lập tức chém hần !”

Nghe vậy, Tiêu Viễn Trình lập tức chân tay mềm nhũn, cả người đổ mồ hôi lạnh, quỳ cũng không nổi nữa, gần như xụi lơ trên mặt đất. Trong lòng thầm than hôm nay quả nhiên xong thật rồi.

Mấy năm nay Hoàng Bắc Nguyệt sống trong phủ ngay cả tới cũng không bằng, nếu nàng nói cho Hoàng Thượng biết thì hôm nay quả thật là ngày diệt môn của Tiêu gia a!

93. Chương 93: Linh Ương Học Viện (7)

Tiêu Vận cả khuôn mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Chỉ cần một câu nói của Hoàng Bắc Nguyệt cũng có thể quyết định sinh tử của bọn họ a. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày phế vật này lại trở nên hữu dụng như vậy ! Cũng chưa bao giờ cảm thấy hối hận như lúc này.

Nếu nàng đối xử tốt với Hoàng Bắc Nguyệt hơn một chút thì bây giờ cũng không cần phải nơm nớp lo sợ như vậy nữa.

Tiêu Dao Vương Tống bí cũng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, mới vừa rồi Tiêu Linh nói mấy câu cũng làm hần mơ hồ biết được cuộc sống mấy năm qua của nàng cũng không dễ dàng gì.

Hiện tại hần cảm thấy rất may mắn, có Hoàng Thượng vì nàng chủ trì công đạo, từ nay về sau hần sẽ đỡ áy náy hơn.

Phong Liên Dục nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt, có chút cười, hần có dự cảm tiểu gia hỏa cao ngạo này sẽ không dễ dàng tiếp nhận sự trợ giúp của người khác.

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nhìn đám người Tiêu gia quỳ trên mặt đất, trong lòng có chút chua xót, nếu như Hoàng Bắc Nguyệt thật sự còn ở đây, đại khái từ nay về sau nàng cũng không cần phải chịu nhiều đau khổ như vậy nữa. Nếu nàng ta (Hoàng Bắc Nguyệt thật sự) có thể kiên trì thêm vài ngày nữa thôi thì đã có thể có cuộc sống bình an, vô ưu vô lo rồi.

Đáng tiếc, nàng không kiên trì được nữa, vài ngày trước đã bị đám người Tiêu gia kia bức đến chết trước linh vị của Trưởng công chúa rồi !

Nhìn bộ dáng run rẩy sợ hãi của bọn họ, nàng thay Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy may mắn, nhưng đồng thời nàng cũng nổi giận.

Ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho các ngươi như vậy đâu.

“Đương nhiên.” Nàng ôn nhu cười nói: “Phụ thân cùng các ca ca tỷ tỷ, còn có di nương cũng đều đối xử với ta tốt lắm !”

Tiêu Viễn Trình nghe thấy câu đầu, tưởng nàng đang muốn cáo trạng, hắn mém chút đã ngắt xiu rồi, nhưng khi nghe câu nói kế tiếp, trong lòng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn, thản nhiên cười, trong nụ cười có vài phần quỷ dị khó lường, khiến cho Tiêu Viễn Trình trong lòng phát lạnh.

Tiêu Dao Vương nhú mày, không nhịn được nói: “Bắc Nguyệt, ngươi không cần sợ hãi...”

“Ta không có sợ hãi, bọn họ quả thật đối xử với ta rất tốt.” Thanh âm của Hoàng Bắc Nguyệt thanh thúy êm tai, nhân quang trong suốt, không có một chút sợ hãi hay giả dối nào cả.

Tiêu Dao Vương trong lòng có chút trầm xuống, chẳng lẽ hắn đoán sai ? Hắn mơ hồ cảm giác được chuyện này có lẽ không đơn giản như bề ngoài, đang muốn tiếp tục nói lại bị Phong Liên Dực bên người kéo kéo tay áo.

Hắn quay đầu nhìn vị tri kỷ, thấy Dực cười nhạt lắc đầu, thấp giọng nói: “Nàng tự có chừng mực, tin tưởng nàng đi.”

Tiêu Dao Vương có chút kinh ngạc, Dực tựa hồ rất hiểu Bắc Nguyệt a !

Nếu Phong Liên Dực cũng đã nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến .

Hoàng Thượng long nhan có chút hòa hoãn, nhưng vẫn mang theo một tia nghi ngờ: “Vậy vì sao nhiều năm như vậy ngươi không tiến cung gặp mọi người ?”

Trong ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện vẻ u buồn, cúi đầu nói: “ Trong cung có nhiều kỷ ức liên quan đến mẫu thân, mỗi lần nhớ lại ta đều đau lòng không chịu nổi, bởi vậy cũng không dám tiến cung, làm cho Hoàng Thượng nhớ mong, đúng là lỗi của Nguyệt nhi.”

“Thì ra là thế...” Hoàng thượng thì thào nói: “Hoàng tỷ qua đời, Trẫm cũng không thể tin được...”

Đến bây giờ cũng có chút không tin...

Nhìn thấy Hoàng Thượng nguôi giận, quần thần đều thở phào một hơi, mỗi người không khỏi nhìn Bắc Nguyệt quận chúa với cặp mắt khác xưa .

Vốn tưởng rằng sau khi Trưởng công chúa đã qua đời, nàng sẽ trở thành hài tử mồ côi không nơi nương tựa, chỉ sợ sẽ biến thành một phế vật mà thôi, nào ngờ Hoàng Thượng vẫn một lòng thương yêu che chở cho nàng.

“Xem ra sau này cũng nên quá coi thường vị Bắc Nguyệt quận chúa này mới được.” Hoàng Hậu một lần nữa đánh giá lại Hoàng Bắc Nguyệt, tâm tư khê nhúc nhích.

94. Chương 94: Linh Ương Học Viện (8)

Hoàng Hậu một lần nữa đánh giá lại Hoàng Bắc Nguyệt, tâm tư khê nhúc nhích.

Cơn ác mộng bốn năm trước tựa hồ lại tiếp tục tái diễn.

“Hoàng thượng, hôm nay cũng không còn sớm nữa, thân thể Bắc Nguyệt quận chúa yếu ớt như vậy, không bằng trước hết để cho nàng về nghỉ ngơi đi.”

Hoàng Hậu đi tới ôn nhu nói, dưới vẻ đẹp đoan trang đó, không ai nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt của nàng.

“Đúng, hôm nay cũng không còn sớm nữa, Trẫm có chút lo lắng Bắc Nguyệt trở về một mình.” Hoàng Thượng ngẩng đầu nhìn một vòng, ánh mắt rơi vào trên người Thái tử: “Chiến Dã, con...”

“Hoàng thượng.” Tiêu Dao Vương đột nhiên lên tiếng, ngăn trở hành động hoang đường của Hoàng Thượng. Ai lại để cho đường đường Thái tử lại đi hộ tống Bắc Nguyệt quận chúa về phủ?

Nếu lời này đưa ra, không biết sẽ có bao nhiêu người trong triều sẽ ngầm khiển trách Hoàng Bắc Nguyệt, nói nàng không biết phân biệt tôn ti trật tự, mà trong lòng Hoàng Hậu cùng Thái tử chỉ sợ cũng sẽ sinh lòng bất mãn đối với nàng.

Hắn cũng không muốn để nàng tuổi còn nhỏ đã dắc tội với nhiều đại nhân vật như vậy.

“Thần vừa lúc cũng muốn xuất cung, không bằng để thần hộ tống Bắc Nguyệt quận chúa hồi phủ đi.”

Hoàng Thượng cũng ý thức được nếu để cho Thái tử hộ tống thì chuyện bé xé ra to, cho nên khi nghe thấy Tiêu Dao Vương chủ động xin đi giết giặc, Hoàng Thượng tự nhiên lập tức đáp ứng.

Hoàng Bắc Nguyệt tạ ơn Hoàng Thượng, trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi, cử động lúc này của vị hoàng đế này xem tí đã hù chết nàng rồi.

Tuy nhiên, đại khái chắc là do huyết thống thân tình đi, vị Hoàng Thượng này mang đến cho nàng cảm giác rất tốt, chỉ cần dựa vào ký ức lúc nhỏ là có thể thấy được hắn là thật tâm yêu thích Hoàng Bắc Nguyệt.

Đối với người như vậy, nàng sau này cũng sẽ tận sức báo đáp hắn!

Lúc rời cung cũng giống với lúc đến, nàng cùng Tiêu Vận ngồi chung một chiếc xe ngựa, bất quá lần này Tiêu Vận cũng không còn kiêu ngạo như lúc tới cứ khoe khoang khoác lác nữa.

Trong xe ngựa bầu không khí phi thường an tĩnh, Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt dưỡng thần, Tiêu Vận nhìn nàng, trong lòng rất muốn một đao đâm chết nàng nhưng lại nghĩ tới sự tức giận của Hoàng Thượng khi này thì lại có chút sợ hãi.

“Tam muội, người đã ngủ chưa?” Tiêu Vận thử thăm dò mở miệng.

Hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt không có cáo trạng với Hoàng Thượng làm cho Tiêu Vận rất là khó hiểu, nàng chẳng lẽ thật sự ngu như vậy?

Không giống mà, Hoàng Bắc Nguyệt hiện tại một chút cũng không giống tên phế vật nhu nhược ngu ngốc trước kia a! Trong lòng Tiêu Vận mơ hồ có cảm giác bất an, nhưng suy nghĩ mãi vẫn không biết tại sao.

“Chưa.” Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên đáp, vẫn không mở mắt.

Trải qua sự tình hôm nay, nàng cũng biết Tiêu Vận được truyền thừa không chỉ là huyết thống Triệu hồi sư của Tiêu gia lão gia tử còn có sự thông minh của hắn nữa.

Buổi nói chuyện hôm nay làm cho nàng có chút bất ngờ, không nghĩ đến tâm tư của ả Tiêu Vận này cũng kín đáo như vậy, gặp nguy không loạn.

Sợ rằng lúc đó ngay cả Tiêu Trọng Kỳ cũng đã run cầm cập như Tiêu Viễn Trình rồi, Tiêu Linh ngay cả thở mạnh một cái cũng không dám.

Tiêu Vận cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: “Qua vài ngày Linh Ương Học Viện sẽ khai giảng, người tiến vào Quốc Tử Giám học tập thì không cần khảo hạch, nhưng phải mua một chút dụng cụ học tập, ta sẽ để nương sai người đưa tới cho người.”

Tiêu Vận này rõ ràng đang lấy lòng Hoàng Bắc Nguyệt để nàng giúp ả thỉnh cầu Tiêu Dao Vương luyện chế Tẩy Tủy Đan, hơn nữa một phần cũng là vì Hoàng Thượng ra oai phủ đầu lúc này.

“ Ân.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cự tuyệt, đây đều là xài tiền của Tiêu Vận, nàng đại gì mà từ chối chứ.

Nàng nhận nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng sẽ thiếu nhân tình với bọn họ, càng không có ý định sẽ giúp Tiêu Vận.

Thấy nàng tiếp nhận, Tiêu Vận cũng hơi chút yên tâm, xem ra Hoàng Bắc Nguyệt quả thật là cảm kích mẫu thân nàng mỗi ngày đều đem thuốc tới.

Trong cả Trường công chúa trong phủ cũng chỉ có một mình mẫu thân nàng giả mù sa mưa, Hoàng Bắc Nguyệt không cảm kích bọn họ mới là lạ đấy !

Nghĩ tới đây, lo lắng trong lòng của Tiêu Vận cũng đều tan biến đi hết.

95. Chương 95: Linh Ương Học Viện (9)

Xe ngựa chạy tới trước cổng Trường công chúa phủ thì dừng lại, đám gia nhân trong phủ thấy vậy vội đi ra dắt ngựa vén rèm.

Những gia nhân này cũng không biết những việc xảy ra trong cung, họ vẫn cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt này vẫn là phế vật tiểu thư như trước kia.

Một nha hoàn của Tiêu Vận lạnh lùng nói: “ Chậm chạp như rùa vậy ! Người còn không mau đi xuống ! Muốn để tiểu thư của chúng ta chờ người sao ?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, chưa kịp mở miệng thì một cái roi đã hung hăng đập vào người nha hoàn khiến ả té xuống đất, nửa khuôn mặt đã huyết nhục mơ hồ.

Tiêu Viễn Trình gầm lên: “ Người không có mắt sao mà lại dám nói chuyện như vậy với quận chúa !?”

Một roi này lập tức khiến đám gia nhân ngày thường hay khi dễ Hoàng Bắc Nguyệt ngã ra như phồng, sợ run lấy bầy.

Tiêu Dao Vương đang ở một bên kia, Tiêu Viễn Trình làm sao dám đánh mắng Hoàng Bắc Nguyệt như bình thường được, lập tức phản phó: “ Mau đỡ quận chúa xuống xe đi !”

Bội Hương vốn cũng đi ra đón tiếp Tiêu Nhu vừa lúc cũng thấy một roi đỏ của Tiêu Viễn Trình, nàng lập tức phi thường thông minh đi tới, cung kính dìu Hoàng Bắc Nguyệt từ trên xe ngựa đi xuống.

“ Quận chúa, xin cẩn thận dưới chân.”

Tiêu Viễn Trình thấy nha đầu này cũng rất hiểu chuyện, sắc mặt thoáng hoà hoãn vài phần, vội vàng xuống ngựa, cung kính hướng Tiêu Dao Vương nói: “ Cảm tạ vương gia đã đưa tiễn.”

Tiêu Dao Vương nhìn hẩn một cái, cũng xuống ngựa, kéo Hoàng Bắc Nguyệt đến một bên, thấp giọng nói: “Nguyệt nhi, có phải người có nỗi khổ gì không, nói cho ta biết đi, có ta ở đây ta sẽ không để cho người khi dễ người.”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng ảm áp, kiếp trước nàng là sát thủ, chính việc đó đã sớm làm cho nàng quên mất mùi vị ảm áp là như thế nào. Nàng bước chân vào giang hồ nhiều năm như vậy, trừ sư phụ ra cũng chỉ có người phụ nữ gọi là N kia mới có thể làm cho nàng cảm thấy ảm áp, làm cho nàng cảm thấy thoải mái.

Các nàng đều là một loại người, trời sinh nhất định phải cô độc cùng hắc ám, lấy giết chóc làm bạn. Mà nàng trước đây cũng như thế, nhưng từ khi đến nơi này, nàng đã gặp rất nhiều người có thể mang đến cho nàng cảm giác được quan tâm, sự cảm động cùng tín nhiệm.

Nàng ngẩng đầu, hướng về phía Tiêu Dao Vương thản nhiên cười: “ Vương gia, người xem trong ánh mắt của ta này, nhìn thật kĩ, bên trong là tuyệt đối, tuyệt đối nghiêm túc. Ta lừa gạt người khác nhưng sẽ không bao giờ lừa gạt chính mình !”

Thanh âm kiên định, nói năng rất có khí phách !

Bên môi lộ ra ý cười thản nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt đứng thẳng tắp, khí chất lãnh ngạo tôn quý từ trên người nàng phát ra làm cho người khác mặc danh kỳ diệu đều tin tưởng nàng.

Tin tưởng nàng !

Ta lừa gạt người khác nhưng sẽ không bao giờ lừa gạt chính mình !

Cách nói chuyện dửng dưng cảm như vậy chắc chắn người nói sẽ không phải là một hài tử nhu nhược, Tiêu Dao Vương thấy thế nhất thời cảm giác yên tâm hơn.

“Nguyệt nhi, người thật làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn. Tuy nhiên người vẫn nhỏ như vậy, có một số việc, nếu như người không giải quyết được thì cứ việc tới tìm ta. Ta đã đáp ứng với mẫu thân người sẽ chiếu cố người thật tốt.”

“Yên tâm, chuyện mà ta không giải quyết được thì đại khái người cũng không giải quyết được đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt tự tin cười.

Nàng người này không thích nợ nhân tình, không thích đi cầu người. Sát thủ như bọn họ kiêng kỵ lớn nhất chính là sinh ra cảm giác ỷ lại với người khác, đây là yếu điểm trí mạng.

Cho dù linh hồn đang run rẩy,

Tâm cũng trấn định bất loạn,

Kiểm trong tay, tuyệt sẽ không bị rung chuyển !

Tiêu Dao Vương mày kiếm giương lên, nhìn nàng mỉm cười. Mặc dù hắn không có mở miệng nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn thấy rõ, trong con ngươi của hắn hiện lên một loại quang mang gọi là tín nhiệm.

Khi nàng nhìn ra sau lưng hắn thì thấy được Phong Liên Dực đang vén màn xe nhìn về phía bên này, trong đôi con ngươi tím nhạt thoáng lộ ra một chút ý cười.

96. Chương 96: Linh Ương Học Viện (10)

Hoàng Bắc Nguyệt nhướn mày, nhớ ngày đó Phong Liên Dực vô thanh vô tức xuất hiện trong Trường công chúa phủ, nàng đã biết người này tuyệt đối không đơn giản. Nàng không biết Tiêu Dao Vương hiểu rõ bao nhiêu về hắn, nhưng thấy hắn quan tâm mình như vậy, tốt nhất vẫn cứ nhắc nhở hắn một chút.

“Vương gia, cái tên Phong Liên Dực kia không đơn giản đâu, người nhất định phải cẩn thận.”

Nàng thấp giọng nói xong liền nhanh chóng đi vào Trường công chúa trong phủ, để lại cho Tiêu Dao Vương một bóng lưng lãnh khốc.

Tiêu Dao Vương ngăn ra một lát rồi phe phẩy chiết phiến cười rộ lên, nàng đang quan tâm tâm hắn a !

Hoàng Bắc Nguyệt vừa trở lại Lưu Vân Các thì Tiêu Viễn Trình liền vội vã phái người đến, nói rằng Lưu Vân Các rất hẻo lánh, thân thể nàng hiện tại đã khỏe hơn thì nên chuyển đến Đông Nguyệt Hiên sống để mọi người tiện chăm sóc.

Nàng vốn đang lo lắng về thương thế của Đông Lăng, nào còn hơi sức mà quản đến đám người đó, chỉ có thể nghiêm khắc đuổi bọn họ đi rồi trở về phòng xem Đông Lăng.

Đông Lăng lúc này đang ghé vào giường hấp hối, vì sợ bị phát hiện nên nàng đã thay bộ hắc bào ra rồi giấu kĩ. Lúc này nàng mặc một bộ nội y màu trắng đã bị máu tươi của chính nàng nhiễm đỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy vội vàng lấy ra Phỉ Thúy Ngọc Dịch mà lần trước thái tử tặng, giúp nàng thoa lên người.

Đông Lăng khẽ mở mắt, có chút suy yếu nói: “Xin lỗi tiểu thư, ta...ta thật sự không chịu được nữa, chỉ có thể trở về.”

“Người làm rất tốt, nhờ người nên ta mới có thể yên tâm.”

Đông Lăng cố chịu đựng đau nhức đứng lên, lệ nóng tràn mi: “ Đáng tiếc hôm nay ta không thể ra tay với Tiêu Vận, nếu không ta...”

“ Ta sẽ chậm rãi thu thập nàng, người bây giờ cứ hảo hảo dưỡng thương đi đã.” Hoàng Bắc Nguyệt an ủi:

“ Hoàng thượng đã chấp thuận cho ta tiến vào Linh Ương Học Viện rồi, đến lúc đó ta sẽ đi năn nỉ để Hoàng Thượng cũng cho người vào học.”

Nàng nhớ khi còn bé, Đông Lăng cũng có thiên phú rất tốt trong võ đạo, khi đó Trưởng công chúa cũng đặc biệt mời sư phụ dạy nàng, nhưng sau khi Trưởng công chúa qua đời, Đông Lăng cũng không còn được sư phụ dạy dỗ nữa.

Muốn sinh tồn ở thời đại này mà không có một chút bản lĩnh phòng thân, đó là phi thường gian nan.

“ Thật sự có thể ?” Đông Lăng kinh ngạc mở to mắt.

Linh Ương Học Viện, đây chính là nơi biết bao nhiêu người chen chen đến chết đi sống lại cũng đều muốn vào a. Đại tiểu thư Tiêu Linh năm nào cũng đều đã đi cầu xin lão gia nhưng vẫn không có cách nào thông qua khảo hạch, nên cũng không vào trường được.

Nàng có chút bồn chồn, tiểu thư chẳng lẽ cũng muốn đi khảo hạch sao ?

Phảng phất nhìn thấu tâm sự của Đông Lăng, Hoàng Bắc Nguyệt cười cười nói: “ Ta tiến vào Quốc Tử Giám, không cần khảo hạch.”

“ Tiến vào Quốc Tử Giám cũng tốt, Anh Dạ công chúa và Thái tử điện hạ đều học ở Quốc Tử Giám, ta hôm nay thấy Anh Dạ công chúa và Thái tử điện hạ tựa hồ rất có thiện cảm với tiểu thư.”

“ Ủ, bọn họ quả thật cũng không tệ lắm.”

Anh Dạ công chúa hào sảng, Thái tử Chiến Dã bề ngoài lãnh khốc nhưng nội tâm lại rất ôn nhu.

“ Tuy nhiên tiểu thư vẫn phải cẩn thận.” Đông Lăng lo lắng nói: “Bên trong Học Viện có không ít đệ tử đều là cao thủ có thiên phú cực tốt, tiểu thư nếu không muốn bại lộ thân phận thì tốt nhất hãy giữ khoảng cách nhất định với bọn họ.”

“ Cái này ta cũng hiểu, chỉ là cuộc sống trong Học Viện có lẽ sẽ không được bình yên.”

Tiêu Trọng Kỳ, Tiêu Vận cùng Tiết Triệt đều học ở Linh Ương Học Viện, nàng không tin bọn họ sẽ tốt bụng để yên cho nàng.

Tuy nhiên binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, nàng Hoàng Bắc Nguyệt cũng chưa từng ngăn ai bao giờ.

Bích Thủy Viện

Hôm nay những chuyện xảy ra trong cung, Tuyết di nương cũng từ trong miệng Tiêu Vận biết được đại khái.

Tiêu Viễn Trình sau khi trở về liền nổi điên, trong phòng đập bể không biết bao nhiêu thứ, ai cũng không dám tới khuyên bảo.

Chờ hấn phát tiết xong, Tuyết di nương mới đi lên nói: “ Lão gia, xin ngài bớt giận, không nên vì nha đầu kia mà tổn hại thân thể a.”

97. Chương 97: Võ Đài Luận Võ (1)

“ Hừ !” Tiêu Viễn Trình nặng nề hừ một tiếng, khuôn mặt có chút vẩn vơ: “ Nhiều năm như vậy, ta quả thật đã xem thường nàng rồi !”

Nhớ tới hành vi của Hoàng Bắc Nguyệt trong quãng thời gian gần đây, Tiêu Viễn Trình xem như hiểu được nữ nhi này đã hoàn toàn khác so với trước kia !

Trước kia cho dù đánh nàng, mắng nàng thì nàng cũng không dám lên tiếng, nhưng hiện tại nàng chỉ vừa mở miệng đã khiến cho hấn tức trào máu, thậm chí mềm chút đã mất luôn cái mạng nhỏ !

Tuyết di nương vội vàng nói: “ Lão gia người đừng quá lo lắng, nàng lợi hại như thế nào đi nữa thì vẫn chỉ là một tiểu nha đầu mười hai tuổi, cũng đâu thể tạo ra sóng gió gì ?”

“Nàng quả thật không thể tạo ra sóng gió, nhưng đám người phía sau nàng thì có thể. Hoàng thượng cùng Thái hậu đã dành, bây giờ ngay cả Tiêu Dao Vương cũng về phe của nàng !”

“Tiêu Dao Vương cũng chỉ vì chút giao tình năm xưa với Trưởng công chúa mà thôi, có lẽ vì vậy nên mới quan tâm tới nha đầu kia.” Khi nghe thấy ba chữ “Tiêu Dao Vương”, trong mắt Tuyết di nương lộ ra một đạo tinh quang.

“ Nếu Tiêu Dao Vương biết chuyện năm xưa phát sinh, Tiêu gia chúng chắc chắn xong rồi.” Tiêu Viễn Trình sầu lo.

Tuyết di nương nói : “ Tiêu Dao Vương làm sao biết được ? Hôm nay Tam tiểu thư cũng không có nói ra a. Nói đến cùng đều là người một nhà, máu mủ tình thâm mà.”

“ Nàng không nói không có nghĩa là người khác không biết, bí mật trong phủ có quá nhiều người biết nên khó giữ, ta không thể yên tâm được !”

“ Vậy lão gia dự định làm như thế nào đây ?” Tuyết di nương hỏi, nàng hiện tại vẫn còn trông cậy có thể thông qua Hoàng Bắc Nguyệt xin Tiêu Dao Vương luyện chế Tẩy Tủy Đan, chuyện này liên quan đến vấn đề địa vị của nàng ở Tiêu gia a.

Bây giờ nàng đối với Tiêu Viễn Trình đã xem như tâm tàn ý lạnh, cũng không trông cậy hẳn có thể đem mình nâng lên làm chính thất. Nàng đem hết thảy hy vọng ký thác trên người Tiêu Vận, chỉ cần Tiêu Vận tốt, nàng sẽ tốt theo.

Tiêu Viễn Trình gương mặt thoáng vắn vẹo, hiện ra một tia tàn nhẫn: “ Không thể buông tha cho nàng !”

Tuyết di nương trong lòng run lên, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viễn Trình có chút phức tạp.

Người ta thường nói hổ dữ không ăn thịt con. Tiêu Viễn Trình mặc dù có hận Trưởng công chúa mang đến sỉ nhục cho hắn đến cỡ nào đi nữa thì Hoàng Bắc Nguyệt vẫn là nữ nhi ruột của hắn, vậy mà hắn vẫn có thể hạ quyết định tàn nhẫn như vậy.

Như vậy đã có thể thấy được hắn là người bạc tình bạc nghĩa đến cỡ nào, nàng đi theo hắn nhiều năm như vậy, toàn tâm toàn ý, buông tha cho cuộc sống hạnh phúc bình thản vốn thuộc về mình, đến cùng thì sao, có lẽ chỉ là một trò cười mà thôi.

Tuy nhiên sự tình đã đến mức này, nàng muốn đổi ý cũng không còn kịp nữa, ván đã đóng thuyền, nàng cũng chỉ có thể chậm rãi lừa gạt hắn, củng cố địa vị của chính mình, giúp Tiêu Vận phát triển thật tốt thì nửa đời sau của nàng mới có thể vô ưu vô lo mà sống.

“ Lão gia dự định làm như thế nào đây ?” Tuyết di nương ôn nhu hỏi: “ Thân thể nàng vốn ốm yếu, nếu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử thì cũng là bình thường .”

“ Không thể để nàng chết trong phủ được, nếu không Hoàng Thượng làm sao bỏ qua cho Tiêu gia chúng ta ?”

“Lão gia nói cũng phải...” Tuyết di nương cảm thấy trong lòng một trận hàn ý.

Tiêu Viễn Trình trong mắt hiện lên quang mang âm độc, nhiều năm khuất nhục, xem ra đã đến lúc bộc phát rồi.

“ Làm cho nàng ngoài ý muốn chết ở bên ngoài, người nào cũng không trách chúng ta được !”

Tuyết di nương trong lòng giật nảy, nhớ tới chuyện cầu xin Tiêu Dao Vương, vội hỏi: “ Lão gia dự định khi nào thì động thủ ?”

“Đương nhiên phải càng nhanh càng tốt, tuy nhiên kế hoạch vẫn phải hảo hảo bố trí một phen, chỉ như vậy mới có thể thiên y vô phùng (áo trời không có dấu vết, ý chỉ làm việc không để lại manh mối), như vậy phải cần một chút thời gian.”

Kỳ thật muốn giết Hoàng Bắc Nguyệt cũng rất đơn giản, nàng chỉ là một phế vật, bên người lại không có cao thủ gì bảo hộ, xuống tay với nàng quả thực dễ như ăn cháo.

Nhưng vì bảo đảm sự an toàn cẩn mật, khiến cho Hoàng Thượng cùng Tiêu Dao Vương nghĩ rằng nàng thật sự chết ngoài ý muốn, vậy thì phải phí một phen công phu rồi.

“Lão gia, việc này cần phải bàn bạc thật kĩ, ngàn vạn lần không thể có sai sót gì a.”

98. Chương 98: Võ Đài Luận Võ (2)

“Lão gia, việc này cần phải bàn bạc thật kĩ, ngàn vạn lần không thể có sai sót gì a.” Tuyết di nương đương nhiên không hy vọng Hoàng Bắc Nguyệt chết nhanh như vậy, không có nàng làm sao đi mượn sức Tiêu Dao Vương đây.

“Tuyết nương, nhiều năm như vậy cũng cũng chỉ có người hiểu ta nhất a, sự tình gì ta cũng chỉ có thể cùng người thương lượng.”

Tiêu Viễn Trình quay đầu, nhìn Tuyết di nương vẫn xinh đẹp như hoa liền có chút xuân tâm nhộn nhạo, xao động khó nhịn, vội vàng kéo Tuyết di nương đề lên trên nhuyễn tháp (nhuyễn tháp ở đây nó vừa giống như salon gỗ dài mà cũng vừa giống như cái giường nhỏ vậy đó, xem hình để biết thêm chi tiết :3).

“Tâm can bảo bối của ta, người luôn hiểu rõ ta như vậy, trách không được nhiều năm qua ta yêu thích nhất chính là người a.”

Tiêu Viễn Trình nói, hai tay không thành thật đã dò xét tiến vào trong quần áo của Tuyết di nương, dùng sức xoa nắn.

Tuyết di nương bên ngoài mềm mại ngâm vài tiếng, hờn dỗi liếc hắt một cái: “Chỉ giỏi lừa gạt ta !” nhưng trong lòng lại cười lạnh. Nếu người thật sự yêu thích ta nhất thì làm sao lại để ả tiện nhân kia cười lên đầu nàng biết bao lâu nay chứ.

Như cá uống nước, ấm lạnh chỉ có thể tự biết.

Trong gia tộc đấu đá lâu như vậy, Tuyết di nương sớm đã không phải là tiểu cô nương ngây thơ năm đó chỉ biết mê muội rơi vào lưới tình rồi !

Nam nhân vĩnh viễn không đáng tin cậy ! Chỉ có chính mình mới là đáng tin nhất !

*****Bắc Nguyệt Hoàng Triều*****

Tiêu Viễn Trình phái người đến, mấy lần thúc giục Hoàng Bắc Nguyệt dời đến Dong Nguyệt Hiên nhưng đều bị Hoàng Bắc Nguyệt từ chối.

Lưu Vân Các yên lặng, đúng là kiểu nàng thích, không có nhiều người rình mò xung quanh thì nàng mới dễ dàng làm việc được.

Rơi vào đường cùng, Tiêu Viễn Trình chỉ có thể chỉ ra một khoản để đám thợ đem Lưu Vân Các tu sửa một phen, ít nhất khí thế tuyệt đối không được thua một tòa biệt viện nào trong Trường công chúa trong phủ.

Cử động này không chỉ làm cho Cầm di nương không vui, mà ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng gần như tức đến mức hộc máu.

Nàng không chuyển qua Dong Nguyệt Hiên gì đó chính là vì không thích ồn ào, nào ngờ Tiêu Viễn Trình sợ lửa giận của Hoàng Thượng phát tác nên phái người tu sửa lại Lưu Vân Các của nàng. Công tượng (thợ xây)suốt ngày suốt đêm cứ đục đục đục đục, Hoàng Bắc Nguyệt không thể tĩnh tâm nghiên cứu hắc ngọc, chỉ đành chờ đợi đến ngày Linh Ương Học Viện khai giảng mà thôi.

Hai ngày này Tuyết di nương thử dò xét rất nhiều lần, muốn Hoàng Bắc Nguyệt đi Tiêu Dao Vương phủ cảm kích việc Tiêu Dao vương đã đưa tiễn ngày hôm đó. Á nói sợ Hoàng Bắc Nguyệt rụt rè nên sẽ cho Tiêu Vận đi cùng. Tuyết di nương nói sẽ chuẩn bị một phần tạ lễ, để nàng đưa đi,...

Hoàng Bắc Nguyệt mỗi lần như vậy đều phải viện cớ thân thể không thoải mái để cự tuyệt, bởi vậy làm cho Tuyết di nương cùng Tiêu Vận rất mất hứng.

Tiêu Vận sốt ruột việc xin Tẩy Tủy Đan, lại chứng kiến Hoàng Bắc Nguyệt không hợp tác, oán khí trong lòng đối với nàng lại gia tăng một chút.

Hai ngày thấm thoát trôi qua, cuối cùng cũng tới ngày Linh Ương Học Viện khai giảng.

Hôm nay vừa hừng sáng, Đông Lăng đã giúp nàng chuẩn bị tốt các loại vật phẩm mang theo, hai người từ trong Lưu Vân Các đi tới tiền viện.

Năm nay Tiêu Trọng Lỗi cùng Tiêu Nhu đều tiến vào Linh Ương Học Viện, bởi vậy tất cả mọi người trong Tiêu gia đều đi ra đưa tiễn.

Tiêu Linh sắc mặt phi thường khó coi đứng ở cổng, nhìn thấy mọi người, ngay cả phế vật Hoàng Bắc Nguyệt đều có thể đi Linh Ương Học Viện, chỉ riêng nàng là không thể đi, oán niệm cũng dâng lên không ít.

Sau khi trải qua chuyện tình cung yến, Tiêu Viễn Trình đối xử với Hoàng Bắc Nguyệt rất tốt, giống như cảm kích ân tình ngày đó nàng không cáo trạng ở trước mặt Hoàng Thượng vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng phi thường rõ ràng thái độ của Tiêu Viễn Trình đối với nàng, thấy hấn giả mù sa mưa giả bộ làm ra vẻ người cha hiền lành, nàng cũng không vạch trần hấn, hấn nói gì, chính mình cũng đáp lại cái đấy.

99. Chương 99: Võ Đài Luận Võ (3)

“ Bắc Nguyệt, bên trong Quốc Tử Giám đều là đệ tử hoàng thất, ngươi phải cẩn thận đừng để đắc tội bọn họ a.”

Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên liếc hấn một cái, thoải mái để Đông Lăng dìu lên xe ngựa rồi mới vén rèm xe lên nói: “ Đây là Trưởng công chúa phủ, ta thân là quận chúa tự nhiên biết nên làm như thế nào để giữ gìn mặt mũi cho phủ, phụ thân quá lo lắng rồi.”

Nói xong, nàng liền buông rèm, thần nhiên phân phó một tiếng: “ Đi thôi.”

Tiêu Viễn Trình sắc mặt xanh mét, Hoàng Bắc Nguyệt nói mấy câu lại giống như đang nhắc nhở, hấn chỉ là Phò mã ở rể trong trưởng công chúa phủ mà thôi, cho dù Trưởng công chúa đã qua đời đi chăng nữa thì quyền lợi trong phủ cũng không thuộc về hấn.

Hôm nay gia nhân trong phủ đều đứng ở cửa đưa tiễn các thiếu gia tiểu thư đi học, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ nói mấy câu đã làm cho đám người hoàn toàn chấn động.

Tam tiểu thư gần đây bị trúng tà hay sao vậy ? Như thế nào lời nói tuôn ra đều kinh người đến vậy ?

Nhìn vài cỗ xe ngựa trước sau dần khuất bóng phía xa, Tiêu Viễn Trình cũng đi vào triều, mấy vị di nương tản mát thì bọn hạ nhân mới lặng lẽ tụ cùng một chỗ nghị luận.

“ Nghe nói ở cung yến Hoàng Thượng đã hung hăng trách cứ lão gia, nói lão gia trách móc nặng nề Tam tiểu thư, long nhan phẫn nộ, thiếu điều đã chém bay đầu của lão gia rồi.”

“ Ủ ừ, chính là vậy đó, ngày thứ hai sau khi cung yến kết thúc còn ban thưởng nữa, xem ra Hoàng Thượng vẫn không có quên Tam tiểu thư đâu nha.”

“ Nếu vậy thì làm sao bây giờ a ? Các người nói nếu Tam tiểu thư có Hoàng thượng làm chỗ dựa, người có hay không sẽ tới tìm chúng ta báo thù a, đám người chúng ta ai cũng từng khi dễ qua Tam tiểu thư đi.”

“ Ta không có động tay à nha, nhiều lắm chỉ mắng nhiếc vài câu !”

“ Nói vài câu còn chưa đủ sao ? Người xem đêm đó Lệ nhi chỉ nói Tam tiểu thư vài câu đã bị lão gia đánh ột roi, bây giờ lại bị nhốt trong sải phòng (phòng chứa củi), vài ngày rồi đến cả một giọt nước cũng chưa được uống, xem ra là không xong rồi.”

“ Ha, đám người các người còn động thủ với tiểu thư, vậy chẳng phải còn thảm hại hơn sao !”

“ Suyt, người đừng nói lớn tiếng chứ, bây giờ ta có bị thảm các người cũng trốn không thoát đâu. Ta cảm giác được Tam tiểu thư không phải là người thù dai, nếu không ngay lúc ở trong cung người đã sớm đem ủy khuất chịu đựng mấy năm nay nói ra rồi còn đâu !”

“ Ân, ta cũng nghĩ vậy, Tam tiểu thư tính tình thật giống với Trưởng công chúa, ôn hoà thiện lương, tâm địa nhân từ.”

“ Nói rất đúng, có mẫu thân thế nào thì nữ nhi sẽ thế đó mà !”

.....

Bội Hương đi ngang qua, nghe được đám gia nhân đang líu ríu trò chuyện thì trốn ở phía sau cửa cười lạnh một tiếng.

Ôn hoà thiện lương, tâm địa nhân từ sao ? Nàng chết cũng không tin.

Tuy nhiên Tam tiểu thư từ nay về sau khẳng định không phải vật trong ao rồi!

Hàng năm, khi mùa xuân vừa qua cũng là lúc Linh Ương Học Viện khai giảng.

Tân sinh chỉ cần thông qua khảo hạch liền có thể theo sự phân phối của Học Viện mà nhập học, còn đám lão sinh (đám học sinh cũ) thì thông qua khảo hạch để phân chia cấp bậc.

Trước mắt Linh Ương Học Viện có chương trình học của bốn môn Võ đạo, Triệu hoán thuật, Luyện dược thuật, Huyền thuật, mời chào nhân tài khắp nơi trên cả nước.

Lúc Hoàng Bắc Nguyệt tới đại môn của Linh Ương Học Viện thì xung quanh đã có không ít xe ngựa tấp nập qua lại, đây đều là mã xa dùng để hộ tống công tử, tiểu thư các phủ đến trường học.

Đại môn của Linh Ương Học Viện rộng lớn đại khí, hơn trăm bậc thang thông lên phía trên, đền thờ đen nhánh trước cửa tràn ngập uy hiếp, phía trên có nguyên khí lưu động dày đặc.

Đây là hộ thuẫn (lá chắn) thủ vệ của Linh Ương Học Viện, nếu có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, đền thờ này sẽ thi triển ra một tầng hộ thuẫn bằng nguyên khí, thực lực thấp hơn Bát Tinh căn bản không thể đột phá được.

Màu đen u tối kia càng tôn thêm vẻ long trọng trang nghiêm, làm cho trong lòng mọi người sinh ra một cảm giác kính ngưỡng.

Hoàng Bắc Nguyệt xuống xe ngựa, vừa mới đi đến cầu thang thì phía sau vang lên một tràng tiếng thét ngạo mạn: “ Xe ngựa của An Quốc công phủ tới rồi, mau tránh ra cho ta !”

Trong thét to có quán chú (thêm vào, rót vào) nguyên khí, bởi vậy phi thường vang dội, vốn trước cửa náo nhiệt chỉ trong phút chốc đã an tĩnh lại. Mọi người không hẹn mà đều chuyển ánh mắt về phía xe ngựa đang chạy như bay tới.

100. Chương 100: Võ Đài Luận Võ (4)

Đám tân sinh từ bên ngoài tới này đúng là lần đầu tiên nhìn thấy người của An Quốc công phủ, không khỏi có chút kinh ngạc.

Dưới chân Thiên tử không ngờ vẫn còn có người kiêu ngạo như vậy.

Dĩ vãng đúng là có nghe nói An Quốc công phủ ở Nam Dực quốc tài phú kinh người, môn khách trong phủ không một ngàn thì cũng tám trăm, cao thủ như mây, hơn nữa An Quốc công vô cùng mưu mô gian xảo, cũng là một nhân vật không tầm thường, có thể ví như mặt trời ban trưa, điều này quả không sai.

Trong đô thành hần cũng được không ít quyền quý ganh đua nịnh hót, trong tất cả đại gia tộc thì danh tiếng xếp hạng nhất nhì.

Thế lực như vậy ở đế đô cũng không có mấy người có dũng khí ngăn cản, mấy mã phu xung quanh đều thức thời đem xe ngựa nhà mình kéo qua một bên, để cho xe ngựa của An Quốc công phủ một đường thẳng tắp xông đến, kiêu ngạo dừng lại ở trước cửa Linh Ương Học Viện.

Một nha hoàn trên xe ngựa vội nhảy xuống, xốc màn xe nhanh chóng đem thiếu gia tiểu thư nhà mình đi xuống.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Hoàng Bắc Nguyệt chính là “lão bằng hữu” Tiết Triệt. Bởi vì chính mình nắm giữ một đầu Linh thú cấp mười một là Hồng Thủ cho nên Tiết Triệt cùng ngày thường bắt đồng, giống như muốn “ton sur ton” với Hồng Thủ hay sao mà hắn cũng chơi một thân đồ rục, trông kiêu ngạo tới cực điểm.

Ấy vậy mà vẫn khiến một đám nữ tử trẻ tuổi đỏ mặt gào thét.

Tiết Triệt làm náo động như vậy cũng khiến cho Tiêu Trọng Kỳ mất hứng. Điều này cũng phải, đồng dạng đều là đại thiếu gia của đại gia tộc, hắn lại không phải là Triệu hồi sư, địa vị tự nhiên thấp hơn Tiết Triệt một bậc, mà với tính cách tự phụ kiêu ngạo của hắn đương nhiên sẽ không cam long rồi.

Khả năng quan sát của Hoàng Bắc Nguyệt rất nhạy cảm, khóe mắt đảo qua thần sắc đổ kị trên mặt hắn, trong lòng có chút động. Nàng vốn tưởng rằng Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiết Triệt đều là thế gia đệ tử hẳn quan hệ cũng không tồi, xem ra là không phải.

Nàng âm thầm cười, không hề có ý định chào hỏi người Tiết gia, xoay người cùng Đông Lăng đi về phía cầu thang.

Mà lúc này, Tiết Triệt xoay người, vô cùng phong độ đi một cô gái xinh đẹp khoảng mười bốn mười lăm tuổi từ trên xe đi xuống.

Cô gái một thân nhu váy màu xanh biếc, trong tay cầm một thanh trường kiếm khảm nạm bảo thạch, có vài phần anh khí bừng bừng, động tác lưu loát từ trên xe ngựa nhảy xuống.(như váy là một loại váy rất đẹp, nó hao hao như Hanbok của Hàn, theo mình biết Hanbok của Hàn chịu ảnh hưởng của Trung Quốc chứ không phải TQ bắt chước Hàn đâu nga, xem hình ảnh để biết thêm chi tiết :3)

Nhìn thấy vị thiếu nữ này xuống xe, Tiêu Vận vẻ mặt tươi cười, tiến lên vài bước, kêu một tiếng: “ Mộng nhi, người quay về để đi khi nào thế ?”

Tiết Mộng ngẩng đầu thì thấy thấy Tiêu Vận, vẻ mặt lập tức sáng lạn tươi cười, hướng Tiết Triệt gật đầu rồi cười đi tới: “Ta vừa trở về, có nghe được một chút nha, xem ra chúng ta sắp thành một nhà rồi.”

“ Nha đầu ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì đấy, không để ý tới người nữa !” Tiêu Vận nghe xong sắc mặt thẹn thùng đỏ bừng lên, vội xoay người chạy đi.

Tiết Mộng thấy vậy cười hì hì đuổi theo, lôi kéo nàng: “ Rồi rồi, không trêu ghẹo người nữa không được sao ? Da mặt ngươi khi nào lại mỏng như vậy ?”

Tiêu Vận trợn mắt liếc nàng một cái, Tiết Mộng thấy cười rộ lên, vừa ngẩng đầu nàng ta đã nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đang đi lên cầu thang, đôi mi thanh tú nhíu lại, hất cằm.

“ Nàng chính là Bắc Nguyệt quận chúa bị anh ta lừa đó hả ?”

Thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt đang đi lên thì ngừng lại một chút, nàng nhíu mày phi thường, làm sao lại nghe không được Tiết Mộng đang nói cái gì.

Tiêu Vận hôm nay muốn lợi dụng Hoàng Bắc Nguyệt, tự nhiên không thể nhọc nhằn nàng giống như trước đây, vội vàng kéo kéo ống tay áo của Tiết Mộng, thấp giọng nói: “ Chúng ta đừng nói cái này, nói một chút về chuyện vui gần đây của người đi.”

Tiết Mộng thấy nàng đánh trống lảng, có chút lấp bắp kinh hãi: “ Không ngờ ngay cả người cũng sợ nàng ! Phụ thân nói tên phế vật dám nhục nhã anh của ta trước mặt mọi người, hừ, ta nghe nói nàng cũng vào Linh Ương Học Viện nên cố ý đến xem nàng đến tới cùng là dạng phụ nữ gì mà lại dám kiêu ngạo như vậy !”

“ Mộng nhi, có chút lời chút nữa ta nói cho người nghe.”

101. Chương 101: Võ Đài Luận Võ (5)

Tiêu Vận biết rõ tính tình đại tiểu thư của Tiết Mộng. Nàng được An Quốc công vô cùng sủng ái, là viên minh châu trong tay hắn, bởi vậy nàng đương nhiên sẽ trở nên kiêu ngạo rồi.

Nếu như để cho nàng đi tìm Hoàng Bắc Nguyệt gây phiền toái, có khi vị Đại tiểu thư hung hăng càn quấy này sẽ gây ra tai nạn chết người mất. Hiện tại Tiêu Vận không hy vọng Hoàng Bắc Nguyệt chết a. Nàng ta mà chết thì Tẩy Tủy Đan phải làm sao bây giờ.

Tiêu Vận gắt gao kéo Tiết Mộng qua một bên, tránh để nàng tìm tới Hoàng Bắc Nguyệt gây phiền toái.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa chậm rãi đi lên cầu thang vừa lục tung đồng trí nhớ hỗn độn. Tiết Mộng là tiểu thư của An Quốc công phủ, là thân muội muội của Tiết Triệt, hai người tính tình cũng không sai biệt lắm, đều kiêu ngạo tự đại giống nhau, thích khi dễ kẻ yếu.

Lần này Tiết Triệt lại vừa có được Hồng Thù, sợ rằng hắn sẽ còn kiêu ngạo hơn nữa.

Bên trong Quốc Tử Giám phần lớn là đệ tử hoàng tộc, quý tộc đế đô, chỉ cần bọn họ không có thiên phú về Triệu hoán sư, Võ giả,.. thì cơ bản sẽ đến Quốc Tử Giám học tập thi thư lễ nghi, trị quốc an bang, cách hành quân tác chiến.

Sư phụ giảng dạy trong Quốc Tử Giám phần lớn là những vị học giả tài năng có uy vọng trong nước. Hoàng Bắc Nguyệt là lần đầu tiên tới, hơn nữa lại có Tiêu Dao Vương tiến cử, bởi vậy vừa vào cổng đã có người đặc biệt dẫn nàng đi gặp qua vài vị lão sư bên trong Quốc Tử Giám.

“ Giáo viên dạy đàn vốn là Thẩm viện sĩ nhưng hôm nay ngài bị ốm, bởi vậy hai ngày này sẽ do một vị lão sư khác dạy thay, quận chúa mời vào.” Người nọ có chút khom lưng, dẫn nàng vào một tòa biệt viện có hoa và cây cảnh sum suê.

Vài tiếng đàn “tranh tranh” truyền đến, hiển nhiên là có người đang thử cầm.

“ Tốt lắm, đứng lên đi.” Thanh âm ôn nhã thản nhiên vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt cảm giác thanh âm này có vài phần quen thuộc nhưng nàng cũng không suy nghĩ nhiều. Ánh mắt chuyển qua một góc tử đằng la cũng vừa lúc thấy được một bạch y nam tử đang xoay người lại, một đầu hắc sắc trường phát khẽ phát phơ trong gió.

Giữa những cành tử đằng nhẹ nhàng lay động, đôi đậm tử mâu kia như hoàn toàn hút hết phong hoa tuyết nguyệt trong khoảng trời này.

(tử la đằng là cây này, rất đẹp đúng hơn ;))

Trong lúc Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ngơ, chỉ nghe người kia cười nói: “ Bắc Nguyệt quận chúa tới a.”

“ Gặp qua tiên sinh.” Hoàng Bắc Nguyệt lễ phép chào hỏi, ánh mắt lãnh đạm.

Phong Liên Dực nhìn nàng, trong mắt có chút mất mát xẹt qua, cười nói: “ Người cũng đi học đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, không nói thêm gì, xoay người đi ra ngoài.

Đông Lăng chạy theo, nhỏ giọng nói: “ Tiểu thư, hình như ngươi không thích người này lắm nhỉ ?”

“ Hắn không đơn giản như bề ngoài đâu, sau này nhìn thấy hắn thì cẩn thận một chút.” Tiếng đàn đêm kia như vẫn còn quanh quẩn bên tai, nhưng sát phạt khí trên người hắn trong lần đầu gặp mặt, nàng cũng không hề quên a.

Ấn tượng của nàng về người này không tốt chút nào hết.

Đông Lăng gật đầu. Nàng hiện tại vô cùng sùng bái Hoàng Bắc Nguyệt. Mỗi câu Hoàng Bắc Nguyệt nói, nàng đều xem như chân lý mà ghi nhớ trong lòng, tuyệt không hoài nghi !

Trong chương trình học của Quốc Tử Giám có mười môn gồm cầm, kỳ, thư, họa, số học, binh pháp, lễ nghi, cưỡi ngựa bắn cung, văn sử, y học.

Đệ tử không cần phải học hết mười môn, chỉ cần chọn ba đến bốn môn mình thích là được.

Hoàng Bắc Nguyệt chọn bốn môn là cưỡi ngựa bắn cung, binh pháp, y học, văn sử. Bốn môn này đa số đều là nam tử lựa chọn, mà cho dù có chọn cũng không dám chọn cùng lúc bốn môn khó khăn như vậy, đa số sẽ kết hợp với cầm kỳ thi họa mà thôi.

Hoàng Bắc Nguyệt chọn xong liền cầm bảng chương trình học của mình đi, hoàn toàn mặc kệ lão nhân tại bàn đăng kí đang muốn tiếp tục lải nhải.

Nàng có hứng thú với bốn môn học này, còn cái gì cầm kỳ thi họa, một chút tác dụng thực tế cũng không có. Nàng vốn cũng chẳng muốn làm khuê các tiểu thư, hiền thê lương mẫu gì gì đó.

Ý chí của nàng là bay lượn trên bầu trời cao kia, bề ngưỡn nhìn thiên hạ.

Hôm nay môn học đầu tiên là cưỡi ngựa bắn cung. Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã đổi một thân kỳ mã y (đồ mặc khi cưỡi ngựa), tóc buộc lên cao, tư thế hiên ngang đi đến nơi học.

102. Chương 102: Võ Đài Luận Võ (6)

Thời đại này quốc gia nào cũng đều thượng võ, có thiên phú thì đi Đông viện của Linh Ương Học Viện, không thiên phú mà muốn học một chút bản lĩnh trên cơ bản đều chọn môn cưỡi ngựa bắn cung này.

Đây là môn học được hoan nghênh nhất trong mười môn.

Kỳ mã trường.

Một đám thiếu gia tiểu thư quý tộc đang tùm năm tùm ba oanh oanh yến yến, trên người mặc kỳ mã y với đủ loại kiểu dáng, hơn nữa còn vô cùng hoa lệ tinh xảo.

Khung cảnh này hoàn toàn không giống đang ở trên kỳ mã trường mà giống đang đi yến hội ngoài trời hơn.

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi có chút hối hận, sớm biết thế nàng đã không chọn cái gì cưỡi ngựa bắn cung này rồi. Trừ cột gì gì đó đối với nàng mà nói căn bản không có tác dụng gì. Nàng chỉ cảm thấy thân thể này quá yếu nên muốn rèn luyện một chút.

Không nghĩ tới...

“ Bắc Nguyệt !” Đang lúc nàng buồn bực u oán, một thanh âm thanh thúy từ phía sau vang lên.

Một đám công tử tiểu thư đều nhìn qua, sau đó đồng loạt hành lễ.

“ Tham kiến Công chúa điện hạ !”

“ Bình thân.” Anh Dạ công chúa tùy ý phát phát tay, cười đi tới, kéo kéo tay Hoàng Bắc Nguyệt.

Hôm nay nàng mặc một thân kỳ mã y đỏ rực, tinh thần phấn chấn, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào.

“ Vừa mới biết được mấy môn học mà người chọn, ta cũng có chút không tin a. Thân thể người không tốt lắm, sao không chọn mấy môn nhẹ nhàng như cầm kỳ thi họa?”

“ Ta ở nhà đã lâu nên muốn học mấy thứ mới lạ một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt lấy bừa một cái cơ rồi vội nói:

“ Bắt đầu học rồi, chúng ta qua đó đi.”

Hôm nay là ngày đầu tiên, tân sinh cũng tương đối nhiều nên Quách viện sĩ – giáo viên môn cưỡi ngựa bắn cung dự định mang bọn họ đi Đông viện xem đám cao thủ chân chính, khích lệ một chút ý chí chiến đấu của bọn họ.

Các học sinh nghe vậy vô cùng cao hứng đứng lên, mỗi người tinh thần sáng lán đi theo Quách viện sĩ tới Đông viện.

Năm nay Võ đạo viện của Đông viện có một nhóm đệ tử xuất sắc mới, huấn luyện viên đang giảng dạy cho họ những kiến thức cơ bản, còn mấy vị lão sinh thì ở bên cạnh chỉ đạo.

“ Quách viện sĩ, người thấy sao ? Đám tân sinh của ta năm nay đều phi thường xuất sắc a !” Lôi viện sĩ của Võ đạo viện cười ha ha đi tới, vẻ mặt đắc ý.

Sắc mặt Quách viện sĩ có vài phần mất tự nhiên nhưng vẫn cười cười: “ Lôi viện sĩ, không nghĩ tới hôm nay người ở đây a.”

Sớm biết họ Lôi này ở đây, hẳn còn lâu mới đến. Đồng dạng đều giáo viên chỉ dạy đệ tử tu tập võ đạo, vậy mà tên họ Lôi này lại có thể chân chính làm giáo viên chỉ dạy đám nhân tài này, còn hẳn thì chỉ có thể ở Quốc Tử Giám dạy một đám con cái quý tộc cười ngửa bần cùng.

“Ta cũng ngẫu nhiên tới thôi, ha ha, hôm nay vừa lúc tân sinh bên người cũng tới, Quách viện sĩ, có hứng thú cho hai bên tỉ thí luận bàn một chút không ?”

Tỷ thí ? Cùng người của Võ đạo viện tỷ thí ?

Đám thiếu gia tiểu thư quý tộc vừa nghe xong lập tức mặt mày tái nhợt. Bọn họ bình thường mặc dù có kiêu ngạo một chút nhưng chung quy vẫn tự biết thân biết phận a.

Quách viện sĩ cũng nói: “ Tỉ thí thì không cần, các người chỉ đạo bọn chúng một chút là được rồi.”

Lôi viện sĩ chẳng qua cũng chỉ đùa một chút thôi, trình độ của đám con cái quý tộc này hẳn còn không biết sao ? Hắn cười ha ha, vẫy tay một cái nói: “ Mộng nhi, người tới chỉ đạo bọn họ một chút đi.”

Tiết Mộng vốn đang bị một đám tuổi trẻ tuần kiết vây quanh như quần tinh phủng nguyệt nghe vậy liền đi tới, kiêu ngạo như một nàng công chúa vậy.

Lôi viện sĩ khẽ đảo mắt qua đám người thì thấy Anh Dạ công chúa. Hắn lắp bắp kinh hãi, vội vàng hành lễ: “Nguyên lai Công chúa điện hạ cũng ở đây.”

Anh Dạ công chúa cũng coi như có chút thiên phú về Võ đạo, miễn cưỡng cũng được coi là lão sinh, bất quá vì ý tứ của Hoàng Hậu nên Anh Dạ công chúa rất ít đến Võ đạo viện, phần lớn đều ở Quốc Tử Giám học tập thi thư lễ nghi.

Anh Dạ công chúa gật đầu, phần đoạn trang cao quý này mới đúng là công chúa chân chính.

103. Chương 103: Võ Đài Luận Võ (7)

Anh Dạ công chúa gật đầu, phần đoạn trang cao quý này mới đúng là công chúa chân chính.

“ Ta chỉ đi xem một chút thôi, các người không cần để ý đến ta.”

Lôi viện sĩ nghe vậy mới quay đầu hướng Tiết Mộng nói: “ Tùy tiện làm mẫu mấy chiêu cho bọn hắn xem là được.”

Tiết Mộng gật đầu đi tới, nhướn miêng lộ ra lúm đồng tiền động lòng người, hướng Anh Dạ công chúa hành lễ rồi mới ra sân làm mẫu mấy cái động tác.

Nàng mặc một thân nhu váy màu xanh nhạt, cổ tay áo phất phơ, eo thon máy động, mỹ cảm mười phần. Đám thanh niên vốn đang cúi đầu trước Anh Dạ công chúa thấy vậy ánh mắt nóng rực nhìn nàng, trầm trồ khen ngợi.

Lôi viện sĩ cũng vuốt cằm râu ngắn cùn trên cằm, gật đầu. Không tòi, Tiết Mộng này chính là một trong các đệ tử đắc ý nhất của hắn.

Làm mẫu xong, Tiết Mộng mới hướng đám người bên Quốc Tử Giám chấp tay nói: “ Mấy chiêu này rất đơn giản, các người ai nguyện ý theo ta diễn luyện một lần nữa ?”

Thủ đoạn của Tiết Mộng đã truyền khắp cả Linh Ương Học Viện rồi. Nàng cũng cùng một giuộc với huynh trưởng của nàng, đều thích coi trời bằng vung, thích đả kích lòng tự tôn cùng tự tin của đám tân sinh nhất.

Vừa nghe nói năm nay có một nữ sinh rất xinh đẹp nhập học, hơn nữa thiên phú cực cao, Tiết Mộng liền dẫn theo một đám người đi đánh cho nữ sinh đó không dậy nổi, ngày đầu nhập học đã bị khiêng về nhà.

Mọi người mặc dù bất mãn, nhưng nàng vừa có thực lực mạnh mẽ, bối cảnh hơn người, hơn nữa xinh đẹp như vậy nên cũng không có ai có dũng khí đứng ra chỉ trích nàng.

Dù sao ngay cả sư phụ cũng đều che chở cho nàng a !

Nàng khinh miệt cười cười, mỗi lần ánh mắt chuyển đến ai là người đó đều cúi đầu, ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn nàng, sợ nàng lại kêu mình lên thì khổ.

Nhưng Tiết Mộng làm sao thèm chọn người khác, ả ta đã sớm nhắm trúng Hoàng Bắc Nguyệt rồi. Đối với ả tiện nhân dám nhục nhã phụ thân tôn kính cùng huynh trưởng của mình, nàng đã sớm muốn hảo hảo giáo huấn nha đầu này một phen !

Hôm nay nhân cơ hội này làm cho nàng ném thử một chút đau khổ, giúp phụ thân cùng ca ca xả một ngụm ác khí.

“ Bắc Nguyệt quận chúa, ta nghe nói ngươi thông tuệ linh mẫn, mấy chiêu đơn giản như vậy ắt hẳn ngươi đã học xong rồi đi. Vậy không bằng ngươi lên đây cùng ta diễn luyện một chút.”

Cả Lâm Hoài thành người nào không biết Bắc Nguyệt quận chúa của Trưởng công chúa phủ là một phế vật nhu nhược vô năng chứ.

Cái gì mà thông tuệ linh mẫn, đây rõ ràng là Tiết Mộng cố ý nhục nhã nàng !

Nhưng nếu trước tiên khích lệ nàng một chút như vậy thì sẽ không có cảm giác mình chiếm tiện nghi của kẻ yếu.

Nàng vừa thốt ra lời này, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, trong mắt vừa có đồng tình, vừa có chút hả hê.

Chắc chắn, ai bảo ngươi làm Tiết Mộng chú ý, phen này ngươi phải ăn quả đắng rồi.

Anh Dạ công chúa mày liễu nhíu lại, mắt phượng trừng lớn: “ Bắc Nguyệt thân thể không tốt, ngươi đi tìm người khác đi.”

Công chúa điện hạ tự mình lên tiếng, người nào dám không nghe đây ?

Tiết Mộng cắn răng, Anh Dạ công chúa điều ngoa thất thường này tự dừng lại xen vào vậy ? Lần trước trong hội đấu giá, nghe nói nàng cũng cùng phụ thân đối nghịch, thật là chán ghét !

Tiết Mộng đang bực bội muốn đổi mục tiêu thì Hoàng Bắc Nguyệt lại vuốt cằm, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “ Ngươi thật muốn cùng ta diễn luyện ?”

“ Bắc Nguyệt quận chúa thân thể không tốt, thôi đi, để tránh mọi người nói ta chiếm tiện nghi của ngươi.” Tiết Mộng khẩu khí phi thường khó chịu.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc suy tư: “ Thân thể đâu có gì không tốt đâu ? Mấy chiêu vừa rồi ta cũng không chắc mình đã nhớ được bao nhiêu, vậy không bằng hai chúng ta diễn luyện một chút đi.”

Tiết Mộng trong lòng vui vẻ, nha đầu này quả thật ngu ngốc y như Tiêu Vận nói !

Nàng muốn bỏ qua nhưng chính cô ta lại tự nạp mạng lên.

Được, đây là ngươi tự mình tìm chết, mọi người đều thấy rõ ta cũng không phải chiếm tiện nghi của ngươi.

104. Chương 104: Võ Đài Luận Võ (8)

Anh Dạ công chúa lo lắng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “ Bắc Nguyệt, người...”

“ Chỉ là diễn luyện mà thôi, công chúa không cần lo lắng quá.” Nàng nói chuyện khẩu khí phi thường ngây thơ, giống như một tiểu cô nương không rành thế sự.

Vừa nói, Hoàng Bắc Nguyệt đi về phía trước, hướng Tiết Mộng nói: “ Ở chỗ này mọi người sẽ không thấy rõ, chỉ bằng chúng ta đến đó đi.”

Nàng giơ tay lên, chỉ chỉ lời đài trên sân.

Giáo viên và tất cả mọi người đều bị những lời này của nàng làm cho hoảng sợ rồi.

Ánh mắt Tiết Mộng quái dị nhìn nàng: “ Người muốn cùng ta diễn luyện trên đó ?”

Kẻ ngu này thật sự không có đầu óc sao ? Nàng không biết lời đài là địa phương như thế nào à ?

Chỉ cần lên đó luận bàn, cho dù người dể thương hay thậm chí đánh chết đối phương thì người cũng không bị truy cứu.

Sinh tử bất luận !

Anh Dạ công chúa lập tức đứng lên, hướng bên này đi tới, ngay cả Quách viện sĩ cùng Lôi viện sĩ cũng đều ra tay ngăn cản.

“ Diễn luyện thì diễn luyện, nhưng địa phương như lời đài không phải nơi để chơi đùa đâu.”

Hoàng Bắc Nguyệt làm sao thềm quản bọn họ nói cái gì, chính mình hướng lời đài nhanh chóng đi tới.

“ Sao nào ? Người không dám ?” Lúc đi ngang qua người Tiết Mộng, nàng thấp giọng để lại một câu, thanh âm nhỏ đến mức chỉ có hai người bọn họ nghe được.

Tiết Mộng lớn như vậy, đây là lần đầu tiên có người dám khiêu chiến nàng một cách kiêu ngạo như vậy.

Lại còn hỏi nàng có dám hay không nữa chứ. Một tên phế vật mà cũng dám nói chuyện như vậy với nàng ?!

Hừ ! Chút nữa lên đó người chẳng may có chết thì cũng đừng có trách ta.

Tiết Mộng cũng nhanh chóng theo sau.

“ Bắc Nguyệt !” Anh Dạ công chúa hô to một tiếng.

Lên lời đài luận võ, chỉ cần song phương đồng ý thì người bên ngoài hoàn toàn không thể can thiệp, tuy rằng đây không phải là luật pháp gì nhưng đó là quy tắc mọi người tuân thủ từ xưa đến nay.

Bởi vì trên lời đài chỉ có hai người bọn họ, không có người khác !

Bây giờ phải làm sao đây ? Nếu Bắc Nguyệt xảy ra chuyện, Phụ hoàng nhất định sẽ rất thương tâm, Hoàng Cô dưới cửu tuyền sẽ đau lòng a.

Nàng lập tức hướng hộ vệ của mình phân phó: “Nhanh đi thông tri cho Hoàng huynh, mời hắn lại đây một chuyến, phải thật nhanh đó !”

Hộ vệ cũng biết xảy ra chuyện lớn nên cũng không dám trì hoãn, lập tức chạy đi.

Trên lời đài, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Tiết Mộng đã tới, song song đối mặt, mà đám người vây quanh phía tâm tình loại nào cũng có.

“ Bắc Nguyệt quận chúa thật sự là một kẻ ngu a, cũng dám khiêu chiến Tiết Mộng trên lời đài nữa chứ ! Ai, chút nữa bị thảm rồi...”

“Hy vọng Tiết Mộng có thể hạ thủ lưu tình.”

“ Hừ, người nghĩ vớ va vớ vẩn gì đấy ? Tiết gia huynh muội phẩm hạnh như thế nào tin rằng tất cả mọi người ai cũng rõ ràng, việc bọn chúng nương tay còn khó tin hơn cả việc heo mẹ biết treo cây nữa là.”

Tiết Mộng đứng trên lời đài nghe những lời bàn tán này, chân mày lập tức nhíu lại: “ Hoàng Bắc Nguyệt, hiện tại nhận thua còn kịp đó. Người chỉ cần van xin ta tha thứ thì lần lời đài luận võ này coi như xong.”

“Nhận thua ? Ta sao phải nhận thua ?” Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay trước ngực, vẻ mặt lạnh lùng.

Nếu như không phải Tiết Mộng này tới tìm nàng gây phiền toái trước thì nàng cũng không định đối phó ả ta nhanh như vậy.

Tuy nhiên địch nhân đã lẩn đến tận đây rồi, nếu nàng còn có thể nhẫn nại thì nàng không gọi Hoàng Bắc Nguyệt nữa.

“ Hừ ! Nha đầu chỉ biết mạnh miệng, chút nữa xem người cầu xin ta như thế nào.” Tiết Mộng hừ lạnh một tiếng, làm một động tác mở đầu tiêu chuẩn: “ Bắt đầu đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng làm một động tác mở đầu, những điều này nàng học được từ những động tác làm mẫu lúc nãy của Tiết Mộng.

“ Cũng học được một chút đấy !” Tiết Mộng khinh thường nói, bắt đầu sử dụng chiêu thức tiến công làm mẫu lúc trước.

Tay nàng vừa mới tới gần bên người Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt liền xoay người một cái, động tác thoát nhìn rất đơn giản, nhưng lại có thể tránh được chiêu thức của nàng.

Tiết Mộng sửng sốt, không lẽ động tác của nàng quá chậm sao ? Tên phế vật này cũng có chút linh hoạt đó !

Hừ ! Chớ đắc ý vội ! Ta lập tức cho người ăn khổ đây!

105. Chương 105: Võ Đài Luận Võ (9)

Đối phó một cái phế vật mà không thể tốc chiến tốc thắng thì thật sự rất mất mặt, bởi vậy khi thấy chiêu thức thất bại, tốc độ ra đòn của Tiết Mộng lập tức nhanh hơn.

Mặc dù tốc độ ra đòn nhanh hơn nhưng nàng vẫn có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của mấy cái động tác mẫu, đây là ưu thế của cao thủ.

Hoàng Bắc Nguyệt đồng dạng cũng sử dụng mấy chiêu thức đánh trả, tuy không sắc bén nhanh lẹ như Tiết Mộng nhưng động tác của nàng tựa như phù vân lưu thủy (nước chảy mây trôi), nhìn như mềm mại không có lực công kích nhưng chỉ có Tiết Mộng đang ở chiến trong sân mới biết được, nàng đã xuất ra bảy phần lực lượng mà vẫn chưa chạm được đến chéo áo (góc áo) của Hoàng Bắc Nguyệt.

Điều này làm cho Tiết Mộng trời sanh tính kiêu ngạo cực kì phần nộ, cho dù chịu thua thiệt ở trước mặt cao thủ ăn năng còn không chịu được, huống chi đối thủ bây giờ là một tên phế vật !

“ Hừ ! Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi có biết hay không, ở trên lôi đài, cho dù ngươi đã thương hay thậm chí đánh chết đối phương thì ngươi cũng không bị truy cứu chút nào !?” Sau khi lại đánh hụt Hoàng Bắc Nguyệt, khuôn mặt xinh đẹp của Tiết Mộng có chút vụn vặt.

“ Sống chết bất luận ?” Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, trong mắt hiện ra ý cười tàn nhẫn.

“ Ân !” Tiết Mộng khê quát một tiếng, trong giây lát thể công đã thay đổi, không phải những chiêu thức làm mẫu lúc nãy nữa.

Từng chiêu đều vô cùng tàn nhẫn, nhanh chóng, trực tiếp công kích địa phương yếu ớt nhất của Hoàng Bắc Nguyệt.

Mọi người phía dưới đều hít vào một ngụm lương khí, Tiết Mộng này đang làm gì vậy a ? Không phải nói chỉ là diễn luyện thôi sao ? Nàng như thế nào lại giống như cường đạo đi đòi mạng vậy.

Quách viện sĩ hừ một tiếng: “ Lôi viện sĩ, Bắc Nguyệt quận chúa hôm nay là lần đầu tiên tới Học viện, chưa bao giờ tiếp xúc qua võ đạo, đệ tử của ngươi đều là loại lấy mạnh hiếp yếu vậy sao ?”

Lôi viện sĩ bị nói có chút đỏ mặt, hắn cũng cảm thấy có chút mất thể diện. Tiết Mộng cùng một người vốn chưa bao giờ tiếp xúc qua võ đạo giao thủ mấy chiêu mà vẫn chưa chiếm được tiện nghi đã rất mất mặt rồi, bây giờ nàng còn ra chiêu độc ác như vậy, quả thực ném hết mặt mũi của Võ đạo viện đi mà.

Hơn nữa Anh Dạ công chúa còn đang ở chỗ này xem cuộc chiến, sắc mặt nàng đã phi thường không tốt rồi a !

Lôi viện sĩ tiến lên mấy bước, lớn tiếng nói: “ Mộng nhi, được rồi, mau dừng lại thôi !”

Nhưng Tiết Mộng đã hoàn toàn bị Hoàng Bắc Nguyệt khơi dậy lửa giận, như thế nào sẽ chịu nghe lời hắn ? Nàng luôn là người tâm cao khí ngạo, lại có chút bất mãn đối với Hoàng Bắc Nguyệt, hôm nay không đánh cho nàng quỳ xuống xin tha thứ, Tiết Mộng không cam tâm !

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người một cái, né một chiêu mãnh liệt của Tiết Mộng, nương theo lực đạo vọt ra sau lưng nàng, dùng động tác làm mẫu một cước đá Tiết Mộng.

Hoàng Bắc Nguyệt vốn chỉ mới mười hai tuổi, còn thấp hơn Tiết Mộng một cái đầu, nhưng lại có thể nhắc chân phi thường cao, Tiết Mộng vừa kinh hãi quay đầu lại đã bị nàng một cước đá vào mặt. Tiết Mộng chật vật lui lại mấy bước, không dám tin ngay người nhìn nàng.

Khuôn mặt mà nàng tự hào nhất lại bị người ta đá ột cước ! Lực đạo tuy không lớn, nhưng cũng khiến nàng triệt để phần nộ. Nàng không thể tiếp nhận sự thực này.

Nàng bị một tên phế vật đánh ! Hơn nữa dùng chính là động tác làm mẫu lúc này nàng diễn luyện ! Điều... điều này sao có thể ?

Sĩ nhục, chuyện này quả thực là vô cùng nhục nhã !

Dưới lời dè, đám người mới vừa rồi còn thấp giọng nghị luận giờ phút đều triệt để an tĩnh lại. Từng người đều trợn mắt không dám tin.

Ai cũng không nghĩ đến phế vật Hoàng Bắc Nguyệt lại có thể đem động tác trụ cột được làm mẫu khi này biểu diễn thuần thục đến vậy, lại có thể đá cho Tiết Mộng một cước, hơn nữa còn đá ngay vào mặt !

Tiết Mộng rõ ràng đã bước vào hàng ngũ Trung cấp Chiến sĩ!

Phế vật... nàng thật sự là phế vật sao ?

Giữa sân lạnh ngắt như tờ, chỉ có một mình Anh Dạ công chúa vỗ tay cười nói: “ Không tồi !”

106. Chương 106: Võ Đài Luận Võ (10)

Quách viện sĩ cũng cười cười: “ Lão Lôi, Võ đạo viện các người gần đây càng ngày càng không được a ! Ha ha !”

Lôi viện sĩ tức giận đến mức sắc mặt xanh mét. Hắn vốn đang định đi ngăn Tiết Mộng nhưng giờ thì miễn đi, hừ.

Một tiểu thư quý tộc trời gà không chắt bên Quốc Tử Giám mà thôi, chỉ may mắn một chút mà đã vênh vào cái gì ! Hắn không tin nàng có thể may mắn dài dài !

Hôm nay nếu để cho Bắc Nguyệt quận chúa đắc ý thì sau này Võ đạo viện của bọn họ còn lẩn lộn thế nào được ?

Tiết Mộng bưng mặt, chậm rãi phục hồi tinh thần lại. Nàng gắt gao trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt dữ tợn như muốn đem Hoàng Bắc Nguyệt ăn tươi nuốt sống !

Trong đầu tức giận đến mức kêu “oong oong”, nàng phải không ngừng tự an ủi chính mình rằng đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn, nhất định là ngoài ý muốn thôi !

Hoàng Bắc Nguyệt bị nàng nhìn chằm chằm nhưng vẫn ung dung. Một thân kỳ mã y nhẹ nhàng, thân ảnh nhỏ nhắn đứng thẳng tắp, đôi con ngươi tựa như biển sâu không một tia gợn sóng, cả người đều tản ra một loại khí chất ưu nhã của quý tộc.

Cao quý, lãnh ngạo, không thể xâm phạm !

Nàng hướng Tiết Mộng bĩu môi, vươn một ngón tay vẫy vẫy: “ Tiếp tục đi.”

“ Ta giết ngươi !” Sát khí trong mắt Tiết Mộng chợt lóe, đám người nàng nhục nhã như vậy, hừ, bây giờ đừng mong nàng sẽ hạ thủ lưu tình !

Tiết Mộng đáng thương, đến bây giờ ả vẫn cho rằng chính mình vẫn chưa phát động toàn bộ lực lượng nên mới để cho Hoàng Bắc Nguyệt cười lên đầu như vậy.

Nếu nàng biết thiếu nữ trước mắt thực sự là ai nhất định sẽ sớm tự sát cho rồi!

Tiết Mộng phi nhanh tới, ống tay áo màu xanh nhạt nhẹ nhàng bay múa. Một thân nhu vậy khiến cho nàng khi chiến đấu tràn ngập mỹ cảm, mềm mại uyển chuyển.

Nhưng đối với Hoàng Bắc Nguyệt từ nhỏ đến lớn đều tiếp nhận những loại huấn luyện đặc thù thì toàn thân nàng đều là sơ hở trí mạng !

Đột nhiên, trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt xẹt qua một đạo hàn quang. Tiết Mộng cư nhiên len lén nắm một thanh chủy thủ dưới ống tay áo !

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng người về một bên, vờ như không tránh kịp công kích của Tiết Mộng, vô tình cố ý để cho thanh chủy thủ của Tiết Mộng khe khẽ đảo qua trên cổ mình.

Dưới lời đài, mọi người đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, sau đó đều hướng ánh mắt khinh bỉ nhìn qua Tiết Mộng.

Tiết Mộng này cũng quá hèn hạ đi ! Đối phương chỉ biết sử dụng một số động tác trụ cột được làm mẫu khi này, vậy mà nàng lại vận dụng vũ khí muốn đưa đối phương vào chỗ chết !

Nhân phẩm của Tiết Mộng mọi người đều biết. Nàng rất thích ỷ vào bối cảnh gia tộc cùng thực lực mạnh mẽ mà đi khắp nơi ức hiếp kẻ yếu !

Bắc Nguyệt quận chúa này quả thật xui xẻo mấy kiếp mới gặp nàng ta !

“ Tiết Mộng ! Người dám dẫm thương người khác sao ! ” Anh Dạ công chúa hét lớn một tiếng, vội vã hướng phía lời đài đi tới, ý đồ ngăn cản Tiết Mộng làm bậy.

Lôi viện sĩ cùng Quách viện sĩ cũng vội tiến lên, Tiết Mộng này cũng quá mức hồ nháo đi, không chịu nhìn xem đối phương là ai. Bắc Nguyệt quận chúa là người người có thể tùy tiện khi dễ sao ?

Đang lúc mọi người bàn tán nghị luận, trên đài đột nhiên xảy ra chuyển biến !

Ngay lúc chủy thủ vừa đặt lên cổ Hoàng Bắc Nguyệt, nàng bĩu môi hướng Tiết Mộng cười cười, sau đó một chân giẫm lên mép váy thật dài của Tiết Mộng, một tay vươn ra bắt lấy ống tay áo của nàng kéo qua.

Tuy đây vẫn là động tác làm mẫu nhưng khi nàng sử dụng lại có một loại cảm giác xơ xác tiêu điều khiến kẻ khác toàn thân lông tơ dựng đứng !

Né tránh, xoay người, vượt qua Tiết Mộng, ống tay áo bị kéo lại, thanh chủy thủ sắc bén được nàng nắm trong tay liền hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người !

Trong mắt Tiết Mộng một trận hoảng sợ, nhưng đã không còn kịp rồi !

Ngay lúc Hoàng Bắc Nguyệt vượt qua Tiết Mộng, tay vẫn nắm chặt ống tay áo của nàng, đem tay nàng kéo về phía mình.

107. Chương 107: Ném Đá Dấu Tay (1)

Ngay lúc Hoàng Bắc Nguyệt vượt qua Tiết Mộng, tay nàng vẫn nắm chặt ống tay áo của ả ta, đem tay ả kéo về phía mình. Tiết Mộng cũng không biết Hoàng Bắc Nguyệt làm như thế nào, chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, chủy thủ đã cứa lên cổ của nàng !

Máu tươi lập tức tuôn trào, trong đôi mắt của nàng chỉ còn thấy một màu đỏ chói mắt.

Giáo trường trong trong nháy mắt trở nên yên lặng, giống như ngày tận thế đã đến vậy.

Mặt trời trên cao tỏa ánh dương quang sáng lạn nhưng cả giáo trường lại không cảm thấy chút ấm áp nào. Bọn họ chỉ cảm thấy lạnh lẽo, như có một gáo nước lạnh xối thẳng lên người vậy, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Một khung cảnh quỷ dị hiện ra trên lối đi. Yết hầu của Tiết Mộng đã bị cắt đứt, mà tay của Hoàng Bắc Nguyệt vẫn còn nắm chặt tay áo của nàng ta. Thanh chủ thủ sắc bén rõ ràng vẫn nằm trong tay Tiết Mộng, giống như chính ả tự tay cắt cổ mình vậy !

Tự gây nghiệt thì không thể sống !

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch miệng, buông lỏng tay ra, thân thể Tiết Mộng lập tức như một con rối rách nát từ trên lối đi ngã xuống.

“Rầm...”

Một thân nhu váy lục sắc nặng nề đập xuống đất, một vũng máu tươi lấy thân thể nàng làm trung tâm lan rộng ra.

Tất cả mọi người thấy vậy đồng loạt lui về sau một bước. Mọi chuyện xảy ra chỉ trong thoáng chốc, mọi người ai cũng chưa kịp phản ứng lại, đều ngây ngốc như gà gỗ !

Một thân ảnh nhỏ nhắn chậm rãi đi tới mép lối đi. Nàng đứng ngược sáng nên biểu tình trên khuôn mặt không ai thấy rõ, chỉ là đôi hắc mâu trong suốt thỉnh thoảng hiện hàn mang khiếp người.

Bên ngoài giáo trường, một số học sinh nghe nói Tiết Mộng đang diễn luyện cùng Hoàng Bắc Nguyệt trên lối đi liền chạy tới xem náo nhiệt, Tiết Triệt cũng ở trong số đó.

Lúc trước việc hấn bị Hoàng Bắc Nguyệt nhục nhã không biết tại sao lại lưu truyền ra ngoài, làm cho hấn bị đám con cháu quý tộc cười nhạo đến mấy ngày !

Cơn giận này hấn làm sao nuốt trôi ? Mà muội muội Tiết Mộng này quả nhiên luôn hiểu rõ tâm ý của hấn nhất, lần này nhất định là đang trút giận giúp hấn rồi.

Khi hấn bước vào giáo trường, bên trong không có ồn ào như dự liệu mà lại vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Không một ai nói chuyện, không khí ngưng trọng khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Trong lòng Tiết Triệt không biết sao lại cảm thấy có chút cảm giác bất an. Hấn vội vàng nhìn về phía lối đi, vừa vặn thấy được cảnh Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở phía sau muội muội Tiết Mộng của hấn, một tay đang kéo ống tay áo của nàng ta.

Mà cổ của Tiết Mộng... lại bị cắt đứt một nửa. Hoàng Bắc Nguyệt vừa buông tay, thân thể Tiết Mộng liền nặng nề rơi phịch xuống đất !

Yên tĩnh.....

Tiết Triệt ngẩn người, đau lòng cùng phần nộ gần như che hết lý trí của hấn. Đây là muội muội của hấn a, là muội muội hấn từ nhỏ thương yêu nhất, bây giờ dĩ nhiên lại bị người ta giết !

” Xú nha đầu ! Người đi chết đi ! ” Tiết Triệt lửa giận công tâm, hai mắt đỏ ngầu, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, không nói hai lời đã lập tức gọi ra Hồng Thù.

Bản thể của đầu Hồng Thù này vô cùng to lớn, thân hình màu đỏ khổng lồ đột nhiên xuất hiện giữa giáo trường, cơ hồ muốn phá nát nóc nhà !

Bát mâu di động, hàn mang sắc bén cùng kịch độc thoáng hiện ở phía trên.

Con mắt thật to của Hồng Thù cũng bốc lửa, trầm thấp kêu gào.

Đây là võ đạo viện, tất cả mọi người đều là võ giả, căn bản không phải cấp bậc như Triệu hoán sư !

Ngay cả Lôi viện sĩ cũng chẳng qua chỉ là một gã võ sĩ mà thôi. Hấn vừa nhìn thấy Hồng Thù đã vô cùng kinh hãi, vội vàng hô to để bọn học sinh lui lại.

” Rời đi nơi này ! Đi mau ! “

” Công chúa điện hạ, thỉnh mau rời đi ! ” Quách viện sĩ cũng bận bịu che chở một nhóm nữ tử quý tộc mau chóng rời đi.

” Tiết Triệt , ngươi làm càn ! ” Anh Dạ công chúa hướng Tiết Triệt hô to một tiếng.

108. Chương 108: Ném Đá Dấu Tay (2)

” Tiết Triệt , ngươi làm càn ! ” Anh Dạ công chúa hướng Tiết Triệt hô to một tiếng. Nhưng Tiết Triệt bây giờ đã cực kỳ tức giận, căn bản không nghe thấy thanh âm của nàng !

Đầu Hồng Thù cực lớn dưới sự điều khiển của Tiết Triệt đang đặng đặng sát khí nhắm phía Hoàng Bắc Nguyệt bước tới, trên thân bùng lên ánh chớp khiến mọi người sợ đến mức bỏ của chạy lấy người !

Trên lôi đài Hoàng Bắc Nguyệt khoe miệng khê nhếch, vẫn không nhúc nhích.

Tiết Triệt, ngay cả ngươi cũng muốn tìm cái chết sao ?

Nếu như trong một ngày mà giết chết hai đứa con bảo bối của lão mập mập An quốc công, không biết lão sẽ phản ứng như thế nào đây ?

Lần trước hấn phái người đi Trưởng công chúa phủ xuống tay với nàng nhưng vẫn chưa thành công. Tin chắc rằng hấn cũng đang tìm kiếm cơ hội thứ hai để động thủ với nàng đi, ít nhất cũng phải cho nàng một cái hạ mã uy (ra oai phủ đầu) !

Hành động hôm nay của Tiết Mộng đương nhiên là do An quốc công ngầm ngầm đồng ý.

Hừ, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nếu ngươi dám phạm ta, đừng trách tại sao ta lại trăm thảo trừ căn !

Nàng có nên tiếp tục tặng cho An quốc công một món lễ lớn không nhỉ ?

Hoàng Bắc Nguyệt đứng bất động nơi đó, mà đầu Hồng Thù khổng lồ kia đã cách nàng rất gần. Ngay lúc nàng đang định triệu hoán Băng Linh Huyền Diệu, bỗng nhiên một tiếng thét kinh hãi phát ra từ trong đám người xung quanh.

Kèm theo tiếng thét đó, cửa sổ trong giáo trường đột nhiên vỡ tan, một đạo hồng quang chói mắt hiện ra, cảm giác nóng bỏng nguy hiểm lập tức lan tràn ra khắp nơi.

Hỏa diễm tím sậm giống như cự long điên cuồng gào thét, nhanh chóng phóng tới đầu Hồng Thù kiêu ngạo kia. Hồng Thù rít lên kinh hãi, hai chân trước đều bị thiêu cháy !

Tiết Triệt lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, từ trên lưng Hồng Thù té xuống, y phục trên người đã bị thiêu mất một nửa.

” Hoàng huynh ! ” Anh Dạ công chúa đại hỉ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mắn Hoàng huynh đã kịp thời đuổi tới.

Tiết Triệt này không giống như Tiết Mộng a. Hấn là một tên Triệu hoán sư chân chính, hơn nữa lại có một đầu Linh thú cấp mười một là Hồng Thù, tại Linh Ương Học Viện cũng coi như là nhị lưu cao thủ.

Bắc Nguyệt muốn thoát khỏi tay hấn, kia gần như là không thể a !

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đáp xuống lôi đài, uy áp của siêu cấp Linh thú khiến Hồng Thù từng bước từng bước lui về sau, căn bản không dám tiến lên cùng hấn đọ sức.

” Thái tử điện hạ.....” Tiết Triệt cả người run rẩy, ngẩng đầu lên.

Hấn cho dù có Hồng Thù thì cũng không dám đi trên chọc Thái tử điện hạ a!

Nhưng, muội muội của hấn, muội muội của hấn không lẽ phải chết thảm như vậy sao ?

” Thái tử điện hạ, ngươi hãy vì muội muội ta mà làm chủ a ! Bắc Nguyệt quận chúa dám cả gan giết người, đây là chuyện thiên lý khó dung a !” Tiết Triệt nằm nhoài trên lưng Hồng Thù, khàn giọng hô to.

Thái tử Chiến Dã sắc mặt băng lãnh ngồi trên lưng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, một thân hắc y được tử diễm bao quanh, nhẹ nhàng phiêu dật, một cỗ khí chất lạnh lùng cao quý hiển lộ ra, đôi con ngươi tựa như sao sớm, lấp lánh hữu thần.

” Võ đài luận võ, sinh tử bất luận.”

Tiết Triệt sắc mặt âm trầm, đôi mắt cơ hồ muốn lồi ra: ” Nàng rõ ràng là cố ý ! Hoàng Bắc Nguyệt, người xú nha đầu này, người rõ ràng lên kế hoạch giết chết muội muội ta ! “

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn một cái rồi khinh thường quay mặt đi.

Ta bày mưu giết nàng thì thế nào ? Võ đài luận võ, sinh tử bất luận, đây là quy củ của Tập Nhĩ Thập đại lục! Đã lên lôi đài thì trước hết phải có giác ngộ tử vong.

” Lập kế hoạch giết nàng ? Hừ, mọi người đều thấy rõ, nàng là tự mình giết mình !” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn lướt qua thì thể đầy máu của Tiết Mộng.

Thanh chủy thủ kia vẫn nằm trong tay của Tiết Mộng, chứng cứ rành rành như vậy làm sao lại đi trách nàng.

Tiết Triệt nhìn thanh chủy thủ kia, chỉ cảm thấy tim đau như bị đao cắt, cả người run rẩy: ” Người...”

” Ta làm sao ? Ta vốn chỉ là tân sinh năm nay mới nhập học, mà Tiết Mộng thân là Trung cấp Chiến sĩ cùng ta diễn luyện lại đi sử dụng vũ khí, cuối cùng vẫn là do nàng ta tự gieo gió gặt bão. Chuyện này trách ai được.”

109. Chương 109: Ném Đá Dấu Tay (3)

Câu nói kia lập tức làm mọi người nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Vị Bắc Nguyệt quận chúa này từ đầu tới cuối đều sử dụng mấy động tác làm mẫu, mà Tiết Mộng lại sử dụng bản lãnh thật sự của Trung cấp Chiến sĩ, từng chiêu đều độc ác tàn nhẫn, lúc cuối thậm chí còn sử dụng vũ khí muốn đưa đối thủ vào chỗ chết.

Quả thật là khiến người ta xem thường a.

Đối phương chỉ là một thiếu nữ bình thường, mà tuổi cùng thực lực của Tiết Mộng đều cao hơn so với Hoàng Bắc Nguyệt, đã không nhường người ta thì thôi, đằng này lại còn tồi tệ hơn, rõ ràng là đi khi dễ người khác mà.

Bây giờ nàng chết thì sao có thể trách người khác được, chỉ có thể trách nàng gieo gió gặt bão mà thôi.

Mọi người nghe Hoàng Bắc Nguyệt nói xong đều gật đầu đồng ý, thấp giọng nghị luận, đa số đều là Tiết Mộng thủ đoạn tàn nhẫn như thế nào, ý mạnh hiếp yếu ra làm sao,...

Tiết Triệt nghe được, gương mặt lập tức đỏ bừng, một ngụm máu trào lên đến miệng bị hắn cưỡng ép nuốt xuống. Nói như vậy, tuy Tiết Mộng chết thảm nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại không cần phụ trách, mọi chuyện như vậy là hợp tình hợp lý ? Đã vậy nàng ta còn được khen ngợi là nhạy bén linh hoạt ?

Nhìn đám người chung quanh, kể cả bạn bè đi cùng đều mang theo ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, Tiết Triệt cảm thấy trời đất quay cuồng.

Tập Nhĩ Thập đại lục từ xưa đến nay đều lấy võ vi tôn, đều vô cùng tôn kính các vị cao thủ. Nhưng nếu cao thủ lại ý vào bản lĩnh đi khi dễ kẻ yếu, vậy tuyệt đối sẽ bị tất cả mọi người khinh bỉ.

Tiết gia huynh muội vốn là người như thế, ở Linh Ương Học Viện lúc nào cũng hung hãn cuồng vọng, danh sách kẻ yếu bị bọn hắn khi dễ kể đến mấy chục tờ cũng chưa hết. Cũng có không ít người ôm một bụng oán khí, hiện tại thấy bọn hắn rốt cục tự chuốc lấy khổ, các đại gia đương nhiên có âm thầm kêu sướng a.

Có Thái tử Chiến Dã ở đây, hơn nữa đám người vây xem vẫn chưa tản đi hết, Tiết Triệt dù phách lối cuồng vọng đến mức nào đi nữa cũng chỉ có thể nhịn xuống.

” Hoàng Bắc Nguyệt, mỗi thù giết muội muội ta sẽ bắt người phải trả giá thật lớn !” Tiết Triệt hung hăng phun ra một câu, từ trên lưng Hồng Thủ nhảy xuống, ôm lấy di thể của Tiết Mộng trên mặt đất đi về nhà.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười lạnh, đúng là không biết tự lượng sức.

Nàng luôn thích làm việc như vậy. Giết chết Tiết Mộng nhưng lại không để cho đám người của An quốc công phủ nắm được cái đuôi, để cho bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn nàng.

Anh Dạ công chúa chạy lên lôi đài, kéo tay Hoàng Bắc Nguyệt ân cần hỏi: " Người có sao không ? Có bị tên kia dọa sợ hay không ?"

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, chỉ bằng đầu Hồng Thù kia, cho dù Thái tử Chiến Dã không xuất hiện kịp thời thì nó cũng không dám ra tay với nàng.

Giờn hoài, tên kia là do nàng thuần phục a. Lúc này nó hung hăng làm loạn là vì nàng vẫn chưa để lộ ra khí thế, nếu không cho dù Tiết Triệt có kêu gào đến mức nào thì nó cũng không dám ra ngoài một bước.

Nàng ngẩng đầu nhìn thân ảnh thiếu niên trên lưng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, đây đã là lần thứ ba hắn giúp nàng.

Mặc kệ là thân phận Hí Thiên hay là thân phận của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng đều có thể nhìn thấy một mặt ôn nhu của vị thiếu niên lãnh khốc này.

Không biết có nên vui mừng không đây ?

Chiến Dã quay đầu nhìn nàng một cái, khuôn mặt anh tuấn cao không có một tia gợn sóng, giống như mãi mãi đều là như vậy.

" Lần sau đừng mạo hiểm như vậy."

Một nơi giống như lôi đài này, sinh sinh tử tử không ai có thể nắm chắc được. Lần này nàng có vận khí tốt, vậy lần sau thì sao đây ? Nàng không có khả năng mỗi lần đều may mắn như vậy.

" Hoàng huynh, lần này không phải Bắc Nguyệt sai, là Tiết Mộng khiêu chiến trước, nếu không ứng chiến, về sau người ta sẽ chê cười Hoàng tộc chúng ta a !"

Trong lòng Anh Dạ công chúa, mong muốn bảo vệ mặt mũi của Hoàng tộc là phi thường mãnh liệt. Nàng cảm thấy Hoàng Bắc Nguyệt là cốt nhục của Huệ Văn Trưởng công chúa, cũng chảy huyết mạch giống như nàng, cho nên mới coi nàng như chị em ruột của mình.

Tính cách của nàng đơn thuần thẳng thắn, chỉ cần đã nhận định người nào thì nàng sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với đối phương.

110. Chương 110: Ném Đá Dấu Tay (4)

Chiến Dã sắc mặt trầm xuống: " Ứng chiến cũng không cần phải lên lôi đài !"

Anh Dạ công chúa rụt cổ, Hoàng Bắc Nguyệt cũng le lưỡi làm mặt quỷ. Nàng đột nhiên nổi tính trẻ con, giống như mình thật sự là một nha đầu mười hai tuổi làm sai đang bị huynh trưởng giáo huấn vậy.

Tình thân, thứ này đã lâu lắm rồi nàng mới có thể cảm nhận được.

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ** ***

Sự việc Bắc Nguyệt quận chúa tử vong cùng với tiểu thư dòng chính của Tiết gia rất nhanh đã truyền khắp Linh Ưng Học Viện.

Tiết Mộng thủ đoạn nham hiểm, giấu diếm hung khí ý đồ giết người, cuối cùng tự tác gây nghiệt, tự giết chết mình. Chuyện này vừa truyền ra, không ít người đã tấm tắc khen hay.

Hoàng Bắc Nguyệt bây giờ lại được tôn xưng là cơ trí thông minh.

Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Kỳ vừa nghe được Tiết Mộng bị Hoàng Bắc Nguyệt giết liền biến sắc, vội vã chạy đi tìm Hoàng Bắc Nguyệt hưng sư vấn tội.

Mới ngày thứ nhất khai giảng mà đã xảy ra chuyện lớn như vậy, giáo trưởng của Võ đạo viện còn bị Hồng Thù cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân phá hủy một nửa, học viện cũng chỉ còn cách để cho đệ tử ra về sớm.

Bởi vậy lúc Tiêu Vận và Tiêu Trọng Kỳ chạy tới, Hoàng Bắc Nguyệt đã đi về nhà.

Hai người chỉ có thể vội vàng chạy về nhà.

Vừa vào cửa, gã gia nhân ra đón nhanh nhẩu nói:

” Đại thiếu gia, đại tiểu thư, sự việc không ổn rồi. Tam tiểu thư lại dám giết tiểu thư của An quốc công phủ, bây giờ lão gia đang nộ khí xung thiên ở bên trong a.”

Hai người cảm thấy một trận đau đầu. Tiêu Trọng Kỳ thì không sao, Tiêu Vận mới là khổ. Hôn ước của nàng cùng Tiết Triệt đã định ra, ai ngờ hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, An quốc công phủ làm sao chịu cưới nàng về đây ?

” Hoàng Bắc Nguyệt chết tiệt !” Tiêu Vận tức giận chửi một tiếng, cất bước đi vào.

Tiền thính Trưởng công chúa phủ.

Tiêu Viễn Trình ôm một bụng lửa giận, rít gào với Hoàng Bắc Nguyệt: ” Người tự mình đi An quốc công phủ nhận lỗi mau ! Dù An quốc công có bắt người làm trâu làm ngựa thì người cũng phải làm cho ta !”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nheo mắt, nhàn nhạt hỏi: ” Vì sao ?”

” Vì sao ? Người còn hỏi vì sao ? Người làm ra chuyện như vậy đã chọc giận An quốc công, sau này Tiêu gia làm sao có chỗ nếu đặt chân tại đế đô đây ?” Tiêu Viễn Trình nổi trận lôi đình mà Hoàng Bắc Nguyệt vẫn hờ hững như trước, điều này khiến lửa giận trong lòng hắn liên tục tăng lên ngọn núi.

Xú nha đầu này, một chút cũng không dễ bắt nạt như khi còn bé. Hắn mơ hồ cảm thấy nha đầu này giống như một đầu mãnh thú chưa lộ ra răng nanh.

” Tiêu gia ?” Hoàng Bắc Nguyệt nhướn lông mày, vốn đang ngồi chột đứng bật dậy, nhắc tay chỉ ra ngoài cửa, nói: ” Ta nhớ tám biển bên ngoài cửa lớn là bốn chữ “Trưởng công chúa phủ” do Hoàng Thượng tự tay viết ! Cùng Tiêu gia có nào có quan hệ gì ? Phò mã gia, người có làm hay không vậy ? “

Tiêu Viễn Trình trừng mắt, sắc mặt tím hồng, cả người phát run: ” Người, người...”

Hắn tức giận đến mức không nói nổi một câu.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: ” Mẫu thân qua đời, sự việc của Trưởng công chúa phủ tự ta sẽ xử lý, chọc giận An quốc công có hậu quả gì, ta một mình gánh chịu, cùng Tiêu gia không có quan hệ, người có thể yên tâm rồi đó.”

Cầm di nương đang ngồi một bên bỗng nhiên đứng lên, cất giọng the thé: ” Bắc Nguyệt quận chúa, cái gì mà Trưởng công chúa phủ, cái gì mà Tiêu gia chứ. Trong phủ này ai cũng là người một nhà, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia a.”

Đông Lăng vốn đang đứng sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt nghe vậy cười nói: ” Di nương lời này là không đúng nha. Tiểu thư của chúng ta có huyết mạch Hoàng tộc, mà lão gia cùng các thiếu gia tiểu thư khác tuy đều ở trong phủ, nhưng thân phận rất khác nhau, họ đều mang họ Tiêu, là người của Tiêu thị, còn di nương các người thì...”

111. Chương 111: Ném Đá Dấu Tay (5)

Đông Lăng dừng một chút, nhìn gương mặt Cầm di nương vì tức giận mà méo mó, thỏa mãn nói: ” Các người cũng không phải là do lão gia cưới hỏi dâng hoàng, cũng không được ghi tên lên gia phả của Tiêu thị, cho nên cũng không phải là người một nhà a.”

” Tiện nha đầu ! Nơi này có phần của người sao ?” Cầm di nương bị đâm trúng chỗ đau, liền giơ tay lên định tát Đông Lăng một cái.

Nàng vẫn còn cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt và Đông Lăng đều là một đôi chủ tớ vô dụng. Đông Lăng từ nhỏ đều là đã có chút căn bản võ công, lại được Trưởng công chúa thỉnh lão sư về dạy. Lúc trước nàng nhường nhịn là vì bảo vệ tiểu thư nhưng hiện tại đã không cần nữa rồi.

Đông Lăng vung tay một cái liền bắt được cổ tay của Cầm di nương, lực lượng của nha đầu này không nhỏ khiến cho Cầm di nương mặt mày nhăn nhúm, đau đến thét lên.

Tuyết di nương ở một bên có chút hả hê nhìn màn kịch diễn ra trước mắt. Á tiện nhân này bị người khác giáo huấn, nàng cao hứng còn không kịp nữa là.

Tiêu Viễn Trình vừa thấy cũng có chút kinh hãi, đang định phát tác thì ngoài cửa đã truyền tới thanh âm phần nô của Tiêu Trọng Kỳ: " Xú nha đầu nhà ngươi, ai cho ngươi lá gan to như vậy !"

Thấy thân ảnh nhanh chóng xông tới, Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng kéo Đông Lăng về phía mình. Nàng biết tên Tiêu Trọng Kỳ này cũng có mấy phần thực lực, để Đông Lăng cứng đối cứng với hắn chỉ có nước thua thiệt.

" Xú nha đầu !" Tiêu Trọng Kỳ thấy mẹ của mình bị đối đãi như vậy làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Hắn luôn tự xưng mình là trưởng tử trong phủ, ngông cuồng tự đại, xưa nay nào đặt Hoàng Bắc Nguyệt vào trong mắt. Hoàng Bắc Nguyệt cùng nha hoàn lại dám khi dễ mẫu thân hắn, hắn thế nào tha thứ được ?

" Đại ca, ngươi đang làm gì đó ?" Hoàng Bắc Nguyệt đem Đông Lăng che ở sau lưng, ngẩng đầu nhìn Tiêu Trọng Kỳ quơ quả đấm tới, nói.

" Ngươi không dạy dỗ tốt nha đầu này thì để ta giúp ngươi quản giáo lại nàng !"

Hoàng Bắc Nguyệt trên mặt vẫn giữ nguyên nét bình tĩnh, cười cười: " Ngươi dù gì cũng có thân phận Cao cấp Chiến sĩ, được Thái tử điện hạ thưởng thức, trong quân lại có chiến công, nói không chừng Hoàng Thượng sẽ có phong thưởng. Ngươi bây giờ nếu động thủ đối với một nha đầu trói gà không chặt, việc này nếu truyền vào trong quân, truyền tới Thái tử điện hạ hoặc là Hoàng Thượng, ngươi nghĩ sẽ như thế nào ?"

Tiêu Trọng Kỳ đang hùng hổ xông tới nghe vậy vội vã dừng lại, trên mặt hiện ra chút do dự.

Cầm di nương cũng không phải người ngu, biết rõ tiền đồ của con trai mới là trọng yếu nhất, liền nói:

" Trọng Kỳ, thân phận của ngươi không cần cùng một tiểu nha đầu tính toán."

Những lời này chính là bậc thang cho Tiêu Trọng Kỳ leo xuống, hắn vội tức giận phát tay, trở về bên người Cầm di nương.

Tiêu Vận đi tới nói: " Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi hành động như vậy không sợ An quốc công trả thù sao !?"

Tiết Mộng là bạn tốt của nàng, bây giờ hảo hữu chết, nàng tự nhiên có chút đau lòng. Bất quá trọng yếu nhất vẫn là sự việc đính hôn với Tiết Triệt. Tiết Mộng chết, bên kia chắc chắn sẽ không muốn cưới nàng nữa.

Tuy nói vẫn còn có Tiêu Dao vương nhưng nàng không cam tâm a!

" Ta ngay cả người cũng đều giết rồi, có cái gì phải sợ nữa ?" Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt đảo qua gương mặt của đám người bên trong tiền sảnh: " Trên tay ta bây giờ cũng đã dính máu người chết, sau này việc gì ta cũng dám làm !"

Lời này vừa nói ra, Cầm di nương nhất gan lập tức lui về phía sau lưng Tiêu Trọng Kỳ.

Những quý phụ nhân như bọn họ nào có thấy qua cái gì giết người đổ máu chứ ?

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc bọn họ một cái rồi dẫn theo Đông Lăng ly khai.

Nàng vừa đi, Tiêu Viễn Trình lập tức hung hăng đập bàn một cái.

Cầm di nương vội hỏi: " Lão gia, phải làm sao bây giờ a ? Thế lực của An quốc công phủ không phải thứ mà chúng ta trêu chọc nổi."

Tiêu gia mặc dù có Tiêu lão gia tử nhưng lão nhân gia người không bao giờ can thiệp đến chuyện của Trưởng công chúa phủ a.

112. Chương 112: Ném Đá Dấu Tay (6)

Tiêu Viễn Trình nổi giận đùng đùng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được biện pháp gì thích hợp.

” Lão gia, không bằng chút nữa người phái người đi gặp Tiền quản gia của An quốc công phủ, mang theo chút lễ vật hướng hấn giải thích rằng sự việc giết người là do Hoàng Bắc Nguyệt gây nên, cùng chúng ta không có liên hệ gì. Hơn nữa như vậy cũng biểu thị sự thương xót của chúng ta đối với Tiết tiểu thư. Chỉ cần có thể cầu hấn nói vài lời lời trước mặt An quốc công, rũ sạch quan hệ, để An quốc công nếu muốn tính sổ cũng sẽ tìm Hoàng Bắc Nguyệt mà không phải chúng ta.”

Tuyệt di nương tâm tư cẩn thận, tính toán chu đáo, Tiêu Viễn Trình đa số cũng nhờ vào mưu trí của nàng mà phát triển. Giờ khắc này nghe nàng nói vậy liền gật đầu, lập tức sai người đi chuẩn bị lễ vật hướng An quốc công phủ tạ lỗi.

Hoàng Bắc Nguyệt trở về Lưu Vân Các, như có điều suy nghĩ cười cười. Nàng thông qua Băng Vũ đã nghe hết cuộc trò chuyện của bọn họ.

Muốn không quan tâm, điều đó dễ như vậy ư ?

Nàng thay một thân trường bào cùng đầu bông màu đen, dặn Đông Lăng ở nhà cẩn thận rồi vụng trộm chạy ra ngoài.

Đi dạo một vòng xung quanh Bồ Cát Nhĩ phường thị, nàng đặc biệt lưu ý đến một tửu lâu mà những tên dong binh thường xuyên lui tới.

” Yểm, người thật sự cảm giác được tên Tiết Triệt kia tới chỗ như thế này sao ?” Nàng cau mày chất vấn Yểm. Địa phương dong binh thích đến đa số đều phi thường âm ỉ hỗn loạn, nàng có chút hoài nghi một quý tộc đệ tử như Tiết Triệt lại đến nơi này.

” Bên trong Hồng Thù có khí tức của hắc ngọc, ta cảm giác được ở gần đây.” Yểm lười biếng nói.

Từ hôm cho hấn ra ngoài vui chơi, hình như tâm tình của hấn rất thoải mái, hai ngày nay tựa hồ cũng khá là vui vẻ.

Hoàng Bắc Nguyệt đẩy cửa một gian tửu điểm, đi vào nhìn một vòng, thấy trên lầu hai có một bóng người quen thuộc, nàng nhíu mày hướng lên đó mà đi.

Đám dong binh vốn đang cãi nhau chí chóe trong nháy mắt vì nàng bước vào mà trở nên im lặng, lập tức quay đầu nhìn nàng.

Có người há to miệng, rượu trong miệng chưa kịp nuốt xuống đã “ào ào” chảy ra.

Có thể trông thấy nhân vật trong truyền thuyết ở khoảng cách gần như vậy, những người này làm sao lại không khiếp sợ cho được.

Việc Hí Thiên đại nhân đánh bại Bất Bại Tướng Quân Tư Mã Quy Yển của Nam Dục quốc đã truyền khắp toàn quốc rồi.

Cái tên Hí Thiên này đã thành danh hiệu của cường giả, rất nhanh đã truyền khắp Táp Nhĩ Thập đại lục.

” Hí...Hí Thiên đại nhân, xin hỏi ta có thể giúp gì cho ngài ?” Tiểu nhị trong quán vội vã chạy tới, kích động hỏi.

Trong tửu điểm đã kín người, nàng đành tùy tiện ngồi xuống một chỗ trống trước mặt, lạnh nhạt nói : ” Một bình nho tím ử. “

Nho tím ử là loại rượu dân gian bình thường nhất ở Nam Dục quốc, hương vị mạnh mẽ, tư vị thuần khiết, tuy không thể so sánh được với quỳnh tương ngọc dịch mà đám quý tộc hay uống nhưng bởi vì giá rẻ nên rất được hoan nghênh.

” Các người đừng tới làm phiền ta ! Lăn xa một chút !” Người đối diện bỗng nhiên vỗ bàn một cái, say khướt nói.

Hắn vừa kêu xong, người xung quanh đều xoay đầu nhìn hắn, trong mắt mang theo vài phần thương cảm. Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau áo choàng vang lên: "Nga? Nơi này không thể ngồi sao?"

"Ta đã nói không..." Người kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vốn đang say bí tỉ lại nhìn thấy nhìn thấy đầu bóng màu đen, trong giây lát chợt ngẩn ra.

Cổ họng ú ớ mấy tiếng, không nói ra lời.

"Xin lỗi, đã quấy rầy." Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, giả vờ bỏ đi.

"Hí Thiên đại nhân!" Đầu óc say mềm trong giây lát tỉnh lại, Tiết Triệt vội vàng đuổi theo, cung kính nói:

"Là ta có mắt không trông. Chỗ này đương nhiên có thể ngồi, mời ngài ngồi."

113. Chương 113: Ném Đá Dấu Tay (7)

"Đa tạ." Hoàng Bắc Nguyệt lần nữa ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Tiết Triệt đang đứng: "Tiết công tử cũng ngồi đi, chỗ này vốn là vị trí của người mà."

Nàng nói chuyện khẩu khí ôn hòa, không có chút cảm giác xa cách của siêu cấp cường giả làm cho Tiết Triệt trong lòng buồn lòng không ít.

Châm chậm ngồi xuống, hắn kích động đến mức cả tay cũng không biết nên để đâu cho tốt. Không nghĩ tới hắn lại có thể may mắn cùng Hí Thiên đại nhân ngồi chung bàn uống rượu a.

Dưới đầu bóng, Hoàng Bắc Nguyệt nhếch miệng. Đúng lúc này, tiểu nhị đã đem nho tím ủ mà nàng gọi tới. Nàng thoải mái tự rót ỉnh một chén, mùi nho tím nồng nặc phát ra khiến cho người ta say mê.

Tiết Triệt ngây ngốc nhìn nàng. Nguyên lai cao thủ cũng không phải đều thích uống rượu quý, Hí Thiên đại nhân là cường giả số một số hai vậy mà cũng chỉ uống nho tím ủ mà thôi.

Tuy rằng nho tím ủ giá cả rẻ mạt, nhưng khi được rót vào chén rượu trong suốt trong tay của Hí Thiên đại nhân lại có một loại cảm giác tao nhã cao quý, giống như trong tay nàng là một khối tử sắc bảo thạch vậy.

Trong ánh mắt có chút sùng kính, Tiết Triệt khước miệng co quắp nhìn chén rượu của chính mình. Nó vốn là loại rượu đắt tiền nhưng bây giờ lại chỉ có cảm giác thô thiển.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhấp một ngụm rượu, ngẩng đầu lên, trông thấy Tiết Triệt đang nhìn chính mình, bộ dáng muốn nói lại thôi, thoải mái nói: "Tiết công tử có gì muốn nói sao?"

Tiết Triệt ngẩn ra, vội vàng quỳ xuống trước mặt nàng: "Hí Thiên đại nhân, van cầu ngài thu ta làm đồ đệ đi!"

Phía sau đầu bóng, Hoàng Bắc Nguyệt tí nữa đã bật cười thành tiếng.

Tiết đại thiếu gia a, nếu như người biết hiện tại người người cầu xin là Hoàng Bắc Nguyệt ta, chắc người sẽ đập đầu vào cây cột ngoài kia mà tự tử mất.

Nàng khàn khàn nói: "Ta không thu đồ đệ."

Trên mặt Tiết Triệt dâng lên vẻ tuyệt vọng, nếu như không thể bá cường giả như Hí Thiên đại nhân làm sư phụ thì cả đời hắn cũng đừng mơ có thể cùng Thái tử Chiến Dã đối kháng.

Hắn hận! Hắn hận Chiến Dã kia cứ nhiên lại thiên vị nhà đầu Hoàng Bắc Nguyệt!

Hắn càng hận thân phận tôn quý của Thái tử, cao cao tại thượng, lại là thiên tài của Nam Dực quốc, mới mười sáu tuổi đã là Cửu Tinh Triệt hoán sư.

Nếu như hắn mạnh hơn Thái tử Chiến Dã, như vậy đối với kế hoạch lớn của phụ thân mà nói không khác nào như hổ thêm cánh. Hơn nữa hắn còn có thể không cần cố kỵ mà đem nhà đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia thiên đao vạn quả.

Nhưng...Hí Thiên đại nhân lại không thu đồ đệ a. Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, sau đó lạnh nhạt nói: " Ta không thu đồ đệ, nhưng con người của ta thích kết giao bằng hữu."

Tiết Triệt ánh mắt sáng lên, kết giao bằng hữu. Hí Thiên đại nhân có ý cùng hắn kết giao bằng hữu !?

" Đa tạ Hí Thiên đại nhân !" Tiết Triệt quá mức cao hứng, cư nhiên dập đầu một cái mới đứng lên trở về ngồi.

" Hí Thiên đại nhân sao lại rảnh rỗi tới nơi này uống rượu vậy ? "

" Ta đến phường thị tìm một chút dược liệu." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói.

Dược liệu ? Tiết Triệt trong lòng hơi nghi hoặc, một Triệu hoán sư đi mua dược liệu làm cái gì ? Muốn đan dược không phải cứ tìm Luyện dược sư là được sao.

Lẽ nào Hí Thiên đại nhân còn biết luyện dược.

Không thể nào, thực lực Cửu Tinh Triệu hoán sư đã rất khủng bố rồi, nếu như còn là một gã luyện dược sư nữa, vậy không phải là muốn nghịch thiên hay sao ?

Bởi vậy Tiết Triệt dè dặt hỏi: " Ách, không biết Hí Thiên đại nhân muốn tìm dược liệu gì, ta có thể giúp đỡ được ngài a."

" Không cần, dược tài ta đã tìm đủ, chốc nữa ta lại đi vòng vòng nhìn xem có dược đỉnh nào tốt tốt một chút thì mua luôn." Hoàng Bắc Nguyệt nhấp một ngụm nho tím ử, lãnh đạm nói.

Tiết Triệt vừa nghe cơ hồ đã xác định ý nghĩ của bản thân!

114. Chương 114: Ném Đá Dấu Tay (8)

Tiết Triệt vừa nghe cơ hồ đã xác định ý nghĩ của bản thân !

Dược đỉnh a !

Nếu như chỉ mua dược liệu thì còn chưa chắc, nhưng dược đỉnh thì khác. Trên đại lục chỉ có một loại chức nghiệp cần dược đỉnh mà thôi.

" Hí...Hí Thiên đại nhân, ngài biết luyện dược sao ?" Tiết Triệt lắp bắp hỏi, đầu óc hắn cũng có chút mơ hồ rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, khiêm tốn nói: " Biết một chút."

Tiết Triệt hưng hăng nuốt mấy ngụm nước bọt, sự sùng bái trong ánh mắt kia cơ hồ muốn trở thành thực chất, thực là người so với người tức chết a ! Người khác cũng phải có vận may tám đời mới trở thành Triệu hoán sư được, còn Luyện dược sư ư, nằm mơ đi.

Mà người này, không chỉ là một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư thực lực cường hãn mà còn là một gã Luyện dược sư a !

Phần thực lực cùng thiên phú này quả thật khiến người ta đổ kỵ.

Nhân tài như vậy, An quốc công phủ nhất định phải hảo hảo lôi kéo về phía mình. Những sự việc muốn làm trong tương lai đều phải dựa vào đám cao thủ này nha !

Bây giờ An quốc công phủ vẫn chưa có một tên Luyện dược sư nào. Ở trên đại lục này, cho dù chỉ là đệ cấp (cấp thấp) Luyện dược sư cũng đã phi thường hiếm thấy rồi.

Nếu như bọn họ có thể nắm giữ một tên Luyện dược sư trong tay thì thực lực chắc chắn sẽ tăng lên một mảng lớn.

Trên Tạp Nhĩ Thập đại lục, loại nghề nghiệp như Luyện dược sư này thuộc dạng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu a. Không có cách nào, đám Luyện dược sư đó đã ít mà còn thích ẩn dật, thích làm người thanh cao. Bọn hắn tiền bạc chất đống, bởi vậy nếu muốn mời bọn hắn ra tay, quả thực là khó khan vô vàn.

Bây giờ không ngờ Tiết Triệt hẳn lại có thể gặp một tên. Hắn đã âm thầm quyết định, bất luận như thế nào cũng phải kéo vị Hí Thiên đại nhân này vào trận doanh của mình.

Hí Thiên đại nhân muốn tìm được đỉnh, không phải là quá dễ sao ? An quốc công phủ của bọn họ cái khác không nói chứ được đỉnh là bảo đảm có a. Trần phủ chỉ bảo Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh tuyệt đối là dụ hoặc cực lớn với đám Luyện được sư cao cao tại thượng kia.

” Nói về được đỉnh thì An quốc công phủ chúng ta ngược lại cũng có vài cái, Hí Thiên đại nhân nếu không chê có thể đến phủ xem thử a.” Tiết Triệt ân cần nói.

” Bảo vật được quý phủ cất giấu mà để cho người ngoài như ta xem thì không ổn lắm nha.” Hoàng Bắc Nguyệt dẫn đo.

” Không ngại, không ngại, một chút cũng không ngại. Trong phủ chúng ta cũng không có Luyện được sư, đám được đỉnh đó đều là do gia phụ cất giữ, gia phụ thường xuyên nói bảo bối quý giá đến đâu cũng chỉ có thể do người tương xứng sử dụng.” Tiết Triệt chậm rãi nói, gương mặt say rượu đỏ bừng, loạn choa loạn choạng, có mấy phần buồn cười.

Hoàng Bắc Nguyệt để chén rượu xuống, nói: ” An quốc công thực sự là một con người cao thượng, ta cũng muốn bái kiến hắn một chút.”

Tiết Triệt mừng rỡ: ” Không dám không dám, Hí Thiên đại nhân quang lâm tể phủ, phụ thân nhất định sẽ vô cùng cao hứng.”

Vừa nói xong, gương mặt tươi cười của Tiết Triệt trong nháy mắt tối sầm lại: ” Chỉ là...”

” Sao vậy ?” Hoàng Bắc Nguyệt biết rõ còn cố hỏi.

Tiết Triệt đánh một quyền lên bàn, phẫn hận nói:

” Hoàng Bắc Nguyệt !”

Hắn khê quát một tiếng làm Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhướng mày. Trong lòng nàng âm thầm cười lạnh, gọi tên ta cũng vô dụng, ai bảo người xui xẻo chọc phải ta làm chi ?

” Sự việc hôm nay trong Linh Ương Học Viện, không biết đại nhân có nghe nói qua chưa ? Nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia tâm địa độc ác, cố tình lập kế hoạch khiến uội muội ta chết thảm. Phụ thân ta tuổi đã già, hôm nay vì chuyện đó mà thương tâm gần chết, bị bệnh liệt giường, e rằng không thể tự mình chiêu đãi đại nhân được.”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng nói: ” Giết người đền mạng, đây chẳng phải việc thiên kinh địa nghĩa sao ?”

Tiết Triệt bị phẫn nói: ” Đây chính là chỗ giảo hoạt của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng sắp xếp để muội muội ta lên lời dài, kết quả... Càng đáng hận là ngay cả Thái tử điện hạ cũng che chở cho nàng ! Ta không có cách nào báo thù a !”

Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm biết Tiết Triệt nhất định sẽ thêm mắm dặm muối khi kể chuyện để tranh thủ sự đồng tình của nàng. Bởi vậy chỉ khê mỉm cười: ” Nói như vậy, nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia cũng thật là đáng giận.”

115. Chương 115: Ném Đá Dấu Tay (9)

Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm biết Tiết Triệt nhất định sẽ thêm mắm dặm muối khi kể chuyện để tranh thủ sự đồng tình của nàng, bởi vậy chỉ khê mỉm cười: ” Nói như vậy, nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia cũng thật là đáng giận.”

” Hừ ! Mối thù này ta sẽ ghi nhớ, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng ta !” Tiết Triệt mắt lộ hung quang.

” Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Tiết công tử vẫn nên bàn bạc kỹ càng đi.”

Tiết Triệt thấy Hí Thiên đại nhân đứng về phía hắn, lòng tự tin lập tức dâng cao, chấp tay nói: ” Hí Thiên đại nhân thực sự là người hiểu rõ đại nghĩa, Tiết Triệt rất khâm phục ngài !”

Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý khoát tay áo: ” Tiết công tử quá khen.”

Nói chuyện mấy câu, Tiết Triệt đã hoàn toàn xem vị Hí Thiên đại nhân trở thành tri kỷ, trong lòng phi thường kính phục thực lực cùng tính cách bình dị gần gũi của nàng.

Chỉ cần là cao thủ thì thường sẽ kiêu ngạo. Một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư căn bản khinh thường việc uống rượu với Triệu hoán sư cấp bậc thấp hơn.

Giống như Thái tử Chiến Dã kia, kiêu căng tự mãn, đối với bất kỳ ai cũng đều xem thường.

Hai người ngồi trong tửu quán một lát, Tiết Triệt đã lôi kéo Hoàng Bắc Nguyệt đi xem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh nổi danh của An quốc công phủ.

Hai người một đường đi ra khỏi Bồ Cát Nhĩ phường thị, Tiết Triệt sai người dắt ngựa đến, hai người song song cưỡi. Tiết Triệt mặc dù hơi say, bắt quả đầu óc vẫn còn vài phần tỉnh táo, dọc đường đi hần liên tiếp giới thiệu đường phố ở đô thành, cười cười nói nói.

Khi đi tới giao lộ trên phố, một đội đội ngũ kỵ binh xuất hiện trước mặt hai người. Cả đội đều mặc khôi giáp màu đen, mang mặt nạ sắt, hông đeo trường kiếm, cưỡi tuấn mã cũng một màu đen tuyền, tỏa ra một cỗ hơi thở nghiêm trang lạnh lẽo.

Trước đội ngũ, thiếu niên một thân trường bào màu đen tinh xảo, khuôn mặt tuấn mỹ nhưng lãnh khốc dị thường.

Hắc sắc kỵ binh đi đến đâu, mọi người đều lần lượt né tránh. Biết sao được, trong đội ngũ kỵ binh này đều là cao thủ từ Bạch Ngân chiến sĩ trở lên, phụ trách bảo vệ để đô cùng hoàng cung.

Tiết Triệt khẽ hừ một tiếng, giục ngựa lùi qua một bên.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thiếu niên hắc bào lãnh khốc trước đội ngũ kia. Ánh mắt của hắn cũng nhàn nhạt đảo qua trên người nàng cùng với Tiết Triệt.

Hí Thiên đại nhân thanh danh vang dội ở đế đô lại cùng Thế tử của An quốc công phủ đi chung với nhau, chuyện này khiến mọi người suy nghĩ sâu xa a.

Thế lực An quốc công phủ khổng lồ, mà An quốc công đương nhiệm cũng có mấy phần dã tâm, những điều này Hoàng Thượng đều biết.

Chiến Dã chỉ liếc mắt một cái rồi bỏ đi, cũng không biết trong lòng hắn có suy nghĩ gì.

Thiếu niên lạnh lùng này luôn thích nội liễm, dù trong lòng có ý kiến gì thì hắn cũng sẽ không biểu hiện ra bên ngoài, hoặc là, hắn tôn trọng quyết định của nàng.

Nàng vốn tự do, không thuộc về bất kỳ bên nào. Dù nàng gia nhập trận doanh nào thì người khác đều không thể phản đối.

Đều là vì chủ của mình mà thôi.

Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy có chút đau đầu. Nàng nguyên bản chỉ định lợi dụng Tiết Triệt một chút chứ không hề muốn gia nhập phe phái của An quốc công a.

Nếu có một Cửu Tinh Triệu hoán sư gia nhập thì thế lực của An quốc công phủ nhất định sẽ trở nên cường đại hơn, như vậy cũng khiến đám cao thủ trung lập đều hướng phía bên này mà tới.

Nàng đâu phải người tốt lành gì mà lại đi giúp bọn họ làm quảng cáo sống, mời chào nhân tài chứ.

Bất quá lúc này có quá nhiều người, không tiện cùng Chiến Dã nói chuyện cho nên Hoàng Bắc Nguyệt cũng không phản bác gì, chỉ thúc ngựa đi tới bên người Tiết Triệt.

Tiết Triệt trông thấy hành động này của nàng, trong lòng hưng phấn ngập tràn. Theo hắn, động tác này của Hí Thiên đại nhân chính là muốn gia nhập An quốc công phủ của bọn họ.

116. Chương 116: Ném Đá Dấu Tay (10)

” Thái tử Chiến Dã luôn kiêu căng tự mãn như vậy đó, hẳn không bao giờ thêm đặt anh hùng hào kiệt trong thiên hạ vào mắt.”

Nhìn đội kỵ binh kia dần dần đi xa, Tiết Triệt mới thấp giọng nói. Hắn muốn tận lực bôi đen hình tượng của Thái tử Chiến Dã trong lòng của Hí Thiên đại nhân, chỉ có như vậy người ta mới chịu gia nhập vào phe phái của bọn họ.

Huống hồ tính tình kiêu ngạo lãnh khốc của Thái tử Chiến Dã là thực a, ai sẽ nhìn ra hắn đang nói dối chứ ?

Hoàng Bắc Nguyệt không phản bác gì, chỉ yên lặng lắng nghe. Tiết Triệt có ý đồ gì làm sao nàng lại không biết cho được.

Nhưng Tiết Triệt thấy nàng không nói lời nào lại tưởng nàng cũng đồng ý với hắn, trong lòng mừng húm.

An quốc công phủ.

Đại tiểu thư Tiết Mộng đột nhiên chết thảm khiến cho cả An quốc công phủ đều bao trùm một tầng không khí bi thương.

Ai lại không biết An quốc công sủng ái nhất chính là Tiết Mộng chứ. Nữ nhi này vừa có thiên phú võ đạo cực cao, vừa biết lấy lòng hắn, An quốc công quả thực coi nàng như trân bảo trên tay.

Tiết Mộng vừa chết, An quốc công đã thương tâm đến mức ngã bệnh, mà An quốc công phu nhân cũng thương tiếc khóc đến chết đi sống lại, đại thiếu gia thì ôm phiền muộn đi ra ngoài uống rượu.

Giờ phút này toàn bộ An quốc công phủ cũng chỉ có quản gia cùng mấy vị thiếu gia thành niên xử lý sự tình. Sự việc nội bộ cũng chỉ có thể do mấy vị di nương quản lý.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Tiết Triệt đã trở lại An quốc công phủ. Cảnh vật trong phủ được bao phủ bởi một màu trắng, tất cả những cảnh sắc tươi đẹp nay lại mang theo khí tức bi thương nhàn nhạt.

Linh đường được bày biện ở hậu đường, không có ảnh hưởng đến tiền viện.

Quản gia vừa thấy Tiết Triệt trở lại đã cung kính chạy ra đón: ” Đại thiếu gia, ngài đã trở lại !”

Tiết Triệt vung tay, nói: ” Ta có khách quý, có việc gì chút nữa hãy báo lại.”

Vừa nói hắn vừa dẫn Hoàng Bắc Nguyệt hướng hậu viện đi tới, thuận miệng hướng quản gia hỏi: ” Phụ thân đâu ? Nhanh đi gọi phụ thân ta, nói với ông ấy có Hí Thiên đại nhân đến.”

Quản gia liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một thân áo đen, lộ ra một cổ quý dị không nói lên lời, khiến người khác cả người phát lạnh. Hắn thấy vậy cũng không dám nhìn nữa, lập tức vội vã chạy đi.

Trong thư phòng của An quốc công phủ bảo vật trân quý nhiều vô số kể, xa xỉ đến mức khiến người ta hoa mắt.

Đám trắng trợn bày biện nhiều dị bảo như vậy, có thể thấy An quốc công đối với phòng vệ trong phủ mình vô cùng tự tin.

Hoàng Bắc Nguyệt không có hứng thú đối với đám kỳ bảo này, chỉ tùy tiện nhìn lướt qua, làm bộ đánh giá kỹ lưỡng một bức họa.

Không lâu sau, bên ngoài thư phòng truyền đến một trận tiếng cười trung khí mười phần, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người liền trông thấy An quốc công một thân thối mỡ run rẩy bước nhanh tới.

Thối mỡ chen chúc muốn che lấp cả khuôn mặt, còn mắt, chỉ bằng nói nó là cái khe đi. Nàng thật sự rất tò mò, không biết hắn có thể nhìn thấy nàng hay không nữa.

” Hí Thiên đại nhân đại giá quang lâm đến hàn xá, là rồng đến nhà tôm a !” (hàn xá: nhà cửa nghèo nàn, ý muốn khiêm tốn)

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt: ” An quốc công phủ bảo vật trên quý nhiều vô số kể, vàng son lộng lẫy, sao có thể xưng là “hàn xá” được ?”

Câu nói này của nàng vô cùng nhẹ nhàng tùy ý, có thêm vài phần thân cận khiến cho An quốc công vừa mất đi ái nữ cũng không nhận được mà cao hứng.

Tuy rằng mất đi nữ nhi hân thương yêu nhất, bất quá con gái của hắn còn rất nhiều nên cũng không phải rất đau lòng. Bây giờ việc quan trọng nhất là đạt được sự trợ giúp của vị Hí Thiên đại nhân này.

” Phụ thân, Hí Thiên đại nhân còn là một vị Luyện được sư nữa đó.” Tiết Triệt cười nói.

Hai cha con trên mặt đều mang nụ cười sáng lạn làm cho Hoàng Bắc Nguyệt có chút hoài nghi. Không lẽ trên lời đài nàng giết nhầm người, Tiết Mộng kia không phải con ruột của An quốc công ? Nhìn thế nào cũng không thấy hắn “bị thương tới mức ngã bệnh” như bên ngoài nói a.

” Nga ? ” Đôi mắt An quốc công đột nhiên mở to, quang mang lập lòe.

117. Chương 117: Ném Đá Dấu Tay (11)

” Nga ? ” Đôi mắt An quốc công đột nhiên mở to, quang mang lập lòe: “Hí Thiên đại nhân thật đúng là anh tài ngút trời !”

“Quá khen, ta cũng chỉ hiểu sơ sơ một hai mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt ngược lại ăn nói cực kỳ khiêm tốn.

Nàng còn chưa thông suốt hoàn toàn cách luyện được ở thời đại này, quả thực chỉ là hiểu sơ sơ mà thôi.

An Quốc công lại cho rằng nàng đang khiêm tốn. Thực lực của Hí Thiên bọn họ đã từng tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không nhầm được.

Luyện được thuật đều đặc biệt thâm sâu khó hiểu, chỉ cần tiếp thu được vài phần cũng đã giỏi lắm rồi.

Hai cha con liếc mắt (đưa tình, đùa thôi :)) trao đổi với nhau. Bình thường bọn họ đã quen cấu kết với nhau làm điều xấu bởi vậy đương nhiên biết lúc này nên làm thế nào.

An Quốc công bước đến bên một hàng tranh chữ, cũng không biết hắn chạm vào chỗ nào, vách tường phía sau hàng tranh chữ liền tách về hai bên, lộ ra một khoảng không gian rất lớn.

Tiết Triệt mang theo một cái đèn lồng, nói với Hoàng Bắc Nguyệt: “ Hí Thiên đại nhân, bên trong là nơi cất giữ đấm được đỉnh quý giá nhất của An Quốc công phủ chúng ta, mời ngài vào nhìn.”

Dưới dấu bóng, Hoàng Bắc Nguyệt bắt động thanh sắc (ung dung thản nhiên, mặt không đổi sắc) đánh giá địa đạo này.

Cái tên An Quốc công kia thật sự rất béo, thân hình to lớn che hết phía trước, mà vóc người nàng lại thuộc dạng nhỏ nhắn, ban nãy thực sự là không thấy được hắn làm cái gì ở chỗ cơ quan.

Tuy nhiên chỉ cần biết cửa ngầm ở đâu là đủ rồi.

Nàng theo phía sau Tiết Triệt, đi vào trong cửa ngầm.

Địa hình nơi này nghiêng sâu xuống phía dưới, mới đầu đường đi còn tương đối chật hẹp nhưng đi thêm một lát, thông đạo đã rộng rãi thông suốt hơn rất nhiều. Nàng đoán rằng phía bên trong chắc là đào thành một khoảng không ngầm, xây dựng lên một tòa Tàng Bảo Các.

Phụ tử An Quốc công quả thật là rất tự tin đối với hệ thống an toàn của tòa Tàng Bảo Các dưới mặt đất này, lại dám mang theo nàng vào nữa chứ, không sợ sẽ xảy ra chuyện gì sao ? Cũng phải, bọn hắn muốn mượn sức của nàng mà.

Bên trong Tàng Bảo Các.

Vách tường bốn phía được đào rỗng thành nhiều ô vuông nhỏ, trong đó chứa vô số trân bảo.

Mà ở chính giữa phòng, một cái bệ đá được làm từ bạch ngọc chạm rỗng tỏa nguyên khí màu lam nhạt ra bốn phía. Bên trên đài ngọc có dòng nước trong suốt róc rách, tản ra xung quanh, ánh lên sắc vàng.

An Quốc công toét miệng cười, quay người lấy một cái được đỉnh ánh lên sắc tím xuống. Được đỉnh kia chắc thuộc hàng cực phẩm, vật liệu mang màu tím vốn cực kỳ hiếm thấy a.

Trên thị trường, chỉ một khối tử thạch nhỏ thôi cũng có thể bán được với cái giá trên trời rồi !

“ Được đỉnh này tên là Tử Kim Lô. Nó được luyện từ sáu mươi sáu viên Tử Kim thạch, thể gian khó tìm, lão phu với Hí Thiên đại nhân mới gặp mà như đã quen thân, vả lại lần trước đại nhân còn giúp thuần hóa đầu Hồng Thủ kia cho Triệt nhi. Cái Tử Kim Lô này xem như là chút tâm ý của lão phu, tặng cho Hí Thiên đại nhân vậy.”

Tử Kim Lô, đây chính là một loại được đỉnh vô cùng quý giá a !

Dùng sáu mươi sáu viên Tử Kim thạch mới có thể luyện thành, tính riêng tài liệu thôi đã cực kỳ quý giá rồi, còn chưa kể đến Luyện khí sư phải khó khăn đến mức nào mới tạo ra được. An Quốc công lần này ước chừng là dốc hết vốn liếng rồi !

“ Vật này quý giá như vậy, tại hạ hôm nay nhận, ngày sau đương nhiên sẽ báo đáp lại cho An Quốc công.” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ mỉm cười nhận lấy, nhìn tỉ mỉ một chút. Nàng đã ngửa tay muốn thử luyện được lắm rồi.

Dùng cái được đỉnh này luyện được chắc là sẽ không bị tạc lô (nổ được đỉnh) như lần trước đâu nhỉ ?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, thanh âm của Yểm vang lên: “ Được đỉnh này quả thực không tồi, chỉ có điều nếu đem so với Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh thì vẫn còn kém xa.”

“ Cứ từ từ, Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh đó ta khẳng định sẽ có được.”

Phụ tử An Quốc công thấy nàng dễ dàng nhận Tử Kim Lô như vậy trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, vô cùng thoải mái.

118. Chương 118: Ném Đá Dấu Tay (12)

Bình thường Triệu hoán sư cao cấp không chỉ có thực lực mạnh mẽ mà đa số còn có của cải tích lũy thành đống, vì vậy rất khó hồi lộ.

Trên thế gian này, chỉ cần người có thể dùng tiền mua chuộc đều rất dễ đối phó ! Chỉ sợ nhất cái loại không hề có chút hứng thú nào với tiền tài vật chất kia !

An Quốc công cười ha hả: “ Hí Thiên đại nhân đúng là người sáng khoái !”

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Ta đây chỉ là thích kết giao bằng hữu mà thôi.”

“ Đúng vậy đúng vậy, là bằng hữu !” An Quốc công trong lòng ngầm hiểu, lại càng cảm thấy yên tâm hơn.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn Tử Kim Lô, bỗng nhiên ngẩng đầu “a” một tiếng: “ Nghe nói trong An Quốc công phủ còn có một chỉ tôn bảo đỉnh, chẳng hay có thể cho ta nhìn ngắm một lần không ?”

Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh chính là bảo vật trấn phủ của An Quốc công phủ này, là tuyệt phẩm bảo khí hiếm thấy trên đời, người trong thiên hạ đều biết, nàng cũng thật muốn nhìn thử xem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh trong lời đồn rốt cuộc là như thế nào.

An Quốc công từ trước tới nay luôn lấy việc có được Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh mà dương dương tự đắc, vừa muốn duy trì sự thần bí, lại vừa thỉnh thoảng để lộ tin tức ra ngoài cho người ta khát khao thêm muốn.

Nếu là người khác hẳn chưa chắc đã mang ra, tuy nhiên muốn xem lại là vị Hí Thiên đại nhân này, như vậy thì dễ dàng hơn nhiều.

Hí Thiên đại nhân không chỉ có sức của một Cửu Tinh triệu hoán sư mà còn là một vị Luyện được sư hiếm thấy nữa !

An Quốc công không hề từ chối, hết sức sáng khoái nói: “ Hí Thiên đại nhân nếu đã muốn xem, lão phu đương nhiên không dám khước từ !”

Hắn đi tới trước mặt ngọc đài, bàn tay mập mạp thoáng cái đã đưa vào trong dòng nước đang chảy róc rách, chậm rãi ẩn xuống, một vết sáng trắng không quá chói lọi từ từ hiện ra.

An Quốc công chuyển động tay thế nào, nàng xem cực kỳ rõ ràng, đồng thời cũng ghi tạc trong lòng.

Ánh sáng tỏa ra trên mặt nước, ngay sau đó, hình dáng một cái được đỉnh dần dần hiện rõ.

Được đỉnh toàn thân sáng chói, hào quang lấp lánh, bề mặt phủ một tầng vàng kim, bên trên khắc hoa văn là những đóa sen lớn thắm màu, đều là bông hoa đang bung cánh, nếu chỉ liếc nhìn, thì chẳng khác nào hoa sen đang đua nhau nở rộ, trông sinh động như thật.

Dù là người đã nhìn qua biết bao kì trân dị bảo như Hoàng Bắc Nguyệt, cũng không khỏi hít sâu một hơi.

Được đỉnh này cùng với những loại được đỉnh bình thường không hề giống nhau, nó là tuyệt phẩm bảo khí, là được đỉnh mà tiên nhân dùng để chế thuốc trong truyền thuyết, trong lò luyện này đúng là mang theo tiên khí.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng giật nảy. Nàng cảm giác được hắc ngọc ở phía trong y phục bỗng nhiên nhảy lên thành thạch, giống như trái tim mình làm nàng hơi ngạc nhiên.

“Chính là nó !” Yểm kêu nhỏ một tiếng, trong thanh âm còn chứa sự tang thương không nói nên lời: “ Đã bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng được nhìn thấy nó.”

Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh!

“ Người lúc trước đã từng nhìn thấy rồi à ?” Hoàng Bắc Nguyệt mặt không biến sắc, trong lòng yên lặng hỏi Yểm.

“ Hừ.” Yểm khẽ hừ một tiếng: “ Đó chính là tuyệt phẩm bảo khí do người đó tự mình chế thành, trên cõi đời này, bảo khí có cấp bậc ngang nó, tuyệt đối không vượt qua ba cái.”

Hoàng Bắc Nguyệt thoáng sửng sốt, Yểm lại nói: “Dựa vào bản lĩnh của người, đem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh mang đi cũng chẳng khó khăn gì đâu nhỉ ?”

“Tất nhiên, nhưng mà bây giờ ta không có ý định mang nó đi đâu cả.” Dưới ánh sáng, mắt Hoàng Bắc Nguyệt ánh lên vẻ tính toán.

“ Quả nhiên là bảo khí !” Hoàng Bắc Nguyệt phóng khoáng lãnh đạm đứng cách đài ngọc một khoảng, cũng không tiến sát lại nhìn ngó gì.

Điều này làm cho An Quốc công yên tâm hơn rất nhiều.

Dù sao thì, bất kỳ cao thủ nào trên đời nhìn thấy tuyệt phẩm bảo khí cỡ này, ai lại không động tâm cơ chứ. Hí Thiên có thực lực mạnh như vậy, nếu mà lòng tham nổi lên thì muốn đỡ cũng khó !

119. Chương 119: Ném Đá Dấu Tay (13)

An Quốc công xoay người nói : “Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh này thật sự là bảo khí, cho dù dùng để luyện chế ‘Tẩy Tủy đan’ xác xuất thành công cũng sẽ cao hơn so với những lò luyện được bình thường một phần.”

“Hừ, tên mập chết tiệt này biết cái gì? Nếu là năm đó người kia dùng Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh luyện chế ‘Tẩy Tủy đan’ chính là tuyệt đối thành công!” Yểm khinh thường nói.

Hoàng Bắc Nguyệt liú lười, luyện chế ‘Tẩy Tủy đan’ có thể thành công trăm phần trăm? Người kia lợi hại như vậy sao?

“Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh này, có nhận chủ hay không?” Hoàng Bắc Nguyệt nói, nếu như đúng là bảo khí này đã nhận chủ vậy thì có chút phiền toái.

Thông qua lấy máu nhận chủ, trừ phi chủ nhân đã chết nếu không nó tới chỗ nào chủ nhân đều cảm ứng được, hơn nữa không phải chủ nhân cũng không thể sử dụng.

An Quốc công cười đến nỗi thịt béo trên mặt dồn đống lên: “Không phải luyện được sư thì không thể khiến lò luyện được nhận chủ, gia tộc bọn ta còn chưa có xuất hiện luyện được sư.”

Trong lòng hắn âm thầm nghĩ tới, nếu như Hí Thiên có thể trở thành tâm phúc của hắn, vậy tương lai Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh để cho nàng sử dụng cũng không sao.

Có bảo khí này, hơn nữa thân phận luyện được sư cùng triệu hoán sư cửu tinh của nàng đối với phủ An Quốc công tuyệt đối đúng như hổ thêm cánh.

Vẫn còn chưa nhận chủ, Hoàng Bắc Nguyệt tự thoảng yên tâm, nhìn qua bảo đỉnh hào quang lấp lánh, ý tứ không rõ nói: “Vẫn còn chưa nhận chủ mà bị đánh cắp thì làm sao bây giờ?”

“Ha ha!” Tiết Triệt cười hai tiếng, nói : “Đại nhân yên tâm, trong gian mật thất này cơ quan nặng nề, coi như là triệu hoán sư cửu tinh, cũng không nhất định có thể tiến vào. Cho dù vào được, trên đài bạch ngọc trong nước cũng có bổ thêm nguyên khí cấm chế, chỉ nhận thức hơi thở của một người là cha ta.”

Hóa ra là như vậy, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ cân nhắc.

Nơi này giống như cơ quan thất trong hiện đại, mang theo mật mã, tuy nhiên còn kém thiết bị công nghệ cao tại hiện đại, rõ ràng còn nhiều khuyết điểm.

“Như thế rất tốt.” Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên gật đầu, lại nhìn thoảng qua Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, sau đó nói, “Hôm nay thật sự là được mở rộng tầm mắt, đa tạ An Quốc công .”

An Quốc công thu hồi Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, lau khô vết nước trên tay, đi tới nói : “Khó được cùng Hí Thiên đại nhân hợp ý như vậy, ta đã phân phó hạ nhân chuẩn bị rượu và thức ăn, chúng ta ra bên ngoài phòng khách trò chuyện trong chốc lát đi.”

“Đa tạ .” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, muốn trộm đồ gì của lão mập này không thiếu được cùng hắn giả bộ một phen.

Ở phủ An Quốc công uống vài chén rượu, Hoàng Bắc Nguyệt bình thường mặc dù lạnh lùng thần nhiên, tuy nhiên nghe lời người ta nói là vô cùng có kiên nhẫn.

Cặp cha con này liên hợp lại nói cái gì, nàng cũng có thể ứng đối một đôi lời, quả thật là khiến cho khách và chủ đều vui.

An Quốc công đối với Hí Thiên này thật sự là càng xem càng hài lòng, thấy nàng cũng có thành ý như vậy, trong lòng càng thêm vui mừng.

Bầu trời ngày càng tối, phủ An Quốc công còn đang làm tang sự, Hoàng Bắc Nguyệt liền cáo từ rời đi.

Trên đường, trong lòng nàng đã vạch ra đại khái kế hoạch như thế nào lấy đi Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, tuy nhiên cứ thế lấy ra thì không được, nàng còn muốn dùng một chút thủ đoạn nhỏ!

Không phải Tiêu gia sợ đắc tội phủ An Quốc công sao? Vội vã tặng lễ muốn minh oan quan hệ, nàng liền để cho bọn họ kết thù càng sâu thêm.

120. Chương 120: Ném Đá Dấu Tay (14)

Trở lại Lưu Vân các, Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra quần áo ngày đó đặt làm tại tiệm quần áo, hai ngày trước mới vừa lấy còn chưa xem qua kỹ càng.

Bộ quần áo này làm vô cùng tinh xảo, vải vóc màu đen, phía trên có thêu hoa chìm, dựa theo bản vẽ của nàng đưa mà may theo vô cùng vừa người, mặc ở trên người nhìn rất suât (đẹp trai) ấy chứ!

Đông Lăng nhìn đến nỗi hai tròng mắt tròn tròn lên, ngạc nhiên vui mừng nói: “Tiểu thư, đây là quần áo của quốc gia nào? Tại sao ta chưa từng nhìn thấy?”

“Là một quốc gia xa xôi.” Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý nói, không dự định giải thích gì nhiều với Đông Lăng dù sao nàng cũng không thể hiểu được, nàng sửa sang lại quần áo, hỏi: “Thứ ta bảo người chuẩn bị đã làm tốt chưa?”

“Dạ, tốt lắm!” Đông Lăng lập tức xoay người đi đến tủ quần áo lấy bọc vải nhỏ mở ra, “Đây là ngọc bội tùy thân của đại thiếu gia, nghe nói chưa bao giờ rời khỏi người.”

Hoàng Bắc Nguyệt trợn mắt nhìn, cầm lấy ngọc bội kia, khi nàng từ Linh Ương Học Viện trở về, để cho Đông Lăng đi trộm ít đồ của Tiêu Trọng Kỳ hoặc Tiêu Viễn Trình, tùy tiện cái gì cũng được, không nghĩ tới Đông Lăng thần thông như vậy, lại có thể trộm được ngọc bội tùy thân của Tiêu Trọng Kỳ!

“Người như thế nào lấy được thứ này?” Thân thủ của Tiêu Trọng Kỳ kia cũng không yếu, chiến sĩ bạch ngân của đế quốc không phải chỉ để khoe khoang.

Đông Lăng đỏ mặt lên, nhăn nhó nói: “Ta vừa mới đến hậu hoa viên, nhìn thấy đại thiếu gia đang đùa giỡn nha hoàn trong phòng của Tuyết di nương, bọn họ... quần áo, ách... ngọc bội kia rơi ở trên cỏ, ta liền nhặt về...”

Dù sao tuổi của Đông Lăng còn nhỏ, nhìn thấy loạn chuyện nam nữ này vốn rất xấu hổ, nói ra lại càng ngượng ngùng, cúi đầu, mặt đỏ như một quả cà chua.

Thật ra Hoàng Bắc Nguyệt thì không sao cả, khi còn ở thế kỉ 21, loại chuyện này nàng thấy nhiều rồi, dù nhìn cả quá trình hai mắt cũng không chớp một cái chứ đừng nói đến đỏ mặt.

Nàng thu hồi ngọc bội, gật đầu nói: “Lúc này đây, tuyệt đối sẽ khiến cho người của Tiêu gia chịu đau khổ thật lớn!”

Nói xong, lén lút ra ngoài.

Đông Lăng lo lắng nhìn nàng, tiểu thư mỗi lần lén lút đi ra ngoài nàng đều rất lo lắng, tuy nói thực lực hiện tại của tiểu thư đã không cần nàng lo lắng, nhưng mà vạn nhất gặp phải đối thủ mạnh thì sao đây?

Bóng đêm tối đen, sương mù nồng đậm, dưới màn đêm một điểm sáng nhỏ cũng không có.

Một thân ảnh nhỏ nhắn lén lút từ phủ trưởng công chúa đi ra, giống như quỷ mị tại ngã tư đường bí mật đi, động tác nhanh chóng, lưu loát, dưới bóng đêm trường bào màu đen tinh xảo tung bay, loại quỷ đi xử xác tiêu điều này khiến kẻ khác sợ.

Lên xuống vài lần đã đến ngoài thư phòng của phủ An Quốc công, ngay cả con mèo nhảy cảm đang nằm trong sân cũng không bị kinh động.

Trong thư phòng còn thấp đèn, nàng lặng lẽ tiến sát lại, mơ hồ nghe được thanh âm từ trong cửa sổ truyền tới.

“Chúc mừng phụ thân đạt được một vị cao thủ như vậy! Ngôi vị hoàng đế đã sắp tới trong tầm tay!” Tiết Triệt cười ha hả không chút nào che dấu thanh âm kiêu ngạo.

An Quốc công cũng cười ha ha vài tiếng: “Nghĩ không ra Hí Thiên kia thức thời như vậy, thật sự là trời giúp chúng ta!”

“Phụ thân, có sự trợ giúp của Hí Thiên, không bằng chúng ta nên sớm diệt trừ thái tử!” Tiết Triệt hung hăng nói.

Trong mắt An Quốc công tinh quang chợt lóe: “Hừ! Hắn có dũng khí bảo vệ kẻ sát hại muội muội của người, chúng ta tự nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn! Nhưng mà hôm nay Hí Thiên vừa mới tương giao* cùng chúng ta, để cho hắn đi đối phó thái tử, còn chưa đến lúc đó.”

* tương giao: kết bạn

“Phụ thân nói rất đúng, là ta cân nhắc không chu toàn.” Tiết Triệt cắn răng, “Nhưng mà Mộng nhi cũng không thể chết vô ích như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt kia, nhất định phải giết nàng!”

121. Chương 121: Ném Đá Dấu Tay (15)

An Quốc công gật đầu, đôi mắt giả hoạt nheo lại nói: “Lần trước phái Tiết Đại đi mà nhiều ngày như vậy còn chưa trở về, chắc lại cầm tiền mơ mơ màng màng tại thanh lâu nào rồi! Đồ vô dụng!”

Tiết Triệt rụt cổ, giọng căm hận nói: “Cái tên không chịu thua kém ai! Chờ ta bắt được hẳn nhất định phải hung hăng đánh cho hẳn một trận!”

Hắn muốn khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt phải trả giá thật lớn vì đã khiến hắn phải chịu nhục, bởi vậy đã phái người thân thủ không tồi mà hèn mọn tà ác là Tiết Đại đi hành sự, trước tiên làm mất sự trong sạch của nha đầu kia sau đó giết nàng!

Nhưng sao nghĩ được đến nhiều ngày như vậy mà một chút tin tức của Tiết Đại cũng không có!

“Hừ! Lần này phái thêm vài người đi, nha đầu không biết trời cao đất rộng kia cần phải giáo huấn một chút, phái thêm vài người đừng lưu lại chứng cứ gì, chết ở trong phủ trưởng công, chúa đừng để liên lụy gì đến chúng ta!”

“Biết rồi phụ thân, sắc trời không còn sớm, hôm nay người đã rất thương tâm rồi hay là trở về nghỉ tạm đi.” Tiết Triệt khuyên nhủ.

Mặc dù không có biểu hiện rõ nhưng phụ thân thương yêu Mộng nhi như vậy, Mộng nhi vừa chết, phụ thân sao lại có thể không đau buồn?

“Haiz...” An Quốc công thở dài một tiếng, “Mộng nhi đáng thương của ta...”

“Phụ thân, đừng buồn, ta nhất định sẽ thay Mộng nhi báo thù!”

Cửa thư phòng mở ra, Tiết Triệt điều An Quốc công ra ngoài, hắn xoay người đóng cửa lại, mới rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt từ chỗ tối đi ra, thân ảnh quý mị, quần áo màu đen, cả người như hòa giữa vào bóng đêm, nàng loay hoay một chút trên khóa cửa, lắc đầu, cầm một cây sắt nhỏ, khẽ cạy hai cái liền mở ra.

Lặng lẽ đi tới trước, đóng cửa lại, dựa vào trí nhớ hôm nay nhìn thấy, nàng căn bản không cần đốt đèn là có thể hành tẩu tự nhiên trong bóng tối.

Trong trí nhớ của nàng bất cứ thứ gì dù nhỏ bầy biện ở đây đều lưu lại, không cần nhìn bằng hai mắt thì những thứ trong phòng này cũng đều như hiển hiện ở trước mắt.

Nàng đứng ở chỗ An Quốc công đã từng đứng, trong đầu nhanh chóng tính toán độ rộng thân thể mập mạp của hắn, cùng đo cong lúc hắn giơ cánh tay lên, tương ứng di chuyển bước chân và giơ tay của mình lên.

Không đúng, không phải ở trên tường!

Trong đầu nhanh chóng hiện lên một đạo ánh sáng, mũi chân của nàng di chuyển trên sàn nhà một chút đạp hai cái, chính là vị trí này không sai!

Nhưng mà hồi lâu cũng không có phản ứng gì dù chỉ một chút, tỉnh táo suy nghĩ lại một chút, dưới chân hung hăng dùng sức giẫm trên sàn nhà!

Trên vách tường vang lên thanh âm di động rất nhỏ, khóe môi Hoàng Bắc Nguyệt nhếch lên, một tên An Quốc công giáo hoạt như hồ ly này thật được, lúc ấy vậy mà ngay cả nàng cũng bị hắn tính kế.

Người bình thường đều tưởng rằng cơ quan ngay tại trên tường, nhất định là nơi nào đó mà hắn ẩn vào, cho nên lực chú ý đều đã tập trung ở nửa người trên của hắn.

Không biết cơ quan chân chính lại được đặt dưới chân hắn!

Người bình thường giẫm vào trên nền nhà này đương nhiên không có động tĩnh gì, cho dù một trảng hán phóng chừng cũng không có động tĩnh gì.

Nhưng An Quốc công là một tên mập mạp trăm cân, lực đạo hắn giẫm xuống cùng với người thường rất khác nhau.

Quả thật cơ quan này được bố trí thật tinh, tuy nhiên gặp phải Hoàng Bắc Nguyệt nàng thì tinh tới đâu cũng có ích lợi gì? Nàng là thiên tài có chỉ số siêu cao, từ nhỏ đã được huấn luyện khả năng quan sát hơn người thường gấp trăm lần! Bất cứ động tác rất nhỏ nào cũng không thoát được ánh mắt của nàng!

Từ không gian riêng lấy là một viên linh thạch phát sáng, đây là một loại đá có thể phát ra ánh sáng giống nguyệt quang* trong bóng đêm, giá cả cũng không quá quý, là đạo cụ mà lính đánh thuê rất hay dùng.

*nguyệt quang: ánh sáng của trăng

Một đoạn thông đạo thật dài trong mật thất đầy rẫy cơ quan, đi trên đó sẽ tác động đến cơ quan, tuy nhiên thời điểm mà An Quốc công tiến vào đã đóng hết các cơ quan lại cho nên bọn họ mới có thể bình yên đi tới trước.

122. Chương 122: Ném Đá Dầu Tay (16)

Tuy nhiên, nàng cũng không dự định đóng cơ quan lại, nếu như thủ đoạn inh, cũng sẽ không làm giống kẻ ngu ngốc Tiêu Trọng Kỳ kia.

Nghĩ tới đây, thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt đã lên vào nhanh như tia chớp, thân thể linh động tựa như linh miêu, vù vù vù vài tiếng, đã đi được một nửa thông đạo.

Mà lúc này, cơ quan bị động chạm mới bắt đầu phát huy hiệu lực, bầy rập trên mặt đất, bắn ra một từng cây kiếm sắc bén, trên đỉnh rơi xuống cự thạch, còn có phía trước cửa đá ngăn cản, hết thấy cơ quan cũng mang theo cường đại nguyên khí, chỉ cần hơi chút va chạm, cũng không thể chịu được.

Tuy nhiên so với cách Tiết Triệt nói triệu hoán sự cửu tinh cũng không xông vào được còn kém nhiều lắm, chỉ cần động tác nhanh chóng một ít, hơn nữa hiểu rõ cơ quan như lòng bàn tay, căn bản không phải việc khó!

Cơ quan hiện đại công nghệ cao cũng không ngăn được nàng, huống chi những thủ đoạn lạc hậu này?

“Quá chậm!” Thoải mái mà huyết sáo một tiếng, nàng đã an toàn thông qua thông đạo tràn ngập cơ quan, đi tới trong phòng tàng bảo.

Trong phòng tàng bảo tỏa sáng các loại kỳ trân dị bảo, không cần quang thạch* phụ trợ, cũng có thể nhìn rất rõ ràng.

* Loại đá phát ra ánh sáng.

Trên bàn đá bằng ngọc thạch hiện lên ánh huỳnh quang, ánh sáng nguyên khí tản nhiên từ trong nước trong suốt chậm rãi phiêu nổi lên, ánh vào đôi mắt nàng rạng rỡ sinh huy.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, lấy vài sợi tóc từ trong không gian riêng, dùng ngón tay cầm lấy, ném vào dòng nước lưu động.

Hôm nay thời gian uống rượu cùng lão gia hỏa An Quốc công dài như vậy, cũng không phải uống không, trong lúc kẻ khác không nhận thấy, nàng đã sớm lấy sợi tóc có mang theo hơi thở của hắn.

May mắn hôm nay Tiết Triệt nói bạch ngọc bàn này muốn có hơi thở của An Quốc công mới có thể mở ra, nếu không nàng tùy tiện đi vào cũng chỉ có thể dùng bạo lực đem bàn đá mở ra.

Cái bàn bạch ngọc này cũng giống như công nghệ ở hiện đại dùng để nghiệm vân tay, đường vân trong mắt, nghiệm hơi thở thì đơn giản hơn nhiều, kẻ này béo như vậy, hơi thở càng dễ dàng tiết lộ đi ra.

Nàng hài lòng nhìn ánh sáng long lanh lóe lên trong trước, sau đó mặt nước chậm rãi mở ra, có vật gì từ đáy nước từ từ được đưa lên.

Có chỗ nào đó không đúng? Hoàng Bắc Nguyệt lập tức cảm thấy nghi hoặc.

Lúc Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh đi ra, không phải là ánh sáng màu hoàng kim nhẹ nhàng sao? Hôm nay nàng nhìn thấy rất rõ mà.

Tươi cười trên khóe môi chậm rãi biến mất, ánh sáng long lanh trong nước chiếu lên vẻ mặt u ám của nàng.

Từ trong nước dần dần nâng lên một cái khay nhỏ bằng ngọc, nhưng phía trên lại không có gì cả!

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là: bị lão hồ ly kia lừa!

Nhưng lập tức nghĩ lại thì cảm thấy không đúng, An Quốc công giáo hoạt, nhưng hấn vô cùng tín nhiệm cơ quan trong phòng tàng bảo này! Tuyệt đối sẽ không nghĩ đến việc di chuyển Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh đi nơi khác!

Vừa nãy đi vào, gặp phải mấy thứ cơ quan, hiện tại ngẫm lại, cũng rất đơn giản một chút!

Chỉ là trong nháy mắt, trong đại não hiện lên vô số thông tin nhanh như chớp.

Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng ở trên đá bạch ngọc đập một cái, “Con mẹ nó! Có người nhanh chân đến trước!”

Đến cùng là ai dĩ nhiên nghĩ đến cùng nàng cùng một ngày đến trộm đồ vật? Hơn nữa kỹ thuật vẫn cao như vậy mình!

Đang nghĩ tới, trong phòng tàng bảo an tĩnh, chợt vang lên tiếng cười trêu tức.

“Rất thông minh.”

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt đông lại, động tác làm ra phản ứng nhanh hơn so với đại não, quay người lại, tấn công về phía góc tối phát ra thanh âm!

Vật áo màu đen từ một nơi bí mật gần đó chợt lóe, đảo mắt đã đến ngay lối vào, xoay người, nụ cười trên mặt mang theo tà khí giống như ma quỷ.

123. Chương 123: Ném Đá Dấu Tay (17)

“Tối trước thì được, ngươi muốn cướp?”

Dưới ánh sáng chiếu rọi của cả phòng toàn kì trân dị bảo, yêu nghiệt khí chất như vậy, đường hoàng khí phách, hoàn toàn không giống ôn nhu nho nhã bình thường!

Phong Liên Dục!

“Ta xem trọng thứ gì thì ai cũng không đoạt đi được!” Hoàng Bắc Nguyệt một trận cảm tức, trong mắt hàn quang thoáng hiện, người này biết nhiều bí mật của mình, lưu lại chính là tai họa!

Phong Liên Dục âm thầm cười, ánh mắt chớp động, liếc nàng một cái, “Như vậy, đến đoạt đi.”

Nói xong thân hình chợt lóe, đã rất nhanh chạy ra ngoài, Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không chút do dự đuổi theo.

Tốc độ của hai người đều rất nhanh! Trong nháy mắt, người đã đến ngoài mật thất.

Trong thư phòng tối đen, dựa vào cảm giác nhạy bén, hai người rất nhanh đấu hai chiêu, Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy trên tay đau nhói, dù sao thì thân thể mười hai tuổi này cũng quá yếu, muốn đấu với người khác thì lực lượng này là không đủ!

Mà đối phương rõ ràng biết nhược điểm này nên sau mấy chiêu hấn có chút chiếm thượng phong.

Thân thủ của hấn tuyệt đối tương xứng với nàng, nhưng nếu như là nàng chân chính thì chưa chắc sẽ làm hấn chiếm được ưu thế!

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm mà đem người ghi hận, quân tử báo thù, mười năm không muộn, chờ khi cánh chim của nàng đầy đặn sẽ khiến cho hấn không được dễ chịu!

Bịch ——

Chân của Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng đá vào thắt lưng của hấn, lại bị lực lượng vững vàng của hấn khiến cho lui vài bước, mà tay hấn cũng đột nhiên nắm lấy vai của nàng, xoay người một cái nhảy tới phía sau nàng.

“Tuổi nhỏ như vậy mà muốn thắng ta, hay là chờ lớn hơn một chút đi.”

“Hừ!” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng, “cửu hoàng tử Bắc Diệu Quốc, thật đúng là thâm tàng bất lộ! Mặt nạ mang nhiều như vậy đúng là phải lo nó bị rách! ”

“Cũng vậy.” Ánh mắt Phong Liên Dực lộ ra một chút giảo hoạt.

Tiểu nha đầu này thật là làm cho hắn vừa vui mừng lẫn sợ hãi, loại thân thủ này, ở trong Nam Dực quốc tuyệt đối là số một số hai, chỉ là lực lượng khiếm khuyết một chút, dù sao tuổi cũng còn nhỏ .

Nếu như không phải như thế hắn thật sự nghĩ hôm nay có thể thua bởi tay nàng.

Đột nhiên Hoàng Bắc Nguyệt nhân quang chợt lóe, khóe miệng có chút nhếch lên, trong giây lát ngẩng đầu, khuỷu tay hướng về phía trước đỉnh đầu, Phong Liên Dực cả kinh nghiêng đầu tránh, nhưng tay kia của Hoàng Bắc Nguyệt đã nhanh chóng đưa lại đây, tặng hắn một chưởng nặng nề trước ngực.

Hắn đồng dạng phản ứng nhanh chóng, thân hình lui nhanh, không để cho nàng đánh trúng, nhưng kế tiếp nàng thi triển một loạt động tác cận chiến tác tàn nhẫn, động tác nhanh, chuẩn, những chiêu thức chưa bao giờ thấy qua, trong khoảng thời gian ngắn đánh cho hắn trở tay không kịp!

Phong Liên Dực cuống quýt lui về phía sau, vừa lui vừa phòng thủ, đồng thời trong lòng không tránh được sợ hãi than.

Rất lợi hại! So với mấy động tác vừa rồi, tốc độ ngày càng nhanh thêm một phần, không còn câu nệ ở lực lượng, chỉ dùng đầu pháp rất nhanh làm cho hắn không thể phản kích!

“Giao đồ ra đây!” Cuối cùng một trọng quyền hung hăng nện trên vai hắn, Hoàng Bắc Nguyệt trở tay thành nắm lấy, giống như mới vừa rồi hắn nắm bả vai nàng, nhảy đến phía sau hắn, trên tay kia có thêm một thanh chủy thủy để tại thắt lưng của hắn!

So với ai khác tàn nhẫn? Người nào qua được nàng về sự tàn nhẫn?

So với ai khác nhanh? Cũng không ai có thể so với nàng nhanh hơn!

Cho dù đối mặt với địch nhân lợi hại, nàng cũng có thể để cho chính mình tồn tại!

Đây là chỗ đáng sợ nhất của ‘chung cục vũ khí’!

Phong Liên Dực nâng tay, khẽ thở dài: “Rất tốt.”

“Ít nói nhảm!”

“Được, người đã thắng, như vậy cho người đi.” Phong Liên Dực bất đắc dĩ cười cười, ý niệm vừa động, từ không gian riêng lấy ra một hộp gấm ném về phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay tiếp nhận, mở ra nhìn, bên trong nào phải là Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh? Chỉ là một hạt châu toàn thân tỏa ra tử quang to bằng nắm tay!

124. Chương 124: Ném Đá Dấu Tay (18)

“Dám gạt ta!” Hoàng Bắc Nguyệt giận dữ.

Phong Liên Dực đã nhẹ nhàng né tránh qua chủy thủ của nàng, cười nói: “Đưa người một phần lễ gặp mặt mà thôi.”

Vừa nói, hắn đã nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa sổ thư phòng, hai mắt Hoàng Bắc Nguyệt nhú lại.

Dám đùa nàng, nàng tuyệt đối sẽ không cho hắn sống tốt!

“Người đến mau! Có kẻ trộm!” Nàng kêu to lên.

Phong Liên Dực mới ra khỏi thư phòng ngẩn ra, lập tức cười khổ: “Nha đầu kia thật đúng là...”

Hoàng Bắc Nguyệt ở đây hô lên, lập tức kinh động đến thủ vệ trong phủ An Quốc công, một cao thủ canh giữ ở gần đó vội vàng chạy tới, vừa đúng lúc cùng Phong Liên Dực đối mặt.

Ánh mắt hần trầm xuống, sát khí chợt lóe lên, cao thủ kia tấn công về phía này, chỉ kịp đấu với hần một chiêu đã bị giết rất nhanh chóng, sau đó thân ảnh hần chợt lóe, liền biến mất ở trong bóng đêm.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa chạy đến cửa sổ nhìn thấy, trong lòng hơi kinh hãi, nếu như vừa rồi cùng nàng đấu mà hần dùng thủ đoạn ác liệt như vậy thì nàng cũng không chiếm được thể thượng phong.

Thủ vệ ngoài thư phòng nhanh chóng tụ họp lại đây, trong phủ An Quốc công đèn đuốc đột nhiên được thắp hết lên, tất cả mọi người chạy tới.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra ngọc bội của Tiêu Trọng Kỳ tùy tiện quăng trên mặt đất, rồi nhảy ra cửa sổ giống như quỷ mị rời đi.

“Sao lại thế này?” Phòng bên kia, An Quốc công khoác áo da chồn đen, thần hình càng có vẻ mập mạp, được hộ vệ dìu đỡ vội vàng chạy đến.

Nhìn thấy cửa thư phòng đã được mở ra, trong lòng giật mình, lập tức hần bước nhanh vào thư phòng, thị vệ đã thắp đèn, thấy cửa mật thất đã mở to ra, An Quốc công kinh hô một tiếng, vọt ngay vào trong mật thất.

Cơ quan trong thông đạo đều có dấu hiệu bị động qua, nhưng mà cũng không có dấu hiệu có người bị thương.

Trong lòng An Quốc công đại loạn, trên trán chảy ra từng giọt mồ hôi lớn, thân thể mập mạp run rẩy, trong phòng bảo tàng nhìn thấy đá bạch ngọc đã bị đưa lên, phía trên rỗng tuếch.

“Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh của ta ! ! ! !” An Quốc công kêu thảm một tiếng, trước mắt tối sầm, thân thể mập mạp ngã về phía sau.

“Phụ thân!” Tiết Triệt chạy theo phía sau, vội vàng tiến lên đỡ, nhưng mà hình thể An Quốc công thật sự rất lớn, thân thể mập mạp khiến ngay cả Tiết Triệt cũng bị áp đảo.

Phụ tử hai người đều ngã trên đất mặt hướng lên trời, chặt vật không chịu nổi, thị vệ vội vàng chạy đến nâng bọn họ dậy.

“Nhanh! Mau đuổi theo kẻ trộm!” Tiết Triệt đã ngã sấp xuống nhưng còn thanh tỉnh, lập tức lớn tiếng hạ lệnh.

“Đã đuổi theo!” Tiền quân gia nói, “Đại thiếu gia, có phải nên kiểm kê những thứ còn lại hay không?”

“Có, nhanh chóng kiểm kê!” Tay Tiết Triệt rũ rượi, hần cũng nhìn thấy trên đá bạch ngọc trống không, tổ truyền cho bảo nhà hần, thứ làm cho thanh danh phủ An Quốc công được tăng lên, danh chấn đại lục ‘Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh’ bị đánh cắp !

Mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, trán phủ chỉ bảo bị trộm, sau này phủ An Quốc công cũng không thể kiểm được cái bảo khí gì giống như Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh để trấn trụ các gia tộc trên đại lục!

Tiền quân gia lập tức đi kiểm kê bảo vật .

An Quốc công rên rỉ tỉnh lại, môi run rẩy nói: “Triệt nhi, mau đi xem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh có còn hay không.”

Về mặt Tiết Triệt thống khổ vận vẹo vẹo, vì xác nhận nên đứng lên, đi tới trước đá bạch ngọc nhìn một lần.

Phía trên đài ngọc cái gì cũng không có, ngọc bàn trong cũng trống rỗng, ngay cả nước nguyên bản vẫn tỏa ra ánh sáng rực rỡ cũng bởi vì mất đi bảo khí mà biến thành giống như nước bình thường.

Nguyên khí cấm chế vẫn còn, nguyên khí màu lam nhạt nhẹ nhàng lưu động nhưng mà Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh thì thật sự không còn!

125. Chương 125: Ném Đá Dấu Tay (19)

Về mặt hần buồn rười rượi, rống to lên rồi nắm chặt tay hung hăng đập trên đá bạch ngọc.

“Đạo tặc chết tiệt! Đáng chết!”

Đôi mắt của An Quốc công khẽ đảo, thân thể mập mạp vẫn không đứng dậy được, ngồi dưới đất giống như một ngọn núi thịt không ngừng kêu rên.

“Bắt được kẻ trộm kia lão phu nhất định chém hán thành tám mảnh!”

“Lão gia! Tị thủy châu cũng không thấy!” Tiền quản gia vội vàng vàng lại đây nói.

“Cái gì?” An Quốc công rống lên một tiếng, hai mắt nhắm lại muốn ngất xỉu lần nữa, nắm chặt tay hung hăng nện xuống mặt đất, “Ác tặc!”

Tiết Triệt phần hận nói: “Để ta tự mình đuổi theo!”

Vừa nói vừa bước ra ngoài, cùng lúc một thị vệ vội vàng chạy vào bấm báo động phải hán.

Tiết Triệt rống to: “Không mở to con mắt của ngươi ra mà nhìn à!”

Thị vệ sợ hãi lập tức quỳ xuống đất dập đầu, “Đại thiếu gia tha mạng, đại thiếu gia tha mạng! Tiểu nhân phát hiện được thứ này ở bên ngoài, có thể là của đạo tặc làm rút.”

“Cái gì vậy?” An Quốc công lặn trên mặt đất một vòng mới đứng lên được, tay chân ngán tũn ngũn thấy rất tức cười.

Tiết Triệt cũng vội vàng hỏi: “Nhanh lấy ra đi!”

Thị vệ bị một phen hù dọa như vậy, lập tức dùng hai tay đang run rẩy trình lên đồ vật đã nhặt được.

Một khối ngọc bội Phỉ Thúy, toàn thân cao quý màu xanh lục như của Đế Vương, thủy sắc trong suốt, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Hai mắt Tiết Triệt nhìn khối ngọc, đột nhiên kêu to lên: “Ta nhận ra thứ này!”

An Quốc công nhìn về phía hán, Tiết Triệt sắc mặt dữ tợn nói: “Mẹ nó, đích thực là Tiêu Trọng Kỳ! Lão tử không chọc giận ngươi, ngươi dám chọc giận đến đầu lão tử!”

“Tiêu Trọng Kỳ?” An Quốc công biến sắc, lập tức tức giận tuôn ra, “Người của Tiêu gia thật tốt!”

Tiết Triệt nói: “Phụ thân, ta tuyệt đối sẽ không nhận lầm, ngọc bội này tiểu tử Tiêu Trọng Kỳ kia mỗi ngày đều đeo ở trên người không hề rời khỏi, người khác căn bản lấy không được!”

Hai mắt An Quốc công nhú lại, hiện lên ánh sáng tàn nhẫn: “Được! Vật chứng ở đây, ta xem hán chối cãi như thế nào! ? Người của Tiêu gia nếu không đem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh của lão phu trở về, ngay cả lão thất phu Tiêu Khải Nguyên lão phu cũng muốn diệt!”

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Hoàng Bắc Nguyệt đi ra từ phủ An Quốc công, nghe thanh âm ồn ào bên trong, trong lòng cười lạnh.

Yểm lặng lẽ nói: “Mới vừa rồi nếu như ngươi khiến cho Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện thì Phong Liên Dực sao có thể là đối thủ của ngươi? Khẳng định Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh sớm đã tới tay!”

Hoàng Bắc Nguyệt trề môi nói: “Để cho băng xuất hiện, kế hoạch giả họa cho Tiêu Trọng Kỳ không thể áp dụng, ta thật không muốn để cho người của Tiêu gia sống được an ổn!”

“Hừ!” Yểm đối với lý luận của nàng chẳng thèm ngó tới, hán cảm thấy lấy được Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh so với cái gì cũng quan trọng hơn, về phần người của Tiêu gia, một đám không quan trọng giết cho nhanh!

“Huống chi, ta có triệu hồi thú, Phong Liên Dực chẳng lẽ lại không có?” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, nàng cảm giác được hán không hề đơn giản như vẻ biểu hiện bên ngoài.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy hán trong phủ trưởng công chúa đã có loại cảm giác này, hôm nay ở trong phủ An Quốc công không hề nhường nhịn, nàng lại càng thêm xác định ý nghĩ trong lòng của mình.

Trước mặt người khác, Phong Liên Dực cũng giống như nàng đều mang mặt nạ.

Yểm chậm rãi nói: “Vậy ngươi dự định bỏ qua Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười, nói: “Đồ vật trên tay hán, sớm muộn ta cũng sẽ cướp về!”

Từ trong không gian riêng nàng lấy ra hạt châu tử quang bao quanh, nhìn kĩ một chút, hỏi: “Yểm, người kiến thức rộng rãi có biết đây là vật gì không?”

126. Chương 126: Ném Đá Dấu Tay (20)

Mặc dù Yểm bị phong ấn trong hắc thủy cấm lao, nhưng đối với mọi chuyện bên ngoài nó vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Có lẽ là Tị Thủy Châu...” Yểm dừng một chút, “Không sai, đúng là Tị Thủy Châu! Hừ! Thắt chỉ đông ngưng, thu chỉ tang du*, không có Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, Tị Thủy Châu này cũng là thiên địa chí bảo.”

* Đông ngưng: phía đông, nơi mặt trời mọc; tang du: hoàng hôn, nơi mặt trời lặn. Câu này có thể hiểu là mất cái này lại được cái kia.

“Tị Thủy Châu?”

“Có khối Tị Thủy Châu này, xuống đáy biển sâu vạn trượng cũng không phải việc khó.”

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, đột nhiên cười rộ lên: “Đáy biển sâu vạn áp lực nước rất lớn, người đi xuống, sẽ bị đè thành mảnh nhỏ.”

“Hừ, người đây là không biết, mặc dù Tị Thủy Châu không phải vũ khí, nhưng nước cứ gặp phải nó là tránh ra, đi lại trong biển, như giẫm trên đất bằng.”

“Thần kỳ như vậy, khi nào rảnh rồi đi thử một lần.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua hạt châu kia, thu hồi đến, lặng lẽ quay về Lưu Vân các.

Đổi lại quần áo đi ra, Đông Lăng liền vội vã quýnh quýnh chạy tới nói: “Tiểu thư, không tốt! Người phủ An Quốc công vây quanh phủ chúng ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh uống trà, nghe vậy gật đầu: “Hành động rất nhanh.”

Đông Lăng nhìn thấy nàng thần nhiên tự đắc, giống như mọi việc đều nắm trong tay, không khỏi tò mò: “Tiểu thư, sao lại thế này?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngoắc ngón tay, để cho Đông Lăng đến gần, đem việc giá họa cho Tiêu Trọng Kỳ nói một lần, Đông Lăng nghe xong thì khi khi một tiếng cười rộ lên: “Tiểu thư, người thật là xấu xa!”

“Ta đây gọi là họa thủy đông dẫn. Ta giết Tiết Mộng, Tiêu Trọng Kỳ trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu, người đoán xem, lão thất phu An Quốc công kia sẽ coi Tiết Mộng quan trọng hơn? Hay là Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu quan trọng hơn?”

Đông Lăng gãi gãi tóc gáy nói: “Máu mủ tình thâm, tốt xấu cũng là cha con thân tình...”

“Ai!” Hoàng Bắc Nguyệt gõ đầu Đông Lăng một chút, “Cái gì cha con thân tình? Ở đại gia tộc, không có cha con thân tình, chỉ có ích lợi là cao nhất, nhìn Tiêu Viễn Trình sẽ biết.”

Đông Lăng thần sắc có chút buồn bã, vỗ vỗ tay nàng nói: “Tiểu thư, lão gia như vậy, người không cần đau lòng.”

Đau lòng? Nàng đối với Tiêu Viễn Trình không có tình cha con gì cả!

Trong lòng nàng, cũng chưa từng có thừa nhận Tiêu Viễn Trình là phụ thân của nàng, chẳng qua Hoàng Bắc Nguyệt rút cuộc là huyết mạch của hắn, sự thật này nàng không xóa đi được.

Đông Lăng tính tình thiện lương, không giống nàng đã trải qua nhiều lắm, cả người cũng trở nên nhạt nhẽo cô lạnh.

Thanh âm cãi nhau bên ngoài càng lúc càng lớn, trong đêm khuya yên tĩnh, hoàn toàn bị đảo loạn.

Trong phủ trưởng công chúa đèn đuốc sáng trưng, các di nương thiếu gia tiểu thư đều bị bừng tỉnh, lúc này đều bị sát khí đằng đằng bên ngoài hù dọa gây người, đều trốn ở trong phòng không dám ra.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Đông Lăng đi tới tiền viện, người trông cửa của Tiêu gia cùng người của phủ An Quốc công đang đối kháng, hai bên giương cung bạt kiếm, chỉ cần nói một lời không hợp, lập tức sẽ tử thương vô số!

Tiêu Viễn Trình quần áo cũng không kịp mặc, đứng ở cửa cùng An Quốc công cũng không ăn mặc chỉnh tề, chỉ khoác áo da chồn đen, mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Tiết Triệt đang âm ỉ hô: “Tiêu Trọng Kỳ đâu! ? Để cho hắn lặn ra đây!”

Tiết Triệt thanh âm hô hào mạnh mẽ, hơn nữa con Hồng Chu thật lớn được hắn thả ra, uy phong lẫm lẫm đứng ở trước cửa phủ trưởng công chúa, tất cả mọi người bị khí thế của Hồng Chu làm e ngại.

Tiêu Trọng Kỳ chỉ sợ là nhận được tin tức gì, vẫn không có xuất hiện.

Chỉ có Tiêu Vận vì không muốn thua khí thế so với người ta, đem Thiên Tuyết Miêu của nàng triệu hồi ra, ngồi trong tiền viện, cùng Hồng Chu một thân lửa đỏ nhìn nhau.

127. Chương 127: Minh Tranh Âm Đấu (1)

Thiên Tuyết Miêu so với Hồng Chu cấp bậc kém nhiều lắm, căn bản là đấu không lại Hồng Chu nên khí thế đã có chút yếu đi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn qua rất muốn cười, không nhịn được che miệng len lén cười rộ lên, Đông Lăng cũng nhịn không được.

“Tam cô nương, ngài như thế nào tới nơi này ?” Phía sau có thanh âm lén lút nói.

Đông Lăng quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy là Bội Hương, liền thu hồi tươi cười nói: “Tam cô nương đến nhìn xem xảy ra chuyện gì.”

Bội Hương nhỏ giọng nói: “Còn có thể là chuyện gì? Còn không phải đại thiếu gia gây họa, cũng không biết cả ngày làm cái gì? Không thấy tiến bộ, chỉ biết gây sự, lần này gây họa lớn!”

Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng hơi chút nhếch lên, thần sắc bình thản, Đông Lăng hỏi: “Lần này gây ra chuyện gì?”

“Nghe nói là đại thiếu gia lần này to gan lớn mật, lại dám đi phủ An Quốc công trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh danh chấn thiên hạ!” Bội Hương nói đến việc này liền tức giận, mới vừa rồi Cầm di nương đang phát giận, ngay cả nàng đều bị bám mấy cái, đau chết !

Đông Lăng giả bộ giật mình: “Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh! Như vậy không được! Đại thiếu gia nghĩ như thế nào? Thế lực phủ An Quốc công lớn như vậy hắn có thể trộm sao?”

Bội Hương cũng vẻ mặt không cam lòng: “Đúng thế, ai biết hắn nghĩ như thế nào! Cầm di nương đều nhanh tức chết rồi! Ta xem lần này, lão gia nhất định sẽ hung hăng trừng phạt nàng! Nói không chừng Cầm di nương muốn thất sủng!”

Đông Lăng an ủi nàng nói: “Yên tâm, Cầm di nương có phủ Thừa tướng làm chỗ dựa, hơn nữa Cầm di nương xinh đẹp như hoa, sẽ không thất sủng.”

Bội Hương giơ lên hai tròng mắt, thật cẩn thận nhìn Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Tam cô nương, không bằng, để cho ta đi theo ngài đi.”

“Bội Hương, có người ở bên người Cầm di nương giúp đỡ ta, ta cũng yên tâm hơn.” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn nàng, khuôn mặt trắng nõn mang theo nụ cười thanh nhả như lan.

Đông Lăng nói: “Đúng vậy, không có người, tiểu thư như thế nào đấu lại Cầm di nương? Chờ tương lai tiểu thư nắm giữ phủ trưởng công chúa, người chính là đại công thần.”

Trên mặt Bội Hương hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng quỳ gối nói: “Đa tạ tam cô nương! Bội Hương nhất định sẽ tận tâm hết sức giúp đỡ tam cô nương !”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đối với Đông Lăng nháy mắt một cái, Đông Lăng cười, từ trong cổ tay áo lấy ra một túi kim tệ, kín đáo đưa cho Bội Hương.

“Bội Hương tỷ, số tiền này ngươi lấy dùng trước đi, đều là tiểu thư thưởng cho ngươi!”

Bội Hương hai tròng mắt trừng lớn, há to mồm, đây chính là một túi kim tệ a! Nàng lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy nhiều tiền như vậy đâu!

Ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, kim tệ chính là tiền tệ có giá trị lớn nhất, nhà bình thường chi tiêu một năm cũng chỉ mới hai mươi mấy kim tệ mà thôi.

Mà tiểu thư vừa ra tay đã cho nàng một túi, có hơn một trăm kim tệ!

“Tạ ơn tiểu thư!” Bội Hương mừng đến miệng cũng không thể khép.

Đông Lăng cười nói: “Vậy hãy cất kĩ đi, đừng để cho người khác nhìn thấy.”

Bội Hương vội vàng gật đầu thu kĩ, sau đó hạ giọng nói: “Tam cô nương, đại thiếu gia gây ra việc này quá lớn, sợ rằng muốn ồn ào đến chỗ Hoàng thượng, Thừa tướng quyền thế dù lớn đến đâu cũng không qua được Hoàng thượng, cho nên, Cầm di nương sợ rằng muốn cầu ngài hỗ trợ đây.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhướng mày, “Cầu ta?”

“Hôm nay ai không biết, Hoàng thượng lúc nào cũng tưởng nhớ tam cô nương, hơn nữa thái tử diện hạ cùng công chúa Anh Dạ cũng đều thân thiết với tam cô nương, ngài nói một câu, so với Thừa tướng nói mười câu có tác dụng hơn!”

Bội Hương lấy lòng nói, lời nàng cũng không phải hoàn toàn lấy lòng, sau buổi tiệc rượu trong cung, thái độ Hoàng thượng sáng tỏ như vậy.

128. Chương 128: Minh Tranh Âm Đấu (2)

Bội Hương lấy lòng nói, lời nàng cũng không phải hoàn toàn lấy lòng, sau buổi tiệc rượu trong cung, thái độ Hoàng thượng rõ ràng như vậy, sau đó lại ban cho bao nhiêu thứ, trong thành Lâm Hoài này ai cũng biết Bắc Nguyệt quận chúa của phủ trưởng công chúa rất được sủng ái, ai dám xem thường nàng?

Hôm nay Tiêu Trọng Kỳ gây ra họa lớn như vậy, cho dù Thừa tướng đi cầu Hoàng thượng cũng không được, nhưng nếu là Hoàng Bắc Nguyệt đi cầu, kết quả khó nói.

Đông Lăng cười lạnh: “Trước kia nàng đối xử với tiểu thư của chúng ta như thế nào? Nàng mặt dày đến van cầu, xem ta không đem nàng đánh đi ra!”

Bội Hương vội vàng nói: “Đúng vậy, nàng cũng không có mặt mũi nào mà đến!”

“Bội Hương.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên mở miệng, “Ngươi trở về, tận lực xui khiến nàng đến van cầu ta, nói không chừng ta thật sẽ giúp đỡ nàng.”

Bội Hương sửng sốt, ngay cả Đông Lăng đều có chút ngơ ngác, không hiểu được.

Hoàng Bắc Nguyệt không có giải thích nhiều lắm, bởi vì phía trước đã ồn ào.

Tiết Triệt kêu hồi lâu, Tiêu Trọng Kỳ cũng không hiện ra, trong lòng sao cam tâm? Dứt khoát động thủ!

Chân nhện to lớn gặt xuống, mấy cao thủ của Tiêu gia đứng trước cũng phải né tránh.

Tiêu Viễn Trình cả giận nói: “Tiết Triệt! Chuyện còn chưa rõ ràng, sao ngươi có thể động thủ trước?”

Tiết Triệt giận quá: “Hừ! Tiêu Trọng Kỳ là con rùa đen rút đầu không dám ra đây? Đã nói rõ hần có tội giết mình! Thúc thời kêu hần đi ra, giao ra Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu, ta sẽ tha cho hần một mạng!”

“Ai nói lão tử không dám ra đây!” Trong tiền viện hét lớn một tiếng, Tiêu Trọng Kỳ mặc chiến giáp ngân bạch bước đi ra, đến trong viện đứng, trong tay trường kích nặng nề mà đâm tiến vào trong sân nhà.

“Phủ An Quốc công làm mất đồ, dựa vào cái gì đổ tội lên đầu ta?!”

Tiết Triệt nhìn thấy hấn, hai tròng mắt cũng đỏ, An Quốc công cũng là lập tức ngồi xuống, nét mặt đầy vẻ giận dữ.

“Tiêu Trọng Kỳ, ngọc bội tùy thân của ngươi cũng rơi ở đây, ngươi còn gì để nói?” Tiết Triệt vừa nhắc tay, cầm một khối ngọc bội Phỉ Thúy toàn thân bích lục.

Tiêu Trọng Kỳ trừng mắt, “Ngọc bội của ta làm sao lại ở chỗ của ngươi?”

“Hừ? Tại sao? Vấn đề này ngươi nên tự hỏi bản thân mình đi! Mau đưa Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu giao ra đây!”

“Ta đã nói rồi, ta không biết cái gì là Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh!” Tiêu Trọng Kỳ ngửa đầu nói.

Hấn luôn mang theo ngọc bội này bên người, chưa bao giờ tháo xuống, tại sao lại có thể xuất hiện trong phủ An Quốc công, nhất định là có người vu oan!

Nhưng mà hiện tại tình huống hỗn loạn, phụ tử An Quốc công căn bản nhận định hấn chính là kẻ trộm! Giải thích cũng giải thích không rõ ràng!

Tiết Triệt nhìn hấn chết sống cũng không chịu thừa nhận, trong lòng tức giận càng tăng lên.

“Được! Ngươi không thừa nhận, chờ ta giết ngươi, rồi sau đó lục soát!” Tiết Triệt vung tay, Hồng Chu nhìn trời kêu rống một tiếng, tám chân cùng nhau bò đi, hướng phía Tiêu Trọng Kỳ vọt tới.

Tiêu Trọng Kỳ cũng không phải chỉ ngồi không, thực lực ngân bạch chiến sĩ trong đế quốc cơ bản có thể đánh nhau một trận với triệu hoán sư có linh thú tứ tinh!

Chỉ là linh thú Hồng Chu của Tiết Triệt cũng quá mạnh mẽ, trình độ này ngay cả triệu hoán sư lục tinh gặp cũng không dám dễ dàng ứng chiến đi!

Tiêu Trọng Kỳ trên trán toát ra từng giọt mồ hôi, tay cầm trường kích, bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, hai tròng mắt trừng lớn giống như trâu!

“Dừng tay!” Trong đêm đen trên đường cái, chợt vang lên một tiếng lạnh lùng hô quát.

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa rung động lòng người liên vang lên đến.

“Khuya khoắt ở trước cửa phủ trưởng công chúa gây chuyện, nhiễu loạn an nguy đế đô! Tội danh chém đầu!” To rõ mà tràn ngập thanh âm uy nghiêm từ xa đến gần!

129. Chương 129: Minh Tranh Âm Đấu (3)

Hắc sắc kỵ binh! Bảo vệ đế đô Hắc sắc kỵ binh!

Một đội kỵ binh màu đen trong chớp mắt đến ngay cửa phủ trưởng công chúa, ghìm ngựa dừng lại, một nam nhân cầm đầu giơ lên roi ngựa hỏi: “Các người muốn làm gì? Chẳng lẽ ở đây không có vương pháp sao?”

An Quốc công dù hoành hành, dã tâm quá lớn, hiện tại cũng không dám chính mặt đối nghịch cùng hoàng thất, huống chi những hắc sắc kỵ binh này thượng đánh hoàng thân, hạ đánh quyền thần, đều là chiến sĩ ngân bạch trở lên, đắc tội bọn họ cũng không thể chịu nổi.

An Quốc công ngay lập tức từ trên kiệu nhảy xuống, đối với nam nhân đang cưỡi ngựa nói: “Đại thống lĩnh, Tiều gia này thật khinh người quá đáng, dung túng ác tử trộm cắp trấn phủ chỉ bảo của lão phu, lão phu muốn đến đòi lại công đạo!”

Đại thống lĩnh nghiêm túc nói: “Chuyện cá nhân bổn thống lĩnh không can thiệp, tuy nhiên đêm hôm khuya khoắt không được ở trên đường cái gây chuyện, nếu không bổn thống lĩnh sẽ không khách khí!”

“Nhưng mà...” An Quốc công sao có thể cam tâm, vừa nghĩ tới Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu của hấn tựa như tâm can bị người ta lấy mất!

“Không có nhưng mà!” Đại thống lĩnh quát, “Không sợ sẽ kinh động đến thái tử điện hạ sao?”

Ánh mắt của đại thống lĩnh đảo qua Hồng Chu của Tiết Triệt, trong mắt dưới mặt nạ màu đen hiện lên một chút tinh quang.

Ý tứ kia đã vô cùng rõ ràng, coi như là Hồng Chu mười một cấp chỉ cần Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của thái tử điện hạ vừa đến, người lập tức sẽ bị diệt!

Sắc mặt An Quốc công lập tức thay đổi, Tiết Triệt cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Triệu hoán sư cửu tinh lại có được Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, sợ rằng cả Nam Dực quốc chỉ có một người có thể đánh một trận cùng thái tử Chiến Dã!

Hí Thiên đại nhân!

Nếu như Hí Thiên đại nhân sau này đã là người của bọn họ, vậy thì có thể không cần cố kỵ mà san bằng cả phủ trưởng công chúa!

Tiết Triệt âm thầm ghi hận, đại thống lĩnh của hắc sắc kỵ binh ở đây, hẳn cũng chỉ có thể đem Hồng Chu thu hồi, về mặt kim nén đến phát tức.

An Quốc công nặng nề nói : “Dám trộm trấn phủ chi bảo của lão phu, lão phu sẽ không từ bỏ ý đồ!”

Tiết Triệt cũng trừng mắt một cái Tiêu Trọng Kỳ, nói: “Người chờ đó cho ta!”

Tiêu Trọng Kỳ cũng không yếu thế trừng mắt lại, hẳn không trộm đồ bỏ gì gọi là Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, không công phải chịu oan ức này, để cho người khác chạy đến nhà mình uy hiếp, sau này sao còn mặt mũi để ra đường!

Nhìn phụ tử An Quốc công rời đi nhưng người bao vây quanh phủ trưởng công chúa vẫn chưa rời khỏi, Tiêu Viễn Trình tức giận đến xoay người, chỉ vào mũi Tiêu Trọng Kỳ mà mắng: “Tên súc sinh này đến cùng là làm ra chuyện gì! ?”

“Phụ thân! Ta là bị vu oan!” Tiêu Trọng Kỳ cơ hồ muốn giơ chân, chẳng biết tại sao tự dưng bị người khác vu oan, một bụng lửa giận của hắn còn chưa có chỗ để phát tiết, ngay cả người trong nhà cũng không chịu tin tưởng hắn!

“Vu oan? Vậy ngọc bội kia của ngươi là sao?”

130. Chương 130: Minh Tranh Âm Đấu (4)

“Cái này...” Tiêu Trọng Kỳ cũng không thể nói được nguyên nhân tại sao, trong lòng thầm nghĩ có lẽ là hôm nay dây dưa với nha hoàn của Tuyết di nương trong vườn nên đã làm rớt.

Nhưng lời như vậy sao hắn có thể nói ra khỏi miệng? Nếu để ấu thân biết hẳn cùng nha hoàn của Tuyết di nương có quan hệ mờ ám, nhất định sẽ tức giận, phụ thân cũng sẽ tức giận!

Thật đáng hận!

“Nhất định là Tiết Triệt cố ý hãm hại ta! Đồ vật bị mất trộm trong phủ của bọn họ không tìm được lại muốn đổ vấy lên đầu ta!”

Tiêu Viễn Trình vừa nghe, cũng nghĩ là có khả năng như vậy liền hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng quay đầu đi.

Cầm di nương nhìn con của mình phải chịu oan khuất lớn như vậy, cảm thấy đau lòng vội nói: “Lão gia, chuyện này phải mau nghĩ biện pháp!”

“Hừ! Giải quyết như thế nào? Trước hết để cho tiểu tử thú vị này giải thích xem ngọc của nó sao lại trong phủ An Quốc công!” Tiêu Viễn Trình lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng lại thêm buồn bực.

Vốn đã dự định tốt để cho Tiêu Vận cùng Tiết Triệt của phủ An Quốc công kết thân, mượn này thế lực của phủ An Quốc công để củng cố địa vị của hắn một chút, kế hoạch đang tiến hành rất tốt, hai nhà cũng rất hài lòng.

Nhưng mà ai biết nữa đường lại xảy ra chuyện lớn như vậy!

Trần phủ chi bảo của phủ An Quốc công – Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, còn có Tị Thủy Châu trong truyền thuyết! Hai vật này đồng thời mất trộm, hơn nữa hiềm nghi lại ngay trên con của hắn!

Đây tuyệt đối không phải là một chuyện nhỏ, không giải quyết đoàn hoàng, Tiêu gia bọn họ thật sự chọc giận đến phủ An Quốc công, sợ rằng rất khó ở Nam Dục quốc có nơi sống yên ổn.

Trong lòng hắn càng nghĩ càng cảm thấy bất an, ở trong viện đi tới đi lui.

“Giải quyết như thế nào? Trọng Kỳ, người nói!”

Miệng Tiêu Trọng Kỳ mở ra nhưng trong đầu ý tưởng gì cũng không có, chỉ có thể rầu rĩ nói: “Chuyện này không liên quan gì tới ta, nếu không thì để cho bọn họ lục soát trong phủ là được!”

“Hoang đường!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Tiêu Viễn Trình quay đầu nhìn lại, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi từ cổng đi tới, sắc mặt không vui.

“Để cho người ta tùy tiện tới lục soát, mặt mũi của phủ trưởng công chúa định ném đi đâu?” Con người đen nhánh trong mắt đảo qua nét mặt của mỗi người trong viện tử này một vòng, nhãn quang bình thản, nhưng bên trong có loại uy hiếp không nói nên lời.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người trong viện bị ánh mắt của nàng làm cho chấn động.

“Phủ trưởng công chúa là nơi mà trưởng công chúa ở khi còn sống, cung phụng linh vị trưởng công chúa, nếu ai dám để cho người ta đi vào lục soát, kinh động vong hồn trưởng công chúa, Hoàng thượng mà biết kiến long nhan giận dữ, tội danh này ai có thể gánh chịu?”

Tuyệt di nương lập tức nói tiếp đi: “Đúng vậy, bản thân đại thiếu gia gây ra họa, hay là chính mình nghĩ biện pháp giải quyết đi, phủ trưởng công chúa không thể để người khác tùy ý lục soát như vậy!”

Cầm di nương hung hăng trừng mắt liếc Tuyệt di nương một cái, trong lòng thầm mắng tiện nhân này hôm nay lại dám bỏ đá xuống giếng! Chờ tìm được cơ hội sẽ khiến người không được yên ổn!

“Tam cô nương, lần này đại ca ngươi bị người khác vu oan, ngươi cũng không thể thấy chết mà không cứu được.” Cầm di nương đột nhiên cười tủm tỉm đối với Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện.

Trong trí nhớ, nàng rất ít khi nhìn thấy Cầm di nương sẽ đối với Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra loại tươi cười mang theo chút lấy lòng này.

Khuôn mặt Cầm di nương không tồi, nhưng tươi cười như vậy khiến nàng cảm thấy thật chán ghét!

“Di nương nói đùa, ta có thể có biện pháp nào? Ta chỉ là một người bình thường mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, nhẹ nhẹ ho khan vài tiếng, trên gương mặt tái nhợt có vài phần bộ dáng ốm yếu.

Tuyệt di nương sao có thể không biết Tuyệt di nương có tâm tư gì, đơn giản là muốn để cho Hoàng Bắc Nguyệt ra mặt van xin Hoàng thượng giải quyết chuyện này, bà sẽ không để cho Cầm di nương dễ dàng toại nguyện như vậy.

131. Chương 131: Minh Tranh Ấm Đấu (5)

” Chuyện của đại thiếu gia quá kỳ lạ, người bên phủ An Quốc công lại có trong tay chứng cứ rõ ràng, đại thiếu gia muốn rửa sạch tội danh này, ta nghĩ hay là hãy giải thích một chút xem tại sao ngọc bội tùy thân lại ở trong phủ An Quốc công?”

Tuyệt di nương liếc Cầm di nương một cái, vẻ mặt hả hê nhìn Cầm di nương tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Là bọn họ muốn vu oan giá họa cho ta! Còn cần giải thích cái gì nữa?”

“Vu oan? Vậy cũng phải có tang vật đầy đủ mới có thể vu oan được chứ, Cầm muội muội nói xem có đúng không?” Tuyệt di nương mỉa mai ngân dài câu nói, người như Cầm di nương làm sao cãi lại được bà.

“Hừ! Việc này thì có gì là ghê gớm, chỉ cần điều tra một chút là ra, tội danh của Trọng Kỳ cũng có thể rửa sạch!” Cầm di nương lớn tiếng nói, “Ta không tin trên đời này không có vương pháp!”

Tuyết di nương cười lạnh, không để ý đến nàng, chỉ quay đầu nói với Hoàng Bắc Nguyệt: “Tam cô nương, trời đã tối thế này, thân thể người lại yếu đuối, thật không nên đứng ở bên ngoài hóng gió như vậy, để ta đưa người về Lưu Vân các nhé.”

Trò hay nhìn cũng đủ rồi, ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, không thêm để ý tới phản ứng của Tiêu Viễn Trình đã xoay người rời đi, Tuyết di nương vội vàng bước theo sau.

Đi được một đoạn dài, Tuyết di nương mới nói: “Tam cô nương, chuyện của đại thiếu gia giờ chính là một củ khoai chạm vào là bỏng, người cũng đừng nên nhúng tay vào, chuyện của Tiết Mộng vẫn chưa qua, nếu người lại dính dáng vào chuyện này, e là sẽ tự chuốc lấy họa đó!”

Lời nói này đúng là có tình có lý, giống như đang thật sự lo lắng nhắc nhở cho nàng vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhếch miệng cười, chuyện này, Cầm di nương có đến cầu xin thì nàng cũng sẽ không thêm quan tâm, người vu oan giá họa chính là nàng đây, nàng còn ước gì nhìn thấy bọn họ đấu đá cùng phủ An Quốc công đấy!

Tranh đấu càng tàn nhẫn càng tốt!

“Tuyết di nương.” Hoàng Bắc Nguyệt dừng chân, quay người nhìn nàng, “Lần này đại ca chưa chắc đã có chuyện gì, Cầm di nương nhất định sẽ tìm Thừa tướng đại nhân hỗ trợ.”

Tuyết di nương cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ nha đầu này quả nhiên quá đơn thuần!

“Người yên tâm, lúc trước Tam cô nương có nói, Thái hậu không thích tiện nhân đó, hai năm nay mặc dù không có ai nhắc đến chuyện năm ấy của nàng ta, nhưng cũng không có nghĩa là chuyện đấy không tồn tại! Tất cả ta đã có tính toán hết rồi, chỉ cần cô nương nhắm mắt cho qua, ta đây nhất định sẽ khiến nàng không thể trở mình!”

“Ta đương nhiên là không quan tâm.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, đợi mất bao lâu, rốt cuộc cơ hội tốt cũng đến.

Tuyết di nương có được lời hứa của nàng, trong lòng khắp khởi mừng thầm.

Đông Lăng diu nàng về đến Lưu Vân các, có chút khó hiểu nói: “Tiểu thư rốt cuộc là giúp hay không giúp Cầm di nương với đại thiếu gia vậy?”

“Thế thì phải xem số phận bọn họ thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, “Đông Lăng, trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, chuyện này, chúng ta chỉ cần đứng ngoài xem trò vui là được rồi.”

“Vẫn là tiểu thư thông minh nhất, từng bước tính toán, cũng đem mấy người này kéo hết vào!”

Phủ An Quốc công, Tiêu gia, Cầm di nương, Tuyết di nương, Đại thiếu gia, nhị tiểu thư, tất cả đều không biết chút gì mà dính đòn! Tiểu thư đi nước cờ này, thật sự rất tuyệt vời!

“Ai bảo bọn họ đều muốn tự chuốc khổ vào thân đâu?” Hoàng Bắc Nguyệt càng nói càng vui vẻ, mấy chuyện đó mới chỉ là trừng phạt nho nhỏ mà thôi, xem như là một chút lòng thành của nàng với trưởng công chúa và Bắc Nguyệt quận chúa thôi.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Ngày thứ hai, chuyện phủ An Quốc công bị mất trộm quả nhiên làm chấn động cả thành Lâm Hoài.

Tịnh Liên Viêm Hỏa Đình cùng Tị Thủy Châu đồng thời bị trộm mất, nghe nói khi Hoàng thượng vừa sáng đã biết tin, cũng kinh ngạc đến ngây người.

Trên triều, An Quốc công nước mắt nước mũi ròng ròng quỳ xin Hoàng thượng tra rõ chuyện này, trong tay bọn họ còn nắm chứng cứ quan trọng, chỉ thẳng vào người nhà họ Tiêu!

132. Chương 132: Minh Tranh Ấm Đẩu (6)

Tiêu Viễn Trình cũng vội vàng lên tiếng, thanh minh tối hôm qua Tiêu Trọng Kỳ luôn có mặt ở nhà và không hề đi ra ngoài, tuyệt đối không có khả năng tới phủ An Quốc công trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đình gì cả.

Lời này bị An Quốc công chỉ trích là đang bao che hòng thoát tội, khiến cho người có tính tình nóng này như Tiêu Viễn Trình nổi giận, hai người tranh cãi ngay giữa lúc lâm triều, thậm chí còn muốn ra tay đánh nhau.

Hoàng thượng tối hôm qua đã nghe nói, An Quốc công dẫn người bao vây phủ trưởng công chúa, hai bên suýt thì vung cả đao thương, đã cực kỳ tức giận, giờ lại nhìn thấy hai người này ngang nhiên ăm ỉ ngay giữa triều, càng thêm giận dữ, liền hạ lệnh đem An Quốc công cùng Tiêu Viễn Trình ném ra khỏi cung.

Chuyện này truyền khắp Lâm Hoài thành, còn trở thành trò cười nơi tử lâu.

Có điều quan hệ của phủ An Quốc công với Tiêu gia, xem như đã hoàn toàn đoạn tuyệt.

Hôn sự của Tiết Triệt cùng Tiêu Vận, tất nhiên cũng không bàn tới nữa.

Linh Ưng Học Viện

Xe ngựa của phủ Trưởng công chúa dừng lại ở cửa học viện, lập tức đưa tới hàng trăm ánh mắt nhìn chăm chăm.

Mấy người Tiêu Vận với Tiêu Nhu xuống xe đầu tiên, sau đó Hoàng Bắc Nguyệt mới xuống từ một cái xe ngựa khác, những người xung quanh cũng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng.

Ngày hôm qua Hoàng Bắc Nguyệt giết chết Tiết Mộng trên lôi đài, tất cả mọi người đều nghĩ nàng ít nhất phải trốn ở nhà mấy tháng mới dám xuất hiện, thật không ngờ, ngay hôm sau nàng đã coi như không có việc gì vẫn đến học viện!

Nàng không sợ gặp phải Tiết Triệt sao?

Mặc dù Quốc Tử Giám và Đông viện vẫn cách nhau một khoảng, nhưng nếu như Tiết Triệt muốn tìm nàng báo thù, thật sự quá là dễ dàng!

Nghe đồn Bắc Nguyệt quận chúa mềm yếu nhất gan, là một thứ phế vật, sao giờ bọn họ nhìn thấy, lại là một cô gái không sợ kẻ mạnh hơn, dũng cảm dám làm dám chịu đây?

Hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt mặc một bộ y phục trắng có thêu hoa đào rất chỉnh tề, thanh nhã nhưng không mất đi phần cao quý, sắc màu trong sáng thuần khiết càng làm tôn lên khuôn mặt tinh xảo không chút son phấn của nàng, thanh tú tuyệt trần.

Khuôn mặt nàng lạnh lùng thản nhiên, không biểu lộ ra một tia cảm xúc, đôi mắt đen nhánh cũng lãnh đạm không một gợn sóng, tản ra hơi thở thần bí ưu nhã, khiến cho không ít công tử quý tộc tâm tình xao động.

Tiêu Vận hôm nay cũng mặc một bộ váy áo rất diễm lệ, sắc hồng tươi đẹp, là do người may quần áo tốt nhất của thành Lâm Hoài chế tác.

Nhan sắc tươi đẹp như vậy tôn thêm hai gò má như cánh hoa đào tươi đẹp, vài phần thiếu nữ phong tình quyến rũ đúng là khiến người khác khuynh đảo.

Cho dù hôn sự cùng phủ An Quốc công không thành, nàng cũng muốn mặc trang phục đẹp để xuất hiện, một tên Tiết Triệt nàng còn chưa để vào mắt!

Nhưng khi vừa xuống xe ngựa lại phát hiện đại số ánh mắt đều dừng trên người Hoàng Bắc Nguyệt, có tán thưởng, giật mình, còn có ái mộ!

Phát hiện này làm cho Tiêu Vận bị đả kích không nhỏ, quần áo của Hoàng Bắc Nguyệt đều đã lỗi thời, trên mặt cũng không có tô son điểm phấn không giống như nàng trang phục xinh đẹp quyến rũ, những người đó hai tròng mắt đều mù sao!?

“Nhị tỷ tỷ, người có phát hiện hay không, tam muội muội giống như trở nên khác trước?” Tiêu Trọng Lỗi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, suy nghĩ hướng Tiêu Vận nói.

“Hừ! Khác nhau chỗ nào?” Tiêu Vận không hài lòng hỏi.

Tiêu Trọng Lỗi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt đi ở phía trước, thiếu nữ tuổi xấp xỉ với mình, trước kia chưa từng nhìn kĩ muội muội chỉ nhỏ hơn mình có vài ngày tuổi này, cũng không phát hiện khí chất của nàng còn cao quý ưu nhã như vậy.

Giống như trời sinh quý tộc, mơ hồ lộ ra một cỗ khí thế khó tả.

Khuôn mặt không chút phấn son, cũng tinh xảo xinh đẹp như vậy, đẹp mắt . . . khiến cho hắn có chút thất thần .

“Ách. . . Giống như. . .” Ánh mắt Tiêu Trọng Lỗi thất thần đuổi theo nàng.

133. Chương 133: Minh Tranh Âm Đấu (7)

“Ách... Giống như...” Tiêu Trọng Lỗi dời ánh mắt đuổi theo nàng, chính mình cũng không nói lên được, gần đây hắn mới phát hiện, Hoàng Bắc Nguyệt lại có sức hấp dẫn như vậy.

Tiêu Vận quay đầu nhìn thấy thân thể của mình không có tiền đồ như vậy, không khỏi giận dữ, tát hắn một cái.

“Hỗn tiểu tử! Người có tiền đồ hay không? Người và nàng là huynh muội cùng cha khác mẹ!”

Tiêu Vận thanh âm vô cùng lớn, Hoàng Bắc Nguyệt đang đi ở phía trước cũng không khỏi quay đầu lại liếc bọn họ một cái.

Sắc mặt Tiêu Trọng Lỗi lập tức đỏ lên, giải thích nói: “Nhị tỷ tỷ, người đừng nói lung tung! Ta đâu có làm gì?”

Sau khi nói xong, chợt dạ không dám ngẩng đầu, Tiêu Vận nhìn hắn, trong lòng lộ ra xem thường, trong lòng càng thêm tức giận !

Chương trình học hôm nay trong Quốc Tử Giám là văn sử, nhằm chán cực kỳ, tuy nhiên vừa lúc Anh Dạ công chúa cũng chọn chương trình học này cho nên sau khi Hoàng Bắc Nguyệt đi vào học đường ngồi xuống, Anh Dạ công chúa cũng đi vào.

Biết Hoàng Bắc Nguyệt cũng chọn chương trình học văn sử từ sớm, Anh Dạ công chúa liếc mắt một cái liền nhìn thấy nàng, cười đi tới, ngồi ở vị trí bên cạnh nàng.

“Tối hôm qua nghe nói phủ trưởng công chúa đã xảy ra chuyện, phụ hoàng lo lắng một đêm, may là hoàng huynh phái hắc sắc kỵ binh đến, Bắc Nguyệt, người không sao chứ?”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt vừa động, ngẩng đầu nói: “Tối hôm qua, hắc sắc kỵ binh đúng là do thái tử phái đến?”

“Đúng vậy, việc phủ An Quốc công bị mất trộm, hoàng huynh biết được tin tức trước, biết An Quốc công chắc chắn sẽ đến phủ trưởng công chúa gây sự, sợ bọn họ kinh động đến linh vị của hoàng cô nên lập tức phái hắc sắc kỵ binh đến xem.”

“May mà thái tử điện hạ nghĩ chu đáo.” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, nhìn không ra thái tử Chiến Dã lãnh khốc kia tâm tư lại tinh tế như vậy, giống như từng giây từng phút đều được hắn quan tâm.

Công chúa Anh Dạ cười cười, đột nhiên nhíu mày lại nói: “Lại nói tiếp, do Tiêu Trọng Kỳ kia, chính mình gây rắc rối lại còn lưu chứng cứ, đúng là ngu như heo!”

Lời nói của công chúa Anh Dạ có chút huyền cơ, ý của nàng là, nếu như Tiêu Trọng Kỳ không lưu lại chứng cứ hại phủ trưởng công chúa, như vậy trấn phủ chi bảo của phủ An Quốc công bị trộm, nàng sẽ cực kỳ vui mừng?

Tuy nhiên trong lòng công chúa Anh Dạ, Hoàng Bắc Nguyệt là một hài tử đơn thuần tốt đẹp, cho nên lời nói không biết xấu hổ như vậy sẽ không nói rõ.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt càng cảm giác được tính cách vị công chúa này hợp khẩu vị của mình, âm thầm cười nói: “Đại ca ca đúng là lỗ mãng, ngày hôm qua Chăm di nương hy vọng ta hưởng Hoàng thượng cầu tình, nhưng loại sự tình này, nếu như hắc không đem bảo khí trả lại, cầu tình thì có ích lợi gì?”

“Cầu tình?” Công chúa Anh Dạ hừ lạnh một tiếng, “Bắc Nguyệt, chuyện này ngươi không được quan tâm, nếu không sẽ đắc tội An Quốc công, lão mập kia là một tiểu nhân, đắc tội hắc, thủ đoạn của hắc phi thường âm hiểm!”

“Ta cũng không có đáp ứng, việc của Tiết Mộng, còn chưa biết làm thế nào xong việc đây.”

“Việc của Tiết Mộng ngươi cứ yên tâm đi, Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu bị trộm, An Quốc công sẽ không rảnh bận tâm tới việc Tiết Mộng đâu!” Công chúa Anh Dạ không khỏi cười lạnh.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt trầm xuống, nhìn vẻ mặt công chúa Anh Dạ, biết nàng từ nhỏ sinh trưởng ở hoàng thất, đã thấy nhiều đấu đá tranh giành, kỳ thật trong lòng nàng so với ai đều hiểu được huyết thống thân tình trong Hoàng gia và đại gia tộc mỏng manh như thế nào.

“Lạc Lạc thiếu gia, đây là giờ học văn sử, ngài có thể đến nghe một chút!”

“Hừ, tại sao không cho ta đi Đông viện? Ta cũng thể trở thành thiên tài võ đạo!” Thanh âm thiếu niên bất mãn vang lên đến.

“Đúng vậy đúng vậy, thiếu gia tuyệt đối là thiên tài, sang năm kiểm tra, ngài nhất định có thể đi vào Đông viện !” Thanh âm hạ nhân lấy lòng vang lên.

134. Chương 134: Minh Tranh Âm Đấu (8)

Theo thanh âm, một thiếu niên tuần tú hơn mười bốn tuổi đi tới, miệng có chút cong, không biết phải chịu ủy khuất gì, thư đồng đi theo phía sau giúp hắc cầm thư cụ và thực hạp*, lấy lòng nói các loại dễ nghe lời cho hắc nghe.

*Thư cụ: sách. Thực hạp: hộp đựng thức ăn.

Con người màu đen lướt qua trong học đường, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt của thiếu niên sáng ngời nhanh chóng bước lại đây

Hành động này khiến trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, nghĩ thầm chẳng lẽ là bị hắc nhận ra rồi? Không thể có đạo lý này, đứa nhỏ này nhìn thế nào cũng không thấy giống mặt hàng sắc bén...

“Ngươi là Bắc Nguyệt quận chúa của phủ trưởng công chúa?” Lạc Lạc dừng lại ở trước bàn của Hoàng Bắc Nguyệt, hai tay chống lên trên bàn, thân thể nghiêng tới trước, ánh mắt nhìn nàng lóe lên quang mang như sao.

Hoàng Bắc Nguyệt đối với thiếu niên gọi là Lạc Lạc này ấn tượng không tệ lắm, liền gật đầu.

Lạc Lạc thoáng cái vỗ tay cười rộ lên: “Ngày hôm qua ta không có tới, không thấy được biểu hiện của ngươi ở trên lôi đài, rất tiếc nuôi! Tuy nhiên ngươi rất lợi hại, ta thật bội phục ngươi, lại có thể giết ác nữ nhân Tiết Mộng kia!”

Tiết Mộng ở trong học viện hoành hành ngang ngược, thường xuyên ức hiếp một số tân sinh thực lực thấp, Lạc Lạc cũng phải chịu không ít đau khổ cho nên đối với Tiết Mộng đặc biệt chán ghét.

Thời điểm biết ngày hôm qua có vị anh giết Tiết Mộng trên lôi đài hắc vui mừng đến nỗi muốn lập tức đi báo kiến vị anh hùng kia!

Sau đó nghe nói anh hùng kia giống hắc, chỉ là đệ tử trong Quốc Tử Giám, hơn nữa còn là ma ồm nổi danh của phủ trưởng công chúa.

Lạc Lạc thiếu gia lập tức sẽ đem người như vậy xem như tri kỷ!

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “Ta không có giết nàng, là nàng tự giết chính mình.”

“Là nàng tự chịu hậu quả, Bắc Nguyệt cũng không có động thủ.” Anh Dạ công chúa cũng ở một bên nói, liếc mắt Lạc Lạc một cái, “Người không chạy đuổi theo Hí Thiên đại nhân của ngươi, đến Quốc Tử Giám làm cái gì?”

“Ngươi quản ta!”

Từ ngày đó ở trên hội đấu giá, công chúa Anh Dạ vô lễ đối với Hí Thiên đại nhân, ấn tượng của Lạc Lạc đối với vị công chúa điệu ngoa này không có gì tốt.

Công chúa Anh Dạ trề môi nói: “Cái người kia kỳ kỳ quái quái, khoác áo choàng giả thần giả quỷ – Hí Thiên, chỉ có người mới xem là thần!”

“Hí Thiên đại nhân chính là thần!”

“Nếu hắn là thần thì sẽ không giúp Tiết Triệt, cho hắn Hồng Chu kia, ta xem nàng cùng phụ tử An Quốc công đều là đồ gian ác cùng nhau cấu kết làm việc xấu!”

Nghe được người khác hạ thấp vị thần trong lòng của hắn, Lạc Lạc lập tức nổi giận.

“Dụng ý của Hí Thiên đại nhân kẻ ngu ngốc như ngươi có thể hiểu được sao? Ta cho ngươi biết, hắn trợ giúp Tiết Triệt cũng là bởi vì muốn...”

“Lạc Lạc thiếu gia, sắp đến giờ vào học, hay là ngươi trở về chỗ ngồi đi, tiên sinh đã tới.” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng lên tiếng cắt đứt lời của hắn, hơn nữa đứng lên, vỗ vỗ bờ vai của hắn, để cho hắn quay lại chỗ ngồi của mình.

Nực cười, để cho hắn ầm ĩ nói ra chuyện Hí Thiên đối với Tiết Triệt có ác ý truyền ra ngoài thì kết hoạch sau này của nàng liền hỏng hết.

Lạc Lạc bắt đầu dĩ, trề môi trề mắt một cái với công chúa Anh Dạ, sau đó đối với Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, người giết chết Tiết Mộng, tuyệt đối là ta bằng hữu của Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ ta! Sau này có chuyện gì, ta đều có thể giúp cho ngươi!”

“Đa tạ.”

“Đơn thuần, ngu ngốc!” Công chúa Anh Dạ nhìn Lạc Lạc trở về chỗ ngồi của mình mới lẩm bẫm một câu.

“Công chúa diện hạ cảm giác được Hí Thiên kia không phải người tốt sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thử thăm dò hỏi.

Ngày đó cùng cùng Tiết Triệt cưỡi ngựa trên đường cái bị thái tử Chiến Dã nhìn thấy, nói như vậy có lẽ chuyện này công chúa Anh Dạ cũng biết cho nên mới đối với Hí Thiên thấy phản cảm như vậy.

135. Chương 135: Minh Tranh Âm Đấu (9)

“Đến gần phụ tử An Quốc công, cũng không phải đồ tốt lành gì!” Công chúa Anh Dạ vừa nói, trên mặt hiện lên một chút mất mát, sâu kín nói, “Kỳ thật, nàng có phải người tốt hay không cũng không liên quan gì tới ta, nhưng mà hoàng huynh rất khó cho qua.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn vẻ mặt của nàng, lặng lẽ thở dài một tiếng.

“Hoàng huynh thật thương thức nàng, nhưng nàng cấu kết cùng phụ tử An Quốc công cùng một chỗ, hừ! Sau này nàng cùng hoàng huynh không làm bằng hữu được thì liền làm địch nhân đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi buồn bực một trận, nàng làm sao có thể cấu kết cùng phụ tử An Quốc công đây?

Sau khi chương trình học buổi sáng kết thúc, phần lớn các thiếu gia, tiểu thư trong đế đô cũng không trở về nhà dùng cơm, thứ nhất xe ngựa xóc nảy, thứ hai ở trong học viện không ít con cái thế gia, mọi người cùng nhau ăn cơm để gia tăng cảm tình, đối với tiền đồ sau này hắn là có giúp ích.

Bởi vậy mỗi ngày đến đi học, nha hoàn đều chuẩn bị hộp đựng thức ăn để cùng mang đến, trong lúc nghỉ trưa tại học viện thì dùng.

Trong nhà ăn đã có nhiều người, công chúa Anh Dạ liền mang theo Hoàng Bắc Nguyệt đi ra, đến Tùng Cúc đình trong Quốc Tử Giám ăn cơm, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ dẫn theo một nha hoàn là Đông Lăng, công chúa Anh Dạ dẫn theo hai cung nữ thân thủ không tồi, một người tên là Vô Song, một người tên là Vô Hoan.

Đông Lăng cùng hai nha hoàn này tán gẫu không tẻ, ba nha đầu cười cười nói nói, trong Tùng Cúc đình một mảnh hoan thanh tiểu ngữ.

Lúc này, đột nhiên có tiếng đàn truyền đến, thánh thót róc rách, chọt cao chọt thấp, trong chốc lát như gió thổi mây bay, trong chốc lát như giọt nước rơi trên đá.

“Là tiếng đàn của Dực vương tử!” Vô Song vẻ mặt say mê, “Dực vương tử thật là quân tử ôn nhuận phong nhã.”

“Đúng vậy, tiếng đàn này, thiên hạ vô song!” Vô Hoan che cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, ngay cả công chúa Anh Dạ cũng không khỏi mỉm cười, trên mặt thần sắc rõ ràng là rất ngưỡng mộ.

“Nha đầu lẩm miệng này, coi chừng ta đánh ngươi!” Vô Song lập tức đỏ mặt, lặng lẽ nhìn thoáng qua công chúa Anh Dạ, thấy nàng đắm chìm ở trong tiếng đàn, không có nghe được lời Vô Hoan nói, mới trừng mắt nhìn Vô Hoan một cái.

Hoàng Bắc Nguyệt chớp chớp đôi mi thanh tú.

Ôn nhuận phong nhã?

Quân tử?

Các nàng đều là chưa từng thấy khuôn mặt thật của hắc dưới mặt nạ mà thôi!

Tiếng đàn này giống như một trận gió, thổi vào trong lòng mỗi người, giờ ngọ trong Quốc Tử Giám, đều tĩnh lặng lại, mặc cho tiếng đàn ở xung quanh lưu chuyển.

Ngày hôm qua bị Phong Liên Dực đoạt Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, Hoàng Bắc Nguyệt đối với hắc có một bụng hỏa, suy nghĩ có cơ hội nhất định phải cho hắc một ít giáo huấn, hiện tại nghe được tiếng đàn của hắc, chuyện tối hôm qua lại hiện lên, vẻ mặt nàng không hài lòng buông dũa.

“Bắc Nguyệt, ngươi còn chưa chính thức gặp qua Dực vương tử đi? Bây giờ hắc là lão sư dạy đánh đàn, ta đưa ngươi đi gặp hắc.” Công chúa Anh Dạ đột nhiên đứng lên, lôi kéo tay Hoàng Bắc Nguyệt đi ra ngoài.

Đông Lăng nói: “Công chúa điện hạ, tiểu thư của chúng ta chọn khóa học đánh đàn...”

Vô Hoan vỗ vỗ bả vai của nàng nói: “Là công chúa của chúng ta muốn gặp Dực vương tử, mới lôi kéo quận chúa đi để có thêm can đảm thôi!”

“Chẳng lẽ công chúa đối với Dực vương tử...” Đông Lăng có chút kinh ngạc.

“Công chúa và Dực vương tử từ nhỏ cùng nhau lớn lên, công chúa thưởng thức cách làm người của Dực vương tử thôi.” Vô Song vội vàng nói, lặng lẽ nhìn thoáng qua Vô Hoan lẩm miệng.

“Hóa ra là như vậy.” Đông Lăng gật đầu, thu hộp đựng thức ăn nói, “Chúng ta cũng theo qua đi.”

Cầm uyển

Đường nhỏ xa xa, vài cây tử đằng buông xuống, đóa hoa màu tím nhạt cực kì giống ánh mắt của ai đó.

Gạt hoa ra mà đi, bước chân nhẹ nhàng lặng lẽ, tiếng đàn dần dần gần.

Thời điểm bon họ tới gần, tiếng đàn tuyệt vời tựa thiên âm liền dừng lại.

136. Chương 136: Minh Tranh Âm Đấu (10)

Công chúa Anh Dạ dừng bước, lặng lẽ lè lưỡi, thấp giọng nói: “Lúc hắn đánh đàn, không thích bị làm phiền, có vẻ bị phát hiện rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường trong lòng: cổ quái!

Tuy nhiên ấn tượng của nàng đối với Phong Liên Dực vô cùng kém, cho nên khiến cho hắn khó chịu, nàng thật vui vẻ.

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của công chúa Anh Dạ, xoay người đang định rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt kéo tay nàng nói: “Nếu đã tới, vậy chúng ta đi bái kiến tiên sinh luôn.”

“Nhưng mà...” Công chúa Anh Dạ do dự, người kia không quan tâm thứ gì, nhưng nếu đang đánh đàn mà bị người khác làm phiền sẽ không vui.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt đã vượt qua nàng, đi đến trước, công chúa Anh Dạ bất đắc dĩ, chỉ có thể theo sau.

Trong đình hóng mát cây cỏ sum xuê, trên bàn đặt một cây đàn, có vài cánh hoa màu tím rơi trên dây đàn, mà bên cạnh cây đàn đã không còn ai.

Hoàng Bắc Nguyệt đi đến, trong con ngươi loé lên ánh sáng lạnh, nhìn quanh bốn phía, chậm rãi đi đến bên cạnh cây đàn, khẽ gảy chút dây đàn.

“Bắc Nguyệt, đừng chạm loạn.” Công chúa Anh Dạ ở sau người nói, nàng cũng nhìn trong đình hóng mát, không có ai, trong lòng biết nhất định là hắn không vui, cho nên rời đi.

Nàng cũng muốn gọi Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng rời đi, nhưng vào lúc này cửa Cầm Uyển bị mở ra, Phong Liên Dực mặc một thân bạch y đứng ở cửa, trên mặt thản nhiên tươi cười, đôi mắt tím gọn sáng.

Công chúa Anh Dạ không khỏi ngẩn ra, cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, bởi vì đang đưa lưng về phía công chúa Anh Dạ, cho nên trong mắt nàng hiện lên ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta khiếp sợ.

Phong Liên Dực nhìn nàng thật sâu một cái, chuyển hướng công chúa Anh Dạ cười nói: “Sao công chúa lại đến đây?”

Hắn không tức giận!

Trong lòng công chúa Anh Dạ vui vẻ, vội vàng nói: “Nghe được tiếng đàn thanh thoát, bị hấp dẫn nên đã tới.”

Nàng vừa nói, cũng chưa quên Hoàng Bắc Nguyệt, đi lên phía trước lôi kéo tay nàng, nói: “Vị này chính là Bắc Nguyệt quận chúa của phủ trưởng công chúa, hôm qua mới đến Quốc Tử Giám, ta mang nàng đến đây gặp người.”

Khi nhập học, mỗi tân sinh đều phải đi bái kiến lão sư của các khoa, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã gặp qua Phong Liên Dực.

Tuy nhiên lúc này không muốn bỏ qua mặt mũi của công chúa, liền hơi hơi cong khoe môi, nói: “Phong thái Dực vương tử, Bắc Nguyệt ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay rất cuộc chân chính nhìn thấy.”

“Bắc Nguyệt quận chúa quá khen, đại danh quận chúa, ngày hôm qua đã truyền khắp thành Lâm Hoài, không nghĩ rằng quận chúa còn nhỏ tuổi như vậy, bản lĩnh đã rất cao.” Phong Liên Dực cũng mỉm cười nói.

“Không dám không dám, lúc đó chỉ do vận khí của ta tốt mà thôi, gặp gỡ cao thủ khôn khéo, sẽ bị thiệt thòi lớn.” Ánh sáng trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt chột lóe, ngày hôm qua không phải bị thua thiệt trong tay người sao?

Phong Liên Dực vẫn ưu nhã phong độ như trước, khí độ làm kẻ khác khâm phục: “Quận chúa thông minh như vậy, làm sao có thể bị thiệt thòi?”

“Có lẽ ngày nào đó không cẩn thận, gặp phải kẻ vô lại, như vậy làm sao không bị thiệt thòi?” Hoàng Bắc Nguyệt làm vẻ mặt thiếu nữ ngây thơ tươi cười, mắng chửi trước mặt người ta, là thích nhất!

Ý cười trong mắt Phong Liên Dực ngày càng sâu sắc, cái miệng nhỏ nhắn của nha đầu kia, cũng lợi hại giống bản lĩnh của nàng.

Hai người người một lời ta một câu, lời nói thì khách sáo, nhưng âm thầm thì đang tranh đấu, ý tứ trong đó, cũng chỉ có hai người mới hiểu rõ ràng.

Công chúa Anh Dạ cười nói: “Dực ca ca, người không biết, từ nhỏ thân thể Bắc Nguyệt không thể tập võ, ở trên lôi đài ngày hôm qua, nếu không phải do Tiết Mộng quá ngu ngốc, Bắc Nguyệt quả thật sẽ bị hại! Lấy đại khi tiểu, ý cường lăng nhược*, lại còn dùng vũ khí, Tiết Mộng đó không phải chính là kẻ vô lại sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt gạt đầu, đối với Phong Liên Dực nói: “Đúng! Vô lại!”

*Lấy lớn ức hiếp nhỏ, cậy mạnh bắt nạt yếu.

137. Chương 137: Minh Tranh Âm Đấu (11)

Ánh mắt dừng lại trên người hắc trong chốc lát liền thần sắc như thường dời đi chỗ khác.

Phong Liên Dực cười nhìn nàng, con ngươi màu tím nhạt càng có vẻ mênh mông như biển, sâu không thấy đáy.

Bị tổn hại? Tiết Mộng kia nàng không cần dùng đến một ngón tay cũng có thể giết chết, sẽ bị tổn hại mới là lạ, cái gì là ý mạnh hiếp yếu? Rõ ràng là nàng đi ức hiếp người khác.

Chỉ là Tiết Mộng rất xui xẻo, vậy mà không sợ chết khiêu chiến với nàng, kết quả như vậy cũng là chuyện đương nhiên, xui xẻo nhất chính là tất cả mọi người đều tưởng rằng Tiết Mộng thua trên tay một phế vật cái gì cũng không biết.

Trong lòng vừa nghĩ đến, Phong Liên Dực càng cảm giác được Hoàng Bắc Nguyệt rất phức tạp, quá âm hiểm.

Tuy nhiên, loại phức tạp cùng âm hiểm này, lại vô cùng giống hắc.

“Công chúa, lần trước người đưa tới trà tốt nhất để ở chỗ nào, còn nhớ rõ không?” Phong Liên Dực ảm đạm cười, đôi mắt màu tím ôn nhuận nhìn về phía công chúa Anh Dạ.

Công chúa Anh Dạ biết hắc muốn pha trà khoản đãi các nàng, nhất thời vui mừng nói: “Ta biết, Dực ca ca cứ ngồi đây trước, ta đi pha trà!”

Nói xong vui vẻ chạy đi.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một tiếng, thật là một thiếu nữ đơn thuần, bị người có ý sai khiến cũng không có phát hiện ra mà vẫn vô cùng vui mừng.

Công chúa Anh Dạ vừa đi, thần sắc trên mặt của Hoàng Bắc Nguyệt liền đông lại như sương lạnh, ôm hai tay, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lạnh lùng nhìn hắc, khí thế trên người không hề thua kém nam tử mất tím lớn hơn nàng vài tuổi này dù chỉ một ít.

“Chuyện ngày hôm qua, ít nhiều Bắc Nguyệt quận chúa cũng giúp ta giá họa cho lệnh huynh.” Phong Liên Dực vẫn là thần nhiên mỉm cười, trong tươi cười mang theo vài phần yêu nghiệt.

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh: “Ta giúp người nhưng là phải có trả giá.”

“Trả giá? Một viên Tị Thủy Châu còn chưa đủ sao?” Phong Liên Dực thần nhiên nói.

“Vật kia ta muốn để làm cái gì?” Tuy rằng ngày hôm qua nguyên bản là nàng đã lên tốt kế hoạch, không phải vì giúp hắc mới giá họa cho Tiêu Trọng Kỳ.

Nhưng mà cũng gián tiếp giúp hắc, để cho hắc có thể kê cao gối không lo, tất cả tội danh cũng để cho Tiêu Trọng Kỳ xui xẻo kia gánh chịu.

Nàng là người không có nhiệt tâm khắp nơi giúp đỡ người khác như vậy, nếu chịu ân huệ của nàng, nàng cần có chút hồi báo cũng là chuyện đương nhiên .

Phong Liên Dực mỉm cười nhìn nàng, tựa hồ có chút thỏa hiệp, “Vậy ngươi muốn cái gì? Ta không có khả năng cho ngươi Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh.”

“Vật kia ta không muốn ngươi cho ta, thứ gì thuộc về ta, sớm muộn ta cũng sẽ lấy lại, chẳng qua là hiện tại tạm thời để ở chỗ của ngươi mà thôi.”

Phong Liên Dực ý cười càng sâu, tiểu nha đầu kiêu ngạo bừa bãi như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Rõ ràng nàng mới mười tuổi, loại này khí thế cường đại này từ nơi nào mà có đây?

“Không phải Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh thì ta có thể cân nhắc một chút.”

Hoàng Bắc Nguyệt hé mắt, nói : “Ta muốn hai viên Tủy Tủy Đan!”

Phong Liên Dực ngăn ra, ánh sáng trong đôi mắt màu tím chợt lóe: “Ta không phải là luyện dược sư.”

“Mặc kệ ngươi có phải hay không, ngươi trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh không phải là chứng bầy ở nhà xem đi?” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái, “Ngươi có luyện dược sư, dùng Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh luyện thành Tủy Tủy Đan tỷ lệ rất lớn đi. Cho ta hai viên, chuyện ngươi trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh ta sẽ giúp ngươi giữ bí mật.”

“Quận chúa, người đi phủ An Quốc công trộm đồ cũng không chỉ có mình ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi, cười đến có chút âm hiểm: “Ngươi cảm thấy được có bao nhiêu người tin lời của ngươi? Một người từ nhỏ ốm yếu như phế vật, có thể xông vào trong mật thất của phủ An Quốc công trộm đồ hay không?”

Nghĩ uy hiếp nàng? Vậy cũng cần có chứng cứ rõ ràng, nếu không, người nào lại tin nàng có bản lĩnh kia?

138. Chương 138: Minh Tranh Âm Đấu (12)

Phong Liên Dực bắt đầu dĩ lắc đầu: “Xảo quyết âm hiểm, thua ngươi rồi .”

Hoàng Bắc Nguyệt dương dương tự đắc nhướn lông mày, ngươi không thua sao được?

“Nhưng mà Tủy Tủy Đan không phải muốn luyện thành là có thể luyện được, nhất định cần phải chờ một quãng thời gian.”

“Đương nhiên ta biết việc này, ta có kiên nhẫn chờ, mấy loại dược liệu trân quý để luyện chế Tủy Tủy Đan, ta cũng sẽ tìm giúp.”

Để hắn luyện chế Tủy Tủy Đan nhưng Hoàng Bắc Nguyệt cũng chưa từng nghĩ sẽ ngồi mát ăn bát vàng*, có mấy loại dược liệu vô cùng hiếm thấy, dù có tiền cũng không mua được.

* Không làm mà hưởng.

Phong Liên Dực nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Hai tháng sau chính là thời kỳ luyện dược tốt nhất, do đó phải tìm được đầy đủ dược liệu trước thời điểm đó, càng nhiều càng tốt.”

Phối phương Tủy Tủy Đan nàng không biết rõ ràng, bởi vậy nói: “Cần những thứ gì, ngươi liệt kê cho ta một danh sách, ta sẽ đi tìm.”

“Được.” Hắn mỉm cười chứa sự ưu nhã nhu hòa đáp ứng, ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy công chúa Anh Dạ bưng trà cụ đi tới, vẻ tươi cười chậm rãi chuyển sang lãnh đạm.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhận ra được tiếng bước chân của nàng, liền xoay người, ngồi xuống ở bên cạnh bàn, tùy ý khẽ động vài dây đàn.

Hai người nhất thời vân đạm phong khinh, ánh mắt nhàn nhã, giống như chuyện vừa nãy chưa từng xảy ra.

Công chúa Anh Dạ không biết pha loại trà gì mà trong Cầm Uyển phiêu tán một mùi thơm kỳ dị, nàng bày xong bộ trà cụ, động tác thành thạo rót nước vào ba chén trà.

Nhưng còn chưa uống trà, nha đầu Đông Lăng liền chạy vào.

“Tiểu thư, không tốt, đại thiếu gia đánh nhau cùng với Tiết Triệt ở bên ngoài!”

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ thầm hẳn đánh nhau với Tiết Triệt thì liên quan gì đến nàng? Bọn họ lưỡng bại câu thương nàng càng vui mừng, tuy nhiên có công chúa Anh Dạ ở đây, nàng không nên biểu hiện lãnh huyết vô tình như vậy, liền đứng lên nói: “Sao lại thế này?”

“Là do Tiết Triệt gây chiến trước, ta đoán chỉ sợ đại thiếu gia không phải là đối thủ của Tiết Triệt.”

“Đi xem một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt đặt chén trà xuống, nhanh chóng rời đi cùng Đông Lăng.

Đã thương lưỡng xong giao dịch với Phong Liên Dục, ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa, nàng cũng muốn rời đi sớm một chút.

Tiêu Trọng Kỳ và Tiết Triệt đang tỷ thí trên lôi đài, Tiêu Trọng Kỳ là kẻ ngu tính cách xúc động, khẳng định bị Tiết Triệt dùng phép khích tướng, khiến cho hắn đáp ứng lên lôi đài, cũng không suy nghĩ lại, thực lực của hắn thế nào?

Võ giả đánh với triệu hoán sư, vốn đã chịu thiệt hơn rồi, huống chi Tiết Triệt còn có Hồng Chu, nếu thực lòng muốn giết chết Tiêu Trọng Kỳ, Tiêu Trọng Kỳ sẽ còn đường sống sao?

Phía trước Đông viện có một sân luận võ lớn, lôi đài luận võ lớn hơn mấy lần ở Võ Đạo viện, Hồng Chu thả ra, vẫn có thể hành động tự nhiên ở trên lôi đài.

Dưới lôi đài vây quanh đầy người, gây ra động tĩnh lớn như vậy, toàn bộ người trong Linh Ương Học Viện đều đến xem cuộc chiến.

Bình thường Tiết Triệt cũng không phải thứ tốt lành gì, giống Tiết Mộng luôn ức hiếp kẻ yếu, khiến cho người khác rất chán ghét.

Mà Tiêu Trọng Kỳ cũng không tốt hơn tí nào, cũng là loại ỷ thế hiếp người.

Cho nên hai kẻ bị chán ghét đánh nhau, khiến ọi người rất kích động, giống như cảm giác đang nhìn chó cắn chó, phía dưới âm thanh hô giết lượt sau cao hơn lượt trước.

“Tiểu thư, rõ ràng đại thiếu gia không phải đối thủ của Tiết Triệt.” Đông Lăng thấp giọng nói.

“Đương nhiên.” Bên môi Hoàng Bắc Nguyệt hiện lên nụ cười khê mơ hồ.

Trên lôi đài Tiêu Trọng Kỳ mặc khôi giáp ngân bạch, tay cầm trường kích tuyết trắng, bình thường nhìn vừa uy phong lại tiêu sái, nhưng là hiện tại bị chân dài thật lớn của Hồng Chu quét qua, liền phải lăn lộn về phía sau mấy vòng, chật vật đứng lên.

Trên người đã có mấy chỗ bị thương, tuy nhiên thực lực của chiến sĩ ngân bạch cũng không phải khoác lác, nếu Hồng Chu không có lôi quang hộ thể, chỉ sợ cũng phải chịu thua thiệt dưới tay Tiêu Trọng Kỳ.

139. Chương 139: Minh Tranh Ấm Đấu (13)

Tiết Triệt đứng ở trên lưng Hồng Chu, một thân quần áo màu đỏ chói mắt, cười ha hả nói: “Tiểu tặc! Biết sự lợi hại của ta rồi chứ, dám trộm đồ vật của nhà ta, ta còn nghĩ rằng ngươi giỏi lắm cơ đấy!”

Tiêu Trọng Kỳ ‘phi’ một tiếng, nôn ra một búng máu từ trong miệng, trong lòng bị kim nén đến phát tức!

“Mẹ nó, ai thêm đồ vật gì của nhà ngươi!”

“Hừ! Ngươi cứ mạnh miệng đi! Hôm nay không trả lại đồ vật đó, thì cũng đừng hòng còn sống mà đi xuống lôi đài!” Tiết Triệt nảy sinh ác độc, trong mắt hiện lên vẻ hung ác.

“Ca ca đừng đánh!” Phía trước lôi đài vang lên tiếng khóc mềm mại của một cô gái.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn, thấy là mấy tiểu thư thiếu gia của Tiêu gia, người đang khóc chính là Tiêu Nhu, nàng và Tiêu Trọng Kỳ đều là do Cầm di nương sinh , gần gũi từ nhỏ, giờ thấy Tiêu Trọng Kỳ bị đánh thành như vậy, sợ rằng sẽ bị đánh chết, nên sợ đến khóc lên .

Tiêu Vận đứng một bên mím môi, nhìn thấy người nhà mình sắp bị đánh chết, nàng cũng thấy mất hết mặt mũi!

“Nhị tỷ tỷ, van cầu người cứu ca ca ta đi.” Tiêu Nhu khóc cầu khẩn Tiêu Vận.

“Ta có biện pháp nào chứ?” Tiêu Vận lạnh lùng bỏ tay nàng ra, “Tiết Triệt là triệu hoán sư tứ tinh, còn có Hồng Chu mười một cấp, người hãy cầu phúc cho ca ca ngươi đi!”

Sắc mặt lạnh lùng vô tình như thế, khiến cho Tiêu Nhu còn nhỏ tuổi cũng sợ hãi.

Từ trước nàng đã biết mẫu thân của mình luôn đối đầu cùng Tuyết di nương, nhưng mà cùng là tỷ muội trong nhà, nàng luôn nghĩ sẽ có huyết thống thân tình, nhưng giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng mới biết được căn bản huyết thống không tính là cái gì!

Tiêu Nhu khóc đến hai mắt đỏ bừng được nha hoàn bên cạnh nâng đỡ, mềm yếu đứng cũng không vững.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng phía ngoài đám người vài bước, lạnh lùng nhìn, Đông Lăng hừ nhẹ một tiếng: “Nếu nàng đến van cầu tiểu thư, có khi còn có tác dụng, cầu Tiêu Vận, đúng là chuyện cười!”

“Kỳ thật cầu Tiêu Vận cũng không có sai, Thiên Tuyết Miêu của nàng ta mặc dù không thể chống lại Hồng Chu, nhưng mà cứu Tiêu Trọng Kỳ cũng không phải việc gì khó. Nhưng nếu làm vậy, sợ rằng Thiên Tuyết Miêu sẽ bị thương, cho nên Tiêu Vận mới không đồng ý.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Những người trong đại gia tộc, luôn coi lợi ích của mình là quan trọng nhất.

Đột nhiên đám người vây xem phát ra một tiếng thét chói tai!

Chỉ thấy nguyên khí trên người Tiêu Trọng Kỳ tăng vọt, hình thành một tầng nguyên khí phòng hộ, liều mạng đụng vào chân dài của Hồng Chu, sau đó hấn khuỷu ngang trường kích, toàn bộ nguyên khí ngưng tụ ở trên trường kích, lập tức chân Hồng Chu bị chém một khúc!

Hồng Chu hoàn toàn bị chọc giận, mắt Tiết Triệt cũng đỏ bừng, hô to một tiếng: “Ta giết ngươi!”

Hồng Chu há miệng, một đoàn lôi quang hiện lên ở bên trong, sau đó phun ra từ trong miệng ra, về phía Tiêu Trọng Kỳ.

Tiêu Trọng Kỳ nhìn vậy biết không tốt, dù chỉ dính một chút đoàn lôi quang kia cũng có thể làm cho hấn hồn phi phách tán! Ngay cả tro tàn cũng không có! Hấn lập tức xoay người bỏ chạy.

Trái tim những người bên dưới cũng nhảy lên đến cổ họng, Tiêu Nhu nhìn thoáng qua, bị hù dọa đến ngất xỉu.

Tốc độ của chiến sĩ ngân bạch khiến người ta kinh ngạc, tốc độ Tiêu Trọng Kỳ chạy trốn rất nhanh, nhưng là dù có nhanh hơn nữa, có thể nhanh hơn tốc độ của lôi quang sao?

Mất thấy Tiêu Trọng Kỳ sắp bị đuổi kịp, quang cầu lớn khiến cho hấn không có chỗ để trốn tránh!

Hấn vội nhảy xuống lôi đài, liều mạng bỏ chạy khỏi sân luận võ, nhảy qua một tường vây, chạy vào thư viện nổi tiếng trong Linh Ương Học Viện—— Thất Tháp!

Thất Tháp có lịch sử từ rất lâu, là nơi được rừng cây rậm rạp thật lớn bao quanh, bên trong còn nhiều cây cối hơn bên ngoài, cây cối rậm rạp, dưới tán cây rất lớn, thường xuyên sẽ có đệ tử học bài nghiêm túc ở đó.

140. Chương 140: Minh Tranh Ấm Đấu (14)

Trong rừng cây có bảy toà tháp nằm rải rác, càng đi vào sâu, kích thước tháp lại càng lớn, bên trong cất chứa tất cả các loại sách cổ xưa trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp.

Trong bảy toà tháp này chỉ có năm toà tháp phía trước mở ra cho đệ tử, hai toà phía sau thì không cho phép đệ tử ra vào .

Thất Tháp này là một trong những nơi thần thánh nhất của Linh Ưng Học Viện, an tĩnh xa xưa, bình thường cũng không cho phép người nào lớn tiếng gây tiếng động lớn xôn xao ở bên trong.

Mấy lão sư đang xem cuộc chiến ở chỗ lôi đài, nhìn thấy Tiêu Trọng Kỳ chạy vào trong, mặt mày trầm xuống, quát lớn: “Không được liều lĩnh đi vào trong đó!”

Nhưng là âm thanh xôn xao ở bên lôi đài gây tiếng động quá lớn, khiến âm thanh của mấy vị lão sư bị bao phủ.

“Tiểu tặc, đừng mơ trốn thoát!” Tiết Triệt cười lạnh một tiếng, thúc giục Hồng Chu đuổi theo vào.

Hồng Chu khổng lồ, tám chân lớn cùng nhau động, lôi quang lóe ra, rất nhanh đã tới bên ngoài tường vây của Thất Tháp.

Chùm lôi quang vừa nãy đã phá huỷ mấy cây trong rừng, bây giờ lôi quang của Hồng Chu lại đến gần, đất đá xung quanh cũng gần như bị khô vàng .

Hồng Chu há mồm, lại phun một chùm lôi quang ra, đuổi theo Tiêu Trọng Kỳ, khiến cho Tiêu Trọng Kỳ sợ hãi đến hồn phi phách tán, liều mạng chạy về phía trước.

Sắc mặt mấy vị lão sư vô cùng khó coi, mấy vị triệu hoán sư thực lực cao cũng đã triệu hồi linh thú của mình, chuẩn bị đi đến ngăn trở.

Ngay tại lúc này, trong Thất Tháp an tĩnh thần thánh, đột nhiên xuất hiện một trận dao động kịch liệt, mặt đất rung chuyển như bị cái gì đập mạnh một cái!

Một ít đệ tử thực lực kém, bị dao động trực tiếp đẩy ngã trên mặt đất, trong nháy mắt thanh âm la hét liên yên tĩnh trở lại.

Hồng Chu đang tiếp tục há mồm phun lôi quang, nhưng sau khi gặp dao động này, giống như là đột nhiên nhớ đến cái gì, thân thể cao lớn dừng lại một chút.

Lôi quang lớn hơn so với vừa rồi được phun ra, âm âm nổ vang, truy đuổi theo phía sau Tiêu Trọng Kỳ.

Nhìn thấy sắp bị đuổi theo, đột nhiên một tiếng phẫn nộ gầm nhẹ từ nơi sâu phía trong Thất Tháp truyền đến, tiếng hô rung động lòng người, khiến người nghe được trong lòng không tự chủ sinh ra ý nghĩ muốn quỳ xuống thần phục.

Chỉ có bá chủ tối cao vô thượng mới có khả năng phát ra tiếng gầm đó!

Hoàng Bắc Nguyệt đỡ thân thể Đông Lăng lung lay sắp đổ, ngẩng đầu, híp mắt nhìn về rừng cây rậm rạp ở nơi sâu phía trong Thất Tháp.

Trong tầm mắt, rừng rậm đột nhiên rung rung, từ mặt đất nơi tòa tháp thứ bảy đột nhiên xuất hiện một cự long màu đen xoay quanh bay lên! Thân rồng thật lớn gần như bao vây cả toà tháp.

Đầu rồng uy phong lẫm lẫm, hàn quang lóe ra, gầm lên giận dữ, một ngọn lửa mãnh liệt phun từ trong miệng rồng ra, hùng hổ bay đến chỗ Hồng Chu!

Hồng Chu mười một cấp cơ bản đã có linh tính, hơn nữa sau khi ký kết khế ước với con người sẽ bắt đầu hình thành ý thức, vừa nhìn thấy cự long cường đại như thế, đã sinh lòng sợ hãi, đó không phải là nó có thể chống lại được!

Vừa mới xoay người muốn chạy trốn, nhưng đã không còn kịp nữa, lửa cháy cuộn cuộn đã bao vây nó ở bên trong, ngay cả Tiết Triệt cũng không may mắn bị cuốn vào .

Tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế ——

Hồng Chu cùng Tiết Triệt cùng nhau hét âm lên, thanh âm kia khiến trái tim người nghe tê dại, linh hồn cũng run rẩy!

“Trùng phạt chi hỏa! Là trùng phạt chi hỏa!” Không biết là người nào hô to một tiếng, sau đó tất cả mọi người ngậm miệng, trợn to mắt nhìn Hồng Chu cùng Tiết Triệt bị bao vây trong ngọn lửa, biểu tình hoảng sợ, so với nhìn thấy việc Tiết Triệt bị giết chỉ trong một chiêu còn khủng bố hơn!

141. Chương 141: Linh Giả Chí Tôn (1)

Trùng phạt chi hỏa, đó là một truyền thuyết thần bí trong Linh Ương học viện, nghe nói học sinh phạm phải sai lầm lớn sẽ bị tiếp nhận trùng phạt chi hỏa.

Loại hỏa diễm hung tàn này không chân chính gây tổn thương thân thể, nhưng người bị đốt trong hỏa diễm cảm thấy càng thêm kinh khủng dày vò hơn so với liệt hỏa ở mười tám tầng địa ngục!

Chỉ là trùng phạt chi hỏa chỉ tồn tại trong truyền thuyết tại Linh Ương Học Viện, người nào cũng không có chân chính thấy qua.

“Linh Tôn xin bớt giận!”

Rất xa, một lão giả đầu tóc bạc trắng cười linh thú Tiên Hạc bay đến, trường bào màu xám trong gió phát phơ.

Tiên phong đạo cốt, khí thể đậm đặc, giống như một vị thượng tiên!

“Đúng là viện trưởng tới!”

Một khắc nhìn thấy lão giả này xuất hiện, những người do chấn động mà bị ngã trên mặt đất lộ ra thần sắc giống như nhìn thấy vị cứu tinh!

Cự long xuất hiện đã sinh ra loại uy áp vô cùng khủng bố, lúc trùng phạt chi hỏa xuất hiện, lại càng làm cho linh hồn người không tự chủ được mà run rẩy!

Tuy bị trùng phạt là người khác nhưng mà nghe tiếng kêu thê lương thảm thiết như vậy, tất cả mọi người đều cảm giác thấy da đầu tê dại, khớp hàm run lên.

Viện trưởng tóc trắng xóa điều khiển Tiên Hạc bay đến phía trên Tiết Triệt cùng Hồng Chu, đối với cự long màu đen đang bay lượn trên tòa tháp thứ bảy phía xa cúi đầu thật sâu, cất cao giọng nói: “Xin Linh Tôn bớt giận, hài tử không hiểu biết đã mạo phạm Linh Tôn, lão hủ nhất định sẽ trừng phạt hần thật nặng!”

“Thương Hà, đệ tử của ngươi bây giờ đã sa đoạ đến nông nổi này sao?” Thanh âm trầm nặng, từ cự long xa xa truyền đến.

Mọi người kinh hãi!

Cự long này lại có thể mở miệng nói chuyện!

Linh thú chỉ có cùng triệu hoán sư ký kết khế ước mới có năng lực cùng triệu hoán sư giao tiếp trong lòng, có thể tùy ý trao đổi.

Chỉ có song phương có khế ước tồn tại là linh thú cùng triệu hoán sư mới có thể trao đổi, người ngoài đều không thể nghe thấy!

Nhưng mà cự long này lại mở miệng nói chuyện!

Đây là linh thú cấp bậc gì?

Nghe được cự long mở miệng, Thương Hà viện trưởng cũng không kinh ngạc, chỉ là cúi đầu càng sâu: “Đúng là do lão hủ dạy dỗ vô phương, xin Linh Tôn hãy bớt giận.”

Thương Hà viện trưởng là viện trưởng của Linh Ương Học Viện, là một triệu hoán sư cửu tinh thuộc tính phong, ở Nam Dục quốc đức cao vọng trọng, có địa vị không bình thường.

Coi như là đặt ở trên đại lục Tụ Nhị Tháp, Thương Hà viện trưởng cũng có địa vị phi phàm, không ai biết ông đã sống bao nhiêu tuổi, mỗi một năm ông xuất hiện, hết lần này tới lần khác đều là tóc trắng xóa, áo bào tro, tựa hồ không thấy ông già đi.

Hoàng thất Nam Dực quốc đối với ông vô cùng kính trọng, sắc phong Quốc Sư, ông cũng là sư phụ của thái tử Chiến Dã, tộc trưởng của các đại gia tộc nhìn thấy ông đều phải lễ nhượng ba phần.

Một vị lão giả tài giỏi như vậy mà còn phải cầu tình với một linh thú như vậy, thật là khiến cho những đệ tử trong Linh Ương Học Viện đem Thương Hà viện trưởng cúng bái như thần linh không thể tin được.

Cự long này đến tột cùng là có lai lịch như thế nào? Trước kia chưa từng nhìn thấy nó xuất hiện, nhưng mà nó có thể phun ra ‘trùng phạt chi hỏa’ trong truyền thuyết, ngay cả Thương Hà viện trưởng đều phải gọi nó là ‘Linh Tôn’!

Chúng đệ tử chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng ai cũng không dám nói chuyện, thở cũng không dám thở mạnh một tiếng.

“Hừ.” Linh Tôn miễn cưỡng hừ một tiếng, nể mặt mũi của Thương Hà lão nhân mà thu hồi trùng phạt chi hỏa.

Tiếng kêu thảm thiết dừng lại, thân thể thật lớn của Hồng Chu ầm ầm té trên mặt đất, vỏ cứng màu đỏ trên người cũng hoàn toàn mất đi ánh sáng, tám chân yếu ớt gãy dựa hai cái liền không động đậy được nữa.

Ánh sáng màu đỏ chợt lóe, Hồng Chu không thể duy trì hình dáng thật lớn hiện tại, biến thành một con nhện nho nhỏ trở về không gian linh thú của triệu hoán sư.

Mà Tiết Triệt cả người nằm trên mặt đất, không ngừng mà co quắp.

142. Chương 142: Linh Giả Chí Tôn (2)

Mà Tiết Triệt cả người nằm trên mặt đất, không ngừng mà co quắp, miệng sùi bọt mép, hai tròng mắt trợn ngược, thoát nhìn tựa hồ sắp không chịu nổi nữa.

“Đa tạ Linh Tôn!” Thương Hà viện trưởng cung kính nói một tiếng tạ ơn, vội vàng từ trên Tiên Hạc nhảy xuống, xem xét thương thế của Tiết Triệt.

Trên tòa tháp thứ bảy thân thể của Linh Tôn chậm rãi theo thân tháp cao lớn xoay quanh xuống, tựa hồ nhanh quay trở về.

Nhưng mà vào lúc này, đột nhiên hắc ngọc đeo trên cổ Hoàng Bắc Nguyệt như là bị tác động gì đó, giống như trái tim nhẹ nhàng nhảy một cái.

Nàng khẽ nhíu mày, sao lại thế này? Giống như cảm giác được Vạn Thú Vô Cương đặc biệt hưng phấn?

Linh Tôn vốn nhanh chóng phải rời đi, đột nhiên hít một ngụm khí lạnh.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy Linh Tôn trên tháp cao đột nhiên dừng lại động tác đang xoay xuống, đầu rồng thật lớn quay sang bên này, hướng trong đám người nhìn lại.

Hai tròng mắt của cự long quá lớn, làm cho không ai có thể phán đoán được rốt cuộc nó nhìn đi nơi nào, vẫn là một mảng lớn những người dưới đài này đều chịu uy hiếp khủng bố của cự nhân.

Người nhát gan, trực tiếp xui lơ.

Hai tròng mắt của Hoàng Bắc Nguyệt khẽ chớp một cái.

Linh Tôn nhìn chính là nàng.

Sẽ không tính sai, cặp mắt kia đúng là đuổi theo sự rung động của Vạn Thú Vô Cương mà nhìn qua.

Nàng lạnh lùng ngược mắt, đối diện cùng hai mắt thật lớn của Linh Tôn.

Hai tròng mắt lớn thì sợ người? Nực cười.

Linh Tôn chậm rãi thở một tiếng, giống như một cơn lốc thổi qua, một mảnh rừng rậm bị thổi ào ào lay động, nó dời ánh mắt đi chỗ khác, chậm rãi dọc theo tháp cao xoay quanh, rất nhanh biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Cứ như vậy rồi đi, mới vừa rồi ngắn ngủn một giây đồng hồ nhìn kỹ nàng giống như là nàng sinh ra ảo giác.

Linh Tôn... . Đến cùng nó là linh thú cấp bậc gì?

Ngay cả Hồng Chu linh thú mười một cấp nhìn thấy nó cũng muốn quay đầu chạy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Mà ngay cả Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của thái tử Chiến Dã cùng Băng Linh Huyền Diệu của nàng ở đây, Hồng Chu cũng chưa chắc sẽ yếu như vậy, một chiêu chưa qua đã muốn quay đầu chạy đi?

Vậy Linh Tôn chẳng lẽ còn siêu việt hơn cả ‘ngũ linh’?

Nếu như có thể thuần phục Linh Tôn cho nàng sử dụng thì tốt rồi.

Trong đầu nàng vừa hiện lên ý nghĩ như vậy thì thanh âm của Yểm đã vang lên: “Nghĩ không ra lão già kia còn sống!”

“Yểm, ngươi biết hắn?”

Nói đến Linh Tôn, thanh âm của Yểm không hề mang vẻ khinh thường như trước mà có chút ngưng trọng: “Nghĩ không ra hắn luyện hóa trùng phạt chi hỏa phía dưới tòa tháp thứ bảy, hừ, thực lực so với trước kia mạnh lên không ít rồi.”

Hóa ra trùng phạt chi hỏa mới vừa rồi không phải cho bản thân Linh Tôn phun ra mà là hắn luyện hóa.

“Hoàng Bắc Nguyệt, giai đoạn Băng Linh Huyền Diệu của ngươi cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của thái tử Chiến Dã hiện tại ở trước mặt hắn giống như tiểu hài tử mới được sinh ra, hiện nay trên đời sợ rằng chỉ có ta có thể cùng hắn đánh một trận.”

Yểm vô cùng tự phụ nói, trong khẩu khí có cuồng vọng, ai cũng không để vào mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng hừ lạnh: “Nói nhiều như là muốn ta thả ngươi ra? Không có cửa đâu!”

“Hoàng Bắc Nguyệt! Nếu mà ngươi chọc hắn, chỉ ta mới có thể cứu ngươi!” Yểm nổi giận dùm dùm nói, “Ngươi cùng ta giúp đỡ lẫn nhau, tuyệt đối có thể vô địch khắp thiên hạ!”

Cho dù gặp gỡ Quang Diệu Điện, hoặc là Tu La thành, cũng không sợ hãi chút nào!

“Người nào nói cho ngươi biết ta muốn chọc hắn? Ta sẽ hàng phục hắn để cho ta sử dụng!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười, cuồng ngạo nói.

Yểm trầm mặc một chút, đột nhiên cười ha hả, “Nha đầu cuồng ngạo Không biết trời cao đất rộng như thế, người có biết Linh Tôn là cấp bậc thú gì không? Ngươi lại có vọng tưởng thuần phục hắn?”

143. Chương 143: Linh Giả Chí Tôn (3)

Hoàng Bắc Nguyệt tâm tư tinh tế, chú ý tới Yểm nói là ‘thú’, mà không phải ‘linh thú’, không khỏi nhíu mày: “Chẳng lẽ nó không là linh thú?”

“Hừ, có thông minh một chút.” Yểm hừ một tiếng, vậy mà lại được một lần vô cùng khó không khoe khoang, mà là vẫn trầm mặc .

“Yểm?” Hoàng Bắc Nguyệt đợi một lát, hơi không nhịn được .

Khi nào thì tên này trở lên lằng nhằng như vậy?

Yểm chưa trả lời nàng, cũng không biết đang trầm mặc chuyện gì.

“Tiểu thư, đại thiếu gia được người nâng đi ra, hình như bị trọng thương.” Đông Lăng kéo y phục của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt giương mắt nhìn lại, liền thấy Tiêu Trọng Kỳ được mấy học sinh nâng đi, khô giáp ngân bạch bị nướng cháy không ít, tóc đen như mực cũng bị cháy không ít, trở nên lung tung lộn xộn.

Trên người có mấy chỗ bị thương, trên mặt cũng phủ màu, vẻ anh tuấn ngày xưa không còn bóng dáng.

Hắn được nâng đến bãi đất trống dưới lồi đài, nằm song song một chỗ cùng Tiết Triệt, Tiết Triệt đã ngất đi rồi, nhưng là Tiêu Trọng Kỳ vẫn còn thanh tỉnh .

“Tên khốn!” Nhìn đến Tiết Triệt, Tiêu Trọng Kỳ chỉ muốn xông lên phanh hấn làm tám khúc!

Thương Hà viện trưởng ngẩng đầu, trong ánh mắt già nua tràn ngập uy nghiêm cùng cảm giác áp bách của trưởng giả, nhìn hấn một cái, Tiêu Trọng Kỳ lập tức im lặng không dám động thủ .

“Chuyện hôm nay nhất định phải có lời xin lỗi với Linh Tôn, hai người các ngươi, sau khi thương thế lành lại, mỗi ngày đến sám hối đường quỳ hai canh giờ, nếu là sau này còn đánh nhau trong học viện, lập tức khai trừ!”

Thương Hà viện trưởng vừa nói xong, Tiêu Trọng Kỳ lập tức khom người đáp ứng, không dám phản bác.

Tiết Triệt cũng không còn co quắp, an an ổn ổn hôn mê , Thương Hà viện trưởng để người của phủ An Quốc công nâng hắn trở về, mới đứng lên.

Tiêu Trọng Kỳ chịu đựng vết thương trên người, cung kính hỏi: “Viện trưởng đại nhân, vị Linh Tôn đại nhân kia.. .”

Trong lòng hắn tràn ngập cảm kích đối với Linh Tôn, mới vừa rồi nếu không có Linh Tôn xuất hiện, trừng phạt Tiết Triệt, sợ rằng bây giờ hắn đã bị lòi quang của Hồng Chu đốt thành bụi!

Linh Tôn cường đại như vậy, làm cho hắn cảm thấy tôn kính từ tận đáy lòng...

“Linh Tôn là thần thú bảo vệ học viện chúng ta, lão nhân gia không thích có người quấy rầy, cho nên trong tòa tháp thứ bảy, không cho phép có người đi vào làm ồn, có nghe hay không?”

Thương Hà viện trưởng nghiêm trọng cảnh cáo, lần này hắn chưa kịp ngăn cản, cũng may Linh Tôn chỉ trừng phạt nhỏ, dùng trừng phạt chi hỏa.

Nếu như Linh Tôn thật sự nổi giận, mấy tên tiểu tử thú này còn đường sống sao? Nói không chừng cả Linh Ương Học Viện gặp nạn theo!

“Vâng ạ, đệ tử biết sai rồi.” Tiêu Trọng Kỳ khiêm tốn nhận sai lầm, trong lòng lại âm thầm may mắn, may là vừa rồi người kiêu ngạo không phải là hắn, nếu không bị trừng phạt chi hỏa của Linh Tôn thiêu đốt, chỉ sợ muốn rớt tầng da!

Những đệ tử khác cũng gật đầu theo, nói đùa sao, nhìn thấy trừng phạt chi hỏa của Linh Tôn, ai còn dám không sợ chết đi chọc giận Linh Tôn?

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở phía sau, nghe được lời nói của Thương Hà viện trưởng, trong lòng ngẩn ra, vẻ mặt lạnh nhạt cũng có chút thay đổi.

“Thần thú... .” Nàng thì thào thấp giọng nói, trong lòng loé lên kinh ngạc.

‘ngũ linh’ đã là chí tôn trong linh thú, ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, cấp bậc thần thú chính là thuộc loại thú, đáng tiếc là cuối cùng không có trở thành thần thú chân chính.

Về thần thú chỉ là một truyền thuyết trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, nghe nói chỉ có ở trong rừng rậm Phù Quang rộng lớn khôn cùng, nguy cơ tứ phía mới có thần thú thường lui tới, mà thần thú cũng chưa bao giờ xuất hiện ở nơi có con người.

Nếu Linh Tôn đúng là thần thú, tại sao lại xuất hiện tại Linh Ương Học Viện?

144. Chương 144: Linh Giả Chí Tôn (4)

“Hừ, bây giờ thì ngươi biết rồi chứ, nha đầu cuồng vọng, ngươi vẫn còn mơ tưởng đi thuần phục hắn sao?” Thanh âm Yểm lần nữa vang lên ở trong lòng, mang theo lạnh lùng trào phúng.

Thần thú! Là tồn tại giống như thần, loài người phải cường đại đến mức độ nào, mới có thể để cho bọn họ khuất phục?

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, trầm ngâm một lát, đột nhiên cong khóe môi mỉm cười, lãnh ngạo, tự tin, không ai bì được.

“Vừa nãy cũng không thật sự muốn, nhưng giờ thì bắt buộc rồi!” Trong lòng ngứa, tay cũng rất ngứa, muốn trở thành một triệu hoán sư cường đại nhất, vậy thì phải có thần thú cường đại!

“Ha ha ha ——” Yểm cười ha ha, “Hoàng Bắc Nguyệt, ta thưởng thức tính cách của ngươi, nhưng là người quá cuồng vọng, sẽ khiến ngươi phải trả giá lớn!”

“Phải trả giá cao ta không sợ, ta chỉ muốn đủ mạnh mẽ, liền không còn sợ hãi!”

Thanh âm kiên định của thiếu nữ khắc ở trong lòng, trong hắc thủy cấm lao hiện lên từng đợt gợn sóng.

Yểm nhìn thật lâu vào từng gợn sóng, dao động hiện lên trong con mắt thật lớn, cũng giống những gợn sóng ở thủy lao, thật lâu không thể bình tĩnh.

Sau khi để cho đệ tử đều trở về đi học, Thương Hà viện trưởng cùng mấy vị lão sư có tư lịch (ý chỉ sự từng trải và đủ tư cách), đi đến thư viện.

“Viện trưởng, vì sao lần này Linh Tôn đại nhân lại tự mình hiện thân?”

Vài vị lão sư vô cùng khó hiểu, trước đây cho dù ra xảy ra việc lớn đến đâu, Linh Tôn cũng sẽ không xuất hiện, lần này chỉ là cuộc luận võ lôi đài của hai tên đệ tử không hiểu chuyện, tuy nói xông vào trong Thất Tháp là không thích hợp, nhưng cũng không đến nỗi làm kinh động Linh Tôn tự mình đi ra ngăn lại!

Thương Hà viện trưởng vuốt chòm râu thật dài màu trắng lắc đầu nói: “Ta cũng không nghĩ tới Linh Tôn sẽ hiện thân, Linh Tôn ở trong tòa tháp thứ bảy, đã hơn mười năm không đi ra, lần này, có chút kỳ quái.”

“Mặc kệ thế nào, Linh Tôn hiện thân, mọi người cũng chú ý hơn chút, quần đệ tử trong học viện, không nên xảy ra hỗn loạn.”

“Vâng, chúng ta sẽ cẩn thận.”

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Tiết Triệt bị Linh Tôn dùng trừng phạt chi hỏa thiêu cháy đã hôn mê mấy ngày mấy đêm chưa tỉnh, An Quốc công đầu thương mất ái nữ, sau lại làm mất bảo vật trấn phủ, hiện tại con trai xuất sắc nhất cũng bị Linh Tôn của Linh Ương Học Viện giáo huấn, cả người cũng uể oải, vài ngày mệt mỏi không có hành động gì.

Vì vậy Tiêu gia cũng có thời gian thư giãn một chút, nếu không bị phủ An Quốc công từng bước ép sát giao ra Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu, chỉ sợ phải chó cùng rứt giậu.

Trong đoạn thời gian này, Cẩm di nương cũng liên tiếp đi đến phủ Thừa tướng, năm đó tỷ tỷ của nàng gả cho Bình Bắc hầu, sinh một trai một gái, nữ nhi vừa được phong làm Hồng Lăng quận chúa, nghe nói đã là Tam hoàng tử phi tương lai.

Hồng Lăng quận chúa lớn hơn Tiêu Nhu vài tuổi, không cùng chơi đùa với nhau, nhưng lại quen biết Tiêu Nhu ở Linh Ương Học Viện.

Gần đây phu nhân Bình Bắc hầu mang theo Hồng Lăng quận chúa trở lại kinh thành, ở tại phủ Thừa tướng, Cẩm di nương vì lấy lòng tỷ tỷ của nàng, liền để cho Tiêu Nhu thân cận nhiều hơn cùng Hồng Lăng quận chúa.

Mặc dù hiện tại Cẩm di nương chỉ là di nương, nhưng mà ở phủ trưởng công chúa, có quyền thế, sống những ngày tháng phong quang, cũng không kém chính thất phu nhân nhà khác.

Bởi vậy hai năm này, địa vị mẫu thân của nàng ở phủ Thừa tướng cũng được nâng lên, phu nhân Bình Bắc hầu đối xử với Cẩm di nương cũng đều là vẻ mặt ôn hoà, không giống năm đó khi còn ở trong phủ đối với thứ muội lớn lên xinh đẹp nhìn như thế nào cũng không vừa mắt.

Hôm nay sinh nhật Hồng Lăng quận chúa, Thừa tướng đối với cháu gái sắp trở thành Tam hoàng tử phi đặc biệt yêu thích, bởi vậy mở rộng tiệc rượu ở trong phủ, gia tộc thân thiết với phủ Thừa tướng, cũng được mời.

145. Chương 145: Linh Giả Chí Tôn (5)

Hai năm nay phủ trưởng công chúa cũng bởi vì quan hệ với Cầm di nương nên cùng phủ Thừa tướng đi lại có vẻ gần, tự nhiên là sẽ đi tham gia tiệc rượu mừng sinh nhật.

Hoàng Bắc Nguyệt vốn là không định đi, tuy nhiên gần đây Cầm di nương vì chuyện của Tiêu Trọng Kỳ đặc biệt mượn sức nàng, hơn nữa gần đây lúc rảnh rỗi, liền đi theo nhìn một cái.

Phủ Bình Bắc hầu ở trong triều cũng xem như có chút quyền thế, hơn nữa mẫu phi của tam hoàng tử được sủng ái, phủ Thừa tướng cũng xem như một đại gia tộc trong Nam Dục quốc, cho nên Hồng Lăng quận chúa sinh nhật, quyền quý trong đô đều nể mặt mũi mà đến đây.

Trong hậu viện, các thiếu gia tiểu thư ngắm hoa du hờ, ngâm thi đối câu, các phu nhân tụ cùng một chỗ ngắm hoa ngắm trăng, nhàn thoai việc nhà.

Hoàng Bắc Nguyệt không nhận ra người nào, cùng Đông Lăng ngồi ở trong lương đình uống trà.

Ở một nơi không xa, một đám thiếu gia tiểu thư vây quanh tam hoàng tử cùng Mạnh Hồng Lăng nói chuyện, tam hoàng tử kia lớn lên cũng là anh tuấn tiêu sái, phong độ nhẹ nhàng, Mạnh Hồng Lăng cũng là đôi mắt sáng môi đỏ mọng, cử chỉ hào phóng, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đã toát ra phong tình quyền rũ.

Hai người đứng chung một chỗ thật ra giống như một đôi bích nhân*, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp thành đôi.

*bích nhân: người ngọc, đại khái chỉ là hợp đôi.

Tiêu Vận không gia nhập vào trong đám người này, cùng mấy thứ nữ không được sủng đứng chung một chỗ, không cho là đúng nói: “Thân là nữ nhi dòng chính, thật sự là may mắn trời sinh.”

“Vận tỷ tỷ cũng không khác rồi, mặc dù không phải nữ nhi dòng chính, mọi chuyện cũng đều có thể sánh bằng nữ nhi dòng chính của phủ trưởng công chúa, không giống chúng ta, muốn cái gì cũng không có, thật sự đáng thương.” Không biết vị tiểu thư nào ở đó tiếp một câu.

Tiêu Vận thứ nữ của phủ trưởng công chúa, nhưng mà đãi ngộ khác so với các thứ nữ bình thường, nàng là thiên tài so với những thiếu nữ đồng lứa trong đế đô, ở trong nhà cũng rất được sủng ái, trước đó không lâu còn có thể cùng thế tử phủ An Quốc công đính ước. Đây là điều mà những thứ nữ khác cũng không dám mơ đến.

“Nếu như nương của Vận tỷ tỷ nương được lên chính thất, tỷ tỷ chính là danh chính ngôn thuận trở thành nữ nhi dòng chính.”

“Chỉ tiếc, nếu như Hồng Lăng quận chúa thành tam hoàng tử phi, Cầm di nương trong phủ trưởng công chúa dựa vào một tầng quan hệ này, sợ rằng sẽ được lên làm chính thất đây.”

Ánh mắt Tiêu Vận chợt lóe, đột nhiên lạnh lùng cười: “Không có dễ dàng như vậy!”

Trong lòng nàng đột nhiên hiện lên linh quang, một đá trúng hai nhạ là kế hoạch tốt nhất!

Tiêu Vận chậm rãi đi tới nơi Hồng Lăng quận chúa, nhìn Tiêu Nhu đang cười thật ngọt ngào xinh đẹp đứng ở bên người Hồng Lăng quận chúa, nhíu nhíu mày, đem Tiêu Nhu kéo qua mà nói: “Tứ muội muội, di nương đã dạy ngươi bao nhiêu lần rồi, nữ hài tử ở bên ngoài, đặc biệt là thời điểm có nam tử ở đây thì cười rụt rè một chút, đừng làm cho người khác cảm giác được tiểu thư trong phủ chúng ta chưa được dạy quy củ.”

Lời nói này của Tiêu Vận thanh âm rất thấp, nhưng mà các vị tiểu thư đang đứng gần đều nghe thấy, liếc mắt với nhau một cái, ánh mắt mập mờ không rõ.

Tiêu Nhu như thế nào cũng tính là biểu muội của mình, Hồng Lăng quận chúa nghe được Tiêu Vận nói nàng như vậy, liền trầm mặt nói: “Tiêu Vận tiểu thư, lời người nói là có ý gì?”

Tiêu Vận có chút ngượng ngùng, dù sao chính mình cũng là thiếu nữ chưa lấy chồng, bên cạnh còn có mấy vị thiếu gia của các đại gia tộc đứng, mà tam hoàng tử cũng đang ở đây, ngượng ngùng nói, chỉ là dè dặt thanh âm.

“À, năm đó Cầm di nương còn trẻ không hiểu chuyện, làm sai vài việc, sợ sau này tứ muội muội cũng bước chân theo như vậy, liền thường dạy muội muội phải rụt rè hiểu lễ, không thể vượt qua chừng mực.”

Tiêu Vận đã nói rõ ràng như vậy, mọi người vừa nghe, sao còn có thể không rõ ?

Năm đó phủ Thừa tướng xuất hiện một thứ tiểu thư danh chấn đế đô, bình thường không có danh tiếng gì, nhưng lại ở trong cung yến ngang nhiên câu dẫn phò mã, vừa vặn bị người bắt được, khiến cho thái hậu cùng Hoàng thượng giận dữ.

146. Chương 146: Linh Giả Chí Tôn (6)

Bởi vì là chuyện không có đức hạnh, Thừa tướng coi là vô cùng nhục nhã, trong phủ không chứa được nàng, may mắn là trưởng công chúa hiền lương ôn hoà, để cho phò mã đưa bà vào phủ trưởng công chúa, nâng địa vị lên làm di nương.

Năm đó chuyện này được truyền ồn ào huyền náo trong đế đô, thậm chí Thừa tướng còn cùng nữ nhi này cắt đứt quan hệ, không cho bà tới gần phủ Thừa tướng nữa bước!

Mặc dù hiện tại đã qua rất nhiều năm, tuy nhiên những phu nhân nhàn rỗi nhàn chán trong đế đô thích nhàn thoải bất quá, huống chi Cầm di nương này là người phách lối, từ sau khi trưởng công chúa qua đời, bày ra tư thế đương thế đương gia chủ mẫu một cách nghiêm nhiên.

Nguyên bản chuyện này phạm phải điều khiến nhiều người tức giận vậy mà Cầm di nương sống những ngày tháng như chính thất phu nhân, ra tay hoang phí, mặc kim mang ngân*, chủ mẫu của những phủ khác thấy bà như vậy, đối với một di nương như bà hận nghiêng răng nghiêng lợi, sao có thể không thường xuyên lôi chuyện của bà ra nói?

* mặc kim mang ngân: mặc vàng đeo bạc, chỉ có cuộc sống giàu có thừa thãi vàng bạc.

Chuyện tình năm đó của bà ở bên ngoài không ai nói, nhưng là bí mật mà mọi người đều biết trong lòng mà không nói ra.

Nghe xong Tiêu Vận nói như thế, trên vẻ mặt của một số thiếu gia tiểu thư đều là tương đối đặc sắc, nhìn Tiêu Nhu một cái không nói gì rồi đều tự tránh ra.

Sắc mặt tam hoàng tử cũng có chút không vui, mới vừa rồi Hồng Lăng quận chúa cùng Tiêu Nhu nói nói cười cười, thoạt nhìn quan hệ bình thường cũng không tồi.

147. Chương 147: Linh Giả Chí Tôn (7)

Hạng người gì thì mới có thể cùng hạng người đó ở cùng một chỗ, đó gọi là vật hợp theo loài.

Tam hoàng tử ho nhẹ một tiếng, cũng xoay người tránh đi.

Trong nháy mắt, Hồng Lăng quận chúa được chứng tình phủng nguyệt*, cũng chỉ còn lại có hai tỷ muội Tiêu gia, nàng vừa vội vừa giận, nhưng mà lửa giận này lại không thể phát tác.

* chứng tình phủng nguyệt: sao vây quanh trăng; trong câu này chỉ việc Hồng Lăng quận chúa được ngưỡng mộ mà có người vây xung quanh

Tiêu Vận đề thấp thanh âm nói: “Tứ muội muội, mới vừa rồi muội không nên cười với tam hoàng tử như vậy.”

Trong lời nói có chút ý tứ trách cứ, lập tức khiến ặt Tiêu Nhu đỏ lên: “Nhị tỷ tỷ, ta không có!”

“Người nói không có thì không có đi, chuyện này đừng nói nữa, sau này xuất môn phải nhớ người là khuê nữ chưa chồng, lúc nào cũng phải rụt rè lễ độ.” Tiêu Vận cũng hết sức khoan dung giống như một vị trưởng tỷ thông tri lễ nghĩa.

Tiêu Nhu tức giận đến mức nước mắt đảo quanh hốc mắt, tủi thân nhìn về phía Hồng Lăng quận chúa, “Biểu tỳ, ta...”

“Khóc cái gì? Hôm nay là ngày lành cũng do người khóc mà phá hủy!” Hồng Lăng quận chúa lạnh lùng nói.

Chuyện của Cầm di nương nàng ở trong khuê các cũng nghe người khác nhắc qua, hành động khi còn trẻ không đúng, làm ra chuyện tình đồi phong bại tục như vậy, ngay cả thái hậu cùng Hoàng thượng cũng trách cứ, mất hết thể diện phủ Thừa tướng!

Hai năm nay mặc dù an phận, nhưng rốt cuộc là giang sơn dễ đổi, dạy dỗ nữ nhi cũng là ra một thứ bại hoại!

Nàng lại nghĩ tới ánh mắt vừa rồi của tam hoàng tử, quả thật có mấy lần cũng dừng lại trên người Tiêu Nhu, Tiêu Nhu này quả thật cũng không phải thứ tốt lành gì!

“Hay là sau này muội cố gắng nghe lời của nhị tỷ tỷ muội thật tốt, mẫu thân muội đã đánh mất thể diện phủ Thừa tướng, hiện tại muội lại muốn làm mất mặt phủ trưởng công chúa sao?” Hồng Lăng quận chúa không chút khách khí nói, trừng mắt nhìn Tiêu Nhu vẫn còn đang rơi lệ một cái, tức giận xoay người rời đi.

Tiêu Vận đắc ý cười, thoáng cái làm cho Cầm di nương ở trong phủ Thừa tướng khó làm người, chuyện của năm đó bị người khác nhắc đến, mất hết mặt mũi. Cũng làm cho địa vị của Hồng Lăng quận chúa ở trong lòng tam hoàng tử bị hạ thấp ba phần!

“Nhị tỷ tỷ, sao tỷ có thể nói như vậy? Làm trò trước mặt nhiều người như vậy?” Không có người, Tiêu Nhu cũng thu hồi bộ dáng ôn nhu, lớn tiếng nói.

Một khi sự tình hôm nay bị truyền ra, mẫu thân của nàng lại bị mọi người nghị luận, ngay cả danh tiếng của nàng cũng bị phá hủy!

Tiêu Vận lạnh lùng liếc nàng một cái, cười lạnh, trong giọng nói cũng là mười phần châm chọc.

148. Chương 148: Linh Giả Chí Tôn (8)

“Lời nói của ta không đúng sao? Năm đó mẫu thân của ngươi làm chuyện gì ta không nói trong lòng mọi người cũng là biết rõ ràng, cần gì giấu giếm? Hơn nữa, mới vừa rồi không phải người cũng tận lực cười với tam hoàng tử sao?”

“Ta nào có!” Tiêu Nhu bị chọc trúng chỗ đau, tâm tính của tiểu hài tử không nhịn được tức giận, la to lên: “Từ nhỏ ngươi đã ghen ghét ta lớn lên so với ngươi xinh đẹp hơn! Tính tình cũng tốt hơn so với ngươi, người khác cũng thích ta nên ngươi khắp nơi chửi bới ta!”

Lời này vừa nói ra, các quý nữ phu nhân ở gần cùng các thiếu gia công tử đều quay đầu sang nhìn nàng.

Mặt Tiêu Nhu đỏ lên, Tiêu Vận cười lắc đầu, không nói thêm cái gì với nàng nữa, xoay người bỏ đi.

Thật là ngu ngốc! Hữu dũng vô mưu, cùng một cái đức hạnh với Cầm di nương, chỉ biết ồn ào lớn lối, hiện tại thì mất thể diện chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt ở trong lương đình cười đến thất ruột, có mẫu thể nào tất có nữ như thế, Tuyết di nương cùng Tiêu Vận đều là loại người hay giờ trò đùa giỡn tâm cơ, mà Cầm di nương cùng Tiêu Trọng Kỳ với Tiêu Nhu đều là người hay xúc động dễ giận, chỉ biết làm càn.

Một âm một dương này gặp nhau, tuyệt đối là phần khích vạ phần.

Tiêu Nhu không hiểu tại sao tự nhiên bị chọc giận như vậy, đi tới lương đình nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẻ mặt mỉm cười ngồi ở trong đó liền lại cảm thấy giận dữ.

Nếu như nàng không phải thứ nữ thì ai dám chế nhạo nàng như vậy?

Đông Lăng là một nha đầu cơ trí, nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt rồi vội cười đi tới nói: “Tứ cô nương, tức giận cái gì vậy? Nhị tiểu thư lại ngang ngược rồi, nàng cũng là do một một thôn phụ hương dã*, Tứ cô nương ngàn vạn lần đừng vì những người như vậy mà tức giận, không nên hạ thấp thân phận của mình.”

*Thôn phụ hương dã: phụ nữ quê mùa

Lời này nói ra làm cho trong lòng Tiêu Nhu thoải mái, ấn tượng đối với Hoàng Bắc Nguyệt cũng tốt hơn một chút.

Nàng ngồi xuống, tiếp nhận nước trà mà Đông Lăng đưa tới, sâu kín nói: “Tam tỷ tỷ, người cũng thấy hành động vừa rồi của nhị tỷ đấy, làm bại hoại danh dự của mẫu thân ta, đối với phủ trưởng công chúa có chỗ gì tốt?”

“Thật ra phủ trưởng công chúa thì không sao, chính là muội muội người phải chịu ủy khuất.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười nói.

Đông Lăng lập tức tiếp lời nói: “Tứ cô nương lớn lên so với nhị cô nương còn đẹp hơn, thiên phú võ đạo cũng rất mạnh, Nam Dục quốc chúng ta tôn trọng nhất là võ đạo, thành tựu tương lai của tứ cô nương chắc chắn sẽ không kém hơn so với nhị cô nương, chỉ cần danh tiếng không xấu, hôn sự sau này của nhị cô nương hãy để cho cô nương của chúng ta đi cầu xin ý chỉ của Hoàng thượng, chỉ sợ cũng không kém hơn so với Hồng Lăng quận chúa.”

Trái tim Tiêu Nhu nhảy mạnh, không kém so với Hồng Lăng quận chúa... Nàng cũng có hy vọng làm một vị hoàng tử phi?

“Tam tỷ tỷ, ta sinh ra chỉ là thứ nữ, nào dám nghĩ nhiều như vậy?” Tích cách Tiêu Nhu dễ xúc động, trên mặt đã biểu hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, chỉ là trên miệng vẫn có vài phần khiêm nhường.

“Thứ nữ thì làm sao? Nam Dục quốc này là nơi cường giả vi tôn, tứ muội muội không tin thực lực của chính mình sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói.

Tiêu Nhu nhẹ nhàng mím môi, trong lòng lại âm thầm nghĩ: nếu như năm đó mẫu thân của mình không có làm loại chuyện tình bại hoại đạo đức, dựa vào sự hùng mạnh của phủ Thừa tướng, hơn nữa với thực lực của nàng cho dù sinh ra là thứ nữ, nàng cũng sẽ trở nên nổi bật.

Đông Lăng nhìn thấy trong ánh mắt của nàng đã có vẻ dao động, cùng Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt một cái, Đông Lăng nói: “Tứ cô nương, mới vừa rồi người khóc, trên mặt có chút bẩn rồi, không bằng để nô tỳ đưa người đi rửa mặt đi.”

Những tiểu thư quý tộc đều rất chú trọng bề ngoài của chính mình, vừa nghe trên mặt bị bẩn, lập tức vô cùng lo lắng, vội vàng gạt đầu.

“Tam tỷ tỷ, thứ lỗi muội không tiếp chuyện được.”

“Đi đi.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua Đông Lăng, Đông Lăng tự nhiên hiểu ý, biết nên làm như thế nào.

149. Chương 149: Linh Giả Chí Tôn (9)

Hoàng Bắc Nguyệt cùng thiếu gia tiểu thư các phủ không quen thuộc nên Đông Lăng vừa đi thì ngồi trong lương đình có chút nhàm chán, nàng đứng lên đi dạo xung quanh một lát.

Trong phủ Thừa tướng rất lớn, quy mô không thua gì phủ trưởng công chúa, nhà nhà tầng tầng, vù các vãn song*, núi giả nước chảy, phong cảnh đặc biệt.

* vù là sương, các là lầu các, vãn là mây, song là cửa sổ. câu này không biết edit sao cho hay nên giữ nguyên, ai có ý kiến mời đóng góp^^.

Hoàng Bắc Nguyệt không thích nơi có nhiều người, từ nhỏ nàng đã thích yên tĩnh, nếu có nhiều người thì luôn đi đến chỗ ít người hơn.

Bước chân của nàng giống y như mèo, dù chút động tĩnh nhỏ cũng không gây ra, đi trong chốc lát không biết đến nơi nào, đang muốn quay lại theo đường cũ thì đột nhiên nghe thấy một thanh âm được đè thấp.

“Tề tướng, tam hoàng tử chưa có thành tựu gì, sợ rằng bất lợi đối với đại sự của chúng ta!”

“Tam hoàng tử tính cách mềm yếu, không thể thành đại sự.”

Hoàng Bắc Nguyệt lên lút trốn phía sau một núi giả, nghe được những người này nhỏ giọng nghị luận.

“Hiện giờ còn có biện pháp nào sao? Tam hoàng tử sinh ra cao quý, trừ hấn ra thì gia tộc nào còn có thể so sánh được với Vân hoàng hậu?”

Một thanh âm uy nghiêm vang lên, Hoàng Bắc Nguyệt nghe ra được thanh âm này là của Tề Thừa tướng đương triều, vừa rồi hấn có nói mấy câu cùng Hồng Lăng quận chúa, nàng nhớ kỹ thanh âm này.

“Tề tướng, còn có đại hoàng tử của Nghi phi.”

“Kính vương?” Có người cười lạnh một tiếng, “Hồ lão, ngài đúng là càng già càng hồ đồ, Nghi phi là thân muội muội của An Quốc công, Kính vương cùng An Quốc công cũng là người một phe, An Quốc công là một lão hồ li, cùng hợp tác căn bản là giống như bảo hổ lột da!”

Tề Thừa tướng thở dài nói: “Trong số đông đảo hoàng tử, cũng chỉ có tam hoàng tử còn có thể khiến cho chúng ta ôm một tia hy vọng.”

Hồ lão nói: “Thái tử được dân chúng yêu quý, muốn lật đổ hấn thì bước đầu tiên là phải khiến cho dân chúng thất vọng về hấn!”

“Nhưng chuyện này nào có dễ dàng như vậy?”

“Hừ! Muốn vu oan cho người khác chẳng lẽ lại thiếu cách? Có chuyện gì là không làm được?”

“Được rồi, việc này cần bàn bạc kỹ hơn, ngoài kia còn có nhiều tân khách, chúng ta vẫn nên đi trước.” Tề Thừa tướng nghiêm túc nói.

Tiếng bước chân truyền đến, Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng vọt sang một bên khác của núi giả, giống như một chú mèo nhỏ không để cho bất cứ kẻ nào phát hiện.

Đợi đám người Tề Thừa tướng cách xa, nàng mới chậm rãi đi ra.

Hóa ra Nam Dục quốc nhìn như yên bình mà lại có nhiều tranh đấu gay gắt kín đáo như vậy.

Thái tử Chiến Dã được dân chúng yêu quý như vậy, cả Nam Dục quốc cũng ủng hộ hấn, nhưng mà vẫn có người muốn kéo hấn từ trên địa vị cao xuống.

Kính vương cùng An Quốc công có dính dáng, còn có tam hoàng tử vừa nhìn đã biết là kẻ không làm được đại sự, hai người kia cộng lại cũng kém so với một đầu ngón tay của Chiến Dã!

An Quốc công chọc giận nàng, tự nhiên nàng sẽ không thể để ộng đẹp của hấn trở thành sự thật.

Về phần Tề Thừa tướng này, nuôi dưỡng ra cực phẩm như Cẩm di nương, ép chết Hoàng Bắc Nguyệt, theo lẽ thường nàng cũng sẽ không để cho hấn được như ý nguyện!

Khóe miệng khẽ nhếch một cái, Hoàng Bắc Nguyệt dọc theo đường cũ mà trở lại.

Tiệc rượu này buổi tối còn có nghe diễn, ngắm hoa, bắn pháo, một chút hứng thú Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có, nói thân thể không thoải mái để từ chối rồi mang theo Đông Lăng cáo từ trở về trước.

Trên đường, Đông Lăng nhịn cười nói lại những chuyện hôm nay đã xảy ra trong phủ Thừa tướng.

“Tiểu thư không biết đâu, bình thường tứ tiểu thư bởi vì quan hệ với Cẩm di nương nên ở nhà không coi ai ra gì, lần này cùng Tiêu Vận nháo một trận, mọi người xem thường nàng, đều sẽ không thèm để ý đến nàng đây!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Cẩm di nương gây nên hậu quả xấu nên báo ứng lên thân của Tiêu Nhu thôi.”

“Đúng! Trước kia mẹ con bọn họ cũng không thiếu lần ức hiếp tiểu thư!” Đông Lăng thở hổn hển nói.

150. Chương 150: Linh Giả Chí Tôn (10)

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt biết, lần trước khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt phải quỳ ở từ đường là bởi vì Tiêu Nhu rảnh rỗi không việc gì làm mang người đến gây sự, Hoàng Bắc Nguyệt bị ức hiếp rất thảm mới nói một câu nàng mới là nữ nhi dòng chính của phủ trưởng công chúa, để cho Cẩm di nương biết nên cố ý phạt nàng quỳ gối trước linh vị của trưởng công chúa trong từ đường, điều này đã hại nàng đánh mất tính mạng.

Có một tảng đá lớn như vậy, tự nhiên nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Cẩm di nương cùng Tiêu Nhu.

“Tiểu thư, bây giờ nhất định phải khiến cho Cẩm di nương chịu đau khổ cực điểm!”

“Yên tâm.” Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cười, ngẩng đầu nhìn thấy Tháp Tháp cao vút đến tận mây trong Linh Ương Học Viện, trong lòng khẽ động một cái, sự việc về Linh Tôn còn có thật nhiều chuyện nàng còn chưa biết rõ ràng.

“Đông Lăng, người đi về trước, ta có chút việc.”

“Dạ, tiểu thư, người cẩn thận một chút.” Đông Lăng gật đầu, gần đây Hoàng Bắc Nguyệt thường xuyên đi ra ngoài, đối với thực lực của nàng Đông Lăng đã vô cùng tin tưởng, không còn đối đãi như tiểu thư nhu nhược trước kia nữa.

Sau khi cùng Đông Lăng chia ra, Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra áo choàng màu đen phủ lên người, thân ảnh nhanh chóng ẩn vào trong bóng tối.

“Người đi trêu chọc Linh Tôn coi chừng khó giữ được cái mạng nhỏ này!” Yểm lưỡi biếng cảnh cáo nàng.

“Người sợ?”

“Bản thể ta không có khả năng sợ hãi! Tuy nhiên người là vật chứa phong ấn ta, người chết ta cũng sẽ chết theo thôi.”

“Hừ, yên tâm, mạng ta rất lớn!” Sau khi nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt không dự định tiếp tục quan tâm Yểm, bay nhanh xuyên qua đêm tối, đi tới bên ngoài Linh Ương Học Viện.

Nơi này là bên ngoài học viện lớn nhất đế quốc, dọc theo trên đường có treo đèn lồng, ngọn đèn rực rỡ, tòa tháp khí thế to lớn trong bóng đêm, nguyên khí lưu động mơ hồ tạo ra sức uy hiếp mạnh mẽ.

Nếu như xông vào lập tức sẽ kinh động đến các trưởng lão trong học viện, không ổn.

Mấy ngày nay ở trong học viện, nàng cũng dần dần biết rõ ràng một sự tình.

Trong Thất Tháp kia bởi vì có Linh Tôn bảo vệ, còn có trứng phạt chi hỏa uy lực vô cùng trong truyền thuyết nên những người có thực lực cường đại cũng không dám xông vào.

Cho nên nói cả Linh Ương Học Viện, chỗ phòng vệ yếu nhất chính là Thất Tháp!

Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ đến phía sau Thất Tháp, diện tích trong Thất Tháp có rừng cây vô cùng rộng lớn tạo thành những bức tường, bởi vậy có thể đi vào từ sau núi.

Tuy nhiên nơi này cũng nguy hiểm không kém gì Mê Vụ Sâm Lâm, nghe nói ở đây cũng có linh thú vô cùng lợi hại hui tới, còn có các loại thực vật có độc cùng tràn ngập tính công kích, bởi vậy nên ít có người dám đến gần.

Có siêu cường uy áp của Bàng Linh Huyền Diệu, tự nhiên sẽ không có linh thú nào không sợ chết đến khiêu khích, dựa vào năng lực hoạt động trong bóng đêm của nàng, sau nửa giờ đã đến phía dưới tòa tháp thứ bảy.

Từ xa xa nhìn tòa tháp thứ bảy cao vút trong mây, nhưng nhìn gần như vậy thì cảm thấy thật rộng lớn, dưới chân tháp còn có một chỗ đất trống rộng như vậy cảm giác như tháp đột ngột từ mặt đất mọc lên, ngẩng đầu nhìn không thấy đỉnh tháp.

Có thể thấy lúc trước Linh Tôn xoay quanh tòa tháp này như vậy khổng lồ biết bao nhiêu.

Nàng lượn quanh tòa tháp thứ bảy một vòng cũng không phát hiện cửa vào, dường như tòa tháp này hoàn toàn bị phong bế.

Chẳng lẽ phải trực tiếp bay lên đi? Nàng nhớ kỹ, phía trên tòa tháp thứ bảy này có cửa sổ, cũng không biết cửa sổ có các loại nguyên khí cấm chế hay gì đó không?.

Lên trên xem một chút vậy!

“Bằng!” Tháp giọng gọi một tiếng, độ ẩm của không khí bốn phía chợt hạ thấp, thủy sắc trong suốt chợt lóe, thân thể to lớn của Bằng Linh Huyền Điều xuất hiện .

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên trên lưng nó, tháp giọng nói: “Chậm rãi bay vòng quanh tháp.”

151. Chương 151: Trừng Phạt Chi Hỏa (1)

Bằng Linh Huyền Điều nghe vậy lập tức vỗ cánh bay vút lên trời cao, tạo ra một trận gió làm các nhánh cây xung quanh khẽ lay động.

Nó bay vòng quanh tòa tháp lớn rồi chậm rãi lên cao, sau khi bay quanh một vòng thì phát hiện có một cánh cửa sổ được mở ra. Bên trên cánh cửa có nguyên khí lưu động, điều này chứng tỏ lúc này ở trên này có cấm chế nguyên khí nhưng mà bị cái gì đó phá hủy.

Nàng nhẹ nhàng nhảy lên, nắm lấy song cửa sổ, nhanh chóng vươn người dò xét bên trong. Ngay khi nàng vừa mới nghiêng người vào, một trận kinh phong sắc bén đột nhiên đập thẳng vào mặt.

Hoàng Bắc Nguyệt phản ứng linh hoạt cỡ nào chứ ? Thân thể ngã ra sau, nhanh nhẹn nhảy lên trên lưng Bằng Linh Huyền Điều, cùng lúc đó, Bằng Linh Huyền Điều cũng há miệng bắn một thanh băng tiễn vào trong.

Nhưng băng tiễn vừa mới bắn vào thì một luồng hỏa diễm màu tím nóng rực vừa sắc bén, lại vừa hung mãnh cũng vừa lúc phun ra, Bằng Linh Huyền Điều thấy vậy vội vỗ cặp băng dực bay nhanh về phía trước.

Mà luồng hỏa diễm màu tím kia phun ra ở dưới lòng bàn chân, ở trong bóng đêm chợt lóe rồi nhanh chóng biến mất!

“ Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân !” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

Một thân ảnh thiếu niên lãnh khốc xuất hiện trên song cửa sổ, y bào màu đen bay lên, trong tay hắn còn cầm một thanh bảo kiếm đang được thiêu đốt bởi ngọn lửa tím. Hắn lạnh lùng ngược mắt, khi nhìn thấy nàng cũng có chút kinh ngạc.

“Hí Thiên các hạ.” Hắn lạnh lùng mở miệng, trong thanh âm không có chút gợn sóng.

“Thái tử điện hạ.”

Bằng Linh Huyền Điều chậm rãi hạ xuống, mà nàng đứng ở trên lưng nó cũng ngang hàng với thái tử Chiến Dã đứng bên song cửa sổ.

Ánh mắt của hai người gặp nhau trong đêm đen, liền hiểu ý đồ của đối phương đến đây.

Linh Tôn xuất hiện, chuyện này sẽ khiến cho rất nhiều người tò mò quan tâm.

Thần thú trong truyền thuyết là bộ dáng gì, tin rằng tất cả mọi người đều muốn nhìn một lần.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua cấm chế nguyên khí trôi nổi trên song cửa sổ. Vừa rồi nàng đã thấy kỳ quái tại sao cánh cửa sổ này lại được mở ra, hoá ra là có người đến trước nàng.

Trong luồng nguyên khí còn sót lại mơ hồ có chứa thuộc tính hỏa, xem ra nguyên khí thuộc tính hỏa dễ dàng phá vỡ cấm chế hơn.

“ Nếu đã đến, chắc thái tử điện hạ sẽ không để ta không công trở về chứ ?” Hoàng Bắc Nguyệt ôm hai tay, khẩu khí không mặn không nhạt.

Thái tử Chiến Dã có chút hiểu lầm với nàng, nàng cũng không định giải thích. Con người nàng vốn không thích nói nhiều, làm chuyện gì cũng thích dùng hành động để thể hiện hơn.

Chiến Dã liếc nhìn nàng một cái, biết là không thể ngăn cản nàng tiến vào trong tòa tháp này, nếu hai siêu cấp Linh thú đánh nhau ở chỗ này, khẳng định sẽ tạo ra oanh động không nhỏ.

Hắn không nói cái gì, xoay người nhảy vào trong tháp, xem ra là ngầm đồng ý.

Hoàng Bắc Nguyệt kéo vành đầu bông xuống thấp, cũng nhảy theo, để Băng Linh Huyền Diệu thu nhỏ cùng đi vào.

Trong tháp một mảnh đen kịt, Hoàng Bắc Nguyệt lấy đá phát quang từ trong nạp giới ra rồi nhìn về phía Chiến Dã, thấy hắn trực tiếp dùng ngọn tử hỏa của Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân làm ra một cây đuốc nhỏ.

Nàng không khỏi nhìn lại đá phát quang của mình, so với ngọn tử hỏa kia, đá phát quang phát ra ánh sáng thật yếu ớt.

Nếu Băng Linh Huyền Diệu cũng có thể thấp sáng thì tốt rồi.

Có ánh sáng, không gian rộng rãi trong tháp chậm rãi trở nên rõ ràng hơn, bày ra ở trước mặt bọn họ.

Trên vách tường bốn phía có vô số ô vuông nhỏ dùng cấm chế khoá lại, bên trong hẳn là một ít điển tịch trân quý và tư liệu.

Không biết trong Thất Tháp có tư liệu ghi lại chuyện liên quan đến Vạn Thú Vô Cương không nhỉ? Nàng âm thầm hạ quyết tâm, lần sau mình phải lên trở lại một lần, xem xét tỉ mỉ những điển tịch này một chút, cho dù chỉ là một chút dấu vết cũng được.

152. Chương 152: Trừng Phạt Chi Hỏa (2)

Cả tòa tháp này, trừ mấy ô vuông nhỏ ra thì toàn bộ đều trống rỗng, cái gì cũng không có. Đã vậy phía khung đỉnh còn rất cao khiến người ta cảm thấy một luồng áp lực vô hình.

Giờ đá phát quang lên, nàng phát hiện trên vách tường và nóc nhà được điêu khắc rất nhiều hình thù kỳ quái, bọn họ nhìn mà không hiểu bức hình nào cả.

Không khí nặng nề bao trùm mỗi một góc nhỏ trong tòa tháp, làm cho tâm tình người ta cũng bất tri bất giác trở nên trầm trọng hơn.

Thân ảnh màu đen ở phía xa được quang sáng từ ngọn tử hỏa làm hiện lên cảm giác không chân thật, khuôn mặt thiếu niên lạnh lùng dưới ánh lửa có một loại khí chất lạnh nhạt, cực tuyệt người khác từ ngàn dặm.

Hắn nhìn tình cảnh trong tháp, mím môi rồi nâng ngọn đuốc chậm rãi đi về phía cầu thang.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng đi theo.

Không gian trong tháp vô cùng lớn, thang lầu lại dùng hình thức xoay tròn như vỏ ốc, cho nên khi từ tay vịn nhìn xuống chỉ thấy một mảng tối đen. Màu đen dày đặc, cảm giác dù ánh sáng có chói mắt đến mức nào cũng không thể thấp sáng được.

Cứ nghĩ đến việc Linh Tôn có thể đang sống ở dưới, bọn họ không khỏi nâng cao tinh thần.

Hai vị Cửu Tinh triệu hoán sư, lại có thêm Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân và Băng Linh Huyền Diệu nhưng vẫn phải cẩn thận từng tí, bởi vì họ không biết thực lực Linh Tôn rốt cục đã đạt tới trình độ gì rồi. Chỉ cần có chút không cẩn thận thôi cũng có thể đánh mất cái mạng nhỏ này a.

“Hí Thiên các hạ.” Đột nhiên Chiến Dã dừng lại, quay đầu, từ ánh sáng yếu ớt của ngọn lửa màu tím, nhìn con người thần bí phía dưới áo choàng.

“Sao vậy?” Chiến Dã đột nhiên dừng lại làm Hoàng Bắc Nguyệt tưởng hắn phát hiện được cái gì trọng yếu, kết quả nhìn thấy sắc mặt bình thản của hắn thì nàng không khỏi có chút thất vọng.

“ Người biết rõ bao nhiêu về Linh Tôn ?” Thanh âm bình thản, giống như là hỏi tin tức giữa các đồng đội bình thường vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không giấu diếm, lúc này càng có nhiều tin tức thì càng có lợi cho bọn họ.

“ Ta chỉ biết nó là Thần thú, đã luyện hóa được Trùng phạt chi hỏa ở trong Thất Tháp, thực lực vô cùng khủng bố, hai chúng ta có siêu cấp Linh thú cộng lại cũng chưa chắc đánh thắng được nó.”

Chiến Dã khẽ gật đầu, khi nghe được nàng nói luyện hóa Trùng phạt chi hỏa, hai mắt hắn có quang mang chợt loé.

Trùng phạt chi hỏa là một loại tồn tại chí cao vô thượng của Linh Ương Học Viện. Nó bị niêm phong ở tận cùng của tòa Thất Tháp, người nào phạm sai lầm thật lớn sẽ bị đưa xuống đó nhận khảo nghiệm của Trùng phạt chi hỏa.

Ngày đó Tiết Triệt chỉ chịu không đến 1% uy lực của Trùng phạt chi hỏa mà thôi, nếu không bằng tu vi của hắn đã sớm chết từ lâu rồi !

Trùng phạt chi hỏa rất cường đại, không phải thứ mà người bình thường có thể tưởng tượng được. Có người từng đồn đãi, nói đế đô của Nam Dực quốc – thành Lâm Hoài là tòa thành thị bất khả xâm phạm trên Tọa Nhĩ Tháp đại lục chính là do có sự tồn tại của Trùng phạt chi hỏa.

Nếu như gặp quốc biến, chỉ cần không phải sức mạnh của thiên địa thì Trùng phạt chi hỏa chính là thứ vũ khí mạnh mẽ nhất !

Vậy mà Linh Tôn lại có năng lực luyện hóa Trùng phạt chi hỏa, đến tột cùng nó là Thần thú cấp bậc gì a ?

“ Thái tử điện hạ, vì sao Linh Tôn lại trở thành Thần thú bảo hộ của Linh Ương Học Viện ?”

“ Nguyên nhân cụ thể không ai biết, ta chỉ biết mười hai năm trước nó đột nhiên xuất hiện ở trong Thất Tháp. Nó cường đại nên không ai dám làm trái ý nó, vì vậy cứ như thế, Thương Hà viện trưởng liền ngầm đồng ý cho Linh Tôn ở lại trong Thất Tháp này.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi cau mày nhưng bởi vì có đầu bóng đen che lại nên Chiến Dã cũng không nhìn thấy.

Trong lòng nàng xuất hiện một ý nghĩ kì lạ, mười hai năm trước ư ? Năm nay Hoàng Bắc Nguyệt cũng vừa tròn mười hai tuổi, trong thân thể lại phong ấn một Linh thú tên Yểm vô cùng cường đại lại không rõ nguồn gốc này.

153. Chương 153: Trùng Phạt Chi Hỏa (3)

Nàng nhớ lúc Linh Tôn sắp đi đường như có điều suy nghĩ gì đó nên đã thoáng nhìn nàng một cái.

Tất cả những thứ này có liên hệ gì với nàng không ?

Trong lúc thất thần, Chiến Dã đang đi trước mặt bỗng nhiên quát lên một tiếng: “Cẩn thận !”

Sau đó “sưu” một tiếng, một con rắn toàn thân đỏ sẫm đã bị chủ thủ ghim lên tường.

Con rắn đỏ không ngừng mà giãy dụa, xà tín (lưỡi rắn) phun ra nuốt vào liên tục, hung hăng dị thường, giống như có thể tùy thời công kích đối phương vậy.

” Thôn Thiên Hồng Mãng ? ” Chiến Dã liếc mắt nhìn đầu tiểu xà, sắc mặt khẽ biến.

Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, nhìn con rắn chỉ to bằng ngón tay, không khỏi bật cười: ” Nhỏ xíu như vậy bày đặt lấy cái tên thôn thiên (nuốt trời)...”

” Đây là ấu xà (rắn con) của Thôn Thiên Hồng Mãng, hẳn là mới phá trứng mà ra. Bọn chúng mấy trăm năm mới sinh ra hai quả trứng, một con mạnh, một con yếu, cái này hẳn là con yếu kia. Người cẩn thận một chút, con mạnh ắt hẳn chỉ ở gần đây thôi.”

Thôn Thiên Hồng Mãng cả người đỏ sẫm quỷ dị, vừa nhìn đã biết độc tính rất mạnh, Luyện được sư chắc sẽ thích thứ này.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ ngợi một lát rồi giơ tay chém đầu rần xuống, tiểu Thôn Thiên Hồng Mãng chỉ kịp giật giật mấy cái rồi chết đi.

” Dừng dừng tay động vào.” Chiến Dã trầm giọng nhắc nhở. Thứ này hẳn không có hứng thú, chỉ có Luyện được sư mới cần đến thi thể của Linh thú, chẳng lẽ Hí Thiên cũng quen biết Luyện được sư nào hay sao ?

Quả thật là sâu không lường được a.

Hoàng Bắc Nguyệt đương nhiên sẽ không dùng tay chạm vào loại độc vật này. Nàng bảo Băng Linh Huyền Điều đóng băng ấu xà lại, sau đó bỏ vào trong nạp giới.

Trong nạp giới thời gian là bất động nên không sợ băng tan.

” Thôn Thiên Hồng Mãng là Linh thú đẳng cấp gì ?” Nàng đối với đẳng cấp Linh thú của thế giới này vẫn còn chưa hiểu rõ lắm. Dù sao trước kia Hoàng Bắc Nguyệt bị cấm túc, đối với chuyện bên ngoài cũng không biết nhiều lắm.

Chiến Dã có chút quái dị nhìn nàng. Một cường giả Cửu Tinh Triệu hoán sư cư nhiên lại không biết cấp bậc của Thôn Thiên Hồng Mãng là gì ?

Hình như nàng không rõ ràng lắm về sự tình trên Tập Nhĩ Tháp đại lục, lẽ nào nàng tới từ đại lục khác ?

Nếu như là cường giả đến từ ngoại giới thì mọi chuyện dễ lý giải rồi.

Chiến Dã vừa đi vừa dùng thanh âm trầm thấp từ từ nói: ” Thôn Thiên Hồng Mãng là siêu cấp Linh thú, sau khi trưởng thành cũng có cơ hội tiến hóa thành Thần thú. Nhưng phụ cận nơi này có lẽ không có Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành đâu. “

” Vì sao ?” Có ấu xà ở đây, Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành phải ở bên cạnh thủ hộ mới đúng chứ.

” Hai con Thần thú không có khả năng đồng thời ở cùng một chỗ, như người ta hay nói một núi không thể chứa hai hổ vậy đó.” Chiến Dã dừng một chút: ” Huống hồ trứng của Thôn Thiên Hồng Mãng phải ấp mười năm mới có thể ra đời. Hai quả trứng này hẳn là bị Linh Tôn mang về từ nơi khác.”

” Thì ra là thế.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu. Linh Tôn này cũng thật là, đem trứng Thôn Thiên Hồng Mãng về làm gì không biết ? Hẳn đã là Thần thú rồi, không lẽ còn muốn bồi dưỡng thêm một con Thần thú nữa hay sao ?

Một núi không thể chứa hai hổ, thế giới của Thần thú quả nhiên rất là bá đạo a !

Hai người men theo cầu thang từ từ đi xuống, bốn phía vẫn tối đen như mực, từ trên này nhìn xuống vẫn giống như một mảnh hắc ám vĩnh cửu, giống như mãi mãi không có đường ra vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng tính toán, đại khái bọn họ cũng đã chạm tới đáy của Thất Tháp rồi, thậm chí còn xuống sâu hơn nữa.

Vậy mà hiện tại vẫn chưa tìm thấy vị trí của Linh Tôn, ngay cả một chút uy áp của Thần thú cũng không có.

154. Chương 154: Trừng Phạt Chi Hỏa (4)

hông biết còn phải đi bao xa nữa ?

Nàng lẳng lẳng nhìn bóng lưng Chiến Dã đi ở phía trước. Y phục màu đen giống như muốn hòa vào bóng tối vô biên, chỉ có một chút ánh sáng của tử hỏa mơ hồ chiếu rọi, làm cho người khác có cảm giác không chân thật.

Nàng nhớ tới những lời mà Thừa tướng cùng An quốc công trao đổi ở phủ Thừa tướng, bọn họ đều muốn kéo hẳn ra khỏi ngôi vị Thái tử a.

Một thiếu niên mười sáu tuổi, nếu tại thời đại kia của nàng thì hẳn là đang hưởng thụ cuộc sống không buồn không lo trong trường học, còn hẳn thì phải đối mặt những âm mưu đầu đá, luôn phải chịu cảnh người lừa ta gạt.

Hoàng Bắc Nguyệt than khẽ một tiếng. Nàng bỗng nhiên muốn nói cho hắn biết, thực ra ngày đó nàng đi chung với Tiết Triệt bất quá chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, nhưng không chờ nàng mở miệng, bước chân của Chiến Dã liền bỗng nhiên dừng lại.

Nàng tưởng xảy ra chuyện gì nên lập tức toàn thân căng cứng, nhưng khi vừa ngưng thần nhìn lại Chiến Dã đã lui về phía sau một bước, ngẩng đầu nhìn mảnh hắc ám vô tận.

Nàng cũng vội nhìn kĩ lại, một bức tường đen nhánh theo ánh lửa hiện ra trước mắt.

Hết đường ?

Hoàn toàn không có khả năng a !

” Đây chắc hẳn là một cánh cửa đá.” Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm làm sát thủ cùng đạo bảo (trộm bảo vật), Hoàng Bắc Nguyệt sớm đã quen thuộc các loại cơ quan bí quyết nên chỉ thoáng liếc mắt liền nhìn ra.

Nàng nói xong cũng bước lên một bước, bàn tay vươn ra từ dưới đầu bóng đen, sờ sờ trên tường đá mấy lần, cuối cùng cũng tìm được một chỗ lõm xuống. Nàng đưa tay vào tìm kiếm thì thấy một cái thiết hoàn (vòng sắt) nặng nề.

Nàng hít sâu một hơi, dùng sức kéo thiết hoàn ra ngoài.

Kết....

Một trận thanh âm nặng nề vang lên, cửa đá nặng nề liền chậm rãi mở ra.

Chiến Dã có chút kinh ngạc nhìn nàng, âm thầm lấy làm lạ. Mấy thứ như cơ quan này hắn cũng biết một chút, bất quá cũng không có thành thạo như nàng, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra vị trí của cơ quan.

Hí Thiên này nếu theo phe mình là tốt rồi, thật đáng tiếc...

Theo vách tường mở ra, một cỗ sóng nhiệt nóng rực phả vào mặt hai người. Bên trong chậm rãi lộ ra một mảnh lửa đỏ rực.

Hoàng Bắc Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn ánh lửa chập chờn trên vách tường.

Nơi này quả thực là một cái luyện ngục hỏa hải a !

Nàng vội kéo áo khoác, cố gắng ngăn chặn cỗ sóng nhiệt kia. Nàng nhìn về phía Chiến Dã, phát hiện hắn cũng không tốt hơn mình bao nhiêu.

Chỉ mới đứng ngoài cửa đã bị hành hạ như vậy, đi vào sâu hơn thì sao đây ?

” Bắn.” Hoàng Bắc Nguyệt hô nhỏ một tiếng. Đáng sợ thì thế nào, có đáng sợ hơn nữa thì nàng cũng sẽ xông vào, nếu như bây giờ bỏ đi chẳng phải uổng phí lắm ư ?

Nàng thích khiêu chiến, càng nguy hiểm thì nàng càng hưng phấn !

Thân thể to lớn của Băng Linh Huyền Diệu từ phía trên bay xuống, nó và cái cửa đá đều khổng lồ như nhau.

Cực hàn chi khí tản ra bốn phía, cỗ sóng nhiệt cũng giảm bớt một phần.

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, xoay người nói với Chiến Dã: ” Lên đây đi. “

Đã hợp tác với nhau thì trợ giúp lẫn nhau một chút cũng là lẽ thường tình, huống hồ lúc trước hắn cũng giúp nàng không ít lần.

Chiến Dã ngần ra, cũng không do dự lập tức nhảy lên. Cực hàn chi khí mãnh liệt trên lưng của Băng Linh Huyền Diệu thoáng cái đã làm tay hắn đông cứng.

” Cẩn thận một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt nhỏ giọng nhắc nhở.

Chiến Dã gật đầu, Băng Linh Huyền Diệu liền mở rộng bang dục, từ cửa đá khổng lồ phi đi vào bên trong.

Biển lửa vô biên, đập vào mắt đều là lửa cháy hừng hực, không gian trong cửa đá rộng đến mức khó tin.

155. Chương 155: Trùng Phạt Chi Hỏa (5)

Biển lửa vô biên, đập vào mắt đều là lửa cháy hừng hực, không gian trong cửa đá rộng đến mức khó tin. Hoàng Bắc Nguyệt cảm giác chỉ cần liếc mắt nhìn một cái thì máu tươi trong thân thể cũng sẽ theo đó mà sôi trào.

” Đây là Trùng phạt chi hỏa ư ?” Hoàng Bắc Nguyệt đã bị tình cảnh trước mắt làm rung động mãnh liệt. Bản thân nàng giống như rơi vào một thế giới khác, liệt hỏa vô tận chính là tồn tại duy nhất trong thế giới này.

” Không.” Chiến Dã khẽ lắc đầu: ” Trùng phạt chi hỏa ở sâu hơn nữa, những thứ này chẳng qua chỉ là tầm bình phong bên ngoài mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng kinh hãi, lực lượng của những ngọn lửa này phi thường cường đại. Nàng có thể cảm giác được Băng Linh Huyền Diệu phải rất cố sức mới có thể bay trên biển lửa này.

So với đám liệt diễm cuộn cuộn này, Băng Linh Huyền Diệu cực lớn lại trở nên nhỏ bé như giun dế, chỉ là một điểm nhỏ trong biển lửa mà thôi.

Phùng phục...

Một ngọn lửa thật lớn đột nhiên sôi trào bên dưới bọn hắn, Băng Linh Huyền Diệu vội đập cánh bay lên cao, miễn cưỡng né một ít hỏa diễm cự lãng (sóng lửa).

Nhưng vẫn có mấy điểm hỏa tinh (đốm lửa) tóe lên, lưu lại trên thân thể tuyết trắng của Băng Linh Huyền Diệu một vài vết cháy xém.

” Băng, bay cao hơn một chút đi.” Không gian phía trên phi thường rộng rãi, chỉ là hắc ám vô biên làm người ta có chút lạnh lẽo.

Bất quá như thế vẫn tốt hơn bị hỏa diễm đốt thành chim quay.

Băng Linh Huyền Diệu nghe lệnh, lập tức bay lên cao hơn.

Đôi con ngươi đen nhánh của Chiến Dã quét vài vòng trên biển lửa. Chung quanh hoàn toàn không có uy áp cường đại gì, như vậy có thể khiến người ta cảm thấy thoáng yên tâm một chút.

Hỏa diễm phía dưới thỉnh thoảng lại tuôn trào, nhưng có kinh nghiệm lần trước nên Băng Linh Huyền Diệu có thể dễ dàng né tránh.

” Hoàng Bắc Nguyệt, đừng đi về trước nữa.” Thanh âm của Yểm đột nhiên vang lên trong lòng, mang theo hương vị cảnh cáo.

” Người cảm giác được gì sao ?” Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày. Nàng căn bản không muốn lùi bước, trong tự điển của nàng không có hai chữ “sợ hãi”.

” Linh Tôn thì ở phía trước đó.” Yểm trầm giọng nói: ” Hắn hiện tại đang ngủ say cho nên không có phát hiện các người, bất quá khi Thần thú ngủ say rất ghét bị quấy rối, cơn giận của hắn, các người không chịu nổi đâu.”

” Ngủ say ? Là sao ?”

Yểm hừ một tiếng: ” Có nghĩa là bây giờ hắn đang trong một giai đoạn đột phá nào đó. Các người quấy rầy hắn đột phá, hắn sẽ bỏ qua cho các người sao ? E là dù có chạy đến chân trời góc biển thì hắn cũng sẽ đuổi theo giết chết hai tên Cửu Tinh Triệu hoán sư nho nhỏ các người. “

Cửu Tinh Triệu hoán sư nho nhỏ...

Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi. Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, Cửu Tinh Triệu hoán sư đã coi như là cường giả chí cao vô thượng, đến nay rất ít khi nghe nói có ai có thể vượt qua Cửu Tinh Triệu hoán sư a.

Nhưng trong miệng của Yểm, Cửu Tinh Triệu hoán sư lại trở thành thứ “nho nhỏ” ?

Cái tên này không phải quá tự đại đó chứ ?

Bất quá, Linh thú đang đột phá nếu bị quấy rầy quả thực sẽ phi thường tức giận. Đối lại là nàng, nếu đang đột phá lại bị người ta quấy nhiễu làm cho thất bại, khẳng định nàng cũng sẽ truy sát người đó không thôi !

Cho nên khi nghe Yểm nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt đã quay đầu nói với Chiến Dã: ” Linh Tôn đang ngủ say cách đây không xa, nếu quấy rầy hẳn sợ rằng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Tốt nhất cứ nói trước cho hẳn biết, còn có đi hay không là chuyện của hẳn, nàng không thể cảm tánh mạng người khác đùa giỡn được.

Chiến Dã khẽ cau mày, đang định mở miệng nói chuyện thì biển lửa bên dưới bỗng nhiên truyền đến một trận chấn động lớn. Tiếp đó, một trận phản nộ rít gào cũng từ xa xa truyền đến.

156. Chương 156: Trừng Phạt Chi Hỏa (6)

Trong nháy mắt biển lửa cuộn cuộn dâng lên! Hơi nóng ngập trời liên tục bốc lên cao, thẳng hướng đến chỗ cao nhất trong bóng tối, nhất thời những thứ ẩn giấu trong bóng đêm đều được chiếu sáng!

Từng con Lam Biên Bức* đang treo ngược hiện ra, trong bóng đêm tất cả bọn chúng đều nhắm mắt lại, nhưng khi hỏa diễm bốc lên đó, độ ẩm nóng rực cùng ánh sáng chói mắt lập tức khiến chúng đồng loạt mở mắt!

*lam biên bức: dơi xanh

Từng đôi mắt lóe ra lam quang làm cho người ta hết sức sợ hãi!

Mỗi một con Lam Biên Bức lớn nhỏ đều có thể so với một con đà điểu, khi mở cánh ra nhìn càng to lớn!

Lam Biên Bức là linh thú thập giai, rất thích hút máu tươi, tính tình hung tàn, người hay thú hễ bị bọn chúng bắt được thì đều chết rất bí thảm!

Ở trong Mê Vụ Sâm Lâm, bọn chúng là một tộc loại hoành hành ngang ngược! Bởi vì bình thường bọn chúng đều xuất hiện thành đàn cho nên dù linh thú lực công kích vô cùng cường đại, cấp bậc vô cùng cao không cần thận một chút cũng sẽ bị thua trên tay bọn chúng!

Linh thú thập giai, ở trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt cùng Chiến Dã chẳng qua là giống như tiểu hài tử, không đủ để gây sợ hãi.

Nhưng mà Lam Biên Bức tại nơi này số lượng thật sự rất nhiều, lúc nhúc đậu ở phía trên, từng đôi trông mắt màu lam chỉ nhìn thôi cũng khiến da đầu tê dại.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt lộp bộp một tiếng, lông tơ trên người cũng dựng thẳng đứng lên.

Sóng nhiệt quay cuồng xa xa, tình cảnh chỗ gần nơi Lam Biên Bức tụ tập thành đàn đột nhiên trở nên vạn phần nguy hiểm!

“Lui đi.” Chiến Dã thấp giọng nói một tiếng, không dám chậm trễ, lập tức triệu hồi Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ra.

Hoàng Bắc Nguyệt gạt đầu, bị quấy thời kì đột phá, Linh Tôn đã tỉnh giấc, Linh Tôn dưới cơn thịnh nộ này sẽ không chịu để yên như vậy, bọn họ không biết sâu cạn, tùy tiện đi trên chọc cũng sẽ không có trái cây tốt mà ăn.

Huống chi, những Lam Biên Bức cũng làm cho người ta rất đau đầu!

Trong nháy mắt hai người khổng chế linh thú của chính mình nhanh chóng bay trở về đường cũ.

Nhưng mà rõ ràng quay lại so với lúc tối khó khăn hơn nhiều!

Lúc tối biển lửa vẫn còn vô cùng yên tĩnh, phía trên cũng không Lam Biên Bức tụ tập thành đàn như vậy.

Hiện tại thân hình bọn họ mới vừa động, lam quang trong mắt đám Lam Biên Bức này sâu kín lóe lên, sau đó thanh âm vỗ cánh hỗn độn vang lên, vô số Lam Biên Bức từ phía trên bay xuống.

Hai người còn sống ở trước mắt, mùi vị máu tươi tràn ngập hấp dẫn như vậy, trong nháy mắt những Lam Biên Bức càng thêm hăng máu, điên cuồng đuổi theo phía sau bọn họ!

Cũng bởi vì Linh Tôn tức giận mà trên mặt biển lửa từng cơn sóng gió động trời cuộn cuộn dâng lên!

Chiến Dã xoay người, lập tức trong tay xuất hiện một thanh bảo kiếm lóe ra tử quang, kiếm khí ngưng tụ vung về phía sau, phóng ra một trận liệt hỏa màu tím trong nháy mắt thiêu chết một đám lớn Lam Biên Bức!

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm than một tiếng tốt, nhưng mà dường như cùng một lúc nàng phải thấp giọng mắng một tiếng!

Một đám Lam Biên Bức chết cháy thì càng có nhiều Lam Biên Bức khác đuổi theo!

Số lượng nhiều như vậy, nếu như khổ đấu cùng bọn chúng tất phải hao phí lượng nguyên khí rất nhiều, nếu như còn chưa đến được cửa mà bị Linh Tôn đuổi theo thì bọn họ thật xui xẻo.

“Mặc kệ bọn chúng, mau tiến lên phía trước!” Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, thúc giục Băng Linh Huyền Diệu nhanh chóng bay lên phía trước.

Chiến Dã hiểu ý, cũng không ham chiến, bảo kiếm quét về sau một cái, sau khi một đám Lam Biên Bức chết cháy liền không quay đầu mà chạy đi.

Bình thường tốc độ của bọn ở trong mắt cao thủ tuyệt đối là đạt đến cảnh giới nhanh tới mức khó tin, nhưng mà ở thời khắc sinh tử tồn vong này lại cảm thấy chậm đến khó tin!

157. Chương 157: Trừng Phạt Chi Hỏa (7)

Nhiều năm qua Hoàng Bắc Nguyệt vào sinh ra tử, trải qua vô số nguy hiểm, đã sớm luyện thành định lực dù thế nào mặt cũng không đổi sắc, mặc kệ hung hiểm cỡ nào, cũng có thể bảo trì ý nghĩ tỉnh táo.

Thạch môn khi đi vào đã mơ hồ trong tầm mắt, trong lòng vui vẻ, còn chưa kịp thở phào một hơi, đột nhiên phía trước hỏa diễm nhảy lên, ùn ùn kéo đến.

Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt đại biến, lập tức khống chế Băng Linh Huyền Diệu hướng một phương hướng khác bay đi, năng lực ứng biến của Chiến Dã cũng vô cùng nhanh mà người thường không thể so sánh bằng, cùng nàng chia một trái một phải mà chạy.

Nếu như hai người hướng cùng một phương hướng để chạy, khi Linh Tôn đuổi theo tất nhiên cả hai đều sẽ gặp nạn.

Nhưng nếu như tách ra thì sẽ có một người được an toàn!

Biết được ý nghĩ của Chiến Dã nên trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt có chút ám áp, nếu như lúc kẻ vai chiến đấu có một chiến hữu như vậy, nàng nguyện ý đem phía sau lưng mà giao cho đối phương!

Trong nháy mắt tách ra, kiếm của Chiến Dã đã tạo ra một trận tử diễm thật lớn, hướng đến phía tường lửa đang ùn ùn kéo đến kia.

Một đốm một tím, đột nhiên va chạm cùng một chỗ, sinh ra hiệu quả thật sự quá kinh người!

Song phương giằng co nhau trong chốc lát, tử diễm đã chống giữ không được, bị tường lửa màu đỏ xuyên thủng, cùng lúc đó Chiến Dã nhanh chóng hướng về phía sau bay đi, đám Lam Biên Bức đang đầm đầu bay đến bị tử diễm đốt đến thất linh bát lạc*.

* Thất linh bát lạc: kẻ đây người đó, nằm rải rác

Sau khi qua một chiêu kinh tâm động phách, tường lửa mau đỏ nhanh chóng hướng lên trên, vặn vẹo xoay tròn, cuối cùng biến thành một hỏa long thật lớn, điên cuồng hét lên một tiếng, cả biển lửa luyện ngục đều bị chấn động không thôi!

Xuất hiện!

Hoàng Bắc Nguyệt hít vào một hơi, hóa ra nhìn bản thể của Linh Tôn gần như vậy thật quá lớn, loại này thật sự quá khủng bố!

Trong lòng nàng Yểm nói: “Hừ! Sững sờ cái gì? Thái tử Chiến Dã đã dẫn lực chú ý của Linh Tôn rời đi, người còn không nhanh chóng mà rời đi!”

“Rời đi?” Hoàng Bắc Nguyệt sững sờ, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ rời đi, đặc biệt lại bỏ rơi người nguyện ý vì chính mình mà hi sinh!

Không biết trong lòng Chiến Dã là xuất phát từ cái gì, hiện tại hắn vẫn còn đang tưởng rằng Hí Thiên đầu phục cho phủ An Quốc công, nhưng mà mới rồi trong nháy mắt do hắn không chút suy nghĩ liền lựa chọn bay về phương hướng khác so với mình, hơn nữa ra chiêu trước để thu hút sự chú ý của Linh Tôn!

Ân tình trượng nghĩa như vậy, sao nàng có thể bỏ chạy một mình?

“Hoàng Bắc Nguyệt, người đừng ngu ngốc như vậy! Người muốn đi chịu chết sao?” Yểm sắc bén nói, nghe ra được là hắn đang tương đối phẫn nộ!

“Hừ, là người sợ chết đi!” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng, “Nếu người không muốn chết thì ra hỗ trợ đi!”

“Cũng không phải lần nào ta cũng có thể đi ra, lần trước đi ra đã khiến cho ta... Hoàng Bắc Nguyệt!” ,

Yểm hô to một tiếng, đã không còn kịp rồi, Hoàng Bắc Nguyệt đã khống chế Băng Linh Huyền Diệu thay đổi phương hướng, đánh về phía Linh Tôn!

Hắn tức giận tới mức muốn đâm ngực dậm chân, nha đầu kia bình thường lãnh huyết xảo trá như vậy, tại sao hiện tại đột nhiên lại nói nghĩa khí! Thật là tức chết hắn !

“Băng thuần, mở!” Dưới áo choàng, thanh âm của thiếu nữ kiên định vang lên, trong hỏa diễm thiêu đốt hừng hực cùng âm thanh phẫn nộ rít gào của Linh, có vẻ lạnh lẽo động lòng người! ,

Mây Chiến Dã nhíu một cái, nhìn thấy nàng quay trở lại, đột nhiên cảm giác trong lòng có chút phức tạp.

Nàng có thể chạy một mình, một phe với An Quốc công không phải luôn hy vọng hắn chết sớm một chút sao? Tại sao nàng quay trở lại?

Nhìn thấy thân ảnh gầy yếu nhưng kiên định của nàng đứng ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, một khắc trong tâm tình có lo âu, lại có chút hỗn loạn vui sướng.

Kề vai chiến đấu, chiến hữu dựa vào nhau, chưa bao giờ sẽ bỏ lại đối phương!

158. Chương 158: Trừng Phạt Chi Hỏa (8)

Theo thanh âm của nàng, từng đạo tường băng cường đại chắc chắn không thể phá vỡ ở trong hỏa diễm dựng thẳng lên.

Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng—— liên tục mười hai băng thuần, đem biển lửa cùng Linh Tôn che ở một bên!

“Đi!” Hoàng Bắc Nguyệt hô to với Chiến Dã một tiếng, xoay người bay đi.

Hiện tại cửa đá đã bị Linh Tôn chặn lại, bọn họ muốn đi ra ngoài từ nơi đó gần như không có khả năng, chỉ có thể tìm đường khác để ra!

Mười hai đạo băng thuần có thể ngăn chặn Linh Tôn trong chốc lát, để cho bọn họ có chút thời gian nhanh chóng chạy thoát.

Băng Linh Huyền Diệu cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ở trong biển lửa cuộn cuộn cố gắng đột phá, từng đàn Lam Biên Bức cũng không ngừng đuổi theo phía này, triển khai công kích với bọn họ một cách hung mãnh.

“Muốn chết!” Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng khế quát một tiếng, hai tay rất nhanh chóng kết ấn, vô số mũi tên nhọn bằng hàn băng từ trong hai tay bắn ra, hướng về bốn phương tám hướng bay đi.

Mũi tên nhọn bằng hàn băng chuẩn xác đâm trúng vào từng con Lam Biên Bức, trên người Băng Linh Huyền Diệu khí lạnh vô cùng không giống với người thường, Lam Biên Bức chỉ là linh thú thập giai sao có thể chịu được? Toàn bộ đều một chiêu mất mạng!

Sát khí mạnh mẽ dưới áo choàng đen quỷ dị vờn quanh, xơ xác tiêu điều, lãnh huyết, sức uy hiếp làm cho Lam Biên Bức cũng phải lùi xa, do dự trong chốc lát, không dám tiến lên đối mặt người áo choàng đen này.

Chỉ cần do dự trong nháy mắt như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Chiến Dã đã rời đi một khoảng cách rất xa.

Trong biển lửa mịt mờ vô cùng, Băng Linh Huyền Diệu như tuyết cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, giống như hai ngôi sao băng rực rỡ nhanh chóng lướt qua.

Ầm ầm ——

Thanh âm băng thuẩn vỡ tan liên tiếp vang lên, thanh âm chói tai làm lòng người phát lạnh!

Trong biển lửa vang lên một tiếng rít gào cuồng nộ, làm cho Lam Biên Bức hung mãnh sợ hãi chạy trốn chết.

Trong siêu cấp uy áp của cường giả, một số linh thú yếu ớt căn bản không dám đến gần, định lực không mạnh thì trực tiếp bị tiếng gầm gừ chấn động đến nỗi không dám bay tiếp, lập tức rơi vào trong biển lửa và bị thiêu thành tro tàn.

Thân thể thật lớn của Linh Tôn xuất hiện trong băng thuẩn, trong ánh mắt to lớn một màu lửa đỏ giận dữ.

Hai tên loài người kia đã hoàn toàn chọc giận hắn!

Thân thể cao lớn từ trong biển lửa di chuyển ra, lân phiến* đen nhánh, ở trong biển lửa lóe lên vẻ lộng lẫy quỷ dị.

*lân phiến: vảy rồng

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm thân ảnh đang chạy trốn phía trước, nỗi giận gầm lên một tiếng, trong biển lửa giống như giao long ra biển, mạnh mẽ như điện đuổi theo!

Biển lửa vô biên vô hạn này căn bản không nhìn thất điểm cuối! Càng đi chạy về phía trong càng phát hiện không gian này thật lớn, đến cuối cùng tầm mắt đã hoàn toàn không xác định được phương hướng.

Nhiệt độ nóng rực làm cho Hoàng Bắc Nguyệt đang ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu còn cảm thấy không chịu được, trên từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống.

Có thể thấy tình cảnh của Chiến Dã tuyệt đối bi thảm hơn so với nàng vô số lần!

Thanh âm băng thuẩn vỡ tan ở phía sau giống như từng bước chân tử thần đập vào lòng nàng, có chút kinh ngạc, không nghĩ đến Linh Tôn lại lợi hại như vậy, trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã đem mười hai đạo băng thuẩn của nàng phá vỡ toàn bộ!

A! Thần thú đều biến thái như vậy sao?

Cảm giác được phần nộ uy áp của Linh Tôn ở phía sau, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi muốn chửi mấy tiếng.

“Hoàng Bắc Nguyệt, đi về phía bên trái!” Thời khắc nguy cấp, đột nhiên Yểm hô to một tiếng.

Không kịp phán đoán, nàng là vật phong ấn Yểm, nàng chết đi thì Yểm cũng sẽ chết theo, cho nên người nào đều có thể hại nàng nhưng Yểm tuyệt đối sẽ không!

“Thái tử, bên này!”

Không chút nghĩ ngợi, lập tức đối với Chiến Dã nói một tiếng, bay nhanh về phía bên trái.

Bên trái biển lửa, từng đợt hỏa diễm dâng lên càng cao, nhiều lần suýt chút nữa bọn họ cũng bị những đợt hỏa diễm này cuốn vào.

159. Chương 159: Trùng Phạt Chi Hỏa (9)

Bên trái biển lửa, từng đợt hỏa diễm dâng lên càng cao, nhiều lần bọn họ cũng suýt chút nữa bị những đợt hỏa diễm này cuốn vào, may mắn là hai linh thú của bọn họ phản ứng vô cùng linh mẫn, trong lúc nguy cấp còn có thể biến nguy thành an.

Biển lửa mịt mờ bát ngát, căn bản là nhìn không thấy có nơi nào để tránh né, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi nóng nảy.

“Yểm, không phải là người lừa gạt ta đi! ?”

Yểm bình tĩnh quát: “Dừng lại!”

Dừng?

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, giống như một trận gió khổng lồ chế Bổng Linh Huyền Diệu dừng lại, có chút không hiểu nói: “Làm sao vậy?”

Chiến Dã cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn nàng, thời khắc sống chết trước mắt, vì sao đột nhiên dừng lại?

Trong lòng nàng cũng lo âu không thôi, không biết Yểm đang tính toán gì, tại nơi không có khả năng lên trời xuống đất này, Yểm trở thành toàn bộ hi vọng của nàng.

“Rất cuộc làm sao vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt biểu hiện tuy trấn định nhưng trong lòng lại sốt ruột nói với Yểm.

Yểm hít vào nói: “Ta đếm tới ba người lập tức đi xuống vọt vào trong biển lửa.”

“Cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt cả kinh nói, vọt vào trong biển lửa? Đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Nhưng mà Yểm cũng không giải thích gì, bắt đầu chậm như rùa đếm: “Một... ”

“Thái tử, lát nữa ta làm cái gì thì người hãy làm theo như vậy!” Rơi vào đường cùng, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể nói với Chiến Dã như vậy.

Chiến Dã tuyệt đối tin tưởng vào thực lực của nàng, bởi vậy cũng không có chút nghi ngờ nào đối với biện pháp chạy trốn khỏi đây của người thần bí tên Hí Thiên này.

Nghe xong Hoàng Bắc Nguyệt nói, hần gật đầu.

“Hai...” Yểm đếm thật sự quá chậm, chậm đến mức nàng muốn bùng nổ luôn rồi!

Phía sau thanh rống giận của Linh Tôn ngày càng gần, cường đại uy áp giống như một ngọn núi cao bao phủ xuống đầu!

Trong chờ đợi lòng như lửa đốt, rốt cuộc thanh âm chậm rãi của Yểm cũng vang lên: “Ba, xuống!”

Hoàng Bắc Nguyệt không chút nghi ngờ, khổng lồ chế Bổng Linh Huyền Diệu đột nhiên lao xuống phía dưới!

Chiến Dã sửng sốt một chút, trên khuôn mặt tuần tú lãnh khốc lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hí Thiên này... Làm cái quỷ gì đây?

Mặc dù là không hiểu ra sao, tuy nhiên so với Linh Tôn đang phấn nộ đuổi theo phía sau mà nói thì nhảy vào trong biển lửa cũng không tính là đại sự gì, cho nên Chiến Dã cũng khổng lồ chế Bổng Linh Huyền Diệu lao xuống.

Gần như là đồng thời, trong lúc bọn họ lao xuống, một đợt hỏa diễm bốc lên cao, trong hỏa diễm thiêu đốt loáng thoáng lộ ra một cửa hang động tối như mực!

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt vui vẻ, hay tay lập tức kết ấn, một đợt mưa đá thật lớn bay xuống đem hỏa diễm chung quanh cửa hang động dập tắt toàn bộ.

Cửa động này vừa vặn có thể để cho thân hình của Bổng Linh Huyền Diệu bay nghiêng vào, Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân không có cánh, bởi vậy cũng dễ dàng theo vào được.

Trái ngược với biển lửa nóng rực bên ngoài, vừa vào đến trong động, trên đỉnh đầu liền có từng giọt nước tí tách nhỏ xuống.

Giọt nước lạnh lẽo rơi vào trên mặt, cùng nhiệt độ bên ngoài hoàn toàn không giống nhau.

Chung quanh một màu tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy, nếu như không phải trên người Băng Linh Huyền Diệu cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân phát ra ánh sáng, căn bản không thể thấy rõ ràng khung cảnh trong động này.

Hiện tại bọn họ đi qua nơi này là một nơi toàn vách đá chật hẹp, hai bên thạch bích bóng loáng dựng đứng, phía trên phủ đầy rêu xanh.

Trên vách tường nước lạnh như băng không ngừng chảy ra, mặc kệ từ dưới nhìn lên hay từ trên nhìn xuống đều không thấy điểm cuối.

Xung quanh âm u lạnh lẽo cùng hỏa diễm cuộn cuộn bên ngoài, khó tưởng tượng hai nơi đối lập như thế này lại có thể ở ngay cạnh nhau.

160. Chương 160: Trừng Phạt Chi Hỏa (10)

Đại khái khoảng mười phút sau, vách núi cheo leo hai bên chậm rãi biến mất, thay vào đó là một mảnh không gian tối mịt mênh mông.

Nơi này hoàn toàn trống trải, chỉ có một hồ nước tối om ở phía dưới, nước trong hồ này cũng không biết từ nơi nào chảy đến.

Không gian nơi này không chói mắt như biển lửa bên kia. Cho dù sử dụng tử hỏa của Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân thì cũng chỉ có thể nhìn rõ trong chu vi chừng mấy chục mét mà thôi.

Ào ào....

Nghe được thanh âm nước chảy, Hoàng Bắc Nguyệt suy tư trong chốc lát rồi nói: ” Chúng ta có thể từ trong nước ly khai (rời đi).”

Có tiếng nước chảy thì hồ này không phải là hồ nước đọng rồi. Bọn họ chỉ men theo phương hướng nước chảy thì nhất định sẽ có lối ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt hướng vách núi cheo leo đi tới. Nàng nhanh chóng nhảy xuống một tảng đá lớn sát mép vực, quan sát kĩ lưỡng hồ nước tối đen kia.

Nàng không biết trong nước có Linh thú hung mãnh gì không, bất quá cho dù có đi chẳng nữa thì bọn họ cũng không sợ.

Hai tên Cửu Tinh Triệu hoán sư, cộng thêm hai con siêu cấp Linh thú , đây gần như là một cái tổ hợp vô địch rồi.

Trong biển lửa đã có Linh Tôn, vậy nên cái khu vực này hẳn là không có Thần thú nào khác.

Điều này làm bọn họ thoáng yên tâm được một chút.

Chiến Dã cũng đi tới bên cạnh nàng, liếc mắt nhìn mặt nước u ám, cau mày nói: ” Chúng ta không biết cái hồ này rộng và sâu đến mức nào, cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể ra được bên ngoài nữa.”

Nếu như mảnh thủy vực này cũng rộng lớn giống như biển lửa, e rằng chưa kịp thoát ra bọn họ đã chết chìm mất rồi.

” Không cần lo lắng, ta có biện pháp mà.” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Biển lửa còn có thể vây khốn (nhốt) nàng chứ nước thì... Vừa vặn nàng cũng đang muốn thử một chút uy lực của Tị Thủy Châu.

Nàng lấy Tị Thủy Châu từ trong nạp giới ra. Viên châu này toàn thân được tử quang vờn quanh, vô cùng mỹ lệ.

Chiến Dã quay đầu lại nhìn, đột nhiên kinh hô một tiếng: ” Tị Thủy Châu !”

” Thái tử điện hạ thật là tinh tường nha !” Hoàng Bắc Nguyệt dựng thẳng ngón cái lên khen ngợi một tiếng. Xem ra Tị Thủy Châu này thật sự là bảo bối.

Chiến Dã nhìn nàng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên. Tuy hắn không nói lời nào nhưng trong lòng vốn đang u ám bây giờ lại như thấy được ánh mặt trời.

Chỉ cần liên hệ đến việc An quốc công phủ bị mất trộm đủ thứ, lại thêm vào viên Tị Thủy Châu này, hắn chẳng lẽ còn không hiểu sao ?

Này Hí Thiên..... Thật là một gia hỏa thích làm việc mờ ám a !

Sắc mặt hắn mặc dù vẫn lãnh khốc giống như băng sơn ngàn năm cũng không tan như trước, nhưng mà khóe miệng vẫn lộ ra một chút ý cười.

Hoàng Bắc Nguyệt không nghĩ tới sự việc hiểu nhầm kia lại được giải khai (tháo gỡ) dễ dàng như vậy, thậm chí không cần một lời nào nhưng hắn vẫn hoàn toàn rõ ràng.

Cái cảm giác này thật sự rất tốt, trong lòng không còn khúc mắc gì nữa khiến cả người nàng đều trở nên thư thái hơn.

” Chúng ta theo hướng nước chảy đi, ở đó chắc chắn có lối ra.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói, giống như vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Chiến Dã trong lòng có chút ảm áp. Tên Hí Thiên lạnh lùng này e rằng đã biết việc lúc trước hắn hiểu lầm rồi, bây giờ cũng không giải thích, làm cho hắn đỡ lúng túng, hắn ngược lại vô cùng cảm tạ.

Hai người đều thu hồi Linh thú lại. Hoàng Bắc Nguyệt đem Tị Thủy Châu quăng vào trong nước, nó lập tức phóng ra tử quang rực rỡ.

Mặt nước nổi lên từng đạo gợn sóng, dồn dập tản ra hai bên.

Tử quang biến mất, một không gian khô ráo lập tức xuất hiện. Nó giống như một gian phòng được làm từ pha lê, bên trong có thể chứa đến bốn năm người.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhíu mày, bảo khí thần kỳ như thế vẫn là lần đầu tiên nàng thấy a.

161. Chương 161: Trừng Phạt Chi Hỏa (11)

” Đi thôi.” Nàng rất háo hức muốn thử một chút cái cảm giác không cần đeo đường khí lẫn kính bơi mà vẫn có thể đi lại trong nước.

Nàng thử dùng chân khẽ chạm vào mặt nước, một cảm giác lạnh như băng truyền đến làm nàng không nhịn được phải hít một hơi, quả nhiên rất lạnh a !

Loại cảm giác lạnh thấu xương này đã có thể so sánh với cực hàn chi khí trên người Băng Linh Huyền Diệu.

Trong lúc nàng đang lạnh run, bỗng nhiên một bóng đen từ dưới nước trồi lên, cắn một cái lên mắt cá chân của nàng.

Bởi vì nước quá lạnh cho nên nàng chỉ cảm giác như bị kim đâm nhẹ một cái, nhưng khi nàng ý thức được không ổn thì toàn thân đã không còn chút sức lực nào.

” Có rắn !” Chiến Dã vội kéo nàng lại thì thấy một đầu hồng xà lớn chừng một ngón tay đang quấn một vòng trên chân Hoàng Bắc Nguyệt. Hắn hoảng hốt muốn đưa tay kéo nó ra thì bị đuôi rắn hung hăng quật một phát trên mu bàn tay.

“Lôm bôm” một tiếng, đầu hồng xà kia đã thành công nhảy xuống hồ nước, chỉ một lát đã vô tung vô ảnh (không hình không bóng).

” Là một con Thôn Thiên Hồng Mãng khác..... ” Trong thanh âm của Chiến Dã có run rẩy không dễ phát giác.

Tình thế cấp bách, hần vội vã kéo áo khoác chỗ mắt cá chân của Hoàng Bắc Nguyệt. Một đôi chân xinh xắn mang giày thêu màu phấn hồng của thiếu nữ đập vào mắt hần.

Hần có chút run run đem giày của nàng cởi ra, một dấu răng nho nhỏ của rắn xuất hiện trên đôi chân ngọc trắng như tuyết của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt hít vào một ngụm khí lạnh. Vết thương không đau nhưng độc tố lan tràn khiến nàng cảm thấy hoảng hốt, khí lực toàn thân như bị hút hết ra, nàng có chút vô lực cầm lấy cánh tay của Chiến Dã.

” Mau đi... đi ra ngoài tìm đại phu !” Nàng bắt đầu hối hận rồi. Nếu lúc trước chịu khó học luyện được thuật một chút, luyện ra mấy viên giải độc đan mang theo thì sẽ không sợ xuất hiện loại tình huống ngoài ý muốn này.

” Độc của Thôn Thiên Hồng Mãng là loại độc có hỏa thuộc tính mãnh liệt nhất, không có thuốc nào chữa được đâu !”

Tuy nói vậy nhưng Chiến Dã vẫn là nhanh chóng lấy một cái bình nhỏ từ trong nạp giới ra, đổ một viên đan được xanh biếc đưa cho nàng.

” Trước tiên nuốt cái này đi.” Tuy rằng viên đan được này không thể giải độc nhưng ít nhất vẫn có thể bảo vệ tâm mạch cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, có chút vô lực đem đan được bỏ vào trong miệng. Bỗng nhiên nàng suy yếu kêu lên: ” Người làm gì vậy ?”

Chiến Dã đang nâng chân nàng lên, cúi đầu ngậm lấy vết thương bị Thôn Thiên Hồng Mãng cắn, đem máu độc từng ngụm từng ngụm hút ra.

Toàn bộ quá trình hần không nói một câu nào, đôi mày kiếm nhú chặt giống như một dãy núi bị sương mù che kín.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn hần, nửa ngày sau mới vươn tay vỗ nhẹ một cái trên vai hần, thấp giọng nói: “Đa tạ người.”

Nhỏ ra một ngụm máu độc, Chiến Dã ngẩng đầu lên, lau đi một chút máu dính trên khóe miệng, lãnh khốc nói: ” Phụ hoàng muốn mời chào người, nếu người chết phụ hoàng sẽ không vui.”

Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng hơi giật giật. Thiếu niên lạnh lùng này, không thể nói câu nào tốt hơn hay sao ? Hần có thực sự muốn mời chào nàng không vậy?

...

Dừng lại ở đây càng lâu, Hoàng Bắc Nguyệt càng có cảm giác không an toàn.

Cho dù bọn họ có trốn vào nơi này thì Linh Tôn không có khả năng sẽ bỏ qua như vậy a. Hần nhất định sẽ đuổi theo, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cho nên bọn họ tốt nhất vẫn là mau chóng rời khỏi nơi này cho thỏa đáng !

Ở thêm một giây sẽ thêm một phần nguy hiểm !

Chờ Chiến Dã đem vết thương của nàng băng bó lại, Hoàng Bắc Nguyệt ngay lập tức nói: ” Mau mau rời khỏi nơi này thôi.”

Chiến Dã gật đầu, đỡ nàng đứng lên. Sau khi thấy đôi chân trắng như tuyết của nàng, hần đã khẳng định được nàng là một thiếu nữ.

162. Chương 162: Trừng Phạt Chi Hỏa (12)

Chiến Dã gật đầu, đỡ nàng đứng lên. Sau khi thấy đôi chân trắng như tuyết của nàng, hần đã khẳng định được nàng là một thiếu nữ. Xuất phát từ sự tự tôn của đàn ông, Chiến Dã vốn muốn công nàng lý khai,

thế nhưng lại nhớ rằng nàng còn có một thân phận khác: Hí Thiên. Nàng vốn rất mạnh mẽ, bây giờ nếu hấn công nàng, nhờ đâu làm tổn thương lòng kiêu ngạo của nàng thì phải làm sao đây ? Suy nghĩ như vậy, hấn cũng lúng túng không biết phải mở miệng thế nào mới được.

Khi hai người đi tới, tử quang nhất thời nhôn nhạo, từ từ hình thành một cái bình phong ngăn cách cách với nước hồ bên ngoài. Bên trong đi lại rất thoải mái, cứ như đi trên đất bằng vậy.

Bọn hấn chậm rãi chìm xuống, tử quang lượn lờ giúp bọn họ thấy rõ một phạm vi thật lớn bên trong đáy nước tối om.

Dưới đáy hồ tràn ngập ngôi võ tường đồ, đây chắc hẳn là một toà thành nhỏ bị chìm xuống, chỉ sợ cũng bị chôn vùi hơn nghìn năm rồi.

Bên cạnh những kiến trúc kia vẫn có thể tùy ý thấy được xương người cùng xương động vật đang thực hiện nhiều tư thế khác nhau. Xem ra tòa thành nhỏ này là đột nhiên chìm xuống nước.

Lại là thành phố bị chìm, mức độ thần bí không kém gì hòn đảo Lan Đế Tư(nghĩa mình là đảo Atlantis đó).

” Đây là “Thành thị của những người không khuất phục”.” Chiến dã bỗng nhiên thấp giọng mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt khó hiểu hỏi : ” Cái gì là “Thành thị của những người không khuất phục” ?”

Chiến Dã đã đoán được là nàng không phải tới từ Tập Nhĩ Tháp đại lục, bởi vậy đối với việc nàng không biết về lịch sử của Nam Dục quốc cũng không cảm thấy kỳ quái. Hấn kiên nhẫn giải thích cho nàng.

” Nam Dục quốc lúc mới lập quốc đã từng gặp phải sự phản kháng phi thường mãnh liệt của dân tộc nơi này. Bọn họ muốn bảo vệ thành thị của mình, thà chết cũng không chịu khuất phục, bởi vậy ròng rã suốt một năm trời mà chúng ta vẫn chưa đánh hạ được tòa thành thị này. Nhưng không ngờ chỉ trong một đêm, cả tòa thành đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.”

” Thái tổ kính phục tinh thần bất khuất của bọn họ nên đã xây dựng Lâm Hoài thành ở địa phương tòa thành này vốn tồn tại, cũng định đô ở đó.”

Thì ra là thế, những chuyện này trước đây Hoàng Bắc Nguyệt hình như cũng không biết a.

Một tòa thành thị không có khả năng vô duyên vô cớ tiêu thất (biến mất) được. Hiện giờ lại phát hiện thành thị tàn tạ đổ nát ngay dưới đáy hồ, nàng gần như có thể khẳng định, nguyên nhân khiến cho thành thị trong một đêm biến mất, chỉ sợ là địa chấn (động đất) a.

Nói như vậy, Lâm Hoài thành lại xây dựng trên một nơi đã từng xảy ra địa chấn.

Mà biển lửa bên dưới Thất Tháp chỉ sợ là một toà núi lửa cực kỳ khổng lồ.

Nơi này địa vực có chút kỳ lạ, dung nham cũng hoạt động thường xuyên. Lâm Hoài thành có thể an ổn vượt qua năm tháng dài đằng đẳng cũng không biết là vận khí gì nữa. Ài, vạn nhất có một ngày núi lửa bỗng nhiên bạo phát, Lâm Hoài thành có phải hay không cũng sẽ biến thành một tòa “Thành thị của những người không khuất phục” tiếp theo không đây ?

Trong thành phố này chứa đựng tất cả hoài ức của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng sẽ không trở mắt nhìn nó biến mất đâu.

” Thái tử điện hạ..... ” Hoàng Bắc Nguyệt vừa định mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên phía dưới chân run lên. Bởi vì đột tố phát tác, cơ thể nàng có chút suy yếu, mém tí đã ngã xuống rồi. Thân thể Chiến Dã cũng có chút run lên.

Khoảng mấy giây sau, toàn bộ đáy nước cũng bắt đầu rung lên mạnh mẽ, nhấc lên từng đợt từng đợt cự lãng, ngay cả bọn họ trốn bên trong Tị Thủy Châu cũng bị lắc lư đến thất điên bát đảo.

” Linh Tôn đuổi tới rồi, đi mau !” Hoàng Bắc Nguyệt kinh hãi. Nàng hiện tại đang nhiễm độc rắn, chỉ dựa vào một người Chiến Dã thì căn bản không phải đối thủ của Linh Tôn a.

Hiện tại chỉ có liều mạng chạy trốn, tìm được hướng ra mới có cơ may thoát.

Nàng được Chiến Dã đỡ khập khểnh bước đi, nhưng chỉ mới chạy được vài bước, nền đất dưới bàn chân bỗng nhiên nứt ra, một cái khe nứt sâu hoắm xuất hiện làm bọn họ mém tí đã té xuống.

Hồng quang mãnh liệt từ trong hố sâu lan đến, nước xung quanh vốn lạnh như băng ngay lập tức trở nên ấm áp.

Dung nham xuất hiện rồi !

Hoàng Bắc Nguyệt kinh hãi, nếu như nước này bị nấu sôi, bọn họ sẽ bị luộc chín a !

163. Chương 163: Trừng Phạt Chi Hỏa (13)

Cự lăng không ngừng lay động, bọn họ có Tị Thủy Châu, tuy cũng không sợ bị cuốn đi nhưng nước xao động như thế sẽ làm mất phương hướng tới cửa ra a.

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm lo lắng nhưng chất độc làm đầu nàng trở nên mơ hồ, không suy nghĩ được nhiều, chỉ có thể dựa vào một chút ấn tượng lúc này đi về phía trước.

Dòng nước quanh đây bỗng dừng chảy gấp tới một chỗ, Hoàng Bắc Nguyệt nở nụ cười : ” Lối ra chỉ ở gần đây thôi.”

Nàng vừa mới dứt lời, cự lăng mãnh liệt bị nhấc lên sau lưng, dòng nước trong giây lát đã trở nên cuồng loạn, một trận uy áp từ phía sau nhanh chóng áp sát.

Long vĩ to lớn màu đen khê vẩy một cái, hết thảy kiến trúc dưới đáy nước đều bị quét bay ra ngoài. Lân phiến như lưỡi dao sắc bén, hàn quang ẩn hiện, phàm là vật gì chạm lên đó đều bị cắt vỡ vụn.

” Quấy rầy việc ngủ say của ta, ta làm sao để các người chạy dễ dàng như vậy !” Thanh âm của Linh Tôn ẩn ẩn hiện hiện trong hồ nước.

Long vĩ cuồng loạn vung vẩy, vàng sang được Tị Thủy Châu huyền hóa ra dưới uy áp cường đại cũng dần dần âm đạm (tối, mất sự sáng bóng) đi, hiển nhiên bảo khí cũng không chống đỡ nổi dưới uy áp của Thần thú.

Dòng nước bị đảo loạn lên, hình thành một cái lốc xoáy thật lớn. Long vĩ nhân cơ hội đánh mạnh lên vầng sáng của Tị Thủy Châu, tử quang trong nháy mắt liền tan rã, nước từ bốn phương tám hướng tràn vào bên trong.

” Cẩn thận...” Thanh âm Chiến Dã vừa mới phát ra đã bị dòng nước cuốn đi mất.

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ kịp “a” một tiếng đã bị dòng nước cuốn trôi.

Hồng hét rồi !

Đối mặt với Linh Tôn cường đại, bản thân lại trúng độc, thực lực chỉ bằng hai, ba phần so với bình thường mà thôi, lẽ nào lần này nàng nhất định phải chết ư ?

Dòng nước chảy quá xiết, đầu bỗng ướn sững lại che khuất tầm nhìn của nàng, không biết Chiến Dã bị cuốn đến đâu rồi.

Bên trong nước, Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cùng Bằng Linh Huyền Diệu không thể hoàn toàn phát huy 100% thực lực của mình, triệu hoán ra lại trở thành gánh nặng.

Cho nên Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể nắm thật chặt hắc ngọc, ở trong lòng hô hoán Yểm: ” Yểm ! Người đừng có giả chết nữa ! “

Nếu nàng không trúng độc, thân thủ kém linh hoạt thì lúc trước cũng không đến nỗi bị Linh Tôn đánh trúng, bây giờ nàng cũng sẽ không chết như vậy.

Yểm buồn bực nói: ” Người đùa gì thế ? Ta bị 49 lớp cấm chế của Hắc Thủy Cầm Lao phong ấn, cho dù đi ra cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối phó với loại tiểu nhân vật như Tư Mã Quý Yển mà thôi, còn đối phó lão quái vật này, ta rõ ràng là tự tìm chết.”

” Cái tên đáng ghét nhà ngươi !” Hoàng Bắc Nguyệt bị hấn chọc tức đến mức muốn thổ huyết.
” Không tốt, lão quái vật kia hình như là nhằm về ngươi kia !” Thanh âm của Yểm có hơi thay đổi.

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm rùng mình, Linh Tôn nhằm về phía nàng ?

Vừa nghĩ, nàng vừa luống cuống tay chân đem đầu bông vướng víu kéo xuống. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn nàng lập tức bị dọa đến hồn phi phách tán.

Chỉ thấy long vĩ to lớn kia đột nhiên quét tới, phá tan tất cả ngăn trở, hướng về phía nàng đập tới.

Nàng lập tức lấy ra Băng Vũ, dùng lực lượng hoành tảo thiên quân quét tới cái đuôi kia. Từng đạo băng nhận cực lớn hướng long vĩ của Linh tôn quét tới.

Băng nhận tuy không mạnh mẽ như băng thuấn, bất quá thắng ở số lượng nhiều, lấy nàng thực lực bây giờ của nàng, tổng cộng có thể tạo ra 24 đạo băng nhận sắc bén.

Nhưng trong mắt Linh Tôn, đám băng nhận đó chỉ giống như một bữa tráng miệng mà thôi. Một đòn của một tên nhân loại bị trúng độc sao có thể tạo thành tổn thương gì đối với hắn được chứ ?

Long vĩ không nhanh không chậm, trực tiếp va chạm với 24 đạo băng nhận.

164. Chương 164: Trừng Phạt Chi Hỏa (14)

Cái đuôi to cũng không trốn tránh, trực tiếp mạnh mẽ va chạm vào hai mươi bốn đạo lưỡi dao hàn băng sắc bén, nhất thời mảnh băng văng khắp nơi, lực lượng mãnh liệt dù ở trong nước cũng không thể khinh thường.

Những mảnh băng rơi vãi bị đánh trở lại, vù vù vù, lực công kích rất mạnh, Hoàng Bắc Nguyệt cầm băng vũ ở trong nước vung lên, chặn lại toàn bộ.

Nhưng mà sau lượt giao đấu này, thân thể nàng vốn trúng độc, giờ có chút chống đỡ không được nữa, đầu từng đợt choáng váng, cổ gồng mở to mắt, mới có thể thấy rõ ràng tình huống phía trước.

Ở trong nước hành động khó khăn, dưỡng khí không đủ, loại khó chịu này dù là người khỏe mạnh cũng không chịu được! Huống chi còn muốn toàn lực đối phó cường long màu đen to lớn này!

Mái tóc màu đỏ rực từ trong vành mũ phân tán, giống như hải tảo ở trong nước di động bay bổng lay động.

Chiến Dã đứng phía sau thấy nàng sắp không chống cự nổi, lập tức bơi ngược dòng nước đến gần.

Hai mắt thật lớn của Linh Tôn đảo qua, cái đuôi kiêu ngạo khê động, dòng nước chảy ngược lại, hình thành một vòng xoáy thật lớn, Chiến Dã vừa mới bơi đến một đoạn đã lập tức bị cuốn vào trong vòng xoáy.

Sau đó Linh Tôn dùng cái đuôi cuộn Hoàng Bắc Nguyệt lại, đột nhiên xoay người, mạnh mẽ kéo nàng rời đi.

Chiến Dã ở trong vũng xoáy không cam lòng nhìn, lập tức triệu hồi ra Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, trong lòng nói: “Cứu nàng!”

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ngược hai mắt lên, nhìn thoáng qua Linh Tôn ở trong nước hoành hành di động, đây là thần thú chân chính.

Đừng nói là ở trong nước, thực lực của bọn họ đã bị giảm một nửa, coi như là ở trên đất bằng, đánh nhau bình thường, bọn họ cũng không phải là đối thủ của Linh Tôn!

“Chiến Dã, lối ra ở gần đây, nếu không đi, ngươi cũng sẽ chết.” Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân tỉnh táo nói.

Chiến Dã cắn răng, kiên trì nói : “Cứu nàng!”

“Tính mạng triệu hoán sư cùng linh thú gắn liền một chỗ, ngươi chết, ta cũng sẽ chết!”

“Cứu nàng!”

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân không muốn nhiều lời, trực tiếp gầm nhẹ một tiếng, thân hình ở trong nước bành trướng mấy lần, sau đó há mồm, ngậm Chiến Dã vào trong miệng, theo dòng nước chảy chạy như điên rời đi.

*****Bắc Nguyệt hoàng triều*****

Hoàng Bắc Nguyệt mơ mơ màng màng, xà độc phát tác, hơn nữa ở trong nước thiếu không khí, sắc mặt rất nhanh liền biến thành màu xanh tím, một tia khí lực cũng không có, nằm ở trên đuôi Linh Tôn.

Vẩy rồng lạnh lẽo sắc bén cửa vào cánh tay khiến nó chảy máu.

Từ miệng toát ra bọt khí, hiển nhiên là luồng không khí cuối cùng từ phổi cũng thoát ra rồi.

“Chủ nhân!” Bằng Linh Huyền Diệu vội la lên, “Mau triệu hồi ta! Ta có thể bảo vệ người!”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc lắc đầu, may là trong lòng trao đổi không cần há mồm, “Không, lão quái vật này có lẽ tạm thời sẽ không giết ta, người đi ra chỉ có chọc giận hân.”

Tính mạng đang gặp nguy hiểm như vậy, sau khi trúng độc đầu óc hỗn loạn còn có thể bảo trì thanh tỉnh, không khỏi làm Bằng Linh Huyền Diệu cũng bội phục.

Hắn không biết, lúc Hoàng Bắc Nguyệt còn ở hiện đại, vào sinh ra tử, trải qua chuyện hung hiểm vạn phần còn nhiều hơn, kinh nghiệm từ từ tích lũy lại.

Bản lĩnh, cũng là luyện từ từ sẽ thành!

Mặc dù nàng không biết Linh Tôn mất công sức lớn như vậy nhưng lại chỉ là bắt nàng mà không giết nàng là chuyện gì xảy ra, tuy nhiên chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng, Hoàng Bắc Nguyệt nàng vĩnh viễn có biện pháp trở mình!

“Hừ, thật ra người rất tỉnh táo.” Yểm chậm rãi từ trong lòng nói, “Người cũng đã thấy qua trừng phạt chi hỏa của Linh Tôn, nếu là hân ném người vào trong trừng phạt chi hỏa, mặc dù mạng nhỏ của người được bảo vệ, nhưng loại dày vò này...”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng rung mình một cái, trừng phạt chi hỏa...

Trừng phạt chi hỏa sẽ không thương tổn đến tính mạng.

165. Chương 165: Trừng Phạt Chi Hỏa (15)

Trừng phạt chi hỏa sẽ không thương tổn đến tính mạng, nhưng ngọn lửa hung tàn như vậy, lại trực tiếp thiêu đốt linh hồn!

Trong Linh Ương Học Viện có nói như thế, trừng phạt chi hỏa có thể đốt cháy sạch sẽ những ý niệm tà ác!

Cho nên tên là ‘trừng phạt’.

“Trừng phạt chi hỏa, sợ cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng lạnh như băng tự phụ hừ một tiếng.

Thời gian càng dài, độc tính lan tràn càng rộng, cảm giác thiếu không khí trong đại não cũng càng ngày càng rõ ràng.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại, lâm vào hôn mê.

Mơ mơ màng màng, thiên địa điên đảo, nhật nguyệt vô quang, tinh thần biến mất, một con cự mãng màu đỏ bò ra từ cuối chân trời, mở ra mồm to đầy máu, đem cả bầu trời cũng nuốt ăn vào bụng!

Thôn Thiên Hồng Mãng!

Hoàng Bắc Nguyệt nhớ tới con rắn nhỏ cắn mình, tuy chỉ bé bằng ngón tay cái, nhưng trưởng thành sẽ lớn như vậy!

Sau khi Thôn Thiên Hồng Mãng nuốt bầu trời, thân hình cực lớn liền chậm rãi bò đến trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, mắt con rắn đỏ nhìn chằm chằm nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngạo nghễ đứng thẳng, không biết gió từ đâu đến, thổi lên y bào màu đen của nàng vũ động.

Nàng mắt lạnh nhìn Thôn Thiên Hồng Mãng như một ngọn núi cao đứng sừng ở trước mắt mình, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, chậm rãi từ môi đỏ mọng nói ra.

“Mối thù cháu chất của người cần ta, sau này ta nhất định hoàn trả gấp bội!”

Mắt to của Thôn Thiên Hồng Mãng chuyển động, lạnh lẽo nói: “Nữ oa nhi, người quá cuồng vọng, rõ ràng là người động thủ thương tổn cháu chất ta trước.”

“Nếu như nó không xông tới trước mắt ta, ta cũng chẳng thèm động thủ với nó?” Ở trên thang lầu, rắn con của Thôn Thiên Hồng Mãng muốn tập kích nàng cùng Chiến Dã, bị Chiến Dã chế trụ.

Cuối cùng, đúng là nàng cho con rắn nhỏ một kích trí mạng, đem đầu của hắn cắt xuống!

Thôn Thiên Hồng Mãng lạnh lùng hừ một tiếng: “Được, ta sẽ đợi người đến báo thù!”

Nói xong, con rắn màu đỏ thật lớn xoay người, chậm rãi rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bóng dáng của cự mãng, cảm giác được đầu mơ hồ đau đớn, ‘hí’ một tiếng, đột nhiên mở to mắt.

Ánh sáng của ngọn lửa nóng rực quá mức chói mắt, nàng lập tức nhắm hai mắt lại, sau nửa ngày, mới cẩn thận chậm rãi mở ra.

Đây là một gian thạch thất to lớn trống trải, xung quanh đều là tường đá màu đen, trên vách tường, bị ngọn lửa nung cháy đỏ bừng.

Mà dưới tường đá có một cái ao rộng rãi, chỉ là bên trong ao này không phải nước, mà là ngọn lửa mãnh liệt hùng hực thiêu đốt!

Lúc này nàng đang ở trên phiến đá giữa ngọn lửa mãnh liệt này, phiến đá bay tới bay lui ở trong ngọn lửa mãnh liệt này, giống như tùy thời đều sẽ va phải đá ngầm chìm ngầm.

Ngạc nhiên chính là, bị liệt hỏa thiêu đốt, trên phiến đá nhưng vẫn lạnh lẽo, ngọn lửa xung quanh, mặc dù dày đặc, nhưng lại không có chút hỏa tinh bắn vào.

Có lẽ đây là nơi Linh Tôn sống, nhưng là Linh Tôn đâu? Thân hình hắn to lớn như vậy có thể trốn ở đâu?

Đang suy nghĩ, đột nhiên một tường đá đỏ bừng tách ra hai bên, một con thuyền nhỏ đơn giản chậm rãi đi vào, trên thuyền có một nam tử trẻ tuổi mặc màu đen cấm bào, vóc người cao to, mặt như quan ngọc.

Mặt mày hắn vô cùng tinh tế, giống như người từ trong họa đi ra, có sắc đẹp khuynh quốc, chỉ là phần lạnh lùng này lại thiếu nhân khí, môi mỏng mím lại nhìn có vẻ như bất cận nhân tình (không để ý đến tình cảm)

Hắn đứng ở trên thuyền, con ngươi hẹp dài nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, vẻ cao cao tại thượng như vậy.

166. Chương 166: Trừng Phạt Chi Hỏa (16)

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, người này từ nơi nào xuất hiện thế này? Trong loại biển lửa luyện ngục này mà vẫn có người sống sao?

Chẳng lẽ hắn là thế ngoại cao nhân sống ẩn dật, kí kết khế ước cùng Linh Tôn?

Có được triệu hồi thú là thần thú, hơn nữa còn là loại cấp bậc thần thú như Linh Tôn cũng thật làm cho người ta hâm mộ.

Phiến đá trong biển lửa lay động vài cái, nàng sợ đứng lên không vững mà ngã sấp xuống thì mất hết thể diện nên cứ ngồi như vậy, một đôi mắt sáng ngược lên nhìn nam nhân kia.

“Người tên là gì?” Nam nhân lạnh lùng mở miệng, thanh âm kia giống như hàn tuyến đã đóng băng mấy ngàn năm dưới lòng đất, thật lạnh lẽo.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm tay, ngồi xếp bằng, nghe vậy chỉ là thản nhiên nhún mày: “Người chưa từng nói cho ta biết người tên gì, vì sao ta phải nói cho người biết?”

Vừa dứt lời, cũng không thấy động tác của hắn như thế nào, chỉ khẽ phát tay một cái, trên mặt của nàng liền bị một cây roi nhỏ màu đen gần như không nhìn thấy quất một cái!

Lực đạo của roi này vô cùng bình thường, không đem mặt của nàng đánh thành bông hoa mà chỉ để lại một vết màu đỏ tinh tể, nhưng cả thân thể của nàng lại bị đánh bay ra ngoài.

Phiến đá không lớn, suýt chút nữa rơi vào biển lửa, nàng gắt gao bắt lấy phiến đá, ngẩng đầu giận dữ trừng mắt nhìn hắn, hung hăng cắn răng: “Người muốn nhân cơ hội ta trúng độc không đánh lại được người có phải hay không? !”

A, đã thật nhiều năm rồi nàng chưa bị đánh như vậy, lúc roi quất tới vậy mà chính mình lại không có năng lực phản kháng!

Trúng độc quả thật làm cho thân thủ giảm sút, nhưng mà nàng không thể không thừa nhận, thực lực của nam nhân này tuyệt đối ở trên nàng!

“Cho dù người không trúng độc ta cũng có thể đánh cho người không thể phản kháng!” Nam nhân lạnh lùng nói, trong mắt thoáng hiện hàn khí, cùng này biển lửa không bờ bến này thật sự không hòa hợp.

Trong nháy mắt lửa giận của Hoàng Bắc Nguyệt bị kích thích toàn bộ, tự tôn mãnh liệt sao có thể chịu để người khác dẫm đạp như vậy?

Lau đi vết màu ở trên mặt, nàng nhanh chóng đứng lên, ở trên phiến đá lung lay, dáng người ngạo nghễ đứng thẳng như cũ!

Trong tay xuất hiện băng vũ, trong đôi mắt trong suốt hiện lên sát ý.

Nam nhân lạnh lùng nhìn thoáng qua băng vũ trong tay nàng, bên khóe miệng có độ cong châm chọc lướt qua.

“Băng lao, mở!”

Trong biển lửa không cùng, băng lao to lớn từ bốn phương tám hướng hợp lại, đem nam nhân hất y cùng con thuyền nhỏ của hắn đều bao vây trong đó.

Hoàng Bắc Nguyệt thở hổn hển, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lấm tấm, thân thể vốn đang yếu bởi vì trúng độc lại càng yếu đi!

Băng vũ trong tay chậm rãi to lên, biến thành một thanh chiến đao bạch sắc to lớn, hai tay nàng giơ lên chiến đao, lạnh lùng nói: “Đi tìm chết đi!”

Chiến đao bị phóng đi, trong nháy mắt băng lao tan rã, người bị nhốt ở bên trong cũng tuyệt đối theo băng lao mà vỡ thành từng mảnh nhỏ!

Băng lao là loại kỹ năng cấp bậc cao của thuộc tính băng, trong nháy mắt có thể đem mục tiêu đóng băng trong một hình lập phương, làm cho hắn mất đi năng lực chiến đấu, hơn nữa vĩnh viễn nhốt ở trong hàn băng, không được giải thoát!

Nhốt, có lẽ còn có thể giữ lại tính mạng, nhưng là đập nát thì chỉ có con đường chết!

Nhưng mà... Khẽ cau mày, người nọ rõ ràng không dễ đối phó như vậy! Trong vô số mảnh vỡ của băng lao, chỉ có mảnh nhỏ của chiếc thuyền mà không có của hắn!

“Đã có thể sử dụng băng lao, tuy nhiên trong thân thể người không có nguyên khí, lực lượng của băng lao yếu giống như một tiểu hài tử vậy.”

Thanh âm lạnh lẽo từ sau người nàng vang lên.

Lưng Hoàng Bắc Nguyệt có chút cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại.

167. Chương 167: Trùng Phạt Chi Hỏa (17)

Lưng Hoàng Bức Nguyệt có chút cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy hắc y của hắc phát phơ, từ trong biển lửa chậm rãi đi tới.

Liếm liếm đôi môi có chút khô khốc, Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Chờ khi ta hoàn toàn khôi phục thực lực, chưa chắc ngươi có thể nói nhẹ nhàng như vậy.”

Hắn đến gần vài bước, ngạo nghễ nhìn nàng: “Còn muốn đánh sao?”

“Không đánh!” Nàng cũng không phải ăn no rảnh rồi, biết rõ đánh không lại còn muốn tự đi tìm đau khổ! “Ngươi làm để Linh Tôn bắt ta tới nơi này làm gì?”

Mặt mày hắc khê động, thần nhiên nói: “Bái ta làm thầy.”

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc liếc hắc hắc một cái, có chút khiếp sợ, có chút buồn cười, trên vẻ mặt mang theo châm chọc thật sâu: “Ngươi đang nằm mơ à?”

Ba ——

Đầu ngón tay hắc vừa động, roi màu đen lại quất về phía này, vừa chịu một lần thua thiệt Hoàng Bắc Nguyệt làm sao có thể chịu lần thứ hai? Nàng nhanh nhẹn tránh đi, mới vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, một roi màu đen thứ hai từ phương hướng khác quất lại phía này!

Vị trí không khác, vẫn là trên mặt của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời phát hỏa: “Ta X ngươi đại gia*! Đánh người không đánh mặt, ngươi đừng khinh người quá đáng!”

* X : đại khái là chữ bậy.

Vừa nói hết lời, thì một cái roi lại quất đến mặt nàng!

A!

Đây tuyệt đối là sự sỉ nhục lớn nhất đời này của nàng! Hoàng Bắc Nguyệt nàng thà rằng cùng hắc hắc liều mạng – cá chết lưới rách cũng không chịu khuất nhục!

“Băng!” Khẽ quát một tiếng, triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, móng vuốt của băng loan diệu chộp vào vai của nàng, giống như trên lưng nàng mọc ra hai cánh thật lớn!

Tay nàng nắm chiến đao bạch sắc, hai cánh trên lưng mở ra, giống như tử thần đánh về phía nam nhân kia.

Động tác của nàng nhanh nhẹn, tàn nhẫn, hơn nữa có cánh, quả thực chính là như hổ thêm cánh! Chiến đao nhanh chóng chém vào người hắc, hắc không ngừng lui về phía sau tránh né.

Hoàng Bắc Nguyệt chột cao chột thấp, trong chốc lát ở phía trước lại trong chốc lát ở phía sau, động tác nhanh đến nỗi làm cho người ta hoa cả mắt.

Chiến đao lớn vung lên, toàn bộ chuẩn xác chém vào những chỗ nhược điểm của hắc!

Động tác của nàng nhanh, của hắc cũng nhanh không kém! Hai người đánh hơn trăm hiệp, Hoàng Bắc Nguyệt ở thế hạ phong, bị roi của hắc quất lên trên mặt!

Bình thường nàng là người không để ý đến dung mạo của mình, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ hài tử, tự tôn lại siêu cấp mạnh mẽ, bị người khác quất nhiều roi ở trên mặt như vậy, trong lòng càng thêm tức giận!

Nàng là loại người gặp mạnh thì bản thân càng mạnh, địch nhân càng mạnh mẽ, lòng hiếu chiến của nàng sẽ càng bị kích thích mãnh liệt!

Chỉ là, phải xem đối mặt với dạng cường giả gì, rõ ràng cấp bậc của nam nhân này cao hơn nàng không chỉ một hai tầng, phỏng chừng thực lực của hắc đã đạt tới triệu hoán sư thiên cấp trong truyền thuyết!

Mạnh mẽ, biến thái! Hơn nữa ngay cả triệu hồi thú cũng chưa triệu hồi ra, lại có thể để cho Hoàng Bắc Nguyệt đang trong trạng thái người thú hợp nhất chịu nhiều thua thiệt như vậy!

Tựa hồ chán ghét loại phương thức đánh nhau dây dưa không ngớt này, roi trong tay hắn đột nhiên chuyển, quần lầy thắt lưng của nàng, sau đó hung hăng ném trên phiến đá.

Lực đạo lớn như vậy có thể thấy được người này tuyệt đối không có thói quen đối với phụ nữ hạ thủ lưu tình.

Hoàng Bắc Nguyệt bị ném đến lục phủ ngũ tạng cũng suýt văng ra, hơn nữa xà độc nghiêm trọng, trong lồng ngực nàng nóng lên, vừa há mồm liền nhả ra một ngụm máu đen.

Đôi mày của nam nhân hắc y có chút nhíu lại, nhãn quang dừng lại trên bãi máu màu đen trong chớp mắt, sau đó hỏi: “Có muốn bái ta làm thầy hay không?”

“Không cần!” Không chút nghĩ ngợi, Hoàng Bắc Nguyệt bật thốt lên, “Lão tử đối với người vô cùng khó chịu! Chỉ muốn đánh bại người, chết cũng sẽ không bái người làm thầy!”

“Hừ.” Hắn không giận dữ hừ một tiếng, nhẹ nhàng phát ống tay áo một cái, một ngọn hỏa diễm liền mãnh liệt nhắm phía Hoàng Bắc Nguyệt bay đến!

168. Chương 168: Trùng Phạt Chi Hỏa (18)

” Trùng phạt chi hỏa !” Yểm bên trong thân thể kinh ngạc thốt lên một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng hơi sửng sốt. Ngay sau đó, hỏa diễm đã bắt đầu thiêu đốt thân thể của nàng.

” A...” Người đầu tiên phát ra tiếng kêu thảm lại chính là Yểm. Hắn là tồn tại cực kỳ tà ác, bị phong ấn ở Hắc Thủy Cầm Lao bên trong cơ thể nàng.

Trùng phạt chi hỏa có thể trực tiếp thiêu đốt linh hồn, Yểm bị phong ấn trong cơ thể nàng làm sao có khả năng thoát được ?

Càng là kẻ gian ác, sự đau đớn phải nhận lại càng nặng!

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ cảm thấy ngọn lửa nóng rực bắt đầu thiêu đốt từ sâu thẳm trong thân thể, sau đó lục phủ ngũ tạng cũng trong nháy mắt bị thiêu thành tro tàn.

Trong thân thể có cái gì đó đang run rẩy, nàng như nghe được linh hồn của mình phát ra gào thét thê lương !

Nàng đột nhiên học ra vài ngụm máu đen, cả người lăn qua lăn lại trên tảng đá, biểu tình dữ tợn, giống như người chết giãy dựa vào giây phút cuối cùng.

” Có muốn bái ta làm thầy hay không ? “

Hắc y nam tử đứng bên cạnh nhìn nàng chịu thống khổ, gương mặt thờ ơ không chút biểu tình, chỉ lạnh lùng hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt toàn thân run rẩy, ngay cả môi cũng đều cắn nát, thất khiếu (2 tai, 2 mắt , 2 mũi ,1 miệng) chậm rãi chảy ra máu tươi.

Nàng mở to đôi mắt dính máu, hung hăng nhìn hắn, trong cổ họng phát ra một tiếng gào thét tê tâm liệt phế:

” Không...!! “

Hoàng Bắc Nguyệt nàng chỉ có duy nhất một người sư phụ ! Đó là người từ nhỏ dưỡng dục nàng, dạy bảo cùng làm bạn với nàng ! Sư phụ là người nàng tôn kính nhất, người nàng yêu nhất, ai cũng không thể thay thế người !

Trên gương mặt của hắc y nam tử đã hiện lên vẻ không kiên nhẫn.

” Lửa này sẽ tiếp tục thiêu đốt trong nửa canh giờ (1 tiếng), nếu như ngươi thay đổi chủ ý thì ta sẽ thu hồi nó lại, bằng không...”

” Không...!!!” Thanh âm của nàng vô cùng kiên định, cho dù chết nàng cũng tuyệt đối không thay đổi !

” Thật là một nha đầu quật cường ! Vậy người cứ từ từ hưởng thụ sự hành hạ này đi ! ” Hắc nói xong cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, từ cửa đá đi ra ngoài, để lại nàng một mình chịu đau đớn.

Vừa ra khỏi cửa, hắc y nam tử liền hóa thành một con Hắc Long to lớn, ngao du trong biển lửa.

Không phải tất cả Thần thú đều có thể hóa thành hình dạng loài người, Thần thú dù lợi hại đến đâu cũng không thể thoát khỏi thú thể (thân thể của thú)

Chỉ có Siêu Thần thú mạnh mẽ nhất mới có thể hóa thành hình dạng loài người !

Thân hình khổng lồ Linh Tôn chậm rãi ngao du bên trong biển lửa. Một lát sau, hắc bước vào một cái cửa đá khác, thân thể cao lớn men theo vách tường lồi lõm, bò đến nơi cao nhất (nghe như con thằn lằn ấy).

Đây là một địa phương có chút giống với một cái sơn động, vách tường bên trong không trơn nhẵn mà toàn là nhám thạch sắc bén nhô ra.

Đỉnh của sơn động rất cao, dường như có cất giấu một bí mật gì đó.

Đôi long nhãn to lớn của Linh Tôn nhìn về phía một cái bệ đá u ám, bên trên dường như có đặt một cái linh vị.

Hắn nhìn một lúc rồi mới mở miệng: ” Hậu nhân của người rốt cục vẫn đến đây.”

Câu đó vừa nói xong, không gian chung quanh lại tiếp tục chìm vào im lặng, mà ánh mắt Linh Tôn nhìn về phía linh vị kia, dường như có chút thất vọng cùng hồi tưởng.

Khoảng thời gian từng lên trời xuống đất, hái trăng bắt sao cũng không thể trở lại được nữa.

Người kia biến thành năm nắm đất vàng, những năm tháng tiêu sái khoái ý huy hoàng kia cũng mai táng cùng hắn...

Sau nửa canh giờ, Linh Tôn lại lần nữa trở lại gian thạch thất kia. Trùng phạt chi hỏa đã tắt, thiếu nữ nằm thoi thóp trên phiến đá, gương mặt tái nhợt, vết roi khắp người, vết máu loang lổ. Tuy nhiên màu da đã trở về bình thường, không còn xanh tím như trước nữa.

Hắn đi qua nắm lấy chân của nàng quan sát. Vết thương bị Thôn Thiên Hồng Mãng cắn hiện tại đang chảy ra máu đen.

169. Chương 169: Trùng Phạt Chi Hỏa (19)

Hắn đi qua nắm lấy chân của nàng quan sát. Vết thương bị Thôn Thiên Hồng Mãng cắn hiện tại đang chảy ra máu đen, đem chân ngọc trắng như tuyết nhuộm thành màu đỏ sẫm.

Đây là do độc tố bị bức ra khỏi thân thể.

Độc của Thôn Thiên Hồng Mãng, trên đời này không có thuốc nào chữa được, nếu không cưỡng ép bức ra thì sẽ từ từ đem lục phủ ngũ tạng của nàng từng bước từng bước xâm chiếm, phá hủy.

Bây giờ độc đã bức ra, tính mạng của nàng cũng không còn gì đáng ngại nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt đã hoàn toàn lâm vào hôn mê, nửa điểm ý thức cũng đều không có, mà Yểm bên trong Hắc Thủy Cẩm Lao cũng bị Trùng phạt chi hỏa đốt đến bán sống bán chết, nằm thoi thóp.

” Người sớm muộn cũng sẽ bái ta làm thầy thôi.” Thanh âm thanh lãnh của Linh Tôn chậm rãi vang lên: ” Bằng không, người vĩnh viễn cũng không có cách nào lĩnh ngộ pháp tắc bên trong hắc ngọc.”

Đôi tai của Yểm khẽ động, hình như là tin tức máu chốt a. Ngay khi hắn đang vĩnh tai nghe ngóng, Linh Tôn lại không nói gì nữa, ôm lấy Hoàng Bắc Nguyệt hôn mê chậm rãi bước lên chiếc thuyền nhỏ.

Bên trong biển lửa, con thuyền nhỏ chẳng khác nào hạt cát trong sa mạc này chậm rãi trôi về xa.

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Trưởng công chúa phủ

Lưu Vân Các

Hoàng Bắc Nguyệt chưa có trở về nên Đông Lăng vẫn không ngủ được. Nàng đợi ở trong phòng đến hơn nửa đêm, trời cũng đã sắp sáng rồi, vậy bên ngoài nửa điểm động tĩnh cũng không có.

Không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ ? Đông Lăng âm thầm lo lắng, tiểu thư trước đây cũng không có đi khuya như vậy a.

Nàng thấp thỏm bất an, đi tới đi lui ở trong phòng, chợt nghe trong phòng có âm thanh sột soạt. Nàng vội vã chạy vào gian phòng.

” Tiểu thư, người đã trở lại a !”

Trên giường xuất hiện một bóng người đang lẳng lặng ngủ, Đông Lăng thấy vậy thở phào nhẹ nhõm. Nguyên lai tiểu thư đã sớm trở về, chắc là mệt mỏi quá nên mới ngủ thiếp đi.

Nàng đi qua định kéo mền đắp cho tiểu thư, nhưng khi thấy khuôn mặt của Hoàng Bắc Nguyệt thì không khỏi kinh hô một tiếng.

” Tiểu thư ! Tiểu thư !” Đông Lăng một bên vừa lay lay Hoàng Bắc Nguyệt, một bên lại hoảng sợ kêu to.

Nàng cũng biết không thể hô to trong thời điểm như thế này, nếu đưa tới quá nhiều người thì tiểu thư sẽ gặp phiền toái, nhưng là...nàng không khống chế được a.

Nàng gần như phát khóc lên. Trên mặt của tiểu thư toàn là vết máu, cả khuôn mặt đều phá hủy, nàng làm sao không đau lòng đây ?

Hoàng Bắc Nguyệt “ưm” một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, đôi lông mày không ngừng nhúc nhích, hiển nhiên thống khổ khi bị Trừng phạt chi hỏa thiêu đốt khi này vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan.

” Tiểu thư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì a ?” Trông thấy nàng tỉnh lại, Đông Lăng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, mò sờ mặt mình, miễn cưỡng nói: ” Không có chuyện gì đâu, đừng khóc nữa, đỡ ta ngồi dậy đi.”

Đông Lăng vội vàng lấy hai tay đỡ nàng dậy, dùng một cái nệm êm lót ở sau lưng để nàng dựa vào.

” Dem gương đến cho ta.”

Thấy Đông Lăng có chút do dự, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: ” Không sao mà, dù có trở nên xấu một chút thì ta vẫn chịu được.”

Nàng xưa nay cũng không phải loại người dựa vào gương mặt kiếm cơm, chỉ là, thân là nữ nhân, nàng cũng muốn nhìn một chút gương mặt mình rốt cục bị hủy thành cái dạng gì.

Đông Lăng đành phải đem chiếc gương trên bàn trang điểm tới, dè dặt đưa cho nàng, thấp giọng nói: ” Tiểu thư, chuyện này...”

Hoàng Bắc Nguyệt cầm qua chiếc gương lên soi, trong nháy mắt nàng liền nở nụ cười khổ. Cái tên đáng chết đó lại dám đem mặt nàng đập ra thành thế này, nàng nhất định phải tìm hắc báo thù a!

Hiện tại thực lực nàng không bằng hắc hãn nhưng không có nghĩa sau này vẫn vậy. Nàng không tin mình lại không thể đuổi kịp hắc.

170. Chương 170: Trừng Phạt Chi Hỏa (20)

Gương mặt bị phá hủy cũng không làm nàng bận tâm lắm, chỉ là sau này nàng vẫn còn muốn dùng thân phận của Bắc Nguyệt quận chúa làm rất nhiều chuyện, bởi vậy phải nhanh chóng khôi phục lại thôi.

” Tiểu thư, sao lại thành ra như vậy ? Là ai khiến người trở thành như vậy ?” Đông Lăng cảm thấy không thể tin được. Tiểu thư bây giờ đã đã cường giả Cửu Tinh Triệu hoán sư, còn có người nào có thể đem nàng đánh thành như vậy.

” Đây chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, Đông Lăng, lúc này là ai đưa ta về ?”

Đông Lăng lắc đầu: ” Ta cũng không thấy, ta chỉ nghe thấy có động tĩnh nên mới tiến vào quan sát một chút, lúc đó tiểu thư đã ở trên giường rồi. “

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, ánh mắt hơi nheo lại. Nam nhân kia sao lại đưa nàng trở về ?

Đối với động cơ làm việc của hắn, nàng hoàn toàn không nghĩ ra. Đến bây giờ nàng cũng không biết hắn là ai, tại sao phải bắt nàng bái hắn làm thầy ?

Những vấn đề này chỉ cần nhớ tới đã cảm thấy đau đầu rồi. Nàng vừa mới bị Trừng phạt chi hỏa thiêu đốt, thân thể suy yếu không thôi, lại nhớ tới tên Tiết Triệt kia, mới bị thiêu có một chút mà đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Năng lực chịu đựng của nàng coi như cũng vô cùng mạnh mẽ !

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra Phỉ Thúy Ngọc Dịch, để Đông Lăng giúp nàng thoa lên vết thương. Loại thuốc này công hiệu phi thường mạnh mẽ, nhớ lần trước Đông Lăng toàn thân thương tổn, máu tươi đầm đìa vậy mà hiện tại một chút dấu vết cũng không nhìn ra.

Nàng một bên thoa thuốc, một bên lại vận khí kiểm tra một chút độc rắn trên người. Nàng kinh ngạc phát hiện, độc tố trên người đã hoàn toàn tiêu thất.

Kỳ quái, không phải nói độc của Thôn Thiên Hồng Mãng rất lợi hại sao ? Nếu lợi hại như vậy làm sao có thể tự dừng biến mất được ?

” Không phải tự dừng biến mất mà là trải qua sự rèn luyện của Trừng phạt chi hỏa, độc tố đã bị tổng ra khỏi thân thể rồi.” Yểm không biết đã thanh tỉnh từ khi nào, suy yếu nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đã biết qua mùi vị của Trừng phạt chi hỏa, lấy tâm tính kiên định như nàng mà còn muốn tự sát để kết thúc loại hành hạ này, nhiều đó cũng có thể tưởng tượng được Yểm nhất định cũng không khá hơn nàng bao nhiêu.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ một lúc, ở trong lòng nói: ” Nói như vậy, hắn còn giúp ta sao ?”

Yểm trầm giọng nói: ” Ta thấy từ đầu hắn đã có ý định giúp ngươi bài trừ độc tố ra ngoài rồi. Trừng phạt chi hỏa có thể luyện hóa tất cả những thứ dơ bẩn, thậm chí linh hồn tà ác cũng có thể bị thiêu hủy. Độc của Thôn Thiên Hồng Mãng quá mức bá đạo, trên đời căn bản không có giải dược, cho nên chỉ có thể dùng Trừng phạt chi hỏa thiêu đốt một hồi mới khiến độc tố bị bài trừ. Hơn nữa, thân thể nếu được Trừng phạt chi hỏa rèn luyện qua thì sau này ngươi sẽ có khả năng miễn dịch đối với đại đa số độc tố.”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt sáng lên, đây là thu hoạch tốt a. Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nàng vội hỏi: ” Vậy chất độc bị Tuyệt di nương nhiều năm hạ trên người ta có phải hay không cũng bị luyện hóa đi rồi ?”

” Đương nhiên.”

” Thật tốt quá !” Đại khái đây là chỗ tốt tuyệt nhất từ khi nàng xông vào Thất Tháp đi.

Trước nàng vẫn lo lắng không biết phải làm sao để giúp thân thể quanh năm uống độc dược này tốt hơn một tí, đó cũng là nguyên do nàng tìm hiểu bí quyết của Luyện dược sư.

Không nghĩ tới cái chuyện ngoài ý muốn xảy ra này lại giúp cho nàng nhân họa đắc phúc (tuy gặp họa nhưng vẫn tìm được chỗ tốt)

” Hoàng Bắc Nguyệt, sao lại không chịu bái ông ta làm thầy ?” Yểm rất khó hiểu, thực lực của hắc y nhân kia chắc chắn hơn nàng rất nhiều, vậy mà nha đầu này chết sống cũng không chịu bái sư.

” Ta không thích bị uy hiếp kiểu đó.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói. Tính cách của nàng là vậy, thà làm ngọc vỡ, không làm ngọc lành.

171. Chương 171: Luyện Được Thuật (1)

Muốn nàng bái hấn ta làm thầy, như vậy nhất định hấn phải làm cho nàng bội phục từ tận đáy lòng, nếu không mọi chuyện đều không cần bàn nữa!

Yểm trầm mặc một chút, đột nhiên nói: “Nhưng mà ta cảm giác được tựa hồ hấn biết được bí mật của khối hắc ngọc này.”

Hoàng Bắc Nguyệt chấn động, vội hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

Yểm đem chuyện vừa nghe được ở biển lửa luyện ngục nói ra, Hoàng Bắc Nguyệt cắn môi dưới, sắc mặt có chút không ổn định.

Nàng đã sớm nghĩ tới Linh Tôn dưới biển lửa cùng Hoàng Bắc Nguyệt sẽ có liên hệ nhất định, nhưng mà nàng thật không ngờ còn có dính dáng đến Vạn Thú Vô Cương.

Yểm thấp giọng nói: “Ngươi cân nhắc như thế nào?”

“Không có cân nhắc, ta chỉ có một sự phụ, không nghĩ tái bái người khác, hơn nữa ta rất không thích hấn, không có khả năng tâm phục khẩu phục làm đồ đệ của hấn.”

Yểm nghe nàng nói như vậy nên không nói gì nữa, chậm rãi lên vào trong bóng tối dưỡng thương.

Trên vết thương được bôi thuốc không sai biệt lắm, những vết thương này đều sâu, tên nam nhân kia điều chỉnh lực đạo thật sự là rất xảo diệu.

“Đông Lăng, khi hừng đông, ngươi đi hỏi thăm xem thái tử điện hạ đang làm gì.” Tách ra ở trong nước, có lẽ hấn đã chạy đi.

Chỉ là lấy cá tính của hấn sợ rằng sau khi trốn ra ngoài sẽ đem người đến cứu nàng.

Trong tòa tháp thứ bảy là địa bàn của Linh Tôn, hấn đi sợ rằng phải chịu thua thiệt lớn hơn nữa, cho nên nàng muốn hỏi thăm xem hấn đang làm gì, sau đó thông tri hấn một tiếng rằng nàng cũng trốn ra được.

Đông Lăng gật đầu, nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã sáng liền để cho Hoàng Bắc Nguyệt nghỉ ngơi, nàng đi ra ngoài hỏi thăm tin tức của thái tử Chiến Dã.

Hoàng Bắc Nguyệt quả thật rất mệt, đầu chạm đến gối liền ngủ không biết gì nữa.

Không biết ngủ bao lâu, nàng nghe được thanh âm va chạm của y phục, tưởng Đông Lăng đã trở về, đang muốn bảo Đông Lăng rót cho nàng chén nước, cổ họng của nàng cũng khô khốc rồi.

Song với tính cảnh giác trời sinh nàng lập tức xoay người ngồi dậy, quay đầu lại nhìn chỉ thấy một khuôn mặt tuần mỹ yêu nghiệt mỉm cười nhìn nàng.

“Ngươi?” Tiếng nói khàn khàn, nhưng vẫn lạnh như băng xơ xác tiêu điều như cũ.

Thủ vệ phủ trưởng công chúa không tính là đặc biệt cẩn thận, Lưu Vân các lại ở nơi hẻo lánh, cho nên có người xông vào cũng không ngạc nhiên.

Nhưng mà lại có dung khí xông đến chỗ ngủ của nàng, có phải ngại mệnh quá dài hay không!

Phong Liên Dục mỉm cười, xoay người rót một chén trà ấm áp, đưa cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhận chén rồi một hơi uống cạn, nàng đang vô cùng khát nước, vừa rồi nằm mơ cũng cảm giác được còn đang bị trừng phạt chi hỏa thiêu đốt.

“Không sợ ta hạ độc?”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười: “Ngươi dám sao?”

Cho dù có độc, hiện tại nàng cũng không sợ, bị trừng phạt chi hỏa rèn luyện qua, bây giờ có thể nói thân thể của nàng là bách độc bất xâm.

Nhìn thái độ cùng ngữ khí của nàng kiêu ngạo như vậy, Phong Liên Dục cũng không giận, chỉ cảm thấy vô cùng thú vị.

Hoàng Bắc Nguyệt uống xong trà, đưa lại chén trà cho hấn, giống như đưa cho hạ nhân nhà mình, Phong Liên Dực cũng mỉm cười tiếp nhận đi, còn hỏi: “Còn muốn uống nữa không?”

“Muốn.”

Phong Liên Dực liền tiếp rót cho nàng ba chén trà, uống xong trong cổ họng mới thấy thư thái một chút, nàng hắng giọng, hỏi: “Có việc?”

“Tỷ Tỷ Đan còn cần vài loại dược liệu này, dường như khó tìm.” Phong Liên Dực cũng không vòng vo, nói thẳng rồi lấy ra một tờ giấy đưa cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận rồi nhìn thoáng qua, phát hiện phía trên chỉ viết ba bốn loại dược liệu, có chút kinh ngạc: “Chỉ ba loại này?”

Dược liệu cần để luyện Tẩy Tỷ Đan vô cùng phức tạp, chủng loại dược cũng rất nhiều, hơn nữa mỗi một loại đều rất trân quý, hấn đưa tờ danh sách chỉ có ba loại này cho nàng, có phải các dược liệu khác hấn đều có hay không?

172. Chương 172: Luyện Dược Thuật (2)

Phong Liên Dực gật đầu: “Vài loại dược liệu này sợ rằng phải đi Phù Quang rừng rậm mới tìm được, có chút phiền toái.”

“Không có việc gì, dù phiền toái ta cũng sẽ tìm được.” Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi tờ giấy kia, còn nói: “Tiền dược liệu sau này ta sẽ trả cho người, đa tạ.”

Nàng để cho hấn luyện chế Tẩy Tỷ Đan là một chuyện, cho tới bây giờ đều không nghĩ đến chiếm tiện nghi của hấn, để cho hấn ngay cả tiền dược liệu cũng phải trả.

Vài loại dược liệu này rất quý, nàng rất rõ ràng, hấn cũng chỉ là một con tin tại địch quốc, cho dù dược người khác tôn kính nhưng cũng không nhất định hấn sẽ giống như chân chính quý tộc tại Nam Dực quốc, có vô số tiền tài.

Nàng là người mặc dù không phải loại lương thiện gì, tuy nhiên cũng không phải hoàn toàn không có lương tâm.

Nghe thấy nàng nói sẽ trả tiền, đầu tiên Phong Liên Dực ngăn ra, lập tức hiểu được ý nghĩ của nàng, đây là nàng không muốn chiếm tiện nghi của hấn, cũng không muốn làm cho người khác gây khó dễ, bắt được nhược điểm.

Nha đầu kia rất thông minh.

Hấn cũng không nói ra, tùy ý hỏi: “Người muốn tẩy tỷ cho chính mình sao?”

“Chính mình không cần.” Thân thể của nàng chỉ là suy yếu mà thôi, thiên phú cùng năng lực của nàng là không thể nghi ngờ, căn bản không cần tẩy tỷ, nàng muốn Tẩy Tỷ Đan là để cho Đông Lăng dùng.

Khi còn nhỏ Đông Lăng đã học qua võ đạo, tuy nhiên bị trì hoãn nhiều năm, thực lực cũng không mạnh mẽ mà tương lai cũng có một ngày nàng sẽ rời khỏi Nam Dực quốc, có lẽ cũng sẽ rời đi đại lục Tạp Nhĩ Thập.

Trước đó, nàng hy vọng có thể để cho Đông Lăng trở nên mạnh mẽ, ít nhất nếu có thể hi vọng nàng bảo vệ phủ trưởng công chúa.

Tẩy Tỷ Đan là loại đan dược phẩm bậc cao, tạm thời nàng không thể luyện chế, cho nên chỉ có thể xin giúp đỡ của ngoại nhân.

Có Tẩy Tỷ Đan, hơn nữa dưới huấn luyện của nàng, để cho Đông Lăng trong thời gian ngắn biến thành một vị cường giả, tin tưởng không phải việc khó.

Phong Liên Dực nhìn nàng, thấy loại tính cách lạnh lùng của nàng, hơn nữa thái độ của nàng đối với Tiêu gia, hấn quyết không tin Tẩy Tỷ Đan là nàng chuẩn bị cho huynh đệ tỷ muội gì.

Rất khó tưởng tượng, người như nàng sẽ vì người khác suy nghĩ cẩn thận chu toàn như vậy.

Nàng không muốn nói nói, hắn cũng không miễn cưỡng, thứ nên đưa cho nàng hắn cũng đã đưa rồi, giờ hắn cũng nên đi.

Đứng lên, đang muốn cáo từ, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nói: “Dực vương tử, ngươi là một vị luyện được sư sao?”

Phong Liên Dực suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Không tính là phải”

“Cái gì gọi là không tính là phải?” Hoàng Bắc Nguyệt chau mày, ấn tượng đối với người này vẫn không có gì đặc biệt, hiện tại nghe lời hắn nói, cảm giác càng không có gì đặc biệt !

“Ta chỉ vừa mới bắt đầu tiếp xúc chế thuốc mà thôi, mới một chút bề ngoài.”

“Có thể có được huyết thống luyện được sư, đã rất giỏi.” Hoàng Bắc Nguyệt ngay thẳng nói.

Tuy rằng người này rất đáng ghét, không có kinh nghiệm lần đánh nhau với hắn ở bên ngoài thì không biết, thân thủ của hắn là rất mạnh, sợ rằng còn trên nàng.

Chỉ là bây giờ còn không biết rõ ràng, nghề nghiệp của hắn đến tột cùng là cái gì, là chiến sĩ, triệu hoán sư, hay là luyện được sư?

Nàng cũng đã thấy võ đạo của hắn, bởi vậy tự động phân hắn vào loại chiến sĩ, nhưng hắn trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cũng không phải vô duyên vô cớ.

Người này sâu không lường được, có rất nhiều bí mật, hiện tại nàng nhìn thấy chẳng qua chỉ là một góc của băng sơn mà thôi.

“Ngươi rất hâm mộ luyện được sư?” Phong Liên Dực mỉm cười hỏi, nhìn thấy vẻ mặt của nàng, tâm tư đột nhiên động một chút.

“Không nói là hâm mộ, chỉ là cảm thấy được trở thành một vị luyện được sư, sẽ trợ giúp ta rất lớn.” Hoàng Bắc Nguyệt thật sự nói, ở thời đại này, thực lực càng mạnh càng tốt.

Mà thực lực mạnh hơn, là không thoát khỏi kỹ thuật của luyện được sư và luyện khí sư.

173. Chương 173: Luyện Được Thuật (3)

Mà thực lực mạnh hơn, là không thoát khỏi kỹ thuật của luyện được sư và luyện khí sư, đan dược của luyện được sư, bảo khí của luyện khí sư, đối với cường giả mà nói đều rất cần thiết!

“Huyết thống luyện được sư tuyển chọn rất nghiêm khắc.” Phong Liên Dực một tay chống dưới cằm, chậm rãi nói, “Tuy nhiên, có lẽ Tẩy Tủy Đan có thể trợ giúp ngươi.”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười cười, nàng hiểu kiến thức chế thuốc ở thời đại này có chút khác biệt, cho nên để cho lần chế thuốc lần trước của nàng thất bại.

Nói đến huyết thống theo lời Phong Liên Dực ở thời đại này thấy quá ít, nàng không cần dựa vào Tẩy Tủy Đan để đổi lấy tỉ lệ nhỏ bé như vậy, chính nàng có biện pháp của mình.

Tuy nhiên những lời nàng không nói với Phong Liên Dực, cũng không phải tâm tư hẹp hòi, mà là chuyện tình mà ngay cả nàng cũng không xác định được thì nói ra cũng không có ý nghĩa.

“Được rồi, luyện chế Tẩy Tủy Đan cần mật của Tam Nhân Linh Xà, loại rắn này rất hiếm có, dù chúng ta tiến vào Phù Quang rừng rậm cũng chưa chắc có thể tìm được, có thể thay thế mật của rắn khác hay không?”

“Linh xà ngang cấp tựa hồ không nhiều lắm...” Phong Liên Dực chậm rãi suy nghĩ, trên khuôn mặt tuấn dật có lưu quang thản nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi âm thầm than thở người này lớn lên thật đẹp mắt.

“Vậy đẳng cấp cao hơn thì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thuận miệng nói.

Phong Liên Dực thản nhiên mỉm cười, tươi cười này không phải là trào phúng đối với lời nàng thuận miệng nói lung tung, mà là để ý đến vấn đề loại rắn có cấp bậc cao hơn Tam Nhân Linh Xà.

“Tam Nhân Linh Xà là linh thú mười một cấp, cấp bậc càng cao, lại càng hiếm có, sợ rằng...”

“Cái này có được hay không?” Trên tay nàng ánh sáng nập giới chột lóe, một con rắn nhỏ màu đỏ đậm bị nàng cầm trong tay.

Con rắn này rất nhỏ, chỉ to bằng ngón tay, dài hơn nửa thước, đầu đã bị chém đứt, cho dù đã chết nhưng toàn thân vẫn có xích hồng sắc lộ ra ánh sáng quý dị như cũ.

Hai mắt Phong Liên Dực chớp vài cái, chấn động: “Thôn Thiên Hồng Mãng!”

“Chỉ là ấu xà mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt quơ quơ thân thể của con rắn nhỏ, nhớ tới đến bản thân bị đồng bọn của nó cắn một cái suýt chết nên còn có chút giận đến nghiêng răng.

“Ấu xà đã là rất hiếm có.” Mặc dù Phong Liên Dực kiến thức rộng rãi, lúc này trong lòng cũng quả thật bị chấn kinh rồi, nha đầu kia sao có tiện tay là lấy ra được một siêu cấp linh thú như Thôn Thiên Hồng Mãng đây?

Phải biết rằng, Thôn Thiên Hồng Mãng sau trưởng thành sẽ tiến hóa thành thần thú!

Loại linh thú này đã trăm ngàn năm qua không nghe nói nó xuất hiện trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, bởi vì rất hiếm có, sợ rằng bọn chúng đã tuyệt tích.

Ấu xà trên tay nàng, thoát nhìn hẩn là loại yếu, trách không được lại chết trong tay nàng.

Nếu như gặp phải loại mạnh mẽ, cho dù là ấu thú cũng vô cùng khó đối phó.

“Ta nghe nói Thôn Thiên Hồng Mãng tồn tại như một siêu linh thú, mật xà của nó hẩn là hơn của Tam Nhân Linh Xà đi.”

“Đó là tự nhiên, có mật của Thôn Thiên Hồng Mãng làm thuốc luyện chế ra Tẩy Tủy Đan thì được tính tuyệt đối so với mật của Tam Nhân Linh Xà cao hơn một bậc.”

“Như vậy thật tốt quá!” Hoàng Bắc Nguyệt mừng rỡ, được tính cao hơn một bậc, dược hiệu sẽ có hiệu quả lớn hơn, trợ giúp cho Đông Lăng cũng sẽ càng lớn hơn.

Nàng đem ấu xà Thôn Thiên Hồng Mãng giao cho Phong Liên Dực, để cho hẩn lấy mật chế thuốc.

Trời đã hoàn toàn sáng, công việc trong phủ trưởng công chúa cũng bắt đầu, tiếp tục lưu lại sợ rằng bất tiện, Phong Liên Dực cũng chuẩn bị cáo từ trở về.

Trước khi đi hẩn xoay người nói: “Nếu người muốn trở thành luyện dược sư, lúc luyện chế Tẩy Tủy Đan người có thể đến xem.”

174. Chương 174: Luyện Dược Thuật (4)

Hoàng Bắc Nguyệt ngăn ra, luyện dược sư không phải đều là tính tình quái gở, đặc biệt thời điểm chế thuốc tuyệt đối se không để người ở bên cạnh quấy rầy hay sao?

“Có thể nhìn?” Nàng không khỏi có chút hoài nghi, không phải hẩn đang nói giỡn đi?

“Nếu là người, tuyệt đối có thể.” Thiếu niên một thân y phục trắng như tuyết, ánh mắt đen như hắc ngọc mỉm cười với nàng, khí chất thanh nhã bất tri bất giác làm cho người ta cảm phục.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên khóe môi, trong lòng vẫn là không thể buông xuống đề phòng đối với người thần bí khó lường này.

Bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, Phong Liên Dực thần nhiên gật đầu, liền từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Đông Lăng đẩy cửa đi vào, thở hổn hển, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn bộ dáng này của nàng thì trong lòng có dự cảm không tốt.

“Thái tử diện hạ triệu tập cao thủ trong đế đô, nói trong Linh Ương Học Viện có mãnh thú quấy phá, muốn đi vào kiểm tra!” Đông Lăng chưa kịp thở một hơi đã lập tức đem tin tức hỏi thăm được nói ra.

Hôm nay bên ngoài huyên náo ồn ào, đều nói thái tử điện hạ không biết trúng tà gì mà muốn trở mặt cùng Linh Ương Học Viện.

Linh Ương Học Viện ở Nam Dực quốc đã có trăm ngàn năm lịch sử, địa vị rất cao!

Thái tử Chiến Dã mặc dù luôn luôn được người kính trọng nhưng so với Linh Ương Học Viện thâm căn cố đế là kém hơn rất nhiều.

Hành động này của hắn không thể nghi ngờ làm cho những người đang âm thầm chờ hắn phạm phải sai lầm vui mừng không ngớt.

Hoàng Bắc Nguyệt nhớ tới những lời đã nghe được ở phủ Thừa tướng, hiện nay phe phái của Tề Thừa tướng đang dùng mọi thủ đoạn đả kích uy vọng của thái tử điện hạ trong lòng dân chúng, đây không phải chính là cơ hội tuyệt hảo hay sao?

Nếu như chuyện này náo loạn lớn lên, lại có dính dáng đến Linh Ương Học Viện, để cho Tề Thừa tướng nắm được nhược điểm, mượn chuyện này để nói chuyện khác, vậy sau này cho dù có một trăm cái miệng cũng không giải thích được!

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức ngồi xuống, nhíu mày cùng Băng Linh Huyền Diệu nói chuyện trong lòng.

“Băng, ngươi còn có thể hoạt động được không?”

“Có thể, chủ nhân.” Thanh âm của Băng Linh Huyền Diệu rõ ràng so với bình thường yếu đi rất nhiều.

Lực lượng của trừng phạt chi hỏa, há lại có thể dễ chịu?

“Nhờ người !” Con người trong suốt của Hoàng Bắc thoáng hiện ánh sáng lấp lánh, “Không cần làm cái gì, chỉ cần hiện thân một lần, để cho thái tử nhìn thấy, tự nhiên hắn sẽ rõ.”

Băng Linh Huyền Diệu không có việc gì, Hoàng Bắc Nguyệt tự nhiên cũng sẽ không có chuyện.

Trong thời đại này, quan niệm thâm căn cố đế chính là tính mạng của triệu hoán sư cùng linh thú có quan hệ chặt chẽ, đồng sanh cộng tử!

Bọn họ cũng tưởng rằng Băng Linh Huyền Diệu đã cùng nàng ký kết bản mạng khế ước cho nên chỉ cần Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện, như sự lo lắng của Chiến Dã tất nhiên có thể tiêu trừ!

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Đông Lăng nhìn thấy nàng đột nhiên trầm mặc, không biết chuyện gì xảy ra.

Hoàng Bắc Nguyệt dẫn dò với Băng Linh Huyền Diệu xong, ngẩng đầu cười cười: “Không có việc gì.”

Đông Lăng thoáng yên tâm, ở bên giường ngồi xuống, lau mồ hôi trên trán, đột nhiên thấp giọng cười rộ lên.

“Tiểu thư, lúc ta mới vừa đi ra ngoài, lại nghe được một chuyện khác hết sức thú vị.” –

“A? Chuyện gì có thể làm cho người vui vẻ như thế?” Băng Linh Huyền Diệu rời đi, tâm tình của Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút thả lỏng.

Nhìn thấy bộ dáng vui vẻ như thế của Đông Lăng, thật đúng là ngoài ý muốn.

Đông Lăng che cái miệng nhỏ nhắn, xinh đẹp nói: “Mới vừa rồi gặp được Bội Hương, thấy Cẩm di nương đang phát hỏa với nàng không hề nhỏ đâu!”

“Cẩm di nương lại bực bội cái gì?”

Đông Lăng cười nói: “Còn không phải bởi vì chuyện trong tiệc sinh nhật ngày hôm qua của Hồng Lăng quận chúa sao, chuyện này đã khiến cho Tề Thừa tướng giận dữ!”

Ngày hôm qua ở trước mặt một đám tiểu thư, thiếu gia Tiêu Vận nói những lời kia, đã bị các phu trong đế đô truyền đi rất nhanh, mọi người đều nói không phải người một nhà không tiến vào một cánh cửa, mẫu thân là cái dạng gì thì tự nhiên nữ nhi cũng sẽ như vậy.

Mà muội muội là cái dạng gì, tỷ tỷ có thể tốt hơn chỗ nào?

Phu nhân Bình Bắc hầu từ nhỏ đã có tiếng là hiền lương, sau khi gả cho Bình Bắc hầu lại giúp chồng dạy con, cử chỉ và lời nói lại khéo léo, có thể nói là điển hình một vị phu nhân mẫu mực.

Mà lần này lại bởi vì chuyện nhiều năm trước của thứ muội nhà mình mà bị gièm pha, làm cho danh tiếng của bản thân có vết dơ, sao bà có thể vui được?

Mà cũng bởi vì hành động không thích đáng của Tiêu Nhu mà Hồng Lăng quận chúa trở thành đối tượng lên nghị luận của các tiểu thư, tình cảm cùng tam hoàng tử đang phát triển hoàn hảo mà từ sau ngày hôm đó, thái độ của tam hoàng tử trở nên thật lạnh lùng xa cách.

Hồng Lăng quận chúa chạy đến chỗ phu nhân Bình Bắc hầu khóc nháo một trận, đúng lúc trong lòng phu nhân Bình Bắc hầu cũng đang bất mãn, liền tức giận đem chuyện này nói cho Thừa tướng phu nhân.

Phu nhân Bình Bắc hầu là nữ nhi ruột của Thừa tướng phu nhân, mà Thừa tướng phu nhân cùng mẫu thân Cầm di nương tranh giành tình cảm nhiều năm như vậy, ở trong phủ cũng không hòa thuận, lần này xem như có thể nắm được một cái nhược điểm.

Đêm đó, Thừa tướng phu nhân thổi gió bên tai* của Tề Thừa tướng vài câu, Tề Thừa tướng lập tức giận dữ!

Danh tiếng của nữ nhi cùng tiền đồ của cháu gái thương yêu nhất, Cầm di nương cùng Tiêu Nhu thúc ngựa cũng không đuổi kịp địa vị của hai người này trong lòng Tề Thừa tướng.

Sáng sớm hôm nay, Cầm di nương sai người tặng đồ đến phủ Thừa tướng, vốn là một chút huyết yến tốt nhất, bà phải trả giá cao để mua về muốn đưa ấu thân của mình một phần, tự nhiên cũng muốn dùng một phần lấy lòng Thừa tướng phu nhân cùng phu nhân Bình Bắc hầu.

Vậy mà đồ vừa được đưa đến cửa lớn phủ Thừa tướng lại gặp được Tề Thừa tướng đang trở về, Tề Thừa tướng đang trong cơn giận dữ, nhìn là biết người mà Cầm di nương phái tới, lập sai người đuổi hẳn ra ngoài.

Người đưa đồ đến không hiểu chuyện, nhỏ giọng nói thầm nói vài câu, không biết như thế nào lại để cho Tề Thừa tướng nghe thấy được, trong cơn giận dữ sai người đem tên sai vật còn có nửa cái mạng, cũng nói từ nay về sau Cầm di nương không được bước vào phủ Thừa tướng nữa bước!

Gã sai vật được người khiêng trở về, hồi bẩm lại với Cầm di nương, Cầm di nương sắc mặt liền tái nhợt, ngắt xiu một hồi lâu, sau khi tỉnh lại thì nước mắt lưng tròng, lời hạ nhân ra để phát tiết.

Đến lúc này, bà muốn Tề Thừa tướng giúp đỡ Tiêu Trọng Kỳ là không có khả năng.

Tề Thừa tướng là người yêu quý nhất danh tiếng, năm đó bà phạm phải sai lầm đã làm cho Tề Thừa tướng đuổi khỏi vựa, nhiều năm qua đi như vậy, chuyện kia cũng chậm rãi phai nhạt, hơn nữa bà ở phủ trưởng công chúa cũng chậm rãi có địa vị, Tề Thừa tướng có chút tiếp nhận bà cùng hai hài tử của bà.

Nhưng mà không nghĩ tới, chuyện này qua lâu như vậy rồi mà còn bị người khác móc ra!

Tiêu Nhu khóc suốt suốt nói chuyện tình ngày hôm qua ở phủ Thừa tướng, Cầm di nương tức giận đến tròng mắt cũng lồi ra .

Được một cái Tiêu Vận! Được một cái Tuyết di nương!

Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong, khó nhọc được ôm bụng cười to.

“Tuyết di nương cùng Tiêu Vận quả thật có chút bản lĩnh, nói mấy câu liền nháo đến nỗi Cầm di nương mắt đi ủng hộ của phủ Thừa tướng.”

175. Chương 175: Luyện Được Thuật (5)

“Cầm Di Nương không có Tề Thừa tướng trợ giúp, cũng chỉ có thể đến van cầu tiểu thư ngài!” Đông Lăng cười thật sảng khoái, qua nhiều năm như vậy, nàng chờ nhìn đến Cầm di nương cùng Tuyết di nương thất thế, tốt nhất là hai người đều chịu báo ứng!

“Cầu ta cũng vô dụng, Tiêu Trọng Kỳ nếu không đem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh giao ra thì An Quốc công há lại đồng ý bỏ qua hẳn?” Hoàng Bắc Nguyệt ôm lấy chần, một đầu tóc đen thả trên áo ngủ bằng gấm, giống như loại lụa tốt nhất lóe sáng lộng lẫy, càng tôn lên làn da trắng nõn mềm mại.

Vừa mới bôi xong Phỉ Thúy ngọc dịch, miệng vết thương cũng chậm rãi khép lại, hiện tại đã không nhìn ra dấu vết gì.

“Hàm oan này, đại thiếu gia nhất định phải chịu rồi!” Đông Lăng đặc biệt vui mừng, nhìn những người này từng người một bị báo ứng, thật sự là so với cái gì cũng thích hơn!

Chuyện này, mặc kệ An Quốc công điều tra như thế nào cũng không điều tra được tới chỗ bọn họ, thật sự là đùa chết người mà không để lại dấu vết!

Hai người ngồi nói nói cười cười, đột nhiên bên ngoài có người đến gõ cửa.

“Lúc này lại có người nào đến?” Đông Lăng vừa nghi hoặc, vừa đi ra ngoài mở cửa, “Tứ cô nương, sao ngài lại tới đây?”

“Đông Lăng, tam tỷ tỷ có ở đây không?” Thanh âm của Tiêu Nhu nghe rất vội vàng, xem ra chuyện xảy ra sáng nay ở phủ Thừa tướng đã khiến nàng phải chịu đả kích rất lớn.

Trước kia nàng vẫn có phủ Thừa tướng làm chỗ dựa cái gì cũng không cần sợ, nhưng mà hiện tại ngay cả ngoại tổ phụ cũng không che chở cho bọn họ, ca ca của nàng lại gây nên sự tình này, mẫu thân của nàng lại không biết kiềm chế như vậy, người duy nhất mà nàng có thể cầu xin cũng chỉ có tam tỷ tỷ mềm yếu thiện lương này.

“Tiểu thư của ta đêm qua bị nhiễm phong hàn, một đêm không ngủ, hiện tại thật vất vả mới ngủ thiếp đi.” Đông Lăng hiền lành nói.

Tiêu Nhu thoáng cái cảm thấy luống cuống: “Vậy làm sao bây giờ? Ta ở chỗ này chờ tam tỷ tỷ tỉnh dậy được không?”

Đông Lăng mỉm cười nói: “Tứ cô nương, không phải người còn cần đến học viện hay sao? Hôm nay tiểu thư của ta không đi được.”

“Ta không muốn đi!” Tiêu Nhu đột nhiên hoảng sợ lắc đầu, “Ta, ta không đến học viện ...”

“Phát sinh chuyện gì?” Đông Lăng rất cơ trí, vừa nghe loại ngữ khí sợ hãi này của Tiêu Nhu, chỉ biết phát sinh chuyện gì đó không tốt.

Tiêu Nhu hít hít cái mũi, nghe thanh âm giống như lúc nào đều có thể khóc nức lên: “Hiện tại mọi người trong phủ ai đi ra đều là tìm chết! Người của phủ An Quốc công không dám đến Linh Ưng Học Viện gây sự nên đem bao vây quanh phủ của chúng ta, dù nhìn thấy ai đi ra ngoài cũng không nể chút mặt mũi nào!”

“Khi nào thì bắt đầu?” Đông Lăng kinh hô, lúc này nàng mới ra cửa vẫn còn tốt đẹp, sao lập tức đã xảy ra chuyện rồi?

“Ngay vừa rồi thôi, có lẽ Tiết Triệt đã tỉnh dậy, đem nguyên nhân bị Linh Tôn trừng phạt đổ hết lên người đại ca ta, nói muốn tới báo thù đây! Phụ thân vào triều trở về, xe ngựa bị lật đổ trên đường lại bị người của phủ An Quốc công uy hiếp một trận!”

Đông Lăng âm thầm vui vẻ, An Quốc công đã mất Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, quả nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ a, thủ đoạn gì cũng có thể sử dụng.

Trong lòng Đông Lăng vui mừng nhưng biểu hiện ra vẻ cau mày nói: “Nhưng mà nói như vậy, tứ cô nương tìm tiểu thư của chúng ta cũng vô dụng, tiểu thư của chúng ta từ nhỏ ốm yếu, vừa lại không có thể lực, cái gì đều không thể làm được.”

“Không phải, hiện tại trong phủ trưởng công chúa, chỉ có tam tỷ tỷ là bọn họ không dám động đến!” Tiêu Nhu lập tức nói ra quyết định của chính mình, “Trong cung yển lần trước Hoàng thượng giận dữ, mọi người đều biết Hoàng thượng coi trọng tam tỷ tỷ cỡ nào, ta đi theo tam tỷ tỷ, tuyệt đối là sẽ an toàn.”

Đông Lăng trong lòng cười lạnh một tiếng, hiện tại mới biết tiểu thư tốt, lại mặt dày đến đây mà không nghĩ trước kia nàng ức hiếp tiểu thư như thế nào?

176. Chương 176: Luyện Được Thuật (6)

” Tứ tiểu thư, chỉ cần ngươi không ra khỏi phủ thì sẽ an toàn thôi mà.” Đông Lăng giả vờ an ủi.

An quốc công chỉ dám gây sự ở bên ngoài phủ, không dám chân chính vào tận trong phủ mà khiêu khích. Dù sao hắn vẫn kiêng kỵ mặt mũi của Trưởng công chúa phủ a.

Nếu nơi này Tiêu gia phủ (nhà tiêu gia), sợ là người của An quốc công phủ đã nhào vào đánh nhau đến người chết ta sống rồi.

Tiêu Nhu do dự, sắc mặt hơi ửng hồng:

” Nhưng...nhưng hôm nay ta có hẹn với Ngũ tiểu thư của Thượng Thư Phủ cùng đi bơi hồ...”

Nghe được lời này, Đông Lăng thật muốn mắng to một tiếng. Tiểu tử à, bây giờ là lúc nào rồi mà ngươi còn muốn đi bơi hồ !

Nguyên lai nàng đến đây không phải là muốn đi Linh Ương học viện học tập mà là muốn đi bơi hồ. Bởi vậy nàng muốn mang tiểu thư cùng đi để người của An quốc công phủ sợ ném chuột bể bình, không dám đả thương nàng ta !

Đông Lăng dù có năng lực nhẫn nhịn đến đâu thì giờ phút này cũng không thể chịu đựng nổi nữa, giọng nàng có chút lạnh xuống: ” Tứ tiểu thư, hiện tại sự việc rắc rối, người tốt nhất vẫn ít đi ra ngoài thì hơn !”

” Có thể...có thể sau khi tam tỷ tỉnh ngủ sẽ muốn đi ra ngoài hóng mát một chút a.”

” Tiểu thư nhà chúng ta không thoải mái, hôm nay sẽ không ra ngoài.” Đông Lăng bình thản nói: ” Tứ tiểu thư, ngươi vẫn là nên về đi, về cẩn thận suy nghĩ xem sau này phải làm sao mà sống, dù sao Đại thiếu gia đã gây ra chuyện như vậy mà.”

Thấy Tiêu Nhu vẫn còn muốn tiếp tục cãi nhai, Đông Lăng lùi về sau một bước, đóng sầm cửa lại. Hiện tại bọn họ không cần phải nhìn sắc mặt của đám người kia mà sống nữa.

Tiêu Nhu vẫn lần thứ nhất bị người ta đuổi cổ như thế, mà người đuổi không ngờ lại là một nha hoàn bị nàng xem thường nữa chứ. Nàng lập tức lửa giận ngút trời, nhưng vừa định mở miệng mắng to, lại nhớ tới sau này còn phải dựa vào Hoàng Bắc Nguyệt, nàng chỉ còn nước đem cơn giận nuốt xuống.

Đông Lăng trở lại phòng, trong miệng vẫn còn lâu bầu tức giận ! Hừ, muốn để tiểu thư làm tấm khiên cho bọn chúng sao, nằm mơ đi !

Hoàng Bắc Nguyệt ở bên trong đã nghe hết đoạn đối thoại của bọn họ, giờ khắc này hơi nhíu mày: ” Thời điểm dầu sôi lửa bỏng thế này Tiêu Nhu tại sao còn muốn đi ra ngoài chứ ? “

” Nàng muốn cùng ngũ tiểu thư của Thượng Thư Phủ đi bơi hồ. Đám tiểu thư này đều thích làm chuyện xấu, ai biết bây giờ bọn họ còn muốn giở trò gì đây ?” Đông Lăng khinh thường nói.

” Bơi hồ ?” Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy không có đơn giản như vậy.

Nếu chỉ là bơi hồ thì sao có thể khiến Tiêu Nhu liều chết cũng muốn đi như vậy ?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, Hoàng Bắc Nguyệt tâm tư xoay chuyển, bảo Đông Lăng đi mở cửa.

Người đến là Tuyết di nương cùng Tiêu Vận. Sự việc xảy ra ở phủ Thừa tướng làm hai mẹ con đặc biệt cao hứng.

” Tam tiểu thư, nghe nói thân thể ngươi lại bất ổn, Tuyết di đem thuốc tới cho ngươi nè.”

Hoàng Bắc Nguyệt từ trong chăn đứng dậy, che miệng ho khan vài tiếng, khàn khàn nói: ” Làm phiền Tuyết di quá.”

Tuyết di nương trông thấy nàng suy yếu như thế, lông mày hơi nhíu, Tiêu Vận thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

” Tam tiểu thư, thân thể người suy yếu như vậy, có thể đi ra ngoài không ?” Tuyết di nương thử dò hỏi.

Quả nhiên là có liên quan với sự việc đi bơi hồ. Hoàng Bắc Nguyệt nở nụ cười có chút hư nhược, hỏi:

” Đi ra ngoài làm gì a ?”

” Đương nhiên là chuyện tốt !” Tuyết di nương liếc nhìn Tiêu Vận, vội vàng nói: ” Tiêu Dao vương đang tổ chức đan dược hội tại Bích Ba Hồ, nghe nói là gần đây đã luyện chế ra một viên linh đan, quý tộc trong đế đô đều đi xem đó.”

Nguyên lai là đan dược hội. Ở thời đại này, vấn đề khan hiếm Luyện dược sư chính là nguyên nhân khiến bọn họ được hâm mộ nhất.

Mỗi lần luyện chế ra linh đan diệu dược gì bọn họ đều phóng tin tức ra ngoài cho những hảo hữu của họ cùng giám định. Mà nào ngờ tin tức này lại lan ra ngoài, bởi vậy ai ai cũng tranh nhau sứt đầu mẻ trán chỉ để chứng kiến phong thái của linh đan a.

177. Chương 177: Luyện Dược Thuật (7)

Vốn đây chỉ là đan dược hội tư nhân nhưng bây giờ đã trở thành đại tụ hội luôn rồi.

Tiêu Dao vương nhiều năm ẩn dật, không thích xuất đầu lộ diện. Hắn luyện chế đan dược cũng không thích mở đan dược hội gì hết. Nguyên bản lần này hắn chỉ muốn mời mấy người bạn tốt đến xem đan dược hắn mới luyện chế ra, không biết tin tức này vì sao lại bị lộ ra ngoài, bởi vậy mới khiến mọi người chen chúc chạy tới Bích Ba Hồ này.

Đây là đan dược hội đầu tiên của Tiêu Dao vương, tự nhiên ai cũng muốn đến xem rồi.

Trách không được Tiêu Nhu dù liều cái mạng nhỏ cũng muốn đi xem.

Hoàng Bắc Nguyệt đối với đan hội này cũng có chút hứng thú. Thứ nàng muốn tìm hiểu nhất bây giờ ngoại trừ bí mật của Vạn Thú Vô Cương ra thì chính là luyện dược thuật.

Nàng chậm rãi ngồi xuống, nói: ” Đan dược hội của Tiêu Dao vương, ta cũng muốn đi xem thử a.”

Tuyết di nương cùng Tiêu Vận thăm cao hứng, thật sự là một tên ngốc a.

” Thân thể người còn yếu, người uống thuốc trước rồi hãy đi cùng với Nhị tỷ của người.” Tuyết di nương bưng thuốc tới.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu: ” Ta vừa mới ăn thức ăn Đông Lăng mang tới, uống thuốc vào cũng không tốt, chỉ bằng thuốc này để lại đây để tối ta uống đi.”

Tuyết di nương hiện tại phải dựa vào nàng nên đương nhiên sẽ không ép buộc nàng làm chuyện gì. Dù sao từ trước đến giờ ngày nào nàng cũng uống, độc tính đã đọng lại rất nhiều trong cơ thể rồi, bây giờ một hai ngày không uống cũng không sao.

” Vậy cũng được. À, người để Đông Lăng chuẩn bị quần áo cho người dày một chút, trời đang lạnh. Bọn ta sẽ ở tiền viện chờ người, xe ngựa cũng chuẩn bị xong rồi đó.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, thấy Tuyết di nương cùng Tiêu Vận đi xa, nàng mới xuống giường đổi một thân y phục nhẹ nhàng đơn giản.

” Tiểu thư, thật sự phải đi sao ? Người mới vừa tốt lên một chút a.” Đông Lăng có chút không yên lòng. Lúc này tiểu thư mới trở lại, cả người hư nhược đến mức không thể tự ngồi dậy, chỉ mới nghỉ ngơi một chút đã đi ra ngoài, không biết có sao không.

” Yên tâm đi, hiện tại thân thể ta rất khỏe mạnh !” Hoàng Bắc Nguyệt cười. Sau khi bị Trừng phạt chi hỏa thiêu đốt, độc tố tồn đọng trong cơ thể đã hoàn toàn bị đốt sạch, thân thể nàng hiện tại là thân thể khỏe

mạnh bình thường của con người, chỉ cần sau này hảo hảo điều dưỡng một chút thì sẽ không có vấn đề gì nữa.

Thấy nụ cười tự tin của Hoàng Bắc Nguyệt, Đông Lăng liền an tâm. Nàng phủ thêm cho áo choàng cho tiểu thư rồi cùng đi ra ngoài.

Bên trong tiền viện.

Tiêu Vận đã ăn vận tử mĩ chờ bên trong, Tiêu Nhu không biết nghe được tin tức từ nơi nào, cũng đã đứng sẵn nơi đó.

Bây giờ cho dù nàng tới trễ cũng không có ai dám lộ ra thần sắc bất mãn, ngay cả Tiêu Linh cũng không dám hó hé câu nào.

” Tam tỷ, ta và người ngồi chung một chiếc xe ngựa đi.” Tiêu Nhu vừa trông thấy nàng đã niềm nở chạy ra.

Tiêu Nhu chính là một người ích kỉ điển hình, là hạng người chỉ biết cân nhắc mình. Giống như sự việc làm Cầm di nương mang tiếng xấu kia, Đông Lăng chỉ thuận miệng gây xích mích vài câu thì nàng ta đã muốn trực tiếp rũ sạch quan hệ với Cầm di nương.

Người như thế rất dễ dàng lợi dụng.

Bởi vì bây giờ vẫn phải lợi dụng Tiêu Nhu nên mặc dù Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cực kì xem thường nàng nhưng vẫn cố tỏ ra thân thiện.

” Được a, cùng nhau đi.”

Nghe nàng nói như vậy, Tiêu Vận liền mất hứng, nghiêm mặt nói: ” Tam muội đã đáp ứng ngồi chung một chiếc xe ngựa với ta rồi !”

Bên ngoài đều là người của An quốc công phủ a. Bởi vì có hoàng thượng chỗ dựa, An quốc công dù to gan cách mấy cũng không dám trắng trợn động thủ đối với Hoàng Bắc Nguyệt. Lúc này nếu có thể cùng nàng ngồi chung một chiếc xe ngựa sẽ an toàn nhất.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ thầm, ta đáp ứng người lúc nào ? Bất quá nàng cũng không rảnh rỗi để lựa chọn Tiêu Vận hay Tiêu Nhu làm người đi cùng. Nàng thoải mái để Đông Lăng đỡ nàng lên xe ngựa, chậm rãi nói:

” Ta hôm nay hơi choáng nên đã quên mất a, Nhị tỷ cùng Tứ muội ai nguyện ý đi chung với ta thì cứ lên đây đi.”

178. Chương 178: Luyện Được Thuật (8)

Nói xong, nàng để Đông Lăng buông màn xe xuống, tựa như vụ tranh chấp bên ngoài không liên quan đến nàng vậy.

Không lâu sau, Tiêu Vận vén rèm xe đi lên, bên ngoài thì vang lên tiếng nước nổ của Tiêu Nhu.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, cũng có mấy phần khâm phục đối với Tiêu Vận. Thế giới này vốn là nhược nhục cường thực (cá lớn nuốt cá bé), thực lực không bằng người thì vĩnh viễn chỉ có thể bị người đạp dưới chân mà thôi.

Khóe lóc là việc vô dụng nhất, vĩnh viễn không thể giải quyết được vấn đề.

Tiêu Vận này, tâm địa rắn rết, khi nào cần tàn nhẫn liền tàn nhẫn, cùng Tuyết di nương rất giống nhau, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn !

Mà Tiêu Nhu, vừa yếu ớt, vừa ích kỷ, so với Tiêu Vận đến thì dễ đối phó hơn nhiều.

Bích Ba Hồ ở phía nam của Lâm Hoài thành, phong cảnh ưu mỹ, có thể nói là đệ nhất ở đế đô.

Khói nước mênh mông, trên mặt hồ còn có mấy chiếc thuyền hoa tuyệt đẹp trôi nổi, từng chiếc từng chiếc đều có lụa mỏng quấn quanh, tiếng đàn quyện cùng tiếng ca, uyển chuyển truyền tới.

Giữa hồ, vài ngọn núi xanh biếc một màu, bị làn sương mờ bao phủ, chẳng khác nào tiên cảnh giữa chốn nhân gian.

Bên bờ hồ, giữa những hàng liễu là không ít đình đài lầu các. Người đi đường qua lại nhộn nhịp, từ xa trông lại tựa như một bức tranh thủy mặc, ý cảnh phi phàm.

Mà lúc này, bởi vì đàn được hội của Tiêu Dao vương, hơn nửa đám người trong đế đô đã chạy đến, bên hồ là một biển người đang tranh nhau thuê thuyền.

Bọn người Hoàng Bắc Nguyệt một đường đi tới, trừ bỏ đám người An quốc công phủ lạng lẽ theo sau thì bọn họ cũng không có gặp phải tập kích gì khác. Tốt xấu gì nơi này cũng là đế đô, Bắc Nguyệt quận chúa còn đang ở trong xe ngựa, người của An quốc công phủ ít nhiều cũng có chút kiêng kỵ.

Đến nơi, bọn họ lục tục xuống xe ngựa. Bên ngoài trời đang mưa, là mưa phùn. Mưa nhỏ chốn hồng trần, cảnh dương liễu phát phơ, khói sóng tỏa mờ hồ, cảnh vật tựa như vẽ.

Đồng Lăng vội vàng lấy ra một cây dù, giúp nàng che mưa.

Hoàng Bắc Nguyệt kéo lại áo choàng, quay đầu nhìn Tiêu Vận cùng Tiêu Nhu. Cả hai người đều trang điểm lộng lẫy, y phục hoa lệ, xinh đẹp bất phàm.

Hai người đều dẫn theo rất nhiều nha hoàn, nào bung dù, nào lấy đồ, thanh thế còn muốn lớn hơn so với Bắc Nguyệt quận chúa như nàng a.

Nhưng phô trương như vậy thì sao chứ ?

Bích Ba Hồ bấy giờ người người đông nghịt, ai cũng muốn thuê thuyền nhỏ, còn thuyền hoa ư ? Nó đã sớm kín người rồi, thuyền hoa tư nhân bình thường đều là do hoàng tộc cùng một bộ phận quý tộc nắm giữ, Trưởng công chúa phủ cũng không có thuyền hoa của mình a.

Tiêu Nhu rướn cổ tìm kiếm trong đám người, lo lắng không ngớt: " Uyển tỷ đang ở đâu a ? Các người mau đi tìm đi ! Nhanh một chút cho ta !"

Uyển tỷ chính là Ngũ tiểu thư của Lâm Thượng Thư Phủ, khuê danh là Lâm Uyển Quân, là hảo bằng hữu của Tiêu Nhu trong Linh Ương học viện.

" Tiểu thư, chúng ta không tìm thấy Uyển tiểu thư, sợ là nàng đã lên thuyền mất rồi !" Nha hoàn của nàng tìm một vòng cũng không thấy, chạy về nói.

" Còn nói sẽ chờ ta." Tiêu Nhu oán hận lắm lắm.

Tiêu Vận cười lạnh, ra lệnh cho gia nhân của mình bằng mọi giá phải tìm được một con thuyền nhỏ đến, còn mình thì che dù chờ bên xe ngựa.

Hoàng Bắc Nguyệt ở trong đám người nhìn Đông nhìn Tây, nàng không có người quen a. Vốn nàng nghĩ tới đây là có thể thuê thuyền, không nghĩ tới bây giờ lại nhiều người như vậy, đừng nói thuê thuyền, ven bờ hồ cũng rất khó đi a.

Trên Bích Ba Hồ đã có không ít thuyền hoa. Đám người trên đó vô cùng đắc ý, còn đám người trên bờ chỉ có thể âm thầm hâm mộ mà thôi.

" Tiểu thư, tiểu thư ! Thuê được thuyền rồi, chỉ là quá nhỏ, e rằng không đủ..." Một lúc sau, gia nhân được Tiêu Vận phái đi đã trở lại bẩm báo.

Gã sai vật kia mặt mũi bầm dập, hiển nhiên lúc thuê thuyền có động thủ với người khác.

" Đủ chỗ mấy người ?" Tiêu Vận có chút bực bội, đúng là đồ vô dụng !

179. Chương 179: Luyện Được Thuật (9)

Gã sai vật nói : "Sợ rằng, sợ rằng chỉ đủ một hai người "

“Đó là cái thuyền gì? !” Tiêu Vận vừa nghe, lập tức giận dữ, thuyền chỉ đủ một hai người, vậy nhiều lắm chỉ là thuyền đánh cá của ngư dân mà thôi!

Gã sai vặt vẻ mặt như đưa đám nói: “Tiểu thư, cũng chỉ còn lại loại thuyền này mà thôi, loại thuyền khác đã bị người khác mua hết đi đến hồ rồi.”

Tiêu Vận cắn răng một cái, một hai người có đúng không? Vậy không thể dẫn theo nha hoàn, nàng quay đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, giả bộ có ý tốt nói: “Tam muội muội, cùng tỷ lên thuyền đi.”

Thuyền đánh cá nhỏ chỉ đủ một hai người căn bản là không có cách nào đuổi kịp những thuyền lớn, sợ rằng lúc đến được giữa hồ thì Đan Dược Hội cũng kết thúc.

Hoàng Bắc Nguyệt tự nhiên sẽ không đi với nàng, lắc đầu: “Thuyền quá nhỏ, ta say sóng, không dám đi tới.”

“Say cái gì sóng? Sao lại vô dụng như vậy?” Tiêu Vận nổi giận, không mang theo Hoàng Bắc Nguyệt, làm sao có thể lôi kéo Tiêu Dao vương làm quen?

Đông Lăng vội vàng nói: “Nhị cô nương, hôm nay thân thể của tiểu thư nhà chúng ta không thoải mái, sợ rằng không thể đi.”

“Không đi thì thôi!” Tiêu Vận lạnh lùng hừ một tiếng, đem theo một nha hoàn đến thuyền nhỏ ngồi.

Mà lúc này, Tiêu Nhu đã tìm được Lâm Uyển Quân phủ Thượng thư trong đám người, Lâm Uyển Quân mặc dù chỉ là thứ tiểu thư, nhưng bởi vì có thiên phú triệu hoán sư nên Lâm Thượng thư đối xử với nàng cũng phá lệ coi trọng, thứ xuất mà đãi ngộ cũng không hề kém so với tiểu thư con vợ cả.

Hôm nay phủ Thượng thư mua một chiếc thuyền lớn hơn bình thường một chút, Lâm Uyển Quân cùng Tiêu Nhu quan hệ tốt liền đồng ý để cho Tiêu Nhu lên thuyền.

Nhưng khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, Lâm Uyển Quân lạnh lùng nói: “Nhu muội muội, thuyền của nhà chúng ta không phải là thuyền lớn gì, cho người lên thì có thể nhưng không chứa được thêm người khác.”

Bọn họ là những thứ xuất tiểu thư, bình thường đối với tiểu thư dòng chính đều là hâm mộ cùng ghen ghét, bởi vậy tìm được cơ hội có thể làm khó liên chèn ép, tuyệt đối không lưu tình!

Tiêu Nhu có thuyền, tạm thời cũng không trông cậy vào Hoàng Bắc Nguyệt nên nói: “Tam tỷ tỷ, trên hồ gió lớn, thân thể tỷ yếu đuối hay là đừng nên đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt mắt lạnh nhìn nàng nhưng không tức giận, Đông Lăng tính tình không được như nàng, hừ một tiếng nói: “Tứ tiểu thư cứ việc đi chơi đi, cẩn thận một chút, gió trên hồ rất lớn!”

Vừa nói xong, phía sau liền có thanh âm trong trẻo của thiếu niên vang đến: “Bắc Nguyệt quận chúa!”

Sau đó một thiếu niên mặc áo chồn tuyết hoa lệ, trên dây lưng khảm thất sắc bảo thạch chạy đến, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, hai mắt cười đến cong cong.

“Thật là người, người cũng muốn đến giữa hồ xem Đan Dược Hội của Tiêu Dao vương sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nhìn, đúng là tiểu thiếu gia Lạc Lạc của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, ấn tượng của nàng đối với Lạc Lạc không tồi, bởi vậy cười gật đầu.

“Vừa lúc ta cũng muốn đi, ta đã sai người đem thuyền tới, không bằng người đồng hành cùng ta đi, ta một mình cũng rất nhàm chán.” Lạc Lạc đơn thuần vô cùng nhiệt tình, không chút nào vì Hoàng Bắc Nguyệt bị mọi người xa lánh mà mới nói lời mời nàng.

Đối với tính cách của hãn Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi vô cùng thích, không chút nghĩ ngợi gật đầu đáp ứng: “Ta thật lo không có thuyền đây, đa tạ người.”

“Tứ cô nương, chúc người đi chơi vui vẻ.” Đông Lăng cười nói với Tiêu Nhu xong liền cùng Hoàng Bắc Nguyệt đi theo Lạc Lạc đến chỗ bờ đang đậu thuyền.

Tiêu Nhu lộ ra một ánh mắt xem thường, nói: “Nơi nào lại xuất hiện một tên tiểu tử thú!”

Lâm Uyển Quân từ nhìn thấy Lạc Lạc xuất hiện thì vô cùng khiếp sợ, chờ hấn đi mới lấy lại tinh thần, nghe được lời của Tiêu Nhu, kinh ngạc nói: “Người không biết hấn là ai à?”

“Hấn là ai vậy?” Tiêu Nhu không hiểu ra sao.

180. Chương 180: Luyện Được Thuật (10)

“Hấn là Lạc Lạc thiếu gia của gia tộc Bồ Cát Nhĩ!” Lâm Uyển Quân dậm chân nói, “Gia tộc Bồ Cát Nhĩ người biết không? Lạc Lạc thiếu gia gần đây vừa mới đến để đô, rất ít lộ diện nhưng hấn là người kế thừa tương lai của gia tộc Bồ Cát Nhĩ!”

“Bố, Bồ Cát Nhĩ gia tộc? Người nói là gia tộc Bồ Cát Nhĩ nổi danh đấy sao?” Tiêu Nhu cũng bị khiếp sợ nên trong đầu có chút hỗn độn.

“Còn có gia tộc Bồ Cát Nhĩ nào nữa sao?” Lâm Uyển Quân thật muốn khinh bỉ nữ nhân không có kiến thức này, “Nhu nhi, tỷ tỷ người sao lại có thể quên biết hấn?”

“Ta đâu có biết?” Sau khi biết rõ thân phận của Lạc Lạc, Tiêu Nhu đối với Hoàng Bắc Nguyệt càng thêm hâm mộ ghen ghét!

Dựa vào cái gì mà vận may luôn đến với Hoàng Bắc Nguyệt? Sinh ra đã là đích nữ, còn được Hoàng thượng tự mình sắc phong là Bắc Nguyệt quận chúa, có đất phong giàu có và đông đúc, mà trưởng công chúa càng là nữ tử vô cùng có uy vọng trong dân gian, mẫu thân không biết kiểm chế kia của nàng hoàn toàn không thể so sánh với trưởng công chúa!

Trưởng công chúa chết đi, vốn tưởng rằng vận may của Hoàng Bắc Nguyệt cũng kết thúc, nhưng mà gần đây không biết tại sao mà Hoàng Bắc Nguyệt này càng ngày càng có quyền có thế!

Trái lại chính bản thân do có một vị mẫu thân không biết kiểm chế, còn có thân huynh trưởng chỉ biết gây họa nên ở thành Lâm Hoài khắp nơi phải chịu bị áp chế.

Trong lòng Tiêu Nhu càng nghĩ lại càng tức giận!

Thuyền lớn của gia tộc Bồ Cát Nhĩ bắt đầu đến gần bến, thân thuyền thật lớn chìm sâu vào trong nước, một số thuyền nhỏ ở bên cạnh liền bị sóng đánh cho suýt lật thuyền.

Trên thân thuyền có tộc huy* của gia tộc Bồ Cát Nhĩ —— mười ngôi sao màu đỏ!

*tộc huy: huy hiệu của gia tộc

Trên mũi thuyền có điêu khắc một con hùng ưng đang giương cánh muốn bay lên, trông rất sống động, uy phong凛冽, người xung đều hít một hơi.

“Là gia tộc Bồ Cát Nhĩ!”

“Ngay cả gia tộc Bồ Cát Nhĩ cũng tới!”

Trong thanh âm nghị luận, từ trên thuyền lớn chậm rãi thả cầu treo xuống, một thiếu niên y phục hoa lệ vô cùng có phong độ vươn tay, nhẹ nhàng đỡ thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh, chậm rãi đưa nàng từ cầu treo lên thuyền.

Áo choàng màu xanh nhạt của thiếu nữ tung bay trong gió, trên cổ áo có lông cáo mềm mại trắng như tuyết phụ trợ cho khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, tinh xảo.

Bóng lưng nàng yếu ớt nhưng lại cao quý! Nhỏ nhắn, nhưng lại đầy ngạo khí!

“Nữ hài tử kia là ai? Sao chưa từng thấy qua?”

“Đó là nữ nhi của trưởng công chúa Huệ Văn, Bắc Nguyệt quận chúa!” Có người cảm khái nói.

“A, Bắc Nguyệt quận chúa? Nghe đồn nàng là một... .”

“Nói bậy! Vài ngày trước trên lôi đài của Linh Ương Học Viện, Bắc Nguyệt quận chúa đã giết chết Tiết Mộng chuyên hoành hành ngang ngược, nữ hài tử đừng cảm như vậy, sao có thể là một phế vật?”

“Nói rất đúng! Có mẫu thân thế nào tất có nữ nhi như thế, nữ nhi của trưởng công chúa tất nhiên sẽ giống nàng, dũng cảm kiên cường!”

“Đúng! Đúng! Bắc Nguyệt quận chúa nhất định sẽ trở thành người giống như trưởng công chúa điện hạ!”

“Bắc Nguyệt quận chúa thật dũng cảm! Rất giỏi!”

... . . .

Nghe từng âm thanh tán dương phía dưới, khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhếch lên, nàng cũng không phải là người thích được khen ngợi cùng thổi phồng, mà là nàng thích nghe người khác khen ngợi trưởng công chúa Huệ Văn, hy vọng danh tiếng ôn hòa hiền lương của trưởng công chúa khi còn sống không bị Hoàng Bắc Nguyệt làm nhục.

“Quận chúa, mẫu thân của ngươi rất được dân chúng tôn trọng.” Lạc Lạc quay đầu lại, rất trịnh trọng nói với nàng, ánh mắt trong sáng linh hoạt nhấp nháy.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, trên mặt hiện lên nụ cười dịu dàng mà tự hào, “Đúng, nàng đúng là một nữ nhân vô cùng tài giỏi!”

Đi lên thuyền, đưa mắt nhìn xa, trên mặt hồ rộng lớn, từng chiếc thuyền hoa* cùng thuyền nhỏ trôi nổi, khung cảnh vô cùng tráng lệ.

*thuyền hoa: thuyền trang trí lộng lẫy dành cho du khách

Lạc Lạc xoay người ra lệnh, người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ lập tức giương buồm xuất phát.

181. Chương 181: Luyện Được Thuật (11)

Thuyền lớn bắt đầu chạy, song lớn cuộn cuộn, những thuyền nhỏ ở phụ cận suýt thì bị lật.

“Tiêu Dao vương ở thuyền bên kia, chúng ta qua đó trực tiếp lên thuyền của bọn họ là có thể chân chính nhìn thấy hắc luyện chế linh đan.” Lạc Lạc chỉ vào một cái thuyền hoa quy mô rất lớn ở phía trước.

“Tiêu Dao vương sẽ cho chúng ta lên thuyền sao?” Hoàng Bắc Nguyệt không nghĩ tới còn có thể được lên thuyền, dự định khi này của nàng chỉ là dạo quanh ở phụ cận thôi.

“Sẽ được, quan hệ của Tiêu Dao vương cùng gia tộc bọn ta luôn rất tốt.” Lạc Lạc không có tâm cơ nói, nửa điểm khoe khoang cũng không có.

Ở chung cùng người đơn thuần, không cần đoán nọ đoán kia, phòng chỗ nọ phòng chỗ kia, loại hình thức ở chung này vô cùng dễ dàng.

Thuyền chạy đến giữa hồ, Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt một cái đảo qua liền nhìn thấy thuyền nhỏ của Tiêu Vận.

Tiêu Vận này cũng không uống là triệu hoán sư tam tinh thuộc tính băng, đại khái là băng thuộc tính cũng có năng lực điều khiển nước vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ thấy nàng tay cầm băng vũ có ánh huỳnh quang lưu chuyển, đem nguyên khí đưa vào trong băng vũ, ở trong nước nhẹ nhàng khua một cái, thuyền nhỏ liền vững vàng mà chạy nhanh trên mặt nước.

Động tác vừa tiêu sái vừa nhanh nhẹn, Tiêu Vận một thân y phục hoa lệ phiêu diêu ở trong mưa phùn trên mặt hồ mờ lung, tóc đen bay lên, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, kiều ngạo tự tin như vậy, không đem bất cứ kẻ nào để vào mắt.

Trên mặt hồ bao nhiêu người trong thuyền nhỏ đối với nàng tràn ngập ghen ghét.

Hoàng Bắc Nguyệt dựa trên mép thuyền, xa xa nhìn thoáng qua, ánh mắt trong suốt linh hoạt vừa chuyển, khóe môi liền hiện lên một ý cười nhợt nhạt.

“Lạc Lạc thiếu gia, cho thuyền chạy nhanh thêm một chút đi, sợ rằng Đan Dược Hội của Tiêu Dao vương cũng sắp kết thúc.”

“Nói rất đúng, nhanh hơn một chút.” Lạc Lạc gật đầu, lập tức đi phân phó với thuyền viên.

Thuyền viên để toàn bộ cánh buồm mở ra, đón lấy gió trên mặt hồ cùng với cơ quan của thuyền ở dưới, thân thuyền khổng lồ ngay lập tức tăng tốc hướng phía trước.

Bọn họ vượt qua rất nhiều thuyền nhỏ cùng thuyền hoa, chỉ còn thuyền của Tiêu Vận lơ lửng ở phía trước, tăng tốc như vậy nhất thời mặt nước sóng lớn dâng lên.

Thuyền lớn đi qua, hia bên bọt nước bắn lên, thời điểm vượt qua Tiêu Vận, một đợt bọt nước dâng lên khiến cho thuyền nhỏ của nàng lập tức lung lay.

Nàng biến sắc, lập tức dùng băng vũ tạo một tầng băng trên mặt nước, cố gắng ổn định thuyền nhỏ của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn mà muốn cười, một tầng băng mỏng như vậy thì có thể làm gì? Vẫn hất người đi như thường thôi!

Quả nhiên, sau khi đợt sóng qua đi, một đợt sóng thứ hai liền tiếp đến, hơn nữa so đợt sóng thứ nhất mức độ còn mạnh hơn, bọt nước bắn tung tóe, tầng băng mà Tiêu Vận tạo ra lập tức bị phá nát!

“A!” Trên thuyền nhỏ nha hoàn kinh hô một tiếng liền bị Tiêu Vận ột cái tát.

“Kêu la cái gì? A...” lời còn chưa nói hết, thuyền nhỏ liền lật ngược một cái!

Đông Lăng ở trên thuyền lớn nhất thời không nhìn được, khi khi cười thành tiếng.

Cái này gọi là thuyền lớn ức hiếp thuyền nhỏ đây mà!

Tâm tính Lạc Lạc rất đơn thuần, khung cảnh quả thật lại khôi hài như vậy nên cũng không nhịn được cùng Đông Lăng cười thành tiếng .

Hoàng Bắc Nguyệt tương đối bình tĩnh, chỉ là khóe miệng có chút nhếch lên, kéo áo choàng xanh nhạt lên hất hơi một cái, nói: “Bên ngoài thật lạnh.”

182. Chương 182: Luyện Được Thuật (12)

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh hơn, khóe miệng chỉ hơi nhếch lên một chút. Nàng kéo áo choàng màu xanh nhạt lên che rồi hất xì một cái: ” Bên ngoài lạnh lắm a.”

” Vậy chúng ta vào trong đi !” Lạc Lạc ân cần nói.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn hắn: ” Người không cứu nàng lên sao ?”

” Nàng hay ra tay đánh người, ta không thích nàng. Nàng sống hay chết ta cũng không quan tâm.” Lạc Lạc tùy ý nói.

Một Triệu hoán sư Bằng thuộc tính chắc sẽ không dễ dàng chết trong nước như vậy đâu, cùng lắm là ném chút khổ sở mà thôi. Thuyền phía sau sắp tới rồi, có lẽ họ sẽ phát thiện tâm cứu nàng lên.

Đáng tiếc, Tiêu Vận lúc này quá mức kiêu ngạo khiến người khác khó chịu, bây giờ bị hai ngọn sóng đánh cho không ngóc đầu lên được, người phía sau vui mừng còn không kịp, hơi sức đâu lại đi cứu nàng.

Nàng cũng không nói rõ người rơi xuống nước là tỷ tỷ nàng. Dù sao khoảng cách xa như vậy, thêm vào mưa phùn rả rích, sương mù mờ mờ, làm sao có thể thấy rõ được a ?

Thản nhiên nhìn Tiêu Vận còn đang giãy giụa trong nước, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi vào bên trong khoang thuyền nghỉ ngơi.

Thuyền lớn chẳng mấy chốc đã đuổi kịp thuyền của Tiêu Dao vương. Đó là một chiếc thuyền hoa ba lầu, chạm trổ tú hoa, long đuổi ly vờn (ly là con lân đầy mọi người), phi thường khí thế.

Tiêu Dao vương quả thực có giao tình không cạn cùng với Bồ Cát Nhĩ gia tộc. Hắn vừa nghe hạ nhân bẩm báo, nói thuyền của Bồ Cát Nhĩ gia tộc đã chạy tới, liền tự thân mang người đi ra chờ đợi trên sàn tàu.

Hai chiếc thuyền chậm rãi tới gần, sau khi cầu gỗ tiếp nối được đặt chắc chắn, Lạc Lạc mới thật cẩn thận dắt Hoàng Bắc Nguyệt đi qua. Hắn đi rất chậm, hắn sợ nếu đi nhanh quá Hoàng Bắc Nguyệt sẽ bị ngã chổng vó.(nguyên văn đầy ọ, Lạc Lạc hài quá :))

Dưới cầu gỗ, Tiêu Dao vương cũng đã trông thấy bộ dáng của Hoàng Bắc Nguyệt, “di” một tiếng, có chút kinh hãi: ” Nguyệt nhi, ngươi cũng đến sao ?”

Phía sau Tiêu Dao vương còn đứng không ít cao nhân xa lạ, Phong Liên Dực cũng ở đó, vẻ mặt ôn hòa. Nụ cười ấy trong mắt người khác là ấm áp văn nhã, còn trong mắt nàng là lạnh băng không chút cảm tình.

” Ta lúc trên bờ thì gặp phải Bắc Nguyệt quận chúa, cho nên cùng nàng đi thuyền tới đây.” Lạc Lạc cười nói, có chút sốt ruột: ” Vương gia, linh đan ngươi mới luyện chế ở nơi nào a ? Mau cho ta nhìn xem !”

” Nào có linh đan gì chứ ? Chỉ là đan dược rèn luyện thân thể mà thôi.” Tiêu Dao vương lạnh nhạt nói, con ngươi ấm áp đảo qua Hoàng Bắc Nguyệt, có chút thâm ý.

” Đan dược rèn luyện thân thể do Tiêu Dao vương luyện ra đương nhiên khác so với đan dược người bình thường luyện chế a.”

Lạc Lạc chân thành khích lệ. Tiêu Dao vương nghe được, mặt mày hớn hở dẫn mọi người đi vào trong khoang thuyền.

...

Một viên đan dược thoáng hiện chanh sắc quang mang (chanh sắc ở đây là màu cam nhé) được đặt trong chiếc hộp làm từ Tử Kim Thạch, lẳng lẳng nằm trên bàn. Mặt ngoài đan dược có quang mang lưu động, hiển nhiên không phải vật phàm.

Trong khoang thuyền tản ra mùi thuốc nồng nặc, chỉ cần hít một hơi cũng có thể khiến người ta cảm thấy tinh thần thoải mái, đây là hàng tốt a.

Đây là lần đầu Hoàng Bắc Nguyệt trông thấy đan dược luyện chế xong, nàng không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn tới nhìn lui vài lần.

Liên tưởng tới lần đầu luyện dược bị tặc lộ của mình, nàng không khỏi có chút bị đả kích. Ài, khi nào nàng mới có thể luyện ra đan dược hoàn mỹ như vậy a ?

” Nguyệt nhi, ngươi cảm thấy đan dược này thế nào ?” Tiêu Dao vương đi tới bên người nàng, ôn hòa hỏi.

” Rất tốt, gửi vào cả người đều thoải mái.” Hoàng Bắc Nguyệt nói thật, tác dụng của đan dược quả nhiên là không thể khinh thường.

Tiêu Dao vương nhìn nàng, trong nụ cười mang theo một chút sủng nịch: ” Viên thuốc này là ta chuẩn bị đưa cho ngươi.”

” Ta ?” Tại sao hắn lại muốn đưa cho nàng thứ quý giá như thế ?

183. Chương 183: Luyện Dược Thuật (13)

” Chỉ là một viên Ngưng Ngọc Đan mà thôi, chỉ cần có thể giúp cho thân thể người khỏe mạnh trở lại là tốt rồi.” Hắn lạnh nhạt nói, ánh mắt chân thành nhìn thẳng vào nàng: ” Thân thể người không khỏe làm ta vẫn luôn lo lắng, hi vọng có đan dược này ngươi có thể mau chóng khôi phục lại.”

Đây là một phen tâm ý của hắn, nếu như mình vẫn từ chối thì sẽ rất thất lễ.

“Đa tạ Vương gia, phần ân tình này Bắc Nguyệt sẽ luôn nhớ kỹ.”

” Nói chuyện ân tình làm cái gì ? Người có thể xem đây là một cái lễ vật nhỏ bằng hữu tặng mà !” Tiêu Dao vương cười, hào quang nhàn nhạt lưu chuyển trên gương mặt tuấn lãng, phong thần như ngọc, khí chất động lòng người.

Hoàng Bắc Nguyệt hào sảng cười: ” Hảo ! Người bạn như Vương gia, ta nhận !”

” Nhận cái gì ?” Thanh âm Lạc Lạc bỗng nhiên vang lên, hần cười cười đi tới, ngây thơ chớp chớp đôi mắt hắc bạch phân minh: ” Oa, không hổ là Tiêu Dao vương, luyện chế được đan dược chỉ cần ngửi sơ cũng đã có thể cảm nhận được được tính lợi hại của nó !”

” Quá khen quá khen.” Tiêu Dao vương khiêm tốn.

Lạc Lạc cười: ” Đây là Ngưng Ngọc Đan đi, giống với thứ lúc trước ta dùng đúng không ?”

Ngưng Ngọc Đan phi thường hữu dụng với những người thân thể hư nhược, nó có thể trực tiếp cải thiện thể chất, rèn luyện xương cốt kinh mạch, đa số chỉ có người yếu ớt mới sử dụng mà thôi.

Bởi vậy Hoàng Bắc Nguyệt có chút khó hiểu: ” Sao ngươi lại phục dụng (ăn, dùng) nó ?”

” Ta từ khi sinh ra đã bệnh tật quần thân, sử dụng biện pháp nào cũng không thấy khá hơn, đại phu nào cũng bảo ta không thể sống hơn mười tuổi. May mắn sau này Tiêu Dao vương vì ta mà luyện chế ra một viên Ngưng Ngọc Đan, sau khi ta phục dụng thì thân thể đã tốt dần lên.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong có chút kinh ngạc, nếu như không nghe Lạc Lạc chính miệng kể lại, nàng tuyệt đối sẽ không tin hần lúc nhỏ là một ma bệnh ốm yếu.

Xem ra Ngưng Ngọc Đan quả thực rất thần kỳ, không phải vật phạm. Dược hiệu tốt như vậy chắc hẳn quá trình luyện chế cũng rất phức tạp, độ khó rất lớn, Tiêu Dao vương có thể vì nàng mà luyện chế một viên, có thể thấy được hần thật tâm đối đãi nàng.

Phần ân tình này nàng sẽ âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Lạc Lạc nhìn Ngưng Ngọc Đan một chút, bỗng nhiên nói: ” Trở thành một tên Luyện dược sư là cái dạng cảm giác gì a ?”

” Ngươi muốn học luyện dược sao ? ” Tiêu Dao vương vỗ nhẹ quạt giấy, ánh mắt xẹt qua Hoàng Bắc Nguyệt.

” Luyện dược thuật đâu phải là thứ muốn học thì học đâu chứ.” Lạc Lạc lẩm bẩm: ” Ta không có thiên phú ở mặt nào cả, bởi vậy chỉ có thể tiến vào thái học, thật quá thất bại mà.”

” Thứ ngươi phải học còn nhiều lắm đấy, không nhất định phải trở thành cao thủ tài năng hơn người a !” Tiêu Dao vương dùng quạt giấy vỗ đầu hần một cái.

Lạc Lạc kêu “oai oái” một tiếng, cười hì hì ôm đầu, quay lại hỏi Hoàng Bắc Nguyệt: ” Bắc Nguyệt quận chúa cũng có chọn ý học, có phải hay không cũng muốn trở thành Luyện dược sư ?”

” Trên đời này có ai không muốn trở thành Luyện dược sư sao ?” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Nghe Hoàng Bắc Nguyệt nói lời này, Tiêu Dao vương đang cười ôn hòa bỗng nhiên đứng dậy, nét mặt có chút suy tư, ngọc phiến trắng như tuyết càng làm nổi bật làn da còn ôn nhuận hơn so với bạch ngọc.

” Muốn trở thành Luyện dược sư đại khái cần phục dụng một viên Tẩy Tủy Đan cao cấp Thổ thuộc tính để thay đổi thiên phú...”

Hoàng Bắc Nguyệt thấy hần thực sự nghiêm túc, vội nói: ” Vương gia không cần suy nghĩ nhiều đâu, ta chỉ thuận miệng nói một chút thôi mà.”

Thứ nàng cần hiện tại không phải là thiên phú của Luyện dược sư mà là một quá trình chậm rãi dung hợp tri thức. Cho dù Tiêu Dao vương có tốn công luyện chế Tẩy Tủy Đan cho nàng thì cũng không có bao nhiêu tác dụng, ngược lại còn làm phiền hần nữa.

Lạc Lạc bĩu môi, hăm mộ nói: ” Vương gia đối với quận chúa thật là tốt a.”

184. Chương 184: Luyện Dược Thuật (14)

Tiêu Dao vương ho nhẹ một tiếng, trên gương mặt anh tuấn thoáng hiện lên vẻ mắt tự nhiên, có chút ửng đỏ. Hần mở quạt giấy ra, nói: ” Bên kia còn có việc, ta qua đó một lát.”

Lạc Lạc cùng Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhau một cái. Hai người đều là hai cái hài tử cực kỳ thuần khiết và chậm chạp trong vấn đề tình cảm, bởi vậy bọn họ cũng không có nghĩ nhiều.

Tiêu Dao vương vừa mới đi ra, trên boong thuyền liên thuyền đến tiếng cãi nhau, có người hô lớn một câu “có người chết chìm a”, sau đó chỉ nghe “bôm” một tiếng, hẳn ta đã nhảy xuống hồ.

Người trong khoang thuyền cũng vô cùng hiếu kỳ, bởi vậy đều chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Lạc Lạc cũng là một trong số đó.

Trên boong thuyền.

Người chết đuối đã được cứu lên, trong không gian vang lên tiếng khóc thảm của một thiếu nữ. Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy tiếng khóc này có chút quen tai, Đông Lăng bên cạnh bỗng kinh ngạc nói: ” Đây không phải là thanh âm của nha hoàn Hạ Hà theo bên cạnh Nhị tiểu thư sao ?”

Quả nhiên, lời của Đông Lăng vừa dứt, một thanh âm run rẩy liền thốt lên: ” Ta là Tiêu Vận, là Nhị tiểu thư của Trưởng công chúa phủ.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe thấy lời tự giới thiệu này, không nhận được khe nhíu mày. Thời điểm như thế này còn mang ra Trưởng công chúa phủ ra khoe làm cái gì nữa ? Muốn bôi nhọ danh dự của phủ sao ?

” Nguyên lai là Nhị tiểu thư của Trưởng công chúa phủ, mau, người đâu, mau mời Nhị tiểu thư vào trong thay y phục kẻo nàng bị lạnh.” Thanh âm thanh nhã của Tiêu Dao vương vang lên.

Tiêu Vận run cầm cập nhưng vẫn cố tỏ ra ôn nhu, điềm đạm nói: “Đa tạ Vương gia.”

Hoàng Bắc Nguyệt đẩy nhẹ mọi người ra rồi tiến về phía trước. Tiêu Vận hiện tại nào có xinh đẹp điểm lệ như ban đầu. Y phục tinh xảo đã bị nàng cởi bỏ lúc còn ở trong nước, bây giờ nàng ta như một thủy quỷ (quỷ nước), được mọi người diu đỡ đứng dậy.

Cũng phải, nếu không cởi ra, y phục ngâm nước quá lâu sẽ trở nên rất nặng, sẽ làm nàng chìm xuống hồ.

Bởi vậy bây giờ trên người nàng chỉ mặc một cái áo đơn thật mỏng, đầu tóc rối tung, mặt xanh xanh tím tím, cũng may trên thuyền này không có mấy vị phu nhân miệng lưỡi chua ngoa, bằng không lấy dáng vẻ hiện giờ của nàng lại xuất hiện trước mắt rất nhiều nam nhân như vậy, sự thanh bạch coi như bị hủy hoại luôn rồi. (áo đơn là cái này nhé)

Trên thuyền lúc này đa số đều là cao nhân ẩn sĩ không câu nệ tiểu tiết, tự nhiên sẽ biết giữ lễ. Bọn họ trông thấy dáng vẻ chật vật của Tiêu Vận thì cũng không có ở lại thưởng thức mà giả vờ có việc rồi tản đi.

” Nhị tỷ !” Nghe được thanh âm lạnh lạnh này, mọi người đang bỏ đi cũng vội dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt chạy đến trước mặt Tiêu Vận, kéo kéo tay nàng, lo lắng hỏi: ” Nhị tỷ, ngươi làm sao lại thành ra như vậy ?”

Tiêu Vận trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút kinh ngạc. Nàng căn bản không nghĩ tới nha đầu này sẽ xuất hiện ở đây a. Lúc này nàng bị rơi xuống nước, đáng hận hơn là không ai chịu đi cứu nàng, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể dựa vào bản lĩnh Triệu hoán sư thuộc tính Băng để bơi đến gần thuyền lớn của Tiêu Dao vương, lúc này mới được người ta cứu lên.

Trong lòng nàng vốn đang âm thầm cao hứng. Ân cứu mạng giúp nàng dễ dàng kiếm cớ tới gần Tiêu Dao vương chậm rãi báo đáp a.

Nhưng bây giờ dáng vẻ của nàng vô cùng chật vật mất mặt, mà Hoàng Bắc Nguyệt thì lại y phục chỉnh tề, minh mầu linh động, chiếc cảm thon dưới làn sương mờ ảo lại càng lộ ra vẻ nhu nhuận động lòng người.

Đây quả là tương phản mãnh liệt đối với nàng !

Tiêu Vận là người phi thường kiêu ngạo, bây giờ Hoàng Bắc Nguyệt trước mặt lại xinh đẹp hơn nàng, điều này làm cho bản tâm luôn cao cao tại thượng của nàng bị đả kích trầm trọng.

Hướng hồ lại còn ngay trước mặt Tiêu Dao vương !

Làm sao có thể chứ ?

Tiêu Vận cũng không biết tại sao mình lại phần nộ như thế, một luồng ghen tỵ chi hỏa bùng lên, thiêu đốt cả lý trí của nàng.

” Người bớt châm chọc ta đi !” Khẩu khí của nàng cũng không nặng, dù sao nàng vẫn cố giữ được vài phần thanh minh.

185. Chương 185: Luyện Được Thuật (15)

” Người bớt châm chọc ta đi !” Khẩu khí của nàng cũng không nặng, dù sao nàng vẫn cố giữ được vài phần thanh minh. Nàng nâng tay lên định hất tay của Hoàng Bắc Nguyệt ra, nhưng không biết tại sao, nàng chỉ vừa vung tay lên, thân thể nhu nhược của Hoàng Bắc Nguyệt cũng theo đó mà nghiêng qua một bên.

Bọn họ vốn đang đứng cạnh mép thuyền, Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng qua liền va vào mép thuyền, thiếu chút nữa từ trên thuyền té xuống.

Một bóng người màu trắng nhất chột lóe, bắt lấy tay nàng kéo về.

” Tiểu thư !” Đông Lăng hô to một tiếng, lập tức chạy tới, đem Hoàng Bắc Nguyệt ôm vào trong lòng, giương đôi mắt ướt sũng lên nhìn Tiêu Vận: ” Nhị tiểu thư, ngày thường ở trong phủ cũng thôi đi, bây giờ là đang ở bên ngoài a, nhiều ánh mắt nhìn như vậy, người ít nhất cũng phải lưu lại cho tiểu thư nhà chúng ta mấy phần mặt mũi chứ.” (Lăng tỷ, em cũng bắt đầu thích tỷ rồi đó ;))

Lời nói này phi thường xảo diệu, chỉ mấy câu đã đem oan ức, nhường nhịn, khổ sở mà Hoàng Bắc Nguyệt phải chịu trong Trường công chúa phủ đều phanh phui. Trong câu nói không có một chữ nào chỉ trích Tiêu Vận nhưng vẫn khiến người ta tưởng tượng ra được, Bắc Nguyệt quận chúa cùng nha hoàn thường ngày bị Tiêu Vận bắt nạt bao nhiêu, sợ Tiêu Vận bao nhiêu.

Vốn mọi người đang có suy nghĩ rồi đi, vừa nghe lời này lập tức liền đứng lại, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Vận đã mang theo vài phần tức giận.

Tiêu Vận trợn mắt há mồm, nàng căn bản cũng không có ý định đem Hoàng Bắc Nguyệt đẩy xuống nước a. Nàng cũng không phải người ngu, nhiều người nhìn như vậy nếu nàng còn làm chuyện quá đáng như thế, sau này truyền ra ngoài thì Tiêu Vận nàng còn mặt mũi nào làm người nữa ?

Đây là cố ý ! Nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt chết tiệt này nhất định là cố ý hãm hại nàng !

” Hoàng Bắc Nguyệt, người muốn hãm hại ta sao ?” Tiêu Vận hướng về phía nàng gầm lên: ” Ta căn bản không có đẩy người mà, người đừng có ở chỗ này giả vờ giả vịt nữa !”

” Tiêu nhị tiểu thư, nếu vừa rồi động tác của ta chậm một chút thì Bắc Nguyệt quận chúa đã té xuống rồi, nàng thật phải dùng cái giá lớn như vậy để hãm hại người sao ?” Ánh mắt Phong Liên Dục luôn luôn ấm áp giờ khắc này đã trở thành một mảnh rét lạnh.

” Ta...” Dưới cái nhìn lạnh băng kia, Tiêu Vận chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, ấp úng mãi vẫn không nói được câu nào.

Không thể để Hoàng Bắc Nguyệt hãm hại mình như thế được ! Tiêu Vận vội chuyển ánh mắt về phía Tiêu Dao vương, sốt ruột cầu tình: ” Vương gia, ta thật không có làm như vậy, xin người hãy tin tưởng ta đi mà.”

Tiêu Dao vương vốn nổi tiếng là người ôn nhu như ngọc nhưng giờ khắc này, trên mặt hắn chỉ còn một tầng sương lạnh.

” Tiêu nhị tiểu thư, trên thuyền bản vương không có quần áo nữ tử, người bị ướt như vậy nếu để lâu sẽ dễ bị nhiễm lạnh, bản vương sẽ sai người dùng thuyền nhỏ đưa người về.”

Thanh âm thanh lãnh, trong phút chốc đã làm nội tâm của Tiêu Vận triệt để đông cứng.

” Ta trước đây có nghe nói, đám người Trường công chúa phủ các người bởi vì Trường công chúa diện hạ qua đời mà trở nên vô pháp vô thiên, bắt nạt Bắc Nguyệt quận chúa đến mức nàng ngay cả cửa cũng không

dám bước ra. Trước đây ta có chút không tin, bây giờ nhìn lại, ai cho các người mượn lá gan lớn như vậy hả ?”

Lạc Lạc từ sau đám người bước ra ngoài, gương mặt anh tuấn của thiếu niên giờ phút này cũng có chút ngưng trọng. Hắn tuổi tuy còn nhỏ nhưng cổ khí thế kia lại phi thường ác liệt !

Tiêu Vận tức giận đến mức ngực phập phồng liên tục. Rõ ràng mọi chuyện lúc này vẫn còn đang tốt đẹp, Tiêu Dao vương cứu nàng, đó chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, nào ngờ nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt chết tiệt kia từ đâu lòi ra, đem kế hoạch hoàn mỹ mà nàng sắp đặt hoàn toàn phá vỡ.

Không được, hiện tại ngàn vạn lần không thể làm ra hành động gì nữa. Kế hoạch giữa nàng và mẫu thân khổ công xây dựng không thể mất trắng như vậy được. Nàng bằng mọi giá phải có được Tủy Tủy Đan, nàng bằng mọi giá phải gả cho Tiêu Dao vương !!!!

186. Chương 186: Luyện Được Thuật (16)

Tiêu Vận cũng có tâm cơ thâm trầm giống Tuyết di nương, nàng hít sâu một hơi, ngọn lửa ghen ghét bị cưỡng ép đè xuống.

” Tam muội, vừa rồi...vừa rồi do ta quá lạnh nên mới không cẩn thận đẩy người, Nhị tỷ thật không phải cố ý đâu.”

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào trong lòng Đông Lăng, khước miệng hơi giương lên. Quả nhiên là mẹ nào con nấy, Tiêu Vận này tuyệt đối không thể dễ dàng như vậy được. Không sao, như vậy mới thú vị chứ, có khiêu chiến mới kích thích !

Đông Lăng khịt khịt mũi, đôi mắt to ngập nước nâng lên nhìn Tiêu Vận một cái rồi hoảng sợ cúi đầu, nghẹn ngào nói: ” Ân, Nhị tiểu thư vừa rồi chỉ là lỡ tay mà thôi...”

Trong thanh âm tuy hoàn toàn không ý tứ trách móc nhưng sự oan ức cùng sợ hãi bên trong, ai nấy đều nghe rõ ràng.

Hoàng Bắc Nguyệt thiếu chút nữa đã bật cười, nha đầu Đông Lăng này cũng quá cơ trí, quá giáo hoạt đi ! Vừa thấy có cơ hội liền nắm lấy, hung hăng đánh cho Tiêu Vận không có cơ hội trở mình !

Những người chung quanh đều là cao nhân ẩn dật do Tiêu Dao vương mời tới, ai cũng đều là người hào sảng, tiêu sái cỡ mở, ghét nhất loại người nham hiểm ác độc này !

Đông Lăng rõ ràng tình cảnh của mình, bởi vậy nàng lợi dụng tình huống chung quanh, dùng thanh âm nhút nhát, tràn ngập oan ức, liền đem sự đồng tình của mọi người hướng về phía mình, quá thông minh !

” Người ta thường nói “một giọt máu đào hơn ao nước lã”. Ài, không ngờ Bắc Nguyệt quận chúa lại có một tỷ tỷ như vậy, thực sự là quá xui xẻo mà.”

Không biết là ai đã nói ra một câu như vậy, sắc mặt Tiêu Dao vương lại càng âm trầm hơn, lạnh lùng lên tiếng hỏi: ” Thuyền đã chuẩn bị tốt chưa ? “

” Bẩm vương gia, thuyền đã chuẩn bị xong.” Một gã sai vặt bận bịu chạy tới nói.

Tiêu Dao vương chẳng thèm nhìn qua Tiêu Vận, phất tay một cái: ” Đưa Tiêu nhị tiểu thư trở về đi.”

” Vương gia, ta thật sự không phải cố ý mà.” Tiêu Vận còn muốn nói thêm, nhưng nàng nhanh chóng nhận ra sự khinh bỉ cùng chán ghét ở trong mắt chúng cao thủ xung quanh. Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân chính là cái đích ọi người chỉ trích, sợ rằng chỉ nói sai một chút thì sẽ bị đám người này quẳng luôn vào Bích Ba Hồ đi.

Tiêu Dao vương tiến lên nâng Hoàng Bắc Nguyệt dậy, ôn nhu hỏi: ” Không sao chứ ?”

” Không có chuyện gì, đa tạ vương gia quan tâm.” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, sau đó cởi áo choàng trên người xuống, đưa cho Đông Lăng: ” Đông Lăng, mau đưa tới cho tỷ tỷ khoác vào.”

“Vâng.” Đông Lăng cảm áo choàng đi qua: ” Nhị tiểu thư, trời lạnh như thế, người hãy khoác lên đi.”

Thứ Hoàng Bắc Nguyệt bổ thí, Tiêu Vận làm sao sẽ nhận chứ ? Bất quá bây giờ nhiều người, nàng cũng không tiện trở mặt, bởi vậy chỉ có thể gương gạo nở nụ cười: ” Không không, Tam muội thân thể không tốt, áo choàng này tốt nhất vẫn để cho Tam muội khoác đi, thân thể Nhị tỷ tốt lắm.”

Tình cảnh như vậy mà nàng vẫn không quên trào phúng thân thể yếu ớt của Hoàng Bắc Nguyệt !

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi con ngươi đen nhánh chẳng khác gì sao sớm, tỏa ra ánh sáng ôn nhuận mê ly. Nàng nhìn Tiêu Vận, ngữ điệu mềm mại, bình thản.

” Thân thể Nhị tỷ khỏe mạnh, ta đương nhiên sẽ không lo lắng, chỉ là Nhị tỷ rơi xuống nước, bây giờ quần áo xốc xếch, ở đây còn không sao, lúc lên bờ nhiều người vậy phải làm sao đây ? Không phải sẽ bị bọn họ chê cười, nói Trưởng công chúa phũ phàng chúng ta dạy dỗ ra thứ tiểu thư không biết lễ nghi hay sao.”

Gương mặt Tiêu Vận vốn tái nhợt vì lạnh giờ phút này lại đỏ bừng lên. Nàng bây giờ mới nhớ trên người mình bây giờ chỉ có một chiếc áo đơn, hơn nữa lại còn ướt sũng, quần áo đều dán sát trên người.

Vải mỏng ướt sũng gần như trong suốt, khinh bạc dán chặt trên da thịt của nàng, đường cong cơ thể hoàn toàn lộ ra, cái yếm đỏ bên trong cũng thoáng ẩn thoáng hiện.

Nơi này đều là nam tử, mà một người nữ tử chưa lấy chồng như nàng lại cử chỉ tùy tiện, không hiểu lễ nghi như vậy ở trước mặt mọi người, quả thật không khác gì gái lầu xanh.

187. Chương 187: Luyện Được Thuật (17)

Ngay lập tức, những ánh mắt chung quanh nhìn về phía nàng ngoại trừ tức giận ra còn nhiều thêm một phần xem thường.

Tiêu Vận vội vàng tiếp nhận áo choàng Đông Lăng đưa tới, nhanh chóng khoác lên người, quần lại kín mít. Bọn thị vệ cùng đám hạ nhân đã sớm cúi đầu cười hì hì.

Tiêu Vận cảm thấy hôm nay quả thật là một ngày mất mặt nhất từ trước đến giờ, hơn nữa lại còn ở trước mặt của Tiêu Dao vương nữa chứ. Nàng bây giờ quả thật chỉ muốn tìm một cái khe nứt để chui vào.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má, nàng cũng không còn mặt mũi đâu mà nán lại ở đây nữa, cúi đầu vừa khóc nức nở vừa đi lên thuyền nhỏ ly khai.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười lạnh, Tiêu Vận à Tiêu Vận, muốn theo ta tranh đấu sao ? Người vẫn còn còn non lắm.

Bắt đầu từ hôm nay, Lâm Hoài thành lại có thêm một nữ nhân không biết kiềm chế, tùy tiện phóng đảng, bại hoại gia phong.

Chỉ có điều, Tiêu Vận sẽ không có vận khí giống Cẩm di nương năm đó, có thể gặp được Huệ Văn Trưởng công chúa khoan dung độ lượng, để cho Tiêu Viên Trình đón nàng về Trưởng công chúa phủ làm di nương.

Tiêu Vận, mười sáu tuổi, chưa có hôn phối, đời này chỉ sợ sẽ vô duyên với vị trí chính thất phu nhân trong các đại gia tộc rồi.

...

Sau khi Tiêu Vận gây náo loạn xong, đám cao nhân được Tiêu Dao vương mời tới cũng không còn hứng thú gì tới đan dược hội nữa, lập tức đồn dập cáo từ rời đi.

” Bắc Nguyệt quận chúa.” Trước khi rời đi, một lão nhân gầy gò sáng sủa đi tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, hơi ôm quyền nói: ” Nữ nhi được Huệ Văn Trưởng công chúa giáo dưỡng ra, quả nhiên vừa biết đại thể lại vừa hiểu lễ nghi. Thấy quận chúa không có bồi nhọ thanh danh của Trưởng công chúa, lão phu hết sức vui mừng.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, trong ký ức của nàng không có ấn tượng gì với vị lão giả này a.

Lão nhân cười ha ha: ” Quận chúa đương nhiên không quen biết lão hủ, khi lão hủ quen biết với Trưởng công chúa, nàng còn chưa xuất giá.”

” Lão tiên sinh, Bắc Nguyệt thất lễ rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng dùng thân phận tiểu bối cúi người chào. Nàng mặc dù là người kiêu ngạo, nhưng đối với trưởng bối, nhất là những trưởng bối từ ái khoan dung như thế này, nàng luôn luôn tuân thủ lễ nghi.

Huống hồ trong lời nói lão tiên sinh này, nàng nghe được sự tán thưởng của hắn đối với Trưởng công chúa. Đối với người như vậy, nàng càng phải hành đại lễ, chỉ như vậy mới có thể giữ tốt ấn tượng của Huệ Văn Trưởng công chúa trong lòng hắn.

Lão tiên sinh vuốt vuốt chòm râu ngắn ngủn trên cằm, cười nói: ” Hảo hảo hảo ! Hôm nay trông thấy Bắc Nguyệt quận chúa, lão hủ cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện. Trước kia nguyên bản lão phu muốn đưa cho Trưởng công chúa một phần lễ vật, nhưng do có việc nên vẫn trì hoãn, bây giờ Trưởng công chúa qua đời, lão phu nhiều năm qua vẫn cảm thấy vô cùng tiếc nuối.”

” Lão tiên sinh ngàn vạn lần đừng nói vậy, có thể cùng lão tiên sinh quen biết, đó chính là chuyện may mắn nhất trong đời của mẫu thân đại nhân.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

Lão tiên sinh trấn an cười: ” Có thể nghe được quận chúa nói như vậy, đây cũng là chuyện may mắn suốt đời của lão hủ. Phần lễ vật này nếu đã không có cách nào giao cho Trưởng công chúa, vậy ta tặng lại cho quận chúa, coi như là một tâm nguyện của lão hủ đi !”

Nói xong, tay hắn khẽ đảo, từ trong cái nẹp giới cao cấp làm từ tử sắc bảo thạch lấy ra một quyển sách, cười cười đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt không dám từ chối, vội vàng dùng hai tay tiếp nhận: ” Đa tạ lão tiên sinh !”

Bất kể trưởng bối cấp cho thứ gì, tiểu bối nếu như một mực từ chối không khỏi có chút quá phận.

” Ha ha ha, hảo hài tử, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại !” Lão tiên sinh trông thấy cử chỉ khéo léo của nàng, càng cảm thấy vui mừng, gật gật đầu, sau đó thân mình vừa nhoáng lên đã đi xa cả trăm trượng, trong thoáng chốc đã biến mất không thấy.

188. Chương 188: Luyện Được Thuật (18)

Hoàng Bắc Nguyệt xem đến trợn mắt há mồm, thân pháp hảo tiêu sái a !

Đồng Lăng cũng há miệng lè lưỡi: ” Tiểu thư, lão tiên sinh kia là thần tiên sao ?”

” Độc Cô Dược Thánh, phiêu bạt vô định, cũng không khác mấy so với thần tiên đâu !” Tiêu Dao vương cười cười đi tới, liếc nhìn quyển sách trong tay Hoàng Bắc Nguyệt, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

” Bách Luyện Kinh ?”

Nàng cũng không biết đây là thứ gì, bất quá dựa theo biểu tình của Tiêu Dao vương thì hẳn là thứ tốt.

” Tiểu nha đầu, ngươi may mắn lắm đấy !” Tiêu Dao vương dùng quạt giấy nhẹ nhàng gõ đầu nàng một cái, động tác hàm chứa sự sủng nịch.

Tiểu nha đầu...ư ? Hoàng Bắc Nguyệt tức đen mặt, hình như đã rất lâu rồi không có ai gọi nàng như vậy nha ?

” Bách Luyện Kinh này là cái gì ?” Hoàng Bắc Nguyệt nâng quyển sách lên, trên mặt của kim sắc quyển trục (quyển trục màu vàng kim) có nguyên khí cấm chế gợn sóng, ngón tay của nàng vừa để lên, cấm chế lập tức mở ra.

Xem ra lúc này Độc Cô Dược Thánh đã đem nguyên khí cấm chế cải tạo lại, chỉ có khí tức (hơi thở) của nàng mới có thể mở ra.

” Bách Luyện Kinh này là sở học cả đời của Dược Thánh tiền bối ngưng tụ mà thành. Cả đời ngài đều không thu đệ tử, bởi vậy một thân sở học cũng không có truyền nhân.”

Tiêu Dao vương nhẹ lay động quạt giấy, chậm rãi nói, trên mặt có chút ít hâm mộ.

” Trước kia, Được Thánh tiên bối vô tình gặp được Trưởng công chúa, thấy nàng vừa có đức hạnh đoan chính, lại vừa có thiên phú tốt, vốn hẳn muốn thu nàng làm đồ đệ, chỉ là sau này gặp nhiều khúc chiết, việc này cuối cùng vẫn chưa thành công, cứ trì hoãn mãi cho đến lúc Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời. Được Thánh tiên bối cũng vì vậy mà vô cùng tiếc nuối.”

Hoàng Bắc Nguyệt lắng nghe. Những chuyện này không có trong ký ức của Hoàng Bắc Nguyệt. Nguyên lai Trưởng công chúa ngoại trừ thân phận cao quý, đức hạnh đoan trang, không ngờ vẫn còn có thiên phú Luyện được sư.

Ngay cả Độc Cô Được Thánh cũng từng muốn nhận nàng làm đồ đệ.

Trong lòng đột nhiên nổi lên một cỗ tự hào mãnh liệt, đồng thời cũng âm thầm tiếc hận. Huệ Văn Trưởng công chúa siêu quần như vậy, làm sao lại gả cho loại mãng phu vô dụng như Tiêu Viễn Trình chứ ?

Nàng không tin Huệ Văn Trưởng công chúa thật sự thích Tiêu Viễn Trình, trong này hơn nửa là có vấn đề khó nói gì đây ?

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn cuốn Bách Luyện Kinh kia, trên mặt có chút hào quang nhàn nhạt lóe qua.

” Tại sao Được Thánh tiên bối lại đem cuốn Bách Luyện Kinh cho ta a ?” Lúc này Độc Cô Được Thánh cũng không có nói muốn thu nàng làm đồ đệ, chỉ nói đưa nàng một món lễ vật.

Vừa ra tay đã đưa phần lễ lớn như thế, Hoàng Bắc Nguyệt thật sự có chút không tin được.

Tiêu Dao vương biết nàng nghi ngờ, bởi vậy cười cười trấn an: ” Yên tâm đi, Được Thánh tiên bối cũng không có nói muốn thu người làm đồ đệ mà, người cũng không cần phải chịu gánh nặng làm đồ đệ tử Được Thánh đâu, cứ coi đây là một món lễ vật thôi.”

Nghe hẳn như vậy nói, áp lực trong lòng nàng quả thực bớt đi không ít.

Người như Độc Cô Được Thánh, nếu bảo nàng bái ông ta làm thầy, nàng cũng sẽ không phản kháng như lần trước cùng nam nhân kỳ quái kia.

Nhưng Độc Cô Được Thánh chỉ đem Bách Luyện Kinh làm lễ vật tặng nàng, có thể thấy được lão nhân gia người cũng không muốn tạo cho nàng áp lực quá lớn.

Cứ như vậy, nàng càng bội phục phẩm cách của Độc Cô Được Thánh hơn. Nàng âm thầm thề nhất định phải hảo hảo nghiên cứu cuốn Bách Luyện Kinh này, tuyệt đối không làm cho hấn mất mặt !

Những cao nhân mà Tiêu Dao vương mời tới kia cũng đã li khai gần hết, chỉ còn sót lại mấy người. Tiêu Dao vương sai người chuẩn bị cơm nước, mấy người quây quần lại, vừa nghe tiếng mưa rơi róc rách ngoài cửa sổ, vừa nâng cốc cười nói.

Có Lạc Lạc cùng Tiêu Dao vương, lại thêm cảnh sắc mộng lung tuyệt đẹp, bữa cơm này quả thực vô cùng ngon miệng.

189. Chương 189: Luyện Được Thuật (19)

Sau khi cơm nước no nê thì thời gian cũng đã quá Ngọ, ánh tà dương cuối chân trời dát lên mặt hồ một tầng kim quang lóng lánh. Mưa phùn cũng đã tạnh, trên mặt nước phù quang lưu chuyển, kiều diễm mê người.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trong khoang thuyền đi ra ngoài. Nàng đang định hóng mát một chút, nào ngờ vừa vịn lại trông thấy Phong Liên Dục nghiêng người dựa vào mép thuyền, nhìn mặt hồ đến xuất thần.

Từng điểm kim quang động lại trên đôi đũa tử mâu, tạo nên một loại sắc thái yêu dị.

Nghe được tiếng bước chân, Phong Liên Dục quay đầu lại, ánh mắt mênh mang nhìn nàng khẽ mỉm cười, phong thái yêu nghiệt kia tuyệt đối sẽ làm cho người khác thất thần.

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không đổi sắc đi qua, đứng ở cạnh mép thuyền, cách hẳn vài bước. Khoảng cách kia thể hiện rõ sự lãnh đạm của nàng.

Ý tứ chính là: Ta với người không quen !

Phong Liên Dực vờ như không biết nàng cố ý tránh xa, hẩn ly khai mép thuyền, cười cười đi về phía nàng. Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng giương mắt lên đảo qua thân thể hẩn. Ánh mắt sắc bén như lưỡi đao khiến Phong Liên Dực lập tức dừng chân lại.

Bây giờ mà không thức thời dừng lại thì sẽ không có ý tứ a.

Lông mày khê máy động, hẩn không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa lại vào mép thuyền, một tay chống thân, liếc nhìn nàng: " Quận chúa hình như rất phòng bị ta thì phải ?"

" Việc này rất cần thiết." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói. Một câu nói triệt để đem dững khí tiếp tục hướng nàng nói chuyện của người khác đánh cho tan tác.

Phong Liên Dực bất đắc dĩ cười khổ, đương nhiên, hẩn không phải dạng người dễ dàng bị đánh bại như vậy. Hẩn cười nhạt một tiếng, hỏi: " Vì sao ?"

" Vì ngươi không là cái gì thứ gì tốt cả." Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp nói, trên boong thuyền chỉ có hai người bọn họ, nàng cũng không sợ sẽ bị người khác nghe thấy.

" Vì ta đoạt Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh của nàng sao ?"

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quét một vòng trên gương mặt yêu nghiệt của hẩn, ánh mắt càng ngày càng thanh lãnh: " Ta từ lần thứ nhất trông thấy ngươi đã biết ngươi không phải người tốt."

Phong Liên Dực triệt để hóa đá. Nguyên lai từ lần thứ nhất gặp mặt, hẩn đã bị nàng phân loại thành "người xấu" mất rồi.

Lúc đó hẩn thực sự chỉ tình cờ đi qua, vừa vặn thấy cảnh nàng vặn gậy cổ tên gia đình cùng việc nàng uy hiếp tiểu nha hoàn kia...ách, chỉ nhiều đó thôi mà.

Hẩn cũng không phải cố ý, nha đầu này sao lại thù dai như vậy chứ ?

" Có người phải từ từ ở chung mới biết được hẩn tốt hay là xấu, không thể chỉ liếc mắt một cái đã nhận định a." Hẩn cố gắng vặn hỏi lại một chút hình tượng của mình trong lòng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nói một cách lạnh lùng: " Ta nhìn ngươi rất chuẩn, người tốt bụng chính là người tốt, người hư hỏng chính là người xấu."

Phong Liên Dực cười khổ, ài, xem ra tạm thời không có cách nào thành lập hình tượng tốt đẹp trong lòng nàng rồi.

" Vậy ngươi và người xấu hợp tác, không sợ tranh ăn với hổ sao ? " Hẩn cười cười hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt khé miệng hơi nhếch lên, một tia ý cười ngạo nghễ chậm rãi lan tỏa, đôi con ngươi trong suốt trong thoáng hiện một tia ánh sáng lạnh lẽo không hợp với tuổi.

" Ngươi là hổ, ta là lang (sói), hổ lang tranh giành còn không biết hươu chết về tay ai đâu ?"

Phong Liên Dực đôi mày thanh tú nhếch lên, thật muốn vỗ tay tán thưởng nàng. Mấy câu nói này của nàng quả thực cực kỳ tàn nhẫn, tràn ngập quả quyết, tự tin.

Hẩn phi thường thưởng thức a !

" Được rồi, cứ nhìn một chút trận lang hổ chi tranh này đi, xem cuối cùng thắng bại như thế nào."

Hoàng Bắc Nguyệt liếc hẩn một cái, trong con ngươi nửa điểm gợn sóng cũng không có. Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người đi tới chỗ xa hơn hóng gió.

Phong Liên Dực nhìn bóng lưng nhỏ nhắn mà thẳng tắp của nàng, trong thân thể thoát nhìn nhu nhược như vậy làm sao lại chứa đựng được phần quyết to lớn này a ?

190. Chương 190: Khác Nhau Một Trời Một Vực (1)

Vừa trở lại Lưu Vân Các, Hoàng Bắc Nguyệt đã vội vã lấy Bách Luyện Kinh ra nghiên cứu. Quyển kinh thư này trên mặt dùng kiểu chữ cổ điển đại khí, vừa nhìn đã cho người ta một cái cảm giác chất phác nặng nề, đã tràn ngập lực lượng.

Đông Lăng châm đèn thật sáng rồi đẩy cửa đi ra gian ngoài may y phục, nàng không muốn ở trong phòng quấy nhiễu tiểu thư.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiên cứu cả đêm, không có nghỉ ngơi dù chỉ một giây. Nàng cố gắng ghi nhớ hết thấy nội dung trong quyển trục, chỉ cảm thấy một đoàn máu nóng hồi dâng trào trong lồng ngực.

Đây là luyện thuật cao cấp nhất của thế giới này a ! Nó bao hàm cả luyện được cùng luyện khí. Những thứ này đều là những thứ trước đây nàng vẫn không hiểu rõ, mà bây giờ nhờ có cuốn Bách Luyện Kinh này, những chỗ không rõ hiện tại đã được khai thông !

Nàng vốn thông minh, một bên xem, một bên lại yên lặng suy diễn tiếp, không hề có chút cảm giác khó khăn.

Càng xem, nàng càng cảm thấy mình bạch hơn, thân thể cảm giác vô cùng sung mãn. Nàng không thể chờ nổi nữa rồi, nàng phải hảo hảo thử nghiệm một phen mới được !

Vừa vặn Tử Kim Lô lần trước An quốc công đưa nàng vẫn chưa dùng tới, còn được liệu thì lần trước nàng đã mua rất nhiều, hiện vẫn còn nằm trong nạp giới.

Nàng vừa định lấy Tử Kim Lô ra thì nghe “ầm” một tiếng, cửa sân nhỏ đã bị người ta một cước đạp bay.

Trong mắt nàng sát khí thoáng hiện, thu hồi Bách Luyện Kinh lại, lập tức đứng lên đi ra ngoài.

Đông Lăng vừa mở cửa, đã thấy Tuyết di nương mang theo vài tên gia đình cường tráng cùng nha hoàn đi tới, Tiêu Vận cũng theo sau tiến vào. Á vừa trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt, trên mặt ngay lập tức hiện ra thần sắc phần hận oán độc.

” Di nương ngươi đang làm cái gì vậy ?” Đông Lăng đi vào trong viện tử, đưa tay cản lại đám người Tuyết di nương.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa định gọi Đông Lăng trở lại, Tuyết di nương đã giơ tay lên.

Bốp...

Một cái tát đã dán trên mặt Đông Lăng, đem nàng đánh bay sang một bên, đôi má trắng nõn lập tức sưng đỏ.

” Thứ hạ nhân nhà ngươi ! Ai cho phép ngươi xen vào việc của ta ?” Tuyết di nương quát to một tiếng!

Bang...

Một cái chậu hoa từ cửa bay đến, nện thẳng lên đầu của Tuyết di nương khiến ả hét thảm một tiếng, máu tươi từ trên trán chảy xuống ròng ròng, rơi xuống mặt đất.

” Nương !” Tiêu Vận hô to một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên, trợn mắt giận dữ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: ” Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi chán sống rồi sao ?”

” Người chán sống chính là bọn ngươi đó ! Đông Lăng là nha hoàn của ta, ai cho phép các ngươi động thủ với nàng ?” Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quét qua đám người, uy nghiêm bộc phát khiến Tiêu Vận không khỏi rùng mình một cái.

Nếu như Tuyết di nương không động thủ đánh Đông Lăng, nàng còn có thể nhẫn nhịn. Nàng không thích người khác khi dễ người của nàng !

Tiêu Vận nhin không được nữa, há mồm hét lên, Băng Vũ lập tức xuất hiện trong tay, hàn khí bức người, cả khu vườn ngay lập tức trở nên lạnh lẽo.

Trên mặt nàng hiện lên thần sắc âm trầm, ác độc nói: ” Ta thấy lá gan của ngươi ngày càng lớn rồi đó, bây giờ không dạy dỗ ngươi một chút, chẳng phải sau này ngươi còn trèo lên đầu ta nữa hay sao ?”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn nàng, trong ánh mắt lộ vẻ trào phúng.

” Nhị tiểu thư !” Đông Lăng bùm mặt, từ dưới đất đứng lên, lau đi vết máu nơi khóe miệng, chậm rãi đi tới bên người Hoàng Bắc Nguyệt, đứng ở trên thềm đá nhìn xuống đám người bọn họ.

” Tiểu thư của chúng ta là Bắc Nguyệt quận chúa do hoàng thượng tự tay sắc phong, các ngươi dám động thủ chính là coi rẻ thiên uy !”

” Ta...” Tiêu Vận muốn mở miệng nói chuyện lại bị Tuyết di nương kéo lại. Ắ vừa để nha hoàn lau đi vết máu trên trán, vừa cười lạnh.

” Một ngày không gặp Tam tiểu thư giống như đã biến thành người khác vậy, ngay cả ta đều không nhận ra được nha.”

191. Chương 191: Khác Nhau Một Trời Một Vực (2)

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt cười: ” Tuyết di nói đùa rồi, Bắc Nguyệt nào có thay đổi gì đâu, rõ ràng là Tuyết di ngươi nhìn nhầm a.”

” Ân ! Là ta nhìn nhầm, nếu không nhiều năm như vậy sao lại không nhìn ra Tam tiểu thư cũng có khí phách như vậy chứ !” Tuyết di nương gần từng chữ.

Nàng bắt đầu quan sát thật kĩ Hoàng Bắc Nguyệt đang đứng trên thềm đá. Trước giờ sao nàng không phát hiện ra nha đầu ốm yếu này lại có loại khí chất cao quý như vậy chứ.

” Tuyết di quá khen.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, từ tốn nói: ” Tính cách của Bắc Nguyệt là do di truyền từ mẫu thân. Người ta không phải hay nói “có kỳ mẫu tất có kỳ nữ” (có mẹ giỏi thì sẽ có con gái giỏi) sao ? Người nói có đúng hay không, Tuyết di ?”

Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tiêu Vận đang nổi giận đùng đùng, có chút trêu chọc nhếch môi. Đông Lăng cũng “phốc xuy” một tiếng, bật cười.

Có kỳ mẫu tất có kỳ nữ.

Câu nói này lọt vào tai của Tuyết di nương cùng Tiêu Vận lại biến thành một lời trào phúng, nhớ tới chuyện mất mặt ngày hôm qua trên thuyền của Tiêu Dao vương, Tuyết di nương cùng Tiêu Vận không khỏi mặt đỏ tai hồng.

Quả thật là “chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm” mà.

Sự tích náo loạn của Tiêu Vận từ lúc sáng sớm đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Lâm Hoài thành. Thiếu nữ thiên tài Triệu hoán sư, ngày trước kiêu ngạo ngông cuồng bây giờ đã trở thành trò cười trong mắt thiên hạ.

Trước đây nàng cao ngạo tự đại bao nhiêu thì hiện tại liền có bấy nhiêu người chán ghét nàng.

Tiêu Vận lúc sáng đi ra ngoài đã hứng chịu vô số ánh mắt khinh thị, đành phải vội vã chạy về nhà, sắc mặt trắng bệch, vừa vào Bích Thủy Viện liền nhào vào trong lòng Tuyết di nương khóc lớn.

Nàng từ trước đến giờ đều ở trong ánh mắt ghen tỵ của người khác mà trưởng thành, nàng là thiên tài a, là nữ Triệu hoán sư trẻ tuổi nhất ở Nam Dục quốc a !

Mười sáu tuổi đã là Tam Tinh Triệu hoán sư, hơn nữa còn triệu hoán ra Linh thú cấp bốn thuộc tính Băng – Thiên Tuyết Miêu !

Lúc đó, nàng phong quang đến mức nào chứ ! Mưa hoa khắp thành đều vì nàng mà rơi, mà khi nàng đi ra ngoài, đủ loại ánh mắt hâm mộ cùng sùng bái sẽ dõi theo nàng !

Nàng có bao giờ phải chịu khinh thị cùng chế nhạo như vậy đâu chứ, giống như cả thế giới đều xem thường nàng vậy. Chắc hẳn trong lòng đám người kia đều nghị luận sôi nổi, nói nàng là thứ nữ nhân tùy tiện, không hiểu lễ nghi !

Nàng rõ ràng không có a ! Nàng luôn biết giữ mình trong sạch, có vết xe đổ của Cẩm di nương, Tuyết di nương từ nhỏ đã dạy nàng phải hảo hảo quý trọng thanh danh của mình.

Hai mẹ con họ vẫn luôn xem thường Cẩm di nương chính là bởi vì “quá khứ không mấy vẻ vang” của ả. Mà bây giờ, ai ngờ được những thứ “quá khứ không mấy vẻ vang” này cũng rơi hết lên người nàng chứ !

Tiêu Vận vừa nhớ tới những thứ này liền tức đến mức cả người run rẩy. Ắp tức đứng dậy, Băng Vũ trong tay chỉ thẳng vào Hoàng Bắc Nguyệt.

” Người ở đó nói bây giờ cái gì vậy ? Nếu ngày đó không phải là người vu hại ta, ta làm sao phải chịu vũ nhục như vậy chứ !? Ta hôm nay tới chính là để tìm người tính sổ !”

” Ta vu hại người ? ” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt: ” Trước mặt nhiều người như vậy, người ra tay đẩy ta còn không nói, lại còn ăn mặc thành như vậy, nếu không phải ta có lòng tốt để Đông Lăng đem áo choàng cho người, e rằng người còn bị chế nhạo nhiều hơn nữa đó.”

” Người nói dễ nghe quá nhỉ ? Ta khi đó hoàn toàn không có đẩy người, là người tự giả vờ giả vịt khiến người khác tin tưởng, làm hại ta xấu mặt !”

Hoàng Bắc Nguyệt khinh bỉ liếc nàng một cái, chỉ cười lạnh một tiếng. Đông Lăng hiểu ý, tiếp lời: ” Nhị tiểu thư cũng không thể nói như vậy nha. Ngày đó trên thuyền nhiều cao thủ như vậy, người đẩy hay không đẩy, người bình thường không nhìn ra, không lẽ những cao thủ đó cũng không nhìn ra hay sao ?”

Đông Lăng nói, con người linh động nhẹ nhàng đảo qua gương mặt tức giận đến xanh tím của Tiêu Vận, tiếp tục cười lạnh.

192. Chương 192: Khác Nhau Một Trời Một Vực (3)

Đông Lăng nói, con người linh động nhẹ nhàng đảo qua gương mặt tức giận đến xanh tím của Tiêu Vận, tiếp tục cười lạnh.

” Hơn nữa, Nhị tiểu thư có thanh danh to lớn ở Lâm Hoài thành, danh hiệu thiên tài, còn tiểu thư của chúng ta bất quá chỉ là một người ốm yếu không có danh tiếng gì. Những người kia lẽ nào lại tin tưởng tiểu thư của chúng ta mà không tin Nhị tiểu thư người sao ?”

Đông Lăng quả là một nha đầu miệng lưỡi trơn tru. Một lời vừa ra, không khác gì giết người vô hình a !

Tiêu Vận bị cứng họng, sắc mặt đỏ bừng lên.

Đông Lăng nói lời này quả thật cũng không sai. Ngày đó trên thuyền nhiều cao thủ như vậy, theo lý thuyết thì những cao thủ đó không có khả năng không nhìn ra Hoàng Bắc Nguyệt giả trò lừa bịp, nhưng vì sao những người đó lại không tin mình đây ?

Lẽ nào, lẽ nào nàng thật sự lỡ tay đẩy Hoàng Bắc Nguyệt sao ?

Lần này, ngay cả Tiêu Vận cũng có chút hoài nghi chính mình. Nàng quay đầu lại, ánh mắt mờ mịt nhìn mẫu thân của mình, không dám nói thêm cái gì nữa.

Tuyết di nương nhìn đôi chủ tớ nhanh nhẹn miệng khiến mẹ con bọn họ vô lực phản kích này, trong lòng lại nổi lên một cỗ hỏa diễm, nàng động sát tâm rồi.

Hiện tại Trưởng công chúa phủ đang bị người của An quốc công bao vây, bởi vậy bây giờ nàng giết nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt này cũng chẳng sao, cứ việc giả họa cho người của An quốc công là xong, dễ như ăn cháo.

Nàng từ trước đến nay vốn cũng chẳng muốn giết nha đầu này, nhưng hôm nay nàng không thể không suy nghĩ lại. Lưu lại Hoàng Bắc Nguyệt, sau này nàng nhất định sẽ gặp tai họa.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn Tuyết di nương, đương nhiên cũng thấy được quang mang tàn độc trong đôi mắt ả. Nàng hơi suy nghĩ liền biết được ý đồ trong lòng Tuyết di nương.

À ta muốn giết người giá họa.

Chết cũng không đáng sợ ? Quan trọng là chết như thế nào, chết trên tay ai, vì sao mà chết !

Chỉ bằng vào Tuyết di nương cùng Tiêu Vận cũng có tư cách giết nàng sao ?

Không chỉ không thể giết, nàng còn muốn bọn họ phải van xin nàng sống sót !

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng âm thầm quyết định. Nàng ngẩng đầu lên, vừa vận công thấy Tuyết di nương đang lặng lẽ nháy mắt với một tên gia đình. Nàng hừ lạnh một tiếng, lái qua chuyện khác.

” Tuyết di, lúc trước Nhị tỷ ở trong tiệc sinh nhật của Hồng Lăng quận chúa đem sự việc của Cầm di nương rêu rao ra ngoài, nàng ta chắc hẳn đã ghi hận các người. Bây giờ Nhị tỷ xảy ra chuyện như vậy, nàng nắm được nhược điểm, nhất định sẽ khiến nhị tỷ giống nàng ta, thanh danh cả đời đều phá hủy.”

” Vận nhi của ta bị như vậy không phải đều tại người hay sao ? Người bây giờ còn tốt bụng tới nhắc nhở ta ? Hừ, Hoàng Bắc Nguyệt, người cũng đừng quên, người xúi giục chúng ta đi phá hủy thanh danh của Cầm di nương chính là người, nếu như nàng biết, người nghĩ nàng sẽ đối phó người như thế nào ? Thủ đoạn của tiện nhân kia còn tàn nhẫn hơn ta gấp vạn lần a !”

Tuyết di nương tự nhiên cũng không phải kẻ ngốc, nàng và Hoàng Bắc Nguyệt bây giờ đều đứng chung trên một cái thuyền, nàng mà xảy ra chuyện, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đừng mong trốn được !

Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái nghe, bỗng nhiên lắc đầu, khẽ than một tiếng: ” Tuyết di, người là ngu thật hay giả ngu vậy ? Người nói ta xúi giục các người đi phá hủy thanh danh của Cầm di nương, các người có chứng cứ gì sao ?”

Tuyết di nương cùng Tiêu Vận đồng thời ngẩn ra, chứng cứ ư ?

Những lời nói lúc ấy chỉ có Tuyết di nương cùng nha hoàn của nàng nghe được, căn bản cũng không có người nào có thể làm chứng.

Lúc đó nàng cũng cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt là một phế vật ngu ngốc vô năng, cho nên không có nghĩ tới phải lưu lại chứng cứ gì !

Bây giờ nghĩ lại, hẳn là nha đầu này ngay từ đầu đã muốn hại nàng rồi.

Nàng ở sau lưng xúi giục, Tuyết di nương liền cho rằng mình có Thái hậu cùng Hoàng Thượng làm hậu thuẫn, bởi vậy cái gì cũng không sợ, bày đặt to gan lớn mật đi tranh đấu cùng Cầm di nương.

Hiện tại Tuyết di nương vừa nghĩ đến, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng.

193. Chương 193: Khác Nhau Một Trời Một Vực (4)

Hiện tại Tuyết di nương vừa nghĩ đến, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, nếu như Tề thừa tướng vẫn còn nhớ tình phụ tử với Cầm di nương, lại biết nàng cùng Tiêu Vận ở sau lưng đi bêu xấu thanh danh Cầm di nương, bôi nhọ phỉ Thừa tướng của hắn, hậu quả kia quả thực không thể tưởng tượng nổi a !

” Người...người, con nha đầu độc ác này !” Tuyết di nương tê tâm liệt phế hét lớn một tiếng. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, nha đầu rác rưởi này dĩ nhiên dám tạo ra một cái bẫy lớn như vậy dụ nàng nhảy xuống.

Chuyện này không khác nào một bạt tai nóng bỏng tát vào mặt nàng, đem tự tin và kiêu ngạo nhiều năm của nàng đánh cho tan tã.

Nàng làm sao có thể bại ở trong tay một xú nha đầu từ nhỏ đến lớn đều là phế vật cơ chứ !?

” Ác độc ? Tuyết di, người có từng nghe qua câu tục ngữ “ Thanh trúc xà nhi khẩu, hoàng phong vĩ thượng châm. Lương bàn do thị khả, tối độc phụ nhân tâm !” chưa ?” (đại khái là, rắn thanh trúc độc nhất là nọc độc ở miệng, ong vàng độc nhất là châm ở đuôi, nhưng hai thứ này cũng không độc bằng lòng dạ đàn bà)

Hoàng Bắc Nguyệt châm chọc cười lạnh, nếu nói nàng ác độc, vậy Tuyết di nương nhiều năm hạ độc nàng như vậy thì gọi là cái gì ?

Nữ nhân này quả thật là sống trong thế giới bản thân tới mức sắp điên rồi ! Bản thân chữ người khác muốn phun máu chó nhưng có từng nghĩ bản thân mình cũng giống vậy hay chưa ? Hừ, hạng người như vậy có tư cách gì mắng nàng ?

Tất cả những gì nàng làm bây giờ cũng chỉ là đem thống khổ cùng cừu hận trên người Hoàng Bắc Nguyệt mấy năm qua, từng điểm từng điểm trả lại cho đám người này mà thôi !

Hiện tại, mọi chuyện chỉ vừa mới bắt đầu.

Tuyết di nương trong mắt hàn quang chợt lóe, từ trạng thái điên loạn bình phục lại. Ồ xoa xoa vết máu trên trán, sửa lại một chút tóc mai tán loạn, gương mặt xinh đẹp lúc này có vẻ dữ tợn đáng ghét !

” Tồi độc phụ nhân tâm, nói thật hay !” Tuyết di nương âm độc nói: ” Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân mình a !”

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi đảo qua mấy gia đình đứng bên người Tuyết di nương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tuyệt trần không có một chút gợn sóng.

Nàng lạnh lùng phát tay áo, xoay người đi vào nhà, cũng không quên bỏ lại một câu: ” Ta khuyên Tuyết di nương hãy thông minh hơn một chút đi, nếu như ta chết, người cũng đừng mơ có thể cùng Cầm di nương và phủ Thừa tướng tranh đấu.”

Nàng cũng không quản phản ứng Tuyết di nương như thế nào, vừa nói xong lập tức đi thẳng về phòng.

Đông Lăng đứng dưới mái hiên, tuy một bên gò má sưng đỏ nhưng nha đầu này vẫn ngẩng cao đầu, từ trên cao nhìn xuống đám người Tiêu Vận, mang theo vài phần kiêu ngạo.

” Tuyết di nương, Nhị tiểu thư, chỉ cần có Bắc Nguyệt quận chúa trong phủ này, đừng nói phủ Thừa tướng, ngay cả người của An quốc công phủ cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt (ý chỉ phải nhẫn nhịn), các người thật sự muốn đem một toà núi lớn như vậy phá huỷ sao ?”

Trong nụ cười của Đông Lăng mang theo vài phần đắc ý khiến Tuyết di nương cùng Tiêu Vận tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Đông Lăng lạnh lùng liếc các nàng một cái, đối với dạng người như Tuyết di nương cùng Tiêu Vận, nói thêm cái gì cũng chỉ uống phí nước bọt mà thôi.

” Ta nói thật, nếu như không phải có tiểu thư nhà ta ở đây, e là Tiêu gia các người đã sớm bị người của An quốc công phủ diệt môn rồi. Các người nhờ ai mới sống được đến bây giờ hả ? Bản thân không tự hỏi lại mình thử xem, hừ, còn bày đặt gây hấn ?”

Nàng nhìn về phía Tiêu Vận, miệng lưỡi cay độc.

” Còn có Nhị tiểu thư, người bây giờ không giống như trước đây nữa đâu, đi ra ngoài chỉ khiến người ta cười nhạo mà thôi. Người bây giờ cũng cùng một loại người giống Cầm di nương, bởi vậy ít đi ra ngoài một chút đi, như vậy mới đỡ mất thể diện của Trưởng công chúa phủ.”

Ý thể hiếp người, đại khái chính là như vậy đi ! Bất quá Đông Lăng không hề cảm thấy xấu hổ, có thể thoải mái bắt nạt Tuyết di nương cùng Tiêu Vận như thế này, nàng còn cảm thấy rất thoải mái nữa a !

Nàng nói xong cũng xoay người đi vào nhà, tiêu sái đóng sầm cửa lại, căn bản không quản sắc mặt của Tuyết di nương cùng Tiêu Vận khó coi đến mức nào !

194. Chương 194: Khác Nhau Một Trời Một Vực (5)

” Nương, con tiểu tiện nhân này...” Tiêu Vận tức đến nổi gần như cắn nát cả hàm răng. Nàng hận không thể xông lên, rút gân Đông Lăng, uống máu, ăn thịt của nàng !

Ngực Tuyết di nương cũng kịch liệt phập phồng, tuy nhiên người tâm cơ thâm trầm chính là người giỏi chịu đựng. Ầ ồ vỗ tay Tiêu Vận, âm ngoan nói: " Nàng cũng không còn hung hãn được bao lâu nữa đâu !"

Đối với việc Tuyết di nương đầu độc Hoàng Bắc Nguyệt, Tiêu Vận cũng hoàn toàn biết rõ, bởi vậy chỉ cần nghĩ tới việc thân thể Hoàng Bắc Nguyệt đã bị độc được ăn mòn chỉ còn lại cái xác bên ngoài, nàng liền cảm thấy thoải mái.

Dựa theo liều lượng độc được mà Tuyết di nương sử dụng, không đến nửa năm nữa Hoàng Bắc Nguyệt cũng sẽ đi theo Huệ Văn Trưởng công chúa mà thôi.

Nửa năm thôi, bọn họ sẽ chờ, chờ Hoàng Bắc Nguyệt đón nhận cái chết thê thảm nhất ! Sau đó tới nha đầu miệng lưỡi trơn tru kia, hừ, chủ tiện đứng không, tới lúc đó ta sẽ đem miệng người xé nát, rút từng cái từng cái răng của người ra.

" Nương." Tiêu Vận đỡ Tuyết di nương trở về. Đám gia đình cùng nha hoàn đều cách bọn họ rất xa, không nghe được bọn họ nói chuyện.

" Chúng ta phải làm sao mới tốt đây, nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia sao tự nhiên lại trở mặt như vậy ? Có phải nàng đã biết chuyện..."

" Không có khả năng." Tuyết di nương giơ tay che miệng nàng: " Việc này ta che dấu rất cẩn thận, nhiều năm như vậy cũng chỉ có người và ta biết, cho dù là thần y cũng nhìn không ra."

" Có phải hôm qua Tiêu Dao vương đã nhìn ra không ?" Tiêu Vận lòng nóng như lửa đốt.

Tuyết di nương ngần ra, lập tức lắc đầu: " Ta không biết, nhưng nếu Tiêu Dao vương đã nhìn ra chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta như vậy đâu."

Trên gương mặt xinh đẹp của Tiêu Vận hiện lên thần sắc phẫn hận: " Ồ tiện nhân Hoàng Bắc Nguyệt kia ! Để nàng trúng độc chết thật quá dễ dàng rồi ! Hừ, dám làm ta mất mặt như vậy trước mặt Tiêu Dao vương."

Tuyết di nương hơi suy nghĩ rồi nói: " Nghe khẩu khí lúc này của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng hẳn vẫn đứng trên một chiếc thuyền với chúng ta, chỉ cần mượn sức nàng thì không lo không có cơ hội tiếp cận Tiêu Dao vương."

" Nương !" Tiêu Vận u oán gắt lên: " Ý của người là ta phải đi tặng bốc tiễn nhân kia nữa sao ?"

" Vận nhi !" Tuyết di nương trừng mắt nhìn nàng một cái. Nha đầu này gần đây càng ngày càng không kìm chế được tức giận.

Tiêu Vận ủy khuất nói: " Nàng hại ta như vậy, ta hận không thể không một đao giết nàng a, làm sao ta có thể nhường nhịn nàng được chứ ?"

" Việc nhỏ mà không nhẫn được thì việc lớn ắt sẽ hỏng, sự tình ngày hôm qua đã lan truyền rồi, nếu người muốn lấy lại ấn tượng tốt trong lòng Tiêu Dao vương thì lo mà đi nịnh nọt Tam muội của người đi !"

" Nhưng mà..."

Tuyết di nương nói: " Vận nhi, vẻ đẹp, tài trí cùng năng lực của người đều tốt hơn gấp vạn lần so với Hoàng Bắc Nguyệt ! Tiêu Dao vương nhất định sẽ phát hiện lòng tốt của người a. Người cẩn thận suy nghĩ lại một chút xem, tương lai nếu người gả cho hắn, Tẩy Tủy Đan không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao ? Người còn do dự cái gì nữa ?"

Tiêu Vận nghe Tuyết di nương nói, trong lòng cũng bắt đầu dao động.

Đúng vậy a, mỹ mạo, tài trí cùng năng lực của nàng đều ở trên Hoàng Bắc Nguyệt, trừ bỏ thân phận dòng chính nữ ra, Hoàng Bắc Nguyệt làm sao có thể so được với nàng ?

Nàng là Tam Tinh Triệu hoán sư, mà Hoàng Bắc Nguyệt ngay cả một tia nguyên khí cũng không thể ngưng tụ được ! Đến bây giờ vẫn là bộ dáng bệnh hoạn yếu ớt.

Bọn họ quả thực khác nhau một trời một vực !

Tương lai chờ nàng gả cho Tiêu Dao vương, lấy được Tẩy Tủy Đan, Hoàng Bắc Nguyệt có thúc ngựa cũng đuổi không kịp nàng.

” Nương, người nói đúng, Hoàng Bắc Nguyệt kia làm sao so được với ta ? Hừ, hiện tại ta nhìn một chút, tương lai sẽ tính sổ với nàng !”

” Đây mới là con gái tốt của nương !” Tuyết di nương vui mừng vỗ vỗ tay của nàng.

195. Chương 195: Khác Nhau Một Trời Một Vực (6)

” Đây mới là con gái tốt của nương !” Tuyết di nương vui mừng vỗ vỗ tay của nàng, cười nói: ” Chờ người làm vương phi của Tiêu Dao vương, cho dù Cẩm di nương có phủ Thừa tướng làm chỗ dựa cũng không còn quan trọng. Đến lúc đó chúng ta cũng không cần dựa vào xú nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt này nữa, có thể thoải mái đầy dọa nàng đến chết !”

Hai mẹ con không coi ai ra gì mà cười nói, hoàn toàn không biết ảo tưởng tươi đẹp của bọn họ đều bị Hoàng Bắc Nguyệt nghe được.

Lưu Vân Các.

Trong phòng, Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu mỉm cười, thật là một đôi mẹ con cực phẩm mà, ảo tưởng quá mức còn không nói, bây giờ lại còn mắc thêm chứng hay quên.

Dùng thân phận của Tiêu Dao vương, Tiêu Vận hiện tại làm sao có khả năng làm vương phi của hắn được ?

Hai mẹ con này nghĩ rằng chỉ bằng vào khuôn mặt xinh đẹp, thêm vào cái thực lực Tam Tinh Triệu hoán sư đáng thương kia thì Tiêu Dao vương sẽ nhìn họ với cặp mắt khác xưa sao ?

Quả là ngu ngốc !

Tiêu Dao vương là người nào ? Mỹ nữ xinh đẹp lại có thực lực cao hơn Tiêu Vận hắn đã thấy qua vô số, không biết tự tin của Tiêu Vận là từ đâu tới nữa ? Nàng nghĩ mình có thể lọt vào mắt xanh của Tiêu Dao vương ư ?

” Tiểu thư, người đang suy nghĩ cái gì mà có vẻ cao hứng như thế ?” Đông Lăng nhìn nàng nở nụ cười, hỏi.

” Trong phủ của chúng ta sắp xuất hiện một vị vương phi, ta có thể không cao hứng sao ?”

” Vương phi ? ” Đông Lăng chớp chớp đôi mắt to tròn, có chút khó hiểu hỏi lại.

” Một tên Tam Tinh Triệu hoán sư nho nhỏ cũng dám không đặt ta vào mắt, còn muốn làm vương phi của Tiêu Dao vương, người nghĩ như vậy cũng được sao ?”

Đông Lăng vừa nghe đã biết Hoàng Bắc Nguyệt đang nói tới ai. Nàng che miệng nhỏ giọng bật cười.

” Nhị tiểu thư muốn làm vương phi của Tiêu Dao vương ? Giấc mộng này của nàng không khỏi quá xa vời đi.” Đông Lăng quệt miệng, dường như chợt nhớ tới cái gì, thuận miệng nói: ” Kỳ thực, ta lại cảm thấy Tiêu Dao vương hình như có ý với tiểu thư...”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt liếc một cái, Đông Lăng lập tức le lưỡi ngậm miệng, nhưng chỉ trong tích tắc lại cười nói: ” Nói tóm lại, Tiêu Dao vương đối xử với tiểu thư rất tốt, còn về phần Nhị tiểu thư...quả thật là nhìn cũng không thèm nhìn một cái.”

” Mặc kệ Tiêu Dao vương đối xử với nàng như thế nào, hết thảy mộng đẹp của Tiêu Vận, ta sẽ phá hủy toàn bộ.” Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt tràn vẻ quyết đoán. Nàng nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho hai mẹ con nhà này !

” Ân, nàng tuyệt đối chỉ có thể gặp ác mộng !” Đông Lăng cũng kiên quyết nói.

” Đông Lăng, người ra ngoài trông chừng, đừng để cho người khác tới quấy rầy ta.” Hoàng Bắc Nguyệt chuẩn bị dựa vào Bách Luyện Kinh của Độc Cô Dược Thánh thử nghiệm luyện dược thuật một phen, bởi vậy tuyệt đối không thể bị người khác quấy rầy.

Trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Đông Lăng liền minh bạch. Nàng gật đầu, nhanh chóng đi ra ngoài đóng cửa lại.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy Tử Kim Lô cùng một chút dược liệu từ trong nạp giới ra để dưới đất. Nàng xếp bằng trên một tấm đệm, đem dược liệu phân loại thật tốt.

Thứ nàng chuẩn bị luyện chế là một loại thuốc chữa thương phẩm cấp thấp – Sinh Cơ Đan.

Sinh Cơ Đan là loại đan dược rất được đông binh cùng mạo hiểm giả (người mạo hiểm) hoan nghênh. Nó có thể nhanh chóng cầm máu, giúp vết thương mau khép lại, hơn nữa phương pháp luyện chế khá đơn giản, dược tài cũng thuộc loại phổ thông, giá cả không mắc.

Loại đan dược này Luyện dược sư nào cũng biết luyện chế, hơn nữa có thể thời luyện chế số lượng lớn trong thời gian ngắn.

Vì vừa mới bắt đầu luyện dược nên Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng cẩn thận, nàng chỉ dám bắt đầu luyện chế các loại đan dược đơn giản phẩm cấp thấp mà thôi.

Nàng đem dược liệu năm loại thuộc tính chuẩn bị kỹ càng, sau đó chậm rãi châm lửa, sau khi không chế ngọn lửa ổn định trong Tử Kim Lô, nàng liền đem Thảo Trùng Quả hỏa thuộc tính bỏ vào.

196. Chương 196: Khác Nhau Một Trời Một Vực (7)

Ngay tức thì, hỏa diễm liền vây quanh Thảo Trùng Quả, chậm rãi nung đốt, rất nhanh tạp chất bên trong đã bị thiêu hủy sạch sẽ, Thảo Trùng Quả lớn chừng nắm đấm đã biến thành một chút bột phấn. Thấy vậy, nàng mới tiếp tục bỏ Xà Vi Thảo phong thuộc tính vào.

Cứ tiếp tục như vậy, dược liệu bị hỏa diễm chậm rãi nung đốt, năm loại dược liệu đều biến thành bụi phấn, phân biệt phiêu phù (trôi nổi) ở năm góc trong Tử Kim Lô.

Hoàng Bắc Nguyệt thông qua thần thức quan sát nhất cử nhất động của ngọn lửa trong Tử Kim Lô, không còn cách nào, thời điểm luyện dược người nhất định phải nắm giữ hỏa hầu thật tốt.

Trước tiên bỏ dược liệu vào, đợi chúng bị thiêu đốt biến thành bụi phấn thì phải giảm cường độ hỏa diễm cho thích hợp, bằng không một là dược tính của dược liệu sẽ bị hỏa diễm toàn bộ nuốt chửng, hai là dược phấn sẽ tản ra, dẫn đến luyện dược thất bại !

Bởi vậy thời điểm cho năm loại dược liệu vào không giống nhau, nhiệt độ của ngọn lửa cũng vậy.

Năm loại dược liệu thuộc tính khác nhau cũng cần hỏa diễm khác nhau.

Những thứ này đều là một dạng khảo nghiệm độ mạnh yếu tinh thần lực của một tên Luyện dược sư, chỉ cần một chỗ sai sót, quá trình luyện dược sẽ thất bại ngay lập tức.

Lần thứ nhất chân chính chế thuốc, trên trán Hoàng Bắc Nguyệt cũng xuất hiện một tầng mồ hôi tinh mịn. Thần thức của nàng không có nửa điểm sơ suất, vô cùng tỉ mỉ quan sát tình huống bên trong Tử Kim Lô.

Rốt cục cũng đến thời điểm năm loại dược liệu dung hợp. Trong ngọn lửa, năm loại dược phấn chậm rãi quần quýt, dung hợp lại với nhau, biến thành một viên đan dược lục sắc lớn chừng ngón tay cái trôi nổi bên trong Tử Kim Lô.

Thành công rồi !

Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng vui sướng, vội vàng lấy Sinh Cơ Đan từ trong Tử Kim Lô ra, đặt trong tay tỉ mỉ quan sát.

Quả nhiên là một viên đan dược, tuy rằng bề ngoài đan dược vẫn có chút tỳ vết, không thể so với Ngưng Ngọc Đan do Tiêu Dao vương luyện chế, nhưng lần đầu luyện chế đã có thể thành công thì cũng coi như vô cùng lợi hại rồi !

Một một tên Luyện dược sư, lúc mới bắt đầu luyện dược đều phải trải qua vô số lần thất bại cùng thử nghiệm mới có thể miễn cưỡng luyện chế ra bán thành phẩm, đáng vẻ chỉ gần giống đan dược mà thôi !

Nàng đạt đến trình độ này đã có thể coi là thiên tài rồi !

Đã có lần đầu luyện chế thành công, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức động thủ luyện chế lần thứ hai, lần này nàng đồng thời luyện chế hai viên, tăng thêm phân lượng của dược liệu, đương nhiên điều này cũng tăng thêm độ khó trong việc nắm giữ hỏa hầu.

Lần thứ hai luyện chế, một viên thoát nhìn rất tốt, viên còn lại hơi có chút tỳ vết, bất quá như vậy cũng đủ làm cho nàng cao hứng rồi.

Nàng nhốt mình trong phòng, không ngừng luyện dược, mãi cho đến thời gian cơm tối.

Đợi đến lúc sắc trời tối đen, nàng tổng cộng đã luyện chế thành công hơn trăm viên Sinh Cơ Đan !

Mặc dù rất mệt mỏi nhưng nàng vẫn vô cùng cao hứng. Vấn đề Luyện dược sư hiện tại đã không còn làm khó được nàng nữa.

Nàng bây giờ cũng coi như là một tên Luyện dược sư chính thức rồi.

” Đông Lăng !” Nàng cao hứng gọi một tiếng. Đông Lăng đã chuẩn bị tốt cơm tối, vừa vặn bưng vào, bất quá nhìn thấy dược liệu cùng dược đỉnh nằm la liệt dưới đất, nàng không khỏi kinh hãi.

” Tiểu thư, người đây là...”

Hoàng Bắc Nguyệt cẩn thận đem một cái hộp gỗ đưa cho Đông Lăng: ” Người xem thử một chút đi.”

Đông Lăng tiếp nhận cái hộp, chậm rãi mở ra. Đập vào mắt nàng là vô số đan dược màu xanh biếc, chỉ có một số ít có tỳ vết, số còn lại đều vô cùng trơn bóng mê người.

” Đây là Sinh Cơ Đan !” Đan dược đăm đong bình cùng mạo hiểm giả thường dùng, Đông Lăng đương nhiên biết. Nàng hơi suy nghĩ một chút, lập tức minh bạch, vui mừng thốt lên: ” Tiểu thư, người trở thành một tên Luyện dược sư sao ?!”

197. Chương 197: Khác Nhau Một Trời Một Vực (8)

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, cái này còn giả dược hay sao ? Nàng là thiên tài a !

Đông Lăng kích động tột cùng. Nàng ôm hộp gỗ thật chặt, hai hàng nước mắt chảy dài.

” Người khóc cái gì ? Ta trở thành Luyện dược sư chẳng lẽ không tốt sao ?” Hoàng Bắc Nguyệt là người không biết an ủi người khác, mỗi lần nhìn thấy người khác khóc là nàng sợ vô cùng.

” Dĩ nhiên không phải !” Đông Lăng dùng sức lắc đầu: ” Đông Lăng khóc là bởi vì cao hứng ! Tiểu thư vốn là Triệu hoán sư số một số hai ở Nam Dục quốc, bây giờ lại còn trở thành Luyện dược sư, đây chính là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (trước đây không có, sau này cũng không có) !”

” Được rồi, đừng khóc nữa, ta còn có nhiệm vụ giao cho người đây.”

Đông Lăng lau khô nước mắt: ” Nhiệm vụ gì, xin tiểu thư cứ việc nói.”

” Sinh Cơ Đan này nếu đem đi bán thì khoảng bao nhiêu tiền một viên ?” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không biết rõ lắm về giá cả của đan dược.

” Cách dùng Sinh Cơ Đan là hòa tan trong nước, cho vào bình dùng từ từ, bởi vậy một viên có thể sử dụng rất nhiều lần, giá cả đại khái khoảng 200 kim tệ một viên.”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút lú lừ. Đan dược cấp thấp như Sinh Cơ Đan đã có giá 200 kim tệ, trách không được Luyện dược sư là nghề nghiệp hái ra tiền. Nàng mua nhiều dược liệu như vậy gộp lại cũng chỉ tốn mấy ngàn kim tệ.

” Ngày mai người cầm đám đan dược này đem bán đi, sau đó giúp ta mua một chút dược liệu trở lại.”

” Ân !” Đông Lăng thoải mái đáp ứng. Nàng trước giờ luôn muốn đi Bỏ Cát Nhĩ phường thị để mở mang kiến thức về đám dong binh cùng mạo hiểm giả nhưng vẫn không có cơ hội.

Ngày mai nhất định có thể đại khai nhãn giới rồi !

Luyện được suốt một ngày hao phí rất nhiều tinh lực, Hoàng Bắc Nguyệt mệt đến mức chỉ muốn lăn ra ngủ. Nàng vội vã ăn chút cơm tối rồi leo lên giường, nhưng vừa nhắm mắt lại thì thanh âm của Băng Linh Huyền Diệu vang lên trong lòng.

” Chủ nhân.”

” Băng, sao rồi ?” Hoàng Bắc Nguyệt mơ mơ hồ hồ hỏi, Băng đi làm việc, nàng thật sự rất yên tâm.

” Thái tử Chiến Dã đã rút lui nhân mã, cũng hướng Thương Hà viện trưởng tạ lỗi. Thương Hà viện trưởng cũng không truy cứu. “

” Như vậy thì tốt.” Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói: ” Còn có việc gì sao, Băng ?”

” Thái tử Chiến Dã muốn gặp ngươi một lần, chủ nhân, hẳn hình như rất lo lắng cho ngươi.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, một cỗ cảm xúc nóng bỏng dâng lên trong đầu. Tình nghĩa kẻ vai chiến đấu cùng với Chiến Dã mạnh mẽ hơn bất cứ thứ tình cảm gì.

Lúc nàng trúng độc, hẳn tự mình hút độc giúp nàng, phần tình nghĩa này đủ khiến nàng ghi nhớ trong lòng không quên.

Triệu hoán sư không ký kết khế ước với Linh thú thì không thể giao lưu với nhau, nhưng giữa Linh thú với Linh thú thì không có chướng ngại đó.

Lời này hẳn là nhắn thông qua Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân truyền đạt cho Băng Linh Huyền Diệu.

Nàng hơi suy nghĩ, tuy bây giờ rất mệt, nhưng cứ nghĩ tới Chiến Dã còn đang lo lắng cho nàng, nàng cảm thấy có chút ấm áp. Tốt nhất vẫn đi gặp hắn một lần đi.

Lên dây cốt tinh thần xong xuôi, nàng cầm lấy áo khoác, cẩn thận Đông Lăng ở nhà cẩn thận rồi vội vã đi ra ngoài.

Bên ngoài Trường công chúa phủ quả nhiên có rất nhiều người của An quốc công phủ, nàng chỉ có thể ẩn núp đi ra ngoài, không để cho bất kì ai phát hiện. Sau khi đi ra xa một chút, nàng gọi Băng Linh Huyền Diệu ra, bảo hắn dẫn đường đi gặp Chiến Dã.

Băng Linh Huyền Diệu không có hướng tới phương hướng hoàng cung mà là hướng tới một toà biệt viện ở ngoại thành.

Biệt viện rất lớn nhưng chỉ có một phòng sáng đèn. Thân ảnh khổng lồ của Băng Linh Huyền Diệu từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, cửa sổ căn phòng kia cũng lập tức mở ra.

Một hắc bào thiếu niên với gương mặt anh tuấn lạnh lùng có mấy phần nhợt nhạt xuất hiện bên cửa sổ. Khi hắn vừa nhìn thấy nàng, khuôn mặt như hàn băng vĩnh cửu ấy lại lộ ra nét cười như có như không.

198. Chương 198: Khác Nhau Một Trời Một Vực (9)

Giữa không trung, Băng Loan cực lớn tản ra màu băng lam trong suốt, hắc y nhân thần bí trên lưng chim hướng hắn khẽ gật đầu, hồng phát theo gió tung bay, tiêu sái tùy ý.

Chiến Dã nhanh chân đi ra mở cửa, bước chân gấp gáp, tần suất tim đập hình như cũng cao hơn so với bình thường.

Từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ hắn lại cảm thấy kích động như lúc này.

Trước kia triệu hoán ra Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, hắn tuy rằng rất hưng phấn, nhưng cũng giới hạn ở mức hưng phấn mà thôi. Còn bây giờ, lão thiên a, tim hắn đập mạnh đến mức muốn vọt ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống, thân thủ tiêu sái, đầu bóng đen nhánh càng tôn lên màu tóc đỏ rực của nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Chiến Dã từ bên trong đi ra, ánh mắt của hai người lặng lẽ va chạm trên không trung, tuy đều không nói gì bọn họ vẫn hiểu ý tứ của nhau.

Người không có chuyện gì là tốt rồi.

Khuôn mặt của Hoàng Bắc Nguyệt vẫn luôn giấu dưới dấu bông, Chiến Dã cũng không biết hiện tại nàng đang có biểu tình gì, nhưng từ khí tức ôn nhu nhàn nhạt của nàng, hẳn chắc chắn nàng cũng đang cao hứng.

” Dường như thân thể của Thái tử điện hạ không tốt cho lắm.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã chú ý tới sắc mặt nhợt nhạt của hắn.

” Ta chỉ bị nhiễm phong hàn mà thôi, chuyện nhỏ, không sao đâu.” Chiến Dã đi tới cạnh một cái bàn đá, mời nàng ngồi xuống, lại bảo một gã sai vặt bưng trà nóng ra.

Hoàng Bắc Nguyệt chăm chú nhìn sắc mặt của Chiến Dã, phát hiện đôi môi tái nhợt của hắn mơ hồ hiện ra một tia màu xanh, trong lòng thoáng cái trầm xuống, ngừng trọng hỏi: ” Người trúng độc sao ?”

” Khụ khụ...” Chiến Dã ho nhẹ hai tiếng, khoát khoát tay: ” Không có, chỉ là nhiễm phong hàn mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt sầm mặt lại: ” Thái tử điện hạ nếu như coi ta là bằng hữu thì đừng giấu nữa, có phải do hôm đó người giúp ta...”

” Người không cần để bụng, đây là do ta tự nguyện.” Chiến Dã vội vàng nói. Không biết tại sao khi nghe thấy giọng nàng có chút không vui, hắn có chút thấp thỏm bất an.

Quả nhiên.

Lúc trước hắn dùng miệng giúp nàng hút độc rắn, độc của Thôn Thiên Hồng Mãng đâu thể so sánh với độc rắn bình thường, nó là dạng kỳ độc vô cùng mạnh mẽ.

Lúc nàng trúng độc, hắn liền giúp nàng hút ra, nọc độc đã vào trong miệng, cho dù có phun ra thì vẫn sẽ lưu lại một phần, sau đó thấm vào trong thân thể.

Khi đó tình huống khẩn cấp, xảy ra quá nhiều chuyện, nàng cũng không nhớ tới việc này.

Hiện tại nàng quả thực vô cùng hổ thẹn.

” Ta đi nghĩ biện pháp giúp người !” Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đứng lên, nói. Độc của Thôn Thiên Hồng Mãng không phải là chuyện nhỏ, nhất định phải nhanh chóng giải quyết nó, bằng không độc tố sẽ bắt đầu ăn mòn từ bên trong, phá hủy lực phủ ngũ tạng của hắn, đến lúc đó đã không còn kịp nữa rồi !

” Hí Thiên !” Chiến Dã bỗng nhiên vươn tay nắm lấy cánh tay của nàng, nhưng hình như cảm giác làm như vậy có chút không thích hợp, cuối cùng đành phải thả ra.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có suy nghĩ nhiều, lại lần nữa ngồi xuống, thanh âm khàn khàn: ” Thái tử điện hạ, độc của Thôn Thiên Hồng Mãng không phải là chuyện nhỏ, sau khi trúng độc nhất định phải giải quyết nhanh một chút, bằng không...”

” Ta biết, phụ vương đã mời Tiêu Dao vương nghĩ biện pháp rồi.” Sắc mặt Chiến Dã ngược lại rất bình tĩnh, phảng phất như không đem chuyện bị trúng độc để trong lòng.

E rằng Tiêu Dao vương cũng không biện pháp, bất quá Tiêu Dao vương hẳn có thể tạm thời ức chế độc tính trong cơ thể hắn, nhưng cũng chỉ là ức chế mà thôi, muốn triệt để tiêu trừ độc tố vẫn là không thể.

Trừ bỏ Trừng phạt chi hỏa của Linh Tôn ra, hiện nay nàng vẫn chưa từng nghe nói có biện pháp giải độc nào khác.

199. Chương 199: Khác Nhau Một Trời Một Vực (10)

Nhưng Trừng phạt chi hỏa của Linh Tôn đâu phải thứ dễ dàng có được.

” Hí Thiên các hạ, độc tố trong cơ thể người thì sao ?” Chiến Dã ân cần hỏi, nàng trúng độc còn nặng hơn mình mới đúng chứ.

” Ta hiện tại đã không còn gì đáng ngại. Ngày đó ta đánh bậy đánh bạ nên bị Trừng phạt chi hỏa thiêu đốt một chút, độc tố cũng đã bị thiêu đốt sạch sẽ rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt nửa thật nửa giả kể lại.

Sự việc gặp được nam tử trong biển lửa kia, nàng tạm thời không muốn để người khác biết. Không phải nàng không tin Chiến Dã mà là cảm thấy chuyện này quá mức quỷ dị, nói ra cũng không có tác dụng gì.

Nhưng chuyện Trừng phạt chi hỏa có thể tinh lọc độc dược của Thôn Thiên Hồng Mãng, chuyện này nàng cũng không có gạt Chiến Dã.

Nghe nàng nói, trên gương mặt lạnh lùng của Chiến Dã xuất hiện vẻ kinh ngạc: ” Người bị Trừng phạt chi hỏa thiêu đốt ?”

Người bị Trừng phạt chi hỏa thiêu đốt đều phải mất vài ngày mới tỉnh lại, nhưng Hí Thiên này thoát nhìn cũng không có gì đáng ngại.

” Có thể là ta may mắn, chỉ gặp chút tiểu hỏa bình thường, không có bị đốt đến trọng thương.” Trong lòng nàng cũng mơ hồ biết được, ngày đó người nam nhân kia cũng không muốn chân chính dùng Trừng phạt chi hỏa tổn thương nàng.

Chiến Dã hơi trầm ngâm: ” Không nghĩ tới Trừng phạt chi hỏa dĩ nhiên có thể khắc chế độc tố của Thôn Thiên Hồng Mãng.”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng hơi nhúc nhích, hỏi: ” Nếu như Hoàng Thượng hạ lệnh, Thương Hà viện trưởng có thể mời được Linh Tôn ra giúp Thái tử điện hạ giải độc hay không ?”

” Không được đâu.” Chiến Dã cơ hồ không chút nghĩ ngợi đã lắc đầu, trên gương mặt tuấn mỹ cũng không có vẻ thất vọng hay phần hận bất mãn. Thần sắc của hắn vẫn bình thản, rất có phong độ quân tử.

” Linh Tôn tuy là thần thủ hộ của Linh Ương học viện, nhưng thật sự thì hắn và Linh Ương học viện cũng không có quan hệ gì. Hắn cư ngụ trong Thất Tháp nhiều năm như vậy, ngay cả Thương Hà viện trưởng chỉ thấy hắn hiện thân mấy lần. Thương Hà viện trưởng căn bản không mời nổi hắn.”

Hoàng Bắc Nguyệt thất vọng nặng nề. Nàng vốn cho rằng chỉ cần Hoàng Thượng hạ lệnh, Linh Tôn kia cho dù có bận lớn hơn, mặt mũi lớn hơn đi nữa thì cũng sẽ ra mặt một cái.

Nhưng bây giờ nghe Chiến Dã nói như thế, nàng càng ngày càng cảm thấy Linh Tôn kia cũng không phải là thứ tốt lành gì.

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc, trong lòng suy nghĩ, nếu không mời nổi Linh Tôn, như vậy chỉ có nghĩ biện pháp khác. Không biết cuốn Bách Luyện Kinh mà Độc Cô Dược Thánh đưa cho nàng có ghi lại biện pháp gì hay không, đêm nay nàng nhất định phải hảo hảo nghiên cứu một phen.

Đang nghĩ như thế, nàng nghe thấy Yểm lưỡi biếng cười lạnh: ” Đừng có nằm mơ nữa, độc của Thôn Thiên Hồng Mãng chỉ có Trừng phạt chi hỏa mới có thể thiêu đốt sạch sẽ, trên đời này không có biện pháp thứ hai đâu !”

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, lão quái vật này lúc trước bị thiêu đến mức hấp hối rồi mà, vẫn còn sức đi ra châm chọc sao ?

” Yểm, ngươi muốn ta đi cầu xin Linh Tôn ?”

” Nếu như ngươi muốn cứu Thái tử Chiến Dã thì cũng chỉ có mỗi biện pháp này mà thôi !”

Hoàng Bắc Nguyệt không trả lời Yểm. Nếu thật sự không còn đường nào khác, nàng cũng chỉ còn cách đi tìm Linh Tôn, xin hắn cứu Chiến Dã.

Đã cùng nhau xuất sinh nhập tử, kẻ vai chiến đấu, hắn tín nhiệm nàng, cũng giúp nàng, bất luận thế nào nàng cũng không thể để Chiến Dã bởi vì cứu nàng mà chết. Hoàng Bắc Nguyệt nàng luôn luôn là người tích thủy chi ân dùng tuyên tương báo.(ý là người giúp ta thì ta sẽ báo đáp lại)

” Ta biết một ít Luyện dược sư, có lẽ bọn hắn sẽ có biện pháp.” Hoàng Bắc Nguyệt sửa lại mũ che màu đen, thanh âm hơi thấp giọng: ” Thái tử điện hạ mấy ngày nay xin hãy bảo trọng thân thể.”

“Đa tạ các hạ quan tâm.” Chiến Dã mỉm cười gật đầu. Hắn biết Hí Thiên này lai lịch bí ẩn, nàng nói nhận thức một đám Luyện được sư hân cũng không cảm thấy kỳ quái.

200. Chương 200: Khác Nhau Một Trời Một Vực (11)

Hoàng Bắc Nguyệt sang sảng cười rộ lên: “Nếu như thái tử điện hạ nói chúng ta đúng là bằng hữu, tất nhiên cũng không cần nói cảm ơn với ta!”

Chiến Dã ngẩn ra, bị tính cách rộng rãi, phóng khoáng của nàng đả động, cũng cao giọng cười: “Được! Ta Hoàng Chiến Dã, cả đời nhận người làm bằng hữu!”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt hào hứng nổi lên, vốn nàng không phải tiểu thư khuê các bình thường, từ nhỏ đến lớn, đi theo sư phụ thấy sự việc lớn cùng đại nhân vật, tính cách cũng hào sảng, phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết.

Nghe được thấy Chiến Dã nói như thế, trong khoảng thời gian ngắn lồng ngực dâng lên một cỗ nhiệt huyết, nàng vươn tay, cười nói: “Được! Cả đời làm bằng hữu!”

Chiến Dã nhất thời sửng sốt, nhìn thấy tay nàng từ trong hắc bào khéo léo vươn tới, đầu ngón tay thon dài, xinh đẹp, da thịt trắng trẻo tựa như ngọc, trong lòng hắn không biết tại sao đột nhiên khê động một chút.

Trong những lính đánh thuê thường xuyên có nghi thức nắm tay hào sảng này, hai người nắm tay giao hữu cùng một chỗ, tỏ vẻ đem đối phương trở thành sinh tử chi giao!

Trong lòng hắn cũng dâng lên một cỗ nhiệt huyết, vươn bàn tay to, cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, hào sảng cười nói: “Vi bằng hữu giúp nhau không tiếc cả mạng sống!”

“Chết cũng không tiếc!” Hoàng Bắc Nguyệt sang sảng tiếp lời.

Trong bóng đêm, tiếng cười của hai người vang vọng dưới bầu trời đầy sao!

Phía sau bọn họ, linh thú cũng miễn cưỡng ngược hai tròng mắt lên, một hỏa thuộc tính, một băng thuộc tính, nước lửa khó gần, lúc này trao đổi với nhau một cái liếc mắt, cũng vô cùng cao ngạo.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân nói: “Cái tên Hí Thiên này cũng thật giả dối, nếu cùng thái tử kết giao bằng hữu, sao không cho người khác thấy được diện mạo?”

Băng Linh Huyền Diệu lạnh lùng nói: “Chủ nhân ta tự có nỗi khổ riêng, thái tử Chiến Dã còn không so đo, người nhiệt tình so đo làm gì?”

“Chủ nhân?” Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân kinh ngạc trợn to đôi mắt, “Băng Linh Huyền Diệu, tốt xấu gì người cũng là một trong ‘ngũ linh’, lại đi gọi một nhân loại là ‘chủ nhân’?”

“Hừ, chủ nhân ta thần bí khó lường, người cho rằng chỉ là phạm nhân bình thường sao? Ta gặp chủ nhân là tự nguyện thần phục, cùng người thực có quan hệ gì đâu?” Băng Linh Huyền Diệu khinh thường nói.

“Thần phục?” Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân giống như nghe được chuyện khó mà có thể tin, tính tình luôn luôn lãnh ngạo bình tĩnh cũng có chút thiếu kiên nhẫn, “Ý của người là nói, người không có cùng Hí Thiên ký kết qua bốn mạng khế ước?”

“Tất nhiên.” Băng Linh Huyền Diệu lỗ mũi hướng lên trời, một chút cũng không có đem đối phương để vào mắt.

– Hừ! Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ngu xuẩn, nếu hắn biết sự lợi hại của chủ nhân, cũng không dám cao ngạo như vậy mà làm càn.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân lần này hoàn toàn bị Băng Linh Huyền Diệu đả kích, hồng hộc thở hổn hển hai tiếng, khó tin nhìn thoáng qua vị thần bí ẩn giấu ở sau chiếc áo choàng màu đen kia

– Vị Hí Thiên đại nhân này, đến tột cùng là có lai lịch gì?

Băng Linh Huyền Diệu là một trong ‘ngũ linh’, đã sắp gần lên thần thú, khắp cả đại lục Tạp Nhĩ Tháp cũng là sự tồn tại vô cùng lợi hại.

Nhưng hiện tại hắn trực tiếp nghe được Băng Linh Huyền Diệu nói, hắn khuất phục trước một nhân loại! Cái này đến tột cùng là – sự tình gì?

Cứ coi như là triệu hoán sư thiên cấp, cũng không có khả năng làm cho Băng Linh Huyền Diệu một trong ‘ngũ linh’ cam nguyện thần phục!

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân lâm vào rối rắm buồn bực nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, càng nhìn càng là cảm giác được khó có thể tin.

Chiến Dã biết Hoàng Bắc Nguyệt không muốn để người khác biết diện mạo của mình, bởi vậy cũng không có đề cập đến việc nàng mặc áo choàng, gã sai vật mang một bình rượu đến, hai người ngồi tán chuyện phiếm, nâng cốc nói chuyện vui vẻ.

Hoàng Bắc Nguyệt tầm nhìn khoáng đạt, ở hiện đại kiến thức rộng rãi, những lời nói ra làm cho Chiến Dã liên tiếp sợ hãi than.

201. Chương 201: Khác Nhau Một Trời Một Vực (12)

Hoàng Bắc Nguyệt tầm nhìn khoáng đạt, ở hiện đại kiến thức rộng rãi, những lời nói ra làm cho Chiến Dã liên tiếp sợ hãi than, trong lòng càng thêm kính nể Hí Thiên.

Mà trước Hoàng Bắc Nguyệt cũng tưởng rằng Chiến Dã trời sinh chính là ít nói, lạnh lùng nhạt nhẽo. Nay một phen nói chuyện với nhau, mới phát hiện những gì mình biết trước kia sai rồi.

Kỳ thật chỉ cần gặp được bằng hữu thân thiết, hắn cũng có thể chậm rãi mà nói, sang sảng cười to.

Một phen nói chuyện với nhau, trước kia đối với lẫn nhau ấn tượng lạnh lùng cũng thay đổi hẳn, hai người cùng có một loại cảm giác hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Hoàng Bắc Nguyệt cảm giác được đi tới thời đại này, đây là lần đầu tiên chân chính kết giao bằng hữu, Chiến Dã trầm ổn cũng không mất tính cách sang khoáng, nàng đối với hắn vô cùng có hứng thú.

Đêm đã khuya, thân thể Chiến Dã không tốt, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

Chiến Dã nhìn trời đêm tối như mực, trong lòng không quên Hí Thiên là một nữ hài tử, cho dù nàng cường đại, lại để cho nàng một mình nửa đêm về nhà, trong lòng hắn thật không yên tâm.

“Chỗ của ta phòng rất nhiều, không bằng ta cho người quét dọn một gian, người đêm nay cứ ở lại đi.”

“Cái này thực không cần, ta có nơi cần phải đi, có người chờ ta, nếu ta không quay về sợ rằng không ổn.”

Đông Lãng giờ phút này khẳng định đang ở nhà trông mong chờ nàng trở về, hơn nữa ngày mai nàng cũng muốn tới Linh Ương Học Viện sớm, đúng là không có khả năng ngủ lại ở chỗ này.

Nhìn ý nàng kiên quyết, Chiến Dã cũng không thể giữ lại, hơi chút nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn được nguyệt quang* chiếu xuống, tuấn mỹ vô cùng.

*nguyệt quang : ánh trăng

“Ta nghe người nói chuyện, biết là người đến từ nơi rất xa, ở chỗ này nhân sinh không quen, người có muốn cân nhắc lại chuyện có một nơi ở ổn định hay không?”

Hoàng Bắc Nguyệt thấy hắn vì mình mà suy nghĩ, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, kết giao bằng hữu, trọng yếu nhất chính là đặt mình trong hoàn cảnh của người khác.

Chiến Dã đối với nàng thật là tốt, không chỉ vì nàng là một cường giả, trong lòng hắn nếu như có bất cứ tâm tư nào lợi dụng nàng, nàng tuyệt đối không cùng hắn làm bằng hữu.

Hắn đối với Hí Thiên tốt, đối với Hoàng Bắc Nguyệt cũng thế, đều là năm lần bảy lượt trợ giúp, bảo vệ, phần ân tình này, nàng đều ghi tạc trong lòng.

Đợi đến khi nàng xử lý xong nhóm người Tiêu gia kia, nhất định sẽ đối diện với hắn thẳng thắn!

“Ta đến thành Lâm Hoài là có một chút chuyện riêng, chờ chuyện riêng làm rõ sẽ nghĩ đến chỗ ở.”

Chiến Dã cũng không miễn cưỡng, nghe được nàng nói có chuyện riêng, liền hỏi: “Chuyện của ngươi, nếu như cần giúp đỡ thì nói, có việc cứ tới tìm ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười ảm đạm, ẩn dưới lớp áo choàng, ý cười của nàng hẳn cũng nhìn không ra.

“Ta chỉ là đến tìm người mà thôi, hiện tại đã tìm được rồi.”

Trong con ngươi màu đen của Chiến Dã hiện lên một tia quang mang rất nhỏ, “Người ngươi muốn tìm, có phải là Bắc Nguyệt quận chúa không?”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, tâm tư của nàng chẳng lẽ lại bị hắn nhìn thấu?

Tuy nhiên sầu lo trong lòng rất nhanh biến mất, Chiến Dã nhìn hắn giật mình một cái, liền có chút áy náy nói: “Ta chỉ là thuận miệng đoán mà thôi, hôm đó trong cung yến, người đánh bại Tư Mã Quy Yến, lúc Bạo Nộ Thất Vĩ Long té xuống suýt đụng trúng Bắc Nguyệt quận chúa, người nhanh chóng cứu Bạng Linh Huyền Diệu lao xuống cứu nàng.”

Bạo Nộ Thất Vĩ Long thân thể khổng lồ, lúc ấy trong cung yến nhiều người như vậy, bên cạnh chỗ ngồi của đám người phủ trưởng công chúa còn thật nhiều quý tộc của Nam Dục quốc, nhưng ai Hí Thiên cũng không cứu, chỉ hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt mà cứu, bởi vậy hắn mới đoán chuyện Hí Thiên đến thành Lâm Hoài là bởi vì Bắc Nguyệt quận chúa.

Nghe xong lời của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, hóa ra là chuyện ngày đó bị hắn đã nhìn ra.

202. Chương 202: Khác Nhau Một Trời Một Vực (13)

Lúc ấy Chiến Dã cùng Anh Dạ công chúa ngồi ngay ghế bên cạnh cùng nàng, vậy nhất định là hắn nhìn thấy rõ ràng nhất.

Trong lòng nàng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng có chút buồn cười, vậy mà bởi vì điều này nàng liền bị Chiến Dã hiểu lầm.

Tuy nhiên, đã đâm lao thì tất phải theo lao.

Lập tức Hoàng Bắc Nguyệt gạt đầu, nói: “Trưởng công chúa Huệ Văn vốn có ân với ta, ta không thể báo ân nàng, chỉ có thể báo đáp cho hậu nhân duy nhất của nàng.”

Nhắc tới trưởng công chúa Huệ Văn, trên mặt Chiến Dã cũng không tránh khỏi hiện lên một tia tiếc nuối: “Hoàng cô trên đời này là người tốt nhất, phụ hoàng rất kính trọng nàng, lúc nàng qua đời, chỉ sợ đến bây giờ phụ hoàng vẫn không thể tiếp nhận hiện thực. Bốn năm liền, phụ hoàng chưa từng đi qua phủ trưởng công chúa, chỉ nghe Tiêu Viễn Trình hỏi thăm rằng Bắc Nguyệt quận chúa rất tốt, nhưng qua cung yến hôm đó, phụ hoàng thấy Bắc Nguyệt quận chúa mới biết được nhiều năm như vậy hắn đều bị lừa gạt, trong cơn giận dữ suýt khiến cả Tiêu gia bị tịch thu tài sản, chém đầu cả nhà.”

Hoàng Bắc Nguyệt thầm giật mình, hóa ra trước kia lại có nhiều chuyện như vậy, nàng cũng không biết, khó trách Tiêu Viễn Trình sợ hãi như vậy. Hóa ra Hoàng thượng ngày đó giận dữ, đối với Hoàng Bắc Nguyệt là thương xót tới cực điểm.

Nghe nói trưởng công chúa Huệ Văn cùng Hoàng thượng từ nhỏ tình cảm sâu nặng, năm đó Hoàng thượng gặp nạn tại nước láng giềng, đích thân trưởng công chúa Huệ Văn không quản khó khăn vạn dặm, tự mình dẫn người cứu Hoàng thượng trở về.

Phần tình huynh muội này, trong lòng Hoàng thượng sợ rằng vĩnh viễn khó có thể quên.

Nhớ tới trưởng công chúa khi còn sống như thế, lại bị một chén độc dược của Tuyết di nương hại chết, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng đột nhiên dâng lên một trận phẫn hận.

“Chiến Dã, nếu như trưởng công chúa Huệ Văn là bị người ta hại chết, Hoàng thượng sẽ tra rõ sao?”

Chiến Dã ngăn ra, khuôn mặt tuấn tú thoáng một tia khiếp sợ: “Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Lời vừa mới nói ra, Hoàng Bắc Nguyệt lại hối hận vô cùng, chuyện trưởng công chúa Huệ Văn bị Tuyết di nương hại chết còn chưa có chứng cứ, lại tùy tiện nói ra không phải làm cho Chiến Dã lo lắng sao?

“Ta chỉ đoán mà thôi, dù sao trưởng công chúa Huệ Văn là đại ân nhân của ta, vô luận như thế nào ta cũng không thể tin nàng lại mất sớm như vậy.” Ngự khí của nàng một lần nữa bình tĩnh trở lại, nghe không ra có cái gì không ổn.

“Thì ra là thế.” Trong lòng Chiến Dã cũng phần nào thả lỏng, mới nghe được lời của nàng, hẳn thật đúng là kinh hãi lắp bắp, tưởng rằng nàng biết được tin tức gì.

Trưởng công chúa Huệ Văn đúng là chết vì bệnh, nếu như quả thật là người là bị người ta hại chết, phụ hoàng không thể không tra rõ.

“Người cũng mau sớm đi nghỉ ngơi đi, ta đi trước.” Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, cáo từ rời đi.

Chiến Dã nhìn thân ảnh của nàng biến mất ở trong bóng đêm, mới xoay người vào nhà, vừa mới đóng lại cửa bên ngoài, liền dừng lại, xoay người vào trong đối diện với gã sai vặt nói: “Vĩnh An, người đi điều tra lại một lần nguyên nhân cái chết của trưởng công chúa Huệ Văn, bất kì chi tiết nhỏ nào cũng không được bỏ sót.”

“Tuân mệnh, thái tử điện hạ.” Gã sai vặt vừa mở miệng, thanh âm vừa lại the thé lại vừa nhỏ, dĩ nhiên là một tiểu thái giám.

Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ trở lại Lưu Vân các, Đông Lăng quả nhiên vẫn cố chống giữ mi mắt chờ nàng, nhìn thấy nàng tiến vào sắc mặt không tốt, liền lo lắng hỏi.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo choàng, đặt ở đầu giường, thanh âm rầu rĩ, “Đông Lăng, thời điểm Tuyết di nương năm đó hạ độc, người có tận mắt thấy?”

Đông Lăng vừa nghe nàng nói lời này, hốc mắt đỏ lên, lắc đầu nói: “Đông Lăng không có ở đấy, lúc đó ở đấy chỉ có Tiễn Thu cô cô là người mà trưởng công chúa đem theo từ cung ra, nhưng sau khi trưởng công chúa qua đời, Tiễn Thu cô cô cũng tự sát theo.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhớ kỹ vị Tiễn Thu cô cô kia cùng trưởng công chúa Huệ Văn giống nhau, đều là nữ nhân ôn nhu, từ nhỏ đối xử với nàng vô cùng tốt.

203. Chương 203: Khác Nhau Một Trời Một Vực (14)

Năm đó trưởng công chúa Huệ Văn đi về cõi tiên, Tiễn Thu cô cô cũng đập đầu vào quan tài mà chết, tầm lòng trung liệt làm cho người ta cảm phục, Hoàng thượng hạ chỉ truy phong nàng là Nhân Nghĩa công chúa, cùng trưởng công chúa Huệ Văn an táng vào hoàng lăng.

Người duy nhất ở đây là Tiễn Thu cô cô cũng mất, còn người nào có thể chứng minh năm đó là Tuyết di nương hạ độc đây?

Chẳng lẽ lại mở quan tài khám nghiệm tử thi?

Không, vạn lần không thể, quấy rầy vong linh trưởng công chúa, lương tâm của nàng sẽ cả đời bất an.

“Đông Lăng, gần đây người hãy chú ý đến hành động của Tuyết di nương, chúng ta phải chậm rãi thu thập chứng cứ.”

“Được!” Đông Lăng nặng nề gật đầu, thu thập chứng cứ vì trưởng công chúa báo thù, chuyện này, nàng tuyệt đối không khoan dung!

“Ngày mai còn có việc, người đi nghỉ ngơi sớm đi.” Hoàng Bắc Nguyệt mệt mỏi nói.

“Tiểu thư, người cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Đông Lăng nhìn thấy nàng không có ngủ, không khỏi lo lắng.

“Ta vẫn có chút việc, người cứ ngủ trước, trong hai chúng ta phải có người đi nghỉ ngơi.”

Đông Lăng nghe xong, biết tiểu thư rất coi trọng chính mình, chuyện trọng yếu cũng giao cho nàng, liền gật đầu, không nói thêm lời nào, đem ngọn đèn chọn phát sáng, đi ngủ.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra Bách Luyện Kinh, thấp đèn xem trắng đêm, phần về giải độc trong cuốn sách tỉ mỉ xem đi xem lại nhiều lần.

Quả nhiên, cho dù là Độc Cô Dược Thánh Bách Luyện Kinh cũng không có phương pháp giải độc Thôn Thiên Hồng Mãng, nhưng thật ra trong đó có một loại đan dược tên là ‘Bách Độc đan’, có thể áp chế được độc tính.

Chỉ là Bách Độc đan phẩm bậc rất cao, trước mắt với năng lực của nàng muốn luyện chế tựa hồ có chút khó khăn.

Hơn nữa muốn luyện chế Bách Độc đan cần có một trăm loại độc vật, cũng không dễ gì có được.

Tuy nhiên, vì trợ giúp Chiến Dã, cho dù có khó khăn nàng cũng sẽ thử một lần !

Đem các loại dược liệu cần dùng cho Bách Độc đan ghi lại trên giấy, ngày mai đưa cho Đông Lăng đến chợ Bồ Cát Nhĩ chọn mua, tất cả loại độc vật còn lại, nàng chỉ có thể tự mình đi tìm .

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Bình minh lóe sáng, Hoàng Bắc Nguyệt mới nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, đã đến thời gian cần đi Linh Ương Học Viện, xung quanh vành mắt nàng đều thâm đen, trong hốc mắt hiện lên đầy tơ máu.

Sáng sớm Đông Lăng chứng kiến sự việc này, đau lòng cực kỳ.

“Tiểu thư! Thân thể người vốn đã yếu, sao không biết thương bản thân như vậy?”

“Không có gì.” Trước đây nàng ở thế kỉ 21, có đôi khi vì hoàn thành nhiệm vụ mà sự phụ dận dỏ, phải ẩn núp trong mưa ở rừng nhiệt đới ba ngày ba đêm không chớp mắt, lại còn bị các loại dã thú, độc trùng tập kích, mới kêu đau khổ đây.

Hiện tại thân thể Hoàng Bắc Nguyệt căn bản chỉ là không được tốt, chờ sau khi ăn Ngưng Ngọc đan của Tiêu Dao Vương, hẳn là sẽ tốt lên rất nhiều.

Mặc quần áo, búi tóc hết sức đơn giản, nàng cùng Đông Lăng đi đến tiền viện.

Tiêu gia kẻ trên, kẻ dưới, kể cả Tiêu Viễn Trình cũng đang chờ nàng, quả thực buồn cười, hiện tại không có nàng, những đồ vô tích sự này không dám một mình ra cửa sao?

Nàng không thèm nhìn ai, đi thẳng lên xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần.

“Phụ thân, người nhìn xem bộ dáng của nàng thực kiêu ngạo!” Tiêu Linh không cam lòng nói.

“Câm miệng!” Tiêu Viễn Trình khẽ quát một tiếng, vẫy tay để cho Tiêu Vận và Tiêu Nhu cùng lên xe ngựa, sau đó mới xuất môn.

Bởi vì muốn đề phòng người phủ An Quốc công, cho nên hiện tại người của Tiêu gia xuất môn, đều mang rất nhiều cao thủ hộ vệ đi theo, mấy chục người chậm rãi đi.

Tiêu Vận lên xe ngựa Hoàng Bắc Nguyệt, trải qua chuyện ngày hôm qua Tuyết di nương chạy đến, Tiên Vận kiêu căng tự phụ so với người khác đã trở về, nghiêm nhiên bày ra điệu bộ Vương phi tương lai, ngồi đối diện Hoàng Bắc Nguyệt.

204. Chương 204: Khác Nhau Một Trời Một Vực (15)

Đông Lăng trừng mắt, nói: “Nhị tiểu thư, với danh tiếng của người, hôm nay ngồi chung một chiếc xe ngựa với quận chúa cũng không được, chốc lát đến Học viện, để người ta thấy được, tổn hại danh tiếng quận chúa nhà ta, đây cũng chính là tổn hại đến danh tiếng hoàng thất, tội lớn này sợ rằng người không đảm đương nổi.”

“Người chỉ là một tiểu nha hoàn, lại dám nói bậy bạ gì đó!” Tiêu Vận nghe xong, đã sớm tức giận đến nói không ra lời, nhưng mà nha hoàn Hạ Hà của nàng không cam lòng chịu nhục, sắc bén nói.

“Vả miệng!” Hoàng Bắc Nguyệt đang nhắm mắt tĩnh dưỡng đột nhiên mở to mắt, lạnh lùng liếc mắt quét Hạ Hà một cái, khí thế sắc bén, lập tức khiến cho Hạ Hà sợ đến mức thân thể co rụt lại.

“Bản quận chúa đang nghỉ ngơi, ai chấp thuận cho người hô to gọi nhỏ?” Hoàng Bắc Nguyệt như mèo con, lười biếng nói.

Hạ Hà sắc mặt đỏ lên, Hoàng Bắc Nguyệt trước kia là một phế vật bị bọn họ khi dễ, chế giễu, đột nhiên biến thành cứu tinh của phủ trưởng công chúa, người nào đều phải dựa hơi thở của nàng mà sống, Hạ Hà nhất thời không chấp nhận được, vẫn còn tưởng rằng mình là đại nha hoàn có thể dựa hơi Tiêu Vận mà hoành hành ngang ngược, quay mặt đi chỗ khác, căn bản không đem lời nói của Hoàng Bắc Nguyệt để vào mắt.

Thật ra nha đầu kia cũng có khí tiết!

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Người mà nhị tỷ tỷ dạy dỗ ra thật đúng là to gan.”

Tiêu Vận sắc mặt mơ hồ có chút vui mừng, Hạ Hà không bị khí thế của Hoàng Bắc Nguyệt hù dọa, xem như thắng cho nàng một chút thể diện.

“Tam muội muội quá khen, Hạ Hà làm nào so được với Đông Lăng nhanh nhẹn miệng đây?”

“Nhị tiểu thư khích lệ như vậy thật khiến cho Đông Lăng thấy xấu hổ, Đông Lăng tự nhiên không dám so sánh với Hạ Hà tỷ tỷ, Hạ Hà tỷ tỷ ra khỏi phủ trưởng công chúa chính là đại biểu cho nhị tiểu thư, bao nhiêu người đều phải nể mặt mũi của Hạ Hà tỷ tỷ mà.” Đông Lăng trên mặt mang đầy tươi cười.

Hạ Hà nghe xong, cũng có chút kiêu ngạo, nói: “Đó là bởi vì tiểu thư nhà ta chính là nữ triện hoán sư thiên tài của Nam Dục quốc, người khác đều phải nể mặt mũi thôi.”

Hạ Hà vượt môn ngựa (ninh nọt) nhất thời đem Tiêu Vận ra tăng bốc thư thái, cười cười liếc mắt sang Hoàng Bắc Nguyệt, ngữ khí mang chút châm chọc: “Trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, dùng võ vi tôn, người bình thường cùng triện hoán sư so với nhau là khác một trời một vực.”

Đông Lăng thật muốn cười to, một người mười sáu tuổi là triện hoán sư tam tinh, dám ở trước mặt tiểu thư điều võ dương oai?

Tiểu thư năm nay mới mười hai tuổi, đã là triện hoán sư cửu tinh, có được Băng Linh Huyền Diệu, hơn nữa, tiểu thư còn là một vị luyện được sư!

Đến cùng ai mới là mây, ai mới là bùn?

Tuy nhiên, nếu hiện tại mà nói ra, chỉ sợ hù chết Tiêu Vận thì thật không thú vị.

Trong mũi Đông Lăng tràn ra một tiếng hừ lạnh, nụ cười trên mặt thu lại, thanh âm cũng lạnh lùng: “Lời nói của nô tỳ cũng không phải là khen nhị tiểu thư người! Nhị tiểu thư luôn luôn thông minh, như thế nào lại không hiểu đây?”

Tiêu Vận sắc mặt đỏ lên, đúng là không hiểu được lời Đông Lăng nói là có ý gì.

Hạ Hà nói: “Ý người là gì? Người dám mắng nhị tiểu thư?”

“Ta mắng chính là mắng người đó!” Đông Lăng lạnh lùng quát, “Người ý vào nhị tiểu thư đối với người dung túng, liền ra ngoài điều võ dương oai, bại hoại danh tiếng tiểu thư nhà người! Người không biết rõ tình hình, còn tưởng rằng nhị cô nương cũng giống như người hoành hành ngang ngược, không có giáo dưỡng hay sao!”

Đông Lăng mồm miệng lanh lợi, vừa nói, ánh mắt một bên đảo qua Tiêu Vận đang thờ người ra.

Lửa cháy còn chưa đủ lớn, nàng tiếp tục thêm củ!

“Ngày thường thì không có gì, nhưng hôm nay nhị cô nương bị người khác nói xấu sau lưng, nói nàng không hiểu lễ nghĩa, điều nô như người ở bên ngoài làm loạn còn không phải chứng thực chuyện nhị tiểu thư người chính là người không hiểu lễ nghĩa sao?”

205. Chương 205: Khác Nhau Một Trời Một Vực (16)

Hạ Hà nghe thấy thì trở mắt, chưa kịp khôi phục, liền bị một cái tát nặng nề đánh vào trên mặt nàng.

“Tiện nô!” Tiêu Vận phẫn nộ hô to, hiện tại nàng hận nhất chuyện danh tiếng bị phá hủy, biết mình bị nha hoàn ở sau lưng đâm một dao, khiến cho nàng chứng thực tội danh, sao mà nàng có thể không hận?

Tiêu Vận liên tiếp giáng cho Hạ Hà mười mấy cái tát, đánh ặt của Hạ Hà sưng lên, khóe miệng chảy máu khóc rùng nói: “Tiểu thư tha cho nô tỳ đi, nô tỳ không dám nữa!”

“Tha người? Hôm nay ta giết chết người!” Tiêu Vận phẫn nộ, từ trong nạp giới lấy ra một thanh bảo kiếm,.

Hạ Hà nhìn thấy, sợ đến nỗi hồn phi phách tán, lập tức luống cuống tay chân từ trong xe ngựa trốn xuống, Tiêu Vận trong cơn thịnh nộ làm sao có thể để cho nàng chạy thoát? Mang bảo kiếm đuổi theo ra ngoài.

Hạ Hà mới chạy được vài bước, thời điểm tất cả mọi người không kịp phản ứng, triệu hoán sư tam tinh Tiêu Vận đã một kiếm đâm xuyên qua yết hầu của Hạ Hà.

Tựa hồ hận ý vẫn chưa được thỏa mãn, Tiêu Vận rút bảo kiếm ra tiếp tục đâm liên mấy lỗ thủng ở trên ngực Hạ Hà!

Hạ Hà ngã trên mặt đất, thời điểm nàng chết Tiêu Viễn Trình mới kịp phản ứng, hét lớn một tiếng: “Vận nhi, người đang làm cái gì?”

Tiêu Trọng Lỗi vội vàng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, kéo nàng, thấp giọng nói: “Nhị tỷ, tỷ điên rồi sao? Trên đường nhiều người như vậy, sao tỷ lại ở bên đường giết người hung tàn đến như thế?”

Trước đây danh tiếng của Tiêu Vận cũng đã chẳng ra sao, cử chỉ lỗ mãng, không biết lễ nghĩa, đối với một nữ tử khuê các mà nói, đã là đả kích lớn nhất, hiện tại lại giết người hung tàn, mang tội danh lạm sát người yếu, cả đời này danh tiếng của Tiêu Vận coi như đã bị phá hủy.

Trước kia nàng đúng là một nữ triệu hoán sư thiên tài khiến cho người ta hâm mộ, ghen ghét, mà hiện tại lại y vào thực lực của triệu hoán sư, tàn nhẫn giết một nha hoàn tay trái gà cũng không chặt, sau này trong thế giới võ giả cùng triệu hoán sư, có thể nói là nàng hoàn toàn bị người ta khinh thường.

Cho dù sau này thực lực nàng cường thịnh trở lại, cũng sẽ không được công hội triệu hoán sư cùng công hội võ giả công nhận, không có quốc gia nào nguyện ý trọng dụng nàng.

Trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, cường giả vi tôn, võ đạo hưng thịnh, mọi người tôn kính cường giả, nhưng đối với kẻ yếu mạnh hiếp yếu, thì bị khinh bỉ cùng phỉ nhổ.

Cũng như hai huynh muội Tiết Mộng và Tiết Triệt, cho dù bọn họ có cường thịnh trở lại, cũng sẽ không có người để mắt tới bọn họ!

Tiêu Vận sững sốt, nàng không phải kẻ ngu, vừa xảy ra chuyện gì đầu óc cũng suy nghĩ cẩn thận lại, nhất thời mặt vàng như đất, ném thanh bảo kiếm đã hành hung trong tay người khác đi, buông tay xuống nói: “Ta, ta, là nha đầu kia phá hư danh tiếng của ta, ta mới động thủ giáo huấn nàng, ta, ta không nghĩ ...”

Lúc này là sáng sớm, từng nhà đều rời giường, trên đường cái đã nhộn nhịp hẳn lên, lại vừa vặn là lúc chợ sáng, người đến người đi.

Đội ngũ hùng hậu của Tiêu gia vốn đã đủ gây ra sự chú ý cho nhiều người, Tiêu Vận lại đột nhiên ở bên đường giết người, thật là biết tạo trò cười, dân chúng trên đường cũng quay lại đây nhìn.

Nhìn thấy Tiêu Vận hung ác, tất cả mọi người đối với nàng đều lộ ra ánh mắt khinh bỉ cùng phỉ nhổ.

“Đó chính là Tiêu Vận, thứ nữ của phủ trưởng công chúa!”

“Nói vậy, tuy ngồi cùng trên xe với trưởng công chúa, nhưng nàng họ Tiêu, là người của Tiêu gia, cùng trưởng công chúa tuyệt nhiên không có quan hệ!”

“Đương nhiên, đương nhiên, này Tiêu Vận thật đúng là làm bại hoại nề nếp gia đình, nghe nói ngày hôm qua vì muốn câu dẫn Tiêu Dao vương, quần áo cũng không mặc mà lên thuyền của Tiêu Dao vương, trên thuyền có nhiều người, tất cả đều nhìn thấy!”

“Chắc chắc, thật không biết cảm thấy thế! Thật hổ thẹn nàng là triệu hoán sư tam tinh, còn sinh ra trong một đại gia tộc mà lại làm ra loại sự tình này? Thật là mất mặt rồi!”

206. Chương 206: Khác Nhau Một Trời Một Vực (17)

“Thật sự là bôi nhọ thanh danh của phủ trưởng công chúa!”

...

Nghe thấy những nghị luận mà một chút cũng không thềm che dấu, cả người Tiêu Vận phát run, không thể tượng tượng được bên ngoài lại đồn đãi nàng là người như vậy!

Ngày hôm qua rõ ràng là nàng không cẩn thận rơi xuống nước, được người của Tiêu Dao vương cứu lên, hơn nữa lúc ấy trên người nàng vẫn mặc quần áo, đâu như lời đồn đãi thật khiến nàng không chịu nổi!

“Các người câm mồm! Các người không biết tình hình thực tế, dựa vào cái gì nói như vậy?” Tiêu Vận nổi giận đùng đùng, hô to đứng lên, nghĩ muốn đem miệng của những người bịt kín hết lại.

“Nhị tỷ tỷ, tỉnh táo một chút đi!” Tiêu Trọng Lỗi sống chết lôi kéo nàng, Tiêu Viễn Trình cũng ở trên lưng ngựa quát: “Vận nhi, còn không mau trở về!”

Lúc này Tiêu Viễn Trình cũng tức giận đến sắp không chịu nổi, nữ nhi cùng con trai mà hấn sủng ái nhất, hiện tại cũng làm cho hấn vô cùng đau đầu.

Đầu tiên là Tiêu Trọng Kỳ, mang danh trộm bảo vật của phủ An Quốc công, khiến cho cả nhà bị người của phủ An Quốc công uy hiếp.

Hiện tại là Tiêu Vận, vốn có tiền đồ nhất là triệu hoán sư tam tinh, thành tựu trong tương lai sợ rằng sẽ vượt qua cả lão gia tử của Tiêu gia Tiêu Khải Nguyên, nói không chừng còn có thể gả vào trong hoàng thất!

Nhưng ngày hôm qua vì chút chuyện không cẩn thận, hành vi không đứng đắn, đã bị truyền ra làm dư luận xôn xao, chuyện này vẫn chưa nói làm gì, dù sao thì cũng chỉ là lời đồn, rồi sẽ chậm rãi tiêu tán, nhưng hiện tại, Tiêu Vận bên đường giết người, thủ đoạn hung tàn, vô số dân chúng đều tận mắt nhìn thấy!

Thật là tức chết hấn!

Đến cùng tại sao lại như vậy? Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Vận, đều là chỗ dựa tương lai của hấn, hiện tại thành ra như vậy, tâm huyết nửa đời của hấn coi như hết!

Tiêu Viễn Trình tức giận đến nổi suýt chút từ trên lưng ngựa ngã sắp xuống, vội vàng gọi Tiêu Vận trở về, nhưng Tiêu Vận vẫn không cam lòng, nhất định phải giải thích với dân chúng.

Mà ở trong xe ngựa, Hoàng Bắc Nguyệt thoáng vén rèm lên nhìn một màn này, nhếch môi lên cười có đến vài phần tà khí.

Đắc tội với nàng, kết quả không chỉ có chết đơn giản như vậy, không từ từ hành hạ địch nhân, để cho bọn họ thống khổ giây phút, trong lòng nàng sẽ không thoải mái!

Đặc biệt là người như Tiêu Vận cùng Tuyết di nương, mẹ con họ gieo xuống hậu quả xấu, bây giờ là lúc chậm rãi hoàn lại cho bọn họ!

“Tiểu thư vừa ra phép khích tướng, dùng thật là kì diệu!” Đông Lăng nhỏ giọng nói, nhìn thấy Hạ Hà chết đi, nàng cũng không cảm thấy sợ hãi hoặc là tiếc hận.

Hạ Hà, trước kia ỷ vào Tuyết di nương cùng Tiêu Vận, không biết kiêu ngạo bao nhiêu! Có lần vào mùa đông, ả đẩy tiểu thư vào trong hồ sen đã kết băng, lạnh giá như vậy khiến tiểu thư cả mùa đông đều phát sốt cùng ho khan, đã bao nhiêu năm, thân thể cũng không chuyển biến tốt.

Hạ Hà chết, đúng là gieo gió gặt bão, đúng là báo ứng!

Những nô tài, ỷ thế hiếp người so với chủ nhân còn đáng sợ hơn!

“Chỗ nào là phép khách tướng của ta, rõ ràng là của người.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhìn thoáng qua Đông Lăng, Đông Lăng thông minh, Hạ Hà cùng Tiêu Vận cộng lại so ra vẫn còn kém xa!

Đông Lăng ngại ngừng cười: “Nếu tiểu thư không nói, Đông Lăng làm sao dự đoán được? Mượn đao giết người, một hòn đá ném hai chim, mọi mưu kế, hết thấy đều là của tiểu thư, nô tỳ chỉ nói ra mà thôi.”

“Người đấy, vừa mở miệng là chốc lát có kịch độc, chốc lát lại thoa mặt nước, về sau ta phải đề phòng người rồi.”

“Tiểu thư!” Đông Lăng chu cái miệng nhỏ nhắn, “Rõ ràng là chính người làm chuyện xấu, lại đổ trên đầu Đông Lăng, người cũng là – ý mạnh hiếp yếu mà!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười khi khi một tiếng, khuôn mặt thanh lệ toát lên vẻ tươi đẹp rung động lòng người –

207. Chương 207: Khác Nhau Một Trời Một Vực (18)

“Ý cường lăng nhược, cũng không chỉ là dựa vào bản lĩnh của mình, còn phải dựa vào đầu óc. Đầu óc Đông Lăng của chúng ta tuyệt đối hơn so với bọn họ vô số lần!”

“Tiểu thư lại trêu ghẹo người khác, lần sau Đông Lăng ngậm miệng, không nói!”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu mỉm cười, tâm tình vô cùng tốt, nhìn thoáng qua Tiêu Vận còn bên ngoài vẫn không biết sống chết, muốn cùng dân chúng lý luận, trong lòng nghĩ, rốt cục thì vẫn chỉ là nữ hài tử mười sáu tuổi, tự cao tự đại, không biết tiến lui, so với Tuyết di nương biết ẩn nhẫn, Tiêu Vận rõ ràng kém hơn nhiều.

“Đông Lăng, chúng ta ra ngoài đi.” Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống, đưa tay cho Đông Lăng đỡ, xốc màn xe lên, đi ra ngoài.

“Nhị tỷ tỷ, chuyện đã đến tình trạng này, tỷ tỉnh táo lại một chút đi.”

Tiêu Vận chính là không cam lòng bị người khác hiểu lầm, hờn hển giải thích, đột nhiên phía sau vang lên thanh âm ưu nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng, dân chúng đang huyền não lập tức an tĩnh lại.

Chỉ thấy trên xe ngựa của phủ trưởng công chúa, một thiếu nữ mặc váy màu lam nhạt, có đường viền bằng lông thỏ màu trắng, áo choàng màu tím nhạt được nha hoàn dìu xuống.

Dáng điệu nàng uyển chuyển, dáng người giống như là sẽ theo gió bay đi, tóc đen giống như loại gấm vóc tốt nhất, búi một kiểu thập tự* đơn giản, chỉ dùng một đóa châu hoa nhạt màu cài lên.

*một kiểu búi tóc

Nàng còn nhỏ tuổi, tuy nhiên bộ dáng mười một mười hai tuổi, trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn cũng thấy tuyệt sắc tao nhã, không chút phấn son, tố nhan* hiện lên trước mặt người khác, mắt sáng như sao, môi như hoa đào, vẻ thanh lệ làm cho người ta sợ hãi than.

* Nhan sắc thuần khiết

Mặc dù còn nhỏ, nhưng trên người g lại có một loại hơi thở cao quý ưu nhã, trong khi giơ tay nhắc chân, sóng mắt lưu động, khiến người nhìn bất tri bất giác mà cảm phục nàng.

Dân chúng đang an tĩnh nhìn thấy nàng lập tức lại huyền não.

Lúc này đây, so với chuyện của Tiêu Vận vừa rồi còn kích động hơn, còn điên cuồng hơn.

“Đây là Bắc Nguyệt quận chúa! Đúng là Bắc Nguyệt quận chúa mà trưởng công chúa đã lưu lại!”

“Thật vậy chẳng? Lần đầu tiên nhìn thấy quận chúa trong khoảng cách gần như vậy, quả thật là có phong phạm của trưởng công chúa năm đó!”

“Bắc Nguyệt quận chúa, trên lôi đài đánh bại ác nữ Tiết Mộng – Bắc Nguyệt quận chúa!”

Đám người kích động đều hướng về phía này, hoàn toàn quên Tiêu Vận ở phía sau.

Tiêu Vận trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đám người vừa rồi còn đang khinh thường nàng, hiện tại lại hoàn toàn không chú ý đến nàng, đều vọt tới trước xe ngựa hành lễ vấn an với Hoàng Bắc Nguyệt.

“Quận chúa, xin hãy nhận lấy chút nước này quả đi, trường công chúa điện hạ đối với mỗi chúng ta đều có ân, chút tâm ý nhỏ nhoi này mong quận chúa sẽ không ghét bỏ.”

“Còn có ta, quận chúa, còn có ta!”

“Ta cũng vậy! Quận chúa, ngài đánh bại Tiết mộng, vì nữ nhi của ta trả được một cục tức! Cảm tạ ngài! Xin hãy nhận lấy chút vải vóc này đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Đông Lăng cũng thật không ngờ dân chúng sẽ mất khống chế như vậy, Đông Lăng chưa từng thấy những việc như thế này, sợ đến mức co rụt người về phía sau, vẫn là Hoàng Bắc Nguyệt trấn định, những người này hảo tâm tặng lễ vật, nàng cũng không cự tuyệt, nhất nhất đưa tay tiếp nhận, rồi nói cảm tạ.

Nàng hơi thở cao quý, cử chỉ ưu nhã, nhưng lại bình dị gần gũi với dân chúng như thế, cùng trường công chúa năm đó không khác biệt.

Dân chúng đều hành lễ kính chào, những dân chúng từ xa nghe tin tức cũng chạy tới, mắt thấy người càng ngày càng nhiều, Hoàng Bắc Nguyệt thật là có chút rầu rĩ.

Người càng ngày càng nhiều, tiếp tục như thế sợ rằng đến tối cũng chưa đi được.

Nàng cũng không có ác cảm với dân chúng, dù sao bọn họ chỉ là người bình thường, trong lòng mỗi người đều nhớ ơn đối với trường công chúa, đối với nàng như vậy, xem như đem sự cảm kích đối với trường công chuyển lên người nàng đi.

Dù nàng lạnh lùng đến đâu, nhưng đối với nàng cùng trường công chúa thành kính và cảm tạ như vậy nàng cũng không đành lòng đuổi đi.

208. Chương 208: Khác Nhau Một Trời Một Vực (19)

Nhìn hình ảnh như vậy, mỗi người của Tiêu gia đều xanh cả mặt.

Tiêu Viễn Trình trợn mắt, đối với Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Trọng Lỗi nói: “Còn không mau đem mọi người dẹp ra, cứ như vậy thì đi như thế nào được?”

Hai ngày này Tiêu Trọng Kỳ đặc biệt uất ức, tư vị bị người khác hăm hại thật không dễ chịu, hần vốn cũng là phong phong quang quang*, hiện tại lại giống như là chuột chạy qua đường.

*nở mày nở mặt

Nhìn thấy người bị xem thường nhất là Hoàng Bắc Nguyệt lại được mọi người yêu quý như vậy, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận, giục ngựa tiến lên đi, rút trường thương ra, nặng nề kéo trên mặt đất.

‘Keng’ một tiếng nặng nề, có mấy người quay đầu, trừng mắt nhìn Tiêu Trọng Kỳ: “Người tới nơi này nào loạn cái gì?”

Tiêu Trọng Kỳ đang muốn nói các người cản đường của bốn thiếu gia, nhưng mà lập tức nhìn lại, càng ngày càng nhiều người quay đầu lại giận dữ trừng mắt nhìn hắn.

Một cái hai dân chúng tự nhiên là hắn không để vào mắt, nhưng một đám như vậy thật làm cho người ta dựng hết lông tơ lên.

Tiêu Trọng Kỳ bị mất mặt, xám xịt cưỡi ngựa trở về, bị Tiêu Viễn Trình trừng mắt một cái: “Cái đồ không nên thân!”

Trong lòng Tiêu Trọng Kỳ cố nén giận, ánh mắt bốc hỏa trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Hừ! Xú nha đầu, một ngày nào đó khiến cho người mất mặt!

Tiêu Vận từ xa xa đã chạy tới nói: “Phụ thân, việc này nên làm thế nào cho phải?”

“Hừ! Còn không phải đều là do người gây nên!” Hiện tại Tiêu Viễn Trình nhìn thấy sắc mặt Tiêu Vận cũng không tốt đẹp gì, hôm nay thể diện của Tiêu gia xem như mất hết bởi Tiêu Vận!

Hiện tại Hoàng thượng vốn vô cùng khó chịu Tiêu gia bọn họ, mà chuyện này lại truyền tới tai Ngự Sử để hần trình tâu lên Hoàng thượng thì hần chỉ có nước bị bãi quan!

Nghĩ đến đây, Tiêu Viễn Trình lại là một bụng giận dữ, mắt thấy thời gian không còn sớm, hần còn muốn tiến cung, nếu như chậm trễ canh giờ, lại càng khiến cho Hoàng thượng tức giận.

Nghĩ tới nghĩ lui, hần chỉ có thể tự mình giục ngựa đi tới, ôn tồn đối với Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Nguyệt nhi, sắc trời không còn sớm, các người đi học viện cũng sắp muộn rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn vẫn mang theo tươi cười dịu dàng động lòng người, thời điểm nhìn Tiêu Viễn Trình, một bộ dáng hiếu nữ.

“Phụ thân nói rất đúng.” Nàng nói xong, quay đầu nhìn dân chúng, mỉm cười: “Xin các vị hãy nhường đường một chút.”

“Đương nhiên được! Ai lại có thể không để cho Bắc Nguyệt quận chúa thuận lợi đi ra! Tránh ra tránh ra, tất cả mọi người tránh ra, không nên chắn đường của quận chúa!”

Một hán tử tướng mạo tục tũn cười ha ha nói, thanh âm to, dân chúng xung quanh nghe xong, cũng cười tránh ra một con đường.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhất nhất nói lời cảm tạ, tiến vào xe ngựa trước, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiêu Vận đang phần hận không thôi, bày ra một nụ cười yếu ớt có thể nói là tuyệt đối ưu nhã hoàn mỹ với Tiên Vận.

Thấy được không? Đầu thai chính là một môn kỹ thuật sống, đầu thai không tốt đã là kém một bậc, sau đó lại không biết thức thời mà cố gắng thì cả đời này có thể coi là xong rồi.

Quy tắc của thế giới này là như vậy, ai cũng không oán được người nào, nhược nhục cường thực, là quy tắc vĩnh viễn.

Chẳng lẽ trước kia Hoàng Bắc Nguyệt không phải là kẻ yếu bị bọn họ ức hiếp hay sao?

Hiện tại Tiêu Vận không cảm thấy bọn họ là hai người khác nhau một trời một vực hay sao? Không sai, đúng là khác nhau một trời một vực, chỉ bất quá, Hoàng Bắc Nguyệt nàng, vĩnh viễn không phải là bùn dưới chân người khác!

Tiêu Vận cũng nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong lòng hậm hực một trận, hàm răng gắt gao cắn vào môi dưới đến nỗi sắp chảy máu đến nơi! ,

Nàng lên xe ngựa của Tiêu Nhu, thấy vậy Tiêu Nhu ở bên trong nhìn có chút hả hê nói: “Nhị tỷ tỷ, tỷ làm cái gì vậy? Mới vừa rồi lúc giết người không phải rất uy phong sao, như thế nào lúc này lại muốn ngược đãi chính mình đây?”

209. Chương 209: Khác Nhau Một Trời Một Vực (20)

“Người nói thêm nữa một chữ, có tin là ta giết người hay không!?” Tiêu Vận phẫn nộ nói.

Hiện tại Tiêu Nhu yên tâm có chỗ dựa chắc mà bây giờ lại đang ở trên đường cái, nàng cũng không tin Tiêu Vận còn dám đối với nàng thế nào!

“Nhị tỷ tỷ, hôm nay tỷ đã không thể sánh bằng trước kia, hay là thận trọng từ lời nói đến việc làm đi, bằng không sau này chỉ có đau khổ cho tỷ ăn thôi.”

“Người cũng bớt chế nhạo ta đi, người cho rằng người có chỗ nào tốt hơn ta sao?” Tiêu Vận cả giận nói.

Tiêu Nhu cũng đồng dạng không để cho nàng sắc mặt tốt đẹp gì nói: “Ta vẫn giữ mình trong sạch, không có cởi bỏ quần áo chạy đi câu dẫn người khác, cũng không có bên đường giết người, đừng có đem ta so sánh với tỷ!”

Tiêu Vận sắc mặt đỏ lên, lớn tiếng nói: “Người nói bậy bạ gì đó? Cho tới bây giờ ta cũng không có câu dẫn qua người nào, loại chuyện này cũng chỉ có loại không biết liêm sỉ như nương của người làm ra!”

“Nương ta làm là chuyện của nương ta, ta đâu có làm!” Tiêu Nhu không cam lòng yếu thế phản bác lại.

Hai thiếu nữ ở trong xe ngựa cãi nhau, thanh âm truyền ra bên ngoài, trên đường cái người đến người đi đều liếc mắt nhìn.

Tiêu Viễn Trình chỉ cảm thấy mắt hết mặt mũi, quát một roi vào xe ngựa của bọn họ, quát lớn: “Các người im miệng cho ta!”

Tiêu Vận cùng Tiêu Nhu không dám làm trái lời phụ thân, trừng mắt với nhau một cái, lập tức ngậm miệng.

Trên nửa đường Tiêu Viễn Trình đã mang theo người của chính mình tiến cung, đám người Hoàng Bắc Nguyệt đều từ trên xe ngựa đi xuống.

Tiêu Vận xuống xe ngựa, ánh mắt từ khắp nơi đều nhìn qua, ý tứ hàm xúc không rõ, mang theo đủ loại trào phúng chế nhạo, Tiêu Vận đỏ mặt lên, vội vàng lôi kéo Tiêu Trọng Lỗi bước nhanh đi tới trước.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua vẻ xấu hổ của nàng, cười lạnh. Phân phó Đông Lăng vài câu, Đông Lăng gật đầu, cầm theo cái bọc rời đi.

“Tam tỷ tỷ, Đông Lăng đi đâu vậy?” Hiện tại thái độ của Tiêu Nhu đối với Hoàng Bắc Nguyệt có thay đổi rất lớn.

Hiện tại nàng đã biết, ở trong phủ trưởng công chúa trong, mẫu thân của mình không có sự ủng hộ của phủ Thừa tướng, cái gì cũng không phải, phụ thân lại càng đừng nói, ở trong triều cũng không phải trọng thần gì, gia gia đối với hắn cũng không ưu thích gì.

Ngược lại là Hoàng Bắc Nguyệt vẫn bị bọn họ ức hiếp lúc trước, bối cảnh phía sau vô cùng cường đại, lại còn kết giao cùng thiếu gia Lạc Lạc của gia tộc Bồ Cát Nhĩ.

Người nào thế lực lớn người nào thế lực nhỏ, vừa nhìn đã biết, hơn nữa mới vừa rời ở trên đường cái, nhiều dân chúng cũng ủng hộ yêu quý nàng như vậy, có thể thấy trưởng công chúa được lòng người đến cỡ nào.

Cho nên nàng nghĩ tới cùng Hoàng Bắc Nguyệt quan hệ gần chút, có lẽ sẽ được dính chút hào quang, làm cho người ta quên đi nàng có một vị mẫu thân mất hết thể diện.

Đối với lòng người Hoàng Bắc Nguyệt đều có thể nhìn thấu, tâm lý học khắc sâu trong lòng, Tiêu Nhu còn nhỏ tuổi nên một chút tâm tư nhỏ nhoi, sớm đã bị nàng xem thấu.

“Ta quên vài thứ ở nhà nên để cho Đông Lăng về lấy.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi lên cầu thang của Linh Ương Học Viện, chung quanh không ít ánh mắt hướng nàng nhìn qua, nàng toàn không để ý, trấn định tự nhiên.

“Tứ muội muội, người cũng nhìn thấy kết quả của nhị tỷ tỷ ngày hôm nay, sau này chỉ sợ nàng cũng không có tiền đồ gì, đại tỷ tỷ lại là người không có thành tựu gì, các tiểu thư của Tiêu gia, chỉ còn lại một người có hi vọng là người, người không nên chịu thua kém.”

Một lời của Hoàng Bắc Nguyệt thức tỉnh Tiêu Nhu, trong lòng âm thầm nghĩ, đúng vậy! Hiện tại trong những nữ hài tử của Tiêu gia, chỉ có một mình nàng có hi vọng!

“Đa tạ tam tỷ tỷ nhắc nhở, Nhu nhi nhất định sẽ không chịu thua kém!” Tiêu Nhu kiên định nói.

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cười, hai người đi xuyên qua đền thờ màu đen, liền nghe được có rất nhiều người đang thảo luận điều gì đó, bộ dáng rất là hưng phấn.

“Là Kính vương điện hạ cùng Vương phi đến đây! Đã lâu không thấy bọn họ.”

210. Chương 210: Mã Trường Kinh Biển (1)

“Hóa ra là Kính Vương và Vương phi đến Linh Ương Học Viện?”

“Đương nhiên là vậy, Kính vương điện hạ cùng Vương phi cũng là học viên của Học Viện chúng ta mà!”

.....

Kính vương?

Nghe được xưng hô này, bước chân Hoàng Bắc Nguyệt không tự chủ được phải dừng lại một chút.

Kính vương này cùng An Quốc công chẳng phải cùng chung một đẳng phái sao? Họ đã đến học ở Linh Ứng Học Viện rồi? Từ trước đến nay nàng không hề biết.

Tiêu Nhu nhìn thấy thần sắc trên mặt nàng có chút nghi hoặc, liền lập tức nói: “Tam tỷ tỷ không biết sao? Kính vương điện hạ năm nay sắp từ Linh Ứng Học Viện tốt nghiệp, đó đúng là một người rất lợi hại, là triệu hoán sư thất tinh, mà Kính vương phi cũng là một nhân tài kiệt xuất của Võ đạo Viện.”

Năm trước Kính Vương cùng tiểu thư dòng chính của phủ Thượng thư đã đính hôn, hôn lễ sẽ được cử hành vào cuối năm nay, mặc dù chưa có nghi thức chính thức, nhưng hôn lễ này đã được quyết định chắc chắn, cho nên những hạ nhân cũng có thói quen xưng hô với vị Lâm tiểu thư này là Vương phi.

Hoàng Bắc Nguyệt đối với vị Kính vương này cảm thấy vô cùng hứng thú, cũng bởi vì ngày đó ở trong hậu viện của phủ Thừa tướng nghe lén được cuộc nói chuyện của Tề Thừa tướng và các đảng bí mật, biết vị Kính vương này cùng An Quốc Công cấu kết cùng một chỗ, cũng là một trong những người muốn gây bất lợi đối với thái tử Chiến Dã.

Kính vương năm nay hai mươi hai tuổi, là triệu hoán sư thất tinh, nghe nói về đạo trị quốc, Hoàng Thượng đối với hắn cũng có chút xem trọng. Chỉ là nhiều năm như vậy danh tiếng vẫn phải ở dưới thái tử Chiến Dã, Kính vương là người xuất sắc như thế nào thế nhưng lại giống như viên minh châu bị che khuất đi, bị lãng quên.

“Người cùng Kính vương phi hình như rất quen thuộc đi?”. Kính vương phi là tiểu thư dòng chính của phủ Thượng thư, mấy ngày hôm trước ở hồ Bích Ba gặp tam tiểu thư của phủ Thượng thư là Lâm Uyển Quân, chính là thứ muội của vị Kính vương phi này.

Trên mặt Tiêu Nhu có vài phần đắc ý, nói: “Tốt thì đúng là không dám nói tốt, chỉ là đã từng cùng với Kính vương phi này tiếp xúc qua.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, liền không nói gì cả, dù sao thì Quốc Tử Giám cùng với Đông Viện không ở cùng một chỗ, nàng nghĩ dù sao cũng không có gì liên quan tới Kính Vương và Kính vương phi, nên hỏi thăm nhiều cũng chỉ vô ích thôi.

Lát sau nàng cùng Tiêu Nhu tách ra, nàng tự mình cầm theo chồng sách đi đến Quốc Tử Giám, môn học ngày hôm nay chính là y học, vừa đúng chính là môn mà hiện tại nàng cảm thấy hứng thú.

Nghe nói ở Quốc Tử Giám giáo viên môn y học là một vị luyện dược sư, cấp bậc không cao, nhưng không quá mơ hồ về kiến thức nền tảng của chế thuốc, nàng tin rằng hắn sẽ giảng giải thật tốt.

Đi vào Y học viện, mọi người đang âm ỉ thảo luận, đám đệ tử này đều xuất thân là quý tộc, bình thường giáo dục lễ nghi rất nghiêm khắc, không biết hiện tại sao lại náo loạn thế này?

“Bắc Nguyệt quận chúa!” Lạc Lạc từ chỗ ngồi đứng lên, hướng tới nàng vẫy tay.

Hoàng Bắc Nguyệt mang theo chồng sách đi qua hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt to nói: “Linh Ứng Học Viện muốn tổ chức tỷ thí tài nghệ, năm nay Viện trưởng đặc biệt phê chuẩn, bên Quốc Tử Giám chúng ta cũng có thể tham gia!”

“À”. Đối với điều này Hoàng Bắc Nguyệt không có mấy hứng thú, Quốc Tử Giám là am hiểu về văn gì gì đó, cùng so tài với các cao thủ bên Đông Viện, đó không phải là làm trò cười sao?

“Tất cả mọi người đều vui vẻ như thế, tại sao ngươi lại không vui?” Lạc Lạc có chút khó hiểu nhìn nàng.

“Ta nghĩ học y cho tốt, dù sao thì tỷ thí tài nghệ gì đó cũng không liên quan gì tới ta.”

“Ai nói không liên quan gì với người?” Hai tròng mắt của Lạc Lạc phát sáng giống như hai khối bảo thạch ở trước mặt nàng nhấp nháy, “Lần đó người đánh bại Tiết Mộng trên lôi đài, Quách viện sĩ đối với người vô cùng tán thưởng! Lúc này đây Quốc Tử Giám của chúng ta cử ra các đệ tử tham gia mục cười ngựa bắn cung cũng không tồi đâu, Quách viện sĩ đã đề cử người.”

Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu: “Cái gì?”

“Người cũng không cần lo lắng quá đâu, tỷ thí tài nghệ cùng tỷ thí trên lôi đài khác nhau, người thua cũng không có việc gì, chủ yếu là nếu như Quốc Tử Giám chúng ta không cử người ra ngoài tham gia thì càng khiến cho người bên Đông Viện chê cười.

211. Chương 211

Thua?

Hoàng Bắc Nguyệt hé mắt, mặc kệ đây đúng là tỷ thí tài nghệ hay là tỷ thí lôi đài, trong đầu nàng chưa từng thoáng hiện ra cái chữ “thua” này.!

“Ta không muốn tham gia, ta sẽ đi nói với Quách viện sĩ”. Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên nói, nàng gần đây bận rộn như vậy làm sao có thời gian mà tham gia cái gì gọi là tỷ thí tài nghệ đó chứ!

Hơn nữa cùng tỷ thí với những người trong Đông viện cũng quá không công bằng đi, nàng mới không muốn lãng phí thời gian đối với những chuyện kiểu này.

Hiện tại chuyện quan trọng nhất nàng cần làm chính là nhanh chóng giúp Chiến Dã giải độc!

Lạc Lạc sững sốt, lập tức lông mi cũng sụp xuống nói: “Ngay cả người cũng không dám đi tham gia sao?”

Khi nghe nói những học viên mới chân ướt chân ráo cùng những người trong Đông viện tỷ thí, không ít học viên muốn rút lui. Những người được nuông chiều từ bé, những người không có thiên phú cùng thực lực tỷ thí với những người có thiên chất cùng thực lực cường đại tất nhiên sợ hãi là chuyện bình thường.

Mà kể từ ngày Hoàng Bắc Nguyệt trên lôi đài tỷ thí đánh bại Tiết Mộng, người bình thường cũng có thể đánh bại cao thủ về Võ đạo, sự thật này đã mãnh liệt đánh sâu vào tâm trí bọn họ.

Hiện tại ở trong lòng bọn họ Hoàng Bắc Nguyệt là một cường giả, giờ chỉ có nàng ra tay mới hi vọng đánh bại được Đông viện vốn có thiên phú từ nhỏ, mà từ lâu họ đã vô cùng ghen ghét những cao thủ này!

Nhưng lúc này Hoàng Bắc Nguyệt không chút nào để ý đến tâm tình của bọn họ, mặc kệ những ánh mắt nhìn qua đối với nàng mang hi vọng lớn cỡ nào nàng cũng lựa chọn là không nhìn.

Bởi vì sự việc liên quan tới tỷ thí tài nghệ, mấy vị Viện sĩ trong Quốc Tử Giám đều cùng nhau thảo luận, sợ rằng trong một khoảng thời gian sẽ không có ai trong số họ có thể lên lớp.

Hoàng Bắc Nguyệt không muốn bị các học viên trong lớp làm phiền nên nàng đi ra ngoài hóng mát.

Kiến trúc của Quốc Tử Giám này được thiết kế theo kiểu lâm viên (vườn kiểu rừng) mang vẻ đẹp cổ điển, vì muốn bồi dưỡng nên tình cảm sâu đậm giữa các đệ tử nên cảnh vật ở đây được bài trí một cách lịch sự, tao nhã, có ý vị.

Nơi này có nhiều chỗ có khúc ngoặt quanh co tối tăm, khu lâm viên này thật rộng và sâu, chỉ cần hơi không chú ý bước tới trước sợ rằng sẽ bị lạc đường.

Hoàng Bắc Nguyệt dừng lại một chút ở một mảnh rừng trúc phía bên ngoài, ngắm nhìn ngọn tháp thứ bảy ở phía xa xa, giờ phút này trời sáng khí trong, mây trắng lững lờ trôi, tòa tháp thứ bảy trông thật hùng vĩ và đồ sộ.

Phía dưới nơi lòng bàn chân nàng giẫm xuống, không chừng chính là nơi mà ngày đó nàng trải qua trong biển lửa, thật sự khó có thể tưởng tượng được, phải trên một biển lửa khổng lồ như thế lại là một tòa thành Lâm Hoài phồn vinh hưng thịnh, sinh cơ bừng bừng*

*Sinh cơ bừng bừng: cuộc sống làm ăn sung túc.

Ngày đó sau khi trở về từ dưới lòng đất, sợ rằng trong lòng Chiến Dã đối với vị trí của thành Lâm Hoài cũng rõ ràng nhận thức được mối hiểm họa, trong lòng cũng có phần chuẩn bị chút.

Thành Lâm Hoài không thể làm đô thành vĩnh viễn của Nam Dục quốc được, tính kế lâu dài thì nhất định phải dời đô mới tốt!

Chiến Dã bình tĩnh mà thông mình như vậy, những điều này khẳng định hắn đã sớm thấy rõ ràng rồi, chắc không cần nàng phải nhiều lời vô ích đâu.

Nhìn về phía ngọn tháp thứ bảy ánh mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng như sương, cũng giống như khí chất của cả người nàng trong suốt lãnh đạm, làm cho người khác không dám dễ dàng tới gần.

Ở một nơi phía sâu bên trong rừng trúc, đột nhiên truyền đến một trận âm thanh tất tất tác tác, Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên ngoái đầu nhìn lại, thấy một người mặc cẩm y rực rỡ, đầu đội ngọc quan, thân đeo bảo kiếm, là một nam nhân có khí thế hiên ngang đi tới.

Khóe mắt Hoàng Bắc Nguyệt chỉ thản nhiên liếc nhìn hắn một cái, vừa muốn bước đi ai ngờ đầu người nọ mở miệng hỏi trước:

“Người cũng là đệ tử của Linh Ứng Học Viện?” Vừa mở miệng là cảm giác được một cỗ khí tức như của người từ trên cao bao quát người khác.

Người này thật sự là trời sinh đã có một loại cao cao tại thượng, quen ra lệnh, nắm trong tay hết thảy mọi thứ, nàng có lẽ còn có thể hơi cho hắn một chút mặt mũi, dù sao đối với cấp bậc như của hắn thì tương ứng tôn trọng một chút cũng là lẽ phải.

Chỉ là người này mặc dù nhìn có khí vũ hiên ngang, còn có vài phần khí chất của quý tộc, nhưng điều đáng tiếc chính là.....Hắn chỉ là – một quý tộc bình thường mà thôi.

212. Chương 212: Mã Trường Kinh Biển (3)

Hoàng Bắc Nguyệt cứ thế xoay người cất bước tránh đi, làm gì phải để ý đến hắn?

Người kia sững sốt, rõ ràng hắn lớn như thế nhưng chưa từng có người nào không để ý đến hắn, nhất thời trên mặt xuất hiện một tầng giận dữ lạnh nhạt, tiện đà thân hình di chuyển đứng chắn ở trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt.

“Người là nha đầu trong phủ nào? Đã vậy lại còn không biết quy củ?”

Nha đầu?

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua màu sắc trắng trong thuần khiết của quần áo trên người mình, quả thật Quốc Tử Giám thì không thể so được với Đông viện ở bên kia, bên này hầu hết là các quý nữ, mỗi người đều được giáo dục tốt, chính là những thiên kim tiểu thư chú trọng trang phục lễ nghi, mỗi khi ra cửa đều phải trang điểm chuẩn bị mất mấy canh giờ, gương mặt tự nhiên sẽ không đơn giản mộc mạc giống như nàng.

Nàng bị nhận thức là nha đầu cũng không việc gì, chỉ là khẩu khí của người này làm nàng thật sự không muốn tiếp tục đứng đây.

Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: “Kính vương điện hạ cảm thấy được cái gì mới gọi là quy củ?”

Hắn lấp bắp kinh hãi, ho nhẹ một tiếng, giống như là đang làm chuyện xấu bị người khác bắt được nên có cảm giác chột dạ vậy, hơn nữa loại cảm giác chột dạ này lại đến từ trên người một tiểu cô nương tuổi còn nhỏ.

“Người làm thế nào lại biết được ta là Kính vương?” Trong mắt hắn có một tia tán thưởng.

Hắn có bảo kiếm bên trên có khắc một triện thể chữ “Kính” lớn, thế mà hắn lại còn hỏi nàng làm sao biết hắn là Kính vương?

“Kính vương điện hạ diện mạo bất phàm, tất nhiên hậu duệ hoàng tộc cùng người bình thường có khác nhau.”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, lời này của nàng tuyệt đối không phải khen tặng, tất nhiên nếu Kính vương nghe thành lời khen tặng thì cũng chẳng làm sao.

Kính vương mặt mày hớn hở, làm như đối với lời nói của nàng rất lấy làm hài lòng, nhìn tiểu nha đầu này tuổi nhỏ như vậy lại thông minh như thế, chắc chắn lớn lên sẽ rất thanh lệ, mắt ngọc mày ngài làm động lòng người.

“Người tên là gì?” Thanh âm phát ra của Kính vương bất tri bất giác cũng hơi nhu hòa đi một ít.

“Hóa ra Kính vương điện hạ lại tới nơi này?”

Hoàng Bắc Nguyệt vốn dĩ không nghĩ sẽ trả lời vấn đề của hắn, ngay lúc đó lại có một thanh âm thanh thúy xông vào giúp nàng giải vây.

Những thiếu nữ ăn mặc trang phục hoa lệ nói nói cười cười đi tới, trong đó có hai người nhìn quen mắt.

“Tam tỷ tỷ, như thế nào mà người cũng ở chỗ này?” Tiêu Nhu đi theo phía sau một số người đột nhiên lên tiếng, đám thiếu nữ cười nói kia liền đột nhiên không liên tiếng, đều hướng nàng nhìn tới.

Đi cùng với Tiêu Nhu là Ngũ tiểu thư của Thượng thư phủ Lâm Uyển Quân, nàng vừa nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng tựa như có phần chua xót, không thoải mái.

“Đại tỷ tỷ, nữ hài tử kia chính là Hoàng Bắc Nguyệt quận chúa của phủ trưởng công chúa.”

Lâm Uyển Quân ghé vào bên tai Kính vương phi tương lai chính là tiểu thư dòng chính của Thượng thư phủ Lâm Uyển Nghi lén lút nói: “Tỷ xem nàng lại cùng Kính vương điện hạ thản nhiên vừa cười vừa nói.”

Lâm Uyển Nghi ở chính giữa bị một đám thiếu nữ trang phục xinh đẹp vây thành vòng, nàng xinh đẹp kiêu ngạo, nổi bật như một con khổng tước.

Khổng tước cùng phượng hoàng đúng là không thể so sánh.

Lâm Uyển Nghi có một đôi mắt to rất có phúc khí, gương mặt trắng trẻo mượt mà, vàng trán cao trơn bóng, đôi môi mềm mại hồng nhuận, theo tướng thuật thì đây đúng là tướng mạo phú quý.

Nàng đã mười bảy tuổi, từ nhỏ đã được Lâm thượng thư bồi dưỡng để trở thành mẫu nghi thiên hạ giống như hoàng hậu, nên khí thế đó nàng cùng với các tiểu thư của quý tộc khác đúng là không giống nhau.

Trong mắt nàng ngậm uy*, nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt mang theo sự đánh giá cùng một tia khinh thường.

*ngậm uy: mang theo uy nghiêm

“Hóa ra là Bắc Nguyệt quận chúa, đúng là nghe danh đã lâu!” Nàng đọc nhẩm từng chữ rõ ràng, ngữ âm thanh thanh nghe cũng rất hay, không hổ là người từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm hoàng hậu!

Hồng Lăng quận chúa đứng ở bên cạnh nàng, khí thế tuyệt đối bị lấn áp khi so với bình thường.

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó nhìn về phía Tiêu Nhu: “Tứ muội muội, vị tỷ tỷ này là ai vậy? Người như thế nào lại không hướng ta giới thiệu một chút, thật là thất lễ, như thế chẳng phải giống như trong phủ chúng ta không có giáo dục?”

213. Chương 213: Mã Trường Kinh Biễn (4)

Tiêu Nhu ngăn ra, ngay lập tức mặt đỏ lên, Hoàng Bắc Nguyệt nói mấy câu đó đúng là có ý không nhận thức được vị này là Kính vương phi tương lai, lại có thể lôi nàng vào giống như mọi chuyện đều do nàng sai vậy.

Nói đến thất lễ thì phương thức mở miệng nói chuyện của Lâm Uyển Nghi cũng đủ thất lễ rồi, nàng bây giờ không phải là Kính vương phi chính thức, khi thấy Bắc Nguyệt quận chúa vốn nên hành lễ.

Người bình thường đúng là không cần phải chú ý đến những lễ nghi phiền phức, nhưng Lâm Uyển Nghi lại sắp tiến vào hoàng thất, trong hoàng thất cấp bậc rõ ràng, những quy củ này cũng không thể vượt qua.

Hiện tại nàng vừa mới mở miệng khẩu khí đã lớn như vậy, mơ hồ có mang theo ý khiêu khích cùng châm chọc như vậy đã rất thất lễ rồi.

Lời vừa ra khỏi miệng, Kính vương bắt giác nhíu mi một chút.

Lâm Uyển Nghi thông minh tự hiểu, hơn nữa này giờ vẫn quan sát Kính vương, vừa nhận thấy được hần có động tác cau mày, trong lòng như có gì đó trầm xuống.

Tiêu nhu vội vàng nói: “Tam tỷ tỷ, vị này chính là tiểu thư dòng chính của Thượng thư phủ, là Kính vương phi tương lai.”

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới nói: “Hóa ra là Kính vương phi, Bắc Nguyệt thất lễ.”

“Đâu có, quận chúa rộng lượng, đúng là Uyển Nghi thất lễ.” Vừa nói Uyển Nghi vừa quỳ gối, hành lễ một cái theo tiêu chuẩn, nghĩ thế nhưng trong lòng lại âm thầm bất mãn.

“Kính vương hiện vẫn đang ở đây, Vương phi hành lễ lớn như thế, Bắc Nguyệt không dám nhận.” Hoàng Bắc Nguyệt trước sau đều gọi là Vương phi, cách xưng hô cực kỳ tự nhiên như theo thứ tự.

Mà Kính vương lại chút có lãnh đạm nói: “Quận chúa đúng là người được hoàng tộc sinh ra, nhưng phải biết rằng, trước đó chưa chính thức sắc phong thì không phải xưng là vương phi.”

Kính vương nói thế ngoài dự liệu của mọi người, ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút kinh ngạc, không tránh khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua vị Kính vương này, trong lòng đột nhiên có phần hiểu được.

Hôn nhân chính trị, xưa nay vẫn thế.

Đôi khi vì quyền lực, vì địa vị cao đúng là không thể không hi sinh một vài thứ.

Tỷ như Tình yêu.

Ở trong hoàng thất, tương lại người đầu áp tay gối bên cạnh mình là ai, chính mình căn bản cũng không làm chủ được.

Lâm Uyển Nghi sắc mặt có chút khó coi, tuy nhiên dù sao thì nàng cũng được giáo dục không tệ lắm, trên mặt vẫn duy trì được nụ cười đoan trang.

“Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, có câu đồng ngôn vô kị*, mong điện hạ không nên tức giận.”

* Đồng ngôn vô kị: lời của trẻ nhỏ thì không có kiêng nể gì

Đồng ngôn vô kị.....Hoàng Bắc Nguyệt lòng không khỏi buồn bực.

Kính vương sắc mặt hơi chút hòa hoãn, thật ra trong lòng hần không hài lòng không phải bởi vì Bắc Nguyệt xưng hô có vấn đề, mà là từ sau khi biết cùng Lâm Uyển Nghi kết thân, mọi người từ đó cứ một tiếng một tiếng xưng hô với nàng là ‘Kính vương phi’.

Cái cộc hôn nhân này vốn không phải là do hần nguyện ý, cứ như vậy lại càng làm cho hần phản cảm, chỉ là được một phần đoan trang hiển thực, bình thường cũng không nhìn ra được có gì không tốt, hiện tại chỉ là mượn đề tài này để nói chuyện của mình mà thôi.

Kính vương hơi chút gật đầu, nói: “Nhiều năm không gặp Bắc Nguyệt quận chúa, không nghĩ đến quận chúa cũng lớn như vậy rồi, mới vừa rồi không nhận ra quận chúa, đúng là bốn Vương ánh mắt vụng về.”

“Kính vương nói đùa, trên người Bắc Nguyệt không giống như Kính vương có để lộ ra dấu hiệu, Kính vương không nhận ra cũng là đương nhiên.” Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói nhân quang linh động nhìn thoáng qua thanh bảo kiếm trên người Kính vương.

Kính vương ngần ra, lập tức cúi đầu xem một chút bảo kiếm của chính mình, phía trên có khắc triện thể chữ “Kính”, nhất thời cũng kịp phản ứng, thoải mái cười ha ha.

“Quận chúa trí tuệ hơn người, bốn vương bội phục bội phục!”

Lâm Uyển Nghi thấy Kính vương đối với mình luôn nhiều lễ tiết nhưng ít cảm tình mà giờ lại có thể cười đến thoải mái như thế, trong lòng có chút chua xót, cố gắng cười nói: “Điện hạ, mới vừa rồi Thương Hà viện trưởng hỏi ngài, có phải ngài nên đi xem một chút hay không?”

“Thương Hà viện trưởng?” Kính vương thu lại vẻ tươi cười, sắc mặt nhất thời nghiêm túc lên, cùng Hoàng Bắc Nguyệt nói lời cáo từ rồi nhanh chóng rời đi.

“Kính vương sao lại thế này? Lại không hưởng tử tử nói một lời nào đã rời đi!” Lâm Uyển Quân cảm thấy bất mãn nhỏ giọng nói thầm.

214. Chương 214: Mã Trường Kinh Biễn (5)

Lời này vào tai Lâm Uyển Nghi chính là có một cảm giác khác, vừa chua xót vừa đau khổ, cái cảm giác phức tạp nói không nên lời.

Kính vương đã đi, bên người nàng toàn là những người thân thiết cùng quen biết nên nàng cũng không cần ngại trang nhã, chậm rãi đi tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt nhìn có phần khinh miệt.

“Nghe nói quận chúa từ nhỏ thân thể đã yếu đuối, không thể tập võ cho nên trách không được chỉ có thể vào Quốc Tử Giám học tập.”

“Đại tỷ tỷ có điều không biết, hai ngày trước Bắc Nguyệt quận chúa ở trên lôi đài tỷ thí đã đánh bại Tiết Mộng tiểu thư của phủ An Quốc công, hiện tại mọi người trong Linh Ứng Học Viện đều gọi nàng là ‘cường giả’ đấy!”

Lâm Uyển Quân đi tới, không mẫn không nhạt nói, không chút khoa trương, vụng trộm nhưng lại mang hàm ý châm chọc cùng chia rẽ.

Sự việc Hoàng Bắc Nguyệt trên lôi đài đánh bại Tiết Mộng, đúng là ở thành Lâm Hoài được mọi người truyền đi huyền ảo ồn ào, không mấy người không biết.

Đoạn thời gian trước Lâm Uyển Nghi đi theo Kính vương ra ngoài tuần tra trong khoảng một tháng, mà tin tức ở đề đô bọn họ cũng có nghe thấy, nhớ tới lúc ấy Kính vương cũng khen một tiếng “không sợ cường giả”, lòng nàng lại càng cảm thấy không thoải mái.

“A, hóa ra là do ta nhìn sai, nghĩ không ra Bắc Nguyệt quận chúa lại lợi hại như thế, nói như vậy lần này Linh Ứng Học Viện tỷ thí tài nghệ, Bắc Nguyệt quận chúa chắc sẽ đại biểu cho Quốc Tử Giám tham gia thi đấu chứ?”

Lâm Uyển Nghi liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái, thân thể xương cốt gầy nhỏ như thế, nàng mới không tin lời đồn đãi là phế vật Hoàng Bắc Nguyệt có thể đánh bại Tiết Mộng, lần đó hơn phân nửa là do nàng ta có vận khí tốt.

Con người Tiết Mộng kia vốn ngông cuồng tự đại, thân thủ tuy không tồi nhưng đầu óc lại không có gì đặc biệt, điều này khác với Hoàng Bắc Nguyệt, mới nghe nàng nói hai câu chỉ biết được rằng nàng rất thông minh.

Tiết Mộng hơn phân nửa chắc là do nàng dùng kế nên mới thua, Lâm Uyển Nghi không bao giờ giống với cái loại ngu ngốc như Tiết Mộng!

“Tam tỷ tỷ cũng muốn tham tỷ thí tài nghệ lần này?” Tiêu Nhu cũng kinh hô một tiếng, người khác không rõ thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt nhưng với nàng lại là người cùng ở dưới một mái hiên lại không rõ sao?

Ma ốm yếu này giờ vẫn còn bệnh, mỗi ngày đều phải uống thuốc, vậy mà lại đi tham gia tỷ thí tài nghệ, khẳng định sẽ không giống như lần trước ở trên lôi đài tỷ thí là do có vận khí tốt!

Mặc dù nàng che giấu tâm tư, nhưng vẫn hi vọng Hoàng Bắc Nguyệt tham gia tỷ thí tài nghệ để mất đi thể diện, tuy nhiên vừa nghĩ đến hiện tại nếu Hoàng Bắc Nguyệt mất đi thể diện thì đối với nàng cũng không có lợi lộc gì.

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng, lãnh đạm lắng nghe tựa như gió thổi mây trôi.

Mặc dù nàng tính cách lãnh đạm, tuy nhiên bị người khác đến tận cửa nhà ức hiếp như thế, nếu nàng tiếp tục nén giận thì có chút âm ức khó chịu.

Con người đen nhánh tựa tinh quang linh hoạt lưu chuyển, giương lên một ánh nhìn tinh xảo càng làm lộ ra một hơi thở cao quý ưu nhã.

“Đương nhiên ta sẽ tham gia tỷ thí tài nghệ, đến lúc vẫn là xin Kính vương phi tương lai chỉ giáo nhiều hơn.”

Nàng vừa nói xong toàn bộ các vị tiểu thư đứng ở đây nhất thời rơi vào im lặng, mỗi người đều dùng một ánh mắt giống như đang nhìn một bệnh nhân bị bệnh thần kinh mà nhìn nàng.

Lâm Uyển Quân cố nhịn cười, vẻ mặt khinh thường nhìn nàng: “Ý của ngươi là ngươi đang muốn khiêu chiến đại tỷ tỷ của ta?”

“Không được sao?” Con người của Hoàng Bắc Nguyệt trong trẻo nhìn về phía Lâm Uyển Nghi đang có phần khiếp sợ, “Ta nghe nói hàng năm trong tỷ thí tài nghệ, đệ tử cấp bậc thấp có thể phát ra lời khiêu chiến hướng đến đệ tử cấp bậc cao, nếu như thắng có thể trực tiếp vượt cấp, có phải hay không?”

“Tam tỷ tỷ” Tiêu Nhu đi tới, thấp giọng nói: “Ngươi điên rồi có phải không? Ngươi có biết Lâm Uyển Nghi ngang cấp với đại thiếu gia đều là thuộc cấp bậc bạch ngân chiến sĩ hay không?”

“Bạch ngân?” Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhú mày.

“Đương nhiên!” Lâm Uyển Quân lớn tiếng đắc ý nói: “Sợ rồi sao, ngươi dám khiêu chiến với một vị bạch ngân chiến sĩ?”

215. Chương 215: Mã Trường Kinh Biến (6)

Hoàng Bắc Nguyệt vuốt cằm ra vẻ đang nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó mới nói: “Hóa ra cũng chỉ là bạch ngân chiến sĩ, ta tưởng ít nhất cũng đến cấp bậc Hoàng kim chứ.”

Lời nàng vừa nói người khác nghe được chỉ cho rằng là nàng đang nói nhảm thôi.

Hóa ra nàng không phải không biết Lâm Uyển Nghi là cấp bậc cao thủ gì, nàng rõ ràng là đã biết rồi, chỉ là nàng còn muốn hướng tới khiêu chiến với một vị bạch ngân chiến sĩ!

Điên rồi!

Xem ra lần trước trên lôi đài đánh thắng được Tiết Mộng, nên Hoàng Bắc Nguyệt tưởng rằng cao thủ cũng chỉ có như thế thôi chứ không hơn.

Lâm Uyển Nghi buồn cười nhìn nàng, mới vừa rồi còn cảm giác được rằng nàng rất thông minh, hiện tại như thế nào lại giống như một kẻ ngu đây?

“Bắc Nguyệt quận chúa, ngươi có thật là muốn khiêu chiến với ta không?”

“Ngươi không dám tiếp sao?”

Lâm Uyển Nghi khinh miệt cười một tiếng: “Ta có cái gì mà không dám? Trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp này là phải nhìn thực lực để nói chuyện chứ không phải nhìn vận khí đâu!

“Ừ, ta cũng nghĩ như vậy.”

Ngủ giấc, mơ mộng! Lâm Uyển Nghi trong lòng hừ lạnh một tiếng, quay đầu hỏi Lâm Uyển Quân: “Ngũ muội muội, tỷ thí tài nghệ năm nay thi đấu cùng với Quốc Tử Giám là hạng mục gì vậy?”

Lâm Uyển Quân vội vàng nói: “Bởi vì Quốc Tử Giám chỉ có cưỡi ngựa bắn cung là một khoa có thể mang người đi thi đấu, bởi vậy Thượng Hà viện trưởng năm nay quyết định Võ đạo viện cùng Quốc Tử Giám cùng tỷ thí môn cưỡi ngựa bắn cung.”

Lâm Uyển Nghi nghe xong liền tự tin cười rộ lên, nàng vô cùng tự tin, về môn cưỡi ngựa bắn cung trong cả Võ đạo viện thì nàng chính là nhân tài kiệt xuất!

Bởi vì tổ tiên của Thượng thư phủ chính là những chiến sĩ trên lưng ngựa, rồi tới phụ thân cũng vậy, phụ thân thì đậu Trạng nguyên lại dựa vào vị thế của gia tộc, từng bước ổn định lên được đến vị trí Thượng thư.

Nhưng gia gia lại là một võ tướng có quyền thế trong triều, từ nhỏ nàng lại có thiên phú về võ đạo, cho nên trên cơ bản là gia gia để cho nàng từ trên lưng ngựa mà lớn lên.

Đưa mắt nhìn cả Nam Dục quốc, trong số tất cả nữ nhi học kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung, Lâm Uyển Nghi nàng tự nhận đứng thứ hai thì cũng chẳng ai dám đứng thứ nhất.

“Bắc Nguyệt quận chúa, đến lúc đó gặp lại trên mã trường, tin tưởng quận chúa cũng là một tài năng về môn cưỡi ngựa bắn cung.” Lời nói Lâm Uyển Nghi mang theo vẻ châm chọc, sau khi nói xong vẻ mặt tươi cười dẫn người của nàng rời đi.

Tiêu Nhu đi chậm một bước, không nói gì nhưng vẻ mặt có phần bất đắc dĩ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Tam tỷ tỷ, tỷ đang nghĩ gì thế? Từ nhỏ tỷ ngay cả ngựa còn chưa từng cưỡi qua mấy lần, càng đừng nói là có thể kéo dây cung!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái: “Điều này tứ muội muội không cần lo lắng, cho dù có mất thể diện thì cũng là ta mất, người gấp cái gì?”

“Tỷ thật là không biết tốt xấu!” Tiêu Nhu hung hăng giậm chân, nếu không sợ danh tiếng của phủ trưởng công chúa bị phá hủy, đối với nàng về sau sẽ bất lợi, nàng sẽ không tốt bụng mà quan tâm nhiều như vậy!

Lãng phí tâm tư! Còn không nhận được cảm kích!

“Tùy tỷ thôi! Đến lúc đó tỷ thua sẽ không có ai đồng tình với tỷ đâu!” Đúng thật là không biết trời cao đất dày, nàng ta lại tự mình đi khiêu khích, thua thì chỉ càng có thêm người cười nhạo thôi!

Tiêu Nhu tức giận bỏ đi.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm hai tay đứng trong chốc lát, ánh mắt đảo qua hướng tới phía sau rừng trúc: “Thích nghe lên người khác nói chuyện như vậy sao?”

Ánh mắt sắc bén đảo qua, trong rừng trúc vài phiến lá trúc đong đưa, một phần góc áo màu trắng theo lá trúc tung bay trong gió, một khóm trúc bị đè xuống, bạch y thiếu niên gối lên thùy trúc mà nằm.

“Là ta tới nơi này trước.” Thanh âm hàm chứa ý cười phá lệ ôn nhuận, như gió xuân lướt nhẹ qua mặt.

“Quân tử phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe*, không phải sao?”

* Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe: Không phải Lễ thì chớ nhìn, không phải Lễ thì chớ nghe (một trong những mục đích dùng ‘lễ’ trong “lễ nhạc” thuộc nho giáo)

Phong Liên Dục chuyển động đôi mắt màu tím, lười biếng cười: “Ta không phải quân tử!”

“Ta đây biết, không cần ngươi nói lại.” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong không dự định cùng hắn đứng đây nói nhảm, ý nghĩ muốn rời đi.

“Bắc Nguyệt quận chúa, người thật không biết cưỡi ngựa bắn cung?” Thanh âm từ người phía sau chậm rãi vang lên.

216. Chương 216: Mã Trường Kinh Biển (7)

“Không.” Hoàng Bắc Nguyệt thành thật trả lời. Cưỡi ngựa bắn cung là loại kỹ thuật thời xưa, ở thế kỷ 21 cơ bản là không có loại này. Nói về đua xe, lái hàng không mẫu hạm nàng còn có thể chắc chắn, còn kỹ

thuật cưỡi ngựa ư ? Nàng cũng chỉ biết một hai, bây giờ lại thêm cung tên vào nữa quả thật có chút khó khăn.

Phong Liên Dực thấy nàng cười ảm đạm, đột nhiên nói: “ Đi theo ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn người nhìn bóng lưng của hắn một lát rồi nhanh chóng bước theo sau.

Sâu bên trong rừng trúc có một khu đất hơi trống trải, Phong Liên Dực từ một gian nhà gỗ phía sau dắt ra hai con ngựa đến. Hai con đều có bộ lông màu đen, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm tay dựa vào thân trúc, miễn cưỡng hỏi: “ Người muốn dạy ta sao ?”

“ Người không muốn học ?” Hắn hỏi, trong giọng nói tràn ngập ý cười.

Nàng đương nhiên là muốn học, chỉ là, hắn thực sự có lòng tốt như vậy sao ?

Nhìn thấy trên mặt nàng có chút nghi hoặc, Phong Liên Dực nở nụ cười thập phần đáng yêu: “ Người nhìn vậy thôi chứ thật ra nhân phẩm của ta rất tốt, lên ngựa đi.”

Nhân phẩm tốt.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái, có chút buồn cười, người này thần bí khó lường, nàng một chút cũng không nhìn thấu.

Nàng chậm rãi đi qua, động tác lưu loát leo lên lưng ngựa, thể nhưng con hắc mã này tính tình cực kỳ khó chịu, nàng vừa đứng vào thì nó lập tức chồm lên, cất tiếng hí vang, tựa hồ rất bất mãn.

Hoàng Bắc Nguyệt tay đặt lên đầu ngựa, thân thể hơi cúi xuống, thì thầm vài câu bên tai nó. Ngay lập tức, nó trở nên an tĩnh lại, ngoan ngoãn đứng trên mặt đất.

Phong Liên Dực hơi nhíu mày, con hắc mã đó tên là Lôi Quang, là loại danh mã cương cường nổi tiếng trung thành nhất ở đế đô, được những người trong bộ lạc xa xôi phía bắc thuần hóa đưa đến. Bọn chúng rất khác so với loại ngựa bình thường, kiêu ngạo bất tuân, cơ hồ hoàn toàn phớt lờ người ra lệnh.

Hắn dắt con Lôi Quang này ra là cho hắn cưỡi, dù gì nó vẫn tương đối nghe lời hắn, ở trước mặt hắn cũng coi như dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng không nghĩ tới Hoàng Bắc Nguyệt động tác rất nhanh, thoáng cái đã nhảy lên lưng Lôi Quang.

Lúc đó hắn muốn ra tay ngăn cản đã không còn kịp nữa rồi, ai ngờ Hoàng Bắc Nguyệt chỉ nói mấy câu Lôi Quang đã an tĩnh lại, hắn không cảm thấy lấp bắp kinh hãi mới là lạ đó !

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, hất cằm nhìn hắn: “ Ngựa của ngươi không tồi nha !”

Nàng biết ngựa thú thuật, tuy có chút khác nhau so với ngựa thú quyết hiện tại, nhưng nàng từ nhỏ đến lớn đều được sư phụ dạy cho đủ loại phương pháp thuần phục dã thú.

Nàng có thể trong thời gian ngắn thuần phục một con hải quái to lớn hung tàn, huống chi đây chỉ là một con ngựa, đối với nàng mà nói quả thật dễ như chơi.

“ Người thuần phục được Lôi Quang, vậy ta tặng nó cho ngươi !” Phong Liên Dực phong độ cười cười, nhảy lên lưng một con ngựa khác có vẻ ngoan ngoãn hơn, sau đó cầm một bộ cung tên ném qua cho nàng.

“ Có thể lắp tên vào cung để bắn hay không ?”

“ Cái này còn cần nói sao ?” Sau khi nói xong Hoàng Bắc Nguyệt thúc ngựa đi ra ngoài, hắc sắc tuần mã tựa như một tia chớp lao thẳng ra ngoài, lông bờm phiêu dật trong gió lưu lại một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đã phóng ra xa mười thước.

Hoàng Bắc Nguyệt một bên khống chế hắc mã, một bên cố gắng kéo cung tên, tiếc rằng thân thể nàng quá nhỏ, ở trên lưng ngựa khó có thể phát huy hết khả năng của mình. Cũng phải, một cô bé mười hai tuổi với đôi chân ngắn ngủn muốn kẹp lấy bụng ngựa cũng đã không dễ dàng rồi, đi đường xóc nảy lại cộng thêm bộ cung tên quá nặng, muốn vừa linh hoạt khống chế ngựa vừa bắn tên một cách chuẩn xác quả thật là quá khó khăn !

217. Chương 217: Mã Trường Kinh Biển (8)

Nàng cũng đã từng thấy qua những hán tử tráng kiện người Mông Cổ vừa giục ngựa chạy như điên vừa giương cung bắn tên, hoặc như Quách Tĩnh cỡ nào tiêu sái khoái ý a, nhưng khi đến lượt nàng thì quả thật là bị kịch !

“ Đứng căng thẳng quá, chân giẫm bàn đạp thật chắc, ổn định lại dây cương !” Thanh âm của Phong Liên Dực không nhanh không chậm chung thủy theo sát phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt cắn môi, xuất ra khí lực toàn thân, rốt cục cũng kéo dây cung thành nửa vòng tròn, tuy nhiên con ngựa bỗng dung hơi rung, hại nàng thất thủ, mũi tên bắn hụt ra ngoài !

Phong Liên Dực nghiêng người, nhẹ nhàng tránh được mũi tên, cười khổ: “ Ta biết người chán ghét ta nhưng không cần xuống tay nhanh như vậy đi ?”

“ Hừ !” Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh, điều chỉnh lại trọng tâm.

Hai người hai ngựa, tuần mã màu đen, xiêm y phiêu dạt trong rừng trúc, nhìn qua giống như một bức tranh thủy mặc, mang theo một cảm giác sống động mỹ lệ !

Vù vù vù

Thanh thoảng, âm thanh bắn tên truyền đến, xen lẫn trong đó là thanh âm chỉ đạo trầm thấp ưu nhã của nam tử.

Tiếng vó ngựa lúc xa lúc gần, không lâu sau dần dần đi theo quy luật nhất định, thanh âm bắn tên một lần so với một lần càng thêm hữu lực, dây cung kéo ra đã hoàn toàn trở hình trăng tròn, sắc lạnh, tràn ngập lực lượng.

Phong Liên Dực giục ngựa theo phía sau, nhãn quang hiện lên vẻ thưởng thức.

Nàng quá thông minh, người chỉ cần chỉ dẫn một lần, nàng tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, trí nhớ kinh người, sức bật cũng không kém !

Lúc nàng mới cầm cung tên chỉ có thể kéo ra nửa vòng tròn, nhưng hiện tại dần dần nàng đã có thể kéo dây cung ra được một vòng tròn.

Mũi tên bắn ra đã có độ chuẩn xác, kỹ năng dần được nâng cao, có thể nói nàng chính là một thiên tài cười ngựa bắn cung a !

Có một điều Phong Liên Dực không biết, Hoàng Bắc Nguyệt tuy không mấy quen thuộc đối với môn cưỡi ngựa bắn cung, nhưng khi nàng ở thế kỷ 21 cũng học qua phương pháp ngắm chuẩn. Dù gì những mục tiêu nàng tiêu diệt đều thuộc dạng có tốc độ di chuyển nhanh, dù không đạt được danh hiệu bách phát bách trúng nhưng số lần nàng thất thủ cũng rất hiếm !

Lúc vừa mới sử dụng cung tên, nàng vẫn chưa nắm được điểm mấu chốt, tuy nhiên khi dần dần dung nhập những phương pháp cùng kỹ xảo ở hiện đại vào, nàng đã chậm rãi tìm ra bí quyết.

Chỉ cần ổn định được ngựa, nàng liền có thể thoải mái bắn tên.

Thấy mặt trời khuất sau dãy núi, Linh Ương Học Viện cũng sắp tới lúc tan học, Hoàng Bắc Nguyệt ghì cương ngựa lại, dùng cổ tay áo quạt mồ hôi trên mặt, chậm rãi quay đầu hướng Phong Liên Dực nói: “ Đa tạ !”

“ Người không cần khách khí như thế !” Nghe được nàng mở miệng nói câu cảm tạ từ tận đáy lòng, Phong Liên Dực chậm rãi tươi cười. (ta cá trong lòng anh í mừng đến nở hoa luôn :3)

Hoàng Bắc Nguyệt giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Đương nhiên phải cần khách khí rồi, dù sao chúng ta cũng không quen thân !”

“ Được rồi.” Phong Liên Dực bất đắc dĩ nói: “ Ngày kia là bắt đầu tỷ thí, chúc người đánh bại được Lâm Uyển Nghi, đánh một trận thành danh.” (và anh í đã mừng hụt, Dực ca đáng thương :)))

“ Ta chỉ muốn đánh bại nàng, cũng không nghĩ đến đánh một trận thành danh gì đó như người nói.”

“ Phải không ?” Thấy nàng không muốn nhiều lời, Phong Liên Dực cũng phi thường thức thời không hỏi nhiều.

Trong rừng trúc, hần cưỡi ngựa, chậm rãi đi song song với nàng, gió thổi nhẹ qua y phục cùng mái tóc của hần. Hần ôn nhuận ưu nhã, tuấn mỹ nhưng không kém phần yêu nghiệt, thân ảnh hần xuất hiện giữa rừng trúc xanh biếc, tự ma tự yêu.(vừa giống ma vừa giống yêu)

Lại nhìn Hoàng Bắc Nguyệt bên cạnh, khí thế lãnh ngạo, giống như một con phi điều ưu nhã vô tình bay qua rừng trúc, lại lạnh lùng như một vị nữ thần.

“ Chờ sau khi tỷ thí kết thúc, những cao thủ từ cấp bậc Tứ giai trở lên của Đông viện có thể đi theo các võ sư của Linh Ưng Học Viện tiến vào Phù Quang Sâm Lâm (rừng rậm phù quang) để lịch lãm (đi thám hiểm rèn luyện, tăng kinh nghiệm). Chỉ cần người đánh bại Lâm Uyển Nghi là có thể trở thành cao thủ cấp bậc Tứ giai rồi. Đến lúc đó, e rằng người là vị cao thủ đầu tiên của Quốc Tử Giám có tư cách tiến vào Phù Quang Sâm Lâm.”

218. Chương 218: Mã Trường Kinh Biển (9)

Phong Liên Dực chậm rãi nói, trong giọng nói cũng không thấy có dao động gì, chính là thần nhiên giống như một cơn gió nhẹ lướt qua.

Hoàng Bắc Nguyệt thoáng nghĩ qua, liền hiểu được dụng ý của hần.

Hần dạy nàng cách cưỡi ngựa bắn cung, chính là cố ý hi vọng nàng có thể đánh bại Lâm Uyển Nghi, trở thành tứ giai cao thủ, sau đó là có thể đạt được tư cách tiến vào rèn luyện trong Phù Quang rừng rậm.

Muốn tập trung đủ được liệu để điều chế Tẩy Tủy đan, nhất định phải tiến vào Phù Quang rừng rậm thì mới tìm được.

Mà người bình thường muốn một mình tiến vào thám hiểm Phù Quang rừng rậm là rất nguy hiểm. Đối với những người trong dong binh đoàn hoặc là những nhà mạo hiểm mà nói thì Mê Vụ Sâm Lâm đã là một nơi nguy hiểm trùng trùng rồi, tuy vậy dù bọn họ có tổ chức một đội ngũ hơn trăm cao thủ cũng không dám dễ dàng bước vào thám hiểm vùng Phù Quang rừng rậm này.

Linh Ưng Học Viện vì muốn bồi dưỡng năng lực thực chiến của các đệ tử Đông viện, hàng năm đều tổ chức thi đấu để chọn lựa những cao thủ từ tứ giai trở lên, do đã có kinh nghiệm phong phú, đồng thời có các giáo sư cao thủ trong trường dẫn dắt bọn họ tiến vào Phù Quang rừng rậm để huấn luyện.

Vì phải tìm một vài loại dược liệu, nếu như để một mình Hoàng Bắc Nguyệt tiến vào tìm kiếm trong Phù Quang rừng rậm thì không biết sẽ gặp phải những nguy hiểm gì, nếu như có thể để cho nàng có đủ tư cách tham gia vào đội ngũ của Linh Ưng Học Viện thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Khi đã nghĩ thông suốt điểm này, Hoàng Bắc Nguyệt ghìm ngựa dừng lại, thanh âm thần nhiên từ đôi môi đỏ mọng phát ra: “Dực vương tử, đừng quên ta là sói, trợ giúp một con sói không phải là việc mà người thông minh sẽ làm.”

Sau khi nói xong, nàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa, đem bộ cung tên treo ở trên lưng ngựa, xoay người rời đi.

Khi thân ảnh màu trắng ở trong rừng trúc chậm rãi đi xa, Phong Liên Dực nghiêng đầu nhìn, hần trong lúc vô tình đúng thật là đã giúp nàng không ít, điều này ngay cả hần cũng có chút cảm giác không hiểu.

Một tiểu nha đầu thần bí như vậy, hần không nhìn được nên đã tiến tới gần bên nàng, sau đó mỗi một lần tới gần sẽ phát hiện trên người nàng có những móng vuốt rất sắc bén, không cẩn thận một chút sinh mệnh của mình cũng sẽ khó bảo toàn.

Tuy nhiên khi hần đã cảm thấy có hứng thú đối với một thứ gì đó, hần rất hiếm khi chủ động buông tha cho thứ đó.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Đông Lăng mang Sinh Cơ đến chợ Bồ Cát Nhĩ, thuốc của nàng rất nhanh đã được mọi người tranh mua đến một viên cũng không còn, nàng dùng tiền bán được mua những dược liệu mà Hoàng Bắc Nguyệt cần. Khi trở về Linh Ưng Học Viện đã đợi rất lâu mà không gặp được Hoàng Bắc Nguyệt, nàng gấp đến mức sắp phát điên rồi.

Chờ khi tan học, Linh Ưng Học Viện truyền ra một tin tức chấn động.....một phế vật từ nhỏ với danh xưng là Bắc Nguyệt quận chúa lại đi phát ra lời khiêu chiến đối với một bạch ngân chiến sĩ là Lâm Uyển Nghi!

Sau hai ngày nữa, Linh Ưng Học Viện mỗi năm một lần đều có tổ chức tỷ thí tài nghệ, Hoàng Bắc Nguyệt cùng với Lâm Uyển Nghi sẽ so tài môn cưỡi ngựa bắn cung!

Tin tức này làm cho những người tham gia tỷ thí tài nghệ năm nay thực hăng hái, dù sao thì Hoàng Bắc Nguyệt cùng với Lâm Uyển Nghi cũng được xem là những học viên nổi danh trong Linh Ưng Học Viện.

Tuy nhiên hai người này có một điểm nổi bật đó thực lực quá mức chênh lệch!

Đông Lăng lúc nghe được tin tức này có chút không tin, tìm vài để hỏi mới xác định đây đúng là sự thật, trong lòng thầm nghĩ có khi nào là tiểu thư nhất thời kích động không nhỉ?

Nàng ở cửa Học viện cuối cùng cũng đợi được Hoàng Bắc Nguyệt, cấp bách quýnh quýnh hỏi: “Tiểu thư bọn họ nói có phải là sự thật không, sao người lại muốn cùng Lâm Uyển Nghi so tài cưỡi ngựa bắn cung?”

Đông Lăng cũng biết Hoàng Bắc Nguyệt từ nhỏ chưa bao giờ tiếp xúc qua môn cưỡi ngựa bắn cung, trong khi đó Lâm Uyển Nghi là người từ nhỏ ở trên lưng ngựa mà trưởng thành, trận tỷ thí này vừa nghe đã thấy rất không công bằng rồi!

“Chuyện này không phải do ta nhất thời nóng nảy, người đã mua những thứ ta cần chưa?” Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

“Đã mua” Đông Lăng gật đầu đem nạp giới giao cho nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, những dược liệu này thật quý, lan mỗ tạp* nhiều tiền như vậy mà cũng dùng hết ba phần rồi!”

* lan mỗ tạp: như thể tín dụng bây giờ (cụm từ này đã giải thích lần thứ hai, sau này nếu xuất hiện mình sẽ không chú thích nữa)

219. Chương 219: Mã Trường Kinh Biển (10)

Quý thì không nói lại còn rất khó tìm, chạy vòng vòng khắp các quầy dược liệu to nhỏ trong chợ Bồ Cát Nhĩ mới có thể miễn cưỡng có đủ số lượng để trở về!

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm lú lú, thời đại này dược liệu đúng thật là quý! Tuy nhiên những dược liệu này chỉ là có giá tiền hơi ột chút, cơ bản là chỉ cần có tiền là có thể mua được. Có vài loại dược liệu như là dược liệu dùng để luyện chế Tẩy Tủy Đan, thì ngay cả có tiền cũng không mua được!

“Không có vấn đề gì đâu, tiền có thể từ từ kiếm mà.” Hiện tại nàng cũng là một luyện dược sư rồi, chờ đến khi nào nàng luyện chế được đan dược cao phẩm, tiền tài tuyệt đối sẽ cuộn cuộn chạy đến!

“Tiểu thư vậy chuyện tỷ thí thì tính sao đây?” Đông Lăng còn muốn hỏi.

“Chuyện này thì người cứ việc yên tâm, ta có dũng khí khiêu chiến, thì chắc chắn cũng sẽ không làm cho chính mình phải chịu thua!”

Đông Lăng vội vã gật đầu: “Có lời nói như vậy của tiểu thư, Đông Lăng nhất định tin tưởng người.”

Bọn họ ngồi xe ngựa về nhà, trên đường về nàng không tránh khỏi bị bọn Tiêu Vận, Tiêu Nhu cùng với vài người đùa cợt, Hoàng Bắc Nguyệt mắt lạnh nhìn bọn họ, cười đi, các người cứ việc cười đi, sau này sẽ không còn nhiều cơ hội cho các người cười như vậy đâu!

Cả một đêm này, Hoàng Bắc Nguyệt ở trong phòng luyện chế cảm quyển Bách luyện kinh của Độc Cô Dược Thánh tỉ mỉ nghiên cứu nhiều lần cách luyện Bách Độc Đan, nhưng vẫn phải nhận lấy thất bại.

Bách Độc Đan thuộc loại đan dược cao phẩm, đối với người vừa mới bắt đầu luyện dược như nàng mà nói thì để luyện được đan dược này có chút khó khăn.

Mất thấy số dược liệu mà Đông Lăng dung giá mua về ngày một ít đi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám tùy tiện thí nghiệm nữa, nên giờ nàng tỉ mỉ nghiên cứu phương pháp luyện chế trong cuốn Bách luyện kinh, không hề bỏ sót một chỗ nào, một chi tiết nhỏ cũng không buông tha.

Yểm ở trong lòng nàng chậm rãi nói: “Thật ra thì đi cầu Linh tôn là phương pháp nhanh nhất và tiện nhất rồi, cần gì phải khổ sở tìm kiếm những phương pháp khác?”

Yểm chính là tên điển hình thích quấy rối người khác, chính mình đã bị phong ấn tại hắc thủy cấm lao không thể ra ngoài, chỉ có thể trao đổi duy nhất với Hoàng Bắc Nguyệt, cho nên hắn thường muốn trêu chọc nàng một chút, làm cho nàng cùng với hắn trò chuyện để giải buồn.

Hoàng Bắc Nguyệt lần này không thêm chú ý đến hắn, bản thân trầm tĩnh vào thế giới của Bách luyện kinh, đầu óc rất nhanh lưu chuyển tính toán, đem các tình huống có khả năng giả thiết qua một lần, sau đó mới bắt đầu chính thức chế thuốc.

Nàng đem các dược liệu phân ra, chỉ có thể luyện được hai lần, nếu như hai lần này cũng đều không thể thành công thì chỉ có thể chờ đến ngày mai.

Nhưng chất độc trên người Chiến Dã, sợ rằng ngày qua ngày sẽ càng trở nên trầm trọng hơn.

Cho nên hôm nay nhất định phải thành công!

Nàng phong bế giao tiếp thần thức với Yểm, không bị hắn quấy rầy thì nàng mới có thể an tâm mà chế thuốc.

Lần đầu tiên, thấy đan dược trong Tử kim lô dần thành hình, đột nhiên không biết tại sao toàn bộ lại tản ra, biến thành một đồng phế thải.

Hoàng Bắc Nguyệt tức giận đến muốn ngắt đi, tiếp tục trầm tư suy nghĩ, lật xem lại quyển sách, xem hai ba canh giờ, suy nghĩ đi suy nghĩ lại, sau đó mới thận trọng tiếp tục luyện chế.

Khống chế lửa cùng dược liệu thuộc năm loại thuộc tính, năng lực cảm ứng tinh thần, tất cả đều khống chế tốt.

Trong Tử kim lô, màu đỏ của hỏa diễm chậm rãi thiêu đốt dung hòa dược liệu năm loại thuộc tính thành bột phấn, sau đó nung khô rồi ngưng kết, một khắc* sau, một viên đan dược toàn thân đỏ rực chậm rãi trôi nổi ở trong Tử kim lô.

* Một khắc = 15 phút

Thành công!

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt thật lâu, sau đó mới chậm rãi duỗi tay đem viên Bách Độc đan lấy ra, thành kính cầm ở trong tay, cơ hồ dung một loại ánh mắt cúng bái thần linh mà nhìn nó.

Loại Bách Độc đan này ít nhất là đan dược tứ phẩm! Nàng vừa mới học được chế thuốc, là có thể luyện thành đan dược tứ phẩm, tin này mà truyền ra sợ rằng sẽ trở thành thiên phương dạ đàm* mất!

* Thiên phương dạ đàm : Truyện cổ tích ngàn lẻ một đêm của Ả rập: Ý nói rất khó mà khiến cho người ta tin tưởng. (cụm từ này mình đã chú thích lần thứ hai, lần sau nếu xuất hiện sẽ không chú thích nữa.)

220. Chương 220: Mã Trường Kinh Biến (11)

“Bằng” Một khắc Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn chờ, lập tức triệu hồi Bằng Linh Huyền Diệu.

Thủy sắc như bằng óng ánh chợt lóe qua, Bằng Linh Huyền Diệu xuất hiện ngay trước mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt đem Bách Độc đan bỏ vào miệng nó, dặn dò: “Giao cho thái tử Chiến Dã.”

Bằng Linh Huyền Diệu gật đầu, thân thể cao lớn trong nháy mắt liền biến mất.

Tạm thời giải quyết được một vấn đề, Hoàng Bắc Nguyệt mệt mỏi nằm xụi lơ ở trên giường, nhớ tới trận tỷ thí tài nghệ, không tránh khỏi một tiếng thở dài.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Hai ngày sau, tỷ thí tài nghệ ở Linh Ưng Học Viện chính thức bắt đầu.

Trong ngày này cả Linh Ưng Học Viện đều mở cửa, không chỉ có học viên mà ngay cả dân chúng bình thường cũng có thể vào để xem trận đấu, rất nhiều quý tộc cũng đều sẽ đến.

Trong những đệ tử Đông viện và Võ Đạo viện ngoài những triệu hoán sư, năm nay còn phái ra ba đệ tử tỷ thí cùng Quốc Tử Giám.

Ngoại trừ Hoàng Bắc Nguyệt khiêu chiến với Lâm Uyển Nghi, Quốc Tử Giám cũng cho hai học viên khác là công chúa Anh Dạ và Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ cùng thi đấu.

Hai người kia khi nghe được Hoàng Bắc Nguyệt khiêu chiến thì chính mình cũng báo danh để cùng tham gia.

Công chúa Anh Dạ thì thực lực không cần phải nói, cho dù có đem nàng đặt trong Võ đạo viện thì nàng cũng sẽ là một học viên nổi tiếng.

Về phần Lạc Lạc thì nghe nói hẳn thường xuyên cùng dòng binh đoàn và những người mạo hiểm cùng nhau tiến vào Mê Vụ Sâm Lâm làm nhiệm vụ kinh nghiệm, tuy nhiên lúc nhập học khi kiểm tra triệu hoán sư cùng chiến sĩ đều không được thông qua.

Cho nên thực lực của hẳn gần như bằng không.

Quách viện sĩ cũng không trông cậy vào hẳn, tuyển Lạc Lạc đơn giản vì không có ai báo danh, mà Lạc Lạc lại xung xong nhận việc, ông làm sao có thể cự tuyệt?

Về phần Hoàng Bắc Nguyệt, vừa nghe đến nàng khiêu chiến với Lâm Uyển Nghi, trong lòng ông vừa vui vừa lo, vô cùng phức tạp.

Qua nhiều năm như vậy, ông ở Quốc Tử Giám dạy học ột đám quý tộc mềm yếu vô dụng trong lòng cũng thấy có chút uất ức, khó khăn lắm mới gặp được một người có dũng khí như thế, ông thật là vui mừng, nhưng vừa nghĩ đến người Hoàng Bắc Nguyệt khiêu chiến chính là Lâm Uyển Nghi, ông bắt đầu ưu sầu.

Tuy nhiên, như thế gọi là có chí hướng, như thế nào ông cũng không thể chỉ trích, chỉ có thể cổ vũ!

Mới sáng sớm khi thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi tới Quốc Tử Giám, Quách viện sĩ không quản khó nhọc mất bao công sức giảng giải cho nàng đủ loại về cưỡi ngựa bắn cung, nàng cũng nghe đến phát chán, vội vàng tìm cơ đi vệ sinh tránh đi được một chút.

Phòng vệ sinh ở Linh Ưng Học Viện so với không gian ở thế kỷ 21 cũng không khác nhau nhiều, chỉ là cách âm vẫn còn kém lắm, nàng mới vừa thở ra nhẹ nhõm một hơi, liền nghe được có tiếng người đang đi tới còn nhỏ giọng nói chuyện.

“Ta rất lo lắng cho đại tỷ tỷ, Hoàng Bắc Nguyệt kia quá âm hiểm, lỡ như nàng ta giở trò khiến tỷ tỷ thua, tỷ tỷ sẽ không còn chút mặt mũi nào nữa.”

Nghe thanh âm hai người này đang nói chuyện, nàng nhận ra một giọng là của Lâm Uyển Quân.

Nghe được tên mình, Hoàng Bắc Nguyệt hơi hơi nhú mào, đang muốn đi ra ngoài dọa Lâm Uyển Quân một chút, để cho nàng ta biết nói xấu sau lưng người khác là không tốt, nhưng chưa kịp hành động thì một người khác lên tiếng.

“Yên tâm đi tiểu thư, Kính vương phi đã mua chuộc được người trông ngựa, để cho hẳn giở trò một chút với con ngựa của Hoàng Bắc Nguyệt, dù Hoàng Bắc Nguyệt có thông minh đến đâu cũng cầm chắc đường thua!”

“Đại tỷ tỷ thật là biết nhìn xa, một chiêu này thật sự là khéo! Như vậy Hoàng Bắc Nguyệt tuyệt đối không thể thắng, nếu nàng ta thắng, sau này còn có người nào để Đông viện chúng ta vào mắt nữa?”

“Đúng vậy, chỉ là một phé vậ mà thôi, một lần nổi tiếng như vậy vẫn còn chưa đủ? Lại còn muốn lần thứ hai sao, cũng quá đắ ý rồi!”

Nói xong hai người đều tự vào phòng vệ sinh, Hoàng Bắc Nguyệt nhân cơ hội đi ra ngoài, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang.

221. Chương 221: Mã Trường Kinh Biển (12)

Giới cho Lâm Uyển Nghi nhà ngươi, ta không âm ngươi thì thôi, ngươi lại dám âm ta một phát !

Ngươi đã tự gây nghiệt thì cũng đừng trách ta !

Khóe miệng hơi giương lên, Hoàng Bắc Nguyệt tìm chỗ không người, lấy áo choàng đen từ trong nặ giới ra khoác bên ngoài, lặ lặ biến mất trong góc tối.

Trong chuồng ngựa.

Từng con ngựa đã được kiểm nghiệm kĩ lưỡng đang được kéo vào. Ngoại trừ thái học có môn cưỡi ngựa bắn cung ra, Võ đạo viện đôi khi cũng có tỷ thí, bởi vậy trong chuồng tổng cộng có mấy chục thớt ngựa tốt.

Bên ngoài mỗi chuồng ngựa đều có mã số, thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt tựa như quỷ mỵ nhanh chóng đi tới chuồng ngựa có mã số của mình. Trong chuồng, một con ngựa toàn thân xích hồng sắ đang đứng, ánh mắt có chút uể oải.

Nó cúi gầm đầu, viền mắt đóng rất nhiều ghèn, rõ ràng đã bị người ta động tay động chân.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy một viên đan dược từ trong nặ giới ra, nhét vào miệng con ngựa. Viên đan dược này là trong lúc nàng nghiên cứu Bách Luyện Kinh phát hiện ra, đó là một viên Giải Độc Đan phẩm cấp thấp, rất dễ luyện chế. Nàng ngẫu nhiên sẽ luyện chế những đan dược phẩm cấp thấp này để giúp Luyện dược thuật càng thêm thành thạo.

” Ai, sắp bắt đầu rồi. Trận tỷ thí của Bắc Nguyệt quận chúa cùng Kính vương phi tương lai khẳng định sẽ rất phấn khích, chút nữa ta nhất định phải đi xem !”

” Bắc Nguyệt quận chúa lần này chỉ sợ sẽ phải chịu thua thiệt. Ta cũng không hy vọng thấy nàng thua a !”

“Đúng vậy đúng vậy, ta cũng hi vọng Bắc Nguyệt quận chúa thắng, bắt quá đối phương là Bạch Ngân chiến sĩ, hy vọng có chút xa vời đi.”

...

Vài tên mã phu (người chăn ngựa) cười nói đi tới, Hoàng Bắc Nguyệt thân hình vừa lóe đã từ chuồng ngựa theo hướng khác đi ra ngoài.

Sau khi cởi áo khoác ra, nàng rảnh rỗi tản bộ vài vòng rồi mới đi tới tái tràng (sân thi đấu).

Tái tràng là một khoảng sân lộ thiên rộng rãi, hai bên khán đài lúc này đã sớm chật ních người.

Phía trước tái tràng có bia bắn tên, còn có đủ loại chương ngại vật, đây là những thứ cần thiết cho việc khảo nghiệm mã thuật (thuật cưỡi ngựa).

Cuộc so tài thứ nhất đã sắp bắt đầu, Lâm Uyển Nghi đang được một đám nữ cao thủ mặc nhung trang của Võ đạo viện vây quanh, chậm rãi đi tới. Nàng mặc một bộ bạch ngân chiến giáp, tóc vén lên cao, tay cầm một cái roi ngựa màu đỏ, tư thế hiên ngang.

Nàng mặc dù không phải là tiểu thư quý tộc đẹp nhất, nhưng nếu so về mặt đoan trang đại khí, nàng tuyệt đối là số một số hai.

Nàng vừa xuất hiện, trên thính phòng liền có không ít người gào thét ủng hộ. Lâm Uyển Nghi ngẩng đầu cười nhẹ, ánh mắt vừa vặ trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt từ đối diện đang nhàn nhả đi tới.

Hoàng Bắc Nguyệt mặc một thân hắc sắc kỵ mã trang, chân mang một đôi giày da hươu nhỏ nhắn, tóc thắt bím buông xuống trước ngực. Lúc đi ngang qua giá vũ khí, nàng tiện tay cầm một cái roi ngựa thông thường, vung vẩy mấy lần, miễn cưỡng coi như sử dụng được.

Lâm Uyển Nghi cười lên tiếng: ” Bắc Nguyệt quận chúa sao chỉ đi một mình thế này ? Sao không mang vài nha hoàn theo ?”

” Đông Lăng nhà ta không thích cảnh đánh đánh giết giết, ta để nàng ở nhà nghỉ ngơi.” Hoàng Bắc Nguyệt thờ ơ nói.

Lâm Uyển Nghi khinh bỉ nhìn nàng, trách không được mọi người đều nói Bắc Nguyệt quận chúa là tên rác rưởi, thân phận trong Trưởng công chúa phủ ngay cả nha hoàn cũng không bằng. Đi ra ngoài cũng không mang theo nha hoàn, vậy còn gì là hoàng hoa khuê tú nữa ?

” Hôm nay có rất nhiều hoàng tộc, quý tộc, thương nhân giàu có tới đây quan khán, Bắc Nguyệt quận chúa hảo hảo phát huy đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: ” Người cũng vậy.”, nói xong liền hướng mã trường đi tới.

Lâm Uyển Nghi nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng cười lạnh: “ Hừ, chút nữa ta cho người ném mùi khở sở.”

Mã phu đã đem ngựa kéo ra. Ngựa của Lâm Uyển Nghi cùng Hoàng Bắc Nguyệt được đặt trước nhất, trận đầu tiên là của bọn họ.

222. Chương 222: Mã Trường Kinh Biển (13)

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi về phía thốt ngựa xích hồng sắc. Lâm Uyển Nghi âm thầm liếc qua tên mã phu, thấy hắn lạng lẽ gạt đầu thì ả ta khoái chí, âm thầm cười trộm.

Anh Dạ công chúa sẽ đấu ở trận thứ hai nên cũng tới sớm. Nàng mặc một thân kỵ mã trang đơn giản, tuy không ăn diện như Lâm Uyển Nghi, bất quá khí chất cao quý trời sinh vẫn hơn Lâm Uyển Nghi một bậc.

” Bắc Nguyệt, lát nữa cẩn trọng một chút, không nên cậy mạnh.” Anh Dạ công chúa đi tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt nhìn lướt qua Lâm Uyển Nghi, nghiêm túc nói.

Kính vương luôn có ý đồ không tốt đối với Thái tử, bởi vậy Anh Dạ công chúa đối với Kính vương phi tương lai đương nhiên cũng không có ấn tượng tốt gì.

Nàng cũng biết Lâm Uyển Nghi này rất lợi hại, Bắc Nguyệt tỷ thí với nàng chỉ sợ phải chịu thiệt rồi.

Bất quá trên mã trường có nhiều ánh mắt quan sát, Lâm Uyển Nghi này nếu dám làm ra chuyện gì bậy bạ thì cũng đừng trách nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt gạt đầu: ” Đa tạ công chúa quan tâm.”, nói xong liền nhảy lên lưng ngựa, ghìim dây cương nhìn lướt qua trên khán đài.

Quả thực không ít quyền quý đã có mặt, Thái tử, Kính vương, Tam hoàng tử cùng mấy vị hoàng tử công chúa nhỏ tuổi đều tới.

Tiêu Dao vương cũng đến, dường như vẫn luôn quan sát nàng, vừa thấy ánh mắt nàng chuyển qua, hắn lập tức bung quạt giấy, hướng nàng cười ôn hòa.

Hoàng Bắc Nguyệt lễ phép gạt đầu, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua Phong Liên Dực bên cạnh Tiêu Dao vương. Hắn chỉ tùy ý ngồi đó, trông thấy nàng nhìn sang cũng cười cười đáp lại.

Hoàng Bắc Nguyệt không thềm để ý (Dực ca bị cho ăn bơ rồi). Nàng tiếp tục đảo qua thính phòng, An quốc công cũng ở trong đó, một thân thật mỡ chen chúc trên cái ghế dựa. Thấy nàng nhìn qua, vẻ mặt lão trở nên dữ tợn, biểu tình của Tiết Triệt thì có chút hả hê.

Người của Tiêu gia cũng ngồi ở một góc khác. Tiêu Viễn Trình dĩ nhiên cũng tới, sắc mặt hần tái xanh nhìn chăm chăm vào nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng lười xem tiếp, nàng dời ánh mắt sang bộ cung tên đang cầm.

Lâm Uyển Nghi cũng phi thân lên ngựa, kéo dây cương. Trận tỷ thí này dùng cung tên, không phải là loại tiểu cung quý tộc hay dùng mà là chiến cung dùng trên chiến trường.

Nàng không tin Hoàng Bắc Nguyệt có thể kéo nổi dây cung này.

Quách viện sĩ cùng Lôi viện sĩ đều là trọng tài, hai người đều vì học sinh của mình mà cổ vũ.

Quan phát lệnh cầm một cái chiêng đồng trước mặt đứng hai con ngựa, gõ ba cái, ngay lập tức tiếng hò hét ầm ĩ đều biến mất, toàn trường trở nên yên tĩnh.

Người trên khán đài đều lần lượt hướng ánh mắt xuống mã trường, quan sát tên phé vật trong tin đồn dám khiêu chiến với Bạch Ngân chiến sĩ kia !

Thương Hà viện trưởng ngồi trên ghế trọng tài ở giữa, vuốt râu cười nói: ” Tỷ thí mặc dù trọng yếu nhưng các người tuyệt đối không được dùng thủ đoạn gây hại cho đối phương !”

Đây là quy định tỷ thí nhiều năm qua của Linh Ương học viện, tỷ thí là tỷ thí, cùng quy tắc “sinh tử bất luận” trên lời đài hoàn toàn khác nhau.

” Ân !”

” Ân !”

Hoàng Bắc Nguyệt và Lâm Uyển Nghi cùng nhau ôm quyền, hướng Thương Hà viện thi lễ. Lúc này Thương Hà viện trưởng mới hài lòng ngồi xuống.

Quan phát lệnh giơ tay lên, ánh sáng mặt trời phản chiếu trên mặt chiêng đồng, vô cùng chói mắt. Ánh sáng này xuất hiện trong trận đấu, không biết tại sao lại khiến người khác cảm thấy một cảm giác trang nghiêm thần thánh.

Coong...

Một tiếng chiêng ngân dài, thanh âm của phát lệnh quan cũng theo đó vang lên: ” Bắt đầu !”

Hai con ngựa cơ hồ cùng lúc chồm lên, nhanh chóng phóng đi, tốc độ ngang nhau, không ai nhường ai.

Màn mở đầu này khiến cho khán giả cùng hô lên một tiếng kinh ngạc. Không phải nói Bắc Nguyệt quận chúa là một tên phé vật sao ? Người xem kỹ thuật cưỡi ngựa này, hoàn toàn là chính quy a, còn đáng người tiêu sái linh hoạt nữa chứ, có chỗ nào giống phé vật đâu ? Có khi còn trên Lâm Uyển Nghi một bậc nữa nha.

Trên ghế trọng tài, Quách viện sĩ mặt mày hớn hở, không nghĩ tới Hoàng Bắc Nguyệt có tiền đồ như thế, quả thật làm cho hần nỡ mày nỡ mặt một phen.

223. Chương 223: Mã Trường Kinh Biển (14)

Thương Hà viện trưởng có chút vui mừng cười nói: ” Tư thế của Bắc Nguyệt quận chúa thật oai hùng, rất có phong phạm trước kia của Huệ Văn Trưởng công chúa a !”

Quách viện sĩ lập tức cười đến nở hoa, người không biết còn tưởng viện trưởng đang khen hần.

” Viện trưởng nói đúng lắm, Bắc Nguyệt quận chúa tuy còn nhỏ đã có thể cùng môn sinh đặc ý của Lôi viện sĩ sánh vai so đấu, chà chà, quả thật là có kỳ mẫu tất có kỳ nữ nha !”

Lôi viện sĩ vừa nghe xong sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, vốn là muốn phản bác lại nhưng Quách viện sĩ cũng đâu phải hạng vừa, hần mang Huệ Văn Trưởng công chúa ra làm tấm bia, Lôi viện sĩ chỉ đành ôm một bụng uất ức, âm thầm cầu khẩn Lâm Uyển Nghi thắng lợi, để hần nỡ mày nỡ mặt một phen.

Lần trước Tiết Mộng đã làm hấn mất hết mặt mũi, nếu lần này Lâm Uyển Nghi còn thua trên tay Hoàng Bắc Nguyệt thêm lần nữa, vậy hấn không biết phải giấu cái mặt già này đi đâu đây.

Trên mã trường.

Lâm Uyển Nghi cùng Hoàng Bắc Nguyệt cơ hồ cùng lúc vượt qua hàng rào gỗ. Hai con ngựa sóng đôi hung hăng lao thẳng về phía trước. Trong thoáng chốc, ánh mặt trời gay gắt làm Lâm Uyển Nghi tựa hồ có chút hoa mắt. Nàng cảm giác con ngựa của Hoàng Bắc Nguyệt nhanh hơn nàng ra một cái đầu.

Sao có thể được ? Đừng nói Hoàng Bắc Nguyệt chỉ là một nha đầu mười hai tuổi, từ nhỏ đến lớn đều là phế vật, cho dù nàng là thiên tài đi chăng nữa cũng không thể chạy nhanh hơn nàng. Con ngựa kia đã bị nàng hạ được, theo lý thuyết thì hiện tại phải kiệt sức mới đúng, sao có thể vượt qua nàng được chứ ?

Thốt ngựa xích hồng sắc sau khi đáp xuống đất quả thật đã vượt qua Lâm Uyển Nghi một cái đầu. Ngự thú thuật của Hoàng Bắc Nguyệt là số một số hai, con ngựa này dưới sự khống chế của nàng đương nhiên có thể tùy tâm sở dục, muốn đùa bỡn Lâm Uyển Nghi thế nào cũng được.

Sau khi vượt chướng ngại vật là tới lúc thi giương cung bắn tên, ai bắn tên vào hồng tâm trước mặt trước thì người đó liền thắng !

Ngay khi vừa rơi xuống đất, Hoàng Bắc Nguyệt đã nhanh chóng cầm cung tên lên, ổn định tốc độ ngựa, sau đó kéo dây còi tên.

” Hừ ! Người đừng hòng vượt qua ta !” Lâm Uyển Nghi không chịu yếu thế, ngựa của nàng được chọn lựa kỹ lưỡng, không phải thứ mà con ngựa trúng độc của Hoàng Bắc Nguyệt có thể so sánh được. Nàng lấy roi ra quất mấy phát lên lưng ngựa, con ngựa bị đau liền liều mạng phóng về phía trước, rất nhanh đã vượt qua Hoàng Bắc Nguyệt.

Lâm Uyển Nghi cầm lấy cung tên, nàng không hổ là được huấn luyện từ nhỏ, vừa kéo dây cung đã căng thành hình mãn nguyệt (trăng tròn), ánh mắt nheo lại nhắm chuẩn, một mũi tên theo đó bắn ra.

Tài bắn cung là thứ nàng đặc ý từ nhỏ đến lớn, Hoàng Bắc Nguyệt này làm sao có khả năng so sánh với nàng ?

Mũi tên này nhất định có thể trúng !

Lâm Uyển Nghi tràn ngập tự tin, khóe môi cong lên, nhưng rất nhanh, nụ cười đã đông cứng trên mặt nàng. Một tiếng xé gió đột ngột vang lên, mũi tên nàng bắn ra đã bị một mũi tên khác từ phía sau bắn gãy làm đôi, rơi trên mặt đất, nhìn qua có chút thê lương.

Lâm Uyển Nghi trợn mắt há mồm, điều này làm sao có khả năng...

Đám người trên thính phòng cũng ngẩn ra nhưng sau đó dồn dập hô to.

” Hảo ! Thật lợi hại !”

” Chuẩn ! Thật chuẩn !”

Đừng nói Lâm Uyển Nghi miệng đắng lưỡi khô, đám người không hiểu biết bao nhiêu về Hoàng Bắc Nguyệt cũng không khác mấy, biểu tình người nào cũng như vừa bị ăn vài cái bạt tai vậy.

” Làm sao có khả năng ? ” Tiêu Trọng Kỳ khẽ quát một tiếng, nhìn về phía Tiêu Viễn Trình: ” Phụ thân, đây thật sự là tên phế vật trong nhà chúng ta sao ?”

Tiêu Viễn Trình sắc mặt cũng cực kỳ khiếp sợ, sau nửa ngày mới phục hồi tinh thần, có chút mơ hồ: ” Đây, chuyện này...”

” Phụ thân, Tam muội học cưỡi ngựa bắn cung từ lúc nào vậy ? Tại sao trước giờ con chưa từng nghe nói qua ?” Trong thanh âm của Tiêu Vận tràn ngập ghen tuông. Nàng vốn muốn đến xem Hoàng Bắc Nguyệt bị xấu mặt, nhưng ai biết nàng ta vừa xuất hiện đã xuất sắc như vậy.

” Nha đầu kia thật sự là Hoàng Bắc Nguyệt ư ?”

224. Chương 224: Mã Trường Kinh Biến (15)

” Nha đầu kia thật sự là Hoàng Bắc Nguyệt ư ?” Tiêu gia lão gia tử Tiêu Khải Nguyên bỗng nhiên mở miệng, thanh âm nặng nề hữu lực: ” Kỹ xảo kia quả thật rất chuẩn, chỉ là động tác thoát nhìn không đủ thành thực, lực lượng cũng hơi khiếm khuyết một chút, xem ra nàng ta vừa học cưỡi ngựa bắn cung cách đây không lâu.”

” Người vừa học cưỡi ngựa bắn cung cách đây không lâu làm sao có khả năng lợi hại như vậy được ? Gia gia, Hoàng Bắc Nguyệt từ trước tới nay đều là một tên rác rưởi a !” Tiêu Vận nghe thấy khẩu khí của Tiêu Khải Nguyên mang theo một tia tán thưởng, lập tức bất mãn phản bác.

Tiêu Khải Nguyên hơi nhíu mày. Hắn đương nhiên biết Hoàng Bắc Nguyệt là một tên rác rưởi, cho nên khi trông thấy động tác của nàng liền biết nàng vừa học cưỡi ngựa bắn cung không lâu, nếu như trước kia nàng đã học qua thì động tác cùng kỹ thuật khẳng định sẽ thành thạo hơn so với hiện tại.

” Viễn Trình, là ai dạy nàng cưỡi ngựa bắn cung ?” Tiêu Khải Nguyên ánh mắt nghiêm túc nhìn Tiêu Viễn Trình.

Tiêu Viễn Trình lập tức cung kính nói: ” Phụ thân, từ xưa tới nay chưa hề có ai dạy nàng, liệu có phải là Quách viện sĩ dạy hay không...”

” Phụ thân người quên rồi sao ? Tam muội chỉ mới đến Quốc Tử Giám không quá mấy ngày, khóa học cưỡi ngựa bắn cung cũng chỉ mới dạy có một lần. Lần đó Quách viện sĩ còn mang bọn họ đi Võ đạo viện, nàng đã đánh một trận với Tiết Mộng trên lời đài.”

Tiêu Trọng Lỗi thu hồi ánh mắt từ thân ảnh tiêu sái lưu loát của Hoàng Bắc Nguyệt, nói.

Lời này vừa thốt ra, con ngươi của Tiêu Khải Nguyên bỗng nhiên co rút.

Không ai dạy nàng, trước kia cũng chưa từng học qua, vậy mà vừa ra sân đã lợi hại như thế, chẳng lẽ Hoàng Bắc Nguyệt kia không phải là phế vật mà ngược lại là thiên tài ?

Không, làm sao có khả năng ? Thân thể Hoàng Bắc Nguyệt ngay cả một tia nguyên khí cũng không thể ngưng tụ được, căn bản không thể nào là thiên tài.

Trên thính phòng, hơn nửa đám người đều là ánh mắt kinh ngạc không dám tin, nghị luận sôi nổi. Vừa nhìn thấy một mũi tên ác liệt tràn ngập lực lượng của Hoàng Bắc Nguyệt, bọn họ không có cách nào bình tĩnh lại được.

Chỉ có Tiêu Dao vương cùng Phong Liên Dực bên này xem như tương đối bình tĩnh.

Quạt giấy nhẹ nhàng gõ lên đầu gối, Tiêu Dao vương nói: ” Người của Tiêu gia quả thật là có mắt không trông, thiên tài đỉnh cấp như vậy lại bị bọn hắn xem thành rác rưởi. Ta dám chắc hiện tại Tiêu Khải Nguyên đang tức chết đi.”

” Còn ta cược rằng đại đa số người ở đây đều nghĩ mũi tên kia của Hoàng Bắc Nguyệt là do vận khí tốt.” Phong Liên Dực nhàn nhã nói, ánh mắt chuyển đến thân ảnh tiêu sái nhưng bén nhọn trên mã trường.

Tiêu Dao vương cười nói: ” Bỏ vương cũng cảm thấy như vậy, bất quá bây giờ Nguyệt nhi còn nhỏ, chờ nàng dần trưởng thành, đám người nhìn lầm nàng sẽ hối hận đến hộc máu.”

Đôi đạm tử mâu của Phong Liên Dực cũng tràn ngập ý cười.

Nào chỉ là hối hận thôi. Nhóm người Tiêu gia kia gộp lại cũng không đủ để Hoàng Bắc Nguyệt đùa giỡn nữa là. Nha đầu kia tuy còn nhỏ nhưng thông minh狡 hoạt, lãnh khốc vô tình, thực sự khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Trong mã trường.

Mũi tên bắn thân tự tin gấp trăm lần bắn ra cư nhiên bị chặn lại quá dễ dàng, Lâm Uyển Nghi không thể tin được. Phải thật lâu sau nàng mới phục hồi tinh thần.

Hoàng Bắc Nguyệt đã giục ngựa chạy ra xa.

” Xú nha đầu ! Ta đã xem thường ngươi !” Lâm Uyển Nghi phần hận quát khê: ” Lần thứ nhất ngươi có vận khí tốt, ta không tin lần thứ hai cũng thế !”

Giục ngựa đuổi theo, Lâm Uyển Nghi cũng không phải bình hoa. Kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung của nàng là công phu nhất lưu, tuy lần thứ nhất thất bại nhưng nàng rất nhanh đã có thể điều chỉnh tốt trạng thái, lại lần nữa kéo căng dây cung.

Thời điểm mũi tên thứ hai đã sẵn sàng, Lâm Uyển Nghi hơi liếc qua Hoàng Bắc Nguyệt, trông thấy nàng ta đã bắn mũi tên tiếp theo.

Mũi tên kia rất chính xác ! Rất nhanh ! Lấy kinh nghiệm nhiều năm của Lâm Uyển Nghi, mũi tên này tuyệt đối bắn trúng !

225. Chương 225: Mã Trường Kinh Biển (16)

Lâm Uyển Nghi giật mình, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại nhắm mũi tên về phía lưng của Hoàng Bắc Nguyệt.

Trên lưng ngựa xóc nảy, động tác kia của nàng dù sao cũng hơi phiền diện, ai cũng không biết rõ mục tiêu của nàng sẽ là cái gì. Đến lúc bắn trúng Hoàng Bắc Nguyệt, nàng chỉ cần chối bay chối biến, bảo rằng trên lưng ngựa quá xóc nảy nên nàng mới bắn nhầm.

Lúc đó ai có thể bắt lỗi nàng đây.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Uyển Nghi đã buông dây cung, “sư” một tiếng, mũi tên kia phá không mà đi, không khí chung quang giống như bị xé rách.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa bắn ra một mũi tên, con người nhẹ híp lại, theo góc độ mũi tên kia bay ra thì tuyệt đối sẽ trúng hồng tâm !

Lúc nàng bắn tên, thốt ngựa xích hồng sắc giơ cao hai chân trước, tựa hồ có chút hưng phấn hí dài một tiếng. Dưới ánh dương quang chói lọi, một người một ngựa như được dát lên một tầng kim quang lấp lánh, thời gian trong phút chốc dường như đọng lại.

Hào quang huyễn lệ, một cỗ khí tức cao quý khiến người ta không dám nhìn thẳng tỏa ra từ người nàng, phong thái như thần như tiên.

Nhìn mũi tên mình bắn đã gần trúng hồng tâm, Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi. Đang lúc nàng thoảng thả lỏng, bỗng nhiên một tiếng xé gió từ phía sau truyền đến, một mũi tên xé rách không khí, thẳng tắp hướng lưng nàng bắn tới.

Vô số lần đứng trên làn ranh sinh tử ở thế kỷ 21 đã giúp tốc độ nhận biết nguy hiểm cùng phản ứng của nàng vượt qua người thường.

Thân hình vừa chuyển, trong tình huống không thể hoàn toàn né tránh và không thể rơi xuống đất, nàng chỉ có thể vươn tay, dùng chính bàn tay của mình bắt lấy mũi tên kia.

Trong Linh Ương học viện có quy định, khi tỉ thí cưỡi ngựa bắn cung, nếu bên nào rơi từ trên lưng ngựa xuống đất thì coi như thua.

Hồng tâm ở khá xa, mà nàng và Lâm Uyển Nghi chỉ cách nhau mấy bước, bởi vậy mũi tên ả ta bắn nàng đương nhiên sẽ nhanh hơn mũi tên nàng bắn ra lúc trước.

Chỉ cần nàng bị bắn té khỏi ngựa, cho dù mũi tên của nàng có bắn trúng hồng tâm đi chăng nữa thì nàng vẫn thua.

Trong thi đấu, tỷ thí không chỉ là thực lực mà còn có cả cơ trí.

Lâm Uyển Nghi đã làm tốt hết cả, đang rung đùi đắc ý, nhưng khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt dùng tay bắt lấy mũi tên mà nàng toàn lực bắn ra, không khỏi trợn mắt há mồm.

Làm sao có khả năng như vậy !?

Mũi tên kia lực lượng rất mạnh, Hoàng Bắc Nguyệt ở trên lưng ngựa, thân thể lung lay thiếu chút nữa đã té xuống. Nàng hung hăng nắm chặt lấy lông bờm của con ngựa, thân hình dần dần lấy lại được thăng bằng.

Tuy mũi tên kia đã bị nàng bắt được, không bắn trúng lưng nhưng đã làm lòng bàn tay của nàng biến thành một mảnh huyết nhục mơ hồ (máu thịt be bét, nhưng ghi như vậy nghe ghê quá nên tiểu Dạ phải thay đổi từ ngữ a), đầu nhọn của mũi tên cũng hơi đâm vào bờ vai nàng.

Từ khi xuất sư tới nay nàng chưa bao giờ ăn phải quả đắng như vậy.

Nếu như là cao thủ ngang hàng, giống như thời điểm nàng đối mặt với N, dù nàng thua nhưng cũng thua một cách vẻ vang, hoàn toàn không dùng thủ đoạn.

Nhưng Lâm Uyển Nghi này là cái thứ gì ? Đầu tiên là hạ được với ngựa của nàng, bây giờ lại đi đánh lên nàng ?!

Ban đầu nàng chỉ tính làm cho Lâm Uyển Nghi ăn chút đau khổ. Đường đường là Bạch Ngân chiến sĩ lại thua trên tay một ma bệnh không có tiếng tăm gì, chuyện một khi truyền ra, nàng ta chắc chắn sẽ không còn mặt mũi đặt chân ở Lâm Hoài Thành nữa.

Hơn nữa, nếu như sự việc Lâm Uyển Nghi hạ được với ngựa của nàng truyền ra ngoài, nàng ta sẽ bị châm chọc là nữ nhân ác độc, nhỏ mọn, vị trí Kính vương phi e rằng cũng không giữ được nữa !

Hoàng Bắc Nguyệt nàng thích nhất là hại người như thế, làm cho người đó có nỗi khổ mà không nói được.

Nhưng hiện tại, nàng không muốn dùng thủ đoạn ôn hòa như vậy nữa. (vâng, thủ đoạn âm người của tỷ “ôn hòa” lắm ạ :P)

Nha, người đã dám trêu ta, ta liền cho người biết cái gì gọi là âm hiểm độc ác.

Hoàng Bắc Nguyệt bắt được mũi tên kia, thân thể nhanh chóng ổn định lại trên lưng ngựa. Nàng lạnh lùng trừng mắt về phía con ngựa mà Lâm Uyển Nghi cưỡi.

Ngự Thú Thuật.

Con ngựa kia vừa tiếp xúc với ánh mắt tràn ngập uy hiếp của nàng đột nhiên giống như phát điên, chạy loạn trong mã trường.

226. Chương 226: Mã Trường Kinh Biến (17)

Lâm Uyển Nghi đang ngây người, không kịp phản ứng, bị con ngựa hất văng ra. Nàng ta chỉ kịp kêu thảm một tiếng đã từ trên lưng ngựa té xuống.

Đám người chung quanh dồn dập hít một hơi khí lạnh.

Lâm Uyển Nghi chật vật từ dưới đất bò dậy, khôi giáp trên người đều tán loạn.

Con ngựa này phát điên rồi !

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, thót ngựa điên kia đột nhiên xoay người lại, vung móng trước lên. Lâm Uyển Nghi đang muốn đứng lên, không kịp trở tay bị móng ngựa hung hăng đá lên má.

Ngay lập tức, máu tươi tuôn trào, Lâm Uyển Nghi tê tâm liệt phế kêu lên thảm thiết, lần nữa ngã lăn trên mặt đất. Con ngựa kia vẫn không buông tha, lần thứ hai vung móng trước lên, nặng nề đạp lên ngực Lâm Uyển Nghi.

Thân thể Lâm Uyển Nghi cong lại như tôm chết. Nàng phun ra một ngụm máu, máu tươi bắn lên tạo thành một đường cong xinh đẹp dưới ánh mặt trời lộng lẫy, sau đó nàng triệt để ngã trên mặt đất, không còn nhúc nhích.

Thót ngựa điên kia vẫn tiếp tục đạp lấy đạp để Lâm Uyển Nghi, giống như nàng có mối thù giết cha cướp vợ gì với nó vậy. Nó dường như quyết định phải giẫm nàng thành thịt nát mới cam tâm.

” Súc sinh !” Thanh âm uy nghiêm đột nhiên vang lên, Thương Hà viện trưởng vung ống tay áo, đem thốt ngựa điên kia đánh văng ra ngoài.

Từ lúc Lâm Uyển Nghi ám toán Hoàng Bắc Nguyệt, cho đến khi Lâm Uyển Nghi bị ngựa của mình giẫm đến trọng thương, tất cả những thứ này bất quá chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Trên khán đài, người xem còn không kịp phát sinh tiếng kinh hô thì mọi thứ đã kết thúc. Mũi tên của Bắc Nguyệt quận chúa đã vũng vàng bắn trúng hồng tâm, lông đuôi mũi tên vẫn còn đang run rẩy.

Mà mũi tên kia của Lâm Uyển Nghi cũng không có bắn trúng hồng tâm, nàng ta vốn nhắm ngay Hoàng Bắc Nguyệt, ý đồ ám toán. Nhưng nàng không thành công, trộm gà không được còn mất nắm thóc, Bắc Nguyệt quận chúa né được mũi tên, mà chính nàng ta lại té ngựa.

Người thua, không cần nói cũng biết, đương nhiên chính là Kính vương phi tương lai Lâm Uyển Nghi !

Thời khắc này, người trong thính phòng bỗng đứng lại sinh ra cảm giác đồng tình với Lâm Uyển Nghi.

Lâm Uyển Nghi một thân máu tươi ướt đầm nằm thoi thóp trên mặt đất, nửa khuôn mặt cơ hồ đã bị móng ngựa giẫm nát, có thể nói là vô cùng thê thảm.

Thương Hà viện trưởng lập tức chạy tới, khởi động một cái kết giới Phong thuộc tính giúp Lâm Uyển Nghi chữa thương. Trong trận đấu chính thức lại xảy ra chuyện như vậy, mặc dù Linh Ương học viện có chút mất mặt, thế nhưng đệ tử bị thương không thể không cứu trị.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng ngựa nhảy xuống, động tác dứt khoát rút mũi tên trên bả vai ra. Hành động thô bạo này làm áu chảy ra không ít, bất quá nàng chỉ hơi cau mày, biểu tình lãnh khốc trên mặt vẫn chưa có tản đi, ánh mắt âm lãnh nhìn thoáng qua Lâm Uyển Nghi.

Dù người không chết cũng trở thành người tàn phế mà thôi.

” Hừ ! Là người giỏi trò quỷ đúng không ?”

Một tiếng quát to vang lên, người quát là đại công tử của Lâm Thượng Thư Phủ – Lâm Tử Thành. Hắn thấy thân muội muội của mình bị thương nặng như vậy, lại bắt gặp lại ánh mắt âm lãnh kia của Hoàng Bắc Nguyệt, bản năng nhận định đó là người ám toán muội muội của mình.

Trước trận tỷ thí, hắn có nghe Lâm Uyển Nghi nhắc qua, bảo rằng Hoàng Bắc Nguyệt là một nha đầu giáo hoạt. Ngày đó trên lôi đài, bởi vì nàng ta giỏi trò nên mới có thể thắng Tiết Mộng.

Khi đó Lâm Uyển Nghi cũng hơi e ngại lần tỷ thí này Hoàng Bắc Nguyệt cũng sẽ giỏi trò, nhưng hắn không sợ. Hắn cho rằng dưới con mắt bàn dân thiên hạ, một tên rác rưởi như Hoàng Bắc Nguyệt dù có to gan đến mức nào cũng sẽ không dám sử dụng ám chiêu.

Nhưng không ngờ, muội muội của hắn, đường đường là một gã Bạch Ngân chiến sĩ lại thật sự thua, thua ở trên tay một nha đầu không có danh tiếng gì.

Kết quả như thế này, ngoại trừ Hoàng Bắc Nguyệt giỏi trò ra còn có giải thích nào khác nữa sao ?

Lâm Tử Thành rút kiếm ra, chỉ về phía Hoàng Bắc Nguyệt: ” Người dám dùng thủ đoạn hèn hạ để thắng muội muội ta, ta sẽ không bỏ qua cho người !”

” Tử Thành, dừng tay !” Lâm thượng thư hét lớn một tiếng, nhưng Lâm Tử Thành căn bản không quan tâm.

Lâm thượng thư quay đầu lại, vừa vận công thấy Thái tử về mặt âm trầm đi tới, trong lòng không khỏi trầm xuống.

227. Chương 227: Mã Trường Kinh Biễn (18)

Lâm thượng thư quay đầu lại, vừa vận công thấy Thái tử về mặt âm trầm đi tới, trong lòng không khỏi trầm xuống. Hoàng Bắc Nguyệt là hoàng tộc, bởi vậy cho dù có là nguyên nhân gì đi nữa thì Thái tử vẫn sẽ thiên vị Hoàng Bắc Nguyệt !

” Tử Thành, thu hồi kiếm của ngươi lại đi. Chuyện hôm nay tin tưởng Thái tử điện hạ cùng Thương Hà viện trưởng đều đã nhìn rõ, chắc chắn sẽ uội muội ngươi một cái công đạo !”

Thanh âm Lâm thượng thư tràn ngập uy nghiêm, Lâm Tử Thành kia cho dù không muốn cũng chỉ có thể phần hạn thu kiếm lại. Hắn không ngờ, hắn đương nhiên hiểu rõ ý tứ của phụ thân.

Lúc này, Hoàng Bắc Nguyệt nâng mũi tên dính máu đang cầm trong tay lên. Một tiếng “keng” giòn giã vang lên, mũi tên đã đặt trên thân kiếm của Lâm Tử Thành.

” Ngươi nói ta giở trò lừa bịp ?” Thanh âm lãnh thanh, đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc Lâm Tử Thành.

Đôi mắt kia ẩn chứa sự tức giận nhàn nhạt khiến lòng người sinh ra từng cơn rét lạnh.

Lâm Tử Thành không khỏi hơi chột dạ, bất quá hắn vẫn cắn răng cố phản bác: ” Chẳng lẽ không đúng sao ?”

Hắn cũng không tin một tên rác rưởi lại có thể thắng được muội muội của mình !

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ cảm thấy một trận buồn cười, những người này đều là dạng có mắt như mù sao ?

” Vậy chứng cứ đâu ?”

Lâm Tử Thành ngẩng đầu lên, chỉ tay về phía con ngựa phát điên: ” Con ngựa kia đột nhiên nổi điên, đây chính là chứng cứ tốt nhất ! Trong tỉ thí tài nghệ, đám ngựa này đều phải trải qua quá trình lựa chọn nghiêm khắc, trước khi tham gia thi đấu đều do mã phu tỉ mỉ trông coi, nếu như không phải người mua chuộc mã phu hạ độc, con ngựa này sao đột nhiên lại phát điên được ?”

Hoàng Bắc Nguyệt vốn định dạy dỗ tiểu tử cuồng vọng này một chút, để cho hắn biết cái gì gọi là thủ đoạn lừa bịp, nhưng khi nghe hắn nói như vậy, sắc mặt nàng trở nên vô cùng đặc sắc.

Mua chuộc mã phu, hạ độc ?

” Đại ca, chuyện này không thể nói lung tung được a, mã phu kia làm sao có khả năng bị mua chuộc được ?” Lâm Uyển Quân vừa nghe liền vội vàng đi tới, kéo kéo tay áo Lâm Tử Thành, thấp giọng nói.

Lâm Tử Thành cùng Lâm Uyển Nghi mới là thân huynh muội (huynh muội cùng mẹ sinh ra), bởi vậy cũng không mấy thân thiết với Lâm Uyển Quân, cho nên khi hắn nghe Lâm Uyển Quân nói liền cho rằng nàng đang ghen tị với Lâm Uyển Nghi vốn được sủng ái nhất, muốn ngăn cản hắn tra rõ sự việc !

Nghĩ vậy, hắn vung tay lên đẩy ra Lâm Uyển Quân ra, lạnh lùng nói: ” Đường đường là Bắc Nguyệt quận chúa đương nhiên sẽ có biện pháp mua chuộc !”

Hoàng Bắc Nguyệt thần sắc lạnh nhạt: ” Được, nếu như Lâm đại công tử đã nói như vậy thì đương nhiên hắn có niềm tin tuyệt đối, vậy xin mời Thương Hà viện trưởng cùng Thái tử điện hạ tra xét rõ ràng đi !”

” Ân, phải tra rõ !” Lâm Tử Thành cũng lớn tiếng nói.

Thái tử Chiến Dã hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt, khẩu khí lãnh đạm: ” Lâm Tử Thành, ngươi có biết nếu dám vu oan cho Hoàng tộc thì sẽ chịu tội danh gì không ?”

Lâm Tử Thành sững sốt, vu oan cho Hoàng tộc không khác nào là dĩ hạ phạm thượng (đại khái là bề tôi lại dám mạo phạm cấp trên), nặng thì có thể bị loạn côn đánh chết !

Thấy Lâm Tử Thành sững sốt, Lâm thượng thư tương đối nhanh nhạy hơn, lập tức tiến lên trước mặt Thái tử, trên mặt lão lệ tung hoành (nước mắt tuổi già rơi đầy trên mặt), nói: ” Thái tử điện hạ, tiểu nữ của thần hôm nay bị ngựa điên gây thương tích trầm trọng, trong chuyện đó chắc chắn có ẩn tình a. Tuy rằng thần luôn tin tưởng Bắc Nguyệt quận chúa sẽ không phải dạng người làm việc hèn hạ vô sỉ như thế này, nhưng nếu điện hạ không tra rõ, sợ là sẽ khó phục chúng !”

Lâm Uyển Quân ở bên cạnh âm thầm lo lắng, thế nào cả phụ thân cũng ra mặt thế này ? Việc này nếu như bị tra ra, liên lụy đến tỷ tỷ, đến lúc đó, chuyện Thượng Thư Phủ có ý đồ mưu hại Hoàng tộc bị truyền ra, dính phải tội danh đó, Lâm gia bọn họ thật sự là xong đời rồi !

Ở đây có nhiều người, nàng không tiện nói với phụ thân và huynh trưởng nên chỉ có thể lặng lẽ chạy đi tìm tên mã phu kia.

228. Chương 228: Mã Trường Kinh Biển (19)

Bất kể như thế nào, cứ giết người diệt khẩu trước rồi tính tiếp, bằng không khi bị nghiêm hình bức cung, hấn lại khai ra là do tỷ tỷ sai hấn hạ được con ngựa của Bắc Nguyệt quận chúa, lúc đó thì thảm.

Lâm Uyển Quân vừa từ trong đám người lên ra đã thấy một võ sĩ anh tuấn cao lớn mang theo một nam nhân nhỏ gầy đi tới. Nàng lập tức biến sắc, nam nhân bị xách kia chẳng phải là tên mã phu nàng muốn tìm đây sao !

Trái tim của Lâm Uyển Quân đập thình thịch, nàng vội vã ngẩng đầu nhìn võ sĩ cao lớn kia, người này là hộ vệ bên cạnh Dực Vương tử của Bắc Diêu quốc – Vũ Văn Địch.

Wũ Văn Địch này rất lợi hại, có thiên phú võ đạo rất cao, nghe nói còn là một vị Triệu hoán sư nữa. Tuy hấn ít khi hiển lộ thân thủ ở bên ngoài, nhưng nhiều năm như vậy vẫn có thể có thể bảo vệ tốt con tin thì đương nhiên hấn cũng không phải dạng người dễ trêu vào.

Lâm Uyển Quân cũng không dám đi trêu chọc hấn, nếu như gây ra động tĩnh quá lớn thì càng ra về “ta đây có tật giật mình”.

Ánh mắt Vũ Văn Địch không chút để ý Lâm Uyển Quân trước mặt, một tay hấn mang theo tên mã phu, tay còn lại đẩy đám người ra rồi đi vào, đem tên mã phu kia ném xuống đất.

” Địch, chuyện gì vậy ? ” Thanh âm tao nhã ung dung của Phong Liên Dực vang lên.

Wũ Văn Địch khom người, cung kính nói: ” Điện hạ, người này lén lút lút lút muốn chạy trốn nên ta đã bắt lại !”

” Tha mạng, tha mạng a, ta cái gì cũng không biết !” Tên mã phu kia thấy chung quanh toàn là đại nhân vật, ngay cả Thái tử và Thương Hà viện trưởng cũng nhìn hấn, lập tức bị dọa cho hoảng sợ.

” Di, đây không phải là tên mã phu trông coi ngựa cho Bắc Nguyệt quận chúa cùng Lâm tiểu thư sao ?” Không biết ai thốt lên một câu khiến ánh mắt mọi người xung quanh liên tục đổ dồn về phía hấn.

Tên mã phu sợ đến tay chân bủn rủn, hấn không ngừng quỳ trên mặt đất dập đầu xin tha thứ.

Lâm Tử Thành một bước đi tới, quát lên: ” Là ai sai người làm vậy ? Nói mau !”

” Hừ, nếu như ngươi dám nói dối một chữ một chữ nào, bản công chúa nhất định sẽ chém đầu cả nhà ngươi !” Thanh âm của Anh Dạ công chúa bỗng nhiên vang lên.

Khí thế của nàng cũng không hề thua kém Lâm Tử Thành chút nào. Lâm Tử Thành liếc mắt nhìn nàng, không dám nói thêm cái gì.

Thương Hà viện trưởng chậm rãi đi tới, tay áo phát phơ, khí chất tiên phong đạo cốt, vuốt râu nói: ” Sự việc hôm nay vô cùng nghiêm trọng, nếu như ngươi không nói thật, ta sẽ đưa ngươi vào Thất Thập chịu sự thiêu đốt của Trừng phạt chi hỏa, đến lúc đó...”

” Ta nói ! Ta nói !” Tên mã phu kia vừa nghe đến Trừng phạt chi hỏa liền sợ đến mức quên cả dập đầu, hàm răng run lấy bầy, lắp bắp nói: ” Là Kính...Kính vương phi a.”

Kính vương phi ?

” Cái gì Kính vương phi ? Ngươi đừng có hồ ngôn loạn ngữ ? ” Đầu óc Lâm Tử Thành còn chưa kịp phản ứng.

Tim của Lâm thượng thư rút cái bịch, thềm kêu không tốt, vội vàng nói: ” Tên mã phu này lời nói không rõ ràng, thái độ điên điên đại đại, chắc là sợ đến váng đầu rồi, hay là kéo hấn xuống trước, chờ khi hấn tỉnh táo lại thì tiếp tục cẩn thận thẩm vấn.”

Nhưng tên mã phu kia đã mở miệng nói ra đầu mối then chốt, đám người chung quanh thế nào lại dễ dàng bỏ qua.

” Lâm lão, chuyện này hay là hỏi rõ ràng một chút đi, tránh cho trách lầm người tốt a !” Tề thừa tướng chậm rãi mở miệng nói.

Tề thừa tướng cùng Lâm thượng thư không giống nhau. Bọn họ một người ủng hộ Tam hoàng tử, một người ủng hộ Kính vương, cơ hội tốt như thế này đương nhiên Tề thừa tướng sẽ “cẩn” Lâm thượng thư một cái.

Lâm thượng thư sắc mặt khó coi, gượng cười: ” Ta chính là sợ trách lầm người tốt nên mới không để cho tên điên này nói lung tung !”

” Ta thấy hần vẫn bình thường mà ! Đâu có thái độ điên khùng gì đâu ? Lâm thượng thư không cần lo lắng, có Hoàng huynh cùng Thương Hà viện trưởng ở đây, hần tuyệt đối sẽ không dám đổi trắng thay đen, vu oan cho người tốt !” Anh Dạ công chúa độc địa nói.

229. Chương 229: Mã Trường Kinh Biển (20)

Anh Dạ công chúa độc địa nói, ánh mắt lấp lánh như những ngôi sao, liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hơi nở nụ cười.

” Công chúa điện hạ nói đúng lắm...” Lâm thượng thư lập tức cúi đầu, không dám nói thêm điều gì nữa.

Anh Dạ công chúa hơi há hốc miệng, hướng tên mã phu kia nói: ” Nói đi, ngươi biết những gì ?”

Tên mã phu trông thấy kết quả thâm hiểm của Lâm Uyển Nghi, biết đại thế của nàng ta đã qua, lúc này nếu còn dám nói dối chỉ sợ bản thân sẽ gặp tai họa ngập đầu. Bởi vậy, hần thành thật đem sự việc Lâm Uyển Nghi sai khiến hần hạ ngục với con ngựa của Bắc Nguyệt quận chúa kể ra toàn bộ.

” Người nói bậy ! Muội muội ta làm sao có khả năng làm chuyện như vậy ?” Lâm Tử Thành chưa nghe xong đã phẫn nộ rống to, muốn xông tới đem tên mã phu kia một kiếm chém làm đôi.

Tên mã phu sợ hãi vội bò đến núp phía sau lưng của Thương Hà viện trưởng.

” Tiểu nhân...tiểu nhân không có nói dối a, Lâm tiểu thư cho ta 50 kim tệ, nói sau khi chuyện thành công thì sẽ cho thêm 50 kim tệ nữa !”

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức náo động, đều ý vị thâm trường (ý tứ sâu xa) nhìn về phía Lâm thượng thư.

Không nghĩ tới Thượng Thư Phủ vốn nổi tiếng gia giáo nghiêm cẩn vậy mà lại giáo dưỡng ra một vị nữ nhi độc ác hèn hạ đến vậy. Vị Kính vương điện hạ này cũng mù mắt rồi mới đi đính hôn cùng một cô gái như vậy.

Lâm thượng thư sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng bây giờ vẫn còn có Thái tử cùng nhiều vị quyền quý ở đây, hần không tiện phát tác, chỉ có thể khom người hướng Thái tử nói: ” Điện hạ, việc này chỉ sợ có hiểu nhầm...”

Lời này còn chưa nói hết, nha hoàn đang phụ trách chăm sóc Lâm Uyển Nghi đã thấp giọng kinh hô: ” Tiểu thư đã tỉnh !”

Lâm Uyển Nghi rên rỉ một tiếng, có chút thống khổ từ từ mở mắt. Trên mặt nàng bị máu nhuộm đỏ, môi xanh tím, khi nhìn thấy tên mã phu quỳ dưới đất kia, trước mắt nàng bỗng nhiên tối sầm. Nàng biết chuyện của mình đã bị bại lộ.

” Người...” Nàng muốn giơ tay lên, nhưng thử mấy lần vẫn không nhấc lên nổi.

Tên mã phu nói: ” Lâm tiểu thư, tiền của ngươi ta không cần nữa, xin ngươi tha cho ta một mạng đi.”

Lâm Uyển Nghi phun ra hai ngụm máu tươi, nước mắt không cam lòng chảy ra ướt đầm gò má. Nàng phẫn hận nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Biểu hiện của Lâm Uyển Nghi chính là bằng chứng có sức thuyết phục nhất, nói rõ nàng chính là người đã sai khiến tên mã phu hạ được con ngựa của Bắc Nguyệt quận chúa !

Lâm thượng thư chân tay mềm nhũn, thiếu điều cũng muốn ngất đi.

Lâm Tử Thành hồi hận không ngớt. Hắn hoàn toàn không nghĩ đến chỉ vì mình kích động lỗ mãng, tự cho là đúng, ai ngờ cuối cùng lại đem tội ác của muội muội phơi bày ra ngoài ánh sáng.

Thái tử Chiến Dã lạnh lùng liếc nhìn người của Thượng Thư Phủ một cái, lãnh khốc nói: " Việc này Lâm thượng thư tính toán thế nào ?"

Lâm thượng thư sắc mặt trắng bệch, không nói nên lời. Đám người xung quanh thấy vậy vội hô hào: " Thỉnh Thái tử điện hạ làm chủ !"

" Đúng vậy ! Người của Lâm gia có ý định mưu hại Bắc Nguyệt quận chúa, hơn nữa còn nói xấu quận chúa, hành vi thấp hèn như vậy quả thực làm mất mặt Nam Dục quốc ta !"

" Thỉnh thái tử điện hạ cho Bắc Nguyệt quận chúa một cái công đạo ! Để người của Lâm gia quỳ xuống xin lỗi quận chúa a !"

" Ân ! Quỳ xuống xin lỗi ! Người thắng vốn là Bắc Nguyệt quận chúa, người của Lâm gia thật đáng hổ thẹn !"

...

Mới đầu chỉ có một ít dân chúng giấu cọt, dần dần, không ít quan chức quý tộc cũng phụ họa theo. Tề thừa tướng cũng âm thầm ra lệnh cho bè phái của mình, khiến bọn họ cũng ra sức hò hét.

Người của An quốc công phủ cũng không dám giúp Thượng Thư Phủ nói vài lời, lúc này bo bo giữ mình vẫn là tốt nhất.

Hoàng Bắc Nguyệt kia quả thực chính là sao chổi mà, ai xui xẻo đắc tội với nàng thì tám đời cũng không yên.

Nghe thanh âm giấu cọt này, Lâm Tử Thành tức đến mức cả cổ cũng đều đỏ lên.

230. Chương 230: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (1)

" Ta sao có thể quỳ xuống xin lỗi một tên yếu đuối rác rưởi chứ ?"

Tập Nhĩ Thập đại lực vốn là nơi dùng thực lực nói chuyện, địa vị của cường giả luôn cao hơn người thường. Họ có quyền lợi tự do chi phối hành động của mình !

Cho nên dù những người nắm giữ quyền lực có bức bách họ đến cỡ nào đi nữa thì vẫn có quyền không cúi đầu.

Bởi vậy mới có cái dạng người như Tiết Triệt, Tiết Mộng. Bọn hắn cường đại, dù bọn hắn có khi dễ một hai kẻ yếu thì sao nào ? Người không có thực lực, mãi mãi chỉ có thể đứng ở tầng chót của xã hội.

Lâm Tử Thành cao cao tại thượng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Hắn vốn cao lớn, còn Hoàng Bắc Nguyệt thì lại nhỏ nhắn, hắn tự nhiên sẽ xem thường nàng rồi !

Nhãn thần khinh bỉ của hắn làm Hoàng Bắc Nguyệt hơi nheo mắt lại.

" Kẻ yếu ?" Từ này lại dùng trên người nàng ư, buồn cười ! Ánh mắt nàng liếc về phía Lâm Tử Thành: " Nếu như ta không phải kẻ yếu thì người sẽ quỳ xuống xin lỗi ta ?"

Lâm Tử Thành nhướng mày, cười ha ha, phảng phất như đang nghe câu chuyện buồn cười nhất trên thế giới vậy.

" Người nói người không phải kẻ yếu ? Xú danh phế vật của người ở Nam Dục quốc này còn người nào không biết nữa ? Người muốn lừa gạt bổn thiếu gia sao ?"

Lâm Tử Thành nói lời này cũng có không ít người âm thầm gật đầu. Cũng đúng a, lời đồn Bắc Nguyệt quận chúa là phế vật đã có từ lâu, ngay cả Trưởng công chúa lúc còn sống cũng vô cùng tiếc nuối và bất đắc dĩ về điều này.

Trong lòng không ít người đều có chút tiếc nuối, nếu như Bắc Nguyệt quận chúa có một chút thực lực thì sẽ không bị Lâm Tử Thành bắt nạt đến như vậy.

Mặc kệ ánh mắt của người chung quanh, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Lâm Tử Thành.

” Ta hỏi lại lần nữa, nếu như ta không phải kẻ yếu, ngươi sẽ quỳ xuống xin lỗi ta ?”

Lâm Tử Thành cũng thu lại nụ cười, hần luôn tự phụ về thiên phú vô đạo của mình: ” Ân, nếu như ngươi có thể đao thật súng thật đánh thắng ta, ta sẽ lập tức quỳ xuống xin lỗi ngươi !”

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên: ” Đây là ngươi tự nói đó nha !”

” Đúng vậy !” Lâm Tử Thành hung hãn đáp lại.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn về phía Thái tử Chiến Dã, Thương Hà viện trưởng cùng với Tiêu Dao vương.

” Thỉnh chư vị làm chứng !”

Chiến Dã cùng Thương Hà viện trưởng hơi do dự nhưng cũng gật đầu, ngược lại Tiêu Dao vương liếc mắt nhìn Phong Liên Dục, vừa bung mở quạt giấy vừa nhanh nhẹn nói: ” Phi thường nguyện ý vì quận chúa ra sức.”

Phong Liên Dục có chút đồng tình nhìn thoáng qua Lâm Tử Thành. Ài, cái tên thiếu não ngu ngốc này bây giờ vẫn còn dương dương tự đắc, không hay biết mình đã rơi vào hang sói.

Ngay từ đầu đã bị Hoàng Bắc Nguyệt tính kế mà vẫn không biết, bây giờ còn muốn so đấu với nàng, thật là một tên vô tri đáng thương a.

Nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt này cũng quá âm hiểm đi, đây rõ ràng là bắt nạt kẻ ngốc mà.

Hoàng Bắc Nguyệt ném mũi tên dính máu kia qua một bên, tay trái cầm roi ngựa vung một cái, tiếng xé gió vang lên dọa Lâm Tử Thành nhảy dựng.

” Ngươi muốn dùng tay trái đánh với ta ?” Sắc mặt Lâm Tử Thành lập tức trầm xuống, đây rõ ràng là vũ nhục hần a.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói: ” Dùng tay trái đã là nể mặt ngươi lắm rồi.”

Muốn nàng sử dụng toàn lực để đối phó sao ? Loại tiểu nhân vật như Lâm Tử Thành này nàng dùng một ngón tay cũng có thể giết chết !

Mặt Lâm Tử Thành lúc xanh lúc đỏ. Dám nói với hần như vậy trước mặt bao nhiêu người, hừ, chút nữa hần nhất định sẽ hung hăng nhục nhã nha đầu không biết trời cao đất rộng này một phen !

Thực lực của hần còn cao hơn Lâm Uyển Nghi, đã sắp đột phá trở thành Hoàng Kim chiến sĩ, mạnh hơn Bạch Ngân chiến sĩ đến ba phần mười a.

231. Chương 231: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (2)

Nha đầu này có thể chiếm tiện nghi của Lâm Uyển Nghi mà thôi, không có cửa thắng hần đâu !

Người vây xem tự động lui lại, tạo ra một vòng tròn lớn ở chính giữa cho hai người làm chiến trường tỷ thí.

Bảo kiếm trong tay Lâm Tử Thành phát ra thanh quang lóng lánh, nhìn qua phi thường hoa lệ. Hần muốn cho Hoàng Bắc Nguyệt thua cực kỳ bi thảm, còn thảm hơn so với Lâm Uyển Nghi, bởi vậy hần định vừa bắt đầu sẽ tấn công toàn lực, tốt nhất phải để Hoàng Bắc Nguyệt một chiêu cũng không thể đánh ra được.

Lâm Tử Thành nhắc bảo kiếm lên, tạo thành thủ thế chờ đợi. Hắn chờ Hoàng Bắc Nguyệt tấn công trước, bởi vì khi cường giả cùng kẻ yếu tỉ thí đều là nhường cho kẻ yếu xuất thủ trước, như vậy mới không có vẻ chiếm tiện nghi.

Nhưng mà, Hoàng Bắc Nguyệt bên này chỉ vung vẩy trường tiên (roi dài) nện lên mặt đất, dường như đang suy tư vấn đề gì đó, căn bản không đặt Lâm Tử Thành vào mắt.

Lâm Tử Thành không khỏi có chút tức giận, kế hoạch của hắn đã chuẩn bị tốt cả, chỉ đợi Hoàng Bắc Nguyệt vừa ra chiêu là hắn sẽ đánh nàng không còn manh giáp !

Thế nhưng, nàng không ra tay, không lẽ hắn cũng phải đợi ư ?

Lâm Tử Thành liếc mắt nhìn phụ thân, thấy Lâm thượng thư hướng hắn khẽ gật đầu. Hắn hiểu ý, liền hét lớn một tiếng rồi xông tới.

Trên bảo kiếm ngưng tụ kiếm khí màu xanh, khí thế như hồng khiến người chung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Xem ra Lâm gia đại công tử đã sắp đạt đến cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ rồi !

Anh Dạ công chúa tiến lên một bước, cặp lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, hướng Chiến Dã nói: ” Hoàng huynh, Bắc Nguyệt nàng ấy...”

” Công chúa không cần lo lắng, Nguyệt nhi nếu dám khiêu chiến thì nhất định là đã chắc chắn.”

Chiến Dã còn chưa mở miệng, thanh âm của Tiêu Dao vương đã vang lên.

Anh Dạ công chúa và Chiến Dã đều ngạc nhiên liếc mắt nhìn hắn. Tiêu Dao vương có địa vị rất cao ở Nam Dục quốc, hơn nữa còn là người không màng danh lợi, tiêu sái phóng khoáng, thật khiến người ta khâm phục.

Cho dù loại người trời sinh lạnh lùng như Thái tử Chiến Dã cũng có mấy phần tôn trọng với Tiêu Dao vương.

Lời của Tiêu Dao vương nói còn chính xác hơn bất kỳ một cao thủ nào, Chiến Dã nghe vậy cũng thoáng yên tâm.

Anh Dạ công chúa liếc mắt nhìn Phong Liên Dục ngồi bên cạnh Tiêu Dao vương. Hắn bạch y trắng tuyết, khí chất tao nhã như nguyệt quang (ánh trăng), thuần khiết không vương bụi trần.

Hắn hơi mỉm cười nhìn traten tỉ thí, trên mặt hoàn toàn không có chút lo lắng.

Bọn họ đều tin tưởng Bắc Nguyệt như vậy sao ?

“ Vù.”

Thanh âm kiếm ma sát với không khí vang lên, kiếm còn chưa tới nhưng kiếm khí sắc bén đã đến trước, chém thẳng về phía gò má của nàng !

Một chiêu này quả nhiên vừa nhanh vừa độc, không chút lưu tình !

Thiếu nữ vẫn lạnh nhạt như sương, đôi con ngươi băng lãnh khẽ đảo qua mũi kiếm. Nàng lui về sau, cước bộ nhẹ nhàng tựa như lưu vân (mây trôi), bím tóc đen tung bay trong gió, thoáng cái đã vô thanh vô tức tiêu thất (biến mất).

Lâm Tử Thành ngẩn ra, không thể tin được trọn to hai mắt ! Chiêu kiếm đó của hắn vừa nhanh vừa độc, ai ngờ lại đánh hụt, hắn thiếu điều đã té chổng vó.

Người đâu rồi ?

” Đại ca, cẩn thận phía sau !”

Lâm Uyển Quân bỗng nhiên hô to một tiếng. Lâm Tử Thành rùng mình, một cảm giác lạnh lẽo lướt qua trái tim, hắn không kịp suy nghĩ, vội vã xoay người, xuất ra một kiếm.

Nhưng...

“ Bốp”

Một tiếng roi vút nặng nề vang lên, Lâm Tử Thành còn chưa phản ứng kịp đã cảm thấy trên gò má đau rát. Một roi của Hoàng Bắc Nguyệt cũng không phải đùa giỡn, lực lượng lớn bao nhiêu cũng chỉ có Lâm Tử Thành bị quất trúng mới biết được !

232. Chương 232: Tiêu Phượng Hoàng Sơ Hiện (3)

Lâm Tử Thành vừa sợ vừa giận.

Người vậy xem cũng kinh hãi khổng ngốt, đặc biệt là một số cao thủ. Ánh mắt của bọn họ đương nhiên cao hơn người thường, bọn họ loáng thoáng nhìn ra được vì sao Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên lại tiêu thất. Việc này hẳn là khả năng của cấp bậc Bạch Ngân chiến sĩ trở lên.

Nói như vậy, vị Bắc Nguyệt quận chúa này chẳng những không phải phế vật mà còn là một vị Bạch Ngân chiến sĩ ẩn giấu thực lực ư ?

Chuyện này đâu phải thứ dễ dàng ẩn giấu chứ ? Muốn trở thành chiến sĩ đương nhiên phải trải qua quá trình tu luyện gian khổ rườm rà, rốt cục là nàng làm sao tu luyện được a, ngay cả người Tiêu gia còn không biết nữa kìa ?

Đương nhiên, người giết mình nhất chính là đám người Tiêu gia rồi !

Tiêu Trọng Kỳ thân là Bạch Ngân chiến sĩ cũng mở to hai mắt, sau nửa ngày mới thấp giọng kêu lên: ” Không có khả năng a...”

Sắc mặt Tiêu Vận cũng rất khó coi, môi trắng bệch, oán hận nói: ” Đại ca, lấy thực lực của người có thể hư không tiêu thất (biến mất ngay trong không khí) giống như nàng không ?”

Tiêu Trọng Kỳ á khẩu, không nói nên lời.

Hắn có thể làm được không ? Dùng thực lực Bạch Ngân chiến sĩ trước mắt của hắn mà nói, tốc độ quả thực cũng rất nhanh, nhưng nếu so với Hoàng Bắc Nguyệt biến mất trong tích tắc, bím tóc của nàng cũng chỉ lưu lại một đạo hắc sắc tàn ảnh mà nói thì không tính là gì.

Điều này nói rõ, nàng không phải dựa vào tốc độ cao tránh né, mà là thật sự biến mất trong chớp mắt !

Tiêu Trọng Kỳ cảm giác có chút hoảng sợ. Lúc trước hắn cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt thắng Lâm Uyển Nghi là dựa vào vận khí, nhưng bây giờ, hắn thật sự không dám nghĩ tới nữa !

Lần thứ nhất là vận khí, lần thứ hai là vận khí, vậy lần thứ ba, thứ tư thì là gì ?

” Không nghĩ tới Tam muội cũng lợi hại như vậy !” Tiêu Trọng Lỗi thì thảo nói, trong thanh âm có chút ghen tị của trẻ con, cũng mơ hồ có chút cảm giác mất mát.

Nhiều năm như vậy, phế vật luôn bị hắn khinh thường thì ra là người lợi hại như vậy, trong lòng hắn vẫn không kịp thích ứng, rất bất an.

Mọi chuyện hôm nay đã chứng minh Hoàng Bắc Nguyệt không phải là phế vật, không còn là một nha đầu hèn có thể tùy ý nắm trong tay nữa.

Nhìn phụ thân, huynh trưởng và tỷ tỷ đều mang biểu tình ngưng trọng, trong lòng của hắn cũng trầm xuống.

Quần chúng vây xem lại lần nữa phát ra một tiếng thét kinh hãi !

Lâm Tử Thành mấy lần sử dụng toàn lực công kích đều bị Hoàng Bắc Nguyệt xảo diệu hóa giải, ai cũng không thấy rõ động tác của nàng, chỉ cảm thấy mắt hoa lên, roi của nàng đã vượt qua tầng tầng kiếm khí mà Lâm Tử Thành ngưng tụ, thô bạo quất vào mặt hắn !

“ Bốp...”

“ Bốp...”

“ Bốp...”

Thêm vào một roi lúc trước, tổng cộng đã có bốn nhát roi quất lên gương mặt anh tuấn của Lâm Tử Thành, vừa nhanh vừa độc, khiến khuôn mặt hấn huyết nhục mơ hồ, dung nhan anh tuấn coi như triệt để bị phá hủy.

Sỉ nhục !

Đây hoàn toàn là trần trụi sỉ nhục hấn !

Đối với một người sắp trở thành Hoàng Kim chiến sĩ mà nói, chỉ cần bị người ta công kích hai lần trên cùng một vị trí đã là vũ nhục cực lớn !

Mà Hoàng Bắc Nguyệt lại quất tận bốn roi lên mặt hấn.

Đây không phải sỉ nhục thì là gì ?

Trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên mấy chữ: Chênh lệch ! Thực lực chênh lệch quá lớn !

Tình huống như vậy đã nói rõ chênh lệch thực lực giữa hai người quá lớn. Tên Lâm Tử Thành kia từ này đến giờ ngay cả chéo áo (góc áo) của Bắc Nguyệt cũng chưa đụng tới được !

Trong đấu trường, Lâm Tử Thành đầu đầy mồ hôi, trên mặt đều là vết máu đỏ sẫm. Hấn thở hồng hộc như trâu, viền mắt bởi vì nổi giận mà đỏ bừng, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Hoàng Bắc Nguyệt.

Dáng vẻ chật vật kia cùng với bộ dáng nhàn nhã tiêu sái của Hoàng Bắc Nguyệt quả thực là khác nhau một trời một vực.

233. Chương 233: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (4)

Nàng ngẩng đầu lên, ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng tỏa ra từ trong mắt nàng. Loại khí chất lãnh ngạo này trực tiếp trấn trụ lòng người !

Roi trong tay nặng nề vung lên, một tiếng nổ vang lại xuất hiện !

Lâm Tử Thành nghiêng rặng nghiêng lợi, trong mắt lộ hung quang. Hấn bỗng nhiên cải biến thế tiến công, mũi kiếm chỉ thiên (chỉ lên trời), kiếm khí lập tức tăng vọt, nguyên khí thuận theo cánh tay truyền vào trong bảo kiếm, kiếm khí vốn màu xanh nhạt chậm rãi biến thành màu lửa đỏ !

Nguyên khí Hỏa thuộc tính !

Có thể dung hòa nguyên khí cùng kiếm khí lại với nhau chứng tỏ hấn đã bước vào ngưỡng cửa Hoàng Kim chiến sĩ.

Lâm Tử Thành thật ra cũng không tệ, chưa tới ba mươi tuổi đã có thành tựu như thế này, hơn nữa xuất thân Thượng Thư Phủ, bối cảnh thâm hậu, tiền đồ sau này chắc chắn sẽ rất rực rỡ.

Chỉ tiếc hấn lại chọc phải nàng, nàng đương nhiên sẽ không dễ gì buông tha cho hấn !

” Kiếm quyết: Liệt Diễm Cuồng Khiếu (lửa diên cuồng gào thét), thức thứ nhất !” Lâm Tử Thành hét lớn một tiếng, kiếm khí lập tức chém xuống !

Kiếm khí mang theo Hỏa thuộc tính mãnh liệt, dù cách thật xa cũng có thể cảm giác được từng cỗ sóng nhiệt nóng rực, nếu như bị chém trúng , người không chỉ bị Hỏa nguyên khí đả thương mà còn bị kiếm khí bén nhọn đánh cho trọng thương nữa a.

Kiếm quyết của Hoàng Kim chiến sĩ cũng không phải giỡn chơi, Hoàng Bắc Nguyệt đương nhiên sẽ không ngu ngốc đối kháng chính diện. Nàng vung roi ngựa cuốn lấy một cây cột gỗ, thân thể mượn lực kéo bay lên, vũng vàng đáp xuống cột gỗ.

Cùng lúc đó, chiêu Liệt Diễm Cuồng Khiếu của Lâm Tử Thành đã chém vào địa phương nàng vừa mới đứng, nhất thời trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu, miệng hố vẫn còn lửa cháy hừng hực khiến người xem xung quanh không khỏi run rẩy.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn lướt qua cái hố kia, thần sắc nghiêm nghị, tay phải cầm roi ngựa hơi run lên, nguyên khí trong thân thể trực tiếp chảy vào bên trong roi ngựa !

Ngay lập tức, cây roi trở nên cứng rắn, vô sắc (không màu) nguyên khí chậm rãi lưu động trên thân roi.

Không ai để ý, một tia hắc khí nhạt đến mức gần như không nhìn thấy cũng theo nguyên khí của nàng truyền vào trong roi ngựa.

Lâm Tử Thành vừa mới sử dụng kiếm quyết, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, chỉ là trong mắt vẫn còn hung quang lập lòe.

Nàng xoay cổ tay, “hưu” một tiếng, roi ngựa tuốt tay bay ra, mang theo thanh âm tựa như tiếng quỷ tiếu (quỷ cười) cùng khí tức xơ xác như muốn hủy diệt hết thảy, bắn thẳng về phía lồng ngực Lâm Tử Thành !

” Tử Thành !” Lâm thượng thư hô to một tiếng nhưng vẫn không kịp.

Trường tiên dùng khí thể “sét đánh không kịp bưng tai”, xuyên thấu giáp bảo vệ hoa lệ của Lâm Tử Thành. Máu tươi tựa như một đóa bỉ ngạn rực rỡ diễm lệ nở bung ra, kết thúc tất cả động tác của Lâm Tử Thành.

Hắn mở to mắt, có chút không thể tin.

Làm sao có khả năng ? Đó chỉ là một phế vật, Bắc Nguyệt quận chúa của Trưởng công chúa phủ là một phế vật a !

Hắn làm sao có thể bị một tên rác rưởi đánh bại được cơ chứ ? Làm sao có khả năng !

” A...” Lâm Tử Thành rống to một tiếng, vẫn muốn tiếp tục chiến đấu. Tôn nghiêm của chiến sĩ không cho phép bị người khác vũ nhục.

Nhưng là, sau khi quát to một tiếng, nguyên khí trong thân thể đột nhiên bị một nguồn lực lượng quỷ dị hút đi, một vài tia hắc sắc chỉ khí mất thường không thấy được chậm rãi ngưng tụ vào bên trong nhuyển tiên (roi mềm).

Đầu gối Lâm Tử Thành mềm nhũn, ngã quỵ trên mặt đất, miệng phun máu tươi.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn thản nhiên đứng trên cột gỗ, phương hướng Lâm Tử Thành quỵ vừa vặn chính là nàng.

Con người lãnh đạm đảo qua trên người hắn, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở miệng: ” Như thế nào ? Bây giờ ai mới là kẻ yếu ?”

Lâm Tử Thành á khẩu, toàn bộ tỉ thí trường cũng á khẩu theo.

234. Chương 234: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (5)

Ánh dương quang chói mắt lượn lờ trên người của thiếu nữ, giống như một ngọn hỏa diễm đang thiêu đốt.

Trong nháy mắt đó, rất nhiều người đều cảm giác ngọn lửa này là do phượng hoàng dục hỏa trọng sinh tạo thành !

Hôm nay, tuy Nam Dục quốc mất đi hai tên võ giả xuất sắc, nhưng bù lại, một ngôi sao càng thêm rực rỡ đã xuất hiện ! Rọi sáng cả một phương trời !

Tiểu phượng hoàng sơ hiện.

Sau trận chiến này sẽ không còn ai dám xem thường Hoàng Bắc Nguyệt của Trưởng công chúa phủ nữa.

Chung quanh yên tĩnh, chỉ có thanh âm lạnh lùng của nàng vang lên, như một trận gió lạnh thổi qua.

Mọi người đồng loạt rung mình một cái, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt cũng hoàn toàn thay đổi.

Khinh bỉ, đồng tình, những ánh mắt đó từ nay trở đi sẽ không xuất hiện trên người Hoàng Bắc Nguyệt nữa !

Bây giờ chỉ có khiếp sợ, ngây ngốc, tôn kính đối với cường giả mà thôi.

Sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngủi, Lâm Uyển Quân vội vã chạy đến trước mặt huynh trưởng của mình, vừa đỡ hấn vừa ngăn đầu trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

” Sao ngươi có thể độc ác như vậy ? Đây chỉ là tỷ thí thôi mà, ngươi lại dám đả thương huynh ấy nặng như vậy ư ? ”

Trong mắt Lâm Uyển Quân trừ bỏ phần nộ còn có một tia do dự cùng e ngại.

Thực lực Hoàng Bắc Nguyệt vừa mới bày ra thật sự là quá kinh khủng. Một người sắp bước vào cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ còn bị nàng ba lần bốn lượt dùng roi quất lên mặt, sau đó chỉ dùng thêm một chiêu đã làm đối phương trọng thương !

Loại thực lực này vừa đáng sợ vừa quỷ dị, vừa nhanh lại vừa độc, hoàn toàn không cho người ta một cơ hội phản kháng nào.

Rõ ràng trước đây Hoàng Bắc Nguyệt vẫn là một tên phế vật a ! Lâm Uyển Quân từng nghe Tiêu Nhu nói qua sự việc trước đây nàng ta bắt nạt Hoàng Bắc Nguyệt thế nào.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, Hoàng Bắc Nguyệt năm đó bị người khi dễ đến cả khóc cũng không dám, giờ khắc này lại đem hai vị thiên tài của Thượng Thư Phủ đạp dưới chân.

” Khi tỷ thí, ngay cả giác ngộ bị thương cũng không có sao ? ” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc nàng một cái, trên mặt bình thản, khóe miệng nhếch lên mang theo một tia trào phúng.

Tay phải của nàng vẫn còn đang chảy máu, trên vai cũng bị Lâm Uyển Nghi bắn một mũi tên, những thứ này này chẳng lẽ không phải thương tổn ư ?

Nàng đứng rất cao, đại đa số người đều nhìn thấy vết thương trên tay và bả vai của nàng. Bọn họ phần lớn đều là dân chúng chất phác, cũng có không ít người là dong binh phóng khoáng cùng quý tộc.

Bọn họ vừa nghe Lâm Uyển Quân nói liền bắt đầu khe khẽ bàn luận.

” Lúc này Lâm Uyển Nghi cố ý bắn trúng Bắc Nguyệt quận chúa, đó mới là chân chính độc ác a ! ”

” Lâm Tử Thành ngay từ đầu đã không hạ thủ lưu tình, từng chiêu từng chiêu đều là sát chiêu, nếu như hôm nay thực lực của Bắc Nguyệt quận chúa yếu hơn hấn, e rằng hiện tại đã bị thương nặng ! ”

” Dùng gậy ông đập lưng ông thì có gì không đúng ? ”

” Người của Thượng Thư Phủ không lẽ là dạng người thua mà không nhận ? ”

” Không nghĩ tới đường đường là Thượng Thư Phủ vậy mà lại làm việc không quang minh lỗi lạc, âm thầm hạ độc, ngầm ngầm hãm hại, lại còn thua không dám nhận, thật đáng khinh ! ”

” Ai, nói nhỏ thôi, người ta là Kính vương phi đó ! Có Kính vương và An quốc công phủ làm chỗ dựa đương nhiên sẽ không thêm kiêng nể ai rồi ! ”

” Chà chà, Thái tử điện hạ còn chưa lên tiếng, Kính vương dám làm gì ư ? ”

.....

Tiếng bàn luận đem bầu không khí của tỷ thí trường hâm nóng lên.

Tập Nhĩ Thập đại lực vốn cường giả vi tôn, ghét nhất chính là loại hành vi đề hèn tiểu nhân. Cường giả mãi mãi vẫn được tôn kính nhất.

235. Chương 235: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (6)

Bắc Nguyệt quận chúa quá mạnh mẽ, chỉ dùng một cánh tay trái, không tốn sức chút nào đã có thể đánh bại Lâm Tử Thành sắp trở thành Hoàng Kim chiến sĩ !

Thực lực như vậy, quá cường hấn ! Quá đáng sợ !

Người của Thượng Thư Phủ bị nhiều ánh mắt khinh bỉ nhìn chăm chăm cũng chỉ có thể rụt cổ lại, không dám hó hé.

Lâm thượng thư cảm thấy trước mắt tối sầm, quay đầu lại liếc mắt nhìn An quốc công, thấy sắc mặt hắn cũng không tốt hơn mình bao nhiêu, muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi !

Trận chiến trước mắt này, Thượng Thư Phủ tổn thất hai vị thiên tài là chuyện nhỏ, chuyện quan trọng nhất chính là vị trí Kính vương phi tương lai của Lâm Uyển Nghi a. Thân phận nàng vốn không giống người bình thường, bây giờ lại làm ra chuyện như vậy, không chỉ phá hủy thanh danh Thượng Thư Phủ mà còn đập nát thể diện của Kính vương điện hạ nữa chứ !

Kế hoạch vốn hoàn hảo của bọn họ hiện tại đã hoàn toàn vô dụng, Lâm Uyển Nghi này khẳng định không thể làm Kính vương phi, hết thấy kế hoạch đều quay lại vạch xuất phát, An quốc công có thể không tức giận sao ?

Hơn nữa, nha đầu hắc ghét nhất lại chính là chủ mưu của cuộc náo động này.

Hoàng Bắc Nguyệt này thân thủ lợi hại như vậy, e rằng cũng không dễ đối phó a. Lúc trước đám người hắc phải đi đều không có tin tức, hắc vốn nghĩ bọn họ hỏng việc chạy trốn, bây giờ xem ra hắc đã bị Hoàng Bắc Nguyệt thủ tiêu hết rồi.

Thực lực của nàng cao như vậy, đám người kia căn bản không đánh lại nàng.

An quốc công hừ một tiếng, nhanh chóng hồi phủ.

Bên kia Lâm thượng thư cũng chậm chậm đi tới, sai thủ hạ nâng Lâm Tử Thành dậy chuẩn bị ly khai.

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày, nhàn nhạt mở miệng: ” Lâm đại công tử cứ thế mà đi sao ?”

” Vậy ngươi còn muốn thế nào nữa ?” Lâm Uyển Quân sệt sệt mũi. Thượng Thư Phủ của bọn họ coi như xong luôn rồi, An quốc công nhất định sẽ rất thất vọng về Thượng Thư Phủ a.

” Quỳ xuống xin lỗi, trước đó hắc đã đáp ứng.” Thanh âm trong trẻo nhưng tràn ngập khí phách.

Người chung quanh lập tức dồn dập gật đầu. Lúc mới bắt đầu tỷ thí, Lâm Tử Thành đúng là đã nói qua, nếu như Bắc Nguyệt quận chúa có thể đánh bại hắc thì hắc sẽ quỳ xuống xin lỗi quận chúa !

Lời này rất rõ ràng, người chung quanh ai cũng nghe được, hơn nữa còn có Thái tử điện hạ, Thương Hà viện trưởng cùng Tiêu Dao vương làm chứng, Lâm Tử Thành có muốn chối cũng không được !

” Bắc Nguyệt quận chúa, huynh trưởng ta bị thương thành như vậy, ngươi không thể khinh người quá đáng a !” Lâm Uyển Quân cắn môi nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: ” Đó là do hắc gieo gió gặt bão, sự việc đã đáp ứng rồi mà bây giờ không làm, đây chính là phong độ của cao thủ ư ?”

Thân là cường giả, đã nói là phải làm ! Đặc biệt là trước mắt bao người như vậy, ngươi muốn lừa gạt cho qua chuyện ? Được thôi, nhưng sau này ngươi cũng đừng mơ còn ai tôn kính ngươi nữa.

Lâm Uyển Quân liếc mắt nhìn Lâm thượng thư. Hắc vẻ mặt giận dữ, thấp giọng nói: ” Tử Thành, làm đi.”

Tình huống trước mắt, lòng người đều hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt hết rồi. Nha đầu này thật là một tên ác độc giảo hoạt, vốn dĩ thái độ hùng hổ dọa người của nàng sẽ khiến người ta phản cảm, nào ngờ nàng ta lại chụp cái mũ phong độ cao thủ lên đầu Lâm Tử Thành. Bọn họ rõ ràng chỉ có thể lựa chọn quỳ xuống xin lỗi, nếu không chắc chắn sẽ mất lòng người.

Giảo hoạt, nham hiểm, giả dối, giết người không dao a !

Lâm Tử Thành khề gật đầu, bảo Lâm thượng thư cùng Lâm Uyển Quân buông tay ra, trên gương mặt thắm đẫm máu tươi, nhìn qua có chút dữ tợn.

Hắn chậm rãi quỳ xuống, hai tay bấu chặt vào mặt đất, thanh âm vừa lạnh vừa cứng: ” Là Lâm Tử Thành ta có mắt không trông, trách lầm Bắc Nguyệt quận chúa. Hôm nay ta quỳ ở đây xin lỗi, thỉnh quận chúa tha thứ !”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi, từ trên cột gỗ uyển chuyển nhảy xuống, đi qua một bên, nhàn nhạt vút lại một câu: ” Đứng lên đi.”

236. Chương 236: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (7)

Hai tay Lâm Tử Thành bấu chặt đến chảy máu, hấn ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn bóng lưng Hoàng Bắc Nguyệt, trong ánh mắt tràn ngập quang mang âm lãnh và cừu hận.

Xú nha đầu nhà ngươi ! Ngươi nhớ kỹ cho ta, nổi nhục ngày hôm nay tương lai Lâm Tử Thành ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần !

” Bắc Nguyệt quận chúa, chúc mừng ngươi ! Sau này không còn ai dám nói ngươi là phế vật nữa rồi !” Lạc Lạc không biết từ đâu chạy tới, lớn tiếng chúc mừng.

Hắn vừa lên tiếng, đám người chung quanh cũng vội vàng hướng nàng chúc mừng, thái độ hết mực tôn kính. Cũng phải, nàng bây giờ là cường giả, hiện tại không thể đối xử qua loa như lúc trước được nữa.

Thương Hà viện cười nói: ” Thời điểm nhập học quận chúa không có tham gia nghi thức sát hạch, chỉ bằng để vài ngày nữa lão phu an bài một buổi sát hạch khác cho ngươi, chỉ cần vượt qua sát hạch ngươi liền có thể đến Võ đạo viện học tập.”

” Oa ! Quận chúa vậy mà cũng là một gã chiến sĩ, hơn nữa còn là cấp bậc Bạch Ngân chiến sĩ nữa a.”

” Nói không chừng sau khi sát hạch xong, đẳng cấp của nàng còn càng cao hơn nữa đó. Lúc này đối phó với Lâm Tử Thành hình như nàng cũng xuất thủ toàn lực a !”

” Thiên tài ! Tuyệt đối là thiên tài ! Một vị Bạch Ngân chiến sĩ mười hai tuổi, không không, còn có thể là Hoàng Kim chiến sĩ nữa ! Đây tuyệt đối là cao thủ Võ đạo trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Nam Dục quốc ta !”

” Không hổ là nữ nhi của Trưởng công chúa, thiếu niên thiên tài a !”

...

Được mọi người khích lệ, dù Hoàng Bắc Nguyệt có tính cách lãnh đạm cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, vội đứng dậy.

Tiêu Dao vương và Phong Liên Dực đang chấp tay đứng sau đám người, thấy cảnh đó cũng không nhin được mà mỉm cười. Tiêu Dao vương nhẹ phe phẩy quạt giấy, ánh mắt nheo lại, tựa hồ có chút ưu thương nhàn nhạt lóe qua.

” Nguyệt nhi là thiên tài a...” Hắn nhẹ giọng nói: ” Nếu như Trưởng công chúa biết, chắc nàng sẽ có thể an tâm ra đi.”

” Chuyện cũ đã qua, Vương gia cũng đừng vì người đã mất mà ưu phiền.” Phong Liên Dực ngẩng đầu lên, đôi đạm tử mâu mệnh mông không chút gợn sóng: ” Bắc Nguyệt quận chúa thông tuệ như vậy, thành tựu sau này chắc chắn sẽ không thấp hơn Huệ Văn trưởng công chúa đâu.”

” Đúng vậy, sau này bốn vương nhất định sẽ hảo hảo thủ hộ Nguyệt nhi, mãi cho đến khi nàng trưởng thành.”

Năm nay Hoàng Bắc Nguyệt mười hai tuổi, hôm nay lộ ra phong mang nhất định sẽ có rất nhiều người muốn gây bất lợi cho nàng. Thực lực của nàng tuy mạnh, nhưng dù sao nàng vẫn chỉ là tiểu hài tử, suy nghĩ không chu đáo có thể tự gây họa cho bản thân.

Để thực hiện lời hứa với Huệ Văn Trưởng công chúa, hắn nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ nàng !

Trên Thất tháp, bên cạnh một cái cửa sổ khép hờ, một thân ảnh cao quý nghiêm trang lặng lẽ đứng. Gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc đen, trong đôi đồng tử phi thường lãnh khốc kia lóe lên một tia sáng không dễ nhận thấy.

” Hoàng Bắc Nguyệt...Bắc Nguyệt...” Thanh âm thanh lãnh hòa theo gió bay xa.

Người trở nên càng mạnh thì ta càng muốn có được người !

Người được hẳn chọn chắc chắn nhất sẽ không lầm !

Linh Tôn đóng cửa sổ lại, thân ảnh như một làn sương chậm rãi tiêu tán trong bóng tối.

” Được rồi, trận tỷ thí của Bắc Nguyệt quận chúa và Lâm Uyển Nghi đã kết thúc, người thắng là Bắc Nguyệt quận chúa !” Thương Hà viện trưởng trông thấy tình hình đã dần ổn định liền tuyên bố kết quả tỷ thí.

Một vị cao thủ cấp bậc Bạch Ngân chiến sĩ mười hai tuổi thắng, lần này không còn ai cảm thấy ngoài ý muốn nữa !

Hồi tưởng lại, trận tỷ thí giữa Bắc Nguyệt quận chúa và Lâm Uyển Nghi quả thật là phần khích vạ phần a !

Mỗi chiêu thức, mỗi động tác đều là bút tích của cao thủ, nếu chỉ dựa vào vận khí thì làm sao có khả năng tiêu sái tự nhiên như vậy được chứ.

Vị Bắc Nguyệt quận chúa này quả nhiên là thâm tàng bất lộ (ẩn giấu sâu không lộ ra chút nào) ! Lâm Uyển Nghi cùng Lâm Tử Thành vốn không phải đối thủ của nàng a !

237. Chương 237: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (8)

Một người sử dụng thủ đoạn, một người dùng hết toàn lực, cuối cùng vẫn thua ở trên tay Bắc Nguyệt quận chúa !

Bởi vậy mọi người đều phi thường tán thành với cái kết quả tỷ thí này.

” Tốt lắm, tỷ thí tiếp tục đi.” Thanh âm đầy uy nghiêm của Thương Hà viện trưởng vừa vang lên, khán giả liền dồn dập trở về chỗ ngồi, tiếp tục quan sát tỷ thí.

Hoàng Bắc Nguyệt bằng bố kỹ vết thương trên tay và trên bả vai xong cũng đi ra ngoài quan sát trận tỷ thí giữa Anh Dạ công chúa và một vị cao thủ Võ đạo viện.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua đã biết vị cao thủ Võ đạo viện kia căn bản không phải đối thủ của Anh Dạ công chúa. Nếu như Anh Dạ công chúa không học ở Quốc Tử Giám mà sang Võ đạo viện thì chắc chắn nàng ấy sẽ là cao thủ số một số hai.

Biết rõ kết quả, nàng đương nhiên sẽ không có tiếp tục xem mà chậm rãi đi tới bên cạnh ghế trọng tài. Một người thủ vệ đi tới, hướng nàng thi lễ, thần sắc tràn ngập tôn kính.

” Bắc Nguyệt quận chúa, xin hỏi ngài cần gì ?”

Từ một phế vật ai ai cũng đều biết đột nhiên nhảy lên thành cao thủ hào quang rực rỡ, chuyện như vậy khiến lòng người kích động. Phía sau vầng hào quang này là bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu gian khổ ?

Cho nên đám người này đều rất tôn kính Hoàng Bắc Nguyệt, còn cung kính hơn so với cao thủ thông thường.

” Ta muốn nói mấy câu với Thương Hà viện trưởng, phiền người thông báo một tiếng, đa tạ.”

” Không thành vấn đề !” Thủ vệ kia nghe thấy thanh âm lễ phép của nàng, trong lòng lập tức hưng phấn. Không nghĩ tới một vị cao thủ lợi hại như vậy lại vô cùng lễ độ, không hổ là nữ nhi được Huệ Văn Trưởng công chúa giáo dưỡng ra ! Thật khiến người ta tôn kính từ tận đáy lòng.

Thủ vệ đi tới bên ghế trọng tài, thấp giọng nói vài câu bên tai Thương Hà viện trưởng. Thương Hà viện trưởng nghe xong liền đứng lên, về mặt hiển hòa đi tới.

” Bắc Nguyệt quận chúa có chuyện gì không ?”

Hoàng Bắc Nguyệt hành lễ đệ tử rồi nói: ” Viện trưởng, kỳ thực ta rất thích học tập một ít thi thư lễ nghi, cái này cũng là điều mà mẫu thân ta kỳ vọng, thỉnh viện trưởng không nên đem ta chuyển sang Võ đạo viện.”

Nàng thực sự rất thích bầu không khí thanh tịnh ôn hòa bên trong Quốc Tử Giám, hơn nữa mấy môn học nàng chọn cũng không phải là vô dụng.

Tuy rằng trong Võ đạo viện nàng có thể trưởng thành nhanh hơn, bất quá cơ thể nàng cho tới bây giờ vẫn không thể ngừng tự nguyên khí, kiến thức Võ đạo viện truyền dạy cũng không thích hợp với nàng, nàng qua đó cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Nghe nàng nói, Thương Hà viện trưởng có chút kinh ngạc. Từ xưa tới nay chưa từng nghe nói có đệ tử nào lại không muốn đi Võ đạo viện a. Bọn hắn chỉ cần nghe có thể đi vào Võ đạo viện thì đều mặt mày vui vẻ.

Nhưng đây là ý nguyện của đệ tử, hắn đương nhiên sẽ phi thường tôn trọng.

” Quận chúa nếu như cân nhắc kỹ thì lão phu tự nhiên sẽ tôn trọng quyết định của quận chúa. “

“Đa tạ viện trưởng.” Hoàng Bắc Nguyệt thi lễ xong, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Thất tháp xa xa hỏi: ” Xin hỏi viện trưởng, đệ tử của Quốc Tử Giám cũng có thể tiến vào Thất tháp xem điển tịch chứ ?”

Thương Hà viện trưởng hiền lành cười : ” Đương nhiên là có thể, bất quá trong Quốc Tử Giám đều học thi thư cầm kỳ, sách về binh pháp đều ở trong thư viện của Quốc Tử Giám. Mà điển tịch trong Thất tháp đều vô cùng thâm ảo, đều dành cho người tu luyện sử dụng, bởi vậy học sinh Quốc Tử Giám đa số đều sẽ không đi vào, đương nhiên cũng không có quy định học sinh Quốc Tử Giám không thể vào a.”

” Ta đã hiểu, đa tạ viện trưởng.” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng nói cảm ơn.

238. Chương 238: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (9)

Thương Hà viện trưởng nhìn nàng thật sâu, ngữ khí trầm trọng: ” Bắc Nguyệt quận chúa, người thiên phú rất cao, chỉ cần chuyên tâm tu luyện trong tương lai nhất định sẽ có thành tựu phi phàm. Chuyện đi tới Võ đạo viện học tập người cân nhắc kỹ một chút đi.”

Đối với sự quan tâm của trưởng bối, Hoàng Bắc Nguyệt tuy rằng vẫn không đồng ý nhưng nàng cũng không dùng ngôn ngữ kịch liệt phản bác, chỉ nói rằng mình sẽ suy xét.

Thương Hà viện trưởng gật đầu, trở lại trên ghế trọng tài.

Cuộc tranh tài vừa vặn cũng kết thúc, không có gì bất ngờ, vẫn là Anh Dạ công chúa thắng. Tên cao thủ Võ đạo viện cam tâm tình nguyện chịu thua.

Quốc Tử Giám vs Võ đạo viện, hai trận đầu, Quốc Tử Giám thắng. Cao thủ có thiên phú tốt đa số đều học tập ở Võ đạo viện, ai ngờ bọn họ liên tiếp thua hai trận, quả thật mất hết mặt mũi.

Trên ghế trọng tài, Lôi viện sĩ tức đến vành râu tròng mắt, còn Quách viện sĩ thì sờ cằm cười ha ha, bộ dáng rất đáng đánh. Đương nhiên rồi, hắn không vui mới là lạ, những hài tử năm nay của Quốc Tử Giám thực sự khiến cho hắn nở mày nở mặt a !

Anh Dạ công chúa cầm kiếm tiêu sái đi về, nửa đường trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt liền cười cười tiến lên kéo tay nàng.

” Vừa rồi có quá nhiều người ta không tiện đi tới chúc mừng người, ta và Hoàng huynh đều rất cao hứng a.”

” Đa tạ công chúa, đa tạ Thái tử.”

Anh Dạ công chúa cười nói: ” Người cảm ơn cái gì, đều là người một nhà, hơn nữa sự việc người gây ra hôm nay cũng là đả kích không nhỏ với Lâm thượng thư và An quốc công. Hai lão này ủng hộ Kính vương, có ý đồ bất lợi đối với Hoàng huynh, đương nhiên phải hung hăng đả kích bọn hắn một phen !”

An quốc công và Lâm thượng thư đều là cá mè một lứa, hơn nữa còn có đảng phái của Tề thừa tướng. Nam Dục quốc đã có tới hai bè phái muốn gây bất lợi cho Thái tử.

Mấy ngày trước Hoàng Bắc Nguyệt ở trên lôi đài giết Tiết Mộng, trấn phủ chi bảo của An quốc công phủ lại bị trộm mất, trong khoảng thời gian này, An quốc công phủ quả thật tương đối im hơi lặng tiếng.

Bây giờ hai vị thiếu gia tiểu thư thiên tài nhất của Thượng Thư Phủ cũng bị Hoàng Bắc Nguyệt phế đi, đã kích lần này sẽ khiến bọn hắn không ngóc đầu lên được.

Những cao thủ đầu nhập vào Thượng Thư Phủ sau khi biết sau chuyện này, chỉ sợ sẽ có không ít người lựa chọn ly khai, cho dù gia nhập bè phái nào cũng không đáng kể. Chỉ cần hơi giảm bớt phe cánh của Thượng Thư Phủ và An quốc công phủ đã rất tốt rồi.

Kết quả này không ai nghĩ đến, tất cả đều là do Hoàng Bắc Nguyệt vô ý thúc đẩy, Anh Dạ công chúa đương nhiên rất cao hứng.

Anh Dạ công chúa mang Hoàng Bắc Nguyệt đi tới chỗ ngồi của Hoàng thất, cách nơi này không xa chính là đám người của Tiêu gia. Bọn họ đương nhiên là nhờ mặt mũi của Trưởng công chúa phủ mới có thể ngồi gần Hoàng thất đến vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa đi tới, nhóm người kia liền bắt đầu khấn trương.

Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Vận cảnh giác nhìn về phía nàng, sợ nàng đột nhiên chạy tới trả thù. Nhiều năm bị ức hiếp như vậy, nếu nói Hoàng Bắc Nguyệt tốt bụng không báo thù thì bọn họ mới không tin !

Nhưng rất bất ngờ, Hoàng Bắc Nguyệt giống như không nhìn thấy bọn hắn. Nàng đi đến trước mặt Thái tử, vừa muốn hành lễ, Chiến Dã đã ngăn đầu lên nói: " Không cần đa lễ."

Anh Dạ công chúa và Hoàng Bắc Nguyệt ngồi chung, Anh Dạ công chúa cười nói: " Hoàng huynh, vừa rồi huynh thấy biểu hiện của Bắc Nguyệt như thế nào ? Có phải rất lợi hại hay không ?"

Sắc mặt Chiến Dã hơi nhợt nhạt, bất quá khi nghe Anh Dạ công chúa nói, khoe miệng hắn cũng hơi nhếch lên, nói ra lời tán thưởng hiếm thấy: " Rất tốt."

" Hoàng huynh rất ít khi tán thưởng người khác a." Anh Dạ công chúa nghịch ngợm nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn sắc mặt của Chiến Dã, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Sao sắc mặt hắn vẫn nhợt nhạt như vậy, thoát nhìn dường như chẳng khác hơn chút nào, viên Bách Độc Đan kia chẳng lẽ một chút tác dụng cũng đều không có sao ?

239. Chương 239: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (10)

"Thân thể Thái tử điện hạ hình như không được tốt?" Nàng không nhịn được lên tiếng hỏi.

Công chúa Anh Dạ biết tính tình Thái tử vốn lạnh lùng, không thích nói chuyện với người khác nên mở miệng nói trước: "Hoàng huynh hai ngày nay bị phong hàn, thân thể có chút không thoải mái."

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn lướt qua nàng, thấy nhãn quang của nàng trong suốt, không thấy giống như đang nói dối, trong lòng liền bắt đầu suy nghĩ; chẳng lẽ ngay cả công chúa Anh Dạ mà Chiến Dã cũng gạt sao?

Chẳng lẽ cả Hoàng Thượng cũng không biết? Còn về việc đi tìm Tiêu Dao Vương nghĩ biện pháp, không lẽ Chiến Dã vì muốn an ủi nàng nên mới nói thế?

Nghĩ đến đây nàng đứng lên, tâm tình tựa hồ có chút ngưng trọng.

"Bắc Nguyệt quận chúa, sự phụ của người là ai?". Thanh âm Chiến Dã thản nhiên vang lên.

"Sự phụ không thích ta nhắc tới hắn trước mặt người khác, mong Thái tử điện hạ thứ lỗi." Sự phụ của nàng đúng là một vị cao nhân ẩn dật, ngày tháng trôi qua giống như sống cuộc sống của thần tiên, một nơi càng tĩnh lặng không một bóng người thì hắn càng thích, những người ở thế giới bên ngoài thực sự có rất ít người nghe nói đến hắn.

Tuy nhiên người được sự phụ bồi dưỡng thành thể này lại vừa mới xuất sư, thì đây tuyệt đối là cao thủ số một, số hai!

Chiến Dã gạt đầu nhưng trong lòng âm thầm suy nghĩ, nàng có khi lại là đồ đệ của Hí Thiên. Đêm đó Hí Thiên đã từng nói qua, nàng đến Lâm Hoài Thành là vì muốn báo ân đối với Trưởng công chúa Huệ

Văn, nhưng trưởng công chúa đã qua đời, nàng chỉ có thể báo ân với con của trưởng công chúa chính là Bắc Nguyệt quận chúa này.

Hoàng Bắc Nguyệt chính là người bị mọi người đồn đãi là phế vật, thể chất đặc thù không thể ngưng tụ nguyên khí, bị mọi người cười nhạo xa lánh, thể nhưng ngày gần đây tài năng lại lộ ra, khiến vô số người khiếp sợ.

Một người như thế thì làm sao trong một khoảng thời gian ngắn ngủi lại trở nên lợi hại như vậy? Trừ phi là được cao nhân chỉ điểm.

Hí Thiên vì báo đáp ân huệ của trưởng công chúa, nhất định sẽ tận tâm hết sức dạy bảo Bắc Nguyệt quận chúa, dốc sức truyền thụ, nàng là một người đơn độc tiêu sái, cho dù có thu nhận Bắc Nguyệt quận chúa là đồ đệ thì cũng không thích lộ diện ra ngoài.

“Tôn sư nhất định rất lợi hại mới có thể dạy dỗ ra một đồ đệ như ngươi!”. Chiến Dã cũng không tiếc lời. Nếu Hí Thiên không muốn để người khác biết nàng dạy dỗ Bắc Nguyệt quận chúa, vậy hắn cũng không tiện nói ra tránh làm khó cho Bắc Nguyệt quận chúa.

Hoàng Bắc Nguyệt từ nhỏ thật sự rất tôn trọng cùng sùng bái sư phụ của mình, bởi vậy khi nghe được có người khen sư phụ của mình thì nàng đặc biệt vui vẻ.

“Đúng vậy, sư phụ ta thật sự là một người rất rất giỏi, mặc dù tuổi còn rất trẻ nhưng vô cùng lợi hại!”

Chiến Dã vừa nghe tuổi còn rất trẻ, hắn càng thêm chắc chắn rằng sư phụ của nàng chính là Hí Thiên. Trong số đông đảo những cao thủ ở Nam Dục Quốc này thì người vừa có tuổi rất trẻ lại vừa lợi hại, trừ hắn ra chỉ có Hí Thiên.

Nghe được khẩu khí đặc biệt sùng kính của Hoàng Bắc Nguyệt, Chiến Dã cũng thật cao hứng, phẩm hạnh của Hí Thiên không cần nói đến, nàng dạy dỗ người khác thì tự nhiên người đó cũng sẽ không yếu kém.

Trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên một ý cười nhu hòa, từ trong nạp giới lấy ra một lọ chữa thương Phỉ Thúy ngọc dịch đưa cho nàng, “Thương thể của ngươi nên tĩnh dưỡng cho thật tốt!”

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, thứ này lần trước Chiến Dã cũng đã cho nàng, lúc đó nàng có thân phận là Hí Thiên – là một cao thủ cấp cửu tinh, nên khi đó Chiến Dã mới ra tay hào phóng như vậy.

Có người đã nói qua, Phỉ Thúy ngọc dịch này vô cùng trân quý khó mà có được, không phải có tiền là có thể mua được.

Hiện tại nàng chỉ mới bộc lộ tài năng, chỉ như vậy thì chắc là không đủ để hắn cho nàng thứ được phẩm trân quý như thế này được?

Chẳng lẽ hắn đối với ai cũng tốt như vậy sao?

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi có chút buồn bực.

Nếu nàng biết trong lòng Chiến Dã nghĩ gì, nhất định sẽ cảm thấy có đàn quạ bay ngang đầu, sao nàng có thể bái chính mình là sư phụ đây?

Công chúa Anh Dạ nhìn qua với ánh mắt đầy hâm mộ, hoàng huynh cũng không hào phóng với nàng như thế, đang muốn nói chuyện thì người của Tiêu gia lại đi tới.

240. Chương 240: Tiểu Phượng Hoàng Sơ Hiện (11)

Người đi tới chính là Tiêu Vận, có Thái tử cùng công chúa Anh Dạ ở đây nàng cũng không dám quá kiêu ngạo, cung kính đi tới hành lễ.

Công chúa Anh Dạ lạnh lùng nâng mắt nhìn nàng, không nói lời nào, ánh mắt uy nghiêm yên lặng liếc qua.

Tiêu Vận cúi đầu, nửa con mắt cũng không dám nhìn thêm, cung kính nói: “Khởi bẩm thái tử điện hạ, công chúa điện hạ, gia gia của thần nữ nhờ thần nữ đến mời Bắc Nguyệt quận chúa qua nói chuyện.”

Vài người trong Tiêu gia cũng không có thành tựu gì, Tiêu Viễn Trình tuy là Phò mã nhưng ở trong triều không có bao nhiêu thực quyền, ngược lại chính là Tiêu Khải Nguyên, trước mắt chính là một vị cường giả đã đột phá bát tinh triệu hoán sư, rất được Hoàng thượng xem trọng.

Cường giả đều là những người được tôn kính, Chiến Dã hơi chút gật đầu nói: “Người qua hỏi Bắc Nguyệt quận chúa đi.”

“Đa tạ Thái tử điện hạ.” Trước mặt vị thiên tài trẻ tuổi nhất trên đại lục Tạt Nhi Tháp này, Tiêu Vận chỉ là một triệu hoán sư tam tinh, thực lực thật sự quá yếu ớt nhỏ bé khiến nàng khiếp sợ.

Uy áp thuộc về cường giả ép tới khiến nàng không thở nổi, trong lòng âm thầm có chút nổi giận, nếu như cấp bậc của nàng có thể tăng lên một hai cấp, như vậy ở trước mặt Thái tử điện hạ cũng không như bây giờ ngay cả đầu cũng nâng lên nổi.

“Quận chúa có phải nên đi một chuyến hay không?” Tiêu Vận thấp giọng hỏi, phải cung kính như thế này nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt, trong lòng nàng thật sự rất tức giận!

Cho dù đã biết thực lực của nàng không tầm thường thì thế nào? Phế vật này cũng có cái lợi ích gì đâu? Nàng sớm muộn gì cũng sẽ chết!

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn nàng một cái, chậm rãi đứng lên, “Đi thôi.” Nàng vừa nói vừa hướng Thái tử cùng công chúa Anh Dạ hành lễ, rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Tiêu Khải Nguyên không có ở trên thính phòng mà đang ở tòa tháp thứ bảy trong rừng cây, nơi đây thật yên tĩnh, giờ phút này mọi người đều đi xem tỷ thí tài nghệ, nơi đây ngay cả một người cũng không có.

Hoàng Bắc Nguyệt đi theo phía sau Tiêu Vận, vừa đi vừa âm thầm một bên quan sát tình huống xung quanh, xác định xung quanh không có một người nào cũng không hề có mai phục.

Không phải nàng đa tâm, nhưng trải qua nhiều năm như vậy, lòng nàng đối với người của Tiêu gia hoàn toàn là lạnh lẽo.

Có quan hệ huyết thống thì thế nào? Ngay cả huyết thống gần nhất là Tiêu Viễn Trình cũng mong muốn nàng nhanh chóng biến mất đây! Còn Tiêu Khải Nguyên từ lúc nàng sinh ra cho tới bây giờ đều xem nàng là sự sỉ nhục, là người đã phá hủy đi danh dự của Tiêu gia!

Thật là khôi hài, Tiêu Viễn Trình cam tâm tình nguyện ở rể giữ chức Phò mã, khi đó Hoàng Bắc Nguyệt nàng vẫn còn chưa ra đời, chuyện này thì liên quan gì đến nàng? Dựa vào cái gì mà chán ghét nàng?

Xung quanh được cổ thụ bao phủ, toàn bộ ánh mặt trời chiếu xuống bị chia thành các vết lốm đốm to nhỏ, trên mặt đất lá rụng phân tán khắp nơi, nơi này thiếu thốn ánh sáng, gây ra một cảm giác âm lạnh.

Tiêu Khải Nguyên đang làm cái quỷ gì vậy? Gặp thân cháu gái của mình sao lại chọn địa phương quỷ quái này?

Nàng đang suy nghĩ, Tiêu Vận đi phía trước đột nhiên trong tay chợt lóe, ánh huỳnh quang lưu chuyển bằng vũ xuất hiện trong tay, nàng ta xoay người, bằng vũ lạnh lẽo trong tay thẳng hướng Hoàng Bắc Nguyệt tấn công tới!

Luồng khí lạnh lẽo từ bằng vũ phát ra, trong nháy mắt không khí trong rừng cây vốn âm lạnh cũng phảng phất giống như kết băng!

Đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe lên một tia lạnh lùng, dưới chân như nước chảy mây trôi tự nhiên bình tĩnh lui về phía sau, nhẹ nhàng nghiêng mình một cái, dễ dàng tránh được đòn công kích của Tiêu Vận.

“Nhị tỷ tỷ, người đang làm cái gì vậy?”

Tiêu Vận vừa lạnh lùng vừa hận trừng mắt nhìn nàng, thấy chiêu vừa rồi không có kết quả, lập tức tung chiêu thứ hai nhanh hơn ác hơn tấn công tới, cùng lúc đó miệng nàng hét lớn: “Thiên Tuyết Miêu, đi ra!”

Độ ẩm của không khí chợt giảm mạnh xuống, một con đại miêu toàn thân tuyết trắng xuất hiện ở trong rừng rậm, lá ở trên cây đều rơi xuống, thân ảnh cùng với hai tròng mắt của tuyết miêu có vẻ vô cùng quỷ dị.....

241. Chương 241: Âm Mưu Tính Toán (1)

‘meo meo ô’ một tiếng, trong thanh âm ẩn chứa dày đặc hàn khí đánh về phía Hoàng Bắc Nguyệt!

Tiêu Vận này không phải là đang lên cơn điên chứ? Một triệu hoán sư tam tinh nho nhỏ dám ở nơi này cùng nàng so tài thực lực sao?

Thực lực của nàng lúc đối chiến với Lâm Tử Thành trên nơi tỷ thí lẽ nào Tiêu Vận không thấy được? Nếu không như thế nào lại ngốc nghếch như vậy đến khiêu chiến nàng?

Trừ phi.... Là có người sai khiến, thiết lập bẫy đối với nàng!

Là ai? Mục đích là gì?

Nếu đúng là phái Tiêu Vận tới, vậy không cần nói cũng biết chính là Tiêu Khải Nguyên, chỉ có lão hồ li này sai khiến thôi! Hắn muốn làm gì đây? Xem một chút chân chính thực lực của nàng? Đừng nói đùa chứ, phái một người như Tiêu Vận đến, nghĩ rằng nàng sẽ lộ ra thực lực thật sự sao?

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người về phía sau, đi tới một gốc cổ thụ, ánh mắt âm lãnh quét một vòng quanh rừng cây. Tiêu Khải Nguyên nhất định là đang trốn ở một nơi nào đó để quan sát chiêu thức của nàng.

Muốn nhìn chiêu thức của nàng? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Nàng nhặt một hòn đá trên mặt đất, nắm trong tay, mượn một gốc lại thêm một gốc đại thụ để tránh né, cho dù Tiêu Vận có công kích như thế nào, nàng chính là không hiện thân.

Thiên Tuyết Miêu là loại mèo thuộc tính băng, bình thường đại miêu này rất ngoan hiền, nhưng đang ở trong trạng thái chiến đấu dưới hình dạng thiên tuyết miêu, nên có chút cuồng bạo, một tiếng lại một tiếng gào thét, thân thể khổng lồ muốn đem đại thụ ngăn cản phía trước phá nát!

Hoàng Bắc Nguyệt một tay cầm lấy viên đá, âm thầm truyền dẫn nguyên khí vào, sau đó nhắm ngay hai tròng mắt của tuyết miêu mà bắn tới.

Nhất thời trong rừng cây vang lên một tiếng hét thảm!

Nàng chính là một tay tuyệt kỹ phi tiêu, năm đó ngay cả sư phụ cũng phải khen ngợi nàng, nàng đối với loại trò chơi này cũng rất am hiểu, cho nên hôm nay dù ở trên lưng ngựa xóc nảy, nàng cũng có thể một phát đem mũi tên của Lâm Uyển Nghi bắn hạ!

Tiêu Vận vừa nhìn thấy triệu hồi thú mà mình yêu mến nhất bị đánh trúng ngay mắt, máu tươi chảy ròng ròng, nhất thời đau lòng nên càng gia tăng phần nộ.

“Hoàng Bắc Nguyệt, người rút cuộc đang che giấu bản lĩnh gì? Đi ra đây đấu với ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, đánh với người? Người xứng sao?

Không nói một lời nào, một hòn đá lại tiếp tục từ đầu ngón tay bắn đi, lúc này không phải nhắm vào tuyết miêu mà chính là Tiêu Vận!

Editor: Minh Diệu

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“A!” Tiêu Vận kêu thảm một tiếng, ghé vào trên lưng thiên tuyết miêu, ôm lấy cái tai bị thương của mình!

Nếu không phải nàng phản ứng nhanh, vậy viên đá vừa rồi chính là đã đánh trúng mắt của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt chết tiệt, nàng ta đến cùng là đang trốn ở nơi nào?

Nhìn tới nhìn lui đều là cổ thụ cao lớn, bóng cây to lớn rậm rạp, sau mỗi lần bắn ra một hòn đá Hoàng Bắc đều lợi dụng thân pháp quý dị nhanh chóng chuyển dời đến phía sau một thân cây khác, làm cho người ta không tài nào phát hiện ra là nàng đang núp ở vị trí nào.

Liên tiếp những hòn đá vừa ngoan vừa chuẩn phóng tới, Tiêu Vận trốn trên lưng Thiên Tuyết Miêu thật ra không sao hết, nhưng đáng thương chính là Thiên Tuyết Miêu, bị đánh trúng nên gào khóc kêu thảm thiết.

Bọn họ ở ngoài sáng, Hoàng Bắc Nguyệt ở trong tối, loại tình huống này vốn đã rất bất lợi, mà Tiêu Vận chỉ có thực lực của triệu hoán sư tam tinh, căn bản so với một ngón tay của Hoàng Bắc Nguyệt thôi cũng tỏ ra yếu kém rồi, nàng làm sao có thể đòi chiếm được thượng phong chứ?

Thiên Tuyết Miêu bị chọc giận nên ở trong rừng cây hung mãnh tiến lên, phần nộ kêu rống, rất muốn đem người đang đánh lén nó bắt lại xé ra thành từng mảnh nhỏ!

“Vận nhi!” Đột nhiên một thanh âm già nua vang lên, sau đó là một tiếng ầm ầm khí thế của con báo kêu lên!

Một trận hơi nóng theo tiếng hô của con báo cuốn qua đến đây, lá cây đồng loạt rung động, loại trình độ của hỏa thuộc tính này vô cùng hung mãnh cùng cuồng bạo.

Cùng so với tiếng thét điên cuồng của Thiên Tuyết Miêu, quả thực là khác nhau một trời một vực!

“Gia gia!” Tiêu Vận nghe thấy thanh âm này, nhất thời trong lòng vui vẻ, lập tức giống như là có một chỗ dựa vậy!

242. Chương 242: Âm Mưu Tính Toán (2)

Gia gia sắp ra tay, để xem Hoàng Bắc Nguyệt kia còn dám hung hãn nữa hay không ?

Một đầu hắc báo toàn thân đen nhánh, bốn chân được bao bọc trong hỏa diễm chậm rãi từ trong rừng đi ra, trên lưng nó, một vị lão nhân tóc bạc uy nghiêm đang ngồi, hai mắt khép hờ, rất có phong phạm cao thủ.

Tiêu Khải Nguyên chỉ mới đột phá đẳng cấp Bát Tinh Triệu hoán sư không lâu, triệu hoán thú của hắn là Liệt Hỏa Báo, Linh thú cấp 12, Hỏa thuộc tính. Hình thể của nó mặc dù không lớn nhưng lại rất giỏi về tốc độ, lực công kích phi thường kinh người.

Vì vậy, cho dù là một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư chỉ cần xui xẻo đụng phải Tiêu Khải Nguyên cũng chỉ có thể chịu thua thiệt. Cung yển lần trước, vị Cửu Tinh Triệu hoán sư Tư Mã Quy Yển cũng không dám trên chọc đến lão hồ ly Tiêu gia này.

Tiêu Vận vừa nhìn thấy lão đã lập tức từ trên lưng Thiên Tuyết Miêu nhảy xuống, bùm lấy lỗ tai đang bị thương đi tới bên cạnh Tiêu Khải Nguyên.

” Gia gia, nha đầu kia không chịu đi ra, không biết đang trốn ở nơi nào. Ta bị nàng ám toán, thực là hèn hạ !”

Tiêu Khải Nguyên hơi gật đầu, từ trong ống tay áo lấy một viên đan dược ra đưa cho nàng, trầm giọng nói: ” Hòa tan trong nước rồi thoa lên vết thương, như thế sẽ không để lại sẹo.”

“Cảm ơn gia gia !” Tiêu Vận lập tức vui vẻ tiếp nhận. Nữ hài tử chú trọng nhất chính là vẻ bề ngoài, cho dù trên lỗ tai chỉ có một chút tỷ vết thì nàng cũng không thể tiếp thụ được.

” Người lui xuống trước đi, chuyện ở đây giao cho ta.”

” Vâng, gia gia !” Tiêu Vận từ nhỏ đã luôn nghe theo Tiêu Khải Nguyên, chưa bao giờ dám trái lời hắn. Mặc dù nàng rất muốn trông thấy cảnh Hoàng Bắc Nguyệt bị gia gia giáo huấn một phen, nhưng...việc này cũng không cần vội vã nha.

Tiêu Vận mang theo Thiên Tuyết Miêu nhanh chóng ly khai.

Tiêu Khải Nguyên cười Liệt Hỏa Báo, chậm rãi đi về phía trước mấy bước, đôi mắt khép hờ hơi mở ra, âm thanh già nua nhưng uy nghiêm: ” Bắc Nguyệt, đi ra đi.”

” Ta cho rằng lão gia tử không tới, còn đang định đi về đây này.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi từ sau một gốc cây đi ra, đem hòn đá trong tay ném đi, nhàn nhạt cười, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tiêu Khải Nguyên một cái.

Tiêu Khải Nguyên nói: ” Người phải gọi ta một tiếng gia gia mới phải.”

” Vậy sao ? Ta nhớ khi ta còn bé lão gia tử từng nói qua ta không phải người của Tiêu gia, không được phép xưng hô ngài là “gia gia” như các ca ca tỷ tỷ nga.” Trong con người trong suốt lóe lên quang mang lạnh lẽo.

” Sự việc đã lâu như vậy mà người vẫn còn nhớ sao ?” Tiêu Khải Nguyên cũng không tức giận, vẫn chậm rãi nói chuyện.

” Bắc Nguyệt đương nhiên không dám quên, sỉ nhục của hôm trước, ưu sầu của hôm nay, khúc mắc của ngày mai, hết thảy mọi thứ ta đều sẽ không quên !”

Tiêu Khải Nguyên ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng chịu mở mắt ra, tỉ mỉ đánh giá Hoàng Bắc Nguyệt. Nha đầu này chỉ mới mười hai tuổi, nhưng trên người nàng lại tỏa ra khí chất cao quý thanh lãnh, giống như đức Huệ Văn Trưởng công chúa năm đó !

Từ buổi cung yến kia hắn đã cảm thấy nha đầu này không còn giống với lúc trước, sự việc hôm nay trên tỉ thí trường đã hoàn toàn xác thực ý nghĩ trong lòng hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt đã không còn là một đứa nhỏ nhút nhát, không nên thân nữa. Trận chiến ngày hôm nay, nàng tư thế oai hùng, cao cao tại thượng, chỉ riêng phần khí thế kia cũng đủ vượt qua tất cả các cao thủ a !

Thực lực nàng sử dụng để đối phó Lâm Tử Thành e rằng đã là cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ. Cấp bậc này, ngay cả hắn cũng phải chú trọng một chút.

Dù sao nàng cũng chỉ mới mười hai tuổi thôi a !

“ Bắc Nguyệt, trên đại lục này, người có thực lực, có tài năng mới được người coi trọng. Trước đây người là một phế vật, đương nhiên sẽ không có ai coi trọng người.”

243. Chương 243: Âm Mưu Tính Toán (3)

“ Bắc Nguyệt, trên đại lục này, người có thực lực, có tài năng mới được người coi trọng. Trước đây người là một phế vật, đương nhiên sẽ không có ai coi trọng người, nhưng bây giờ thì khác, thực lực của người hiện tại đã đủ để Tiêu gia dốc sức bồi dưỡng.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nghiêng đầu, lông mày nhíu lại: ” Bồi dưỡng ?”

Tiêu Khải Nguyên gật đầu, nói: ” Chỉ cần người nói ra một thân bản lãnh của người là do ai dạy, sư phụ người là ai, gia gia bảo đảm tất cả công pháp bí kíp của Tiêu gia đều sẽ truyền cho người.”

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, trong lòng cười lạnh. Thì ra là thế, bồi dưỡng nàng thật ra chỉ là một cái cớ, mục đích thực sự là muốn biết sư phụ của nàng là ai, một thân bản lĩnh này của nàng là từ đâu mà có.

Tiêu Khải Nguyên à Tiêu Khải Nguyên, người thật sự là một lão hồ li, đánh một vỏ lớn như thế không sợ mất cả chì lẫn chài hay sao ?

” Công pháp bí kíp của Tiêu gia ? Có mạnh như của sư phụ ta không ?” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, đôi mắt đen nhánh khẽ chớp chớp, quả thật là hình tượng thiếu nữ ngây thơ điển hình.

Tiêu Khải Nguyên nhìn dáng dấp của nàng, thầm nghĩ tiểu nha đầu thủy chung vẫn chỉ là tiểu nha đầu, ngây thơ không hiểu chuyện. Lời này của nàng chắc đang nghĩ tài lực của Tiêu gia chỉ ngang bằng với sư phụ nàng đi.

Tiêu gia là gia tộc lớn ở Nam Dục quốc, lịch sử lâu đời, mỗi đời đều tư tàng không ít công pháp bí kíp, bảo khí đan dược, tài phú thực sự rất nhiều.

Sư phụ của Hoàng Bắc Nguyệt không thể nào là cao thủ trong đại môn phái được, chỉ có thể là cao nhân ẩn dật không thích lộ diện. Những người này thông thường đều nhân văn dã hạc (mây trắng thời nhân rồi, hạc hoang dã tự do – ý chỉ người thích ở ẩn, tiêu dao tự tại), cô độc, thứ tốt làm sao có thể so được với đại gia tộc như Tiêu gia chứ ?

Tiêu Khải Nguyên chậm rãi mở miệng: ” Người hôm nay cũng nhìn thấy kiếm quyết “Liệt Diễm Cuồng Khiếu” Lâm Tử Thành rồi đúng không ? Chỉ cần có kiếm quyết tốt, thực lực của người cũng sẽ tăng lên mấy phần. Người bây giờ cũng là cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ nhưng hắn là vẫn chưa có kiếm quyết đi.”

Công pháp võ đạo chỉ cần đến cấp bậc Cao Cấp chiến sĩ là đã có thể tu luyện kiếm quyết. Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục cũng lưu truyền không ít kiếm quyết, nhưng những loại chân chính lợi hại thì đã bị các cao thủ hoặc gia tộc lớn tư tàng hết cả.

Hoàng Bắc Nguyệt quả thực từ trước đến nay đều chưa từng thấy qua kiếm quyết, hơn nữa thứ nàng muốn tu luyện cũng không phải võ đạo, sức mê hoặc của kiếm quyết đối với nàng mà nói cũng không nhiều. Tuy nhiên, thứ tốt mà Tiêu gia cất giấu, nàng vẫn có mấy phần hứng thú a.

Nhiều năm như vậy, Tiêu gia dựa hơi Trưởng công chúa phủ cũng nhận được không ít chỗ tốt, hừ, chỗ tốt chẳng lẽ cho các người lấy không như vậy sao !?

” Sư phụ còn chưa có truyền kiếm quyết cho ta.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói.

Tiêu Khải Nguyên trong lòng thầm cười lạnh, quả nhiên, sư phụ của nàng chỉ là một vị cao nhân mà thôi, bằng không đã sớm truyền kiếm quyết cho nàng rồi, thực lực của nàng cũng đã đến cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ rồi a !

Xem ra vị cao nhân này cũng không có thứ tốt gì rồi.

” Chỗ ta có một cuốn cao cấp kiếm quyết “Viêm Hỏa Trảm”, bản thể nguyên khí của người nếu là Hỏa thuộc tính thì ta sẽ cho người tu luyện.”

Bản thể nguyên khí là thứ từ khi sinh ra đã có, mà nguyên khí trong cơ thể Hoàng Bắc Nguyệt đều bị Hắc Thủy Cẩm Lao hấp thu, bởi vậy căn bản không tồn tại cái gì gọi là bản thể nguyên khí cả.

Nàng hấp thu đều là nguyên khí không có thuộc tính, là loại tinh khiết nhất ! Cho nên khi nàng là Triệu hoán sư, nàng vừa có thể triệu hoán Băng Linh Huyền Diệu có Băng thuộc tính, vừa có thể khống chế Linh thú Hỏa thuộc tính.

Bởi vậy đương nhiên nàng cũng có thể tu luyện kiếm quyết Hỏa thuộc tính !

Tiêu Khải Nguyên từ trong nạp giới lấy kiếm quyết “Viêm Hỏa Trảm” Hỏa thuộc tính ra, vung ống tay áo lên vứt cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay tiếp được. Bản thân kiếm quyết Hỏa thuộc tính kia, trên mặt cũng có Hỏa nguyên khí mơ hồ lưu chuyển.

244. Chương 244: Âm Mưu Tính Toán (4)

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay tiếp được. Bản thân kiếm quyết Hỏa thuộc tính kia, trên mặt cũng có Hỏa nguyên khí mơ hồ lưu chuyển. Nàng mở kiếm quyết ra, nhìn lướt qua nội dung phía trên.

” Chỉ có quyền thượng (phần đầu của quyển sách) thôi sao ?”

Tiêu Khải Nguyên nói: ” Lấy thực lực bây giờ của người vẫn không tu luyện được quyền hạ (phần sau của quyển sách) đâu, chờ người tu luyện xong quyền thượng rồi thì ta liền đem quyền hạ đưa cho người.”

Kiếm quyết chỉ có một nửa, căn bản là không tu luyện được, Tiêu Khải Nguyên này rõ ràng coi nàng như tiểu hài tử không hiểu chuyện mà trêu chọc !

Hoàng Bắc Nguyệt ném kiếm quyết trở lại, nói: ” Lão gia tử hay là lưu lại tự mình tu luyện đi, ta không cần.”

Tiêu Khải Nguyên sầm mặt lại: “ ‘ Viêm Hỏa Trảm là cao cấp kiếm quyết, người chẳng lẽ còn chê nữa hay sao !”

Cao cấp kiếm quyết thì sao ? Cho dù là thần cấp kiếm quyết mà chỉ nửa quyển thì cũng vô dụng ! Lão nghĩ nàng ngốc ư ?

” Lão gia tử, vô công bất thụ lộc (không có công lao thì không thể nhận ban thưởng), kiếm quyết cao cấp như vậy làm sao ta có thể nhận đây ?”

” Hừ, thật ra là người không muốn nói ra sự phụ người là ai có phải không ?” Tiêu Khải Nguyên hừ lạnh một tiếng, rõ ràng bị thái độ cố chấp của nàng làm cho tức điên.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn về phía hắn: ” Sự phụ ta là ai cũng không có quan hệ gì với lão gia tử a, đừng quên người đã từng nói ta không phải là người Tiêu gia !”

” Người...” Tiêu Khải Nguyên đang muốn nổi giận, nhưng nghĩ lại nếu sinh khí (nổi giận) với một tiểu nha đầu mười hai tuổi không khỏi có chút tổn hại thanh danh, vì thế đành nén giận nói: ” Hoàng Bắc Nguyệt, người có biết, Tịch Nhĩ Tháp đại lục là nơi cường giả hội tụ, ra khỏi Nam Dực quốc vẫn còn có thể giới rộng lớn hơn không ?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu: “ Đương nhiên ta biết.”

Tiêu Khải Nguyên liếc mắt nhìn nàng, trong lòng thầm khinh bỉ, một con nhóc thì có thể biết cái gì đây ?

” Người nếu đã biết thì cũng phải rõ ràng, mặc kệ cao thủ lợi hại bao nhiêu thì cũng không thể xưng vương xưng bá trên Tịch Nhĩ Tháp đại lục được, chỉ khi người dựa vào gia tộc cường đại thì mới có vốn liếng hoành hành trên đại lục.”

” Cường đại gia tộc...” Hoàng Bắc Nguyệt cau đôi lông mày thanh tú lại, nghiêm túc tự hỏi: ” Bồ Cát Nhĩ gia tộc, còn có Vũ Văn gia tộc của Bắc Diêu quốc, bọn họ đều là gia tộc cường đại hẳn là có thể hoành hành trên Tịch Nhĩ Tháp đại lục đi, chỉ là, gia tộc lớn như vậy cũng không phải tùy tiện là có thể đầu nhập vào nha.”

Tiêu Khải Nguyên ghen cứng họng. Bồ Cát Nhĩ gia tộc và Vũ Văn gia tộc là gia tộc cường đại số một số hai trên cả Tịch Nhĩ Tháp đại lục, Tiêu gia nếu cùng hai gia tộc này so sánh thì ngay cả cái rắm cũng không phải.

Nha đầu này có phải đang cố ý không vậy ?

Trên mặt Tiêu Khải Nguyên phủ một tầng sương lạnh, hừ một tiếng: ” Bồ Cát Nhĩ gia tộc và Vũ Văn gia tộc chỉ thừa nhận thành viên của gia tộc mình, tự nhiên không thể để cho người ngoài đầu nhập vào, tuy nhiên vẫn còn một vài gia tộc lớn cũng phi thường xem trọng ngoài cao thủ a !”

” Lão gia tử nói, chẳng lẽ là Tiêu gia sao ?” Hoàng Bắc Nguyệt cười khẽ một tiếng: ” Trong lớp trẻ Tiêu gia, chỉ có Đại ca cùng Nhị tỷ mới miễn cưỡng coi như xuất chúng, nhưng mà bây giờ bọn họ ốc còn không mang nổi mình ốc (tự lo cho thân mình còn chưa xong), còn trong nhà chính, trừ bỏ lão gia tử thì cũng chỉ có mấy vị cao thủ không có danh tiếng gì. Loại gia tộc này cũng có thể hoành hành trên Tịch Nhĩ Tháp đại lục sao ?”

Nàng đã nói đến mức này, nếu Tiêu Khải Nguyên còn không nghe ra ý giễu cợt trong đó thì quả thật uống cho lão tự xưng là hồ ly.

Hồi tưởng lại những lời nàng vừa mới nói, lão không khỏi giận dữ, nha đầu này rõ ràng từ đầu tới giờ đều đang đùa bỡn hắn !

” Hoàng Bắc Nguyệt, người cho rằng với thực lực hiện nay của người là có thể cản rõ trước mặt ta sao!?” Tiêu Khải Nguyên giận dữ quát một tiếng, đầu Liệt Hỏa Báo lập tức cũng phát ra một tiếng gầm dữ tợn.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mang theo vẻ trào phúng nồng đậm.

245. Chương 245: Âm Mưu Tính Toán (5)

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, trên gương mặt nhỏ nhắn thanh lệ vô song mang theo một vẻ trào phúng nồng đậm: “Chỉ là triệu hoán sư bát tinh cùng với linh thú cấp mười hai, người nghĩ ta sẽ để người vào mắt sao?”

Tiêu Khải Nguyên một đầu tóc bạc đột nhiên tức giận dâng lên, không kìm được nói: “Hoàng Bắc Nguyệt!”

“Lão gia tử ngươi vẫn là gọi ta một tiếng ‘Bắc Nguyệt quận chúa’ cho thích đáng, ta muốn kiêu xưng hô này sẽ chậm rãi trở thành thói quen, để tránh trong tương lai có nhiều lúc ngươi lại gọi sai, lúc đó ngươi lại nói bốn quận chúa không để cho ngươi chút mặt mũi!”

“Được lắm, thật là một nha đầu không biết trời cao đất rộng!” Tiêu Khải Nguyên tí nữa là muốn hét lên, tức giận đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, “Nay lão phu ở chỗ này giết ngươi!”

“Giết ta? Người nào giết người nào vẫn còn chưa biết đâu!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếm liếm khóe môi, Thất Tháp ở trong rừng cây yên tĩnh không một bóng người, ở nơi này nếu giết chết lão đầu Tiêu Khải Nguyên này thì thật là thần không biết quỷ không hay!

Nếu như âm hiểm sắp xếp một chút vừa hay thuận tay còn có thể giá họa cho Linh Tôn!

Tiêu Khải Nguyên chết đi, gia tộc Tiêu gia sẽ mất đi một cao thủ trụ cột, như vậy chắc chắn sẽ náo loạn!

Gia tộc náo loạn như vậy Tiêu Viễn Trình sẽ mất đi một trụ cột để dựa vào, lúc đó cũng chỉ có thể bị nàng chậm rãi thu thập!

Mới nghĩ tới điều này, Tiêu Khải Nguyên đã hét lớn một tiếng, Liệt Hỏa Báo cũng điên cuồng hét lên, cơ bắp trên thân căng ra, da báo màu đen nhất thời như nhô ra, răng nanh cũng lộ ra, đôi mắt tròng lớn thành đôi chuông đồng.

Một ngón tay già nua của Tiêu Khải Nguyên chỉ tới hướng của Hoàng Bắc Nguyệt, quát lớn: “Xé xác nàng ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường liếc hắt một cái, lão nhân này thật thích nằm mơ!

Cầm nâng lên, một thanh âm còn chưa phát ra, đột nhiên một đạo ánh sáng như sợi xích hồng từ sâu bên trong rừng cây bay đến, nhìn tinh tế như một cây roi, mạnh mẽ quét lên người của Liệt Hỏa Báo đang chạy!

Ngao.....

Liệt Hỏa Báo hét thảm một tiếng, cơ thể bị quét văng ra ngoài thật xa, Tiêu Khải Nguyên cũng bị té xuống từ trên thân của Liệt Hỏa Báo, nhưng hắn là một người tu luyện nhiều năm thành cao thủ, rất nhanh trấn tĩnh, cho nên không có khả năng mới chỉ bị như vậy là đã mất đi ý chí chiến đấu, lập tức đứng lên, quan sát một vòng xung quanh.

“Vị cao thủ kia? Xin mời hiện thân gặp mặt!”

“Muốn thấy ta? Người mà cũng xứng sao?” Một thanh âm cao cao tại thượng miễn cưỡng vang lên, lạnh lẽo trầm thấp, vừa nghe thấy trong người như muốn phát lạnh.

Trên đầu Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện mấy vạch đen, người này!

“Lão phu đang xử lý việc nhà, xin hỏi các hạ vì sao lại can thiệp?” Tiêu Khải Nguyên cũng không ngu, mới vừa rồi một roi như thế quét tới, hắn đã mơ hồ nhận ra người này có một loại khí thế cường đại.

Thực lực của vị cao thủ này tuyệt đối vượt xa hắn vô số lần, hắn dù có lí do chính đáng đi chăng nữa, có một vị cao thủ như thế kia phía sau hắn cũng không dám có ý làm càn.

Hắn là một triệu hoán sư bất tinh, cho dù hiện tại đứng trước mắt hắn chính là một cao thủ cường đại là triệu hoán sư cửu tinh như Thái tử Chiến Dã cùng với Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, thì cũng không có khả năng chỉ quét một roi mà đem hắn cùng với Liệt Hỏa Báo đánh cho văng xa như vậy!

Cho nên, vị cao thủ mới đến này rốt cuộc là cấp bậc gì?

Giờ hắn mới nghĩ tới, đây hình như là nơi cao nhân nghỉ ngơi, đang bị hắn quấy rầy, cho nên cao nhân này mới phải ra tay với hắn, những cao nhân bình thường đều rất lợi hại, nhưng cũng không tùy tiện giết người, nếu không mới vừa rồi đã có thể một chiêu đem hắn đưa vào Địa ngục!

“Việc nhà?” Một thanh âm lạnh lùng cao ngạo hừ một tiếng, “Hừ, đệ tử của ta, sao có thể để cho ngươi tùy tiện ức hiếp?”

Đệ tử?!!

Tiêu Khải Nguyên há to miệng, vẻ mặt giống như mới nuốt một quả trứng gà, vẻ mặt nhăn nhó khó chịu nhưng vẫn phải cố kiềm chế nuốt xuống!

Mặt hắn thoáng chốc đỏ bừng lên, sau đó dần dần chuyển sang trắng bệch.

Đệ tử? Hoàng Bắc Nguyệt lại chính là đệ tử của vị kia, người mà ngay cả hắn cũng đoán không ra là loại cao thủ ở cấp bậc nào!?

Tiêu Khải Nguyên chân tay run rẩy, khoe miệng cũng bắt đầu co giật, hàm răng lập cập va vào nhau.

246. Chương 246: Âm Mưu Tính Toán (6)

Tiêu Khải Nguyên chân tay run rẩy, khoe miệng cũng bắt đầu co giật, hàm răng lập cập va vào nhau, lắp bắp nói: “Các...các hạ đã hiểu lầm rồi, Bắc Nguyệt quận chúa chính là cháu gái của lão hủ, nguyên nhân là do hôm nay thực lực của nàng đột nhiên tăng mạnh, cho nên lão hủ chỉ là muốn thử ra tay dò xét một chút, thực sự là không hề có ý muốn tổn thương nàng!”

Sau khi lão nói xong, đại khái là một phần mười giây yên lặng trôi qua, ở nơi sâu bên trong của cánh rừng, một đạo xích hồng lại mãnh liệt bắn ra, góc độ này quả thực xảo quyết độc ác, ánh sáng đỏ đậm mãnh như một sợi tóc, nhưng lại mang theo vạn quân* lực!

*quân: đơn vị trọng lượng thời xưa của Trung Quốc, 30 cân là một quân. Đại khái trong câu này muốn nói là mang theo vạn cân.

Tiêu Khải Nguyên này cũng xem như là có kinh nghiệm tác chiến vô cùng phong phú, lập tức dựa vào tốc độ để trốn tránh, nhưng là vẫn bị roi xích hồng quét trúng thoáng cái văng ra xa.

Phốc.....

Một ngụm máu tươi phun ra, Tiêu Khải Nguyên ngay cả cơ hội phòng thủ cũng không có, cuộn mình dưới tàng cây, toàn thân giống như bị lửa thiêu đốt, run rẩy co rút.

Liệt Hỏa Báo vừa nhìn thấy người kí kết khế ước với mình bị đánh thê thảm như thế, thoáng cái trở lại vẻ tức giận, nhe răng, nhìn đến hướng roi quét tới phát ra tiếng gầm nhẹ.

Tiêu Khải Nguyên vừa nhìn tới tình cảnh này, lập tức liền nghĩ đến việc gọi Liệt Hỏa Báo về không gian linh thú, song thanh âm của hắn chưa kịp phát ra, lại ở nơi sâu bên trong cánh rừng, tiếp tục một cái roi màu đỏ đậm quét tới!

Khí thế lăm lăm, cuộn cuộn!

Liệt Hỏa Báo bị quét bay ra, sau khi kêu thảm một tiếng, liền nức nở quỳ rạp trên mặt đất, phát ra tiếng u u ô đáng thương như một con chó nhỏ.

Tiêu Khải Nguyên không tránh khỏi trợn mắt há hốc mồm, đại khái mà nói thì hầu hết linh thú đều rất kiêu ngạo, thà chết chứ không chịu khuất phục, khi gặp phải kẻ địch cường đại, một chút cũng sẽ không lộ ra cái bộ dáng nhu nhược như vậy!

Cho dù kẻ địch ở trước mặt có là Thái tử Chiến Dã có Tử Diễm Hỏa Kỳ lân hoặc là tên Hí Thiên kia với Băng Linh Huyền Diệu, thì Liệt Hỏa Báo cũng sẽ không lộ ra một tia bộ dáng khuất phục.

Trừ khi thứ mà nó gặp phải.....là một thần thú chân chính! Hơn nữa cấp bậc cũng vô cùng cao, thần thú với thực lực mạnh mẽ vô cùng!

Sao có thể như vậy, chẳng lẽ triệu hồi thú của vị cao thủ kia lại là một thần thú!

Trời ạ, đây rốt cuộc là loại thực lực gì? Quá kinh khủng đi!

Hắn từ từ đứng lên trong sợ hãi, mới vừa rồi chính hắn nói muốn giết Hoàng Bắc Nguyệt, vậy là do hắn nói như thế làm cho vị cao nhân kia nghe được, cho nên mới ra tay đối với hắn nặng như vậy!

Tiêu Khải Nguyên dù sao cũng là một lão già hồ ly, trong lòng hơi cân nhắc một chút hắn là biết rằng nên nhanh chóng rời đi, nếu không hôm nay e là cái mạng già này khó lòng mà giữ được!

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy trông mắt hắc lưu chuyển, biết ngay là lão gia hỏa này muốn chạy trốn!

“Người muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu!” Nàng vừa mới hô một tiếng, Tiêu Khải Nguyên đột nhiên đem linh thú Liệt Hỏa Báo thu vào trong không gian, sau đó quanh người hiện lên một đoàn hỏa diễm, bay lên trời, biến mất tích.

Hoàng Bắc Nguyệt oán hận nhìn chằm chằm hắc biến mất, để cho lão hồ ly kia chạy thoát, thật tiện nghi cho hắn!

“Hắn tự đốt cháy tu vi để thoát đi, tất sẽ phải chịu tổn thương rất nặng.” Một thanh âm lạnh lẽo chậm rãi tới gần.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn lại, từ nơi u tĩnh trong rừng một nam tử hắc y chậm rãi đi tới, gương mặt như họa, lạnh nhạt xa cách nhưng lại có sắc đẹp khuynh quốc.

“Nếu như ngươi không ra tay, ta sẽ giết hắn!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn một cái, lần trước bị hắn quất nát mặt, cừ hận đó, hiện tại nàng vẫn còn nhớ đấy!

“Hiện tại giết hắn đối với ngươi không có lợi, tha cho hắn một mạng thì hắn cũng sẽ không tạo ra được sóng gió gì.” Linh tôn lãnh đạm mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt nhìn hắn, xen vào việc của người khác mà còn dám nói là mình có lý!

“Người không cần hao phí sức lực, dù cho ngươi có làm cái gì ta cũng sẽ không bái ngươi làm sư phụ!”

Linh Tôn liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt chậm rãi dời xuống, nhìn cổ áo của nàng, động tác này cùng ánh mắt đều rất lạnh nhạt, không mang theo bất kỳ cảm giác gì.

247. Chương 247: Âm Mưu Tính Toán (7)

Bộ dáng người này rất tốt, thoát nhìn rất thần thánh, cho dù không mặc quần áo, mọi người cũng đều có cảm giác hắn là thần thánh không thể xâm phạm.

“Người không muốn biết bí mật của khối hắc ngọc này sao?”

“Ta muốn biết nhưng cũng không nghĩ đến việc bái ngươi làm sư phụ!” Ở trong lòng nàng, tất cả đều được phân định rất rõ ràng, không phải cứ dụ hoặc nàng là có thể đạt được mục đích!

Đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, trong lòng nàng cũng đã có tính toán, không thể cứ thế nhập làm một, nàng không thể vì muốn biết bí mật của hắc ngọc mà bỏ đi nguyên tắc vốn có của mình.

Ánh mắt của Linh Tôn nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt lên tiếng: “Vậy ngươi không muốn cứu Thái tử sao?”

Vừa nói, hắn vừa đưa bàn tay lên, một ngọn lửa chậm rãi bùng cháy trong lòng bàn tay hắn.

Trừng phạt chi hỏa!

Mới vừa rồi Hoàng Bắc Nguyệt vẫn còn lạnh nhạt, khi thấy khối lửa đang chiếu sáng, ánh mắt nàng đột nhiên ánh lên một tia sáng như ngọc.

Linh Tôn nhìn thấy bộ dáng của nàng có chút nhần mảy, rồi đột nhiên thu hồi trừng phạt chi hỏa, liền xoay người bước đi mất.

“Ta cho ngươi thời gian ba ngày để cân nhắc, sau khi cân nhắc rõ ràng thì hãy tới tháp thứ bảy tìm ta.” Thanh âm lãnh đạm theo sau thân ảnh màu đen cùng nhau biến mất ở nơi sâu thẳm trong rừng.

Ba ngày, vừa đúng là kỳ hạn cuối cùng phát tác độc tính của Thôn Thiên Hồng Mãng, mặc kệ là linh đan diệu dược gì có thể áp chế độc tính trong thân thể của hắn, chỉ cần sau ba ngày thì độc tính sẽ tiến vào lục phủ ngũ tạng, tổn thương nội tạng của hắn.

Đến lúc đó, cho dù có là trừng phạt chi hỏa, Chiến Dã cũng chưa chắc có thể qua khỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở nơi đó, im lặng suy nghĩ trong chốc lát, ba ngày, chỉ còn có thời gian ba ngày để cho nàng tìm kiếm phương pháp giải độc. Trên đời này, chẳng lẽ ngoài trường phạt chỉ hỏa ra không còn bất cứ biện pháp nào có thể giải được độc của Thôn Thiên Hồng Mãng sao?

Nàng chính là người luôn luôn không thích cảm giác bị người khác uy hiếp!

“Hoàng Bắc Nguyệt, thật ra nếu ngươi nhận lời hấn, cũng đâu có gì là không tốt?” Yểm chậm rãi mở miệng.

“Quả thật là không có gì không tốt, tuy nhiên bái một kẻ đáng ghét làm sư phụ, luôn luôn có cảm giác không tốt.” Hơn nữa sư phụ chân chính trong lòng nàng, cho tới bây giờ chỉ có một thôi.

Yểm cân nhắc một chút, có chút gian trá nói: “Ngươi có thể giả vờ bái ông ta làm thầy, lợi dụng một chút, giải độc cho Thái tử Chiến Dã, biết được bí mật của hắc ngọc, nhất cử lưỡng tiện, thật ra thì ngươi cũng không có tổn thất cái gì.”

Nghe Yểm nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt cũng âm hiểm nhếch khóe miệng: “Đúng là ta cũng nghĩ như vậy!”

“Hừ, tuổi còn nhỏ mà lại âm hiểm xảo quyệt như vậy!” Yểm hừ lạnh một tiếng, đối với hành vi này của nàng hết sức khinh thường.

“Ta với ngươi không giống nhau sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên, trên thế giới này, làm gì có nhiều người quang minh lỗi lạc như vậy? Chỉ cần lòng nàng ngay thẳng, không hại người tốt, nàng sẽ không cảm thấy áy náy quá nhiều.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi thông thả bước đến sân tỷ thí, cuộc tỷ thí của Quốc Tử Giám và Võ Đạo viện đã kết thúc.

Nàng cùng công chúa Anh Dạ tham gia hai trận tỷ thí, đều là giành được thắng lợi, chỉ có Lạc Lạc là thua, hai thắng một thua, lần này Quốc Tử Giám sau bao nhiêu năm đã có một lần có được thành tích chói lọi.

Quách viện sĩ thì vui mừng không biết để đâu cho hết, những đệ tử của Quốc Tử Giám cũng đều hân hoan vui sướng, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt liền chạy tới chúc mừng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn lướt qua trên thính phòng, người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ đã rời đi, nghĩ tới việc Lạc Lạc để thua trận tỷ thí này, cảm giác đã mất hết mặt mũi, ngượng ngùng đi xuống, mang theo người của mình rời đi.

Công chúa Anh Dạ và Chiến Dã cũng rời đi rồi, phần lớn người ở trên thính phòng nàng cũng không muốn kết bạn, bởi vậy nàng cũng không muốn ở lâu, dự định về nhà nghiên cứu phương pháp giải độc.

248. Chương 248: Âm Mưu Tính Toán (8)

Trên đường trở về Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ôm tay ngồi trong xe ngựa xóc nảy, nghĩ về những lời vừa rời của Tiêu Khải Nguyên. Không sai, ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, cho dù là cao thủ lợi hại nhưng nếu không có một thể lực cường đại làm chỗ dựa mà nói cũng không có khả năng hoàn toàn hoành hành.

Nàng cũng không nghĩ đến việc hoành hành trên đại lục này, chỉ là thực lực càng ngày càng mạnh thì sẽ phải đối mặt với kẻ địch ngày càng mạnh, nàng chỉ có một người, không phải lúc nào cũng ứng phó được, nếu như không cẩn thận chọc vào các thể lực thâm căn cố đế (có lịch sử lâu dài và tầm ảnh hưởng lớn), nàng lại chỉ có thể đơn lực bạc, cho dù giống như ‘người kia’ trong lời nói của yểm cũng không cách nào lo thân mình.

Gia tộc Bồ Các Nhĩ, Bắc Diệu – gia tộc Quốc Vũ Văn, còn có Quang Diệu Điện, Tu La thành thần bí chưa bao giờ lộ mặt đều là những thể lực cường đại, với thực lực của nàng bây giờ không thể trêu vào dù chỉ một cái.

Nàng chậm rãi suy nghĩ, trong đầu đã dần dần có một ý nghĩ xuất hiện. Nàng muốn từng bước một xây dựng thể lực của mình, lôi kéo cao thủ. Tương lai có một ngày nếu nàng thật sự đắc tội thể lực lớn mạnh mẽ thì lúc đó sau lưng sẽ có lực lượng của nàng ủng hộ!

Hoàng Bắc Nguyệt luôn luôn có cá tính độc lai độc vãng, không thích dựa vào kẻ nào, nhưng mà ở thời đại này thì khác, đây là một nơi ăn tươi nuốt sống nhau, các quốc gia tranh đấu, là thời đại hỗn loạn bất ổn! Thời đại này cần anh hùng! Nhưng tuyệt đối không phải là chỉ một anh hùng!

Tâm tư nàng rất linh hoạt, nhìn cũng rất thấu triệt, sẽ không mù quáng tự đại cuồng vọng, nàng muốn thành lập thế lực của mình cũng có tồn tại một chút tư tâm. Nếu thời đại này mỗi người có thể dựa vào thực lực tranh bá, vậy tại sao nàng không được đây?

“Quận chúa, tới rồi.” Xe ngựa dừng lại, người chần ngựa ở bên ngoài cung kính nói. Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi suy nghĩ của mình, trên khuôn mặt thanh lệ dần dần xuất hiện thần sắc kiên định! Nàng vén màn xe lên đi ra ngoài, người chần ngựa vốn cầm roi ngựa nhàn nhã đứng ở một bên, đột nhiên nhìn thấy nàng đi ra, trên người khí phách tôn quý làm hấn sợ đến ngăn người, lập tức đứng thẳng, ánh mắt tràn ngập kính sợ nhìn nàng.

Nhìn thấy nàng vào phủ trưởng công chúa, trong lòng mới hơi buông lỏng hít một ngụm khí nhỏ. Trong lòng không khỏi buồn bực, một tiểu nha đầu mười hai tuổi sao lại có khí thế làm cho người ta sợ hãi như vậy?

Trong phủ Trưởng công chúa, người của Tiêu gia còn đang ở Linh Ương Học Viện xem thi đấu, Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Vận tỷ thí còn chưa xong nên bọn họ chưa trở về. Tin tức Hoàng Bắc Nguyệt ở trên sân tỷ thí tỏa sáng vô cùng, liên tiếp đánh bại hai vị cao thủ Thượng thư phủ còn chưa có truyền về đến đây, bởi vậy mọi người trong phủ cái gì cũng không biết.

Nàng đi qua hậu hoa viên chuẩn bị trở về Lưu Vân các thì từ ao hoa sen bên kia truyền đến thanh âm Cầm di nương.

“Nếu người cố gắng một chút ta cũng sẽ không tức giận! Người xem bộ dáng vô dụng của người này, cái gì cũng làm không được, cùng phế vật Hoàng Bắc Nguyệt có cái gì khác biệt?”.

Thanh âm của Cầm di nương rất sắc nhọn, nàng biết hôm nay tất cả mọi người đều đi Linh Ương Học Viện, chỉ còn lại có một vài di nương cùng các nha hoàn nô tài nên nói chuyện không kiêng nể gì.

“Cầm di, ta vẫn nghe theo lời người nói mà làm nhưng đối với người trời sinh không có thiên phú, mẹ ta cũng không phải danh môn khuê tú thì làm sao có công tử tộc quý nào coi trọng ta?”.

Thanh âm thút thít ghen ngào này đúng là của Tiêu Linh. Nghe như vậy hẳn là ở chỗ này bị Cầm di nương mắng đã lâu rồi, trong lòng uất ức vô cùng.

Hoàng Bắc Nguyệt vốn không để ý đến những chuyện vô bổ này, Tiêu Linh cũng không phải thứ tốt, để cho bọn họ chó cắn chó thì nàng rất vui vẻ. Nhưng Cầm di nương này một tiếng mắng nàng là phế vật lại khiến trong lòng nàng bốc hỏa.

249. Chương 249: Chinh Đốn Gia Phong (1)

Kéo lại một chút vạt áo, Hoàng Bắc Nguyệt bước qua bên đó, hiện tại nàng đã không phải là phế vật, kẻ nào muốn tới tìm chết thì cứ việc tiến lại đây!

“Hừ! Thiên phú, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có, mẹ nàng cũng đã chết không biết bao nhiêu năm nhưng nàng như thế nào lại có bản lĩnh quyền rũ hết một người lại một người khác? Còn người lại vô dụng như vậy!”

Phía sau núi giả bên cạnh ao hoa sen, Cầm di nương chỉ vào Tiêu Linh cay nghiệt mắng, nha hoàn Bội Hương bắt đầu nhìn nàng. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi tới, trên mặt nhất thời vui vẻ: “Tam cô nương, sớm như vậy sao đã trở về rồi?” Bội Hương nhận ra được Hoàng Bắc Nguyệt lúc này và ngày xưa hoàn toàn khác nhau vội vàng là người thứ nhất tới chào hỏi.

“Tỷ thí xong rồi, ta tự nhiên trở về không nghĩ tới vừa vào cửa là nghe Cầm di nói chuyện không xuôi tai.” Nhân quang Hoàng Bắc Nguyệt lãnh đạm đảo qua mặt Cầm di nương. Cầm di nương ngẩn ra, đúng là không nghĩ tới Hoàng Bắc Nguyệt sớm như vậy đã trở về. Hiện tại bà cũng không thể giống như trước đây đối với Hoàng Bắc Nguyệt muốn đánh là đánh. Con trai của bà Tiêu Trọng Kỳ phạm vào tội lớn bị người

của An Quốc công phủ khắp nơi nhằm vào chèn ép, tính mạng nguy hiểm còn muốn dựa vào Hoàng Bắc Nguyệt mới có thể miễn cưỡng có cuộc sống an ổn vài ngày.

Về kiêu ngạo của Cầm di nương chậm rãi thu bớt lại, miễn cưỡng tỏ vẻ tươi cười đi đến nói : “Tam cô nương về sớm quá , hôm nay tỷ thí như thế nào ? Ta nghĩ Tam cô nương là người văn nhã, không thích đánh đánh giết giết có thua cũng không ảnh hưởng gì.”

Nhìn sắc mặt bà lúc này so với trước kia kiêu ngạo thật đúng là hai người khác biệt! Nếu như Tiêu Trọng Kỳ không có phạm vào sai đặc tội với người An Quốc công phủ, sợ rằng Cầm di nương cũng sẽ không cho nàng sắc mặt tốt đẹp gì. Dựa theo kinh nghiệm trước đây, Hoàng Bắc Nguyệt nếu có dũng khí mở miệng nói chuyện như vậy Cầm di nương đã sớm tát cho nàng một cái.

“Ai nói ta thua? Cầm di vì sao phải trù ẻo ta?” Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt nghiêm lại, giọng nói trong nháy mắt liền lạnh xuống giống như thật sự tức giận.

Cầm di nương giật mình một cái, từ nhỏ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt lớn lên vẫn chưa từng có thấy qua phế vật này sắc mặt âm trầm như vậy.

“Tam cô nương không có thua sao?” Cầm di nương cảm thấy ngoài ý muốn nói, chẳng lẽ năm nay Thương Hà viện trưởng cùng giám khảo đều có ý thả lỏng, để cho phế vật này thắng?

“Nghe ý tứ Cầm di hình như rất hy vọng ta thua?” Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt âm trầm : “Cầm di hai năm này ở trong phủ không có người quản lý quả nhiên là không coi ai ra gì”

Cầm di nương vốn là người tính tình không tốt, vẫn ấn nhắc Hoàng Bắc Nguyệt cũng là bởi vì con trai mình nhưng hiện tại nghe phế vật lại dám vô lễ với mình như thế trong lòng nhất thời lửa giận bùng lên

“Tam cô nương lời này có ý tứ gì? Trong phủ có lão gia làm chủ, chúng ta có lão gia quản lý, Tam cô nương nói lời này là đem địa vị lão gia đặt ở đâu?. Nàng không nói lời này còn tốt vừa nói lập tức khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt nắm được nhược điểm!

“Lão gia làm chủ?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng thanh âm nghiêm khắc: “Ta xem trong phủ này là muốn làm loạn rồi. Hoàng thượng sắc phong phủ Trưởng công chúa, khi nào thì đến phiên người của Tiêu gia làm chủ!”. Cầm di nương bị thanh âm ác lạnh của nàng làm sợ đến ngây người, phải mất chốc lát mới hồi phục tinh thần lại nhìn Hoàng Bắc Nguyệt giống như một người xa lạ.

“Này, trưởng công chúa qua đời nhiều năm, trong phủ tự nhiên hẳn là do lão gia làm chủ!” Cầm di nương nói hợp tình hợp lý , một chút cũng không phát hiện được chỗ nào không đúng.

“Ta còn chưa có chết đâu! Người của Tiêu gia dám ở trong phủ Trưởng công chúa khoa tay múa chân, xem ra hôm nay ta không đành lòng gia phong một chút cho tốt thì tôn nghiêm hoàng thất của Nam Dục quốc chỉ sợ cũng không còn sót lại chút gì !”

250. Chương 250: Chinh Đốn Gia Phong (2)

Editor: Băng Vũ

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt như bị mây đen che kín lạnh lùng đến đáng sợ!

Cầm di nương bị khí thế lạnh như băng trên người nàng dọa đến phải lui về phía sau mấy bước, đáy lòng không biết như thế nào dâng lên sự sợ hãi, tuy nhiên rất nhanh sau đó bà liền kịp phản ứng lại, trước mắt bà rõ ràng là một phế vật!

Quả thực gặp quỷ! Bà như thế nào lại bị một phế vật dọa đến sợ hãi như vậy?

“Hoàng Bắc Nguyệt, hôm nay ngươi uống lộn thuốc có phải hay không? Ngươi đừng cho là ta nhường nhịn ngươi, ngươi liền dè dặt cười cổ ta, ngươi chỉ là”

Lời phẫn nộ của Cầm di nương còn chưa nói hết, một cái tát nặng nề đã giáng trên mặt bà! (tát rồi, tát rồi, các cụ bảo cái miệng hại cái thân cấm có sai)

Ba! Một tiếng nặng nề, lực đạo lớn như vậy, căn bản không phải của một tiểu cô nương mười hai tuổi! Cầm di nương bị đánh té ngã ra ngoài đụng vào núi giả, ngã nhào vào trong ao sen.

Hoàng Bắc Nguyệt từng bước đi tới, bộ kỵ mã trang trên người làm nàng có vẻ anh khí bồng bồng căn bản không giống một tiểu cô nương nhu nhược mười hai tuổi. Nàng vẻ mặt âm lãnh, khí thế mạnh mẽ làm cho đám nha hoàn người hầu sợ tới mức thở mạnh cũng không dám.

Bội Hương ngậy người một chút, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt phát uy, trong lòng nhất thời vui vẻ, đi lên nói: “Tam cô nương đừng nóng giận tổn hại đến sức khỏe.” Nha hoàn ở xung quanh nhìn Bội Hương trở mặt nhanh như vậy cũng lắp bắp kinh hãi. Cầm di nương bình thường thủ đoạn rất lợi hại, hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt bất ngờ phát uy, Cầm di nương không phòng bị kịp, dù sao ai có thể ngờ tới một phế vật lại đột nhiên có dũng khí to gan như vậy!?. Chờ Cầm di nương có chuẩn bị thì Hoàng Bắc Nguyệt làm sao chịu nổi! Cho nên này bọn nha hoàn vẫn là vội vàng chạy ra ao hoa sen cứu người.

“Phu nhân cẩn thận!”. Cầm di nương oa oa kêu to, được bọn nha hoàn từ trong ao sen lạnh như băng kéo lên, trên người chật vật không chịu nổi.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở bên ao hoa sen, bộ kỵ mã trang màu đỏ che một đôi chân thon dài xinh đẹp đứng ở đó từ trên cao nhìn xuống, cả người nhất thời như cao lớn không ít.

“Phu nhân? Cầm di thật là có mặt mũi! Nhanh như vậy liền thành phu nhân của phủ trưởng công chúa. Thật đáng mừng rồi!”. Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt lạnh đến đáng sợ, khí thế cường đại làm mấy người nha hoàn kia cũng không dám nói lời nào đều im lặng cúi đầu.

Cầm di nương bị ướt lạnh đến hàm răng run lên cầm cập, nước bùn dính đầy trên mặt đã không thể nhìn ra vẻ mặt bà bây giờ như thế nào nữa. Tuy nhiên hẳn là rất đặc sắc.

“Người, người hôm nay phản rồi! Các người thất thần cái gì? Dem nha đầu này bắt lại! Hôm nay không dùng một chút thủ đoạn tốt, sau này còn nơi nào cho chúng ta sống yên ổn!”.

Cầm di nương gân cổ lên hô to, mấy gia đình vây ở trong hoa viên nghe được giống như hung thần ác sát đi tới. Ngày thường bọn họ vốn đã bị Cầm di nương thu mua nên giờ đối với lệnh của Cầm Di Nương ra đều tuân theo răm rắp. Hơn nữa, Hoàng Bắc Nguyệt này đến cha cũng không thương yêu thì làm cho nàng chịu chút đau khổ cũng không việc gì phải sợ.

Nhìn đám gia đình từng bước một đi vào, Bội Hương trong lòng lại cười lạnh. Một đám người không có mắt, Tam cô nương nếu vẫn giống như trước đây mềm yếu vô năng thì hôm nay sao còn dám xuống tay với Cầm di nương? Hôm nay, Tam cô nương rõ ràng là muốn ở trong phủ lập uy, làm cho những người đó hiểu rõ ràng, ai mới là chủ nhân chân chính của phủ Trưởng công chúa này!

Tuy nhiên, nàng không biết thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt đến cùng là thế nào, nhìn thấy mấy gia đình khỏe mạnh như vậy trong lòng cũng cảm thấy không yên.

“Tam cô nương, nhiều người như vậy...” Ở từ đường Tam cô nương vừa ra tay liền mạnh mẽ vịn gậy cái cổ của tên gia đình đó nên nàng chỉ biết là Tam cô nương này có chút bản lĩnh

251. Chương 252: Chinh Đốn Gia Phong (4)

Cầm di nương sửng sốt, còn đám nha hoàn kia thì run lẩy bẩy. Bọn họ hình như không nghe rõ lời Hoàng Bắc Nguyệt nói, trong khoảng thời gian ngắn vẫn cứ ngây ngốc đứng tại chỗ.

” Nhảy xuống !” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quát khẽ một tiếng, trong lời nói mang theo khí tức huyết tinh nồng đậm !

Cầm di nương và mấy ả nha hoàn lại càng hoảng sợ, không dám nhiều lời. Bọn họ vội vã nhảy vào trong hồ sen, ngâm mình trong nước hồ lạnh như băng.

Trong mấy năm qua, đây là lần đầu tiên nàng thấy mặt Cẩm di nương vốn ương ngạnh phách lối lại chật vật như vậy. Thật hả giận, thật thoải mái a !

” Tam...Tam tiểu thư, nơi này hay là để nô tỳ trông chừng cho, ngài...ngài mau về nghỉ ngơi đi.” Nhìn thấy một màn giết người tàn nhẫn kia, Bội Hương vẫn còn rất sợ hãi, nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt cũng lắp ba lắp bắp.

Trong lòng nàng cũng âm thầm vui mừng, may mà bản thân mình thông minh, nhìn xa trông rộng, đã sớm đầu nhập dưới trướng của Tam tiểu thư, bằng không, với tác phong hung hãn trước đó, nàng nhất định sẽ bị giết a !

Tam tiểu thư thủ đoạn tàn nhẫn, không hề lưu tình, chỉ cần thấy người nào đáng chết là ngay lập tức giết, vô cùng quyết đoán. Trong đám người Hoàng tộc, quý tộc ở Nam Dực quốc cũng không có mấy người được như Tam tiểu thư nhà.

Bội Hương dám khẳng định, tương lai Tam tiểu thư nhất định là người làm đại sự, một cái Trướng công chúa phủ nhỏ nhỏ này căn bản không thể giam cầm nổi nàng, không, phải nói là cả Nam Dực quốc này cũng không phải là địa phương nàng sẽ cất cánh bay cao.

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nhìn thoáng qua mấy ánh mắt tràn đầy sợ hãi trong ao sen, đang muốn gạt đầu, tính cách Bội Hương ngoan độc, nàng đương nhiên rất yên tâm.

Nhưng lúc này, thanh âm của một nha hoàn từ phía hoa viên bên kia truyền tới: ” Là ai đang nháo loạn ? Gây âm ỉ không cho Tuyết phụ nhân nghỉ ngơi !”

Vừa nói, mấy ả nha hoàn xinh xắn vừa hộ tống Tuyết di nương vốn đang ngủ trưa chậm rãi đi tới.

Tuyết di nương cũng không ngờ Hoàng Bắc Nguyệt lại về sớm như vậy, bởi vậy khi ả vừa thấy nàng, phản ứng đầu tiên là ngẩn ra, nhưng sau khi trông thấy Cẩm di nương đang ngâm mình ở trong ao sen lạnh như băng, lúc này ả mới lấy làm kinh hãi.

Cẩm di nương vốn lớn lối sao lại chật vật như vậy ?

Sau đó, ánh mắt nàng vừa vặn đảo tới hòn giả sơn (núi giả) sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt. Xác tên gia đình bị quất chết vẫn còn treo lủng lẳng tại đó, cảnh tượng máu me đầm đìa này khiến bước chân của Tuyết di nương khựng lại.

Mấy nha hoàn bên người Tuyết di nương kêu lên sợ hãi: ” Người chết ! Người chết a ! Mau lên, nhanh đi báo quan, trong nhà có người chết !”

Bội Hương liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, thấy nàng thần tình lạnh nhạt, dường như không có ý định nói chuyện, bởi vậy vội vã lớn tiếng nói: ” Nhao nhao cái gì ? Đám nô tài này là trong phủ nuôi, chết một hai người thì sao chứ ? Báo cho quan ? Quan nào dám quản chuyện này ?!”

Thời đại này, trong nhà quý tộc nào cũng đều có nuôi nô tài. Loại người này đời đời kiếp kiếp đều làm nô, tính mạng, tự do, tất cả đều thuộc về chủ nhân. Từ khi sinh ra bọn họ đã là nô tài, đời đời kiếp kiếp, trừ phi chủ nhân tâm tính thiện lương, giải trừ khế ước nô dịch cho bọn họ, bằng không, trong ghi chép của quan phủ, bọn họ vẫn mãi mãi là nô.

Sinh tử của đám gia nô này quan phủ không quản được. Nói đơn giản thì bọn họ cũng giống như súc vật, sinh tử đều do chủ nhà quyết định, không liên quan gì đến người ngoài.

Chế độ nuôi nô tài trong nhà đã kéo dài đời đời kiếp kiếp, Hoàng Bắc Nguyệt từ lúc tới đã vô cùng phản cảm với quy định này, hiện tại cũng vậy.

Khi Trướng công chúa còn tại thế, nàng đã giải hết khế ước nô dịch cho đám gia nô trong Trướng công chúa phủ, trả lại tự do cho bọn họ, còn cho thêm tiền để bọn họ tự mưu sinh kiếm sống.

Nhưng từ khi Trướng công chúa qua đời, Tiêu Viễn Trình cùng mấy mặt di nương đều cảm thấy một quý tộc mà không nuôi vài cái gia nô thì quá mất mặt, bởi vậy liền lấy giá ua một nhóm về, nuôi dưỡng trong hậu viện của Trướng công chúa phủ.

252. Chương 253: Chinh Đôn Gia Phong (5)

Chính vì biết rõ như vậy nên khi ra tay đánh ác nô, nàng không hề hạ thủ lưu tình. Mạng của tên nô tài kia là của nàng, nàng muốn giết thì giết !

Thanh âm Bội Hương vừa vang lên, nha hoàn kia cũng không dám hô to gọi nhỏ nữa, chỉ khiếp đảm lui về phía sau một bước, nhỏ giọng nói: ” Phu nhân, người xem, trong tay Tam tiểu thư đang cầm một cây roi, liệu có phải là hung khí hay không ?”

Tuyệt di nương đã sớm chú ý tới cây roi trong tay Hoàng Bắc Nguyệt. Cây roi kia vẫn còn dính máu, kéo trên mặt đất tạo thành một vệt máu dài, muốn khiến người ta không chú ý cũng khó a !

Nói như vậy, gia đình kia là do Hoàng Bắc Nguyệt giết ?

Sắc mặt Tuyệt di nương trong nháy mắt trở nên tái nhợt, cả người bỗng nhiên cảm thấy lạnh, cái lạnh thấu xương.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, vừa lạnh lùng nở nụ cười vừa từng bước đi tới trước mặt Tuyệt di nương.

Tuyệt di nương bị khí tức huyết tinh trên người nàng dọa cho hoảng sợ, từng bước từng bước lùi về phía sau, nhưng động tác của nàng vẫn quá chậm, chỉ trong mấy bước Hoàng Bắc Nguyệt đã đến trước mặt nàng.

” Tam...Tam tiểu thư, người muốn gì a ?” Tuyệt di nương lắp bắp hỏi, trái tim trong ngực đập nhanh đến mức muốn vọt cả ra ngoài.(khúc này cứ như tiểu bạch hổ sắp bị đại hoi lang ăn thịt vậy)

Bất quá Tuyệt di nương tâm cơ thâm trầm, đương nhiên sẽ không để lộ vẻ sợ hãi ra mặt như Cầm di nương. Biểu tình bây giờ của nàng mặc dù có chút khó coi, nhưng ít nhất vẫn nặn ra được một nụ cười.

” Hôm nay tỷ thí quá mệt mỏi, ta muốn thỉnh Tuyệt phu nhân giúp đỡ một chuyện.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở miệng, bỗng nhiên nâng cây roi trong tay lên.

” Người muốn làm gì !” Tuyệt di nương hô to một tiếng, trên mặt rốt cục cũng lộ ra thần sắc kinh hoàng !

Nàng không thể không sợ a ! Một cỗ thi thể máu tươi đầm đìa vẫn còn treo lủng lẳng trên giả sơn, rồi còn đám người thần sắc tràn ngập kính sợ kia nữa, mấy thứ này quả thật đã dọa nàng không ít.

Nàng làm sao lại không sợ đây ?

Sắc mặt Tuyệt di nương trắng bệch nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, ngực phập phồng liên tục, nếu không phải có nha hoàn đỡ một bên, chắc chắn nàng đã ngã xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu, có chút đùa giỡn cười cười: ” Tuyệt phu nhân sợ cái gì nha ?”

Ba chữ “Tuyệt phu nhân” được Hoàng Bắc Nguyệt cố ý nhấn mạnh, rơi vào tai Tuyệt di nương lại tràn ngập cảm giác châm chọc trào phúng.

” Tam tiểu thư nói đùa, ta làm sao có thể được gọi là “phu nhân” cơ chứ, đều là do đám nha hoàn không hiểu chuyện này gọi bừa, nói ra sẽ bị cười chê a. Đây rõ ràng là “danh bất chính, ngôn bất thuận”, Tam tiểu thư vẫn gọi ta là di nương đi.” Tuyệt di nương không phải là loại người không có đầu óc như Cầm di nương, nàng rất biết thức thời.

Thanh âm Tuyệt di nương run rẩy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết ả ta sợ quá rồi. Nàng tùy ý lắc lắc cây roi trong tay, sau đó đem roi nhét vào trong lòng Tuyệt di nương, đặt trên bộ y phục được làm từ tơ lụa quý giá của ả.

Máu tươi còn dính trên roi ngay lập tức nhuộm đầm y phục của Tuyệt di nương, màu đỏ tươi diễm lệ càng làm nổi bật lên sắc mặt trắng bệch của Tuyệt di nương.

Tuyệt di nương nuốt nước miếng một cái, miễn cưỡng lên tiếng: ” Tam tiểu thư, đây là...?”

” Lúc này ta đã nói muốn nhờ di nương giúp một chuyện.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói: ” Cầm.”

Tuyết di nương hít sâu một hơi, hung hăng cắn môi, run rẩy vươn tay, nhưng tay nàng vừa đụng phải cây roi đánh máu đã lập tức rút về.

” Tam tiểu thư, ta...ta sợ máu.”

” Cầm !” Hoàng Bắc Nguyệt quát lạnh một tiếng, vẻ mặt lạnh băng.

Tuyết di nương không thể làm gì khác hơn ngoài việc chậm rãi giơ tay nhận lấy. Khi hai tay chạm vào cây roi kia, vẻ mặt nàng gần như muốn khóc.

Nàng không phải là thiên kim tiểu thư từ nhỏ sống trong nhung lụa, mà là con của một gia đình bình thường. Chỉ là từ khi đi theo Huệ Văn Trưởng công chúa, Trưởng công chúa lại cố ý giáo dục nàng theo lễ nghi của đại gia khuê tú.

253. Chương 254: Chinh Đồn Gia Phong (6)

Nàng không phải là thiên kim tiểu thư từ nhỏ sống trong nhung lụa, mà là con của một gia đình bình thường. Chỉ là từ khi đi theo Huệ Văn Trưởng công chúa, Trưởng công chúa lại cố ý giáo dục nàng theo lễ nghi của đại gia khuê tú, sau này lại gả cho Tiêu Viên Trình làm di nương, cũng chưa từng trải qua vất vả gì, đãi ngộ thường ngày cũng không khác biệt mấy so với chính thất phu nhân.

Nàng từ đó tới giờ cũng chưa từng thấy qua đồ vật đánh máu chứ nói chi đến việc cầm trên tay !

Nhưng hôm nay bị Hoàng Bắc Nguyệt uy hiếp, nàng không thể không cầm a.

Hoàng Bắc Nguyệt lui lại một bước, nhàn nhạt nhìn thoáng qua đám người Cầm di nương còn đang ngâm mình trong ao sen, chậm rãi nói: ” Thỉnh Tuyết di trông chừng giúp ta, Cầm di không biết lễ nghi, khẩu xuất ác ngôn (miệng nói lời độc ác), bản quận chúa phạt nàng ngâm mình trong ao sen cho tỉnh táo lại, không có mệnh lệnh của bản quận chúa, ai cũng không được cho nàng đứng dậy.”

Tuyết di nương gật đầu: ” Quận chúa phân phó, ta tự nhiên làm theo, thế nhưng cây roi này...”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: ” Ta sợ có mấy người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không cảnh cáo một chút thì sẽ hành xử vô pháp vô thiên, bởi vậy ta mới thỉnh cầu Tuyết di cầm cây roi vừa dùng để giết người này đứng bên hồ sen, để cho bọn họ nhìn thật kỹ, để tránh ngày sau lại quên mất giáo huấn hôm nay !”

Muốn nàng cầm roi đứng bên hồ sen ? Vậy không phải sẽ đứng rất lâu hay sao ? Tuyết di nương nghe được, trong lòng vừa sợ vừa giận.

Nhưng hiện tại trong phủ không có người, Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Kỳ cũng không ở đây, nếu nàng tỏ thái độ cường ngạnh chẳng phải sẽ có kết quả giống Cầm di nương sao ? Như vậy còn thảm hại hơn nữa a.

” Yên tâm, ta nhất định sẽ làm theo.” Tuyết di nương miễn cưỡng cười nói.

Hoàng Bắc Nguyệt thoả mãn gật đầu, cũng không quản Tuyết di nương cùng Cầm di nương nữa mà xoay người chậm rãi hướng hoa viên đi tới.

Nàng mới đi được mấy bước, một thanh âm vừa nhát gan vừa run rẩy từ phía sau truyền tới: ” Tam...Tam muội...”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại thì trông thấy Tiêu Linh vẻ mặt sợ hãi nhưng vẫn ráng nở nụ cười nhìn nàng.

” Đại tỷ có việc gì sao ?”

Tiêu Linh lúng túng nuốt từng ngụm nước bọt, tay cũng không biết nên đặt ở nơi nào. Lúc này tận mắt thấy cảnh Hoàng Bắc Nguyệt giết người, nàng liên sợ đến không dám nói câu nào, sau đó lại nhớ tới bản thân mình cũng từng bắt nạt Hoàng Bắc Nguyệt, nàng lại càng sợ hãi hơn.

Tiêu Linh là dạng người thích bắt nạt người tốt nhưng lại sợ hãi người xấu. Thời điểm Cầm di nương uy phong lợi hại, nàng sợ Cầm di nương, ở đâu cũng đều nghe Cầm di nương sai khiến, nhưng bây giờ khi thấy Cầm di nương ăn thiệt thòi dưới tay Hoàng Bắc Nguyệt, nàng lại bắt đầu cảm thấy sợ Hoàng Bắc Nguyệt.

” Tam muội, trước đây là do Đại tỷ không hiểu chuyện nên làm sai, Tam muội là người bao dung, tuyệt đối đừng nên tính toán với Đại tỷ a.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ, nghiêm túc hỏi lại: ” Đại tỷ làm sai chuyện gì ?”

Ngọn lửa hi vọng trong lòng Tiêu Linh bùng lên, trong lòng thầm nghĩ Hoàng Bắc Nguyệt quả nhiên được di truyền bản tính rộng lượng thiện lương của Huệ Văn Trưởng công chúa, chắc chắn sẽ không so đo với nàng.(thật không @@)

” Kỳ thực cũng không có gì, mọi người là người một nhà mà, gặp ghênh trắc trở là khó tránh khỏi, sau này Đại tỷ nhất định sẽ không làm sai nữa đâu.” Tiêu Linh vội vàng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt khước môi hơi cong lên, nói: ” Đại tỷ họ Tiêu, sao lại bảo là người một nhà với ta ? Chúng ta chỉ là ở cùng một căn phủ mà thôi, hơn nữa, con người của ta chính là thù dai, đại tỷ sau này cũng nên cẩn thận một chút !”

Tiêu Linh sắc mặt tái nhợt, đột nhiên cảm thấy cả người rét run. Thân thể tên gia đình bị giết chết máu chảy đầm đìa kia như đang đu đưa trước mắt nàng khiến hai chân nàng như nhũn ra, suýt nữa đã đứng không vững ngã xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi, tự tiểu phi tiểu (như cười như không) nhìn Tiêu Linh.

” Đại tỷ làm sao vậy ? Người ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể a, nếu như người không được việc như vậy, ta sẽ rất thất vọng nha !”

254. Chương 255: Chinh Đốn Gia Phong (7)

Sắc mặt Tiêu Linh trắng bệch nhìn nàng, môi mấy lần mấp máy nhưng không thể nói ra lời. Không dọa chết người sao? Những người này nếu không dùng một chút thủ đoạn tàn nhẫn thì bọn chúng vĩnh viễn không biết được sự lợi hại.

“Tiểu thư!” Đông Lăng nghe được tin tức chạy tới. Thấy Tiêu Linh đứng cùng Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì nên vội vã chạy tới. Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tiêu Linh nàng mới cảm thấy yên tâm một chút.

“Bên ngoài gió lớn, tiểu thư chúng ta trở về đi thôi.” Đông Lăng vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Linh, cười nói: “Đại cô nương sắc mặt khó coi như vậy, cũng nên nhanh về nghỉ ngơi đi.”

Nói xong liền tiến lên đỡ tay Hoàng Bắc Nguyệt, chậm rãi dìu nàng trở về. Bội Hương ở phía sau nhìn ra ngoài một hồi cũng đuổi theo kịp.

“Tam cô nương hôm nay thật đúng là uy phong, ta thấy Cầm di nương cùng Tuyết di nương cũng sợ hãi, sau này tuyệt đối không dám giống như trước đây xem thường Tam cô nương”. Đông Lăng liếc nàng liếc mắt một cái, nói : “Chờ lão gia cùng Đại thiếu gia bọn họ trở về, nói không chừng còn muốn làm ồn ào đây, vui mừng cái gì?”

Đổi loại nha hoàn phản bội chủ nhân, gió chiều nào theo chiều đó này , Đông Lăng luôn luôn không thích, bởi vậy nói chuyện cũng không khách khí. Bội Hương biết Đông Lăng cùng Hoàng Bắc Nguyệt rất thân thiết, cũng không dám làm càn với nàng.

“Bội Hương.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở miệng hỏi: “Chuyện ta dặn dò ngươi làm đến đâu rồi?”.

“Tam cô nương yên tâm. Chuyện này nô tỳ cũng biết một ít, sau khi tìm hiểu đã biết được không ít tin tức”.

Bội Hương thấy mình có thể lập công liền nhanh miệng trả lời. “Trong phủ sổ kế toán tiền tài, khổ phòng đều là do Chu quản gia xử lý. Chu quản gia lúc trước là người của Trưởng công chúa Huệ Văn nhưng sau đó lại bị Cầm di nương mua chuộc để giúp bà quản lý sổ sách của quận Thanh Hà. Mấy năm qua Cầm di nương cũng không ngu, thuế của quận Thanh Hà hằng năm đều bị bà ăn bớt một chút. Bà để cho Chu quản gia len lén động tay động chân ở chỗ sổ sách sau này muốn tra cũng tra không được. Ta cho rằng Cầm di nương hẳn là nghĩ như vậy”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, loại chuyện làm giả sổ sách này, nàng thấy được rất nhiều nên cũng không có gì ngạc nhiên. Chỉ là Chu quản gia kia, trước kia rất được trưởng công chúa coi trọng vậy mà lại bị Cầm di nương mua chuộc khiến nàng không khỏi thất vọng

Tuy nhiên cũng không có nhiều ngạc nhiên, những người trước kia trung thành với trưởng công chúa đều bị đuổi đi hết còn lại phần lớn cũng là bị mua chuộc, nếu không lấy uy vọng của trưởng công chúa khi còn sống, Hoàng Bắc Nguyệt như thế nào lại bị người ức hiếp thành như vậy?

“Sổ sách đều là Chu quản gia quản sao?” Đông Lăng hỏi. “Chu quản gia quản, Tuyết di nương bởi vì phí tâm tư tỉ mỉ nên lão gia cũng để cho nàng quản vừa lúc tiện lợi nàng động tay động chân!”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “Sổ sách nếu bị động tay động chân, vậy xem cũng không được gì, chỉ là nếu Cầm di nương cùng Tuyết di nương tham ô không ít, vậy tư tàng phủ khổ chỉ sợ là có một chút đi.”

Đông Lăng nghe xong, cau mày nói: “Nếu là tiền tài có thể để ở trong Lan Mỗ Tập dù sao cũng không tra được. Còn về vàng bạc ngọc khí, các loại đồ cổ thì có thể để vào trong không gian riêng như vậy lại càng không tra được!”.

“Lan Mỗ Tập...” Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên cười rộ lên, “Ngân hàng tư nhân lớn nhất Nam Dục quốc chắc là của gia tộc Bồ Cát Nhĩ?”

Đông Lăng cười nói: “Đâu chỉ ở Nam Dục quốc, ngân hàng lớn nhất trên cả đại lục Tập Nhĩ Thập cũng là của gia tộc Bồ Cát Nhĩ!”. Hoàng Bắc Nguyệt trong mắt phát ra một chút tinh quang, nếu đúng là gia tộc Bồ Cát Nhĩ mà nói nàng có thể nghĩ ra biện pháp. Đông Lăng nhìn thấy nàng có tự tin như vậy, không khỏi tò mò hỏi: “Tiểu thư người nghĩ đến biện pháp gì tốt?”

255. Chương 256: Chinh Đốn Gia Phong (8)

“Biện pháp từ từ nghĩ sẽ có.” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nói với Bội Hương: “Bội Hương, ngươi theo dõi Cầm di nương cho tốt”

“Yên tâm đi Tam cô nương, nô tỳ nhất định làm việc cho ngươi thật tốt!” Bội Hương mừng rỡ nói, có thể được Tam cô nương xem trọng như vậy đó là vinh hạnh của nàng.

Đuổi Bội Hương đi, Đông Lăng có chút lo lắng nói: “Tiểu thư việc hôm nay có phải là hơi lớn không?”

“Ngươi sợ sao?”

“Đông Lăng sợ, nhưng mà chuyện tiểu thư quyết định, Đông Lăng nhất định ủng hộ đến cùng! Chỉ là... thế lực Tiêu gia dù sao cũng lớn như vậy...” Đông Lăng không thể không lo lắng, tiểu thư dù thực lực có mạnh mẽ như thế nào đi nữa cũng không có khả năng cùng một đại gia tộc đối nghịch!

“Tiêu gia? Kỳ thật ta vẫn muốn biết thực lực Tiêu gia đến cùng thế nào. Chỉ là vẫn không có cơ hội, lần này là một cơ hội tốt có thể xem một chút”. Rất nhiều đại gia tộc cũng thích che giấu thực lực, có nhiều cao thủ đều là ẩn dật không muốn lộ diện. Cho nên nếu không cẩn thận tưởng rằng chỉ có mấy người cao thủ chọc lăm vào sợ rằng sẽ có hại.

Nếu như Tiêu gia cũng che dấu thực lực như thế thì nàng cần tốn chút công phu mới đối phó được. Lần này Tiêu Khải Nguyên trốn trở về, nàng muốn xem hắn ứng phó chuyện này như thế nào để nàng có thể xem rõ thực lực của hắn!

“Nhưng mà làm như thế này, có mạo hiểm quá không?” Đông Lăng không khỏi lo lắng. Đối với Tiêu gia bọn họ hiểu rõ cũng không nhiều, nếu như phía sau Tiêu Khải Nguyên còn có cao thủ khác vậy thì phiền toái rồi.

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?” Hoàng Bắc Nguyệt ưu nhã cong khóe môi nói. Làm việc mà lo lắng trước sau như vậy thì sao có thể thành việc lớn!

Nàng làm việc trực tiếp nhanh gọn, thích mạo hiểm. Hơn nữa nàng cảm thấy Tiêu Khải Nguyên cũng không có uy hiếp gì!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều*****

Thi thể máu chảy đầm đìa còn nằm trên núi giả, tình trạng như vậy giống như đang nhìn chằm chằm vào mọi người. Nhìn cảnh một người chết như vậy cho dù Cẩm di nương có kiêu ngạo như thế nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huống chi bà cùng Tuyết Di nương luôn luôn đối nghịch nhau, nếu bà đi lên khỏi ao sen thì nhất định Tuyết Di nương sẽ dậm mẫn thêm muối mà buộc tội bà với Hoàng Bắc Nguyệt.

Bà không muốn chết, không muốn biến thành bộ dạng giống như tên gia đình kia. Bà có thể khẳng định nếu chọc giận Hoàng Bắc Nguyệt thì bà chắc chắn sẽ bị giết chết!

Vào mùa này, trong nước rất lạnh Cẩm di nương ngâm mình trong nước lạnh run lên răng đánh vào nhau cầm cập. Mấy nha hoàn đứng cạnh đem bà vây lại nhưng mà tất cả mọi người đều lạnh om nhau cũng không khá lên bao nhiêu.

Tuyết di nương đứng ở bên bờ mặc dù so với Cẩm di nương tốt hơn một chút, nhưng mà trong tay bà đang cầm cây roi ngựa dùng để giết người, trong lòng đầy sợ hãi, so với Cẩm di nương cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu.

“Phu nhân, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đi rồi nhìn không thấy được ở đây, không bằng đem vật này ném đi.” Hạ Xuân nha hoàn bên người Tuyết di nương cẩn thận nói. Các nàng không có tận mắt thấy Hoàng Bắc Nguyệt giết người, cảm giác sợ hãi tự nhiên so với người Cẩm di nương bên kia ít hơn một chút.

“Câm miệng!” Tuyết di nương lạnh lùng quát khế, “Mỗi ngày ta dạy các ngươi như thế nào lại không có mắt như vậy? Một tiếng là ‘phu nhân, phu nhân’ là cố ý muốn cho ta bị nha đầu kia bắt được nhược điểm sao?”

“Nô tỳ biết sai rồi...” Hạ xuân ủy khuất nói, “Nhưng là phu... Di nương, Tam cô nương gần đây càng ngày càng kiêu ngạo, chúng ta có nên để Nhị cô nương dạy dỗ nàng một chút?”

Tuyết di nương hơi liếc mắt nhìn thi thể còn nằm trên núi giả nói: “Nha đầu kia có thể ra tay giết người sợ là phương pháp quái đi nào đó!”

Về quảng cáo

256. Chương 257: Chinh Đồn Gia Phong (9)

“Cho dù nàng có nhiều phương pháp quái dị hơn nữa thì sao, chỉ cần Nhị cô nương mời lão gia tử đến nàng còn có thể uy phong như vậy nữa sao?”

Hạ Xuân nói tràn đầy tin tưởng. Trong ánh mắt của những nha hoàn bọn họ, Tiêu gia lão gia tử là một triệu hoán sự bất tinh, Hoàng Bắc Nguyệt sao chống đỡ nổi? Mà lão gia tử yêu thích Nhị cô nương như vậy, chỉ cần biết rằng mẫu thân Nhị cô nương ở chỗ này chịu uất ức, còn có thể không chịu ra mặt thay Nhị cô nương sao? Tuyết di nương nghe xong lời này, trong lòng cũng thoáng có chút an ủi: “Đúng vậy, bọn họ còn có lão gia tử làm chỗ dựa vào, trong trực hệ huyết mạch của Tiêu gia, chỉ có một mình Tiêu Vận có thiên

phú triệu hoán sứ, cho dù hiện tại Vận nhi thanh danh không tốt nhưng lão gia tử trừ Vận nhi ra còn có thể yêu thích ai nữa?”

Nói thật, hiện tại Tuyết di nương ước gì Hoàng Bắc Nguyệt chết đi. Trước đây giữ cho nàng một mạng là muốn Hoàng Bắc Nguyệt ở chỗ Thái hậu nói giúp để bà trở thành chính thất phu nhân. Nhưng sau chuyện ở phủ Thừa tướng bà đã biết rằng Hoàng Bắc Nguyệt không thể nắm ở trong tay được nữa rồi. Nha đầu này bề ngoài thanh khiết lương thiện nhưng tâm cơ lại ác độc vô cùng. Giữ nàng lại chính là một tai họa!

Nếu hiện tại đã không trông cậy được vào Hoàng Bắc Nguyệt, vậy còn giữ nàng để làm gì? Bên phía Phủ Thừa tướng kia, chỉ cần của nàng và Tiêu Vận không chịu thua kém cũng không phải ứng phó không được, cần gì nhìn sắc mặt nha đầu kia!

Tuyết di nương nghĩ tới đó trong lòng đã dần dần nổi lên sát khí.

“Tuyết tỷ tỷ, nghĩ không ra người bình thường lợi hại như vậy cũng bị nha đầu kia làm cho sợ cứng người!” Cẩm di nương ngâm ở trong nước, nghe thấy nàng cùng nha hoàn nói chuyện liền cười lạnh nói.

“Cầm muội muội, người cũng không phải giống vậy sao? Người nhìn bộ dáng này của người, trong chốc lát lão gia trở về nhìn thấy thì thật là rất đặc sắc nha!” Tuyết di nương cười lạnh đáp trả. Cẩm di nương oán hận nói: “Nha đầu kia, ta cũng sẽ không để cho nàng sống tốt!”. Bà tốt xấu gì cũng có một đứa con trai lợi hại, muốn giáo huấn Hoàng Bắc Nguyệt một chút đương nhiên là được.

Đang nghĩ tới đây, bên ngoài truyền đến tiếng âm thanh nháo động, gã sai vặt la hét ầm ĩ. Chắc là tử thí ở Linh Ương học viện xong hết rồi nên bọn người Tiêu Viễn Trình đã trở về.

Chuyện đã xảy ra trong phủ, mấy gã sai vặt đã sớm chạy ra thêm mắm thêm muối bẩm báo, nhất thời ồn ào cả lên. Thanh âm phẫn nộ của Tiêu Viễn Trình xa xa truyền đến: “Phản sao? Nàng trong mắt còn có người cha này hay không đây! ?”

Cầm di nương vừa nghe thanh âm này lập tức phải dựa vào nha hoàn khóc lớn lên, lau nước mắt coi như thương tâm gần chết. Nếu như trang điểm tinh xảo, xiêm y hoa lệ còn có được vài phần phong tình. Nhưng giờ đây bà đầy người toàn bùn, tóc tai tán loạn trông thật dọa người.

“Nương!” Tiêu Trọng Kỳ là người thứ nhất xông tới. Nhìn thấy một màn trong ao hoa sen, nhất thời mí mắt muốn nứt ra, nổi trận lôi đình nhảy vào trong ao hoa sen đem Cẩm di nương cứu lên.

“Lão gia, lão gia người phải làm chủ cho ta!” Cẩm di nương lên bờ, khóc lóc hướng Tiêu Viễn Trình cầu cứu.

Bà ta vốn tưởng rằng vừa khóc như vậy, Tiêu Viễn Trình nhất định sẽ tức sùi bọt mép, cho người ta đem bắt Hoàng Bắc Nguyệt đến hung hăng giáo huấn một trận. Nhưng mà... Bà khóc hồi lâu, lại chỉ phát hiện về mặt Tiêu Viễn Trình mặc dù giận dữ, nhưng lại chỉ là trầm không lên tiếng.

Sao lại thế này?

“Nương, người trước đừng khóc nữa.” Tiêu Trọng Kỳ cắn răng nói, giọng nói kìm nén sự bức tức. “Kỳ nhi, đã phát sinh chuyện gì?” Cẩm di nương khó hiểu, như thế nào ngay cả con trai kiêu ngạo nhất của mình cũng quá dị như vậy?

Tiêu Trọng Kỳ ngẩng đầu nhìn thì thể gia đình nằm trên núi giả, về mặt muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu. Giống như đồ trước đây của mình bị người ta cướp đi hết vậy !

257. Chương 258: Chinh Đồn Gia Phong (10)

“Hôm nay ở Linh Ương Học Viện Hoàng Bắc Nguyệt đã giành được phần thắng trong cuộc thi tỷ thí tài nghệ!” Tiêu Trọng Kỳ không cam lòng nói ra.

Cầm di nương trợn trừng hai mắt, thắng sao? Cái phế vật kia lại có thể thắng trong tỷ thí ở Linh Ương Học Viện? Bà nghe nói lần này đối chiến với Quốc Tử Giám chính là Võ đạo viện, đệ tử của Võ đạo viện, có thể yếu như vậy sao?

“Nàng ta thắng người nào?”

Tiêu Trọng Kỳ hừ một tiếng, nói: “Thượng thư phủ Lâm Uyển Nghi”

“Kính vương phi tương lai sao?” Cầm di nương che miệng nói, nghe nói Lâm Uyển Nghi cũng là một nhân vật lợi hại, thực lực của nàng với đứa con trai tự hào của bà đúng là có phần chênh lệch.

“Không còn là Kính vương phi nữa!” Tiêu Viễn Trình đột nhiên lạnh lùng quát: “Hôm nay Kính vương gian dũ, nói một nữ tử âm hiểm ác độc như vậy, hẳn nhất quyết sẽ không lấy!”

Cầm di nương lắp bắp kinh hãi, trong lòng có chút phát lạnh, tuy nhiên cũng lập tức nghĩ đến, Lâm Uyển Nghi nếu không làm được Kính vương phi, đối với bà thì đây là một tin tức tốt, dù sao bà cũng là người được sinh ra trong phủ Thừa tướng, biết cha của mình luôn luôn bất hòa với Lâm Thượng Thư, nữ nhi của Lâm Thượng Thư không được làm Kính vương phi, không phải điều này rất hợp ý của nàng sao?

“Xem ra Thượng Thư phủ có biến cố!” Cầm di nương khoe miệng nhếch lên một nụ cười, cùng với vẻ mặt và bộ dáng lăm lem nước bùn, nhìn qua thật sự chướng mắt!

Tiêu Viễn Trình lạnh lùng hừ, “Bộ dáng của ngươi như vậy là sao? Có phải rất vui mừng không?”

“Lão gia, Hoàng Bắc Nguyệt thắng được Lâm Uyển Nghi, bất quá cũng là dựa vào vận khí thôi, Lâm Uyển Nghi là người của Thượng Thư phủ, giờ đã không còn cùng một vị trí với nhà chúng ta, khiến cho nàng ta không làm được Kính vương phi, chúng ta không phải cũng nên vui mừng sao?” Cầm di nương không phục nói.

“Nữ nhân không biết điều!” Tiêu Viễn Trình hét lớn, “Ngươi thì biết cái gì? Vận khí? Một lần hai lần đều là vận khí, đến lần thứ ba thì sao hả? Làm gì có cái vận khí tốt như vậy?”

“Cái gì lần thứ ba?” Cầm di nương là điển hình cho loại nữ nhân ngu xuẩn, chớp chớp mắt, nhìn về phía nhi tử của mình: “Kỳ nhi, hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Trọng Kỳ quay đầu đi, cau mày, thanh âm khô rát nói: “Hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt thắng cả Lâm Tử Thành. Khiến cho người kia bị trọng thương.”

Oanh.....

Những nha hoàn cùng người hầu đứng xung quanh chết lặng, cũng không tự chủ được hít vào một hơi.

Cây roi nhiễm huyết trong tay Tuyết di nương vừa được Tiêu Vận cầm đi, tay vẫn còn đang run rẩy, nghe nói như thế đột nhiên sững sốt, ngay sau đó mặc kệ người đang nói chuyện chính là Tiêu Trọng Kỳ, quay đầu lại hỏi,

“Nghe nói người kia đã sắp đạt đến cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ, có phải là do hắn khinh địch hay không?”

Khi nói những lời này, Tuyết di nương cũng nghe được thanh âm trái tim mình điên cuồng nhảy lên, đập thành thịch.

Tiêu Vận thấp giọng nói: “Không phải khinh địch đâu, Lâm Tử Thành đã xuất toàn lực, thậm chí còn dùng cả Kiếm quyết, nhưng vẫn bị nha đầu kia vũ nhục, khiến hắn bị thương nặng!”

“A” Tuyết di nương ôm lấy phần bên trái tim của mình, phát ra một tiếng than nhỏ: “Làm sao có thể, rõ ràng nàng ta là một....”

“Không phải, nàng ta không phải phế vật!” Cầm di nương trợn mắt, ánh mắt vừa nhìn đến thi thể vẫn còn đang nằm trên núi giả, lại nhớ tới một màn Hoàng Bắc Nguyệt giết người vừa rồi, máu tươi đầm đìa, hung ác tàn nhẫn, đột nhiên cảm thấy vô lực trước mắt tối sầm, gục vào trong lòng Tiêu Trọng Kỳ.

“Nương!” Tiêu Trọng Kỳ hô to một tiếng, vội vàng ôm lấy Cầm Di nương, hướng Tiêu Viễn Trình nói: “Phụ thân, trước tiên con hộ tống nương đi nghỉ ngơi đã.”

“Đi đi!” Lúc này Tiêu Viễn Trình cũng vô cùng kích động, một chút cũng không muốn nhìn đến sự huyền ảo vừa rồi của Cẩm di nương, loại phụ nữ này chỉ ở trong phòng mới có chút niềm vui thú, nhưng lúc đối mặt với đại sự thì giống như một kẻ ngu ngốc!

258. Chương 259: Ai Dám Động Đến Ta (1)

Chờ Cẩm di nương cùng với Tiêu Trọng Kỳ đều rời đi, Tiêu Viễn Trình mới có chút bất đắc dĩ nói: “Nha đầu kia như thế nào lại lợi hại như vậy?”

Tiêu Vận nhớ tới hôm nay ở trong rừng cây tại Thất Tháp, gia gia tự mình ra tay dạy dỗ Hoàng Bắc Nguyệt, không biết kết quả như thế nào?

“Nương, Hoàng Bắc Nguyệt có bị thương không?”

“Bị thương?” Tuyết di nương có chút khó hiểu, suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Ta thấy nàng vẫn rất tốt, Vận nhi con làm sao thế?”

“Không bị thương, làm sao có thể?” Tiêu Vận không thể tin được, chẳng lẽ lúc đó gia gia kiêng kị thái tử đang ở trong Linh Ương Học Viện, cho nên không ra tay với Hoàng Bắc Nguyệt sao?

Nhất định là như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt tốt xấu gì thì vẫn còn Hoàng thượng cùng với Thái Hậu ở phía sau làm chỗ dựa. Nếu nàng ta xảy ra chuyện gì, lúc đó Hoàng thượng nhất định sẽ rất giận dữ. Mà lúc đó, Thái tử và công chúa Anh Dạ cũng biết là nàng phụng mệnh gia gia đi tìm Hoàng Bắc Nguyệt, nếu Hoàng Bắc Nguyệt xảy ra chuyện thì khẳng định Tiêu gia cũng không thoát khỏi liên quan.

Hừ, thật tiện nghi cho nàng ta!

Tiêu Vận cắn môi nói: “Hôm nay nàng ta kiêu ngạo như vậy, nếu như không giáo huấn một chút, chỉ sợ sau này ngạo khí tận trời!”

“Có thể thành như vậy sao?” Tuyết di nương cố tình nhìn lướt qua Tiêu Viễn Trình, nói: “Hôm nay nàng ta nói, người làm chủ của phủ Trưởng công chúa này chính là nàng ta, người của Tiêu gia không có tư cách chưởng quản phủ viện này, ngay cả lão gia cũng không để vào mắt!”

Tiêu Viễn Trình vốn đang lửa giận công tâm, vừa nghe được lời này, cơn tức lại càng bộc phát theo hướng trầm trọng: “Hừ! Ta chỉ biết nàng ta là một nha đầu lòng lang dạ sói! Tự nhiên không công lại đem nàng ta nuôi dưỡng lớn đến như vậy!”

“Nương nhiều năm như vậy, đối xử nàng ta không tệ, nhưng tại sao hôm nay lại đối xử với nương như vậy? Thân thể nương vốn yếu, sao có thể chống lại loại kinh sợ này chứ!” Tiêu Vận càng nói càng khí thế: “Xem ra đối với chuyện này, ta còn muốn mời gia gia ra mặt!”

“Lão gia tử mấy năm nay đều tĩnh tâm tu luyện, chuyện trong nhà, sợ rằng không nên đi quấy rầy lão nhân gia!” Tuyết di nương uyển chuyển hàm xúc lên tiếng.

“Hừ! Tiêu gia thế nào lại dễ dàng bị người khác ức hiếp như thế! Thế này thì làm sao còn có thể tiếp tục nén giận? Vận nhi, người đi tìm gia gia người, mời lão nhân gia đến đây chủ trì gia sự!”

259. Chương 260: Ai Dám Động Đến Ta (2)

Tiêu Vận vừa nghe được, trong lòng âm thầm vui vẻ, ngay cả phụ thân cũng quyết định như vậy, xem ra những ngày an lành của Hoàng Bắc Nguyệt sắp kết thúc rồi!

Vội vàng gọi đến nha hoàn của mình là Hạ Ny, sai bảo nàng ta đi Tiêu gia mời Lão gia tử đến.

Hừ! Có trưởng bối quản lý gia sự rồi, Hoàng thượng cùng Thái hậu như thế nào cũng không thể can thiệp được.

“Phụ thân, nương, hai người đi về nghỉ ngơi trước, rất nhanh gia gia sẽ tới!” Tiêu Vận nói.

Tiêu Viễn Trình gật đầu, hẳn cũng thừa biết tâm tư của phụ thân mình.

Phủ Trưởng công chúa đúng là một khối thịt béo bở, nhiều năm trôi qua Tiêu Khải Nguyên vẫn luôn có tâm tư muốn tới tranh giành một chén canh, chỉ là lo sợ ảnh hưởng đến thể diện, nhưng lần này thì khác, đây không phải là một cơ hội tốt sao?

Hắn đã ở phủ Trưởng công chúa nhiều năm như vậy, đáng lý ra đã sớm chường quản nơi này rồi!

Nhìn Hạ Ny đi ra ngoài, Bội Hương cũng vội vàng chạy tới Lưu Vân các để báo cáo.

Tiêu lão gia tử, đó là một nhân vật không dễ chọc vào như vậy!

“Tam cô nương, người có muốn nô tỳ cho người lén lút hạ thủ với Hạ Ny không?”

Bội Hương tàn nhẫn làm một động tác cắt cổ!

Hoàng Bắc Nguyệt trong con ngươi không tránh được có một tia trào phúng, cười nhẹ.

“Muốn mời lão gia tử đến, sao có thể để Nhị tỷ một mình đi mời? Đông Lăng người cũng đi đi, nói ta mời lão gia tử đến làm khách trong phủ! Nói lão gia tử phải nể mặt mà tới!

“Tam cô nương!” Bội Hương khó hiểu, Tam cô nương này lấy khẩu khí ở đâu ra vậy?

Chủ động mời lão gia tử đến, đây không phải là mời một pho tượng Phật gia trở về sao? Lão gia tử kia nhất định là sẽ đứng về phía của Nhị tiểu thư, lẽ như....

Thực lực của triệu hoán sư bất tinh, không dễ chọc vào như vậy đâu!

Bội Hương không phải là tâm phúc của Hoàng Bắc Nguyệt, đương nhiên sẽ không rõ ràng hiểu được nàng đang nghĩ gì. Nhưng Đông Lăng thì vừa nghe liền hiểu được, đáp ứng một tiếng, lập tức xuất môn.

Bội Hương nhìn thấy trong lòng vừa ghen ghét vừa hâm mộ, nàng so với Đông Lăng thông minh hơn nhiều, đến khi nào thì mới trở thành tâm phúc của Tam cô nương? Chờ cho đến khi Tam cô nương chường quản phủ viện này, nàng cũng sẽ trở thành đệ nhất nha hoàn!

“Tam cô nương, còn có chuyện gì phân phó nô tỳ đi làm sao?”

“Người trở về quan sát thật kỹ Cẩm di nương, tốt nhất là nên tìm hiểu được qua bao nhiêu năm nuốt tiền thì nàng ta cất giấu ở nơi nào.”

Bội Hương vừa nghe, do dự một chút, nói: “Tam cô nương, hôm nay ta giúp người, Cẩm di nương sợ rằng sẽ không dung ta nữa, không bằng....”

“Bội Hương!” Hoàng Bắc Nguyệt nâng mắt nhìn nàng ta: “Nếu làm tốt chuyện này, ta chính là đã nắm được một nhược điểm tốt nhất của Cẩm di nương. Người nếu như lập được một công lớn như vậy, sau này những sự vụ lớn nhỏ trong phủ Trưởng công chúa, ta sẽ giao cho người xử lý, đến lúc đó người sẽ trở thành đệ nhất nữ quản gia!”

Bội Hương trong lòng thật kích động, cũng quên mất những do dự cùng sợ hãi, ở Nam Dục quốc này phủ Trưởng công chúa đúng là rất có địa vị. Nếu như nàng trở thành quản gia của phủ Trưởng công chúa, khi đi ra ngoài, địa vị so với những thiên kim tiểu thư khác cũng không kém đâu!

“Dạ, nô tỳ vẫn là nên đi làm việc cho Tam cô nương!”

Nhìn bóng lưng của Bội Hương, nàng lạnh lùng cười, dự vọng của loại người này thật là rất đáng sợ, vì dự vọng, an nguy của bản thân cũng có thể vứt phía sau!

Tiêu Vận phái người đi mời Tiêu gia Lão gia tử, tin tức này được truyền ra, nha hoàn tôi tớ trong phủ dường như cũng an tĩnh lại, tĩnh lặng chờ Lão gia tử đến, đến lúc đó khẳng định sẽ có trò hay để xem!

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này nhàn rỗi, nên lấy quyển Bách Luyện Kinh ra xem, nghiên cứu đủ loại phương pháp giải độc, loại nào hơi chút hữu dụng thì nàng đều phải thử một lần.

Thời gian ba ngày mặc dù rất ngắn, tuy nhiên dù thế nào đi nữa nàng cũng đều vì tính mạng của Chiến Dã mà cân nhắc, nàng xưa nay là loại người không thích thiếu nợ ân tình của người khác!

260. Chương 261: Ai Dám Động Đến Ta (3)

Mà lúc này ở Bích Thủy viện

“Gia gia nói không thể tới? Vì sao?” Tiêu Vận thanh âm vội vàng vang lên.

Hạ Ny nói : “Đúng là lão gia tử nói thân thể không thoải mái, muốn ở trong phủ tĩnh dưỡng. Còn nói chuyện chúng ta ở trong phủ trưởng công chúa người không quan tâm, để cho lão gia cùng Nhị cô nương tự mình nghĩ biện pháp.”

“Nói vậy!” Tiêu Vận vỗ cái bàn đứng lên: “Gia gia như thế nào lại nói như vậy? Nhất định là nha đầu người không có đem mọi chuyện nói rõ!”

Hạ Ny vội vàng quỳ trên mặt đất, nói : “Nhị cô nương, nô tỳ oan uổng! Nô tỳ mặc dù là không biết ăn nói nhưng vẫn đem mọi chuyện nói rõ ràng. Đây là nguyên lời của lão gia tử, nô tỳ một chữ cũng không dám nói dối Nhị cô nương xin Nhị cô nương minh xét.”

Tiêu Vận cắn răng, hít sâu mấy hơi mới chậm rãi ngồi xuống, trong miệng thì thào nói: “Không có đạo lý, gia gia như thế nào lại không đến đây?”

Tuyệt di nương từ trong phòng đi tới, hạ giọng nói: “Vận nhi, phụ thân người đang ngủ, người lớn tiếng ồn ào cái gì?” Tiêu Vận bĩu môi nói: “Gia gia không chịu đồng ý. Gia gia như thế nào lại không đến đây?”

“Lão nhân gia người không vội vàng, người cho rằng cũng giống như người? Vận nhi, việc hôm nay, con tiện nhân kia ăn không ít khổ đau. Không bằng trước tiên cứ để bọn chúng đấu đá, chúng ta chỉ việc tọa sơn xem hổ đấu!”

“Nhưng mà” tọa sơn xem hổ đấu đương nhiên tránh được nhiều phiền phức. Nhưng mà điều làm nàng để ý là vì sao gia gia lại không đến? Hôm nay ở Linh Ương Học Viện, gia gia để cho nàng đi tìm Hoàng Bắc Nguyệt. Khi đó, gia gia nói với nàng rất nghiêm túc, nếu như Hoàng Bắc Nguyệt này có thể ngoan ngoãn nghe lời để cho hắn sử dụng vậy thì giữ nàng lại, nếu như nàng không hiểu chuyện vậy thì tuyệt đối không lưu tình!

Hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt kiêu ngạo như vậy, gia gia như thế nào còn có thể nhẫn nại? Gia gia luôn luôn đa mưu túc trí, lần này, chỉ sợ là có nguyên nhân gì khác?

Tiêu Vận âm thầm nghĩ, đột nhiên nha hoàn bên ngoài đến bẩm báo nói: “Phu nhân, tiểu thư, bên ngoài gã sai vặt báo lại lão gia tử tới!”

“Gia gia tới!” Tiêu Vận lập tức đứng lên, nhướn mày vui mừng. Nàng biết, gia gia nhất định sẽ đối phó Hoàng Bắc Nguyệt làm sao lại có thể không đến đây?

Nàng hung hăng trừng mắt liếc Hạ Ny một cái: “Nha đầu người nhất định là lừa dối! Đêm nay xem ta xử lý người như thế nào! Đi, đi nghênh đón gia gia!”

Hạ Ny vẻ mặt buồn rười rượi, trong lòng vô cùng oan ức, nàng thật sự chuyển lời đến nghe lão gia tử dặn dò xong mới trở về chuyển lời. Lão gia tử nói rõ ràng là không tới bây giờ như thế nào lại đến đây?”

Tuyệt di nương nghe lão gia tử tới, đang muốn vào trong phòng đánh thức Tiêu Viễn Trình, nhưng là nhìn thấy thần sắc Hạ Ny mày nhẹ cau lại: “Ny nhi, người lúc chuyển lời đến lão gia tử thực là nói không đến sao?”

“Vâng phu nhân, nô tỳ đem lời nói của lão gia tử nói lại chính xác. Lão gia tử quả thực nói là không đến nhưng sao bây giờ lại đến quả thật rất kì lạ!” Hạ Ny nước mắt rưng rưng, nghĩ đến thủ đoạn của của Nhị cô nương luôn tàn nhẫn không biết đêm nay sẽ bị nàng xử trí như thế nào nữa. Nghĩ đến đó cả người liền phát run : “Phu nhân, người phải làm chủ cho nô tỳ, nô tỳ quả thực không có lười biếng cũng không có nói dối!”

Tuyệt di nương đứng dựa vào ghế suy nghĩ trong chốc lát, Hạ Ny là do bà nuôi dưỡng từ nhỏ là một người thành thật siêng năng chưa bao giờ nói dối. Lão gia tử hôm nay sao lại như vậy? Không thể nào mở miệng trêu chọc một tiểu nha hoàn, lúc đầu nói không tới tại sao bây giờ lại tới rồi?

Trong lòng bà mơ hồ có cảm giác xấu, lập tức dặn dò Hạ Ny nói: “Mau vào đánh thức lão gia nói lão gia tử tới!”

261. Chương 262: Ai Dám Động Đến Ta (4)

Sau khi nói xong liền vội vã đi ra đuổi theo Tiêu Vận. Bà sống nhiều năm như vậy, dù sao không giống Tiêu Vận là một tiểu cô nương mười sáu tuổi ngây thơ, có một số việc chỉ xem bề ngoài là không được!

Tiêu Khải Nguyên được người dùng cổ kiệu đưa tới. Trên người khoác áo lông chồn dày, ăn mặc cực kỳ kín đáo, đầu đội mũ lông chồn, mái tóc hoa râm cũng được che đi. Trừ bốn gã sai vặt ra, Tiêu Khải nguyên còn mang theo vài người vừa nhìn là biết thân thủ không tầm thường. Hai nam một nữ cực kỳ cảnh giác nhìn vào trong phủ Trưởng công chúa một lúc mới dám tiến vào.

“Gia gia!” Tiêu Vận đã sớm đi ra ngoài đón hô lên một tiếng giòn tan: “Ta còn tưởng lão nhân gia người không tới, không yêu thương Vận nhi nữa”

Tiêu Khải Nguyên từ bên trong kiệu đi ra, nhìn lướt qua một vòng một vòng ở phía sau Tiêu Vận, trong ánh mắt lộ ra vẻ cẩn thận vô cùng. Tiêu Vận khó hiểu hỏi: “Gia gia, ngài nhìn cái gì?”

“Bắc Nguyệt quận chúa đang ở nơi nào?” Tiêu Khải Nguyên không để ý đến nàng, trực tiếp hỏi.

Trong lòng Tiêu Vận vui vẻ, gia gia quả nhiên là tìm đến Hoàng Bắc Nguyệt gây phiền phức. Chỉ là nếu bọn họ tìm đến cửa thì thật là mất mặt, chi bằng để gia gia đến tiền thính uống trà, nàng cho người gọi Hoàng Bắc Nguyệt đến!

“Gia gia, tiền thính đã chuẩn bị trà ngài thích, không bằng đến đó trước đi”. Thấy nàng không nói, Tiêu Khải Nguyên đã không nhịn được nữa tiện tay bắt một nha hoàn nói: “Dẫn đường!” Nha hoàn hoảng sợ, đối mặt với một triệu hoán sư bất tỉnh nàng nào dám cãi lời, vội vàng dẫn đường đi đến Lưu Vân Các. “Gia gia! ?” Tiêu Vận vẻ mặt mờ mịt, gia gia cũng không cần phải vội vã như thế chứ?

“Vận nhi!” Tuyệt di nương đuổi theo ra đến nắm lấy tay của Tiêu Vận vẻ mặt bất an. “Nương, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái thì trở về nghỉ ngơi, ta muốn đi xem gia gia xử lý Hoàng Bắc Nguyệt như thế nào!”

Tuyệt di nương trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, trong lòng thở dài. Dù sao vẫn là một tiểu hài tử, bình thường thông minh đến đâu thì đến lúc quan trọng vẫn hồ đồ: “Nha đầu ngốc, người không có nghe thấy mới vừa rồi gia gia của người gọi nha đầu kia như thế nào sao?” Tuyệt di nương vội vàng nói, sợ rằng Tiêu Vận không nghe lời của nàng mà bỏ chạy đi.

Tiêu Vận sửng sốt, cẩn thận hồi tưởng một chút: “Gọi... Bắc...” Đột nhiên trong lúc đó, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch! “Tại sao có thể như vậy? Không có khả năng, mới vừa rồi, mới vừa rồi chắc là nghe nhầm rồi!” Tiêu Vận thì thào nói, cả cơ thể từ mũi chân đến đỉnh đầu đều lạnh như băng.

“Vận nhi, chúng ta ngàn vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ, ngay cả gia gia của người cũng...” Tuyệt di nương lúc này mới cảm thấy hoàn toàn hoảng sợ, nhớ lại cảnh thi thể tên gia đình nằm trên núi giả cả người lông tơ dựng đứng cả lên.

Tiêu Vận ghen ngào một tiếng, đột nhiên nước mắt trào ra, kêu lên: “Ta không muốn! Ta không muốn! Nương! Ta chết cũng không tin a! Nha đầu đó dựa vào cái gì chứ?”

“Nói nhỏ thôi!” Tuyết di nương vội che miệng nàng lại, quay đầu lại nhìn mọi người chung quanh một cái. May mà lúc này mọi người đều biết lão gia tử tới, hơn nữa còn đến Lưu Vân các tìm Hoàng Bắc Nguyệt, nghĩ rằng sẽ có kịch hay để xem nên tất cả đều hướng về Lưu Vân các mà đến.

Tiêu Vận ‘u u ô’ vài tiếng, vành mắt đỏ bừng không cam lòng nói “Ta không hiểu tại sao ngay cả gia gia cũng vậy chứ?”

Tuyết di nương cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Hoàng Bắc Nguyệt trước đây vẫn là một phế vật mặc cho người khi dễ.”

262. Chương 263: Ai Dám Động Đến Ta (5)

Tuyết di nương cẩn thận suy nghĩ, nói: “Hoàng Bắc Nguyệt kia lúc trước vẫn chỉ là một phế vật mặc cho người ta khi dễ, nhưng gần đây giống như đã biến thành người khác vậy. Lần trước nàng giết Tiết Mộng trên lôi đài, ta đã nghi ngờ rồi, bằng vào vận đạo của nha đầu kia thì sao có thể cứ may mắn như vậy chứ!”

” Ý của nương là...” Tiêu Vận lau khô nước mắt, kinh hãi quá mức khiến đầu óc của nàng nhất thời đình trệ, không suy nghĩ được gì.

Tuyết di nương nói tiếp: “Hôm nay nàng lại tiếp tục thắng hai cao thủ của Thượng Thư Phủ là Lâm Uyển Nghi và Lâm Tử Thành, bởi vậy theo nương suy đoán, thực lực của nàng sợ là đã đạt đến cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ. Thực lực của nàng đột nhiên tăng mạnh trong thời gian ngắn như vậy, nhất định là có kỳ ngộ, hoặc là có cao nhân chỉ điểm!”

Lời này rơi vào trong tai Tiêu Vận lại cực kỳ chói tai. Nàng từ nhỏ đến lớn luôn cố gắng thế mà cũng không gặp được kỳ ngộ gì, càng không có cao nhân chỉ điểm, dựa vào cái gì mà Hoàng Bắc Nguyệt lại gặp được?

Chẳng lẽ cả đời này của nàng sẽ không bao giờ đuổi kịp Hoàng Bắc Nguyệt sao? Sẽ bị nàng ta đạp ở dưới chân sao?

” Nương!” Tiêu Vận chợt nhỏ giọng, trong thanh âm tràn ngập oán độc: “Nàng cho dù có lợi hại hơn nữa thì cũng không sống được bao lâu nữa đâu. Thứ thuốc kia, không bằng nương gia tăng liều lượng lên đi! Một lần giết chết nàng luôn, như vậy sẽ không còn hậu họa gì nữa!”

” Việc này nương tự có tính toán, người không cần để ý tới.” Lãnh quang chợt lóe trong mắt Tuyết di nương.

” Nương...” Tiêu Vận cảm động nói.

Tuyết di nương vuốt vuốt mặt nàng, cười nói: “Vận nhi, hi vọng cả đời của nương đều đặt trên người người, người ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện a!”

Tiêu Vận kiên định gật đầu: “Nương, người yên tâm, ta nhất định sẽ khiến người vừa lòng!”

” Tuyết di, Nhị muội, sao các người vẫn còn ở nơi này? Nghe nói lão gia tử đang muốn đến đây thu thập Hoàng Bắc Nguyệt a!” Thanh âm ấm ỉ của Tiêu Linh vang lên.

Tuyết di nương cùng Tiêu Vận nhìn nhau một cái, nha đầu này thật đúng là ngu ngốc mà!

” Đại tỷ đi trước đi, ta lập tức đến ngay.” Tiêu Vận quay đầu liếc Tiêu Linh một cái, trông thấy biểu tình hả hê trên mặt nàng ta, nàng không khỏi có chút đồng tình.

” Vậy ta đi trước.” Tiêu Linh kéo kéo tà váy, mang theo nha hoàn vội vã chạy tới Lưu Vân Các.

” Vận nhi, chúng ta cũng đi qua một chút xem sao.” Tuyết di nương kéo tay Tiêu Vận, hai người cũng nhanh chóng theo sát phía sau.

Lưu Vân Các.

Đông Lăng nhanh chân tới trước Tiêu Khải Nguyên, vừa vận trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt đã thay đổi y phục. Một thân nhu váy thiển hồng sắc (màu đỏ sáng) theo hình bách điệp xuyên hoa, bên ngoài lại khoác thêm một chiếc áo ngắn bằng lông chồn, tóc búi kiểu thập tự (tóc búi hình chữ thập), trên tóc lại cài Kim Phượng bộ diêu (một dạng trâm cài có mấy sợi trang trí rủ xuống, mỗi bước đi nó sẽ lắc lắc nên được gọi là bộ diêu), thân thể nhỏ nhắn, thần sắc lạnh nhạt nhưng xinh đẹp tuyệt trần, rất có phong phạm của đại gia khuê tú.

Đông Lăng tiến lên phía trước, cười nói: " Tiểu thư thật là thông minh nha, nô tỳ chỉ mới búi tóc cho người có vài lần mà người đã học được."

" Búi tóc so với luyện được còn khó hơn, quả thật là hành hạ ta chết đi sống lại a !" Hoàng Bắc Nguyệt vừa sửa sang lại cái Kim Phượng bộ diêu vừa cười nói: " Lão nhân kia đã tới chưa ?"

" Hẳn dám không đến sao ?" Đông Lăng che miệng cười khê. Thời điểm nàng đến Tiêu gia, bộ dáng kinh hãi của Tiêu Khải Nguyên khi nghe thấy Bắc Nguyệt quận chúa phải người tới làm nàng buồn cười không thôi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhướn đôi mi thanh tú, quả nhiên, lão già kia bất quá cũng chỉ như thế. "Món quà" mà Linh Tôn tặng cho hần, phỏng chừng cả đời này hần cũng không quên được !

Thực lực chênh lệch lớn như vậy, cho dù hần có trở thành rùa đen cũng không giấu được a. Nếu như hần vẫn còn ẩn giấu thực lực mạnh mẽ thì may ra mới có thể ngạnh kháng (cứng rắn chống lại) một chút, còn nếu như không có thực lực gì, vậy thì chỉ có thể ngoan ngoãn để nàng khi dễ thôi !

Nghĩ tới đây, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi có chút khâm phục Linh Tôn, nói như vậy từ lúc hần ra tay với Tiêu Khải Nguyên cho đến khi để cho Tiêu Khải Nguyên đào tẩu, hần cũng đã tính toán hết thảy.

263. Chương 264: Ai Dám Động Đến Ta (6)

Việc để cho Tiêu Khải Nguyên sống sót đào tẩu còn đả kích đám người Tiêu gia trầm trọng hơn so với việc giết hần nữa a !

" Bắc Nguyệt quận chúa, lão hủ mang theo lễ vật đến bái phỏng (viếng thăm) !" Thanh âm già nua nhưng hữu lực từ bên ngoài vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nhếch môi, hướng Đông Lăng nói: " Mời lão gia tử vào đi."

" Vâng." Đông Lăng bước ra cửa, thanh âm trong trẻo nói: " Lão gia tử mời vào, quận chúa đang chuẩn bị trà chờ lão gia tử a."

Tiêu Khải Nguyên ngẩng đầu liếc nhìn căn phòng che rèm kín mít, cái gì cũng không thấy, như vậy hần làm sao dám đi vào a ? Vạn nhất Hoàng Bắc Nguyệt thiết kế bẫy rập gì đó, như vậy hần liền chết oan chết uổng ở bên trong.

Mặc dù trên danh nghĩa có quan hệ huyết thống, thế nhưng nhiều năm qua hần lại không coi Hoàng Bắc Nguyệt thành tôn nữ (cháu gái) của mình mà đối đãi, Hoàng Bắc Nguyệt tự nhiên cũng sẽ không nhận người gia gia như hần. Thời điểm trong rừng cây ở Thất Tháp, Hoàng Bắc Nguyệt đã nổi lên sát tâm với hần a !

Hôm nay hần tới, một mặt là sợ nếu không nể mặt Bắc Nguyệt quận chúa thì sẽ làm vị cao nhân kia nổi giận, mặt khác là muốn tiếp cận làm quen với Bắc Nguyệt quận chúa, lấy lòng nàng, để nàng nói tốt vài câu trước mặt vị cao nhân kia, xin ngài ấy bỏ qua cho hần.

Hần muốn thông qua Hoàng Bắc Nguyệt là vì tính tình nàng rất giống với Huệ Văn Trưởng công chúa, từ nhỏ đôn hậu thiện lương, chỉ là, Hoàng Bắc Nguyệt còn mềm yếu hơn một chút.

Hắn nghĩ, dù sao cũng là máu mủ tình thâm, Hoàng Bắc Nguyệt chắc sẽ không để tâm chuyện này đâu nhỉ ?

Tiêu Khải Nguyên ngẩng đầu nhìn Đông Lăng, cười nói: ” Đông Lăng cô nương, phiền người vào nói với quận chúa một tiếng, lão hủ thân thể không tốt, đi vào sợ sẽ làm bẩn khuê phòng của quận chúa, ở trong sân trò chuyện sẽ thuận tiện hơn a.”

” Lão gia tử mặt mũi lớn, nói cái gì chính là cái đó, vậy để nô tỳ vào trong mời quận chúa đi ra.” Đông Lăng cười cười xoay người đi vào.

Lời này của nàng làm Tiêu Khải Nguyên đổ một thân mồ hôi lạnh. Vốn ý của hắn là muốn mời Hoàng Bắc Nguyệt đi ra, uống trà trò chuyện trong hoa viên, nếu vậy thì cũng chẳng có gì, nhưng không hiểu sao ý niệm này vào trong lời nói của Đông Lăng lại giống như là hắn cạy già lên mặt, bản thân không muốn vào nên bảo Bắc Nguyệt quận chúa đi ra.

Nha đầu kia cũng không phải thứ dễ trêu a !

Chỉ trong chốc lát, Hoàng Bắc Nguyệt dưới sự dìu dắt của Đông Lăng chậm rãi đi ra ngoài, ngọc thủ (tay ngọc) khẽ nâng tà váy thật dài, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, khí chất tao nhã, trời sinh quý tộc.

” Hiếm có dịp lão gia tử nể mặt đến đây, Bắc Nguyệt không đi ra đón tiếp thật sự là thất lễ.” Hoàng Bắc Nguyệt hơi cong gối, hành lễ của tiểu thư khuê các khi nhìn thấy trưởng bối.

Tiêu Khải Nguyên không dám nhận cái lễ này của nàng, vội vàng tránh ra, ôm quyền khom lưng hành lễ: ” Quận chúa nói sai rồi, phải là lão hủ hướng quận chúa hành lễ mới đúng.”

Hoàng Bắc Nguyệt nâng tay: ” Lão gia tử là trưởng bối, mau mau đứng lên, nếu để người khác thấy thì sẽ chê cười Bắc Nguyệt.”

Tiêu Khải Nguyên lau mồ hôi, đứng dậy, ba tên cao thủ đi phía sau thấy vậy vội vàng mang lễ vật đưa tới.

Đó là ba cái hộp gấm, mỗi hộp đều đã được mở ra. Hộp thứ nhất để cuốn Viêm Hỏa Trảm bản hoàn chỉnh. Hộp thứ hai là một viên đan dược toàn thân trong suốt. Hộp thứ ba là một thanh hắc sắc chủy thủ chém sắt như chém bùn.

” Đây là chút lễ mọn của lão phu, thỉnh quận chúa vui lòng nhận.” Tiêu Khải Nguyên cẩn thận quan sát thần sắc của Hoàng Bắc Nguyệt khi nhìn thấy những bảo vật này.

Mấy thứ này, nói là bảo vật còn chưa đủ, chúng đều thuộc dạng có tiền cũng không mua được, mà nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt cũng mới trở nên mạnh mẽ cách đây không lâu, nếu không lúc trước sẽ không tùy ý để cho người của Tiêu gia bắt nạt mình như thế.

Nếu là gần đây mới trở nên mạnh mẽ, vậy khẳng định nàng chưa từng thấy qua nhiều bảo vật như vậy. Bây giờ tặng nàng mấy thứ này, chắc hẳn nàng sẽ cao hứng a.

264. Chương 265: Ai Dám Động Đến Ta (7)

Lão hồ ly Tiêu Khải Nguyên này tặng lễ vật không chỉ đắt tiền mà còn vô cùng hi hữu (hiếm thấy), như vậy mới có thể đánh động lòng người !

Nhưng nào ngờ Hoàng Bắc Nguyệt chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, thần sắc cũng không mấy kinh ngạc và mừng rỡ. Khoe môi nàng ưu nhã giương lên, nói: “Đa tạ lão gia tử, Đông Lăng, đem lễ vật thu lại đi.”

Đông Lăng tiến lên đóng nắp hộp lại rồi đem vào nhà cất, sau đó lại bưng trà bánh đi ra đặt trên bàn đá trong sân.

” Lão gia tử mời ngồi.” Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay thủ thế mời, bản thân nhanh chóng ngồi xuống trước.

Tiêu Khải Nguyên đi tới ngồi xuống, không khỏi có chút xấu hổ, trong lòng âm thầm tự hỏi: “ Chẳng lẽ vị cao nhân kia còn có nhiều bảo vật quý hiếm hơn, nếu không một tiểu nha đầu như Hoàng Bắc Nguyệt sao lại có thể bình tĩnh như vậy ?”

Hoàng Bắc Nguyệt một tay nâng tay áo, một tay cầm bình trà, chậm rãi rót một chén cho Tiêu Khải Nguyên, sau đó ngẩng đầu nhìn lướt qua ba tên cao thủ đứng sau lưng hắn.

Mấy người này mặc dù chỉ mặc trang phục tùy tùng, bất quá từ khí tức trên họ, nàng có thể cảm giác được thực lực của ba người này so với Tiêu Khải Nguyên cũng không chênh lệch mấy.

Lão hồ ly này quả thật đã có chuẩn bị rồi mới đến, hắn sợ cái gì đây ? Sợ nàng động thủ với hắn ngay tại Tiêu gia ? Hắn cũng quá đề cao chính mình đi, giết hắn trong Trường công chúa phủ chẳng phải sẽ làm bẩn thanh danh thiện lương của Trường công chúa sao ?

” Một ly này không bằng cùng nhau ngồi xuống uống ly trà đi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ, đem ly trà bày ra, lần lượt rót đầy nước trà.

Mấy người kia liếc nhìn nhau, một nữ cao thủ bộ dáng xinh đẹp đứng ra nói: ” Quận chúa quá đề cao chúng ta rồi. Chúng ta thân phận thấp kém, làm sao dám ngồi chung với quận chúa uống trà ?”

Hoàng Bắc Nguyệt không để ý tới lời nàng nói, nhanh chóng bưng một ly trà lên, đưa cho nữ cao thủ vừa mới nói chuyện: ” Một ly trà thôi mà.”

Nữ cao thủ bắt đầu do dự, nếu như nhận thì nhất định phải uống, nhưng lỡ như trong nước trà có thứ cổ quái gì đó thì...

” Vị khách quý này, chẳng lẽ chút mặt mũi này mà người cũng không cho quận chúa của chúng ta sao ?” Đông Lăng ở bên cạnh mỉm cười nói.

” Tiêu Nguyệt, sao lại có thể vô lễ như vậy trước mặt quận chúa ?” Tiêu Khải Nguyên nhíu mày, nghiêm túc nói với nữ cao thủ kia.

Nữ cao thủ gọi là Tiêu Nguyệt hơi do dự một chút nhưng cũng đưa hai tay ra: ” Đa tạ quận chúa.”

Nàng định tiếp nhận ly trà kia, nhưng không hiểu sao lại không thể nhắc lên được, giống như ly trà đã bị chôn sâu trong nham thạch vậy !

Tiêu Nguyệt trong lòng khẽ động, Bắc Nguyệt quận chúa này khí lực cũng quá lớn đi ! Đây là muốn từ nàng dò xét thực lực của Tiêu gia bọn họ sao ?

Theo lời Tiêu Khải Nguyên nói, thực lực của nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt này rất không tầm thường, e là sau lưng có cao nhân làm chỗ dựa. Nhưng dù là vậy, Tiêu gia của bọn họ cũng không thể thua trước mặt nàng a !

Nghĩ vậy, Tiêu Nguyệt cũng âm thầm dùng sức. Cấp bậc của nàng đã đạt đến Hoàng Kim chiến sĩ, nếu như Hoàng Bắc Nguyệt cũng cùng đẳng cấp với nàng thì hôm nay nàng sẽ không đến nỗi mất mặt !

Nhưng nàng vừa mới dùng sức, một cỗ lực lượng nóng rực cực kỳ bá đạo bỗng nhiên từ tách trà chui vào trong kinh mạch của nàng, giống như cổ ý hướng về phía nội tạng của nàng xông tới !

Tiêu Nguyệt cực kỳ hoảng sợ, kêu thảm một tiếng đã buông tay ra. Chén trà kia theo đó rơi xuống mặt đất vỡ nát, bên trong ngay cả một giọt nước cũng không có, sớm đã bị bốc hơi hết rồi ! Như vậy có thể tưởng tượng, cỗ lực lượng nóng rực chui vào trong kinh mạch của Tiêu Nguyệt bá đạo cỡ nào !

Hai người cao thủ phía sau vội vàng đỡ lấy Tiêu Nguyệt, ngẩng đầu lên, có chút phẫn hận trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt !

Nàng đây là muốn ra oai phủ đầu với Tiêu gia bọn họ sao !?

Tình huống này cũng làm cho Tiêu Khải Nguyên kinh hãi, nhưng hắn rất nhanh đã phản ứng lại. Tiêu Nguyệt là Hoàng Kim chiến sĩ, Hoàng Bắc Nguyệt dễ dàng khiến nàng ăn thiệt thòi, như vậy chẳng phải là...

265. Chương 266: Ai Dám Động Đến Ta (8)

Trong lòng nhất thời cảm thấy rét run, Tiêu Khải Nguyên lập tức đứng lên, đối với Tiêu Nguyệt quát lớn, “Thật không có mắt! Quận chúa mời người một ly trà, như thế nào lại không cẩn thận, còn không mau hướng Quận chúa thỉnh tội!”

Tiêu Nguyệt gắt gao ôm lấy cánh tay đang đau nhức, nàng cũng biết được trong đó có bao nhiêu lợi hại, Tiêu Khải Nguyên đây là cho nàng một đường thoát thân, để không làm lớn chuyện.

Cho dù nàng đang rất tức giận, nhưng cũng phải nhận thức tình hình mà cố gắng kìm nén!

“Là do ta không cẩn thận, cũng may không làm Quận chúa bị thương, thỉnh Quận chúa trách phạt.”

“Chỉ là việc nhỏ thôi mà, người là khách quý không nên để trong lòng.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, lại tiếp tục bưng lên một ly trà, đưa cho nàng “Xin mời người dùng trà.”

Tiêu Nguyệt tay vẫn còn run rẩy, khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vừa đưa ly trà tới, trong lòng nàng kinh hãi. Nhìn thoáng qua Tiêu Khải Nguyên, thấy Tiêu Khải Nguyên khẽ gật đầu, Tiêu Nguyệt lúc này mới đi tới đón lấy ly trà.

Lúc này không còn bị làm khó dễ nữa, tiếp nhận ly trà uống một ngụm, Tiêu Nguyệt cố cười nói: “Trà của Quận chúa đúng là danh trà! Đa tạ Quận chúa!”

Còn lại hai người đứng bên cạnh Tiêu Nguyệt chứng kiến tình huống này, cũng không đợi Hoàng Bắc Nguyệt tự mình đưa qua, tự động đi tới cầm lấy ly trà uống một hơi cạn sạch, đồng thanh nói: “Đa tạ Quận chúa!”

Người của Tiêu gia này quả nhiên rất thức thời!

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười cười, lúc này, đột nhiên phía sân sau vang lên thanh âm của Tiêu Linh.

“Gia gia, nha đầu kia rất xấu xa! Ngài ngàn vạn không nên hạ thủ lưu tình!”

Tính cách của nàng ta thật là ảm ỉ, ngốc nghếch, cũng không bỏ qua cơ hội!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Khải Nguyên nói, “Lần này Lão gia tử đến chẳng lẽ muốn thu thập người nào sao?”

“Thế nào lại như vậy? Nha đầu kia không hiểu chuyện, để cho Quận chúa chê cười rồi!” Tiêu Khải Nguyên vội vàng nói. Tiêu Linh họ Tiêu, hay chính là người của Tiêu gia. Tiêu Linh làm mất thể diện, khiến cho Tiêu Khải Nguyên hấn tự nhiên cũng cảm thấy mất mặt.

Tiêu gia có thể lực như vậy, nhưng lại có cái loại phế vật không có thiên phú này, căn bản là không có giá trị để tồn tại!

Hắn hướng hai người nam nhân dùng ánh mắt ra hiệu, hai người kia lập tức đi ra ngoài, vội vã đi tới ngăn cản Tiêu Linh.

“Người, các người muốn làm gì?” Tiêu Linh không biết tốt xấu lớn tiếng nói. Nàng mới vừa rồi đứng ở bên ngoài nghe thấy tiếng kêu thảm thiết cùng với thanh âm vỡ nát của ly trà, nghĩ là Hoàng Bắc Nguyệt bị giáo huấn rất thê thảm. Vì vậy nàng ta vội vàng đi vào nhìn thử.

Đột nhiên một trong hai tên nam nhân vươn tay bóp chặt cổ Tiêu Linh, lạnh lùng nói: “Bắc Nguyệt quận chúa đang ở đây, há để cho người làm càn sao!”

Tiêu Linh mở to hai mắt nhìn, cổ họng chỉ ư ư được vài tiếng, bị người bóp cổ kéo đi, tay chân đá loạn xạ, xanh cả mắt.

Đi theo ở phía sau Tuyết di nương cùng Tiêu Vận cũng nhìn thấy, trong lòng chấn động, Tiêu Vận trực tiếp lui về phía sau vài bước.

Người nam nhân đang bóp cổ Tiêu Linh đúng là một tên cao thủ rất lợi hại của Tiêu gia, tên là Tiêu Úy, người này hoàn toàn chính là người của Tiêu gia, vậy mà sao lại ra tay với Tiêu Linh?

Nàng mặc dù bình thường rất chán ghét Tiêu Linh, nhưng Tiêu Linh cũng là người của Tiêu gia. Hoàng Bắc Nguyệt làm cho người của Tiêu gia chịu khổ, một chút nàng cũng không cảm thấy vui!

“Tiêu Úy đại ca, Đại tỷ tỷ cho dù có phạm đại tội, nhưng dù sao cũng là người của Tiêu gia, người cũng nên thủ hạ lưu tình!”

Tiêu Úy nhìn thoáng qua Tiêu Vận, hẳn cùng Tiêu Vận giao tình cũng không tồi, nhưng lúc này hẳn không thể nghe lời Tiêu Vận, hẳn đang chờ Hoàng Bắc Nguyệt lên tiếng!

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi uống nửa ly trà, lúc này mới ngẩng đầu lên, giống như là vừa mới nhìn thấy Tiêu Linh bị bóp cổ, giật mình nói: “Đại tỷ tỷ làm sai điều gì, sao lại khiến vị khách quý này tức giận như thế?”

Tiêu Khải Nguyên lạnh mặt, tràn ngập uy nghiêm nói: “Chúng ta là người của Tiêu gia, được gia giáo thâm nghiêm, các người mặc dù không phải là chủ nhà, nhưng cũng không thể không có quy củ!”

266. Chương 267: Ai Dám Động Đến Ta (9)

Tiêu Khải Nguyên lạnh mặt, tràn ngập uy nghiêm nói: “Chúng ta là người của Tiêu gia, được gia giáo thâm nghiêm, các người mặc dù không phải là chủ nhà, nhưng cũng không thể không có quy củ! Trên đời này còn có đạo quân thân, tôn ti trật tự, đạo lý cương thường, phụ thân của các người không dạy cho các người sao?”

Sau khi nói xong xoay người hướng Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Tiêu gia gia giáo không nghiêm, khiến cho Quận chúa chê cười!”

“Nơi này, lão gia tử là trưởng bối nên không nói, mẫu thân ta từ trước cũng thường xuyên dạy bảo. Ta thấy thì hiện tại mấy vị ca ca cùng tỷ tỷ ở bên ngoài đã mất hết cấp bậc lễ nghĩa, nguyên nhân hơn phân nửa cũng là do không có lão gia tử dạy đạo. Ta thấy không bằng như vậy đi, lão gia tử đến ở tại Trưởng công chúa phủ. Thứ nhất có thể cho Bắc Nguyệt tấn tấn hiểu đạo nhiều năm, thứ hai có thể hảo hảo giáo huấn mấy vị huynh đệ tỷ muội, lão gia tử ý của người như thế nào?”

Tiêu Khải Nguyên vừa nghe xong, lập trên lưng xuất hiện tầng mờ hôi lạnh, để hẳn ở Trưởng công chúa phủ, làm sao có thể? Vậy không phải là hoàn toàn sống dưới trướng của Hoàng Bắc Nguyệt sao?

“Ý tốt của Quận chúa lão hủ muôn phần cảm tạ, thế nhưng hiện tại lão hủ tuổi đã cao, cũng quản giáo không được những người trẻ tuổi. Tuy nhiên lão hủ cảm giác được Bắc Nguyệt quận chúa thật ra rất có phong phạm của Trưởng công chúa điện hạ, Trưởng công chúa dạy dỗ người so với người khác cũng rất bất đồng, khí thế trầm ổn, lão hủ cảm thấy rất khâm phục. Không bằng, những đứa trẻ này giao cho quận chúa giáo dục chắc chắn sẽ tốt hơn.”

Tiêu Vận nghe thấy thế, sắc mặt tái mét không còn chút máu, vội vàng nói: “Gia gia, làm thế nào có thể như thế?”

“Làm càn!” Tiêu Khải Nguyên quát, “Quận chúa còn chưa lên tiếng, ở đây có chỗ cho người xen vào nói chuyện sao?”

Tiêu Vận ủy khuất ngậm miệng lại, ánh mắt rung rung, phần hận không cam lòng cắn môi dưới.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên liếc mắt nhìn bọn người Tiêu Vận, chậm rãi nói: “Lão gia tử nói vậy, Bắc Nguyệt có phần lo sợ, vài vị ca ca tỷ tỷ cá tính mạnh mẽ, trong người lại có thiên phú, Bắc Nguyệt tuổi còn nhỏ, làm thế nào có thể quản được bọn họ?”

Tiêu Khải Nguyên lập tức nói: “Quận chúa cứ việc buông tay quản chính, nếu như bọn họ không nghe lời, Quận chúa có thể sai người qua báo với ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt tránh không được trong ánh mắt có một chút ý cười nhợt nhạt, nhìn thoáng qua Tiêu Vận cười nói: “Lão gia tử nói như vậy, Bắc Nguyệt cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tiêu Khải Nguyên cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm thở dài một hơi, vẫy vẫy tay ý bảo bọn người Tiêu Vận rời đi, đem những nha hoàn tới đang vây xem ở sân bên ngoài cũng đuổi đi hết. Lúc này mới nói khẽ với Hoàng Bắc Nguyệt.

“Quận chúa, hôm nay lão hủ đã đắc tội, không biết vị tiên bối kia thế nào?”

“Hắn a, lão nhân gia ông ta tính tình cổ quái, thứ không thích nhất chính là nghe người khác nói năng bậy bạ. Hôm nay chính lão gia tử cũng phạm vào tội kị của hắn, nên mới bị trừng phạt. Sau này người cẩn thận một chút, lão nhân gia ông ta cũng sẽ không ra tay với người.”

“Đúng là đúng là, ta tạ Quận chúa chỉ điểm!” Tiêu Khải Nguyên lau một tầng mồ hôi lạnh trên trán, có chút rụt rè hỏi: “Không biết tôn tính đại danh của vị tiên bối kia là gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt giương lên con ngươi trong trẻo, nhân quang có chút lạnh nhạt, “Lão nhân gia ông ta không thích nhất là bị người khác tra hỏi tận tụy!”

Tiêu Khải Nguyên trong lòng căng thẳng, vội vàng nói: “Lão hủ đã hiểu, thỉnh cầu Bắc Nguyệt quận chúa ở trước mặt vị tiên bối kia nói tốt vài câu, lão hủ có mắt mà không thấy thái sơn, từ nay về sau không dám như vậy nữa!”

“Lão gia tử, ta và người mặc dù không thân thiết, nhưng tốt xấu gì cũng có chung huyết thống, sao ta có thể thấy chết mà không cứu được?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

“Đa tạ quận chúa, đa tạ quận chúa!” Tiêu Khải Nguyên lập tức khom lưng thở ra, trên mặt mày cau khổ sắc, rốt cuộc cũng có chút giãn ra thoáng chút yên tâm.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy tay đỡ lấy đầu, Đông Lăng lập tức nói, “Lão gia tử, quận chúa thân thể không khỏe, hôm nay chắc đã rất mệt mỏi, xin lão gia tử thứ lỗi.”

267. Chương 268: Ai Dám Động Đến Ta (10)

“Quận chúa nên sớm đi nghỉ, lão hủ xin phép được cáo từ.” Tiêu Khải Nguyên đã sớm muốn đi, chỉ là Hoàng Bắc Nguyệt chưa lên tiếng nên hắn vẫn đang do dự. Hiện tại nghe được lời này nên hắn lập tức liền rời đi.

Vừa từ Lưu Vân Các đi ra ngoài, liền gặp ngay Tiêu Viễn Trình đang vội vã chạy tới.

Tiêu Khải Nguyên vừa nhìn thấy đứa con trai vô dụng, trong lòng nhất thời nộ khí xung thiên!

Năm đó, nếu không phải là do tên tiểu tử thú vị này tham vọng không chịu thua kém, muốn bò lên phía trên. Hết lần này đến lần khác đòi muốn kết hôn với cái gì mà Huệ Văn Trưởng công chúa, thì cũng sẽ không sinh hạ ra nghiệp chướng Hoàng Bắc Nguyệt này, hại hắn hiện tại cũng không thể an bình!

“Phụ thân!” Tiêu Viễn Trình vội vàng đi lên, “Nha đầu kia ngài có phải hay không....”

Ba.....

Lời còn chưa dứt, Tiêu Khải Nguyên đã hung hăng giơ tay lên cho hắn một cái tát!

“Thật không có mắt, người cũng không thèm nhìn một chút xem hiện tại người đang ở nơi nào? Trên miệng còn không biết kiểm điểm!”

Tiêu Viễn Trình bị đánh đến ngây ngốc trừng mắt nhìn, hoàn toàn không rõ ý tứ của cha hắn là gì, rơi vào đường cùng nên không thể làm gì khác hơn ngoài việc nhìn về phía Tiêu Nguyệt, người luôn luôn hiểu rõ tâm tư của lão gia tử.

Tiêu Nguyệt ôm lấy cánh tay đang đau nhức, sắc mặt tái nhợt nói: “Biểu ca, Bắc Nguyệt quận chúa không dễ chọc vào, ngay cả chúng ta cũng phải nhìn sắc mặt của nàng mà làm việc, đầu óc của người này thật sự là thâm sâu khó lường!”

Tiêu Viễn Trình ngắc ngẩn cả người, cái gì? Lão gia tử cũng phải xem sắc mặt nha đầu kia mà làm việc? Điều này làm sao có thể? Tuy nhiên nha đầu kia chính là một chiến sĩ mà thôi, ngay cả triệu hoán sư cũng không phải, lão gia tử là một nhân vật lợi hại như thế, sao có thể sợ nàng ta?

Tiêu Nguyệt vừa nhìn sắc mặt của hắn, chẳng quan tâm trong đầu hắn nghĩ cái gì, lạnh lùng nói: “Sư phụ của Bắc Nguyệt quận chúa là người ở đâu người có biết không?”

“Điều này chính ta cũng không biết, nàng ta từ khi nào lại trở nên lợi hại như vậy ta cũng không biết.”

“Không biết không biết, người cái gì cũng không biết!” Tiêu Khải Nguyên gầm lên. Thanh âm không dám quá lớn, sợ Hoàng Bắc Nguyệt sẽ nghe thấy!

Tiêu Nguyệt nói: “Biểu ca, sư phụ của Bắc Nguyệt quận chúa xem ra rất lợi hại, ta thấy trên toàn Tập Nhĩ Tháp đại lục này, cũng không có mấy người dám trêu vào đâu!”

Tiêu Viễn Trình thần sắc mơ hồ, nói chuyện quanh co: “Có thể lợi hại như vậy sao?”

Tiêu Nguyệt nhìn thấy bộ dáng kia của hắn, trong lòng khinh bỉ, từ nhỏ đã vô dụng nhưng lại không chịu thua kém, đến hôm nay dù đã lớn tuổi, đầu óc lại không có chút hữu dụng. Hừ! Sau này có sa cơ lỡ bước, cũng đừng hòng có thể van cầu bọn họ!

Tiêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy, trừ Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành ra, không mấy người dám trêu vào loại cao thủ có cấp bậc này đâu. Biểu ca người nên cẩn thận rồi, Tiêu gia chúng ta từ nay về sau tuyệt đối sẽ không đối nghịch với Bắc Nguyệt quận chúa. Người với bọn ta có thể không cùng một phía, chúng ta và người từ nay phân rõ ranh giới!”

“Phụ thân, ý của người chính là, sau này ta cũng phải nhìn sắc mặt nha đầu kia mà làm việc?” Tiêu Viễn Trình vừa nghe, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Tiêu Khải Nguyên lạnh lùng liếc hắn: “Nếu không thì người nghĩ thế nào?”

Tiêu Viễn Trình trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được biện pháp, hắn trước mắt đã âm thầm bố trí nhân thủ sẽ hạ thủ đối với Hoàng Bắc Nguyệt. Chỉ là chưa kịp động thủ, lại phát sinh sự việc của Tiêu Trọng Kỳ, bị An Quốc Công phủ chăm chú giám sát chắc chẽ như vậy. Mấy cao thủ dưới tay hắn cũng không thể phái đi, bởi vậy cho đến hiện tại thì vẫn chưa có hành động nào!

Tuy nhiên, khi thấy được tình huống hiện tại, hắn nhất định phải sớm đưa ra quyết định! Hắn cũng không muốn quay trở lại cuộc sống trước kia lúc còn Trưởng công chúa, ở trong phủ mà lúc nào cũng bị người khác áp chế!

“Ý tứ của phụ thân, ta đã hiểu được.” Tiêu Viễn Trình cung kính nói, “Phụ thân nên sớm về nghỉ ngơi, chuyện tình ở trong phủ này, người cũng không cần phải để tâm đến.”

“Hy vọng ta thật sự có thể không cần phải quan tâm đến!” Tiêu Khải Nguyên cũng không thèm nhìn đến hắn, mang theo người của mình rời đi đi trước.

Tiêu Viễn Trình nhìn thoáng qua Lưu Vân Các, nhớ tới những lời Tiêu Nguyệt vừa nói với hắn, hắn cũng không dám một mình bước vào!

268. Chương 269: Nhất Gia Chi Chủ (1)

Tiêu Viễn Trình nhìn thoáng qua Lưu Vân các, nhớ tới lời nói vừa rồi của Tiêu Nguyệt, hắn cũng không dám một mình đi vào, trong lòng tính toán nên đối phó với Hoàng Bắc Nguyệt như thế nào, hoặc là không làm nếu đã làm thì phải làm đến cùng!

Lưu Vân các

“Tiểu thư, không nghĩ tới ngay cả lão gia tử đều sợ thành như vậy!” Đồng Lăng che miệng cười nói.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi chớp mắt, “Không phải hấn sợ ta, mà là người phía sau ta.”

Vẻ tươi cười của Đông Lăng cũng chậm rãi thu hồi “Vị tiền bối kia thật sự lợi hại như vậy sao?”

“Hấn có lợi hại hay không ta mặc kệ, chỉ là, đã có hấn làm hậu thuẫn cùng lá chắn cho ta, sau này ta làm việc cũng không cần phải cố kỵ nhiều như vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt cầm ly trà, lạnh lùng nhếch môi, “Tiêu Khải Nguyên cũng đã lên tiếng, ta không thu thập người của Tiêu gia thật tốt, chẳng phải là khiến hấn thất vọng rồi sao?”

Đông Lăng lộ vẻ vui mừng: “Đông Lăng chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, đưa tay cho Đông Lăng diu, chậm rãi nói: “Đi thôi, chúng ta đến tiền thính gặp mặt phụ thân đại nhân, còn có các vị di nương nữa.”

Bọn họ từ Lưu Vân các đi ra ngoài, dọc theo đường đi đám tôi tớ, nha hoàn từ trên xuống dưới nhìn thấy bọn họ thì lộ ra vẻ mặt giống như thấy quỷ, vẻ mặt hoảng sợ, đều lui sang đứng một bên, không ai dám thở mạnh.

Vừa rồi có người thấy được thái độ của lão gia tử đối với nàng, ngay cả lão gia tử thân là triệu hoán sư bát tinh đối với nàng cũng tất cung tất kính, một từ lại một từ tôn xưng ‘Bắc Nguyệt quận chúa’, hạ nhân như bọn họ sao còn dám làm càn?

Việc này một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh truyền khắp phủ trưởng công chúa, mỗi người đều biết lão gia tử lên tiếng để cho Bắc Nguyệt quận chúa quản giáo thật tốt người của Tiêu gia, có lão gia tử ngang nhiên ủng hộ nên phủ trưởng công chúa phủ này từ nay về sau người làm chủ chính là Hoàng Bắc Nguyệt !

Đám nha hoàn, tôi tớ đều là nhìn sắc mặt người mà sống, hôm nay gặp chuyện như vậy, tình huống hiện tại cái gì mà Tuyết di nương, Cầm di nương, coi như chẳng là gì hết? Cho dù là lão gia cũng chỉ là Phò mã ở rể trong phủ, cũng không phải người làm chủ chân chính của phủ trưởng công chúa này!

Những người từng ức hiếp Hoàng Bắc Nguyệt lúc này đều cảm thấy bất an, lông tơ dựng đứng, giống như tận thế tới.

Từng cặp mắt cũng chỉ dám lặng lẽ ngược lên đến rồi vội vã liếc một cái, sau đó lập tức cúi đầu.

Đi tới hoa viên, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên dừng lại, Đông Lăng gọi lại một nha hoàn đứng bên cạnh núi giả nói: “Bội Ngọc tỷ tỷ, phiền người truyền lời cho Cầm di nương, mời nàng đến tiền thính uống ly trà, thuận tiện cũng đi mời Tuyết di nương cùng lão gia đến.”

Nha hoàn gọi Bội Ngọc kia cũng không dám ngược mắt lên nhìn Đông Lăng, chân tay lóng ngóng đứng đó, nghe xong Đông Lăng nói lập tức gật đầu: “Vâng, vâng, nô tỳ lập tức đi ngay.”

Chỗ núi giả này vốn là nơi hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt dùng roi quất chết người, những người khác vốn đối với nơi này mang lòng sợ hãi, hiện tại Hoàng Bắc Nguyệt tự mình đứng ở chỗ này, cái cảm giác này tự nhiên là không giống như trước.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua nơi lưu lại vết máu trên núi giả, đôi mi thanh tú nhíu lại, nói : “Chỗ máu này sao lại không phải người rửa sạch sẽ, giữ lại làm cái gì? Cũng thích nhìn thấy máu có phải không?”

“Quận chúa tha mạng, tiểu nhân, tiểu nhân ngay lập tức đi rửa, rất nhanh sẽ rửa sạch hết!” Một gã sai vặt lập tức quỳ xuống đến, trong tay vẫn cầm bàn chải và thùng nước, vừa rồi đứng là phụng mệnh ở chỗ này rửa sạch vết máu .

“Quận chúa không thích nhìn thấy máu, làm phiền người .” Đông Lăng cười nói.

“Dạ, vâng” vậy gã sai vặt dập đầu giống như muốn tự sát, trên trán cũng sưng lên một khối to.

269. Chương 270: Nhất Gia Chi Chủ (2)

“Dạ, vâng” vậy gã sai vặt dập đầu giống như muốn tự sát, trên trán cũng sưng lên một khối to, đến khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đã đi xa mới đặt mông ngồi bệt trên mặt đất, tay chân run rẩy không thôi.

Quá đáng sợ, quá đáng sợ!

Mặc dù thoát nhìn bộ dáng chỉ là thiếu nữ mười hai tuổi, phong thái đoan trang, thanh lệ thoát tục, khí chất cũng trầm ổn nhu hòa, giống như trưởng công chúa Huệ Văn năm đó.

Nhưng mà, vẫn có chỗ không giống như vậy!

Trên người Hoàng Bắc Nguyệt có sát khí lạnh lẽo, trong lúc giờ tay nhấc chân sẽ toát ra, giống như trời sinh từ trong Tu La xuất hiện, chỉ một ánh mắt thần nhiên mà có thể làm cho người khác cảm giác thấy toàn thân tê dại!

Người như thế mà trước kia bọn họ nhìn thế nào lại ra phé vật? Lại là ma ốm mặc người ức hiếp? Thật sự là mắt bị mù rồi!

Trong tiền thính, Hoàng Bắc Nguyệt vừa ngồi xuống thì có nha hoàn vội vàng dâng lên trà nóng cùng điểm tâm, nơm nớp lo sợ khiến tay cầm khay cũng run rẩy.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy tay đỡ nửa bên mặt, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, tay kia nâng chung trà lên, Đông Lăng vội vàng duỗi tay ra, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, trà này...”

“Không có việc gì.” Trước kia nàng từng trải qua huấn luyện với các loại độc tố, thậm chí là độc tố đối với thần kinh, đối các loại độc đều rất miễn cảm, nếu như trong nước trà có gì đó nàng đã sớm đã nhận ra.

Huống chi, sau khi bị thiêu qua trừng phạt chi hỏa, thân thể của nàng gần như là bách độc bất xâm.

Sau khi chậm rãi uống nửa ly trà nhỏ, Cầm di nương mang theo Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Nhu tới, hôm nay ngâm mình trong ao sen một hồi lâu, sắc mặt Cầm di nương tái nhợt, trên người lúc này cũng sạch sẽ, nhưng vẻ uể oải sau khi bị kinh hách vẫn là rất rõ ràng.

Bà được Tiêu Trọng Kỳ đỡ, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng, tinh thần không phấn chấn, thoát nhìn đúng là ngã bệnh.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi xuống chậm rãi thổi ly trà cho bớt nóng, làm bộ không phát hiện, khiến cho Cầm di nương một thân bệnh tật phải đứng hồi lâu.

Sắc mặt Tiêu Trọng Kỳ hiện vẻ giận dữ càng ngày càng nhiều, ngạo mạn thiếu kiên nhẫn mở miệng nói: “Tam muội muội, người phái người gọi chúng ta tới làm gì?”

Lúc này Hoàng Bắc Nguyệt mới ngẩng đầu, cười nói: “Hóa ra Đại ca ca cùng Cầm di tới, sao lại không lên tiếng đây? Mau ngồi xuống đi, Cầm di thoát nhìn thân thể không được tốt, bị làm sao vậy?”

Tiêu Trọng Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, dìu Cầm di nương ngồi xuống trên ghế, Hoàng Bắc Nguyệt này thật biết diễn trò, thành ra bị nàng lừa nhiều năm như vậy!

Hừ, mẫu thân hẳn còn không phải do nàng hại thành như vậy, nàng còn không biết xấu hổ hỏi bị làm sao vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu nhìn vẻ mặt của Tiêu Trọng Kỳ, thần nhiên cười nói: “Tựa hồ tâm tình của Đại ca ca không được tốt lắm.”

Tiêu Trọng Kỳ đang muốn nói chuyện, bị Cầm di nương lặng lẽ kéo ống tay áo một cái, Cầm di nương cười nói: “Tam cô nương sao lại nói như vậy, chỉ là thân thể ta không tốt nên Kỳ nhi lo lắng thôi.”

“A...” Hoàng Bắc Nguyệt cố ý kéo dài âm cuối, có chút ý tứ hàm xúc không rõ cười, “Đại ca ca đúng là rất hiếu thuận.”

Cầm di nương nghe nàng ‘a’ một tiếng khiến cho trong lòng nhảy loạn, vội hỏi: “Tam cô nương gọi chúng ta đến là vì việc gì?”

Hôm nay trải qua một lần trong ao sen kia cả đời Cầm di nương cũng không quên được, trong lòng cũng hoàn toàn sinh ra sợ hãi đối với thủ đoạn của Hoàng Bắc Nguyệt, hơn nữa Tiêu Trọng Kỳ nói nàng khiến Lâm Tử Thành của phủ Thượng Thư bị thương nặng, Cầm di nương lại càng sợ .

Vốn chỉ là bị lạnh một chút, trở về ngủ một giấc, uống một chút canh gừng là tốt rồi, nhưng mà khi ngủ lại chợt nhớ tới đủ loại chuyện làm với Hoàng Bắc Nguyệt từ trước tới giờ.

270. Chương 271: Nhất Gia Chi Chủ (3)

Vốn chỉ là bị lạnh một chút, trở về ngủ một giấc, uống một chút canh gừng là tốt rồi, nhưng mà khi ngủ lại chợt nhớ tới đủ loại chuyện làm với Hoàng Bắc Nguyệt từ trước tới giờ, mơ thấy nàng trở về báo thù, cũng giết bà rồi để xác trên núi giả. Sau khi tỉnh dậy, cả người sợ hãi vô cùng. Bây giờ chỉ cần là một tiếng động nhẹ cũng khiến bà sợ hãi thất kinh. Từ trước đến giờ bà cũng không phải là người nhát gan nhưng mà lúc này bà thực sự là rất sợ.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng thất kinh của bà, thần nhiên cười nói: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là từ trước thân thể ta không khỏe, tuổi tác lại nhỏ nên mọi chuyện trong phủ phải làm phiền Cầm di nương và Tuyết di nương quản lý ta cảm thấy rất ngại. Hôm nay ta có ý tìm Cầm di và Tuyết di để cảm tạ hai người vất vả”

Cầm di nương sắc mặt vốn đã trắng bệch, nghe xong lời này mặt càng lại không còn chút máu, cố gắng cười nói: “Tam cô nương nói quá lời, những việc này là do lão gia dặn dò, ta cũng chỉ là làm hết sức...”

Trong tay áo hai tay đã nắm chặt lại, trong lòng cơn tức đã lên tới cổ họng nhưng lại không thể phát tiết được. Ngày này tới cũng thật sớm! Từ lâu bà đã biết Hoàng Bắc Nguyệt sau khi trưởng thành sẽ muốn quản việc nhà, chỉ là không nghĩ tới nàng vẫn còn là một đứa nít ranh mà đã muốn nhúng tay vào rồi!

Nhiều năm bà vất vả tính toán như vậy, chẳng lẽ phải để cho người khác hưởng sao?

“Lão gia dặn dò , phụ thân thật sự là quan tâm .” Hoàng Bắc Nguyệt uống một ngụm trà, ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Tiêu Viễn Trinh và Tuyết di nương cùng nhau vào. Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Lỗi cũng theo ở phía sau. Còn có mấy vị di nương trẻ tuổi dẫn theo con của mình, cũng có người không có con.

Vào cuối cùng là mẫu thân của Tiêu Linh, Phương di nương. Phương di nương này mặc một bộ đồ trắng thuần khiết, hằng năm ăn chay lễ Phật không tranh với đời. Bình thường bà cũng không hay ra khỏi cửa, chỉ trong mấy ngày lễ tết mới ngẫu nhiên gặp được. Nghe nói bà thân thể không khỏe, tính cách ôn hòa không màng danh lợi, thật không biết làm sao lại sinh ra nữ nhi giống như Tiêu Linh. Có lần Hoàng Bắc Nguyệt bị ức hiếp, trốn vào trong viện của Phương di nương, Phương di nương cho nàng ăn còn che chở cho nàng. Nhớ đến phần nhân tình này nên lúc nàng đối phó với Tiêu Linh cũng còn lưu tình đôi chút.

Tiêu Viễn Trinh vừa vào cửa, liền nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở trên ghế chủ vị, sắc mặt có chút không vui, Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng trước: “Phụ thân đã tới, mau mời ngồi, các vị di nương cũng mời ngồi đi, ca ca các tỷ tỷ cũng ngồi đi.”

Tuyết di nương nhìn thoáng qua Cầm di Nương, nhìn thấy thần sắc của bà trong lòng thầm suy đoán. Không mấy khó khăn cũng đã đoán được lần này Hoàng Bắc Nguyệt chẳng lẽ muốn nhúng tay vào việc nhà.

Tất cả mọi người ngồi xuống, nha hoàn dâng trà lên, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi nói: “Mới vừa cũng đã nói với Cầm di nương rồi, phụ thân cùng với các di nương mấy năm nay quản lý việc nhà đều đã mệt mỏi, bây giờ tuổi tác đã cao, con cháu đầy đàn cũng là lúc phụ thân cùng các di nương nên an hưởng tuổi già...” Lời còn chưa nói hết, Tiêu Viễn Trinh liền thiếu kiên nhẫn, nói: “Bắc Nguyệt, người tuổi còn nhỏ, đã nghĩ đến việc độc tài rồi sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt đặt ly trà xuống, chớp mắt một cái nhìn như một thiếu nữ thiên chân vô tà thanh khiết, không hề có chút tức giận nào cả cười hỏi: “Phụ thân nói vậy là có ý gì?”

Tiêu Viễn Trình nói : “Trong nhà sự vụ lớn nhỏ nhiều năm như vậy đều là các di nương quản lý cho người, cho dù muốn uỷ quyền, cũng nên tuần hoàn từ lớn đến nhỏ để cho ca ca cùng các tỷ tỷ người tới quản.”

“Từ lớn đến nhỏ?” Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt đảo qua các thiếu gia tiểu thư lớn nhỏ ở trong phòng một vòng, cười nói: “Xin hỏi phụ thân, những ca ca tỷ tỷ này ai do mẫu thân ta sinh ra, ai là nữ nhi dòng chính thất.”

271. Chương 272: Nhất Gia Chi Chủ (4)

Đám người Tiêu Trọng Kỳ, Tiêu Vận trên mặt ai cũng lộ vẻ tức. Tiêu Viễn Trình sắc mặt khó coi, cả giận nói: “Trong phủ chúng ta chỉ có thứ tự lớn nhỏ, nào có phân biệt cái gì mà thứ nữ với đích nữ?”

Hàn quang trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe, ngồi yên không nhúc nhích. Ngón tay thản nhiên đặt ở miệng ly trà trong phút chốc bỗng trầm mặc không nói. Tiêu Viễn trình trong lòng tràn ngập tức giận, vốn đang chờ Hoàng Bắc Nguyệt phản bác lại, trong lòng không khỏi cảm thấy không yên. Ngang rồi cuộc là có ý gì? Là đồng ý với những gì hắn nói sao? Nha đầu này càng lúc càng không có lễ phép!

Muốn dùng chiến thuật tâm lý Hoàng Bắc Nguyệt chính là cao thủ. Lúc này nàng yên lặng không nói, đừng nói là Tiêu Viễn Trình, tất cả mọi người đều trong lòng bất an chờ đợi nàng lên tiếng. Nhưng mà càng chờ càng thấy vẻ mặt lạnh nhạt thông dong của nàng, đôi môi hồng hơi mím lại, trông có vẻ lưỡi biếng, cũng không biết là nàng đang tức giận hay đang tính toán chuyện xấu gì nữa.

Vào lúc mọi người đều yên lặng, Tuyết di nương đột nhiên lên tiếng: “Tam cô nương có ý gì vẫn là nên nói một lời đi!”. Thanh âm bà không lớn, lời vừa nói ra tức thời ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt khẽ động, ly trà từ trên bàn rơi xuống vỡ tan tành! Hành động này của nàng làm mọi người giật nảy mình.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, trong nháy mắt vẻ mặt hồ hững lạnh nhạt biến mất, vẻ mặt trở nên hơi ác liệt, ngón tay mảnh mai vung lên hướng về phía Tuyết di nương, nói: “Đồng Lãng, vả miệng!”

“Vâng!” Đồng Lãng lên tiếng, bước đến. Tiêu Vận đứng ở bên cạnh Tuyết di nương còn chưa kịp phản ứng thì một cái tát hung hăng giáng lên mặt Tuyết di nương! So với lần trước Tuyết di nương đánh nàng càng tàn nhẫn hơn. Một cái tát làm cho khóe miệng Tuyết di nương chảy máu.

“Xú nha đầu! Người chán sống!” Tiêu Vận lập tức phản ứng kịp, đột nhiên vung tay lên, trong tay đã ngưng tụ nguyên khí, một chưởng này đánh vào Đồng Lãng nhất định là sẽ mất mạng!

“Phản rồi sao!” Hoàng Bắc Nguyệt quét tay làm ẩm trà cùng bồn hoa đều rơi xuống đất vỡ tan tành, ánh mắt lạnh lùng quét qua. Tiêu Vận đang hung hăng như vậy bỗng giật mình rút tay về, sau đó mới chợt nghĩ lại tại sao mình lại hèn nhát như vậy nên mở miệng nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, người làm vậy là có ý gì? Nương ta phạm lỗi gì mà người sai nha hoàn đánh bà?”

Hoàng Bắc Nguyệt không giận ngược lại cười: “Tốt, ta xem trong phủ này thật là không có phân tôn ti! Phụ thân dung túng thật là tốt! Trong đề đồ này xem có di nương nhà ai dám đối với đích nữ hô to gọi nhỏ? Đừng nói là Tuyết di nương vẫn là di nương cho dù có là chính thất phu nhân đi nữa thì phủ trưởng công chúa cũng không có biến thành Tiêu phủ, Hoàng Bắc Nguyệt ta vẫn còn sống, các người lại dám làm càn?”

Tiêu Vận trợn mắt: “Người, người cho dù là quận chúa tôn quý đi nữa nhưng phụ thân còn ở nơi này, nếu là người còn hiểu một chút hiếu đạo sao lại dám vô lễ với phụ thân như thế?”

Tốt, dám lấy tình cha con ra đe dọa! Hiếu đạo là vật gì? Đừng chọc cười nàng chứ! Tiêu Viễn Trình mà cũng xứng sao?

“Nhị tỷ tỷ còn nhớ rõ ta là quận chúa, vậy có nhớ hay không ta họ gì? Từ xưa đến nay quân thần sau phụ tử, tam cương ngũ thường tỷ không biết sao?”

Tiêu Vận sững sờ vô cùng, kiên trì nói: “Đây là ở nhà, không thể xem như ở trong triều!”

“Nhị tỷ tỷ ý muốn nói là ở nhà nên không có Hoàng Thượng, không cần tuân theo đạo quân thần? Tỷ có biết nếu điều này truyền ra là tội trạng lớn cỡ nào không? Nhị tỷ tỷ, người không biết hiếu đạo là tỷ mới phải, tỷ muốn hại chết phụ thân sao?”

272. Chương 273: Nhất Gia Chi Chủ (5)

Tuyết di nương liền vội vàng kéo Tiêu Vận, tội danh lớn như vậy bọn họ sao dám gánh, nỗi oan ức ngày hôm nay chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng .

“Tam cô nương đừng nóng giận, là ta lỗ mãng, nói chuyện không biết suy nghĩ, Tam cô nương làm rất đúng nên vả miệng.” Tuyết di nương nửa bên mặt sưng vù, có chút uất ức nhìn thoáng qua Tiêu Viễn Trình, hốc mắt có chút sưng đỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Di nương nếu nhận sai, ta cũng không phạt quá nặng, vả miệng ba cái là được. Đông Lăng đã vả một cái còn hai cái thì để Hạ Ny làm đi!”

Nàng ở ngoài nhìn như đã xuống nước, để cho Hạ Ny đánh nhất định là không đánh mạnh, nhưng mà để cho một nha hoàn của chính mình đánh vào mặt chủ nhân là một sự khuất nhục nặng nề! Tuyết di nương cắn môi dưới, Hạ Ny lập tức quỳ trên mặt đất: “Nô tỳ không dám!”

“Đồ vô dụng, trong phủ nuôi người làm cái gì, ngay cả lời chủ nhân nói cũng không nghe!” Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt phát lạnh, “Kéo đi xuống, đánh mười bản tử!”

Gia đình bên ngoài liếc mắt trao đổi một cái, biết bây giờ không giống với ngày xưa. Bắc Nguyệt quận chúa hôm nay ở trong phủ lập uy, lại có lão gia tử làm chỗ dựa, ai dám cãi lời nàng? Lập tức đi vào kéo Hạ Ny đi ra ngoài đánh.

Trong viện truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nha hoàn trong tiền thính mỗi người cũng sắc mặt trắng bệch, biết Bắc Nguyệt quận chúa quả nhiên là nhân vật lợi hại nói một không hai!

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên liếc mắt Tuyết di nương một cái, nói : “Hạ Xuân, người tới đi.”

“Vâng” có vết xe đổ Hạ Ny này, Hạ Xuân không dám do dự dù chỉ một chút, tiến lên đối với Tuyết di nương nói : “Di nương, nô tỳ phụng mệnh làm việc, ngài ngàn vạn lần đừng trách tội.” Nói xong, liền nhanh như cắt, hai cái cái tát đã giáng xuống!

Tiêu Vận nắm thật chặt tay, Tuyết di nương cắn răng, đánh xong liền hướng bộ mặt sưng vù đứng lên đối Hoàng Bắc Nguyệt hành lễ: “Đa tạ Tam cô nương lưu tình.”

“Di nương nhớ kỹ giáo huấn là tốt rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, cũng không nhìn nàng, mà là nhìn về phía Tiêu Viễn Trình, “Phụ thân, Bắc Nguyệt tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, có một số việc xử lý không tốt, vẫn xin ngài nhắc nhở vài câu”

Nhắc nhở? Tiêu Viễn Trình cười nhạt, chuyện mới vừa rồi, có thể để cho hắn mở miệng nhắc nhở sao? Nha đầu kia nhanh mồm nhanh miệng, đen cũng có thể nói thành trắng để cho người ta không có được một con đường sống!

Miệng lưỡi độc đến vậy Tiêu Viễn Trình đời này lần đầu tiên gặp qua!

Nữ nhân của hắn, nữ nhi của hắn cũng bị oan ức mà hắn ngay cả một biện pháp nhỏ cũng không có chỉ có thể trơ mắt nhìn, tâm trạng khó chịu vô cùng!

“Hừ, chuyện của người, người làm sao cho hợp lý là được. Nhưng mà di nương tốt xấu gì cũng là trưởng bối, người là tiểu bối vẫn nên cư xử cho đúng mực, đừng để người ngoài nhìn vào nói người phủ trưởng công chúa không có quy củ!”

“Vâng, Bắc Nguyệt nhất định ghi nhớ.” Hoàng Bắc Nguyệt khiêm nhường gật đầu, sau đó lời nói xoay chuyển, lại nói: “Vậy mới vừa rồi Bắc Nguyệt để chuyện tình, phụ thân cần nhắc như thế nào?”

Tiêu Viễn Trình trong lỗ mũi hừ mạnh: “Chuyện này, chờ người lớn lên chút nữa hãy nói! Hôm nay cũng không thích hợp!”

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi ngồi xuống, khẽ vắn vê vạt áo, nói : “Phụ thân là sợ ta quản phủ trưởng công chúa không tốt sao?”

“Người tuổi còn nhỏ, tự nhiên có việc không thể xử lý tốt được!”

“Phụ thân lo lắng, cũng không phải không có đạo lý, ta còn nhỏ không có kinh nghiệm. Tuy nhiên tương lai một ngày nào đó, phủ trưởng công chúa vẫn là do ta nắm giữ, cho nên có vài thứ vẫn là sớm học một chút. Ta xem hôm nay để cho Chu quản gia đem sổ sách trong phủ cầm đến, ta xem trước, sau đó chậm rãi học tập đi.”

273. Chương 274: Nhất Gia Chi Chủ (6)

“Này... ”

“Phụ thân không cần lo lắng, nhất định ta sẽ chăm chỉ học hỏi không lơ là đâu” Hoàng Bắc Nguyệt cản lại không cho Tiêu Viễn Trình nói. Nhìn bộ dạng của nàng nhẹ nhàng linh hoạt trông giống hệt một nữ nhi hiểu chuyện hiểu thuận!

Tiêu Viễn Trình không còn cách nào khác, trong lòng vội vàng nghĩ phải đem mấy thứ tài sản tích lũy nhiều năm nhanh chóng dời đi, nha đầu kia cũng mới bắt đầu học tập nàng có thể nhìn ra được gì chứ. Hơn nữa Chu quản gia cũng không có ngồi không!

Tuy nhiên, Tiêu Viễn Trình đúng là coi thường Hoàng Bắc Nguyệt. Nàng nếu như chỉ từ trong sổ sách tìm được chỗ sai thì quá kém cỏi rồi! Hoàng Bắc Nguyệt cho Đông Lăng ra ngoài truyền lời để Chu quản gia đem sổ sách trong phủ mang đến. Chu quản gia cũng là người thông minh, nhìn thấy tình cảnh thê thảm của Cầm di nương và Tuyết di nương còn có cả Tiêu Viễn Trình đành bắt đắc dĩ sai người mang đến.

Hắn làm sổ sách luôn rất cẩn thận một con bé mười hai tuổi cũng không nhìn ra được cái gì!

Sổ sách còn chưa mang đến, Hoàng Bắc Nguyệt lại lặng lẽ phân phó Đông Lăng vài câu, Đông Lăng liền cười đi ra ngoài, không ai biết nàng muốn làm cái gì, cũng không ai có dũng khí theo đi ra ngoài.

Rất nhanh , sổ sách được Chu quản gia mang tới, hắn tự mình mang đến đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt, một chồng sổ sách cao ngất nhìn rất đau đầu.

Hoàng Bắc Nguyệt tiện tay mở một quyển ra, lật vài tờ, nàng mặc dù không có nhìn qua sổ sách cổ đại, tuy nhiên tốt xấu gì nàng cũng là thiên tài với chỉ số thông minh cực cao. Ở hiện đại, vì nhiệm vụ, đối với các loại kinh tế học nàng cũng có đọc lướt qua, cho nên này sổ sách nhìn vài lần liền đã hiểu được.

Chu quản gia quả nhiên là người tinh tế, làm việc cẩn thận vô cùng, một chút dấu vết cũng không nhìn ra được. Không trách sao Cầm di nương lại muốn thu hắn làm tâm phúc. Nàng một bên uống trà, một bên chậm rãi nhìn sổ sách, trong tiền thính rất nhiều ánh mắt cũng nhìn nàng chăm chăm, chờ nàng lên tiếng, nhưng nàng không nói được một lời, giống như vô cùng nghiêm túc xem sổ sách.

Cầm di nương hôm nay ngâm mình ở trong ao hoa sen một ngày lại còn bị kinh sợ, lúc này ngồi không vững, thân thể lay động sắc mặt trắng bệch. Tiêu Trọng Kỳ nhìn thấy mở miệng nói: “Tam muội muội, nếu như người muốn xem sổ sách thì chậm rãi xem đi, chúng ta đi về trước .”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, chậm rãi nói: “Đại ca ca, hôm nay thảo luận việc nhà, Cầm di nương tay cũng quản không ít sổ sách, không thể vắng mặt được .”

Tiêu Trọng Kỳ đang định mở miệng nói chuyện, đột nhiên bên ngoài Đông Lăng hô một tiếng: “Để lại ở chỗ này đi!”

Tất cả mọi người ngẩn ra, không biết chuyện gì xảy ra, đều quay đầu lại đi ra ngoài nhìn, chỉ thấy Đông Lăng kêu người mang tới mấy cái rương lớn đặt ở trong sân.

Từng cái từng cái rương mang đến tổng cộng có hơn mười cái, đều dùng khóa lớn khóa lại bên trong không biết chứa thứ gì. Chu quản gia nhìn lại, nhất thời sắc mặt đại biến, bước nhanh đi ra ngoài nói: “Người, các người làm gì? Đây là đồ vật của ta, vì sao phải mang đi ra!”

Đông Lăng ngẩng đầu cười nói: “Tự nhiên biết là đồ trong phòng Chu quản gia nếu đều là đồ của người, mở ra xem một chút được chứ?”

“Không thể!” Chu quản gia sắc mặt đỏ bừng, vừa phần nộ lại có chút sợ hãi, “Đây là đồ riêng của ta, quận chúa cũng không thể tự ý xem xét đồ riêng của ta được!” “Đồ vật riêng?” Đông Lăng nhướn mày nhìn mười mấy cái rương: “Chu quản gia, đồ vật riêng cũng hình như hơi nhiều một chút. Thứ cho ta nói câu khó nghe, nghe nói trong phủ khổ chúng ta bị thiếu hụt chút ít, nghi là có người ở giữa ăn bớt. Chu quản gia nếu như quang minh lỗi lạc, như vậy liền tiên phong để ọi người xem xét một chút đồ vật của người đi!”

274. Chương 275: Nhất Gia Chi Chủ (7)

“Người, người nói vậy! Ta không có ở giữa ăn bớt, dựa vào cái gì lục soát đồ của ta?” Chu quản gia giương cổ, chết sống cũng không cho lục soát!

Đông Lăng nói: “Có hay không xem cái liền biết! Chu quản gia, một lát quận chúa còn muốn để cho người dẫn người đi lục soát những phòng người khác. Người nếu không thể phục chúng, một lát người nào cho người lục soát?”

Chu quản gia sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, len lén ngược mắt nhìn thoáng qua Cẩm di nương, còn có Tiêu Viễn Trình.

Cẩm di nương sắc mặt đã bị thảm đến mức không thể bị thảm hơn nữa, Tiêu Viễn Trình mặt mày cố nén giận, xoay người nhìn Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Vì sao đột nhiên muốn lục soát phòng?”

Chuyện này trước kia nha đầu này chưa từng có nói qua! Đột nhiên như vậy liền đánh bọn họ một trở tay không kịp!

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười thầm, đương nhiên là phải đột nhiên. Nếu như sớm cho biết thì các người có chuẩn bị đem Đông giấu Tây cất thì ta tìm cái gì đây?

“Chuyện này ta cũng không nghĩ đến. Nhất thời nghĩ ra nên vừa rồi mới sai Đông Lăng đi làm.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh nhạt nhẹ cười, một chút xíu bộ dáng âm mưu cũng nhìn không ra.

“Chu quản gia là người ta tin tưởng, hẳn là người mẫu thân lưu lại, nhất định sẽ không làm cái việc ở giữa ăn bớt bỏ túi riêng, cấu kết người ngoài nguy hại đến người trong phủ trưởng công chúa.”

Tiêu Viễn Trình trầm mặc, thân thể đã mơ hồ run rẩy, tức giận đến nỗi sắp không nhìn được muốn bộc phát ra!

“Người đã tin tưởng vậy cũng không cần lục soát! Chu quản gia đúng là người làm việc lâu năm trong phủ, người cứ làm như vậy chẳng phải là sẽ thương tổn đến cảm tình nhiều năm của mọi người sao?”

“Đúng là vậy, nhưng mà nhiều rương như vậy cũng đã mang ra, nếu như không lục soát một chút sợ rằng mọi người trong lòng cũng không phục.” Nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt ngược mắt lên, nhãn quang lạnh lẽo thản nhiên quét tới trên người gia đình, nha hoàn, tôi tớ đứng từ trước sảnh đến trong viện.

Tất cả tiếp xúc đến ánh mắt lạnh như băng của nàng đều lui về phía sau, hung hăng nuốt nước miếng một cái.

“Các vị thấy nên lục soát, hay là không lục soát?” Nàng nâng ly trà lên, chậm như rùa mở miệng hỏi.

Các nha hoàn tôi tớ các đều nhìn thoáng qua nhau cuối cùng cũng khiếp sợ khí thế không giận mà uy của Hoàng Bắc Nguyệt đều gật đầu.

“Lục soát! Lục soát!”

“Lục soát quần gia, chúng ta trong lòng mới phục!”

“Đúng vậy, nhất định phải lục soát!”

... . . .

Tiêu Viễn Trình thật muốn đập mạnh một cái lên bàn, đem những tên cẩu nô tài này đi ra ngoài làm thịt! Nhưng mà chứng kiến cục diện như vậy, Tiêu Viễn Trình cũng là trong lòng hỗn loạn, ở bên trong những cái rương này đều là đồ tốt trong phủ trưởng công chúa.

Hắn nhìn thấy không tệ nên cũng lấy ra một nửa, một phần chính mình lưu lại cất dấu, một phần để cho Chu quần gia giữ lại. Hai ngày này hắn muốn tới chỗ khác gây dựng một chút các mối quan hệ, tặng cho thủ trưởng một đại lễ, củng cố một chút địa vị mình ở trong quân. Cũng thuận tiện, hắn chúc quan là Phò mã Đô úy, cũng nên thăng một chút, làm nhiều năm như vậy chẳng lẽ còn có thể cả đời chỉ là Đô úy?

Hắn đã để cho Chu quần gia ở giữa tìm một ít đồ tốt, kim tệ cũng bỏ ra không ít, đều để ở trong lan mã tạp muốn đưa đi ra ngoài .

Hôm nay những thứ kia đều ở trong những cái rương này, nếu như bị lục soát ra chuyện hắn để cho Chu quần gia làm giả sổ sách không phải cũng bại lộ sao? Thật sự là người tính không bằng trời tính. Sớm biết vậy đáng lẽ đem những thứ này bỏ vào trong nạp giới, nhưng mà lúc trước hắn là muốn tặng người khác nên mới đem ra. Huống chi hắn làm sao nghĩ tới Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên thay đổi thành một người khác như vậy?

Tuy nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt muốn lục soát cũng sẽ không có dễ dàng như vậy, chìa khóa của những cái rương này đều là do hắn cũng tự mình giữ. Cái loại khóa to này đều là dùng cùng với những cái rương lớn, thường do quý tộc sử dụng muốn mở ra cũng không dễ gì!

275. Chương 276: Nhất Gia Chi Chủ (8)

Nghĩ tới đây, Tiêu Viễn Trình hơi yên tâm một chút, lặng lẽ trao đổi với Chu quần gia một cái ánh mắt.

Chu quần gia hiểu ý nói: “Quận chúa, không phải tiểu nhân không cho ngài lục soát, chỉ là chìa khóa mấy cái rương này mấy ngày hôm trước đã đánh mất, cái rương to như vậy nhất thời cũng mở không được, hay lần sau lục soát đi, dù sao cái rương này cũng sẽ không chày mất.”

“Mở không được ...” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi gảy nhẹ lá trà, đột nhiên cười, từ trong nạp giới lấy ra một thanh chủy thủ màu đen: “Đây là hàn thiết chủy thủ lão gia tử mới vừa rồi tặng cho ta, nghe nói chém sắt như chém bùn, dùng cái này không biết có thể đem khóa mở ra hay không, Đông Lăng, người đi thử một lần.”

“Vâng” Đông Lăng tiến lên cầm chủy thủ.

Tiêu Viễn Trình bỗng nhiên đứng lên: “Không thể!”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu hỏi: “Vì sao không thể? Phá hủy ổ khóa, ta lại bồi thường một cái tốt hơn cho Chu quần gia là được.”

Tiêu Viễn Trình sắc mặt khó coi, hai tay gắt gao nắm chặt tay, xương cốt cũng rung động.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng của hắn, liền cười lạnh. Hôm nay chỉ là giết gà dọa khỉ, nhất định phải lục soát Chu quần gia, có được chứng cứ hắn ở giữa ăn bớt kiếm tiền bỏ túi riêng, kế tiếp nàng sẽ không kiêng nể gì lấy có chính đồn tài vụ trong nhà!

Chu quần gia hôm nay không phải là không thể thu thập. Cần gì quần Tiêu Viễn Trình người có để cho xét hay không, chuyện Hoàng Bắc Nguyệt ta muốn làm, người có bản lĩnh ngăn cản được?

“Lão gia tử hôm nay đã nói, để cho ta chinh đồn cho tốt một chút gia phong. Lúc nào cũng phải có mở đầu, Chu quần gia, nhiều năm như vậy ngươi làm việc vất vả, công lao cũng lớn, đừng trách hôm nay ta khiến

người chịu uất ức, đều là tại mấy tên hung hăng tàn ác, làm việc ám muội, ở giữa ăn bớt quấy phá. Chờ quận chúa bắt được bọn họ, hung hăng lột da, giải hận cho người!”

Chu quản gia không nghe còn tốt, vừa nghe xong cả người từng lớp da gà dựng đứng lên.

Lột da... .

Nơi này không người nào dám đem những lời Hoàng Bắc Nguyệt coi như thuận mồm nói. Hôm nay trong hoa viên giết tên gia đình kia thủ đoạn tàn nhẫn, đều rất rõ ràng ai còn dám hoài nghi nàng đang nói giỡn ?

Chu quản gia vội vàng dùng ánh mắt hướng Tiêu Viễn Trình cầu cứu. Hoàng Bắc Nguyệt là con ruột lão gia, chỉ cần lão gia ra lệnh, cho dù nàng là quận chúa thì thế nào? Chẳng lẽ còn có thể làm trái ý phụ thân?

Tiêu Viễn Trình cũng là có dự định như vậy, nhưng hắn biết Hoàng Bắc Nguyệt không phải nữ nhi bình thường. Nha đầu kia mở miệng là có thể khiến tời long đất lở, nói trắng thành đen, hắn phải mở miệng như thế nào

“Xem ra phụ thân cũng đồng ý, Đông Lăng, mở rương đi.”

Còn không có nhìn đến sắc mặt Tiêu Viễn Trình như thế nào, Hoàng Bắc Nguyệt đã ra lệnh cho Đông Lăng .

Đông Lăng hành động rất nhanh, vượt qua Chu quản gia, giơ tay chém xuống, một thanh khóa liền nặng nề mà rơi trên mặt đất. Chu quản gia vừa nhìn, vội vàng nhảy lên, cả thân thể gắt gao đặt ở trên cái rương.

“Chu quản gia, ngươi làm cái gì vậy? Chẳng lẽ có vật gì không thể cho người khác xem?” Đông Lăng quay đầu hỏi.

Chu quản gia liều mạng lắc đầu, “Không có! Cái gì cũng không có!”

Tiêu Viễn Trình quát: “Đủ rồi! Có cái gì mà lục soát? Bắc Nguyệt, hôm nay ngươi hồ đồ cũng đủ rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

“Hồ đồ?” Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt chậm rãi lạnh xuống đặt ly trà xuống đứng lên, “Phụ thân nói lời này làm ta thật thất vọng! Lão gia tử mới vừa giao cho ta chỉnh đốn gia phong, ta tuổi còn nhỏ, sợ không thể phục chúng, muốn từ Chu quản gia bắt đầu làm gương, nhưng phụ thân lại nói đây là hồ đồ? Bắc Nguyệt một phen suy nghĩ cực khổ, còn không là vì phũ phàng công chúa!”

“Nhưng mà lục soát nhà cũng hơi quá đáng!” Tiêu Viễn Trình quát, cái rương đã được mở ra, bên trong có gì đều được người nhìn thấy, hắn có thể làm được gì...

276. Chương 277: Nhất Gia Chi Chủ (9)

” Quá đáng sao ? Phụ thân ngài có thể đi ra ngoài hỏi thăm một chút, trong đế đô này có nhà nào chưa từng bị lục soát qua ? Điều ta làm bất quá chỉ là kiểm tra một chút mà thôi, so với nhà mấy nhà khác cũng không tính là gì, vậy mà người bảo ta quá đáng ?”

Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp đi ra tới cửa, chỉ tay một cái nói: ” Lo lắng cái gì ? Còn không mau mở Chu quản gia dậy !”

Mấy tên gia đình đang lo sốt vó, vừa nghe thấy mệnh lệnh Hoàng Bắc Nguyệt, bọn họ theo bản năng lập tức chấp hành, cùng tiến lên đem Chu quản gia đang ôm chặt cái rương như một con bạch tuộc kéo ra.

Đông Lăng một tay mở nắp rương ra, ngay lập tức, quang mang kim sắc lấp lánh đã đập vào mặt mọi người trong phòng. Đó là một cái rương đầy vàng ! Các loại khí cụ (vật dụng) tinh mỹ, trên mặt khảm nạm đủ loại bảo thạch, ánh sáng từ đó phát ra đủ để mê hoặc bất kì ai.

Chu quản gia lập tức trở thành quả bóng cao su bị xì hơi, nằm xụi lơ trên mặt đất.

Đông Lăng tiếp tục mở hết mấy cái rương còn lại, mỗi lần mở ra một cái là chung quanh lại truyền đến từng trận thanh âm hút khí lạnh. Trong mấy cái rương kia toàn bộ đều là các loại khí cụ trân quý được làm từ vàng hoặc bạc, tranh chữ cổ, ngọc khí (các loại ngọc), san hô, châu báu,... lâm lang mãn mục (ý chỉ trước mắt có rất nhiều vật quý báu), làm người khác không thể tiếp nhận nổi !

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Chu quản gia đang mềm nhũn, trong lòng nói bất được thật đúng lúc ! Nàng vừa muốn mở miệng cho đám gia đình dùng loạn côn hung hăng đánh hấn một trận, khiến hấn nói ra những đồ vật này đến cùng là do ai bảo hấn cất giấu ?

Một tên quản gia nho nhỏ như hấn, cho dù gan có to bằng trời đi chăng nữa thì tuyệt đối cũng không dám trộm nhiều đồ vật của Trưởng công chúa phủ như vậy, chẳng lẽ một đám đi nương đều là người mù hay sao ?

Nhưng nàng còn chưa mở miệng, Tiêu Viễn Trình đã đi trước một bước, quát to: ” Được lắm, thật giỏi ột tên cẩu nô tài dám dối trên gạt dưới như ngươi, lại dám tư tàng nhiều đồ vật như vậy, ngươi có biết đây là tội gì không ?”

Tiêu Viễn Trình đi ra, một cước đá Chu quản gia ngã lăn, nếu trong tay hấn có kiếm, phỏng chừng đã sớm một chiêu giết chết !

Chu quản gia khúm núm nói: ” Tiểu nhân biết sai rồi, biết sai rồi. Những đồ vật này không phải là tiểu nhân tư tàng mà là thu...thu lại, chuẩn bị mang tới kho hàng !”

” Nếu chỉ muốn mang vào kho hàng vậy sao lúc này ngươi không cho lục soát ?” Đông Lăng không phải hạng người dễ dụ, bởi vậy lập tức hỏi ngược lại.

Chu quản gia nói: ” Cái đó là do tiểu nhân sợ...sợ bị quận chúa trách tội oan...”

” Nói bậy ! Quận chúa là người biết phân biệt phải trái, chẳng lẽ lại đi đổ oan cho tên tiểu nhân như ngươi sao ? Ta thấy ngươi rõ ràng là đang nói dối !” Đông Lăng hét lớn một tiếng, ngẩng đầu lên, lúc này nàng cũng không còn sợ gã Tiêu Viễn Trình kia nữa.

” Lão gia, tư tàng nhiều đồ như vậy là trọng tội a, theo nô tỳ thấy hay là áp giải hấn đến Đình Ủy tự thẩm tra đi !”

Đình Ủy tự, đi Đình Ủy tự sao, vậy cũng được ! Đình Ủy cảnh trung kia nổi danh là cương trực công chính, nếu là hấn, chắc chắn hấn sẽ đem toàn bộ Trưởng công chúa phủ điều tra kỹ lưỡng, đến lúc đó, ai cũng không chạy thoát !

” Cái gì mà áp giải tới Đình Ủy tự ? Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, một khi chuyện này bị phanh phui, bao nhiêu người sẽ cười chê chúng ta đây ?” Tiêu Viễn Trình quát khê.

” Phụ thân nói rất đúng.” Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn số trân bảo trong mấy cái rương, sắc mặt lạnh lẽo: ” Chu quản gia, mẫu thân ta khi còn sống cũng không đối xử tệ bạc với ngươi, nào ngờ ngươi lại gây nên chuyện như vậy, quả thật đúng là khiến người ta đại khai nhãn giới (mở mang tầm mắt) nha !”

” Quận chúa, quận chúa tha mạng...” Chu quản gia run rẩy quỳ trên mặt đất, không ngừng cầu xin tha mạng.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: ” Nếu ta áp giải ngươi giao cho Đình Ủy tự xử lý, tội này của ngươi không chỉ khiến ngươi chết mà thể thiếp cùng nữ nhi của ngươi, toàn bộ đều biến thành nô. Hơn nữa vì đám trộm cắp của chủ nhân nên sẽ bị in nô ấn lên mặt, cả đời này đều không có ngày được giải thoát !”

Chu quản gia cả người run rẩy, hàm răng đánh lập cập, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Viễn Trình cùng Cẩm di nương. Đám trân bảo cũng không phải của hấn, chẳng qua hấn thay lão gia cùng Cẩm di nương làm việc thôi, bây giờ xảy ra chuyện cũng không thể để một mình hấn gánh chịu trừng phạt đi ?

277. Chương 278: Nhất Gia Chi Chủ (10)

” Bất quá...” Hoàng Bắc Nguyệt chuyển đề tài, lạnh nhạt nói: ” Chu quản gia ở Trưởng công chúa phủ nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, tuy rằng nhất thời hồ đồ phạm sai lầm nhưng tội cũng không đáng chết, cũng không cần đưa đi Đình Ủy tự.”

Chu quản gia nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Viễn Trình cũng thở ra một hơi, âm thầm vui mừng.

Chỉ có Tuyết di nương khê cau mày, nha đầu này sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy ? Nếu không phải muốn nắm lấy cơ hội làm một vú lớn, vậy lúc trước cần gì phí nhiều công phu như vậy làm gì ?

Đang nghĩ ngợi, Hoàng Bắc Nguyệt đã chậm rãi nói: ” Hôm nay trong phòng Chu quản gia lục soát ra nhiều đồ như vậy, nói vậy lúc trước ắt hẳn cũng có, chờ ta điều tra sổ sách, đem đối chiếu với những vật phẩm trong kho tàng, nếu thiếu sót thứ gì, Chu quản gia tự lấy tiền túi ra bồi thường là được.”

Chu quản gia bỗng nhiên ngẩng đầu: ” Quận chúa, nhiều đồ như vậy...”

” Bất kể là giấu thì vẫn sẽ bị bán đổi thành tiền, Chu quản gia nếu đã có gan trộm đồ, vậy chắc hẳn mấy năm nay cũng thu lợi không ít đi, người cứ nghĩ biện pháp bù đắp lại là được !” Hoàng Bắc Nguyệt liếc hẳn một cái, lạnh lùng nói.

Chu quản gia trợn mắt há mồm.

Nhiều năm như vậy, trong kho tàng của Trưởng công chúa phủ thiếu cái gì thì hẳn phải bồi thường hết sao ? Vậy chẳng phải hẳn sẽ trở thành oan đại đầu (người bị mất tiền oan uống) sao ?

Hắn chỉ là giúp người làm việc thôi a, nhiều năm như vậy tuy rằng vẫn được ban thưởng không ít, nhưng bao nhiêu đó cũng không bằng một phần vạn đám trân bảo này nha.

Vụ bồi thường này, cho dù là lão gia hay Cầm di nương đứng ra cũng chưa chắc đền bù nổi.

Mấy năm nay, bọn họ bán bao nhiêu thứ của Trưởng công chúa phủ đổi thành tiền, chỉ sợ chính bọn họ cũng đếm không hết đi ?

Chu quản gia cảm thấy chuyện này đã nháo quá lớn rồi, căn bản không phải một tiểu quản gia như hắn có thể gánh vác được.

Hắn lén lút ngẩng đầu nhìn Tiêu Viễn Trình, chỉ thấy trên mặt gã tràn đầy vẻ âm tàn, âm trầm nhìn thoáng qua nha hoàn Bội Ngọc bên người Cầm di nương.

Chu quản gia trong lòng phát lạnh, Bội Ngọc kia chính là nữ nhi duy nhất của hắn, làm nha hoàn bưng trà đưa nước bên người Cầm di nương. Cầm di nương nói sẽ đem Bội Ngọc đổi đãi giống như nữ nhi của mình, tương lai nếu xuất giá thì cũng sẽ dựa theo lễ nghi của tiểu thư khuê các mà gả đi.

Lão bà hắn đã sớm mất, bản thân lại không còn khả năng sinh dục, bởi vậy hắn chỉ có thể trông cậy vào nữ nhi duy nhất này giúp hắn dưỡng lão tống chung (chỉ việc người con phụng dưỡng cha mẹ khi tuổi già rồi chôn cất cho họ khi họ mất), mà hiện tại ý tứ Tiêu Viễn Trình là cái gì ? Muốn dùng Bội Ngọc uy hiếp hắn sao ?

Chỉ cần hiện tại hắn đem tội lỗi gánh hết, còn chuyện bồi thường thì cứ từ từ, Tiêu Viễn Trình chắc chắn sẽ phải vì hắn nghĩ biện pháp...

Hoàng Bắc Nguyệt là người khôn khéo cỡ nào chứ, chiến thuật tâm lý nàng cũng đã chơi đùa qua không biết bao nhiêu lần, chỉ cần hơi liếc mắt nhìn thần sắc của Chu quản gia cùng Tiêu Viễn Trình, nàng đã rõ ràng ý đồ của hai người.

Khóe miệng lặng lẽ vẽ nên một đường cong lạnh lẽo, nàng nhìn về phía Đông Lăng rồi lại lướt mắt nhìn về phía Bội Ngọc bên người của Cầm di nương.

Đông Lăng là một nha đầu thông minh, đương nhiên đã hiểu, nàng lập tức cười nói: ” Bội Ngọc tỷ tỷ, ta bình thường thấy người và các nha hoàn khác không giống nhau, ăn mặc một chút cũng không kém so với chủ nhân, nguyên lai là Chu quản gia có nhiều của cải như vậy. Trách không được người bên ngoài đều nói, trong nhóm người của Trưởng công chúa phủ, Bội Ngọc cô nương mới thật sự là tiểu thư a !”

Sắc mặt Bội Ngọc lúc trắng lúc xanh, vội vàng quỳ xuống nói: ” Di nương, quận chúa, nô tỳ không có a ! Nô tỳ mỗi lần ra ngoài đều là cùng di nương đi, di nương phong quang (sự phô trương, hoặc cũng có thể hiểu là thể diện, từ này nghĩa bên tiếng Việt rất chung chung) rất lớn, nô tỳ tỷ làm sao có thể so sánh cùng a ?”

” Vậy sao ?” Đông Lăng cười cười: ” Bội Ngọc tỷ tỷ nói Cầm di nương phong quang rất lớn sao ? Lớn đến mức nào nha ?”

Cầm di nương một cước đem Bội Ngọc đá lặn, đã không biết nói chuyện thì câm miệng lại đi ! Nói ra lại khiến cho người ta nắm được đằng cán, thật đúng là ngu ngốc mà !

278. Chương 279: Nhất Gia Chi Chủ (11)

” Đông Lăng cô nương, nha đầu này ăn nói vụng về, lời của nàng làm sao có thể là thật a ?”

” Không có lửa làm sao lại có khói ? Huống hồ phong quang của di nương cũng không chỉ có mình Bội Ngọc tỷ gặp qua, nô tỳ cũng đã gặp qua nha.” Đông Lăng cười nói: ” Bất quá nhà mẹ đẻ của Cầm di nương là phủ Thừa tướng, có tiền có thế, phong quang rất lớn cũng là đương nhiên.”

Cầm di nương miễn cưỡng cười cười, nha đầu Đông Lăng này cũng quá ghê gớm đi, trong lời nói khắp nơi đều là cạm bẫy, giống y như chủ nhân của nàng vậy ! Nàng làm sao dám đáp lại, không cẩn thận rơi vào trong cạm bẫy thì khổ.

Nhà mẹ đẻ của nàng quả thực phong quang, phủ Thừa tướng có tên tuổi lớn như vậy, cùng Tuyết di nương không giống nhau, muốn bắt đầu thì phải bắt đầu từ Tuyết di nương a !

Mất thấy mấy vị di nương cùng thiếu gia, tiểu thư bình thường vừa uy phong vừa phong quang bây giờ sắc mặt đều xanh mét, đám di nương cùng các tiểu thư vốn bình thường không được sủng ái, không quyền thế bắt đầu có chút hả hê, mỗi người đều đang chờ xem kịch vui !

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi từ cửa đến hành lang, Đông Lăng lập tức tiến lên đỡ nàng tay, đám người đang ngồi trong tiền thính cũng không biết nàng muốn làm gì, bởi vậy cũng lèo đèo theo sau.

” Nhiều năm như vậy, ta vốn tưởng rằng gia nghiệp mà mẫu thân ta lưu lại sẽ được quản gia hảo hảo quản lý, phụ thân cũng sẽ để tâm tới, các vị di nương cũng sẽ biết quý trọng hơn. Nào ngờ, mẫu thân bất quá mới rời đi bốn năm, bên trong liền đổi chủ, Chu quản gia, người cấp cho ta kinh hỉ không nhỏ a !”

Hoàng Bắc Nguyệt trừng mắt nhìn Chu quản gia, hần lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu: ” Quận chúa tha mạng, tiểu nhân thật sự không có tham ô, những thứ này đều là...đều là...”

” Đừng tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ nữa ! Nếu ngươi dám lừa ta thêm một lần nữa, ta liền đưa Bội Ngọc đi biên quan, sung làm quân kỹ (thứ cho các binh sĩ, khuy khuy, giải tỏa a).” Một tiếng quát lạnh lạnh của Hoàng Bắc Nguyệt khiến tất cả mọi người chấn động không thôi.

” Người đâu ! Hung hăng đánh hần một trận cho ta ! Đánh cho tới khi hần nói thật mới thôi !” Hoàng Bắc Nguyệt lớn tiếng hạ lệnh. Mấy tên gia đình này đều là người mới tới, mới rồi đã bị Đông Lăng uy bức lợi dụng thu mua hết, bởi vậy bọn họ mới giúp nàng khiêng mấy cái rương của Chu quản gia ra. Hiện tại đương nhiên bọn họ sẽ nghe lệnh của Hoàng Bắc Nguyệt, lấy thô côn (cây côn/gậy to) đến, đem Chu quản gia đè xuống đất hung hăng đánh.

Đám gia đình này trong phủ vốn cũng không lẫn lộn tốt, ở nơi nào cũng bị áp chế, đã sớm ôm một bụng oán khí đối với Chu quản gia, hiện tại lại có cơ hội phát tiết, đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua.

” Quận chúa ! Quận chúa tha mạng a ! Tiểu nhân oan uổng, tiểu nhân thật sự là oan uổng, quận chúa đây là muốn vu oan giá họa cho tiểu nhân a...” Chu quản gia tê tâm liệt phế gào khóc, cây gậy kia đánh rất mạnh vậy mà hần vẫn chưa nhả ra sự thật.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng trên bậc thang, lạnh lùng nhìn hấn, bỗng nhiên nói: ” Dem Bội Ngọc ra ngoài đánh luôn cho ta !”

” Quận chúa, quận chúa, xin người hãy tha cho nô tỳ đi !” Bội Ngọc quỳ xuống khóc lớn, gắt gao nắm chặt lấy làn váy của Cầm di nương không chịu buông tay.

Cầm di nương lúc này chính mình còn lo không xong, làm sao còn có thể quản nha đầu này đây, bởi vậy liền một cước đem nàng đá lăn ra ngoài.

Haig tên gia đình liền tiến tới kéo Bội Ngọc ra ngoài, vứt xuống sân rồi hung hăng đánh.

” Phụ thân, phụ thân cứu ta ! Đau quá, phụ thân ! Phụ thân !” Thân thể Bội Ngọc non mềm, làm sao có thể chịu nổi loạn côn đánh xuống ? Mới bị đánh mấy cái nàng ta đã rú lên thảm thiết tựa như heo bị chọc tiết.

Cái mông của Chu quản gia đã bị đánh đến mức nở hoa, hấn vốn vì nữ nhi nên mới mạnh mẽ chịu đựng, bây giờ trông thấy nữ nhi cũng bị tra tấn liền ngẩng đầu lên hướng Tiêu Viễn Trình cầu cứu.

Sắc mặt Tiêu Viễn Trình trở nên vô cùng khó coi, việc này hấn căn bản không thể nhúng tay vào. Thứ nhất, thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt sâu không lường được, bối cảnh sau lưng ngay cả lão gia tử đều phải kiêng kỵ ba phần, hấn đương nhiên không dám trêu vào.

Thứ hai, trong Trưởng công chúa phủ, Bắc Nguyệt quận chúa mới thật sự là chủ nhân nha.

279. Chương 280: Nhất Gia Chi Chủ (12)

Thứ hai, ở phủ Trưởng công chúa này, Hoàng Bắc Nguyệt mới thật sự là chủ tử chân chính, suy cho cùng thì hấn cũng vẫn là họ Tiêu, nếu như Hoàng Bắc Nguyệt muốn xen vào, ngay cả hấn cũng không thể ngăn cản được!

Cái tên Chu quản gia này, hấn đã biết quá nhiều chuyện, mà trong chuyện này cũng cần một tên thay mặt tất cả chịu tội, tốt nhất là để Hoàng Bắc Nguyệt cứ thế mà đánh chết hấn cũng được!

Người chết rồi mới bảo tồn vững chắc được bí mật này!

Lúc này, chỉ cần cứu được Bội Ngọc, như vậy Chu quản gia sẽ cam tâm tình nguyện vì hấn mà chết!

Nghĩ tới đây, Tiêu Viễn Trình hướng Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Bắc Nguyệt, phạm sai lầm là phụ thân của nàng ta, không liên quan gì đến nữ nhi của hấn, người hãy bỏ qua cho nha đầu Bội Ngọc này đi.”

Nghe đến đó, Chu quản gia đã rõ ràng tất cả, ý Tiêu Viễn Trình này là muốn hấn đứng mũi chịu sào gánh tất cả mọi tội trạng đây mà!

Để cho Hoàng Bắc Nguyệt đánh chết, như vậy có thể bảo toàn tính mệnh cho nữ nhi Bội Ngọc của hấn, giao dịch này đến tội cùng thì có đáng giá hay không?

Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe lên một tia sắc lạnh, tất nhiên sẽ không bao giờ để cho bọn họ được như ý!

“Hừ! Với tội trạng này của Chu quản gia, ngang nhiên dám lấy trộm đồ trong phủ Trưởng công chúa, đưa đến Đình Ủy Tự phán cả nhà đều bị liên lụy là nhẹ rồi! Huống chi, với khoản nợ như vậy, mà Chu quản gia này lại không chịu nhận tội, nữ nhi của hấn sẽ bị Đình Ủy Tự sung quân kỹ, sẽ bị đánh cho đến khi tàn phế!”

“Không! Không! Ta nhận tội! Ta nhận tội....” Chu quản gia tê tâm liệt phế la lên, “Dừng tay! Xin Quận chúa hãy dừng tay, tiểu nhân xin khai, điều gì cũng khai!”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngẩng đầu, mấy gia đình liền lập tức ngừng tay lại, trên gậy gộc cũng mang theo vết máu.

Chu quản gia bỏ qua, ôm lấy nữ nhi Bội Ngọc, hai hàng lệ tuôn, nói: “Nếu như Quận chúa đáp ứng bảo vệ sự an toàn cho nữ nhi của ta, để cho nàng không lo lắng gì về nửa đời sau, ta sẽ đem mọi chuyện tất cả đều nói ra hết!”

“Chu quản gia, người đây là đang muốn mặc cả với ta sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên hỏi.

Chu quản gia nói: “Tiểu nhân không dám, chỉ là tiểu nhân chỉ có duy nhất một nữ nhi, ta chết đi không có gì đáng tiếc, nhưng Bội Ngọc không có liên quan gì đến chuyện này, nàng vô tội, mong Quận chúa minh xét!”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nói: “Bội Ngọc đúng là vô tội, ta đây tự biết, nhưng mà do người phạm lỗi liên lụy đến nàng ta. Tuy nhiên nếu người đồng ý nói thật, Bội Ngọc từ nay về sau sẽ đi theo ta, tương lai ta sẽ tìm một nhà có gia thế trong sạch để gả nàng ta đi, và sẽ cấp cho nàng ta một phần của hồi môn thật phong phú!”

Điều này cũng khả thi, như thế mới làm cho người khác tâm phục khẩu phục!

“Được, được, đã làm nhiều chuyện như vậy, tiểu nhân tin tưởng Quận chúa!” Chu quản gia từ từ đứng lên, ngón tay run run chỉ đến Tiêu Viễn Trình, nói: “Những thứ này chính là lão gia sai ta lấy từ trong phủ kho ra, một phần muốn đem đi tiệm cầm đồ đổi thành kim tệ, một phần muốn chuyển giao đến những quan viên trong đế đô.....”

“Hồ ngôn loạn ngữ!” Tiêu Viễn Trình hét lớn một tiếng, “Hay ột tên cầu nô tài, tên vô lại này dám vu oan cho ta, xem ta hôm nay có giết được người hay không!”

Tiêu Viễn Trình xuất ra chưởng pháp, mắt thấy nguyên khí ngưng tụ trong lòng bàn tay hấn đánh về phía Chu quản gia, Hoàng Bắc Nguyệt từ trên đầu rút ra một cây trâm, trâm cài vừa phóng qua, lực đạo cũng không nặng, thế nhưng Tiêu Viễn Trình trúng phải một chiêu khá đau lập tức lùi về sau!

“Phụ thân đang làm cái gì vậy? Có oan hay không lát nữa điều tra xong sẽ rõ, làm sao lại đến mức giết người, người khác sẽ nghĩ rằng ngài đây là đang chột dạ muốn giết người diệt khẩu!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Tiêu Viễn Trình mặt đỏ lên, nắm lấy cổ tay đang đau nhức, hung tợn nói: “Tên cầu nô tài kia, dám vu khống trên đầu chủ nhân!”

Cầm di nương cũng đứng lên nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, lời nói của một cầu nô tài, làm sao có thể tin tưởng? Người chẳng lẽ cứ như vậy mà nghi ngờ chính phụ thân thân sinh sao?”

“Ta không hoài nghi hay nghi ngờ, ta chỉ nhìn chứng cứ! Cầm di nương không cần nhiều lời, ta cũng tự biết tin tưởng vào đâu. Đường đường là Phò mã của phủ Trưởng công chúa nhất định sẽ không làm ra những chuyện bại hoại đức hạnh như vậy!”

280. Chương 281: Nhất Gia Chi Chủ (13)

Thần sắc Tiêu Viễn Trình thoáng chút mất tự nhiên, ho nhẹ một tiếng nói: “Tên cầu nô tài này ăn nói bừa bãi, tốt nhất là nên nhanh chóng đánh chết đi! Như thế tránh được việc phá hủy danh tiếng của phủ chúng ta!”

“Lão gia! Nhiều năm như vậy, tiểu nhân cũng chỉ vì ngài trung thành tận tâm làm việc, đến khi xảy ra chuyện ngài đã không đưa tay ra hỗ trợ thì thôi! Vậy mà lại còn muốn giết người diệt khẩu!” Chu quản gia ngẩng đầu tức giận nói.

“Người nói vậy! Người có tin là ta sẽ giết chết người ngay lập tức hay không?”

Chu quản gia nói: “Lão gia không cần uy hiếp, hôm nay mọi chuyện bị bại lộ, lão gia lại trở mặt, ta cũng không cần phải giấu giếm gì! Nhiều thứ trên bảo trong phủ khổ như vậy, nếu không có chìa khóa của lão gia, ta làm thế nào mà lấy ra được?”

Chu quản gia mới nói mấy câu, Tiêu Viễn Trình liền thở hổn hển, tức giận muốn điên lên: “Người, người đây là muốn vu oan!”

“Hừ! Vu oan? Lão gia chính là Phò mã gia, ta chỉ là một quản gia nhỏ nhoi, vì sao phải vu oan cho người? Chiếc chìa khóa của phủ khổ này vẫn do người cầm, chỉ có người mới được quyền mở phủ khổ. Không có người, những trên bảo này làm sao lấy ra được?”

“Người...” Tiêu Viễn Trình không nói ra lời.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng thẳng lưng, đột nhiên lạnh lùng lên tiếng: “Đủ rồi! Tất cả im lặng!”

Chu quản gia ngậm miệng, Tiêu Viễn Trình cũng chột dạ câm miệng, suy nghĩ một chút lại nói: “Bắc Nguyệt, ta...”

“Đủ rồi, không cần giải thích, chuyện này ta sẽ tự điều tra rõ ràng, phụ thân đem chìa khóa của phủ khổ đưa cho ta đi. Ta đi xem một chút, đến tốt cùng là trong đó thiếu mất đi những thứ gì?”

“Cái chìa khóa đó, hiện không có trên người của ta..”

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xoay người, con người trong suốt, mang theo một ánh mắt thật lạnh lẽo: “Phụ thân, người làm nhiều trò như vậy trước mặt ta, thân là nữ nhi, ta cũng không thể để mất mặt mũi của người thế này! Nhưng vì sự minh bạch của phủ Trưởng công chúa, ta thân là đích nữ, mẫu thân lại không có ở đây, lẽ dĩ nhiên là ta phải tiếp quản phủ viện, là nhất gia chi chủ (chủ nhân duy nhất đứng đầu trong phủ). Như vậy vốn dĩ phủ khổ cũng là do ta quản, bắt đầu từ hôm nay không nhọc công phụ thân phải quan tâm đến!”

Từng câu từng chữ đều mang theo hàn băng, lộ ra một chút khí thế khiến người khác tức giận!

Nhất gia chi chủ!

Bốn chữ này giống như lời quang đánh vào đầu Tiêu Viễn Trình, vừa phẫn hận vừa nhục nhã. Hắn đường đường là nam nhi đại trượng phu, ở trong nhà nhưng lại không có quyền làm chủ, ngược lại một nữ oa mười hai tuổi trước mặt hắn lại nói những lời lạnh nhạt vô tình, khoa tay múa chân!

Một khi giao ra chìa khóa của phủ khổ, chẳng khác nào giao ra hơn phân nửa quyền lợi trong phủ, hắn làm sao có thể cam tâm đây?

“Người tuổi còn nhỏ, cần chìa khóa khổ phủ để làm cái gì? Nếu như vạn nhất người gặp phải kẻ xấu, ba hoa nói xạo lừa người, như vậy chẳng phải là...”

“Hoang đường!” Hoàng Bắc Nguyệt gầm lên, ngón tay chỉ vào mấy cái rương ở bên ngoài, “Người xem thử một chút xem cái này là cái gì? Nhân chứng vật chứng đều có, ta rất muốn mời Đình Ủy Tự cẩn thận điều tra xem thử, có sự tình gì không thể tra ra được? Người còn muốn che giấu? Ta tuy tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng hai mắt không có bị mù! Phụ thân người thật khiến biết bao nhiêu người thất vọng!”

“Sự tình ở trong nhà, cần gì phải kinh động Đình Ủy Tự?” Tiêu Viễn Trình vừa nghe được muốn mời Đình Ủy Tự điều tra, hắn trở nên luống cuống.

Nam Dục quốc luật lệ nghiêm khắc, hình phạt rất nặng, hoàng đế của Nam Dục quốc cũng đặc biệt thống hận chuyện tham ô, mặc kệ có là quan trường quốc sự hay là phủ viện gia sự, nếu bắt được báo với Đình Ủy Tự đều bị nghiêm trị không tha!

Hắn thân là Phò mã gia, lại tham ô tài vụ trong chính phủ Trưởng công chúa, mang tội quá nặng!

“Nếu như phụ thân hối hận đồng ý nhận lỗi, nể tình cha con ta sẽ không kinh động Đình Ủy Tự đến bắt phụ thân! Nhưng hôm nay...”

Chuyện này nếu kinh động đến Đình Ủy Tự, như vậy bọn họ một người cũng không thể trốn thoát!

281. Chương 282: Nhất Gia Chi Chủ (14)

Tiêu Viễn Trình cũng biết tính toán lợi hại trong chuyện này, hắn dẫn đo suy nghĩ, hiện tại Hoàng Bắc Nguyệt không còn là người như trước kia nữa, nếu chỉ là một phế vật như lúc trước, hắn có thể bắt giam nàng vào Lưu Vân các, làm cho nàng vĩnh viễn cũng đừng hòng nghĩ đến việc muốn thoát ra ngoài!

Nhưng hôm nay ở Linh Ương Học Viện, chính mắt hắn nhìn thấy nàng đối phó với Lâm Uyển Nghi cùng Lâm Tử Thành, hơn nữa mới vừa rồi ở nhà còn giết một gia đình để lập uy, còn có Tiêu Khải Nguyên cũng phải đích thân đến đây, hiện tại còn có ai dám động đến nha đầu này?

Nha đầu này hiện tại ngay cả hắn cũng đắc tội không nổi, nếu hơi chút không làm đúng ý nàng ta, để nàng ta thật sự đi mời người của Đình Ủy Tự đến, chuyện lớn như vậy khẳng định sẽ kinh động đến Hoàng thượng. Hoàng thượng vốn vẫn còn hoài nghi Tiêu Viễn Trình khắt khe với Hoàng Bắc Nguyệt, bắt được một nhược điểm lớn như vậy, đối với Tiêu Viễn Trình mà nói thì đời này con đường làm quan của hắn cũng tan tành theo mây khói!

Suy nghĩ thật kỹ lưỡng, Tiêu Viễn Trình dứt khoát khí xa bảo suất (hì sinh cái nhỏ để lấy cái lớn), dù sao thì đối với hắn, con đường làm quan mới là trọng yếu, mấy thứ tiền tài này, nhiều năm như vậy hắn tàng trữ cũng không ít, để cho hắn đi quan hệ một chút cũng không thành vấn đề!

Thành thật mà nói, cho đến ngày hôm nay, phũ khổ của phũ Trưởng công chúa chẳng khác gì một cái xác mà thôi, phần lớn những trân bảo bên trong đều là đồ giả, chẳng đáng bao nhiêu tiền, trông coi cái phũ khổ này còn làm được cái gì nữa đâu?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Tiêu Viễn Trình thở dài một hơi, từ từ đem chiếc chìa khóa lâu nay vẫn giấu trong người lấy ra đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận, nắm trong tay, chậm rãi nói: “Đông Lăng, thẩm vấn Chu quản gia thật cẩn thận, trước đây hắn đã lấy trộm đem ra ngoài bao nhiêu trân bảo và tài vụ, còn có nhiều năm qua các khoản tiền thuế thu nhập của phũ Trưởng công chúa, cũng đều phải báo cáo thật chi tiết.”

Tiêu Viễn Trình bất mãn nói: “Bắc Nguyệt, người thật sự không tin phụ thân sao?”

“Phụ thân, nếu người làm việc hợp tình hợp lý một chút, làm sao ta lại có thể không tin phụ thân, như thế việc gì ta phải nháo đến nước này?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Tiêu Viễn Trình sắc mặt không vui, nha đầu này thật là hỗn xược, ngay cả lão tử đây cũng dám giáo huấn sao! (đến cha lão còn giám giáo huấn chứ nói gì đến lão (“ ”)/)

Nhưng những chuyện này xem ra cũng sẽ bị phơi bày, một khi bị thẩm tra, Chu quản gia khẳng định sẽ đem việc hân tư tàng của cải trong nhiều năm qua mà nói ra, thật là giấy không thể gói được lửa, như thế nào cũng không thể che giấu được!

“Hừ! Ta sử dụng những tài vật trong phũ, còn không phải là vì cái nhà này sao? Người nghĩ rằng thời gian qua phụ thân người sống rất dễ dàng sao? Mẫu thân người qua đời đã nhiều năm, địa vị của ta ở trong triều lại không cao, nếu không dựa vào số tiền này, người nghĩ thử xem phũ Trưởng công chúa có thể bình an ở đây như thế này được hay không?”

“Phụ thân hồ đồ!” Hoàng Bắc Nguyệt tận lực đè nặng thanh âm, cố gắng không để cho tức giận hoàn toàn bộc phát, “Nếu như muốn củng cố địa vị, có thể quang minh chính đại mà xuất ra, dùng danh nghĩa của phũ Trưởng công chúa, ta sẽ nói một chữ ‘không’ sao? Thế nhưng sự việc ngày hôm nay người giống như một kẻ trộm bị bắt quả tang, việc này mà truyền ra ra ngoài sẽ làm cho biết bao nhiêu người chê cười?”

Tiêu Viễn Trình đỏ mặt tía tai, nói: “Sự việc ngày hôm nay đã qua rồi, không cho phép bất kỳ ai được nhắc lại, cấm tuyệt đối việc truyền ra bên ngoài!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hừ, phân phó Đông Lăng: “Mang Chu quản gia đến Lưu Vân các, cẩn thận thẩm vấn!”

Sau khi nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía Tuyết di nương: “Ta nhớ rõ, qua nhiều năm như vậy, sổ sách Mật Dương – đất phong của Trưởng công chúa, vẫn là do Tuyết di nương quản lý phải không?”

Tuyết di nương sắc mặt cứng đờ, như thế nào mà nhanh như vậy đã hỏi đến khoản đất phong? Thật sự là giải quyết nhanh chóng, không để cho người khác có một con đường để sống, thật độc ác!

Nha đầu này có một tính cách quả quyết sắc bén, như thế nào mà một chút cũng không giống với tính tình ôn nhu thiện lương của Trưởng công chúa Huệ Văn?

“Đúng vậy, là do ta quản!” Tuyết di nương rút qua kê răng nói, sổ sách thành Mật Dương do nàng quản, còn sổ sách Thanh Hà quận do Cầm di nương quản, chuyện này trong phủ ai ai cũng biết, nàng nghĩ muốn che giấu cũng không được!”

“Nói vậy thì di nương quản lý sổ sách thành Mật Dương rất tốt, để cho Hạ Xuân đem hết sổ sách ra đây cho ta xem đi!”

282. Chương 283: Nhất Gia Chi Chủ (15)

Tuyết di nương không hoảng loạn, phân phó Hạ Xuân đi lấy sổ sách, bà luôn luôn là một người tinh tế, làm việc cũng phải lưu ý một đường lui, không giống loại người ngu ngốc như Cầm di nương.

Chuyện sổ sách bà chưa bao giờ cần đến tay người khác, đều là tự thân xử lý, bởi vậy cũng không ngại việc Chu quản gia bị thẩm vấn sẽ liên lụy đến mình.

Hạ Xuân lấy sổ sách đưa tới cho Hoàng Bắc Nguyệt, nàng mở ra liếc mắt một cái rồi không nhìn thêm nữa, nàng biết Tuyết di nương là người như thế nào, sẽ không khinh địch để cho nàng dễ lợi dụng như thế, bởi vậy không cần tốn nhiều lời ở chỗ này, cầm sổ sách rồi để cho Đông Lăng đưa Chu quản gia cùng Bội Ngọc đến Lưu Vân các.

Chu quản gia bị gia đình nâng vào Lưu Vân các, Hoàng Bắc Nguyệt phân phó nàng thẩm vấn cho thật tốt, nếu là còn biết điều thì có thể tha cho hần một mạng, để cho hần đưa nữ nhi Ngọc Bội về dưỡng lão.

Lúc này Chu quản gia đối với Tiên Viễn Trình đã hoàn toàn thất vọng, bởi vậy đem đầu đuôi mọi chuyện nói ra, như thế nào giúp Tiên Viễn Trình cùng Cầm di nương làm giả sổ sách nhiều năm như vậy, thế nào đem trân bảo cùng đồ cổ trong phủ khó (kho đựng đồ quý trong phủ) len lén đưa ra ngoài, rồi cả chuyện cùng Cầm di nương tham ô thuế của quận Thanh Hà dùng cho việc gì.

Đông Lăng thẩm vấn xong, đưa Chu quản gia cùng Bội Ngọc nhốt trong gian nhà kế bên, sau đó đi bẩm báo lại với Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong, lạnh nhạt cười nhạt nói: “Chu quản gia này là một người thức thời lại rất thông minh, Cầm di nương tìm hần thật ra là tìm đúng người, nhưng vì chính Chu quản gia quá thông minh, cho nên Cầm di nương lúc này chỉ sợ là không ngủ được.”

“Bà ta sao có thể ngủ được? Nhìn bộ dáng hôm nay của bà ta một cái là biết, Chu quản gia lại bị bắt, sợ rằng bà ta đến nhắm mắt cũng không dám!” Đông Lăng cũng cười nói.

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút nói: “Không phải Tiên Viễn Trình sợ tiếng xấu của hần bị truyền ra sao? Người đi tìm một tên gia đình, để hần đem chuyện này truyền ra ngoài, tốt nhất huyền não cho cả thành đều biết.”

“Dạ, tiểu thư!” Đông Lăng vô cùng vui vẻ đi ra ngoài.

Trong phòng an tĩnh lại, Hoàng Bắc Nguyệt liền cầm lấy Bách Luyện Kinh lật xem, đến khi trời tối thì ra ngoài một chuyến, đi tìm Lạc Lạc của gia tộc Bồ Cát Nhĩ.

Thu Vinh viện – Cầm di nương

Lúc này trong phòng chính truyền đến thanh âm đập vỡ đồ đạc, cũng tiếng mắng của Cầm di nương.

“Tiện nha đầu kia! Nàng dựa vào cái gì mà diều võ dương oai như thế? !”

“Nương, người bình tĩnh một chút đi, nếu để người khác nghe được mà truyền vào lỗ tai nàng ta sẽ trở thành một nhược điểm!” Tiêu Nhu và Tiêu Trọng Kỳ ngồi ở một bên, nhìn mẫu thân của mình tức giận đập vỡ đồ vật.

“Người nào, ai dám mật báo cho nàng?” Cầm di nương vừa nói, chợt nhớ tới điều gì đó, ngừng đầu hỏi: “Bội Hương đâu?”

Mấy nha hoàn trong phòng bị dọa đến nơm nớp lo sợ đều lắc đầu nói không biết.

Cầm di nương trừng mắt, quát: “Đem tiểu tiện nhân Bội Hương bắt lại đây!”

Mấy nha hoàn vội vàng đi ra ngoài, đúng lúc ra cửa nhìn thấy Bội Hương, vội vàng nói: “Bội Hương tỷ tỷ, phu nhân tìm người kia!”

“A? Phu nhân tìm ta có chuyện gì?” Bội Hương không sợ hãi, thản nhiên cười đi tới, “Sao mà phu nhân lại giận dữ như vậy? Ảnh hưởng đến thân thể thật không tốt.”

Cầm di nương giận dữ nói: “Tiểu tiện nhân ngươi từ khi nào cấu kết với tiện nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia?”

Hôm nay ở bên ao hoa sen, thái độ Bội Hương đối với Hoàng Bắc Nguyệt đã khiến bà hoài nghi, chỉ là sau lại phát sinh nhiều chuyện nên bà chưa kịp truy cứu.

Hiện tại rốt cuộc hiểu được, thì ra không biết từ khi nào mà bên người đã bị bố trí cơ sở ngầm!

“Ta khuyên lời trong miệng di nương nói ra sạch sẽ một chút, Tam cô nương không còn là Tam cô nương như trước đây, lời này nếu như bị nàng nghe thấy thì di nương sao được dễ chịu đây!”

283. Chương 284: Nhất Gia Chi Chủ (16)

“Tiện tỷ! Ngươi có thái độ nói chuyện gì đây?” Tiêu Nhu vỗ cái bàn đứng lên, Bội Hương này trước kia là nha hoàn rất đắc lực bên người mẫu thân, sao hiện tại lại...

“Tứ cô nương, nô tỳ không gạt người nữa, hiện tại ta là người bên cạnh Tam cô nương, có cái gọi là đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, lời nói của người cũng nên chừa chút tình cảm đi.” Bội Hương đắc ý cười.

Ánh mắt âm độc của Cầm di nương đảo qua, cả giận nói: “Tiện tỷ ngươi phản bội ta, đầu nhập vào chỗ Hoàng Bắc Nguyệt, tốt, rất có tiền đồ! Nhiều năm như vậy ta lại nuôi dưỡng một bạch nhãn lang*!”

* Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có ‘điều bạch nhãn’ thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con ngươi không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.

“Di nương, ở đây có cái gì gọi là phản bội? Trong phủ trưởng công chúa này, vốn cũng chỉ có Bắc Nguyệt quận chúa là chủ tử đích thực, chúng ta làm nô tài, tận trung với chủ tử, sao có thể gọi là phản bội? ”

“Nàng là chủ tử đích thực? Từ trước sao ngươi không xem nàng là chủ tử đích thực? Từ trước đến giờ ngươi làm chuyện ác với nàng còn ít sao? Ngươi không sợ sau khi ngươi hết giá trị lợi dụng sẽ báo thù sao?” Cầm di nương âm lãnh cười rộ lên.

Bội Hương nghe được một thân nỏ da gà, tuy nhiên vẫn cường ngạnh nói: “Di nương không cần lo lắng, nhân phẩm của Tam cô nương khác so với ngài!”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Bội Hương thay đổi suy nghĩ, còn nói: “Di nương, niệm tình cảm chủ tử nhiều năm của chúng ta, ta khuyên ngài một câu, về chuyện sổ sách Thanh Hà quận, ngài vẫn nên nói rõ đầu đuôi cho Tam cô nương đi, tham ô bao nhiêu đều khai ra, nếu không người sẽ phải hối hận!”

Sắc mặt Cầm di nương tái nhợt, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, thân thể lay động vài cái, suýt nữa thì ngã trên mặt đất, may được Tiêu Trọng Kỳ nhanh tay đỡ.

“Nương, không cần nói nhiều với loại lừa gạt chủ nhân, để ta giết nàng xem nàng còn kiêu ngạo như vậy được không? !” Trong cơn tức giận Tiêu Nhu rút ra bảo kiếm treo trên tường.

“Nhu nhi, “Cầm di nương đưa tay ngăn lại, sắc mặt do dự, suy nghĩ mãi mới nói: “Để cho nàng đi thôi.”

Tựa như Bội Hương nói, bây giờ nàng là người của Hoàng Bắc Nguyệt, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ nhân, bây giờ bọn họ không thể trêu vào tôn thần Hoàng Bắc Nguyệt này được.

“Vẫn là di nương hiểu lý lẽ.” Bội Hương cười nói: “Chuyện tình của Đại thiếu gia, di nương vẫn còn phải dựa vào Bắc Nguyệt quận chúa, cho nên chuyện thuế má của Thanh Hà quận di nương không nên giấu diếm, nếu không thì...”

Cầm di nương cắn chặt môi dưới, Tiêu Trọng Kỳ nói : “Chuyện của ta, không cần nàng ta quản!”

Đối với Đại thiếu gia lợi hại này trong lòng Bội Hương vẫn còn tồn tại e ngại, bởi vậy cũng không dám nói thêm cái gì nữa, chỉ nhìn bộ dáng của Cầm Di Nương đã biết chân chính hù dọa được bà.

Mục đích đạt thành, Bội Hương sẽ không tiếp tục lưu lại nữa, cười cười rời đi .

Bội Hương vừa đi, chân Cầm di nương mềm nhũn ngồi trên ghế, thần sắc lo sợ không yên.

“Nương, người cũng không cần quá lo lắng, nơi Tam tỷ tỷ để ta đi dò xét một chút xem nàng ta có ý tứ gì.” Tiêu Nhu nói.

“Đúng, Nhu nhi, người đi do thám xem nàng ta muốn đối phó với chúng ta như thế nào?” Cầm di nương giống như bắt được hy vọng, đột nhiên thì có sức mạnh .

Tiêu Nhu gật đầu rồi đi ra ngoài, Cầm di nương cầm lấy tay Tiêu Trọng Kỳ, thì thào nói: “Hoàng Bắc Nguyệt kia, như thế nào đột nhiên lại... ”

“Nương, nếu nàng ta có can đảm đối xử với chúng ta như thế nào, cùng lắm thì liều mạng, cá chết lưới rách, nàng cũng đừng mong dễ sống!” Tiêu Trọng Kỳ hung hăng nói.

Trong ánh mắt Cầm di nương lập chảy ra một dòng nước mắt, khóc nói: “Chỉ là nương không cam lòng! Chẳng lẽ khổ tâm tính toán nhiều năm như vậy, tất cả đều đổ xuống sông xuống biển sao?”

Tiêu Trọng Kỳ cau mày hỏi: “Nương, chuyện sổ sách của Thanh Hà quận, người thật sự...”

284. Chương 285: Nhất Gia Chi Chủ (17)

“Không động chân động tay thì nhiều năm như vậy sao chúng ta có đủ tiền để lo liệu mọi việc? Mua đan dược cho người cùng Nhu nhi tu luyện?” Cầm di nương suy nghĩ, “Tra thì để cho tra đi, nhiều năm như vậy, nương cũng len lén tích góp không ít, cho dù nàng tra xét sổ sách không đúng, cũng không tra được tiền đã đi nơi nào!”

Cầm di nương cũng đã tính trước, nàng vốn không phải kẻ ngu, trước len lén giấu tiền là vì không để cho Tiêu Viễn Trình phát hiện, hiện tại vừa lúc dùng để khiến Hoàng Bắc Nguyệt không làm gì được!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Tiêu Nhu len lén đi tới bên ngoài Lưu Vân các, nhìn quanh hồi lâu cũng không dám đi vào.

“Tứ cô nương, sao ngài lại rảnh rỗi đến đây?” Đông Lăng từ cửa viện bước ra, vẻ mặt tươi cười nhìn nàng. Tiêu Nhu đến đây Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm giác được rồi nên để cho Đông Lăng ra xem, có thể Tiêu Nhu sẽ trở thành một vũ khí tốt!

“Đông Lăng tỷ tỷ, ta, ta muốn đến thăm Tam tỷ tỷ, ta nghĩ mới vừa rồi có lẽ là nàng cũng bị phụ thân khiến cho tức giận...” Tiêu Nhu vội vàng nói.

Đông Lăng bất đắc dĩ lắc đầu: “Tứ cô nương, cũng chỉ có người tốt tâm, vẫn nhớ đến cô nương nhà chúng ta, haiz, cô nương của chúng ta mệnh khổ, từ trước lão gia đã không thích, hiện tại càng làm cho cô nương thương tâm...”

Tiêu Nhu vội vàng nói: “Chuyện này ta cũng hiểu được, là phụ thân không đúng, hấn dùng tiền trong phủ cũng không có gì, nhưng len lén để cho Chu quản gia gian lận là không đúng!”

“Vẫn là Tứ cô nương hiểu lí lẽ.” Đông Lăng cười nói, “Bên ngoài lạnh lẽo, mời Tứ cô nương vào bên trong ngồi một chút đi, cô nương của chúng ta cũng mới ngủ dậy.”

Nghe được là có thể đi vào, Tiêu Nhu thật vui mừng, hiện trong lòng nàng bất an không yên, chính là muốn nghe vài câu của Hoàng Bắc Nguyệt để có thể bình tĩnh.

Đông Lăng tự mình vén rèm để cho Tiêu Nhu đi vào, nàng ngẩng đầu thì nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào một cái gối mềm, nghiêng người trên tháp đọc sách.

“Tam tỷ tỷ.” Tiêu Nhu cười, nhỏ giọng gọi một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy nàng thì cười cười: “Tứ muội muội tới, mau ngồi đi, bên ngoài trời lạnh, Đông Lăng mau dâng ly trà nóng lên.”

Đông Lăng cười đi ra ngoài, sau khi Tiêu Nhu ngồi xuống, có chút không yên nhìn nàng một cái, mới chậm rãi mở miệng: “Tam tỷ tỷ, sự tình hôm nay...”

“Hôm nay ở ao hoa sen nghe được lời nói bôi nhọ hoàng thất của Cầm di nương, lời tuyệt không được truyền ra nên ta phạt nàng, Tứ muội muội có trách ta hay không?”

“Đương nhiên là không rồi!” Tiêu Nhu vội vàng lắc đầu, “Tam tỷ tỷ làm việc đều là có lý do, nương ta đúng là gặp rắc rối do miệng mà ra! Tam tỷ tỷ không cần tự trách.”

Có nữ nhi ruột nào sẽ nói mẹ mình gặp rắc rối do miệng mà ra? Bởi vậy có thể thấy được, bình thường trong lòng Tiêu Nhu đã đối với Cầm di nương có bất mãn lớn.

“Kỳ thật bình thường không thấy nàng nói gì, chỉ là hôm nay thăm vấn Chu quản gia, việc mà hấn nói ra thật sự là khiến ta không thể tin được.” Hoàng Bắc Nguyệt buông sách, trên khuôn mặt có chút sầu lo.

Trong lòng Tiêu Nhu nhảy mạnh một cái, vội vàng nói: “Tam tỷ tỷ, chuyện này quả thật là nương ta sai lầm rồi, nhưng mà nàng lớn tuổi, cũng không chịu được phải vào chốn lao ngục, xin Tam tỷ tỷ không đem chuyện này kinh động đến Đình Ủy Tự.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi, cười nói: “Đều là người một nhà, sao ta có thể nhẫn tâm làm ồn ào đến tận Đình Ủy Tự đây? Chuyện tình trong phủ của chúng ta vẫn nên là tự giải quyết trong phủ mới tốt.”

Trong lòng Tiêu Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi, đến Đình Ủy Tự, mẫu thân của nàng bởi vì tham ô bị đưa vào ngục thì nàng cũng xong luôn...

“Tâm địa Tam tỷ tỷ thật tốt, chỉ là chuyện này, Tam tỷ tỷ dự định sẽ xử trí như thế nào đây?” Tiêu Nhu cẩn thận hỏi.

285. Chương 286: Nhất Gia Chi Chủ (18)

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười: “Còn có thể xử trí như thế nào? Còn không phải giống Chu quản gia sao, chỉ cần bồi thường đầy đủ số lương, tự nhiên ta sẽ không truy cứu.”

“Bồi thường toàn bộ...” Tiêu Nhu trên mặt có chút ngượng ngịu.

Vừa lúc, Đông Lăng bưng trà nóng đi vào, nghe được lời của bọn họ, liền nói: “Mấy năm nay Cầm di vì bồi dưỡng Đại thiếu gia cùng Tứ tiểu thư cũng tốn không ít tiền, hơn nữa chỗ lão gia cùng chi tiêu trong phủ, sao có thể bổ sung toàn bộ đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu: “Cũng đúng, Đại ca ca cùng Tứ muội muội đều là người trong nhà, tiền dùng cho bọn họ hẳn cũng đúng, chỉ là theo như lời Chu quản gia nói, sợ rằng là Cầm di nương cũng tư tàng không ít.”

Tiêu Nhu cắn môi, nghe được lời nói tiêu tiền cho bọn họ hẳn là việc phải làm, nàng cũng âm thầm vui mừng, điều này chứng tỏ Hoàng Bắc Nguyệt đến cùng vẫn xem bọn họ là tiểu thư trong phủ.

“Nương ta quả thật có chút tư tàng, có điều nàng vốn là người ngoan cố, chỉ sợ không muốn giao ra đây.”

Đông Lăng thấp giọng nói: “Tứ cô nương, Tam cô nương của chúng ta là người như thế nào, chắc người cũng đã biết rõ ràng, tổn thất của phủ trưởng công chúa không thể bị mất trắng, trước di nương dùng cũng quên đi, chỉ là loại tư tàng như thế, cho dù thế nào cũng không thể cho phép được. Việc này nếu trong phủ tự giải quyết thì có thể, nhưng nếu như lớn chuyện, người ngắm lại xem hậu quả sẽ như thế nào? Người cùng Đại thiếu gia cũng còn trẻ, tiền đồ vẫn rất sáng lạn.”

“Tam tỷ tỷ, nếu như mẹ ta giao ra tư tàng, người thật sự không truy cứu sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên ngược mắt: “Tứ muội muội không tin ta sao?”

“Không! Tất nhiên ta tin tưởng! Chỉ là ta...”

Trong ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt quang mang có chút chột lóe, nói: “Tứ muội muội, người chắc là biết Cầm di giấu đồ ở nơi nào? Nếu như người nói ra, chỉ sợ Cầm di sẽ không tha cho người, hoặc là dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ nữ nhi cũng không biết chừng.”

Tiêu Nhu lập tức đỏ mắt, nước mắt tí tách rơi xuống: “Nhân nghĩa không thể lường toàn, Tam tỷ tỷ dạy ta nên làm như thế nào đi?”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, chuyện này cần gì nàng nói, chỉ cần nàng cho tiêu nhu một ít đường lui, Tiêu Nhu nhất định sẽ làm ra loại chuyện bán đứng mẫu thân.

“Tứ muội muội, qua vài ngày thái hậu sẽ cùng Hi Hoà công chúa trở về đế đô, đến lúc đó ta sẽ trình bày bài vào cung, cầu kiến thái hậu cùng Hi Hoà công chúa, ta sẽ dẫn người cùng tiến cung.”

Tiêu Nhu xoa xoa nước mắt, ngơ ngác nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, cùng nhau tiến cung để làm cái gì?

Đông Lăng vội vàng nói: “Tứ cô nương, người đã quên sao? Năm đó lúc Hi Hoà công chúa hộ tống thái hậu ra cung vì Nam Dục quốc cầu phúc, từng nói cả đời không lấy chồng, phụng dưỡng thần linh, vì Nam Dục quốc đổi lấy hòa bình yên ổn. Hi Hoà công chúa có ý chọn nữ tử trong các phủ có phẩm hạnh tài đức làm nghĩa nữ. Thân phận đích nữ quý trọng, Hi Hoà công chúa dự định lựa chọn trong những thứ nữ.”

Tiêu Nhu nghe xong, ngây người, nửa ngày đột nhiên đứng lên, quỳ gối trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt: “Tam tỷ tỷ, người cho ta cơ hội như vậy, ân đức như thế, ta sao có thể báo đáp được?”

“Ta chỉ cho người cơ hội như vậy, có được hay không là ở chính người, người là người thông minh, tự nhiên hiểu được trở thành nghĩa nữ của Hi Hoà công chúa, danh tiếng trước kia bị Cầm di nương phá hư, cũng không ảnh hưởng được tới người.”

Tiêu Nhu nắm chặt tay, bởi vì kích động mà trên gương mặt có chút phốt hồng, kiên định nói: “Ta hiểu được, chuyện nương ta làm sai, vốn là đáng hoàn lại, mặc dù ta là con gái của nàng, nhưng cũng không thể chống mắt nhìn nàng mắc thêm lỗi lầm nữa!”

“Nô tỳ đã sớm nói, Tứ cô nương là người hiểu lí lẽ rõ ràng nhất!” Đông Lăng cười nâng nàng dậy.

286. Chương 287: Sư Phụ Tại Thượng (1)

Thân thể Hoàng Bắc Nguyệt tựa vào đệm mềm phía sau, nói: “Tứ muội muội, chuyện này khiến ngươi chịu uất ức rồi.”

“Vì phủ chúng ta chút uất ức đây tính là gì?” Tiêu Nhu quỳ gối, nói: “Tam tỷ tỷ nghỉ ngơi đi, muội muội đi trước.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nhìn Đông Lăng hộ tống nàng đi ra ngoài, một lát sau Đông Lăng trở về, cười nói: “Kỳ thật tính cách vị Tứ cô nương này hoàn toàn được di truyền từ lão gia, trong cả phủ thì Tứ cô nương cùng lão gia giống nhau nhất.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh nói: “Đều là vô tình vô nghĩa giống nhau!”

Người của Tiêu gia, đều cùng một bộ dáng, từ Tiêu Khải Nguyên đến Tiêu Viễn Trình, lại đến Tiêu Nhu, cũng ích kỷ không tình cảm giống nhau, tuy nhiên, nàng chưa chắc đã không phải là người như thế?

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên tháp đứng lên, đi tới bên cửa sổ xem một chút, trời đã tối rồi.

“Tiểu thư muốn ra ngoài sao?” Đông Lăng đã hiểu rõ ràng thói quen của nàng, cứ tới buổi tối, nàng sẽ lên đi ra ngoài.

Lấy từ trong ngăn tủ chiếc áo choàng phủ lên cho Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nói: “Hãy chú ý tới Chu quản gia, Tiêu Viễn Trình cùng Cẩm di Nương nếu muốn hủy đi chứng cứ, phỏng chừng sẽ động thủ với Chu quản gia.”

“Vâng, tiểu thư cứ yên tâm đi!”

Đối với Đông Lăng thì tuyệt đối yên tâm, Hoàng Bắc Nguyệt từ cửa sổ lặng lẽ đi ra.

Trong đêm tối, bóng dáng như quỷ mị trong nháy mắt từ ngõ hẻm u ám đi đến phía ngoài thành, hướng tới toà thành của gia tộc Bồ Cát Nhĩ mà đi.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Dưới ánh trăng, bóng dáng thiếu niên múa kiếm có chút gầy yếu, kiếm trong tay mấy lần qua lại, hướng người gỗ công kích mấy lần, nhưng như thế nào cũng không phát huy được tối đa thực lực!

Trên mặt dần dần hiện ra thần sắc buông thả.

“Thiếu gia, trên tay dùng sức một chút thì tốt!” Huấn luyện viên đứng ở bên cạnh vội vàng cổ vũ cho hắn.

“Ta đã dùng sức!” Thiếu niên bĩu môi hô to một tiếng, huấn luyện viên lập tức không dám nói tiếp nữa.

Thiếu niên một kiếm đâm hướng người gỗ, nhưng trong đầu lại nghĩ tới trận tỷ thí hôm nay ở Linh Ương Học Viện, Bắc Nguyệt quận chúa lấy nguyên khí khiến cho roi ngựa kéo thẳng, đâm một nhát vào Lâm Tử Thành kia!

Đó là phát huy ra uy lực như thế nào? Tại sao nhìn giống như một động tác đơn giản, hắn cố hết sức học nhưng cũng không thể nắm được điểm mấu chốt?

Kiếm trong tay giống như không nghe theo điều khiển!

Lạc Lạc nổi giận, kích động muốn đem thanh kiếm ném đi, nhưng tại lúc này, đột nhiên một đạo bóng đen quỷ mị xuất hiện phía sau hắn, cầm lấy tay hắn đang cầm kiếm, đâm từ phía sau thẳng ra trước

Trong lòng cảm giác hoàn toàn khác nhau, một kiếm này cùng với vừa rồi chính mình đâm ra một kiếm, chiêu thức cũng giống nhau, nhưng chính hắn cảm thấy được hoàn toàn khác nhau!

Một kiếm này, hẳn phải phát cảm giác được, trước mắt nếu như chính là Lâm Tử Thành, hẳn cũng có thể không phí chút sức đâm trúng hắn!

“Người phải nhìn rõ ràng kiếm trong tay, đây là kiếm giết người!” Phía sau truyền đến một thanh âm khàn khàn lạnh như băng.

Lạc Lạc thân thể khẽ run lên, đột nhiên bên tai chậm rãi hồng lên, một đám lửa trong nháy mắt đốt tới trên mặt.

“Không nên phân tâm, nhìn lại một lần.” Thanh âm lạnh lẽo, nhưng lại giống như tuyết tan trong hồ nước ngày xuân, lạnh, nhưng lại ưu nhã dễ nghe.

Tay Lạc Lạc bị một tay non mịn nhỏ hơn cầm lấy, lần nữa đem đâm ra chiêu kiếm, dĩ nhiên thoáng cái đã đâm xuyên qua trái tim của người gỗ!

“Lợi hại!” Lạc Lạc kinh hô một tiếng, trên tay buông lỏng, người phía sau liền lui ra.

Trong lòng hắn bỗng cảm thấy thất vọng, vội vàng xoay người, trước mắt đột nhiên xuất hiện hàn quang, một thanh kiếm đã đến trước mặt hắn.

287. Chương 288: Sư Phụ Tại Thượng (2)

“Oa!” Lạc Lạc hét to một tiếng, vội vàng giơ kiếm của mình lên để ngăn cản, bị đánh lui mấy bước một cách chật vật.

Huấn luyện viên bị bóng đen đột nhiên xuất hiện làm sợ ngây người. Ngây người một lát, trong chớp mắt thiếu gia mà mình bảo vệ đang cùng người kia động thủ!

“Người là ai?” Huấn luyện viên hô to một tiếng, lập tức rút kiếm xông đến!

“Dừng tới đây, đây là bằng hữu của ta!” Lạc Lạc một bên lần thứ hai giơ kiếm ngăn cản, một bên hô to.

Huấn luyện viên liền ngây người, bằng hữu của thiếu gia? Người này một thân áo choàng đen thần bí, lẽ nào là Hí thiên các hạ trong lời đồn?

Hoàng Bắc Nguyệt thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng ở dưới áo choàng, có chút mang theo vài phần ý cười: “Theo ta đánh mấy chiêu, hãy dùng chiêu thức lúc này ta dạy người!”

“Được!” Lạc Lạc gật đầu, hồi tưởng lại động tác vừa rồi của nàng, trong lòng nổi lên sự tin tưởng

“Nhìn kỹ thanh kiếm trong tay người, đây là kiếm dùng để giết người!” Đúng vậy! Đây là kiếm dùng để giết người chứ không phải để chơi đùa!

Lạc Lạc khẽ quát một tiếng, kiếm thế so với mới vừa rồi nhanh hơn không ít, lực đạo trong tay cũng mạnh lên mấy lần.

“Được! Nhanh hơn một chút, không nên loạn, tỉnh táo!” Hoàng Bắc Nguyệt một bên cùng hắn so chiêu, một bên hơi thở cũng không loạn, tận tình chỉ đạo.

Kiếm của nàng dẫn dắt kiếm Lạc Lạc, khi nhanh khi chậm, chọt trái chọt phải, binh khí chạm vào nhau phát ra thanh âm leng keng, lóe lên vài tia lửa!

Mới đầu Lạc Lạc có chút bối rối, nhưng sau đó cũng từ từ được nàng dẫn dắt đuổi kịp động tác, một chiêu một thức, cũng nhẹ nhàng lưu loát như nàng!

Không có chiêu thức hoa lệ, chỉ có động tác đơn giản nhưng lại xảo diệu.

Kiếm này, đúng là kiếm giết người!

Huấn luyện viên ở một bên, hoàn toàn nhìn đến trọn mắt há hốc mồm, ánh mắt theo không kịp bóng dáng áo choàng màu đen, chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy từ dưới áo choàng lộ ra vài lọn tóc màu đỏ giống như hỏa diễm! Lợi hại! Quả thật rất lợi hại!

Động tác đơn giản như vậy, nhưng lại hoàn toàn có thể nhìn ra vị Hí Thiên các hạ tu vi có bao nhiêu thâm hậu, năng không cần bất cứ động tác xinh đẹp nào, mỗi một đường kiếm tuyệt đối là có thể lấy mạng người!

Huấn luyện viên đang xem cuộc chiến còn thấy khí huyết sôi trào hướng chi Lạc Lạc là người đang chiến đấu. Tay hấn hầu như mỗi lần cùng tay Hoàng Bắc Nguyệt va chạm đều bị chấn động đến tê dại. Nhưng cảm giác này làm hấn vô cùng hưng phấn, đời này hấn chưa từng trải qua cảm giác này bao giờ! Chiến đấu! Đây mới đúng là chiến đấu chân chính!

Trước kia huấn luyện viên đánh nhau với hấn, hoàn toàn giống như tiểu hài tử chơi trò chơi, không có chém giết kịch liệt, quyết tâm thắng bại. Một hồi tỷ thí, dù cho có đa dạng như thế nào cũng chỉ là một trò đùa mà thôi!

Lạc Lạc dùng hết sức, mồ hôi trên trán cũng xuất hiện, cố gắng ở dưới tay Hoàng Bắc Nguyệt chống đỡ được mười mấy hiệp, trường kiếm trong tay mới bị đánh bay.

Hoàng Bắc Nguyệt đem kiếm vứt đi, quay người nhảy đến trên nóc nhà, áo choàng màu đen bay lên, nàng đối Lạc Lạc vẫy tay: “Đi lên.”

“Được!” Lạc Lạc đáp ứng một tiếng, hấn đương nhiên không có khả năng tiêu sái nhảy lên trực tiếp như nàng chỉ có thể lựa chọn từ cây thang bên cạnh bước lên, chậm rãi đi tới bên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Gió đêm nhẹ thổi, tóc Lạc Lạc mồ hôi làm ướt bị gió thổi nhẹ bay lên. Hấn quay đầu lại nhìn về cao thủ thần bí trước mặt trong mắt lộ vẻ sùng kính. “Hí Thiên đại nhân, thì ra ngài không chỉ là một triệu hoán sư mà còn là một cao thủ võ đạo nữa!”

“Cao thủ? Không, ta chỉ là tôn trọng kiếm trong tay ta mà thôi!” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

288. Chương 289: Sư Phụ Tại Thượng (3)

Tôn trọng kiếm trong tay... Lạc Lạc nghe được có chút si mê, đối vị cao thủ thần bí này lại càng bội phục sát đất.

“Hí Thiên đại nhân, người...” Lạc Lạc do dự mà mở miệng, trên mặt chậm rãi hiện lên một chút đỏ ửng lại không nói tiếp.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu, ánh mắt ở dưới áo choàng có chút mang theo ý cười: “Người muốn nói cái gì?”

“Không...” Lạc Lạc có chút chần nản ngồi xuống trên nóc nhà, khẽ cắn nhẹ môi, “Hôm nay ta tỉ thí ở Linh Ương Học Viện, thua...”

“Thắng thua là chuyện thường trong đời, thản nhiên tiếp nhận là được.”

Lạc Lạc bội phục tính rộng rãi của nàng, nhưng mà, chỉ có cao thủ mới có thể suy nghĩ như vậy, nếu như hấn mà cứ rộng rãi như vậy thì sẽ bị xem là không có tiền đồ!

“Hí Thiên đại nhân đã nghe nói qua Bắc Nguyệt quận chúa của phủ trưởng công chúa chưa?” Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn lên nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng giật mình, biết cũng không phải Lạc Lạc nhận ra mình, chỉ là nghe được người khác nhắc tới thân phận khác của mình khó tránh khỏi vẫn có chút mất tự nhiên.

“Nghe nói qua,” Hoàng Bắc Nguyệt nhớ tới ý đồ đến đây của chính mình vào hôm nay, liền nói tiếp: “Trưởng công chúa Huệ Văn là ân nhân của ta, ta đến Nam Dục quốc, hơn phân nửa cũng là vì báo ân.”

Lần đầu tiên Lạc Lạc nghe được Hí Thiên tâm sự với hần, thoáng cái đã cảm thấy khoảng cách kéo gần lại vài phần, sự sợ hãi trong lòng cũng vì phần mừng rỡ này mà biến mất. Nàng nói với hần chuyện riêng này chính là tin tưởng hần sao? Nàng tính cách lạnh lùng như vậy chắc chắn sẽ không nói chuyện này với nhiều người.

Lạc Lạc mừng rỡ vô cùng, thoáng cái đã quên chuyện thua tỷ thí của chính mình hôm nay, hỏi: “Vây, người nghĩ báo ân như thế nào đây? Trưởng công chúa Huệ Văn đi về cõi tiên nhiều năm, sợ rằng người cũng chỉ có thể báo đáp ở trên người Bắc Nguyệt quận chúa.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, trong lòng vô cùng thoải mái. Cùng người vô cùng đơn thuần không có tâm cơ như Lạc Lạc nói chuyện nàng không cần phải quanh co lòng vòng, hần tự nhiên sẽ nói hết tất cả những gì mình muốn.

“Nghe nói trong phủ trưởng công chúa không được yên ổn lắm, ta nghĩ, đại khái có thể giúp nàng dọn dẹp sạch một chút.”

Khuôn mặt thanh tú của Lạc Lạc đột nhiên có chút nghiêm túc lên, giống như cùng nàng có chung mối thù vậy.

“Những người Tiêu gia đó, ta cũng không thích! Bắc Nguyệt quận chúa thường xuyên bị bọn họ ức hiếp, ta, nếu ta có năng lực, cũng sẽ xử lý hết tất cả bọn chúng!”

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhếch lên: “Nếu như đánh người mà nói, ta có thể ra tay hỗ trợ, chỉ tiếc là đánh người cũng không giải quyết được vấn đề này”

“Đúng, chỉ đánh thôi thì quá dễ dàng cho bọn người đó rồi!” Lạc Lạc gật đầu, chợt nhớ tới cái gì, đứng bật dậy kề gần gương mặt tuấn tú lại nói: “Người biết không, người của phủ Trưởng công chúa cũng len lén đem tài sản tới chỗ chúng ta đổi thành kim tệ đó.”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút kinh hãi lấp bắp, không nghĩ tới Lạc Lạc tự nhiên chủ động lên tiếng nói cho nàng nghe chuyện này.

Nàng ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Như thế nào mà người lại biết chuyện này?”

“Ta thấy qua nhiều lần, mấy di nương của Tiêu gia kia đến ngân hàng tư nhân của gia tộc Bồ Cát Nhĩ chúng ta, tiểu nhị ngân hàng tư nhân đều nói bọn họ là khách hàng lớn. Ta lúc ấy cũng không rõ, muốn làm khách hàng lớn của ngân hàng tư nhân chúng ta tài sản ít nhất cũng phải mười triệu trở lên. Một di nương bình thường trong phủ làm sao lại có nhiều tiền như vậy chứ?”

Lạc Lạc nói chi tiết, hần đối với Hí Thiên một chút cũng không giấu diếm, trong lòng cũng hiểu không cần phải dấu diếm làm gì. Mặc dù đây là bí mật của ngân hàng tư nhân nhưng hần cảm thấy Hí Thiên xem hần như bằng hữu hần không có cách nào không giúp nàng. Hơn nữa nếu nói ra việc này còn có thể giúp cho Hoàng Bắc Nguyệt nữa nên hần rất vui vẻ mà nói!

289. Chương 290: Sư Phụ Tại Thượng (4)

Trong lòng của Lạc Lạc cũng không có khái niệm việc cơ mật trong buôn bán. Hần tâm tư đơn thuần, chỉ có tình nghĩa giữa bằng hữu với bằng hữu không có ích lợi.

Hoàng Bắc Nguyệt đối với việc hần chân thành đối đãi cùng tình nghĩa với mình cũng rất cảm động. Ở thế kỷ hai mươi mốt làm sát thủ, nàng đã ám sát qua vô số loại người kể cả những kẻ buôn bán, nàng biết những bí mật trong buôn bán rất quan trọng, nếu như không phải thật sự xem nàng như bằng hữu thì Lạc lạc cũng sẽ không nói hết với nàng như vậy.

“Người của phủ Trưởng công chúa ta cũng đã gặp qua, tuy rằng kiêu ngạo ngang ngược một chút nhưng lại không nghĩ ra bọn họ lại dám cả gan dưới chân thiên tử trong đế đô mà tham ô”

“Tham ô là một trọng tội, không bằng ngày mai ta đi tìm người của Đình Ủy Tự, đem những người đó bắt lại, nghiêm hình thẩm vấn!” Lạc Lạc nói.

Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên lắc đầu, nói : “Việc này trước không cần kinh động Đình Ủy phủ, để tránh đả thảo kinh xà.”

“Hí Thiên đại nhân nói nên làm như thế nào, ta toàn bộ làm theo!” Lạc Lạc chớp chớp mắt, vẻ mặt hưng phấn.

Tiểu tử này trượng nghĩa thẳng thắn, tính cách này nàng thích!

Đương nhiên, nàng cũng sẽ không gây chuyện làm khó khăn Lạc Lạc, chỉ cần có một chút chứng cứ xác thực, là nàng có thể chơi đùa bọn người Cẩm di nương cùng Tuyết di nương!

Nàng lặng lẽ dặn dò Lạc Lạc vài việc, trong lòng vui vẻ. Quả nhiên có đại gia tộc làm chỗ dựa có thể giảm không ít phiền toái.

“Lạc Lạc thiếu gia, nhanh xuống đây đi, lão gia tới!” Phía dưới huấn luyện viên đột nhiên chạy vào, đứng ở dưới nóc nhà nhỏ giọng gọi.

Lạc Lạc nhú mày, gương mặt vốn đang tươi cười liền xụ xuống

Hoàng Bắc Nguyệt đại khái có thể đoán được nguyên nhân hắn đột nhiên ủ rũ như vậy, hôm nay ở Linh Ương Học Viện tỷ thí thua là một đả kích đối với hắn, dù sao thì Hoàng Bắc Nguyệt là phế vật mà vẫn chiến thắng, điều này làm cho Lạc Lạc thân là nam tử hán không thể cảm thấy vui được.

Nhìn thoáng qua vẻ mặt Lạc Lạc, Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay vỗ một cái lên vai hắn nói: “Đừng làm vẻ mặt đau khổ như thế chứ. Hôm nay ngươi cùng ta so chiêu không phải rất lợi hại sao?”

“Ta nào có lợi hại? Ta biết, đó là ngươi cố ý nhường cho ta .” Lạc Lạc trộm liếc mấy lọn tóc đỏ của nàng dưới áo choàng, có chút ngại ngùng. Tuy nhiên được nàng khen một câu trong lòng hắn cũng âm thầm vui vẻ.

“Ta nói rồi, ta tôn trọng kiếm của ta, kiếm ở trong tay ta tuyệt không đem nó ra đùa giỡn!”

Lạc Lạc trong lòng mừng quýnh lên, mừng rỡ định mở miệng nói gì đó thì ở dưới nóc nhà lại vang lên thanh âm của Trại Tư tộc trưởng :“Hóa ra là Hí Thiên các hạ ở đây, thất lễ. Lạc Lạc, đó là đạo đài khách của người đó hả, tại sao lại đưa khách lên nóc nhà ngồi? Không có lễ phép!”

Lạc Lạc vẻ mặt oan uổng, Hoàng Bắc Nguyệt lên tiếng nói: “Tộc trưởng không nên trách oan Lạc Lạc thiếu gia, là ta tự mình muốn lên thôi, từ nóc nhà của quý phủ có thể nhìn thấy được cả thành Hoài Lâm.”

Chỗ của gia tộc Bồ Cát Nhĩ ở nơi rất cao gần như có thể quan sát để đô nên phong cảnh rất là đẹp. Nàng nắm lấy Lạc Lạc từ trên nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống .

Thân thủ như vậy làm cho Trại tư tộc trưởng kiến thức rộng rãi cũng lấy làm kinh hãi, Hí Thiên này quả nhiên không phải người bình thường!

“Lạc Lạc, ngươi đi vào trước, phụ thân cùng Hí Thiên các hạ nói mấy câu.” Trại Tư tộc trưởng đem Lạc Lạc đuổi đi.

Lạc Lạc mặc dù không muốn nhưng lời nói phụ thân không dám, trái vẫn là phải đi.

“Trại Tư tộc trưởng có chuyện gì nói thẳng đi.” Hoàng Bắc Nguyệt đi tới giá để vũ khí bên cạnh, nhìn từng cái binh khí nói.

290. Chương 291: Sư Phụ Tại Thượng (5)

Tái Tư tộc trưởng cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: ” Hí Thiên các hạ cũng đã tiếp xúc với Lạc Lạc mấy lần, cảm thấy thiên phú của hắn như thế nào ?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, ý tứ của Thái Tư là gì đây ? Lạc Lạc là con của hắn, chính hắn phải là người rõ ràng nhất mới đúng ? Hỏi nàng làm cái gì a ?

” Lạc Lạc thiếu gia thông minh bẩm sinh, chăm chỉ hiếu học.” Hoàng Bắc Nguyệt công chính liêm minh nói, bàn về thiên phú, Lạc Lạc quả thực vẫn còn kém một ít.

Bất quá chỉ cần nhìn thời điểm hắn so kiếm với mình thì biết, hắn rất thông minh, linh hoạt, không cứng nhắc, gặp chiêu phá chiêu, người thường không thể sánh bằng.

Tái Tư vuốt vuốt cằm râu ngắn ngắn trên cằm, ha ha cười lớn: ” Hí Thiên các hạ quá khách khí rồi.”

” Nếu như ngươi nghĩ ta vì khách khí mới nói những lời này, vậy không khỏi quá vũ nhục Lạc Lạc đi.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

” Không không.” Thái Tư vội vàng lắc đầu, trên mặt có chút vui mừng: ” Chẳng qua là do ta quá cao hứng thôi, không ngờ trong mắt Hí Thiên các hạ, Lạc Lạc có thể được đánh giá cao như vậy.”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, thanh thanh lãnh lãnh, cũng không nói gì nữa.

Tái Tư cũng không tiếp tục đề tài vừa nãy mà nói sang chuyện khác: ” Một cao thủ như Hí Thiên các hạ đây, không biết là xuất thân từ gia tộc nào vậy ?”

” Ta vốn một thân một mình.” Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Thái Tư một cái, đã dần dần phát giác ra ý đồ của hắn.

Hắn muốn lôi kéo nàng.

Bố Cát Nhĩ gia tộc đặt trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục cũng là gia tộc cường đại số một số hai. Trong Bố Cát Nhĩ gia tộc cao thủ như mây, không ít tuyệt đại cao thủ trên đại lục đều sẽ chọn đầu nhập vào Bố Cát Nhĩ gia tộc.

Bởi vì chỉ cần có lực lượng hậu thuẫn cường đại này, như vậy từ nay về sau họ không cần phải lo lắng gì nữa.

Tái Tư vuốt cằm râu, có chút suy nghĩ nói: ” Các hạ quả thật rất lợi hại, nhưng các hạ có từng nghĩ tới, trên đại lục rộng lớn này, một người thủy chung vẫn chỉ là thế đơn lực bạc...”

Hoàng Bắc Nguyệt một tay nhẹ nhàng chống cằm, xoay đầu lại nhàn nhạt nói: ” Ý tứ của tộc trưởng ta đương nhiên rõ ràng.”

Tái Tư cười rộ lên, cũng không cảm thấy ngượng ngùng: ” Minh nhân bất thuyết ám thoại (người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám), vẫn là Hí Thiên các hạ thoải mái.”

” Thái Tư tộc trưởng cũng là người thoải mái, xin mời nói thẳng đi.”

Tái Tư vỗ hai tay sau lưng, đi về phía trước vài bước, nặng nề thở dài một hơi: ” Ta một mực hi vọng có thể bồi dưỡng Lạc Lạc làm người thừa kế, nào ngờ hắn lại không chút hứng thú với sự nghiệp của gia tộc, trong lòng chỉ muốn trở thành cường giả, bất đắc dĩ, ta cũng đành không ít cao thủ đến dạy hắn, nhưng...à, dù sao thiên phú của hắn cũng có hạn...”

Vừa nói, Thái Tư vừa xoay người, trong đôi mắt thâm thúy tinh minh lóe lên chút ánh sáng: ” Mới vừa rồi ta có nghe thấy những lời các hạ chỉ dạy cho Lạc Lạc, ta nghĩ, các hạ liệu có thể thu nhận Lạc Lạc làm đồ đệ hay không...”

” Đây là điều kiện mà Thái Tư tộc trưởng đưa ra ?”

” Không, cũng không phải !” Thái Tư kiên quyết nói: ” Ta chẳng qua là hi vọng như vậy mà thôi, Hí Thiên các hạ nếu có thể gia nhập Bố Cát Nhĩ gia tộc, đó là vinh hạnh của gia tộc chúng ta, ta làm sao lại ra điều kiện đây ?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng mím môi, khuôn mặt ẩn giấu phía sau áo choàng nên không ai có thể thấy rõ lúc này nàng đang có biểu cảm gì, chỉ là một thân khí tức thanh lãnh tản mát ra vẫn làm cho trái tim của Tái Tư tộc trưởng treo lơ lửng (ý chỉ đang thấp thỏm, lo lắng).

Lặng lặng trong giây lát, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi mở miệng: ” Ta sẽ không gia nhập vào Bồ Cát Nhĩ gia tộc của người.”

Gương mặt Tái Tư tộc trưởng không che dấu mà hiện lên vẻ thất vọng, bất quá tốt xấu gì cũng là người từng trải, hắn chỉ hơi cười khổ một cái, tiếc hận nói: ” Ta vẫn sẽ tôn trọng ý nguyện của các hạ.”

” Bất quá, ta vẫn hi vọng có thể cùng Bồ Cát Nhĩ gia tộc xây dựng mối quan hệ hợp tác cùng có lợi.” Ngữ điệu của Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng thanh đạm nhưng lại khiến người khác sinh ra cảm giác không thể kháng cự.

291. Chương 293: Sư Phụ Tại Thượng (7)

Đầu bóng màu đen lướt qua, hàn quang của bảo kiếm theo đó mà lay động, khắp nơi đều là sát chiêu !

Lạc Lạc nhìn trân trân, mắt cũng không dám nháy một cái, sợ không cẩn thận lại bỏ lỡ mất cái gì. Hắn điều động tất cả tâm thần, tập trung nhớ kỹ bộ kiếm pháp nhìn như đơn giản nhưng lại phi thường thực dụng này.

” Thấy rõ ràng chưa ?” Diễn luyện kiếm pháp xong, Hoàng Bắc Nguyệt tiện tay ném kiếm cho Lạc Lạc.

Lạc Lạc liền vội vàng gạt đầu: ” Thấy rõ !”

Quả nhiên là một hài tử thông minh.

” Luyện cho tốt đi, ngày mai ta sẽ trở lại.”

” Vâng, sư phụ đi thông thả.” Lời nói của Lạc Lạc vừa mới dứt, Băng Linh Huyền Diệu to lớn đã từ trên không bay xuống, Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên người nó. Lạc Lạc chỉ cảm thấy một trận gió lạnh lẽo thổi qua, một người một chim đã bay xa tít tắp.

Lạc Lạc sùng bái dõi theo: ” Sư phụ thật là lợi hại !”

Hắn cũng muốn trở thành một người giống như sư phụ, một ngày nào đó, bọn họ có thể cùng nhau bay lượn dưới vùng trời này !

Kiểm trong tay nhanh chóng vũ động, ánh trắng trong sáng chiếu lên bảo kiếm, một tia quang mang thanh hàn khê loé lên, vừa vụn chiếu vào đôi con người đen nhánh trần ngập kiên định của Lạc Lạc !

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Thân thể to lớn của Băng Linh Huyền Diệu nhanh chóng xẹt qua trên bầu trời. Từ xa, nàng đã loáng thoáng nhìn thấy Trường công chúa phủ, chỉ là, trong màn đêm đen kịt, một ngọn lửa bốc lên cao, khói đen mù mịt, thoạt nhìn có chút chói mắt.

Nàng chăm chú nhìn kĩ, phương hướng kia không phải là Lưu Vân Các sao ?

Trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, nàng lập tức cười Băng Linh Huyền Diệu, dùng tốc độ khủng khiếp hướng Lưu Vân Các bay tới.

Đồng Lãng vẫn còn ở bên trong Lưu Vân Các, Chu quản gia cùng Bội Ngọc cũng bị giam giữ bên trong, người phóng hỏa chắc cũng nghĩ nàng đang ở bên trong, cho nên không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, trực tiếp dùng một cây đuốc đốt cho xong chuyện !

Chôn vùi chứng cứ, đã vậy còn có thể giả họa cho người của An quốc công phủ, độc, quả nhiên rất độc !

” Cháy ! Cháy rồi ! Mau cứu hỏa a !”

” Cứu hoả a ! Mau mang nước tới ! Cứu hoả a !”

...

Trong Trường công chúa phủ đã loạn thành một đoàn. Thế lửa quá lớn, vừa bùng lên đã thiêu cháy một mảng, đám nha hoàn gia đình kia đương nhiên cũng không dám đi vào, chỉ có thể đứng ở xa xa dùng nước gội một chút, quả thật là một chút tác dụng cũng không có !

Bên ngoài cũng bị kinh động không ít. Người của An quốc công phủ thì trợn mắt há mồm nhìn, dân chúng chung quanh thì chạy đến vây xem, bên ngoài cũng hỗn loạn không kém.

Trong phủ, Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương đều đã tỉnh dậy. Bọn họ cũng không dám tới gần, chỉ dám đứng ở một nơi rất xa, chỉ huy hạ nhân đi cứu hỏa.

” Tam tiểu thư đáng thương, sao lại bị một cây đuốc thiêu cháy thế này ?” Cầm di nương giả mù sa mưa lau nước mắt, vừa vịn lọ ra gương mặt trắng bệch, quả thật là có vài phần cảm giác thê thảm.

” Ta thấy nàng ta rõ ràng là gặp báo ứng. Loại người không có hiếu đạo, dám bất kính với trưởng bối, vô tình vô nghĩa như vậy, đây là ông trời trừng phạt nàng ta !” Tiêu Linh nhìn thấy đám lửa đang cháy lớn, hận không thể đi lên bỏ thêm mấy khúc củi vào.

Trong lòng nàng âm thầm cao hứng, ngày hôm qua nàng muốn cùng Hoàng Bắc Nguyệt giao hảo, ai ngờ nha đầu kia lại quá kiêu ngạo cuồng vọng, bây giờ thấy chưa, cái này gọi là báo ứng đó !

” Linh nhi !” Phương di nương kéo kéo tay nàng: ” Người đừng ở đây hồ ngôn loạn ngữ nữa, nàng ấy dù sao cũng là muội muội của người a !”

” Muội muội cái gì mà muội muội ? Ta không có thứ muội muội như vậy !” Tiêu Linh hất tay Phương di nương ra. Phương di nương thể chất nhu nhược, bị hất mạnh như vậy lập tức té xuống đất. Nàng ngẩng đầu lên, cũng chỉ có thể buồn bã liếc nhìn nữ nhi của mình.

” Đều là cùng một mạch sinh ra, như thế nào lại không giống nhau.” Phương di nương thấp giọng nói, không nghĩ tới lời này lại bị Tiêu Viễn Trình thính tai nghe được. Hắn xoay người, một cước đá vào bả vai của nàng.

292. Chương 294: Sư Phụ Tại Thượng (8)

“Tiện nhân, người nói cái gì? !”

Phương di nương ôm lấy bả vai, đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, thấp giọng nói: “Lão gia, ta...”

Lời còn chưa nói hết, chung quanh tiếng cãi nhau đột nhiên biến thành kinh hô.

“Nhìn! Nhìn! Đó là cái gì?”

“Tới rồi! Hường bên này đã tới rồi! Thực khổng lồ!”

“Đúng là Băng Linh Huyền Diệu, Hí Thiên đại nhân, Băng Linh Huyền Diệu!” Rốt cuộc cũng có người đứng lên kinh hô, sau đó tất cả mọi người cùng kinh hô theo!

Trên bầu trời tràn ngập những tia hoả quang, bỗng xuất hiện một con băng loan diệu trắng như tuyết thật lớn, đôi cách thật lớn, hoả quang kia ngay lập tức hướng người phía trong viện mà bay tới.

Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương lập tức hoảng hốt vội vàng lui về phía sau chạy trốn, Phương di nương té trên mặt đất cũng bị giẫm mấy cước, không ai quay lại đỡ nàng, mà lúc này, lửa hung mãnh khiến cho cây cối bốc cháy hết.

Phương di nương từ trên mặt đất đứng lên, trong khoảng thời gian ngắn hỏa thiêu lớn như vậy, nàng nhìn không rõ phương hướng nên đành chạy loạn, cảm giác được lửa càng thiêu càng lớn thì mới phát hiện mình là mình đã chạy tới Lưu Vân các!

Bên ngoài lại tiếng kinh hô một lần lại một lần vang lên, Phương di nương vừa định quay đầu lại chạy trốn, nhưng lại đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, ngay sau đó, hình thể thật lớn của Băng Linh Huyền Diệu nhào vào đại hỏa đang thiêu đốt Lưu Vân các.

Phương di nương trợn mắt há hốc mồm mà nhìn phía trước, vì Băng Linh Huyền Diệu đến mà lửa có chút giảm xuống, làm cho nàng có thể nhìn thấy tình tường bóng dáng của cô gái nhảy xuống từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu .

Trên người nàng chiếc áo choàng màu đen trượt xuống đến một đoạn, mái tóc màu đỏ rực, cùng với, cùng với... .

Phương di nương kinh hô một tiếng, bên kia Băng Linh Huyền Diệu đột nhiên quay đầu sang, hai tròng mắt to lớn nhìn nàng một cái, Phương di nương sợ đến mức chân tay đều mềm nhũn cả ra, đang muốn xoay người chạy trốn, thì móng vuốt của Băng Linh Huyền Diệu vươn đến, thoáng cái đã bắt gọn nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nhìn nàng một cái, thấy là Phương di nương, cũng yên tâm một chút.

“Tam, Tam cô nương...” Phương di nương lắp bắp nói, bị Băng Linh Huyền Diệu bắt được, hàn khí lạnh vô cùng , dù ở trong đồng lửa cũng làm cho toàn thân nàng phát lạnh.

Hoàng Bắc Nguyệt đã chặt đứt liên lạc với Vạn Thú Vô Cương, tóc biến trở về đen nhánh, nhan sắc, dung mạo thật ra không có bao nhiêu biến hóa, ngũ quan xinh xắn cơ hồ đúng là giống nhau .

Chỉ là, tóc đỏ đối với Hoàng Bắc Nguyệt, thoát nhìn càng thêm đại khí sắc bén một ít.

Mà tóc đen đối với Hoàng Bắc Nguyệt, lại nhu nhuyễn* thanh lệ.

*nhu nhuyễn: mềm mại, dịu dàng

Hai người mặc dù bất đồng, nhưng cũng chỉ là khí chất bất đồng, ngoại mạo chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận thức ra, cho nên lâu như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn kiên trì lấy thân phận của Hí Thiên, khi xuất hiện thì cũng khoác chiếc áo choàng màu đen.

Hiện tại trong cơn đại hỏa, nàng cùng Phương di nương khó mà nói được điều gì, vị di nương này nàng rất tôn trọng, không như Cẩm di nương cùng Tuyết di nương, cùng nàng phát sinh nhiều việc khiến nàng muốn nhỏ cổ tận gốc!

Trong lòng phân phó Băng Linh Huyền Diệu không nên làm thương tổn Phương di nương , Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhanh chạy nhanh vào trong phòng.

Khói đặc cuộn cuộn, nhưng trong phòng lại đến một người cũng không có, Đông Lăng đâu?

Được rồi, lúc nàng đi ra khỏi cửa có phân phó Đông Lăng phải chú ý tới Chu quản gia, để tránh cho người ta có cơ hội xuống tay với Chu quản gia.

Nha đầu kia tính tình cương trực, nhất định là nhìn thấy cháy, không cứu chính mình chạy trốn chết, mà là đi tìm Chu quản gia!

Nghĩ tới đây, Hoàng Bắc Nguyệt bay nhanh ra ngoài cửa sổ rồi nhảy đi , đi tới nhà kề bên, nhìn thấy cửa phòng không đóng, càng tin những gì trong lòng mình đoán.

Nhà kề lửa cháy còn dữ dội hơn, người phóng hỏa hiển nhiên là người muốn giết chết Chu quản gia để giết người diệt khẩu!

293. Chương 295: Sư Phụ Tại Thượng (9)

Một cước đem đồng tro tàn cháy vụn đá văng, Hoàng Bắc Nguyệt vọt vào, lập tức nghe thấy trong phòng tiếng khóc cùng tiếng ho khan.

“Bội Ngọc, cha ngươi vì cứu ngươi đã không còn sống, còn không mau đi nhanh đi! Khụ khụ...” Đông Lăng lo lắng khuyên bảo.

Nghe được tiếng nói của Đông Lăng, Hoàng Bắc Nguyệt tinh thần rung lên, lấy ra băng vũ đem hoả thể chung quanh tạo thành 1 lối đi, sau đó đi tới trước.

“Ta không đi, buông ta ra! Buông ta ra! Cha, cha ngươi mau tỉnh lại đi, khụ khụ ”

“Đi đi! Bội ngọc!” Đông Lăng hô to một tiếng, Bội Ngọc đã ngất đi rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt đi sâu vào trong, băng vũ đảo qua, hoả diễm mãnh liệt liền bị dập tắt, hơi thở rét lạnh đảo qua, Đông Lăng quay đầu, vui mừng khôn xiết.

“Tiểu thư, người cuối cùng cũng tới, Chu quản gia hẳn...” Đông Lăng dìu Bội Ngọc đang bị ngất đi, tự trách mình nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua trong góc, một cây trụ bị thiêu đốt đã sụp đổ xuống, ở dưới là Chu quản gia, đã đoạn khí.

đoạn khí : tắt thở

Hắn vốn đã phải chịu bản tử, cũng không thể bước đi, cho nên lúc cháy cũng không thể chạy trốn, cứ như vậy mà chờ chết.

Hoàng Bắc Nguyệt nội tâm hậm hực, Chu quản gia chết đi, nhân chứng cũng ít đi, vậy Tiêu Viễn Trình cùng Cẩm di nương không biết đang đắc ý tới cỡ nào!

Tuy nhiên lúc này cũng không có cách nào, nàng đi tới đem Bội Ngọc tiếp nhận dìu đi, đối với Đông Lăng nói: “Mau đi!”

Hai người một trái một phải dìu Bội Ngọc ra ngoài, có băng vũ trong tay, hoả diễm cũng chung quanh không dám lan đến, đi tới trong viện tử, Phương di nương vẫn nơm nớp lo sợ vì bị Băng Linh Huyền Diệu cầm lấy.

Hoàng Bắc Nguyệt đem Bội Ngọc giao cho Phương di nương, lạnh lùng nói: “Phương di, người đã thấy qua chân diện mục (diện mạo thật) của ta, ta vốn không nghĩ giữ người lại, nhưng mà khi còn bé đã nhận người rất nhiều ân tình, ta không thể làm người vong ân phụ nghĩa, chỉ cần người giữ bí mật, ta tuyệt đối không thương tổn người.”

Phương di nương lập tức gạt đầu: “Tam cô nương, ta, ta sẽ không nói, hôm nay người lợi hại như vậy, phủ trưởng công chúa vậy là có hi vọng rồi.”

Đối với Phương di nương, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn có chút tin tưởng , trưởng công chúa khi còn tại thế, Phương di nương cũng là một trong số những người ít ỏi có thể nói vài câu cùng trưởng công chúa, nàng tính tình lạnh lùng, nhưng mà đối với trưởng công chúa vẫn biết tôn ti lễ nghĩa chu toàn.

Ngược lại nàng đối với Tiêu Viễn Trình chẳng thềm để ý tới, trưởng công chúa đối với nàng, so sánh với mấy vị di nương khác còn thân thiết hơn.

Về sau lúc trưởng công chúa qua đời, Hoàng Bắc Nguyệt ở khắp nơi trong phủ đều bị người ta ức hiếp, cũng là Phương di nương nhiều lần bảo vệ nàng.

Nếu không, hôm nay đối thành Tuyết di nương hoặc là Cẩm di nương thấy được, nàng tuyệt đối một chút cũng không nương tay, làm cho nàng không thể tiếp tục sống!

“Mau đi ra ngoài trước.” Hoàng Bắc Nguyệt đối Băng Linh Huyền Diệu gạt đầu, Băng Linh Huyền Diệu mồm ngoác to ra, từng đám băng bay ra ngoài, hoả diễm phía trước lập tức biến mất không còn một mảnh, cùng lúc đó, Băng Linh Huyền Diệu mở đôi cánh thật lớn ra, lập tức giương cánh bay lên bầu trời, trong khoảnh khắc liền biến mất không ai hay.

Mấy người đỡ nhau cùng đi ra ngoài, người đứng ở phía ngoài Lưu Vân các, thở cũng không dám thở mạnh một tiếng, nhìn bọn họ, có người trong tay cầm theo thùng nước, lập tức đi lên tranh công.

“Tam cô nương không có việc gì chứ? Lửa này rất lớn, các nô tài như thế nào cũng bó tay, làm cho Tam cô nương sợ hãi rồi!”

“Tam cô nương phúc lớn mạng lớn, hồng phúc tề thiên, không bình an đi ra sao?”

Thất chủ bát thiết* thanh âm vây quanh, những người đó, từng ánh mắt nhìn nàng, càng thêm kính sợ .

(**)*Thất chủ bát thiết*[]: bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

Nực cười, mới vừa rồi đi cứu bọn họ , chính là người mới đến thành Lâm Hoài, thực lực cực mạnh Hí Thiên đại nhân! Vị Bắc Nguyệt quận chúa này, nhất định là cùng vị Hí Thiên đại nhân kia có quan hệ gì, mới có thể có khiến cho Hí Thiên đại nhân ra tay cứu giúp.

294. Chương 296: Sư Phụ Tại Thượng (10)

Những người này tuy rằng chưa hề nói, nhưng trong lòng đều hiểu được, Bắc Nguyệt quận chúa này thật sự là nhân vật không thể trêu vào!!

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt âm trầm, đưa tay lên, nha hoàn cùng gia đình lập tức không dám nói nhiều lời, lui qua một bên.

“Dem Bội Ngọc dẫn đi, tìm đại phu xem một chút.” Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt nhìn phía trước, Tiêu Viễn Trình cùng đám người Cẩm di nương kia chỉ đứng ở xa xa nhìn không dám tới gần, con người trong treo nhưng lạnh lùng hàn khí muốn bức người!

Tiêu Viễn Trình thì không sao, Cẩm di nương thấy cặp mắt kia thì trực tiếp lui về sau mấy bước, trái tim kinh hoàng.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi đến phía trước, con người âm lãnh dọa người, thế cho nên ai cũng không dám mở miệng trước.

So sánh với Đông Lăng cùng Bội Ngọc, trên người nàng coi như hoàn hảo, trên mặt cũng chưa chỗ nào bị bẩn, sạch sẽ, mà lại tràn ngập khí thế sắc bén.

“Khụ...” Tiêu Viễn Trình khụ một tiếng, thanh âm khô ráp, giống như mới bị lửa thiêu qua, “Bắc Nguyệt, người không có việc gì là tốt rồi, phụ thân rất lo lắng cho người.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhãn quang lạnh lẽo ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn, “Lo lắng cho ta? Phụ thân nói người lo lắng, vì sao không đi vào cứu ta?”

“Lửa, lửa rất lớn, phụ thân muốn đi vào, cũng không vào được!” Tiêu Viễn Trình căng da mặt cười khan, bộ dáng như vậy, đúng là đủ ghê tởm!

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Phụ thân không vào được, Nhị tỷ tỷ là triệu hoán sư thuộc tính băng, có thể tùy tiện đi vào ta cứu ta, phụ thân như thế nào không cho Nhị tỷ tỷ đi?”

Lửa cháy bình thường thế này thì cao thủ thuộc tính băng vốn không để trong mắt, Tiêu Vận đã là triệu hoán sư tam tinh thuộc tính băng, Thiên Tuyết Miêu hát hơi một cái cũng có thể tạo ra tuyết, tiến vào biển lửa cứu người có khác đi chơi đâu.

Tiêu Viễn Trình cũng biết điểm này, nhất thời trên mặt cũng có chút không nhịn được, “Cái này, mới vừa rồi tình thế nguy cấp, phụ thân, phụ thân cũng thật không nghĩ tới điểm này, chờ khi nghĩ tới, Hí Thiên đại nhân đã xuất hiện, nàng xuất hiện, không cần phải tới Nhị tỷ tỷ người .”

“Thì ra là thế, ở trong lòng phụ thân tính mạng nữ nhi thân sinh của người có cứu hay không vẫn còn muốn do dự sao.” Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt hàn khí phảng phất có thể giết người .

Tiêu Viễn Trình bị khí thế đó khiến cho nửa ngày cũng không mở miệng được, chỉ có Tiêu Vận nói một câu: “Tam muội muội, lửa đột nhiên cháy, ai cũng không ngờ tới , tại sao người có thể trách phụ thân?”

“Ta cũng không trách phụ thân, ta chỉ trách kẻ phóng hỏa lòng dạ quá ác độc!” Hoàng Bắc Nguyệt nhãn quang phát lạnh, khóe miệng hơi nhếch lên , độ cong kia vừa lạnh lại vừa ngoan (hung ác, tàn nhẫn), “Có dũng khí hại ta, cũng đừng để cho ta bắt được, nếu không, ta phải đòi lại gấp trăm lần!”

Lời này nói ra khiến trong lòng mọi người cũng rét lạnh lên, cả người lông tơ dựng đứng, Tuyết di nương cười nói: “Tam cô nương đừng tức giận mà phá hư thân thể, lửa này chắc chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Ta cũng hy vọng chỉ là chuyện ngoài ý muốn.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười, “Chuyện này, ta sẽ giao do Đình Ủy Tự đến xử lý, Lưu Vân các từ bây giờ trở đi, người nào cũng không cho phép bước vào, để tránh chúng cứ bị phá hủy.”

Tiêu Viễn Trình trên mặt biến sắc, nói: “Vì sao phải mời Đình Ủy Tự? Chuyện này làm lớn, cũng không có lợi ích gì!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Phụ thân, Chu quản gia đã táng thân trong biển lửa, trong phủ chết đi một người, tại sao có thể không báo Đình Ủy Tự đây?”

“Chu quản gia chết rồi ư?” Tiêu Viễn Trình nhất thời nhin không được, trên mặt vậy mà lộ ra một tia vui sướng, bị Cẩm di nương ở phía sau nhéo một cái, vẻ mặt mới thu liễm.

“Chết rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt nói, “Tuy nhiên trước khi chết, những điều nên nói hắn cũng đã nói, những gì nên tra ta sẽ không bỏ qua.”

295. Chương 297: Trả Lại Gấp Mười Lần (1)

Sắc mặt Tiêu Viễn Trình giãn ra một chút, Cẩm di nương cũng như thế.

Chu quản gia nói, nói thì thế nào? Người cũng đã chết, làm sao còn có chứng cứ? kết quả thẩm vấn cũng chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt biết, nàng nói ra được, ai biết có phải chính nàng tùy tiện bịa ra hay không?

“Được rồi, được rồi, sự tình hôm nay trước cứ vậy đi, Lưu Vân các cũng bị cháy rồi, Bắc Nguyệt, người dời đến Dung Nguyệt hiền đi, nơi đó hết thấy đều là mới, so với Lưu Vân các tốt hơn không ít!” Tiêu Viễn Trình thoả mái nói, cái gai lớn đã bị diệt trừ nên nhanh chóng rời đi.

Vậy là từ nay về sau có thể kê cao gối mà ngủ, Hoàng Bắc Nguyệt kia sau từ từ dụ dỗ!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không định ở chỗ này dây dưa cùng bọn họ, nguyên nhân bị cháy lần này nàng còn muốn điều tra thật kĩ, lần này dám hại người của nàng, nàng nhất định phải khiến cho kẻ đó trả giá lớn

Vừa định đi, phía ngoài gõ sai vật chột vội vã đi vào, hỏn hển nói “Lão gia, Thái tử điện hạ tới!”

Tiêu Viễn Trình ngăn ra, các vị di nương cùng tiểu thư đều sợ run, ngay sau đó đều âm thầm hưng phấn!

Thái tử điện hạ tới! Không nghĩ tới phủ trưởng công chúa bị cháy một lần lại có thể dẫn Thái tử điện hạ tới.

Tiêu Vận, Tiêu Linh cùng mấy tiểu thư, lập tức bắt đầu lạng lẽ sửa sang lại dung nhan của mình, vừa rồi chuẩn bị đi ngủ, ai ngờ đến đột nhiên bốc cháy như vậy, tất cả mọi người đều mặc y phục trong nhà ra ngoài, cũng không trang điểm cho thật tốt.

Cứ như vậy mà gặp Thái tử điện hạ thật sự là có chút thất lễ, nhưng mà bây giờ trở về rửa mặt thay quần áo thì không kịp.

Vội vã sửa sang lại mấy cái, bên ngoài đã truyền tới âm thanh áo giáp đi lại trên mặt đất, tới không chỉ có Thái tử mà còn có Hắc Sắc kỵ binh chuyên tuần tra trong thành Lâm Hoài.

Tiêu Viễn Trình vội vàng dẫn mọi người đi ra ngoài nghênh đón, ở trong hoa viên, vừa đúng lúc Chiến Dã đi tới, cầm bào màu đen hoa lệ trang trọng, bề ngoài lạnh khốc làm cho không người nào dám nhìn thẳng, trông mắt đen nhánh quét một vòng trước mặt mọi người ở phủ trưởng công chúa, phát hiện Hoàng Bắc Nguyệt xiêm y đơn bạc đứng sau người khác.

Trong lòng đột nhiên thả lỏng một chút, hoàn hảo.

Thời điểm nhận được báo cáo của Hắc Sắc kỵ binh nói phủ trưởng công chúa, nơi Bắc Nguyệt quận chúa ở là Lưu Vân các bị cháy, hấn sợ nàng sẽ xảy ra chuyện, mặc dù có thể nói cùng Hoàng Bắc Nguyệt không có giao tình gì nhiều nhưng nàng là hải tử duy nhất hoàng cô lưu lại.

Hơn nữa, nàng còn là đồ đệ của Hí Thiên.

“Thần Tiêu Viễn Trình tham kiến Thái tử điện hạ.” Tiêu viễn trình cùng Tiêu Trọng Kỳ có chức quan trong người tiến lên hành lễ, nam đinh còn nhỏ cũng theo quỳ xuống, nữ quyền đều ở phía sau .

“Không cần đa lễ.” Chiến Dã lãnh khốc nói, trên gương mặt tuấn tú nhìn không ra biểu tình gì.

Tiêu Viễn Trình đứng lên, cung kính nói “Mời Thái tử điện hạ đến tiền thính uống trà, chuyện xảy ra trong phủ hôm nay đã khiến điện hạ chê cười rồi. ”

Chiến Dã nhìn Hoàng Bắc Nguyệt không sao thì không nói nhiều, chỉ thần nhiên hỏi “Tại sao lại đột nhiên bị cháy? Nghe nói là chỗ ở của Bắc Nguyệt quận chúa, quận chúa có bị thương không? ”

Tiêu Viễn Trình vội vàng nói “Hồi Thái tử điện hạ, chuyện bị cháy này chẳng qua là ngoài ý muốn, mới vừa rồi may nhờ Hí Thiên đại nhân xuất hiện kịp thời, đem Bắc Nguyệt quận chúa cùng mọi người trong Lưu Vân các cứu ra hết.”

Quả nhiên Hí Thiên cũng tới, đồ đệ của nàng gặp nạn, nàng làm sao có thể ngồi không?

“Quận chúa không có sao là tốt rồi, một trận lửa này e là khiến quận chúa sợ hãi, tối nay sớm đi nghỉ ngơi đi.” Chiến Dã nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, giọng nói hơi nhu hòa một chút.

“Đa tạ Thái tử điện hạ.” Hoàng Bắc Nguyệt hơi cúi người, ngẩng đầu lên nhìn thấy sắc mặt Chiến Dã tái nhợt, bộ dáng có chút suy yếu.

296. Chương 298: Trả Lại Gấp Mười Lần (2)

Trúng độc của Thôn Thiên Hồng Mãng không dễ chịu gì, lúc ấy nàng trúng độc, cái cảm giác đó hôm nay nhớ tới cũng cảm thấy khó chịu.

Mặc dù Chiến Dã trúng độc không nhiều lắm, nhưng cũng không dễ chịu hơn là mấy, hần như vậy mà vẫn chạy tới tìm nàng, trong lòng nàng thật là cảm thấy không yên tâm, muốn mở miệng nói mấy câu quan tâm, nhưng mà nhiều người như vậy, một tiểu thư khuê các như nàng nói nhiều cũng không tốt.

Chiến Dã cũng không có ý ở lại trong phủ trưởng công chúa uống trà, hỏa hoạn còn chưa được dập tắt, bây giờ trong phủ trên dưới cũng bận rộn vì cái này, hần ở lại sẽ càng thêm bận rộn, rồi ren.

Đối với Tiêu Viễn Trình nói mấy câu khách khí , dự định đi thì Cầm di nương chợt lên tiếng nói: “Thái tử điện hạ xin dừng bước.”

Trong phủ là một di nương, địa vị cũng không có cao bao nhiêu, theo lý sao có thể đường đột công khai gọi Thái tử dừng bước như vậy? Cho nên khi nghe thanh âm của Cầm di nương phát ra, mọi người trong phủ trên dưới đều dời ánh mắt lên người nàng.

Cầm di nương cũng rất bình tĩnh, một chút hốt hoảng cũng không có, từ từ đi lên phía trước, quỳ trên mặt đất hành lễ.

Chiến Dã quay người lại, hần không quen biết vị nữ quyền này, vì vậy ánh mắt liền nhìn về phía Tiêu Viễn Trình.

Tiêu Viễn Trình cũng không biết cầm di nương đây là muốn làm gì, chính mình cũng nghi hoặc, bất đắc dĩ nói “ Đây là di nương tam phòng của thần, để cho Thái tử điện hạ chê cười rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi cau mày, Chiến Dã còn chưa lấy vợ, phương thức Tiêu viễn Trình giới thiệu này thật là làm cho người khác có chút chán ghét, hần có tam phòng di nương, người nào chả biết?

Quả nhiên, sau khi nói xong, Chiến Dã vẫn còn có chút mê hoặc, nhưng trên mặt không có biểu hiện thất lễ gì.

“Thái tử điện hạ” Hoàng Bắc Nguyệt hơi quỳ gối, nói “ Đây là mẫu thân của đại ca ta Tiêu Trọng Kỳ, cũng là thứ nữ của Thừa tướng.”

Chiến Dã lúc này mới gật đầu một cái , nghe được thứ nữ của Thừa tướng là đủ, chân mày liền cau lại một chút, mặc dù trước kia hắn đối với chuyện bát quái của quý tộc trong thành Lâm Hoài không có hứng thú gì, nhưng thứ nữ của Thừa tướng, hắn cũng biết một chút.

Năm đó ở bữa tiệc trong cung công khai dụ dỗ Phò mã Tiêu Viễn Trình, để cho hoàng cô của mình khó chịu, làm mất thể diện của nữ nhân, phụ hoàng cùng Thái hậu cũng tức giận vô cùng, lúc ấy hắn còn nhỏ, tuy nhiên cũng nhớ được một chút.

Khi phò mã Tiêu Viễn Trình cho thứ nữ của Thừa tướng làm di nương, cũng không nghĩ là vị nữ quyến này.

“ Chuyện gì? ” Chiến Dã lạnh nhạt hỏi.

Cầm di nương nghe được Hoàng Bắc Nguyệt giới thiệu như vậy, trong lòng nhất thời có chút oán hận, nha đầu này tốt hơn là không nên đề cập tới, hết lần này tới lần khác nói cái gì mà thứ nữ của Thừa tướng? Đây không phải là để cho nàng khó chịu sao?

Tuy nhiên, trước mắt nàng có chuyện quan trọng hơn , tạm thời không cùng Hoàng Bắc Nguyệt so đo những việc vặt vãnh này.

Cầm di nương dập đầu một cái, mới nói “Khởi bẩm Thái tử điện hạ, thần thiếp cảm thấy trận hỏa hoạn này tới đột ngột, chỉ sợ không phải ngoài ý muốn, mà cho là...”

Lời Cầm di nương vừa nói ra khiến tất cả mọi người trong phủ bàn tán xôn xao.

Tiêu viễn Trình lập tức hét lớn “Nữ quyến trong nhà mà hồ ngôn loạn ngữ cái gì!? Chớ có ở trước mặt Thái tử điện hạ vô lễ!”

Cầm di nương hơi rụt người lại cúi đầu, Tiêu Viễn Trình nhiều năm như vậy vẫn luôn thương yêu nàng, cho tới bây giờ chưa bao giờ quát lớn với nàng như vậy, nhất thời nàng cũng có chút sợ .

Chiến Dã gơ một tay lên, ý bảo Tiêu Viễn Trình đừng có nói nhiều , sau đó nói với Cầm di nương “Nói tiếp .”

“Dạ.” Cầm di nương nhút nhát đáp một tiếng , sau đó mới tận lực dùng giọng nói ôn nhu “ Ngày gần đây, phủ Trưởng công chúa cùng An Quốc công phủ có mâu thuẫn, vì vậy An Quốc công phái người đem phủ Trưởng công chúa bao vây lại, lúc trong phủ đi ra ngoài, cũng bị bọn họ gây khó khăn. Mà trước đó không lâu, An Quốc công cùng công tử Tiết Triệt tự mình đến phủ, đem hôn ước của Bắc Nguyệt quận chúa cùng công tử Tiết Triệt giải trừ.

297. Chương 299: Trả Lại Gấp Mười Lần (3)

“Ngày gần đây, phủ Trưởng công chúa cùng An Quốc công phủ có mâu thuẫn, vì vậy An Quốc công phái người đem phủ Trưởng công chúa bao vây lại, lúc trong phủ đi ra ngoài, cũng bị bọn họ gây khó khăn. Mà trước đó không lâu, An Quốc công cùng công tử Tiết Triệt tự mình đến phủ, đem hôn ước của Bắc Nguyệt Quận chúa cùng công tử Tiết Triệt giải trừ mà Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện nên công khai chống đối An Quốc công, chắc chắn An Quốc công đã ghi hận trong lòng, cho nên lặng lẽ phái người phóng hỏa Lưu Vân các là chỗ ở của Bắc Nguyệt quận chúa, ý đồ muốn thiêu chết quận chúa!”

Mọi người vừa nghe xong, cũng hít một hơi lạnh, đúng là An Quốc công muốn hại Bắc Nguyệt quận chúa?

Tiêu Viễn Trình vừa sờ cằm, đầu óc chuyển một cái, lập tức liền hiểu ý Cầm di nương, trong lòng cũng mừng thầm!

Được lắm Cầm nhi! Nhiều năm như vậy cũng không phát hiện ra người lại thông minh đến vậy!

“Khởi bẩm Thái tử điện hạ, ngày đó chuyện An Quốc công từ hôn, thái độ phách lối, nhiều lần lên tiếng vũ nhục Bắc Nguyệt Quận chúa, bây giờ lại phóng hỏa chỗ ở của nàng, thật là quá đáng! Bắc Nguyệt là không

hiếu chuyện, để cho cha con An Quốc công mất mặt, không nghĩ tới lại cho người phóng hỏa, An Quốc công đúng lòng dạ độc ác!”

Mấy ngày nay, bị người của An Quốc công áp chế, Tiêu Viễn Trình trong lòng đã sớm cảm thấy bất mãn, nhân lúc này nắm lấy cơ hội cầm chén nước dơ đổ lên đầu An Quốc công.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn những người này, ăn trộm gà trộm chó, vu oan hãm hại người khác, loại chuyện như vậy bọn họ là am hiểu nhất rồi!

Tuy nhiên, vu oan hãm hại An Quốc công, cũng không tệ.

Chiến Dã nghe xong, chân mày dần dần nhíu lại, Bắc Nguyệt Quận chúa bị An Quốc công phủ từ hôn, An Quốc công bị mất mặt mũi, cho nên một mực giấu diếm không nói, nhưng vẫn là có chút lộ liễu, Chiến Dã cũng có nghe thấy.

Trong khoảng thời gian ngắn, cảm thấy trong lòng tràn đầy thương tiếc đối với Hoàng Bắc Nguyệt, kể từ khi hoàng cô mẫu qua đời, nàng là một nữ cô nhi, làm thế nào mà sinh sống một mình ở một nơi lớn như vậy?

Hắn không phải là không biết quy tắc sống trong một đại gia tộc, hắn cũng nghĩ tới Hoàng Bắc Nguyệt ở trong phủ chắc chắn sẽ bị lạc lõng, nhưng cũng không nghĩ đến, ngay cả phủ An Quốc công cũng dám công khai tới phủ Trưởng công chúa từ hôn vũ nhục nàng.

Trong lòng Chiến Dã đột nhiên dâng lên một tia đau lòng, lạnh lùng mở miệng “Chuyện này, ta sẽ điều tra kỹ, nếu thật là phủ An Quốc công gây nên, sẽ không có chút lưu tình nào hết!”

Tiêu Viễn Trình vui mừng, xem ra ngay cả Thái tử Chiến Dã cũng nổi giận, phủ An Quốc công nhất định là chịu không nổi rồi!

Nhưng hắn chưa kịp vui vẻ hoàn toàn, Hoàng Bắc Nguyệt liền đi lên, nói “Chuyện này không dám làm phiền Thái tử điện hạ, chỉ cần giao cho người của Đình Ủy tự xử lý là được rồi, Đình Ủy Cảnh Trung đại nhân nhất định sẽ công bình chấp pháp.”

Chiến Dã nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói “Đình Ủy Cảnh Trung là một người có thể tin được, thiết điện vô tư, làm việc giọt nước không lọt, chuyện này giao cho hắn, ta cũng rất yên tâm.”

“Tạ Thái tử điện hạ.” Hoàng Bắc Nguyệt khước miệng nâng lên, Đình Ủy Cảnh Trung là một nhân vật hung ác, một chút lưu tình cũng không có, chuyện tình trải qua tay hắn, nhất định sẽ được điều tra rõ ràng!

Hôm nay có người phóng hỏa muốn giết nàng, đoán chừng giờ phút này đã sợ đến mất cật không còn giọt máu!

Hoàng Bắc Nguyệt đang quỳ trên mặt đất liền quay đầu nhìn Cẩm di nương muốn gài tang vật hãm hại An Quốc công, còn có Tiêu Viễn Trình lúc này còn vui mừng, hai người này bây giờ mặt đã trắng bệch, thật là làm người ta sảng khoái!

Bọn họ cho là để cho Chiến Dã tức giận, An Quốc công phủ kia chắc chắn sẽ gặp xui xẻo, nhưng bọn họ làm sao nghĩ được Hoàng Bắc Nguyệt sẽ nhảy ra nói muốn đem chuyện này giao cho Đình Ủy tự xử lý!

Cảnh Trung đơn giản chính là một khối đá! Lạnh khốc lại cứng rắn! Hắn mà nhúng tay vào chuyện đã xảy ra trong phủ Trưởng công chúa thì tất cả mọi chuyện đều sẽ được vạch trần hết.

298. Chương 300: Trả Lại Gấp Mười Lần (4)

Đến lúc đó, không chỉ riêng là phóng hỏa giết người đơn giản như vậy, mà còn tham ô tư tàng, những chuyện này một cái cũng chạy không thoát, nói không chừng, ngay cả chuyện nhiều năm nay Hoàng Bắc Nguyệt chịu khổ trong phủ cũng có thể lộ ra ngoài.

Điều này làm cho bọn họ sao có thể an tâm ?

Từ Tiêu Viễn Trình, đến Cầm di nương, Tuyết di nương, các tiểu thư mới vừa rồi còn làm bộ làm tịch, giờ phút này mặt ai cũng xám như tro.

Chiến Dã lưu lại một đội Hắc Sắc kỵ binh bảo vệ bên ngoài phủ trưởng công chúa, đuổi người phủ An quốc công đi, liền dẫn người của mình rời đi.

Cầm di nương được Tiêu Trọng Kỳ đỡ, từ dưới đất đứng lên, còn chưa đứng vững, liền bị một bạt tai của Tiêu Viễn Trình hướng tới.

“Đều do người tự chủ trương.” Tiêu Viễn Trình hét lớn, nhưng vừa nghĩ đến Hoàng Hắc Nguyệt đứng bên cạnh, cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể thở phì phò chấp tay sau lưng rời đi.

Cầm di nương bị một cái tát kia đánh cho khóe miệng chảy máu, rơi nước mắt, nhiều năm nay theo hần, chuyện gì cũng vì hần mà tính, hôm nay chỉ vì chuyện con con như vậy mà đánh nàng?

Tuyết di nương lạnh lùng nói : “Cầm muội muội, trước khi làm việc, suy nghĩ thật kỹ rồi hãy làm, để tránh hại người hại mình”.

Nói xong, cười lạnh một tiếng, nhìn về Hoàng Bắc Nguyệt, ôn nhu nói: “Tam cô nương hôm nay bị kinh sợ không nhỏ, thân thể người vốn không tốt, chỗ ta có chút thuốc bổ, một lát để Nhị tỷ người mang qua uống, ngủ một giấc, sáng mai dậy sẽ tốt “

“Làm phiền Tuyết di nương “. Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cự tuyệt, gật đầu một cái, liếc nhìn đám người Cầm di nương, liền dẫn Đông Lăng về Dung Nguyệt hiên nghỉ ngơi.

Dung Nguyệt hiên này không giống như Lưu Vân các, là nơi hoang phế nhất trong phủ trưởng công chúa, Dung Nguyệt hiên cùng Bích Thủy viện mà Tuyết di nương ở chỉ có một ao nhỏ ngăn cách, hai mặt đối nhau, tiện đường đi lại.

Trên đường đi, Đông Lăng không yên lòng nói: “Tại sao tiểu thư lại đáp ứng uống thuốc Tuyết di nương đưa tới? Ta xem nàng nhất định không có ý tốt”

“Ta tự nhiên biết nàng không có ý tốt, chỉ là ta đoán nàng cũng không dằn như vậy, nếu nàng ta hạ độc trong thuốc, ta uống vào rồi chết, nàng ta cũng ăn không hết đau khổ đâu, chuyện ngu xuẩn như vậy, sợ rằng Tuyết di nương làm không được”.

“Tiểu thư đã cân nhắc, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cười nói: “Trước đừng dả thảo kinh xà, một lát xem nàng đưa tới thứ gì “

“Vẫn là tiểu thư lợi hại.” Đông Lăng tự hào nói, giống như khen ngợi tiểu thư, lại tựa như khích lệ nàng, “chờ ngày mai, Cảnh Trung đại nhân của Đình Ủy phủ tra ra rõ ràng mọi chuyện, đến lúc đó, chúng ta một chút cũng không được mềm lòng.”

Nụ cười bên khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt từ từ biến mất, khuôn mặt thanh tú bỗng nhiên hiện lên buồn bã, “tra rõ ràng rành mạch, ta tự nhiên vui mừng, muốn hại người của ta, thiên đạo vạn quả cũng không quá đáng, nhưng nếu như...”

“Tiểu thư ngàn vạn đừng nghĩ loạn” Đông Lăng ý thức được nàng đang nghĩ gì, lập tức sợ hết hồn, “mặc dù lão gia đối với tiểu thư không tốt, nhưng mà hồ đồ không ăn thịt con.”

“Đã đến mức độ này, nói thật ta đã không còn quan tâm đến tình thân, đối với ta, trước giờ chưa từng có tình thân, nếu hần bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa.” Hoàng Bắc Nguyệt dừng bước, đánh một quyền trên cột gỗ hành lang, lập tức trên cột gỗ liền xuất hiện dấu tay nhàn nhạt.

299. Chương 301: Trả Lại Gấp Mười Lần (5)

Đông Lăng nhìn nàng, trong lòng vô cùng đau xót. Tại sao lão gia không thương yêu tiểu thư như Nhị tiểu thư và Tứ tiểu thư, như vậy thì tốt biết bao?

Tại sao tiểu thư tốt như vậy lão gia lại không yêu thương nàng, không thích nàng thậm chí còn muốn...

Kiểm tra một lần Dung Nguyệt Hiền xong cũng không cảm thấy có chỗ nào khả nghi, Hoàng Bắc Nguyệt mới trở về phòng thì Đông Lăng đã đem đồ thu xếp xong. Nơi này so với Lưu Vân các thì lớn hơn cũng sang trọng hơn không ít.

“Tam cô nương, cô nương nhà chúng ta mang cho tới cho người bắt thuốc.” Bên ngoài có người gõ cửa, Hoàng Bắc Nguyệt liếc Đông Lăng một cái, Đông Lăng liền đi mở cửa.

Quả nhiên là Tiêu Vận tự mình bưng bát thuốc đi vào, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở bên giường, liền cười nói: “Tam muội muội đang muốn đi ngủ sao? Mau uống bát thuốc này đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười tiếp nhận, vừa ngửi thấy mùi vị kia liền nhú mồm, quả nhiên là không có độc. nhưng mà cẩn thận ngửi lại có thể thấy được mùi vị của dược liệu.

Thân thể của nàng bách độc bất xâm, uống cái này cũng không có vấn đề gì, liền bày đặt làm trò trước mặt Tiêu Vận mặt uống một ngụm.

“Đã trẻ thế này còn làm phiền Nhị tỷ tỷ, thật sự là không yên tâm.”

Tiêu Vận nhìn thấy nàng uống một ngụm, tảng đá trong lòng liền được đặt xuống. Ban đầu còn lo lắng Hoàng Bắc Nguyệt phòng bị mà không chịu uống nhưng bây giờ đã hoàn toàn thả lỏng

“Tam muội muội sao lại nói vậy? Ta là tỷ tỷ tự nhiên phải chăm sóc người.” Tiêu Vận cười nói, “Đêm đã khuya, ta không quấy rầy Tam muội muội nghỉ ngơi.”

“Đông Lăng, nhanh tiễn Nhị tỷ tỷ.”

“Không cần.” Tiêu Vận khoát khoát tay, mang theo nha hoàn Hạ Ný đi ra ngoài.

Nàng vừa đi, Hoàng Bắc Nguyệt cầm bát thuốc, đem toàn bộ canh vừa uống nôn ra.

Đông Lăng trợn to hai mắt, cười nói: “Tiểu thư từ nơi nào học được kỹ thuật này vậy? Miệng ngậm canh mà vẫn có thể nói chuyện.”

“Lần sau dạy người.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười: “Ta đi ra ngoài một chút.”

Cầm lấy áo choàng khoác lên, ẵm núp đi ra ngoài.

Tiêu Vận mang theo Hạ Ný, vội vã về tới Bích Thủy viện, trước đóng cửa nhìn chung quanh một chút, bộ dạng cảnh giác, không phải là có tật giật mình sao?

Thân ảnh màu đen Hoàng Bắc Nguyệt vô thanh vô tức ở trên nóc nhà, nghe thanh âm, lấy ra một mảnh ngói, nhìn vào trong, đúng là phòng Tuyết di nương.

Tuyết di nương mới vừa tắm sạch, đang ở trong phòng trang điểm, tự mình cầm lược chải tóc, tất cả nha hoàn đều bị đuổi ra ngoài.

“Nương, nàng uống!” Tiêu Vận vui mừng đi qua, ôm bả vai Tuyết di nương: “Lần này, cuối cùng có thể kê cao gối không lo.”

“Người chính mắt nhìn nàng uống?” Tuyết di nương vẫn có chút không yên lòng, như thế nào thuận lợi như vậy? Hoàng Bắc Nguyệt không phải rất thông minh sao?

“Đúng!” Tiêu Vận như chém đinh chặt sắt nói: “Ta xem nàng chắc là hôm nay bị kinh sợ không nhỏ.”

Tuyết di nương lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười: “Uống thuốc này xong, nàng cũng sẽ giống như Trương công chúa, cho dù là thần tiên cũng không cứu được, cuối cùng thổ huyết mà chết.”

Nghe được Tuyết di nương nhắc tới nguyên nhân chết của trưởng công chúa Huệ Văn, Hoàng Bắc Nguyệt trong mắt ánh sáng lạnh chợt lóe! Quả nhiên, năm đó đúng là nàng hạ độc trưởng công chúa, mới để cho trưởng công chúa thân thể luôn luôn khỏe mạnh đột nhiên chết bất đắc kỳ tử!

Nữ nhân ác độc! Vong ân phụ nghĩa! Lòng lang dạ sói! ,

Tiêu Vận chớp chớp mắt, tò mò hỏi: “Nương,thuốc này lợi hại như vậy sao, thật sự ngự y cũng tra không được sao?”

“Đó là tự nhiên, thuốc này rất bí ẩn, coi như là luyện dược sư, cũng nhìn không ra.” Tuyết di nương âm lãnh cười rộ lên.

“Nương, thuốc lợi hại như vậy, ngươi là như thế nào có được ?”

300. Chương 302: Trả Lại Gấp Mười Lần (6)

Sắc mặt Tuyết di nương đột nhiên nghiêm lại, thản nhiên cười cười, xoay người vỗ vỗ tay Tiêu Vận: “Vận nhi, việc này không nên hỏi nhiều, mau đi ngủ đi.”

Tiêu Vận bĩu môi: “Ngay cả ta mà nương cũng gạt!”

“Không phải nương muốn dấu diễm ngươi, chuyện này biết rồi, đối với ngươi cũng không có lợi gì.” Tuyết di nương ôn nhu nhỏ nhẹ khuyên, rồi cuộc đêm Tiêu Vận lừa đi ngủ.

Trong phòng yên tĩnh, huân hương lượn lờ trong không khí mùi thơm vẫn nhẹ lan ra bên ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn chằm chằm Tuyết di nương, chỉ thấy nàng xem gương đồng khẽ vuốt một chùm tóc cười lạnh ra tiếng: “Trưởng công chúa điện hạ, ngươi thành quỷ cũng không cần trách ta, muốn trách thì trách chính ngươi mệnh số không tốt!”

Nói xong, Tuyết di nương đứng lên, tắt đèn, lên giường đi ngủ.

Hoàng Bắc Nguyệt đem mái ngói để trở về, gió lạnh ban đêm thổi tới, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đều như băng lạnh thấu xương, lặng yên không một tiếng động trở lại Dung Nguyệt hiên, Đông Lăng đưa mắt nhìn nàng, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt nàng không tốt, liền hô nhỏ một tiếng: “Tiểu thư, xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo choàng đen, bỏ vào nệm gối, lắc lắc đầu, ở bên giường ngồi xuống, uống một ly trà nóng.

“Không có việc gì, Đông Lăng, ngươi biết nhiều chuyện hơn so với ta, nhớ kỹ trước kia, mẫu thân có đắc tội qua người nào lợi hại không? Hoặc là, có kẻ thù gì?”

Đông Lăng không biết nàng tại sao đột nhiên hỏi cái này, trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái, tuy nhiên tiểu thư nếu hỏi, nàng cũng nói hết những gì mình biết.

“Trưởng công chúa nhân hậu thiện lương, dân chúng trong nước ai cũng yêu quý nàng, thậm chí các cường quốc khác ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, như là Bắc Diệu, Tây Nhung, Đông Ly, đối trưởng công chúa điện hạ cũng rất yêu thích. Phần lớn cường giả trên đại lục cũng bội phục trưởng công chúa điện hạ , trưởng công chúa điện hạ có việc, tất nhiên sẽ hỗ trợ. Đông Lăng từ trước đến giờ cũng không nghe nói trưởng công chúa điện hạ có kẻ thù gì.”

“Như vậy sao?” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nhân phẩm của trưởng công chúa Huệ Văn đúng là rất tốt. Mặc dù nàng qua đời nhiều năm như vậy, khi dân chúng nhắc tới nàng cũng đều cảm kích vô cùng.

Trong trí nhớ hồi nhỏ của nàng, cũng chưa từng có nghe nói qua trưởng công chúa đắc tội qua người nào.

Vậy hôm nay lời nói của Tuyết di nương là ý gì? Là ai hại nàng trưởng công chúa?

Vấn đề này, trong đầu Hoàng Bắc Nguyệt vẫn rất khó hiểu, cả buổi tối lặn lội qua lộn lại ngủ không được, sáng sớm hôm sau, đôi mắt gấu mèo mà rời giường.

Chuyện phủ Trưởng công chúa cháy, thái tử Chiến Dã đã giao cho Đình Uy Tự đến xử lý, Đình Uy Tự không dám chậm trễ, sáng sớm liền phái người đến.

Bởi vì là phủ đệ của trưởng công chúa, năm đó Đình Uy Cảnh Trung này là do trưởng công chúa dốc sức tiến cử lên mới có thể ngồi vững vị trí Đình Uy, nếu không lấy loại người ngay thẳng, bướng bỉnh không biết nhún nhường như Cảnh Trung, thì không biết đã đắc tội bao nhiêu người quyền quý mà bị kéo xuống rồi.

Cho nên sáng sớm, Đình Uy Cảnh Trung cũng tự mình đến, sớm muốn thỉnh an Bắc Nguyệt quận chúa.

Trong lòng Tiêu Viễn Trình mặc dù không thoải mái, nhưng Cảnh Trung hẳn đắc tội không nổi. Vì vậy cũng chỉ có thể theo cấp bậc lễ nghĩa chu đáo mời đến tiền thính uống trà, cho người đi tới mời Hoàng Bắc Nguyệt ra.

Hoàng Bắc Nguyệt một đêm ngủ không ngon, sắc mặt tự nhiên nhìn không tốt, được Đông Lăng dìu đi ra, thân thể vốn nhỏ nhắn xinh xắn gầy yếu, lại càng có vẻ tiêu tụy tái nhợt.

Tiêu Vận nhân tình sáng lên, trong lòng âm thầm bật cười, thuốc của nương quả nhiên rất lợi hại!

Cảnh Trung là một nam nhân hơn ba mươi tuổi tuổi tuần lã, vẻ mặt nghiêm túc, thân hình cao lớn, một thân đầy khí chất uy vũ nhiều năm chưởng quản hình ngục (các hình phạt trong ngục).

301. Chương 303: Trả Lại Gấp Mười Lần (7)

Cảnh Trung là một nam nhân hơn ba mươi tuổi tuổi tuần lã, vẻ mặt nghiêm túc, thân hình cao lớn một thân đầy khí chất uy vũ nhiều năm chưởng quản hình ngục, bởi vậy cả người cũng lộ ra một loại uy nghiêm cùng hơi thở lãnh khốc, người đứng ở trước mặt hắn, cũng không dám có chút cử động xấu nào.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa đi vào, Cảnh Trung cơ hồ liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng đúng là Bắc Nguyệt quận chúa, lập tức đứng lên, tiến lên đi, chỉnh vạt áo, quỳ trên mặt đất, hành đại lễ.

“Đình Uy Cảnh Trung, tham kiến Bắc Nguyệt quận chúa!”

“Đình Uy đại nhân mau mời đứng dậy!” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng nói, Đình Uy là chức quan thật lớn, mặc dù nàng là quận chúa, nhưng mà cũng không cần hành lễ lớn như thế!

Cảnh Trung nhất định phải hoàn tất cấp bậc lễ nghĩa mới bằng lòng đứng lên, hành động này làm cho tất cả mọi người trong tiền thính rất không hài lòng, trong lòng thâm hận.

“Chuyện phóng hỏa lần này, tại hạ nhất định sẽ tra ra manh mối, cho quận chúa một câu trả lời công bằng!” Cảnh Trung nghiêm túc nói, ánh mắt lạnh lẽo ác độc hướng mọi người trong sảnh quét quá một vòng, tất cả mọi người rung mình một cái, nhất tề đều rụt người lại.

“Làm phiền Đình Uy đại nhân.” Hoàng Bắc Nguyệt cúi người một chút.

“Vì quận chúa cố gắng sức lực là điều phải làm.” Cảnh Trung vừa nói, từ nạp giới trong tay trong xuất ra một cái hộp gấm: “Đây là hai viên An Tức đan, quận chúa sợ hãi trong lòng, không an thì đem hai viên An Tức đan này để trong lô hương, có tác dụng định khí ngưng thần trấn tĩnh thư giãn đầu óc.”

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận cười nói: “Làm sao có thể không biết xấu hổ mà nhận không vật của đại nhân? Đông Lăng, đem Bạch Ngọc Tuyết Tham đan ngày hôm trước lão gia tử tặng đến, tặng cho Đình Uy đại nhân.”

Cảnh Trung vội vàng đứng lên: “Quận chúa không thể, tại hạ không thể nhận được”

“Cảnh thúc thúc, đây cũng không phải là hối lộ, lúc mẫu thân còn sống thường nhắc tới người, Bắc Nguyệt vẫn vô duyên nhìn thấy, lần này coi như là lễ gặp mặt, là Bắc Nguyệt hiểu kính Cảnh thúc thúc một chút lễ vật, nếu như Cảnh thúc thúc không nhận, đó chính là không xem Bắc Nguyệt là người một nhà.”

Nàng một tiếng gọi ‘Cảnh thúc thúc’ này làm trong lòng Cảnh Trung nóng lên, lại nghe đến nàng nhắc tới trưởng công chúa, càng lại xúc động tâm thần, thở dài một tiếng: “Hôm nay người đã lớn như vậy, cũng hiểu chuyện, Cảnh thúc thúc qua nhiều năm như vậy cũng không có chiều cố tốt cho người, thẹn với mẫu thân người.”

“Cảnh thúc thúc ngàn vạn đừng nói như vậy, lúc này đây, đã rất làm phiền ngài.”

Cảnh Trung nghiêm túc nói: “Chuyện này, ta nhất định điều tra thật tốt, tuyệt sẽ không lơ là!”

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, Cảnh Trung này mặc dù là được trưởng công chúa tiến cử đi lên, chỉ bất quá bây giờ là điều tra phủ trưởng công chúa cùng An Quốc công phủ. An Quốc công phủ còn tốt, chỉ là trong phủ trưởng công chúa có Phò mã Tiêu Viễn Trình, tốt xấu cũng là phụ thân Hoàng Bắc Nguyệt, hẳn điều tra bọn họ, tự nhiên sẽ bị trói buộc một chút.

Chỉ là Hoàng Bắc Nguyệt nhắc tới trưởng công chúa, Cảnh Trung khó tránh khỏi sẽ nhớ tới năm đó Trưởng công chúa đột nhiên qua đời một cách kỳ lạ, hơn nữa tận mắt thấy nàng gầy gò tiều tụy như thế, Cảnh Trung một đầu nhiệt huyết nổi lên, không hề cố kỵ mà điều tra!

Người của Đình Ủy Tự đến điều tra, bọn họ tự nhiên cũng đều xin nghỉ, không đi Linh Ương Học Viện, ngay cả Tiêu Viễn Trình cũng không cần đi trong quân.

Lưu Vân các bị lửa thiêu một nửa, lúc này thoát nhìn hết sức tiêu điều, thi thể Chu quản gia được mang ra, Bội Ngọc quỳ trên mặt đất khóc lớn không ngừng.

Tiêu Viễn Trình tận mắt thấy thi thể Chu quản gia, trong lòng mới thật sự yên tâm.

Chuyện phủ Trưởng công chúa cháy lớn như vậy, ở trong thành Lâm Hoài tự nhiên cũng đều truyền ra, tới giữa trưa, Lạc Lạc thiếu gia của gia tộc Bồ Cát Nhĩ tự mình mang người tới nhà thăm, hẳn vừa mở cửa vào, sau lưng công chúa Anh Dạ cũng tới.

302. Chương 304: Trả Lại Gấp Mười Lần (8)

Công chúa giá lâm, lại gây sức ép một lần nữa, người trong phủ Trưởng công chúa liền quỳ xuống hành lễ.

Công chúa Anh Dạ sắc mặt không được vui cho lắm, cầm tay của Hoàng Bắc Nguyệt ra tiền thính ngồi xuống ở vị trí chủ vị, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng nhìn lướt qua Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương, lạnh lùng nói “Hôm nay tin tức cũng đã truyền khắp ra bên ngoài, chuyện của Tiêu phò mã gia thật đúng là làm cho người ta ngạc nhiên!”

Bởi vì hôm nay người của phủ Trưởng công chúa đều không đi ra ngoài, cho nên Tiêu Viễn Trình cũng không biết chính xác bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, thấy công chúa Anh Dạ tức giận như vậy, thật không hiểu chuyện gì, liền nói: “Kẻ bề tôi ngu dốt, xin công chúa điện hạ dạy bảo.”

Công chúa Anh Dạ hung hăng vỗ bàn một cái, đứng lên, tức giận đến nỗi không kiềm chế được nói “Người ngu dốt? Người không những ngu dốt, mà còn rất ngu xuẩn! Người đúng là gan to bằng trời, tài sản trong phủ Trưởng công chúa mà người cũng dám tham ô cất giấu!”

Tiêu Viễn Trình vừa nghe, trong lòng trầm xuống, chuyện này như thế nào mà ngay cả công chúa Anh Dạ đều biết? Hẳn bị dọa thật không nhẹ, liền vội vàng quỳ xuống “xin công chúa điện hạ minh xét, thần là bị oan uổng!”

“Oan uổng? Hừ, chuyện này ta mới vừa thông báo với Đình Ủy Cảnh Trung, nói hẳn cùng nhau điều tra, oan uổng thì oan uổng, tra xét rồi cũng sẽ rõ!”

Tiêu Viễn Trình trong lòng hoàn toàn phát lạnh, trên trán mồ hôi toát ra, hai tay hai chân đều run rẩy .

Lạc lạc ngồi ở trên ghế khách uống trà, khó trầm tĩnh được cười nói “Ta nghe nói Nam Dực quốc đối với tội tham ô thì xử phạt rất nặng, Tiêu phò mã gia, người đã là phò mã gia, tài sản trong phủ Trưởng công chúa không phải là của người sao, cần gì phải mạo hiểm tham ô đây? ”

Lạc Lạc này, gia tộc Bồ Cát Nhĩ mặc dù không phải là thành viên hoàng thất, nhưng gia tộc Bồ Cát Nhĩ lực lượng quá mức khổng lồ, Tiêu Viễn Trình cũng không thể đắc tội nổi, cho dù bị châm chọc khiêu khích, cũng chỉ có thể lúng túng cười cười.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn Tiêu Viễn Trình , chậm rãi nói “Nếu không điều tra rõ ràng trước thì không thể vu oan cho phụ thân, phụ thân đứng lên rồi ngồi xuống đi.”

Công chúa Anh Dạ tự mình phân phó người của Đình Ủy tự điều tra chuyện tình tham ô trong phủ Trưởng công chúa, Tiêu Viễn Trình làm sao còn có thể ngồi không? Cộng thêm chuyện không biết tại sao lại bị truyền ra ngoài, giấc mơ lên chức của hắn chỉ sợ là không có khả năng rồi.

Tiêu Viễn Trình được hạ nhân đỡ, nơm nớp lo sợ ngồi không xuống, quả thực là như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Bắc Nguyệt, người chính là giống hoàng cô ta, thiện lương thanh khiết, cho nên mới có người dám gây khó dễ cho người!” Công chúa Anh Dạ hôm nay quyết tâm quét sạch phủ Trưởng công chúa.

Buổi sáng nghe được chuyện Tiêu Viễn Trình tham ô tài sản trong phủ Trưởng công chúa, nàng tức giận không kiềm chế nổi, cộng thêm trước kia nghe đủ thứ tin đồn liên quan tới Bắc Nguyệt Quận chúa, nàng làm sao còn có thể ngồi yên không để ý đến?

Hoàng cô không còn ở đây, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn còn là hoàng tộc! Những người này dám gây khó dễ cho nàng, vậy trong tương lai chẳng phải đều phản hết sao?

Lời của nàng chính là cố ý nói để Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương kia nghe, Cầm di nương vừa nghe , trong lòng không khỏi nói thầm Thiện lương thanh khiết? Nếu chính mắt công chúa Anh Dạ thấy Hoàng Bắc Nguyệt giết chết tên gia đình kia thì còn nói Hoàng Bắc Nguyệt thiện lương thanh khiết không?

Công chúa Anh Dạ nhìn mấy vị di nương đang đứng ở một bên kia, lạnh lùng nói “Lần này trong phủ Trưởng công chúa xuất hiện chuyện tham ô, xem ra ngoài Tiêu Phò mã thì ai cũng chạy không thoát tội, người trong phủ này đều phải điều tra hết cho ta!”

Cầm di nương ,Tuyệt di nương sắc mặt trắng bệch, công chúa Anh Dạ không cho bọn họ thanh minh, nói tiếp “Hôm nay vừa đúng lúc Đình Ủy Cảnh đại nhân cùng người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ – Lạc Lạc cũng ở đây, ta sẽ cho Cảnh đại nhân cầm lệnh bài, để cho Lạc Lạc thiếu gia điều tra tài khoản trong ngân hàng tư nhân của mọi người trong phủ một lượt.”

303. Chương 305: Trả Lại Gấp Mười Lần (9)

“Nguyện ý cống hiến sức lực.” Lạc Lạc cười nói, tuy rằng luôn luôn cùng công chúa Anh Dạ đối nghịch, nhưng lần này lại nghe lời.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bọn họ, không cần đoán cũng biết hai người kia nhất định là ở bên ngoài đã thương lượng xong, cho nên mới cùng đi.

Bọn họ sợ tiểu cô nương mười hai tuổi như nàng xử lý không tốt chuyện lớn như vậy, sẽ bị gây khó dễ, ý tốt hết sức chân thành, thật làm cho nàng cảm động .

Công chúa Anh Dạ cũng không để ý phản ứng của mọi người, kêu người đi tìm Đình Ủy Cảnh Trung cầm lệnh bài, sau đó giao cho người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, để cho bọn họ đi thăm dò tài khoản cá nhân của di nương cùng các tiểu thư, thiếu gia .

Cầm di nương thấy hoa mắt, trong đầu vô cùng choáng váng, chân cũng đứng không vững, ngã vào lòng Tiêu Trọng Kỳ.

Công chúa Anh Dạ thấy vậy, liền để cho Vô Song mang cái ghế ra, cho Cầm di nương ngồi.

Tiếp theo, công chúa Anh Dạ cũng không nói gì nhiều, để cho nha hoàn đem điểm tâm trong cung đã chuẩn bị sẵn lấy ra.

“Các vị dùng một chút điểm tâm đi, Người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ kiểm tra cũng phải mất một khoảng thời gian.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không khách khí, dù sao nàng cũng đang chờ xem trò vui, trong lòng thoải mái, ăn liền mấy khối điểm tâm.

Không lâu lắm, công chúa Anh Dạ phái người đi ra hỏi thăm, Vô Song đi ra ngoài nghe rồi quay trở lại nói với công chúa Anh Dạ mấy câu.

Ba ——

Công chúa Anh Dạ liền đập ly trà trong tay xuống đất, quát lên “Người đâu, đem hai ả tiện phụ kia bắt lại, lôi ra ngoài trượng tử!”

“Công chúa điện hạ tha mạng!” Cầm di nương đang ngồi trên ghế lập tức quỳ xuống đất xin tha mạng.

Tuyệt di nương cũng kinh hãi quỳ xuống đất van xin.

Đôi mắt công chúa Anh Dạ đảo qua, lạnh lùng cười nói “Tha mạng? Chỉ bằng các người cũng xứng để xin ta tha mạng? Người dám to gan tham ô tài sản, thế nào lại không suy nghĩ một chút rằng khi bại lộ sẽ khó giữ được tính mạng? Mang đi cho ta!”

Trừ muội muội của đương kim Hoàng Thượng Hi Hòa công chúa ra, Anh Dạ công chúa chính là một vị công chúa có quyền thế nhất, là con của hoàng hậu, lại là người được Hoàng Thượng sủng ái nhất.

Nàng càng uy càng làm cho người trong phủ Trưởng công chúa kinh hãi, tối hôm qua Thái tử Chiến Dã đã lưu lại mấy Hắc Sắc kỵ binh liền lập tức đi vào, kéo Cầm di nương cùng Tuyệt di nương cùng đi ra ngoài.

Tiêu Viễn Trình đã sớm bị dọa sợ cho đến cả người run rẩy, một chữ cũng không dám nói ra.

“Công chúa điện hạ, xin hãy tha ẹ ta đi!” Tiêu Vận quỳ xuống, ôm chặt lấy hông của Tuyệt di nương, không để cho Hắc Sắc kỵ binh kéo đi ra ngoài.

“Xin công chúa điện hạ hạ thủ lưu tình!”

Tiêu Trọng Kỳ cũng quỳ xuống, hắn là nam tử hán dĩ nhiên sẽ không khóc nhưng thanh âm có phần sợ hãi.

Tiêu Nhu, Tiêu Trọng Lỗi cũng rói rít quỳ xuống vì mẫu thân của mình mà cầu xin tha thứ.

Còn lại những đứa trẻ con của các di nương cũng núp ở trong lòng mẫu thân mình không dám nói lời nào, không khí thật là căng thẳng, người nào nói nhiều một chữ đều sẽ chết!

Chỉ có Tiêu Linh là cảm thấy mình may mắn, mẫu thân của nàng là một người đầu gối, những chuyện tham ô thế này chắc chắn sẽ không làm, nếu không, hôm nay lo lắng sợ hãi, chính là nàng!

Nghe mỗi một tiếng cầu xin tha thứ, sắc mặt công chúa Anh Dạ càng ngày càng lạnh, càng ngày càng khó nhìn.

“Ai là mẫu thân của các người? Trong phủ này đương gia chủ mẫu chỉ có hoàng cô của ta Trưởng công chúa Huệ Văn! Nàng mới là mẫu thân của các người! Những di nương này chỉ là nô tỳ hạ tiện! Thì ra nhiều năm như vậy trong phủ Trưởng công chúa không có quy củ như vậy, đúng là Phò mã gia quản giáo không nghiêm!”

Sắc mặt Tiêu Viễn Trình cũng khó coi như sắc mặt người chết, môi run run lắp bắp, hắn không thể giống như đối với Hoàng Bắc Nguyệt lấy thân phận phụ thân giáo huấn nàng, trước mặt hắn hiện tại là công chúa Anh Dạ.

304. Chương 306: Trả Lại Gấp Mười Lần (10)

“ Công chúa dạy bảo rất đúng, là hạ thần thất trách, không dạy bảo tốt người nhà . ”

Tiêu Vận cũng cực kỳ sợ hãi, nhiều năm như vậy bọn họ sớm đã có thói quen gọi mẹ mình là mẫu thân, Trưởng công chúa Huệ Văn không có ở đây, người nào sẽ quản bọn họ?

Nhưng mà bây giờ mới đột nhiên phát hiện, gọi như vậy đúng là không hợp quy củ, đem địa vị của mấy vị di nương này so với trưởng công chúa đúng là rất bất kính!

“Còn không mau mang xuống! Chỉ là mấy di nương cũng dám lớn lối như thế, lấy trượng đập chết, không cho an táng, không được vào từ đường!” Công chúa Anh Dạ tức giận liếc mắt nhìn các vị di nương.

Hắc Sắc kỵ binh không dám chậm trễ, lập tức kéo Cầm di nương cùng Tuyết di nương đi ra ngoài, ở trong sân hung hăng đánh.

Trượng tể chính là đánh cho tới tắt thở thì mới thôi !

Có lệnh bài của Đình Ủy Cảnh Trung , người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ kiểm tra tài khoản cá nhân biết được các nàng tham ô nhiều năm như vậy.

Cầm di nương cùng Tuyết di nương tâm như tro tàn , bị công chúa Anh Dạ tự mình xử lý, còn có Đình Ủy Cảnh Trung ở chỗ này, các nàng thế nào cũng không trốn được kiếp nạn này!

Cây gậy đánh xuống, thanh âm hai người gào thảm vang vọng khắp trong phủ Trưởng công chúa.

“ Tam tỷ tỷ, cầu xin tỷ hãy nói một câu, xin công chúa tha cho di nương của ta đi.” Tiêu Nhu quỳ xuống bên chân Hoàng Bắc Nguyệt, khóc cầu xin nàng, Tiêu Nhu này cũng không đành, biết chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt ra mặt, nhất định công chúa Anh Dạ sẽ hạ thủ lưu tình.

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh ngồi xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không lộ vẻ đồng tình, chẳng qua là rất lạnh nhạt.

Đôi mắt liếc mắt nhìn Tiêu Nhu, nàng từ từ mở miệng “Tứ muội muội, việc làm của Cầm di nương cùng Tuyết di nương đã bị bại lộ, chứng cứ lại vô cùng xác thực, cho tới bây giờ người nên đi khuyên nhủ Cầm di nương đi, để xem nàng còn cất giấu cái gì không, nói hết ra, có lẽ công chúa điện hạ sẽ tha cho cái mạng của nàng.”

Tiêu Nhu trên mặt tràn đầy nước mắt, biết Hoàng Bắc Nguyệt buộc nàng phải quyết định, lúc này không khuyên mẫu thân nàng nói ra những thứ cất giấu đó thì nàng cũng chỉ có thể nhìn Cầm di nương bị trượng đập chết mà thôi !

“Vốn là di nương sợ người làm trong phủ tay chân không sạch sẽ, vì vậy cầm một phần đồ giấu đi, tương lai là muốn giao lại cho Tam tỷ tỷ, tối hôm qua di nương đã nói cho ta biết, dặn dò ta phải nói cho Tam tỷ tỷ biết!”

Lập tức, Tiêu Nhu liền đem tất cả những gì mình biết nói ra, Cầm di nương cất giấu đồ ở nơi nào, ẩn giấu những gì, vân vân .

Sau khi Hoàng Bắc Nguyệt nghe, gật gù đầu nói “Vẫn là Cầm di nương biết cách làm việc. ” Vừa nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua sắc mặt tái nhợt của Tiêu Vận.

Người Tiêu Vận run lên, chẳng lẽ, chẳng lẽ cũng muốn nàng bán đứng mẫu thân? Những thứ đồ bị cất giấu được nói ra, Hoàng Bắc Nguyệt thật sự có thể tha cho bọn họ sao?

Nghe thanh âm Tuyết di nương kêu thảm thiết bên tai một lần lại một lần, cả người Tiêu Vận đều sợ hãi phát run , căn bản là không có thời gian cho nàng suy nghĩ nhiều, nàng suy nghĩ lâu một chút thì có khi mẫu thân nàng đã bị đánh chết!

Nàng chỉ mới mười sáu tuổi, Hoàng Bắc Nguyệt này hai lần sống lại, đời trước lại là sát thủ thiên tài, trải qua vô số chuyện cùng những người xảo quyệt? Đùa giỡn tâm cơ hay đùa giỡn tâm lý, Tiêu Vận cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng!

Nghe thanh âm Tuyết di nương gào thảm dần dần yếu ớt, Tiêu Vận cũng chỉ còn cách quỳ gối cầu khẩn.

“Tam muội muội, ta cũng sẽ nói, cầu xin người nể tình di nương từ trước đến nay đối đãi người không tệ, làm ơn tha cho nàng đi!”

“ Nhị tỷ tỷ chịu nói, là tốt quá rồi, nhưng xin Nhị tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng giấu giếm.”

305. Chương 307: Trả Lại Gấp Mười Lần (11)

“ Nhị tỷ tỷ chịu nói, là tốt quá rồi, nhưng xin Nhị tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng giấu giếm, Đình Ủy đại nhân đang ở trong phủ, nếu để cho hắn tra được người gạt ta, như vậy ta cũng không cứu được Tuyết di nương.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Tiêu Vận này không giống Tiêu Nhu nhẹ dạ cả tin, cũng là một nữ nhân xảo hoạt, ngàn vạn lần không thể coi thường .

“ Yên tâm, ta nhất định sẽ nói ra toàn bộ.” Tiêu Vân khóc, cũng khai báo ra toàn bộ mọi chuyện, người của Đình Ủy phủ nhất nhất ghi lại.

Hoàng bắc Nguyệt lúc này mới ngẩng đầu lên , đối với công chúa Anh Dạ nói “Công chúa, Cầm di cùng Tuyết di nhiều năm như vậy sống cũng không dễ dàng, ta xem tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó thoát, nể tình hai người cùng hầu hạ phụ thân ta nhiều năm như vậy, hay là nhốt bọn họ vào địa lao trong phủ trưởng công chúa đi. ”

Đương nhiên là công chúa Anh Dạ tôn trọng ý nguyện của nàng, hướng bên ngoài phất tay một cái “ Được rồi!”

Cầm di nương cùng Tuyết di nương bị đánh chỉ còn dư lại nửa cái mạng, nằm trên mặt đất kêu thảm, y phục hoa lệ trên người đều là vết máu.

“Bắc Nguyệt quận chúa hiền lành, tha cho các người một mạng, còn không mau tạ Bắc Nguyệt quận chúa!” Công chúa Anh Dạ lạnh giọng nói.

“Tạ ơn Bắc Nguyệt quận chúa.....” Tuyết di nương còn có thể cắn răng nói ra một câu, mà Cầm di nương mới vừa mở miệng ra thì đã ngất đi.

Hoàng Bắc Nguyệt phất tay một cái với đám người Tiêu Vận “Đem hai vị di nương đưa đến địa lao đi.”

Tiêu Trọng Kỳ nhìn thấy Cầm di nương bị đánh nặng như vậy, cắn răng nói “ Bắc Nguyệt quận chúa, hai vị di nương bị thương nặng như vậy, xin người mời một vị đại phu xem cho bọn họ chút đi!”

“Chỗ ta có chút đan dược chữa thương, lát nữa sẽ chuyển cho hai vị di nương, đại ca ca không cần lo lắng. ” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt nói .

Tiêu Trọng Kỳ biết là nàng cố ý muốn gây khó khăn cho bọn họ, nhưng cũng không thể làm gì được, hôm nay xem như là Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn trở mình, nếu muốn đối phó với nàng như trước e là không có khả năng.

Nhưng mà quân tử báo thù mười năm không muộn! Hắn không tin Hoàng Bắc Nguyệt có thể phách lối cả đời!

Nhìn Cầm di nương cùng Tuyết di nương bị khiêng xuống dưới, công chúa Anh Dạ liền ngồi xuống, nhìn về phía Tiêu Viễn Trình, nói “vốn là chuyện của phủ trưởng công chúa, ta không nên hỏi tới, chẳng qua là trận hỏa hoạn đêm qua là đốt cháy Lưu Vân các của Bắc Nguyệt quận chúa, việc này không biết sao lại truyền đến tai phụ hoàng, phụ hoàng giận dữ, sợ rằng sẽ trút giận lên Tiêu phò mã, đến lúc đó mà để phụ hoàng tự mình xử lý việc của phủ trưởng công chúa thì e là Tiêu phò mã sẽ phải chịu tội nên việc này bốn công chúa đành xen vào rồi.”

“Dạ , đa tạ công chúa điện hạ thông cảm cho hạ thần.” Tiêu Viễn Trình run rẩy nói.

“Thông cảm thì không phải, chỉ là bổn công chúa muốn khuyên Tiêu phò mã một câu, mọi việc không nên quá phận, đừng tưởng rằng lửa gặt mọi người, trên đời này, không có giấy nào có thể gói được lửa!” Công chúa Anh Dạ lạnh lùng nói .

“Dạ. ” Tiêu Viễn Trình vội vàng quỳ trên mặt đất.

“Đi xuống đi, ta có mấy câu muốn nói với Bắc Nguyệt quận chúa.”

Tiêu Viễn Trình không dám chậm trễ, vội vàng mang theo gia quyến trong tiền thính đi ra ngoài.

Trong tiền thính lập tức an tĩnh lại, công chúa Anh Dạ mới đau lòng nói “Ta không nghĩ tới phủ trưởng công chúa lại không có quy củ như vậy, Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương kia dám hành sự lỗ mãng, Bắc Nguyệt, nhiều năm như vậy tại sao ngươi không cung bẩm báo mọi chuyện với phụ hoàng? ”

“Chẳng qua là chút chuyện nhỏ trong nhà thôi, sao có thể quấy nhiễu Hoàng thượng? ” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, với tính tình trước kia của Hoàng Bắc Nguyệt, căn bản sẽ không dám vào cung tố cáo.

Thân thể nàng không tốt, ngự y đều nói là có thể lây bệnh cho người khác, sao nàng dám ra khỏi cửa đây?

306. Chương 308: Trả Lại Gấp Mười Lần (12)

Công chúa Anh Dạ thấy nàng lạnh nhạt như vậy, cũng không ở đây nhiều lời, chỉ khẽ cười cười, nói : “Lần này, tiểu tử Lạc Lạc ra chủ ý không tồi, nếu không, cũng không biết làm thế nào để thu thập đám tiện phụ can đảm kia!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua Lạc Lạc, hoa ra là chủ ý của hắn, tối hôm qua nàng lấy thân phận Hí Thiên đến gia tộc Bồ Cát Nhĩ, chỉ là muốn Lạc Lạc nghĩ biện pháp giúp nàng chuẩn bị chứng cứ chuyện Cầm di nương cùng Tuyết di nương tư tàng kim khối, không nghĩ tới hắn cơ trí như vậy, có thể nương theo lúc Đình Ủy Tự đến phủ trưởng công chúa điều tra, để cho công chúa Anh Dạ đem mọi chuyện giải quyết.

Lạc Lạc ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, “Ha ha, kỳ thật, ta được cao nhân chỉ điểm, mới nghĩ đến biện pháp này .”

“Cao nhân nào?” Công chúa Anh Dạ tò mò hỏi.

Lạc Lạc vốn đơn thuần lạnh lùng miệng vô tình nói ra khỏi miệng, đột nhiên nghĩ đến không thể nói, vội vã nói: “Quốc Tử Giám còn có lớp, ta đi trước!”

“Này, ngươi chờ ta, ta cũng có chương trình học!” Công chúa Anh Dạ quay đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Bắc Nguyệt, không nên sợ hãi, có ta, có hoàng huynh, còn có phụ hoàng, hai ngày nữa, thái hậu cùng Hi Hòa cô cô cũng trở về, nhiều người như vậy đừng về phía ngươi, sẽ không ai dám ức hiếp ngươi.”

“Không ai có thể ức hiếp ta, công chúa yên tâm đi thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, hiện tại chỉ có nàng ức hiếp người khác thôi!

Nhìn công chúa Anh Dạ và Lạc Lạc rời đi, nụ cười trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt cũng chậm rãi biến mất, “Đồng Lăng, chúng ta đến địa lao.”

Từ tiền thính đi ra ngoài, nhìn thấy Tiêu Viễn Trình đứng ở cuối hành lang, mặt như xám như tro, vốn cũng được coi như một nam nhân anh tuấn, giờ phút này thoáng cái như già mấy chục tuổi, hốc mắt hăm sâu xuống, vẻ mặt có chút đáng thương nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt dừng bước chân, nhìn hắn nói : “Phụ thân, Đình Ủy đại nhân còn chưa có tra ra cái gì ở đây, người không cần lo lắng, nhanh về nghỉ ngơi cho tốt, đừng tự hành hạ bản thân.”

“Bắc Nguyệt...” Tiêu Viễn Trình thanh âm khàn khàn mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt không để ý tới hần nữa, cùng Đông Lăng đi đến địa lao.

Địa lao phủ Trưởng công chúa hàng năm âm u ẩm ướt, Cầm di nương thích trừng phạt người, hễ người nào làm nàng không thuận mắt là đem người đó giam vào địa lao.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng bị giam qua mấy lần, bởi vậy đối với địa lao này coi như quen thuộc, gia đình trông coi địa lao giờ cây đuốc ở phía trước dẫn đường, địa lao này không lớn, đi vài bước, đã đến phòng giam .

Cầm di nương cùng Tuyết di nương đối đầu nhau nên không giam cùng một chỗ, Cầm di nương ở một gian bên ngoài, Tuyết di nương ở sâu bên trong.

Cầm di nương đau đến kêu ầm ỉ, Tiêu Trọng Kỳ trước kia cũng là một thiếu gia, cũng tích trữ được vài viên Sinh Cơ đan, giờ phút này đều lấy ra để cho Cầm di nương dùng. Tiêu Nhu ở bên cạnh khóc sụt sùi.

Trong lòng Cầm di nương đã biết Tiêu Nhu bán đứng nàng với Hoàng Bắc Nguyệt, bởi vậy một tay đẩy Tiêu Nhu ra, đau lòng gần chết, thất vọng cực độ.

“Nương, ta...”

“Không cần nhiều lời, nếu ngươi cảm thấy đi theo nàng có tiền đồ, thì không cần đến đây nữa!”

Tiêu Nhu đang muốn giải thích, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi vào, liền vội vàng ngậm miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Cầm di nương nóng giận, Tứ muội muội cũng là vì tốt cho ngươi, sợ ngươi không biết thức thời mới đồng ý ra chỉ chứng ngươi. Cầm di yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.”

Cầm di nương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng, bởi vì trên người đau đớn cũng không thể phát hỏa được, chỉ có thể dựa vào Tiêu Trọng Kỳ chảy nước mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không để ý tới nhiều làm gì, đi vào bên trong xem Tuyết di nương.

307. Chương 309: Trả Lại Gấp Mười Lần (13)

Tuyết di nương cũng là mới vừa thoa thuốc, yếu ớt dựa vào trong lòng của Tiêu Vận.

Hoàng Bắc Nguyệt đi vào, bà lập tức mở to hai mắt, vội vàng ngồi dậy, chết cũng không nghĩ được ở trước mặt nha đầu này đánh mất hết mặt mũi!

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười, từ nạp giới lấy ra một cái lư hương đưa cho Đông Lăng đốt , nàng tự mình cầm lư hương, mở cửa phòng giam ra đi vào trong.

“Bắc Nguyệt vẫn biết Tuyết di thích huân hương, trong phòng giam này vừa lạnh lại vừa thối, Tuyết di cũng không thể sống quen được, trong lòng Bắc Nguyệt không yên tâm, dù sao Tuyết di từ trước đến giờ đối xử với ta rất tốt.”

Nàng đem lư hương đặt ở trong phòng giam, mở nắp lư hương bỏ một viên đan dược vào, nhất thời, khắp phòng giam đột nhiên nổi lên mùi vị thanh tươi dơ bẩn khiến người ta ngửi thôi mà cũng muốn nôn mửa!

Trong lư hương toàn là than đen, châm chút lửa thì khói dày đặc bốc lên khiến người hít phải không ngừng ho khan.

“Ngươi làm gì vậy? Chỉ với cái lư hương này mà ngươi cho rằng có thể làm khó ta sao?” Tiêu Vận đứng lên, tung một cước ra muốn đem lư hương đá bay, nhưng một cước này giống như đá vào thiết bản, đau đến nàng muốn ứa nước mắt.

“Ngươi...” nàng hoảng sợ nhìn cái kia lư hương, Hoàng Bắc Nguyệt này ở lư hương lại bố trí nguyên khí cấm chế!

Điều này sao có thể? Chỉ có triệu hoán sư mới có thể bố trí nguyên khí cấm chế, hơn nữa phải ít nhất là triệu hoán sư ngũ tinh gia tăng cấm chế mới có thể làm khó được nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt không phải chỉ là chiến sĩ sao? Hoàng kim chiến sĩ mặc dù lợi hại, nhưng thủy chung chỉ là chiến sĩ!

Lúc trước, bản thân Tiêu Vận là triệu hoán sư nên vẫn còn cảm thấy có chút hơn người, nhưng là hiện tại...

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường nhìn nàng một cái, đúng là đồ ngốc không có đầu óc!

Nàng cũng không nhìn tới vẻ mặt khiếp sợ của Tiêu Vận, chỉ nhìn Tuyết di nương, thản nhiên cười: “Tuyết di thích cái mùi này không?”

“Khụ khụ...” Tuyết di nương suy yếu ho khan, ngửi mùi vị này, mày đột nhiên dựng đứng lên: “Mùi vị kia...”

“Ở trong lư hương ta bỏ thêm một viên nhất phẩm Hủ Huyết đan nhất phẩm, nhất phẩm dược tính cũng không mạnh mẽ, mùi vị bốc lên, hít vào người trong thời gian dài, thân thể chậm rãi hư thối rửa nát từ trong ra ngoài, ngay cả xương cũng có thể hủ hóa, cuối cùng biến thành một vũng máu loãng.”

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không đổi sắc giải thích, sau đó chậm rãi đi ra bên ngoài phòng giam, Đông Lăng vội vàng cầm cây quạt ở chung quanh phẩy phẩy.

“Người thật ác độc!” Tiêu Vận kêu to, đột nhiên lao tới, muốn cùng Hoàng Bắc Nguyệt liều mạng.

Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt sắc lạnh chợt hiện, cười lạnh lui xuống từng bước, thân hình trong nháy mắt lóe lên, vọt đến phía sau Tiêu Vận, một chưởng bổ vào gáy nàng, đem nàng đánh cho hôn mê.

“Vận nhi!” Tuyết di nương bò đến.

“Yên tâm, nàng là Nhị tỷ tỷ của ta, ta sao có thể giết nàng?” Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xổm xuống, nhìn Tuyết di nương vẻ mặt trắng bệch.

Tuyết di nương ngẩng đầu, âm lãnh nhìn nàng cười: “Hừ! Hoàng Bắc Nguyệt, nhiều năm như vậy ta thật sự là xem thường ngươi! Tuy nhiên ngươi cũng chớ đắc ý, ngươi cho rằng giết ta, ngươi liền có thể sống yên ổn sao? Không mất bao lâu, ngươi cũng sẽ đến Địa ngục gặp mẫu thân ngươi!”

Hoàng Bắc Nguyệt chằm chọc nhìn bà, cảm thấy bà có chút đáng thương, đến bây giờ còn mơ mộng hão huyền, tưởng rằng có thể kéo nàng làm đệm lưng.

“Tuyết di, chắc ngươi không biết, thể chất của ta là bách độc bất xâm, thật đáng tiếc, ngươi tính toán nhiều năm như vậy đều mất trắng rồi.”

Tuyết di nương khiếp sợ nhìn nàng: “Người, người sao có thể...”

“Sao ta biết được à? Mỗi ngày ngươi đưa thuốc cho ta, dược liệu trong thuốc là độc dược mãn tính, ngày ngày phá hỏng thân thể, ngày hôm qua ngươi rốt cuộc không nhịn được, bắt đầu hạ dược mạnh hơn.”

308. Chương 310: Trả Lại Gấp Mười Lần (14)

“Sao ta biết được à? Mỗi ngày ngươi đưa thuốc cho ta, dược liệu trong thuốc là độc dược mãn tính, ngày ngày phá hỏng thân thể, ngày hôm qua ngươi rốt cuộc không nhịn được, bắt đầu hạ dược mạnh hơn, loại độc dược này cũng độc trước đó kết hợp, là có thể để cho ta bị chết không minh bạch, có đúng hay không?”

Khuôn mặt Tuyết di nương trắng bệch, ngây ngẩn cả người trong một lúc ngẩn ngui rồi cười rộ lên đầy thâm lương.

“Quả nhiên là ta đã xem thường ngươi ...”

“Tuyệt di bây giờ mới phát hiện, quả là hơi chậm một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt nhếch khóe môi lên, tươi cười như là có một tầng hàn băng, “Tuy nhiên, Tuyệt di vẫn chưa được thấy được ngày mà Nhị tỷ tỷ nở mày nở mặt, có phải không muốn chết hay không?”

“Hừ, người muốn thế nào?”

“Muốn thế nào ư, ta chỉ muốn biết, vì sao người lại phải hại mẫu thân của ta? Người nào khiến người có lá gan to đến như vậy?”

Tuyệt di nương kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ tới, không nghĩ tới ngay cả cái này nàng cũng biết! Nha đầu kia, đến tột cùng từ khi nào đã bắt đầu tính kế bà? Như vậy mà bà lại bị lừa bịp đến nhiều năm như vậy!

“Hoàng Bắc Nguyệt, người muốn biết? Có chết ta cũng không nói cho người!”

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, trên mặt đều là vẻ lạnh lẽo, một cước đem Tuyệt di nương đá biến vào trong, “Không biết tốt xấu!”

Tuyệt di nương giãy dụa đứng lên, cười điên cuồng: “Hoàng Bắc Nguyệt, người cho rằng ta là kẻ ngu sao? Cho dù ta nói cho người biết, người cũng sẽ không bỏ qua cho ta! Ta thà rằng chết, cũng sẽ kéo người chết theo!”

“Quả nhiên có cốt khí, Tuyệt di cùng người bên ngoài kia thật là khác nhau!” Hoàng Bắc Nguyệt âm độc nói, “Không sai, cho dù người nói, ta vẫn muốn giết người! Tuy nhiên, nếu như người đồng ý nói, ta sẽ cho người toàn thân, nếu như không chịu nói...”

“Cũng chỉ có đường chết, có cái gì khác nhau?” Tuyệt di nương ngoan cố, trong lư hương toát ra khói bụi khiến bà không ngừng ho khan.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn bà: “Tốt lắm, tiện nhân, Hủ Huyết đan này ít nhất là một tháng mới có thể hoàn toàn ăn mòn sạch sẽ người, trong lúc này, Tuyệt di nếu như chống giữ không được, thì hãy mau tự sát đi.”

Nàng sẽ không cho Tuyệt di nương một cái chết thoải mái, như vậy thì quá tiện nghi cho bà ta rồi, cho bà ta nếm thử mùi vị của Hủ Huyết đan, giống như nhiều năm qua Hoàng Bắc Nguyệt cũng chịu sự hành hạ của đủ loại độc dược!

Thậm chí so với trước đó còn tàn nhẫn gấp vô số lần!

Người đắc tội với nàng, nàng sẽ trả lại cho kẻ đó gấp bội lần!

Hoàng Bắc Nguyệt ở bên ngoài phòng giam của Tuyệt di nương bỏ thêm nguyên khí cấm chế, mới mang theo Đông Lăng rời đi.

Tiêu Vận trên mặt đất hôn mê trong chốc lát, mới chậm rãi chuyển người tỉnh lại, lập tức nhào tới phòng giam, vỗ như thế nào cũng không thể mở cửa, hô to: “Nương! Nương sao rồi?”

“Vận nhi...” Tuyệt di nương bò đến, hai mắt đầm lệ, muốn nắm lấy tay Tiêu Vận, nhưng lại bị nguyên khí cấm chế ngăn cách, như thế nào cũng không nắm lấy được.

“Nương, ta cứu người! Ta tới cứu người!” Tiêu Vận xuất ra băng vũ, ý đồ đem nguyên khí cấm chế kiên cố này đánh vỡ.

Tuyệt di nương lắc đầu, nói: “Vô dụng, Vận nhi, đừng lo lắng, nương sẽ không khinh địch như vậy, sẽ không tiểu nhân đánh ngã! Còn có người có thể cứu ta, hiện tại, vẫn có một người có thể cứu ta...”

Tiêu Vận sục mũi hỏi: “Là ai, là ai? Là phụ thân sao?”

“Hừ, phụ thân người? Ngay cả bản thân mình hắn cũng không giữ được!” Giờ phút này nhắc tới Tiêu Viễn Trình, Tuyệt di nương chỉ thấy mặt hèn mọn, nữ nhân của mình cũng không thể bảo vệ được, thì làm sao tính là nam nhân?

“Người mà nương nói, Hoàng Bắc Nguyệt tuyệt đối không thể trêu vào! Chỉ cần một câu nói, nương sẽ không có việc gì.” Tuyệt di nương vẻ mặt tự tin, có chút bệnh tật cười rộ lên.

309. Chương 311: Trả Lại Gấp Mười Lần (15)

Tiêu Vận giống như là có hy vọng, hỏi: “Người đó là ai?”

Tuyết di nương mở miệng, vừa định nói, nhưng là chợt nhớ tới chuyện đáng sợ đó, đột nhiên lắc đầu: “Không thể nói! Không thể nói!”

Bộ dáng của nàng, coi bộ đã sắp điên lên, trên mặt dần dần xuất hiện vẻ thống khổ, nàng vỗ cửa lao nói với Tiêu Vận: “Vận nhi, người mau đi, thứ này người ngủi đã lâu, thật sự là không tốt.”

“Nhưng còn nương. . .”

“Không có việc gì, nhất định nương sẽ được cứu!” Hai mắt Tuyết di nương mở lớn, vừa là oán độc, vừa là thống khổ, chậm rãi lùi vào góc phòng giam, trong màn khói đặc của lư hương, không ngừng ho khan.

Bên ngoài địa lao, ánh mặt trời sáng lạn, chiếu rọi mọi nơi, nhưng không hề có cảm giác ấm áp dù chỉ một chút.

“Tiểu thư. . .” Đông Lăng nhìn bộ dáng hậm hực của nàng, có chút không yên lòng.

Hôm nay nàng mới biết được, hóa ra trường công chúa điện hạ qua đời, không chỉ có Tuyết di nương làm hại, sau lưng Tuyết di nương còn có người sai khiến!

“Người đứng ở phía sau sai khiến, nhất định ta sẽ tìm ra!” Hoàng Bắc Nguyệt kiên định nói.

Hốc mặt Đông Lăng đỏ lên, cúi đầu khóc nức nở vài tiếng.

“Đông Lăng, đừng khóc.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói.

Đông Lăng nghẹn ngào nói: “Đông Lăng không muốn khóc, nhưng mà. . .”

“Cái gì mà nói không muốn khóc, chỉ cần trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức mặc kệ phát sinh chuyện gì, nước mắt cũng không được phép rơi xuống!” Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt mà kiên định.

“Vâng!” Đông Lăng lau khô nước mắt, thật sự đã ngừng khóc.

“Quận chúa!” Một gia đình vội vã đã chạy tới.

Đông Lăng cả giận nói: “Có chuyện gì mà lại hô to gọi nhỏ?”

Hiện tại gia đình trong phủ nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đều sợ hãi, bởi vậy cung kính nói: “Kính vương điện hạ phái người đến tặng lễ, nói muốn tạ lỗi với quận chúa, còn có, còn có. . .”

“Còn có cái gì? Lễ mà lễ mề, còn gì nữa?!” Đông Lăng trừng mắt.

Gia đình lập tức nói: “Còn có, Đình Úy đại nhân đã bắt lão gia lại, hiện tại xin mời quận chúa đi một chuyến.”

Tay Hoàng Bắc Nguyệt được Đông Lăng đỡ đột nhiên nắm chặt, trong lòng Đông Lăng cũng đột nhiên đau nhói, nhưng trên mặt vẫn vô cùng trấn tĩnh.

“Biết rồi, sai người đi đáp lễ Kính vương điện hạ, nói quận chúa tối hôm qua bị kinh hãi, đang ở trong phòng tĩnh dưỡng, lúc này rất bất tiện để đi gặp khách, hẹn ngày khác sẽ lại chuẩn bị ít lễ mọn đến bái kiến Kính vương.”

“Tuân lệnh” gia đình được ra lệnh, cũng không dám ở lại lâu trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt một thân sát khí lạnh như băng, vội vàng rời đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Lăng tái nhợt, nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt: “Tiểu thư, chúng ta. . .”

“Nếu Đình Úy đại nhân ời, chúng ta mau qua đó.” Hoàng Bắc Nguyệt vừa mở miệng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, nghe không ra cái gì không đúng.

Đông Lăng không thể làm gì khác hơn là gật đầu, đỡ tay Hoàng Bắc Nguyệt, chậm rãi hướng tới Lưu Vân các.

Đình Ủy Tự đem người bao vây Lưu Vân các, bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần, chỉ có người của Đình Ủy Tự mới có thể đi vào để điều tra.

Mà lúc này, bên ngoài Lưu Vân các đã bắt không ít người của Tiêu gia quỳ trên mặt đất thảm vắn.

Đình Ủy Cảnh Trung này thật đúng là một nhân vật tàn nhẫn, ban ngày ban mặt như vậy mà để cho người của Đình Ủy Tự hành hình với người của Tiêu gia, roi quật đều không nhẹ, nếu gặp phải ngoan cố, trực tiếp dùng đại hình!

Trong không khí phảng phất mùi máu tươi cùng huyết nhục cháy sém, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp.

Cảnh Trung ôm tay lạnh mắt nhìn, nghe được có người báo lại Bắc Nguyệt quận chúa đã tới, liền lập tức vẫy tay, lệnh cho những người đó đem những người đang bị hành hình mang đi, không nên ở chỗ này làm kinh hãi tới Bắc Nguyệt quận chúa.

“Cảnh thúc thúc.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua những người đó, không phát hiện thấy Tiêu Viễn Trình.

310. Chương 312: Trả Lại Gấp Mười Lần (16)

Nhiều người ở đây, Cảnh Trung khụ một tiếng thấp giọng nói: “Mời quận chúa đến chỗ khác nói chuyện.”

Hoàng Bắc Nguyệt đi theo Cảnh Trung tới nơi ít người, thấy Cảnh Trung muốn nói lại thôi, vẻ mặt rối rắm, liền nhẹ giọng nói: “Cảnh thúc thúc, chuyện này có liên quan đến cha tay hay không?”

Cảnh Trung ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua tiểu nha đầu mười hai tuổi này, âm thầm sợ hãi than nàng thông minh mẫn cảm.

“Quận chúa, chuyện này định đoạt như thế nào tại hạ không dám tự mình quyết định, vẫn xin quận chúa bảo cho biết.” Cảnh Trung thấp giọng nói, việc này liên quan tới danh dự của phủ trưởng công chúa, liên lụy đến thân tình cha con của Bắc Nguyệt quận chúa, hẳn là người ngoài, chính là theo lẽ công bằng chấp pháp, cương trực công chính nhưng cũng không đành lòng.

Chứng kiến Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn nhỏ như vậy, trong lòng vẫn là bị xúc động, nếu như trưởng công chúa Huệ Văn còn sống, đứa nhỏ này sao phải chịu khổ như thế?

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, lập tức thần nhiên cười nói: “Nên làm như thế nào, Cảnh thúc thúc hãy quyết định đi, việc này là việc công, Bắc Nguyệt không dám nhúng tay.”

Cảnh Trung thở dài một tiếng, quả nhiên là người trưởng công chúa Huệ Văn giáo dục, đều thông tuệ hiểu chuyện.

“Cảnh thúc thúc.” Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, lại mở miệng nói: “Ta muốn gặp mặt hần, không biết có gì bất tiện không?”

“Đương nhiên là không sao, người ở chỗ này chờ ta, ta đem hần tới đây.”

Cảnh Trung trở về dẫn người tới, Đông Lăng đứng ở xa nhìn nàng, nghĩ đi tới, Hoàng Bắc Nguyệt lại hướng nàng phất phất tay, ý bảo nàng không nên lại đây.

Rất nhanh, Tiêu Viễn Trình đã được hai người của Đình Ủy Tự mang tới đây, đại khái là nhìn thấy thủ hạ của hần bị hành hình, phía kia máu tanh rất khủng khiếp, cho nên hần sợ đến mức hai chân như nhũn ra, đứng cũng đứng không vững, không ai dìu nên trực tiếp ngã nhào trên mặt đất.

Hoàng Bắc Nguyệt trên cao nhìn xuống nhìn hần, lạnh lùng gọi một tiếng: “Phụ thân.”

Tiêu Viễn Trình cả người run run, lập tức ngẩng đầu lên, duỗi tay muốn bắt lấy quần áo của Hoàng Bắc Nguyệt, lại bị nàng nhẹ nhàng tránh ra, vẻ mặt chán ghét, làm như tay của hắn rất bẩn, thật ghê tởm?

Tiêu Viễn Trình lão lệ tung hoành nói : “Phụ thân bị oan, Bắc Nguyệt, phụ thân sao có thể sẽ hại người? Phụ thân thật sự bị oan!”

“Nếu đúng là bị oan, phụ thân nên tìm Đình Ủy đại nhân để làm sáng tỏ, nói với ta làm cái gì? Ta không phải Đình Ủy, không thể định tội của người.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói.

Tiêu Viễn Trình tâm tàn ý lạnh, biết lần này chính mình phải chịu hiềm nghi như thế nào cũng không tẩy sạch được, Cảnh Trung là một rất nhân vật lợi hại, hắn tìm được chứng cứ, như vậy tuyệt đối không để cho hắn có cơ hội thoát thân!

Trong lòng hắn quay cuồng, chậm rãi so đo tự hỏi, rốt cuộc nước mắt giàn giụa, đầu cúi trên mặt đất.

“Bắc Nguyệt, phụ thân thật sự không muốn hại người, thậm chí đem Chu quân gia diệt trừ, nhưng sao có thể nghĩ đến kẻ được phái đi lại vô dụng như vậy, thế nhưng...”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, lấy cớ rất tốt! Đem tội danh đẩy toàn bộ cho người khác, trở thành sai lầm của người khác, còn hắn một chút cũng không sai.

Tới nước này rồi mà, thân tình cha con của hai người lúc đó đã mong manh như vậy, Tiêu Viễn Trình còn muốn vặn hỏi cái gì? Nàng không phải là Hoàng Bắc Nguyệt trước kia ngây thơ không hiểu chuyện, đơn thuần nhu nhược, bị bọn họ hại chết cũng còn không biết!

“Phụ thân, hôm nay gọi người một tiếng phụ thân, là bởi vì ta và người huyết mạch tương liên, nếu như không có một tầng này, lấy mọi việc mà ngày xưa người đối xử với ta, hơn nữa chuyện xảy ra hôm nay, vô luận như thế nào ta cũng không bỏ qua cho người!”

Tiêu Viễn Trình ngẩng đầu, hung hăng nuốt nước miếng, gật mạnh đầu nói : “Đúng, đúng! Ta là phụ thân thân sinh ra người, Bắc Nguyệt, chẳng lẽ người nhắm tâm nhìn cha của mình bị chém đầu sao?”

311. Chương 313: Trả Lại Gấp Mười Lần (17)

“Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì phải đòi mạng, đây là điều hiển nhiên!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, đột nhiên bên khóe miệng cong lên lãnh khốc nói, “Phụ thân, ta cũng là con gái của người, vì sao có thể đối xử với ta nhắm tâm như thế?”

Môi Tiêu Viễn Trình run rẩy, mấy lần há mồm, cũng nói không ra lời.

Cũng đúng là nữ nhi của hắn, nhưng đối đãi với Tiêu Vạn cùng Tiêu Nhu hắn là một phụ thân hiền lành, còn đối với Hoàng Bắc Nguyệt thì sao đây? Trừ việc đem oán hận của hắn đối trưởng công chúa chuyển dời lên trên người nàng, hắn chưa từng có nghĩ qua trách nhiệm của một phụ thân!

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn, lạnh nhạt cười rộ lên, chậm rãi nói: “Tiêu Viễn Trình, người quả nhiên là súc sinh! Mẫu thân của ta năm đó mất bị mù, mới gả cho người!”

Cả người Tiêu Viễn Trình ngẩn ra, người vốn co rúm lại vì run rẩy, nhưng lại đột nhiên kích động lên, sắc mặt trắng bệch nói: “Mẫu thân người, mẫu thân người gả cho ta, cũng không có một ngày là thật tâm! Nếu như không phải năm đó ta bị che mắt hai tròng mắt, nhất định sẽ không lấy nàng!”

Hoàng Bắc Nguyệt cả người run lên, nhú mày hỏi: “Người nói cái gì?”

“Nàng gả cho ta, cũng là bởi vì, bởi vì” Tiêu Viễn Trình kích động dần dần giảm xuống, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền ngậm mồm không nói.

Nhìn sắc mặt hần trắng bệch, vẻ mặt dữ tợn thống khổ, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn cảm thấy nam nhân này có chút đáng thương, không cần hần nói ra mồm, nàng cũng biết, trưởng công chúa Huệ Văn gả cho hần, tuyệt đối không phải bởi vì coi trọng hần.

Tiêu Viễn Trình hèn nhất như thế, lại hèn hạ vô sỉ, người như vậy, làm sao trưởng công chúa Huệ Văn có thể để ý hần?

Trong này nhất định là có ẩn tình mà nhiều người không biết, có lẽ là liên quan tới chính trị, hoặc có thể là cái khác.

Nhưng mà, mặc kệ là cái gì, có thể trách trưởng công chúa sao? Là do Tiêu Viễn Trình tham vinh hoa, chỉ vì lợi ích trước mắt, mới lựa chọn cưới trưởng công chúa làm vợ để làm phò mã.

Phàm là hần có một chút cốt khí, cũng không trở thành người nửa đời cũng không có một chút tôn nghiêm!

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xổm xuống, nhìn ánh mắt của hần, một chữ nói: “Phụ thân, chuyện người làm, ta có thể không truy cứu, nhưng ta hỏi người một việc, người nhất định phải thành thật trả lời ta!”

“Chuyện, chuyện gì?” Tiêu Viễn Trình lắp bắp nói, đột nhiên tiếp xúc với ánh mắt trong suốt lạnh như băng của Hoàng Bắc Nguyệt, lông tơ trên người cũng dựng thẳng đứng lên.

Qua vài chục năm, như thế nào mà hần cho tới bây giờ cũng không có phát hiện Hoàng Bắc Nguyệt có ánh mắt đáng sợ tới như vậy?

“Mẫu thân của ta qua đời như thế nào?” Đôi tay nhỏ nhắn của Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng cầm lấy cầm hần, ngăn cản hần bởi vì sợ hãi mà dời ánh mắt đi chỗ khác.

Tiêu Viễn Trình run rẩy nói: “Bệnh, chết vì bệnh ”

Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt hàn quang chợt lóe, lạnh lùng nói: “Người nói láo!”

“Ta, vì sao ta phải nói dối? Năm đó nàng bệnh nặng, trong cung phái tới mười mấy ngự y , cũng bó tay không có cách nào, cho đến khi nàng chết vẫn có thái y chăm sóc, nguyên nhân nàng ra đi, hơn mười vị ngự y đều nói là do bệnh, chuyện này ai ai cũng biết ”.

Trong đầu Tiêu Viễn Trình đột nhiên hiện lên cái gì đó, đột nhiên ngẩng đầu, trợn to mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi, chẳng lẽ ngươi hoài nghi là ta?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, chẳng lẽ chuyện này, Tiêu Viễn Trình cũng không biết dù chỉ một ít?

Nàng thông thạo cách quan sát vẻ mặt của một con người, hiểu được tâm lý học, biết một người lúc nói dối, là bộ dáng gì.

Tiêu Viễn Trình là một người ngu ngốc, hần nói dối cũng không có khả năng inh đi, không có khả năng thoát được ánh mắt của nàng!

Nhìn nàng ngơ ngẩn, Tiêu Viễn Trình thoáng cái giật người ra khỏi tay nàng, đột nhiên trở nên có cốt khí.

312. Chương 314: Trả Lại Gấp Mười Lần (18)

“Vì sao ta lại phải hại nàng? ! Ta, ta như vậy, thích nàng như vậy... ” Thanh âm từ kích động chậm rãi trở nên yếu ớt, Tiêu Viễn Trình chán nản quỳ rạp xuống đất.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đứng lên, thần sắc có chút hoảng hốt, chuyện mưu hại trưởng công chúa, Tiêu Viễn Trình đúng là không biết rõ tình hình, cũng cho nàng một chút an ủi.

Nếu như Tiêu Viễn Trình này có thể làm chuyện hại nữ nhi, giết vợ, như vậy chân chính là đồ heo chó không bằng súc sinh!

“Bắc Nguyệt, Bắc Nguyệt, chẳng lẽ ngươi không tin tưởng ta sao? Ta không mưu hại mẫu thân ngươi, nàng là chết bệnh, năm đó ngự y cũng có thể làm chứng!” Tiêu Viễn Trình đột nhiên đứng thẳng dậy, sợ hãi lôi kéo góc áo Hoàng Bắc Nguyệt, sợ hãi nàng sẽ đem chuyện này đi cáo trạng với hoàng thượng.

Hắn không mưu hại trưởng công chúa, nhưng chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt nói với Hoàng thượng, lấy tình ý của Hoàng thượng đối với trưởng công chúa, hắn đương nhiên một con đường sống cũng không có!

Tiêu Viễn Trình vô cùng sợ hãi, gắt gao túm lấy quần áo Hoàng Bắc Nguyệt quần áo không chịu buông tay.

“Tiêu Viễn Trình! Không được làm càn!” Xa xa truyền đến tiếng quát khê của một nam tử thanh nhã, sau đó một bóng dáng đột nhiên lại gần, một tay đẩy Tiêu Viễn Trình ra.

Tiêu Viễn Trình sợ đến mức lên tiếng kêu to, hộ vệ của Đình Ủy đứng ở cách đó không xa tùy thời quan sát động tĩnh bên lập tức chạy tới, nhìn thấy người đến liền lập tức hành lễ.

“Tham kiến Tiêu Dao vương!”

Xiêm y lục sắc lướt qua, Tiêu Dao vương xoay người, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, trong ánh mắt mơ hồ mang theo chút đau lòng: “Nguyệt nhi, không có việc gì chứ.”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, xem ra Tiêu Dao vương đúng là hiểu lầm, mới vừa rồi Tiêu Viễn Trình chẳng qua là lôi kéo y phục của nàng cầu cứu, cũng không phải nghĩ đối nàng thế nào. Tuy nhiên, nàng không nhân rồi để tâm giải thích cho Tiêu Viễn Trình.

Giờ phút này trong lòng nàng đại loạn, về nguyên nhân cái chết của trưởng công chúa, càng ngày càng là một bí ẩn, bí ẩn này giải mãi cũng chưa ra, trong lòng nàng cũng không thể an bình.

“Dem hắn dẫn đi, giao cho Đình Ủy Cảnh đại nhân xử trí!” Tiêu Dao vương lạnh lùng ra lệnh, sau đó tiến lên vỗ vỗ bả vai của nàng: “Đừng đau lòng, Nguyệt nhi, trừ người nhà ra ở ngoài người còn có ta.”

Chuyện tình của phủ Trưởng công chúa, hắn đã nghe nói, mới vừa rồi lúc tới gặp người của Đình Ủy Tự, tên khốn Tiêu Viễn Trình này vậy mà lại dám phóng hỏa nghĩ mưu hại Bắc Nguyệt quận chúa, hắn cũng biết!

Trong lòng trừ bỏ đau lòng vẫn là đau lòng, vừa nghĩ tới nhiều năm như vậy nàng phải ở trong hang sói lớn lên, tâm tình của hắn làm sao bình thường được.

Tiêu Viễn Trình đã dự định ám sát nàng, trước đó, nàng chịu khổ chắc chắn càng nhiều!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn hắn một cái, kỳ thật trong lòng nàng không có đau lòng như vậy, dù sao Tiêu Viễn Trình cũng không phải phụ thân chân chính của nàng, chỉ là đại khái trên người có cùng một huyết thống, cho nên như thế nào cũng không có cách làm cho trong lòng lạnh lùng như không.

Bị chính phụ thân của mình âm mưu đoạt gia sản, lại mưu hại tính mạng, loại chuyện này nhớ tới có một chút đau lòng cùng bị ai.

“Bắc Nguyệt quận chúa không cần buồn, loại người không đáng như hắn, trong lòng không cần để tâm tới.” Thanh âm nhã nhặn trầm ấm chậm rãi vang lên, Phong Liên Dục một thân bạch y đi tới.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái, trong tròng mắt đen nhánh có chút quang mang hiện lên, đột nhiên mở miệng hỏi: “Dục vương tử, năm đó phụ hoàng đem ngươi đưa tới Nam Dục quốc làm con tin, ngươi có hận hắn không?”

Phong Liên Dục ngẩn ra, nhưng con ngươi màu tím nhạt lại bình tĩnh không gợn sóng, “Cảm giác đó, đã sớm đã quên.”

Đã quên? Nói thì nghe dễ dàng lắm, đến hiện tại nàng cũng nhớ kỹ năm đó cùng trưởng công chúa ra khỏi thành đi nghênh đón Cửu hoàng tử đến Nam Dục quốc làm con tin.

313. Chương 315: Phù Quang Rừng Rậm (1)

Nói thì nghe dễ dàng lắm, đến hiện tại nàng cũng nhớ kỹ năm đó cùng trưởng công chúa ra khỏi thành đi nghênh đón Cửu hoàng tử đến Nam Dục quốc làm con tin, khi đó tuổi của hắn vẫn còn nhỏ, không khóc, nhưng nhìn sứ giả hộ tống hắn đến đây cũng không quay đầu lại, lạnh lùng rời đi thì trong ánh mắt hắn, vẫn có hận ý !

Tại sao có thể không hận? Lòng của nàng dù kiên cường, cũng không dung được kẻ phản bội!

“Vương gia, hôm nay trong phủ có nhiều chuyện, chiêu đãi không được chu toàn, lần sau sẽ bồi tội với vương gia.” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng vội vã nói xong, liền mang theo Đông Lăng rời đi.

Tiêu Dao Vương nhìn bóng lưng nàng, lắc đầu thở dài, nàng thủy chung vẫn chỉ là một tiểu cô nương, cho dù kiên cường như thế nào, cũng sẽ phải chịu thương tổn .

“Có phải ta lỡ nói sai cái gì rồi không?” Phong Liên Dục cười nhạt hỏi.

Tiêu Dao vương giật mình, đột nhiên hỏi “ Thật không có cảm giác sao?”

“Không có.” Phong Liên Dục đơn giản dứt khoát trở lại, âm nhĩ tươi cười cơ hồ làm cho người ta mê hoặc.

Tiêu Dao vương nhìn hắn một chút, lắc đầu, có đôi khi, thật nhìn không thấu nổi người này.

“Ta muốn tiến cung gặp mặt Hoàng thượng, người cũng mau chóng trở về đi.”

“Được.” Phong Liên Dục cười nhìn Tiêu Dao vương rời đi, khuôn mặt tươi cười mới chậm rãi biến mất, chiết phiến ở trong lòng bàn tay vỗ vỗ hai cái, nhưng lại xoay người hướng tới nơi Hoàng Bắc Nguyệt vừa rời đi.

Hôm nay trong phủ trưởng công chúa ai ai cũng cảm thấy bất an, rối ren không thôi, khắp nơi đều là người của Đình Ủy Tự đang đi lại, nhưng thật ra không có ai chú ý tới hắn.

Trong hậu viện phủ trưởng công chúa là chỗ ở của gia quyến, Đình Ủy phủ đã điều tra qua, giờ phút này mọi người đều ở đây, hắn đi vào cũng bất tiện, chỉ ở bên ngoài nhìn một chút.

“Dục vương tử còn chưa đi, có chuyện gì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Phong Liên Dục có chút có chút kinh ngạc, như thế nào mà nàng lại ở phía sau hắn?

“Là ta tới tìm ngươi.” Hắn ăn ngay nói thật, có cố gắng lấy cớ cũng không lừa được nha đầu thông minh này.

Hoàng Bắc Nguyệt vẻ mặt như không, chỉ là lạnh lùng hỏi: “Tìm ta làm cái gì?”

Ngữ khí mặc dù lạnh, tuy nhiên cũng không có thấy nàng muốn đuổi hắn rời đi, Phong Liên Dục thoáng bớt buồn phiền.

“Thương Hà viện trưởng đã quyết định, ngày kia sẽ cho những lão sư có tư lịch (tư cách và sự từng trải) trong học viện, mang theo đệ tử tứ giai trở lên đã thăng tỷ thí tiến vào Phù Quang rừng rậm rèn luyện.”

Phong Liên Dục thản nhiên cười nhìn nàng: “Trong phủ trưởng công chúa xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta nghĩ Bắc Nguyệt quận chúa đại khái cũng không có tâm tình đi rèn luyện.”

“Ta có đi hay không liên quan gì tới ngươi?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.

Phong Liên Dục cười nói: “Việc ngươi đi tìm được liệu để cho ta điều chế Tẩy Tuỷ đan như thế nào lại không liên quan tới ta đây?”

“Được liệu ta nhất định sẽ tìm cho ngươi, rèn luyện trong Phù Quang rừng rậm, ta cũng đi!”

Phong Liên Dục thưởng thức nhìn nàng: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, tâm tư một chút cũng không loạn, ý nghĩ rõ ràng, mục tiêu minh xác, Bắc Nguyệt quận chúa thật làm cho người bội phục.”

“Quá khen, ngươi nói xong hết rồi có thể đi, hôm nay phủ trưởng công chúa không tiếp khách!”

Nhanh như vậy đã hạ lệnh trục khách, Phong Liên Dực khó tránh khỏi có chút thất bại, nhìn khuôn mặt băng lãnh vô tình của nàng, cảm thán một tiếng: “Trong lòng ta buồn phiền lo lắng cho người, xem ra có chút dư thừa.”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc, “Tại sao phải để tâm tới ta?”

“Bởi vì...” Hắn kéo dài trường âm, trên khuôn mặt tuấn mỹ đang tươi cười dần dần trở nên yêu nghiệt giảo hoạt, “Lần sau sẽ nói cho người biết.”

“Hừ! Không nói thì đi nhanh một chút!” Hoàng Bắc Nguyệt tâm tình buồn bực, bỏ rơi hắn đi nhanh về phía trước.

314. Chương 316: Phù Quang Rừng Rậm (2)

Phong Liên Dực cười âm lãnh, ở phía sau nói “ Bắc Nguyệt quận chúa, ta thay mặt lão sư dạy đánh đàn, cùng Quách viện sĩ phụ trách mang học sinh tiến vào Phù Quang rừng rậm lần này, đến lúc đó, người cũng không thể đối với ta không lễ phép như vậy”.

Hắn phụ trách mang đội ? Hoàng Bắc Nguyệt ngăn ra, vội quay đầu lại, lại phát hiện sau lưng đã sớm không còn bóng dáng bạch sắc của y.

Động tác thật nhanh.

Trở lại Dung Nguyệt Hiên, Hoàng Bắc Nguyệt bắt đầu lên kế hoạch chuẩn bị đi Phù Quang rừng rậm, lần rèn luyện này, ít nhiều cũng đi nửa tháng, mọi chuyện trong nhà, đầu phải dựa vào một mình Đông Lăng gánh vác.

Hôm nay Cầm di nương kiêu ngạo cùng Tuyết di nương tâm cơ thâm trầm đã bị giam trong địa lao, Tiêu Viễn Trình cũng bị Đình Úy tự bắt, trong phủ tạm thời không có gì gây nên phong ba.

Nàng mới lập uy, cũng không sợ có người dám đối đầu với Đông Lăng, chỉ là Đông Lăng tuổi còn nhỏ, vẫn cần có người giúp đỡ mới được.

Ở trong phủ, có thể tạm tín nhiệm, chỉ có Phương di nương!

Phương di nương biết nàng là Hí Thiên, bằng với uy thế này, Phương di nương sẽ tuyệt đối trung thành với nàng, từ đó có thể giúp đỡ Đông Lăng.

Phân phó một ít chuyện với Đông Lăng, nàng lại cùng Đông Lăng đến Thúy Trúc Uyển gặp Phương di nương, đem ý tứ của nàng truyền đạt cho Phương di nương.

Phương di nương thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh sợ), vội nói : “ Quận chúa, một nhà lớn như vậy giao cho ta, ta sợ rằng...”

“ Phương di, trừ người ra, trong phủ cũng không có ai khiến ta tín nhiệm, chuyện này, người nhất định phải đồng ý”.

Phương di nương do dự một chút, còn chưa mở miệng, Tiêu Linh lại cười kéo tay Phương di nương, dáng vẻ hiền thuận thân thiết “di nương, tam muội tín nhiệm ngài như vậy, ngài đáp ứng đi, đừng để tam muội thất vọng “.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc Tiêu Linh, nể tình Phương di nương, nàng mới không làm gì Tiêu Linh, bất quá chuyện vong ân phụ nghĩa, tiểu nhân gió chiều nào che chiều ấy, nàng cũng không bỏ qua cho được!

Phương di nương cũng là có ý này, đối với nữ nhi của mình nàng rõ ràng hơn ai hết, Tiêu Linh là người mê quyền lực, bản tính trời sinh hư vinh kiêu ngạo, nếu nàng giúp Hoàng Bắc Nguyệt xen vào chuyện phủ trưởng công chúa, lúc đó Tiêu Linh ra ngoài còn phách lối đến mức độ nào?

Phủ Trưởng công chúa này, cũng không thể bị nàng bôi nhọ danh tiếng.

Không phải Phương di nương không có tình cảm với nữ nhi này, đây là con ruột của nàng, sao nàng có thể không suy nghĩ, cho dù Tiêu Linh làm cho người ta lạnh tâm, nhưng cũng là nang mang thai mười tháng sinh ra.

Nhưng tình mẫu tử là một chuyện, nàng ngàn vạn không muốn Tiêu Linh được thể phách lối, chỉ hy vọng tương lai tìm một nam nhân bình thường đem Tiêu Linh gả đi, tốt nhất là người có thể áp chế tính tình của nàng!

Phương di nương suy nghĩ một chút rồi nói “như vậy đi, ta không biết quản gia, nhưng ta nhiều tuổi hơn Đông Lăng, chuyện đã thấy cũng nhiều, mấy ngày quận chúa không có ở nhà, chuyện trong nhà để Đông Lăng cô nương quản, ta chỉ ở bên cạnh giúp đỡ một chút”.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe được lời của nàng, ngược lại có chút bội phục Phương di nương, quả nhiên năm đó trưởng công chúa đối tốt với nàng, ánh mắt nhìn người không sai, Phương di nương này là người có thể tin.

Chỉ tiếc, sinh ra một nữ nhi không tốt.

“Nương, phủ trưởng công chúa lớn như vậy, giao cho tiểu nha đầu Đông Lăng, có phải là không ổn không? “ Tiêu Linh vội vàng nói, trong lòng hận mẫu thân không biết tranh giành.

315. Chương 317: Phù Quang Rừng Rậm (3)

Chuyện tình đặt trên tay nàng, núi vàng núi bạc, quyền thế giàu sang, nàng lại không biết quý trọng, không trách nhiều năm như vậy chỉ có thể ở Thụ Trúc uyển nhỏ nhỏ này chịu uất ức!

Phương di nương nói : “ Đông Lăng có nương thông minh, là người của quận chúa, nàng quản gia tự nhiên người người tâm phục”.

Tiêu Linh nói không được Phương di nương, hừ một tiếng, vẻ mặt khinh bỉ, làm người ta đau lòng!

Phương di nương không yên tâm nhìn nàng, cảnh báo một chút, tránh cho việc nàng ra ngoài cáo mượn oai hùm.

“Hai ngày nay Quận chúa giam Cầm di nương cùng Tuyết di nương, trong phủ không ai không phục, chỉ sợ sau này ai dám noi theo hai người đó, thì kết quả cũng như vậy !”.

Hoàng Bắc Nguyệt hiểu ý Phương di nương, cười nhạt: “ Ta không thích dưới mắt có người không sạch sẽ, sau này bắt được tuyệt không có đường sống! Ta muốn chỉnh đốn trật tự trong phủ, làm phiền Phương di nương “.

“ Quận chúa khách khí, ta chỉ giúp đỡ, quản gia chân chính là Đông Lăng cô nương”.

Đông Lăng cười, nhẹ phúc thân : “Sau này còn nhờ di nương chỉ điểm “.

Tiêu Linh nhìn ba người kẻ xướng người họa, trong lòng gấp gáp, Cầm di nương cùng Tuyết di nương không ở đây, Tiêu Vận, Tiêu Nhu, Tiêu Trọng Kỳ không còn phách lối, tại sao nàng vẫn không được nổi danh ?

“ Đại tỷ” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn Tiêu Linh “ ta rời đi nửa tháng, Cầm di nương cùng Tuyết di nương trong lao, xin tỷ quan sát giúp”.

Tiêu Linh ngẩn ra, vội cười gật đầu :” Tam muội yên tâm, ta nhất định quan sát kỹ bọn họ! ”.

Phương di nương bắt đầu nhìn nữ nhi của mình, lắc đầu thở dài, đều cùng một cha, Tiêu Linh ngu ngốc tưởng rằng chiếm tiện nghi có thể dọn dẹp Cầm di nương và Tuyết di nương, nàng tìm bọn họ phiền toái chọc người hận, cũng không tốt gì ờn.

Nhưng nàng cũng không có biện pháp, nếu thông minh một chút, làm sao Hoàng Bắc Nguyệt sẽ để yên ?

Giao phó chuyện này xong, Hoàng Bắc Nguyệt trở về Dung Nguyệt Hiên, sắc trời đã tối, lại một ngày trôi qua, độc trong người Chiến Dã chưa hết, nàng còn muốn đi Phù Quang rừng rậm, trong một ngày nàng tìm đâu ra giải được ?

Tâm tình không tốt, cơm tối cũng không muốn ăn, mở cuốn “ Bách Luyện Kinh ” lật qua lật lại, cũng không có manh mối, tâm tình càng phiền não không dứt.

“ Hoàng Bắc Nguyệt, không cần tìm, dù Độc Cô Duyệt Thánh có lợi hại, nhưng hắn vẫn là người, một thân học vấn cũng không đấu lại Thôn Thiên Hồng Mãng, đó là thần thú mà”.

Yểm yên lặng lâu nay, rốt cục cũng mở miệng.

“ Thần thú ? Con rắn này cắn ta, lại hại Chiến Dã trúng độc, ta nhất định không bỏ qua ! “ tay Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng vỗ lên mặt bàn.

Mấy ngày nay phiền não chuyện nhà, tính tình có chút mất khống chế.

Yểm hã hê nói : “Chỉ bằng ngươi muốn cùng Thôn Thiên Hồng Mãng đấu, còn non lắm! Nhưng mà nếu ngươi biết bí mật của Vạn Thú Vô Cương, có lẽ lại khác “.

“Hừ ! lão yêu quái, ngày đêm mong ta bái sư, ta bái ông ta làm thầy, ngươi vui sao? “

316. Chương 318: Phù Quang Rừng Rậm (4)

“Cũng không phải vui, dầu gì cũng tá túc trong thân thể người, cũng không nhẫn tâm nhìn người quá yếu, vạn nhất gặp đối thủ mạnh, cũng đừng liên lụy ta, đánh không lại thì chạy”.

Yểm lo lắng là có đạo lý, chờ khi vào Phù Quang rừng rậm, đó là một thế giới khác, mặc dù chỉ rèn luyện ở ngoài, nhưng cũng không phải vạn vô nhất nhất (để phòng mọi chuyện có thể xảy ra), biết đâu xui xẻo, gặp phải sào huyệt thần thú, đúng là không dễ chơi.

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh “ Lão yêu quái vô dụng, ngươi không có chút tin tức nào của Vạn Thú Vô Cương ? “.

“ Này, này, đừng có lúc nào cũng gọi ta là lão yêu quái được không? Ta cũng không có già!” Yểm oán trách.

“ Bớt xàm ngôn đi! rốt cuộc ngươi có biết hay không?” Hoàng Bắc Nguyệt rống to.

Yểm uất ức ngậm miệng, nói: “Cái khác không biết, nhưng Vạn Thú Vô Cương cùng người đó có liên quan, nhất định là phù chú thuật, trong phù chú thuật có một loại là triệu hồi phù, triệu hồi phù này so với triệu hồi thuật mạnh hơn, triệu hồi thuật chỉ có thể thông qua kí kết khế ước cùng linh thú, lợi dụng lẫn nhau, mà triệu hồi phù, chỉ cần người có bản lĩnh luyện chế được triệu hồi phù đẳng cấp cao thì có thể tùy ý triệu hồi linh thú thậm chí thần thú! “.

“ Chậc chậc” Hoàng Bắc Nguyệt nghe mà hâm mộ, triệu hồi phù này, có công hiệu giống như nàng hàng phục rồi khống chế linh thú.

Chỉ là, nàng hàng phục linh thú, đầu tiên phải gặp được nó, mà triệu hồi phù thì không giống, chỉ cần người có bản lĩnh thì có thể triệu hồi linh thú tứ phương.

Nàng nóng lòng muốn thử, hận không thể lập tức nắm giữ triệu hồi phù này.

Yểm có thể thấy biểu tình khát vọng trên mặt nàng, cười hắc hắc, tiếp tục dụ dỗ: “Trong phù chú thuật, cũng không phải chỉ có triệu hồi phù, còn căn cứ vào các loại nguyên khí để luyện chế phù chú, cấp bậc càng cao, uy lực càng mạnh”

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt “ Nguyên khí, lão gia hỏa người trong thân thể ta, ta đi đâu mà tìm nguyên khí ?”

“Phù chú thuật đều có pháp môn (phương pháp, cách thức), người có thể bái Linh Tôn làm sư phụ, tự nhiên sẽ biết.” Yểm cười hắc hắc.

“Tốt, chúng ta tìm Linh Tôn” Hoàng Bắc Nguyệt lấy áo choàng, lên ra ngoài.

“Đi thật à? Yểm hưng phấn.

Hoàng Bắc Nguyệt gọi ra Bể Linh Huyền Diệu, không bay hướng Linh Ưng Học Viện, mà bay hướng biệt viện của thái tử Chiến Dã.

“Không phải tìm Linh Tôn sao?” Yểm hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt không để ý hần, quanh quẩn một vòng trên biệt viện của Chiến Dã, không đáp xuống.

Trong biệt viện chỉ có một gian phòng sáng, qua cửa sổ nhìn thấy Chiến Dã đang đọc sách bên trong, khoác áo choàng đen, lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt.

Ngoài cửa sổ gió thổi, hần ho khan mấy tiếng, tiểu thái giám vội khép cửa lại.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn cửa sổ một lát, nói với Bể Linh Huyền Diệu :”Đi thôi, đến Thất Tháp “

“Hắc hắc, thì ra đây mới là quyết định, Hoàng Bắc Nguyệt, thái tử Chiến Dã cứu người một lần, người tận tâm tận lực giúp hần, làm người ta nghĩ không ra“ Yểm ý vị thâm thường nói.

“Người không phải là người, làm sao hiểu?“ Hoàng Bắc Nguyệt khinh bỉ nói, khiến Yểm nghe mà muốn tự sát.

Hừ! lão yêu quái muốn giết cọt nằng? Còn kém lắm!

317. Chương 319: Phù Quang Rừng Rậm (5)

Ban đêm, rừng cây phụ cận Thất Tháp vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn không có một bóng người. Khung cảnh vẫn giống y như lần trước nằng tới, u ám mà trang nghiêm, trong không khí tràn ngập khí tức nguy hiểm.

Hoàng Bắc Nguyệt xe nhẹ đường quen, rất nhanh đã tiến vào bên trong Thất Tháp. Nguyên khí cấm chế trên cửa sổ không biết đã mở ra từ lúc nào, xem ra Linh Tôn đã biết trước nằng nhất định sẽ đến.

Lần này nằng không có ý định đi bộ xuống nữa mà trực tiếp để Bể Linh Huyền Diệu thu nhỏ lại, từ cánh cửa u ám chỗ bậc thang bay thẳng xuống!

Đi tới trước cánh cửa đá to lớn, nằng dùng sức kéo cơ quan được giấu ở góc khuất, đem cửa đá mở ra. Nhất thời, một mảnh liệt diễm nóng rất khiến người ta không mở nổi mắt đập thẳng vào mặt nằng.

Lần giáo huấn thê thảm trước đó vẫn còn in sâu trong ký ức của nằng, cái địa phương quỷ quái này giống như là địa ngục vậy, nếu có thể, cả đời này nằng cũng không muốn đến lần thứ hai!

” Bể, tiến vào.”

Nhìn biển lửa đang cuộn cuộn thiêu đốt, Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói. Nằng xoay người nhảy lên lưng của Bể Linh Huyền Diệu, một người một chim nhanh chóng bay vào bên trong biển lửa.

Vừa mới bay không được bao lâu, một cái bóng màu đen chậm rãi bay đến trước mặt nằng. Nó trông giống một loại phi cầm nào đó, hình thể không lớn như Bể Linh Huyền Diệu nhưng toàn thân đen nhánh, tỏa ra hơi thở âm lãnh, thoạt nhìn phi thường khủng bố.

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, chiến ý trên người nhanh chóng tản mát ra.

Bể Linh Huyền Diệu bỗng nhiên truyền âm nói: ” Chủ nhân không cần lo lắng, nó là Hắc Dực Ưng, chuyên phụ trách truyền thông tin trong thế giới Linh thú bọn ta. Tốc độ của bọn chúng vô cùng nhanh, bình thường sẽ không chủ động công kích, nhưng nếu có ai muốn cướp đi tin tức từ trong tay bọn họ, năng lực chiến đấu của bọn họ sẽ bùng nổ, phi thường khủng bố a.”

Hắc Dực Ưng sao? Đây là lần đầu tiên nằng nghe nói qua về loại Linh thú này. Nguyên lai trong thế giới Linh thú cũng tồn tại loại nhân vật như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi thu hồi chiến ý trên người, từ trên lưng Bằng Linh Huyền Diệu đứng lên, khoan tay lẳng lẳng nhìn đầu Hắc Dực Ưng kia chậm rãi bay tới.

Hắc Dực Ưng dừng lại, quả cầu thủy tinh phong ấn một đoàn hỏa diễm nho nhỏ từ trên móng vuốt của nó bay về phía Hoàng Bắc Nguyệt. Linh thú không thể trao đổi cùng với nhân loại, bởi vậy nàng chỉ có thể trông cậy vào Bằng Linh Huyền Diệu mà thôi.

”Chủ nhân, hắc nói Linh Tôn không có ở đây. Hắc ta nói hắc sẽ chờ ngươi từ Phù Quang Sâm Lâm trở về rồi mới cử hành nghi thức bái sư. Trong quả cầu thủy tinh này có phong ấn một ít Trừng phạt chi hỏa, chủ nhân trước dùng nó cứu Thái tử Chiến Dã. Còn nữa, quả cầu thủy tinh này ngoài trừng phạt chi hỏa ra còn có chứa một ít phù chú thuật đơn giản, hi vọng có thể giúp được chủ nhân.”

”Không phải nói Linh Tôn sẽ không rời khỏi Thất Tháp sao? Hắc đến cùng là đi nơi nào vậy a?” Hoàng Bắc Nguyệt hỏi xong, lại phát hiện đầu Hắc Dực Ưng kia đã quay đầu đi mất.

Quả nhiên là tận tâm với nghề nghiệp mà, ngoài truyền tin ra, cái gì cũng không quản!

Cũng không sao, dù gì cũng đã lấy được Trừng phạt chi hỏa, như vậy là có thể cứu Chiến Dã rồi, Linh Tôn đi hay ở thì liên quan gì đến nàng chứ. Chuyện tình bái sư nàng mới không thêm để ý!

”Bằng, chúng ta đi!”

Cặp băng dực trắng như tuyết của Bằng Linh Huyền Diệu khẽ vẩy một cái, từ trên biển lửa bay vụt đi, xuyên qua cửa đá cùng tầng tầng bậc thang u ám, đi thẳng tới bên ngoài Thất Tháp.

Nàng ngồi trên bãi cỏ dăm chiêu suy nghĩ, thời gian Trừng phạt chi hỏa thiêu đốt đại khái khoảng nửa canh giờ (1 tiếng), quá trình này phi thường thống khổ, chắc hẳn Chiến Dã cũng không hi vọng nàng nhìn thấy.

Nàng lấy phần phù chú thuật đơn giản ra, đem quả cầu thủy tinh chỉ còn chứa Trừng phạt chi hỏa giao cho Bằng Linh Huyền Diệu để nó mang đến cho Chiến Dã.

Sau khi Bằng Linh Huyền Diệu rời khỏi, nàng chậm rãi đi về phía phủ đệ của Bồ Cát Nhĩ gia tộc. Ngày kia là nàng phải đi Phù Quang rừng rậm rồi, thời gian rèn luyện ở đó ắt hẳn không ngắn, bởi vậy trước đó nàng phải hảo hảo dạy dỗ Lạc Lạc một phen, để hắc ở lại luyện tập cho thật tốt.

Đêm khuya tĩnh mịch, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ ngoại vi Lâm Hoài thành khiến ai nghe được cũng đều lông tóc dựng đứng!

318. Chương 320: Phù Quang Rừng Rậm (6)

Cước bộ của Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt nàng trong nháy mắt cũng trở nên lạnh lẽo. Một cỗ uy áp cường đại từ phương hướng kia điên cuồng phóng tới nơi này. Uy áp vô cùng mạnh mẽ, trong phút chốc, nàng cảm giác trái tim mình như bị thứ gì đó bóp nghẹt, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Lúc nàng thành công thoát ra khỏi cỗ uy áp cường đại kia, nàng lại phát hiện ra nó đang có xu hướng muốn rời đi.

Mi tâm Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu lại, nàng nhanh chóng đuổi theo phương hướng nó di chuyển!

Trong Lâm Hoài thành làm sao có thể có loại cao thủ cấp bậc cao như thế này? Không có khả năng a!

Uy áp mạnh như vậy e là đã vượt qua cấp bậc Cửu Tinh, tiến vào bốn cấp bậc kia rồi (nhắc lại: 4 cấp bậc này theo thứ tự từ cao xuống thấp là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng)! Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, cao thủ thuộc bốn cấp bậc đó rất ít ỏi, ở Nam Dực quốc căn bản là không tồn tại!

Nàng trời sinh là cao thủ trong việc ẩn nấp hành tung, một chút khí tức cũng không lộ ra đã lặng yên không một tiếng động áp sát cỗ uy áp kia.

” Hừ! Đúng là một lão gia hỏa mạnh miệng, giết người đi là tốt nhất!” Một giọng nữ băng lãnh vô tình từ đằng xa truyền đến.

Sau đó, một đoàn lôi quang đột nhiên nổ mạnh, chiếu sáng cả nửa vùng trời! Thân thể khổng lồ của Bạo Nộ Thất Vĩ Long lại lớn thêm mấy lần, ở trên bầu trời trầm thấp rít gào. Tiếng gầm tựa như lôi minh (sấm nổ), phong vân cuộn cuộn, không khí xung quanh theo đó mà lay động kịch liệt!

” Ta đã xem thường người rồi! Người là ai mà lại dám cuồng vọng như thế trên lãnh thổ Nam Dực quốc chúng ta!” Tiếng hô khàn khàn nhưng tràn ngập phần nộ từ trong lôi điện truyền đến.

Trên lưng Bạo Nộ Thất Vĩ Long, một nam nhân tay cầm trọng kiếm đang đứng, trên thân kiếm có lôi điện bao phủ. Gương mặt hẩn lộ ra vẻ dữ tợn, xem ra hắn đã hoàn toàn tiến vào trạng thái bạo phát, ngay cả tóc trên đầu cũng đều dựng đứng cả lên!

Người đó chính là Tư Mã Quy Yển, là Cửu Tinh Triệu hoán sư số một số hai tại Nam Dực quốc! Thực lực của hắn không tầm thường chút nào, từng được xưng là “thần thoại bất bại” của Nam Dực quốc, có thể nói là vô địch.

Nhưng dưới cổ uy áp này, Tư Mã Quy Yển cùng Bạo Nộ Thất Vĩ Long dưới trạng thái hoàn toàn bạo phát lại có vẻ vi bất túc đạo! (nhỏ bé không đáng kể)

” Lên đi, Bạo Nộ Thất Vĩ Long, hãy để cái tên này ném thử một chút về sự lợi hại của chúng ta!” Tư Mã Quy Yển rống to, cười Bạo Nộ Thất Vĩ Long đột nhiên lao xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi cau mày, cái tên Tư Mã Quy Yển đúng là một gã đầu gổ mà. Gặp phải đối thủ mạnh như vậy thì phải nghĩ cách làm sao để chạy trốn, lùi một bước để bảo toàn bản thân mới là thượng sách, hắn thế nào lại còn hung hăng nhào tới?

Cũng không phải Hoàng Bắc Nguyệt sợ hãi địch nhân cường đại, chẳng qua dựa vào độ mạnh của uy áp này, không cần nghĩ cũng biết kẻ địch cùng mình chênh lệch quá lớn, nếu cứ ngu ngốc lao đầu vào thì chính là lấy trứng chọi đá, căn bản là cái chết không cần thiết!

” Người đã muốn tìm chết vậy thì ta sẽ thành toàn cho người.” Thanh âm thanh lãnh mang theo vẻ ngông cuồng ngạo mạn.

” Hồng Liên, nếu không có tin tức thì chúng ta đi đi, không cần thiết phải gây phiền toái tại Nam Dực quốc đâu.” Một thanh âm càng thêm lạnh lẽo vang lên, là giọng của một nam tử trẻ tuổi. Trong thanh âm mang theo vẻ lười biếng tản mạn nhưng lại khiến người nghe cảm thấy trong lồng ngực một mảnh lạnh buốt.

” Đợi ta giải quyết xong tiểu nhân vật này rồi đi, bận rộn gì đâu chứ, cũng chỉ là nhấc tay một cái thôi mà.”

Thanh âm ngạo mạn vừa dứt, nữ tử kia quả thật giơ tay lên. Động tác của nàng thực sự là nhanh đến mức khó tin, chỉ thấy một đạo thanh hàn kiếm quang lóe lên, đầu Bạo Nộ Thất Vĩ Long khổng lồ đang lao xuống kia đã bị kiếm quang chém làm đôi!

319. Chương 321: Phù Quang Rừng Rậm (7)

” Ngao ngao ngao...” Tiếng rít gào thê thảm vang lên, không khí xung quanh nó cũng bị chấn đến mức run rẩy không ngừng!

Tư Mã Quy Yển vẻ mặt dờ dẩn, trên gò má của hắn dính không ít máu tươi. Thời điểm kiếm quang chém Bạo Nộ Thất Vĩ Long thành hai nửa, dư âm của kiếm quang đã xẹt qua trái tim hắn.

Một chiêu!

Chỉ một chiêu mà thôi!

Tư Mã Quy Yển cùng Bạo Nộ Thất Vĩ Long phối hợp tác chiến, dưới trạng thái bạo phát, hơn nữa đã chuẩn bị kĩ lưỡng, vậy mà vẫn bị người ta miểu sát (một chiêu giết chết)!

Thực lực đó không khỏi quá biến thái đi!

” Thứ người không biết điều.” Người kia ngạo mạn bỏ lại một câu rồi nhanh chóng theo người phía trước rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở góc tường khuất trong bóng tối, cau mày nhìn một màn trước mắt. Nàng đứng cách bọn họ một khoảng, một nam một nữ kia đứng đưa lưng về phía nàng, hơn nữa lại ngược sáng, nàng cũng không thấy rõ người động thủ kia rốt cục là ai.

Nàng chậm rãi đi ra ngoài, sau khi nhìn kỹ thì lại thấy một đầu mãng xà to lớn màu đỏ thẫm theo sau lưng thiếu nữ kia!

Thôn Thiên Hồng Mãng!

Chỉ cần liếc mắt một cái nàng đã có thể kết luận đó là Thôn Thiên Hồng Mãng. Lần trước bị ấu xà của Thôn Thiên Hồng Mãng cắn rồi trúng độc hôn mê, nàng từng nằm mơ thấy một đầu Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành. Thân hình to lớn giống y như đúc con hồng mãng kia!

Thôn Thiên Hồng Mãng là siêu cấp Linh thú, sau khi trưởng thành sẽ tiến nhập hàng ngũ Thần thú!

Thực lực của nó khủng bố không cách nào tưởng tượng được, Triệu hoán sư không đồng đẳng cấp căn bản không có cách nào ký kết bản mệnh cùng nó!

Dựa vào tình hình lúc này xem ra, thực lực của nữ tử vừa động thủ giết người kia quả thực không phải là chuyện đùa, chỉ cần một kiếm đã có thể miểu sát Tư Mã Quy Yển cùng Bạo Nộ Thất Vĩ Long, thực lực như vậy, ngay cả nàng cũng phải tự than thở không bằng a.

Hừ! Rốt cuộc là ai?

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi về phía trước, liếc mắt nhìn Bạo Nộ Thất Vĩ Long rơi trên mặt đất. Nó chỉ còn chút hơi tàn, tình huống như vậy căn bản là không cứu được nữa.

” A...” Tư Mã Quy Yển còn có thể phát ra chút thanh âm yếu ớt, tuy nhiên, tính mạng của Triệu hoán sư và Triệu hoán thú vốn có liên hệ chặt chẽ với nhau, Bạo Nộ Thất Vĩ Long không sống nổi, Tư Mã Quy Yển đương nhiên cũng sắp không xong rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới, đem Tư Mã Quy Yển từ trên mặt đất đỡ dậy, trầm giọng hỏi: ” Bọn họ là ai?”

Tư Mã Quy Yển nhìn nàng một cái, sau khi thấy nàng là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi thì gương mặt hần tràn ngập tuyệt vọng cùng bi thương. Một tiểu cô nương thì có thể giúp gì cho hần chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt thoáng cái nhìn ra ý nghĩ trong đầu hần. Tên này hần là muốn tìm một người đáng tin cậy để truyền tin tức ra ngoài, một tiểu cô nương đương nhiên là không có tác dụng gì rồi.

” Ta là Hí Thiên.” Thanh âm khàn khàn chậm rãi vang lên.

Tư Mã Quy Yển trợn to hai mắt, rõ ràng có chút không thể tin, đây chỉ là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi a! Sao có thể là Cửu Tinh Triệu hoán sư Hí Thiên đã đánh bại hần được chứ!

Hiện tại Băng Linh Huyền Diệu không có ở đây, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể lấy ra đầu bông khoác lên người, đem vành nón kéo xuống thật thấp. Sau đó, nàng lại vận dụng Vạn Thú Vô Cương, mái tóc đen nhánh chậm rãi trở thành màu lửa đỏ, từ trong vành nón phiêu tán bay ra.

” Hí...Hí Thiên...” Tư Mã Quy Yển run rẩy nói ra danh tự này, trong lòng như cũ vẫn khó có thể tin được chuyện này, nhưng sự thực đã xảy ra trước mắt, hần cũng không thể không tin!

Không nghĩ tới, thực sự không nghĩ tới, thì ra Cửu Tinh Triệu hoán sư nắm giữ Băng Linh Huyền Diệu – Hí Thiên lại chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi!

Khoan đã, tiểu cô nương này nhìn có chút quen mắt nha.

” Người là...người là...” Bàn tay run rẩy đem vành nón kéo xuống một chút, Tư Mã Quy Yến khiếp sợ nói: ” Người là Bắc Nguyệt quận chúa...”

320. Chương 322: Phù Quang Rừng Rậm (8)

“Không sai, ta là Hoàng Bắc Nguyệt”. Hoàng Bắc Nguyệt kéo khăn trùm đầu xuống, mái tóc đỏ rực như lửa, khuôn mặt tinh xảo lạnh lùng như sương, lại mang vẻ cao quý hơn người.

Tư Mã Quy Yến kéo cánh tay mảnh khảnh của nàng, nữ nhi của trưởng công chúa Huệ Văn, quả nhiên không phải người thường!

Hắn giống như bắt được hy vọng, kích động run rẩy, càng run rẩy vết thương ở tim chảy máu càng nhiều.

“Mau nói ta biết, bọn họ là người nào?” Hoàng Bắc Nguyệt vội nói, nhìn hắn thế này, rõ ràng sắp không được!

“khụ khụ...” Tư Mã Quy Yến chật vật phát ra thanh âm “ Ta cũng không biết bọn họ.....”

“Người không biết, vậy vì sao bọn họ lại xuất thủ với người?”

Tư Mã Quy Yến khó khăn nói : “ Bọn họ, bọn họ là đến tìm một vật.....”

Tìm đồ ? Loại cao thủ trình độ đó muốn tìm thứ gì ?

“ Tìm cái gì ?” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn ánh mắt dần tan rã của hắn, vội vàng đưa tay đặt trên vết thương “ nói mau! Bọn họ muốn tìm thứ gì ?”

Tư Mã Quy Yến há hốc mồm, khuôn mặt biểu lộ dữ tợn, miệng mấp máy lâu sau mới nói được bốn chữ không rõ ràng.

“ Vạn..... Thú..... Vô Cương.....”

“Hả, cái gì ?” Hoàng Bắc Nguyệt tựa như không nghe rõ, hỏi lại lần nữa.

Nhưng thực ra, bốn chữ này mỗi chữ nàng đều nghe rõ, chỉ là không dám tin mà thôi!

“ Quy Yến các hạ, Quy Yến các hạ!” Hoàng Bắc Nguyệt lắc lắc thân thể Tư Mã Quy Yến, nhưng hắn đã không còn hơi thở.

Có tiếng người chạy tới từ đằng xa, cuộc chiến này động tĩnh dù lớn, nhưng chỉ diễn ra trong nháy mắt, cho nên chậm một chút mới có người chạy tới.

Hoàng Bắc Nguyệt không muốn phiền toái, cũng không muốn tiết lộ tin tức Vạn Thú Vô Cương cho bất kì ai, khối hắc ngọc chỉ một mình nàng biết, Nam Dục quốc căn bản không ai biết Vạn Thú Vô Cương là vật gì.

Bất kể hai người kia có mục đích gì, Vạn Thú Vô Cương là của nàng, ai cũng đừng hòng cướp!

Để thi thể Tư Mã Quy Yến xuống, Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng rời đi.

Tại gia tộc Bồ Cát Nhĩ

Hoàng Bắc Nguyệt như mọi lần trực tiếp lên vào nơi Lạc Lạc luyện võ, trong ánh trăng thấy một thiếu niên mồ hôi đầm đìa luyện kiếm, trong lòng dâng lên chút an ủi.

Thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện phía sau hắn, chỉ tay hắn cầm kiếm nhẹ bắn một cái “Luyện không tệ”

Lạc Lạc xoay người vui vẻ nói : “ Sư phụ, người đến rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, vì chuyện vừa rồi, tâm tình nàng thế nào cũng không tốt, lại nghĩ đến chuyện sắp tới sẽ đi Phù Quang rừng rậm luyện tập, thời gian dạy Lạc Lạc không còn nhiều, nên không muốn nói nhiều, trực tiếp lấy Viêm Hỏa Trảm lần trước Tiêu Khải Nguyên cho nàng ra.

“Kiểm quyết này, người từ từ học, gần đây ta có chút chuyện, sợ là không thể tới, người nhất định không được lười biếng.”

Lạc Lạc vừa nghe sắc mặt liền sụp xuống: “Sư phụ, người muốn đi đâu ?”

“Có chút chuyện quan trọng, nhất định phải giải quyết”

Lạc Lạc đảo cặp mắt, thấp giọng : “Sư phụ, người nhất định phải mau trở lại”

“Không thành vấn đề” Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, lại nói : “Hôm nay người cùng công chúa Anh Dạ xử lý chuyện phủ trưởng công chúa rất tốt.”

Nghe khích lệ, Lạc Lạc có chút xấu hổ gãi gãi đầu, ngại ngần nói : “Nhờ sư phụ chỉ điểm, nếu không ta cũng không nghĩ ra.”

321. Chương 323: Phù Quang Rừng Rậm (9)

“Là người thông minh, không cần sư phụ phí tâm cũng làm tốt như vậy”. Hoàng Bắc Nguyệt thật tâm khích lệ, hôm nay một chiều kia cuối cùng cũng đối phó xong Cẩm di nương cùng Tuyết di nương, bây giờ thật thoải mái.

Hoàn toàn ở thế chủ động, có thân phận công chúa Anh Dạ, có ngân hàng của Bồ Cát Nhĩ đưa chứng cứ, dưới áp chế của hai ngọn núi lớn, Cẩm di nương cùng Tuyết di nương một nửa năng lực phản bác cũng không có!

Lạc Lạc cười cười, rồi lại không cười được, “Sư phụ, Bắc Nguyệt quận chúa rất đáng thương, Tiêu Viễn Trình là người cha không tốt, nhất định nàng chịu rất nhiều đau khổ, sư phụ, cảm giác bị người thân nhất phản bội như thế nào ? Nhất định rất khó chịu”

Đôi mắt dưới áo choàng khẽ nâng, nhìn thiếu niên đơn thuần này, trong lòng có cảm giác khó tả.

Hắn thương tâm thay Hoàng Bắc Nguyệt, không nghĩ tới Lạc Lạc từ nhỏ nhận vô vàn sủng ái, cũng có thể hiểu tiếng lòng của Hoàng Bắc Nguyệt.

“Lạc Lạc, đáng thương cũng không có tác dụng, nếu nàng ta là một người kiên cường, cũng sẽ không để người ta ức hiếp, người cũng vậy, chỉ khi mình cường đại, kẻ nào cũng không tổn thương được người! Nếu không, đồng tình hay đáng thương nhiều hơn nữa cũng không thay đổi được gì.”

Lạc Lạc kinh ngạc nghe, rồi kiên định gật đầu : “Ta hiểu sư phụ, ta nhất định trở nên mạnh mẽ! người yên tâm!”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu cười, không biết tại sao nàng chợt kích động, nói nhiều với Lạc Lạc như vậy.

Chuyện hôm nay tạo nên bóng ma không nhỏ trong lòng nàng, để cho nàng thấy không phải cái gì cũng có thể tin, quan hệ cha con mà còn có thể xuống tay giết hại!

Ý nghĩ tiêu cực này ảnh hưởng quá lớn tới nàng, nhất định tiêu trừ sớm được.

Rời khỏi gia tộc Bồ Cát Nhĩ, Băng Linh Huyền Diệu cũng vừa về tới, Chiến Dã có trừng phạt chi hỏa, cũng không cần lo lắng quá, bây giờ nàng chỉ nghĩ đến chuyện Tư Mã Quy Yển trước khi chết nói.

Ngồi trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt ở trong lòng nói với Yểm : “Yểm, người có biết lai lịch hai người kia không ?”

Một hồi yên lặng, thanh âm của Yểm mới vang lên: “Nữ nhân kia chính là chủ nhân của Thôn Thiên Hồng Mãng, trên đời này chỉ có một người !”

“Người nào ?”

“ Hồng Liên của Quang Diệu điện”

“Hồng Liên ?” Hoàng Bắc Nguyệt chưa từng nghe qua cái tên này.

“Hồng Liên không phải là tên, là một danh hiệu, do Thánh quân Quang Diệu điện ban cho người mạnh nhất! Hồng liên thế hệ này triệu hồi Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành bằng thực lực của chính nàng ấy, sâu không lường được.

Hoàng Bắc Nguyệt liếm môi, Hồng Liên, người mạnh nhất, là trình độ vừa rồi đối phó với Tư Mã Quy Yển sao ?

Bọn họ muốn Vạn Thú Vô Cương làm gì ?

Yểm cười nói : “Vạn thú vô cương, vượt qua cả đại lục Tập Nhĩ Tháp, tất cả pháp thuật, triệu hồi thuật, võ đạo, ảo ảnh thuật, thuật chế thuốc, so với Vạn Thú Vô Cương mệnh mông thì chỉ là một thế giới nhỏ, đều không coi là gì, thứ như thế này chẳng lẽ lại không có ai muốn cướp đoạt?”

“Hừ, đây là đồ của ta.” Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay cầm hắc ngọc đeo trên cổ, đây là lá bài lớn nhất trong tay nàng, ai cũng đừng hòng cướp.

Yểm trầm mặc chốc lát, lại nói : “Người của Quang Diệu điện đã xuất hiện, sau này làm việc cẩn thận một chút, bọn họ là cường giả có uy danh cao trong các nước.”

Thân phận Hí Thiên mặc dù thần bí, nhưng có Băng Linh Huyền Diệu, còn quá mức phô trương, sau này làm việc khiêm tốn một chút đi.

Trước khi nàng chân chính mạnh mẽ, cũng không hy vọng gặp gỡ đối thủ quá mạnh!

322. Chương 324: Phù Quang Rừng Rậm (10)

Trước khi nàng chân chính trở nên mạnh mẽ, không hi vọng gặp phải đối thủ quá mạnh mẽ! Giống như Tư Mã Quy Yển chết không minh bạch.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Sau khi tỷ thí tài nghệ mỗi năm của Linh Ương Học Viện kết thúc, sẽ chọn lựa ra những người xuất sắc thành lập tiểu đội, rồi từ trong học viện chọn ra những lão sư có thực lực phụ trách mỗi đội tiến vào Phù Quang rừng rậm rèn luyện.

Có thể nói, mỗi một năm có thể tham gia vào tiểu đội này đều là cao thủ xuất sắc của Linh Ương Học Viện, chỉ có cao thủ tứ giai trở lên mới có thể gia nhập tiểu đội này.

Năm nay Hoàng Bắc Nguyệt đả bại Lâm Uyển Nghi là bạch ngân chiến sĩ, lại đả bại Lâm Tử Thành đã sắp tiến vào cấp bậc hoàng kim chiến sĩ, cho nên trực tiếp được trở thành cao thủ cấp bậc hoàng kim, có thể gia nhập tiểu đội tiến vào Phù Quang rừng rậm.

Năm nay tiểu đội có khoảng hơn trăm người, Quốc Tử Giám cũng chỉ có hai người là Hoàng Bắc Nguyệt và công chúa Anh Dạ, đây là trình độ lớn nhất từ trước đến nay của Quốc Tử Giám, cho nên Quách viện sĩ phá lệ vui mừng, trừ chính mình mang đội còn mời thêm lão sư cầm nghề là cửu hoàng tử của Bắc Diệu quốc Phong Liên Dực.

Hoàng bắc nguyệt nghĩ không ra, chẳng qua Phong Liên Dực chỉ là lão sư cầm nghề, hành động nguy hiểm như vậy sao có thể để cho hắn gia nhập?

Nhìn ra thắc mắc trên mặt nàng, công chúa Anh Dạ cười nói: “Nguyên khí của Dực vương tử là phong thuộc tính một loại nguyên khí rất ôn hòa, có khả năng chữa thương, cũng vô cùng hiếm thấy, cho nên nhiều năm qua như vậy, Thương Hà viện trưởng vẫn mời Dực vương tử theo tiểu đội đi Phù Quang rừng rậm.”

“Phong thuộc tính” hóa ra nguyên khí của hắn là phong thuộc tính, nghe nói phong thuộc tính mặc dù có tác dụng chữa thương, nhưng năng lực công kích so với những thuộc tính khác thì yếu hơn rất nhiều.

Một vị triệu hoán sư cửu tinh phong thuộc tính, e là chỉ có thể đánh ngang tay với triệu hoán sư thất tinh thuộc tính khác.

Nhưng mà Phong Liên Dực có yếu như vậy sao? Thực lực của hắn còn làm cho nàng cảm thấy đau đầu kìa! Hơn nữa cho đến bây giờ vẫn chưa nghe nói Phong Liên Dực là chiến sĩ hay là triệu hoán sư, nhìn bộ dáng thanh nhã của hắn, tựa như quý công tử trong đế đô, căn bản không thể liên hệ với hình tượng là một kẻ có thực lực mạnh.

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt vẫn nhìn về phía Phong Liên Dực đang nói chuyện với Quách viện sĩ, hắn giống như phát hiện, quay đầu lại mỉm cười với nàng.

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt, giống như căn bản không nhìn thấy hắn, tự nhiên mà quay đầu đi.

Người nào đó lại buồn bực

Trong tiểu đội lần này Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Vận cũng trúng cử, Tiêu Vận là lần đầu được chọn vào, tuy rằng hưng phấn nhưng có bóng mà là Tuyết di nương nên làm thế nào cũng không vui vẻ được.

Trên trăm vị cao thủ trong Linh Ương Học Viện tập trung tại quảng trường, náo nhiệt vô cùng.

Chuyện xảy ra trong phủ trưởng công chúa, bởi vì Hoàng Bắc Nguyệt cố ý truyền bá nên đã sớm ồn ào huyền náo trong thành Lâm Hoài.

Phò mã ở rể tại phủ trưởng công chúa cùng hai vị di nương mưu đoạt tài sản của phủ trưởng công chúa chưa nói làm gì, Tiêu phò mã còn muốn dùng một mối lửa thiêu chết Bắc Nguyệt quận chúa, ác độc như thế thật sự làm cho người ta kích động không thôi!

Hiện tại hai di nương kia đã bị nhốt trong địa lao của phủ trưởng công chúa, nếu không phải Bắc Nguyệt quận chúa rộng lượng thì kết cục của các nàng tuyệt đối là bị trượng tể!

Hôm qua Tiêu Viễn Trình kia cũng đã bị nhốt vào đại lao của Đình Ủy tự, việc này ầm ĩ quá lớn, ngay cả Hoàng Thượng cũng giận dữ, liền tiếp hạ hai đạo ý chỉ muốn lập tức chém đầu Tiêu Viễn Trình, sau đó nhờ có Tiêu Khải Nguyên cầu tình nên kéo dài tới mùa thu năm sau.

Có chuyện này, quý tộc trong thành Lâm Hoài sao còn dám quan hệ với người của Tiêu gia?

323. Chương 325: Phù Quang Rừng Rậm (11)

Có chuyện này, quý tộc trong thành Lâm Hoài sao còn dám quan hệ với người của Tiêu gia? Những người ngày thường giao hảo với Tiêu Vận bây giờ đều tránh nàng không kịp.

Tiêu vận chưa từng gặp việc bị xa lánh như vậy, cùng Tiêu Trọng Kỳ thật giống như hai con chó bị vứt bỏ, đáng thương đứng ở một bên, nhìn những cao thủ đi tới, đều chào hỏi với Hoàng Bắc Nguyệt.

Cao thủ cấp bậc hoàng kim, ở Linh Ương Học Viện coi như là cường giả đứng đầu, bởi vậy ánh mắt của những người đó nhìn nàng nhiều thêm một phần tôn kính.

Tiêu Vận nhìn thấy tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại còn nghe thấy những lời nghị luận bên cạnh nàng!

“Kia chính là Tiêu Vận, là nữ nhi của di nương tham ô trong phủ trưởng công chúa! Hừ, nhìn bộ dáng của nàng cũng không có điểm nào giống thứ tốt!”

“Chắc chắn, di nương của nàng hiện tại còn bị nhốt trong địa lao, ngược lại nàng còn có thể tham gia tiểu đội của chúng ta đi rèn luyện, quả nhiên là người vô tâm vô phế!”

“Sao có thể trách nàng? Di nương của nàng trước kia có bao nhiêu uy phong, địa vị gần như chính thất phu nhân, núi vàng núi bạc để nàng dựa vào, hiện tại thì sao? Chỗ dựa vững chắc sụp đổ, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình!”

“Ha ha ha, chỉ là một thứ nữ do di nương sinh, còn vọng tưởng có thể bay lên cành cao sao? Thật sự là nực cười!”

Những người đó nghị luận hoàn toàn không kiêng kị nàng, đứng ở nơi cách nàng không xa, cố ý để cho nàng nghe thấy, chọc giận nàng!

Tiêu Vận cắn răng, quay đầu nhìn chằm chằm đám nữ nhân lẩm nhẩm kia: “Nói đủ chưa! ?”

“A! Mau cẩn thận, nàng muốn giết người đó! Lần trước thủ đoạn giết nha hoàn của nàng trên đường cái thật sự rất ngoan độc!”

“Trước mặt nhiều người như vậy mà nàng cũng dám làm càn?”

“Người biết cái gì? Loại người không có giáo dưỡng này, bên đường giết người, còn trước mặt mọi người không biết thẹn mà cởi quần áo dụ dỗ Tiêu Dao vương, có chuyện gì mà nàng không dám làm?”

Những người đó líu ríu nói xong, bộ dáng sợ hãi một chút cũng không có, căn bản là không nghĩ tránh né.

Bọn họ sợ cái gì, hiện giờ Tiêu Vận đã không được lòng mọi người, nếu nàng dám động thủ thì bao nhiêu người sẽ không buông tha cho nàng đâu!

Thời điểm Tiêu Vận tức giận đến mặt mày xanh mét, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi tới, mỉm cười nhìn thoáng qua mấy tiểu thư quý tộc đang nói chuyện kia.

Thái độ của mấy vị tiểu thư kia lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, ý cười trong suốt, nịnh hót lấy lòng.

“Bắc Nguyệt quận chúa, chúc mừng người năm nay cũng gia nhập tiểu đội rèn luyện, người là đội viên ít tuổi nhất tuổi năm nay, thật sự là thiên tài!”

“Đúng vậy, đại biểu cho Quốc Tử Giám ra ngoài, Quách viện sĩ mỗi ngày đều khen ngợi quận chúa.”

“Thật không hổ là huyết thống hoàng tộc, thiếu niên thiên tài, những kẻ tài trí bình thường sao có thể so sánh được?” Tiểu thư nói chuyện kia có ý tứ liếc mắt nhìn thoáng qua Tiêu Vận sắc mặt hết đỏ lại xanh, nở nụ cười.

“Có thể cùng mọi người rèn luyện, ta cũng thật vui vẻ.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười nói, khí độ cao quý bất tri bất giác khiến cho người khác bị thuyết phục.

Nàng một trận chiến thành danh, hiện tại là cường giả, cường giả đều có tư cách để cho khác tôn kính!

Nghe xong lời thổi phồng của một đám người, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn về phía Tiêu Vận, thản nhiên mỉm cười như trước, nói: “Nhị tỷ tỷ, ta không nghĩ tới người cũng sẽ theo tiểu đội đi rèn luyện.”

“Ta trúng cử bằng chính thực lực, vì cái gì không đi?” Tiêu vận lớn tiếng nói, hận không thể để tất cả mọi người nghe được!

Ở trong tỷ thí tài nghệ nàng cũng đã bại đối thủ, lấy được cơ hội tiến vào Phù Quang rừng rậm rèn luyện!

Hoàng Bắc Nguyệt cười đến khóe miệng cong cong, “Đương nhiên ta biết nhị tỷ tỷ lợi hại, chỉ là hiện giờ Tuyệt di nương còn bị giam giữ trong địa lao, thân mình lại không tốt, nhị tỷ tỷ đi lần này chỉ sợ chưa đến

324. Chương 326: Phù Quang Rừng Rậm (12)

Hoàng Bắc Nguyệt cười đến khóe miệng cong cong, “Đương nhiên ta biết nhị tỷ tỷ lợi hại, chỉ là hiện giờ Tuyệt di nương còn bị giam giữ trong địa lao, thân mình lại không tốt, nhị tỷ tỷ đi lần này chỉ sợ chưa đến

nửa tháng sẽ không trở về, Tuyết di nương không có tri kỉ hầu hạ, ngày tháng trong địa lao cũng không dễ chịu đâu.”

Sắc mặt Tiêu Vận đỏ lên, rồi từ từ tái mét, nhớ tới Hoàng Bắc Nguyệt để cái lư hương trên mặt đất ở địa lao, trong lòng khó chịu giống như bị mèo cào!

Đương nhiên nàng biết mẫu thân trong địa lao không được ai chăm sóc, dù sao thì Tiêu Trọng Lỗi cũng là nam hài tử, lại không hiểu chuyện, không thể bầu bạn bên cạnh mẫu thân, mẫu thân bị hại như vậy, sau nửa tháng cũng không biết bị Hủ Huyết đàn tra tấn thành bộ dáng gì nữa!

Thế nhưng hôm nay trước khi đi, Tuyết di nương dặn dò nàng nhiều lần là phải tiến vào Phù Quang rừng rậm rèn luyện, tăng cường thực lực, cái gì cũng không xen vào, chỉ cần trở thành cường giả, bọn họ sẽ còn có hy vọng!

“Chuyện của nương ta, tự nhiên ta đã an bài tốt mới đi, huống chi còn có đệ đệ của ta!” Tiêu vận lớn tiếng nói.

“Nhị tỷ tỷ đã an bài, hẳn là tốt nhất rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt đậm cười nói: “Chờ Nhị tỷ tỷ rèn luyện trở về, thực lực tăng nhiều, mặt mũi Tuyết di nương cũng được chút vẻ vang!”

“Đương nhiên.” Tiêu Vận tự tin cười, nàng vẫn rất tin tưởng vào thực lực của chính mình, trải qua lần rèn luyện trong Phù Quang rừng rậm này, khẳng định sẽ nâng cao thêm một bước!

Mấy vị tiểu thư ở bên cạnh nhìn thoáng qua nhau, thấp giọng nói: “Vì thực lực, ngay cả an nguy của di nương sinh ra mình cũng không quan tâm.”

“Quả nhiên là người lang tâm cầu phế!”

Tiêu vận giận dữ, đang muốn quay đầu lại mắng thì thanh âm to lớn của Thương Hà viện trưởng từ bên kia vang lại đây.

“Chuẩn bị xuất phát!”

Một tiếng này rung động lòng người, lập tức làm cho trên tram vị cao thủ trong quảng trường vỗ tay hoan hô!

Xuất phát! Phù Quang rừng rậm, con đường để bọn họ rèn luyện! Chỉ có người can đảm mới có thể bước vào nơi nguy hiểm! Chính là thiên đường của lính đánh thuê và mạo hiểm giả!

Phù Quang rừng rậm!

Tiếng hoan hô đầy nhiệt huyết vang vọng trên bầu trời Linh Ương Học Viện, vô số trái tim của thiếu nam thiếu nữ vì cuộc mạo hiểm sắp tới mà hưng phấn đến run rẩy!

Xuất phát đi rèn luyện cho nên không giống như quý tộc đi du lịch mà ngồi xe ngựa, tất cả triệu hoán sư đều triệu hồi ra linh thú của chính mình, tự điều khiển chúng đi phía trước mở đường, đệ tử Quốc Tử Giám cùng nhóm luyện thuật sư cưỡi ngựa đi phía trong, cuối cùng là những cao thủ của Võ đạo viện.

Đội ngũ chậm rãi đi ra ngoài thành Lâm Hoài, dọc theo đường đi vô số dân chúng tuôn ra để chiêm ngưỡng.

Phù Quang rừng rậm, là một khu rừng sâu với diện tích vô ngần, chiếm cứ vị trí trung tâm tại đại lục Tạp Nhĩ Thập, bởi vì ma thú cùng thần thú thường xuyên lui tới, còn có các loại nguy hiểm không thể biết trước, cho nên tạo thành sự khó khăn để các quốc gia giao lưu với nhau.

Không ai dám đơn độc đi qua Phù Quang rừng rậm, cho dù là tổ đội của một đám cao thủ thì nguy hiểm vẫn thật nhiều, cho nên rất nhiều người thà rằng đi đường cũ ở bên ngoài, tốn thời gian hơn mấy chục lần, cũng không chịu đi thẳng qua Phù Quang rừng rậm.

Ở Nam Dục quốc, bên ngoài Phù Quang rừng rậm cũng nguy hiểm như vậy, Mê Vụ Sâm Lâm hàng năm sương mù vây quanh, đi xuyên qua Mê Vụ Sâm Lâm là có thể đến bên ngoài Phù Quang rừng rậm.

Đối với những cao thủ mới xuất hiện mà nói, Mê Vụ Sâm Lâm đã rất nguy hiểm, rừng rậm này diện tích đồng dạng nhưng thường xuyên có lính đánh thuê cùng mạo hiểm giả đi vào tìm kiếm thiên tài địa bảo, được liệu trân quý, bởi vậy có mấy đường là tương đối an toàn, hơn nữa trước đây Băng Linh Huyền Diệu

từng ở trong này phóng thích cường đại uy áp một lần.

325. Chương 327: Phù Quang Rừng Rậm (13)

Bởi vậy có mấy lối đi là tương đối an toàn, hơn nữa trước đây Băng Linh Huyền Diệu từng ở trong này phóng thích cường đại uy áp một lần, đóng băng một vùng Mê Vụ Sâm Lâm làm cho không ít linh thú cũng chạy đến Phù Quang rừng rậm.

Vì thế nên hiện tại đi qua con đường này ở Mê Vụ Sâm Lâm, so với lần trước an toàn hơn nhiều.

“Phía trước là Nguyệt Lạc Cốc, đi xuyên qua Nguyệt Lạc Cốc, sẽ tiến vào Phù Quang rừng rậm.” Công chúa Anh Dạ cưỡi ngựa cùng Hoàng Bắc Nguyệt đi song song, sợ nàng không biết đường đi, bởi vậy kiên nhẫn giảng giải cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt đối với vùng này coi như quen thuộc, tuy nhiên, đối với Phù Quang rừng rậm thì quả thực là không biết.

Phù Quang rừng rậm, đúng như tên, bởi vì cây cối trong rừng rậm rạp, không biết ngày đêm, hàng năm không có ánh mặt trời chiếu vào, bởi vậy trong rừng từ từ xuất hiện một loài vật tên “Phù Quang” thuộc cấp bậc linh trùng, tỏa ra ánh sáng, chiếu sáng khắp khu rừng tối tăm.

“Phù Quang” cấp bậc rất thấp, cũng không có tính công kích, nhưng nếu xuất hiện cả một đàn, thì vẫn có chút nguy hiểm, linh trùng này thích hút máu, bị một đám vây quanh thì cũng có chút khủng bố.

Bởi vậy khu rừng mới có tên là Phù Quang rừng rậm, ở nơi đó, cấp bậc linh thú có thể tùy ý thấy được nên ở bên ngoài cũng đã rất nguy hiểm, truyền thuyết nói bên trong, mỗi một chỗ đều có thần thú hoặc là ma thú trú ngụ, bọn họ phân chia lãnh thổ, người nào cũng không thể vi phạm, nếu không, chính là một cuộc đại chiến kinh thiên động địa!

Bọn họ ở Mê Vụ Sâm Lâm cũng đã gặp phải một số linh thú cấp bậc không cao, lực công kích mạnh mẽ hơn nữa cũng là kết thành một bầy như Lam Biên Bức hay Hồng Biên Bức là chính, lúc này, các lão sư đem đệ tử chia ra làm các tiểu đội đi đối phó với linh thú này, lão sư đứng ở một bên nhìn, nếu bị thương hoặc nguy hiểm đến tính mạng, sẽ ra cứu giúp.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng công chúa Anh Dạ, hơn nữa lại cùng Tiết Triệt chia làm một đội, ba người chung một đội, thực lực cũng tính không tồi, bởi vì Tiết Triệt có Hồng Chu là linh thú thập giai, vui vẻ khoe khoang trước mặt công chúa Anh Dạ, vì vậy phần lớn thời gian, đều là hắn ở cùng linh thú chém giết.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm một cái roi cho có, nếu có linh thú không biết sống chết mà tiến đến, mới ra tay giải quyết một chút.

Đem so sánh thì Tiết Triệt cùng công chúa Anh Dạ xem như chiến công hiển hách, đi qua nơi nào cũng có không ít thi thể của Lam Biên Bức, mà Hoàng Bắc Nguyệt tựa hồ có vẻ như thực lực yếu hơn một chút.

Thành thật mà nói, nơi này gặp phải đều là linh thú cấp bậc quá thấp, một chút lực khiêu chiến cũng không có, nàng phát huy thực lực tuyệt đối là một chiêu giết hết trong nháy mắt, tuy nhiên như vậy cũng rất lộ liễu, hơn nữa, muốn chờ chút cơ hội cho cao thủ gà mờ như Tiết Triệt khoe khoang.

“Bắc Nguyệt quận chúa! Xem ra kinh nghiệm thực chiến của ngươi còn ít, tuy nhiên ngươi gặp may mắn, được phân cùng một tổ với ta, ngươi cùng công chúa không cần lo lắng, chỉ cần đi phía sau ta là được rồi!” Tiết Triệt tự đại đứng ở trên lưng Hồng Chu, cười lên ha hả.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc hắn một cái, cho ngươi một chút cơ hội ngươi đã đắc ý như vậy, xem ta đùa với ngươi đây!

“Tiết Triệt công tử thực lực cùng kinh nghiệm chiến đấu cũng rất lợi hại, có người ở phía trước mở đường, ta cùng công chúa cũng giảm đi không ít việc, nhưng con Lam Biên Bức này, thật đúng là vừa nhiều vừa khùng bổi!” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, cười lạnh.

Ngũ quan xinh xắn kia, trước kia chưa từng phát hiện ra nó lại kinh diễm như vậy, Tiết Triệt thấy trái tim nhảy mãnh liệt, đột nhiên thấy hồi hận trước kia đã từ hôn với nàng.

Khi đó không biết kỳ thật Hoàng Bắc Nguyệt không phải phế vật, nàng lại có sắc đẹp tuyệt trần như thế, đúng là thê tử tốt nhất trong lòng hắn.

326. Chương 328: Phù Quang Rừng Rậm (14)

Khi nghe phụ thân nói, vừa lỗ mất một cô gái như vậy, vừa đắc tội với phủ Trưởng công chúa, khiến cho sau này An Quốc công phủ liên tục gặp xui xẻo.

Chẳng may lúc này Bắc Nguyệt quận chúa đối với hắn, còn vài phần tình ý thì sao?

Nghĩ tới đó, Tiết Triệt tinh thần rung lên, nói: “Quận chúa không cần sợ hãi, đợi ta đi phía trước mở đường cho các người!”

Tiết Triệt nói xong, không chế thập giai linh thú Hồng Chu, anh dũng xông lên phía trước, dọc theo đường đi đám Lam Biên Bức đám xông tới, tất cả đều ở dưới lời quang dữ dằn của Hồng Chu mà chết thảm.

Công chúa Anh Dạ nhìn khe nhú mày, nói: “Bắc Nguyệt, như thế nào mà người lại cho tên khốn này cơ hội?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, khe chớp chớp mắt: “Công chúa chưa nghe nói qua, thương đánh chim đầu đàn (đại khái là hung hăng thì chết sớm) à?”

Vừa nói, đã âm thầm niệm chú ngự thú quyết, thông qua cường đại tinh thần lực khống chế Hồng Chu, Hồng Chu đã từng bị nàng đánh bại, bởi vậy đối với nàng cực kỳ sợ hãi, cảm nhận được tinh thần lực của nàng liền cả người co rúm lại, sau đó nhanh chóng trốn vào không gian linh thú của Tiết Triệt.

Đang cùng một đám Lam Biên Bức chém giết, vốn là kịch chiến, Lam Biên Bức này gặp phải lời quang của Hồng Chu căn bản không thể ngăn cản, đúng lúc hắn đang hăng hái, nhưng đột nhiên lại không có Hồng Chu trợ giúp. Nhất thời, cả người Tiết Triệt hoàn toàn bị Lam Biên Bức tấn công, sau một lúc sửng sốt, Tiết Triệt còn có thể dựa vào thực lực của triệu hoán sư tứ tinh cùng Lam Biên Bức khổ đấu, hơn nữa cố gắng đem Hồng Chu triệu hồi ra.

Nhưng mà thử nhiều lần, Hồng Chu đã cùng hắn chặt đứt liên lạc! Như thế nào cũng không có cách nào thông qua khe ước cùng nó bắt được liên lạc!

Tiết Triệt trong lòng hoảng hốt, biết không thể đánh lâu, lập tức đã muốn lui về, nhưng Lam Biên Bức vừa rồi bị hắn đánh cho thất linh bát lạc (tan tác, lộn xộn), đã bị chọc giận, lúc này nhìn thấy hắn đột nhiên không có Hồng Chu trợ giúp thì chen chúc bay lại!

Song quyền nan địch tứ thủ (hai tay khó địch bốn tay), Lam Biên Bức mặc dù hình thể nhỏ, lực công kích không đủ mạnh, nhưng nói như thế nào cũng đều là thập giai linh thú, một con hai con vẫn dễ đối phó, một đám như vậy quá đáng sợ!

Tiết Triệt kêu thảm một tiếng, chạy trốn chết, Lam Biên Bức chỉ để ý hướng phía trên người hắn mà mãnh liệt công kích, máu chảy xuống thì liền mạng hút, thịt xuất hiện thì liền cắn nuốt!

Bên này đột nhiên xảy ra chuyện khiến các đội khác lập tức kinh hãi, bọn họ không cuồng vọng giống như Tiết Triệt, cũng không y vào thực lực đưa tới nhiều Lam Biên Bức, phần lớn đều đã giải quyết hết, giờ phút này nhìn thấy Tiết Triệt thảm bại thì không khỏi sửng sốt, nhưng sau đó thì vui vẻ đứng một bên thưởng thức.

Các lão sư cũng sững sốt một lúc mới nghĩ đến việc phải cứu người, với thực lực của Tiết Triệt, bọn họ căn bản là không lo lắng, cho nên vừa rồi cũng không chú ý đến bên này lắm, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện lớn như vậy!

Tuy Lam Biên Bức hình thể nhỏ, nhưng bị tấn công như vậy thì không thể nói giỡn, làm không tốt thì chỉ chốc lát sẽ bị ăn sạch chỉ còn lại đồng xương cốt!

Vài vị lão sư cùng tiến lên, triệu hoán sư cùng cao thủ Võ đạo viện cũng tới, rất nhanh đã đem một đám Lam Biên Bức thanh trừ sạch sẽ, đem Tiết Triệt cứu ra.

“Dực vương tử, nhờ người!” Một vị lão sư vội vàng đem Phong Liên Dực mời tới.

Phong Liên Dực nhìn thoáng qua Tiết Triệt, đôi mắt ngược lên, nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt như có điều suy nghĩ, sau đó mới mở hai tay ra, có thể dùng hai mắt nhìn thấy một luồng phong nguyên khí ở trong tay hắn chậm rãi tản ra.

Phong nguyên khí biến thành một lá chắn trong suốt, bao phủ trên người Tiết Triệt.

327. Chương 329: Ấu Thú Thần Cấp (1)

Phong nguyên khí biến thành một lá chắn trong suốt, bao phủ trên người Tiết Triệt, tay hắn chỉ là đơn giản giơ lên vài cái, phong nguyên khí chữa thương, cuộn cuộn không ngừng mà đưa vào trong thân thể Tiết Triệt.

Cứ như thế, thần nhiên tựa như nước chảy mây trôi, kết hợp với một thân bạch y tinh khiết, không biết bao nhiêu cô gái nhìn mà trong lòng rung động, gương mặt ửng đỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Phong Liên Dực sử dụng nguyên khí, trừ động tác của hắn ở ngoài, vẫn đối với loại phong nguyên khí chữa thương này âm thầm động tâm.

Nàng tu luyện phù chú thuật trong Vạn Thú Vô Cương thì có thể tùy ý điều động nguyên khí trong thiên địa, đến lúc đó phong thuộc tính nàng cũng có thể sử dụng, loại nguyên khí chữa thương này ắt không thể thiếu!

Nhìn vết thương trên người Tiết Triệt dần dần khép lại, không chảy máu nữa, Phong Liên Dực mới chậm rãi thu hồi phong nguyên khí, khụ một tiếng, bộ dáng có chút yếu ớt.

“Làm phiền Dực vương tử.” Phụ trách lần này của đội là Nam Cung trưởng lão ôm quyền cảm ơn, Bắc Diệu Quốc Cửu hoàng tử này mặc dù chỉ là con tin, nhưng nhân phẩm cùng năng lực thì làm ọi người tâm phục khẩu phục.

“Không sao, dẫn hắn đi nghỉ ngơi đi.” Phong Liên Dực thần nhiên nói, trên mặt không có nửa điểm kiêu ngạo, càng lại làm cho người ta bội phục.

Năng lực của hắn mặc dù rất đặc thù, tuy nhiên thoát nhìn, tựa hồ không thể tùy ý vận dụng, ý tứ của trưởng lão cũng là không phải trong tình huống bất đắc dĩ thì không nên dùng năng lực của Phong Liên Dực.

Lần này cũng là ngoài dự liệu, người nào cũng nghĩ chỉ là ở trong Mê Vụ Sâm Lâm đối mặt với một ít lực công kích của linh thú, không nghĩ sẽ xuất hiện thương vong lớn như thế.

Lần này xem như Tiết Triệt không thể cùng tiến vào Phù Quang rừng rậm với bọn họ, may mà tiến vào chưa lâu, đưa về cũng tiện lợi.

Mấy vị trưởng lão cho người đem Tiết Triệt ra ngoài, sau đó tổ chức đội ngũ, tiếp tục đi tới, rốt cuộc tới bên ngoài Phù Quang rừng rậm mới hạ trại nghỉ ngơi.

Lần này là truyền thống của Linh Ương Học Viện đã truyền nhiều năm nay, bởi vậy nhóm lửa nấu cơm, xây dựng cơ sở tạm thời, hết thầy công việc cũng được phân phối được đầu vào đầy.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng công chúa Anh Dạ cùng nhau đóng lều vải, rồi một người đi ra ngoài, xem trước tình hình bên ngoài của Phù Quang rừng rậm một chút .

Luyện chế Tẩy Tủy đan cần có một vài loại dược liệu, không biết có thể tìm ở bên ngoài Phù Quang rừng rậm hay không.

Vì để phòng ngừa đệ tử tò mò một mình chạy vào Phù Quang trong rừng rậm nên mấy vị lão sư phải thay phiên nhau tuần tra, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn bị phiền toái, chỉ thoáng đứng ở xa xa nhìn trong chốc lát.

Lúc này, trong Phù Quang rừng rậm không biết thế nào đột nhiên xuất hiện rất nhiều linh thú hoảng sợ chạy đến.

Tất cả mọi người dù bận rộn đều ngừng tay trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn về phía sâu thẳm trong rừng, ngẫu nhiên có Phù Quang lóe ra từ sâu trong rừng rậm.

Chuyện gì đã xảy ra? Cảm giác giống như rất nhiều linh thú cùng nhau cuồng chạy tới ! Hơn nữa ít nhất đều là thập giai!

Nam Cung trưởng lão vội vã từ doanh trường đi ra, híp mắt nhìn trong chốc lát, trầm giọng hỏi: “Người đi dò la tin tức phía trước đã trở về chưa?”

“Trưởng lão, hẩn chưa trở về!” Một người tuổi còn trẻ lo lắng nói, “Trưởng lão, tình hình này có gì đó không đúng, trước hết để cho các học sinh rút lui đi!”

Nam Cung trưởng lão cũng đang có ý đó, nhóm người này đều là đệ tử tinh anh của Linh Ương Học Viện trong mấy năm qua, bọn họ tổn thất thì biết tính sao !

328. Chương 330: Ấu Thú Thần Cấp (2)

Vừa định hạ lệnh, sâu trong Phù Quang rừng rậm chợt có một đội nhân mã chạy như điên ra, trong đội người kia có triệu hoán sư, có chiến sĩ, nhìn qua là một Dong Binh Đoàn thực lực không tầm thường !.

“Ta nói rồi! Lão đại, ở đây thật là nhiều thỏ con đáng chết” Một thanh âm tục tăng từ xa vang lên, khiến nhóm tinh anh của Linh Ương học viện rớt rít bất mãn.

Ra khỏi Phù Quang rừng rậm, Dong Binh đoàn kia thoát nhìn cũng thoải mái không ít, một con Bạo Phong Viên to lớn đi tới, cùng nhóm người Linh Ương học viện bên ngoài rừng rậm đối mặt.

Trên vai Bạo Phong Viên, là một tên râu ria rậm rạp phách lối, đôi mắt như chuông đồng đảo qua nhóm học sinh trước mặt, cuối cùng rơi trên mặt Nam Cung trưởng lão.

“Các người là người Nam Dực quốc?” mở miệng mang theo khinh thường, một đám tiểu hài tử mà thôi, chỉ là có mấy cao thủ, thoát nhìn có vẻ là huấn luyện của học viện Nam Dực quốc.

Đám học sinh này, nhìn đáng vẻ chính là dê béo !

Nam Cung trưởng lão đi ra, Nam Dực quốc là nước lớn, không thể mất phong phạm quốc gia, vì vậy ôn quyền nói : “ Chúng ta là Nam Dực quốc Linh Ương học viện, xin hỏi quý đoàn là.... ?”

“Hừ! Linh Ương học viện ? Chưa từng nghe qua” tên râu rậm phách lối nói, “ Chúng ta là đệ nhất Dong Binh Đoàn nước Đông Ly – Tứ Hải Dong Binh Đoàn ! Từ phía đông Phù Quang rừng rậm tới !”

Tứ Hải Dong Binh Đoàn quả thật có chút uy danh trên đại lục, là Dong Binh đoàn đứng thứ hạng cao ở đại lục Tạt Nhĩ Tháp, đoàn trưởng bọn họ không phải triệu hoán sư, mà là một vị tiến vào cấp bậc cao thủ trong truyền thuyết võ đạo Chiến Thần!

Tên râu ria rậm rạp ngồi trên vai Bạo Phong Viên, chắc hẳn không phải đoàn trưởng.

Khiến đám người Nam Cung trưởng lão khiếp sợ không phải danh tiếng Tứ Hải Dong Binh đoàn, mà là tên râu ria rậm rạp nói, bọn họ từ phía đông xuyên qua Phù Quang rừng rậm tới được !

Trong Phù Quang rừng rậm nguy hiểm tứ phía, các loại linh thú hung mãnh xông ra, muốn từ phía đông xuyên qua, phải có thực lực rất mạnh !

Gã râu ria rậm rạp kia lãnh đạo dong binh đoàn khoảng hơn ba mươi người, mặc dù người người đều vóc dáng to cao, đều là cường giả trải qua thân chinh bách chiến, nhưng bọn họ thật có thể xuyên qua Phù Quang rừng rậm sao ?

“Trưởng lão, nhìn những người này không phải là loại hiền lành” Lão sư trẻ tuổi thấp giọng nói.

Mặt Nam Cung trưởng lão trầm xuống, quát nhỏ : “ Không được nói lung tung ! Không xung đột với bọn họ là được !”

Nói xong, Nam Cung trưởng lão ngẩng đầu cười nói : “Nếu quý đoàn xuyên qua Phù Quang rừng rậm tới đây, có thể nói cho chúng ta biết trong rừng rốt cuộc xảy ra chuyện gì hay không ?”

Thanh âm linh thú chạy như điên vẫn tiếp tục, cảm giác nguy hiểm càng ngày càng gần.

“Hừ! Đây chính là linh thú bạo động! Ngay cả điều này cũng không biết, còn dám tới Phù Quang rừng rậm xông xáo ? Người Nam Dực các ngươi thực buồn cười!” tên râu ria rậm rạp vừa nói, liền cùng người của mình hahaha cười lớn.

Mây liễu của công chúa Anh Dạ nhướn lên, tay đặt trên bảo kiếm, trong lòng không nhẫn nhịn được, những người này vừa mở miệng liền khinh thị Nam Dực quốc, nàng là công chúa, làm sao có thể ngồi yên không để ý ?

“Công chúa” Hoàng Bắc Nguyệt dè dặt tay nàng lại, nhẹ nhàng lắc đầu thấp giọng “ Không vội, một lát chúng ta sẽ dạy dỗ bọn chúng còn hơn thế.”

Nam Cung trưởng lão muốn dẫn lui học sinh, linh thú bạo động, nghe tựa hồ rất lợi hại, không thích hợp ở lâu.

Sắc mặt Nam Cung trưởng lão cũng khó coi, Tứ Hải Dong Binh đoàn này cũng quá cuồng vọng !

Linh thú bạo động ? Bình thường linh thú bạo động trong một phạm vi điên cuồng tàn sát lẫn nhau, nào có như bây giờ, hướng một chỗ chạy trốn chết như điên ?

329. Chương 331: Ấu Thú Thần Cấp (3)

Cũng không kịp nghĩ tới những thứ này, nhanh dẫn học viên rời đi mới là thượng sách, vì vậy Nam Cung trưởng lão cũng không so đo nhiều, để cho các lão sư mang theo học sinh của mình nhanh chóng rút khỏi Mê Vụ Sâm Lâm.

Tên to con kia thấy đám học sinh đều là dê béo, gặp được tuyệt đối không bỏ qua, ngoắc tay người của mình theo sau.

Lui về Nguyệt Lạc Cốc hạ trại, Linh Ương học viện ở cạnh bên trái sông nhỏ, Dong Binh đoàn do tên to con lãnh đạo ở bên phải.

Trời tối, mọi người ngồi giữa lều trại ăn cơm, lắng lắng chờ thanh âm của linh thú bạo động ổn định lại.

Bên kia trong chủ trương của Tứ Hải Dong Binh đoàn , tên to con gặm một cái chân thỏ mập mạp.

“Viên lão đại, đám người kia là Linh Ương học viện đệ nhất Nam Dực quốc, chỉ sợ không dễ trêu, các người thật muốn đánh cướp họ sao ?” Trong đám thủ hạ toàn hung thần ác sát, có một tên gầy yếu trắng trẻo nói.

“La Thuần, chẳng lẽ ngươi sợ? Dù gì chúng ta cũng hoành hành trong Phù Quang rừng rậm mà qua, tên to con gọi là Viên lão đại cắn một khối thịt lớn, nhai rắc rắc vang dội, mỡ cũng chảy ra.

Nam nhân trắng trẻo tên La Thuần nói : “ lần này, là vì con thần thú phía đông giận dữ, linh thú xung quanh cũng trốn, chúng ta ẩn ẩn núp núp mới có thể xông qua thuận lợi...”

“Bậy bạ!” Viên lão đại hung hăng vút chân con thỏ vào đồng lửa, nhất thời ánh lửa văng khắp nơi, người xung quanh bị dọa sợ rồi rít né ra, La Thuần ngược lại trấn tĩnh không loạn, chẳng qua chân mày khẽ nhíu.

“La Thuần, làm sao ngươi có thể nghĩ như vậy? Lần này chúng ta xuyên qua Phù Quang rừng rậm, cũng sẵn giết mấy con linh thú, đây cũng không phải chỉ là vận may!” Một đại hán thấy lão đại tức giận vội nói.

Viên lão đại hừ hừ tức giận nói : “Tiểu tử La Thuần ngươi, cảm thấy chúng ta không có thực lực đúng không ? Hừ! lần này nếu không phải thúc thúc nhờ ta chiếu cố ngươi, lão tử mới không mang loại vô dụng mặt trắng ra ngoài rèn luyện!”

La Thuần sắc mặt giận dữ nói : “ Hừ, đừng có lôi thúc thúc của ta ra mà nói, nếu các ngươi thật có bản lĩnh thì đừng động đến đám đệ tử kia, vào Phù Quang rừng rậm, hàng phục thần thú kia rồi hãy nói!”

“Ngươi _____” Viên lão đại tức giận đứng lên, cầm chân thỏ chỉ vào hắn “ Tiểu tử ngươi thật tốt! Từ khi nào lão tử làm việc đến lượt một thằng nhóc như ngươi khoa tay múa chân! Lão tử thích thì cướp, sao nào ? Trong đám đệ tử đó có rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp, lão tử cướp tới đây thoải mái một chút, tiểu tử ngươi có thể làm gì ?”

“Hừ ! hèn hạ vô sỉ, làm mất danh tiếng Tứ Hải dong binh đoàn !” La Thuần gầm lên, khuôn mặt trắng noãn cũng đỏ bừng.

“Ha ha ha ha.....” Viên lão đại ngửa đầu cười to, “ danh tiếng Tứ Hải dong binh đoàn, La Thuần ơi là La Thuần, ngươi tưởng rằng Tứ hải dong binh đoàn hôm nay còn là đệ nhất dong binh đoàn Đông Ly quốc như trước kia sao? Thúc thúc ngươi cái lão già đó đã sắp không trụ được, chúng ta phân ra mỗi ngã giải tán đi !”

“ Thúc thúc ta sẽ khá hơn, ngươi đừng đắc ý !” La Thuần phẫn hận nói xong, không muốn cùng đám mãng phu chung sống một chỗ, nổi giận dùng dục hướng bên ngoài đi.

“La Thuần thiếu gia, ở đây có thịt thỏ đã nướng xong, có muốn ăn một miếng không?” lính đánh thuê bên ngoài đồng lửa thấy hắn, nhiệt tình đứng lên mời.

La Thuần khách khí lắc đầu rồi bước đi.

330. Chương 332: Ấu Thú Thần Cấp (4)

Nói thế nào đi nữa, La gia ở Đông Ly quốc cũng là gia tộc số một số hai, Tứ Hải dong binh đoàn La gia, cũng uy danh hiển hách trên đại lục Tập Nhĩ Thập, vì vậy người La gia rất được tôn kính.

Nhưng kể từ một tháng trước, thúc thúc hắn, đoàn trưởng Tứ Hải dong binh đoàn gặp phải tên biến thái Quang Diệu điện Hồng Liên, đánh một trận dù may mắn không chết, nhưng cũng trọng thương khó trị, cũng chỉ sợ là.....”

Nhóm người Tứ Hải dong binh đoàn nghe tin tức này, liền ngu xuẩn hành động, ý đồ tạo phản, hẳn là huyết mạch còn sót lại của La gia, La Tuyệt thúc thúc vì bảo vệ hắn, mới để cho Viên lão đại mang hắn rời đi.

Nhưng Viên lão đại cũng không phải là thứ tốt lành gì, dù trong lòng đối với La gia còn tồn tại chút tình cảm, nhưng hắn là người thô tục vô sỉ, dọc đường chỉ cần gặp dong binh đoàn yếu hơn hoặc đội thám hiểm, đều phải nghĩ biện pháp cướp bóc, còn lấy danh hiệu Tứ Hải dong binh đoàn, thật là đồ vô sỉ!

“Thần thú, thì ra các người bị thần thú đuổi ra ngoài.” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng phía sau vang lên, mang theo một ít giễu cợt.

“Người nào?” La Thuần xoay người, chỉ nhìn thấy bóng đen nhỏ nhắn phía sau lều cỏ lóe lên, hắn chưa thấy rõ ràng, bóng đen kia đã biến mất.

“La Thuần thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?” lính đánh thuê tuần tra nghe giọng La Thuần, vội chạy tới nhìn.

“Không có, không có gì” La Thuần cũng không dám khẳng định, vừa rồi không phải ảo giác chứ? Động tác nhanh như vậy, chợt lóe liền mất.

“Nhất định là La Thuần thiếu gia mệt mỏi, hay là trước nghỉ một chút, tối nay Viên lão đại muốn dẫn chúng ta làm một vụ lớn, cướp sạch cửa đám đệ tử đối diện!” lính đánh thuê kia đã nóng lòng muốn thử.

La Thuần chán ghét nhíu mày, chẳng qua hắn chỉ là khách của đội dong binh đoàn này, chuyện của họ khó mà nói nhiều.

Linh Ương Học Viện kia không phải là nơi có thể trêu trọc, dám mang theo nhóm lớn học sinh đi ra như vậy, nhất định có lão sư thực lực cao cường bảo vệ, Viên lão đại cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt, cứ để bọn đi ném trải đi!

Chẳng qua là, từ đó trở đi, Tứ Hải dong binh đoàn đặc tội người Nam Dục quốc, sợ rằng phiền toái không ít.

Dễ dàng tránh thoát sự tuần tra của đám lính đánh thuê, phương thức phòng vệ cổ xưa này nàng không để vào mắt.

Tự do tự tại dạo một vòng bên sông nhỏ, mới từ từ trở về lều.

Mười đệ tử nghỉ ngơi trong một lều, nhưng đãi ngộ với công chúa Anh Dạ lại không giống, nàng thân phận tôn quý, tự nhiên không thể nhét chung một chỗ với đám đệ tử kia, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Vì cùng có quan hệ tốt cùng Bắc Nguyệt quận chúa nên công chúa Anh Dạ kéo nàng qua ở chung.

Vén màn liều đi vào, nhìn thấy Phong Liên Dục cũng ở trong, từ từ đưa ly trà lên uống, cùng công chúa Anh Dạ nói chuyện.

“Bắc Nguyệt, người đã về?” Công chúa Anh Dạ ngẩng đầu thấy nàng, liền nói, “Chẳng phải nói đi hóng gió một chút sao? Sao đi lâu thế?”

Cặp mắt tím của Phong Liên Dục cũng nhìn về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nói: “Đi dọc theo sông một hồi, bắt tri bắt giác đi xa, cho nên về muộn.”

“Bên kia bờ sông là nơi Tứ Hải dong binh đoàn hạ trại, Bắc Nguyệt quận chúa một mình đi dọc bờ sông, không sợ bọn họ đột nhiên tập kích sao?” Phong Liên Dục cười nói.

Lời hắn nói, ngoài mặt là quan tâm nàng, thực tế lại mang theo giễu cợt, biết nàng nói dối công chúa Anh Dạ!

331. Chương 333: Ấu Thú Thần Cấp (5)

Dọc theo bờ sông tản bộ, nếu nàng an phận thủ thường, thế giới đại khái sẽ thái bình rất nhiều.

“Ta đã an an ổn ổn trở lại, vậy chúng tổ Dục vương điện hạ lo lắng dư thừa.” Hoàng Bắc Nguyệt mặt không đổi sắc nói, nhìn cặp mắt đặc thù màu tím của hắn, bên trong mang theo một điểm vui vẻ.

“Đúng vậy, Bắc Nguyệt quận chúa thông minh lanh lợi, luôn có thể hóa dữ thành lành, không cần lo lắng.”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt nhìn về phía hắc lãnh vài phần, người này nếu còn tiếp tục nói như vậy, nàng liền giết hắc!

“Đêm hôm khuya khoắt, Dực vương điện hạ ở lại trong lều công chúa Anh Dạ, sợ là sẽ ảnh hưởng không tốt, mời ngài trở về đi!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

“Bắc Nguyệt, Dực vương tử cùng Vũ Văn đại nhân là Nam Cung trưởng lão phái tới bảo vệ chúng ta, trưởng lão nói đám Dong binh đoàn ở đối diện sông nhìn không giống người tốt, vì phòng tránh, còn phái lão sư thực lực cao cường ở trong mỗi lều bảo vệ các đệ tử.” Công chúa Anh Dạ vội nói.

Đây là Nam Cung trưởng lão ra lệnh, sau khi Bắc Nguyệt ra ngoài mới thông báo tới.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nam tử trẻ tuổi bên cạnh Phong Liên Dực, nàng đối với Vũ Văn Địch, ấn tượng so với Phong Liên Dực tốt hơn nhiều.

Lần đầu tiên ở bên ngoài phủ của con tin thấy mặt hắc, chính nghĩa lẫm liệt, trung thành ngay thẳng, sau tỉ thí ở Linh Ương học viện, người chặn ngựa bị Lâm Uyển Nghi thu mua cũng là bị hắc bắt trở lại.

Hoàng Bắc Nguyệt là người, dù một chút xíu ân tình cũng sẽ ghi tạc trong lòng, hơn nữa nàng đối với người chính trực cũng đặc biệt kính trọng.

“Thì ra là vậy, vậy thì làm phiền Vũ Văn đại nhân.” Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp xoay người, khom lưng ôm quyền với Vũ Văn Địch, hoàn toàn không để ý đến Phong Liên Dực.

“Quận chúa quá lời, đây vốn là việc ta phải làm” Vũ Văn Địch cũng ôm quyền thi lễ, mặc dù không hiểu tại sao Bắc Nguyệt quận chúa chỉ hướng hắc cảm tạ, mà không chút để ý chủ tử của hắc, nhưng mà nếu Bắc Nguyệt quận chúa đã nói ra, hắc cũng không thể không nhìn.

Phong Liên Dực nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, miệng từ từ cong lên, nụ cười cũng lớn hơn, tựa như càng nhìn càng thấy hứng thú.

Công chúa Anh Dạ ở giữa nhìn ánh mắt hai người quét qua quét lại, trong lòng chỉ cảm thấy không biết làm thế nào, bình thường Bắc Nguyệt cũng là một cô nương lễ phép, không biết tại sao lại có địch ý với Dực vương tử, cũng may Dực vương tử không thêm để ý.

“Ta xem tối nay vì đề phòng dong binh đoàn đối diện tới quấy rầy, là không ngủ được.” Công chúa Anh Dạ cau mày nói.

Vũ Văn Địch vội vàng nói : “ Tại hạ sẽ canh giữ ở ngoài, công chúa điện hạ cứ yên tâm nghỉ ngơi .”

Công chúa Anh Dạ ngẩng đầu cười ngọt ngào với hắc : “Canh chừng một đêm, sẽ rất cực khổ?”

“Ta cùng Vũ Văn đại nhân thay phiên nhau đi” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nói, vừa nói, đã cất bước ra ngoài: “Trước nửa đêm ta canh chừng được rồi, các người cứ ngủ đi.”

Trong lều có Phong Liên Dực, nàng ở cũng không yên.

“Bắc Nguyệt...” công chúa Anh Dạ đứng lên, muốn đuổi theo ra ngoài, một cô nương nửa đêm làm sao có thể ra ngoài làm thủ vệ đây!

“Công chúa, chỉ bằng chúng ta chia làm hai tổ, nửa đêm một tổ sau nửa đêm một tổ thay phiên nhau.” Phong Liên Dực cười nói, “sau nửa đêm ta cùng Bắc Nguyệt quận chúa canh chừng, công chúa yên tâm nghỉ ngơi.”

Công chúa Anh Dạ đỏ mặt, hắc nói hắc ở ngoài canh chừng để nàng yên tâm nghỉ ngơi, có hắc coi chừng nàng tự nhiên yên tâm, nhưng mà....

“Dực ca ca , thật ra bình thường Bắc Nguyệt đối với mọi người rất tốt, nàng không phải người lạnh lùng vô lễ như vậy, người ngàn vạn đừng để trong lòng.”

332. Chương 334: Ấu Thú Thần Cấp (6)

Phong Liên Dực tỉnh thần phần khởi nói : “Ta biết, công chúa nghỉ ngơi đi, Dịch, người ở ngoài canh chừng, chỗ ngủ quá sâu.”

“Vâng” Vũ Văn Dịch khom người đáp ứng.

Lúc này Phong Liên Dực mới ra ngoài, ở ngoài lều gió đêm thổi tới, lửa trong chậu lách tách vang dội, ngoài đồng lửa Hoàng Bắc Nguyệt ôm tay ngồi trên chiếu, thân thể nhỏ nhắn yếu kiều khí thế, tựa như rất quen thuộc với việc gác đêm

Hắn ngồi xuống bên kia đồng lửa, quay đầu nhìn nàng cười : “ Ta đã làm ngươi tức giận?”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nhìn hắn, chỉ lạnh lùng nói : “Dực vương tử đánh giá bản thân quá cao rồi, người có thể khiến ta tức giận, cũng không nhiều.”

Nghe lời này nụ cười trên khóe miệng Phong Liên Dực càng sâu, con ngươi màu tím chợt lóe, thậm chí có thể thấy vui vẻ lan tràn trong ánh mắt.

Dù nàng không thừa nhận, nhưng nàng là thật sự tức giận.

“Mới vừa rồi ngươi đi đâu?” Phong Liên Dực mỉm cười hỏi.

“Ta có cần thiết phải báo cho ngươi không?” Nàng lạnh lùng đáp lại.

Phong Liên Dực sờ mũi cười nói : “Không cần thiết, nhưng ta rất tò mò, làm đồng minh, hỏi một chút cũng không quá đáng chứ?”

“Đồng minh?” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn hắn, đôi mắt đen nhánh nheo lại, ánh lên chút giảo hoạt thoáng qua, “Dực vương điện hạ, nếu là đồng minh, vậy chức nghiệp của ngươi là gì còn chưa nói ta biết!”

“Là do ngươi không hỏi!” Phong Liên Dực nâng mắt, để ánh lửa trong chậu chiếu vào đôi con ngươi, trong nháy mắt mâu quang màu tím chói sáng vô cùng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn có chút ngơ ngẩn, chỉ chốc lát hồi thần, ho nhẹ dời tầm mắt, kiên định nói : “Bây giờ ta hỏi!”

“Vậy ngươi muốn nghe ta nói thật, hay nói dối đây?”

“Nói nhảm!” Hoàng Bắc Nguyệt tức giận nói, “Ta muốn nghe nói dối, còn cần hỏi ngươi sao?”

“Cũng đúng” Phong Liên Dực cười nói “ Ta là triệu hoán sư, Phong thuộc tính .”

“Linh thú ngươi triệu hồi là gì?” Hoàng Bắc Nguyệt vừa nghe, quả nhiên không ngoài dự đoán, hắn căn bản không giống bề ngoài văn nhược tao nhã, là một triệu hoán sư thâm tàng bất lộ, rất lợi hại.

Phong Liên Dực ngẩng đầu nhìn sao giăng đầy trời : “Ở đây đông người, lần sau ta sẽ cho ngươi xem .”

Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi, nụ cười dần dần hiện trên mặt, nói : “Ngươi là triệu hoán sư, bí mật này có bao nhiêu người biết ?”

“Uhm, ngươi là người thứ ba biết .”

Hoàng Bắc Nguyệt liếm môi, có chút gian trá nói : “Ngươi có sợ ta đem bí mật của ngươi nói ra không?”

Phong Liên Dực nhìn nàng, hơi giật mình, không nghĩ tới nàng dùng chiêu này uy hiếp, đứng ra mà nói, cao thủ đều là người quang minh lỗi lạc.....

“Ngươi sẽ không làm vậy?” Lời nói có mấy phần không xác định, đối với tiểu nha đầu này, hắn cũng không hiểu rõ lắm.

“Có hay không, liền xem biểu hiện của ngươi!” Hoàng Bắc Nguyệt tính toán trong lòng.

Vừa rồi ở bên ngoài lều Tứ Hải dong binh đoàn, nghe được Viên lão đại nói chuyện cùng thủ hạ, nàng biết động tĩnh quỷ dị hôm nay không phải là linh thú bạo động, mà là bên ngoài Phù Quang rừng rậm có một con thần thú!

Mặc dù không biết vì sao thần thú kia lại ra ngoài Phù Quang rừng rậm, nhưng mà loại cơ hội ngàn năm có một này, cũng không phải ngày ngày đều gặp!

Trước kia, muốn gặp thần thú, không chỉ có thực lực siêu cường tuyệt đối, còn phải có đầy đủ vận khí! Mà lần này không phải là một cơ hội tốt hay sao?

333. Chương 335: Ấu Thú Thần Cấp (7)

Thần thú kia đi ra bên ngoài, đúng lúc đem linh thú xung quanh dọa chạy, lúc này tiến vào Phù Quang rừng rậm, nhất định thuận lợi rất nhiều.

Nếu như vận khí tốt, có thể nhìn thấy thần thú, vận khí mà tốt hơn nữa, nói không chừng có thể thu phục thần thú.

Nếu có một con thần thú, vậy thì Hồng Liên của Quang Diệu điện với nàng mà nói cũng không phải là nhân vật uy hiếp gì lớn.

Hồng Liên sở hữu thần thú, nàng cũng có, thêm chút thủ đoạn nhỏ, giết chết ả cũng không phải việc gì khó!

Chẳng qua hàng phục thần thú chỉ là một giả thiết hoa mỹ mà thôi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám nghĩ nhiều, nàng dựa vào Vạn Thú Vô Cương mặc dù mạnh, thuần phục Băng Linh Huyền Diệu thì không sao, nhưng thần thú cũng không phải dễ dàng.

Hơn nữa, ở trong kia là thần thú đẳng cấp gì còn chưa biết.

Lần này nàng muốn vào Phù Quang rừng rậm, là vì muốn sớm tìm được ba loại dược liệu luyện chế Tủy Tủy đan, những chuyện khác chỉ là tiện tay.

Vạch tốt kế hoạch, nàng nhìn qua Phong Liên Dực, nhìn biểu lộ có chút kinh hoàng của hắn, cười nói : “Thực lực Dực vương điện hạ không tầm thường, chỉ bằng chúng ta lên vào Phù Quang rừng rậm một lần xem sao!”

Phong Liên Dực cau mày nói “Lá gan ngươi thật lớn, bên trong là thời kỳ linh thú bạo động, là thời điểm linh thú hung mãnh nhất, đi vào đó, không phải là muốn chết chứ?”

“Ta không tin, ngươi cũng nghĩ rằng bên trong là linh thú bạo động?” Hoàng Bắc Nguyệt nói “nói cho ngươi biết, bây giờ chúng ta vào đó là an toàn nhất, hoàn toàn không lo lắng bị linh thú tập kích.”

“Làm sao ngươi biết?” Phong Liên Dực híp mắt “Làm đồng minh, bí mật của ta đã nói cho ngươi, ngươi còn gạt ta?”

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên chỉ phía sau, “Người bên kia nói ta biết, bên ngoài Phù Quang rừng rậm có một con thần thú, vì vậy những con linh thú kia bị dọa chạy trời chết.”

“Thần thú?” Phong Liên Dực bình tĩnh ung dung, cũng không nhin được hít một hơi lạnh.

Bên ngoài Phù Quang rừng rậm có một con thần thú, đó nghĩa là gì?

“Thế nào? Có muốn cùng ta vào xem một chút không?”

“Ta được lựa chọn sao?” Phong Liên Dực cười khở, không phối hợp nàng liền đem bí mật của hắn nói ra, nếu hắn không đi, không chừng ngày mai toàn bộ Nam Dực quốc đều biết bí mật của hắn.

Hắn không chút hoài nghi việc nàng nói được thì làm được.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, nàng cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, hắn nói có thể đi thì đi, không đi thì không đi. Tiến vào Phù Quang rừng rậm, nàng không quen thuộc với địa hình bên trong, nếu không có người quen thuộc nó, quá nguy hiểm!

Mặc dù nàng mạnh, nhưng không phải loại thiếu đầu óc, mọi việc đều cẩn thận suy nghĩ tính toán, nếu không đến lúc hối hận không kịp!

Nếu quyết định đi, dĩ nhiên không thể đợi lâu, chuyện như vậy lát sau sẽ có người biết, lúc đó một đám đi vào, cũng không dễ chơi chút nào.

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người, thêm một tầng nguyên khí cấm thuật ngoài lều, Phong Liên Dực nhìn thấy nhú mào, nàng lại có thể sử dụng nguyên khí cấm chế, chẳng lẽ nàng là triệu hoán sư?

“Đi thôi” Hoàng Bắc Nguyệt nói một tiếng, bước qua trước mặt hắn, giống chú mèo biến mất sau lều cỏ.

Phong Liên Dực cũng theo sau.

Dừng lại ở ranh giới giữa Mê Vụ Sâm Lâm và Phù Quang rừng rậm, đã qua mấy canh giờ, nhưng vẫn có thể nghe được thanh âm chạy trốn trong rừng rậm của linh thú, không ít linh thú đã trốn vào Mê Vụ Sâm Lâm.

“Cẩn thận một chút, sau khi vào trong tận lực tránh sử dụng nguyên khí.”

334. Chương 336: Ấu Thú Thần Cấp (8)

“Cẩn thận một chút, sau khi đi vào tận lực không nên sử dụng nguyên khí, Phù Quang mắt không nhìn thấy, bọn chúng thông qua cảm giác dao động của nguyên khí, sẽ phát động công kích.” Phong Liên Dực thấp giọng nói.

“Chẳng trách cho dù là siêu cấp cường giả, cũng không dám tùy tiện tiến vào Phù Quang rừng rậm, không được sử dụng nguyên khí, gặp phải linh thú thì phiền.” Hoàng Bắc Nguyệt nói.

Chỉ là, nàng tạm thời không có lý do để lo lắng việc này, bản thân nàng không thể ngưng tụ nguyên khí, trên người cũng không có nguyên khí dao động, có thể tạm thời không cần lo lắng về đám Phù Quang này.

“Người không có vấn đề gì, thì đi vào thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Phong Liên Dực khẽ cười, bước vào trước nàng, trong Phù Quang rừng rậm thật u ám, nhiệt độ trong không khí lập tức giảm xuống rất nhiều.

Bởi vì có Phù Quang, nên dù trời tối cũng không lo lắng tình huống dưới chân, đi rất yên ổn, xung quanh yên tĩnh, hai người trước sau đi rất cẩn thận.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có thanh âm linh thú từ xung quanh truyền tới, nhưng vào lúc này, những linh thú kia cũng không để ý việc công kích người ngoài, chỉ lo chạy trốn mới là thượng sách.

Mấy lần tránh né bầy linh thú chạy trốn, đã từ từ có thể cảm giác uy áp thần thú phía trước.

Điều khiến họ ngạc nhiên là uy áp kia cũng không mạnh mẽ như tưởng tượng, mà là lúc mạnh lúc yếu, nhưng dù không mạnh, vẫn có thể cảm giác được sát khí mãnh liệt trong không trung.

Không trách đám linh thú kia lại muốn chạy trốn, loại thần thú này cho dù không thể tản ra uy áp cường đại, nhưng chỉ một thân sát khí cũng đủ làm người ta sợ.

Tâm Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được, rất muốn đi một chút xem đây là dạng thần thú gì.

“Chờ đã” Đang muốn đi tiếp vào trong, Phong Liên Dực chợt giơ tay lên, nhỏ giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt vênh tai, cứ tưởng linh thú cường đại xuất hiện, nhưng cẩn thận nghe lại không thấy gì, ngẩng đầu nhìn Phong Liên Dực thấy hắn hướng nàng vẫy tay, sau đó vòng theo một hướng khác.

“Này.....” Hoàng Bắc Nguyệt nhỏ giọng gọi, hắn không nghe được, nàng chỉ có thể đi theo phía sau.

Không tới một khắc đồng hồ, ánh sáng trước mặt ngày càng nhiều, càng lúc càng sáng, nhưng không chói mắt mà vô cùng nhu hòa, lại lạnh như băng, dần dần, có cảm giác lông tơ sau lưng đều dựng lên.

Sau những ánh sáng kia là một hồ nước nhỏ, sóng gợn lăn tăn, ánh sáng chiếu xuống như mộng như ảo, trong ao nước một đóa sen bầy sắc nở rộ.

Thất Sắc Đan Biện Liên!

Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh đến, quả nhiên là được liệu nàng muốn tìm để luyện Tủy Tủy đan, thuộc tính thủy Thất Sắc Đan Biện Liên!

Phong Liên Dực nhỏ giọng: “Vận khí thật tốt, linh thú bảo vệ nơi này bị con thần thú kia dọa chạy, nếu không đối phó với linh thú bảo vệ, cũng tổn một phen công phu đây.”

“Làm sao người biết nơi này có Thất Sắc Đan Biện Liên?” Hoàng Bắc Nguyệt vui mừng, biết trong ao không có gì nguy hiểm liền sai bước đi xuống, nước ở đây chỉ đến đầu gối, nàng hái Thất Sắc Đan Biện Liên xuống bỏ vào nạp giới.

Thất Sắc Đan Biện Liên bị hái xuống, đám Phù Quang trôi lơ lửng phía trên mặt nước tựa hồ cảm giác được, từ từ bay xuống.

Đám Phù Quan bay xuống, vòng tới vòng lui bên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Những con Phù Quang này có thân rất dài, trên đầu bằng phẳng có sừng giống long giác, thân phía sau dài giống kỳ lân, mềm nhũn ôn nhu, toàn thân đều là dịch trong suốt, ánh sáng tự nhiên phát ra từ trong thân thể.

335. Chương 337: Ấu Thú Thần Cấp (9)

Nếu như không biết chúng là linh thú hung tàn, nhất định sẽ cảm thấy loại sinh vật này đáng đáp rất xinh đẹp.

Hoàng Bắc Nguyệt im lặng, nhìn về Phong Liên Dực, Phong Liên Dực ra hiệu dừng lên tiếng, từ trong nạp giới lấy ra một cây đàn cổ, một thân bạch y khê ngồi xuống, tay đặt trên huyền cầm, nhất thời thanh âm êm ái vang lên.

Tiếng đàn du dương, thanh âm vang xa, đầu ngón tay hấn giống như mây bay từ từ tản mạn, khi cao khi thấp, lúc gần lúc xa.

Thanh âm giống như mang theo ma lực, những con Phù Quang kia nghe tiếng đàn của hấn, đồng loạt ngừng ra, sau đó từ từ rời khỏi người Hoàng Bắc Nguyệt, đến bên Phong Liên Dực, ở bên cạnh hấn di chuyển phiêu diêu theo điệu nhạc.

Phù Quang say mê tiếng đàn, dần dần Phù Quang ở xung quanh cũng bắt đầu điệu múa nhẹ nhàng trong không gian mờ tối, Phong Liên Dực cúi đầu đánh đàn, y phục màu trắng bị Phù Quang mang theo gió nâng lên, đôi mắt màu tím chợt ẩn chợt hiện.

Mặt mũi tinh xảo yêu nghiệt, ở giữa đám Phù Quang lơ lửng lộ ra mờ ảo.

Trong thời gian ngắn, tiếng đàn động, gió nổi lên, mưa bay bay, lưu quang xào xạc.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn không chớp mắt, tiếng đàn đánh vào tâm, trong thời gian ngắn quên luôn việc mình đang trong hiểm cảnh.

Tình cảnh này, nhiều năm sau nhớ lại, vẫn như cũ cảm thấy hoảng hốt không giống thật, giống như nằm mơ, là giấc mơ đẹp nhất đời này.

Phong Liên Dực ngẩng đầu nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng thẳng tắp nhìn mình, cũng ngừng ra, huyền âm trong tay, bất tri bất giác liền sai một đoạn.

Tiếng đàn vừa loạn, những con Phù Quang kia tựa như lập tức có phản ứng, chớp mắt sau, thanh âm “xì xì” phát ra, sau đó liền hướng hấn phát động công kích.

“Chạy mau” Phong Liên Dực thu lại cổ cầm, cầm lấy tay Hoàng Bắc Nguyệt từ trong nước kéo ra, sau đó vung ống tay áo, ngừng tụ vô số Phong nguyên khí thành lưỡi dao sắc bén liền bay ra ngoài.

Những con Phù Quang đuổi theo toàn bộ bị gió đánh trúng rồi rớt xuống đất, trong thân thể chảy ra chất lỏng lấp lánh ánh quang.

Mấy con Phù Quang chết, phía sau liền lập tức con khác đuổi theo, nối tiếp nhau, không chết không ngừng!

Hoàng Bắc Nguyệt thầm mắng, ghét nhất thể loại này, thân hình nhỏ mà số lượng nhiều, lại là linh thú hung mãnh càng khó đối phó.

Thừa lúc chúng chưa tới nhiều, chi bằng giải quyết một lần!

Ý niệm vừa động, Phong Liên Dực liền ôm ngang hông nàng, đem nàng vào trong ngực, chuyển thân thể, trốn vào trong hốc tối của một cái cây.

Hốc cây không lớn, lại có chút hẹp, nàng như muốn co rúc trong ngực của hắn, hai người mới miễn cưỡng chui vừa.

Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng nói “Người làm gì?”

“Không được đạo động nguyên khí, những con Phù Quang kia rất nhạy bén, nếu người giải phóng một lượng lớn nguyên khí, bọn chúng nghĩ thấy sẽ không ngừng đuổi theo người, rất phiền toái.” Phong Liên Dực thấp giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, dù không tình nguyện, nhưng cũng biết những con Phù Quang kia không dễ đối phó, chẳng qua hai người núp ở nơi chật hẹp như vậy, không khỏi có chút....kì quái!

336. Chương 338: Ấu Thú Thần Cấp (10)

Hơn nữa hốc cây này không biết là nơi linh thú nào ở, vừa trơn vừa ướt, bên trên có giọt nước lạnh băng nhỏ xuống cổ áo nàng, khiến nàng phải rung mình một cái.

“Đừng sợ, bọn chúng không phát hiện được.” Phong Liên Dực thanh âm mềm mại, tay ôm hông nàng xiết chặt.

“Người nào sợ?” Thanh âm lạnh như băng của Hoàng Bắc Nguyệt vang lên, “Buông tay!”

Phong Liên Dực sửng sốt, từ từ buông tay, trong bóng tối ho khan một tiếng nói : “ngượng ngùng.....mới vừa rồi, nhất thời không chú ý, âm luật liền sai....”

Nếu như không đàn sai âm luật, sẽ thuận lợi trấn an đám Phù Quang kia xuống, sau đó dẫn chúng rời đi.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt phỉếm hồng, cũng may là đang ở trong bóng tối, hắn không nhìn thấy.

Gặp quỷ, nàng cũng không phải là thiếu nữ mơ mộng, dù gì mình cũng ở trong giới sát thủ nhiều năm, nhân vật gì mà chưa từng thấy qua, so với hắn đẹp mắt hơn yêu nghiệt hơn lại còn phong độ hơn nữa!

Đại minh tinh Tô Cách kia diễm lệ tuyệt sắc, còn có Hắc Thái Tử đại danh鼎鼎, nào có ai kém hơn hắn? Nàng thấy những người này cũng không chút nháy mắt.

Kì lạ là vừa mới nhìn thấy hắn mắt liền không thể rời đi! Thật là khó giải thích !

Nghĩ đến những thứ này, Hoàng Bắc Nguyệt lạnh băng nói “Kỹ thuật chưa tốt, cũng đừng ra tay !”

Trong bóng tối Phong Liên Dực cúi đầu nhìn nàng, cười khổ lặng lẽ nói trong lòng, trước đây hắn cũng chưa có mắc sai lầm mà!

Lần này là do.....

Hai người lúng túng trầm mặc trốn trong hốc cây một lúc, thanh âm “Xuy xuy” bên ngoài dần bình tĩnh lại, đợi chừng hai phút, Hoàng Bắc Nguyệt mới bước ra ngoài.

Những Phù Quang kia đều đã an tĩnh lại, lẳng lặng trôi phía trên rừng rậm, gom thành năm ba nhóm, óng ánh ánh sáng trong rừng sâu u ám, rất quý dị.

“Đi thôi” gọi Phong Liên Dục một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt hướng phía trước đi.

Luyện chế Tủy Tủy đan cần ba loại dược liệu, trong đó đã tìm được một loại, còn hai loại, cần phải phí chút thời gian.

“Có một loại Thổ thuộc tính Địa Linh Mẫu, sinh trưởng ở trong lòng đất, rất khó tìm, nhưng nơi Địa Linh Mẫu sinh trưởng, thổ nhưỡng sẽ tản ra mùi thơm, tất cả linh thú đều thích hoạt động quanh đó, linh thú đẳng cấp thấp không đầy đủ linh thức, sẽ lưu lại rất nhiều nước bọt xuanh quanh nơi Địa Linh Mẫu sinh trưởng, một lát tìm được nơi có nhiều nước bọt, lưu ý một chút.”

Phong Liên Dục vừa đi vừa nói với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt gật đầu, liền bắt đầu cẩn thận quan sát thổ thường xung quanh.

Vậy mà lúc này, phía trong rừng rậm truyền tới một cơn địa chấn, khiến hai người có chút đứng không vững, mấy con linh thú phát ra tiếng kêu thảm thiết liền im lặng.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu liếc Phong Liên Dục, dù không nói gì, hai người đều hiểu.

Con thần thú kia khẳng định ở phía trước.

Hai người lập tức nhấc chân chạy, lấy tốc độ nhanh nhất chạy hướng phát ra chấn động, càng đi về phía trước, số lượng Phù Quang càng nhiều, ánh sáng càng thịnh, một cỗ lực lượng nóng rực cũng nhích tới gần.

Ngao _____

Tiếng gầm gừ cuồng bạo có chút yếu ớt, chỉ kêu nhỏ một tiếng rồi nặng nề thở gấp...

337. Chương 339: Ấu Thú Thần Cấp (11)

Một đoàn lửa từ phía trước phun ra ngoài, đem rừng cây xung quanh lập tức đốt cháy, đám Phù Quang rời rít chạy trốn.

Hoàng Bắc Nguyệt núp ở phía sau đại thụ to lớn, tránh một đoàn lửa, ghé đầu nhìn về phía trước, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi.

Một con hổ màu vàng to lớn nằm trên đám là cây màu xanh phía trước, trên lưng có bốn cái cánh màu vàng, lông mao rất đẹp, khiến người lóa mắt !

Uy áp thần thú tạo thành một bình chướng vàng nhạt quanh nó, bình chướng trong không trung có sát khí mãnh liệt, tuyệt đối không có linh thú nào dám lại gần!

Kim Mao Hổ dáng vẻ có chút suy yếu, mở nửa ánh mắt, bên trong con ngươi là màu vàng nhạt, đôi mắt hiện lên thần sắc thống khổ, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn bụng, sau đó phát ra tiếng kêu đáng thương trong yết hầu.

Dây leo màu xanh lá bao bọc nửa người nó lại, phát ra ánh sáng màu xanh, đều là nguyên khí thuộc tính Thổ, bị Kim Mao Hổ không ngừng hấp thu vào thân thể.

Có những khuyển khí kia tắm bổ, nó liền gào lên một tiếng, thống khổ giãy dụa lẫn lộn giữa đám dây leo.

Phong Liên Dục theo kịp, đứng sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng “Nó thế nào ? bị thương ?”

“Không, nó đang sinh nở” Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nói, nam nhân chính là nam nhân, đối với chuyện này một chút khái niệm cũng không có.

Nghe được hai chữ “sinh nở” Phong Liên Dực mắt tự nhiên ho khan một tiếng, âm thầm bội phục nha đầu này, tuổi còn nhỏ mà cái gì cũng hiểu.

Hoàng Bắc Nguyệt từ từ nói : “Nó bị khó sinh, không nghĩ tới thần thú cũng sinh khó, nhìn tình hình, nó đã kiệt sức, nếu như không sinh được thì một xác hai mạng .”

“Vậy làm sao bây giờ ?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn nói : “Người muốn giúp một tay ?”

Phong Liên Dực cười cười, mắt chớp chớp: “thần thú dù cao quý hung mãnh, nhưng là linh thú thông minh, cũng rất trọng ân tình, người giúp nó, tự nhiên nó cũng sẽ giúp người.”

“Ta cũng nghĩ vậy” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không so đo, nàng muốn giúp con Kim Mao Hồ kia, cũng là hi vọng lấy được trợ giúp của thần thú.

Ít nhất, phải giúp nàng tìm được hai loại thuốc luyện chế Tủy Tủy đan.

Phong Liên Dực cười nói “mặc dù nghĩ như vậy, nhưng người có thể giúp sao? Hơn nữa bây giờ nó đang mất bình tĩnh, bình chương kia người cũng không phá được.”

“Thử một chút xem sao” Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói, vừa nghĩ hỏi : “thanh âm người đàn, có tác dụng trấn an linh thú phải không? Vậy đối với thần thú cũng có tác dụng chứ?”

“Cái này, ta chưa thử.”

“Vậy thì thử bây giờ đi” nói xong nàng từ sau đại thụ đi ra, Phong Liên Dực cũng lập tức lấy ra cổ cầm, đặt trên đầu gối, chặn rãi gảy đàn.

Nghe được thanh âm, Kim Mao Hồ lập tức ngừng đầu, mở to ánh mắt, con người màu vàng phát ra tức giận mãnh liệt.

Tức giận hướng người xâm nhập bên ngoài gầm thét, nhe răng nhếch miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt không hoảng hốt loạn bước, hướng bên ngoài bình chương đi tới, con người đen nhánh chống lại cặp mắt màu vàng, ánh mắt thiếu nữ lạnh lùng trong trẻo, dưới đôi mắt cường đại màu vàng, không chút lùi bước!

Kim Mao Hồ sững sốt, đột nhiên mở miệng nói : “Tiểu nữ oa, người tới tìm chết sao?”

338. Chương 340: Ấu Thú Thần Cấp (12)

Thanh âm uy mãnh đông dặc, tựa như cơn gió quét qua, trong nháy mắt làm không khí lung lay kịch liệt gió lớn nổi lên!

Dưới chân Hoàng Bắc Nguyệt cũng lung lay một chút, thật vất vả mới đứng vững, trong lòng thâm sợ hãi than, không hổ là thần thú, chỉ là thanh âm đã sinh ra thực lực cường đại như thế!

Chỉ là, nàng cũng không phải người dễ dàng lùi bước!

Nắm chặt Vạn Thú Vô Cương trong tay, nhanh chóng hướng bên cạnh lui một bước, tránh ra thanh âm mang sóng xung kích của Kim Mao Hồ.

Dù động tác của nàng nhanh như vậy, vẫn bị trận gió kia xẹt qua cổ, lưu lại một vết máu tinh tế!

Kim Mao Hồ đang sinh nở nên đặc biệt nóng nảy, đối với bất kì sinh vật nào dám tới gần cũng tuyệt không lưu tình.

Thấy thân thủ Hoàng Bắc Nguyệt nhanh nhẹn, trong mắt Kim Mao Hổ đột nhiên ngưng tụ, một tia ánh sáng kim sắc bắn ra, tốc độ rất nhanh, phát ra thanh âm dữ dội trong không khí.

“Cẩn thận!” Phong Liên Dực ở phía sau hô một tiếng, tiếng đàn đột nhiên tăng cao, ống tay áo của hắn vung lên, Phong nguyên tố quay cuồng tựa sóng lớn lao tới, đụng vào kim quang bắn ra từ mắt Kim Mao Hổ.

Ầm_____

Va chạm mãnh liệt, trong không khí hình thành một xoáy khí, giằng co hồi lâu, mới xông lên trời, phá vỡ rừng cây rậm rạp vốn che khuất bầu trời.

Khí còn sót lại quét qua bốn phía tựa gió, thổi ngã mấy thân cây.

Chờ lúc gió ngừng lại, Phong Liên Dực đưa mắt nhìn, nhưng không thấy bóng dáng Hoàng Bắc Nguyệt.

Trong lòng giật mình, Phong Liên Dực đột nhiên đứng dậy.

“Không được ngừng!” trên đầu truyền tới thanh âm lạnh lùng trong trẻo, ánh sáng của Phù Quang phát ra bị che khuất, một con băng loan điều to lớn từ phía trên bay qua, hàn băng khí trên người phát ra, lập tức xoa dịu khí nóng xung quanh!

Trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, một cô gái tóc đỏ như lửa đứng lên, nắm trong tay băng vũ trắng như tuyết, nhẹ quay đầu lại, đôi mắt đen nhánh trong trẻo lạnh lùng !

Đây là Băng Linh Huyền Diệu của Hí Thiên.

Trong thành Lâm Hoài, gần đây nổi danh ma nữ tóc đỏ, triệu hoán sư cứu tinh thần bí khổng chế một trong ngũ linh thú, Hí Thiên!

Khiếp sợ trong chốc lát, Phong Liên Dực cười nhạt, nha đầu này, luôn khiến người ta bất ngờ!

Mười hai tuổi là triệu hoán sư cứu tinh, còn có Băng Linh Huyền Diệu!

Điều này hoàn toàn áp đảo chân chính thiên tài thái tử Chiến Dã, tại sao nhiều năm nay lại bị coi như là phế vật ?

Đám người Tiêu gia, đúng là có mắt không trông!

“Giao cho người!” thấy thân phận nàng cường hãn như vậy, Phong Liên Dực liền không còn lo lắng, Băng Linh Huyền Diệu không phải thần thú, nhưng cũng là siêu cấp linh thú, đối mặt với thần thú suy nhược vì sinh nở, cũng không quá lo lắng.

Hoàng Bắc Nguyệt gạt đầu, vung băng vũ trong tay, hàn khí xen lẫn trận trận hàn khí, như nước sông ngược dòng, mãnh liệt xông vào lá chắn màu vàng bên ngoài Kim Mao Hổ.

Kim Mao Hổ đột nhiên gào một tiếng, thân thể suy nhược đứng lên, trong miệng điên cuồng gào thét, hỏa diễm mãnh liệt bắn ra.

Hoàng Bắc Nguyệt không định đối mặt cùng thần thú, lập tức khổng chế Băng Linh Huyền Diệu bay lên cao, cùng lúc đó, lá chắn màu vàng nhạt vì công kích của nàng vỡ thành mảnh nhỏ, tán loạn rơi xuống.

“Nhân loại đáng chết” Kim Mao Hổ hoàn toàn nổi giận, lá chắn thần thú lại bị một triệu hoán sư loài người phá đi.

Nó không kìm chế được tức giận, màu vàng trên thân thể bốc lên hỏa diễm rừng rực.

339. Chương 341: Ấu Thú Thần Cấp (13)

Nó không kèm chế được cơn giận, trên thân thể màu vàng nhất thời bốc lên từng luồng hỏa diễm mãnh liệt, thể lửa ngày càng vượng, cuối cùng hoàn toàn biến thành màu vàng kim.

Thần thú trở nên cuồng bạo, móng vuốt sắc nhọn hướng phía trước vung một cái, ngọn lửa màu vàng trên người trong nháy mắt đều phóng ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn, giống như có ngàn cân cự thạch đang đè xuống người nàng, ép tới mức lồng ngực nàng cũng có chút ê ẩm.

Băng Linh Huyền Diệu truyền âm nói: “Chủ nhân, nó đang ở trong trạng thái suy yếu do việc sinh nở, lực công kích không mạnh, ta có thể đỡ giúp người một chút!”

“Không được, người còn đang bị thương, vẫn chưa hồi phục, mau rời đi trước đi!” Hoàng Bắc Nguyệt trấn định nói rồi đột nhiên từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống.

Hành động này của nàng không chỉ khiến Băng Linh Huyền Diệu cảm thấy khiếp sợ mà ngay cả người đang xem cuộc chiến là Phong Liên Dực cũng lấy làm kinh hãi, nàng muốn làm gì đây? Một thân một mình xông vào phạm vi công kích của Thần thú, nàng không muốn sống nữa sao?

“Băng thuấn, khai (lá chắn băng, mở ra)!” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ quát một tiếng, nhất thời, mười hai đạo băng thuấn tầng tầng lớp lớp ngăn trước người nàng.

Mười hai đạo băng thuấn là công kích mạnh nhất của nàng hiện tại. Lúc trước, nàng dùng băng thuấn cũng chỉ có thể cản trở Linh Tôn trong chốc lát, thực lực của Thần thú Kim Mao Hổ này tuy không bằng Linh Tôn, nhưng bây giờ nó đang ở trạng thái giận dữ, dưới tình huống lấy tính mạng đặt cược, lực bộc phát của nó cũng tương đối kinh người, nàng đương nhiên không dám khinh thường.

Khi ngọn lửa màu vàng trên người Kim Mao Hổ đụng vào băng thuấn, sáu đạo băng thuấn trước nhất lập tức vỡ vụn, sáu đạo băng thuấn phía sau cũng bắt đầu xuất hiện tiếng nứt vỡ.

Một kích không thành công, Kim Mao Hổ lập tức bắt đầu đợt công kích thứ hai. Ngọn lửa màu vàng kim tựa như vũ bão vọt mạnh tới.

Hoàng Bắc Nguyệt quát một tiếng, một đạo nguyên phù trắng như tuyết chợt xuất hiện trong tay nàng. Nguyên phù bay đến giữa không trung, ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt khẽ đảo qua một cái, hai tay nhanh chóng kết ấn!

Đây là phù chú thuật đơn giản mà Linh Tôn lưu lại cho nàng, vận dụng rất dễ dàng, chỉ cần kết hợp với nguyên khí Băng thuộc tính là có thể tạo ra mối liên kết với nó, chỉ là, nàng còn chưa có cơ hội thử qua uy lực của nó.

“Băng thuấn, khai!” Khi ngọn lửa màu vàng kim của Kim Mao Hổ phá vỡ mười hai đạo băng thuấn ban đầu, một loạt băng thuấn nữa lại được triệu hồi ra, đạo phù chú trắng như tuyết cũng được nàng dán lên đó!

“Hừ! Người cho rằng những thứ này có thể chống đỡ được công kích của ta sao?” Kim Mao Hổ thấy nàng tiếp tục sử dụng băng thuấn, không chút cổ kị hừ lạnh một tiếng.

Ngọn lửa màu vàng dần dần ngưng kết, hội tụ thành một đoàn hỏa diễm mạnh mẽ. Móng vuốt không ngừng vũ động trên không trung, ba đạo hỏa diễm điên cuồng xông tới đập vào băng thuấn. Băng thuấn phía trước tựa như bị lôi điện bổ trúng, trong nháy mắt vỡ nát.

Đạo băng thuấn được gia trì phù chú kịch liệt rung động, quang mang màu tuyết trắng trên băng thuấn chợt lóe, lưu quang tỏa ra rực rỡ, ba đạo băng thuấn phía trước triệt để vỡ vụn, chín đạo băng thuấn còn lại thì tựa như cổ nhược kim thang (hình dung thành trì hoặc trận địa vô cùng chắc chắn, ở đây mang nghĩa những đạo băng thuấn còn lại rất chắc chắn, không thể phá vỡ).

Một kích vừa xong, Kim Mao Hổ không khỏi thất kinh. Nó không dám tin nhìn vào chín đạo băng thuấn còn sót lại.

Làm sao có thể như vậy được? Xích Kim Liệt Diễm của nó lại không phá vỡ được băng thuẫn của một tên Triệu Hoán Sư tầm thường sao?

Đường đường là Thần thú lại gặp phải đả kích như vậy, nó cơ hồ muốn học máu. Chấn động trong bụng liên tục truyền tới, nó chỉ có thể cố nén đau đớn, bắt đầu ngưng tụ Xích Kim Liệt Diễm thực hiện lần công kích thứ ba!

Thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nhảy lên trên băng thuẫn, khoanh tay nhìn Kim Mao Hổ: “ Không lẽ ngươi muốn dùng hết nguyên khí để chiến đấu với ta, sau đó cùng ấu thú trong bụng chết đi sao? ”

“ Cái này thì có quan hệ gì với ngươi? Nhân loại đáng chết, hôm nay ta nhất định phải giết chết ngươi!” Thần thú Kim Mao Hổ ngửa mặt lên trời gầm thét.

Khóe môi Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt cong lên, cười nói: “ Ngươi giết ta thì sẽ không còn ai có thể giúp ngươi đâu nha!”

340. Chương 342: Ấu Thú Thần Cấp (14)

Kim Mao Hổ hơi do dự một chút, cơn đau từ việc sinh nở khiến cho toàn thân nó đều run rẩy, hai chân đang miễn cưỡng chống đỡ thân thể cũng lay động không ngừng. Nó có thể kiên trì lâu như vậy, dùng thực lực cường hãn của mình chiến đấu với nàng đã lợi hại lắm rồi.

Nhìn thấy sự do dự trong mắt nó, Hoàng Bắc Nguyệt tiếp tục nói: “ Ta không muốn tiếp tục chiến đấu với ngươi nữa, nếu cứ như vậy, ấu thú trong bụng ngươi sẽ không có hy vọng sinh ra được.”

“ Hừ, ta sẽ không tin tưởng đám nhân loại các ngươi...” Kim Mao Hổ thở hổn hển, thân thể lộ rõ sự mệt mỏi cùng chán nản.

“ Ngươi sẽ tin tưởng ta!” Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái nói.

Kim Mao Hổ gương mặt nhìn nàng: “ Dựa vào cái gì?”

“ Dựa vào cái này!” Nàng giơ tay lên, Vạn Thú Vô Cương nằm gọn trong lòng bàn tay của nàng. Màu đen thuần chính hùng hậu, bên trên có khắc những văn lộ (vết khắc hoặc hoa văn) cổ xưa, phẳng phất mang theo một cỗ hơi thở thần bí nào đó, ngay cả Thần thú như Kim Mao Hổ cũng phải lui về phía sau nửa bước.

“ Thân là Thần thú, ngươi hẳn có thể cảm giác được lực lượng của khối cổ ngọc này. Lấy trạng thái bây giờ của ngươi, nếu ta thật sự muốn đối phó ngươi thì cũng chẳng tốn chút sức lực nào.”

Hoàng Bắc Nguyệt ung dung trấn định nói. Lời của nàng mặc dù có chút khoa trương, nhưng lực lượng của Vạn Thú Vô Cương thật sự là không thể khinh thường nha. Linh thú càng cường đại thì cảm nhận về cỗ lực lượng này càng sâu sắc.

Nàng bây giờ chẳng qua là không biết cách sử dụng thôi, mới vừa rồi biểu lộ một chút lực lượng của nguyên phù đơn giản cũng đủ để cho Kim Mao Hổ tin tưởng rồi.

Ánh sáng màu trắng trên băng thuẫn thoáng hiện, bộ lông mềm mại sáng chói của Kim Mao Hổ dần dần ảm đạm đi.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên băng thuẫn nhảy xuống, hơi giơ tay lên, nhẹ giọng nói : “ Đừng lo lắng, ta chỉ muốn giúp ngươi mà thôi.”

Nàng nhẹ giọng trấn an, kết hợp với tiếng đàn cách đó không xa của Phong Liên Dục, tâm tình của Kim Mao Hổ dần bình tĩnh lại, nhưng khi Hoàng Bắc Nguyệt đang định đến gần, nó chợt ngừng đầu lên.

“ Hướng trời lập lời thề đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ một tiếng, không chút do dự nâng hai ngón tay chỉ lên trời, lập lời thề: ” Ta Hoàng Bắc Nguyệt xin thề, nếu ta có nửa điểm gây thương tổn cho Kim Mao Hổ cùng ấu thú thì sẽ bị thiên lôi đánh, không được chết tử tế!”

Lời thề vừa hoàn thành, bầu trời vốn tràn đầy phong quyển do Phong Liên Dực cùng Kim Mao Hổ gây ra lại có một đạo sấm sét thoáng hiện.

Lời thề đã lập, không thể vi phạm, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh!

Kim Mao Hổ thoáng yên tâm, thân thể to lớn không chịu nổi nữa liền gục xuống đám thanh lục sắc đăng mạn (dây leo màu xanh lá), nặng nề thở hổn hển.

Một trận đánh ngắn ngủi vừa rồi làm nó tiêu hao quá nhiều nguyên khí, bây giờ nó chỉ có thể dựa vào thanh lục sắc nguyên khí không ngừng từ đăng mạn truyền đến để chống đỡ.

“ Nhân loại, người tên là Hoàng Bắc Nguyệt sao?” Kim Mao Hổ suy yếu hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy đầu bóng màu đen từ trong nạp giới ra đắp lên người của Kim Mao Hổ, tay đặt trên bụng nó nhẹ nhàng ấn, nàng có thể cảm giác được ấu thú đang ngọ nguậy trong bụng của nó.

“ Ân, ta tên là Hoàng Bắc Nguyệt.” Nàng nhẹ nhàng đáp lời. Ấu thú vẫn còn ngọ nguậy, như vậy coi như cũng yên tâm phần nào: “ Ấu thú coi như may mắn, chỉ là, người còn có thể cố gắng được không?”

Linh thú cấp bậc càng cao khi sinh nở lại càng khó khăn và nguy hiểm, Thần thú giống như Kim Mao Hổ lại càng khó hơn.

“ Có thể! Hải nhi của ta nhất định phải thuận lợi ra đời!” Kim Mao Hổ thấp giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt mím chặt môi, lúc này, Phong Liên Dực cũng từ phía sau đi tới. Cảm giác được hơi thở của hắn, Kim Mao Hổ gầm nhẹ một tiếng.

“ Hắn là người bên mình.” Hoàng Bắc Nguyệt trấn an một tiếng.

341. Chương 343: Ấu Thú Thần Cấp (15)

“Hắn là người một nhà.” Hoàng Bắc Nguyệt trấn an một tiếng, ngẩng đầu đối Phong Liên Dực nói: “Người đi xung quanh tuần tra, đừng cho bất cứ kẻ nào tới gần nơi này!”

Phong Liên Dực gật đầu, rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt quay người lại nói: “Ấu thú đã thành hình ở trong bụng người to quá mức bình thường, khiến cho người khó sinh, bây giờ ta sẽ dùng tay lôi nó ra, người nhịn đau một chút.”

Kim Mao Hổ gật gật đầu, há to miệng, cắn vào một cây dây thô to, nhắm mắt lại, giao toàn bộ mọi chuyện cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Từ sau khi phát ra lời thề, thần thú không còn hoài nghi gì nữa!

Thấy tình hình này, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám khinh thường, từ trong nạp giới lấy rượu ra. Thứ này mỗi một đệ tử khi đi Phù Quang rừng rậm rèn luyện đều phải chuẩn bị, mục đích chính là khi gặp phải linh thú mạnh mẽ thì uống rượu để thêm can đảm!

Ý nghĩ này mặc dù có chút tức cười, tuy nhiên cũng là một biện pháp tốt, ít nhất, hiện tại nàng quả thật muốn uống một ngụm rượu để có thêm can đảm.

Ngửa đầu gờ bình uống một hớp lớn, sau đó đem rượu còn lại rửa tay. Lúc nàng được huấn luyện ở thế kỷ 21, từng thấy qua sư phụ đỡ đẻ cho ngựa dùng rượu để trừ độc. Mặc dù thần thú không nhất định phải sợ bệnh gì đó tuy nhiên cẩn thận sẽ giữ được thuyền vạn năm, nàng vẫn là nên học theo.

Một tay chậm rãi đi vào bên trong cơ thể Kim Mao Hổ dò xét, cấu tạo cơ thể của các loài thú đều giống nhau không sai biệt nhiều lắm, hiện tại tử cung của Kim Mao Hổ đã mở ra, vốn là có thể thuận lợi sinh hạ ấu thú nhưng không ngờ rằng cơ thể ấu thú lại lớn như vậy hoàn toàn không giống với những ấu thú bình thường!

Ở trong cơ thể mẹ dò xét chốc lát, cuối cùng cũng tìm ra vị trí của ấu thú, Hoàng Bắc Nguyệt cố gắng đem vị trí bào thai sắp xếp lại, làm cho đầu ấu thú xuống phía dưới, sau đó nắm lấy hai chi trước, làm cho cơ thể nó cuộn lại chậm rãi lòi ra ngoài.

Trong quá trình này, trong cơ thể Kim Mao Hồ chảy rất nhiều máu, nguyên khí trên dây không ngừng bị nó hút vào trong cơ thể nhưng vẫn như trước không có gì giảm bớt khiến Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi đầu đầy mồ hôi.

Chẳng lẽ đây là kiểu băng huyết giống như khi nữ nhân sinh hài tử?

Trống ngực đột nhiên đập nhanh hơn, khi nàng ở dưới kéo ấu thú ra thì đồng thời Kim Mao Hồ cũng đã dùng sức, mỗi lần nó dùng sức, máu tươi chảy càng nhiều, Hoàng Bắc Nguyệt khẩn trương nói: “Chảy máu, làm sao bây giờ?”

“Dùng sức!” Kim Mao Hồ gầm nhẹ một tiếng, hiển nhiên cực kỳ thống khổ.

Hoàng Bắc Nguyệt gạt đầu, mắt thấy ấu thú từng chút từng chút từ trong cơ thể mẹ đi ra. Đầu tiên hai chi trước màu vàng đi ra ngang liền vui sướng hô: “Đã ra! Đã nhìn thấy chi trước.”

Kim Mao Hồ vui mừng, giữa hổ mẹ và hổ con có chút ánh sáng kim sắc hiện lên.

Kế tiếp, đầu ấu thú cũng chậm rãi xuất hiện, mọc ra lông tơ nhỏ màu vàng, trên người có ngọn lửa màu vàng vây quanh.

Đầu đã đi ra, còn lại bộ phận thân thể cũng tương đối dễ dàng đi ra. Hoàng Bắc Nguyệt đầu đầy mồ hôi, dùng áo choàng bọc ấu thú nhỏ lại sau đó nói: “Bằng hữu của ta là triệu hoán sư phong thuộc tính, hẳn có thể chữa thương, ta đi gọi hắn lại đây.”

“Hoàng Bắc Nguyệt.” Kim Mao Hồ nhìn ấu thú của mình, chậm rãi mở miệng nói: “Không cần, ngày hôm qua ta ở phía tây Phù Quang rừng rậm, cùng một con Bách Mục Hàn Thiềm trưởng thành chiến đấu qua, đã bị trọng thương, bằng hữu của người không cứu được ta.”

Bị trọng thương?

Hoàng Bắc Nguyệt hai mắt tròn to. Trọng thương trong khi sinh, chẳng trách vừa rồi nó lại hư nhược như vậy!

“Vậy làm sao để cứu người? Ấu thú còn nhỏ như vậy, nếu để nó ở trong Phù Quang rừng rậm, chỉ cần linh thú có thực lực mạnh mẽ hơn một chút là có thể giết chết nó!”

342. Chương 344: Ấu Thú Thần Cấp (16)

Ấu thú vừa mới từ trong cơ thể mẹ ra, trên người mặc dù có lá chắn thần thú bảo vệ, tuy nhiên nếu là linh thú cường đại cũng có thể không cần phải để ý tới lá chắn bảo vệ, lúc này nó vừa được sinh ra sẽ không xui xẻo tới nỗi vừa sinh ra đã trở thành cô nhi chứ?

“Hoàng Bắc Nguyệt, ta tên là Xích Kim Thánh Hồ! Đây là hài nhi của ta, người cùng hắn ký kết khế ước đi!” Kim mao hồ ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Nếu không phải gặp được người này, nó cũng không thể thuận lợi sinh hạ ấu thú, cho dù miễn cưỡng sinh hạ được nhưng một khi nó chết đi, ấu thú vừa mới sinh này cũng khó tránh được việc ở trong Phù Quang rừng rậm này bị linh thú cường đại tấn công.

Ở trong Phù Quang rừng rậm này chính là một thế giới mạnh được yếu thua!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, cùng một con thần thú thời kì ấu thú ký kết khế ước? Nói chính xác là nàng có một con thần thú làm triệu hồi thú?

Món tiền lớn từ trên trời rơi xuống này làm cho nàng có chút choáng váng, tuy nhiên nàng luôn là người tỉnh táo lạnh nhạt, có thần thú làm triệu hồi thú nàng đương nhiên rất vui, tuy nhiên sẽ không vì vui vẻ quá mà quên đi tình hình.

“Nó vẫn còn nhỏ như vậy, không có quyền được lựa chọn, ta sẽ không cùng nó ký kết khế ước.” Kim Mao Hổ có chút khiếp sợ nhìn nàng một cái, người bình thường, nghe được có thể cùng thần thú ký kết khế ước, đều là vô cùng vui mừng, lập tức sẽ hành động, nhưng cô gái này lại từ chối?

Khiếp sợ trôi qua, Kim Mao Hổ không khỏi có chút tán thưởng tính cách của nàng, nói: “Được, người giúp ta dưỡng dục nó lớn lên, nếu nó sau này đồng ý ký kết khế ước với người thì không có gì tốt hơn nữa, còn nếu không thể ta có một vật khác bồi thường cho người.”

Vừa nói, Kim Mao Hổ vừa hé miệng, một viên tinh thể màu vàng rơi ra, bị nó vung móng vuốt lên liền bay đến trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút giật mình: “Đây là thú hạch của người!?”

Thú hạch này, nàng cũng là lần đầu tiên gặp qua, bởi vì chỉ có thần thú mới có thể ngưng tụ thú hạch. Thú này bề ngoài nhìn nhiều nếp nhăn, lớn khoảng bằng quả táo, nhưng vì Kim Mao Hổ là hỏa thuộc tính nên nó tỏa ánh vàng rực rỡ tựa hỏa diễm.

Trong thú hạch ngưng tụ lực lượng của thần thú, sau khi phun ra thú hạch, thần thú cũng không cách nào thu lại được. Lực lượng trong thú hạch có thể được hấp thu nhưng để hấp thu được bao nhiêu chỉ có thể dựa vào tu vi bản thân mà quyết định.

Nếu như cấp bậc quá thấp, ví dụ như một triệu hoán sư tam tinh, cho dù chiếm được một thú hạch của thần thú, cũng chỉ có thể trợ giúp tăng lên một tinh tới triệu hoán sư tứ tinh thôi. Nhưng nếu như một triệu hoán sư có thực lực mạnh mẽ, như vậy thu hoạch có thể lớn đến không tưởng tượng nổi!

“Dù sao ta đã không thể làm gì nữa, người đã từng phát lời thề sẽ không làm hại đến con ta, đây coi như là tạ lễ của ta.” Kim Mao Hổ cúi đầu, dùng cái mũi cọ xát một chút tiểu ấu thú còn chưa mở mắt.

Nghe giọng điệu này, có lẽ Kim Mao Hổ đã quyết định như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nhiều lời, đưa tay cầm lấy thú hạch chậm rãi nói: “Vừa rồi người mới nói là Bách Mộc Hàn Thiềm ở phía tây Phù Quang rừng rậm đánh người trọng thương?”

“Không sai, đó là lục giai thần thú, thực lực quá mạnh mẽ, ta sắp tới lúc sinh nở, không địch lại nó, bị nó đánh trọng thương.”

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt tay khóa miệng cong lên: “Đến khi thực lực của ta mạnh mẽ hơn, nhất định sẽ giết nó thay người báo thù!”

Kim Mao Hổ thưởng thức nhìn nàng một cái: “Hoàng Bắc Nguyệt, người là con người trượng nghĩa nhất ta từng thấy.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Nhận tiền của người thì phải thay người trừ họa đây là điều trước kia có người dạy ta.”

Kim Mao Hổ trầm mặc nhìn thoáng qua ấu thú của chính mình, đem hắc giao cho Hoàng Bắc Nguyệt: “Mang hài nhi của ta đi đi.”

343. Chương 345: Ấu Thú Thần Cấp(17)

Hoàng Bắc Nguyệt ôm ấu thú Hoàng Kim Thánh Hổ vào lòng. Nó còn chưa mở mắt trên người lông tơ màu vàng kim nhạt bao bọc quanh thân thể nhỏ nhắn, nó còn chưa mở mắt nằm ngủ say sưa, bộ dạng ngủ say trông như cún con rất đáng yêu.

“Lần này chúng ta vào đây muốn tìm vài thứ dược liệu, không biết người có thể giúp ta không?”

“Dược liệu gì, người nói đi.”

“Thổ thuộc tính Địa Linh Mẫu, còn có lôi thuộc tính Ngưu Giác Thạch.”

“Địa Linh Mẫu.” Kim Mao Hổ vừa nói, móng vuốt ở trên dây leo nhẹ nhàng quét qua, vậy mà một đám dây rậm rạp biến mất lộ ra một mảnh đất màu xanh thẫm, trên mặt đất có một tầng nước dinh dính của nước miếng linh thú.

Ở phía dưới tầng nước miếng trong suốt có thể thấy được hào quang màu xanh lục của như ẩn như hiện của dược liệu thổ thuộc tính Địa Linh Mẫu!

Thật sự là đi mòn gót giày tìm không thấy, khi tìm thấy rồi chẳng mất tí sức nào!

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này nhảy xuống, dùng băng vũ quét qua đem nước miếng cùng cây cỏ dẹp ra một bên, sau đó lấy Địa Linh Mẫu.

“Ngưu Giác Thạch lõi thuộc tính, các người đi về hướng đông sẽ nhìn thấy một bãi đá lộn xộn, nơi đó sẽ có.”

“Đa tạ.” Lấy được những thứ mình muốn, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Kim Mao Hổ cáo biệt, sau đó ôm ấu thú Hoàng Kim Thánh Hổ, đi ra bên ngoài gặp lại Phong Liên Dực.

Nhìn thấy nàng ôm ấu thú đi ra, Phong Liên Dực thoáng giật mình, ngẩng đầu nhìn qua chỗ của Kim Mao Hổ, chỉ thấy ở bên kia vốn là cây dây xanh biếc đang héo rũ trong lòng đã hiểu rõ mọi chuyện.

“Địa Linh Mẫu đã có, đi về hướng đông là có thể tìm được Ngưu Giác Thạch.” Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên nhìn hẩn một cái mặt không chút đổi sắc nói xong liền hướng về hướng đông đi.

Phong Liên Dực theo kịp nói: “Ấu thú này bây giờ người định làm thế nào?”

“Nuôi!”

“Người định nuôi một con thần thú?” Phong Liên Dực lạnh nhạt cười nói: “Người ôm nó đi ra ngoài, không ai hoài nghi lai lịch của nó sao? Hơn nữa ở trên đại lục Tập Nhĩ Thập, có được một con thần thú ấu thú, là việc vô cùng nguy hiểm đó.”

“Ta đây tự nhiên biết, chỉ cần nghĩ cách để nó che giấu đi bản chất thần thú là được thôi!” Nàng từng xem trong Bách Luyện Kinh của Độc Cô Dược Thánh thấy qua một loại đan dược sau khi ăn xong có thể tạm thời thay đổi dung mạo.

Cái này đối loài người hữu dụng, đối linh thú hẩn là cũng hữu dụng, đan dược này luyện chế cũng không khó chỉ là dược liệu hơi trân quý mà thôi. Nàng đã sớm muốn thử bởi vậy mấy hôm trước đã sai Đông Lăng đi mua dược liệu sau đó tìm một chỗ vắng vẻ luyện chế một lúc lâu mới được.

Phong Liên Dực nghe nàng nói tự tin như thế, biết nàng chắc chắn có biện pháp, không khỏi đối nàng càng thêm tò mò, đến cùng là có chuyện gì có thể làm khó được nàng?

Quả nhiên hướng phía đông đi không lâu, liền nhìn thấy một bãi đá lộn xộn, nơi này Phù Quang tụ tập tương đối nhiều, mọi thứ trên bãi đá cũng được chiếu sáng thấy rõ hết.

Trên bãi đá này ngẫu nhiên có chỗ nhìn thấy lõi quang chắc là nơi cất giấu Ngưu Giác Thạch.

“Ngưu Giác Thạch ta đến tìm, người đi nghĩ biện pháp đem bản chất thần thú này che giấu đi xong rồi chúng ta trở về.” Phong Liên Dực rộng lượng nói.

Mặc dù có được Hoàng Kim Thánh Hổ, Phong Liên Dực cũng có chút công lao. Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ của hẩn một chút cũng không có biểu hiện ra bộ dạng thêm thường gì Hoàng Kim Thánh Hổ, nhìn về phía thần thú mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn có chút bội phục hẩn.

“Như vậy khổ cực người.” Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên nói xong liền ôm Hoàng Kim Thánh Hổ đi vào một bên rừng cây bên cạnh bãi đá.

Phong Liên Dực nhìn bóng lưng nàng rời đi thần nhiên cười. Tiểu nha đầu, cuối cùng đối hẩn cũng có chút lễ phép.

344. Chương 346: Thần Cấp Ấu Thú(18)

Linh thú xung quanh đều bị uy áp của Kim Mao hốt quét sạch , trên cơ bản là xung quan tương đối an toàn, Hoàng Bắc Nguyệt tìm một gốc cây đại thụ ngồi xuống, đem ấu thú Hoàng Kim Thánh Hồ đặt ở bên chân, sau đó ở chung quanh liên tục tạo ra ba mươi sáu đạo băng thuần, vây quanh nàng.

Như thế này thì trong lúc nàng chế thuốc phải vận dụng nguyên khí sẽ không sợ bị Phù Quang tấn công.

Ba mươi sáu đạo băng thuần tuy có chút lãng phí, tuy nhiên vì để cho đảm bảo, không thể keo kiệt, dù sao, dược liệu này cũng rất quý .

Lấy ra Tử Kim lò, bắt đầu đem năm loại dược liệu đặt vào, sau đó trong tay hấp thu nguyên khí, hình thành hỏa diễm, bên trong Tử Kim lò bốc cháy lên.

Trước kia chế thuốc đã rất nhiều lần, cho nên lúc này rất quen thuộc, dựa theo phương pháp ghi lại trong Bách Luyện Kinh, lại càng có công hiệu gấp rưỡi, đại khái hơn nửa canh giờ, đan dược luyện chế lên cũng tốt lắm.

Loại đan dược này, tên là Ngân Xà đan, trong đó trọng yếu nhất cũng là một loại dược liệu đắt đỏ, đó là Ngân Xà, Ngân Xà không là cao giai linh thú, nhưng là một loại rắn hết sức hiếm thấy, sinh trưởng trong cao nguyên tuyết vực, hàng năm sinh hoạt trong cách đồng tuyết bị đóng băng, bởi vậy toàn thân đều là màu ngân bạch, xinh đẹp vô cùng .

Ngân Xà đan, nghe nói trước kia có một ít phụ nữ quý tộc ăn vào, có thể bảo vệ được nét đẹp thanh xuân ít nhất trong ba, năm năm .

Hoàng Bắc Nguyệt luyện chế Ngân Xà đan, cũng giống các phu nhân ấy nhưng khác nhau, nàng dựa theo ghi chép của Bách Luyện Kinh, luyện chế ra Ngân Xà đan cùng các phu nhân khác ăn khác nhau về bản chất.

Ngân Xà đan, có thể thay đổi dung mạo, đương nhiên cũng thay đổi cả khí tức đặc thù trên cơ thể!

Hoàng Bắc Nguyệt đem Ngân Xà đan bỏ vào miệng ấu thú Hoàng Kim Thánh Hồ , tiểu gia hỏa này trực tiếp nuốt xuống , Hoàng Bắc Nguyệt sợ đến một thân mồ hôi lạnh, ấu thú mới vừa sinh ra , sẽ không ghen chết đấy chứ!

Tuy nhiên trên thực tế nàng lo lắng đúng là dư thừa, ăn Ngân Xà đan vào nhưng ấu thú Hoàng Kim Thánh Hồ vẫn ngủ say đáng yêu như cũ, chỉ màu vàng kim trên người dần biến mất, lớp lông tơ màu vàng hoa lệ kia cũng chậm rãi lột xác thành hoa văn của hổ bình thường.

Quả nhiên là hữu dụng! Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng vui vẻ, xem như đã có thể quang minh chính đại nuôi nó.

Chuyện thành công, nàng cũng không để cho Phong Liên Dự đợi lâu, vội vàng phá bỏ ba mươi sáu đạo băng thuần, ôm Hoàng Kim Thánh Hồ từ trên cây nhảy xuống .

Vừa đi được vài bước, phía sau vang lên một tiếng hô vô lễ : “Là ai ở đây? Mau rút ra đây!”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ chau mày, trong Phù Quang rừng rậm lại có người! Không có bị uy áp của Kim Mao hốt hù dọa, khẳng định cũng là cao thủ!

Nàng đứng xoay người, người phía sau đã bước đi lên, nghe những tiếng bước chân kia, đảm bảo số người không dưới mười!

“Thì ra là một tiểu nha đầu! Hừ chết đại gia ta !”

“Này, một nha đầu bình thường làm sao dám một mình xông vào Phù Quang rừng rậm? Ta thấy hơn phân nửa là một cao thủ nguy trang ! Đinh Kỳ, người cũng đừng khinh địch !”

“Hoàng Thiệu đại ca nói rất đúng, bây giờ nha đầu toàn không phải hạng bình thường! Nhìn xú nữ nhân Hồng Liên kia thì biết, hừ, nhắc đến là bực mình!”

Người tên Đinh Kỳ kia chính là người đã hô quát , lúc này nghe xong hai người đồng bạn nói, cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, không thể khinh địch, tiểu nha đầu này nhất định có gì đó kỳ quái! Đây, Tiểu nha đầu, người từ đâu tới đây ?”

345. Chương 347: Hồng Liên Tôn Thượng

Bọn họ có mười người, hơn nữa đều là cao thủ, đối mặt một tiểu nha đầu bí ẩn nhưng lại phòng bị như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt liếm môi một cái, những người này có lai lịch gì? Tại sao lại nhắc tới Hồng Liên? Hơn nữa nghe cơn tức này, tựa hồ đối với Hồng Liên kia còn có chút quen thuộc!

Nàng không có lên tiếng, Đinh Kỳ liền đi tiến lên , Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, vừa nhìn Đinh Kỳ, hắn đã vô cùng sợ hãi, lập tức sắc mặt biến đổi, nhất thời, một luồng khí lạnh lướt qua sống lưng, hắn rùng mình một cái, cũng không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, sau đó hét một tiếng, ngã nhào trên mặt đất.

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, nàng dễ dọa người như vậy sao?

Những người đi cùng hắn, nhìn thấy hành động này, tưởng hắn thấy đối thủ cường đại, cũng đều lấy ra vũ khí, trong mười mấy người này còn có bốn triệu hoán sư!

Hơn nữa bốn người đều là thất tinh trở lên, đều triệu hồi linh thú trên thập giai ra ngoài!

Còn lại vài người, cũng đều là Hoàng Kim chiến sĩ trở lên! Thậm chí còn có một gã sơ cấp Kiếm Thánh!

Chung quanh đặng đặng sát sát khí, tên ngã nhào trên mặt đất kia đột nhiên hô to: “Đừng động thủ! Không được làm càn!”

Hắn vừa hô lên, tất cả mọi người nhìn nhau, Hoàng Thiệu nói : “Đinh Kỳ, người sao thế ?”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng là không hiểu ra sao, nói đánh là đánh, nói không đánh là không đánh. Nàng vừa vịn xoa tay, chuẩn bị thi triển một chút quyền cước.

Đinh Kỳ đứng lên, bò đến chỗ Hoàng Bắc Nguyệt, quỳ lấy lòng nói: “Hồng Liên tôn thượng, tại sao ngài lại ở chỗ này? Tiểu nhân mới vừa rồi có mắt như mù không nhìn thấy Thái Sơn, đắc tội, đắc tội !”

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày, Hồng Liên tôn thượng?

Những người khác nghe được Đinh Kỳ nói, cũng đều chấn động, sắc mặt biến đổi, vội vàng thu hồi vũ khí, chạy tiến lên nhìn, lập tức quỳ xuống.

“Hồng Liên tôn thượng, tiểu nhân biết sai rồi! Biết sai rồi! Cầu ngài khai ân, tha chúng ta đi!”

“Tha chúng ta đi, lần sau cũng không dám nữa , tôn thượng ngang với trời, thọ cùng đất! Tung hoành tứ hải! Ai dám tranh phong!”

“Tung hoành tứ hải! Ai dám tranh phong!”

“Tôn thượng vạn tuế! Vạn tuế!”

Trong nháy mắt, những người mới vừa rồi còn đòi động thủ với nàng , giờ phút này tất cả đều quỳ gối trước mặt nàng, lấy lòng cầu xin tha thứ, quá là vô lý!

Giờ phút này Hoàng Bắc Nguyệt tóc đỏ rực, bộ dáng băng lãnh vô tình , càng lại làm cho những người này e ngại không thôi.

Trong lòng âm thầm nghĩ, tại sao bọn họ gọi nàng là ‘Hồng Liên tôn thượng’? Chẳng lẽ, nàng rất giống Hồng Liên người giết Tư Mã Quy Yến trong nháy mắt đó?

Không đúng, ngày đó Tư Mã Quy Yến nhìn thấy nàng một ít bộ dáng giết mình kinh ngạc cũng không có? Chẳng lẽ, ngày đó ngay cả Tư Mã Quy Yến cũng không nhìn thấy bộ dáng của Hồng Liên?

Hồng Liên là người của Quang Diệu Điện, mà Quang Diệu Điện nổi danh là nơi thần bí khó lường, người của bọn họ, tự nhiên sẽ không dễ dàng lộ diện trên thế gian!

Nghĩ tới đây, Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm yên tâm, nếu những người này đem nàng nhận nhầm, như vậy đâm lao phải theo lao, giả bộ một chút cũng không sao!

Nàng mặt không chút thay đổi nhìn những người này, nghĩ tới hành động cùng ngữ điệu cao ngạo khi nói chuyện của Hồng Liên ngày đó.

346. Chương 348: Hồng Liên Tôn Thượng (2)

“Hừ, chỉ bằng các ngươi cũng dám ở sau lưng nói ta nói bậy, quả nhiên là chán sống!”

Thanh âm lạnh như băng vừa dài ra, mấy người kia cả người run run.

Hoàng Thiệu lúc này vội vàng nói: “Tôn thượng xin bớt giận, bọn tiểu nhân nói sai rồi, nhất định sẽ chịu phạt!”

“Chịu phạt? Được! Trước tiên đều cắt một ngón đi!” Hoàng Bắc Nguyệt bên khố miệng cong lên ngạo mạn.

Đám người Hoàng Thiệu sắc mặt tái nhợt, nhưng Hồng Liên nói phải cắt, bọn họ sao dám cãi lời?

Hồng Liên tôn thượng là người của Quang Diệu Điện, trừ Thánh quân là người mạnh nhất, cả đại lục Tập Nhĩ Thập cũng không có người dám trên nàng?

Những triệu hoán sư cửu tinh lợi hại, Hồng Liên tôn thượng chỉ cần một kiếm lập tức giết đến không còn mảnh giáp!

Những tiểu nhân vật như bọn họ, nào có tư cách cãi lời Hồng Liên tôn thượng?

Hơn nữa Hồng Liên tôn thượng tính tình hung tàn, nếu như không dựa theo nàng nói mà làm, kết quả sợ rằng sẽ thảm hại hơn!

Mười mấy người cũng biết rõ ràng đạo lý này, chỉ còn có thể thuận theo lời Hồng Liên tôn thượng, tự cắt một ngón tay, mới có thể tránh được một kiếp!

Bởi vậy mỗi người lấy ra chủy thủ hoặc là vũ khí của mình, cắt bỏ ngón út của mình.

Nhất thời, vài tiếng rên vang lên trong Phù Quang rừng rậm.

Phù Quang đang bay trong không trung cũng bị chấn động, tựa hồ người thấy được mùi máu tươi, làm bọn chúng có một chút hưng phấn, hơn nữa mới vừa rồi mọi người một lúc ngấn ngủ nguyên khí lộ ra, bởi vậy rất nhiều Phù Quang vây lại đây, bay tới bay lui tại nơi ngón tay bị đứt.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười, thật đúng là một đám ngốc biết nghe lời, bởi vậy có thể thấy được, Hồng Liên đúng là một nhân vật lợi hại, nhìn những người này đối với lời của nàng một chút cũng không dám nghi ngờ, thậm chí tự mình hại mình, liền có thể tưởng tượng bình thường Hồng Liên có bao nhiêu uy phong!

“Hồng Liên tôn thượng, xin ngài nguôi giận.” Hoàng Thiệu mặc dù đau đến đầu đầy mồ hôi, tuy nhiên vẫn lấy lòng nói với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng hừ lạnh: “Máu tanh thật làm cho người ta kinh tởm!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Nghe nàng nói như vậy, Hoàng Thiệu lập tức dùng tay bịt chặt vết máu, những người khác nhìn thấy, cũng đều làm theo.

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới hài lòng, tản mạn mà cao ngạo hỏi: “Các ngươi, sao lại tới đây?”

Hoàng Thiệu lập tức nói: “Thưa tôn thượng, ngày hôm qua ngài sai chúng ta đến Phù Quang rừng rậm, tìm kiếm thần thú bị thương, chúng ta đi vào hồi lâu cũng không có phát hiện tung tích, xế chiều hôm nay, rốt cuộc nghe được thanh âm các linh thú chạy trốn ở phía đông rừng rậm, nghĩ tới đúng là thần thú xuất hiện, vì vậy chúng ta chạy tới.”

Hóa ra là vì Kim Mao hổ bị thương nặng, Kim Mao hổ từng nói, hắc là ở phía tây rừng rậm bị Bách Mộc Hàn Thiềm làm trọng thương, Hồng Liên ngày hôm trước còn đang trong thành Lâm Hoài, nhanh như vậy đã biết động tĩnh trong Phù Quang rừng rậm, quả là cao thủ.

Nàng đúng là một người một ngựa xuyên qua Phù Quang rừng rậm, hay là đi cùng với nam nhân xuất hiện ngày đó?

347. Chương 349: Hồng Liên Tôn Thượng(3)

Mặc kệ nói như thế nào, loại thực lực này, cũng có chút quá kinh khủng đi !

Ở dưới tình huống linh thú đang chạy loạn, trong Phù Quang rừng rậm mỗi một chỗ đều tràn ngập nguy hiểm, trước mắt nàng cũng không có ý nghĩ muốn xuyên qua rừng rậm.

Hồng Liên kia, quả thật rất lợi hại!

“Vậy hiện tại như thế nào? Tìm được thần thú kia không?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng hỏi, trong lòng nàng Hoàng Kim Thánh Hổ còn đang ngủ say, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, nàng dùng áo choàng bao bọc bên ngoài, những người này cũng nhìn không ra là vật gì .

“Hồi tôn thượng, chúng ta vừa mới chạy đến nơi thần thú phát ra uy áp, nhưng lại phát hiện con thần thú hỏa tính kia đã chết, cho nên... ” Hoàng Thiệu vừa nói, thanh âm thấp xuống, vô cùng sợ hãi bị trách phạt.

“Vậy thú hạch đâu?” Hoàng Bắc Nguyệt nhãn quang thoáng nhìn, lạnh lùng, trên người nàng phát ra hơi thở mạnh mẽ, lập tức làm cho này mấy nam nhân cao lớn cúi người xuống thật thấp, chỉ kém không dán người trên mặt đất .

Hoàng Thiệu nơm nớp lo sợ nói: “Thú hạch, thú hạch... ”

“Hử? Không có sao?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hỏi, “Sau khi thần thú chết, sao lại có thể không có thú hạch? Có phải mấy người các ngươi tư tàng rồi ...!?”

“Tôn thượng minh xét, chúng tiểu nhân tuyệt đối không có cái lá gan này!” Hoàng Thiệu run rẩy nói to, “Chúng ta ... thời điểm chúng ta chạy đến thần thú đã chết, thú hạch cũng không thấy, nhưng hiện trường có dấu vết đánh nhau, chỉ sợ... là... là bị người nhanh chân đến trước!”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe thấy buồn cười, mấy người này nếu biết người nhanh chân đến trước chính là nàng, mà bọn họ còn ở nơi này quý xuống cầu xin nàng tha thứ, chẳng phải là muốn tức chết rồi sao?

“Chuyện này, ta sẽ điều tra rõ ràng, các ngươi nếu dám có một chữ lừa gạt, hừ...biết hậu quả ra sao rồi?”

“Dạ , dạ , đa tạ tôn thượng khai ân!” Hoàng Thiệu và đám người liên quan lập tức dập đầu bái tạ.

“Đứng lên đi.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng vung tay lên.

Đám người Hoàng Thiệu đứng lên, Đinh Kỳ lập tức nịnh nọt vuốt mông ngựa nói: “Tôn thượng, tóc này màu sắc diễm lệ, đặt trên người ngài thật minh diễm không thể tả!”

Mọi người đều gật đầu như gà mổ thóc, chưa từng có gặp qua Hồng Liên tôn thượng một đầu màu đỏ rực rỡ như vậy, còn hơn trước tóc đen, càng có vẻ kiều ngạo tươi đẹp, không ai bì được!

Hoàng Bắc Nguyệt mắt lạnh đảo quanh, nói : “tóc này, là một chuyện ngoài ý muốn, sau này ai dám nhắc lại, giết không tha!”

Nàng dùng uy hiếp lớn như thế, cũng là bởi vì sợ những người này đem chuyện gặp qua nàng nói ra ngoài, đến lúc đó bị Hồng Liên chân chính biết, nàng ngày ngày không thể yên ổn!

“Vâng!” Nhóm người kia lập tức khom người trả lời, ngấm lại cũng đứng, Hồng Liên tôn thượng từ trước thích nhất mái tóc đen nhánh xinh đẹp, mặc dù hôm nay thay đổi tóc đỏ cũng là sắc sỡ loá mắt, nhưng không phải chuyện ngoài ý muốn, sao nàng có thể thay đổi màu sắc tóc mà mình yêu thích?

Bọn họ mà làm Hồng Liên tôn thượng mất thể diện thì ..., sau này nhất định phải ngậm chặt miệng lại, tuyệt đối không thể nói lung tung, nếu không, khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Nơi này đang nói chuyện, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo một bóng dáng màu trắng tinh khiết lúc sáng lúc tối từ trong ánh sáng của Phù Quang đi tới.

Mấy người Hoàng Thiệu lập tức tiến lên, để biểu hiện lòng trung tâm, dũng cảm không sợ chết che Hoàng Bắc Nguyệt ở sau lưng, một bộ dạng thấy chết không sờn.

Bước chân của bóng dáng màu trắng dừng lại, nhìn thấy tình cảnh này cũng thoáng lấp bắp kinh hãi, đôi mắt màu tím dưới ánh sáng của Phù Quang hiện lên mấy phần mê ly.

Hoàng Bắc Nguyệt thầm nghĩ trong lòng: không xong, sao Phong Liên Dực lại tới đây?

348. Chương 350: Hồng Liên Tôn Thượng(4)

Nàng vừa định mở miệng nói hai câu nhắc nhở Phong Liên Dực, lấy sự thông minh của hắc hắc là sẽ không nói lung tung, nhưng nàng còn chưa có mở miệng, Hoàng Thiệu đứng phía trước thấy rõ bộ dáng Phong Liên Dực, liền giật mình hô một tiếng:

“Tu La thành...! Là người của Tu La thành!”

“Hoàng đại ca, người có ý tứ gì?” Đinh Kỳ sợ hãi hô một tiếng.

Hoàng Thiệu không để ý tới hắc hắc, quay đầu lặng lẽ đối Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Tôn thượng, kia là người của Tu La thành, tiểu nhân tận mắt thấy qua, nên làm như thế nào?”

“Tu La thành...”

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nhíu mày, như có điều suy nghĩ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phong Liên Dực, hắc hắc sắc lạnh nhạt, không có cái vẻ gì ngạc nhiên.

Tu La thành là tổ chức hắc ám âm trầm khủng bố nhất trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, đó là nơi còn đáng sợ hơn cả địa ngục, mỗi người trong Tu La thành đều tàn nhẫn khát máu, lạnh khốc vô tình, nếu có dũng khí chọc giận bọn họ, coi như là một quốc gia, cũng bị diệt sạch !

Một nơi kinh khủng như thế, trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, mỗi người nghe thấy liền biến sắc, nhưng đồn đại vẫn là đồn đại, bộ dáng chân chính của Tu La thành như thế nào căn bản không ai biết.

Phong Liên Dực, thực sự là người của Tu La thành?

“Người xác định không nhận lầm?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng hỏi.

Hoàng Thiệu vội vàng nói: “Hồi tôn thượng, người nãy trong đám quái vật ở Tu La thành nổi bật như vậy, tiểu nhân làm sao có thể nhận lầm?”

Phong Liên Dực lớn lên khuynh quốc khuynh thành, người từng gặp qua hắc hắc dù chỉ một cái liếc mắt cũng suốt đời khó quên.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, lại nhìn Phong Liên Dực liếc mắt một cái, gặp hắc hắc như cũ bất vi sở động, nói: “Người này lai lịch không nhỏ, thực lực sợ rằng sâu không lường được, các người không đối phó được, đi đi.”

Đám người Hoàng Thiệu vừa nghe, liền mừng rỡ: “Tôn thượng thần võ! Đa tạ tôn thượng!”

Người người trong Tu La thành đều rất khó đối phó, tuy nhiên có Hồng Liên tôn thượng ở đây, bọn họ cũng yên tâm hơn nhiều.

“Xin tôn thượng hãy cẩn thận!” Hoàng Thiệu vừa nói, chính mình cùng một đám huynh đệ từ từ lui lại phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn nhìn thẳng Phong Liên Dực, lúc này mới thản nhiên mở miệng, có vài phần đùa giỡn: “Tu La thành, Dực vương tử lai lịch cũng thật lớn.”

Phong Liên Dực cũng chậm rãi cười rộ lên: “Còn hơn Hồng Liên các hạ, ta được cho là cái gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Hừ, chớ ở trước mặt ta làm bộ làm tịch, sớm biết ngươi không phải thứ tốt, không nghĩ tới thật sự đúng là không phải thứ tốt!”

Phong Liên Dực sờ sờ cái mũi, cười đến rất là sung sướng: “Lại tức giận?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhãn quang chợt trở nên lạnh lẽo, hung hăng nhìn hắn.

Phong Liên Dực lập tức nói: “Quên đi, lần sau ngươi muốn biết cái gì, cứ việc hỏi ta, ta quyết không giấu diếm”

“Ai muốn biết cái gì của ngươi? Ngươi là ai, có quan hệ gì với ta?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói xong, ôm ấu thú Hoàng Kim Thánh Hổ rời đi.

Hắn bị giọng điệu lạnh như băng của nàng đã kích, trong lòng có chút mất mát, Phong Liên Dực nghiêng đầu nhìn nàng, nụ cười yêu nghiệt mới chậm rãi thu lại một ít: “Mấy người kia thấy qua bộ dáng của ta, giữ lại là một tai họa, ta đi giải quyết chúng.”

349. Chương 351: Hồng Liên Tôn Thượng(5)

“Hừ, loại chuyện này còn muốn ta động thủ sao?” Hoàng Bắc Nguyệt tràn ngập tư thái của nữ vương nói.

“Hiểu.” Phong Liên Dực gật đầu, không dám tiếp tục quấy rầy nữ vương, thân hình chợt lóe, liền biến mất.

Đám người Hoàng Thiệu chuẩn bị rất nhanh, lát nữa Hồng Liên tôn thượng đánh nhau với người của Tu La thành sẽ đưa tới vô số Phù Quang, đối với bọn họ cũng không có lợi, trong cuộc chiến này bọn hắn cũng chỉ như những con tôm con tép có thể làm gì đây? Tốt nhất là nên trốn xa một chút.

“Hoàng đại ca, ta cảm thấy Hồng Liên tôn thượng hôm nay có chút kỳ quái.” Đinh Kỳ một bên bước nhanh, một bên nghĩ hoặc nói.

Một người khác cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Hình như Mặc Liên tôn thượng không đi cùng nàng.”

Hoàng Thiệu nói: “Đại khái là tóc của Hồng Liên tôn thượng có chút kì quái, cho nên chúng ta cảm thấy khác nhau đi. Hơn nữa Mặc Liên tôn thượng cũng không thích hành động cùng Hồng Liên tôn thượng.”

“Hoàng đại ca nói cũng đúng, nếu như không phải kiến thức đời sống của Mặc Liên tôn thượng quá kém thì cũng sẽ không đi cùng Hồng Liên tôn thượng.” Đinh Kỳ gãi gãi đầu, rốt cuộc tiêu tan nghi ngờ cười rộ lên.

“Hy vọng Hồng Liên tôn thượng thuận lợi giải quyết người của Tu La thành kia.”

Sắc mặt Hoàng Thiệu nghiêm trọng nói: “Chỉ sợ người kia không dễ giải quyết như vậy, lần trước ta nhìn thấy hắn, hắn chính là...”

“Hoàng đại ca cẩn thận!” Đinh Kỳ đột nhiên hô to một tiếng, vậy mà không kịp rồi, hắn mới vừa hô lên, đầu của Hoàng Thiệu đã lăn xuống đất!

Vô thanh vô tức! Vô hình vô dạng!

Chỉ có một trận gió nhẹ thổi qua, trong rừng rậm u ám âm trầm này, vô cùng quỷ dị!

“Là ai?” Đinh Kỳ xoay người hét lớn, chỉ là chung quanh hư không u ám, căn bản là hắn không nhìn thấy cái gì!

Phù Quang khê nhúc nhích, mấy con Phù Quang thật dài bay đến, ở trước mặt Đinh Kỳ bay tới bay lui, Đinh Kỳ vô cùng tức tức giận, kiếm trong tay chém vào đám Phù Quang .

Đầu của đồng bạn ngay tại bên chân, hắn cũng bất chấp sống chết, cao thủ đang ẩn dấu này khẳng định sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Nhưng hắn vừa nâng kiếm lên, Phù Quang đột nhiên ‘xì xì’ một tiếng, cả thân rung động, sau đó há miệng cắn cổ của hắn!

Mà mấy con Phù Quang khác cũng bắt đầu hút máu hắn!

“Đinh lão nhị!” mọi người đều hô to, lấy ra vũ khí cùng triệu hồi thú, tiến lên tấn công đám Phù Quang .

Tốc độ hút máu của Phù Quang cực nhanh, còn khủng bố hơn Lam Biên Bức rất nhiều, mới chỉ trong chốc lát mà Đinh Kỳ đã bị hút đến hấp hối, ngã trên mặt đất.

“Mẹ nó! Rốt cục là người nào? !” Một người không nhận được, đứng lên hét lớn, đột nhiên một trận gió xẹt qua mặt, sau đó hắn trợn tròn mắt, đầu cũng từ trên cổ lăn xuống đất.

“Quý, có quý!” Mấy người chứng kiến tình cảnh này cũng thất kinh, xoay người bỏ chạy, không chạy được vài bước, bốn phương tám hướng tuôn ra một trận kinh phong, trong gió kia giống như mang theo tiếng gào khóc thảm thiết, truyền đến vô số tiếng hét, mang theo vô số đao phong sắc bén, nhanh chóng xoay tròn, người chạy trốn mặc kệ là triệu hoán sư, triệu hồi thú, hay là cao thủ vô đạo, tất cả đều thảm rồi đều bị cắn nát!

Trong cuồng phong xoay tròn máu tươi bắn ra, trên mặt đất máu thịt lẫn lộn, vô cùng thê thảm!

Khoảng khắc lúc đó, mười mấy triệu hoán sư thất tinh, hoàng kim chiến sĩ, hơn nửa sơ cấp Kiếm Thánh, toàn bộ chết thảm! Còn lại một đồng cặn bã!

Đinh Kỳ trên mặt đất co quắp hai cái, bởi vì cổ bị Phù Quang cắn đứt

350. Chương 352: Hồng Liên Tôn Thượng(6)

Đinh Kỳ trên mặt đất co quắp hai cái, bởi vì cổ bị Phù Quang cắn đứt nên hiện tại kêu không ra tiếng, máu chảy ra bên ngoài như nước.

Hắn mở to hai mắt nhìn một đám Phù Quang , một thân bạch y chậm rãi đi tới, trong tay phải gió vô hình ngưng tụ thành một thanh kiếm.

Trong mắt Đinh Kỳ dần lộ vẻ hoảng sợ, nhìn một thân bạch y, một thanh kiếm, trong miệng nôn ra một ngụm máu, hàm hồ phun ra vài chữ: “Người... . Phải.. Phải.. . Vương... ”

Không đợi hắn nói xong, Phong Liên Dực nhẹ nhàng vung kiếm, thân thể Đinh Kỳ liền bị chém đứt làm hai.

Kiếm trong tay biến thành một trận gió tiêu tán vô hình, Phong Liên Dực lạnh lùng liếc mắt một cái qua thi thể, khuôn mặt tuyệt sắc bao phủ một tầng lạnh lẽo.

“Giải quyết chưa?” Phía sau truyền đến thanh âm thanh thúy của Hoàng Bắc Nguyệt.

Vẻ lạnh lẽo trên mặt Phong Liên Dực lập tức biến mất, con ngươi màu tím hiện ra quang mang ôn nhu, mang theo ý cười.

“Người dừng tới đây, nhìn thấy sẽ không thoải mái .” Phong Liên Dực cười xoay người đi ra, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Bắc Nguyệt mang vẻ lãnh khốc, ý cười thật sâu: “Đợi lâu rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, đối sự tận lực lấy lòng cùng quan tâm của hắn làm như không thấy, xoay người thẳng lưng rời đi.

Sau khi hai người rời đi một lúc lâu, đồng máu thịt vô cùng thâm bị Phù Quang vây lại ăn hết sạch sẽ, sau khi ăn sạch chỗ đó, mục tiêu của Phù Quang chuyển về hướng Đinh Kỳ đã bị chém thành hai nửa.

Thời điểm hào quang lóng lánh tụ tập lại, một đạo nguyên khí màu đen sẫm đột nhiên đánh qua, Phù Quang đựng tới nguyên khí màu đen, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Một bóng dáng màu đen, lặng yên không một tiếng động đi tới bên người Đinh Kỳ, thoát nhìn qua bóng dáng tuổi cũng không lớn, bộ dáng mười mấy tuổi, mặc một bộ y phục màu đen vô cùng tinh xảo, áo choàng không che khuất mặt, khuôn mặt lộ ở bên ngoài kia âm trầm quý dị, có chút trắng bệch mất tự nhiên.

Nếu là không trắng bệch quý dị như vậy, vẫn có thể xem là một gương mặt tuấn mỹ thanh tú.

Hai mắt hắn rất lớn, rất sâu, thật đen, mang vài phần làm cho người ta có cảm giác tóc gáy dựng thẳng, nhìn kỹ đồng tử mắt gần như là bất động, nói cách khác, cái gì hắn cũng không nhìn thấy!

Chỉ là mắt bị mù, động tác cũng rất lộn xộn, ngồi xổm xuống bên người Đinh Kỳ, cái tay tái nhợt từ trong áo choàng vươn ra, đặt ở trên đầu Đinh Kỳ.

Khóe miệng khẽ động, thanh âm lạnh như hàn tuyến không có âm sắc gì dao động, trong trẻo nhưng lạnh lùng đến quý dị, lặng lẽ thì thầm: “Trường nhân thiên nhận, thập nhật đại xuất, hồn hê quy lai!” (một câu trong thuật chiêu hồn của Mặc Liên, cũng không biết giải thích sao nên để nguyên hán việt)

Đinh Kỳ vốn đã chết đi, con người đột nhiên chuyển động, miệng đầy máu, đúng là hắn đã sống lại!

Chỉ là nửa đoạn thân thể bị chém đứt đau đớn, làm cho hắn thống khổ kêu thét lên, nội tạng huyết nhục từ trên người chảy xuống, nhìn vừa khủng bố lại vừa kinh tởm!

Ánh mắt tan rã chậm rãi ngược lên, nhìn thấy bóng đen quý dị phía trước, trong mắt hào quang lóe ra: “Mặc, Mặc Liên tôn thượng...”

“Người nào hạ thủ?” bóng hình của thiếu niên mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

“Tu, Tu La thành cùng... Tóc đỏ Hồng Liên tôn thượng...” Đinh Kỳ thống khổ nói, vẻ mặt khẩn cầu, “Cứu, cứu cứu ta...”

“Rất đau sao?” con người vô thần của Mặc Liên chuyển động.

“Đau, rất đau...” Đinh Kỳ tê tâm liệt phế bị thảm khóc, bị Phong Liên Dực một kiếm chém thành hai đoạn, người đã chết, sẽ không biết đau, nhưng lại bị Mặc Liên dùng chiêu hồn thuật khiến cho sống lại, thân thể không trọn vẹn, lại cảm thấy đau nhức đến thấu tim can!

351. Chương 353: Hồng Liên Tôn Thượng

Mặc Liên nghiêng đầu, khuôn mặt trắng bệch, khóe miệng dần dần hiện lên một nụ cười quý dị tàn nhẫn: “Đau? Chết sẽ hết đau!”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng khoát tay, vô số Phù Quang đột nhiên lao xuống, nhào về phía thân thể Đinh Kỳ, Đinh Kỳ kêu thảm, trong nháy mắt ngay cả xương cũng không còn!

Mặc Liên đứng lên, kéo lại áo choàng, quay đầu đi, tựa hồ nhìn thoáng qua chỗ sâu trong rừng rậm.

Phía dưới mắt trái của hắn, có một hình xăm hình đóa hoa kết ngạnh*, nổi bật trên khuôn mặt tái nhợt, hết sức quý dị.

Hoa kết ngạnh (cát cánh): Cát Cánh

“Tóc đỏ ... Hồng Liên?”

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Tới bên ngoài Phù Quang rừng rậm, bước chân của Hoàng Bắc Nguyệt chợt dừng lại, cảm giác có điềm xấu này lên trong lòng.

Phong Liên Dực đang chạy cũng quay đầu nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

“Mấy người kia, giết hết rồi chứ?” Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhú mào.

Phong Liên Dực cười nói: “Người không tin ta?”

“Hừ, tốt nhất là toàn bộ đều chết!” Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, đi nhanh về phía trước, lúc sắp đến gần nơi Linh Ương Học Viện dừng lại, bỗng nhiên phía trước truyền đến thanh âm.

“Chúng ta ở chỗ này đi, hắc hắc, nơi này không có ai sẽ tiện lợi làm việc.”

“Hắc hắc, được, vậy nơi này đi!”

“Vận khí thật không tồi, cô nương này thật là một cực phẩm! Hắc hắc hắc hắc ”

Vài tiếng cười hèn mọn truyền đến, vừa nghe đã biết là đám lính đánh thuê của Tứ Hải dong binh đoàn.

Nghe khẩu khí bọn hắn, không biết vừa làm được việc xấu gì, nhất định có liên quan đến Linh Ương Học Viện, Hoàng Bắc Nguyệt mặc dù lạnh lùng, Linh Ương Học Viện bị diệt cũng không liên quan đến nàng, nhưng mà nàng đặc biệt không vừa mắt đám Tứ Hải dong binh đoàn kia!

Bọn họ có thể làm chuyện ác, nhưng làm chuyện ác trước mặt nàng thì tuyệt đối là xui xẻo của bọn chúng!

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ, ánh mắt càng ngày càng lạnh, ôm chặt Hoàng Kim Thánh Hổ, đang muốn đi qua, lúc này, một tiếng nữ tử kêu thảm từ bên trong mấy người kia lính đánh thuê phát ra.

“Các người làm gì? Cút ngay! Các người là thứ hạ lưu, tránh ra! Các người có biết ta là ai hay không?”

Thanh âm thê lương này, sao nghe quen thuộc như vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, bước chân dừng lại, phía sau Phong Liên Dực cũng đi theo, liền bị nàng đuổi tay ngăn cản.

Mấy kẻ lính đánh thuê hèn mọn cười nói: “Tiểu mỹ nhân, đừng sợ, gia sẽ thương người, nhất định sẽ làm cho người thích!”

“Hắc hắc, đúng rồi, tin tưởng kỹ thuật của các ca ca đi, hắc hắc, đến, trước hôn một cái ~ ”

“Biến!” nàng phẫn nộ hô to một tiếng, nàng kia rõ ràng muốn chạy, lại bị vài người cùng nhau kéo lại.

“Hừ! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nữ nhân như vậy chúng ta đã thấy nhiều! Hiện tại nói không muốn, chốc nữa sẽ cầu các đại gia sủng người!”

“Thiên Tuyết Miêu! Đi ra!” Hét lớn một tiếng, lúc sau Thiên Tuyết Miêu cả người trắng như tuyết xuất hiện tại cánh rừng, meo meo ô một tiếng, như hổ rình mồi nhìn mấy người kia.

“Ai u, không nghĩ tới còn là một triệu hoán sư cơ đấy! Chắc chắn, đại gia ta thích nhất nữ triệu hoán sư!”

“Nhìn thực lực đi, triệu hoán sư tam tinh cơ đấy! Chắc chắn, thật không tồi!”

“Hừ! Biết ta là triệu hoán sư, còn không mau cút đi! Lát nữa ta đánh các người tề ra quần!”

Nhìn thấy Thiên Tuyết Miêu, Hoàng Bắc Nguyệt không còn hoài nghi gì nữa, người bị bắt được hóa ra là Tiêu Vận!

Phong Liên Dực liếc nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: “Hình như là người của phủ trưởng công chúa .”

“Đúng vậy, là nhị tỷ tỷ của ta.” Hoàng Bắc Nguyệt liếm liếm khóe miệng, ôm Hoàng Kim Thánh Hổ lui lại về phía rừng cây ngồi xuống.

352. Chương 354: Hồng Liên Tôn Thượng(8)

“Đúng vậy, là nhị tỷ tỷ của ta.” Hoàng Bắc Nguyệt liếm liếm khóe miệng, ôm Hoàng Kim Thánh Hồ lui lại về phía rừng cây ngồi xuống, thuận tiện hưởng Phong Liên Dực vẫy vẫy tay: “Lại đây.”

“Người không định ra tay sao?” Phong Liên Dực đi qua, ngồi xuống bên người nàng, xuyên qua đám thực vật cành lá xum xuê dày đặc, có thể nhìn thấy thân thể khổng lồ của Thiên Tuyết Miêu.

Hoàng Bắc Nguyệt vuốt một lọn tóc, nói : “Nhị tỷ tỷ ta là triệu hoán sư tam tinh, rất lợi hại, sao lại cần ta ra tay đây?”

Lời nói này âm dương quái khí (Vũ: ý nói kì quái), Phong Liên Dực nhìn nàng, trong lòng âm thầm nghĩ, rốt cuộc nàng ở trong nhà phải chịu khổ sở gì mà có thể đối với thân tình lạnh nhạt như vậy?

Meo meo ô

~Bên kia Thiên Tuyết Miêu đột nhiên kêu thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài về phía sau, nặng nề ngã nhào trên mặt đất. Đúng ở nơi mà nó vừa đứng thẳng, Hoa Ban Báo lôi thuộc tính hùng dũng oai vệ ngồi xổm xuống.

Hoa Ban Báo lôi thuộc tính, thập giai linh thú!

Trong nháy mắt sắc mặt Tiêu Vận trắng bệch, từng bước lui về phía sau : “Người, các người đừng làm vậy, các người có biết ta là ai không? Cha ta phò mã đương triều của trưởng công chúa – Tiêu Viễn Trình ”

“A, phò mã của trưởng công chúa? Người là nữ nhi của trưởng công chúa Huệ Văn, Bắc Nguyệt quận chúa?” Một tên lính đánh thuê đột nhiên hỏi.

Tiêu Vận hiện không rõ ràng tình huống cho lắm, không dám tùy tiện nhận bừa, ngây người một chút, tên lính đánh thuê hung thần ác sát nói: “Hừ! trưởng công chúa Huệ Văn năm đó làm hại đại ca của ta chết thảm, ta còn không tìm nàng tính sổ! Hôm nay nàng nữ nhi của nàng rơi vào tay ta, thật sự là báo ứng!”

Tiêu Vận vừa nghe, sắc mặt trắng bệch, lại vừa dấy lên một chút hy vọng, trong lòng âm thầm nghĩ tới, hoàn hảo mới vừa rồi không có giả mạo nàng còn tưởng rằng Huệ Văn trưởng công chúa thật sự hiền huệ, một cái cừu nhân cũng không có, hiện tại xem ra, cũng không hẳn vậy!

“Ta, ta đương nhiên không phải nữ nhi của trưởng công chúa Huệ Văn! Nương ta làm sao có thể là cái loại tiện phụ không biết xấu hổ, là nàng đoạt cha ta khiến cho nương ta phải làm tiểu thiếp, làm ta biến thành thứ nữ, ta cũng hận chết nàng!” Tiêu Vận vội vàng nói.

Tên lính đánh thuê hừ lạnh: “Muốn lừa gạt ta, không có dễ dàng như vậy!”

“Là thật! Ta thật không phải là Bắc Nguyệt quận chúa! Thực ra Bắc Nguyệt quận chúa lần này cũng cùng đi theo chúng ta, người muốn báo thù, ta có thể mang người đi tìm nàng!” Tiêu Vận cấp bách vội vã quỳnh quáng nói, vì bảo vệ tính mạng, cái gì cũng có thể làm!

“A, Bắc Nguyệt quận chúa cũng tới ?” Tên lính đánh thuê vừa nghe, lập tức vuốt cằm suy tư.

Người xung quanh nói : “Hoắc lão lục, người tính sao? Cô nương này trắng trẻo vậy, sao không đùa giỡn nữa rồi?”

“Sao có thể chứ?” Hoắc lão lục cười hắc hắc, nói: “Cô bé, vậy Bắc Nguyệt quận chúa lớn lên như thế nào? Có xinh đẹp hơn người không?”

“Đẹp! So với ta đẹp hơn nhiều!” Lúc này, Tiêu Vận hoàn toàn không muốn hơn Hoàng Bắc Nguyệt về tư sắc, dùng hết từ ngữ để hình dung Hoàng Bắc Nguyệt, “Thành Lâm Hoài người cũng biết, Bắc Nguyệt quận chúa cùng trưởng công chúa Huệ Văn quả thực là một cái khuôn mẫu khắc ra! Trưởng công chúa Huệ Văn năm đó đã là đại mỹ nhân số một số hai tại đại lục, Bắc Nguyệt quận chúa sao có thể kém?”

353. Chương 355: Hồng Liên Tôn Thượng(9)

Hoắc lão lục nghe xong, mắt phóng ra tinh quang, đối người của chính mình nói: “Thế nào? Có muốn ném thử tư vị tôn quý của quận chúa hay không?”

Những lính đánh thuê trời sinh liền đi chung quanh hoành hành, trong mắt cũng không có quy củ cùng luật pháp, vừa nghe có mặt hàng rất tốt, cũng rục rịch.

“Hoắc lão lục, có Bắc Nguyệt quận chúa, cô nương này cũng không có thể bỏ qua, Bắc Nguyệt quận chúa kia bất quá mười hai mười ba tuổi, sao có thể giống như vưu vật* tiêu hồn này?” Một tên lính đánh thuê đi tới bên người Hoắc lão lục, đề thấp thanh âm nói.

*vưu vật: báu vật, tuyệt diệu, ở đây mang ý chỉ những cô gái xinh đẹp

Hoắc lão lục cũng cười gian thấp giọng nói: “Tự nhiên, cô nương này cũng sẽ không bỏ qua, chờ bắt Bắc Nguyệt quận chúa, cùng hưởng dụng cả hai!”

Vừa nói, Hoắc lão lục ngẩng đầu lên: “Người dẫn chúng ta đi tìm Bắc Nguyệt quận chúa, đại gia tin tưởng người không xảo trá hãm hại chúng ta?”

Tiêu Vận hung hăng nói: “Ta sẽ không hãm hại các ngươi! Ta cũng hận nha đầu kia, đoạt hết thủy nhưng thứ vốn nên thuộc về ta! Nói thật cho các ngươi biết, trưởng công chúa Huệ Văn là do một chén dược của mẫu thân ta độc chết! Hoàng Bắc Nguyệt kia ta cũng ước gì nàng chết càng sớm càng tốt!”

“Hắc hắc, thì ra là thế, tiểu mỹ nhân, ngươi với nương ngươi, đều rất là độc ác! Đại gia ta thật thích!” Hoắc lão lục cười cười nhìn Tiêu Vận, trên gương mặt trắng nõn của nàng véo một cái.

Tiêu Vận miễn cưỡng cười.

Hoàng Bắc Nguyệt trốn ở cách đó không xa đột nhiên hung hăng nắm đứt một cành cây, trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo dữ dội!

Tiêu Vận, ngươi muốn chết!

“Kẻ nào ở đó?” Động tĩnh lập tức khiến cho các tên lính đánh thuê trời sinh có tính cảnh giác phát hiện, mấy người kia đều là cao thủ trong Tứ Hải dong binh đoàn, không phải triệu hoán sư thì cũng là cao thủ võ đạo.

Hoắc lão lục nháy mắt một cái, hai tên lính đánh thuê lập tức hướng nơi này đi tới.

“Bị phát hiện, đi trước đi.” Phong Liên Dục vỗ nhẹ bả vai của nàng một cái.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên đứng lên, đặt Hoàng Kim Thánh Hổ vào lòng Phong Liên Dục, rồi ngẩng đầu bước ra ngoài.

“Nhị tỷ tỷ, vừa mới không gặp, sao tỷ đã chạy đến đây?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng mở miệng, ánh mắt khinh thường đảo qua trên người đám lính đánh thuê.

Hừ! Một đám cặn bã!

Tiêu Vận nhìn thấy nàng, đầu tiên là sửng sốt, sau đó trong đầu vừa chuyển, nghĩ thầm Hoàng Bắc Nguyệt bất quá là một hoàng kim chiến sĩ, liền quay mắt về phía đám lính đánh thuê quạt gió thổi lửa!

Có chết, cũng phải kéo một cái đệm lưng!

“Đúng là nàng! Nàng chính là Bắc Nguyệt quận chúa!” Tiêu Vận chỉ vào nàng, đối Hoắc lão lục hô to.

Hoắc lão lục là một hán tử vóc người khô ngô trắng kiện, lưng hùm vai gấu, vừa rồi thập giai linh thú Hoa Ban Báo lôi thuộc tính là do hắn triệu hồi!

“Quả nhiên là tuyệt sắc!” Hoắc lão lục nhìn Hoàng Bắc Nguyệt từ trên xuống dưới, trong ánh mắt không chút nào che lấp mà chỉ toàn hèn mọn cùng tham lam.

Bốp ——

Một tiếng vang thật lớn, Hoắc lão lục thân thể cao lớn đột nhiên bay ra ngoài, thẳng tắp đánh lên một thân cây, thân cây bị đụng phải lập tức gãy đôi! Có thể thấy Hoắc lão lục phải chịu bao nhiêu khổ!

“Phụt ——” từ trên cây té xuống, Hoắc lão lục lập tức hộc ra một ngụm máu, triệu hồi thú Hoa Ban Báo nhìn thấy khế ước giả của bản thân ở chính dưới mí mắt của mình mà bị đánh thành như vậy, lập tức tính chất hung ác nổi lên, ở phía sau Hoàng Bắc Nguyệt kêu rống một tiếng, muốn nhào lên.

Ngao

~Một tiếng ấu thú non nót gầm nhẹ, yếu ớt, như là thanh âm của tiểu hài tử vừa ngủ dậy phát ra.

Hoa Ban Báo kia vốn đang muốn nhào lên nghe thấy thanh âm này, giật mình một cái, sau đó nhanh chóng lui về phía sau.

354. Chương 356: Hồng Liên Tôn Thượng(10)

Hoa Ban Báo vốn đang định đánh tới, nhưng khi nó nghe thấy thanh âm này thì bất chợt ngăn ra. Sau một thoáng thất thần, nó ba chân bốn cẳng thối lui về phía sau, cuối cùng trực tiếp lui đến bên người Hoắc lão lục, cuộn mình run rẩy bầy, chỉ trong chớp lát đã tiến vào trong không gian Linh thú.

Thì ra tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ đã tỉnh lại, trách không được Hoa Ban Báo lại sợ thành như vậy. Trước mặt Thần thú, một đầu thập giai Linh thú nho nhỏ nào dám phát uy.

Ngoại hình bắt mắt của Thần thú thì có thể ẩn dấu, nhưng vấn đề khí tức Thần thú có vẻ không được rồi. Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ cũng đã tỉnh dậy, xem ra lần sau nàng phải dạy dỗ hần một phen, để cho hần biết phải giả trang thành một con hổ bình thường cho thật tốt, không thể tùy tiện vận dụng khí tức của Thần thú đi hù dọa con người và Linh thú!

Phong Liên Dực ôm Hoàng Kim Thánh Hồ đi tới, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Hoắc lão lục đang bị trọng thương. Vạt áo màu trắng trên người hần còn đang phấp phới, hiển nhiên lúc này hần vừa sử dụng nguyên khí xong.

Mấy tên dong binh chứng kiến bộ dáng thê thảm của Hoắc lão lục, trong lòng không khỏi sợ hãi. Hoắc lão lục là người có thực lực cường hãn nhất trong đám bọn họ, bây giờ hần lại một chiêu đánh trọng thương, vậy bọn họ thì tính là cái gì đây?

Không biết bạch y nam nhân này có lai lịch như thế nào, không ngờ hần ta lại lợi hại như vậy. Hơn nữa hần còn ôm một con tiểu hổ trong lòng, chẳng lẽ hần là Triệu hoán sư?

Đám dong binh đều lui về phía sau, khi đến gần Hoắc lão lục, một tên dong binh nói: “Hoắc lão lục, ta thấy người này có lai lịch không tầm thường đâu, hay là chúng ta trốn trước đi!”

“Trốn sao?” Hoắc lão lục còn chưa kịp mở miệng, Hoàng Bắc Nguyệt đã cười lạnh một tiếng: “Đang ở trong tay ta mà các ngươi còn muốn trốn sao?”

Đám dong binh này vẫn chưa thấy Hoàng Bắc Nguyệt xuất thủ, bởi vậy cũng không mấy sợ nàng, một tên dong binh cứng cổ nói: “Hừ! Tứ Hải dong binh đoàn của chúng ta đều là cao thủ, Viên lão đại của chúng ta cũng không phải là người dễ chọc đâu.”

“Tên to con đó dám vũ nhục Nam Dực quốc chúng ta, ta sớm muộn gì cũng sẽ làm thịt hần! Tuy nhiên hiện tại ta sẽ làm thịt các ngươi trước!” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, hướng qua Phong Liên Dực nói: “Bớt lo chuyện của người khác đi!”

“Ừ.” Tầng sương lạnh trên mặt Phong Liên Dực thoáng cái đã tan ra, hần cười nói.

Lúc này Hoắc lão lục dùng ánh mắt càn rỡ nhìn chằm chằm vào nàng, việc đó khiến hần nhất thời mất hứng, bởi vậy mới ra tay.

Lòng tự ái của nha đầu này rất mạnh, hơn nữa vô cùng kiêu ngạo, thời điểm nàng động thủ chinh người, hẳn đương nhiên sẽ không xuất thủ, tránh lại làm cho nàng tức giận.

Đám dong binh kia vừa nghe nàng nói liền lộ vẻ mặt khinh thường: “Chỉ bằng một tiểu nha đầu như ngươi sao?”

Tên dong binh kia còn chưa nói hết câu, bóng dáng của Hoàng Bắc Nguyệt đã hiện ra ngay trước mặt hắn, nắm đấm không chút lưu tình đánh ra. Tên dong binh vừa mới nói chuyện lập tức bay ra ngoài, răng hòa lẫn với máu theo đó văng tung tóe. (Mỵ: đại khái là rằng môi lẫn lộn đấy)

Nhân quang lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt khê đảo qua đám người vẫn còn đang sững sờ, khoái đao trầm loạn ma (Dạ: ý chỉ việc làm quả quyết, có thể nhanh chóng chọn lựa các biện pháp hữu hiệu để giải quyết những vấn đề phức tạp), một thanh Băng Vũ màu trắng chợt xuất hiện trong tay nàng, đám dong binh còn chưa kịp định thần đã bị Băng Vũ quét qua, nhất thời, thanh âm thảm thiết liên tiếp vang lên, một đám người tính cả Hoắc lão lục đang trọng thương đều té lăn trên mặt đất!

Ta kháo! Nha đầu này cũng quá lợi hại đi!

Mấy tên dong binh lồm cồm bò dậy, vội vàng triệu hoán Triệu hoán thú của mình ra, chỉ là, có Thần thú Hoàng Kim Thánh Hổ ở đây, Linh thú nào lại dám can đảm bước ra?

Mấy tên triệu hoán sư lập tức hoảng hốt, mấy tên cao thủ võ đạo thì may mắn hơn, bọn họ không cần triệu hoán Linh thú, trực tiếp lấy ra vũ khí, ý đồ xông lên chiến đấu với Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Lấy trứng chọi đá, thật là một đám người không biết tự lượng sức mình!”

Ba tên cao thủ võ đạo cùng nhau xông lên, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, khóe miệng có chút giương lên, ý cười lãnh khốc như ẩn như hiện.

355. Chương 357: Chim Sẻ Ở Đằng Sau(1)

“A...” Đám người phía sau Tiêu Vận đột nhiên kêu thảm một tiếng, tay chân mềm nhũn quỵ sụp xuống đất.

Đám cao thủ võ đạo thoáng sững sốt, trong lúc bọn họ còn chưa kịp phản ứng, một tên Triệu hoán sư ở phía sau chợt hô to: “Băng Linh Huyền Diệu! Là Băng Linh Huyền Diệu – một trong Ngũ Linh!”

“Trốn, chạy nhanh đi! Nàng ta ít nhất cũng là Cửu Tinh Triệu hoán sư đó!”

Mấy tên Triệu hoán sư biến sắc bò về phía sau chạy trốn, chỉ đáng thương cho đám cao thủ võ đạo không biết sống chết kia. Bọn hắn còn chưa kịp quay đầu lại chiêm ngưỡng “dung nhan” của một trong Ngũ Linh – Băng thuộc tính Băng Linh Huyền Diệu thì đã bị nó há miệng nuốt vào trong bụng.

“Một tên cũng không cho chạy thoát!” Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng hạ lệnh.

“Vâng, thưa chủ nhân!” Băng Linh Huyền Diệu chỉ mới ăn vài người, còn chưa có thỏa mãn, băng dực vỗ một cái, thân thể lập tức hướng về phía đám Triệu hoán sư đang chạy trốn bay tới.

Nó rõ ràng đang chơi trò mèo vờn chuột, đem đám người này chơi đùa đến mức ngay cả ý định tự sát cũng có, sau đó lại từ từ nuốt bọn họ vào bụng.

Băng Linh Huyền Diệu từ khi nào lại nghịch ngợm như vậy nhỉ?

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn trong chốc lát rồi mới xoay người hướng Tiêu Vận đi tới.

Tiêu Vận hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, lúc này lại nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, nàng ta nhất thời cảm thấy khó thở, cả trái tim cũng sợ đến mức muốn vọt ra khỏi cổ họng.

“Tam...Tam muội, ta mới vừa rồi chỉ là sử dụng quyền nghi chi kế (Dạ: ý chỉ vì đối phó tình huống nào đó mà tạm thời chọn lựa biện pháp không đúng đắn), nói lung tung mà thôi...” Tiêu Vận thấy Băng Vũ trong tay nàng, trong lòng cảm thấy một trận thiên hôn địa ám, trước mắt như tối sầm đi.

Đến lúc này, nếu nàng vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra thì nàng đúng là một tên ngốc rồi!

Nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt này không phải là phế vật, càng không phải là cái gì mà Hoàng Kim chiến sĩ, nàng là...nàng là Cửu Tinh Triệu hoán sư Hí Thiên có được Băng Linh Huyền Diệu!

Trách không được, trách không được mẫu thân nhiều lần chuẩn bị những phần lễ lớn, nhờ đám dong binh giao cho Hí Thiên đại nhân, hy vọng hắn nhận mình làm đồ đệ, nhưng lần nào lễ vật cũng đều bị trả về.

Bọn họ chỉ cho là Hí Thiên đại nhân là cao thủ, bởi vậy tính tình cao ngạo, không thu lễ cũng không thu đồ đệ, như vậy cũng không sao, nhưng bây giờ nàng mới hiểu, thì ra lúc trước nàng và mẫu thân buồn cười đến cỡ nào!

Bọn họ cứ nhiên lại đi cầu một phế vật mà trước giờ đều xem thường!

Hoàng Bắc Nguyệt khẳng định đang cười nhạo bọn họ. Không chỉ cười nhạo, nàng ta còn bày ra thiên la địa võng, sắp đặt ẹ con nàng rơi vào bẫy!

Nghĩ đến những điều này, Tiêu Vận hận đến nghiến răng nghiến lợi! Nhưng khi nghĩ đến sự thật Hoàng Bắc Nguyệt chính là Hí Thiên, nàng lại cảm thấy sợ hãi!

“Quyền nghi chi kế?” Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở trước mặt nàng, cư cao lâm hạ (Dạ: ngạo nghễ nhìn người khác) nhìn Tiêu Vận đang ngã nhào trên đất, thản nhiên nói: “Nếu như hôm nay không nghe được Nhị tỷ nói ra quyền nghi chi kế, ta sợ rằng còn không biết thì ra Nhị tỷ hận ta như vậy.”

“Không có, tuyệt đối không có chuyện đó!” Tiêu Vận vội vàng lắc đầu giải thích: “Ta và ngươi là thân tỷ muội, trên người đều chảy cùng một dòng máu, ta sao lại hận ngươi chứ? Những lời lúc nãy, ngươi cứ coi như không có nghe thấy là được!”

“Nhưng ta lỡ nghe thấy rồi, muốn quên cũng quên không được nha, hơn nữa Nhị tỷ còn nói, mẫu thân của ta qua đời là do uống một chén thuốc độc của Tuyệt di...”

“Không!” Tiêu Vận kêu to, đôi chân mềm nhũn nhưng vẫn ráng quỳ xuống: “Tam muội, chuyện đó tuyệt đối không phải là sự thật đâu! Mẹ con chúng ta cho dù có to gan đến cỡ nào thì cũng không dám mưu hại người Hoàng tộc a!”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, trong đôi con ngươi lạnh như băng lóe ra quang mang chán ghét nồng đậm: “Tiêu Vận, ngươi có chút cốt khí có được hay không? Ngươi như vậy thật khiến ta xem thường đó!”

Tiêu Vận ngẩn ra, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Ta...không có, thật sự không có mà...”

356. Chương 358: Chim Sẻ Ở Đằng Sau(2)

Hoàng Bắc Nguyệt một chân đá văng nàng ra, sau đó ngồi xổm xuống, lạnh lùng nhìn nàng: “Nhị tỷ, ngươi có biết lúc ấy tại sao lúc đó ta lại cho ngươi đấu giá được Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu không? Một phần của Linh thú ở nơi nào, Triệu hoán sư cũng sẽ biết được tất cả động tĩnh nơi đó, những chuyện mà ngươi cùng Tuyệt di nương làm, ngươi tưởng rằng có thể qua mặt được ta ư?”

Tiêu Vận cả người lạnh như băng. Nàng nhớ lại chuyện tình ngày đó trong đấu giá hội, thì ra mọi chuyện đều là cố ý an bài, trách không được, một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư làm sao lại có thể đem lông vũ của Linh thú của mình đi đấu giá đây!

Hoàng Bắc Nguyệt căn bản là đang tính kế nàng! Để cho nàng cảm Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu, nàng cứ nghĩ thực lực của mình sẽ được đề cao, nhưng trên thực tế, mọi hành động của nàng đều bị Hoàng Bắc Nguyệt giám thị!

“Hoàng Bắc Nguyệt, người...người điên rồi...” Tiêu Vận thì thào nói.

“Không tàn nhẫn thì làm sao đầu lại các người.” Hoàng Bắc Nguyệt cười khê: “Người cùng Tuyết di ít nhất cũng có thể làm ta tổn chút tâm tư, coi như cũng tận hứng, nhưng kế tiếp người cũng đừng trách ta trả thù. Ta đối đãi với địch nhân, thứ nhất chính là vô tình, thứ hai chính là vô nghĩa, thứ ba chính là trả lại gấp mười lần!”

“Người...người muốn như thế nào đây? Người ác độc như thế không sợ người khác biết sao?”

Tiêu Vận từng bước lui về phía sau, quay đầu chạy về phía Phong Liên Dực cầu cứu.

Vị này là Bắc Diệu Quốc Cữu hoàng tử, không phải thường hay đồn đãi hắn là người ôn nhả thiện lương sao? Hắn sẽ không thấy chết mà không cứu, chỉ cần hắn đồng ý giúp nàng một tay, như vậy thì nàng sẽ có hi vọng rồi!

Tiêu Vận nào biết được, dưới lớp vỏ bọc ôn nhu của Phong Liên Dực lại cất giấu một trái tim lạnh như băng.

Hắn ôn nhu vuốt ve bộ lông mềm mại của ấu thú Hoàng Kim Thánh Hổ, bên môi hàm chứa ý cười ôn nhu nhìn bọn họ, giống như đang nhìn một tiết mục tỷ muội tình thâm.

“Dực vương tử, Dực...” Tiêu Vận giọng nói hàm chứa sự đáng thương.

Hoàng Bắc Nguyệt tiến lên, một phát chớp lấy cổ áo nàng, hung hăng nói: “Coi như người may mắn, bị người ta bắt đến đây làm nhục, nào ngờ lại không thành công, không sao, ta đổi lại phương thức khác là được! Người biết cái gì gọi là sống không bằng chết không?”

Tiêu Vận lắc đầu, bi thảm khóc: “Ta không biết, không biết...”

“Không biết? Tốt lắm, người rất nhanh sẽ biết thôi!” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, hơi nghiêng đầu, hướng Băng Linh Huyền Diệu hỏi: “Đầu Hoa Ban Báo kia đâu rồi?”

Đám người vừa rồi đã bị ăn sạch, chỉ còn lại một tên Hoắc lão lục, Linh thú của hắn là Hoa Ban Báo, hiện tại vẫn còn đang núp trong không gian Linh thú.

Băng Linh Huyền Diệu đi tới bên người Hoắc lão lục, kéo Hoắc lão lục vốn đã bị dọa mất hồn qua đây, lại đuổi Hoa Ban Báo từ trong không gian Linh thú ra ngoài.

Thập giai Linh thú ở trước mặt Băng Linh Huyền Diệu giống như là một con tôm nhỏ vậy. Nó nằm rạp trên mặt đất, không ngừng run lấy lấy.

Hoàng Bắc Nguyệt đem Tiêu Vận ném qua, cười nói: “Bảo nó đem Nhị tỷ của ta đưa đến doanh địa của Tứ Hải dong binh đoàn đi, nói là Hoắc lão lục tặng cho họ một phần đại lễ.”

“Ta không muốn!” Tiêu Vận tê tâm liệt phế kêu lên, nhào tới ôm lấy chân của Hoàng Bắc Nguyệt: “Tam muội, ta biết sai rồi! Mẫu thân của ta cũng đã sai rồi! Xin người hãy tha cho ta đi, ta từ nay về sau không dám nữa đâu!”

“Nhị tỷ, người đừng cầu xin ta, hôm nay cho dù người có đập đến vỡ đầu thì ta cũng sẽ không tha thứ cho người. Người cho rằng đến bây giờ ta mới biết chuyện các người mưu hại mẫu thân của ta sao? Hừ, ta đã sớm biết rồi, sở dĩ ta vẫn chưa xuống tay với người là vì ta đang suy nghĩ, nghĩ xem đến tột cùng phải dùng cách nào mới có thể khiến cho người sống không bằng chết!”

Hai tròng mắt chứa đầy vẻ hoảng sợ của Tiêu Vận trợn lên, biết được cầu khẩn cũng là vô ích, quang mang âm độc từ trong đáy mắt nàng lóe lên, Băng Vũ chợt xuất hiện trong tay, nàng hô to một tiếng: “Người bất nhân thì cũng đừng trách ta bất nghĩa! Đi chết đi!”

357. Chương 359: Chim Sẻ Ở Đằng Sau(3)

Tiếng nói vừa dứt, nàng lấy toàn bộ Băng nguyên khí ngưng tụ thành một đoàn bạo tuyết! Bạo tuyết thoáng cái đã xuất hiện trên lưng của Hoàng Bắc Nguyệt, động tác mau lẹ như vậy, rõ ràng nàng ta đã sớm chuẩn bị xong!

Một tên Tam Tinh Triệu hoán sử dụng toàn bộ Băng nguyên khí muốn cùng nàng đồng quy vu tận (Dạ: đại khái là cùng chết), uy lực này tuyệt đối sẽ không nhỏ chút nào!

Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhú mày, ả Tiêu Vận này quả nhiên giống y như Tuyết di nương, chưa tới sông Hoàng Hà tâm còn chưa chết mà (Dạ: ý bảo hai người này chưa xuống sông Hoàng Hà thì vẫn còn có ý định xấu, tương tự câu Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ấy)!

Nữ nhân phiền toái!

Trong mắt Tiêu Vận chớp động quang mang điên cuồng, thay vì bị Hoàng Bắc Nguyệt ném tới doanh địa Tứ Hải dong binh đoàn nhận hết khuất nhục rồi chết, chỉ bằng bây giờ ở chỗ này cùng nàng ta đồng quy vu tận!

Bạo tuyết trong tay đã đặt lên lưng Hoàng Bắc Nguyệt, nàng khê quát một tiếng: “Phá!”

Nàng mới hô được một nửa, người vốn đang bị nàng ôm chặt đột nhiên biến mất!

Đang lúc Tiêu Vận sửng sốt, bạo tuyết đột nhiên nổ tung. Nàng kêu thảm một tiếng, bị nổ bay rồi nặng nề ngã trên mặt đất. Nàng miễn cưỡng đứng lên, miệng phun máu tươi.

Tiêu Vận ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẫn đứng yên ở nàng mới vừa mới đứng!

“Người...” Tiêu Vận tiếp tục phun thêm một ngụm máu tươi.

Nàng không cam lòng! Tại sao Hoàng Bắc Nguyệt một chút vết thương cũng không có? Mà nàng, vừa hao hết tất cả nguyên khí trong thân thể, vừa tổn thương đan điền, sợ rằng sau này ngay cả việc ngưng tụ nguyên khí cũng trở nên khó khăn.

“Trong võ đạo có một loại công pháp đặc thù tên là “di hình hoán ảnh”, ta gọi nó là “thuấn di”. Cấp bậc Kiếm Thánh trở lên mới có thể tu luyện, Nhị tử, muốn giết ta sao? Tỷ vẫn còn quá non đó.” Hoàng Bắc Nguyệt châm chọc nói.

Tiêu Vận khóc rống lên: “Ta không cam lòng! Người dựa vào cái gì mà lúc nào cũng tốt hơn ta? Dựa vào cái gì? Ta chăm chỉ cố gắng hơn mười năm mà vẫn còn kém người. Đến tột cùng là tại sao chứ?”

“Không có tại sao gì cả. Giống như Tuyết di đã nói đó, đừng có trách ta, muốn trách thì phải trách số mệnh người không tốt!” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong cũng không quản đến Tiêu Vận nữa. Nàng hướng Băng Linh Huyền Diệu vẫy vẫy tay, đem Tiêu Vận giao cho hắn, còn bản thân thì xoay người đi về phía Phong Liên Dục, đem Hoàng Kim Thánh Hổ ôm vào lòng.

“Hoàng Bắc Nguyệt! Người sẽ bị báo ứng!! Người nhất định sẽ bị báo ứng! Ta nguyện rửa người! Ta nguyện rửa người sẽ không được chết tử tế! A a...!!” Tiếng thét thê lương của Tiêu Vận càng ngày càng xa.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi, báo ứng sao? Nếu thật sự có báo ứng, vậy thì Tiêu Vận cùng Tuyết di nương cũng sẽ gặp trước!

Không biết tại sao, sau khi hung hăng trừng phạt Tiêu Vận xong, tâm tình của nàng lại có chút nặng nề. Nàng phiền muộn thay cho Trưởng công chúa, phiền muộn thay cho Hoàng Bắc Nguyệt chân chính, tại sao bọn họ lại thua trên tay một đám người như vậy chứ?

Nhất là Trưởng công chúa, nàng là một nữ tử phong hoa tuyết đại đến mức nào? Đáng tiếc, nàng lại chết trên tay của kẻ tiểu nhân hèn hạ!

Hoàng Kim Thánh Hổ vừa mới tỉnh dậy tò mò nhìn nàng, đôi mắt to tròn đen nhánh khẽ chớp chớp. Hình như nó rất thích hơi thở trên người nàng, cứ liên tục cọ cọ vào ngực nàng.(Dạ: Nguyệt tỷ bị ăn đậu hủ, bị một con hổ ăn đậu hủ)

Hoàng Bắc Nguyệt không thích thân cận với người khác, động vật cũng vậy. Mặc dù tiểu thú này rất đáng yêu, thế nhưng nàng vẫn kiên quyết kéo hắn ra khỏi ngực mình.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ phát ra thanh âm bất mãn, nó quay đầu nhìn Phong Liên Dục, đôi mắt nhỏ xíu mang mang theo ý tứ cáo trạng.

Phong Liên Dực nhìn thoáng qua sắc mặt lạnh lẽo của Hoàng Bắc Nguyệt, có chút đau lòng. Nàng vừa đối phó với thân tỷ tỷ, hơn nữa lại biết chuyện mẫu thân mình qua đời có ẩn tình, hẳn biết trong lòng nàng nhất định không dễ chịu chút nào.

Sinh ra trong đại gia tộc là như vậy, có nhiều chuyện thật khiến cho người cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn vỗ vỗ đầu Hoàng Kim Thánh Hổ, cười nói: “Đừng nháo nữa, tâm tình của nàng ấy hiện tại không tốt.”

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ.

358. Chương 360: Chim Sẻ Ở Đằng Sau(4)

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ nghiêng cái đầu nhỏ, suy nghĩ một chút rồi quay đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, lè lưỡi liếm liếm tay nàng, sau đó ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của nàng, không náo loạn nữa.

Nàng hơi mím môi ôm lấy Hoàng Kim Thánh Hổ, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là thần sắc có chút âm đạm. Trong mắt Phong Liên Dực cũng có chút ánh sáng nhân nhật khẽ lóe lên.

Sau vài giây trầm mặc ngẩn ngui, Phong Liên Dực đưa tay vỗ vỗ bả vai nàng, nhẹ giọng nói: “Ta biết người là người rất kiên cường, nhưng nếu như cảm thấy khổ sở thì cũng đừng nên giấu trong lòng.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi con ngươi đen nhánh lạnh nhạt không có bất kỳ biến hóa nào, chẳng qua cảm giác xa cách có hơi nhạt đi một ít.

Hắn đang quan tâm nàng sao? Mặc dù giọng nói rất nhẹ, nhưng nàng biết hắn thật lòng, không phải là hư tình giả ý.

Nàng tuy cuồng ngạo nhưng cũng không phải là dạng người không biết phân biệt. Ai thật tâm đối tốt với nàng, ai giả vờ đối tốt với nàng, nàng đều có thể nhận ra rõ ràng.

“Cảm ơn người đã quan tâm.” Đôi môi xinh đẹp hơi cong lên, đây coi như là thái độ tốt nhất trong mấy lần nàng gặp hắn rồi.

Phong Liên Dực không khỏi cười rộ lên, trong đôi con ngươi màu tím bất tri bất giác mang theo vẻ sủng nịch (cưng chiều): “Người cười lên rất đẹp nha, tại sao bình thường không thường xuyên cười một chút?”

Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt lập tức lạnh đi. Nghe được lời khích lệ của người khác phái, nàng không hề có chút biểu tình ngưng ngừng của thiếu nữ, nàng chỉ cảm thấy lời nói như vậy giữa hai người có chút thân mật quá mức.

“Ta không thích cười trước mặt người mà ta không thích.” Nàng lạnh lùng nói xong, lại phát hiện vẻ mặt có chút thất bại của hắn, trong lòng nàng không hiểu sao có chút sáng khoái.

“Dực vương tử, có phải người cảm thấy cách làm vừa rồi của ta quá tàn nhẫn hay không?”

“Ta chỉ biết, nếu có thể làm cho người hận đến mức như vậy, vậy thì việc nàng làm trước đây so với cái này còn quá đáng hơn.” Phong Liên Dực cười nhạt nói.

Tàn nhẫn sao? Hắn không cảm thấy tàn nhẫn chút nào, đối lại là hắn, nếu như người kia dám giết mẫu thân hắn, hắn sẽ đem kẻ đó băm thây vạn đoạn! Con cháu của người đó cũng đừng mong được sống an ổn!

Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt không chút biểu cảm nhưng trong lòng lại có chút vui mừng, bất quá nàng chợt nghĩ đến, hắn là người của Tu La thành a. Tu La thành vốn nổi danh máu lạnh vô tình như thế, hắn đương nhiên cũng không phải là hạng người hiền lành gì.

“Ấu thú (thú non) sau khi sinh ra sẽ có cảm giác ỷ lại rất lớn đối với người đầu tiên mà nó tiếp xúc, xem ra nó rất thích người nha.” Không muốn để cho nàng tiếp tục suy nghĩ đến chuyện tình của Tiêu Vận nữa, Phong Liên Dực vội chuyển đề tài.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn qua tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ, sắc mặt nhu hòa đi một chút. Tiểu tử này quả thật làm cho người ta vừa nhìn liền nhịn không được mà yêu thích, hơn nữa lại còn rất hiểu chuyện.

“ Cái này gọi là tình tiết sô diểu (chim non vừa mới nở). Nó mở mắt ra thấy người nào đầu tiên thì sẽ coi người đó là cha mẹ nó.”

“ Nhưng người đầu tiên nó nhìn thấy là ta nha.” Phong Liên Dực đột nhiên cười lên.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi cau mày, trong giọng nói có chút mùi vị tranh sủng với Phong Liên Dực: ” Nhưng nó thích thân cận với ta hơn!” (tranh sủng với tiểu Hổ kìa, kyaa~)

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ ngẩng đầu lên, vui sướng cọ cọ cánh tay Hoàng Bắc Nguyệt rồi lại quay đầu hướng Phong Liên Dực kêu “ô ô” vài tiếng lấy lòng, bộ dáng hạnh phúc.

Phong Liên Dực cười nói: “ Có lẽ nó xem chúng ta là cha mẹ của nó rồi.”

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ giống như nghe hiểu được lời của bọn họ, lập tức “ô ô” hai tiếng tỏ vẻ hết sức tán đồng.

Mặt của Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt tối sầm lại, lạnh lùng nói: “Bớt nói nhảm đi! Đây là Thần thú của ta, không có chút quan hệ nào với ngươi hết!”

Nói xong, nàng ôm Hoàng Kim Thánh Hổ sải bước đi về phía trước, trong lòng âm thầm quyết định, sau này phải cho Hoàng Kim Thánh Hổ cách xa Phong Liên Dực một chút. Người đầu tiên tiểu tử này nhìn thấy là hắn, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện “tình tiết sô diểu” đối với hắn a.

359. Chương 361: Chim Sẻ Đẳng Sạ(5)

Nói xong, nàng ôm Hoàng Kim Thánh Hổ sải bước đi về phía trước, trong lòng âm thầm quyết định, sau này phải cho Hoàng Kim Thánh Hổ cách xa Phong Liên Dực một chút. Người đầu tiên tiểu tử này nhìn thấy là hắn, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện “tình tiết sô diểu” đối với hắn, nhưng sau này chỉ cần để cho bọn họ ít tiếp xúc với nhau, hình tượng của hắn trong lòng ấu thú tự nhiên sẽ mờ nhạt đi.

Phong Liên Dực cười cười nhìn theo bóng lưng nàng rồi nhanh chóng theo sau.

Dọc đường, Hoàng Bắc Nguyệt chuyên tâm dạy cho Hoàng Kim Thánh Hổ cách ẩn giấu khí tức Thần thú. Nó nghe hiểu được lời nàng nói, hơn nữa còn phi thường thông minh, nàng chỉ cần dạy một lát là nó đã lĩnh hội được hết thảy. Nó từ từ che dấu khí tức của mình, nguy trang thành dáng vẻ của một con hổ bình thường.

Ánh trăng từ trên tán cây rậm rạp của Nguyệt Lạc Cốc rọi xuống, lẳng lặng soi sáng một hàng liễu cỏ bên bờ sông.

Nơi Linh Ương học viện hạ trại hiện tại là một mảnh an bình. Mặt trăng treo cao trên bầu trời, giờ khắc này, đệ tử và lão sư đều đang ngủ say, chỉ có đội ngũ tuần tra vẫn còn ở chung quanh cảnh giới. Lửa trong chậu than kêu lách tách không ngừng, ánh lửa lúc bùng lên, lúc lại hạ xuống khiến ặt mũi của đám người tuần tra lúc sáng lúc tối.

Lúc này, không ai chú ý tới mấy bóng người màu đen đang lặng lẽ từ dưới sông ngời lên, đám người đó không hề phát ra một chút động tĩnh nào. Thân pháp của mấy cao thủ võ đạo này vô cùng nhanh nhẹn, hành động thoải mái như cá gặp nước, chỉ thoáng xông lên đã đem vài tên đệ tử đang tuần tra ở phụ cận bỏ nhào xuống đất, đánh hôn mê bất tỉnh.

” Chi chi...” Vài thanh âm mô phỏng theo tiếng chim kêu vang lên, lại thêm mấy người nữa từ dưới sông bơi tới.

Vô số bóng đen lén lén lút lút từ địa phương phòng vệ yếu ớt nhất trong doanh địa đột nhập vào trong.

Hoàng Bắc Nguyệt và Phong Liên Dực đều đứng ở một chỗ cao, dưới ánh trăng sáng, sự việc xảy ra này giờ ở nơi đóng quân đều rơi vào trong mắt bọn họ.

” Hừ, quả nhiên đã tới!” Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Phong Liên Dực cười nói: ” Nam Cung trưởng lão cũng đã tính trước sẽ có chuyện như vậy xảy ra, bởi vậy hắn đã âm thầm chuẩn bị hết cả rồi. Đám đệ tử và Anh Dạ công chúa sẽ không xảy ra việc gì đâu, người yên tâm đi.”

” Những người này quá mức kiêu ngạo, lúc sáng lại còn dám ăn nói lỗ mãng, bây giờ ta phải giáo huấn bọn họ một chút!” Hoàng Bắc Nguyệt liếm môi, lộ ra nụ cười khát máu.

Phong Liên Dực vừa trông thấy bộ dáng này của nàng liền biết nha đầu này sớm đã có diệu kế (âm mưu quỷ kế thì có)), hắn mỉm cười hỏi: ” Người chuẩn bị làm gì?”

” Đường lang bộ thiện, hoàng tước tại hậu! (bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau)” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong liền ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ xoay người, nhanh chóng tiến vào trong rừng, từ một hướng khác xâm nhập vào doanh địa đang trong tình trạng gần như khuyh sào xuất động (ý chỉ việc điều động toàn bộ nhân mã, binh lực) của dong binh đoàn Tứ Hải.

Đám dong binh này phải gọi là thổ phỉ mới đúng, vừa nghe thấy sắp phải đi cướp bóc, bọn họ so với người khác còn tích cực hơn, đương nhiên sẽ không có ai nguyện ý ở lại trông coi doanh địa. Đùa sao, thứ tốt cũng không có chân, không thể tự chạy tới chỗ của người a!

Như vậy vừa vặn lại hợp ý của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt thực môn thực lộ (quen cửa quen nẻo, ý chỉ việc hiểu rõ tình huống, rất có kinh nghiệm), âm thầm đi vào. Lúc này đã tới qua một lần, lấy tính tình cẩn thận của nàng đương nhiên sớm đã quen thuộc mọi thứ ở đây.

Nàng men theo mấy ngôi lều cỏ chậm rãi đi tới, vừa đi vừa không ngừng đem bột phấn của một loại thực vật nào đó rải xuống đất. Đi hết toàn bộ doanh địa, bột phấn kia cũng đã dùng không sai biệt lắm, lúc này Hoàng Bắc Nguyệt mới thỏa mãn cười, phỉ phỉ tay.

Phong Liên Dực hơi ngửi một chút hương vị trong trong không khí, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: “Đây là Khổng Tước Thảo.”

“Không chỉ là Khổng Tước Thảo thôi đâu, đây là Khổng Tước Thảo giống cái nha.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười.

Loại Khổng Tước Thảo này được ghi trong Bách Luyện Kinh, đây là một loại dược thảo đặc thù, được chia ra làm giống cái và giống đực. Mặc dù đều là cùng một loại, thế nhưng Khổng Tước Thảo giống đực có thể chỉ huyết sinh cơ (cầm máu và sinh ra thịt mới), trị liệu được rất nhiều căn bệnh đột ngột phát sinh, là dược liệu cần thiết trong việc luyện chế sơ cấp đan dược.

360. Chương 362: Chim Sẻ Ở Đằng Sau(6)

Khổng Tước Thảo giống cái lại hoàn toàn khác hẳn. Trong thời gian Khổng Tước Thảo giống cái nở hoa, hương vị mà nó tỏa ra sẽ làm Linh thú phát điên, ùn ùn kéo tới, tác dụng này có chút tương tự với Thôi Tình Dược của Linh thú.(Thôi Tình Dược còn gọi là Xuân Dược, chỉ là, Linh thú cũng sử dụng Xuân Dược sao)),

Cũng bởi vì Khổng Tước Thảo giống đực và Khổng Tước Thảo giống cái quá giống nhau, rất khó phân biệt qua vẻ bề ngoài, cho nên trên thị trường có rất nhiều thương nhân lòng dạ đen tối, toàn đem Khổng Tước Thảo giống cái bán ra cho những người không biết xem hàng.

Lúc trước nàng có sai Đông Lăng đi mua dược liệu luyện chế Sinh Cơ Đan, nha đầu Đông Lăng này lại không rõ ràng trong việc phân biệt dược liệu, thế là mua nhầm rất nhiều Khổng Tước Thảo giống cái, tổn thất mất một khoản tiền. Việc này đã khiến Hoàng Bắc Nguyệt đau lòng không thôi.

Nào ngờ Đông Lăng đánh bậy đánh bạ mua nhầm dược liệu lại khiến cho đám Khổng Tước Thảo giống cái này có cơ hội “tỏa sáng”!

Một lúc nữa, Tứ Hải dong binh tay trắng trở về, vậy thứ chờ đợi bọn họ chính là.... hắc hắc, nhất định là rất thú vị nha!

Phong Liên Dực nhìn biểu tình có chút đắc ý của nàng, lắc đầu một cái, những ai đắc tội nha đầu này sẽ có kết cục vô cùng khủng bố a.

” Đi thôi.” Chuyện xấu đã làm xong, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn tiếp tục ở lại mà chuẩn bị lặng lẽ ly khai.

” Các người là ai?” Đang lúc muốn đi, một tiếng quát to bỗng nhiên vang lên dọa Hoàng Bắc Nguyệt giật nảy mình. Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong một túp lều nơi góc tối, một nam nhân trẻ tuổi da thịt trắng nõn đi ra.

Nàng nhận thức người này, lần đầu nàng tới có nghe thấy hắc đang cãi nhau với Viên lão đại gì gì đó, tên của hắc hình như là La Thuần.

Tên La Thuần này coi như cũng có chút lương tâm, lúc này hắc có khuyên Viên lão đại không nên động thủ đối với đệ tử của Linh Ương học viện, kết quả lại bị Viên lão đại nhục nhã một trận!

Ánh lửa bập bùng, La Thuần cũng đã thấy rõ một nam một nữ ở trước mặt. Nam nhân một thân bạch y cực kì sạch sẽ, đôi mắt tím tràn ngập vẻ yêu dị, bộ dạng tuyệt sắc vô song! Cô gái tuy còn hơi nhỏ nhưng vẫn mang dáng dấp tinh xảo thanh lệ, sau này lớn lên tuyệt đối là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành!

Hắc không khỏi sửng sốt, hai người này từ trước tới giờ hắc chưa từng gặp qua a! Lẽ nào là do Viên lão đại vùng trộm bắt cóc từ doanh địa của Linh Ương học viện qua đây?

Lúc này hắc có nghe nói đám người Hoắc lão lục vừa mới bắt được một nữ đệ tử, không biết hiện tại đã đi nơi nào “khoái hoạt” (đại khái là “đi vui vẻ” đó) rồi. Hắc quả thực vô cùng đau lòng, những đệ tử tốt đó lại bị bọn họ điểm ô, những thứ súc sinh này có khác gì so với đám thổ phỉ chứ?!

Nghĩ rằng hai người này cũng là đệ tử bị bắt đến, sắc mặt La Thuần cũng có phần dịu lại. Hắc nhìn hai bên một chút, thấy không có ai mới nhỏ giọng nói: ” Các người cũng bị bọn hắc bắt đến đây đúng không? Không cần phải sợ, bọn họ hiện tại không còn ở đây đâu, ta thả các người đi, nhưng các người cũng không thể chạy từ phía trước ra, bằng không chút nữa bọn họ quay về sẽ phát hiện các người.”

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Phong Liên Dực đồng loạt ngẩn ra, nhưng bọn họ nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Xem ra nam nhân da trắng này tâm địa thiện lương, cho rằng bọn họ là đệ tử bị bắt cóc.

Như vậy cũng vừa khéo, hiểu nhầm thì cứ hiểu nhầm đi, cứ để hắc dẫn bọn họ ra ngoài, thuận tiện cũng cứu tên đáng thương này một mạng, chứ nếu để hắc ở lại chỗ này, khẳng định chút nữa sẽ bị Linh thú gặm đến mức chẳng còn một mẩu xương!

” Nếu đã như vậy, chúng ta xin đa tạ vị đại ca này!” Hoàng Bắc Nguyệt nói cảm ơn với hắc, Phong Liên Dực cũng khẽ gật đầu.

” Không cần phải cảm tạ ta.” La Thuần hiền lành nở nụ cười, xoay người mang theo bọn họ từ một phương hướng khác chạy ra khỏi doanh địa: ” Mọi người khắp bốn biển đều là huynh đệ, đây chính là tôn chỉ của Tứ Hải dong binh đoàn chúng ta!”

Nghe xong lời này, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi có chút buồn cười, một dong binh đoàn không khác gì thổ phỉ như vậy có chỗ nào phù hợp với câu “mọi người khắp bốn biển đều là huynh đệ” đây?

La Thuần đi ở phía trước ngược ngùng quay đầu lại nhìn bọn họ, nói: ” Kỳ thực, Tứ Hải dong binh đoàn chân chính không phải như vậy đâu. Đám người được Viên lão đại dẫn theo vốn toàn là dân liều mạng, sau khi Tứ Hải dong binh đoàn xảy ra chuyện, bọn họ liền đi theo Viên lão đại lẫn lộn.”

361. Chương 363: Chim Sẻ Ở Đẳng Sau(7)

” Tứ Hải dong binh đoàn của các người rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt giả vờ không hiểu hỏi.

Lúc này ở ngoài lều, nàng có nghe được cuộc tranh cãi giữa La Thuần và Viên lão đại, hình như đoàn trưởng của Tứ Hải dong binh đoàn đã xảy ra chuyện gì đó, vì vậy mới dẫn đến việc dong binh đoàn chia năm xẻ bảy.

La Thuần đi ở phía trước cước bộ thoáng dừng lại, thanh âm chua chát nói: ” Thúc thúc của ta là đoàn trưởng của Tứ Hải dong binh đoàn, hần tên là La Tuyết. Một tháng trước, hần gặp phải Hồng Liên của Quang Diệu Điện, bị đánh trọng thương, đến nay vẫn chưa khôi phục lại, việc này ngày sau chỉ sợ sẽ gây chấn động lớn ở Đông Ly quốc.”

Nói đến sự việc của thúc thúc, tâm trạng của La Thuần trở nên ảm đạm hẳn. Hần là do thúc thúc nuôi lớn, nhưng khi thúc thúc gặp nạn, hần lại không thể giúp được việc gì.

Ai bảo hần là kẻ yếu? Nếu như thiên phú của hần ột chút thì chắc chắn hần sẽ không trở mặt nhìn Tứ Hải dong binh đoàn chia năm xẻ bảy như hiện tại.

Nghe được ba chữ Quang Diệu Điện, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt và Phong Liên Dực cũng có chút nghiêm trọng.

Lần này không biết Quang Diệu Điện có ý đồ gì, cứ liên tiếp phái người đi đối phó với cao thủ của các nước, hình như bọn chúng đang tìm thứ gì đó.

Mấy ngày trước, Bất Bại Tướng Quân của Nam Dực quốc là Tư Mã Quy Yên cũng bị giết, việc này khiến cho Hoàng Thượng vô cùng khiếp sợ. Tư Mã Quy Yên vừa chết, như vậy chứng tỏ toàn bộ Nam Dực quốc, người có thể cùng vị Hồng Liên thần bí kia đánh một trận cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Việc này mặc dù đã được Hoàng Thượng cực lực ẩn giấu, nhưng vẫn có không ít tin tức tiết lộ ra ngoài, làm cho dân chúng bàng hoàng kinh hãi.

” Tại sao bọn họ lại muốn đối phó thúc thúc của người?” Phong Liên Dực hỏi.

La Thuần lắc đầu một cái: ” Thúc thúc không nói cho ta biết, nhưng e rằng trong đó ẩn giấu một bí mật lớn.”

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may La Tuyết không nói ra.

Nhưng nàng cũng tin tưởng nam nhân tên là La Tuyết kia cũng không biết Vạn Thú Vô Cương là thứ gì.

Đã đã rời xa doanh địa của Tứ Hải dong binh đoàn, La Thuần dừng lại nói: ” Các người từ nơi này trở về đi, nhưng tạm thời đừng trở về doanh địa của các người.”

” Chúng ta đã biết, cảm ơn người.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười nói.

Nụ cười xán lạn kia thoáng qua trước mắt khiến đầu óc La Thuần choáng váng. Hần còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy sau gáy một trận đau đớn, trước mắt đã tối đen.

” Phía trước có một cái sơn động, chúng ta để hần vào đó đi, để tránh chút nữa Linh thú đến đây gặm sạch hần.”

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Phong Liên Dực một trước một sau nâng La Thuần lên đặt vào trong sơn động, lại bày thêm một tảng nguyên khí cấm chế ở bên ngoài rồi mới rời đi.

Trong doanh địa của Linh Ương học viện giờ khắc này là một mảnh đèn đuốc sáng trưng, Nam Cung trưởng lão cùng mấy vị lão sư đều đi ra đứng trên bãi đất trống, sắc mặt uy nghiêm nhìn bờ sông đối diện.

Bọn học sinh cũng rối rít đi ra tập hợp, tất cả đều mang vẻ mặt cùng chung mối thù, hướng bờ sông đối diện mắng chửi: ” Hừ! Thứ hèn hạ vô sỉ, các người xứng là đệ nhất dong binh đoàn của Đông Ly quốc sao?”

” Hừ! Ta đã sớm biết bọn chúng không có ý tốt rồi, đám người này đúng là lưu manh thô bỉ mà!”

” Ta kháo! Ta thật hi vọng đám người Nam Cung trưởng lão giáo huấn bọn họ một trận thật tốt!”

” Dám ở trên đất của Nam Dực quốc chúng ta làm xằng làm bậy, các người thật sự coi Nam Dực quốc chúng ta là chỗ không người sao?”

...

Tiếng mắng chửi theo gió đêm bay tới bờ sông bên kia, quanh quẩn bên từng túp lều. Viên lão đại thân hình đầm máu dẫn theo mấy vị huynh đệ khắp khiêng trở về lều.

Mẹ nó chứ! Không nghĩ tới đội ngũ chỉ do đám đệ tử tạo thành lại có thực lực mạnh mẽ như vậy!

Bọn họ không hề biết, Linh Ương học viện hàng năm đều tổ chức các cuộc rèn luyện ở ngoại vi Phù Quang rừng rậm. Những cuộc rèn luyện này chính là một trong những chuyện đại sự của Linh Ương học viện, hàng năm bọn họ đều phái các lão sư có thực lực cao cường đi theo hộ tống, hơn nữa còn có một vị trưởng lão âm thầm bảo vệ trong cả cuộc hành trình!

362. Chương 364: Chim Sẻ Ở Đẳng Sau(8)

Làm sao có thể dễ dàng để ột đám thô bỉ đánh cướp được chứ? Đây không phải là làm mất mặt của Linh Ương học viện sao?

Nam Cung trưởng lão uy nghiêm nâng nâng tay hỏi: “ Tất cả đệ tử đã đến đông đủ chưa?”

Công chúa Anh Dạ và Vũ Văn Định cùng nhau đi đến bên cạnh nói: “Trưởng lão, Bắc Nguyệt quận chúa và Dực vương tử không có ở đây.”

“Cái gì?” Nam Cung trưởng lão hơi có vẻ kinh ngạc, phong thuộc tính của Phong Liên Dực dùng cho công kích cũng không mạnh mẽ, nếu như hấn bị người của Tứ Hải dong binh đoàn bắt, như vậy thì phiền toái rồi.

Hơn nữa còn có Bắc Nguyệt quận chúa, ai mà không biết nàng được Hoàng Thượng và Thái Hậu vô cùng thương yêu, nếu nàng cũng bị bắt vậy khi bọn họ trở về sẽ càng thêm bi thảm.

Tiêu Trọng Kỳ trông vô cùng sốt ruột cũng vội vã đi tới nói: “Trưởng lão, Tiêu Vận muội muội của ta cũng không thấy ở đây!”

Mặc dù từ nhỏ cùng Tiêu Vận cũng không thân thiết lắm, tuy nhiên tốt xấu gì cũng là huynh muội chảy cùng dòng máu, huống chi lúc này tình hình Cầm di nương cùng Tuyết di nương đang không tốt lắm, hấn cùng với Tiêu Vận nên đoàn kết một chút, nếu không làm sao có thể đối đầu cùng với nha đầu khôn khéo Hoàng Bắc Nguyệt kia đây?

“Trưởng lão, xem ra là người của Tứ Hải dong binh đoàn lén lén vào bắt bọn họ đi!” Quách viện sĩ to tiếng nói, Hoàng Bắc Nguyệt bây giờ là đệ tử đặc ý nhất của hấn, hấn không muốn nàng gặp phải chuyện gì dù là nhỏ nhất cũng không được!

“Trưởng lão, Tiêu Vận nói là ra ngoài đi dạo, có lẽ đi hơi xa nên chưa kịp trở lại.”

một học sinh nữ cùng lều với Tiêu Vận mở miệng nói, những người khác cũng đều gật đầu.

“Tiêu Vận là triệu hoán sư, nếu như gặp phải người của Tứ Hải dong binh đoàn, cho dù đánh không lại, nàng cũng sẽ có cách để báo cho chúng ta biết được!”

“Không phải đã nói không cho phép bắt cứ ai rời khỏi đây sao?” Lôi viện sĩ tức giận hét lớn, làm cho Tiêu Trọng Kỳ sợ đến nổi rụt cổ lại.

Nam Cung trưởng lão phát phát tay nói: “ Bình tĩnh một chút, đừng có nóng nảy, để ta đi qua đó đòi người.”

Vừa nói, Nam Cung trưởng lão liền nhanh hướng bờ sông đi đến.

“Trưởng lão!” Ở phía sau mọi người bỗng vang lên âm thanh thanh nhã lạnh nhạt của Phong Liên Dực, giống như gió mùa xuân vừa mới lướt qua làm cho tâm trạng mọi người đang phần nộ kích động cũng cảm thấy dễ chịu thoải mái.

“Dực ca ca! Bắc Nguyệt!” Anh Dạ công chúa xoay người nhìn thấy bọn họ, lập tức vui mừng chạy đến: “Các người đi nơi nào? Làm cho chúng ta lo lắng gần chết!”

Hoàng Bắc Nguyệt ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ yên lặng không nói lời nào, Phong Liên Dực ôn nhu cười nói: “Mới vừa rồi Bắc Nguyệt quận chúa thấy một con hổ nhỏ chạy qua, nhất thời nghịch ngợm chạy theo nhìn, ta thấy lo lắng nên cũng đi theo, cũng cách doanh trại không xa, xảy ra chuyện gì sao?”

Công chúa Anh Dạ cũng thấy trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt ôm một con hổ con khỏe mạnh kháu khỉnh hai mắt sáng lên: “Oa! Thật đáng yêu!”

Vừa nói, vừa vươn tay định sờ sờ vuốt vuốt con hổ nhỏ một chút, nào ngờ tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ lập tức hung hăng ‘ô’ một tiếng, rõ ràng không muốn cho người khác chạm vào mình!

Công chúa Anh Dạ có chút hoảng sợ rút tay về, có chút tủi thân nói: “Nó không thích ta.”

“Tiểu gia hỏa này hình như không có cha mẹ, đối với con người có chút sợ hãi, đợi nó quen thì sẽ tốt thôi.” Phong Liên Dực nói cực kỳ tự nhiên.

Gương mặt công chúa Anh Dạ có chút phớt hồng, gật đầu, “Nói cũng đúng.”

Đang khi nói chuyện, Nam Cung trưởng lão đã xoay người đi trở về. Nhìn thấy hai người bọn họ quả thật một cọng tóc cũng không tổn hại liền thoáng yên tâm.

“Bắc Nguyệt quận chúa, nhị tỷ Tiêu Vận của ngươi mất tích, không biết các người có nhìn thấy hay không?”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút ngây thơ chớp chớp mắt, nói: “Mới vừa rồi trong lúc rời khỏi doanh trại có thấy nhị tỷ từ trong lều vải đi ra hình như là đi tản bộ.”

Nàng nói thật, khi nàng đi doanh trại của Tứ Hải dong binh đoàn tìm hiểu tin tức quả thật nhìn thấy Tiêu Vận từ trong lều vải đi ra không biết là đi đâu.

363. Chương 365: Chim Sẻ Ở Đẳng Sau(9)

Lúc ấy nàng vội vàng đi tìm hiểu tin tức, cũng chẳng quan tâm để ý tới Tiêu Vận, không nghĩ tới, nàng ta một mình chạy ra khỏi doanh trại vừa đúng lúc gặp bọn Hoắc lão lục, đại khái là một người chạy ra doanh địa, vừa lúc để cho Hoắc lão lục gặp được nên mới bị bắt.

Cái này thì có thể trách ai được? Có trách thì trách nàng ta khinh thường không chịu tuân thủ quy tắc!

“Nếu đúng là Tiêu Vận đã đi ra ngoài, thì lúc người của Tứ Hải dong binh đoàn dốc toàn bộ lực lượng đến chỗ chúng ta mà không có được chút lợi ích gì ra về, hẳn là không bắt được Tiêu Vận.” Lôi viện sĩ vuốt râu phân tích nói: “Trưởng lão, hiện nay linh thú bạo động cũng đã bình tĩnh trở lại, không bằng phái người đi xem xét một chút xem sao.”

Lôi viện sĩ phân tích vô cùng có đạo lý, Người của Tứ Hải dong binh đoàn dốc toàn bộ lực lượng đến doanh trại đều lo cướp đoạt đồ vật, làm gì có ai rảnh rỗi mà đi bắt Tiêu vận chứ?

Hơn nữa, sự thật cũng là như thế, Tiêu Vận sớm đã bị bọn Hoắc lão lục bắt.

Nam Cung trưởng lão nghe xong cũng thấy có lý, liền gật đầu, ra lệnh cho một vài lão sư cùng các đệ tử có cấp bậc cao ra ngoài xem xét, những người còn lại cũng dọn dẹp lều trại, đến bên ngoài Phù Quang rừng rậm.

Linh thú bạo động đã ngừng, bọn họ thừa dịp bóng đêm mà đi, nói không chừng có thể bắt được các linh thú đi riêng lẻ nữa.

Nghe nói nhỏ trại rời khỏi nơi này, Hoàng Bắc Nguyệt là người vui vẻ nhất, vừa rồi nàng còn lo lắng nếu như không rời khỏi nơi này, trong chốc lát ở bên phía Tứ Hải dong binh đoàn bị bột phấn của giống cái Khổng Tước thảo dụ tới một đồng linh thú, tai họa lớn như vậy bọn họ phải đối phó ra sao?

Ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ, đi theo đại đội ngũ phía trước vào trong Phù Quang rừng rậm, vừa mới ra khỏi Nguyệt Lạc cốc chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân rung động dữ dội.

“Không thể nào, linh thú bạo động còn chưa có chấm dứt sao?” Phía trước có người người hô to!

“Thanh âm này, hình như là ở Nguyệt Lạc Cốc !”

Nghe nói như thế, mọi người liền vội vàng quay đầu lại, ở phía trước Nguyệt Lạc Cốc, nhìn thấy một đàn linh thú điên cuồng hướng đến nơi mà bọn họ đã từng hạ trại, nói chính xác hơn là hướng về phía bên kia sông nơi Tứ Hải dong binh đoàn! Những linh thú to lớn này làm ngã cả những cây to trong Nguyệt Lạc cốc, tất cả thực vật đều bị đàn linh thú điên cuồng này phá hỏng!

Bạo Phong Viên thân thể to lớn đứng trước doanh trại, đầm ngực dậm chân gầm lớn. Nhưng mà ở trong đàn linh thú điên cuồng này có không ít con thân thể to lớn, mãnh liệt xông lên chẳng mấy chốc đã đem Bạo Phong Viên giẫm ở dưới chân! Sau đó ở trong Nguyệt Lạc cốc xuất hiện một loạt tiếng kêu thảm thiết náo loạn cả lên.

Chúng đệ tử Linh Ương Học Viện hai mắt nhìn nhau, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Quách viện sĩ mở to hai mắt, sợ hãi than một tiếng: “Quả thật là báo ứng!”

Hắn vừa thốt lên xong, tất cả mọi người đều phụ họa, báo ứng! Thật sự là báo ứng! Mới vừa rồi nghĩ đến cướp bóc bọn họ, hiện tại tốt lắm, toàn quân bị diệt !

Hoàng Bắc Nguyệt ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ, ôn nhu sờ sờ đỉnh đầu mềm mại của nó , khoe miệng có chút cong lên, ngẩng đầu, vừa vặn gặp được con người màu tím của Phong Liên Dục nhìn qua.

Ánh mắt hai người ở không trung ngăn ngừa va chạm, ngay trong lúc đó đều có thể nhìn thấy trong ánh mắt đối phương có ẩn ý cười. Hết sức ăn ý, chỉ là ngăn ngừa va chạm sau đó cả hai đều dời tầm mắt giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Công chúa Anh Dạ cảm thán nói: “May mà chúng ta rời đi nhanh, nếu không, không chừng lại trở thành thức ăn cho bọn linh thú cũng nên.”

“Đúng vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười. Tiêu Vận giờ phút này hẳn là đã ở trong Tứ Hải dong binh đoàn, vận khí của nàng luôn không có gì đặc biệt lần này chỉ sợ là không sống được.

364. Chương 366: Chim Sẻ Ở Đàng Sau(10)

Nhị tỷ tỷ, đi đường bình an, người biến thành thành quỷ mà muốn đến tìm ta trả thù thì cứ đến đây, để xem thử người có thể có một ngày đánh bại được ta không!

Nam Cung trưởng lão đứng ở trên một khối cự thạch nhìn về phía, râu dài phất phơ trông như thần tiên tại Lâm Giang.

Trong không khí thổi qua, có một mùi máu tanh, hình như trong đó còn có kèm theo một hương thơm đặc thù.

Nam Cung trưởng lão cẩn thận xem xét, đột nhiên trong mắt tinh quang chợt lóe: Khổng tước thảo!

Còn là Khổng Tước Thảo giống cái, có khả năng hấp dẫn linh thú, hơn nữa còn có khả năng chọc giận linh thú!

Cẩn thận nghĩ, Nam Cung trưởng lão liền rõ ràng, nhất định là có người len lén vào bên doanh trại của Tứ Hảo dong binh đoàn, đem bột của Khổng Tước thảo bỏ xuống nơi bọn chúng hạ trại cho nên mới đưa tới một đồng linh thú như thế này!

Là ai lại nghĩ ra chiêu hay như vậy? Bọ ngựa bắt ve, chim sẽ ở đằng sau! Thần không biết quỷ không hay thật là cao chiêu!

Mặc dù có chút âm hiểm, tuy nhiên đối phó với đám người Tứ Hải dong binh đoàn này mà nói đến đạo nghĩa thì đúng là làm nhục hai chữ đạo nghĩa!

Đối phó với bọn chúng chỉ có ăn miếng trả miếng!

Ánh mắt già nua của Nam Cung trưởng lão ở trên người đám đệ tử quét qua một lượt, cuối cùng dừng ở trên người Hoàng Bắc Nguyệt đang đứng yên lặng ôm con hổ con trong đám đệ tử.

Trên bầu trời ánh trăng lẳng lặng chiếu trên người nàng, quanh thân mình của tiểu cô nương mười hai tuổi này xuất hiện một vòng sáng tự nhiên quanh quẩn. Khí chất của nàng có thể so được với ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng sáng tỏ.

Đây là Bắc Nguyệt quận chúa của phủ Trưởng công chúa, từ trước vẫn được đồn đãi là một phế vật, nhưng là ở trên lôi đài Linh Ương Học Viện, đánh bại và giết Tiết Mộng mà thanh danh lên cao, được đông đảo đệ tử tôn kính.

Sau đó, ở trong tỉ thí tài nghệ của Linh Ương Học Viện, lại đánh bại Lâm Uyển Nghi cùng Lâm Tử Thành, nếu nói nàng dựa vào vận khí đó là việc hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng nếu nói nàng có thực lực cũng không ai dám khẳng định, dù sao lúc trước nàng đã mang cái danh phế vật mà sống mười hai năm!

Hơn nữa nàng cũng chưa từng tham gia kiểm tra nhập học của Linh Ương học viện, bởi vậy thực lực của nàng như thế nào là một bí ẩn chưa ai biết được.

Chuyện lần này, là nàng làm sao?

Mặc dù chưa từng tiếp xúc qua, nhưng Nam Cung trưởng lão mơ hồ cảm nhận được ở trên người tiểu cô nương mười hai tuổi này có một loại khí chất thông minh khó nói bằng lời được.

“Trưởng lão, người của Tứ Hải dong binh đoàn bị diệt, đỡ cho chúng ta một nỗi lo, chúng ta có thể yên tâm ở trong Phù Quang rừng rậm rèn luyện.” Mấy vị sư phụ đi qua cung kính nói với Nam Cung trưởng lão.

“Chuyện lần này thật sự là may mắn, chúng ta vừa rời khỏi là linh thú điên cuồng tới, ha ha ha, đáng đời bọn xui xẻo!”

“Trời cao cũng chiều cố Nam Dục quốc chúng ta!”

Mấy vị sư phụ nói xong rồi cười rộ lên.

Chỉ riêng Nam Cung trưởng lão vuốt chòm râu, mỉm cười nói: “Đúng là may mắn thật, đi thôi, chúng ta nên nhanh lên thôi.”

Lập tức, tiểu đội rèn luyện của Linh Ương Học Viện, cũng không tiếp tục dừng lại, bắt đầu hướng mục đích phía trước của bọn họ đi tới!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Trời mờ mịt đã lộ ra tia sáng, ánh dương từ những đám mây rơi xuống, xuyên qua những phiến lá làm rừng rậm có vẻ thần bí.

Đội ngũ mệt mỏi chạy đi rốt cục cũng tới bên ngoài Phù Quang rừng rậm. Đêm qua trì hoãn rất nhiều thời gian, gặp phải Tứ Hải dong binh đoàn vô lại các đệ tử và sư phụ đều không nghỉ ngơi tốt, lúc này đều nhìn thấy sự uể oải mệt mỏi trên mặt mọi người.

365. Chương 367: Dệt Mộng Chi Thú(1)

Lần đầu tiên bước vào Phù Quang rừng rậm nguy hiểm trong truyền thuyết, không ít đệ tử đang uể oải tinh thần cũng trở nên hưng phấn, tò mò đánh giá mọi thứ xung quanh.

Phù Quang trôi lơ lửng, phương xa u ám không nhìn thấy được có cảm giác thần bí, còn có từ xa xa truyền đến tiếng linh thú kêu rống.

Lão sư đã dẫn dò qua không thể vận dụng nguyên khí, chuyện này không thể đem tính mạng ra đùa, ai cũng không dám khinh thường, áp chế nguyên khí trong cơ thể, thật cẩn thận bước đi.

Tiến vào trong Phù Quang rừng rậm, căn cứ vào kinh nghiệm, Nam Cung trưởng lão tìm một chỗ tương đối an toàn để cho bọn họ hạ trại nghỉ ngơi và hồi phục.

“Buồn ngủ quá”, sau khi dừng lại, chỉ nghe đến không ít đệ tử bắt đầu oán giận ngáp mấy cái.

Mà ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm thấy hai tròng mắt híp lại, ý nghĩ hỗn loạn.

Lều vải quần tới một nửa, công chúa Anh Dạ liền tựa vào bả vai của nàng, mệt mỏi nói: “Ta buồn ngủ quá, Bắc Nguyệt, ta chớp mắt một lát.”

Vừa nói xong, thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, đầu nghiêng sang một bên, cứ thế mà thiếp đi.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút chống đỡ không được, trên thân thể, giống như mỗi một tế bào đều la hét mệt mỏi quá buồn ngủ quá, đều mơ muốn nghỉ ngơi, trong đại não một ít ý thức thanh tỉnh cũng không có.

Ngước mắt nhìn lại, hơn một trăm một học sinh, cộng thêm lão sư, giờ phút này đều là lười biếng ngồi hết xuống, nếu không phải ngồi chớp mắt thì trực tiếp nằm xuống ngủ, chỉ có Nam Cung trưởng lão là cực lực cùng tranh đấu cơn buồn ngủ.

Hoàng Bắc Nguyệt híp mắt, trong lòng âm thầm có chút cảnh giác, tình huống này không đúng! Sao tất cả mọi người đều mệt mỏi như thế này? Hoàn toàn không có đạo lý.

Ý thức của nàng rất mạnh mẽ, ở dưới trạng thái hưng phấn thật không dễ dàng cảm giác mệt mỏi, đặc biệt là những đệ tử này mới tiến vào Phù Quang rừng rậm, thời điểm này hẳn là cảm thấy mới mẻ tò mò nhất!

Ở một nơi xa lạ, tiềm thức của con người sẽ tiến hành tìm kiếm đối với bên ngoài, theo lý mà nói, tất cả mọi người không thể cứ không có phòng bị gì mà ngủ như vậy.

Không đúng, tình huống này không đúng!

Hoàng Bắc Nguyệt giãy dụa một chút, đang muốn ngồi xuống, nhưng lại đột nhiên cảm giác được một ít hình ảnh vỡ nát từ trước mắt thoáng qua!

Đó là hình ảnh lúc bé, người một nhà đầm ấm vui vẻ ở trên sườn núi ăn cơm dã ngoại, nàng mặc váy có nơ con bướm, nhìn thấy trên bãi cỏ, một con rắn màu đen ngẩng đầu, tò mò nhìn nàng.

Một chút nàng cũng không sợ, vươn mập mập tay nhỏ bé, đem con rắn cầm lên, để nó bàn ở cánh tay của mình, sau đó liền đi trở về giống như tranh công chạy về, đối ba ba mẹ mẹ nói: “Nhìn! Có rắn!”

Mẹ mẹ kinh kêu một tiếng, vẫn là động tác của ba ba nhanh, như tia chớp vừa ra tay đã cầm chỗ bẫy tắc của con rắn, xách lên vút qua một bên.

Hoàng Bắc Nguyệt còn nhỏ tức giận nói: “Nó sẽ bị đau!”

“Bảo bối, đó là rắn, sẽ cắn người, sau này con không được động đến nó!” Mẹ mẹ lòng vẫn còn sợ hãi, ôm nàng mà nói không ngừng.

“Hừ, nó sẽ không cắn con!” Tiểu Hoàng Bắc Nguyệt trề môi nói.

Lúc này, có một người đàn ông mặc một bộ đồ màu trắng, tóc màu đen giống như tơ tằm găm vóc buông nhẹ trên vai đi đến, đem con rắn màu đen trên mặt đất nhặt lên, quay đầu lại, đôi mắt hẹp dài liếc bọn họ một cái, ánh mắt tôn quý kiêu căng kia cơ hồ làm cho người ta muốn quỳ bái với hắn.

Hắn để con rắn trên tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt đầu con rắn, lạnh lùng hừ một tiếng, nói : “Đại nạn sắp tới, cũng nên tôn trọng sinh linh một chút đi.”

366. Chương 368: Dệt Mộngchi Thú(2)

Lời hắn nói thật không may mắn, nhưng nhưng khí chất của người này làm người khác cảm thấy thật thoải mái, không thể phản bác hắn, bởi vậy ba ba chỉ khách khí cười cười với hắn, nói: “Con rắn này hù dọa đến con gái tôi, tình thế cấp bách mới khiến nó bị thương, thật sự xin lỗi.”

Người nọ tựa hồ đối với sự hạ mình của ba ba rất hưởng thụ, cúi đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hỏi: “Cháu không sợ nó sao? Nó là loại rắn độc nhất trên thế giới này, được xưng là ‘độc vương’, giết người vô hình .”

Tiểu Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, mắt to nháy một chút, dứt khoát nói: “Không sợ!”

Khóe miệng người kia có chút cong lên, giống như là cười với nàng, rồi cũng không nói gì nữa, mang theo con rắn rời đi.

“Thật sự là người kỳ quái, lại đi nuôi loại rắn độc này.” Mụ mụ nhìn bóng lưng của hắn, vẫn còn có chút sợ hãi.

Ba ba cười nói: “Người kì lạ trên đời này nhiều không kể xiết, đại khái thì anh ta cũng là một trong số đó!”

Mụ mụ cau mày nói: “Anh ta nói đại nạn sắp hạ xuống, là ý có ý gì?”

Vừa mới dứt lời, bầu trời xuất hiện một tiếng sấm, ầm vang giữa trời, tiếp theo mưa to tầm tã rơi xuống.

Ba ba cười khổ nói: “Nhìn, đây không phải là đại nạn hạ xuống sao?”

Người một nhà vội vàng từ trên sườn núi rời đi, chạy vào trong xe đỗ bên đường, mới vừa lên xe, trên máy tính trong xe có tín hiệu vang lên, ba ba máy tính ra, trên màn hình là một sĩ quan tuổi còn trẻ, thi một cái lễ nói: “Tư lệnh, nhà sinh vật học Ái Đức Sâm chạy trốn tới Bắc Mỹ bị bắt được, trên người hắn mang theo vi khuẩn ‘X— độc trùng ’ đã bắt đầu sinh trưởng, có thể sẽ khuếch tán, xin mời ngài quay về tổng bộ chỉ huy hành động!”

Ba ba sắc mặt nghiêm trọng gật đầu, nói: “Tôi biết rồi.”

Nói xong, đóng máy tính lại, đối tiểu Hoàng Bắc Nguyệt xin lỗi nói: “Nguyệt, xin lỗi, ngày nghỉ lần này ba ba phải đi trước rồi, con theo mụ mụ phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?”

“Ba ba đi bắt người xấu, người là đại anh hùng!” Tiểu Hoàng Bắc Nguyệt hiểu chuyện nói.

Ba ba và mụ mụ cùng nhau cười.

Xe chạy ở trong trời mưa to, thời gian mà lần cuối cùng người một nhà bên nhau bị nước mưa làm cho ướt hết, giống như có một tầng sương mù bao phủ vận mệnh bọn họ phía trước.

Trên tấm kính trong nhà trẻ, một tầng sương mù mỏng manh ngưng tụ, tiểu Hoàng Bắc Nguyệt dùng ngón tay vẽ một khuôn mặt tươi cười thật to ở phía trên.

Nước mưa cọ rửa khuôn mặt tươi cười trên tấm kính, bóng dáng ba ba chậm rãi chạy tới gần.

Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, mặc kệ cô giáo vẫn đang giảng bài chạy ra bên ngoài.

“Ba ba!” Hô to một tiếng rồi nhào vào trong lòng ba ba, ba ba đem nàng ôm lấy, lập tức xoay người lên xe.

Nàng líu ríu nói chuyện, không có chú ý đến sắc mặt tái nhợt của ba ba.

“Lần này sao trở về nhanh như vậy?” Mụ mụ tiến ra, còn chưa đi gần bọn họ, đột nhiên âm thanh tiếng súng vang lên, mụ mụ gục ngã trong vũng máu .

Ba ba gầm nhẹ một tiếng, móc súng ra hướng nơi phát ra tiếng súng bắn một phát.

Có người lên tiếng rồi ngã xuống, nhưng mà càng có nhiều tiếng súng điên cuồng bắn phá phía sau!

Ba ba đem nòng bảo vệ trong ngực, máu tươi tràn ra, “Nguyệt, con phải kiên cường!”

“Kẻ phản nghịch đã chết! Nhiệm vụ hoàn thành, thu đội!” Phía sau là thanh âm lạnh như băng.

Nước mắt trào ra như trút, nòng giãy ra từ trong lòng ba ba, khóc hô to: “Các ông là đồ chó má vong ân phụ nghĩa, tôi muốn giết các ông!”

Thanh âm vừa rơi xuống, băng vũ chợt xuất hiện trong tay, từng đợt khí lạnh lan tràn, những tay súng bắn tĩa này sững sốt, đột nhiên toàn bộ cũng biến mất.

Phù Quang lập lòe, đột nhiên bên tai vang lên từng trận chém giết!

367. Chương 369: Dệt Mộng Chi Thú 3

“Hừ! Ta mới là mạnh nhất! Các người đều chết đi!”

“Đồ tiện nhân người! Nghĩ rằng lớn lên xinh đẹp hơn ta sao, dám vênh váo đắc ý như thế! Đoạt người mà ta thích, ta giết người!”

“Ta là thứ nữ thì làm sao? Ta có chỗ nào không mạnh bằng người? Người đừng đắc ý!”

Bốn phía đều là thanh âm hỗn loạn, mọi người thi triển toàn thực lực, tự giết lẫn nhau!

Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, đột nhiên được đôi cánh tay gắt gao ôm lấy, ác mộng ở chỗ sâu, hay là cảnh tượng đáng sợ làm cho nàng không an tĩnh được, tê tâm liệt phế hô to muốn báo thù!

“Hoàng Bắc Nguyệt! Tỉnh táo lại!”

“Buông ta ra! Ta muốn giết đám chó má vong ân phụ nghĩa này! Giết bọn họ!”

“Đó là ảo cảnh, tỉnh lại!” Thanh âm lo lắng càng không ngừng ở bên tai, sau đó đột nhiên ấu thú ‘ngao’ một tiếng, móng vuốt hổ nhỏ nhỏ ở trong không khí trào ra một đạo kim sắc phong ngân, phong ngân hướng phía sau Hoàng Bắc Nguyệt đảo qua, bỗng một vật nhỏ lăn từ trên cây xuống.

“A! Ô ô ô!” tiếng kêu kỳ quái hoảng sợ vang lên, vật nhỏ trên mặt đất lăn qua lăn lại, bị tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ cắn ở trong miệng, giãy dụa vài cái thì an tĩnh.

Cùng lúc đó, Hoàng Bắc Nguyệt phát điên đột nhiên sững sốt, rồi an tĩnh lại, thân thể mềm mại ngã vào trong lòng Phong Liên Dục.

Hai mắt mờ mịt ngược lên, không phải trong đô thị mưa to tầm tã mà là rừng rậm âm u, cùng Phù Quang quỷ dị.

Trước mắt là một gương mặt xinh đẹp tuần mỹ, trên mặt lộ ra lo lắng, nhìn nàng: “Không có việc gì chứ?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn, môi run nhè nhẹ hai cái, hốc mắt chậm rãi đỏ lên, một tầng nhợt nhạt lộ ý hiện ở bên trong.

Qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nàng lộ ra vẻ yếu ớt như vậy, hận không thể khóc lớn một hồi.

Phong Liên Dục đau lòng nhìn nàng, trong lòng đau đớn ê ẩm, chậm rãi đem nàng kéo vào trong lòng, vỗ lưng của nàng, ôn nhu nói: “Không có việc gì, chỉ là cảnh trong mơ mà thôi.”

“Cảnh trong mơ” Hoàng Bắc Nguyệt thanh âm run rẩy nói, “Đây không phải là cảnh trong mơ!”

Phong Liên Dục nhẹ giọng nói: “Đó là ảo cảnh mà Chức mộng thú tạo ra, có thể đem hoàn cảnh thâm nhất trong lòng người tái hiện lại, để cho bọn họ không dám đối mặt quá khứ, hăm sâu trong đó, cuối cùng bởi vì ảo cảnh mà chết đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt cắn môi hít thở thật sâu, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, thân thể vẫn đang không ngừng run rẩy.

“Chức mộng thú chết tiệt!” Một màn nàng không muốn nhớ đến kia mà nó xuất hiện trực tiếp trước mặt!

Chức mộng thú đã bị tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ cắn ở miệng, những Chức mộng thú còn lại nhìn thấy thần thú xuất hiện, cũng đều sợ tới mức chạy trốn hết.

Đệ tử cùng lão sư tự giết lẫn nhau cũng yên tĩnh trở lại, ngã trên mặt đất, giống như ngủ thiếp đi.

Ngay cả Nam Cung trưởng lão cũng là bất ngờ, vậy mà vừa rồi hắn cũng bị trúng chiêu, ở trong ảo cảnh suýt chút nữa ra tay giết một người đệ tử!

May là Hoàng Kim Thánh Hổ kịp thời bắt được Chức mộng thú, nếu không, lần này sẽ gặp thật nhiều thương vong!

Trên mặt đất ngổn ngang người nằm, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo vết thương.

Đẩy Phong Liên Dực ra, Hoàng Bắc Nguyệt đã khôi phục vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng bình thường, chỉ là sắc mặt có chút trắng bệch mất tự nhiên như trước.

Xoay người, từ trong miệng Hoàng Kim Thánh Hổ cầm Chức mộng thú nho nhỏ lại, Chức mộng thú chỉ lớn hơn so với nắm tay một chút, thân mình tròn tròn bị vài cánh hoa gì đó bao lại, lộ ra hai tròng mắt rất lớn, hết sức lo sợ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

368. Chương 370: Dệt Mộ Chi Thú 4

“Ô ô ô!! Chi chi chi!!!” Chức mộng thú vừa mở miệng, phát ra thanh âm vô cùng chói tai, trực tiếp muốn đem nó ném xuống!

“Câm miệng!” Hoàng Bắc Nguyệt khê quát một tiếng, cầm theo thứ tương tự cánh hoa gì đó, nhắc Chức mộng thú lên, tiểu viên cầu này trên người dĩ nhiên còn có tay cùng chân ngăn ngắn.

Loại này linh thú trước kia ở trong sách có ghi lại, không có mấy người chân chính gặp qua, vốn tưởng rằng bọn chúng hẳn là tuyệt tích, bằng không chính là ở chỗ sâu trong Phù Quang rừng rậm, sẽ không dễ dàng đi ra, sao có thể nghĩ đến ở bên ngoài mà đã gặp?

Bị thanh âm hét lớn của nàng hù dọa, Chức mộng thú uất ức ngậm miệng, cũng không dám nữa lên tiếng.

Phong Liên Dực thấy nàng vẫn nhìn chằm chằm Chức mộng thú, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng tựa hồ không có dự định giết Chức mộng thú.

“Bọn chúng có thể tạo ảo cảnh trong mơ, đều là thật chẳng?” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng hỏi.

“Xem năng lực bản thân của bọn chúng mà định, nhưng chỉ cần từng trải qua một lần thì nó có thể tái hiện lại.”

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ trong chốc lát, con người trong suốt nhìn chằm chằm Chức mộng thú, trong mắt ánh sáng lạnh lùng thoáng hiện, vật nhỏ vẫn đáng thương sợ hãi đến ô ô nức nở.

Phong Liên Dực nhìn không khỏi buồn cười, nói: “Bọn chúng lá gan rất nhỏ, bởi vậy chỉ dám trốn từ một nơi bí mật gần đó.”

“Bọn chúng thuộc về linh thú, chỉ cần ký kết khế ước là có thể cùng bọn họ trao đổi sao?”

Phong Liên Dực có chút sửng sốt, chẳng lẽ nàng muốn cùng Chức mộng thú ký kết khế ước? Chức mộng thú này mặc dù năng lực không tồi, nhưng mà nếu như sớm có phòng bị, cũng không phải dễ dàng có thể làm cho người trúng chiêu như vậy.

“Cách thức trao đổi ngôn ngữ của chúng rất đặc biệt, linh thú thuộc về tâm trí, rất khó trao đổi.”

“Có đúng không?” Hoàng Bắc Nguyệt có hơi hí hóp mắt, “Mặc kệ ngôn ngữ thông không thông, trên thế giới có một loại trao đổi, đúng là vạn năng, đó chính là đe dọa!”

Vừa nói, nhẹ buông tay, đem Chức mộng thú ném xuống đất, đối tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ nói: “Cắn nó!”

Một tiểu cầu giao động trước mắt, tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ lập tức hưng phấn, xem nó như quả cầu len mà nhào lên, dùng miệng còn chưa có răng ngậm lấy Chúc mộng thú gặm a gặm!

“Chi chi chi! ! !” Chúc mộng thú sợ đến hồn phi phách tán, càng không ngừng ‘Chi chi chi’ kêu thảm.

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không chút thay đổi nhìn, Phong Liên Dực thì cảm thấy buồn cười, lắc đầu, bị thần thú như vậy gặm, Chúc mộng thú không bị hù chết mới là lạ!

Gặm trong chốc lát, Chúc mộng thú bắt được một cơ hội từ miệng tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ chạy ra ngoài, vội vàng dùng cái chân nho nhỏ chạy trốn chết.

Nhưng cái chân nho nhỏ kia sao có thể chạy nhanh? Mới vừa trốn ra được, đã bị Hoàng Bắc Nguyệt đuổi chân đá trở lại!

“A ô ô ô! !” Chúc mộng thú phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị gặm đầy người đều là nước miếng, biết trốn không thoát, mắt to bắt đầu nháy chớp, đáng thương nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, hướng nài cầu cứu.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xổm xuống đi, kiêu ngạo nhìn: “Nghe ta lời, không cho trốn.”

“A a! Chi chi!”

“Không được ‘a’ cũng không cho phép ‘chi’, ta nghe không hiểu, đồng ý nháy mắt, không đồng ý cũng đừng chớp.”(Dạ: tỷ quá bá đạo)

Chúc mộng thú trợn mắt sững sốt một chút, đột nhiên Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt âm lãnh xuống tới, nó lập tức nháy mắt lia lịa .

Hoàng Bắc Nguyệt khoe miệng cong lên, nói với tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ: “Thả nó.”

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ hé miệng đem Chúc mộng thú tròn nhãn bóng nhỏ ra, nó quỳ rạp trên mặt đất.

369. Chương 371: Dệt Mộng Chi Thú 5

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ há miệng, đem Chúc Mộng Thú tròn vo phun ra. Nó quỳ rạp trên mặt đất, hai tròng mắt đen lấy tràn ngập vẻ linh động nhìn chăm chăm vào Chúc Mộng Thú, tùy thời gặm lấy nó một lần nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt nâng Chúc Mộng Thú lên, vừa cầm một cái khăn lau khô nước miếng trên người nó vừa liếc nhìn đám người đang nằm ngổn ngang trên mặt đất, nói: “Làm cho bọn họ tỉnh lại đi.”

Chúc Mộng Thú rất nghe lời chớp chớp mắt, sau đó cánh hoa trên người nó mở ra, lộ ra cả thân thể tròn vo, trên đỉnh đầu nó còn có một cọng hành hơi nhọn màu xanh biếc.

Cộng hành lay động trong không khí, phát ra những thanh âm lổ tai không tài nào nghe được. Những thanh âm đó có chút giống như sóng siêu âm, từng đợt từng đợt nhọn nhọn tỏa ra.

Theo thanh âm này phát ra, đệ tử cùng sư phụ vốn đang ngã trên mặt đất cũng chậm rãi tỉnh dậy.

Hoàng Bắc Nguyệt đem Chúc Mộng Thú thu vào trong hành lý, sau khi dặn dò nó không được lộn xộn, nàng mới đi qua đỡ Anh Dạ công chúa từ trên mặt đất ngồi dậy.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh Dạ công chúa mở to mắt, sắc mặt tái nhợt, chỉ cảm thấy đau đầu không thôi.

Sau cơn ác mộng, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, ánh mắt nhìn bốn phía đều mang theo vẻ mờ mịt.

“Tỉnh lại là tốt rồi.” Chứng kiến Anh Dạ công chúa không bị thương, Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút yên tâm, thời điểm bị vây trong cơn ác mộng, nàng hình như đã động thủ với Anh Dạ công chúa – người đứng gần nàng nhất.

Cũng may có Phong Liên Dực kịp thời kéo nàng lại, bằng không, dưới trạng thái nổi điên đó, Anh Dạ công chúa sao có thể chống lại nàng đây?

Nhắc tới mới nhớ, lúc này cũng chỉ có Phong Liên Dực và hộ vệ Vũ Văn Địch của hắn là không có bị ảo cảnh của Chức Mộng Thú lừa gạt. Rốt cục là tại sao? Mọi người đều cùng nhau vào, hơn nữa cũng không ai biết trước chuyện Chức Mộng Thú sẽ đi ra quấy phá!

Việc này tựa hồ có điểm kỳ quái, chẳng lẽ người của Tu La thành có bí pháp đặc thù gì hay sao? Bọn họ căn bản sẽ không bị ảo cảnh của Chức Mộng Thú lừa gạt, hơn nữa, hắn còn biết trước Chức Mộng Thú sẽ xuất hiện!?

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, nhàn nhạt liếc Phong Liên Dực một cái, vẻ hoài nghi trong ánh mắt không che giấu. Nàng không tin hắn, hoàn toàn không tin hắn, cái con người này căn bản không hề cho người ta cảm giác có thể tin nhiệm được!

Phong Liên Dực sững sốt, nụ cười trên môi cũng chậm rãi biến mất. Hắn đem tầm mắt dời đi chỗ khác, không nhìn nàng, chỉ cúi đầu ôn nhu hướng Anh Dạ công chúa thăm hỏi.

Quả nhiên có vấn đề!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đám đệ tử cùng sư phụ đã tỉnh táo lại.

“Trưởng lão, đây hẳn là do Chức Mộng Thú gây ra!” Lôi viện sĩ cùng vài vị lão sư khác lúc này cũng rơi vào ảo cảnh, giờ phút này bộ dáng của bọn họ có chút chật vật, lại có chút xấu hổ.

Chức Mộng Thú có thể có thể đem sự việc mọi người không muốn đối mặt nhất hiện ra, mới vừa rồi nhiều người như vậy đều làm ra hành động luống cuống, những sư phụ ngày thường ra vẻ đạo mạo tự nhiên trong lòng sẽ có chút thấp thỏm.

Sắc mặt của Nam Cung trưởng lão cũng có chút xấu hổ, chòm râu dài cũng rối loạn không ít. Hắn ho nhẹ một tiếng, nói: “Không nghĩ tới ở ngoại vi Phù Quang rừng rậm lại có Chức Mộng Thú xuất hiện, lần này lịch lãm thật sự là khúc chiết nặng nề a!”

Quách viện sĩ đi tới, trên người hắn có nhiều vết thương tương đối nghiêm trọng. Vừa rồi bị ảo cảnh của Chức Mộng Thú lừa gạt, hắn đã cùng Lôi viện sĩ khai chiến. Hai người không ai chiếm được tiện nghi, đều bị thương, bởi vậy giờ phút này cũng không dám đối mặt với đối phương.

“Trưởng lão, những học sinh này bị thương tương đối nhiều, đa số đều là trọng thương, các sư phụ cũng bị thương rất nghiêm trọng, lần lịch lãm này chỉ sợ là...”

Nam Cung trưởng lão đứng lên, ngẩng đầu nhìn bốn phía. Trên mặt đất lúc này quả thật là một mảnh hỗn độn.

370. Chương 372: Dệt Mộng Chi Thú 6

Nam Cung trưởng lão đứng lên, ngẩng đầu nhìn bốn phía. Trên mặt đất lúc này quả thật là một mảnh hỗn độn, có đệ tử trực tiếp bị chém mất một cánh tay, người bị trọng thương nằm khắp nơi, tiếng kêu khóc vang lên không ngớt.

Nam Cung trưởng lão nhíu mày, cảm thấy mình có chút già đi, lần này chỉ sợ là lần xuất ngoại lịch lãm tổn thất thảm trọng nhất từ khi Linh Ương Học Viện sáng lập cho tới nay!

Chức Mộng Thú kia mặc dù nhỏ nhưng lực sát thương quả thật vô cùng kinh người!

Bọn chúng là ác ma có thể khơi gợi lên địa phương đen tối nhất trong lòng của con người!

“Chữa thương trước đi, những ai không bị thương thì tạo thành vài tiểu đội đi tuần tra!” Nam Cung trưởng lão uy nghiêm nói: “Vì phòng ngừa Chức Mộng Thú trở lại tập kích, mọi người tốt nhất hãy đem thần thức phong bế lại, chỉ trao đổi với nhau bằng động tác thôi!”

“Vâng!” Vài vị lão sư không bị thương dẫn một đám đệ tử đi tuần tra.

Sau khi Phong Liên Dực giúp những đệ tử cùng sư phụ bị thương nghiêm trọng chữa trị xong, Nam Cung trưởng lão đi tới, nói: “Chúng ta mới tiến vào Phù Quang rừng rậm không bao lâu mà đã gặp phải Chức Mộng Thú, tình huống này quả thật rất không bình thường, Dực vương tử có ý kiến gì không?”

Phong Liên Dực nhàn nhạt cười: “Ta đoán việc này có liên quan tới vụ Linh thú bạo động lần trước.”

Nam Cung trưởng lão gật đầu, nói: “Ta cũng nghĩ vậy. Mấy năm gần đây Phù Quang rừng rậm cũng không yên bình, xảy ra rất nhiều biến hóa, ngay cả Chức Mộng Thú còn chạy ra vùng ngoại vi thế này, nếu đi tiếp vào trong, chỉ sợ sẽ có uy hiếp càng thêm kinh khủng a!”

“Vậy trưởng lão dự định làm sao đây?” Phong Liên Dực hỏi, đi ra ngoài lịch lãm, mọi việc đều do Nam Cung trưởng lão định đoạt.

Nam Cung trưởng lão sắc mặt nghiêm trọng nói: “Lấy tình huống trước mắt, chúng ta chỉ có thể một con đường là trở về mà thôi.”

Phong Liên Dực có chút nhú mày, kết quả như thế hẳn cũng không ngờ tới, xem ra lần lịch lãm này sẽ không được viên mãn rồi.

Đệ tử cùng lão sư bị thương rất nhiều, cuộc hỗn chiến vừa rồi mọi người đều rơi vào ác mộng, bọn họ thấy mình đang đối mặt với địch nhân mà mình hận nhất, đương nhiên sẽ dốc hết sức mà chém giết!

Khi đó nguyên khí ba động quá lớn, Phù Quang chung quanh bị hấp dẫn lại đây cũng không ít, có người còn bị Phù Quang tấn công, bởi vậy tổn thất rất thê thảm.

“Dực vương tử.” Nam Cung trưởng lão hình như nghĩ tới điều gì, đột nhiên thấp giọng hỏi: “Lúc này bị vây khốn trong ảo cảnh, Bắc Nguyệt quận chúa có động thủ với người nào không? Thực lực của nàng như thế nào?”

Trông mắt màu tím nhạt hơi chuyển, Phong Liên Dực cũng không khỏi kinh ngạc, ngay cả Nam Cung trưởng lão cũng bắt đầu chú ý đến nha đầu kia, xem ra việc tiếp tục giả heo ăn thịt hổ của nàng sẽ không còn dễ dàng rồi đây.

“Ta vừa rồi cũng bị Chức Mộng Thú vây khốn, không thấy được cái gì, nhưng Anh Dạ công chúa ở gần Bắc Nguyệt quận chúa không có bị thương, bởi vậy ta nghĩ thực lực của nàng cũng chỉ trong phạm vi có thể tưởng tượng được mà thôi.”

Nam Cung trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, thần sắc có chút thất vọng. Thực lực của Bắc Nguyệt quận chúa chỉ ở trong phạm vi có thể tưởng tượng được thôi sao? Hẳn vẫn mong chờ nha đầu này sẽ cho hắn một cái kinh hỉ, chẳng lẽ là hắn đoán sai?

“Hôm nay may mà có Dực vương tử, chờ thương thế của bọn hắn ổn định lại thì chúng ta lập tức lên đường trở về.”

“Không sao, chỉ là một cái nhắc tay thôi mà.” Phong Liên Dực khiêm tốn cười cười, cùng Nam Cung trưởng lão tán gẫu vài câu rồi cũng đi ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt không có bị thương nên tự động xin đi tuần tra chung quanh. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy tình huống vừa rồi không đúng.

Phù Quang lóe lên trong rừng rậm u tối, tiểu đội tuần tra lúc này đều bị Chức Mộng Thú dọa cho chết khiếp, giờ phút này quả thật là thảo mộc giai bình (Dạ: chỉ trạng thái quá mức lo lắng, nghi thần nghi quỷ, cỏ cây lay động một cái cũng tưởng là địch nhân tấn công), mỗi người đều cảm thấy bất an.

371. Chương 373: Dệt Mộng Chi Thú 7

“Đừng có đi xa quá, rừng rậm này thật sự là càng ngày càng khủng bố.” Có người ở trong đội ngũ nhỏ giọng nói.

Không có bị thương, bọn họ ít nhiều cũng cảm thấy may mắn .

“Này này, lúc này các người mơ thấy cái gì vậy?”

“Đừng nói nữa! Loại chuyện này có cái gì tốt để nói chứ? Đều là ảo cảnh Chúc Mộng Thú tạo ra mà thôi!”

“Không phải nha, nếu chưa từng trải qua, Chúc Mộng Thú có muốn cũng không tạo ra ảo ảnh được.”

“Các người nói xong chưa, bây giờ là lúc đi tuần tra đó. Ta thấy lần lịch lãm này của chúng ta xem ra không thể tiến hành nữa rồi, thật mất hứng mà!”

“Không tiến hành nữa thì càng tốt! Phù Quang rừng rậm kỳ quái như vậy, ta cũng không dám ở lại nữa đâu, dù sao sau này chúng ta cũng không phải làm dong binh, cũng không cần đến Phù Quang rừng rậm nữa!”

“Người thật không có tiền đồ mà!”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe những người này nói chuyện, tâm tình phiền muộn không thôi. Nàng vốn đi cuối cùng, giờ phút này liền thả chậm cước bộ, lặng lẽ cách xa đội ngũ, xoay người tìm một phương hướng khác rời đi.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ thấy nàng mất hứng, tâm tình của nó cũng sa sút. Nó cọ cọ tay nàng, phát ra thanh âm mềm mại nũng nịu giống như đang lấy lòng.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn nó: “Người ăn gì cái gì, đói bụng thì tự mình đi kiếm ăn đi.”

Nói xong, nàng đem Hoàng Kim Thánh Hổ đặt xuống đất, lại vỗ vỗ cái mông của nó, ý bảo nó đi phụ cận tìm thức ăn.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ chạy hai bước rồi quay đầu chạy về phía Hoàng Bắc Nguyệt, quẩn quít bên người nàng không buông.

“Không đi kiếm ăn, chút nữa đói bụng ta cũng mặc kệ người.” Nàng đang buồn bực, nào có tâm tình chơi đùa với nó?

“Nó mới sinh ra có một ngày, còn chưa biết tự mình kiếm ăn.” Thanh âm ôn nhuận tựa như nước chảy vang lên.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ tinh thần phấn chấn, vui sướng đứng lên, lon ta lon ton chạy về phía sau. Phong Liên Dục khom lưng đem nó ôm lấy, lấy một miếng thịt từ trong nạp giới ra đưa cho nó, nhìn nó ăn say sưa, hân cười nói: “Người còn chưa đặt tên cho nó, sau này phải gọi như thế nào đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên mặt đất đứng lên, chậm rãi xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn hân: “Người tới đây làm gì?”

“Thấy người ở một mình, ta không yên tâm.” Hân tử mĩ nói: “Ta biết tâm tình của người không tốt, nhưng cũng không thể cầm tánh mạng của mình ra đùa giỡn như vậy được, trong Phù Quang rừng rậm có rất nhiều nguy hiểm.”

“Phong Liên Dục, người luôn giả nhân giả nghĩa, làm bộ làm tịch như vậy sao?” Nghe xong lời của hân, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt càng thêm lạnh lùng, dùng ngữ điệu châm chọc nói: “Mang mặt nạ mang lâu như vậy, người không chán sao?”

Phong Liên Dục hơi ngẩn ra, nói : “Ta không có giả vờ với người.”

“Người có! Đừng giả vờ không hiểu trước mặt ta!” Thanh âm lãnh khốc, bóng dáng Hoàng Bắc Nguyệt chớp động, trong nháy mắt đã tới trước mặt của Phong Liên Dục, một quyền đánh ra!

Quyền phong còn chưa đánh vào người, một trận áp lực đã đập vào mặt, Phong Liên Dực vội vàng hướng bên cạnh tránh qua, nhanh chóng đem tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ đặt xuống đất rồi mới giơ tay lên, đỡ lấy quyền phong sắc bén của Hoàng Bắc!

“Tại sao không tin ta?” Thanh âm của hắn cũng lạnh xuống, mang theo cảm giác phiến não cùng phần nộ vì không được tín nhiệm!

“Hừ! Tin người? Vậy người nói cho ta biết, Chúc Mộng Thú kia là chuyện gì? Người dám giải thích sao?” Hoàng Bắc Nguyệt đồng dạng cũng không yếu thế, hắn mạnh, nàng cũng sẽ không yếu hơn so với hắn!

Hai người cứ người một quyền ta một cước, không hề dùng nguyên khí, đánh nhau giữa đám Phù Quang chấp chờn.

Một quyền một cước, không ai nhường ai!

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ ở một bên nhìn, nghiêng đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một chút rồi lại xoay sang nhìn Phong Liên Dực một tẹo.

372. Chương 374: Dệt Mộng Chi Thú 8

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ ở một bên nhìn, nghiêng đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một chút rồi lại xoay sang nhìn Phong Liên Dực một tẹo. Nó hết sức ưu sầu, hết sức buồn bực, tựa hồ không biết mình phải đi giúp ai.

Nó thấp giọng đáng thương kêu vài tiếng, ngay cả thịt cũng ăn không vô nữa.

“Chức Mộng Thú xuất hiện cũng không phải là ta muốn hại người!” Phong Liên Dực trầm giọng nói, lúc ấy hắn vẫn ở bên người nàng chính là vì bảo vệ nàng!

Lãnh quang thoáng hiện trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt: “Người thừa nhận Chức Mộng Thú là do người mang đến! Nói, người nhìn thấy cái gì rồi? Người từ trong giấc mộng của ta thấy cái gì?!”

Nàng giống như một đầu mãnh thú tức giận, khí thế hung hăng, lực lượng ẩn chứa trong quyền cước lại mạnh hơn, tốc độ cũng nhanh thêm vài phần. Quyền ảnh nặng nề, nhanh đến mức làm người ta choáng ngợp!

Phong Liên Dực lui về sau mấy bước, nhú mày nói: “Ta không có nhìn mộng cảnh của người!”

“Người nghĩ rằng ta sẽ tin lời của người nói sao? Lúc ấy người làm cái gì thì cũng chỉ có một mình người biết!”

“Tại sao người vẫn không tin ta!” Phong Liên Dực cũng nổi giận, hắn vòng qua, đem chưởng phong của nàng triệt tiêu, lại phi thân tiến lên, thiếu chút đã bắt được bả vai của nàng.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại giống như một con cá linh hoạt, kinh nghiệm cận chiến ở hiện đại của nàng vô cùng phong phú, sao có thể dễ dàng bị người bắt như vậy được!

Thân thể linh hoạt chợt lóe đã tránh được, nụ cười lạnh lẽo trên khóe miệng càng sâu: “Người không nhìn mộng cảnh người khác, vậy người dùng Chức Mộng Thú để làm gì?”

Câu nói này đã hoàn toàn kích phát cơn giận của hắn. Sắc mặt hắn trầm xuống, cảm thấy cơn tức giận như phô thiên cái địa ập tới. Đời này, người nào hiểu lầm hắn, không tin hắn, hắn cũng không quan tâm!

Nhưng là...hắn lại quan tâm đến việc nàng có tin hắn hay không!

“Hoàng Bắc Nguyệt, người trời sinh là người đa nghi như vậy sao? Người từ trước tới giờ chưa từng tin tưởng bất luận kẻ nào sao?!” Một lần bắt không được nàng, Phong Liên Dực liền xuất thủ lần thứ hai, lần này hắn cũng không còn hạ thủ lưu tình nữa, bóng dáng giống như cơn gió, trong nháy mắt đã biến mất.

Trong lúc Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt, hắn đã xuất hiện sau lưng nàng, song chưởng duỗi ra từ phía sau đem nàng ôm lấy, lại chế trụ hai cánh tay của nàng, khiến cho nàng không thể động thủ được nữa.

“Tên hỗn đản khốn kiếp!” Hoàng Bắc Nguyệt tức giận mắng một tiếng, dưới chân dùng sức, đôi chân dẻo dai có thể so với vận động viên thể thao đá lên trên, thiếu chút nữa đã đá trúng mặt hắn.

Sắc mặt Phong Liên Dực trầm xuống, ôm nàng té xuống đất, ngay tại chỗ lăn một vòng, sau đó đem nàng đè dưới thân, gắt gao giữ chặt hai tay cùng hai chân của nàng.(Dạ: *máu mũi tuôn trào*)

“Người còn cử động nữa, ta sẽ không khách khí với người!” Phong Liên Dực phần nộ tới cực điểm, không nghĩ tới đối phó một nữ nhân lại phiền toái như vậy.

Dùng toàn lực đánh lại sợ tổn thương nàng, chính mình cũng sẽ đau lòng.

Nhưng không dùng toàn lực, nha đầu kia so với mãnh thú còn hung ác hơn, bất cẩn một chút là mình sẽ thua trong tay nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt gắt gao nhìn chằm chằm hắn, hung hăng cắn răng, từng chữ từng chữ phun ra: “Người muốn giết ta sao?”

“Nếu ta muốn giết người, lúc này đã không hạ thủ lưu tình rồi.” Phong Liên Dực thật vất vả mới áp chế được cơn giận, con người màu tím bao trùm một tầng phần nộ, cơ hồ hóa thành một vòng xoáy thôn phệ hết thảy!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt như vậy sao lại có thể xuất hiện trên người của một tiểu cô nương mười hai tuổi đây?

“Người bây giờ có thể bắt nạt ta, nhưng hai năm sau, ta muốn cho người đẹp mắt!”

Phong Liên Dực giận quá hóa cười: “Hoàng Bắc Nguyệt, người thật sự chưa từng tin nhiệm ai sao?”

“Người đáng tin tự nhiên ta sẽ tin!”

“Người lấy cái gì để kết luận là đáng tin hay không đáng tin?”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn: “Nhìn hành vi, hành vi quang minh lỗi lạc tự nhiên sẽ đáng tin!”

Triệt để bị hạ gục.

373. Chương 375: Dệt Mộng Chi Thú 9

“Ta thừa nhận, ta có chút không quang minh lỗi lạc, nhưng sao người lại nói là ta bắt nạt người?” Phong Liên Dực vừa nói vừa khẽ thở dài một tiếng: “Lúc này ta quả thật không có xem mộng cảnh của người, ta triệu hồi Chức Mộng Thú chẳng qua là muốn tìm một thứ đồ.”

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ đi tới, nhìn tư thế kỳ quái hai người bọn họ (Dạ: trời ơi, ta chết cười mất), nghiêng đầu nhìn nửa ngày vẫn không hiểu mô tê gì, đành kêu “ô ô” vài tiếng, chạy tới cọ cọ vào mặt Hoàng Bắc Nguyệt.

“Tránh ra!” Hoàng Bắc Nguyệt cau mày hô một tiếng.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ sợ đến rụt cổ, nhưng thấy nàng không phải thật sự tức giận, nó lại lấy hết can đảm tiếp tục chạy tới cọ cọ vào người nàng, cọ a cọ, động tác làm nũng đáng yêu thế kia thật làm cho người khác không cách nào nổi giận.

Phong Liên Dực cúi đầu cười nói: “Ta nói cho người biết, người đừng tức giận nữa.”

“Ta mà tức giận sao, buông ta ra!” Hoàng Bắc Nguyệt quát lạnh một tiếng.

Phong Liên Dực cũng cảm thấy làm hành động này với một thiếu nữ cũng có chút quá phận, nếu không phải vừa rồi không trị được nàng, hẳn cũng sẽ không làm ra cái hạ sách này. Giờ phút này hẳn có chút ngưỡng ngừng, ho nhẹ một tiếng, chậm rãi buông tay nàng ra, từ trên người nàng đứng lên.

Hoàng Bắc Nguyệt xoa xoa cái tay bị giữ chặt đến mức có chút bủn rủn, lạnh máu khế liếc hẳn, đột nhiên thừa dịp hẳn không phòng bị, một quyền nện lên mặt hẳn.

Phong Liên Dực bị đánh ngã về phía sau, bưng cái mũi chảy máu ngẩng đầu lên nói: “Người...người, không phải người nói người không tức giận sao?” (My: Nguyệt tỷ thực bạo lực a T.T hỏng mất cái mặt đẹp choai của anh Dực rồi!!! Dực ca của ta a a a a...)

(Dạ: đọc khúc này thấy buồn cười quá, tính trẻ con của Nguyệt tỷ bùng phát đây mà)

“Ta nói ta sẽ không tức giận, nhưng chưa từng nói ta sẽ không đánh người nha!” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, phỉu phỉu bụi trên người: “Tiện nghi của Hoàng Bắc Nguyệt ta há lại dễ chiếm như vậy sao?”

Nàng không chút thẹn thùng nói ra những lời này, ngược lại lại làm cho Phong Liên Dực có chút xấu hổ: “Ta...ta cũng không có chiếm tiện nghi của người.” (Dạ: Nguyệt tỷ thân nữ nhi còn ko xấu hổ, người xấu hổ cái gì)

“Chiếm hay không chiếm ta không quan tâm, ta chỉ hỏi người, người dùng Chúc Mộng Thú là muốn tìm cái gì?”

Phong Liên Dực chậm rãi ngồi dậy, lấy tay khăn che cái mũi chảy máu, buồn bực lên tiếng: “Đây là bí mật của Tu La thành, không phải ta không muốn nói cho người, chỉ là...”

“Bí mật của các người ta cũng ta cũng không để ý, chẳng qua, nghe nói Hồng Liên của Quang Diệu Điện cũng đi ra tìm một thứ, mục tiêu của các người chẳng lẽ cũng giống bọn họ?” Hoàng Bắc Nguyệt vòng vo hỏi thăm.

Phong Liên Dực cũng không biết nàng đã cùng Tư Mã Quy Yển nói chuyện qua, biết được Hồng Liên của Quang Diệu Điện đang đi tìm Vạn Thú Vô Cương, Hoàng Bắc Nguyệt lợi dụng cái sơ hở này, dụ hẳn đi vào tròng.

“Không sai, chúng ta đều đi tìm cùng một thứ.” Phong Liên Dực gật đầu: “Linh Ương Học Viện truyền thừa mấy ngàn năm, mấy vị trưởng lão cũng nắm giữ không ít tin tức trên Tạp Nhĩ Thập đại lục, ta muốn mượn năng lực của Chúc Mộng Thú đi dò thám mộng cảnh của Nam Cung trưởng lão.”

“Vậy dò xét được không?”

Phong Liên Dực lắc đầu: “Thực lực Nam Cung trưởng lão không thấp, lại có Linh Ương Học Viện trợ giúp, ý thức bọn họ đều có gông xiềng, muốn dò thám cũng không phải dễ dàng như vậy.”

Hoàng Bắc Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, không dò thám được là tốt rồi.

Nàng sợ hẳn từ trong mộng cảnh của Nam Cung trưởng lão biết được tin tức của người thần bí mười hai năm trước đã phong ấn Yểm ở trong thân thể nàng, người nọ cùng Hoàng Bắc Nguyệt có liên hệ, nói không chừng nàng sẽ bị đám người kia hoài nghi.

“Ta quả thật rất muốn biết, đến tột cùng là bảo bối hiếm lạ gì mà có thể làm cho Quang Diệu Điện cùng Tu La thành đều mơ tưởng tới?” Hoàng Bắc Nguyệt chế nhạo nói.

“Cái này, nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ nói cho người biết.” Phong Liên Dực cười nói, cái mũi bị nàng đánh vẫn còn rất đau, nàng xuống tay quả thật là không chút lưu tình.

374. Chương 376: Dệt Mộng Chi Thú 10

“Sau này sao? Sau này thì ta không còn hứng thú nữa.” Hoàng Bắc Nguyệt đá nhẹ tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ: “Còn không mau đi đi, thật là không có tiền đồ mà!” (tỷ nữ lòng nào đá tiểu Hổ, huhu TT^TT)

Thân thể tròn tròn những thịt là thịt của tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ bị nàng đá một phát lập tức lăn tròn trên đất, lăn mấy vòng xong nó lại ngồi dậy, ngậy ngô hướng nàng chạy đến, bộ dáng trung thành vẫy vẫy đuôi.(trời ơi, tiểu Hổ, nhóc có cần dễ thương như vậy không hả

Hoàng Bắc Nguyệt khinh bỉ nhìn hấn: “Này này, người đến cùng có phải là Thánh Hổ hay không vậy? Sao ta nhìn thế nào cũng giống chó thế?”

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ “ư ư” một tiếng, thân thể tròn trịa trong nháy mắt xiu xuống, tựa như vừa rồi đã chịu phải dả kích không nhỏ.

Phong Liên Dực an ủi sờ sờ cái đầu nhỏ của nó. Máu mũi của hấn cũng đã ngừng chảy, sau khi dùng khăn tay lau lại thì trên mũi chỉ còn lưu lại một vết xanh tím, chỉ là, cái vết này đã đem vẻ đẹp tuyệt sắc của hấn kéo xuống một bậc

“Hoàng Bắc Nguyệt, giấc mộng lúc nãy, người đã trải qua chuyện gì vậy?” Phong Liên Dực cúi đầu nhìn tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ, đột nhiên hỏi.

Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt lập tức tràn ngập sát khí âm lãnh khủng bố, ngay cả Phong Liên Dực đang cúi đầu cũng có thể cảm giác được. Hấn ngẩng đầu nhìn nàng: “Quá khứ làm người thống khổ như vậy, ta thật hi vọng người có thể quên đi.”

Hấn đang quan tâm nàng, không phải đang giả bộ, hấn thật lòng.

“Chuyện của người khác người đừng có quản tới.” Giọng nàng vẫn lạnh như băng, cũng không phải nàng không cảm kích hấn, chỉ là, những việc liên quan tới quá khứ chính là những việc nàng không muốn đề cập tới nhất. Tình thân, nó luôn là chỗ mềm yếu nhất trong lòng của nàng.

Bởi vì từ nhỏ đã mất đi tình thân nên nàng vô cùng khát vọng nó, nhưng càng khát vọng, nàng lại càng không thể chiếm được nó.

Nhìn thấy Tiêu Viễn Trình đối xử tệ bạc đủ điều với Hoàng Bắc Nguyệt, lấy tính cách lạnh lùng của nàng vốn sẽ không hỏi đến, nàng không quan tâm đến những chuyện đó, nhưng mà thân là cha, làm sao hấn có thể làm chuyện độc ác như vậy? Hổ dữ không ăn thịt con, nàng hận nhất là loại người bại hoại luân thường, đạo đức tiêu vong giống như súc sinh!

Tiêu Viễn Trình hấn đã vũ nhục hai chữ “phụ thân” này!

Nàng ôm lấy tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ, đang chuẩn bị rời đi thì tiểu Chúc Mộng Thú vốn đang ở trong túi xách lại vươn cái đầu ra, kêu “chi chi” một tiếng, kéo kéo y phục của nàng, vẻ mặt đáng thương nhìn nàng.

“Sao vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn con vật nhỏ này, lại nhớ tới cơn ác mộng vừa rồi, sắc mặt nàng thoáng cái trầm xuống.

Chức Mộng Thú nhận tình sợ hãi, giơ ngón tay út ngăn ngăn lên chỉ về một phía, đôi mắt to long lanh.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn theo hướng tay nó, chỉ thấy trong vùng rừng rậm u ám, dưới ánh sáng chập chờn của đám Phù Quang, vài đầu Chức Mộng Thú hơi lớn đang lấp ló nhìn sang đây.

Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, đây hấn là người nhà của nó rồi! Tới đây làm gì đây? Trả thù sao? Muốn đem đứa nhỏ này trở về? Hừ, nghĩ hay lắm!

Đồ đã rơi vào tay nàng lại còn muốn trở về sao?

Hoàng Bắc Nguyệt dùng tay túm lấy cọng hành màu xanh (chắc là một cái chôm/sợi màu xanh, bản tiếng trung ghi hành nên thôi ta cứ ghi hành) trên đầu Chức Mộng Thú, nhắc hấn lên vung vẩy trên không trung

hai cái. Chúc Mộng Thú sợ đến mức kêu “chi chi nha nha”, hai cái tay nhỏ xíu vội vàng ôm lấy cánh hoa của mình, run lấy bầy, nước mắt lưng tròng, bộ dáng hết sức đáng thương.

Hoàng Bắc Nguyệt dùng ngón tay cái chỉ chỉ mình, nói: “Nó là của ta.”

Đám Chúc Mộng Thú ẩn núp trong rừng cây thấy hành động này của nàng cũng sợ đến mức run lập cập, bọn chúng kéo kéo cánh hoa nhỏ, vẻ mặt đáng thương cầu xin nàng.

“Bọn chúng chỉ muốn chào tạm biệt hân một chút mà thôi.” Phong Liên Dực thấy hành động vừa cường thế lại vừa ngây thơ của nàng, lại nhìn qua đám Chúc Mộng Thú sợ đến sắp khóc kia, đành phải lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt hoài nghi liếc hân một cái.

Phong Liên Dực nói: “Bọn họ muốn người gơ cao đánh khẽ. Hài tử của bọn họ đã rơi vào tay người, vậy cứ để nó đi theo người ra ngoài rèn luyện. Bọn chúng hi vọng nó có thể trưởng thành hơn.”

375. Chương 377: Thái Hậu Hồi Chiều 1

Thì ra Chúc Mộng Thú cũng không phải là không có linh trí (đại khái là trí thông minh), bọn chúng chỉ hơi khác với Linh thú bình thường, bởi vậy việc giao lưu với bọn chúng tương đối khó khăn.

Nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của bọn chúng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đại phát thiện tâm, nhưng nàng là người thù dai, Chúc Mộng Thú làm cho nàng thống khổ như vậy, nàng đương nhiên sẽ không để nó dễ chịu rồi.

Nàng ngoắc ngoắc tay bảo tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ đi tới, lại đem Chúc Mộng Thú cho nó ngậm trong miệng, dặn dò nó: “Trông chừng nó cho tốt, đừng để nó chạy trốn biết không?”

Được Hoàng Bắc Nguyệt ủy thác trọng trách quan trọng, tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ cảm thấy vô cùng quang vinh. Nó hưng phấn gật gật đầu, sau đó vừa chảy nước miếng vừa vui sướng chạy tới chỗ đám Chúc Mộng Thú kia.

Tiểu Chúc Mộng Thú đáng thương toàn thân ướt đầm nước miếng, run lấy bầy. Mỗi lần hàm răng của Hoàng Kim Thánh Hổ hơi run lên, đám Chúc Mộng Thú liền vội tới mức đứng ngồi không yên, “chi chi nha nha” không ngừng.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ mở miệng ra, đem Chúc Mộng Thú ném xuống đất. Chúc Mộng Thú lăn một vòng trên mặt đất, vừa ngồi dậy đã lập tức chạy tới bên cạnh cha mẹ mình, cụp mắt gật lệ tổ khổ.

Chúc Mộng Thú ma ma (CMT mẹ, nhưng ta thấy để ma ma đáng yêu hơn) chưa xót, cầm lấy cánh hoa của bản thân lau nước mắt. Nó sờ sờ đầu của tiểu Chúc Mộng Thú, “chi chi nha nha” một hồi, sau đó đem một cái túi nhỏ đeo lên cổ cho tiểu Chúc Mộng Thú.

Tiểu Chúc Mộng Thú lập tức há mồm khóc lớn, bộ dáng tràn ngập ủy khuất!

Hoàng Bắc Nguyệt ở phía sau nhìn, tuy rằng nàng không hiểu những lời bọn nó nói, nhưng nàng có thể suy đoán được, tiểu Chúc Mộng Thú khẳng định đang kháng nghị với cha mẹ của nó, xin bọn họ đừng giao nó ột chủ nhân hung ác như nàng.

Chúc Mộng Thú ma ma và Chúc Mộng Thú ba ba đều chảy nước mắt, một đám tiểu Chúc Mộng Thú khác cũng ở bên cạnh khóc lớn, thanh âm cãi nhau “chi chi nha nha” kia thật sự làm người khác bức bối!

“Xong chưa!” Hoàng Bắc Nguyệt hô một tiếng, tiểu Chúc Mộng Thú vừa nghe đã sợ đến mức muốn chạy trốn.

Chúc Mộng Thú ma ma hướng tới nàng “chi chi nha nha” nói gì đó, Hoàng Bắc Nguyệt không hiểu, chỉ đành nhìn về phía Phong Liên Dực. Phong Liên Dực thấy vậy cười nói: “Nó nói đây là hài tử nhỏ nhất của

nó, rất ngoan, hi vọng người có thể đối xử với con nó tốt một chút, đừng để cho Linh thú bên ngoài khi dễ nó.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, mặc dù bên ngoài nàng tỏ vẻ bất mãn, thế nhưng trong lòng vẫn thoáng xúc động. Hải tử phải rời bỏ cha mẹ, cha mẹ của nó chắc hẳn sẽ rất nhớ nó a.

Nó còn là đứa nhỏ nhất, hơn nữa cũng là đứa ăn nói vụng về nhất.

“Nếu nó nghe lời, ta đương nhiên sẽ bảo vệ nó thật tốt.”

Chức Mộng Thú ma ma nghe vậy liền vỗ vỗ đầu tiểu Chức Mộng Thú, lại “chi chi nha nha” dẫn dò nó một phen, Chức Mộng Thú ba ba cũng “chi chi nha nha” một hồi, sau đó mới phát phát tay, ra hiệu cho tiểu Chức Mộng Thú đi đi.

Tiểu Chức Mộng Thú ôm cái túi nhỏ, nước mắt tràn mi, sau khi “chi chi nha nha” mấy tiếng, nó mới lưu luyến xoay người, vừa vận trông thấy tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ khổng lồ đang đứng đó, nó bị dọa đến mức hồn phi phách tán.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ nghịch ngợm há miệng ra, làm bộ muốn đem hắn ngậm vào. Tiểu Chức Mộng Thú “chi nha” hét thảm một tiếng, vội vàng ôm lấy cái túi nhỏ liều mạng dùng mấy cái chân ngắn ngủn hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt lao nhanh tới.

Thân hình tròn vo, cánh hoa nhỏ cứ mở ra khép lại, tiếng kêu “chi nha” quái dị, nước mắt bay bay về phía sau. Nhìn từ xa, nó giống như một quả cầu len đang lăn tròn vậy.

Dáng vẻ hài hước kia lập tức khiến cho tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ hưng phấn, nó hình như thật sự cho rằng tiểu Chức Mộng Thú là một quả cầu len đang lăn tròn, hào hứng đuổi theo.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ ở phía sau há miệng, nhiệt khí tản ra làm cho tiểu Chức Mộng Thú sợ gần chết, “chi nha” một tiếng, rồ cục chạy đến bên chân Hoàng Bắc Nguyệt, nó cuống quýt ôm chân của nàng cầu cứu.

376. Chương 378: Thái Hậu Hồi Chiêu 2

Hoàng Bắc Nguyệt thò tay đem nó xách lên, vung vẩy mấy cái trước mặt tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ, làm nó mấy lần nhảy dựng lên, thiếu chút đã cắn được tiểu Chức Mộng Thú.(hai đứa đều xưng là “nó”, lắm lúc sợ mọi người không biết đứa nào với đứa nào, mọi người có ý kiến gì không a~)

Một đứa hưng phấn không thôi, một đứa lại sợ đến mức kêu thảm thiết không ngừng.

Một đám Chức Mộng Thú bên kia cũng sợ hãi vọt phần, khẩn trương nhìn chăm chăm bên này.

“Ha ha!” Hoàng Bắc Nguyệt cười to hai tiếng, đem tiểu Chức Mộng Thú bỏ vào trong hành lý, lại vỗ vỗ đầu tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ, nói: ” Không tồi không tồi, trở về ta sẽ cho ngươi ăn thịt!”

Tiểu Chức Mộng Thú cũng từ trong túi ló đầu ra, đôi mắt ngập nước. Nó giơ cái tay ngắn ngủn lên, hướng người nhà vẫy vẫy, thấp giọng “chi nha” vài tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhìn về phía bên kia, nói: “Yên tâm đi, Linh thú của ta, ai cũng không dám bắt nạt!”

Trong lòng lại âm thầm bổ sung một câu: “Đương nhiên chỉ có ta mới có thể bắt nạt bọn chúng!” (Nguyệt tử quá hắc, quá hắc mà))

Đám Chức Mộng Thú chậm rãi li khai, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người nhìn Phong Liên Dục: “Lần sau nếu còn dám sử dụng ám chiêu lừa gạt ta, ta tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi!”

Phong Liên Dục nâng nâng tay, có lần giáo huấn này, hẳn đương nhiên sẽ không làm như vậy nữa, đã thấy bộ dáng thống khổ của nàng trong mộng cảnh, hẳn cũng rất hối hận, nếu biết trước như vậy thì hẳn đã nhắc nhở nàng trước rồi.

“Bắc Nguyệt quận chúa, các người ở chỗ này sao? Thật là hù chết chúng ta mà!” Nữ lão sư dẫn đội tuần tra vội vàng vàng đi tới bên này, trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt liền thở phào một hơi.

Người nào mắt tích cũng được, nhưng Bắc Nguyệt quận chúa vạn vạn lần không thể mắt tích nha!

Nữ lão sư nói xong ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy Phong Liên Dực, gương mặt lập tức phủ thêm một tầng đỏ ửng, thanh âm ngay lập tức trở nên ôn nhu: “Dực Vương tử, người cũng ở nơi đây sao?”

Vị Cửu hoàng tử phong hoa tuyết đại của Bắc Diệu quốc này có lực sát thương rất lớn đối với phái nữ của Nam Dực quốc.

Bình thường thoạt nhìn hắn ôn nhã nhẹ nhàng, giống như một quý công tử, nhưng kỳ thật hắn cũng rất khó đến gần, dưới bề ngoài ôn nhu ẩn chứa sự lạnh lùng từ chối người ngoài ngàn dặm.

Thời điểm thường ngày muốn tới gần hắn cũng rất khó, bây giờ đột nhiên gặp phải, nữ lão sư vô cùng khẩn trương.

Phong Liên Dực ôn hòa cười nói: “Là ta có chút chuyện muốn nói với Bắc Nguyệt quận chúa, bởi vậy mới kêu nàng tới, gây phiền toái cho người rồi, thật xin lỗi.”

“Không sao không sao, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Vị nữ lão sư kia ngượng ngùng nói, vội vọt bắt chuyện: “Nghe nói thân thể Dực vương tử gần đây không tốt, không biết hiện tại như thế nào?”

Phong Liên Dực hơi mỉm cười nói: “Chỉ là chút chuyện mà thôi, đa tạ người đã lo lắng, Tôn lão sư có phải có chuyện muốn tìm Bắc Nguyệt quận chúa hay không?”

Không chút dấu vết kết thúc cuộc trò chuyện, hơn nữa lại còn làm cái vị Tôn lão sư kia cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), trong lòng còn thầm nghĩ: “Hắn vẫn nhớ ta họ Tôn, xem ra trong mắt hắn, ta cũng không phải vô hình.”

“Là Nam Cung trưởng lão muốn mọi người tập hợp lại, chuẩn bị nhỏ trại trở về.”

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy sao? Chúng ta mới tới không có bao lâu mà, không phải nói là rèn luyện nửa tháng sao?”

” Quận chúa, lần này Chúc Mộng Thú đã tạo thành thương tổn quá lớn, bởi vậy Nam Cung trưởng lão mới hạ lệnh trở về. Chuyện tình lịch luyện chỉ sợ sẽ phải chờ kế hoạch lần tiếp theo thôi.” Tôn lão sư kiên nhẫn giải thích.

Thì ra là như vậy, vì sự an nguy của các đệ tử, Nam Cung trưởng lão cũng chỉ còn cách này, dù sao thời đại này vẫn rất coi trọng những đệ tử có thiên phú.

Võ giả vi tôn, trong lúc bọn hắn còn nhỏ yếu, học viện phải bảo vệ bọn hắn cho thật tốt!

“Đã hiểu, vậy chúng ta đi thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt hướng Tôn lão sư nở nụ cười, ôm lấy tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ đi trước.

377. Chương 379: Thái Hậu Hồi Chiêu 3

Phong Liên Dực có chút bất đắc dĩ, nha đầu này cũng quá giáo hoạt đi, đây rõ ràng là đem hắn đẩy vào trong hố lửa mà...

“Dực Vương tử, ta rất ngưỡng mộ trình độ cầm nghệ của người, nhà ta mặc dù là võ đạo gia truyền, thế nhưng phụ thân ta hi vọng...” Tôn lão sư ngượng ngùng nói.

Phong Liên Dực mỉm cười, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, khẽ gọi một tiếng: “Tôn lão sư.”

Tôn lão sư đang ngượng ngùng không thôi ngẩng đầu lên nhìn hắn, vừa vặn thấy được hai tròng mắt màu tím nhạt. Nàng sững sờ một chút, ánh mắt trong phút chốc trở nên đờ đẫn.

Phong Liên Dực lần nữa nhếch môi, nói: “Tôn lão sư, người vừa mới nói Nam Cung trưởng lão kêu chúng ta trở về tập hợp sao?”

“Hả? À...ừ!” Tôn lão sư sau chốc lát thất thần, rốt cục mờ mịt gật đầu.

“Vậy thì đi thôi.” Phong Liên Dực lễ phép hướng nàng cười cười, sau đó đi trước.

Tôn lão sư nhìn theo bóng lưng hắn, trong đầu hoàn toàn không nhớ rõ chuyện vừa rồi, chỉ cảm thấy mơ hồ có chút hối hận, cơ hội tốt như vậy sao mình lại không nói vài câu với hắn chứ!

Hoàng Bắc Nguyệt đi được vài bước, quay đầu lại thì trông thấy Phong Liên Dực đã theo kịp. Nàng hơi giật mình, âm thầm bội phục thủ đoạn cao cường của hắn. Tên này nhanh như vậy đã giải quyết xong một nữ nhân ái mộ hắn.

Trong con người của Phong Liên Dực bao phủ một tầng ý cười đậm nhả, nói: “Người còn nhỏ mà đã tinh quái như vậy, xem ra ta không thể xem thường người nha.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhướng nhướng mày, hừ nhẹ một tiếng, ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ đi về nơi hạ trại.

Nhìn đội ngũ đã được chỉnh đốn tốt, trong lòng nàng không khỏi có chút thất vọng, vốn tưởng rằng lần này đến Phù Quang rừng rậm sẽ có thể thu hoạch không ít, nào ngờ lại phải trở về sớm như vậy.

Ài, kế hoạch không theo kịp biến hóa a! Nhưng không sao, so với những người khác, thu hoạch của nàng cũng coi như khá phong phú rồi.

Một con Thần thú Hoàng Kim Thánh Hổ giai đoạn ấu thú, một con Chúc Mộng Thú hiếm thấy, tùy tiện đem một cái ra cũng sẽ khiến người khác đổ kị tới mức đỏ mắt!

“Tam muội!” Trông thấy nàng, Tiêu Trọng Kỳ nhanh chân đi tới, kéo nàng qua một bên.

“Đại ca có chuyện gì không?” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười hỏi.

Tiêu Trọng Kỳ sắc mặt khó coi, ghen một hồi mới thấp giọng nói: “Đến bây giờ ta còn chưa có tin tức của Nhị muội, Nam Cung trưởng lão đã hạ lệnh trở về, lẽ nào chúng ta phải bỏ Nhị muội một mình ở lại nơi này sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt giả vờ kinh ngạc: “Nhị tỷ còn chưa trở lại sao?”

Tiêu Trọng Kỳ ngưng trọng gật đầu: “Nói thế nào cũng là huynh muội chung huyết thống, người là quận chúa được Hoàng Thượng sủng ái nhất, chỉ cần người nói một câu với Nam Cung trưởng lão, Nam Cung trưởng lão nhất định sẽ phái người đi tìm.”

“Nhị tỷ là đệ tử của Linh Ương học viện, nàng mất tích, Nam Cung trưởng lão tự nhiên sẽ phái người đi tìm. Bây giờ chuyện liên quan đến mọi người, chúng ta cũng không thể bắt mọi người chờ một mình Nhị tỷ nha, nhiều người như vậy, ai sẽ đồng ý đây?”

Tiêu Trọng Kỳ cũng nghĩ tới điểm này, dù sao hiện tại mọi người đều lấy an nguy của bản thân làm trọng, ai lại rảnh rỗi đi quan tâm người khác? Bởi vậy hắn mới đi tìm Hoàng Bắc Nguyệt, nhờ nàng suy nghĩ biện pháp.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn dáng vẻ do dự của hắn, cười nói: “Đại ca yên tâm đi, tuy Nam Cung trưởng lão đã hạ lệnh ly khai, thế nhưng chắc chắn hắn vẫn sẽ lưu lại vài người tiếp tục tìm kiếm Nhị tỷ. Người bây giờ vốn là nê Bồ Tát quá giang (ý chỉ một người ngay cả mình cũng không bảo vệ được, sao còn có hơi sức để ý tới việc cứu người khác), bây giờ lại vì Nhị tỷ đắc tội người ta, cái này đáng sao?”

“Nói thế nào cũng đều là huynh muội chung gốc mà!” Tiêu Trọng Kỳ còn chưa chịu tán đồng.

Hoàng Bắc Nguyệt nở nụ cười: “Nếu như đổi lại người mất tích là người, người nghĩ Nhị tỷ có nóng nảy muốn đi tìm người hay không?”

Tiêu Trọng Kỳ thủy chung vẫn là con của Cầm di nương, tính tình cũng không khác mấy, ngoài mặt phách lối, kỳ thực nội tâm lại rất mềm yếu!

378. Chương 380: Thái Hậu Hồi Chiêu 4

Tiêu Trọng Kỳ đương nhiên cũng hiểu, Tiêu Vận cùng Tuyết di nương đều là một dạng người, lòng dạ độc ác, nếu như hôm nay người mất tích là hắn, Tiêu Vận phỏng chừng cũng chẳng để tâm.

Chẳng qua ở trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, hắn cũng không muốn bị coi thường.

Trong lòng hắn nghĩ gì, Hoàng Bắc Nguyệt sao lại không nhìn ra, vì Tiêu Vận, nàng đương nhiên sẵn sàng cho hắn một cái bậc thang để leo xuống.

“Đại ca, ta biết ngươi tốt bụng, nhưng có một số việc không phải cứ tốt bụng là được. Ngươi vẫn nên suy nghĩ cho bản thân nhiều một chút đi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, nói xong liền ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ bỏ đi.

Đây coi như là cho Tiêu Trọng Kỳ một cái cớ, giúp hắn không phải áy náy về hành động bỏ rơi muội muội trong hiểm cảnh của mình. Tiêu Trọng Kỳ nghe được, ho khan một tiếng, cũng không nghĩ thêm nữa.

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ** ** **

Lần rèn luyện thanh thể thật lớn nhưng lại phải vội vã kết thúc. Mọi người ai cũng ôm một bầu nhiệt huyết mà đi, ai ngờ nhiệt huyết còn chưa kịp biểu đạt thì máu đã chảy trước rồi, thiếu chút đã mất luôn cái mạng nhỏ!

Trên mặt mọi người ít nhiều vẫn có mấy phần thất vọng, chỉ là gặp phải ác mộng của Chúc Mộng Thú, ai cũng không thể nói thêm cái gì.

Lần xuyên qua Mê Vụ rừng rậm này so với lần trước khó hơn không ít, Linh thú từ Phù Quang rừng rậm chạy qua đây “định cư” quá nhiều, cũng may đẳng cấp không quá biến thái, Nam Cung trưởng lão để cho đám đệ tử không bị thương tạo thành một đội ngũ đi đối phó bọn chúng, coi như cũng thuận lợi giải quyết.

Trong Phù Quang rừng rậm không rèn luyện được, không nghĩ tới bọn họ lại thu hoạch được chút ít trong Mê Vụ rừng rậm.

Ngày thứ ba, khi từ Mê Vụ rừng rậm đi ra ngoài, nhìn khung cảnh trời cao đất rộng, bầu không khí ngọt ngào trong mấy ngày qua rốt cuộc được giải tỏa, không ít đệ tử đều thở phào nhẹ nhõm.

“Này, đội ngũ trên quan đạo trước mặt là của ai vậy?” Một đệ tử bỗng nhiên chỉ vào đội ngũ mệnh mệnh cuộn cuộn, trang nghiêm túc mục trên quan đạo, hỏi.

Đội ngũ hùng vĩ hoa lệ như vậy nhất định là hoàng thân quốc thích trong triều rồi.

Nam Cung trưởng lão đưa mắt nhìn sang, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm lại, nói: “Là cờ xí của Thái hậu!”

“Thái hậu hồi triều!” Không ít người lập tức cao hứng.

Đương triều Thái hậu cũng rất có danh vọng trong dân gian. Trước kia tiên đế băng hà sớm, lưu lại Thái tử tuổi còn rất nhỏ, lúc đó đất nước lại trong thời kì chiến loạn, ngoài có cường địch, trong có nịnh thần, quốc gia lung lay không chịu nổi. Tất cả là nhờ vị Thái hậu này kiên quyết đưa Thái tử đăng cơ, lâm triều hay thân chinh tiền tuyến bà cũng mang Thái tử theo, cùng chống lại cường địch.

Lúc Thái hậu dẫn theo Hoàng Đế còn nhỏ vừa đến tiền tuyến, quân tâm lập tức đại chấn, tinh thần lên cao, thừa thế xông lên đánh lui địch quốc.

Trong chiến dịch kia, Hoàng Đế bất hạnh bị bắt giữ, Thái hậu vẫn trấn định không loạn, một người chỉ huy đại quân, cùng quân địch đàm phán chu toàn, mà Huệ Văn Trưởng công chúa lúc đó mới có mười bảy tuổi đã một người một ngựa xông vào thủ phủ của địch quốc, đem Hoàng Đế cứu về.

Vì một trận chiến này, Huệ Văn Trưởng công chúa được dân chúng Nam Dục quốc tôn vinh là nữ thần, tượng trưng cho quang minh và hi vọng.

Tại niên đại hỗn loạn kia, Nam Dục quốc đều dựa vào hai nữ nhân này mà vực dậy. Sau này, Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời, Thái hậu tuổi già sức yếu, Hoàng Đế là một quốc chủ anh minh, quốc thái dân an, nhưng chuyện năm đó vẫn là một dấu ấn khó phai mờ trong lòng dân chúng Nam Dục quốc!

Vĩnh viễn khắc ghi sự anh dũng thiện lương của Huệ Văn Trưởng công chúa!

Vĩnh viễn khắc ghi hành động ngăn cơn sóng dữ của Văn Đức Thái hậu!

“Là Hoàng tổ mẫu trở về!” Anh Dạ công chúa kéo tay Hoàng Bắc Nguyệt, cao hứng nói.

Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt cũng có một tia mừng rỡ, Thái hậu rốt cục đã trở lại, nàng chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi!

379. Chương 381: Thái Hậu Hồi Chiêu 5

Đám học sinh đồng lứa những năm nay đều là nghe đời cha kể chuyện xưa mà lớn lên, chuyện năm đó của Văn Đức Thái hậu có ảnh hưởng rất lớn tới những thiếu niên thiếu nữ trong lòng tràn đầy mơ ước này, vì vậy khi thấy đội ngũ của Văn Đức Thái hậu hồi triều, bọn họ đương nhiên muốn đi lên bái kiến.

Nam Cung trưởng lão vui mừng vuốt râu dài, khẽ mỉm cười, những hài tử này quả là trụ cột đời sau của Nam Dục Quốc.

“Anh Dạ công chúa, hay là người đi thông báo cho Thái hậu một tiếng, để bọn học sinh thấy từ nhan của người có được không?” Nam Cung trưởng lão hướng Anh Dạ công chúa hỏi thăm.

“Xin trưởng lão chờ một chút, ta sẽ đi ngay.” Anh Dạ công chúa tư thái thoải mái cỡi ngựa tiến lên, rất nhanh đã vượt qua đội ngũ của Thái hậu, thị vệ thấy nàng ngay lập tức hướng Thái hậu thông báo.

Anh Dạ công chúa cỡi ngựa đến gần chiếc xe ngựa trang nghiêm kia, cúi người cười nói mấy câu, cung nữ bên ngoài xe ngựa liền giơ tay lên, ý bảo đội ngũ dừng lại.

Sau đó cung nữ kia vào xe ngựa, chỉ chốc lát sau liền đỡ một vị lão nhân khí thế đoan trang đi ra, đây cũng chính là Văn Đức Thái hậu của Nam Dục Quốc.

Văn Đức Thái hậu quần áo tổ nhĩ (Dạ: trang nhĩ, giản dị), trang sức trên đầu cũng không hoa lệ cầu kì, lấy bạc làm chủ, khuôn mặt hiền từ mang theo nụ cười, rất có phong thái của hoàng tộc.

Nhìn thấy Thái hậu đi ra, những học sinh kia liền kích động tiến lên, rồi rít quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên hết đi, các người đều là nhân tài tương lai của Nam Dục quốc, lần này khổ cực cho các người rồi.” Thái hậu hiền lành nói.

Cùng năm đó kim qua thiết mã (Dạ: dùng để hình dung chiến tranh, cũng hình dung sự oai hùng của chiến sĩ cầm súng cỡi ngựa), thiết huyết chiến sa trường không còn giống nhau nữa, Văn Đức Thái hậu bây giờ tu tâm dưỡng tính, không còn hỏi tới quốc gia đại sự, một lòng một dạ vì quốc gia cầu phúc, thích cuộc sống ẩn dật, ăn chay lễ Phật.

Không còn nhuệ khí lúc trẻ, trên người lão nhân hiền từ lúc này lại có một loại Phật tính, khiến người ta cảm thấy rất an tâm.

Nam Cung trưởng lão từ trên lưng ngựa xuống, đi lên quỳ một chân, giọng nói mang theo sự kính trọng: “Hoan nghênh Thái hậu hồi triều!”

“Nam Cung trưởng lão mau đứng lên đi, người hành lễ như vậy ai gia sao có thể nhận nổi?” Thái hậu tự mình đem Nam Cung trưởng lão đỡ dậy, liếc mắt nhìn những học sinh kia rồi hỏi rõ chuyện đã xảy ra trong Phù Quang rừng rậm.

Nam Cung trưởng lão nhất nhất nói hết ra, sắc mặt Thái hậu liền ngưng trọng lại: “Chức Mộng Thú sao? Đã mấy trăm năm rồi chưa từng nghe tin Chức Mộng Thú xuất hiện.”

Nam Cung trưởng lão khó hiểu, nghi ngờ nói: “Linh thú Ảo thuật hệ, trên đại lục cơ hồ đã tuyệt chủng, lần này lại đột nhiên xuất hiện, quả thật làm người ta bất an mà.”

“Nam Cung trưởng lão nghi ngờ cái gì ư?” Thái hậu hỏi.

Nam Cung trưởng lão thấp giọng nói: “Tu La thành.”

Văn Đức Thái hậu sắc mặt hơi đổi, nghe được ba chữ Tu La thành này, trong lòng bà nhảy lên một cái: “Tu La thành cũng đã hơn mười năm không có tin tức gì.”

Nàng có thể hiểu suy nghĩ trong lòng Nam Cung trưởng lão, nếu không phải bỗng dưng nghĩ đến Tu La Thành, có điều sợ hãi đối với cổ lực lượng ẩn bóng tối đã biến mất hơn mười năm này, Nam Cung trưởng lão cũng không dễ dàng mang tiểu đội đang rèn luyện trở về như vậy.

Tu La Thành, xem ra chúng ta phải thật cẩn thận rồi!

“Hoàng tổ mẫu, Tu La Thành kia sao còn xuất hiện nữa nha, không phải bọn họ đã biến mất rồi sao?” Anh Dạ công chúa ngây thơ hỏi.

Thái hậu sờ đầu nàng một cái, cười nói: “Không phải biến mất, bọn chúng chẳng qua chỉ ẩn núp đi mà thôi.”

“Vậy lần này bọn chúng xuất hiện là có ý gì? Hơn nữa lại còn hạ thủ với chúng ta, nhất định là bọn chúng có mưu đồ khác!” Anh Dạ công chúa phẫn hận nói.

Nhớ tới thời điểm bị Chúc Mộng Thú đưa vào ảo cảnh, thiếu chút nữa nàng đã động thủ với Bắc Nguyệt rồi, chỉ cần nghĩ đến việc mình chẳng may đã thương Bắc Nguyệt, trong lòng nàng lập tức lạnh toát.

380. Chương 382: Thái Hậu Hồi Chiêu 6

Nam Cung trưởng lão cũng chính vì thế mới cảm thấy rầu rĩ, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám đệ tử mà thôi, người của Tu La thành động thủ với bọn họ, đến tột cùng là có ý gì?

Đây mới là thứ làm người ta lo lắng nhất!

“Chuyện này trở về bàn lại sau.” Thái hậu nói: “Hôm nay đám đệ tử cũng đã mệt mỏi rồi, truyền ý chỉ của ai gia xuống, lần này đệ tử nào đi rèn luyện cũng đều có ban thưởng.”

“Đa tạ Thái hậu!” Nam Cung trưởng lão thay mặt các học sinh tạ ơn.

Cung nữ đang định đỡ Thái hậu trở về, Anh Dạ công chúa vội đuổi theo, cười nói: “Hoàng tổ mẫu, có một người này giờ rất muốn gặp người nha.”

“A, là ai? Hoàng huynh của người sao?” Thái hậu hiền lành cười hỏi.

Anh Dạ công chúa nở nụ cười xinh đẹp: “Người trở về trước đi, ta sẽ nhanh chóng mang nàng ấy tới gặp người.”

“Nha đầu này, lại còn thần bí như vậy!” Thái hậu hướng Tô ma ma bên cạnh cười nói.

Tô ma ma cười nói: “Mấy năm không thấy, Anh Dạ công chúa cũng đã cao lên không ít, như vậy Thái tử điện hạ hẳn cũng càng thêm anh tuấn tiêu sái rồi, năm nay cũng mười sáu tuổi, là tuổi tác có thể cưới hỏi.”

Văn Đức Thái hậu vừa nghe cũng bật cười, mấy nếp nhăn trên mặt hơi rung động, vui mừng nói: “Đúng vậy, Chiến Dã năm nay cũng mười sáu tuổi rồi, cũng nên để mẫu hậu hẳn xem xét nữ nhi tốt nhà danh giá, định ra hôn sự cho hẳn.”

“Hoàng hậu nương nương chọn, vạn nhất lại không hợp ý Thái tử điện hạ.” Tô ma ma cúi đầu nói: “Thái hậu, nô tỳ cảm thấy hôn sự của Thái tử điện hạ để ngài làm chủ là thỏa đáng nhất, nô tỳ không đành lòng nhìn thấy một cuộc hôn nhân chính trị.”

“Ô ma ma.” Thái hậu chợt lên tiếng: “Bạn già của ta ơi, việc này ngươi không cần để tâm quá mức.”

“Ô tỳ thất lễ.” Ô ma ma gạt một ít nước mắt trên khóe mi, vội vàng nói: “Ô tỳ nhìn Thái tử điện hạ lớn lên, điện hạ là đứa bé ngoan, nội tâm nhân hậu, nếu cả đời hần không vui, Thái hậu người có thể vui về sao?”

Thái hậu ngồi lên xe ngựa than nhẹ một tiếng: “Ai gia làm sao nguyện ý để cho Chiến Dã không vui, nhưng người mẫu thân kia của hần sẽ không cho phép hần tùy tiện chọn một cô nương hần thích để cưới đâu. Nếu không có tài sản cùng bối cảnh, không có ích lợi, mẫu thân và cữu cữu của hần sẽ không đồng ý.”

Ô ma ma mặt mũi buồn bã, thân ở chốn thâm cung, đã thấy nhiều cuộc hôn nhân bất đắc dĩ, bà có biện pháp gì đây?

Thái hậu hôm nay đã rời xa triều chính, quyền lực trong tay cũng đã hoàn toàn giao cho Hoàng thượng, hôm nay mặc dù vẫn được người người kính yêu, Hoàng thượng cũng hiếu thuận, nhưng quốc gia đại sự nhiều lúc cũng không phải chỉ một mình Hoàng Thượng là có thể quyết định được.

Ô ma ma trong lòng suy nghĩ, cũng không dám tiếp tục nhiều lời, bà thoáng đẩy một góc rèm ra, nhìn bên ngoài một chút. Anh Dạ công chúa đang dẫn một thiếu nữ áo đỏ đi tới, bà dụi dụi mắt, tựa hồ có chút hoa mắt, run rẩy nói: “A..a, kia không phải là Trưởng công chúa sao?”

Ngón tay Thái hậu chợt run lên, hỏi: “Ô ma ma, ngươi nói cái gì?”

“Người đó...người đó là Huệ Văn Trưởng công chúa.” Ô ma ma đem rèm vén lên để cho Thái hậu cũng có thể nhìn ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt đến gần xe ngựa, ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt hiền lành của Thái hậu, sống mũi nàng có chút cay cay, vội vàng quỳ xuống: “Bắc Nguyệt thỉnh an Thái hậu.”

“Cái này...” Thái hậu ngẩn ra nhìn nàng, hồi lâu vẫn không nói ra lời.

Anh Dạ công chúa cười nói: “Hoàng tổ mẫu, đây là Bắc Nguyệt đó, Bắc Nguyệt Quận chúa, con của Hoàng cô.”

“Là Bắc Nguyệt Quận chúa a!” Ô ma ma phản ứng đầu tiên, khóe mắt ướm át: “Đều đã lớn như vậy, Thái hậu, ngài xem một chút, mấy năm không gặp, Bắc Nguyệt Quận chúa cùng Trưởng công chúa năm đó quả thật rất giống nhau!”

381. Chương 383: Thái Hậu Hồi Chiều 7

Thái hậu cũng phục hồi tinh thần lại, gạt đầu một cái, lầm bầm nói: “Giống, thật sự rất giống, Bắc Nguyệt, ngươi vào đây để cho Hoàng tổ mẫu nhìn một chút.”

“Vâng.” Bắc Nguyệt nghe lời vén rèm xe ngựa đi vào, Thái hậu ngoắc ngoắc tay với nàng, ý bảo nàng ngồi cạnh mình.

“Ngươi chịu khổ rồi, sao lại gầy thành như vậy?” Khóe mắt Thái hậu đỏ lên, khuôn mặt mặc dù đã được bảo dưỡng rất tốt, nhưng năm tháng không buông tha người nào, vài nếp nhăn thật sâu khiến người ta nhìn vào cảm thấy đau lòng.

Hoàng Bắc Nguyệt sụt sịt mũi, cảm nhận lúc này mới thật sự là tình thân. Tổ mẫu hiền lành xa cách nhiều năm, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng luôn luôn tưởng niệm, hôm nay rốt cục cũng có thể gặp mặt.

“Bắc Nguyệt không có chịu khổ, ngược lại, Hoàng tổ mẫu người có khỏe không?”

“Hảo, Hoàng tổ mẫu rất khỏe mạnh.” Thái hậu mím mím môi, thật lâu vẫn không nói ra lời.

Anh Dạ công chúa thấy Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì, liền mở miệng: “Hoàng tổ mẫu, Bắc Nguyệt không muốn để người lo lắng nên mới cố ý giấu giếm đó, nàng nào có cuộc sống tốt chứ? Chuyện này mấy ngày

trước đã truyền khắp đế đô rồi, Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương kia cũng không phải hạng người đơn giản!”

“Công chúa.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, Anh Dạ công chúa này quả thật bướng bỉnh quen rồi, Thái hậu vừa mới hồi triều, còn chưa tới đế đô, đường dài phong trần mệt mỏi, nàng ấy như thế nào lại còn hướng lão nhân gia tố khổ chứ.

Trong trí nhớ của Hoàng Bắc Nguyệt, Thái hậu là người rất hiền lành, đối với nàng một mực quan tâm bảo hộ, lúc Huệ Văn trưởng công chúa về côi tiên, Thái hậu rất thương tâm, bệnh nặng đến mấy tháng. Bây giờ thân thể cuối cùng cũng khỏe mạnh hơn một chút, sao có thể để người thương tâm lo lắng thêm lần nữa đây?

“Anh Dạ, ngươi vừa mới nói gì?” Lời đã nói ra, Thái hậu đương nhiên nghe được, trên mặt mơ hồ xuất hiện chút tức giận: “Tiêu Viễn Trình kia làm sao?”

Anh Dạ công chúa chu cái miệng nhỏ nhắn, liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, thấp giọng nói: “Tiêu Viễn Trình cùng mấy di nương trộm tài vật của phủ Trưởng công chúa đem bán. Mấy ngày trước còn cho người đốt Lưu Vân Các của Bắc Nguyệt, muốn hại chết nàng ấy.”

“Hỗn xược.” Thái hậu vỗ mạnh tay vịn: “Người đâu, đem Tiêu Viễn Trình kia bắt lại cho ta!”

“Hoàng tổ mẫu, lúc đó người không có ở đây, ta đã tự làm chủ, mời Cảnh Trung đại nhân của Đình Ủy Tự điều tra, chứng cứ có đủ, đã đem Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương nhốt vào ngục hết rồi.” Anh Dạ công chúa lè lưỡi, cười nói.

“Anh Dạ công chúa thật thông minh cơ trí!” Tô ma ma khen một tiếng.

Thái hậu gật đầu một cái, vui mừng nói: “Anh Dạ làm tốt lắm, Tiêu Viễn Trình kia không ngờ lại lớn mật đến thế, ai gia năm đó đã nhìn lầm hán rồi!”

Thái hậu hít sâu vài hơi, bộ dáng tức giận không ít, Hoàng Bắc Nguyệt vốn định nói chuyện Huệ Văn trưởng công chúa năm đó không phải bị bệnh qua đời mà là bị người hạ độc, nhưng cuối cùng vẫn không nhẫn tâm nói ra.

Hôm nay Anh Dạ công chúa gấp gáp nói trước nàng một bước, đoán chừng Thái hậu cũng tức giận không nhẹ. Người đã già, không chịu nổi đả kích quá lớn, nàng phải tìm biện pháp uyển chuyển nói ra mới được.

“Bắc Nguyệt, để người chịu ủy khuất lớn như vậy, ai gia thật xin lỗi ngươi, nếu năm đó ai gia cũng mang người cùng đi thì tốt rồi. Ài, ta sợ đi đường lắc lư khó chịu, người còn nhỏ, hẳn là cần một nơi bình yên lớn lên, ai ngờ lại để cho ngươi...” Thái hậu kích động nói, càng về phía sau, thanh âm càng chuyển thành nghẹn ngào.

“Hoàng tổ mẫu, lớn lên trong nghịch cảnh chưa chắc là chuyện xấu. Trải qua chuyện này, ta biết được lòng người hiểm ác, sau này xử sự sẽ càng thêm cẩn thận.” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói.

Tô ma ma ngăn người, ngay cả Thái hậu cũng thất thần trong nháy mắt. Hai người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nàng, tựa hồ không nghĩ tới một hải tử mười hai tuổi sẽ nói ra những lời như vậy.

382. Chương 384: Thái Hậ Hồi Chiếu 8

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu mỉm cười: “Có lẽ là ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng ta thế nào cũng không nghĩ tới, phụ thân của ta lại đi hại ta, dù sao hổ dữ cũng không ăn thịt con, hẳn thật không xem ta là con gái của hán.”

“Bắc Nguyệt, ngươi cũng đừng đau buồn nữa, Tiêu Viễn Trình kia căn bản không xứng là phụ thân của ngươi!” Anh Dạ công chúa thấy nàng thương tâm như vậy liền lên tiếng an ủi.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu không nói, nàng đương nhiên biết Tiêu Viễn Trình không xứng làm phụ thân của nàng, nàng nói vậy chỉ là muốn thử dò xét một chút phản ứng của Thái hậu, xem thử bà có thái độ gì đối với Tiêu Viễn Trình.

Nghe nói Phò mã của Huệ Văn Trưởng công chúa là do Thái hậu tự mình chọn lựa, hôm nay Tiêu Viễn Trình làm ra chuyện lớn như vậy, Thái hậu khó tránh khỏi sẽ cảm thấy áy náy, nhưng một người có địa vị cao như vậy sẽ dễ dàng thừa nhận sai lầm của mình sao?

Mới vừa rồi Thái hậu hạ lệnh cho người đem Tiêu Viễn Trình bắt lại, không giống Hoàng Thượng vừa nghe tin đã lập tức hạ lệnh chém đầu, sự khác biệt có chút vi diệu này cũng chỉ có người tính cách đa nghi như nàng mới có thể nhận ra được.

Cho nên nàng mới nói ra lời kia.

“Tiêu Viễn Trình này quả thật đã cô phụ ý tốt của ai gia, chuyện này cứ giao cho Đình Ủy Tự toàn quyền xử lý đi.” Thái hậu thất vọng thở dài, mệt mỏi lắc đầu, day day cái trán: “Bắc Nguyệt, người không cần phải lo lắng nữa, sau này ai gia sẽ chăm lo cho người.”

“Đa tạ Thái hậu.” Nghe được Thái hậu nói như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt mới thật sự yên tâm, kể từ khi đến đây tới giờ, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy trong lòng không còn nặng nề nữa.

Thái hậu hồi triều, dân chúng trong Lâm Hoài thành đều đã sớm nhận được tin tức, bọn họ từ rất sớm đã đi ra chờ, ai cũng mang vẻ mặt nồng nhiệt. Rất nhiều dân chúng bên đường cầm theo hoa quả, cùng nghênh đón vị Thái hậu vì quốc gia mà đi ra ngoài cầu phúc nhiều năm này.

Nhìn đám người náo nhiệt bên ngoài, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng không khỏi âm thầm bội phục vị Thái hậu này, có thể được lòng dân như thế, lúc bà còn trẻ hẳn cũng là một vị nữ anh hùng không thua gì đáng mày râu.

Cửa thành, minh hoàng tinh kỳ treo cao (Dạ: cờ vàng rực, ở đây chắc là một loại cờ riêng của vị Hoàng Đế này, xuất hiện ở đâu thì treo lá cờ ở đó), ở trên thành trì pháp phối tung bay, trùng trùng điệp điệp đến mấy dặm.

Hắn là Hoàng Đế tự mình ra khỏi thành nghênh đón!

Nhìn thấy đội ngũ của Thái hậu ngày một đến gần, Chiến Dã liền cười hắc hắc đi ra. Hắn chạy vội đến bên xe ngựa của Thái hậu, cúi người nói: “Hoàng tổ mẫu cực khổ rồi.”

Rèm xe ngựa xóc lên, xuất hiện không phải là gương mặt của Tô ma ma như dự tính mà lại là vẻ mặt mỉm cười của Hoàng Bắc Nguyệt: “Thái tử điện hạ cũng cực khổ rồi.”

Chiến Dã hơi ngẩn ra, nhìn thấy nàng mắt ngọc mày ngài, hai cái lúm đồng tiền như hoa nở rộ, hắn thất thần trong chốc lát, sau đó cũng hơi nhếch môi, nói: “Bắc Nguyệt quận chúa cũng cực khổ rồi.”

“Hoàng huynh, ta cũng cực khổ nha, sao người lại không thêm an ủi ta một tiếng gì hết vậy?” Anh Dạ công chúa nghịch ngợm lộ đầu ra nhìn vị huynh trưởng luôn luôn lãnh khốc của mình, cố ý trêu ghẹo nói.

Chiến Dã nhìn nàng một cái, sắc mặt có chút nghiêm lại: “Anh Dạ, đừng hồ nháo nữa.”

“Ta hồ nháo chỗ nào chứ? Rõ ràng là Hoàng huynh thiên vị!” Anh Dạ công chúa nói xong khề hừ nhẹ một tiếng, buông rèm đi vào trong xe ngựa nói với Thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, ngài cũng nghe thấy rồi đó, Hoàng huynh đạo mạo gần đây quả thật rất thiên vị nha!”

“Anh Dạ, nha đầu nhà người, người đừng có quậy phá Hoàng huynh của người nữa.” Thái hậu hiền lành cười, sau đó lại dùng thanh âm to hơn một chút, hướng Chiến Dã bên ngoài nói: “Chiến Dã, lúc ai gia không có trong đế đô, nghe nói người lại có tiến bộ.”

Mới vừa rồi Anh Dạ công chúa trêu chọc, Chiến Dã có vài phần xấu hổ khi đối mặt với Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng khi nghe được Thái hậu nói như vậy, hắn vội vàng nghiêm mặt nói: “Làm phiền Hoàng tổ mẫu lo lắng, chỉ là một chút thành tựu nho nhỏ mà thôi, không đáng nhắc đến.”

383. Chương 385: Thái Hậu Hồi Chiêu 9

Ý cười bên khóe miệng của Hoàng Bắc Nguyệt ngày càng nồng, trở thành Cửu Tinh Triệu hoán sư, triệu hoán ra Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, thành tựu như vậy mà nói là không đáng nhắc đến, vậy những người khác không phải sẽ xấu hổ muốn chết sao.

“Người đứng là một hài tử khiêm nhường, Hoàng tổ mẫu rất thích, người trở về nói cho phụ hoàng của người biết, đi đón tiếp cũng không cần phải giống trống khua chiêng như vậy đâu, tiêu hao tiền của lắm.” Thái hậu cười nói.

“Vâng.” Chiến Dã gật đầu, liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái, cấp cho nàng một nụ cười rồi xoay người giục ngựa trở về hướng Hoàng thượng bẩm báo .

Bởi vì Hoàng thượng muốn tự mình tới nghênh đón Thái hậu, cho nên Hoàng Bắc Nguyệt cùng Anh Dạ công chúa không tiện ngồi trong xe ngựa nữa. Hai người đành ra ngoài cỡi ngựa, cùng Thái hậu đi gặp Hoàng thượng.

Anh Dạ công chúa ngồi trên lưng ngựa, cười cười nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “Bắc Nguyệt, người cảm thấy Hoàng huynh của ta như thế nào?”

“Thái tử điện hạ siêu quần bạt tụy (trác tuyệt hơn người), là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời).” Hoàng Bắc Nguyệt rất công bằng nói.

“Đây là cách nhìn của người ngoài, ta muốn hỏi cảm nhận của người a!” Đôi mắt to của Anh Dạ công chúa vũng vàng nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt so với nàng sống lâu hơn một đời, hơn nữa kiếp trước cũng đã trưởng thành, lối suy nghĩ cũng không còn ngây thơ nữa, ý tứ dò xét trong lời nói của Anh Dạ công chúa, nàng rất nhanh đã hiểu ra.

Tâm tư vừa chuyển, nàng cũng cười nói: “Cách nhìn của ta và mọi người cũng giống nhau nha, Thái tử điện hạ xuất sắc như thế, còn có ai cho rằng hắn không tốt đây?”

Nói xong liền giục ngựa đi.

Anh Dạ công chúa ngăn ra, sau đó tức giận vung roi, nàng cũng không phải muốn hỏi Bắc Nguyệt có thành kiến với Hoàng huynh hay không! Nàng chỉ muốn biết, trong lòng Bắc nguyệt có một chút ý tứ gì đó hay không...

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Nguyệt Lạc Cốc.

Đêm khuya yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có vài tiếng Linh thú rít gào từ trong rừng sâu truyền tới, khiến cho người nghe không khỏi sợ hãi.

Ánh trăng lẳng lặng phủ xuống bên bờ sông nhỏ. Đây là địa phương mà cả linh hồn và thể xác đều bị chà đạp, khắp nơi đều là thi thể huyết nhục mơ hồ, thê thảm đến mức khiến người ta không nở nhìn.

Dòng sông nhỏ trong veo dưới ánh trăng sáng tỏa ra chút quang mang mờ ảo, vài đầu Linh thú cấp bậc thấp đang tìm kiếm bên trong đồng thi thể, ngẫu nhiên lại kéo ra một cỗ thi thể tùy ý cắn xé.

Răng rắc răng rắc.

Thanh âm cơ thể bị xé rách trong bóng tối vang lên. Đám Linh thú này cấp bậc không cao nhưng trong đôi mắt đỏ bừng đều mang theo vẻ khát máu!

Mùi hôi thối từ trên thi thể tản ra, phiêu tán trong không khí, truyền tới những nơi xa hơn, lại hấp dẫn thêm càng nhiều Thực Thi Linh thú (Dạ: Linh thú ăn xác) đến đây tranh đoạt.

Mắt thấy Linh thú kéo tới càng ngày càng nhiều, một nữ nhân đầu tóc rối bù núp sau một túp lều cỏ đã hư hại hơn phân nửa. Nàng ôm hai chân run lấy bầy, đôi môi bị cắn tới mức trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng và sợ hãi. (Dạ: ả Tiêu Vận này đúng là tiểu Cường mà, sống dai thấy ghê luôn)

Cứu mạng, cứu mạng a...

Nàng chỉ dám hò hét trong lòng, không dám phát ra âm thanh, chỉ cần một chút tiếng động thôi, đám Linh thú sẽ lập tức phát hiện ra nàng, sau đó đem nàng ăn tươi nuốt sống!

Nàng không muốn chết, không muốn chết ở chỗ này a...

Nàng đang chờ trời sáng, chỉ cần trời sáng, đám Thực Thi Linh thú này ăn no tự nhiên sẽ trở về nghỉ ngơi, tới lúc đó nàng có thể từ trong đồng thi thể ghê tởm này rời đi.

Chỉ là, một mình trải qua một đêm dài dằng dặc ở Mê Vụ rừng rậm đâu có dễ như thế!

Ngay lúc nàng sợ hãi nhất, một đầu Linh thú màu đen to lớn đột nhiên từ trên đỉnh đầu nàng bay qua. Toàn thân nó đen nhánh, đôi cánh to lớn hơi mỏng nhưng lại tràn ngập lực lượng quỷ dị!

“Huyền...Huyền Linh Thú?” Nàng nơm nớp lo sợ nhỏ giọng nói.

Huyền Linh Thú, loại Linh thú này chỉ được ghi lại bên trong sách cổ mà thôi, nghe nói là Lục giai Thần thú!

384. Chương 386: Thái Hậu Hồi Chiêu 10

Trong sách cổ ghi lại cũng chỉ có một vài thông tin, nghe nói mấy trăm năm trước nó đã từng xuất hiện qua, có người từng vẽ sơ lại bộ dáng của nó, rất giống con đang bay trên đỉnh đầu nàng!

Không ngờ lại có Thần thú xuất hiện trong Mê Vụ rừng rậm!

Tiêu Vận bị dọa sợ đến mức ngậm chặt miệng, một chữ cũng không dám thốt ra!

Tuyệt đối không thể bị phát hiện, bị Linh thú phát hiện còn tốt, nhưng nếu như bị Thần thú phát hiện, vậy nàng quả thật chỉ có một con đường chết!

Nhưng là, cho dù nàng đã che miệng lại, Huyền Linh Thú trên kia hình như đã phát hiện ra sự tồn tại của nàng. Nó cao ngạo cúi đầu liếc nàng một cái, trong ánh mắt lười biếng lại lộ ra sát ý vô tận!

“Ồ ồ.” Tiêu Vận sợ đến mức bật thốt ra vài tiếng nước n唾, thanh âm này lập tức thu hút sự chú ý của đám Thực Thi Linh thú, nhưng khi bọn chúng ngẩng đầu lên thì lại trông thấy Huyền Linh Thú to lớn!

Uy áp mạnh mẽ từ trên người Huyền Linh Thú phát ra lập tức dọa đám Linh thú cấp thấp này chạy trốn chết. Huyền Linh Thú vẫy nhẹ cặp cánh, một đạo lôi quang quỷ dị đánh xuống, đám Linh thú trong nháy mắt liền hóa thành bột phấn.

Huyền Linh Thú ở phía trên đồng thi thể bay quanh vài lần, sau đó mới đáp xuống bờ bên kia của con sông nhỏ.

Lúc này Tiêu Vận mới nhìn rõ ràng, trên lưng của Huyền Linh Thú không ngờ lại có một thiếu niên mặc đồ đen đang ngồi. Phương hướng hắn đáp xuống vừa vặn đối mặt với nàng, thiếu niên kia ngẩng đầu lên, sắc mặt hắc trắng bệch, đôi mắt vô thần. Tiêu Vận hoảng sợ hét lên một tiếng, ngã nhào vào trong trường bông.

Con người của thiếu niên hơi chuyển, bên mắt phải của hắn có hình xăm hoa cát cánh, vừa quỷ dị lại vừa diêm lệ.

Hắn từ trên lưng Huyền Linh Thú nhảy xuống, đi tới bên sông nhỏ vốc một ít nước định uống. Mùi hôi thối trong không khí phiêu đảng truyền đến, hắn ngừng thấy liền chán ghét đổ nước đi.

Huyền Linh Thú ở phía sau bắt đầu đi nhìn hắn.

Thiếu niên thấp giọng nói: “Đói bụng.”

Huyền Linh Thú nhìn hắn, tỏ vẻ chính mình cũng không có cách nào. Hắn đói bụng, nhưng nó lại là thú nha, muốn nó giúp hắn giết địch xưng bá thì không thành vấn đề, nhưng việc tìm thức ăn đối với nó lại là một vấn đề nan giải.

Tiêu Vận lén lút bò ra ngoài. Mặt mày của nàng vô cùng bần thủ, chật vật giống như một tên khất cái (ăn mày), trên người lại toàn là bùn đất và máu khô, vừa bẩn lại vừa thối.

Đám Thực Thi Linh thú đã bỏ đi, hơn nữa thiếu niên đi cùng Huyền Linh Thú kia hình như cũng không có ác ý với nàng, nghĩ tới đây, lá gan của Tiêu Vận cũng lớn hơn. Nàng giống Tuyết Di nương, là một người dám đánh cược, dù sao bây giờ cũng đã lâm vào tuyệt cảnh, chỉ cần có một tia hy vọng, nàng nhất định sẽ nắm chặt lấy!

“Người đói, ta...ta có cách tìm thức ăn cho ngươi.” Tiêu Vận nhỏ giọng nói, trong lòng run sợ nhìn người thiếu niên kia.

Thiếu niên nghe được thanh âm của nàng, cũng không có ngần ngại xem, hắn không cần phải nhìn, bởi vì hắn có nhìn cũng không thấy.

“Nơi nào?” Thiếu niên đơn giản hỏi.

Tiêu Vận nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Ta...ta cho ngươi ăn, ngươi...ngươi đem ta ra khỏi Mê Vụ rừng rậm, thế nào?”

Cùng một người lợi hại như vậy đặt ra điều kiện, nếu là lúc bình thường, nàng nhất định sẽ có cảm giác rằng mình bị điên rồi, nhưng hiện tại nàng quả thật không còn sự lựa chọn nào khác, trừ người này ra, nàng căn bản không biết tìm ai trợ giúp!

“Ta cũng lạc đường.” Thiếu niên mặt không đổi sắc nói, dáng vẻ lãnh khốc quý dị chứng tỏ hắn đang rất mất hứng.

Nếu như biết đường đi ra ngoài thì hắn cũng sẽ không đói đến mức như vậy.

Tiêu Vận trong lòng trầm xuống, người này đang rất tức giận, nhất định không thể nhiều lời, chỉ là hình như trong lời nói lúc này của hắn có mang theo một chút bất đắc dĩ.

Hắn nói lạc đường, chẳng lẽ hắn cũng không thể từ trong Mê Vụ rừng rậm đi ra sao?

“Ta...ta biết đường đi! Nếu ngươi muốn ra ngoài thì có thể mang ta theo, ta chỉ đường cho ngươi.”

385. Chương 387: Màu Mực Này Liên 1

“Ta...ta biết đường đi! Nếu ngươi muốn ra ngoài thì có thể mang ta theo, ta chỉ đường cho ngươi.” Tiêu Vận vội vàng nói, giống như đã bắt được một tia ánh sáng hy vọng.

“Có thể.” Thiếu niên rất sảng khoái đáp ứng.

Tiêu Vận lập tức cao hứng đứng lên, thiên ân vạn tạ nói với hắn: “Cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi!”

“Ăn.” Thiếu niên trả lời.

“Tốt, ngươi chờ một chút!” Tiêu Vận đem cái lều cỏ rách nát vén lên, bên trong có một bọc quần áo. Quần áo mặc dù dính không ít máu nhưng một chút đồ giấu bên trong vẫn còn ăn được.

Nàng lợi qua dòng sông, đem bọc quần áo đưa cho hắn.

“Cho ngươi, ăn đi.” Trong bao quần áo có thịt khô và lạc bính (Dạ: một loại bánh nướng thường dùng làm lương khô đi đường, mọi người hay thấy trong phim ấy), còn có một cái túi da trâu đựng đầy nước.

Nàng vừa đến gần, thiếu niên kia liền nhú mày, trên khuôn mặt trắng bệch lộ ra thần sắc chán ghét.

“Cút.” Giọng nói lạnh như băng mang theo khẩu khí ra lệnh.

Tiêu Vận lập tức lui về phía sau, lui đến sát dòng sông nhỏ mới dám dừng lại, thấp thỏm bất an nhìn hắn.

Trên người nàng có mùi hôi thối, đây là do nàng ngâm quá lâu trong đồng thi thể mà ra, không cần nói ai khác, ngay cả chính nàng cũng tự cảm thấy mình vô cùng ghê tởm, chỉ là, nàng cũng không có biện pháp nào.

Trước đây, nàng là Đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, ngày ngày tắm trong cánh hoa, dùng phấn hương cùng tinh dầu thượng hạng nhất, đi tới nơi nào thì nơi đó tràn ngập hương thơm, lúc đó, có biết bao nhiêu công tử ái mộ nàng.

Nhưng bây giờ...

Nàng ủy khuất ngâm miệng lui đến dòng sông nhỏ, thừa dịp thiếu niên kia cúi đầu nghiên cứu thức ăn trong bao quần áo, nàng nhanh chóng dùng nước tắm rửa một trận.

Nàng không dám cởi quần áo, chỉ có thể tùy tiện xối nước bên ngoài, cố gắng đem mùi xác chết trên người loại bỏ.

Lúc xoay người lại, nàng phát hiện thiếu niên kia không ăn thứ gì cả, thịt khô cùng lạc bích dính máu bị hắn ném qua một bên.

Hắn chỉ uống một chút xíu nước trong túi da trâu mà thôi.

“Người không thích ăn những thứ này, ta sẽ tìm cho người thứ khác.” Tiêu Vận lập tức nói, nàng sợ hắn không ăn thì sẽ không mang mình rời đi.

“Không ăn, đi.” Thiếu niên đứng lên, đem Huyền Linh Thú thu hồi vào trong không gian Linh thú, sau đó xoay người rời đi.

Tiêu Vận từ trong nước đi lên, kéo một thân ướt sũng nước vội vàng theo sau hắn.

Thiếu niên cúi đầu, cô độc đi về phía trước, màu đen trên người hắn cơ hồ hòa làm một thể cùng với sương mù bên trong rừng rậm, mang theo một cỗ khí tức lạnh lẽo thấu xương.

Tiêu Vận nghe hắn lầm bầm cái gì đó nhưng lại không rõ hắn đang nói tới cái gì, vì muốn dẫn đường cho thật tốt, nàng đành phải đi tới trước mặt thiếu niên kia. Lúc này, nàng rất cục cựa cũng nghe được hắn nói.

“Tóc đỏ, tóc đỏ.”

Tiêu Vận rung mình, hắn muốn tìm người có mái tóc đỏ sao? Tóc đỏ!

Theo nàng biết, người có mái tóc đỏ, cả Nam Dực Quốc này cũng chỉ có một người.

“Người, người có quan hệ gì với người có mái tóc đỏ?” Tiêu Vận nhỏ giọng hỏi.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, sắc mặt lãnh lệ, biểu tình kia giống như đang cảnh cáo nàng: “Bớt can thiệp vào chuyện của người khác đi.”

Tiêu Vận sợ hết hồn, hung hăng nuốt vài ngụm nước bọt, nhưng đây là hy vọng báo thù của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha.

“Người có mái tóc đỏ, ta biết một người, người đó đang ở Nam Dực Quốc.” Nàng nhỏ giọng nói, hy vọng có thể mượn tay của tên thần bí này thay nàng báo thù.

Hí Thiên! Kẻ có mái tóc đỏ, đó chẳng phải là Hí Thiên sao.

Mà Hí Thiên lại chính Hoàng Bắc Nguyệt.

Sợ rằng không ai nghĩ tới, Hí Thiên lợi hại như vậy lại là Hoàng Bắc Nguyệt, một tên phế vật.

Hừ! Người lợi hại thì sao? Người chẳng qua chỉ có một con Bể Linh Huyền Diệu mà thôi. Bể Linh Huyền Diệu dù cường đại thì vẫn chỉ là một con Linh thú, mà Triệu hoán thú của thiếu niên thần bí này

lại là một con Thần thú cấp bốn.

386. Chương 388: Màu Mực Này Liên 2

Trong hai người, ai lợi hại hơn? Cái này còn phải nói sao?

Nghe được lời của nàng, sắc mặt thiếu niên rốt cục cũng có một tia ba động: “Ở nơi nào?”

“Người...người tìm nàng làm gì?”

“Giết!” Thiếu niên nói ngắn gọn.

Tiêu Vận trong lòng vui mừng, quả nhiên là vậy! Hoàng Bắc Nguyệt kia quá kiêu ngạo, ngay cả người thân bí như vậy cũng muốn đi đối phó nàng.

Báo ứng! Đây chính là báo ứng a!

“Nàng đang ở phủ Trưởng công chúa! Người và ta cùng tới Nam Dục Quốc, ta sẽ dẫn người đi tìm nàng.” Tiêu Vận vui mừng nói.

Thiếu niên không nói thêm lời nào, lẳng lặng đi theo Tiêu Vận ra khỏi Mê Vụ rừng rậm.

Hôm nay là ngày Thái hậu hồi triều, cũng là một ngày trọng đại đối với dân chúng Lâm Hoài Thành.

Hoàng Thượng thiết yến trong cung, hơn nữa còn cho bắn pháo hoa trong Hoàng Thành để dân chúng đế đô cùng nhau ăn mừng.

Bởi vậy khi đêm xuống, Lâm Hoài Thành liền náo nhiệt hẳn lên, dân chúng đều treo đèn lồng đỏ trước cửa, bày tỏ sự vui mừng của mình.

Có dân chúng như vậy, quốc gia này nhất định sẽ vô cùng giàu mạnh!

Tiêu Vận bị lạnh đến cả người phát run, rốt cục nàng cũng đã về tới Lâm Hoài Thành rồi, nhìn quang cảnh quen thuộc, nàng cơ hồ kích động muốn bật khóc.

Trở về, rốt cục cũng trở về rồi.

Thiếu niên kia không nhìn thấy được cái gì, chỉ nghe được tạp âm liên tiếp vang vọng bên tai, hần cau mày nói: “Ở nơi nào?”

Hắn nói chuyện luôn ngắn gọn, có thể tiết kiệm chữ nào liền tiết kiệm chữ đó, tới bây giờ cũng chưa từng nói nhảm một chữ, thật may là Tiêu Vận nghe hiểu, người thiếu niên này muốn tìm chính là Hoàng Bắc Nguyệt, dẫn hắn tới gặp nàng, nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia còn có đường sống sao?

Tiêu Vận nhìn xung quanh, nghe được những lời nghị luận của dân chúng xung quanh, nàng rất nhanh đã biết tin tức Thái hậu hồi triều. Sắc mặt nàng có chút khó coi, Thái hậu đối với Hoàng Bắc Nguyệt phi thường sủng ái, Thái hậu trở về, biết được chuyện tình của phủ Trưởng công chúa nhất định sẽ rất giận dữ.

Nàng nhất định phải nhanh chóng trừ khử Hoàng Bắc Nguyệt mới được, nhất định không thể xảy ra một chút sai sót nào.

“Bộ dạng này của người quá gây chú ý, người chờ ta một chút, ta đi tìm cho người một bộ y phục bình thường.” Tiêu Vận biết đầu phố bên kia có một cửa hàng bán y phục.

Thiếu niên này mặc một thân y phục đen tuyền, tinh xảo hoa lệ nhưng lại quá mức quý dị, không giống trang phục của Nam Dục Quốc. Hôm nay lại là ngày Thái hậu hồi triều, nếu cứ mang hắn nghênh ngang đi lại trên đường cái, sợ rằng sẽ làm cho Hắc Sắc Kỳ Binh chú ý, như vậy sẽ nguy to.

Hơn nữa nàng cũng muốn đổi một bộ y phục khác, cải trang một chút, Hoàng Bắc Nguyệt rất muốn giết nàng, ngàn vạn lần không thể để cho nha đầu kia biết nàng đã trở lại.

Tiêu Vận thấy hần vẫn đứng im, nàng biết người này sẽ không dám chạy loạn, muốn tìm được người tóc đỏ, hần cũng chỉ có thể dựa vào nàng.

Nghĩ vậy, Tiêu Vận lập tức yên tâm đi tới cửa hàng bán y phục.

Nàng đi một hồi, thiếu niên kia vẫn đứng bất động. Hần đứng ở góc tường, thực lực của hần quả thật rất mạnh, nhưng bởi vì hần là người mù nên người qua đường cũng không ai chú ý tới hần.

Hần đứng một hồi, nghe được bụng mình vang lên tiếng “ọt ọt”. Hần rất đói, thời điểm ở Mê Vụ rừng rậm hần đã rất đói rồi, đi một đoạn đường dài như vậy, hần lại càng đói bụng hơn.

“Vần thần, vần thần đây.” Một người bán hàng rong đứng ở góc tường rao lên, mùi vần thần thơm phức liền bay sang.

Thiếu niên không chút do dự đi tới, đứng ở trước quầy bán vần thần. Người bán hàng nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của hần, phản ứng đầu tiên là hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy y phục đắt tiền của hần, vẻ mặt liền biến thành tươi cười: “ Vị công tử này, tới ăn một chén vần thần đi!”

Thiếu niên gật đầu một cái.

“Tốt.” Người bán hàng lập tức múc một bát vần thần từ trong nồi ra, cho thêm hành lá xắt nhỏ cùng vài món gia vị khác, sau đó đưa cho hần.

387. Chương 389: Màu Mực Này Liên 3

Thiếu niên bưng chén, cầm lấy đôi đũa, tay chân luống cuống bày ra bộ dáng không biết nên làm như thế nào. Người bán hàng rong nhìn hần, cười nói: “Công tử, người dùng đũa ăn đi!”

Vừa nói, hần vừa đứng một bên đánh giá vị thiếu niên này từ trên xuống dưới. Thiếu niên mặc một thân quần áo quái dị, nhìn qua không giống người của Nam Dục Quốc, chẳng lẽ là gian tế nước khác phái tới?

Nhưng gian tế sao lại có dáng vẻ ngơ ngác giống vậy nha?

“Đôi đũa!” Thiếu niên suy nghĩ kỹ nửa ngày mới nhận ra thứ đang cầm trong tay là một đôi đũa. Đối với một người không nhìn thấy gì như hần, việc dùng đũa quả thật là vô cùng phiền phức.

Hần đã rất đói, cũng không quan tâm động tác cầm đũa của mình là đúng hay sai, cứ một tay cầm đũa, một tay cầm chén vần thần nóng hổi, miệng thổi thổi, tay lua lua, rất nhanh đã ăn hết một chén.

“Muốn nữa.” Hần cầm chén đưa qua, người bán hàng rong vừa cười vừa múc cho hần thêm một chén nữa. Hần ăn liền một mạch bốn bát, lúc này mới có chút thỏa mãn buông bát xuống, xoay người rời đi.

Người bán hàng rong vốn mặt mày hớn hởi, nhưng vừa thấy hần xoay người, vẻ mặt tên đó trong nháy mắt trầm xuống, từ trong quầy hàng nhanh chóng chạy tới cản đường.

“Công tử, người còn chưa có trả tiền!” Một thân quần áo tốt như vậy, nhìn qua không giống người không có tiền nha!

“Tiền?” Thiếu niên nghi hoặc hỏi: “Đó là thứ gì?”

Người bán hàng rong lập tức sa sầm nét mặt: “Công tử, ta nói người này, ta đây là người làm ăn nhỏ, người cũng đừng đùa giỡn ta! Ăn xong thì phải trả tiền, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, người đừng nói với ta đây là lần đầu tiên người xuất môn nha!”

Ăn cái gì phải trả tiền cái đó, quan niệm này quả thật là lần đầu tiên vị thiếu niên này nghe thấy!

Hần mờ mịt, hần căn bản không biết thứ gọi là tiền này là cái gì, thì ra muốn ăn cái gì còn phải dùng một loại đồ vật khác để trao đổi!

Từ khi đi theo Hồng Liên cho đến bây giờ, hần chưa bao giờ phải băn khoăn về phương diện này!

“Không có tiền!” Hần dứt khoát nói.

“Hắc hắc! Ta nói người này, đã không có tiền sao còn dám chạy tới chỗ này ăn! Người cố tình đùa giỡn ta có phải không? Nhìn người ăn mặc cũng giống người phú quý, thật không ngờ lại là một tên giang hồ bịp bợm!”

Thanh âm của người bán hàng rong này quá lớn, thoáng một cái xung quanh đã chật kín người vây xem.

Nhìn gã thiếu niên gầy yếu đứng đó, mọi người cũng bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ. Hầu hết đám người này đều là những người buôn bán nhỏ, bình thường cũng có qua lại giúp đỡ nhau, khi chứng kiến người bán vẫn thản bị thua thiệt, bọn họ đương nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Hài tử, người từ đâu tới đây? Không có tiền mà còn dám đi ăn! Nam Dực Quốc chúng ta không phải là nơi có thể tùy tiện lừa gạt đâu, hôm nay nếu như người không trả tiền thì, vậy chúng ta cùng nhau đi gặp quan phủ!”

“Đúng đúng! Hôm nay là ngày vui lớn, tên tiểu tử nhà người nháo cái gì mà nháo? Người thấy bọn ta nghèo khổ nên khi dễ bọn ta có phải không?” Một hán tử to lớn từ đoàn tạp kỹ đi tới, lớn tiếng nói.

Những âm thanh xì xào nhốn nháo xung quanh đa số đều là công khai lên án hần. Bản tính của hần vốn âm tà độc ác, chỉ có điều hần ra đời chưa lâu, không hiểu cách đối nhân xử thế!

Nhưng từ nhỏ đến lớn, chưa có ai dám nói chuyện như vậy với hần!

Những người này...muốn chết!

Hần vừa mới đưa tay lên, một thanh âm thanh thúy dễ nghe đột nhiên vang lên bên cạnh hần: “Hần chỉ là một hài tử, còn chưa hiểu chuyện, xin mọi người thủ hạ lưu tình, đừng nên làm khó hần!”

Chủ nhân của thanh âm này là một cô gái thanh lệ mặc một bộ váy màu xanh (lục la quần), yêu kiều vui vẻ, làm cho những người bên cạnh không khỏi rung động. Nha hoàn xinh đẹp bên người nàng vừa cười vừa đem một kim tệ đặt vào trong tay người bán vẫn thản.

Lục La QuầnLục la quần nó hao hao thể này nha mọi người

“Vị đại ca này, xin bớt nóng giận!”

Người bán hàng rong trợn trừng hai mắt nhìn mai kim tệ này. Một kim tệ, số tiền này hần phải mất một tháng mới kiếm được a!

“Tiểu cô nương! Người muốn dùng tiền mua người sao? Có tiền đúng là không gì không mua được nha!” Vị đại hán tử tạp kỹ lớn tiếng nói.

388. Chương 390: Màu Mực Này Liên 4

Cô gái mặc váy xanh cười nói: “Có tiền thì đương nhiên là không gì không mua được, chẳng qua đứa nhỏ này một thân một mình, trên người lại không có tiền, đói bụng nên phải tìm thứ để ăn, ta tin hần cũng không phải cố ý, mọi người khoan dung độ lượng, không nên bắt ép một tiểu hài tử như vậy lên quan phủ!”

Thanh âm nàng trong suốt, vui vẻ động lòng người, chỉ mấy câu đã khiến vị đại hán kia trầm mặc. Hần ho khan một tiếng, nói: “Tiểu cô nương, miệng lưỡi người thật là lợi hại, ta chịu thua, chỉ là tên tiểu tử này sau này đừng đi ra ngoài ăn quýt như vậy nữa, mọi người đều là buôn bán nhỏ, cuộc sống cũng không dễ dàng gì!”

“Điều này là tất nhiên, có một lần giáo huấn như thế, hần nhất định sẽ nhớ kỹ.” Cô gái mặc váy xanh nói xong, hướng nha hoàn cười cười: “Đồng Lăng, người giúp ta đi mua đồ, tập hợp ở chỗ cũ!”

“Vâng.” Đồng Lăng cười rồi đi.

Cô gái váy xanh này đúng là Hoàng Bắc Nguyệt, nàng xoay người vỗ vỗ bả vai thiếu niên nói: “Lần sau ra ngoài nhớ mang theo tiền!”

Nói xong nàng hướng đám người bán hàng rong cười cười, sau đó lẩn vào đám đông đi mất.

Thiếu niên sững sốt một chút rồi cũng trầm mặc đi theo. Trên phố xá đông đúc, hắn vẫn gắt gao theo sát phía sau nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt đi dạo một vòng, khi đến lương đình bên bờ hồ mới xoay người nhìn thiếu niên kia, cười hỏi: “Người đi theo ta làm gì?”

“Tại sao?” Thiếu niên dùng thanh âm lãnh khốc hỏi.

“Tại sao cái gì?”

“Giúp ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn rồi xoay người ngồi xuống bệ gỗ bên trong lương đình. Nàng tựa người vào thành lan can, một tay buông thõng ở bên ngoài, nghiêng nghiêng đầu nhìn mặt hồ, chậm rãi nói: “Thời điểm ta cô đơn nhất, ta luôn hi vọng có một người sẽ ra tay giúp ta, nếu được vậy, ta cũng sẽ không sợ hãi đến thế!”

“Vậy có người nào giúp người không?”

“Không có!” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Thiếu niên kia hơi nhú mày: “Vậy tại sao...lại giúp ta?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Vì ta thích!”

Thiếu niên nhẹ mím môi, con ngươi vô thần hơi chuyển, cuối cùng vẫn bảo trì trầm mặc.

Hoàng Bắc Nguyệt nhấc tay, khẽ đưa đưa trước mặt hắn, thấy hắn không có phản ứng, nàng mới hiểu rõ, thì ra hắn thật sự không nhìn thấy, người như vậy sao lại một mình đi ra ngoài thế này?

Nhìn hắn cũng không giống là kẻ yếu, thế nhưng ngay cả việc ăn xong phải trả tiền cũng không biết, điểm này quả thật có chút bất khả tư nghị.

“Người tên là gì? Nhà ở đâu? Ta có thể đưa người về nhà!”

“Nhà?” Thiếu niên mê mang hỏi: “Đó là cái gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt chống cằm nhìn hắn nửa ngày, cuối cùng thở dài một tiếng: “Ta nên nói người đơn thuần hay là ngốc nghếch đây?”

Thiếu niên mím chặt môi, rõ ràng là đang tức giận, hình xăm hoa cát cánh trên khóe mắt càng thêm quỷ dị, chỉ là, mặc dù đang tức giận, nhưng hắn lại không có bất kỳ cảm giác phẫn nộ nào cả.

“Ngay cả nhà cũng không biết là gì, vậy người sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt.

Nàng là người trời sinh có tính ỷ lại, chỉ là thực tế quá tàn khốc, nàng không được phép ỷ lại, bởi vậy nàng từ từ thay đổi. Chỉ là, nỗi khát vọng có được một mái nhà của nàng vẫn chưa bao giờ biến mất!

Có người nói, khi con người đứng ở trên cao thì họ càng hi vọng có người bên cạnh để bầu bạn.

Lời nói đó quả thật không sai, khi nàng đứng ở đỉnh của tòa tháp sắt Đông Phương, gió lạnh tịch liêu, trời cao bát ngát, phía dưới là đô thị phồn hoa, biển người mênh mông, mà nàng thì lại lẻ loi một mình. Thời điểm đó, nàng cảm nhận được cảm giác cô độc thấu xương.

Thiếu niên nhú mày, cảm thấy khó hiểu, khi hắn đang muốn mở miệng nói chuyện, một tiếng “đoàng” đột nhiên nổ vang trên bầu trời. Thiếu niên cả kinh, lập tức xoay người, giơ tay lên, làm động tác chuẩn bị chiến đấu.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ một tiếng: “Quý nhất gan! Đó là pháo hoa, người chưa từng thấy qua pháo hoa bao giờ sao?”

389. Chương 391: Màu Mực Này Liên 5

Lời vừa nói ra, nàng có chút mơ hồ hồi hận, thiếu niên này mắt không nhìn thấy, đương nhiên là chưa từng thấy qua pháo hoa rồi.

“Pháo hoa?” Hắn lăm lăm hỏi, giọng điệu có chút vội vàng: “Đó là cái gì?”

“Người lại đây, ta dẫn người đi xem.” Hoàng Bắc Nguyệt gọi hắn tiến vào trong lương đình: “Nhắm mắt lại!”

“Nhắm mắt lại thì càng không thể nhìn thấy mà!” Thiếu niên có chút hốt hoảng nói.

“Nghe lời ta, nhắm mắt lại!” Thanh âm Hoàng Bắc Nguyệt có chút mềm mại, có cảm giác như đang dỗ ngọt tiểu hài tử vậy.

Tâm lý kháng cự của thiếu niên dần dần biến mất, hắn nghe lời nàng, nhắm mắt lại.

Lúc này, một tiếng “đoàng” lại vang lên, vang vọng thật lâu trên bầu trời. Bầu trời được nhuộm sáng bởi màu sắc hoa mỹ của pháo hoa, ngay cả những vì sao phía xa xa kia cũng trở nên âm đậm vô quang.

Dân chúng đồng loạt hoan hô rối rít.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: “Pháo hoa có rất nhiều màu sắc, thời điểm chúng nổ rộ trên bầu trời, tất cả màu sắc theo đó tỏa ra, trong nháy mắt đó, người cảm giác như tất cả những chuyện tốt đẹp mà người có thể tưởng tượng ra đều xuất hiện vậy.”

“Màu sắc, không thấy được.” Hắn lắc đầu, trước mắt vẫn chỉ là một mảnh hắc ám.

“Có, người từ từ nhìn xem!” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng đem hai tay che trên đôi mắt mờ mờ của hắn: “Chỉ có người mới có thể chứng kiến những màu sắc đó, rất đẹp phải không?”

Đoàng...

Trên bầu trời lại vang lên tiếng nổ của pháo hoa, ánh sáng đầy màu sắc chiếu lên gương mặt tái nhợt của thiếu niên.

Hắn đưa tay lên trời, thì thào nói: “Rất nhiều màu sắc!”

Có vài màu sắc, người chỉ có thể dùng tâm để cảm nhận.

Cùng lúc pháo hoa đang nổ rộ, một mảnh bông tuyết cũng từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống, vừa vặn rơi lên tay của thiếu niên, hắn cả kinh, vội hỏi: “Là cái gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua, cười nói: “Tuyết rơi!”

“Tuyết có màu gì?”

“Màu trắng.”

“Tại sao lại không có màu sắc?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bầu trời đêm, giữa lúc pháo hoa đang nổ rộ thế này, những bông tuyết trắng nõn rất dễ bị người ta quên lãng.

“Bởi vì từ trên trời rơi xuống là một quá trình rất dài, dài đến mức ngay cả chính nó cũng quên mất mình có màu gì, giống như người vậy...”

Thiếu niên trầm mặc nâng bông tuyết không màu lên, lòng bàn tay ấm áp khiến cho bông tuyết nhanh chóng tan ra, hắn có chút thê lương nói: “Nó biến mất!”

“Đúng vậy, pháo hoa cũng đã biến mất, những thứ xinh đẹp thường rất ngắn ngủi. Khi pháo hoa nổ rộ, hay khi bông tuyết lạc xuống nhân gian, bọn chúng đều biết rõ, cuộc đời bọn chúng cũng đã tới hồi kết!”

Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, đem tay dời đi khỏi tầm mắt hắn, cười nói: “Người còn chưa nói cho ta biết người tên gì.”

“Mặc.” Hắn nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Người?”

Hắn nói chuyện đúng là đủ đơn giản, Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Người có thể gọi ta là Nguyệt!”

Nói xong, Đông Lăng cũng vừa vịn mang theo một đồng đồ đi tới, ở đằng xa gọi: “Tiểu thư, đã tới lúc trở về rồi.”

Mặc Liên bắt lấy bàn tay của nàng, lo lắng hỏi: “Người đi đâu vậy?”

“Ta phải về nhà rồi!” Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Mặc, thế giới này phức tạp hơn rất nhiều so với người tưởng tượng, không thích hợp với người. Người từ đâu tới đây, tốt nhất vẫn nên trở về nơi đó đi thôi!”

Nàng mơ hồ cảm thấy thiếu niên này không đơn giản, chưa tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều nhưng thực lực lại cực kỳ lợi hại. Người như thế chỉ sợ là đến từ một thế lực to lớn!

Mặc Liên dùng đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm nàng: “Ta muốn gặp lại người!”

“Nếu hữu duyên, tự nhiên chúng ta sẽ gặp lại.”

390. Chương 392: Màu Mực Này Liên 6

“Nếu hữu duyên, tự nhiên chúng ta sẽ gặp lại.” Hoàng Bắc Nguyệt rút tay ra, sau đó từ trong nạp giới lấy ra một túi kim tệ đưa cho hắn: “Cái này chính là tiền, người muốn ăn cái gì thì dùng tiền ở bên trong mua. Nếu lần sau còn ăn quýt nữa thì sẽ không có ai tới cứu người đâu!”

Nói xong nàng lại vỗ vỗ bờ vai của hắn, sau đó xoay người đi ra khỏi lương đình.

Trên bầu trời, những bông tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi xuống, Đông Lăng che ô tới đón nàng. Nàng đi đến dưới tán ô, quay đầu lại, nhìn thấy thiếu niên có khuôn mặt tái nhợt kia vẫn chậm rãi theo nàng đi ra. Bộ dạng hắn giống như một con cún nhỏ đi lạc, thập phần đáng thương.

“Tiểu thư, hắn thoát nhìn đáng thương quá!” Đông Lăng nhỏ giọng nói.

“Nhà của chúng ta đã có một con hổ và một con Chức Mộng Thú rồi!” Hoàng Bắc Nguyệt không thể không nhắc nhở Đông Lăng.

Từ khi tiểu Xích Kim Thánh Hổ và Chức Mộng Thú tới, Đông Lăng quả thật không còn chút thời gian rảnh rồi, nàng vừa phải chiếu cố hai tiểu gia hỏa, lại vừa phải giúp bọn chúng giải hòa khi xảy ra mâu thuẫn.

Tiểu Xích Kim Thánh Hổ trời sinh tính khí bá vương, chứng kiến “quả bóng len” yếu ớt này, hắn đặc biệt thích khi dễ nó.

Dùng lời nói của Đông Lăng là, răng của tiểu Xích Kim Thánh Hổ đang mọc dài, muốn tìm đồ vật để mài răng, Chức Mộng Thú bộ dáng khả ái vừa vịn hợp ý của nó...

Đông Lăng suy nghĩ một hồi, hai con Linh thú ở nhà đã làm cho nàng sốt đầu mẻ trán, thiếu niên này vừa nhìn đã biết tuyệt đối còn đau đầu hơn so với Linh thú.

“Là do ta quá dễ đồng tình, tiểu thư nói rất đúng, chúng ta không có năng lực giúp hắn.” Đông Lăng có chút tiếc hận nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn Đông Lăng một chút, lại quay sang nhìn Mặc Liên, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, cất giọng nói: “Mặc, người đến đây một mình hay vẫn còn có đồng bạn nào khác?”

Nghe được thanh âm của nàng, trên mặt Mặc Liên hiện lên một tầng ý cười nhàn nhạt: “Có đồng bạn.”

“Bọn họ sẽ đến tìm ngươi chứ?”

“Sẽ.” Mặc Liên gật đầu, hắn không biết nói dối.

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu ngươi chắc chắn đồng bạn sẽ đến tìm ngươi, vậy trước hết ta tìm cho ngươi một chỗ nghỉ chân, được không?”

Mặc Liên lập tức gật đầu. Hắn cho rằng mình sẽ được đi theo nàng, bởi vậy nhanh chóng đi tới trước mặt nàng, gương mặt trắng bệch lộ ra một nụ cười quái dị.

“Không biết cười thì đừng cười!” Đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt mang theo ý cười: “Ta biết ngươi muốn cảm tạ ta, nhưng ngươi chỉ cần có ý trong lòng là được rồi!”

Nói xong, nàng xoay người mang theo Mặc Liên đi vào một khách điểm trong Lâm Hoài Thành, thuê một gian phòng hảo hạng, ứng trước nửa tháng tiền phòng, lại tiếp tục dặn dò chương quỹ mỗi ngày ba bữa đúng hạn đưa tới cho hắn, hơn nữa hắn có yêu cầu gì thì cứ việc làm theo.

Chương quỹ thấy tiền lập tức gật đầu không ngừng, vội vã dẫn bọn họ đi nhận phòng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn một chút, không gian không tệ, cũng không ủy khuất hắn: “Ngươi có hài lòng với nơi này không?”

Mặc Liên nhìn nàng hỏi: “Ngươi nghỉ ngơi ở đâu?”

“Ta về nhà.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng của hắn, lại đánh mắt với Đông Lăng một cái, Đông Lăng thức thời lập tức nói: “Mặc công tử, ngươi an tâm ở lại đây đi, tiểu thư lúc rảnh rồi sẽ đến thăm ngươi.”

Nghe nói thế, Mặc Liên lại hỏi: “Lúc nào?”

“Lúc rảnh rồi sẽ tới!” Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cầu khẩn, hy vọng lần này mình đừng chọc vào một cái phiền toái!

“Lúc rảnh rồi là lúc nào?”

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Mặc, ngươi phải học cách dựa vào chính mình, không ai có thể cho ngươi dựa vào cả đời đâu.”

Mặc Liên trầm mặc, xoay người bước vào phòng, giống như lòng tự ái có chút bị đá kích, hắn đi được vài bước đã quay đầu lại, thấp giọng nói: “Ta chưa bao giờ dựa vào người khác!”

391. Chương 393: Màu Mực Này Liên 7

Nói xong, Mặc Liên đóng cửa phòng lại.

Hoàng Bắc Nguyệt về mặt bất đắc dĩ nhìn qua Đông Lăng, Đông Lăng thấy vậy gãi gãi đầu, nói: “Vị Mặc công tử này chắc là rất ít tiếp xúc với người khác đây mà.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn cánh cửa đóng chặt, lắc đầu mỉm cười: “Quên đi, chúng ta đi thôi.”

Phủ Trưởng công chúa.

Hoàng Bắc Nguyệt mang theo Đông Lăng cùng đi xuống địa lao “thăm hỏi” Cầm di nương cùng Tuyết di nương. Mấy ngày qua bị Tiêu Linh chơi đùa, Cầm di nương chỉ cần thấy có người đi vào là lập tức hoảng sợ, núp trong địa lao run lẩy bẩy.

“Quả là phong thủy luân chuyển, ngày xưa Cầm di nương phong quang bao nhiêu, ai biết một khi thất bại lại rơi vào kết quả như vậy?” Đông Lăng chế nhạo hai tiếng, dìu Hoàng Bắc Nguyệt đi vào phòng giam của Tuyết di nương trước.

Bởi vì nàng có bố trí nguyên khí cấm chế nên Tiêu Linh không có cách nào chơi đùa Tuyết di nương, nhưng lưu hương “Hủ Huyết Đan” còn đang bốc khói kia cũng không phải dễ không. Thân thể Tuyết di nương đang mềm nhũn nằm trên đồng rơm, ả cố gắng ngẩng đầu nhìn người tiến vào, thất khiếu đều có vết máu chảy xuống, cử động vô cùng khó khăn.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở ngoài phòng giam nói: “Tuyết di, ta hôm nay tới là muốn thông báo cho người một việc, Nhị tỷ sợ rằng vĩnh viễn sẽ không thể trở lại gặp người nữa rồi.”

Tuyết di nương nâng mắt lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng: “Người...người hạ độc thủ!”

“Thông minh!” Hoàng Bắc Nguyệt khen một tiếng: “Nhị tỷ nàng số mệnh không tốt, bị mấy tên lính đánh thuê bắt, ý đồ nhục nhã nhưng không thành, ta chỉ là thuận nước giong thuyền, đem nàng ném vào trong đại bản doanh của dong binh đoàn mà thôi.”

“Người...!” Tuyết di nương nổi điên nhào tới: “Hoàng Bắc Nguyệt, người thật là ngoan độc!” (Mỵ: bà còn nhẫn tâm hơn gấp mấy lần ___ = có tư cách để nói người khác sao?)

“Ng ngoan độc, cái này mà gọi là ngoan độc sao? Tuyết di nương người không khỏi xem nhẹ ta quá đó.” Hoàng Bắc Nguyệt cười khê: “Ta trước đó có rắc bột phấn Khổng Tước Thảo giống cái vào trong dong binh đoàn, dẫn tới Linh thú bạo động, trong vòng một đêm san bằng dong binh đoàn, Nhị tỷ giờ phút này không biết đã thành bữa ăn trong bụng Linh thú nào nữa nha?”

“A...a...Hoàng Bắc Nguyệt! A...” Tuyết di nương tê tâm liệt phế rú lên, thân thể hư nhược bị Hủ Huyết Đan ăn mòn lão đảo nhào tới cửa lao, trong mắt chảy ra huyết lệ: “Ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho người!”

“Đừng nói thành quỷ, người hiện tại là người thì ta cũng không buông tha cho người!” Hoàng Bắc Nguyệt âm độc nhìn nàng: “Tuyết di, người bây giờ chỉ còn lại Nhị ca thôi đó, nếu như người nói cho ta biết ai là người sai người hạ độc với mẫu thân ta, nói không chừng ta sẽ nổi lòng từ bi bỏ qua cho Nhị ca, để người lưu lại một cái huyết mạch.”

Tuyết di nương môi run rẩy: “Lỗi nhi, Lỗi nhi của ta.”

Nàng đã mất đi đứa con gái mà nàng tự hào nhất, chỉ còn lại một đứa con trai này thôi.

“Đúng vậy, Nhị ca năm nay mới có bao nhiêu tuổi nha? Người nhẫn tâm để cho hắn chết thê thảm giống như Nhị tỷ sao?”

“Ta...” Ngón tay rách nát của Tuyết di nương nắm lấy song gỗ phòng giam, lưu lại trên đó vài vệt máu. Tròng mắt đầm máu chuyển động không ngừng, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng chằm chằm, lặng lẽ lấy Chức Mộng Thú ra cầm trên tay. Tiểu Chức Mộng Thú ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tuyết di nương, nó hết sức e ngại bộ dáng khủng bố của ả, thân thể nhỏ nhắn co rụt lại.

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ đầu nó, nói: “Mau nhìn.”

Chức Mộng Thú lập tức “chi” một tiếng, cọng hành màu xanh biếc trên đầu lập tức lay động.

Năng lực của Chức Mộng Thú có thể thi triển vào một đối tượng cụ thể, chỉ cần nó nguyện ý, nó có thể tạo ra mộng cảnh của bất kỳ kẻ nào.

Tuyết di nương ngẩn ra một chút, hai mắt chậm rãi nhắm lại. Nàng chỉ là người bình thường, năng lực của Chức Mộng Thú đương nhiên sẽ phát huy hiệu quả nhanh hơn.

392. Chương 394: Màu Mực Này Liên 8

Rất nhanh, Tuyết di nương đã ngã nhào trên mặt đất, tiểu Chức Mộng Thú xoay người nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, đem mộng cảnh của Tuyết di nương truyền lại cho nàng.

Nhắm mắt, nàng lại nhìn thấy căn phòng quen thuộc. Căn phòng không có bao nhiêu vật trang trí, trang nhã mà giản dị, chỉ có một bức bình phong in hình hoa phi thiên trọng, mộ vân thiên điệp. (Dạ: đại khái là hình hoa bay mây trôi đầy mà)

Hiếu âm vô lại tự cùng thu, đậm yên lưu thủy họa bình u. (tạm dịch: Thanh âm buổi rạng đông mơ hồ tựa ngày thu, sương mờ nước chảy về nên bức tranh vắng vẻ)

“Trưởng công chúa điện hạ, chén thuốc này, ngài tốt nhất hãy uống hết đi.” Thanh âm uyển chuyển nhu mì đột nhiên vang lên.

Đây đúng là thanh âm của Tuyết di nương!

Hoàng Bắc Nguyệt bước tới vài bước, đi qua tấm bình phong thì thấy một Tuyết di nương vẫn còn trẻ tuổi, hai tay ả ta cầm một cái chén sứ đi tới bên mép giường.

Trên giường, Huệ Văn Trưởng công chúa sắc mặt tái nhợt đang nửa ngồi, một đầu tóc đen rũ xuống lộ ra gương mặt khéo léo tinh xảo. Mặt nàng có vài phần bi ai, thân thể tựa vào trong lòng thị nữ Tiễn Thu, đôi mắt sáng hàm chứa lệ quang nhìn chằm chằm vào Tuyết di nương.

“Vì sao? Ta đối đãi người cũng không tệ mà.”

So với bộ dáng ôn nhu trong trí nhớ, bộ dáng bây giờ của Huệ Văn trưởng công chúa lại nhiều hơn vài phần thống khổ, điều này không khỏi làm cho Hoàng Bắc Nguyệt đau xót.

Tuyết di nương lúc này tự nhiên là trẻ hơn không ít so với hiện tại. Nàng lớn lên xinh đẹp như hoa, chỉ là biểu tình lúc này quá mức dữ tợn làm cho người khác cảm thấy ghê tởm!

“Trưởng công chúa điện hạ đúng là đối đãi ta không tệ chút nào, nhưng như vậy thì sao chứ? Người làm chủ việc này dù sao cũng không phải là một tiện tỳ như ta.” Tuyết di nương tiến lên phía trước, dâng chén thuốc lên: “Mau uống đi, Trưởng công chúa.”

Huệ Văn trưởng công chúa quay mặt vào trong lòng Tiễn Thu, thấp giọng nức nở: “Bắc Nguyệt...Bắc Nguyệt của ta đâu? Gọi nàng đến, ta muốn thấy mặt nàng lần cuối...”

“Trưởng công chúa điện hạ! Nếu ngài còn không chịu uống thuốc, như vậy Bắc Nguyệt quận chúa cũng đừng mong còn có thể gặp mặt được ai.” Tuyết di nương âm lãnh cười.

Huệ Văn trưởng công chúa thống khổ chảy xuống hai hàng nước mắt, tay run rẩy lấy cầm chén độc dược, buồn bã liếc mắt một cái, sau đó nhẹ giọng nói: “Tuyết Lâm, xin người hãy nể tình tỷ muội nhiều năm mà giúp ta chiếu cố Bắc Nguyệt, chờ nàng lớn lên, người hãy nói nàng rời xa chốn thị phi, đừng nên dấn thân vào nhà Đế Vương...”

“Yên tâm đi, người chết rồi, ta sẽ chiếu cố Bắc Nguyệt quận chúa thật tốt.” Tuyết di nương nở nụ cười giả tạo!

Huệ Văn Trưởng công chúa liếc nhìn nàng một cái, đương nhiên biết nàng không nói thật, tay run lên muốn đem chén thuốc ném đi.

Tuyết di nương vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nàng, vừa thấy nàng có động tác này, ả ta lập tức đoạt lấy chén thuốc, nhào tới định đổ thuốc vào miệng Huệ Văn Trưởng công chúa.

Tiến Thu quát: “Làm càn! Sao người lại dám vô lễ với Trưởng công chúa như vậy!”

“Tiễn Thu cô nương, thuốc này nàng ta dám không uống sao? Người cũng biết người đó lợi hại đến mức nào mà, các người có gan kháng lệnh sao?” Tuyết di nương uy hiếp nói.

Tiến Thu vẻ mặt thê lương, cúi đầu rơi lệ: “Công chúa, người mau uống đi, nô tỳ sẽ phụng bồi ngài lên đường...”

Huệ Văn Trưởng công chúa nhắm mắt lại, cảm thấy vô cùng thống khổ, nàng vừa khóc vừa cười: “Ta cả đời này hy sinh nhiều như vậy, rốt cục cũng chỉ có thể đổi lấy kết cục này...Đến tột cùng...đến tột cùng là tại sao...”

Tuyết di nương bưng chén thuốc lên đổ hết vào miệng nàng, vừa đổ vừa cười to: “Người chết đi! Chết rồi thì sẽ không còn đau khổ nữa!”

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt hai đấm, tròng mắt đỏ ửng, nhất thời có xung động muốn xông lên.

Tiểu Chúc Mộng Thú “chi nha” một tiếng, lập tức cắt đứt ảo cảnh, đem nàng từ trong mộng cảnh đi ra. Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng thở dốc, oán hận nói: “Còn gì nữa không? Là ai sai nàng ta?!”

Tiểu Chúc Mộng Thú “chi nha chi nha” lắc đầu, trong đôi mắt to lóe ra quang mang vô tội.

“Cảnh tiếp theo không nhìn thấy sao? Cảnh tiếp nữa lại có cái gì?”

393. Chương 395: Màu Mực Này Liên 9

Tiểu Chúc Mộng Thú chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

Đông Lăng ngồi xổm xuống đỡ nàng lên: “Tiểu thư, hay là chúng ta suy nghĩ biện pháp khác đi.”

“Tại sao lại không nhìn thấy được, chẳng lẽ trong mộng cảnh cũng có cấm chế?”

Tiểu Chúc Mộng Thú không ngừng gật đầu, tỏ vẻ việc này không phải lỗi của nó.

“Cấm chế...” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn về phía Tuyết di nương, xem ra đây quả thật là một âm mưu rất lớn, cái chết của Huệ Văn trưởng công chúa rốt cục đã trải qua bao nhiêu kế hoạch đây?

Tuyết di nương mơ màng tỉnh lại, trên trán vẫn còn chảy đầy mồ hôi lạnh, giấc mộng vừa rồi không ngờ lại là chuyện năm đó.

Mặc dù đã qua nhiều năm, thế nhưng khoảnh khắc Huệ Văn trưởng công chúa chết đi năm đó vẫn luôn xuất hiện trong cơn ác mộng của nàng.

Báo ứng, chẳng lẽ thật sự có báo ứng sao? Bây giờ Vận nhi, nữ nhi duy nhất của nàng cũng đã chết...

“Tuyết di, trên đời này không có bức tường nào mà không lọt gió, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng, nếu như người không nói, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó mang tiểu Chúc Mộng Thú cùng Đông Lăng rời đi.

Bọn họ đi được một lúc, Tuyết di nương vẫn ngây ngốc ngồi trong phòng giam. Ngửi mùi Hủ Huyết Đan gay mũi, nàng biết tánh mạng cùng thân thể của mình đang từng chút từng chút bị thôn phệ, sợ hãi trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

“Nương.” Một tiếng kêu từ phía sau vang lên.

Tuyết di nương cho là mình vẫn còn trong ác mộng, hoảng sợ quay đầu lại, vừa vặn thấy được gương mặt tiêu tụy của Tiêu Vận, ả ta nhất thời kinh hô một tiếng.

“Nương! Nói nhỏ một chút!” Tiêu Vận lập tức nói, cảnh giác liếc nhìn bốn phía. Nơi này tuy là địa lao của phủ Trưởng công chúa nhưng cũng chỉ có một ít gia đình canh gác, phòng vệ tương đối lỏng lẻo, lấy thực lực Tam Tinh Triệu hoán sư của nàng rất nhanh đã len vào được.

Tuyết di nương trừng to đôi huyết mâu nhìn nàng, một hồi lâu mới run rẩy vươn tay: “Vận...Vận nhi?” (My: sống dai đã man =__=)(Dạ: mẹ này cầm tinh con gián rồi)

“Là ta, nương, ta tới cứu ngươi ra ngoài!” Tiêu Vận vừa nói vừa chậm rãi đi tới.

Tuyết di nương nước mắt tràn mi, thê thảm khóc: “Vận nhi, nương cứ tưởng ngươi đã...”

“Hừ, tiện nhân Hoàng Bắc Nguyệt đó nói ta chết rồi có đúng không?” Tiêu Vận cười lạnh: “Nương, hai mẹ con chúng ta phúc lớn mạng lớn, không dễ chết như vậy đâu! Cho dù chết, chúng cũng phải kéo nàng theo làm cái đệm lưng!” (My: cứ ảo tưởng đi)

Tuyết di nương lau nước mắt, cầm lấy song gỗ nói: “Để nương nhìn kỹ người một chút.”

“Nương, chờ ra ngoài rồi hãy nhìn, bây giờ chúng ta rời đi trước.” Tiêu Vận nhỏ giọng nói, vừa nói, nàng ta vừa sờ soạng cửa lao bị Hoàng Bắc Nguyệt bố trí nguyên khí cấm chế.

Tuyết di nương nhìn nàng, lo lắng nói: “Nguyên khí cấm chế này có thể giải khai được sao?”

“Gia gia từng đã dạy ta, nếu dùng Bằng thuộc tính bố trí nguyên khí cấm chế, vậy Triệu hoán sư Bằng thuộc tính sẽ dễ dàng giải khai hơn.” Tiêu Vận nghiêm túc sờ soạng, ngón tay cảm ứng được một chỗ nguyên khí yếu ớt nhất, nội tâm không khỏi vui mừng.

Nàng lấy một chuỗi hạt từ trong nạp giới ra, lầm bầm niệm mấy tiếng khẩu quyết, sau đó đem chuỗi hạt đánh tới chỗ nguyên khí cấm chế yếu ớt nhất!

“Rầm” một tiếng, nguyên khí cấm chế ba động một chút nhưng vẫn không bị phá giải, Tiêu Vận lại thử lần thứ hai, cấm chế vẫn sừng sững như cũ.

Dùng năng lực Tam Tinh Triệu hoán sư của nàng mà muốn phá giải cấm chế nguyên khí do Cửu Tinh Triệu hoán sư bố trí quả thật có chút khó khăn.

Tuy nhiên Tiêu Vận vẫn không từ bỏ, sau khi thử liên tục năm lần, nguyên khí cấm chế rốt cục dần dần yếu đi, sau đó quang mang chợt lóe, trong nháy mắt đã tiêu thất.

Tiêu Vận lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, cầm bảo kiếm chém gãy cửa lao, đem Tuyết di nương đỡ ra ngoài.

394. Chương 396: Màu Mực Này Lien 10

“Nương, ngươi chịu khổ rồi.” Tiêu Vận ôm lấy thân thể suy nhược của Tuyết di nương, sống mũi cay cay, mắt nhòe lệ.

“Đừng khóc, Vận nhi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi chỗ này trước đã.”

Tuyết di nương vỗ vỗ lưng Tiêu Vận. Vận nhi không có chết, thật tốt!

Tuyết di nương cũng biết mình không dễ chết như vậy!

Tiêu Vận lau khô nước mắt, gạt đầu, dìu Tuyết di nương từ địa lao đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua phòng giam Cẩm di nương, Tuyết di nương dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Cẩm di nương đang run rẩy trốn trong góc.

“Hừ, Cẩm muội muội, ta và ngươi tranh đấu nhiều năm như vậy, không nghĩ tới cuối cùng lại rơi vào cái kết cục này.”

Cẩm di nương ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nói: “Ngươi đừng có đắc ý vội, kết cục của ngươi có thể còn thảm hơn so với ta nữa đó!”

Tuyết di nương khinh thường cười lạnh: “Ta bây giờ đã thoát ra ngoài, về phần ngươi, nhiều năm qua ngươi luôn rù quyển để lão gia rời xa ta, phần “nhân tình” này hôm nay ta cũng nên tính toán với ngươi rồi! Vận nhi.”

“Ta biết rồi, nương.” Tiêu Vận cười lạnh một tiếng, sau khi để Tuyết di nương dựa vào tường đứng vững, nàng dùng bảo kiếm chém đứt xích sắt cửa lao, đi tới túm lấy tóc của Cẩm di nương kéo lên!

“Cẩm di, trên đường đi xuống Hoàng Tuyền nếu có gặp phải Huệ Văn Trưởng công chúa, ngươi nhớ nói cho nàng một tiếng, bảo là con gái của nàng rất nhanh sẽ xuống làm bạn với nàng!” (My: chị này ảo tưởng ghê quá >.

Trong mắt Cẩm di nương hơi ngấn lệ, song lại không có bao nhiêu sợ hãi, nàng chỉ cất tiếng cười to: “Tốt! Trên đường đi tới Hoàng Tuyền, ta cũng chờ các ngươi tới làm bạn!”

Tiêu Vận âm độc cười, một kiếm cắt đứt cổ của nàng!

Máu tươi bắn tung tóe đầy đất, Cẩm di nương té xuống đồng cỏ khô, hai tròng mắt mang theo vẻ không cam lòng vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Nhìn thấy ánh mắt như vậy, Tuyết di nương trong lòng phát lạnh, nhưng nghĩ đến việc cừu nhân nhiều năm của mình rốt cục đã được diệt trừ, tâm tình của nàng trong nháy mắt thoải mái hẳn lên!

“Nương, đi thôi, ta đã liên lạc với gia gia, hẳn sẽ phái người tới tiếp ứng chúng ta.” Tiêu Vận đi qua, cẩn thận đỡ Tuyết di nương dậy, cùng nhau rời đi.

“Vận nhi, người mới nói Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh sẽ xuống Địa ngục, như vậy là có ý gì?” Tuyết di nương suy yếu hỏi.

Tiêu Vận tự tin nói: “Nương, người cứu ta lần này là một người rất lợi hại đó nha, Triệu hoán thú của hẳn là Lục giai Thần thú Huyền Linh Thú! (Dạ: lần đầu nói Lục giai, sau thành Tứ giai, giờ lại thành Lục giai, tác giả thật là...). Hơn nữa người này lại muốn giết Hoàng Bắc Nguyệt!”

“Hoàng Bắc Nguyệt sao lại đắc tội một người lợi hại như vậy?” Thân thể Tuyết di nương bị ăn mòn nhưng đầu óc của nàng vẫn còn rất tốt, trong nháy mắt đã nhận ra điểm mấu chốt.

“Chuyện này chút nữa ta sẽ giải thích rõ cho người, Hoàng Bắc Nguyệt này quả thật không đơn giản chút nào!” Nghĩ đến thân phận của Hoàng Bắc Nguyệt, Tiêu Vận phần hận không thôi, hận không thể ngay tại chỗ đem nàng giết chết!

Tuyết di nương nghe giọng điệu của nàng liền biết chuyện này không đơn giản, hai ba câu không nói hết được, bởi vậy cũng không hỏi tiếp.

Địa lao thông tới phía sau hòn giả sơn, nhìn Tuyết di nương và Tiêu Vận cùng nhau rời đi, hai bóng người mới chậm rãi xuất hiện.

“Tiểu thư, cứ để cho bọn họ trốn đi như vậy sao?” Đông Lăng lo lắng hỏi.

Dưới ánh trăng, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt lúc sáng lúc tối, thâm sâu khó dò: “Không thả mồi ra thì làm sao câu được cá lớn?”

“Nhưng, vạn nhất Tiêu Vận tiết lộ thân phận của tiểu thư ra thì làm sao bây giờ?”

“Xá bất đắc hải tử sáo bất hoa lang (Dạ: dùng để tỷ dụ việc nếu muốn đạt được một mục đích nào đó, ta phải bỏ ra một cái giá tương ứng), huống hồ, cho dù bọn họ có biết rồi thì sao nào? Ta không tin lão già Tiêu Khải Nguyên kia có dũng khí giống trống khua chiêng nói ra chuyện này.”

Có lần giáo huấn trước của Linh Tôn, trong lòng Tiêu Khải Nguyên luôn cảm thấy e ngại, huống chi nếu nói ra thân phận của nàng thì chỉ làm cho người khác càng thêm tôn kính nàng hơn, không có ích lợi gì với bọn họ cả.

395. Chương 397: Tẩy Tủy Đan 1

Sơ suất duy nhất của Hoàng Bắc Nguyệt chính là nàng vẫn chưa biết Quang Diệu Điện Mặc Liên đã được Tiêu Vận dẫn đến, nếu biết nàng cũng sẽ không quyết định như vậy.

Nàng cùng Đông Lăng trở lại Dung Nguyệt Hiên, vừa về tới, tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ đã lon ton chạy đến, vui sướng chạy vòng vòng quanh chân của Hoàng Bắc Nguyệt.

Đông Lăng thấy vậy cười nói: “Tiểu Hổ, người đừng làm rộn nữa, đi, ta mang người đi ăn cái gì đó.”

Hoàng Bắc Nguyệt đang định đi về phòng chợt dừng cước bộ, quay đầu lại nói: “Tiểu Hổ?”

Đông Lăng ngượng ngùng nói: “Chỉ là thuận miệng gọi mà thôi, Đông Lăng vẫn đang chờ tiểu thư cho đặt tên cho nó đây.”

“Vậy gọi Tiểu Hổ đi, rất tốt mà.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua bộ dáng hoạt bát của tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ, cảm thấy cái tên Tiểu Hổ này rất hợp với khí chất của hẳn.

Quay đầu định đi về phòng, nàng tình cờ thấy được bóng dáng nhỏ nhắn của tiểu Chúc Mộng Thú ngồi trên bệ cửa sổ. Nó lấy một hạt mầm màu đen từ trong cái túi nhỏ ra, dùng đôi tay ngắn ngủn cầm chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm về phương hướng của Phù Quang rừng rậm sục sục vài cái, hai tròng mắt ngập nước.

Mới đến một ngày thôi mà đã nhớ nhà đến mức như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nó, nhớ lần đầu tiên bị sư phụ mang đi, nàng cũng từng len lén nhìn về phương hướng nhà mình như vậy.

Nàng đi tới vỗ nhẹ vào đầu tiểu Chúc Mộng Thú làm nó “chi” một tiếng nhảy dựng lên, ôm chặt lấy hạt mầm, vạ phần khẩn trương nhìn chằm chằm Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt buồn cười hỏi: “Người có tên không?”

“Có thì nháy mắt, không có thì đừng nháy mắt.”

Tiểu Chúc Mộng Thú tròn to đôi mắt, không dám chớp lấy một cái.

“Không có tên sao? Vậy ta đây đặt cho người một cái.”

Tiểu Chúc Mộng Thú chớp chớp mắt nhìn nàng, tựa hồ đối với việc có tên phi thường chờ mong.

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút nói: “Người cả ngày cứ “chi chi nha nha”, vậy cứ dùng mấy từ đó làm tên đi. Người thích Chi Chi hay là Nha Nha?” (My: Nguyệt tỷ, tỷ đặt tên sáng tạo chút đi có được không =___=)(Dạ: Thể loại người mù đặt tên là đây))

Tiểu Chúc Mộng Thú chớp chớp mắt, “chi chi nha nha” kêu vài tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt biết là không thể cùng hấn trao đổi, bởi vậy nói: “Thích Nha Nha thì nháy mắt, thích Chi Chi thì không nháy mắt.”

Tiểu Chúc Mộng Thú lập tức tròn mắt.

Xem ra là thích Chi Chi rồi. Hoàng Bắc Nguyệt khoe miệng khẽ nhếch, đột nhiên nổi ý muốn trêu đùa nó: “Người thích Chi Chi sao? Ta lại thấy Nha Nha tương đối dễ nghe hơn.”

Tiểu Chúc Mộng Thú dùng mấy cái chân ngắn ngủn lon ton đi đến, đem khối hạt mầm màu đen cẩn thận đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt, “chi chi nha nha” vài tiếng, bộ dạng kia rõ ràng là muốn lấy lòng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt rốt cục cười rộ lên: “Chi Chi, ta không hiểu người đang nói gì nha.”

Tiểu Chúc Mộng Thú thất vọng, cánh hoa trên người cũng sụp xuống, bày ra bộ dáng ủ rũ.

Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ đầu nó: “Được rồi, không phải ta vẫn gọi người là Chi Chi sao? Nếu người không vui, ta sẽ lấy lại cái tên đó.”

Cánh hoa trên người tiểu Chúc Mộng Thú lập tức mở ra, lộ ra cái mặt tròn tròn đang ngây ngốc cười. (My: ta thik bé này quá đi >___<)

“Tốt lắm, người cũng đi ăn cái gì đi.” Thấy nó cao hứng, không còn nhớ nhà, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cần lo lắng nữa.

Chi Chi đi được hai bước, chuẩn bị từ trên bàn nhảy xuống, hình như nhớ ra cái gì, nó lại xoay người trở về, đem hạt mầm đặt trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, chớp chớp mắt cười với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy hạt mầm nhìn một chút, không biết đây là hạt mầm của thực vật gì, so với ngón cái của nàng thì lớn hơn một chút, đen nhánh, bởi vì được Chi Chi lấy ra chơi đùa mỗi ngày nên vỏ ngoài của nó thập phần nhẵn bóng.

396. Chương 398: Tẩy Tủy Đan 2

“Ừ, cảm ơn người.” Mặc dù không biết đây là cái gì, nhưng nhìn bộ dáng chờ mong của Chi Chi, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn tỏ vẻ cảm tạ.

Chi Chi vui vẻ, lúc này mới từ trên bàn nhảy xuống bỏ đi. Hoàng Bắc Nguyệt đem hạt mầm thu vào trong nạp giới, sau đó chống cằm ngồi bên cửa sổ.

Hồi tưởng lại mộng cảnh của Tuyết di nương, trong lòng nàng lại nổi lên một trận nghi hoặc.

Câu “rời xa chốn thị phi, đừng nên dấn thân vào nhà Đế Vương” của Huệ Văn trưởng công chúa quả thật là ý vị thâm trường, cẩn thận nghĩ nghĩ, nàng chợt phát hiện, không lẽ chuyện này có liên quan đến người trong hoàng thất?

Có thể dùng một chén thuốc độc hại chết Trưởng công chúa, cả Nam Dục quốc này có mấy người có năng lực như vậy đây?

Càng cẩn thận suy nghĩ, nội tâm nàng lại càng lạnh lẽo cùng thê lương.

Huệ Văn Trưởng công chúa, nàng ấy cả đời không làm gì chuyện xấu, tại sao lại phải có kết cục như vậy?

Mặc dù không phải là con ruột, nhưng chính mắt nhìn thấy tất cả, trong lòng nàng làm sao quên được, hết thấy những ảo tưởng tốt đẹp trong lòng dường như cũng từ từ sụp đổ.

Hoàng Bắc Nguyệt tâm tình buồn khổ đi ra ngoài, lấy áo choàng màu đen phủ lên người, triệu hoán Băng Linh Huyền Diệu bay lên bầu trời đêm.

“Hoàng Bắc Nguyệt, có một số việc biết càng nhiều lại càng thống khổ, chi bằng cái gì cũng không biết, như vậy sẽ tốt hơn.” Yếm ở trong thân thể nàng, nàng buồn đương nhiên hẳn cũng có thể cảm nhận được, bởi vậy mới đi ra nói hai ba câu khuyên nhủ nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn về phía trước, trong ánh mắt che một tầng bóng ma không dễ thấy: “Ta đã nhìn thấy, sao có thể giả vờ không biết được!”

“Biết rồi thì thế nào đây? Nếu quả thật là do người trong hoàng thất gây ra, vậy người dự định làm thế nào?”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc không nói, chính bởi vì nghĩ đến những thứ này, lòng nàng mới càng thêm buồn bực.

Càng đến gần chân tường, nàng lại càng có cảm giác chán nản, tâm tình của Huệ Văn Trưởng công chúa năm đó sẽ như thế nào? Người hại nàng không ngờ lại là thân nhân của nàng!

Gió đêm vù vù thổi qua gò má nàng, xen lẫn vài mảnh bông tuyết, mùa đông của Lâm Hoài Thành cũng đã bắt đầu rồi.

“Yếm, mặc kệ chân tường cuối cùng là như thế nào, ta tuyệt đối sẽ không trốn tránh!”

Thanh âm kiên định vang vọng trong gió, ẩn chứa khí thế sắc bén.

Yếm ngẩn ra, không biết nên nói thế nào mới tốt. Hẳn rồi cuộc phải bội phục sự dũng cảm quả quyết của nàng, hay là phải tỏ thái độ trước sự cố chấp quật cường của nàng đây?

Cô gái này quá cao ngạo, trong ánh mắt không dung được một hạt cát nào!

“Băng, đi Chết Tử Phủ.” Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay phất đi bụi tuyết trên gương mặt, lần nữa khôi phục thần sắc trong trẻo lạnh lùng, hướng Băng Linh Huyền Diệu hạ lệnh.

Băng Linh Huyền Diệu lập tức vỗ cánh, hướng phía Chết Tử Phủ bay đi.

Mấy năm nay Nam Dục quốc cùng Bắc Diệu Quốc chung sống hoà bình, không có chiến sự phát sinh, bởi vậy việc canh gác đối với chết tử (Dạ: con tin) của Bắc Diệu Quốc cũng không quá nghiêm mật.

Hoàng Bắc Nguyệt tránh né tai mắt xung quanh, rất nhanh đã hạ xuống. Nàng để cho Băng Linh Huyền Diệu rời đi, còn mình thì chậm rãi tiến vào địa phương có ánh đèn.

Tiếng đàn “tràng tranh” đột nhiên vang lên, khoan thai nhã nhặn, khiến kẻ khác không khỏi mê mẩn.

Tiếng đàn này rất bình thản, lại giống như tiên âm, chỉ tùy ý gảy cầm huyền vài cái, giai điệu đã xâm nhập vào lòng người, như dương liễu xuân phong (Dạ: cành liễu trong gió xuân), lơ đãng thổi tới nơi mềm mại nhất trong lòng người.

Nàng chậm rãi theo tiếng đàn đi qua, chỉ thấy bên ngọn đèn có một người đang ngồi, bạch y trắng tuyết, mặt mày như họa.

“Đinh” một tiếng, tiếng đàn đã dừng lại. Phong Liên Dực ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng liền mỉm cười: “Người đã đến rồi.”

397. Chương 399: Tẩy Tủy Đan 3

Khẩu khí bình thần, giống như nàng chính là người nhà mình, mới đi ra ngoài một chuyến trở về vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc hắt một cái, lạnh nhạt nói: “Sao không đàn nữa?”

“Một người độc tấu, cảm thấy không thú vị.” Ngón tay thon dài của Phong Liên Dực nhẹ nhàng xẹt qua trên dây đàn, ống tay áo thật dài tựa như lưu vân tán lạc (Dạ: tùy ý vương vãi) trên cổ cầm, càng khiến hắt thêm vài phần cảm giác tao nhã như trích tiên hạ phàm.

“Dực vương tử tài đánh đàn cao siêu, khúc cao cùng quả (khúc điệu quá cao thâm), đương nhiên chỉ có thể một người độc tấu.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói.

Phong Liên Dực khẽ cười: “Cũng không hẳn vậy, trước đây không lâu từng có một người thần bí, dùng tiêu cùng ta hợp tấu một khúc, tình cảnh hôm ấy quả thật suốt đời khó quên.”

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không chút thay đổi nhưng trong đầu lại nhớ tới một khúc cầm tiêu hợp tấu lúc ấy. Một lần đó, nàng cũng suốt đời khó quên, tiếng đàn của hắc siêu phàm thoát tục, đương thời tuyệt đối không có người thứ hai.

Tiếng tiêu kia của nàng cũng chỉ là thổi lung tung một phen, so sánh với hắc quả thật là tụt bèo xấu.

Phong Liên Dực nhìn nàng đột nhiên trầm mặc, trên mặt mang theo vài phần vui vẻ hỏi: “Không biết Bắc Nguyệt quận chúa có tinh thông loại nhạc khí nào không?”

“Cái gì cũng không tinh thông.” Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh nói: “Ta đối với âm luật, một chữ cũng không biết.”

“Thì ra là như vậy?” Phong Liên Dực ôn nhã gật đầu: “Hôm nay tuyết rơi, quang cảnh rất đẹp, Bắc Nguyệt quận chúa nếu có nhã hứng, không bằng để cho ta dạy cho người đánh đàn đi?”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc hắt một cái, biết hắc muốn chuyển đề tài trọng tâm câu chuyện, không để cho nàng lúng túng. Dù sao cũng là nàng đột nhiên xông vào nhà hắc, hắc không có tức giận, ngược lại còn đối đãi nàng như khách quý, như vậy đã rất tốt rồi, nàng đương nhiên sẽ thức thời làm khách.

“Dực vương tử hăng hái như vậy, ta tự nhiên sẽ phụ bồi.” Nàng đi qua, Phong Liên Dực đứng lên, đem vị trí nhường lại cho nàng ngồi xuống.

Hắc khom người xuống, vì nàng tỉ mỉ giảng giải tri thức trụ cột trong việc đánh đàn cùng chỉ pháp cơ bản (Dạ: đại khái là cách dùng ngón tay gảy đàn). Thanh âm trầm thấp của hắc chậm rãi vang lên, giống như âm phủ khiến cho người khác cảm thấy tâm thần yên ổn.

Ngón tay của Hoàng Bắc Nguyệt tùy tiện gảy nhẹ dây đàn, âm thanh réo rắt liên tiếp phát ra.

Thật ra nàng cũng có chút hiểu biết về cầm kỹ (Dạ: kỹ thuật đàn), sư phụ nàng là một kỳ nhân lục nghệ tinh thông, cái gì cũng biết, cái gì cũng tinh, là một người hoàn hảo không chút tỳ vết.

Sư phụ cũng có dạy nàng đánh đàn, chỉ là nàng không có thiên phú ở môn này, không thể đạt được trình độ xuất thần nhập hóa.

Phong Liên Dực nhìn thoáng qua chỉ pháp nàng dùng khi gảy cầm huyền liền biết nàng cũng tinh thông cầm kỹ, bởi vậy cũng không giải thích nhiều nữa: “Quận chúa thông minh hơn người, mới đó đã học xong.”

“Đây là do Dực vương tử dạy tốt.” Hoàng Bắc Nguyệt hiếm khi khiêm tốn một hồi: “Mới vừa rồi khi tiến vào ta có nghe được Dực vương tử đàn một khúc, rất êm tai, không biết khúc đó tên là gì?”

Phong Liên Dực ngẩn ra, trong nụ cười có chút trốn tránh: “Đây chỉ là một khúc nhạc ta tự phổ trong lúc rảnh rỗi, vẫn chưa có hoàn thành, làm cho quận chúa chê cười rồi.”

“Ta thấy rất hay, Dực vương tử mặc dù chỉ là tùy ý gảy đàn, nhưng phần tình cảm bao hàm trong tiếng đàn đó quả thật làm người khác động dung.” Mi mắt Hoàng Bắc Nguyệt hơi cong, quay đầu nhìn hắn, nụ cười mang theo vẻ giao hoạt: “Trong khúc nhạc ấy, hình như mang theo ý tương tư nha?”

Phong Liên Dực nheo mắt, trong nụ cười có vài phần mất tự nhiên: “Quận chúa nói đùa, ta nào có tương tư, chỉ là nhất thời có chút cảm khái mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt dùng tay chống cằm, nhìn bộ dáng xấu hổ lúng túng của người này, trong lòng bỗng nhiên có chút đắc ý. Người này biết rất nhiều bí mật của nàng, bởi vậy khi ở trước mặt hắn, nàng cũng không cần phải nguy trang thành hình tượng tiểu thư khuê các rụt rè.

398. Chương 400: Tây Tựu Đan 4

Vài bông tuyết từ trên bầu trời rơi xuống rắc trên tóc nàng, Phong Liên Dực ngẩng đầu nhìn thấy, liền đuổi tay phải phải bông tuyết đi.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Chẳng lẽ là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình?”

Nàng đúng là cố ý trêu ghẹo hắn, không nghĩ tới vẻ mặt hắn thật sự thay đổi, Hoàng Bắc Nguyệt “phốc xuy” một tiếng, ghé vào cổ cậu cười rộ lên.

Cầm huyền bị xúc động, phát ra những âm thanh réo rắt còn thanh hơn cả tiếng đàn.

Phong Liên Dực cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng cười vui vẻ như thế, phần buồn bực lúc nãy phảng phất như bị quét sạch, chính hắn cũng cười rộ lên.

Bông tuyết phiêu đảng, sương đêm quạnh hiu, nửa đêm trăng khuyết, đối ứng thành đôi.

Tình cảnh này, nếu như đổi một loại tâm cảnh cùng thời gian khác, như vậy nó sẽ trở thành một cảnh đẹp, tựa như hoa mỹ quyền.

“Điện hạ, khúc Nguyệt Phách vừa nãy ta đã cho nhạc công ghi lại rồi, quả thật là ý cảnh tuyệt đẹp, khúc điệu thiên nhiên.”

Trong lúc hai người đang cười to, Vũ Văn Định tay cầm một tờ hoa tiên vội vã đi tới, vừa thấy có người khác, hắn không khỏi ngại ngần.(Dạ: bóng đèn trong truyện thuyết là đây)

Hoa Tiên Hoa tiên là giấy có in hoa như thế này, viết chữ đề lên, rất đẹp nha

~Phong Liên Dực thu lại nụ cười, sải bước đi tới, trong nháy mắt đã chớp được tờ hoa tiên trong tay Vũ Văn Định, nhanh chóng thu vào trong ống tay áo.

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người lại, Vũ Văn Định nhìn thấy nàng cũng ho nhẹ một tiếng, có chút lúng túng nói: “Không biết Bắc Nguyệt quận chúa ở đây, thất lễ.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt liếc hắn một cái, nụ cười trên mặt cũng thu lại. Thì ra khúc nhạc tràn ngập ý tương tư kia gọi là Nguyệt Phách.

Phong Liên Dực nhớ tới lời viện cớ mới vừa rồi, không khỏi có chút xấu hổ. Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, nụ cười trên mặt mặc dù đã biến mất, thế nhưng sự lạnh nhạt bình thường cũng đã nhạt đi.

“Ta đêm khuya bái kiến chỉ là muốn hỏi Dực vương tử một tiếng, vật ta muốn đã có chưa?” Ngữ khí của nàng đã không còn vẻ thân cận như ban nãy.

Phong Liên Dực trong lòng có chút đau xót, một tia thất vọng trong nháy mắt xẹt qua mi mắt tuyệt sắc, hắn nhanh chóng xoay người, trong nháy mắt đã khôi phục lại dáng vẻ phong đạm vân khinh.

“Mấy ngày nữa chính là thời cơ tốt nhất.”

“Vậy thì tốt, ta sẽ chờ hồi âm của Dực vương tử.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên vòng qua cổ cầm, hướng Phong Liên Dực cùng Vũ Văn Địch khẽ gật đầu: “Cáo từ.”

Phong Liên Dực nhất thời nóng lòng nói: “Bắc Nguyệt.”

Hoàng Bắc Nguyệt không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt đáp: “Dực vương tử vẫn nên xưng hô với ta một tiếng quận chúa đi, như vậy mới hợp quy củ.” (Dạ: Ài, mới có cảnh thân mật một tí mà lại đầu trở về đó nữa rồi TT^TT)

Nói xong, nàng gọi Bằng Linh Huyền Diệu đến, nhảy lên lưng nó, trong nháy mắt đã khuất bóng.

“Quy củ sao?” Phong Liên Dực có chút khổ sở cười.

Vũ Văn Địch len lén liếc hắt một cái, có chút xấu hổ nói: “Điện hạ, có phải là do ta lúc nãy...”

“Nàng rất thông minh, sớm muộn cũng sẽ biết.” Phong Liên Dực thở dài, lấy tờ hoa tiên từ trong ống tay áo ra, cười nói: “Người cũng rất có lòng nha, còn bảo nhạc công nhớ kỹ.”

“Một khúc này của Điện hạ thật sự quá tuyệt diệu, không nhớ kỹ thì rất đáng tiếc.”

“Nhớ kỹ thì có ích lợi gì? Quả thật là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.” Phong Liên Dực đem hoa tiên đặt trên cổ cầm, xoay người đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

Vũ Văn Địch sững sốt, lầm bầm nói: “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình? Chẳng lẽ khúc Nguyệt Phách này của Điện hạ, chữ “Nguyệt” là chỉ Bắc Nguyệt quận chúa?”

Nghĩ như vậy, Vũ Văn Địch liền đi đến trước cửa, gõ hai cái, nói: “Điện hạ không nên lo lắng như thế, có lẽ không phải là nước chảy vô tình đâu, chẳng qua là Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn quá nhỏ, chưa hiểu rõ sự tình.”

399. Chương 401: Tẩy Tủy Đan 5

Vũ Văn Địch rụt cổ, hẩn biết hẩn đang xen vào việc của người khác, chỉ là thấy điện hạ chán nản như thế, hẩn không đành lòng nên mới lăm miệng nói mấy câu. (Dạ: hình như bị thiếu nhỉ, ta nghĩ là Dực ca bảo Địch lăm lời nên Địch mới ỉu xiu vậy)

“Vâng.” Vũ Văn Địch lặng lẽ đi ra.

Trong phòng, Phong Liên Dực ngồi bên cạnh của sổ.

Một vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên trời. Đôi con người màu tím của hẩn phản chiếu ánh trăng, lộ ra quang mang mê ly, mê hoặc tâm hồn người khác.

“Ta biết người hiểu, nhưng tâm của người, ta lại không hiểu được nửa phần.” Thanh âm trầm thấp tựa như một tiếng thở dài vang vọng trong đêm khuya.

Trong bóng đêm, Bằng Linh Huyền Diệu cười gió bay cao, Hoàng Bắc Nguyệt ngồi trên lưng nó, sắc mặt nàng vẫn như cũ trong trẻo lạnh lùng, tâm tình không chút gợn sóng.

Yểm trầm mặc một lát, chợt bật cười: “Tương vương hữu mộng, thần nữ vô tâm (Dạ: tỷ dụ về sự tương tư đơn phương), Cửu hoàng tử của Bắc Diệu Quốc thật là một người thú vị nha, không ngờ lại nảy sinh tình cảm yêu đương với một nha đầu độc ác như người.”

Hai mắt Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe lãnh quang, khóe miệng cong lên, dùng giọng điệu giọng mỉa mai nói: “Người ghen tỵ sao? Lão quái vật, người sống lâu như vậy, đã có ai vì người xuất ra một mảnh chân tình chưa?”

Yểm hừ một tiếng, có chút kiêu ngạo mà nói: “Trước khi bị phong ấn, trên trời dưới đất đều chỉ có mình ta duy ngã độc tôn, khi đó, người trên thế gian nào có ai có thể cùng ta sánh vai, phong tư của ta lúc đó, nha đầu nhà ngươi sao có thể tưởng tượng ra được?”

“Hắc hắc, ngươi không phải đang nói khoác đó chứ? Dáng vẻ của ngươi khi ở trong Hắc Thủy Cẩm Lao có điểm nào gọi là phong tư sao?” Hoàng Bắc Nguyệt trào phúng nói.

“Hừ! Dáng vẻ đó chỉ là hình thái sau khi ta bị phong ấn mà thôi, chờ ta ra ngoài được thì...”

“Ngươi không thoát ra được đâu!” Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh: “Ngươi là lão quái vật vô dụng, ngươi không giúp ta được cái gì hết, suốt ngày chỉ biết châm chọc khiêu khích, có quỷ mới cho ngươi thoát ra ngoài! Chờ ta tìm ra bí mật của Vạn Thú Vô Cương, ta nhất định sẽ giết chết ngươi!”

“Ngươi...ngươi đã đáp ứng thả ta ra ngoài nha!” Yểm nóng nảy nói.

“Đáp ứng rồi thì sao? Đối với loại người như ngươi, dù không giữ chữ tín thì ta cũng không cảm thấy mất thể diện!”

Yểm hít sâu mấy hơi, tức đến mức hô hấp không thông, nếu không phải giờ phút này đang bị phong ấn, hẳn nhất định sẽ đem nha đầu kia đánh cho một trận!

Quá không nghe lời! Quá kiêu ngạo rồi!!!

Hoàng Bắc Nguyệt cười lớn. Nghe thấy tiếng cười cuồng ngạo này, Yểm không khỏi cẩn thận suy nghĩ lại, hình như hắn bị nàng chơi một vỏ rồi!

Mới rồi đang nói chuyện của nàng, hắn có nói Phong Liên Dực nảy sinh tình cảm với nàng, nha đầu này chắc hẳn ngưng ngừng nên mới chuyển đề tài, đùa cợt hắn!

Hừ, thật là một nha đầu giảo hoạt mà!

“Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi năm nay thật sự chỉ mới mười hai tuổi thôi sao?”

“Hừ, mười hai tuổi thì sao?” Nàng đương nhiên không phải mười hai tuổi! Chỉ là, lúc nàng mười hai tuổi cũng chẳng thua kém bao nhiêu so với hiện tại!

“Ta sống nhiều năm, gặp qua vô số thiếu niên thiên tài, phàm là người lợi hại từ nhỏ, bản tính đều âm ngoan lãnh khốc, quả thật chưa bao giờ thấy qua nha đầu nào so với quỷ còn ranh mãnh hơn như ngươi!”

“Đó là do ngươi cô lậu quả văn! Không biết tuổi càng nhỏ càng dễ thành tinh sao? Lão quái vật, ngươi quá khinh thường người khác, sớm muộn gì cũng sẽ thua trên tay ta mà thôi!” Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra một tia lạnh lẽo.

Yểm nhẹ giọng hừ một tiếng: “Ta chỉ là người ăn nhờ ở đậu, không thêm đầu miệng với ngươi nữa!”

Hắn thừa nhận là tài miêng lưỡi của mình không bằng nha đầu này, mỗi lần đấu người thua đều là hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ một tiếng, nói: “Yểm, đến tận cùng trước kia ngươi là thứ gì, lợi hại như thế vậy mà vẫn bị người khác phong ấn sao?”

Nhắc tới chuyện cũ, Yểm không khỏi thở dài một hơi: “Nếu không phải nhất thời khinh thường, ta cũng sẽ không luân lạc đến mức này! Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi thả ta ra đi, ta chỉ giúp ngươi, tuyệt đối sẽ không hại ngươi đâu!”

400. Chương 402: Tẩy Tủy Đan 6

“Chuyện này về sau hãy nhắc lại.” Hoàng Bắc Nguyệt cắt đứt lời của hắn: “Yểm, ta muốn ngươi đem hết thầy chuyện tình của Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành nói cho ta biết, hai địa phương này chính là uy hiếp lớn nhất đối với ta hiện tại!”

“Nói cho người, ta cũng không có chỗ tốt gì nha...” Yểm nhỏ giọng nói thầm. Trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, hần căn bản không thể nói điều kiện, nha đầu kia hoàn toàn nắm quyền chủ động, hần chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, nàng muốn biết cái gì thì phải nói cho nàng biết.

Nếu không may chộc nàng mất hứng, vậy hần sẽ bị nàng uy hiếp ngay.

“Chỗ tốt có rất nhiều, nhưng phải xem biểu hiện của người thế nào nữa.” Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi mỉm cười.

Yểm không có cách nào, không thể làm gì khác hơn ngoài việc biết gì nói nấy, đem hết thấy tin tức về hai tổ chức mạnh mẽ nhất trên đại lục Tạp Nhĩ Thập là Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành nói cho nàng.

Khoảng hơn ba trăm năm trước, Quang Diệu Điện mới xuất hiện trên đại lục Tạp Nhĩ Thập, khi đó, Tu La Thành đã là một tổ chức hắc ám xưng bá đại lục từ lâu. Bọn họ vô cùng cường đại và thần bí, đã có vô số người mạo hiểm không sợ chết muốn đi thăm dò Tu La Thành, song kết quả đều là một đi không trở lại.

Tu La Thành rất thần bí, thủ đoạn làm việc của bọn họ vô cùng kín kẽ, làm cái gì cũng không lưu lại dấu vết.

Tục truyền từng nói, người của Tu La Thành đều là quái vật, không phải đầu trâu mặt ngựa, đầu người thân rắn, thì là đầu người thân sư tử, hình dạng cực kỳ đáng sợ. Hơn nữa bọn họ còn uống máu người, ăn thịt người, cùng ngạ quỷ (Dạ: quỷ đói) ở Địa ngục trong truyền thuyết không khác gì.

Đã từng có một quãng thời gian, mọi người trên đại lục Tạp Nhĩ Thập đều vô cùng hoang mang, bởi vì người của Tu La Thành sẽ tùy thời xuất hiện bắt đi những hài tử tuổi còn nhỏ hoặc các thiếu niên thiếu nữ có diện mạo xinh đẹp. Khi những người bị bắt này trở về, bọn họ không phải bị chặt đầu chết thảm thì cũng là hoảng sợ quá độ, hoàn toàn biến thành si ngốc.

Bầu không khí khủng hoảng này bao trùm đại lục hơn mấy trăm năm, sau đó, Quang Diệu Điện đã xuất hiện.

Sự xuất hiện của Quang Diệu Điện giống như một ngọn đèn thần thánh, hoàn toàn đối nghịch với Tu La Thành. Tu La Thành làm điều ác thì bọn họ làm việc thiện, Tu La Thành bắt người thì bọn họ cứu người.

Lúc ấy, Hồng Liên cùng Mặc Liên đời thứ nhất đã xuất hiện, bọn họ là một cặp tỷ muội sinh đôi, thực lực cường đại, phong mang không người nào dám khinh thường. Quãng thời gian này, người Tu La Thành gặp các nàng cũng phải nhượng bộ lui binh.

Quang Diệu Điện tựa như chúa cứu thế giáng xuống trần gian, thế nhưng hào quang thần thánh của bọn họ lại không kéo dài được mấy năm. Một ngày kia, bọn họ bỗng dưng đi lùng sục những người có thực lực cường đại ở mỗi nước, sau đó đánh bại, giết chết rồi cướp đoạt Linh thú của họ.

Không ai biết nguyên nhân bọn họ làm như vậy, chỉ biết Quang Diệu Điện thần thánh đã không còn đối nghịch cùng với Tu La Thành, ngược lại cấu kết với nhau, làm ra những chuyện càng vô nhân đạo hơn, điều này rốt cục đã triệt để chọc giận các nước.

Hơn một trăm năm trước, một thiên tài kinh tài tuyệt diễm đã ngang trời xuất thế. Hần là Triệu hoán sư, nhưng lại sử dụng một loại thuật pháp chưa ai thấy qua, đầu tiên là đánh bại Hồng Liên cùng Mặc Liên của Quang Diệu Điện, sau đó lại một người một ngựa xông vào Tu La Thành, giết chết mười hai đại cao thủ của Tu La Thành!

Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành liên thủ, phái ra mấy trăm cao thủ cùng nhau vây công người nọ, chẳng qua lực chiến của người kia trăm quân khó phá! Mấy trăm cao thủ đều vẫn lạc trong tay hần.

Từ đó về sau, Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành đều ẩn cư trong bóng tối, không dám lộ mặt ra, truyền thuyết về hai nơi này cũng chậm rãi mờ nhạt theo thời gian.

Hoàng Bắc Nguyệt nằm ở trên giường, nhắm mắt lắng nghe thanh âm của Yểm, chờ hần tự thuật hết mới mở miệng nói: “Tu La Thành thật sự giống như người nói, bên trong đều là quái vật sao?”

Nàng nhớ tới Phong Liên Dực, hần cũng là người của Tu La Thành, nhưng trên người hần chẳng có điểm nào có thể liên hệ với hai chữ quái vật hết.

401. Chương 403: Tẩy Tủy Đan 7

“Thế nhân cũng cho rằng đó chỉ là lời đồn bậy, nhưng chờ người thấy tận mắt tự nhiên sẽ rõ.” Yểm lười nhác nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu nhíu mi, từ chối cho ý kiến, hiện giờ có chút hiểu rõ đối với hai địa phương này, sau này nàng làm việc cũng tiện lợi hơn một ít.

Trên người nàng có Vạn Thú Vô Cương, điều này sợ rằng không bao lâu nữa Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành cũng sẽ đoán ra được, sau này tất sẽ có ngày giao thủ với nhau, hiện tại thực lực của nàng còn chưa đủ mạnh mẽ, cho nên chỉ có thể thu thập tình báo trước, làm tốt việc chuẩn bị!

“Tiểu thư!” Đông Lăng gõ gõ cửa rồi đi vào, giọng nể lên nói: “Bên ngoài đang có thiên tượng dị biến, tiểu thư ngàn vạn lần không nên đi ra ngoài.”

Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên ngồi dậy, đi tới mở cửa sổ ra, nhìn thấy chín vì sao đang từ từ xếp thành một đường thẳng phía sau vầng trăng khuyết!

Trong thiên địa có nguyên khí ba động, mặc dù rất yếu ớt, người bình thường không cảm giác được, nhưng nàng thân là Triệu hoán sư, hấp thụ thiên địa nguyên khí để tu luyện nên cảm nhận vô cùng rõ ràng!

“Đây là Cửu Tinh Liên Châu!” Nàng thấp giọng nói.

Yểm ở trong lòng nàng nói: “Sau khi Cửu Tinh Liên Châu sẽ là lúc vật đổi sao dời, nhật nguyệt luân chuyển, thời cơ để luyện chế Tẩy Tủy Đan chính là một hai ngày sau!”

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt tay, khóa miệng mơ hồ hiện ra vẻ mỉm cười, đợi lâu như vậy rốt cục cũng đã tới!

“Tiểu thư, người đừng đứng ở nơi đó, đêm nay ánh trăng chiếu đến sẽ mang lại điềm xấu đó.” Đông Lăng vội vàng kéo nàng ra chỗ khác.

“Đây là loại thuyết pháp gì vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt tâm tình tốt, tò mò hỏi.

Đông Lăng thấp đèn sáng, sau đó cười nói: “Cái này là do trước kia có một vị lão nhân nói, Cửu Tinh Liên Châu hơn một trăm năm mới xuất hiện một lần, mỗi lần xuất hiện đều là mở đầu cho loạn thế, người nào bị ánh trăng của Cửu Tinh Liên Châu chiếu đến ở sẽ bị gặp nạn trong thời loạn.”

“Sự mở đầu cho loạn thế sao?” Hoàng Bắc Nguyệt chống cằm cười khê: “Cửu Tinh Liên Châu chỉ là một hiện tượng thiên văn mà thôi, các người cũng quá mê tín rồi đó.”

“Đều là do lão nhân nói mà, huống chi, hơn một trăm năm trước, đại lục Tạp Nhĩ Thấp xảy ra đại loạn, mỗi nước đều không ngừng chinh phạt, liên tục chiến tranh, đó cũng là do Cửu Tinh Liên Châu xuất hiện nha!”

“Hiện tại mỗi nước đều an ổn, Nam Dục quốc lại càng minh quân lý chính (Dạ: vua tốt, luật lệ nghiêm), muốn loạn cũng không dễ như vậy đâu.”

Đông Lăng cười nói: “Tiểu thư nói rất đúng, làm sao lại dễ dàng xuất hiện loạn thế như vậy được? Đều là Đông Lăng suy nghĩ nhiều rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng xinh đẹp của Đông Lăng khi cười, lại nghĩ đến nàng chỉ là người bình thường, nếu ở trong thời loạn thì làm sao có thể sống sót đây?

“Đông Lăng, mấy bộ kiếm pháp trước đây ta dạy, người học ra sao rồi?” Hoàng Bắc Nguyệt hỏi. Trước kia rảnh rỗi, nàng có đem một ít kỹ xảo cách đấu cùng kiếm pháp đã học lúc trước dạy cho Đông Lăng, hy vọng nàng có thể học thật tốt, ít nhất cũng có thể phòng thân.

“Đông Lăng vẫn đang học, chỉ là Đông Lăng quá ngốc, học không tốt.” Vừa nói tới cái này, Đông Lăng cũng có chút hưng phấn.

“Người sao mà ngốc được.” Hoàng Bắc Nguyệt cười khê, Đông Lăng trước kia đã có nền tảng vững chắc, thiên phú cũng không tệ, năng lực việc học sẽ không quá khó khăn.

“Ta chỉ hy vọng mình học thật tốt, tương lai không trở thành gánh nặng của tiểu thư, không liên lụy tiểu thư là tốt rồi.” Đông Lăng chất phác nói.

Hiện tại sự thật tiểu thư là Hí Thiên vẫn chưa có người nào biết, mọi người đều cho rằng tiểu thư là Hoàng Kim chiến sĩ, nhưng dù sao giấy vẫn không thể gói được lửa, tới lúc đó, thân phận Hí Thiên bị mọi người phát hiện, cây to đón gió lớn, không biết sẽ có bao nhiêu người muốn xuống tay với tiểu thư.

402. Chương 404: Tẩy Tủy Đan 8

Có nhiều người tính cách tiểu nhân hèn hạ, làm việc không quang minh lỗi lạc, nếu người để cho hắn bắt được nhược điểm, vậy thì hắn sẽ cắn đến chết cũng không buông!

Nàng biết tiểu thư tâm tính thiện lương, cho nên nàng tuyệt đối không muốn bởi vì thực lực không đủ, tương lai trở thành nhược điểm của tiểu thư.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu cười cười, trong đầu Đông Lăng nghĩ cái gì, chẳng lẽ nàng không biết. Đông Lăng hiện tại đối với nàng giống như là người nhà vậy, luôn thành tâm đối đãi nàng, tất cả nàng đều biết hết.

“Đông Lăng, người sẽ không trở thành gánh nặng cho ta đâu, đừng lo lắng, hãy luyện tập cho tốt những gì ta đã dạy người đi, đây đều là kiến thức cơ bản, nắm chắc một chút, tương lai nó sẽ đem lại cho người không ít chỗ tốt đâu.”

“Vâng!” Đông Lăng vui mừng đáp ứng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bên ngoài một chút, hỏi: “Tiểu Hồ cùng Chi Chi đã ngủ rồi sao?”

“Đã ngủ rồi, ta sợ Tiểu Hồ khi dễ Chi Chi nên đã đem ổ của Chi Chi chuyển đến giường ta.” Đông Lăng có chút đau lòng nói. Thấy bộ dáng sợ đến cả người run rẩy của Chi Chi khi bị Tiểu Hồ bắt nạt, nàng cũng chỉ có thể đem bọn nó tách ra.

Hoàng Bắc Nguyệt bật cười: “Tiểu Hồ vừa mới sinh, cái gì cũng không hiểu, chờ khi trưởng thành, nó sẽ biết không được khi dễ đồng bạn. Huống chi, giữa bọn chúng cũng phải có một giai đoạn chuyển tiếp chứ, cứ từ từ chung sống, bọn chúng mới có thể ý thức được bọn chúng có quan hệ đồng bạn.”

Đông Lăng gật đầu, cảm thấy nàng nói rất có lý.

“Người cũng đi nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ tự mình đi tới Linh Ương Học Viện, người không cần đi theo.”

“Vâng, tiểu thư cũng nên đi nghỉ sớm một chút.” Đông Lăng đi ra ngoài, suy nghĩ một chút lại xoay người vào nói: “Tiểu thư, ngày mai Thái hậu muốn người vào cung thỉnh an, thuận tiện cùng Thái hậu dùng bữa, người nhớ về nhà sớm một chút, chúng ta còn phải chuẩn bị để tiến cung.”

Kể từ khi thấy được mộng cảnh của Tuyết Di Nương, biết người hại Huệ Văn Trưởng công chúa có khả năng là người trong hoàng thất, Hoàng Bắc Nguyệt tâm lý sinh ra một chút bài xích với Hoàng tộc.

Nhưng khi nghĩ đến từ nhan của Thái hậu, cảm nhận được sự quan tâm sâu sắc của bà nhiều năm qua, nàng vẫn cảm thấy thân tình trọng yếu hơn.

“Được rồi, à, Đông Lăng này, ngày mai người đi hỏi thăm một chút, xem thử tại sao Hi Hoà công chúa lại không về cùng Thái hậu.”

Nghe được điều này, trên mặt Đông Lăng thoáng hiện vẻ ưu sầu: “Hôm nay ta đi mua đồ có nghe người ta nói, thời điểm Thái hậu cùng Hi Hoà công chúa đi tới biên cảnh đã gặp phải Thái tử Đông Ly Quốc. Hắn thấy mã mao của Hi Hoà công chúa nên muốn cầu thân, chỉ là bị Hi Hoà công chúa cự tuyệt. Thái tử Đông

Ly Quốc liền phái người lên vào chỗ ở của Hi Hoà công chúa, ý đồ bắt cóc công chúa đi, may nhờ thị vệ của Hi Hoà công chúa phát hiện sớm, đem đám người đó đánh lui. Thái tử Đông Ly không chịu bỏ qua, nhiều lần dây dưa không có kết quả, hần liền rải lời đồn, nói là Hi Hoà công chúa không tuân thủ nữ tắc, dẫn dụ hần, Hi Hoà công chúa trong cơn tức giận đã đánh hần trọng thương...”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi biến sắc: “Sao lại có cái lý này, Thái tử Đông Ly Quốc dám kiêu ngạo như vậy sao?”

“Vâng, lại còn ở trên quốc thổ của Nam Dục Quốc chúng ta nữa chứ, thật sự là vô pháp vô thiên mà!” Đông Lăng tức giận nói.

“Vậy hiện tại Hi Hoà công chúa đang ở nơi nào?”

“Hi Hoà công chúa lo lắng nếu trở về Lâm Hoài thành sẽ làm người của Đông Ly Quốc lấy cớ gây khó dễ cho chúng ta, bởi vậy nàng đã lưu lại biên cảnh, tạm thời không trở lại.”

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cắn răng, Hi Hoà công chúa từ nhỏ đã đối xử với nàng rất tốt, cái tên Thái tử Đông Ly Quốc không có mắt nhà người, người muốn chết có đúng không?

Đông Lăng nhìn thấy sát ý trong mắt nàng, vội vàng nói: “Tiểu thư, bây giờ không thể bị xung động, vạn nhất Thái tử Đông Ly Quốc chết, tội danh của Hi Hoà công chúa sẽ trở thành thật mất.”

“Yên tâm, ta không dễ xung động như vậy đâu.”

403. Chương 405: Tẩy Tủy Đan 9

“Yên tâm, ta không dễ xúc động như vậy đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười: “Chỉ là nghe nói Thái tử Đông Ly Quốc không lâu sau sẽ tới Lâm Hoài thành, ta muốn xem thử hần đến tột cùng hạng người gì mà lại có thể vô sỉ đến như vậy!”

Đông Lăng cười rộ lên, nhìn bộ dạng này của tiểu thư, hơn phân nửa là nàng đã có âm mưu quỷ kế gì rồi.

Cũng tốt, Thái tử Đông Ly Quốc kia cũng quá mức vô sỉ, dám làm vậy với Hi Hoà công chúa, giáo huấn hần một chút cũng không có gì xấu!

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Chịu ảnh hưởng của thiên tượng Cửu Tinh Liên Châu, đường phố của Lâm Hoài thành cũng vắng vẻ hơn, phần lớn dân chúng đều là người mê tín, đều vì sự an nguy bản thân mà tuân theo quy tắc “thà tin là có chứ đừng tin là không”.

Hôm qua là ngày Thái hậu hồi triều, vốn là phải ăn mừng trong vài ngày, nhưng bởi vì thiên tượng này, ai cũng không dám ra khỏi cửa.

Trải qua một đêm, đường phố đã được phủ một tầng tuyết mỏng, Lâm Hoài thành là một thành thị bốn mùa ẩm áp, cho dù tuyết rơi cũng sẽ không đến mức quá lạnh, nhiều lắm cũng chỉ giống như bây giờ rơi vài bông tuyết, không có gió to mưa lớn làm người ta khó chịu.

Tuyết trước cửa Linh Ương Học Viện đã được quét dọn sạch sẽ. Các học sinh mới trải qua sinh tử trong Phù Quang rừng rậm gặp nhau trước cổng, không nhận được cùng tụ lại một chỗ, lú lú thảo luận chuyện tình mấy ngày đó.

Hôm nay phủ Trưởng công chúa chỉ có một mình Hoàng Bắc Nguyệt tới, tối hôm qua Tuyết di nương được Tiêu Vận cứu ra, Tiêu Trọng Lỗi cũng không biết chạy đi đâu mất, Cầm Di Nương thì bị giết, Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Nhu đều ở nhà lo tang sự ấu thân, đương nhiên là không thể tới Học viện.

Bớt đi đám người này, lỗ tai nàng cũng được thanh tịnh không ít.

Hoàng Bắc Nguyệt lên lớp học về binh pháp, lớp học đa số đều là nam tử, nhìn một tiểu cô nương ngồi nghe say mê như nàng đều không khỏi kinh ngạc.

Liêu viện sĩ dạy chương trình học binh pháp nhìn thấy nàng thì rất vui, vuốt vuốt chòm râu nói: “Bắc Nguyệt quận chúa học giỏi như vậy, tương lai sẽ giống như Huệ Văn Trưởng công chúa, là nữ anh hùng không thua kém đáng mày râu của Nam Dục quốc ta!”

Liêu viện sĩ vừa nói thế, các nam đệ tử cũng lập tức lên tiếng tán dương. Vị Bắc Nguyệt quận chúa này gần đây danh tiếng tăng cao, nàng xuất thân cao quý, hơn nữa thực lực lại mạnh mẽ, là đối tượng tốt để tuyển làm thê tử tương lai trong lòng đám thiếu niên quý tộc này.

Sau khi tan học, mấy tên thiếu niên can đảm liền đi tới rủ nàng cùng ăn cơm trưa, kiếp trước Hoàng Bắc Nguyệt cũng là tình nhân trong lòng nam nhân, đối phó với loại chuyện này nàng rất có kinh nghiệm.

Nói vài câu, không đắc tội người nào mà vẫn có thể đuổi bọn họ đi, lại còn lưu lại ấn tượng rằng mình là tiểu thư rụt rè có gia giáo, điều này càng làm cho bọn họ động tâm không thôi.

“Này, các người đừng có cản trở nàng nữa!”

Lạc Lạc không biết từ nơi nào chạy đến, thấy mấy tên thiếu niên ngang nhiên gạ gẫm Hoàng Bắc Nguyệt, hấn lập tức đại nghĩa lâm nhiên đi tới.

Trải qua chuyện tình trong phủ Trưởng công chúa, trong lòng Lạc Lạc đã đem nàng xem thành hảo hữu, nhìn thấy nàng gặp nạn, hấn tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Lạc Lạc đi tới đứng trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, ngẩng đầu nhìn mấy người cao hơn mình một cái đầu kia, từ sau khi báỉ Hí Thiên làm sư phụ, hấn chẳng còn e ngại đám người này nữa.

“Các người đừng thấy nàng còn nhỏ thì có thể khi dễ nàng, còn có bốn thiếu gia ở chỗ này!”

Mấy người thiếu niên quý tộc kia tự nhiên biết hấn là thiếu gia của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, là nhân vật không thể trêu vào, tuy nhiên bọn hấn đều là thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, nghe giọng nói kiêu ngạo như vậy đương nhiên cũng có mấy phần tức giận.

“Chúng ta chỉ cùng Bắc Nguyệt quận chúa kết giao bằng hữu, việc này có quan hệ gì với người? Tránh ra tránh ra!”

404. Chương 406: Tẩy Tủy Đan 10

“Chúng ta chỉ cùng Bắc Nguyệt quận chúa kết giao bằng hữu, việc này có quan hệ gì với người? Tránh ra tránh ra!” Bọn họ biết bối cảnh cường đại của Lạc Lạc, thế nhưng dù sao hấn vẫn chỉ là phế vật mà thôi, không có gì phải sợ cả.

Lạc Lạc tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng lên, nghĩ đến mấy chiêu sư phụ Hí Thiên đã dạy, hấn quyết định thử dọa bọn người này một phen.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn sơ qua động tác của hấn liền biết hấn muốn làm cái gì. Hấn chỉ mới luyện tập có vài ngày, vẫn chưa đủ để đối phó với đám thiếu niên to lớn này.

“Lạc Lạc, bọn họ thật sự không có ác ý, người không cần lo lắng.” Nàng vội vàng nói. Đám người này đều dùng thái độ nho nhã lễ độ để nói chuyện với nàng, nàng không hy vọng bọn họ xảy ra xung đột với Lạc Lạc.

Nếu quả thật có đánh nhau, đương nhiên nàng sẽ giúp đỡ của mình rồi.

“Có thật không?” Lạc Lạc nhìn nàng, lại quay sang nhìn đám người kia, cuối cùng vẫn quyết định kéo nàng rời đi.

“Tiểu tử thúí kia là người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu chứ? Cũng chỉ là một phế vật!”

“Hắn có gia tộc Bồ Cát Nhĩ làm chỗ dựa, đương nhiên có thể phách lối, chúng ta tốt nhất đừng gây chuyện!” Một người thiếu niên có chút sợ hãi đối với gia tộc Bồ Cát Nhĩ nói.

“Hừ, gia tộc Bồ Cát Nhĩ thì thế nào? Ta cũng không tin gia tộc Bồ Cát Nhĩ có thể vĩnh viễn bảo vệ được hắn! Chúng ta tìm cơ hội giáo huấn hắn một trận đi!”

Mấy thiếu niên nhìn bóng lưng bọn Lạc Lạc, bắt đầu len lén lên kế hoạch.

“Bắc Nguyệt quận chúa, người vẫn chưa biết rõ về đám người kia, bọn họ không phải là thứ tốt lành gì đâu, người đừng bị vẻ ngoài của bọn họ lừa gạt.” Lạc Lạc hảo tâm nhắc nhở nàng.

“Ừ, ta biết rồi, cảm ơn người.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn cười nói.

Lạc Lạc gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nhìn nàng: “Cảm ơn gì chứ, chúng ta không phải là bằng hữu sao?”

“Ừ, chúng ta là bằng hữu.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vũ Văn Địch ở phía trước. Hắn cũng không đến gần nàng, chỉ là đứng ở phía xa nhìn sang.

Nàng biết Vũ Văn Địch có chuyện muốn nói, bởi vậy liền cùng Lạc Lạc từ biệt, sau đó đi qua, chấp tay hỏi: “Vũ Văn đại nhân có chuyện gì sao?”

Vũ Văn Địch nói: “Điện hạ nói, đêm nay có thể luyện chế Tẩy Tủy Đan, Bắc Nguyệt quận chúa nếu như có hứng thú thì có thể đi qua đó nhìn một chút.”

Nàng cảm thấy rất hứng thú với quá trình luyện chế Tẩy Tủy Đan, chỉ là sau khi trải qua chuyện tình đêm qua, nàng ở cùng Phong Liên Dực sẽ có cảm giác lúng túng, hơn nữa đêm nay còn phải đi thỉnh an Thái hậu, ý tốt của hắn, nàng chỉ có thể cự tuyệt thôi.

“Giúp ta chuyển cáo Dực vương tử, nói rằng ta rất cảm kích hắn giúp ta, sau khi luyện chế Tẩy Tủy Đan thành công, chuyện tình Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh ta sẽ không truy cứu nữa, coi như làm quà tạ lễ đi.”

Vũ Văn Địch ngẩn ra một lúc, trên gương mặt anh tuấn hiện lên vẻ không cam lòng: “Bắc Nguyệt quận chúa, trên người Điện hạ mặc dù có nhiều bí mật, nhưng hắn đối quận chúa là thực tâm thực ý a.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu một cái, giả vờ nghe không hiểu: “Người nói cái gì?”

Vũ Văn Địch chỉ cảm thấy một quyền của mình lại đánh vào bông, có một loại cảm giác vô lực, ài, quả nhiên là Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn quá nhỏ, chưa hiểu chuyện yêu đương rồi!

“Không...không có gì, ta chỉ là hy vọng Bắc Nguyệt quận chúa có thể làm bằng hữu cùng Điện hạ.” Vũ Văn Địch vô lực nói.

“Chúng ta đã là bằng hữu rồi mà, Vũ Văn đại nhân cứ yên tâm.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười: “Tẩy Tủy Đan luyện xong, ta sẽ cho người đi lấy.”

Nói xong, nàng lễ phép gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Vũ Văn Địch hai tay chấp sau lưng, trái suy phải nghĩ nhưng cũng không rõ, vậy rốt cục là Bắc Nguyệt quận chúa cố ý tránh xa Điện hạ, hay là nàng thật sự nghe không hiểu lời hắn nói đây?

Xế chiều, từ Linh Ương Học Viện trở về, Đông Lăng đã chuẩn bị cho tốt hết thảy mọi thứ cho việc tiến cung, nàng chỉ cần thay đổi quần áo là có thể chuẩn bị xuất môn.

405. Chương 407: Hoàng Hậu Oai

Đúng lúc này, Tiêu Nhu đột nhiên khóc sướt mướt chạy tới, vừa nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, nàng ta liền quỳ xuống: “Tam tỷ, xin người hãy giúp chúng ta đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt một thân chức cấm cung trang (Dạ: cung trang bằng gấm thêu), đây là trang phục chính thức khi tiến cung gặp mặt Thái hậu, phục sức phức tạp nhưng không quá khoa trương, hoa lệ tôn quý. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua Tiêu Nhu, hỏi: “Tứ muội làm sao vậy?”

“Tiêu Vận! Hung thủ nhất định là Tiêu Vận!” Tiêu Nhu khóc lớn, gương mặt vẫn còn vương lệ tích (Dạ: vết nước mắt) giờ lại tiếp tục bị phủ lên một tầng nước mắt mới.

“Là Tiêu Vận cứu Tuyệt di nương, thuận tiện xuống tay với nương của ta, kiếm pháp của nàng ta nhận ra được, tuyệt đối không sai đâu!”

Hoàng Bắc Nguyệt từ tốn ngồi xuống ghế: “Nhưng bây giờ Tiêu Vận cùng Tuyệt di nương trốn tới chỗ nào ta còn không biết, sao có thể giúp được người đây?”

Nghe nàng nói như vậy, Tiêu Nhu lập tức thấy được hi vọng, nàng vội vàng lau nước mắt nói: “Bọn họ khẳng định đang ở chỗ của lão gia tử! Ta nghe hạ nhân nói sáng nay bọn họ đã chứng kiến Tiêu Trọng Lỗi lén lút từ cửa sau của Tiêu gia đi ra ngoài!”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không mấy ngạc nhiên, chuyện đám người Tiêu Vận bỏ trốn khỏi Tiêu gia nàng sớm đã biết.

“Tiêu Vận sát hại Cầm di nương, nàng coi như đã là hung thủ giết người rồi, việc này cứ giao cho Đình Ủy Tự đi.”

Tiêu Nhu khóc nức nở nói: “Nhưng có lão gia tử che chở, Đình Ủy Tự sao có thể bắt người được đây?”

“Cảnh trung đại nhân luôn công bằng chấp pháp, người hoài nghi hấn không làm được sao?”

“Không!” Tiêu Nhu vội vàng lắc đầu, nàng biết Dung Nguyệt Hiền chỉ có người của Hoàng Bắc Nguyệt nên mới dám nói ra: “Ta...ta có một việc, không biết có nên nói hay không.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng của nàng liền biết nàng có chuyện lớn không muốn để người khác biết, bởi vậy hướng Đông Lăng nháy mắt. Đông Lăng rất thức thời, nhanh chóng đi ra ngoài canh gác. Lúc này, Hoàng Bắc Nguyệt mới nhìn Tiêu Nhu nói: “Nói đi Tứ muội, có ta làm chủ cho người.”

Tiêu Nhu hiện tại chỉ có thể đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người Hoàng Bắc Nguyệt, trừ nha đầu này ra, cả thế giới này không ai có thể giúp được nàng hết.

“Tam tỷ, ta cũng không biết lúc đó mình có bị hoa mắt không. Vào lễ mừng năm mới của năm ngoái, ta theo phụ thân đi Tiêu phủ thỉnh an lão gia tử, khi đó ta còn nhỏ, không hiểu chuyện, thích chạy nhảy khắp nơi, nương không giữ được ta, chỉ đành để ta tự mình chơi đùa trong hậu viện của lão gia tử.”

Tiêu Nhu đang nói thì ngừng một chút, tựa hồ sợ có người nghe lén, sau khi xác định nơi này an toàn thì mới dám nói tiếp.

“Ta ở trong hậu viện của lão gia tử bắt gặp vài người của Đông Ly Quốc, bọn họ mặc dù mặc quần áo của Nam Dục Quốc chúng ta, thế nhưng thân hình cao lớn kia chính là đặc thù người Đông Ly. Bọn họ nói chuyện cũng dùng ngôn ngữ của Đông Ly, ta nghe không hiểu lời bọn họ đang nói.”

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, cánh tay đặt trên bàn nhẹ nhàng gõ gõ: “Ý người là trong nhà của lão gia tử có người của Đông Ly Quốc?”

“Ta mới đầu cũng không dám xác định, nhưng là sau này ta có nghe được thương nhân Đông Ly Quốc nói chuyện trong Bồ Cát Nhĩ phường thị, quả thật rất giống với ngôn ngữ ngày đó bọn họ sử dụng trong hậu viện của lão gia tử!”

“Tứ muội, Nam Dục Quốc chúng ta không bao giờ giao hảo cùng Đông Ly Quốc, cũng nghiêm cấm người trong nước qua lại với người Đông Ly, nếu như lời người nói là sự thật, vậy thì Tiêu gia sẽ mang tội danh thông đồng với địch bán nước.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói.

Tiêu Nhu tiếp tục chảy nước mắt, khóc không thành tiếng: “Tam tỷ, ta cũng không biết có phải là do mình còn nhỏ nên mới nhìn lầm hay không nữa, nhiều năm rồi ta không dám nói với ai cũng là vì sợ...”

“Ta nghe nói mấy ngày nữa sẽ có sứ giả của Đông Ly Quốc đến, lấy cớ đi ngoại giao bày tỏ thiện ý, muốn đến Nam Dực quốc học tập, ta lo lắng bọn họ có thể có quan hệ cùng lão gia tử...”

406. Chương 408: Hoàng Hậu Oai 2

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm nhếch lên, trách không được Đông Ly Quốc lại mặc danh kỳ diệu phái người đến Nam Dực Quốc, sợ rằng việc này không tránh khỏi có liên quan với Tiêu gia!

“Tứ muội, chuyện này rất là nghiêm trọng, người ngàn vạn lần không được truyền ra ngoài, ta sẽ tự mình tra rõ ràng.”

“Ta biết rồi Tam tỷ, ta tin tưởng người, người nhất định phải giúp chúng ta.”

“Yên tâm, người đứng lên trước đi, ta bây giờ phải vào cung, người hiện tại còn đang để tang, mấy hôm nay tốt nhất nên ít ra ngoài một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

Tiêu Nhu ở phía sau chợt hô một tiếng: “Tam tỷ, chuyện lần trước người nói, về việc Hi Hòa công chúa...”

Hoàng Bắc Nguyệt đảo tròn mắt: “Hiện tại Hi Hòa công chúa chưa trở về đế đô, chuyện này ta không tự làm chủ được, chờ Hi Hòa công chúa trở về rồi tính tiếp. Tứ muội người gấp cái gì nha? Thứ là của người thì chắc chắn sẽ thuộc về người, thứ không phải là của người, vĩnh viễn sẽ không đến tay người.”

Sau khi nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không để ý đến nàng nữa mà bước nhanh ra ngoài.

Đông Lăng đứng ở cửa, nhìn thấy gương mặt mang theo nụ cười chế nhạo của nàng liền hỏi: “Tiểu thư cười cái gì?”

“Có người lòng tham không đáy, lại dám một ngụm nuốt trời, không sợ nghẹn chết sao?”

Đông Lăng rất thông minh, vừa nghĩ đã biết rõ chuyện gì. Chắc hẳn nhà đầu Tiêu Nhu kia vẫn còn chưa chết tâm, vẫn còn tơ tưởng đến chuyện Hi Hòa công chúa thu nghĩa nữ. Cầm di nương chết đi, Tiêu Nhu đương nhiên phải tìm một chỗ dựa cường đại khác, Hi Hòa công chúa là hy vọng duy nhất của nàng.

“Người như nàng, Hi Hòa công chúa đương nhiên sẽ không thích.” Đông Lăng cười nói. Nàng dìu Hoàng Bắc Nguyệt lên xe ngựa, sau đó chính mình cũng leo lên, phân phó xa phu vội vàng tiến cung.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Dục Tường Cung.

Kể từ khi Huệ Văn trưởng công chúa đi về cõi tiên, Thái hậu xuất cung vì Nam Dực quốc cầu phúc, Hoàng Bắc Nguyệt đã rất lâu chưa ghé lại Dục Tường Cung của Thái hậu.

Ấn tượng trong trí nhớ đã có chút mờ hồ, được ma ma dẫn đi, nàng bắt đầu ngẩng đầu đánh giá cung điện chung quanh. Cung điện tràn ngập sắc thái trang nghiêm, không có thứ nào là không lộ ra uy nghiêm của hoàng thất.

Trong trí nhớ của nàng, nơi này là một nơi ấm áp, có tổ mẫu hiền lành, mẫu thân ôn nhu cùng với cô cô Hi Hòa hoạt bát linh động, đây là địa phương mà Hoàng Bắc Nguyệt lúc nhỏ thích nhất.

Nhưng không hiểu tại sao, hiện tại đi tới, nàng chỉ có một loại cảm giác lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

Là do Thiên gia uy nghiêm, ngoại nhân như nàng không thể thích ứng được, hay là do nghĩ đến nguyên nhân cái chết của Huệ Văn trưởng công chúa, nàng cảm thấy thất vọng đối với Hoàng gia đây?

“Bắc Nguyệt quận chúa rốt cục đã tới rồi, Thái hậu nhiều lần bảo nô tỳ đi ra canh chừng, bên ngoài trời lạnh, ngàn vạn không được để cho quận chúa bị lạnh.”

Tô ma ma thường túc trực bên người Thái hậu đứng ở cửa đại điện, vừa nhìn thấy nàng liền nhanh chóng đi tới, hành lễ với nàng.

“Làm phiền Tô ma ma rồi, trời lạnh thế này mà phải để ngài đứng ở bên ngoài.” Hoàng Bắc Nguyệt tỏ vẻ thân thiết, tiến lên nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tô ma ma.

Hốc mắt Tô ma ma có chút đỏ lên, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, bà liền nhớ tới Huệ Văn trưởng công chúa được bà một tay nuôi lớn, sao có thể không đau lòng đây?

“Tô ma ma, Thái hậu vẫn chờ bên trong, ngài mau dẫn quận chúa vào đi thôi.” Đông Lăng hành lễ, cười nói.

“Ôi, nhìn ta này, lớn tuổi mau quên, đáng đánh đáng đánh, quận chúa, mau vào thôi.” Tô ma ma vội vàng nói.

Đông Lăng giúp Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo choàng trên người. Nàng đi vào trong điện, nghe được tiếng cười nói từ trong điện vọng ra liền hỏi: “Tô ma ma, còn có ai ở bên trong sao?”

407. Chương 409: Hoàng Hậu Oai 3

“Hoàng hậu nương nương qua đây thỉnh an Thái hậu, Anh Dạ công chúa cùng Thái tử điện hạ cũng vừa tới, bọn họ bây giờ đang ngồi trò chuyện ở bên trong.” Tô ma ma cười nói.

Đang nói, Anh Dạ công chúa đã từ trong điện chạy ra, vừa nhìn thấy nàng liền nở nụ cười: “Ta vừa nghe giọng đã biết là người mà.”

“Tham kiến công chúa.” Hoàng Bắc Nguyệt hơi cúi người hành lễ.

“Nhìn người kia, vào cung thật đúng là nhiều quy củ mà, ai cần người hành lễ chứ? Đi, đi vào thôi.” Anh Dạ công chúa tiến lên kéo tay nàng, cùng nhau đi vào bên trong.

Ở trong cung không thể so với ở bên ngoài, đương nhiên sẽ có nhiều quy củ hơn, cho dù nàng không thích đi chăng nữa thì cũng phải giả bộ một chút.

Bên trong điện, Thái hậu đang dựa vào ghế đệm mềm ở vị trí chủ vị, bên người là Thái tử Chiến Dã, Hoàng hậu thì ngồi ở phía dưới.

Xem ra Thái hậu thiên vị Chiến Dã không ít, đối với Hoàng hậu thì có vẻ lạnh lùng hơn.

Thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi vào, Chiến Dã cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, khóe môi lãnh khốc hơi cong lên, hướng nàng nở nụ cười.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng mỉm cười đáp trả. Nụ cười nhàn nhạt vốn chỉ mang tính thăm hỏi, song khi rơi vào mắt Hoàng hậu lại mang một ý vị khác. Nàng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một chút, sau đó lại quay sang nhìn Chiến Dã, mắt phượng vốn ẩn chứa uy nghiêm bỗng nhiên dịu đi, giờ phút này lại càng thêm nghiêm khắc.

Hoàng Bắc Nguyệt đương nhiên sẽ không chú ý tới chi tiết nhỏ này, nàng đi tới trước, quỳ xuống cái đệm mà Tô ma ma đưa đến, hướng Thái hậu thỉnh an.

Thái hậu hiền lành cười, vẫy vẫy tay: “Hài tử ngoan, lại đây với tổ mẫu.”

Hoàng Bắc Nguyệt theo lời đi qua, ngồi xuống bên trái Thái hậu. Thái hậu kéo kéo tay nàng, ân cần hỏi han hồi lâu, nàng đều khéo léo trả lời hết thảy.

Anh Dạ công chúa ngồi ở bên người Hoàng hậu, thân mật dựa vào bả vai mẹ mình, nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu, ngài nhìn Hoàng huynh xem, hình như huynh ấy có vẻ vui hơn lúc nãy nha.”

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Chiến Dã, sắc mặt hần hoi nhu hòa, không còn vẻ lãnh khốc khó gần, chứ như thường ngày, người làm mẹ như nàng cũng sẽ bị hấn dưng thái độ có chút xa cách mà đối xử.

Nhưng ở trước mặt Thái hậu, Chiến Dã luôn luôn hiểu chuyện nghe lời, bởi vậy Hoàng hậu cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ gật đầu một cái.

Anh Dạ công chúa thấp giọng cười nói: “Ta đoán là vì Bắc Nguyệt quận chúa tới.”

“Đừng nói bậy.” Đôi mắt phượng củ

a Hoàng hậu trầm xuống, nhỏ giọng nói một câu, trong giọng nói hàm chứa vài phần uy nghiêm.

Anh Dạ công chúa nghĩ rằng Mẫu hậu uy nghiêm như vậy là vì cân nhắc tới thân phận nữ tử khuê các của Bắc Nguyệt quận chúa, sợ tổn hại sự trong sạch của nàng, bởi vậy liền nói tiếp.

“Ta không có nói bậy nha? Hoàng huynh đối xử với Bắc Nguyệt quận chúa bất đồng với người khác, nhiều lần còn xuất thủ cứu giúp, cung yến một lần này, còn có một lần trên lôi đài của Linh Ương Học Viện nữa. Lúc đó Hoàng huynh rất là khấn trương nha. Lần trước phủ Trưởng công chúa bị phóng hỏa, Hoàng huynh vừa nhận được tin tức liền lập tức chạy đến, con chưa từng thấy qua Hoàng huynh gấp như thế bao giờ.”

Anh Dạ công chúa nói rất trôi chảy, giống như đã thuộc lòng vậy, dù sao mỗi việc đều đã khắc sâu trong lòng nàng.

Mà Hoàng hậu ở một bên nghe, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Hiện tại vẫn còn đang ở Dục Tường Cung, nàng vẫn cố gắng duy trì sắc mặt bình thường, chỉ là vẻ mặt hững hờ dễ dàng cảm nhận được.

“Anh Dạ, người cũng là nữ nhi chưa lập gia đình, suốt ngày cứ nghĩ tới những việc như vậy, thật không biết xấu hổ!” Hoàng hậu nghiêm khắc nói, mặc dù thanh âm đã được ép tới mức thấp nhất, thế nhưng Thái hậu ngồi một bên vẫn nghe thấy được.

“Hoàng hậu, người sao lại mắng Anh Dạ? Anh Dạ tuổi còn nhỏ, làm việc, nói chuyện khó tránh khỏi sai sót, người làm mẫu thân thì nên dạy bảo nàng nhiều hơn, sao lại chỉ biết mắng nàng như thế?”

408. Chương 410: Hoàng Hậu Oai 4

Thái hậu thấy thần sắc có chút kinh hoàng của Anh Dạ công chúa, mắt hững nói.

Hoàng hậu vội vàng đứng lên thi lễ một cái: “Mẫu hậu bớt giận, thần thiếp chẳng qua chỉ dạy cho Anh Dạ hiểu chút quy củ mà thôi, dù sao cũng sắp thành đại cô nương rồi, nếu suốt ngày cứ chạy nhảy khắp nơi thì sẽ khiến cho đám đại thần chê cười.”

Sắc mặt Thái hậu vẫn như cũ mang theo vẻ mặt hững. Thái độ của bà đối với Hoàng hậu rất phức tạp, tựa hồ như không thích, thế nhưng lại mang theo một chút áy náy, không đành lòng trách móc nàng nặng nề.

“Anh Dạ tính tình đơn thuần hoạt bát, Hoàng thượng rất thích, hơn nữa muốn nàng sửa cũng không dễ, người cần gì phải miễn cưỡng nàng?”

“Vâng vâng, sau này thần thiếp không dám nữa.” Vừa nghe Hoàng thượng yêu thích Anh Dạ, trong lòng Hoàng hậu hình như rất vui mừng, vội vàng ôn nhu đáp lại.

Sắc mặt Thái hậu lúc này mới có chút hòa hoãn, cười cười nhìn Anh Dạ công chúa: “Anh Dạ, Mẫu hậu người chấp chương sáu cung, công việc bề bộn, người đừng chọc cho Mẫu hậu người mất hứng nữa.”

“Vâng, Anh Dạ sau này sẽ hiểu chuyện hơn, Mẫu hậu, người đừng nóng giận nữa.” Anh Dạ công chúa nhu thuận lanh lợi, lập tức chuyển sang làm nũng với Hoàng hậu, khiến chân mày nàng cũng giãn ra.

“Nhớ kỹ, sau này không thể nói lung tung nữa.” Hoàng hậu ôn nhu vỗ vỗ tay nàng, đối con gái mình, nàng đương nhiên vẫn thương yêu nhất, nữ nhi dù sao vẫn gần gũi với mẹ hơn là con trai.

“Vâng.” Anh Dạ chu cái miệng nhỏ nhắn đáp ứng, lén lút ngẩng đầu nhìn thoáng qua Chiến Dã, hướng hân nở nụ cười nghịch ngợm.

Chiến Dã sưng sốt một chút, nhưng trong nháy mắt đã hiểu ra. Hắn có chút bất đắc dĩ liếc nàng một cái, sau đó làm bộ không biết gì quay mặt đi.

Hoàng Bắc Nguyệt một mực nói chuyện cùng Thái hậu nhưng vẫn luôn tinh tế đánh giá thần sắc của Hoàng hậu, nàng phát hiện mỗi lần Hoàng hậu nhìn qua nàng, trong ánh mắt đều mang theo một chút hàn ý.

Mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng ánh mắt như vậy lại làm nàng để ý.

Thái hậu kéo tay nàng tán gẫu việc nhà một phen, sau đó lại sai người truyền thiện (Dạ: đem thức ăn dọn lên, dùng từ này cho nó mang phong cách hoàng cung một chút, hì hì), sau đó dẫn mọi người vào chỗ ngồi. Món ăn vô cùng phong phú đặc sắc, thế nhưng hiện tại ăn vào lại không có mùi vị gì.

Anh Dạ công chúa vừa mới bị Hoàng hậu giáo huấn nên cũng không dám nghịch ngợm, chỉ im lặng ăn cơm.

Ăn xong, Thái hậu để cho Hoàng Bắc Nguyệt đi tản bộ nhưng lại không cho bọn người Hoàng hậu đi theo.

Bóng đêm vừa mới phủ xuống, bởi vậy chân trời vẫn còn chút ráng hồng, phong cảnh xinh đẹp lại mang theo vẻ thê lương.

Thái hậu dù sao cũng lớn tuổi, thân thể mặc dù cường tráng, thế nhưng đi được vài bước cũng đã cảm thấy có chút mệt mỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt dìu bà ngồi xuống ghế đá trong sân, nàng sợ ghế đá lạnh cho nên đã cởi áo khoác của mình ra, trải lên phía trên.

Nhìn cử động này của nàng, tinh thần Thái hậu có chút hoảng hốt, nói : “Người và mẫu thân người rất giống, làm việc gì cũng suy nghĩ vì người khác, tâm tư nhân nhai.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, dìu Thái hậu ngồi xuống rồi nói: “Thái hậu là thân tổ mẫu của ta, ta đương nhiên phải vì tổ mẫu mà suy nghĩ.”

Thái hậu vui mừng cười cười, lại hỏi: “Bác Nguyệt, năm nay người mười hai tuổi có đúng không?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, con người trong suốt vừa chuyển liền hỏi: “Hoàng tổ mẫu, lúc mười hai tuổi, mẫu thân của ta đang làm gì?”

“Lúc mười hai tuổi, nàng đã theo Tiên đế ra chiến trường, nàng còn nhỏ không thể ra trận giết địch, cho nên ở trong quân làm y quan, chiến sĩ bị thương đều là do nàng chữa.”

Nói đến chuyện cũ, vẻ mặt của Thái hậu lại mang theo vẻ nhu hòa hiền lành, điều này khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy trong lòng một trận ấm áp.

Bởi vì nàng có thể cảm giác được, sự yêu thích Huệ Văn Trưởng công chúa của Văn Đức Thái hậu là phát ra từ nội tâm. Bà vì con gái mình mà cảm thấy vẻ vang, cho dù nàng đã mất, thế nhưng mỗi lần nhắc đến nàng, phần kiêu ngạo đó vẫn không thay đổi.

409. Chương 411: Hoàng Hậu Oai 5

“Bác Nguyệt, chuyện tình của phụ thân người, người cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, Hoàng thượng đã vì người làm chủ, người cứ an tâm sống cho thật tốt, sau này còn có Hoàng tổ mẫu ở đây.” Thái hậu đưa tay chậm rãi vuốt đầu nàng, động tác mang theo một tia thương tiếc.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nói: “Vâng, hết thảy đã có Hoàng tổ mẫu cùng Hoàng thượng làm chủ.”

Thái hậu nói: “Ai gia nghe nói người có biểu hiện rất tốt trong cuộc thi của Linh Ương Học Viện. Người đã có thiên phú như vậy thì phải cố gắng tu luyện cho thật tốt, tương lai trở thành một vị nữ anh hùng của Nam Dục quốc, để ấu thân người vì người mà cảm thấy kiêu ngạo.”

“Vâng, Bắc Nguyệt nhớ kỹ.”

“Trời đêm lạnh rồi, người đỡ ai gia trở về đi thôi.” Thái hậu hít một hơi không khí lạnh lẽo, run rẩy đứng lên.

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng dìu Thái hậu trở về. Đám người Hoàng hậu vẫn luôn đứng chờ ở cửa đại điện, không dám rời đi, vừa nhìn thấy Thái hậu tản bộ trở về, Hoàng hậu liền đi xuống cầu thang dìu bà vào trong.

Hoàng Bắc Nguyệt thối lui sang một bên, cùng Anh Dạ công chúa đứng chung một chỗ, Anh Dạ công chúa lặng lẽ hỏi: “Hoàng tổ mẫu đã nói cái gì với người vậy?”

“Cũng không có gì, chỉ là an ủi ta mấy câu.” Một phen nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt lúc này là vì Thái hậu không muốn nàng tiếp tục nghĩ đến chuyện tình của phủ Trưởng công chúa nữa. Bà chỉ mong nàng có được một cuộc sống đơn giản là tốt rồi.

Mặc dù trong lòng đã hiểu, thế nhưng bản tính quật cường của nàng lại không cho phép nàng bỏ qua chuyện tình của phủ Trưởng công chúa.

Vừa vào trong điện ngồi một chút, hạ nhân đã vội vã chạy tới thông báo, nói là có Nghi phi mang theo Kính vương tới thỉnh an Thái hậu.

Hoàng hậu vừa nghe, khuôn mặt vốn đang tươi cười trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo. Nàng sửa sang lại vạt áo, phong thái đoan trang ngồi xuống.

Thái hậu cười cười cho người truyền Nghi phi và Kính vương tiến vào. Kính vương là Đại hoàng tử, cũng là đứa cháu trai đầu tiên của Thái hậu, bởi vậy bà cũng rất yêu thương hắn.

Thái giám đi ra ngoài truyền lời, chỉ một lát sau, một phu nhân xinh đẹp mặc yên hà sắc chức cấm cung trang đi vào (Dạ: cung trang bằng gấm thêu màu yên hà), bên người nàng là Kính vương khí vũ hiên ngang.

Yên hà sắc Yên hà sắc màu nó thế này nhé

Nghi phi cùng Kính vương đi tới thỉnh an Thái hậu trước, tiếp đến hướng Hoàng hậu thi lễ, sau đó mới ngồi xuống.

Nghi phi mặc dù lớn hơn Hoàng hậu vài tuổi nhưng vẻ đẹp lại không hề thua kém nàng, về phần đại khí phương nghi (Dạ: khí thế giống của bậc mẫu nghi thiên hạ) ngược lại còn nhỉnh hơn Hoàng hậu một ít.

Đôi mắt đẹp của Nghi phi khẽ đảo một vòng trên người Hoàng Bắc Nguyệt, nhãn thần mang theo vẻ bất mãn nhưng nàng vẫn nở nụ cười: “Đây là Bắc Nguyệt quận chúa sao? Nhiều năm không gặp, Bắc Nguyệt quận chúa càng ngày càng có phong phạm của Huệ Văn Trưởng công chúa năm đó nha.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe được trong lời nói mang theo ý tứ châm chọc, bởi vậy không khỏi nhíu mày, thần sắc của nàng thoáng cái trở nên nghiêm nghị hơn: “Nghi phi nương nương, Hoàng tổ mẫu vừa mới hỏi cung không lâu, trên đường vất vả mệt nhọc, tâm tình khó khăn lắm mới tốt lên được một ít, không ngờ ngài lại nói về mẫu thân của ta, đây không phải là cố ý làm cho Hoàng tổ mẫu thương tâm sao?”

Sắc mặt Thái hậu quả nhiên có chút không vui, năm đó Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời, Thái hậu thương tâm đến mức ngã bệnh. Nhiều năm như vậy, mọi người nếu muốn nhắc đến Huệ Văn Trưởng công chúa trước mặt Thái hậu đều luôn thật cẩn thận, Nghi phi lại cứ thẳng thắn nói ra như thế, đây không phải là cố ý làm cho Thái hậu không thoải mái hay sao?

Nghi phi lập tức quỳ xuống, sợ hãi nói: “Xin Thái hậu bớt giận, là do nô tì nhanh mồm nhanh miệng, nói lời không nên nói, xin Thái hậu trách phạt!”

Đôi môi đỏ mọng của Hoàng hậu có chút nhếch lên, nhiều năm rồi mới thấy được bộ dáng kính sợ của Nghi phi, Bắc Nguyệt quận chúa này quả thật là một nha đầu linh hoạt khéo léo, tâm tư quỷ dị mà.

“Được rồi, đứng lên đi.” Thái hậu lạnh lùng nói, “Ai gia thì không sao, ai gia chỉ sợ Bắc Nguyệt đau lòng mà thôi. Nghi phi, người làm trưởng bối, nói chuyện với tiểu bối cũng phải chú ý một chút.”

410. Chương 412: Hoàng Hậu Oai 6

“Vâng, thần thiếp nhớ kỹ.” Nghi phi chậm rãi đứng lên, trở về chỗ ngồi xuống. Nàng chỉ là nhất thời kích động, ai bảo Hoàng Bắc Nguyệt lại dám đem con dâu tương lai tốt của nàng hại thành như vậy chứ.

Lâm Uyển Nghi đã được đưa trở về Thượng thư phủ, tuy mạng sống được bảo toàn, thế nhưng khuôn mặt bị phá hủy chỉ sợ rất khó phục hồi lại như cũ, cộng thêm nàng ta còn bị ngựa đạp vào ngực, nửa đời sau xem như bị phế, không thể tu luyện được.

Hơn nữa, những chuyện tình không thể chấp nhận do Lâm Uyển Nghi làm cũng đã được truyền bá ra ngoài, thanh danh bị phá hủy, nàng tuyệt đối không có khả năng trở thành Kính vương phi.

Kế hoạch kết giao với An Quốc công lần này xem như đã bị Hoàng Bắc Nguyệt triệt để phá hủy!

Nghi phi bất mãn đối với Hoàng Bắc Nguyệt, thế nhưng Kính vương thì ngược lại. Hắn rất có hảo cảm với nàng, từ khi thấy được sự thông minh cơ trí của nàng trong lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng hắn vẫn luôn tưởng nhớ không thôi.

Hắn vốn không thích Lâm Uyển Nghi, chỉ là, việc hôn sự cũng không phải thứ mà hắn có thể làm chủ được.

Mặc dù lần này Hoàng Bắc Nguyệt đã phá hủy đại sự của hắn, thế nhưng hắn không hề có một chút cảm giác tức giận nào với nàng cả.

Hắn chỉ cảm thấy kinh ngạc về thực lực của nàng mà thôi.

Kính Vương cũng biết mẫu phi của mình nhiều lúc hay gây sự bức ép người, mà ứng đối của Hoàng Bắc Nguyệt, mặc dù khiến cho Nghi phi rất chật vật, nhưng cũng không có gì quá đáng.

Hắn ngẩng đầu, hướng Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhàn nhạt gật đầu một cái, xem như lễ phép đối đãi.

Kính vương có chút thất vọng, chẳng qua khi nghĩ đến thái độ của nàng cũng lạnh lùng như thế trong lần đầu gặp mặt, trong lòng hắn cũng thoải mái trở lại.

Vừa trải qua một hồi phong ba, Nghi phi cũng không dám nói lung tung nữa, chỉ cẩn thận ngồi một bên trò chuyện cùng Thái hậu.

Lúc này, thái giám ở bên ngoài đi tới, quỳ xuống bẩm thỉnh an: “Khởi bẩm Thái hậu, đây là tấu chương ‘xin Thái tử điện hạ tuyển phi’ do các đại thần dâng lên, Hoàng thượng bảo nô tài đem qua đưa cho Thái hậu cùng Thái tử điện hạ xem qua.”

Chiến Dã nhíu mày, khoát tay nói: “Không cần xem.”

Thái hậu mặt mũi hiền lành cười nói: “Xem, ai gia phải xem chứ!”

Thái giám vội vàng đem tấu chương trình lên, Thái hậu vừa xem vừa nói: “Ai gia cũng đã sớm muốn nhắc tới chuyện này, Chiến Dã cũng không còn nhỏ nữa, dựa theo tập tục của Nam Dục quốc, hiện tại cũng nên định ra hôn sự rồi.”

Hoàng hậu cũng vui mừng cười phụ họa: “Đúng đúng, thần thiếp cũng sớm nghĩ đến việc này, chỉ là mẫu hậu chưa trở về để đô, thần thiếp cũng không dám tự mình làm chủ.”

“Nói vậy là người đã chọn được người tốt rồi sao? Ai gia biết người là người có chủ kiến, nói đi, là tiểu thư nhà ai, xem xem Chiến Dã có hợp ý hay không.” Thái hậu cười nói.

Chiến Dã vội nói: “Mẫu hậu, người đã đáp ứng để chuyện này cho nhi thần tự mình quyết định rồi mà.”

Hoàng hậu ngăn ra, có Nghi phi ở đây, nàng tự nhiên không thể dùng thái độ lạnh lùng nói chuyện với Chiến Dã, bởi vậy chỉ có thể khuyên nhủ: “Mẫu hậu quả thật đã đáp ứng, nhưng loại chuyện này tốt nhất vẫn nên để Hoàng tổ mẫu cùng phụ hoàng của người quyết định a.”

Nghi phi cũng nói: “Đúng vậy, Thái tử diện hạ, hôn sự của người chính là đại sự của Nam Dực Quốc, không thể làm qua loa được đâu.”

Thái hậu nói: “Hôn sự của Kỳ Thái cũng không được qua loa, Nghi phi cũng nên xem xét một vị Vương phi cho Kỳ Thái đi.”

“Vâng, thần thiếp nhất định sẽ xem xét thật tốt.”

Thái hậu nhìn tấu chương, nói: “Có đại thần nói Mộ Ảnh Tư của Tĩnh An vương phủ tuổi tác thích hợp, tài đức hơn người, là một ứng cử viên tốt cho vị trí Thái tử phi.”

Trên mặt Hoàng hậu hơi lộ ra thần sắc vui mừng, Tĩnh An vương phủ chính là nhà mẹ đẻ của nàng, năm đó chiến công hiển hách nên được phong Vương, mà Mộ Ảnh Tư lại là chất nữ của nàng, trong lòng nàng đương nhiên cũng hy vọng Mộ Ảnh Tư làm con dâu của mình.

411. Chương 413: Hoàng Hậu Oai 7

“Hoàng tổ mẫu, ta cảm thấy loại chuyện này vẫn nên hỏi ý tứ của Hoàng huynh trước thì hơn.” Anh Dạ công chúa mở miệng nói, để tránh bị Hoàng hậu quả mắng lần nữa, nàng nói chuyện uyển chuyển hơn một ít: “Nói không chừng trong lòng Hoàng huynh đã có ý trung nhân thì sao.”

Thái hậu “a” một tiếng, ngẩng đầu hỏi: “Chiến Dã, điều Anh Dạ nói có phải là sự thật hay không?”

“Mẫu hậu, Anh Dạ tuổi còn nhỏ nên ăn nói lung tung đó thôi, mấy năm nay Chiến Dã đều bận rộn tu luyện, nào có cơ hội tiếp xúc với nữ tử bên ngoài.” Hoàng hậu cướp lời, trừng mắt nhìn Anh Dạ công chúa một cái.

Anh Dạ công chúa lo lắng nhìn về phía Chiến Dã: “Hoàng huynh, người nói một câu đi.”

Sau khi nói xong, Anh Dạ công chúa ngây thơ còn quay sang nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái.

Hoàng hậu lập tức nói: “Mẫu hậu, chuyện này cũng không gấp, hay là chúng ta chờ Chiến Dã từ từ suy nghĩ rồi quyết định sau đi.”

Thái hậu cũng là người khôn khéo, vừa nghe Anh Dạ công chúa nói mấy câu, lại nhìn động tĩnh của nàng thì trong lòng bà liền hiểu rõ. Bà thu hồi mấy quyển tấu chương lại, dựa vào đệm mềm nói: “Cũng được, Chiến Dã cứ từ từ mà quyết định, hôm nay ai gia mệt mỏi rồi, các người cũng trở về đi.”

Thái hậu đã lên tiếng, mọi người cũng không nán lại lâu, ai nấy đều quỳ xuống thỉnh an rồi lục tục kéo nhau ra ngoài.

Lúc gần đi, Thái hậu hướng Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Bắc Nguyệt, lúc rảnh rồi phải tiến cung thăm hoàng tổ mẫu biết không?”

“Vâng.” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng đáp ứng, chậm rãi lui ra ngoài. Đông Lăng ở bên ngoài đang giúp nàng phủ thêm áo choàng thì một tiểu cung nữ bỗng đứng đi tới, nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, Hoàng hậu nương nương mời ngài qua Phượng Tường Cung ngồi một chút.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, sau đó cười nói: “Xin mời dẫn đường.”

Cung nữ xoay người, cúi đầu đi trước dẫn đường. Từng bông tuyết nhỏ phiêu phiêu rơi xuống, Đông Lăng cầm một cái ô, đi theo phía sau cung nữ kia.

Đường đến Phượng Tường Cung, nàng vẫn còn chút ấn tượng, mà con đường cung nữ đang chỉ rõ ràng không phải đường đi Phượng Tường Cung, hơn nữa càng đi càng vắng vẻ.

Đông Lăng cảm thấy không đúng, đang muốn mở miệng hỏi thì lại bị Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay cản lại.

Muốn giở trò quỷ? Ở dưới mí mắt nàng, đám người này có thể gây ra bao nhiêu sóng gió đây?!

“Xin quận chúa chờ ở chỗ này, Hoàng hậu nương nương sẽ nhanh chóng tới thôi.” Nơi cung nữ mang bọn họ đến là một cái lỗ thông gió (thông phong khẩu, tiểu Dạ cũng không biết chỗ này là chỗ nào trong cung nữa), đây là địa phương gió thổi rất mạnh, lại còn mang theo băng tuyết, muốn có bao nhiêu lạnh thì có bấy nhiêu lạnh.

Bất nằng chờ ở loại địa phương này, đây không phải là cố ý hành hạ nàng hay sao?

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Vị tỷ tỷ này, thỉnh người nói cho Hoàng hậu nương nương một tiếng, việc ta tiến cung chắc hẳn Hoàng thượng cũng biết, bởi vậy lát nữa ta còn phải đi thỉnh an Hoàng thượng.”

Thần sắc cung nữ hơi đổi, không đợi nàng lên tiếng, thanh âm tràn ngập uy nghi của Hoàng hậu liền từ phía sau truyền đến: “Bắc Nguyệt quận chúa mời đi theo ta, nơi này gió lớn, không khéo lại khiến người nhiễm bệnh.”

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên, chậm rãi đi qua. Hoàng hậu ở trong cung điện phía sau lỗ thông gió, cung nữ nấu một bình rượu, nàng ta đang từ từ thưởng thức.

Hoàng Bắc Nguyệt thi lễ, Hoàng hậu ngẩng đầu lên nhìn nàng, thần sắc lạnh nhạt nói: “Quận chúa thông minh cơ trí, Bồn cung vô cùng bội phục.”

“Hoàng hậu nương nương phong nghi uy nghiêm, Bắc Nguyệt không dám.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói.

Đã sớm biết Hoàng hậu có ấn tượng không tốt đối với nàng, nàng cũng không cần phải làm bộ làm tịch.

“Nghe Anh Dạ nói, Bắc Nguyệt quận chúa cùng Thái tử ở bên ngoài cung đã sớm quen biết?”

“Thái tử nhiều lần chiếu cố, Bắc Nguyệt vô cùng cảm kích.”

Hoàng hậu đứng lên, xoay người nhìn nàng: “Bắc Nguyệt quận chúa, bởi vì cảm kích, nên người sinh ra tình ý đối với Thái tử?”

Lời này vô cùng trắng trợn, ngay cả Hoàng hậu cũng cảm thấy có chút quá đáng, nhưng mỗi khi nghĩ đến nụ cười ban nãy của Chiến Dã, trong lòng Hoàng hậu lại cảm thấy lo sợ bất an.

412. Chương 414: Hoàng Hậu Oai 8

Đôi mi thanh tú của Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu lại, thần sắc trong nháy mắt lạnh đi, nàng vốn cảm thấy mình nên tuân thủ quy củ trong cung, dù sao bây giờ nàng có thân phận là Bắc Nguyệt quận chúa, không thể để cho người khác chê cười!

Nhưng lời này này của Hoàng hậu quả thật đã khiến nàng tức giận!

“Hoàng hậu nương nương, người nói như vậy không khỏi vũ nhục Thái tử điện hạ, vũ nhục ta rồi! Thân là quốc gia chi mẫu (Dạ: mẹ của một quốc gia), người nên cân nhắc kĩ ngôn ngữ trước khi nói ra!” Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói. Nàng ngẩng đầu lên, con người trong suốt lóe ra từng trận quang mang khiến cho Hoàng hậu không khỏi chột dạ.

“Người dám giáo huấn Bồn cung!” Hoàng hậu quát khê.

“Giáo huấn? Hoàng hậu nương nương nói đùa rồi, Hoàng hậu ngôn hành (Dạ: hành động cùng lời nói) không hợp thì tất sẽ có Hoàng thượng, Thái hậu cùng văn võ bá quan quan khán, Bắc Nguyệt sao dám giáo huấn người? Ta chỉ xin khuyên người một câu, Thái tử điện hạ muốn làm cái gì thì đó là ý nguyện của hắn, người là mẫu thân ruột thịt của hắn, không phải là chúa tể có thể chi phối hắn theo ý người!”

“Người...” Hoàng hậu giận dữ, giơ tay lên định tát nàng, chỉ là tay còn chưa kịp hạ xuống thì đã bị một bàn tay khác hung hăng bắt lại.

Hoàng hậu đau nhức hô một tiếng, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt bỗng nhiên xuất hiện thần sắc kinh hoảng, vội vàng quỳ xuống đi: “Tham kiến Hoàng thượng!”

“Trong mắt ngươi còn biết Trầm là Hoàng thượng hay sao?” Hoàng thượng hất tay của Hoàng hậu ra, không có nửa phần thương tiếc.

Hoàng hậu ngẩng đầu lên, trong hốc mắt tràn ngập nước mắt: “Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là...”

“Không cần tìm cớ! Trầm vô cùng thất vọng về ngươi!” Hoàng thượng cả giận nói: “Ngươi cho rằng không nói thì có thể che giấu được Trầm hay sao? Bắc Nguyệt của Trầm mỗi lần muốn tiến cung, vì sao ngươi lại phải người cản trở?”

“Bắc Nguyệt quận chúa thân nhiễm trọng bệnh, không thể tiến cung, thần thiếp chỉ tuân theo quy củ làm việc mà thôi.”

“Quy củ sao?” Hoàng thượng cười lạnh. Nổi tức giận bị do bị lừa gạt nhiều năm giờ bùng phát ra, hắn không cảm thấy điên cuồng, chỉ cảm thấy thất vọng. Nhiều năm như vậy, không ngờ mình lại nhìn lầm người rồi!

“Ngươi y nào năm đó đã chẩn đoán bệnh của Bắc Nguyệt sẽ lây, chuyện này Trầm nhất định sẽ tra rõ!”

Trong nháy mắt, sắc mặt Hoàng hậu trở nên tái nhợt, hai mắt đầm lệ: “Hoàng thượng, người không tin thần thiếp sao?”

“Tin tưởng ngươi? Ngươi có cái gì để cho Trầm tin tưởng đây?” Hoàng thượng chỉ vào nàng: “Ngươi nói đi, ngươi rõ ràng biết thân thể Bắc Nguyệt không tốt, tại sao ngươi còn bắt nàng đứng ở lỗ thông gió chờ ngươi? Ngươi có chuyện gì không thể nói trước mặt mẫu hậu mà phải đem nàng gọi vào loại địa phương này để nói?”

Hoàng hậu cắn răng, nước mắt tuôn trào, một người kiên cường như nàng cũng sẽ khóc, chỉ là không khóc ra tiếng mà thôi. Bộ dáng cắn chặt môi kia của nàng quả thật làm cho người ta có vài phần thương xót.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy, nghĩ đến dù sao nàng ta cũng là mẫu thân của Chiến Dã, bởi vậy mở miệng nói: “Xin Hoàng thượng bớt giận, Hoàng hậu chỉ là muốn nói một ít chuyện riêng với Bắc Nguyệt nên mới gọi ta đến đây, huống chi ta cũng không có đứng ở lỗ thông gió mà.”

Hoàng thượng lúc này mới chuyển mắt nhìn nàng, vẻ mặt tràn đầy đau lòng, khiến ai nhìn thấy cũng sẽ động dung.

“Nguyệt nhi, ngươi không nên quá thiện lương như vậy, sự thiện lương này đã hại ngươi biết bao nhiêu năm.”

Nhớ tới tình cảnh thê lương lúc chết của Hoàng Bắc Nguyệt chân chính, lại nhớ đến Huệ Văn Trưởng công chúa bị người ta hạ độc giết chết, sống mũi Hoàng Bắc Nguyệt cay xè.

Hoàng thượng tiến lên, đem nàng nhẹ nhàng ôm vào lòng, nói: “Đừng sợ, sau này Trầm sẽ không để cho người khác khi dễ ngươi nữa.”

Hoàng hậu đột nhiên cất giọng nói: “Hoàng thượng, tình ý nhiều năm của ngài cùng thần thiếp so ra vẫn kém xa một chút ủy khuất của Bắc Nguyệt quận chúa sao?”

“Đủ rồi!” Hoàng thượng trầm giọng quát: “Từ hôm nay ngươi ở trong Phượng Tường Cung đóng cửa tự suy ngẫm về sai lầm của mình, chuyện lục cung ngươi cũng không cần quan tâm nữa, giao hết cho Nghi phi đi!”

413. Chương 415: Hoàng Hậu Oai 9

Hoàng hậu trợn to hai mắt, gương mặt mang theo vẻ không thể tin được, thê lương bật cười: “Nhiều năm như vậy nhưng ngài vẫn không thay đổi, chỉ cần nàng ta chịu khổ một chút, ngài liền hận không thể làm cho cả thế giới phải chôn cùng nàng, có phải hay không?”

“Nương nương, đừng nói nữa!” Lão ma ma bên người Hoàng hậu vội vàng chạy tới, quỳ gối bên người nàng khuyên nhủ.

Đôi mắt sắc bén của Hoàng thượng nhìn thoáng qua nàng, trong ánh mắt có chút sát ý thoáng qua: “Người không xứng nhắc tới nàng, cút cho trẫm!”

“Đúng vậy! Thần thiếp không xứng, thần thiếp hết thấy cộng lại vẫn không bằng một sợi tóc của nàng ta! Hoàng thượng, thần thiếp chờ đợi nhiều năm như vậy không lẽ chỉ là vô ích hay sao?” Hoàng hậu khóc lớn, điên cuồng kêu lên.

Ma ma vội vàng ôm lấy Hoàng hậu, không cho nàng nói tiếp nữa.

“Hoàng thượng bớt giận, nương nương gần đây tinh thần hoảng hốt, không biết mình đang nói cái gì đâu.”

“Mang đi!” Hoàng thượng lạnh lùng nói, hai chữ kia hàm chứa sự tức giận không hề che giấu.

Lão ma ma vội vàng đỡ Hoàng hậu dậy, cùng mấy cung nữ nhanh chóng rời đi.

Vài bông tuyết từ trên trời rơi xuống, từng trận gió lạnh không biết từ nơi nào thổi qua đây.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng đẩy Hoàng thượng ra, có chút sợ sệt ngẩng đầu. Nàng mở miệng nói chuyện, thanh âm không hiểu sao trở nên khàn khàn: “Làm cho Hoàng thượng lo lắng rồi.”

“Nguyệt nhi.” Hoàng thượng vươn tay ra.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng tránh đi: “Mẫu thân của ta đã đi rồi, vĩnh viễn đi rồi, Hoàng thượng cũng nên buông tâm sự đi thôi.”

Nói xong, nàng cũng không biết mình nên nói cái gì tiếp nữa, trong đầu hiện tại là một mảnh mờ mịt, trong lòng cũng chỉ còn lại cảm giác hốt hoảng không tên. Đồ vật trước mắt cứ chao đảo, bên tai vang lên những thanh âm tựa như cuồng phong gào thét.

Nàng cảm giác mình đứng không vững, cước bộ có chút lảo đảo, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt cường đại, Hoàng Bắc Nguyệt ngạo thị thiên hạ, nhưng vào giờ phút này, nàng cảm thấy mình ngay cả đứng cũng đứng không vững nữa.

“Tiểu thư.” Đông Lăng vội vã tiến đến đỡ nàng.

“Về nhà, về nhà đi.” Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói, mặc kệ Hoàng thượng vẫn còn đứng phía sau, nàng hiện tại chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Bởi vì nguyên do tuyết rơi nên mặt đất rất lạnh, chân nàng đi trên đó lại cảm giác như cơn lạnh cũng thấm thấu vào trong lòng.

Dọc đường, Đông Lăng phải dùng hết sức mới có thể đỡ lấy nàng. Tiểu nha hoàn đầu đầy mồ hôi đem nàng đỡ lên xe ngựa, sau khi ngồi xuống liền phân phó xa phu vội vàng về nhà.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Đông Lăng lo lắng hỏi. Trong lòng nàng sợ đến nhảy dựng lên, đã lâu lắm rồi không nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt như thế của tiểu thư.

Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Không sao.”

“Tiểu thư, có phải người nghĩ đến cái gì hay không?” Đông Lăng rất là khó hiểu, tiểu thư mới vừa rồi còn rất tốt, không hiểu sao đột nhiên lại biến sắc, chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương nói cái gì không đúng sao?

“Đông Lăng, tình cảm của mẫu thân ta cùng Hoàng thượng vẫn luôn tốt như vậy sao?” Chuyện tình trong trí nhớ của nàng quả thật rất mơ hồ.

Đông Lăng gật đầu: “Trưởng công chúa từ nhỏ đã luôn yêu mến Hoàng thượng, mà Hoàng thượng cũng vô cùng kính trọng Trưởng công chúa, nhiều năm qua, chỉ cần có người nói xấu Trưởng công chúa một câu, Hoàng thượng sẽ lập tức mất hứng.”

“Nguyên lai là như vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói.

Có câu nói “người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê”, nàng hiện tại cũng xem như là người đứng xem. Từ xưa đến nay, chuyện tình như vậy cũng không thiếu, cho nên nàng đương nhiên sẽ rõ ràng hơn so với ai hết.

“Là cái gì?” Đông Lăng hỏi, mới vừa rồi nàng không có nghe rõ.

“Không có gì, Đông Lăng, ngươi về trước đi, ta còn có chút chuyện.”

414. Chương 416: Hoàng Hậu Oai 10

Đông Lăng gật đầu, loại tình huống này đã sớm thành thói quen, hề có chuyện gì là tiểu thư sẽ lạng lẽ rồi đi như thế.

Hoàng Bắc Nguyệt phủ thêm áo choàng đen, xốc rèm xe ngựa lên nhìn ra bên ngoài, thấy ngã tư đường yên tĩnh không bóng người, thân hình nàng liền lóe lên, tựa như quỷ mị vọt ra ngoài.

Đông Lăng nhìn bóng lưng nàng, trong lòng không biết tại sao lại có cảm giác lo lắng.

Biệt viện của Thái tử.

Ngôi biệt viện này cơ hồ không có phòng vệ, giống như để cho người khác tùy ý ra vào vậy. Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh đã có thể vượt qua tường rào, bóng dáng màu đen chậm rãi đi tới ngoài cửa phòng Chiến Dã, vươn tay gõ cửa.

Tiếng bước chân vang lên, cửa rất nhanh đã được mở ra, khuôn mặt có chút uể oải của Chiến Dã xuất hiện, nhưng vừa trông thấy nàng, vẻ mặt mỗi lập tức thay bằng một nụ cười.

“Hí Thiên, đã lâu rồi ngươi không tới đây!”

“Ta có chút việc phải đi ra khỏi thành một chuyến.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói, đôi mắt dưới áo choàng lạng lẽ quan sát hắn: “Độc của ngươi đã giải hết rồi chứ?”

“Trùng phạt chi hỏa mà ngươi sai Bằng Linh Huyền Điều đưa tới, ta đã dùng để trừ khử hết độc tố rồi, Hí Thiên...” Chiến Dã có chút lo lắng nhìn nàng: “Ngươi làm sao lấy được Trùng phạt chi hỏa vậy?”

Ngày đó tiến vào lòng đất bên dưới Thất Tháp, bọn họ đã tận mắt thấy được sự lợi hại của Linh Tôn, muốn lấy được Trùng phạt chi hỏa từ trong tay hắn quả thật là không phải dễ.

Không biết Hí Thiên đã dùng phương pháp gì, nếu như nàng vì vậy mà bị thương, vậy hắn thà trúng độc chết còn hơn!

“Chuyện này ngươi cứ yên tâm đi, Linh Tôn mặc dù bá đạo nhưng cũng không phải người lãnh huyết vô tình.” Hoàng Bắc Nguyệt xoay người đi vào sân, ngồi xuống bên cạnh bàn đá: “Chuyện tình của phủ Trưởng công chúa, đa tạ ngươi và Anh Dạ công chúa đã trợ giúp.”

“Bắc Nguyệt quận chúa là nữ nhi của Hoàng cô, ta giúp nàng là việc đương nhiên, ngươi không cần phải cảm tạ.” Chiến Dã đi theo nàng, từ phía sau, bóng lưng nàng nhìn có chút gầy gò.

Trong lòng của hắn có chút rung động, cảm giác như thể trước kia chưa từng có. Sau khi Hoàng tổ mẫu nói ra chuyện tình đại hôn, hắn lại càng muốn biết thân phận thật sự của Hí Thiên.

“Ta nghe nói nguyên nhân cái chết của Huệ Văn Trưởng công chúa rất kỳ quái, chuyện này ta muốn điều tra thêm, ngươi có đầu mối gì không?” Ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt gõ gõ mặt bàn đá, trong lòng có chút phiền não.

Chiến Dã nói: “Chuyện tình của Hoàng cô ta cũng có phái người đi điều tra qua, năm đó người đi đưa thuốc cho Trưởng công chúa phủ là Trương thái y của Thái Y Viện, chỉ là sau khi Hoàng cô mất, không lâu sau thì Trương thái y cũng bệnh chết.”

“Quả nhiên là thuốc từ trong cung ra.” Thanh âm Hoàng Bắc Nguyệt trở nên lạnh lùng: “Nói như vậy, Huệ Văn Trưởng công chúa đã bị thân nhân của mình hại chết?”

“Ngươi hoài nghi ai?”

“Ta không dám kết luận vội.”

Chiến Dã đi tới bên người nàng, cư cao lâm hạ nhìn nàng: “Người hoài nghi...mẫu hậu của ta?”

“Khi sự việc còn chưa được xác minh rõ ràng, ai ta cũng hoài nghi!” Nàng chính là người như vậy, thời điểm cần lý trí, nàng sẽ lý trí hơn so với ai hết, lực thân bất nhận!

“Hí Thiên, việc Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời cũng chỉ là việc ngoài ý muốn mà thôi, không đến nỗi tàn khốc như người tưởng đâu.”

“Không có khả năng!” Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên đứng lên: “Chuyện này nếu không tra ra rõ ràng thì ta sẽ không cam lòng!”

Chiến Dã trầm mặc một hồi, cảm thụ được sự quật cường của nàng, hắn có chút bất đắc dĩ nói: “Hí Thiên, ta thật sự muốn biết người là ai? Người đến tột cùng là người nào?”

“Quân tử chi giao đạm như nước, ta là ai cũng không quan trọng.” Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay vỗ vai hắn: “Chiến Dã, người là Thái tử tôn quý của Nam Dục Quốc, mà ta, ta chỉ là một người phiêu bạc, có lẽ rất nhanh sẽ rời khỏi Nam Dục Quốc, thế nhưng điều đó không có nghĩa là tình bạn của chúng ta sẽ chấm dứt.”

Giải nghĩa “Quân tử chi giao đạm như nước”: giao tình giữa quân tử thành lập dựa trên đạo nghĩa trụ cột, bởi vậy nó sẽ cao nhã tinh khiết, thanh đạm như nước.

Quân tử đều mang lòng thản nhiên, bởi vậy giữa quân tử với nhau không nên có lòng đề phòng, không cần quá đa lễ, không cần dùng khách sáo ngữ nhiều, không cần quá mức nhún nhường. Cứ thoải mái tự nhiên, tâm cảnh trong suốt như nước là được.

415. Chương 417: Bỏ Mình Bí Ẩn 1

“Người muốn rời đi sao? Không phải người đã nói sẽ...”

“Trời đất bao la, ta muốn đi du ngoạn khắp nơi, Nam Dục quốc không thể lưu được ta.” Hoàng Bắc Nguyệt cắt đứt lời của hắn, chậm rãi nói.

Chiến Dã ẩn nhẫn của nàng, hắn có xúc động muốn cởi bỏ cái mũ áo choàng của nàng ra, xem xem bên dưới đến tột cùng là cất giấu một người như thế nào.(Dạ: Huỳnh dám làm ta mới sợ, hắc hắc)

“Cái gì mới có thể lưu người lại đây?” Chiến Dã bật thốt, sau khi nói xong mới phát hiện hành vi của mình có chút thất lễ, bởi vậy liền buông tay ra.

“Ta muốn một mái nhà, một mái nhà có thể che chở ta, vĩnh viễn không phản bội ta...” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, trong thanh âm khàn khàn ẩn chứa một tia ghen ngào.

Trong lúc Chiến Dã ngẩn ra, bóng dáng màu đen của nàng đã tựa như một trận sương mù biến mất trước mắt hắn.

Hắn xoay người, mờ mịt nhìn bóng đêm, đáy lòng đau nhói, có chút buồn bã vô cớ.

Kiếp trước không có được, cho nên một đời này nàng càng muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng lại phát hiện, nàng căn bản vẫn không chiếm được!

Nàng không phải là thần, không phải là quỷ, cũng không phải là súc sinh, nàng không thể nào lãnh huyết vô tình, nàng không thể không có mong ước. Đáy lòng nàng cũng có nơi mềm yếu, đôi khi nửa đêm tỉnh mộng, chợt nhớ tới thảm cảnh khi chết của người nhà, lòng nàng rất đau, rất đau.

Kiếp trước nàng khổ sở tìm kiếm Vạn Thú Vô Cương chính vì lực lượng nghịch chuyển thời không, siêu thoát sinh tử của nó. Nếu như cho nàng thêm một cơ hội, nàng nhất định sẽ ngăn cản hết thảy mọi chuyện phát sinh!

Chưa đứng trên đỉnh thế giới thì nỗi sợ hãi vẫn sẽ mãi tồn tại.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút mờ mịt đi trên đường cái, nàng đã thu hồi áo choàng màu đen, khôi phục lại hình dáng của một cô gái bình thường.

“Ghi ra nguyện vọng đi nào, hứa nguyện đăng (Dạ: đèn ước nguyện) này là bách thử bách linh đó nha (Dạ: trăm lần thử trăm lần linh nghiệm)! ”

Bờ sông phía trước đã rực rỡ ánh đèn từ bao giờ, không ít hứa nguyện đăng đang trôi nổi trên sông, rất nhiều nam nữ vây quanh hai bên bờ, ánh mắt mang theo mong ước dõi theo hứa nguyện đăng mà mình thả.

“Cô nương, người mua một cái hứa nguyện đăng đi, chỉ có mười đồng thôi! Mua rồi thả thì tâm nguyện nhất định sẽ thành sự thật!” Một người bán đèn đi tới, nhìn thấy quần áo của nàng không tồi liền đề cử với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua hứa nguyện đăng màu sắc rực rỡ trong tay hắn, lại nhìn vẻ mặt phong sương của hắn, nàng biết những tiểu thương này làm ăn không dễ dàng, bởi vậy liền đưa cho hắn một ngân tệ, tiện tay cầm lấy một cái hứa nguyện đăng.

Người bán hàng rong ở sau lưng nàng cười nói: “Cô nương, người hãy ước điều gì đi, sau đó đốt đèn thả vào giữa sông, Hà Thần sẽ nghe thấy nguyện vọng của người!”

Hà Thần sao?

Nếu trên thế giới này quả thật có thần linh, vậy chắc chắn bọn họ sẽ bị phiền chết, mỗi ngày phải nghe ngàn vạn nguyện vọng không nói, đăng này còn phải giúp bọn hắn thực hiện.

Thần sao? Điều này cũng quá buồn cười đi!

Thế giới của nàng từ trước tới nay chưa từng có thần, chỉ có chính nàng mà thôi!

Đi tới bờ sông, nàng tiện tay dùng đá đánh lửa thắp sáng hứa nguyện đăng, sau đó vứt vào dòng sông.

Nếu Hà Thần thật sự tồn tại, vậy nàng tình nguyện để cho hắn thanh tịnh.

Hứa nguyện đăng của nàng trôi đến giữa dòng sông, đột nhiên lại đụng vào một cái hứa nguyện đăng khác. Một trận gió thổi qua làm hứa nguyện đăng của nàng lật nhào, ngọn lửa bên trong lan ra làm hứa nguyện đăng bốc cháy.

Mà cái hứa nguyện đăng còn lại kia cũng không thoát khỏi số phận, rất nhanh đã bị ngọn lửa cắn nuốt sạch sẽ.

Mặc dù bên trong hứa nguyện đăng không có ghi nguyện vọng, nhưng khi thấy nó bị đốt, trong lòng nàng vẫn có vài phần khó chịu.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, con ngươi lạnh lùng nhìn về phía bờ bên kia, đèn kia là ai thả ra?

Dưới ánh đèn mờ ảo, một bạch y nam tử ẩn hiện trong dòng người, khuôn mặt tuyệt sắc mang theo nụ cười như có như không, đôi mắt màu tím sáng chói cũng nhìn về phía nàng.

Nụ cười kia, như đã cách xa mấy đời.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng khẽ động, rất nhanh xoay người, men theo bờ sông đi ra.

416. Chương 418: Bỏ Mình Bí Ẩn 2

Đi qua một cây cầu, sau lưng nàng lại nhiều thêm một người, vạt áo trắng của hắn tùy ý phiêu động trong gió.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc về phía sau một cái, lạnh lùng nói: “Đêm nay không phải Dực vương tử sẽ luyện được sao? Như thế nào còn có thời gian thoải mái đi thả đèn thế này?”

“Người luyện được không phải là ta.” Phong Liên Dực thản nhiên cười nói, so với vẻ lạnh nhạt của Hoàng Bắc Nguyệt, hắn có vẻ thông dong hơn rất nhiều.

“Đèn của ta chỉ là tiện tay thả mà thôi, không có ghi ước nguyện gì bên trong, không ngờ lại đựng phải đèn của người, thật xin lỗi.” Phong Liên Dực mỉm cười nói: “Ta không ngờ người cũng ra bờ sông thả hứa nguyện đăng nha.”

“Ta không có ước nguyện.”

“Chúng ta giống nhau, thật khéo.”

“Người nào giống nhau với người.” Hoàng Bắc Nguyệt liếc hắt một cái: “Đừng có đi theo ta nữa.”

Phong Liên Dực nói: “Con đường này là đường về phủ của ta a, quận chúa nếu muốn về phủ Trưởng công chúa hẳn là phải đi hướng bên kia mới đúng.”

Hoàng Bắc Nguyệt tức giận đến mức ngực phập phồng liên hồi, lạnh lùng nói: “Ai nói với người ta muốn hồi phủ Trưởng công chúa, sắc trời còn sớm, ta muốn đi dạo phố!”

“A, thật đúng lúc nha, ta cũng muốn tản bộ một chút, không bằng chúng ta cùng nhau đi đi.” Phong Liên Dực nói rất tự nhiên, giống như hai người là lão bằng hữu lâu ngày gặp lại vậy.

Cước bộ của Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên dừng lại, nàng xoay người, trong đôi con ngươi trong suốt lộ ra hàn quang nhìn hắt: “Phong Liên Dực, người muốn thế nào?”

“Nhìn người có chút khổ sở nên ta muốn cùng người đi dạo một chút.” Hắt biết nàng không thích bị người khác lừa gạt, cho nên hắt cũng không giấu diếm mà nói thẳng ra ý đồ của bản thân. (My: ta yêu Dực ca chết mất >.

“Người nhìn lầm rồi, ta không có khổ sở!” Hoàng Bắc Nguyệt nói nhanh, vì không muốn cùng hắt nhiều lời nên nàng xoay người bỏ đi.

Nào ngờ vừa mới xoay người, chân nàng đột nhiên giẫm phải một viên đá, Phong Liên Dực vội vàng vươn tay đỡ lấy nàng, Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói: “Buông tay!”

Phong Liên Dực cúi đầu nhìn nàng, nhàn nhạt cười, vẫn không có ý định buông tay: “Nếu ta buông tay, người sẽ ngã xuống đó.”

Vừa nói, hắt vừa ôm eo của nàng đi tới một tảng đá bên bờ sông, sau đó đặt nàng ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Hoàng Bắc Nguyệt đã vô tình đẩy Phong Liên Dực một cái, hắt nhất thời vô ý, thoáng cái đã ngã nhào trên mặt đất, hai tay chống phía sau nhìn nàng cười nói: “Người khác đối xử tốt với người, người sẽ thật tâm cảm kích họ, còn ta một mực đối xử tốt với người, tại sao người một chút cũng không quan tâm đến?”

Những lời này lập tức chạm đến nỗi đau trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt, hắt luôn tìm cách lấy lòng nàng, còn nàng lại luôn lấy oán trả ơn, thế nhưng chỉ cần người khác đối tốt với nàng một chút, nàng sẽ đối tốt với bọn họ gấp mười lần!

Chuyện này nàng cũng không biết phải giải thích như thế nào, bởi vậy chỉ có thể mím môi, hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác. (My: vì tỷ thích Dực ca chứ sao nữa)

Phong Liên Dực thấy vẻ ưu sầu nhàn nhạt trên mi tâm của nàng cũng không đành lòng làm khó nàng nữa. Hắt đi tới trước mặt nàng, quỳ một gối xuống, vươn tay chạm vào chân nàng.

“Không cần.” Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay cản hắt lại, nhưng khi thấy đôi mắt màu tím của hắt, nàng có chút thất thần nói: “Không có sao đâu.”

Phong Liên Dực rút tay về, chậm rãi đứng lên nói: “Ta cùng người đi dạo một chút đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc một chút, cuối cùng vẫn đứng lên, thanh âm không chút dao động: “Không cần, ta cần phải trở về rồi.”

Nàng chậm rãi xoay người, mắt cá chân có chút đau, tuy nhiên cơn đau này vẫn ở trong phạm vi có thể chịu được, bởi vậy nàng cũng làm như không có việc gì rời đi.

“Bắc Nguyệt quận chúa, ta phải đi rồi.” Phong Liên Dực nhìn bóng lưng của nàng trong chốc lát, sau đó đột nhiên mở miệng.

“Ừ, người cũng trở về đi, sắc trời cũng không còn sớm nữa.”

417. Chương 419: Bỏ Mình Bí Ẩn 3

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nhìn hắn một cái, chỉ thấy trên gương mặt tuần mỹ của hắn tràn ngập vẻ tiếc nuối, nàng không khỏi sửng sốt: “Người phải về nơi nào?”

“Bắc Diệu Quốc.”

Trong nháy mắt, Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy đầu mình trở nên trống rỗng, có chút mờ mịt không biết phải làm sao, hắn phải về Bắc Diệu Quốc, cũng có nghĩa là hắn sẽ không còn ở Nam Dực Quốc nữa sao?

Trái tim một trận trống trải, Hoàng Bắc Nguyệt khô khốc mở miệng: “Chúc mừng người, người có thể về nhà rồi.”

“Nơi đó không phải là nhà.” Phong Liên Dực bật cười, chỉ là nụ cười đó lại không hề có nửa phần tình cảm.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, nàng có thể nhìn thấy phần bất đắc dĩ cùng đau khổ hàm chứa trong nụ cười đó. Từ khi còn nhỏ đã bị đưa tới Nam Dực quốc làm con tin, cố quốc đối với hắn mà nói, đến tột cùng có còn chút ý nghĩa nào hay không?

Đã sinh ra trong hoàng thất thì phải chịu mệnh thân bất do kỷ, điều này cũng không thể trách ai.

“Không sao, khi trở về, người sẽ nhanh chóng tìm lại được cảm giác thân thuộc thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt tận lực làm cho thanh âm của mình nhẹ đi một chút: “Ta sẽ đi du lịch thiên hạ, khi đi đến Bắc Diệu Quốc, ta sẽ đi thăm người một chút.”

Phong Liên Dực trong lòng khê động, nha đầu này mạnh miệng nhưng lại mềm lòng, ngoài miệng mặc dù không thêm để ý, thế nhưng trong giọng nói vẫn bao hàm vẻ quan tâm, điều này làm cho hắn rất cảm động.

“Được, một lời đã định, ta ở Bắc Diệu Quốc chờ người.”

“Một lời đã định!” Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay, cùng hắn vỗ tay ước hẹn.

Từng ngọn lửa nguyện đăng từ xa chậm rãi trôi tới, ánh lửa chói lóa khê chiếu lên hai gương mặt trẻ tuổi, vô cùng sống động.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Ba ngày sau, sứ giả Bắc Diệu Quốc và sứ đoàn của Thái tử Đông Ly quốc cùng nhau tiến vào Lâm Hoài thành.

Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, tứ đại cường quốc cùng tồn tại, các tiểu quốc còn lại chỉ có thể phụ thuộc vào tứ đại quốc gia để sinh tồn. Vài chục năm nay, tứ quốc nghỉ ngơi lấy sức, chiến loạn không có xảy ra, thế nên mâu thuẫn rất phát triển, các quốc gia thường xuyên qua lại trao đổi với nhau.

Lần này Đông Ly quốc phái Thái tử đến, lấy lý do là ngưỡng mộ nền văn hóa của Nam Dực quốc, hy vọng xúc tiến mối quan hệ giữa hai quốc gia.

Mà Bắc Diệu Quốc lần này tới chính là đi nghênh đón Cửu hoàng tử làm con tin ở Nam Dực quốc tròn mười năm trở về. Hai nước trao đổi con tin, hiện nay tứ hải thái bình, cũng tới lúc phải đem con tin trở về.

Nghe nói cách đây không lâu, Hoàng thượng cũng đã phái sứ giả đi Bắc Diệu Quốc, nghênh đón Tam hoàng tử làm con tin ở Bắc Diệu Quốc trở về.

Sứ giả mà Bắc Diệu Quốc phái tới là Quyền vương đương triều. Quyền vương quyền cao chức trọng, tay cầm trọng binh, là thân thúc thúc của Phong Liên Dực, cũng là đại Triệu hoán sư đức cao vọng trọng của Bắc Diệu Quốc!

Phái một nhân vật lợi hại như vậy đến đây, có thể thấy được Bắc Diệu Quốc cũng rất coi trọng vị Cửu hoàng tử này.

Quyền Vương của Bắc Diệu Quốc xe ngựa đơn giản, so sánh với sự kiêu ngạo phách lối của sứ đoàn Thái tử Đông Ly quốc thì quả thật khiêm tốn hơn rất nhiều.

Để biểu đạt thành ý, Hoàng thượng cũng phái Thái tử Chiến Dã cùng Tĩnh An vương đi ra nghênh đón, trước đem sứ giả đón vào dịch quán, sau đó buổi tối lại thiết yến ở trong cung để khoản đãi.

Dịch quán của Lâm Hoài thành được xây dựng vô cùng xa hoa, bởi vì người được tiếp đãi đa số đều là khách quý của mỗi nước, đây là nơi dùng để biểu thị phong phạm của đại quốc, tự nhiên là không thể keo kiệt rồi.

Sứ giả của Bắc Diệu Quốc cùng Đông Ly quốc chia ra ở dịch quán phía nam và phía tây, chỉ cách nhau một cái hoa viên.

Thái tử Đông Ly quốc vừa vào dịch quán liền lấy cớ đi đường mệt mỏi, đóng cửa nghỉ ngơi.

Lần này, Đông Ly quốc phái rất nhiều cao thủ đi theo Thái tử, Cửu tinh Triệu hoán sư có đến hai vị, còn lại đều là cường giả thực lực không tầm thường!

Mặc dù như vậy, bóng dáng quý dị của Hoàng Bắc Nguyệt vẫn nhẹ nhàng né qua đám cao thủ đang thủ vệ bên ngoài, lặng lẽ đến bên ngoài căn phòng của Đông Ly Thái tử.

418. Chương 420: Bỏ Minh Bí Ẩn 4

“Điện hạ, địa phương lúc này chúng ta mới đi qua chính là Linh Ương Học Viện của Nam Dực Quốc, tòa tháp cao vút trong mây đó là Thất Tháp, trong đó tầng cao nhất – tầng thứ bảy chính là nơi cư ngụ của Linh Tôn trong truyền thuyết.” Một thanh âm cẩn thận vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng giật nảy, Linh Tôn? Những người này là vì Linh Tôn mà tới sao?

Thanh âm cẩn thận lại nói tiếp: “Điện hạ, lần này nếu chúng ta có thể bắt sống được Linh Tôn kia, vậy ngài nhất định sẽ trở thành tồn tại vô địch trên toàn bộ Tập Nhĩ Tháp đại lục này.”

“Lão sư, Linh Tôn là Thần thú đó, Thần thú làm sao dễ dàng đối phó như vậy nha?” Thanh âm lười biếng vang lên, có vẻ chờ mong, thế nhưng cũng không ôm bao nhiêu hy vọng.

“Điện hạ, ta và Thu Minh Liệt đều là Cửu tinh Triệu hoán sư, Thu Minh Liệt lại sắp đột phá Cửu tinh, trở thành Hoàng cấp Triệu hoán sư, hơn nữa chúng ta còn có pháp bảo, đối phó một con Sơ cấp Thần thú còn không phải dễ như trở bàn tay sao?”

“Nếu như lão sư đã tin tưởng như vậy, bản Thái tử cũng an tâm, chỉ cần bắt sống được đầu Thần thú kia, bản Thái tử liền phong người làm Quốc sư, chờ khi bản Thái tử đăng cơ, sẽ cùng lão sư người ngồi ngang hàng!” Đông Ly Thái tử vui vẻ nói. (My: mấy anh này ảo tưởng ghê quá)(Dạ: nguyên câu cứ bản Thái tử này bản Thái tử nọ, nghe bực cả mình)

“Đa tạ Thái tử điện hạ!”

Hoàng Bắc Nguyệt ở bên ngoài nghe được, khóe miệng cũng không khỏi co quắp. Đám người Đông Ly quốc này đầu óc có phải bị nước vào hay không, lại vì bắt sống Linh Tôn mà đến đây?

Cái gì mà Sơ cấp Thần thú? Ngay cả việc Linh Tôn là cấp bậc gì còn chưa rõ mà đã dám đến, không sợ đá trúng thiết bản hay sao? (Dạ: đá trúng thiết bản, ý bảo chọc vào thứ/nhân vật không vừa))

Tuy nhiên, sau khi nghe Đông Ly Thái tử nói mấy câu, nàng đã biết đám người này là một đám ngu ngốc!

Không biết bọn họ từ nơi nào nghe được chuyện tình của Linh Tôn. Linh Tôn là Thần thú thủ hộ của Linh Ương Học Viện, chuyện này có rất ít người biết, tuy nhiên từ lần trước Linh Tôn ra khỏi Thất Tháp, dùng Trùng phạt chi hỏa giáo huấn Tiết Triệt, sự tồn tại của Linh Tôn cũng không còn là bí mật gì.

Đám người Đông Ly quốc có gan mà đến, vậy chỉ sợ cũng đã có chuẩn bị hết rồi.

Bảo bối lúc này người nọ nói tới, đến tột cùng là thứ gì đây?

Nàng mặc dù không thích Linh Tôn, nhưng sau này Linh Tôn sẽ là người chỉ dạy cho nàng, nàng không có khả năng trở mặt nhìn người khác đem hấn bắt đi!

Cửu tinh Triệu hoán sư nàng có thể miễn cưỡng đối phó một chút, trong lúc Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ, phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân khiến nàng nhất thời cảnh giác. Tiếng người từ phía sau bật thốt: “Người...”

Thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt giống như một tia chớp nhào qua, người kia còn chưa kịp nói hết câu đã bị nàng vịn gãy cổ!

“Răng rắc” một tiếng, cổ người kia đã đứt lìa. Hành động của nàng gọn gàng dứt khoát, phần hung tàn cùng ngoan độc kia, cho dù quý có thấy thì cũng sẽ sợ hãi ba phần!

Giết người nọ xong, Hoàng Bắc Nguyệt mới phát hiện thân phận người này. Tên này chỉ sợ là cận vệ bên người của Thái tử Đông Ly Quốc, bởi vì hấn mặc khôi giáp màu đen, trên đầu lại còn mang thiết khôi không nhìn thấy mặt.

Đông Ly Thái tử là một người thích phô trương, phục sức của đám cận vệ bên người muốn bao nhiêu uy phong thì có bấy nhiêu uy phong. Được một đám cận vệ uy phong như vậy bao quanh, hấn chắc chắn sẽ khí phách hơn bất cứ Thái tử của một quốc gia nào.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên, cơ hội tốt!

Nàng cởi khôi giáp trên người cận vệ, nhanh chóng mặc lên người của mình. Khôi giáp này mặc dù đẹp mắt, thể nhưng lại vô cùng nặng nề, đi trên đường sẽ phát ra thanh âm “leng keng”, cho nên lúc này người này vừa tới gần đã bị nàng phát hiện.

Tuy nhiên thể lực của nàng rất tốt, khôi giáp cồng kềnh này thì tính là cái gì?

Một cước đem thi thể đá vào trong một bụi cỏ ven đường, nàng mang thiết khôi nghênh ngang đi ra ngoài.

Dáng dấp của người nọ cũng thấp bé, bởi vậy một là thực lực của hấn không tồi, hai là hấn có bối cảnh lớn, chỉ như vậy mới có thể trở thành cận vệ của Thái tử.

419. Chương 421: Ổ Minh Bí Ẩn 5

Hoàng Bắc Nguyệt không có chút sơ hở gì khi giả mạo hấn.

Nàng vừa mới đi ra thì gặp một người cũng mặc khôi giáp giống nàng, hấn mang vẻ mặt nịnh hót chạy tới nói: “Cổ công tử, ngày đó nợ tiền của ngươi, hai ngày nữa ta trả có được không? Ta, a ha ha, tối nay Thái tử tiến cung, huynh đệ chúng ta hẹn nhau đi thanh lâu ở Nam Dục Quốc dạo chơi một chút.”

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này có nghe Cổ công tử nói một chữ nên biết thanh âm của hấn thuộc dạng lạnh lùng, bởi vậy nàng không cần phải ngại ngùng, chỉ cần cho giọng nhẹ đi một chút là được.

“Hừ, ngươi luôn nợ tiền ta không trả, ngươi cho là ta dễ bị khi dễ sao?”

“Ta nào dám. Cổ công tử ngài là người tốt, kẻ nào không biết ngài là cháu ruột của Cổ đại nhân, vừa có tiền lại vừa có quyền, mấy đồng tiền ít ỏi này sao có thể lọt vào mắt ngài đây?” Người nọ vội vàng nịnh nọt, sợ nàng lại tiếp tục đòi tiền hấn.

Hoàng Bắc Nguyệt khề hừ một tiếng, nữ tính mười phần, thể nhưng người kia cũng không để ý, tựa hồ đã quá quen với việc này.

“Tiền còn nợ ta người tốt nhất phải nhớ kỹ một chút, nếu không ta sẽ không khách khí với người đâu đó!”

“Nhất định nhất định, à phải rồi, Cổ công tử, Cổ đại nhân vừa mới tìm ngài đây, ngài ấy bảo ngài vào phòng của ngài ấy chờ!”

“Ừ!” Hoàng Bắc Nguyệt đáp, liếc xéo hắc một cái, sau đó chuẩn bị đi.

Người nọ vội vàng nói: “Phòng của Cổ đại nhân được an bài ở phía trước, ngài không quen đường, để tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa định đáp ứng thì lại thấy một người trung niên có tướng mạo anh tuấn từ trong phòng của Thái tử bước ra. Hắc vừa nhìn thấy nàng đã mở miệng nói: “Lân nhi, đi theo ta!”

Thì ra người này chính là Cổ đại nhân, người vừa rồi ở bên trong nói chuyện với Thái tử chính là hắc, Thái tử gọi hắc là lão sư, xem ra thực lực của hắc cũng không tầm thường.

Hoàng Bắc Nguyệt không nói một lời, lẳng lặng đi theo hắc.

Cổ đại nhân vừa vào phòng đã đóng cửa lại. Hắc xoay người, cười hắc hắc, xoa xoa tay đi về phía nàng: “Lân nhi, vài ngày đi đường chúng ta không có ở cùng nhau, có phải ngươi rất nhớ thúc thúc hay không?”

Hoàng Bắc Nguyệt nổi hết da gà, trong lòng thầm mắng một tiếng lão biến thái.

Thời điểm nàng cởi quần áo của Cổ Lân thì đã biết được hắc là nam tử, tuyệt đối không phải là nữ phần nam trang. Tên Cổ đại nhân này không ngờ lại là đoạn tụ. (Dạ: đoạn tụ là nam yêu nam nga~)

Hắc không ngờ còn có quan hệ mờ ám với cả cháu mình!

Nghe lời này của hắc, xem ra hai người này đã thông đồng từ lâu, hơn nữa tên Cổ Lân kia cũng không bài xích hắc.

Trong lòng dâng lên một cỗ kinh tởm, thân thể Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe đã vòng qua sau cái bàn, liếc nhìn hắc, u oán nói: “Hừ, nhiều ngày như vậy không có để ý tới ta, hiện tại muốn bá vương ngành thượng cung sao, không có cửa đâu!”

Dạ: bá vương ngành thượng cung ý chỉ một người muốn kiên quyết muốn làm chuyện gì đó, hiện nay còn dùng để hình dung hành động một người bức bách, cưỡng ép một người khác làm chuyện gì đó, trong bài hiểu theo nghĩa số hai.

Cổ đại nhân cười hắc hắc: “Ai da, tâm can bảo bối của ta ơi, từ khi nào mà ngươi học được cái tính khí hờn dỗi này vậy. Ngoan nào, thúc thúc sẽ “yêu thương” ngươi thật tốt mà!”

Vừa dứt lời, hắc lập tức giống như hổ đói vồ mồi nhào về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm một ly trà ném qua, thanh âm lạnh hắc đi: “Ban ngày ban mặt mà không biết xấu hổ! Hừ, già rồi mà còn không đứng đắn, ta không đùa với ngươi nữa!”

“Lân nhi, Lân nhi, đừng nóng giận mà. Hai ngày nay ta lạnh nhạt với ngươi, là ta sai, thế nhưng tất cả ta làm đều là vì đại sự nha!” Cổ đại nhân thấy nàng tức giận, cũng không dám nhào tới nữa, chỉ có thể đứng từ xa buông lời ngon ngọt dụ dỗ nàng.

“Đại sự, đại sự, trong mắt ngươi lúc nào cũng chỉ có đại sự mà thôi, ngươi đặt ta ở đâu hả? Cho dù đại sự có thành thì ngươi đạt được cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt âm dương quái khí nói, cảm thấy trên người mình nổi hết cả da gà.

“Lân nhi, ngươi còn không biết nha, bất sống được Linh Tôn thì chúng ta sẽ có chỗ tốt rất lớn đó!”

“Nhưng Linh Tôn là Thần thú, các ngươi không nghe ngóng cho tốt đã tùy tiện xông vào, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì ta phải làm sao bây giờ?”

420. Chương 422: Bỏ Mình Bí Ẩn 6

“Nhưng Linh Tôn là Thần thú, các người không nghe ngóng cho tốt đã tùy tiện xông vào, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì ta phải làm sao bây giờ?” Hoàng Bắc Nguyệt mười phần nữ tính giậm chân một cái, hờn dỗi nói.

“Hắc hắc, không nắm chắc làm sao chúng ta dám tới?” Cổ đại nhân bày ra biểu lộ ham muốn.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhẹ hắc hắc một cái: “Ý người là cái bảo bối kia sao?”

Thần sắc của Cổ đại nhân lập tức nghiêm lại, hỏi: “Làm sao người biết?”

“Hừ!” Hoàng Bắc Nguyệt phong tình vạn chủng hừ lạnh một tiếng: “Người ngủ mơ nói ra, còn dám nghi ngờ ta sao?”

Cổ đại nhân lập tức cười lấy lòng: “Không dám không dám, chẳng qua đây là chuyện cơ mật, Hoàng thượng phân phó không thể để cho bất luận kẻ nào biết.”

“Thì ra ta cũng nằm trong số ‘bất luận kẻ nào’, thật không có lương tâm mà, ta đi theo người nhiều năm như vậy, nào ngờ người vẫn không tin tưởng ta!”

“Không có, không có, sao có thể như vậy được.” Cổ đại nhân đau lòng, định đi qua dỗ ngọt nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt hằm hừ nói: “Cút ngay, ta không muốn nghe người giải thích!”

“Được rồi được rồi mà, ta cho người xem một chút là được chứ gì, nhưng người tuyệt đối không được nói cho bất kỳ ai biết.” Cổ đại nhân cuối cùng cũng thỏa hiệp, nhìn thấy tâm can bảo bối của mình như thế, hắc hắc có thể nhẫn tâm phớt lờ nàng được.

Hoàng Bắc Nguyệt giả bộ cao hứng, giọng nói cũng nhu hòa hơn không ít: “Giữa ta với người như thế nào, chẳng lẽ người còn sợ ta hại người hay sao?”

Cổ đại nhân nhất thời mừng rỡ, trên mặt nở hoa. Hắc hắc kéo kéo ống tay áo, từ trong nạp giới cao cấp trên ngón trỏ bên phải lấy ra một thứ có hình dáng giống cái chuông, cẩn thận đặt lên bàn.

Cái chuông vừa lấy ra, nguyên khí xung quanh liền kịch liệt ba động.

Đây là một Bảo khí, không, sợ rằng đã đạt tới ngưỡng Thần khí rồi.

“Đây là cái gì?”

Cổ đại nhân trả lời: “Cái này gọi là ‘Tỏa Hồn Chung’, là thượng cổ Thần khí. Vật này có thể khắc chế Thần thú, mặc kệ bọn nó mạnh đến mức nào, chỉ cần bị nhốt trong cái chuông này, bảy bảy bốn bốn chín ngày sau bọn nó sẽ hoàn toàn nghe lệnh của chúng ta, ha ha, cái này tương đương với tuần thú (Dạ: thuần hóa thú) nha.”

Hoàng Bắc Nguyệt hí hửng, Thần khí sao? Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Thần khí, nguyên khí xung quanh cũng bị lực lượng cường hãn này chấn động không ngớt, ngay cả nội tâm cũng bị cổ lực lượng này ảnh hưởng, khiến cho người ta không nhìn được mà run rẩy.

Tỏa Hồn Chung!

Có thể nhốt được Thần thú, lại khiến cho chúng thuần phục mình, năng lực này cũng tương đối giống với năng lực của bản thân nàng, chỉ là Tỏa Hồn Chung tựa hồ mạnh hơn một chút, đơn giản là vì lúc này nàng căn bản không thể thuần phục được Thần thú.

Cổ đại nhân này rất cẩn thận, chỉ lấy Tỏa Hồn Chung ra một chút rồi nhanh chóng thu hồi lại, hắc hắc cười lấy lòng nói với nàng: “Lân nhi, có Tỏa Hồn Chung này, sau khi ta khiến Linh Tôn thuần phục ta, tên Hoàng đế Đông Ly Quốc kia thì tính là cái gì? Ta sẽ một cước đạp hất ra khỏi ngôi vị hoàng đế, sau khi lên ngôi, ta nhất định sẽ phong người là Hoàng hậu!”

Lông mắng trên người Hoàng Bắc Nguyệt gần như đã có thể đâm thủng áo giáp, cứ nghĩ đến việc một nam nhân lại muốn phong một nam nhân khác làm Hoàng hậu, cái cảm giác này thật sự rất...

“Ngày đó không biết bao giờ mới đến.” Hoàng Bắc Nguyệt thuận miệng nói, đôi mắt dưới giáp sắt bắt đầu quan sát căn phòng. Lão già này là Cửu tinh Triệu hoán sư, trên người còn có Thần khí, phải làm sao thoát thân mà không khiến hắn nghi ngờ đây?

Thấy sắc trời bên ngoài từ từ tối đi, Cổ đại nhân dường như nhớ tới điều gì, vội nói: “Lân nhi, hôm nay ta phải cùng tên Thái tử ngu ngốc kia vào cung, có một việc cần người giúp ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe hắn nói như vậy, đương nhiên không thể nào từ chối: “Có chuyện gì?”

“Ta ở đây có một phong thư, người giúp ta đưa đến Tiêu phủ đi.”

Tiêu phủ? Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, quả nhiên có gì đó mờ ám giữa lão hồ ly Tiêu Khải Nguyên cùng người của Đông Ly Quốc!

421. Chương 423: Bỏ Minh Bí Ẩn 7

“Tại sao lại để ta đưa? Ta cũng không phải là chân chạy của người nha.”

“Lân nhi, tâm can bảo bối của ta ơi, đây không phải là ta chỉ tin tưởng một mình người hay sao? Trừ người ra, loại chuyện đại sự cơ mật này ta nào có thể yên tâm giao cho người khác chứ?” Cổ đại nhân vội vàng nói.

“Hừ, đưa đây.” Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay, Cổ đại nhân lập tức cung kính đem một phong thư đặt lên tay nàng

.

“Ai nha, Lân Nhi, mấy ngày không gặp, tay người như thế nào lại càng trắng ra thế này...” Cổ đại nhân vừa nói vừa sờ tay nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt trở tay tát hắn, quát lên một tiếng: “Đồ không đứng đắn!”, sau đó cầm thư đi ra ngoài.

Cổ đại nhân sờ sờ mặt của mình. Bàn tay nhỏ bé mềm mại kia đánh một chút cũng không đau, cảm giác như đang vuốt nhẹ vậy, hắn vừa nghĩ vừa say mê sờ mặt mình, bộ dáng hạnh phúc ngọt ngào.

Hoàng Bắc Nguyệt sau khi đi ra vẫn cảm thấy toàn thân ghê tởm, vô cùng khó chịu.

Nàng cầm thư tiến vào trong một hẻm nhỏ không người. Cổ đại nhân rất có lòng tin đối với Cổ Lân, bởi vậy phong thư này chỉ dùng chá ấn bình thường để niêm phong, có thể dễ dàng mở ra.

sealing wax Chá ấn Chá ấn là cái này, mọi người xem phim thường thấy nha, nó dùng để niêm phong mấy bức thư ấy.

Trước kia Hoàng Bắc Nguyệt không biết đã xem trộm bao nhiêu phong thư được niêm phong bằng chá ấn, bởi vậy nàng làm vô cùng thoải mái, thiên y vô phòng (Dạ: áo trời không vết vá, ý chỉ không có chút dấu vết), người khác tuyệt đối không nhận ra phong thư đã bị mở từ trước.

Nàng mở chá ấn, đem bức thư bên trong lấy ra nhìn kỹ, chẳng trách Cổ đại nhân lại yên tâm như vậy, bức thư này chỉ là một phong thư thăm hỏi bình thường, chỉ ghi vài ba câu tán gẫu.

Tuy nhiên từ trong mấy câu này nàng vẫn tìm ra được một ít dấu vết, Cổ đại nhân có nói khi nào mình rời khỏi Nam Dục Quốc, đây chẳng phải là để cho Tiêu Khải Nguyên chuẩn bị trước sao?

Hoàng Bắc Nguyệt đem bức thư bỏ lại vào trong bì thư, cẩn thận sửa lại chá ấn, sau đó hướng Tiêu phủ đi tới.

Cổ đại nhân tin tưởng thân thủ của nàng có thể lén vào trong Tiêu phủ đưa tin cho Tiêu Khải Nguyên, bởi vậy mới bảo nàng đi.

Hoàng Bắc Nguyệt tất nhiên không có làm nhục sứ mạng, lén lút đi vào. Khôi giáp nặng nề khiến việc đi lại trở nên bất tiện, bởi vậy nàng chỉ có thể cẩn thận dán vào góc tường mà đi.

“Mẫu thân, chúng ta thật sự không đi cứu phụ thân sao? Hai ngày nữa phụ thân sẽ bị xử tử a.”

Mới đi được mấy bước, Hoàng Bắc Nguyệt đã nghe được một thanh âm quen thuộc, nàng dừng lại, từ trong đám hoa cỏ trên tường rào nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy được Tiêu Vận cùng Tuyết di nương đang ở trong hoa viên.

Tuyết di nương đang ngồi trên xe lăn, sắc mặt khô héo, dù sao bị Hủ Huyết Đan hành hạ trong thời gian dài như vậy, thân thể nàng ta đã sớm không chịu nổi nữa.

“Vận nhi, hôm nay chúng ta chỉ là thân ăn nhờ ở đậu, làm sao có năng lực đi cứu phụ thân của ngươi.” Tuyết di nương vô lực nói.

“Nhưng mà...” Tiêu Vận sụt sịt mũi: “Phụ thân từ nhỏ đã luôn yêu thương ta, ngày đó, ta muốn đi đưa tiễn người.”

“Vận nhi, nếu như bị Hoàng Bắc Nguyệt phát hiện, ngươi sẽ...”

“Mẫu thân yên tâm, tới lúc đó ta sẽ cải trang một chút, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện ra ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện, người chắc chắn sao?

“Ai? Từ nơi nào tới?” Một tiếng quát to từ sau lưng vang lên, nàng bị người phát hiện rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt không hoảng hốt cũng không vội vàng, dù sao nàng căn bản cũng không muốn ẩn núp, chẳng qua đang ở dưới chân tường nên thuận tiện nghe được thôi.

Nàng từ từ xoay người, lấy một tấm lệnh bài từ bên hông ra quơ quơ: “Ta muốn gặp gia chủ của các người.”

Người nọ thấy lai lịch của nàng không nhỏ, lập tức đi thông báo ngay cho Tiêu Khải Nguyên, cùng lúc đó, Tiêu Vận cũng từ trên tường rào bay xuống, nhìn thấy một người thần bí toàn thân được khôi giáp bao bọc, mắt nàng hơi co rụt: “Người là ai?”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không để ý tới nàng, chỉ lẳng lặng đi tới dựa vào cây cột, chờ Tiêu Khải Nguyên tới.

Tiêu Vận nhìn thân hình nhỏ bé của nàng, lại nhìn một thân khôi giáp thần thần bí bí, trong đầu ngay lập tức nghĩ đến Hoàng Bắc Nguyệt cùng Hí Thiên.

422. Chương 424: Bỏ Mình Bí Ẩn 8

Tiêu Vận nhìn thân hình nhỏ bé của nàng, lại nhìn một thân khôi giáp thần thần bí bí, trong đầu ngay lập tức nghĩ đến Hoàng Bắc Nguyệt cùng Hí Thiên, bởi vậy quát lên: “Bỏ thiết khôi xuống cho ta nhìn một chút!”

Thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẫn đứng trơ ra đó, Tiêu Vận nổi giận, tiến lên chuẩn bị động thủ, thế nhưng nàng mới vừa đưa tay lên thì đã bị bắt lại, cùng lúc đó, thanh âm tức giận của Tiêu Khải Nguyên cũng vang lên: “Cần rồi!”

“Gia gia!” Tiêu Vận sợ hết hồn, hôm nay nhìn thấy Tiêu Khải Nguyên, nàng cũng không còn làm nũng như trước nữa, trên mặt chỉ có thần sắc kính sợ.

“Cút! Đây là khách quý của ta, ai cho ngươi làm cần như vậy!” Tiêu Khải Nguyên lạnh lùng quát.

Tiêu Vận vội vàng nói: “Gia gia, ta thấy người này thần bí như vậy nên chỉ muốn xem một chút mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới quý phủ đối đãi khách nhân như thế, đã như vậy, ta cũng nên trở về hồi báo với thúc thúc của ta.”

“A, người là Lâm Nhi đúng không, nhiều năm không gặp, không ngờ người đã lớn như vậy rồi. Nha đầu này là tiện tỳ trong phủ, người không cần phải so đo với nàng làm gì.” Hắn vừa nói vừa sai người kéo Tiêu Vận đi.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên, xem ra Tiêu Vận cùng Tuyết di nương chạy trốn tới Tiêu phủ, cuộc sống cũng không được tốt lắm.

Tiêu Khải Nguyên tiếp lời: “Chúng ta đi vào thư phòng nói chuyện.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không từ chối, đi theo Tiêu Khải Nguyên đến thư phòng. Sau khi đóng cửa phòng, xác định kỹ không có ai nghe trộm, Tiêu Khải Nguyên mới lo lắng nói: “Lân nhi, hiền đệ của ta có khỏe không?”

“Rất khỏe mạnh, chẳng phải bây giờ hần còn bảo ta tới đưa tin cho người sao?” Hoàng Bắc Nguyệt đem thư đưa cho hần.

Tiêu Khải Nguyên vội vàng mở thư, nhanh chóng xem hết, trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ: “Hiền đệ của ta quả nhiên là có tình có nghĩa.”

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Thúc thúc ta gần đây có chuyện, trong khoảng thời gian này người cũng nên chuẩn bị tốt đi.”

“Đây là việc phải làm, à, người chờ ta một chút, ta đi viết cho hần một phong thư.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, Tiêu Khải Nguyên thấy vậy liền đi đến bên bàn đọc sách viết thư.

Hoàng Bắc Nguyệt quan sát mấy bức thư họa mà Tiêu Khải Nguyên cất giấu trong thư phòng, đột nhiên hỏi: “Ta nghe nói thiếu gia của quý phủ là Phò mã đương triều, quyền cao chức trọng.”

Tiêu Khải Nguyên sững sốt, lộ ra thần sắc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Quyền cao chức trọng? Hừ, không tới hai ngày nữa là nó bị xử trảm rồi.”

“A? Vì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt tỏ ra rất có hứng thú.

Tiêu Khải Nguyên cười lạnh nói: “Lân Nhi, người mặc dù nhỏ tuổi nhưng hần đã nghe nói qua Huệ Văn Trưởng công chúa rồi chứ?”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng giật mình, gật đầu một cái: “Đã nghe nói qua, Trưởng công chúa điện hạ – người tôn quý nhất Nam Dục Quốc.”

“Hừ! Tôn quý? Ngoại nhân luôn ca ngợi nàng là tốt đẹp, nhưng thực ra...” Tựa hồ ý thức được việc này nói ra cho người thiếu niên trước mặt nghe thì không ổn lắm, Tiêu Khải Nguyên kịp thời im miệng, ho khan một tiếng, nói: “Tóm lại, năm đó ta không tán thành việc Viễn Trình cưới nàng, nhưng tiểu tử kia lại bị mỹ nhân cùng công danh lợi lộc làm mờ mắt, không chịu nghe ta khuyên bảo.”

Hoàng Bắc Nguyệt đáp: “Vì sao Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời nhiều năm như vậy rồi mà Phò mã lại còn bị chém đầu?”

“Còn không phải là do nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia sao! Quả nhiên không phải huyết mạch của mình thì không nhờ vả được!” Tiêu Khải Nguyên cười lạnh một tiếng.

Tay Hoàng Bắc Nguyệt ở dưới khôi giáp chột siết chặt, thanh âm vẫn như cũ không chút ba động: “Thì ra Nam Dục Quốc còn giấu giếm một chuyện xấu xa như thế, người được Huệ Văn Trưởng công chúa sinh hạ lại không phải là huyết mạch của Tiêu gia các người? ”

“Hừ! Chuyện này còn phải nói sao, tiểu tử thối nhà ta bắt quả chỉ là một tấm bia đỡ đạn mà thôi!” Tiêu Khải Nguyên có chút không cam lòng: “Nhưng Huệ Văn Trưởng công chúa cũng đã gặp báo ứng, nhận được một kết cục thê thảm như vậy.”

Ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt lạnh như băng, nàng mơ hồ cảm thấy, Tiêu Khải Nguyên này chắc chắn biết điều gì đó.

423. Chương 425: Bỏ Mình Bí Ẩn 9

“Huệ Văn Trưởng công chúa bị bệnh nhiều năm mà qua đời, thật đáng tiếc.”

Tiêu Khải Nguyên cười có chút quỷ dị: “Bị bệnh qua đời, sao lại bị bệnh qua đời được?”

“A, chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình gì?”

“Vừa rồi người có thấy một nữ nhân ngồi xe lăn trong vườn hoa không, năm đó Huệ Văn Trưởng công chúa chết chính là do nàng ta hạ độc, sau lưng nàng còn có người chỉ điểm, thế nhưng nàng một mực không chịu khai, nàng sợ lão phu một mình chạy trốn, vứt bỏ mẹ con nàng lại.”

“Quả nhiên là tối độc phụ nhân tâm! Hơn nữa bọn họ chỉ là gánh nặng, mang theo làm cái gì? Lỡ như làm liên lụy đến chúng ta, vậy thì không ổn rồi.”

“Lân nhi, người quả nhiên là thông minh, hiền đệ của ta xem như không có uống phí công sức dạy dỗ người.”

Hoàng Bắc Nguyệt đáp: “Cái này có là gì? Độc phụ kia có thể hại người khác, làm sao biết được nàng sẽ không hại chúng ta đây?”

Tiêu Khải Nguyên ngưng trọng gật đầu: “Nói rất đúng, hai mẹ con kia quả thật rất ác độc, không thể lưu lại được!”

“Tốt lắm, sắc trời không còn sớm nữa, ta cũng nên trở về thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thấy việc khích tướng có hiệu quả, cũng không nấn ná lâu nữa. Nàng nhận lấy phong thư của Tiêu Khải Nguyên, được hấn tự mình đưa tiền ra tận cửa sau.

Nàng vừa rời đi, Tiêu Khải Nguyên liền gọi đám người Tiêu Nguyệt tới, thấp giọng phân phó mấy câu.

Tiêu Nguyệt hơi kinh ngạc: “Lão gia tử, Vận nhi là huyết mạch của Tiêu gia ta!”

Tiêu Khải Nguyên cau mày, có chút khổ sở nói: “Đem Vận nhi đưa đi, trước giải quyết mẫu thân nàng, độc phụ kia tâm cơ thâm trầm, giữ lại chỉ sợ sẽ rước họa vào thân.”

Đám người Tiêu Nguyệt đều là người của Tiêu gia, tự nhiên biết phải làm thế nào mới đem lại kết quả tốt nhất cho Tiêu gia. Bọn họ gật đầu một cái, ra ngoài thi hành mệnh lệnh.

Hoàng Bắc Nguyệt đi ra ngoài, sau khi cởi thiết khôi cùng mũ giáp ra, nàng mới cảm giác được toàn thân có chút vô lực.

Thì ra Hoàng Bắc Nguyệt thật sự không phải là nữ nhi của Tiêu Viễn Trình, bí mật này chỉ sợ Tiêu Viễn Trình đã sớm biết, nếu không hấn cũng sẽ không đối xử với Hoàng Bắc Nguyệt độc ác như vậy.

Hấn cũng chỉ là kẻ xui xẻo. Hấn cưới Trưởng công chúa, nào ngờ hài tử được Trưởng công chúa sinh hạ lại là cốt nhục của người khác, đương nhiên hấn sẽ không cam lòng, nhưng đó lại là công chúa, hấn có thể nói được gì, chỉ có thể uất ức mà đội cái nón xanh này trên đầu, oán hận bất bình cũng chỉ dám nuốt xuống bụng.

Đáng thương! Tiêu Viễn Trình, cả đời này của người quả thật là vô cùng uất ức.

Tối nay là cung yến nghênh đón sứ giả của Đông Ly Quốc cùng Bắc Diệu Quốc, phủ Trưởng công chúa cũng được mời, Hoàng Bắc Nguyệt không muốn gặp mặt Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nên đành lấy lý do thân thể không thoải mái mà từ chối.

Hôm nay nàng trở về nghỉ ngơi sớm một chút. Đông Lăng cùng hai tiểu thú rất nhớ nàng, vừa thấy nàng trở về, Tiểu Hổ cùng Chi Chi đều mừng rỡ muốn chạy ra đón, chỉ là Chi Chi vẫn rất sợ Tiểu Hổ, thấy nó nhảy ra liền không dám nhúc nhích, chỉ có thể đáng thương nhìn Tiểu Hổ nhảy vào lòng Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới, sờ đầu Chi Chi một cái: “Hai tên nhóc các người nếu có thể lớn nhanh một chút thì tốt rồi.”

Chi Chi “chi” một tiếng, không biết muốn biểu đạt cái gì.

Đông Lăng cười nói: “Nếu bọn chúng lớn lên thì sẽ không còn nghịch ngợm cả ngày nữa, như vậy cũng không phiền đến tiểu thư rồi.”

Cộng hành trên đầu Chi Chi run lên, chớp chớp mắt nhìn khuôn mặt buồn bực không vui của Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt đặt Tiểu Hồ xuống, đi vào phòng, Đông Lăng sắp xếp chu đáo cho hai tiểu thú rồi cũng theo vào sau.

“Tiểu thư có tâm sự gì mà lại phiền não như vậy?”

Hoàng Bắc Nguyệt tựa đầu trên bả vai nàng, thấp giọng nói: “Đông Lăng, người bây giờ giống như là thân nhân duy nhất của ta vậy.”

Đông Lăng cười nói: “Tiểu thư nói vậy gì đó, người còn có Thái hậu, còn có Hi Hòa công chúa mà.”

Khóe môi Hoàng Bắc Nguyệt hơi cong cong, nhàn nhạt nói: “Những người này cộng lại so ra vẫn kém hơn phần tình cảm cùng nhau lớn lên của chúng ta.”

424. Chương 426: Bỏ Mình Bí Ẩn 10

Có một số việc, tốt nhất vẫn không nên nói cho Đông Lăng biết, cứ để nha đầu này sống một cuộc sống đơn thuần vui vẻ là tốt rồi.

Đông Lăng cảm động, hai tròng mắt đỏ lên: “Tiểu thư, sao đột nhiên người lại nói những lời như thế?”

“Người không thích nghe sao? Nếu không thích thì sau này ta sẽ không nói nữa!”

Đông Lăng vội vàng nói: “Sao lại không thích chứ? Đông Lăng rất cao hứng, chỉ là, tiểu thư nói ra những lời này, trong lòng hẳn là rất khó chịu đi, có thể để cho Đông Lăng vì người phân ưu hay không?”

“Người cứ chiều cổ tốt cho Tiểu Hồ cùng Chi Chi là đã giúp ta phân ưu rồi, thôi, sắc trời không còn sớm nữa, người mau về phòng ngủ đi.” Hoàng Bắc Nguyệt nói hai ba câu đã đuổi Đông Lăng đi ngủ, chính mình cũng nằm trên giường chậm rãi nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Sứ đoàn Bắc Diệu Quốc không có nán lại Lâm Hoài thành quá lâu, sau khi cùng Nam Dục Quốc hoàn thành nghi thức trao đổi con tin, ngày thứ hai, bọn hắn đã mang theo Cửu hoàng tử Phong Liên Dục – người làm con tin mười năm ở Nam Dục quốc trở về nước.

Ngoài thành tinh kỳ phát phối, gió thổi mây bay. Anh Dạ công chúa tự mình cưỡi ngựa tiễn Phong Liên Dục, cứ mười dặm lại thêm mười dặm, khóc nức nở không thôi.

“Dục ca ca, khi ta trưởng thành, ta nhất định sẽ đi Bắc Diệu Quốc thăm người.”

“Trở về đi thôi, đừng làm cho người khác lo lắng.” Phong Liên Dục xuống ngựa, ngồi vào trong xe, hướng Anh Dạ công chúa ôn nhu nói.

Anh Dạ công chúa nước mắt chảy dài, dùng chủ thủ cắt một lọn tóc của mình, cho vào trong túi gấm nhét vào tay hắn.

“Dục ca ca, người chờ ta lớn lên có được hay không?” Nàng đứng ở dưới xe ngựa, nhón chân khễ hôn lên mu bàn tay hắn, giọt nước mắt rơi trên bàn tay, không hiểu sao có chút nóng rát.

“Anh Dạ, ta...” Hắn vẫn luôn đối xử với nàng như muối muối, chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ tiến thêm một bước nữa.

Anh Dạ công chúa sụt sịt mũi, xoay người lên ngựa, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn hắn một cái, sau đó liền hùng hăng vung roi ngựa, chạy như bay.

“Điện hạ, chúng ta phải mau chóng lên đường thôi, đoạn đường này chỉ sợ ngài sẽ phải cực khổ rồi.” Thị vệ của Quyền vương chạy đến nói.

“Không sao.” Phong Liên Dực quay đầu lại, nhìn thoáng qua Lâm Hoài thành sừng sững nơi xa. Hắn nghĩ đến một người, nghĩ tới việc có thể nàng sẽ đột nhiên xuất hiện, thế nhưng đã đi xa như vậy mà vẫn chưa thấy gì, đại khái nàng sẽ không tới rồi.

“Điện hạ, ngài đang chờ cái gì sao?” Thị vệ nhìn thấy ánh mắt xa xăm của hắn, không khỏi mở miệng hỏi.

Phong Liên Dực chậm rãi thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói: “Không có gì, lên đường đi.”

“Vâng.” Thị vệ kia giục ngựa đi về phía trước.

Vũ Văn Địch chậm rãi giục ngựa tiến lên, khom người xuống nói: “Điện hạ, ngày tháng còn dài, tương lai hai người chắc chắn sẽ còn gặp lại.”

Phong Liên Dực nhìn hắn một cái, buông màn xe xuống. Hắn cúi đầu quan sát túi gấm của Anh Dạ, sau đó nhẹ nhàng đặt qua một bên.

Trong xe ngựa có đặt một cây đàn, hắn vươn tay gảy nhẹ cầm huyền, đôi con ngươi màu tím nhạt chậm rãi hiện lên ý cười khổ sở.

“Hoàng Bắc Nguyệt, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Anh Dạ công chúa giục ngựa đi tới bên ngoài Lâm Hoài thành. Đại lao của Đình Ủy Tự ở phụ cận nơi này, nàng vốn định đi đường vòng, thế nhưng một bóng dáng màu đen có chút quen thuộc bỗng xuất hiện trong tầm mắt nàng. Hắn đang từ đại lao lướt ra ngoài.

Nàng định thần nhìn lại, sau đó hét lớn: “Hí Thiên!”

Thân ảnh màu đen quay đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó túm chặt người trong tay, xoay người chạy thật nhanh vào trong thành.

“Đứng lại! Người bắt người nào đó?” Anh Dạ công chúa mơ hồ cảm thấy bóng người bị Hí Thiên bắt rất quen. Khi nhìn kỹ lại, nàng không khỏi cả kinh, đây không phải là Tiêu Viễn Trình sao?

425. Chương 427: Chân Tướng Hiện Lên 1

Anh Dạ công chúa giục ngựa đuổi theo, nhưng mới vừa vào thành, bóng dáng của Hí Thiên đã không còn tung tích!

“Người đâu.” Anh Dạ công chúa sắc mặt ngưng trọng gọi một tên thị vệ tới: “Đi thông báo cho Hắc sắc kỵ binh, bảo bọn họ nhất định phải gia tăng thủ hộ cho buổi giảng bài hôm nay của Linh Ương học viện.”

“Vâng.” Thị vệ lập tức đi truyền lệnh.

Anh Dạ công chúa nhìn con đường yên tĩnh phía trước, sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

Nàng không phải cố ý nhằm vào Hí Thiên, nàng chỉ cảm thấy người này quá mức thần bí nên có chút không yên lòng mà thôi. Huống hồ, tại sao Hí Thiên lại muốn bắt Tiêu Viễn Trình chứ? Qua vài ngày nữa thì Tiêu Viễn Trình sẽ bị chém đầu rồi mà.

...

Thái tử Đông Ly Quốc dẫn dắt sứ đoàn đi tới Nam Dực quốc chính là vì muốn học tập tinh hoa văn hóa của ở đây, còn nơi học tập, đó đương nhiên là Linh Ương học viện rồi.

Ngày thứ hai, mấy vị viện sĩ đức cao vọng trọng trong Quốc Tử Giám của Linh Ương học viện bắt đầu khai đàn giảng bài, quảng bá nền văn hóa của Nam Dực quốc. Trong đó, lấy Hoàng thượng cùng Thái hậu dẫn đầu, hoàng tộc cùng quý tộc cơ hồ không có người nào vắng mặt.

Bầu trời buổi sớm trong xanh mát mẻ, tuyết cũng đã ngừng rơi. Nhóm người của Thái tử Đông Ly Quốc đã có mặt đầy đủ trong quảng trường của Linh Ương học viện. Mấy vị viện sĩ thay phiên giảng bài, biện luận, dẫn kinh cư điển (Dạ: giảng giải những câu nói hoặc cổ sự trong sách, có dẫn chứng), miệng nói đến mức nở hoa, đám người Đông Ly Quốc ngu ngốc nghe được cũng không ngừng vỗ tay khen hay.

Hoàng thượng cao hứng cười nói: “Tốt, mấy vị viện sĩ hôm nay quả thật đã khiến cho Trẫm đại khai nhãn giới! Mẫu hậu, người nói có đúng không?”

Thái hậu vui mừng nói: “Hoàng thượng nói rất đúng, mấy năm nay thiên hạ thái bình, nền văn hóa của Nam Dục quốc ngày càng rạng rỡ, quả là bách gia tranh minh.”

Bách gia tranh minh: Thời đại Xuân Thu chiến quốc, xã hội xảy ra biến hóa kịch liệt, nhiều vấn đề nảy sinh, dẫn đến việc ra đời của các loại tư tưởng lưu phái như nho, pháp, đạo,... Bọn họ đều tự cho là đúng, luận chiến lẫn nhau, bởi vậy xuất hiện cảnh tượng học thuật phồn vinh, vì thế, người đời sau thường ví cảnh tượng văn hóa phồn vinh là “bách gia tranh minh”.

Hoàng hậu ngồi một bên, thần sắc có chút bất ngờ nhưng vẫn cười nói: “Đây đều là nhờ Hoàng thượng biết cách trị quốc.”

Hoàng thượng liếc nàng một cái, sắc mặt lạnh lùng. Nếu như không phải trường hợp này không thể thiếu Hoàng hậu, hẳn sao lại để cho nàng đến đây được, chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy chướng mắt.

“Bắc Nguyệt đâu?” Hoàng thượng quét mắt một vòng nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Hoàng Bắc Nguyệt.

Thái hậu nói: “Hoàng thượng, Anh Dạ cùng Bắc Nguyệt đều không có đến.”

“A, Anh Dạ cũng không có đến?” Hoàng thượng lúc này mới phát hiện ra.

Sắc mặt Hoàng hậu có chút khó coi, nghiêng đầu hỏi Chiến Dã bên cạnh: “Chiến Dã, Anh Dạ đang ở đâu?”

Chiến Dã nói: “Hôm nay Cửu hoàng tử của Bắc Diệu Quốc trở về nước, chắc là Anh Dạ đi tiễn hân rồi.”

“Anh Dạ từ nhỏ đã cùng hân lớn lên, đi đưa tiễn cũng là việc nên làm.” Thái hậu cười nói, chợt nghiêng đầu nhìn phía đối diện. Nhìn thấy nơi đó có chút náo động, Thái hậu cau mày hỏi: “Nơi đó làm sao vậy?”

Chiến Dã đứng lên nhìn thoáng qua, khóe miệng lãnh khốc hơi mím lại: “Có người xông vào.”

“Thời điểm này mà còn có người dám xông vào?” Hoàng thượng hơi giận nói:

“Chiến Dã, người đi xuống xem một chút, đừng để cho bọn họ làm loạn.”

“Vâng.” Chiến Dã khẽ gật đầu, đang định đi xuống, thế nhưng một tiếng hô to từ trong đám người náo loạn kia vang lên khiến hắn không khỏi dừng bước: “Hoàng thượng, thần thật sự oan uổng, thần không có hạ độc hại chết Trưởng công chúa!”

Thanh âm này quá lớn khiến ấy vị viện sĩ đang giảng bài cũng phải ngừng lại, sau một thoáng an tĩnh, mọi người trong sân bắt đầu rối rít bàn tán.

Một người mặc áo tù, tóc tai tán loạn bị thị vệ đè lại vẫn không ngừng hô to oan uổng.

“Là ai ở dưới đó gây rối ồn ào? Còn không mau dẫn đi!” Thanh âm tràn đầy vẻ uy nghiêm của Thái hậu vừa vang lên, đám thị vệ cũng không dám chậm trễ nữa, mạnh mẽ lôi người kia đi xuống.

“Hoàng thượng! Thần Tiêu Viễn Trình không phục! Thần không có hạ độc hại chết Trưởng công chúa, thần oan uổng a!”

“Đứng lại!” Hoàng thượng đột nhiên đứng lên, đi đến phía trước, chỉ vào người kia hỏi: “Người nói cái gì? Buông hắn ra, để cho hắn trả lời!”

Đám thị vệ không dám chậm trễ, lập tức buông tay ra, để nam nhân mặc áo tù kia quỳ trên mặt đất.

426. Chương 428: Chân Tướng Hiện Lên 2

Đám thị vệ không dám chậm trễ, lập tức buông tay ra, để nam nhân mặc áo tù kia quỳ trên mặt đất: “Hoàng thượng, thần thật sự oan uổng, thần tuyệt đối không có hạ độc hại chết Huệ Văn Trưởng công chúa a...”

“Người nói cái gì? Hoàng tử của ta không phải là bệnh chết sao?” Hoàng thượng dùng đôi tay run rẩy chỉ vào hắn, ngay cả thanh âm cũng có chút bất ổn.

Hoàng hậu vội vàng đi tới: “Hoàng thượng, người này điên rồi, lời của hắn sao ngài lại tin chứ?”

“Cút ngay!” Hoàng thượng vung tay, không chút lưu tình đem Hoàng hậu hất sang một bên, sau đó chỉ vào Tiêu Viễn Trình nói: “Người tiếp tục nói, biết cái gì thì nói hết ra!”

“Hoàng thượng, hiện tại là thời điểm để tra khảo sao? Trước tiên đem người này giải đi, chờ lúc hồi cung rồi tra khảo cũng chưa muộn mà!”

Vẫn là Thái hậu biết lấy đại cục làm trọng, ở đây có nhiều người như vậy, hơn nữa còn có Thái tử và sứ thần Đông Ly Quốc, sự tình của Hoàng gia sao có thể lộ ra trước mắt bao nhiêu người như vậy?

“Mẫu hậu, người không nghe thấy sao? Hoàng tử không phải bệnh chết, nàng...nàng là bị...” Hoàng thượng đau lòng không thôi, nội tâm hoàn toàn bị phần nộ cùng khiếp sợ chiếm cứ.

Thái tử Đông Ly Quốc lúc này cũng đã mang người đi tới. Vị Thái tử Đông Ly Quốc này lớn lên thoát nhìn rất thật thà, ngũ quan cũng coi như đẹp mắt, không có cảm giác gian trá âm hiểm, so với vị Cổ đại nhân kia thì tốt hơn nhiều.

“Hoàng thượng Nam Dục, nếu các người muốn xử lý gia sự, vậy chúng ta cũng sẽ không quấy rầy nữa. Ta có thể dẫn người đi dạo xung quanh Linh Ương học viện không? Linh Ương học viện của quý quốc làm ta rất là ngưỡng mộ đó.” Thái tử Đông Ly nho nhã lễ độ nói.

“Đi thông thả.” Hoàng thượng quay đầu, kiềm nén tức giận nói.

Thái tử Đông Ly hành lễ một cái, sau đó liền mang người của mình đi tham quan Linh Ương học viện.

Hoàng thượng nhìn về phía Tiêu Viễn Trình nói: “Dem hắn mang lại đây, Trẫm muốn đích thân thẩm vấn!”

“Hoàng thượng!”

“Mẫu hậu không cần nhiều lời, chuyện này Trẫm nhất định sẽ tra rõ ràng, tuyệt đối không để cho Hoàng tử chết oan!” Hoàng thượng kiên quyết nói.

Thị vệ đem Tiêu Viễn Trình dẫn tới, Tiêu Viễn Trình quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, nước mắt như mưa, đem chuyện tình “Trưởng công chúa qua đời là do uống một chén độc dược của Tuyết di nương” nói ra.

Chuyện này lúc đầu hắn cũng không biết rõ lắm, nhưng ngày đó nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt đã khiến hắn bắt đầu hoài nghi. Xem ra năm đó Huệ Văn trưởng công chúa không phải là bệnh chết mà là bị người khác hại chết!

Hôm nay Hí Thiên đi vào đại lao Đình Uy Tự đã nói cho hắn biết, tội danh độc hại Trưởng công chúa không ngờ đã bị đổ lên đầu hắn. Vốn hắn nghĩ mình chỉ bị hậu thu vấn trảm (Dạ: câu “hậu thu vấn trảm” này tiểu Dạ chịu, ai biết thì nhớ cmt cho tiểu Dạ nhé), nói không chừng sau này Hoàng thượng bớt giận, nể mặt người Tiêu gia thì có thể thả cho hắn một con đường sống.

Thế nhưng, nếu như cái tội danh mưu hại Huệ Văn Trưởng công chúa này đổ lên đầu hắn, như vậy chờ đợi hắn chỉ có một kết quả duy nhất – ngũ mã phân thân!

Hắn sao có thể không sợ được? Cục hình ngũ mã phân thân tàn khốc bao nhiêu, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ làm hắn tay chân run rẩy.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, thật sự không phải là thần đâu, có cho thần mười cái lá gan đi chẳng nữa thì thần cũng không dám mưu hại Trưởng công chúa a!”

Hoàng thượng ngực phập phồng liên tục, tức giận đến mức môi cũng run rẩy: “Tiện phụ kia đang ở đâu?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, tiện phụ kia đã bỏ trốn, muốn đem cái tội danh này đổ lên đầu thần!” Tiêu Viễn Trình dập đầu cầu xin tha thứ.

“Hắc sắc kỳ binh nghe lệnh! Lập tức lùng sục khắp thành, bắt tiện phụ kia lại cho trảm, bắt sống!” Hoàng thượng phần nộ rống to. Một đám văn võ bá quan, hoàng hoàng thân quốc thích bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống hô to: “Hoàng thượng bớt giận”.

“Không cần lục soát, nàng ta ở đây.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ phía sau đám người vang lên. Đám quý tộc vội vàng tránh qua một bên, lộ ra một con đường. Bắc Nguyệt quận chúa chậm rãi đi tới, trong tay kéo theo một bóng dáng khô gầy.

427. Chương 429: Chân Tướng Hiện Len 3

“Bắc Nguyệt quận chúa! Thật sự là Bắc Nguyệt quận chúa!”

“Người mà nàng đang kéo là ai? Trông thật là khủng khiếp, người xem khuôn mặt kia đi, thật quá đáng sợ mà!”

...

Đám quý tộc xôn xao nghị luận, mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt kéo Tuyết di nương đi tới, đem thân thể đã bị Hủ Huyết Đan ăn mòn của nàng ném xuống đất.

“Bắc Nguyệt?” Hoàng thượng không khỏi cả kinh, vừa định đi xuống thì Hoàng Bắc Nguyệt đã lạnh lùng mở miệng trước: “Hoàng thượng, đây là di nương thứ hai của Tiêu phò mã, cũng là kẻ đã hạ độc Huệ Văn Trưởng công chúa – mẫu thân của ta.”

Tiêu Viễn Trình quay đầu lại, nhìn thấy bộ dạng khủng bố của Tuyết di nương, hấn nhất thời sợ đến mức ngã nhào xuống đất, mười phần uất ức nhìn nàng!

“Ta...ta...” Tuyết di nương quỳ rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên. Bị loại ánh mắt tràn đầy cừu hận của hoàng tộc cùng quý tộc xung quanh nhìn chằm chằm, Tuyết di nương cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Tuyết di nương, không kiềm được giận dữ: “Là người gây nên sao? Tiện phụ to gan! Người đầu, phán tử hình, đem ả tiện phụ này ra thiên đao vạn quả cho trảm!”

“Hoàng thượng.” Hoàng Bắc Nguyệt trấn định mở miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, không hề có một tia bối rối.

Hoàng thượng nhìn về phía nàng: “Bắc Nguyệt, người có điều gì muốn nói sao?”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt quét qua đám người quyền cao chức trọng đang ngồi trên khán đài, trên đó đều là những khuôn mặt quen thuộc, có Hoàng hậu, Thái hậu, Tiêu Dao Vương, Tĩnh An vương, Bình Bắc hậu,...

Cũng có những người nàng chưa bao giờ gặp qua, giờ phút này, bọn họ đều chăm chú nhìn nàng. Nàng cũng không e dè, nhìn thẳng về phía họ, ánh mắt kiên định lại mang theo ý dò xét!

“Tuyết di nương chỉ có một người, sao nàng ta lại có can đảm mưu hại Trưởng công chúa chứ, sau lưng nàng nhất định là có người chỉ điểm!”

Lời nói vừa dứt, đám hoàng tộc trên khán đài liền ríu rít đứng lên. Lời nói này của Bắc Nguyệt quận chúa rõ ràng là có ý ám chỉ bọn hắn.

“Bắc Nguyệt quận chúa, cơ có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bừa.” Tĩnh An vương khí thế uy nghiêm chậm rãi mở miệng, trong lời nói mang theo ý tứ cảnh cáo.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh nói: “Ta không phải chỉ mặt gọi tên ngài, Tĩnh An vương ngài sao phải gấp gáp như vậy?”

“Người...” Tĩnh An vương là người đa mưu túc trí, tâm cơ thâm trầm, ấy vậy mà cũng bị lời nói của nàng chọc giận, sắc mặt đỏ bừng lên.

Trước mặt nhiều người mà nói như thế, đây chẳng phải là muốn đổ lỗi cho Tĩnh An vương phủ bọn họ sao!

Tĩnh An vương lập tức hướng con gái của mình – Hoàng hậu đương triều nháy mắt một cái, muốn nàng giải thích một chút, thế nhưng sắc mặt Hoàng hậu lúc này là một mảnh tái nhợt, sầu khổ lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không thể làm gì được.

Hoàng thượng căn bản sẽ không nghe lời nàng. Hoàng Bắc Nguyệt là nữ nhi do Trưởng công chúa sinh ra, nha đầu kia chỉ cần nói một câu, cho dù Hoàng thượng có phế truất ngôi vị Hoàng hậu của nàng thì cũng không có gì kỳ quái.

Tĩnh An vương không thể làm gì khác hơn ngoài việc tự mình đứng ra, quỳ trên mặt đất nói: “Hoàng thượng, xin ngài hãy minh xét việc này, lão thần luôn trung thành và tận tụy với ngài, nào dám làm chuyện xấu sau lưng Bắc Nguyệt quận chúa chứ!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi cười lạnh, nàng nhìn phản ứng của đám người trong hoàng tộc này, quả thật là không người nào giống người nào nha.

Thanh âm của Hoàng thượng cũng trở nên lạnh lẽo, chỉ cần là việc liên quan đến Huệ Văn Trưởng công chúa, Hoàng thượng một chút cũng không lưu tình.

“Tĩnh An vương yên tâm, người trong sạch thì vẫn sẽ trong sạch, Trẫm sẽ không để bất cứ người nào bị oan uổng.”

Tĩnh An vương đứng lên, xoa xoa mồ hôi trên trán, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Xứ nhà đầu nhà người, phần “ân tình” này, ngày sau ta sẽ chậm rãi tính sổ với người!

Hoàng thượng nói: “Truyền Cảnh Trung đến, Trẫm muốn nghiêm hình tra hỏi tiện phụ này ngay tại đây!”

428. Chương 430: Chân Tướng Hiện Len 4

Tuyệt di nương cả người run rẩy, cắn chặt răng, bộ dáng dù có chết cũng không khuất phục.

Lúc này người cũng có chút cốt khí đấy, nhưng không biết cốt khí của người có thể chống cự được bao lâu nha.

“Hoàng thượng, ngài không cần làm phiền Cảnh Trung đại nhân, ta cũng có thể thẩm vấn, hơn nữa nhất định có thể làm cho ả nói ra sự thật!” Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn Tuyệt di nương, tự tin nói.

Hoàng thượng có chút không dám tin nhìn nàng. Thái hậu cũng ngạc nhiên nói: “Bắc Nguyệt, người tuổi còn nhỏ, hay là cứ giao cho Cảnh Trung đi.”

“Hoàng tổ mẫu, với thủ đoạn của Cảnh Trung sợ rằng cũng không tra ra được cái gì, xin cứ giao cho ta đi.” Hoàng Bắc Nguyệt quỳ một chân xuống đất, thành khẩn thỉnh cầu.

Trong lúc Thái hậu còn đang do dự, Hoàng thượng đã gật đầu nói: “Được, người hãy nhanh làm ả khai ra đi!”

“Vâng!” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, đi tới trước mặt Tuyệt di nương. Nàng ngồi xổm xuống, ghé sát vào tai Tuyệt di nương nói: “Tuyệt di nương, người quan trọng nhất đối với người chính là Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Lỗi đúng không?”

Tuyệt di nương ngẩng khuôn mặt gần như đã bị thối rửa lên, run run hỏi: “Người...người muốn làm gì?”

“Người cũng biết ta ngoan độc bao nhiêu mà, hơn nữa, ta cũng không sợ để người khác biết Hoàng Bắc Nguyệt ta là một người tâm ngoan thủ lạt đâu! Năm đó người hại mẫu thân ta, khiến ta trở thành cô nhi, hôm nay ta tìm người để trả nợ, như vậy cũng không hề quá đáng chút nào!”

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch lên. Nàng liếc ả ta một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn về một phía nói: “Mang ra đây!”

Quý tộc bên kia cùng nhìn về phía sau, sau đó đồng loạt tách ra một con đường.

Một nha hoàn xinh xắn đáng yêu ôm một con hổ con khả ái đi tới, phía sau nàng là mấy tên tùy tùng đang chia ra áp giải hai người khác.

Theo sau đám tùy tùng là mấy hán tử thân thể to lớn, bọn họ vác một cái nồi lớn đi tới, dựng một đồng củi ngay giữa sân rồi đặt cái nồi lên trên.

Đông Lăng cười cười đem Tiểu hổ giao cho Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó xoay người nhìn hai người đang bị trói chặt kia.

“Nhị tiểu thư, Nhị thiếu gia, xem ra hôm nay các người phải chịu chút đau khổ rồi!”

Hai kẻ đang bị trói chặt kia đúng là Tiêu Vận và Tiêu Trọng Lỗi. Sắc mặt bọn họ tái nhợt, lộ ra sự kinh hoàng, vừa nhìn thấy Tuyết di nương, hai người họ liền khóc ầm lên.

“Đừng khóc, còn chưa bắt đầu hành hình mà!” Đông Lăng cười nói, phân phó đám tùy tùng châm lửa, nấu một nồi nước sôi.

“Hoàng Bắc Nguyệt, người muốn làm cái gì?” Tuyết di nương nhìn hai đứa con của mình, rốt cục không nhin nổi nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm Tiểu Hổ, khẽ vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, hai tròng mắt trong suốt, lộ ra vẻ thiên chân vô tà: “Tuyết di, trong “Hiếu Kinh” có một điển cố được gọi là cắt nhục uy mẫu (cắt thịt ẹ), người đã nghe nói qua chưa?”

Hiếu Kinh: Tác phẩm được cho là văn bản viết vào khoảng thời kỳ Tần-Hán, là một luận thuyết kinh điển của Nho giáo, đưa ra lời khuyên về lòng hiếu thảo (làm thế nào để đối xử với một bậc trưởng thượng, chẳng hạn như cha, anh trai, hay cấp trên). Một trong mười ba tác phẩm kinh điển được Nho học đề cao. Tương truyền là do Khổng Tử viết, thế nhưng thời Nam Tống đã có người hoài nghi đây là do hậu nhân viết ra.

Sắc mặt Tuyết di nương chợt trở nên kinh hoàng: “Người...người...”

“Ta biết Nhị tỷ và Nhị ca hiếu thuận nhất với Tuyết di nương, cho nên ta muốn giúp bọn họ có một cái danh “hiếu tử”.”

Đông Lăng tiếp lời: “Lát nữa đem y phục của Nhị tiểu thư và Nhị thiếu gia cởi ra, để cho đồ phụ (Dạ: người bán thịt) dùng một tấm lưới quấn chặt bọn họ lại, để cho da thịt của bọn họ lòi ra khỏi mắt lưới. Sau đó dùng vỏ sò cắt xuống chín trăm chín mươi tám khối thịt, bỏ vào nước sôi luộc chín hiếu kính cho Tuyết di nương.” (Dạ: Nguyệt tỷ uy vũ, Lăng tỷ uy vũ, cơ mà hành hình kiểu này cũng quá ghê rợn đi >.

Hoàng tộc quý tộc ngồi trên khán đài vừa nghe được lời này, sắc mặt liền lộ ra vẻ ghê tởm, có người còn trực tiếp chạy trốn mất dạng.

Cắt thịt hài tử ruột thịt của mình rồi bắt mình phải ăn, cái cực hình này quả thật quá kinh khủng rồi!

Ngay cả Hoàng thượng cũng lộ ra vài phần ngoài ý muốn cùng khiếp sợ, Hoàng hậu thấy vậy cũng mềm lòng, vội vàng nói: “Hoàng thượng, Bắc Nguyệt quận chúa sử dụng cực hình tàn khốc như vậy trước mặt bao nhiêu người, việc này nếu truyền ra ngoài e rằng sẽ gây bất lợi đối với quyền uy của Hoàng thượng!”

429. Chương 431: Chân Tương Hiện Lên 5

Sắc mặt Hoàng thượng âm trầm, cũng không phản bác lại Hoàng hậu. Thế nhưng vừa nghĩ tới việc Hoàng tỷ của mình bị ả tiện phụ này độc chết, hấn chợt cảm thấy việc sử dụng hình phạt nghiêm khắc cũng không có gì quá đáng!

“Bắc Nguyệt tự có tính toán của mình, bất cứ người nào cũng không được phép cản trở!” Hoàng thượng trầm giọng nói.

Hoàng hậu nghe vậy, dù đau lòng nhưng cũng không ra mặt nữa.

Chiến Dã chậm rãi đi tới phía trước, từ trên cao nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Lúc này, hắn cảm thấy nàng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi con ngươi trong suốt như có quang mang lưu chuyển, khiến cho người ta cảm thấy đau lòng.

Hai ánh mắt chỉ giao nhau trong chốc lát, Hoàng Bắc Nguyệt đã quay đầu đi, lạnh lùng nói: “Đồng Lăng, không cần nói nhảm nữa, hành hình đi.”

“Vâng.” Đồng Lăng đáp một tiếng, phất phất tay với đám tùy tùng: “Nhị tiểu thư da thịt mềm mại hơn, vậy bắt đầu từ Nhị tiểu thư trước đi.”

Đám tùy tùng nhanh chóng đi qua, cũng không quản người trước mắt chính là Nhị tiểu thư ngày xưa uy phong nhất trong phủ Trưởng công chúa. Bây giờ Tiêu Viễn Trình đã sắp bị chém đầu, Tuyết di nương kia lại càng không cần phải nói!

Nghe nói lão gia tử của Tiêu phủ là Tiêu Khải Nguyên cũng không quan tâm tới hai mẹ con này, còn hạ lệnh muốn giết họ, vậy tự nhiên bọn họ cũng không cần cố kỵ điều gì.

Đám người bắt đầu động thủ cởi bỏ y phục của Tiêu Vận. Tiêu Vận bị trói, sợi dây trói lại được làm từ gân trâu, càng giãy giụa thì thít chặt. Hơn nữa Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã động tay chân vào sợi dây, khiến cho nàng không thể vận dụng nguyên khí.

“Nương! Nương! Cứu ta với, nương! Ta không muốn, buông ra, buông ra!” Tiêu Vận điên cuồng gào thét, thanh âm vang vọng khắp cả quảng trường, mang theo nỗi sợ hãi tột cùng.

“Tỷ tỷ!” Tiêu Trọng Lỗi xoay người, quỳ xuống trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt: “Tam muội, chúng ta đều có chung dòng máu, đây là huynh đệ tương tàn a!”

Hắn biết bây giờ ai cũng không thể giúp được bọn hắn, muốn cầu thì cũng chỉ có thể cầu phước vật mà ngày xưa bọn họ luôn xem thường này thôi!

Hoàng Bắc Nguyệt miễn cưỡng nhìn hắn một cái, nói: “Thay vì cầu xin ta, không bằng ngươi cầu xin mẫu thân của ngươi đi, nàng chỉ cần nói một câu là có thể cứu được Nhị tỷ của ngươi rồi.”

Tiêu Trọng Lỗi đi tới, quỳ xuống trước mặt Tuyết di nương: “Nương, người hãy nói đi, chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn tỷ tỷ bị bọn họ nấu sống hay sao?”

Tuyết di nương lệ rơi đầy mặt, thần sắc sợ hãi nhìn thoáng qua khán đài, rốt cục vẫn không dám mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy cảm đến mức nào chứ, hành động nhỏ này của nàng ta vẫn không thoát khỏi mắt nàng. Hai mắt khẽ nhúc nhích lại, xem ra vẫn còn chưa đủ tàn nhẫn.

“Nhị tỷ, ngươi cũng đừng có trách ta, ngay cả mẫu thân ruột thịt của ngươi cũng không cứu ngươi, ngươi còn mong ta sẽ hạ thủ lưu tình sao?” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói.

Thân thể Tuyết di nương run lên, đột nhiên khóc lớn nhào về phía Tiêu Vận. Thân thể bị tàn phá kia không biết lấy khí lực từ đâu, thoáng cái đã đẩy ngã hết đám gia đình chung quanh, đem nữ nhi của mình ôm vào trong ngực.

Thần sắc Hoàng Bắc Nguyệt trầm xuống, lạnh giọng quát: “Kéo ả ra!”

Đám tùy tùng lập tức tiến lên, hai nữ nhân không có chút năng lực phản kháng làm sao có thể chống lại đám người to lớn thô kệch kia, thoát cái đã bị tách ra.

“Vận nhi! Vận nhi!” Tuyết di nương vùng vẫy mấy lần nhưng vẫn không thể tới gần con gái của mình. Mắt thấy Tiêu Vận sắp bị cắt thịt, nàng đột nhiên giãy thoát khỏi đám người, xoay người chạy về hướng khán đài.

Mọi người cho rằng nàng muốn chạy đến chỗ Tiêu Viễn Trình, cầu hãn cứu giúp.

Nhìn bộ dáng diên khùng cộng với khuôn mặt khùng bố của nàng, đám quý tộc trên khán đài đều vội vàng lui về phía sau.

Tuyệt di nương cứ chạy được một bước thì té một cái, đến lúc không còn sức lực đứng lên nữa, nàng ta mới nằm dài trên mặt đất, giơ cánh tay khô gầy gàn như chỉ còn xương lên, hô to một tiếng.

430. Chương 432: Chân Tướng Hiện Lên 6]

“Thái hậu! Xin Thái hậu khai ân!”

Thanh âm thê lương vang vọng dưới bầu trời tĩnh lặng của Linh Ương học viện.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng trầm xuống, ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu trên đài. Thân ảnh có chút già nua kia chợt lui về phía sau một bước, từ từ ngồi lên ghế.

Tròng mắt đen lầy như mắt đi tiêu cự, nàng cảm thấy thân thể không còn chút khí lực, hai tay buông thõng, ngay cả Tiểu Hồ đang ôm trong ngực cũng bị rơi xuống đất. Nó phát ra một tiếng “hức hức” tràn ngập ủy khuất, sau đó lại bò dậy, chạy tới cọ cọ chân nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt không còn cảm giác được gì nữa. Trong ngực nàng là một mảnh trống rỗng, bên tai như vang vọng câu nói trước khi chết của Huệ Văn trưởng công chúa.

“Rời xa chốn thị phi, đừng nên dấn thân vào nhà Đế Vương...”

Tuyệt di nương té ngã nhưng vẫn ráng bò dậy, tiếp tục chạy tới chỗ Thái hậu, bộ dáng diên cuồng kia khiến người ta không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Đám thị vệ cũng bị nàng hù dọa, ngây ngẩn cả người. Tiêu Dao vương ở phía trên thấy vậy liền quát một tiếng: “Sợ cái gì? Người phụ nữ này điên rồi, các ngươi còn không mau lôi ả xuống đánh chết, muốn để ả dẫm thương Thái hậu sao?”

Đám thị vệ kia lúc này mới phản ứng lại, nguyên một đám rối rít xông lên, ngăn cản Tuyệt di nương.

Tuyệt di nương diên cuồng hô to: “Thái hậu, Thái hậu, người thật sự thấy chết không cứu sao...”

Lời còn chưa nói hết, thanh trường kích của một tên thị vệ đã nặng nề đập xuống đầu Tuyệt di nương. Máu tươi từ trên trán Tuyệt di nương chảy xuống, nàng từ từ ngẩng khuôn mặt ghê rợn lên, con ngươi vạn phần đáng sợ nhìn chằm chằm Thái hậu trên khán đài.

“Ô...ô...” Trong cổ họng phát ra một vài âm thanh mơ hồ, thân thể Tuyệt di nương từ từ ngã xuống, nằm dài trên nền đất lạnh như băng.

“Giảo thố tử... tàn cầu phanh... cao diệu tận... lương cung tàn... nếu mệnh của nàng đã là như vậy, vậy tại sao không cho ta...”

Giảo thố tử, tàn cầu phanh, cao diệu tận, lương cung tàn: Thỏ khôn chết, chó săn bị mổ làm thịt; chim bay cao đã hết, cung tốt bị vứt bỏ, đây là một điển tích, ý nói khi người/thú/vật hết giá trị lợi dụng thì sẽ bị vứt bỏ.

Sau khi nói xong, trong hốc mắt Tuyệt di nương chảy ra huyết lệ, đầu nàng ngoẹo sang một bên, rốt cục cũng tắt thở.

Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Lỗi đồng thanh khóc lớn, Tiêu Viễn Trình cũng liên tục đập đầu trên sàn nhà, vừa đập vừa khóc.

Một trận gió lạnh bỗng nhiên thổi qua quảng trường trống trải, bốn phía yên tĩnh không tiếng động. Đám người Hoàng tộc cùng quý tộc đều trầm mặc nhìn Bắc Nguyệt quận chúa, không ai dám nói một câu.

Tay chân Hoàng thượng lạnh như băng, ngã người dựa vào thạch lan của khán đài. Hần cúi đầu, không ai có thể thấy sắc mặt hắn lúc này. Một lát sau, Hoàng thượng mới mở miệng.

“Chiến Dã.” Hắn gọi tên Thái tử.

“Phụ hoàng.” Chiến Dã đi lên phía trước, có chút lo lắng nhìn Hoàng thượng.

Mặc dù không có nói rõ, thế nhưng cái chân tướng này quả thật khiến hắn cảm thấy vô cùng rung động.

Hoàng thượng hít sâu một hơi, sau đó nói: “Buổi giảng bài hôm nay kết thúc ở đây, người bảo mọi người trở về đi.”

“Vâng.” Chiến Dã gật đầu một cái, đi tới hạ lệnh cho thống lĩnh của Hắc sắc kỵ binh. Thống lĩnh kia lập tức mang theo người của mình, đem những người không có phận sự trong quảng trường đuổi ra ngoài.

Người vẫn chưa đi hết, Hoàng Bắc Nguyệt đã từ trung tâm quảng trường chậm rãi đi tới.

Thân ảnh gầy gò đi trên khoảng đất trống càng lộ rõ vẻ cô đơn.

“Tại sao?” Vừa đi, thanh âm trong trẻo lạnh lùng như băng tuyết cũng vang lên. Ánh mắt nàng thẳng tắp nhìn về phía Văn Đức Thái hậu trên khán đài: “Hoàng tổ mẫu, xin hãy cho ta biết lý do.”

Thái hậu ngồi trên ghế, cả người như già đi mấy chục tuổi. Đôi mắt bà nhắm chặt, khóe môi run rẩy mấy cái, thế nhưng rốt cục vẫn không nói gì.

431. Chương 433: Thiên Hạ Là Địch 1

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Cao điều tận, lương cung tàn sao? Nàng là nữ nhi ruột thịt của người đấy.”

“Nguyệt nhi, có một số việc...” Tiêu Dao vương từ trên khán đài đi xuống, đau lòng nhìn bộ dạng của Hoàng Bắc Nguyệt.

“Không cần giải thích!” Hoàng Bắc Nguyệt quát lạnh một tiếng, thanh âm khàn khàn ảm chứa chút ghen ngào: “Hồ dữ không ăn thịt con, Hoàng tổ mẫu, đến hồ dữ còn không ăn thịt con nó, người có biết hay không!!!”

Đám quý tộc rối rít quay đầu lại, hiếu kỳ muốn biết đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì, thế nhưng bọn họ lại bị Hắc sắc kỵ binh nghiêm nghị xua đi.

Hoàng thượng chán nản xoay người, vô lực hỏi: “Mẫu hậu, tại sao lại như vậy?” Lời vừa ra khỏi miệng, hốc mắt của hắn đã ướt ướt, hắn là vua của một nước, nhưng bây giờ, ai sẽ đi quản chuyện này chứ.

Thái hậu vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ có Tô ma ma mở miệng lên tiếng: “Hoàng thượng, ngài phải hiểu nỗi khổ tâm của Thái hậu, tất cả những gì Thái hậu làm đều là vì Nam Dục Quốc chúng ta.”

“Nam Dục Quốc? Vì Nam Dục Quốc nên Mẫu hậu mới phải tự tay giết chết Hoàng tử sao? Hoàng tử đã làm sai cái gì?”

“Sai lầm của nàng sao? Sai lầm của nàng chính là vì nàng quá tốt.” Thái hậu rốt cục cũng mở miệng nói chuyện, thanh âm run rẩy, hai hàng nước mắt theo gò má già nua chảy xuống: “Nàng quá tốt, tốt tới mức khiến cho lão thiên (Dạ: ông trời) cũng phải ghen tỵ.”

Hoàng thượng kinh ngạc nhìn bà, có chút không hiểu, lời này là có ý gì? Chỉ vì Hoàng tử quá tốt nên mẫu hậu mới đoạt đi tính mạng của nàng sao?

Thái hậu nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, cái loại ánh mắt vừa đau khổ lại vừa thương tiếc kia càng khiến người khác cảm thấy khó chịu.

“Thái hậu, người có biết trước khi chết, mẫu thân đau khổ đến mức nào không?”

Người cũng đủ độc ác, ngay cả việc để nàng nhìn nữ nhi của mình một lần cuối cũng không cho, cứ như vậy hạ độc giết chết nàng.” Hoàng Bắc Nguyệt từ từ nói.

Nàng đổi cách xưng hô với Thái hậu, từ “Hoàng tổ mẫu” thành hai chữ “Thái hậu”.

“Người có biết, sau khi nàng qua đời, nữ nhi duy nhất của nàng sống thế nào hay không? Ta không cần biết lý do, cũng không cần biết người là vì cái “đại nhân đại nghĩa” gì cả, ta chỉ biết chính người đã giết chết nàng.”

Hoàng Bắc Nguyệt chợt tăng nhanh cước bộ, sắc mặt nàng âm lãnh, một thân khí chất quý dị thẳng tắp hướng về phía Thái hậu trên khán đài đi tới.

“Nguyệt nhi, người bình tĩnh một chút!” Tiêu Dao vương cách nàng gần nhất lập tức tiến lên ngăn trở.

Tay Hoàng Bắc Nguyệt nặng nề vung lên, Tiêu Dao Vương chẳng qua chỉ là một Luyện dược sư, ngay lập tức bị hất bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu.

Trông thấy hành động đó của nàng, Hoàng thượng cũng không kịp phản ứng, chỉ có Hoàng hậu tỉnh táo, lập tức đỡ Thái hậu dậy, vội vàng nói: “Mẫu hậu, Bắc Nguyệt Quận chúa hình như có chút không đúng, người mau rời khỏi đây trước đi.”

Thái hậu cũng không có rời đi, chỉ lẳng lặng đứng trên khán đài nhìn Hoàng Bắc Nguyệt từ từ tiến đến, nói: “Bắc Nguyệt, người không muốn nghe Hoàng tổ mẫu giải thích chuyện này sao?”

“Không cần, ta chỉ cần biết cái kết quả này là đủ rồi! Bất kể lý do là gì, ta cũng không bao giờ tha thứ cho người!”

Thị vệ chạy tới ngăn trở tất cả đều bị nàng dùng song quyền đánh bay, những người kia trước mặt nàng căn bản không chịu nổi một kích.

Sắc mặt Thái hậu buồn bã, lùi lại mấy bước.

“Bắc Nguyệt Quận chúa!” Thân ảnh Chiến Dã nhanh chóng lao tới, đánh ra một chưởng ngăn trở quyền phong bén nhọn của nàng.

Hàn quang chợt lóe trong mắt, quyền thứ hai của Hoàng Bắc Nguyệt lập tức hướng ngược Chiến Dã đánh tới: “Đừng hòng ngăn cản ta!”

“Người muốn mang tội danh đại nghịch bất đạo sao?” Chiến Dã ngăn được một quyền kia nàng, chỉ là hổ khẩu (Dạ: phần giữa ngón cái và ngón trỏ) có chút đau đớn. Trong lòng hắn âm thầm kinh ngạc, rốt cục nàng có bao nhiêu lực lượng, sao lại có thể lợi hại như vậy.

“Đại nghịch bất đạo?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Tội danh hạ độc hại chết nữ nhi ruột thịt của mình chẳng phải còn nghiêm trọng hơn sao?”

432. Chương 434: Thiên Hạ Là Địch 2

Quyền chưởng của hai người lần lượt giao phong, cận thân chiến đấu. Vừa nãy, trong lúc nói chuyện, bọn họ đã giao thủ với nhau cả mấy chục chiêu. Hoàng Bắc Nguyệt cường hãn không sợ chết, sử dụng đủ các chiêu thức khiến Chiến Dã nhanh chóng lâm vào thế hạ phong.

Chiến Dã chợt nhớ cấp bậc của nàng là Hoàng Kim chiến sĩ, võ thuật tự nhiên rất lợi hại, nếu cứ đấu như vậy thì sẽ không ngăn được nàng. Vì không muốn để nàng tiếp tục phạm sai lầm, mi tâm Chiến Dã nhíu lại, thâm niệm Ngự thú quyết. “Ầm” một tiếng, ngọn lửa mãnh liệt cùng nguyên khí trong nháy mắt bùng phát.

Ngọn lửa tím vọt thẳng lên trời, khí thế mãnh liệt khiến những người xung quanh không tự chủ được mà phải lui về phía sau mấy bước.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng bị khí thế kia chấn bay ra ngoài. Thấy Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện trong quảng trường, đôi mắt lạnh như băng của nàng nhìn về phía Chiến Dã.

“Người muốn đánh với ta?”

Chiến Dã trầm giọng nói: “Ta chỉ là không muốn người tiếp tục phạm sai lầm.”

“Sai lầm? Vậy người nói cho ta biết, cái gì mới là đúng!” Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng lướt qua những người trên khán đài: “Đám người dối trá này mới là đúng sao?”

Chiến Dã nhú mày. Người của Hoàng tộc đấu đá, tự giết lẫn nhau cũng không ít, vì bảo toàn địa vị của chính mình, những chuyện như phụ tử phản bội, huynh đệ tương tàn cũng không phải là hiếm thấy.

Dối trá sao, trên đời này quả thật không có kẻ nào dối trá hơn so với người của Hoàng tộc.

Nhìn dáng vẻ thương tâm cùng điên cuồng của nàng, trong lòng hần cũng rất là khó chịu, đừng nói là nàng, ai sẽ nghĩ tới người đứng sau lưng chuyện hạ độc Huệ Văn Trưởng công chúa lại là Thái hậu đây?

Đả kích này đối với nàng quá lớn, nàng mất bình tĩnh trong khoảng thời gian ngắn cũng là chuyện bình thường, nhưng nếu để nàng hạ thủ với Thái hậu, như vậy việc này sẽ trở sai lầm lớn, tương lai nhất định nàng sẽ hối hận.

“Chiến Dã, không nên thương tổn nàng.” Hoàng thượng trên khán đài hét lớn.

Chiến Dã gật đầu, hần cũng không muốn tổn thương nàng, hần chỉ muốn ngăn cản hành động này của nàng lại mà thôi.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hình thành một đường cong quỷ dị, nhẹ nhàng vẫy tay. Đông Lăng ở phía sau lập tức mang một cái túi nhỏ tới. Một quả cầu nhỏ lạnh lợi liền từ cái túi nhảy ra, cánh hoa trên người nó nở rộ, lộ ra thân thể béo mập mềm mại, cọng hành màu xanh trên đầu khẽ rung rinh.

“Chi nha” một tiếng, Chi Chi dùng bốn cái chân nhỏ chạy đến bên người Hoàng Bắc Nguyệt. Lần này nguy hiểm tới gần, Tiểu Hổ cũng không đuổi theo nó nữa, chỉ dùng ánh mắt cừu địch nhìn về phía Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, nhe răng nhếch miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm Chúc Mộng Thú, lạnh lùng nhìn đám người xung quanh: “Người nào cản ta, chết!”

“Chúc Mộng Thú!” Nam Cung trưởng lão đứng trên khán đài cùng với Thương Hà viện trưởng, vừa nhìn thấy Chúc Mộng Thú xuất hiện, sắc mặt lão ta nhất thời đại biến.

Thương Hà viện trưởng cũng cả kinh, trong mắt lộ ra quang mang tàn khốc, quát lớn: “Người cùng Tu La thành có quan hệ như thế nào?” (Dạ: tiểu Dạ không nhận được, tiểu Dạ phải chửi đây. Mụ nội ông, lão già Thương Hà, lão có não không vậy, cứ có Chúc Mộng Thú thì có liên hệ với Tu La Thành à, động não tí đi, grào grào. Phù, giải tỏa xong, mọi người thứ lỗi a~)

“Ta có quan hệ gì đều cần phải báo cáo với người sao?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Chi Chi, cho bọn họ một chút vui vẻ đi.”

“Chi...” Chi Chi kêu một tiếng, cọng hành trên đầu chợt lay động, một cổ âm ba con người không thể nghe thấy lập tức theo không khí truyền ra ngoài.

Thương Hà viện trưởng quát: “Mau phong bế năm giác quan! Cẩn thận, nếu không sẽ lọt vào ảo cảnh!”

Lão vừa mới dứt lời, không ít người cấp bậc thấp đã mơ màng ngã xuống, chỉ có cao thủ từ lục tinh trở lên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Bởi vì được Thương Hà viện trưởng nhắc nhở, những người này đã có phòng bị từ trước.

“Xích Vĩ Hạc!” Thương Hà viện trưởng thấy Chúc Mộng Thú cũng không dám chậm trễ. Chúc Mộng Thú cùng Tu La Thành có quan hệ sâu xa, Chúc Mộng Thú xuất hiện, như vậy có nghĩa là người của Tu La thành cũng ở gần đây.

Tại ương mà Tu La thành tạo nên vào khoảng ba trăm năm trước vẫn còn là cơn ác mộng in sâu trong trí nhớ mọi người, bởi vậy phạm là thứ có liên quan đến Tu La thành, hết thảy đều phải trăm thảo trừ căn.

433. Chương 435: Thiên Hạ Là Địch 3

Cuồng phong nổi lên, một con tiên hạc có phần đuôi màu đỏ theo đó xuất hiện sau lưng của Thương Hà viện trưởng. Tiên hạc ngậm dài, phóng lên cao, đuôi hạc mang theo gió lốc cuồng loạn, bay quanh mấy vòng trên đỉnh đầu Hoàng Bắc Nguyệt, ý đồ dùng bạo phong bao vây nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng ngẩng đầu nhìn, trong mắt không hề có một tia sợ hãi. Đám Triệu hoán sư xung quanh cũng đồng loạt gọi ra Linh thú của mình, có ý muốn gây bất lợi cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Tiểu Hồ đứng dưới chân của Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy liền gầm nhẹ một tiếng, thanh âm có chút non nớt. Vuốt hổ nhỏ nhỏ khê đánh vào không khí, trong nháy mắt đã làm bức tường gió do Xích Vĩ Hạc tạo ra rách một vết dài. (Dạ: tiểu Hồ phát uy, quá ngầu mà :3)

Thương Hà viện trưởng sửng sốt, trong lòng thầm suy đoán cấp bậc của Tiểu Hồ? Linh thú này sao lại lợi hại như thế, rõ ràng chỉ là ấu thú, thế nhưng một trảo kia không ngờ lại có thể xé rách tường gió của Xích Vĩ Hạc, quá lợi hại!

Phải biết rằng Xích Vĩ Hạc là Linh thú Phong thuộc tính cấp mười hai, uy lực của nó đương nhiên là không cần phải nói.

Thương Hà viện trưởng khẽ quát một tiếng, hất vạt áo nhảy lên lưng Xích Vĩ Hạc. Trong tay Hoàng Bắc Nguyệt có Chúc Mộng Thú, năng lực của nó lại hết sức đặc thù, trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục gần như không có phương pháp khắc chế, chỉ có thể phong bế năm giác quan, thế nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc hoàn toàn phơi bày sơ hở của mình trước mắt địch nhân, không có chút năng lực đánh trả.

Hoàng Bắc Nguyệt này đến tột cùng có lai lịch gì? Sao nàng lại có được một con Chúc Mộng Thú? Rốt cục nàng có quan hệ gì với Tu La Thành?

Mấy vị trưởng lão của Linh Ương học viện vội vàng đi tới, rồi rít nói: “Viện trưởng, Hoàng thượng hạ lệnh không được phép làm tổn thương Bắc Nguyệt Quận chúa!”

“Ta đương nhiên sẽ không làm hại nàng, chỉ cần bắt sống nàng là được.” Thương Hà viện trưởng hạ lệnh, mấy vị trưởng lão lập tức gật đầu, bày ra trận thế vây khốn Hoàng Bắc Nguyệt.

Thấy cuộc chiến sắp sửa bùng phát, Chiến Dã nhanh chóng cưỡi Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân chạy tới, đem Hoàng Bắc Nguyệt che ở phía sau.

“Thương Hà viện trưởng, Bắc Nguyệt Quận chúa chỉ là nhất thời kích động, không có phạm sai lầm lớn, xin Viện trưởng hạ thủ lưu tình!”

“Thái tử điện hạ, ngài không hiểu, con Chúc Mộng Thú kia là tà vật!” Thương Hà viện trưởng than thở, những người trẻ tuổi này không có trải qua chuyện năm đó nên không thể hiểu được.

“Nếu nàng có quan hệ với Tu La Thành, vậy thì ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ loại bỏ nàng!”

Chiến Dã nắm chặt quả đấm, trên gương mặt anh tuấn lãnh khốc lộ ra vẻ đần đo.

“Thái tử điện hạ không cần bảo hộ ta, con người ta một khi đã làm việc thì tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến bất kì kẻ nào!” Hoàng Bắc Nguyệt từ sau lưng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đi ra.

Nàng vốn tính toán sẽ triệt để giải quyết mọi chuyện trong ngày hôm nay, dù sao nàng cũng chẳng có gì lưu luyến đối với Nam Dục Quốc cả, chỉ khi nào hoàn toàn đoạn tuyệt tất cả quan hệ với nơi này, nàng mới có thể an tâm cao chạy xa bay.

Có ân báo ân, có cừu báo cừu.

Đã chiếm cứ thân thể Hoàng Bắc Nguyệt thì nàng nhất định sẽ thay Hoàng Bắc Nguyệt báo thù. Sau khi trả hết phần ân tình này, vậy Hoàng Bắc Nguyệt sẽ là Hoàng Bắc Nguyệt, không còn là Quận chúa của phủ Trưởng công chúa nữa.

Từ nay về sau, nàng cùng Hoàng tộc của Nam Dực Quốc không còn quan hệ.

Chiến Dã cúi đầu nhìn nàng, cảm nhận hơi thở quyết tuyệt trên người nàng, thấp giọng hỏi: “Người muốn báo thù?”

“Những người trước kia đã làm tổn thương mẫu thân ta, chẳng lẽ không nên để họ chịu báo ứng sao?”

“Nhưng Hoàng tử mẫu cũng là thân nhân máu mủ của người!”

“Thái tử diện hạ, nếu chỉ có lời nói của Thái hậu, vậy làm sao có thể bức tử Trưởng công chúa được? Những kẻ có quyền có thế kia mới thực sự là hung thủ!”

Tĩnh An Vương trên khán đài vốn không bị năng lực của Chức Mộng Thú ảnh hưởng. Lời này của Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói ra, trong mắt hần chột lóe quang mang ngoan lệ, hướng về tên cao thủ bên cạnh nhảy mắt một cái.

434. Chương 436: Thiên Hạ Là Địch 4

Thừa dịp người của Linh Ương Học Viện đang vây khốn Hoàng Bắc Nguyệt, người của hần sẽ bất thành linh đi ra, giải quyết nha đầu kia!

Chuyện này cũng không thể trách hần lòng dạ độc ác. Trong tay nha đầu kia có một con Chức Mộng Thú, chỗ lợi hại của nó bọn họ vô cùng rõ ràng, vạn nhất bị nàng bắt được, vậy bọn họ nhất định sẽ chết không nhắm mắt!

Mắt thấy càng ngày càng có nhiều người vây quanh, Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, những người này không khỏi quá coi thường năng lực của Chi Chi rồi!

Phảng phất như bị vũ nhục, Chi Chi bất mãn “chi nha” một tiếng, tần suất rung động của cộng hành màu xanh trên đầu càng nhanh hơn.

“Có bản lĩnh thì hãy phong bế năm giác quan lại, bằng không, các người cứ chơi đùa cùng Chức Mộng Thú đi!” Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn không đặt đám người này vào trong mắt.

Dưới tình huống bình thường, bị nhiều người vây quanh như vậy, có lẽ nàng sẽ có một chút sợ hãi, dù sao nàng cũng chỉ có một mình, thực lực của nàng còn chưa đạt tới trình độ lấy một địch mười.

Nhưng bây giờ có Chức Mộng Thú, nàng hoàn toàn không cần phải lo lắng, cuộc chiến đấu này căn bản không hề công bằng, nàng muốn đùa giỡn, muốn giở thủ đoạn, những người này có thể qua được nàng sao?

“Viện trưởng...” Có mấy vị trưởng lão đã sắp chống đỡ không nổi, lão đảo đứng trên lưng Linh thú, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ.

Năng lực của Chức Mộng Thú quả thật quá kinh khủng. Nếu bọn họ phong bế năm giác quan, bọn họ chỉ có thể mặc cho người ta chém giết, nhưng nếu không phong bế, vậy bọn họ cũng chỉ có thể bị Chức Mộng Thú thao túng.

Vài vị trưởng lão thực lực không mạnh lắm đã bắt đầu rơi vào ảo giác, không phân biệt rõ người trước mắt là địch nhân hay là người bên mình.

Chứng kiến tình cảnh như thế, Thương Hà viện trưởng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, rốt cục cũng không mềm lòng nữa: “Không cần hạ thủ lưu tình, toàn lực tiến công đi! Mối họa như thế ngàn vạn lần không thể lưu lại được!”

“Vâng!” Các trưởng lão nhận lệnh, cùng nhau tấn công về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

“Các người đánh về phía nào vậy? Ta ở chỗ này cơ mà.” Thanh âm mang theo ý cười của Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau vang lên.

Trên trán Thương Hà viện trưởng toát ra một tầng mồ hôi mỏng, thầm nghĩ: Trúng kè!

Mấy vị trưởng lão cũng hai mặt nhìn nhau. Bọn họ lao qua, phát hiện hướng đó không ngờ lại là người của mình, thiếu chút nữa là gây ra đại họa rồi!! (Dạ: hừ, thấy Nguyệt tỷ tốt bụng nhắc nhở chưa, vậy mà còn ở đó sống chết đòi bắt Nguyệt tỷ)

“Viện trưởng, xin hãy mời Linh Tôn ra đi!” Nam Cung trưởng lão lau mồ hôi trên trán, nheo mắt lại, miễn cưỡng thấy rõ người trước mắt là ai.

“Linh Tôn nếu muốn đi ra thì đã sớm đi ra!” Thương Hà viện trưởng trầm giọng nói: “Chuyện này là nội loạn bên trong Hoàng tộc, chỉ sợ Linh Tôn sẽ không nhúng tay vào!”

“VẬY...VẬY PHẢI LÀM THẾ NÀO?”

Thương Hà viện trưởng nhắm mắt lại, sau một lát lại mở ra, giống như rót cục cũng hạ quyết tâm: “Các người cố chống đỡ một lúc, ta đi một chút rồi sẽ về ngay.”

Nam Cung trưởng lão trợn to mắt, kinh ngạc nói: “Viện trưởng, chẳng lẽ ngài muốn...”

“Đã đến nước này...còn có lựa chọn nào khác sao?” Thương Hà viện trưởng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, trong ánh mắt có chút thương tiếc.

Đứa nhỏ này cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, nhiều năm trôi qua, đến bây giờ mới biết được cái chết của Huệ Văn trưởng công chúa là do một tay Thái hậu thao túng, trách không được nàng lại phẫn hận điên cuồng như vậy.

Đổi lại là người khác thì cũng sẽ như thế, ai có thể giữ được tỉnh táo trong hoàn cảnh này đây?

“LỆ!”

Cuồng phong bốn phía nổi lên, Xích Vĩ Hạc ngậm một tiếng, nhanh chóng mang Thương Hà viện trưởng một thân tiên phong đạo cốt từ trên quảng trường rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt hípc mắt, lão gia hỏa này không biết muốn đi làm cái gì. Mặc kệ, trước tiên phải đánh một trận ở nơi này đã, nàng thầm nghĩ, ánh mắt không khỏi nhìn về hướng Thất Tháp.

Lão gia hỏa, người rót cục muốn làm cái gì đây?

435. Chương 437: Thiên Hạ Là Địch 5

Nếu động tác không nhanh một chút, ta sẽ mặc kệ người!

“Hoàng Bắc Nguyệt, mau nhanh chóng cúi đầu chịu trời, ta sẽ thả ngươi một con đường sống!” Nam Cung trưởng lão quát to.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh nói: “Ngay cả ta ở đâu còn không biết mà dám xuất khẩu ngông cuồng?”

Chẳng qua nàng chỉ muốn tạo ra ảo ảnh, làm ấy vị trưởng lão kia lạc ở bên trong, cũng không muốn lấy đi tính mạng của bọn họ, nhưng...Tĩnh An vương lại phái người tới, nàng cũng sẽ không khách khí!

Quay người lại, mấy triệu hoán sư dưới trướng của Tĩnh An vương trông như hổ rình mồi, bởi Chức Mộng thú ánh hưởng, rõ ràng mấy người này cũng không chịu nổi, nhìn thấy nàng xoay người, đồng loạt lùi về phía sau từng bước.

Đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn lên, khinh thường mĩa mai bọn họ: “Một triệu hoán sư cừu tình, hai triệu hoán sư bất tỉnh, thậm chí có cả một hoàng kim chiến sĩ, vậy mà vẫn muốn ngăn cản ta?”

Mấy người cao thủ nhìn nhau, nói: “Nếu người mà không có Chức Mộng thú, hà cớ gì chúng ta lại phải sợ người?”

“Nực cười! Nếu ta không có Chức Mộng thú, các người cũng bốn đầu một, vậy mà vẫn còn mặt mũi? Huống chi, ta không có Chức Mộng thú, các người cũng chỉ là những tiểu lâu la, chẳng cần ta phải để vào mắt!”

Cho dù kia là triệu hoán sư cửu tinh lợi hại, cùng lắm cũng chỉ có linh thú cấp mười một mà thôi, Bằng Linh Huyền Diệu vừa ra lập tức giết hấn trong nháy mắt!

Huống chi, thần thú Tiểu Hồ còn chưa có phát uy, chỉ coi những người này như một bữa ăn sáng!

“Nhóc con, ăn nói ngông cuồng!” triệu hoán sư cửu tinh nổi giận.

“Cuồng? Nào có ngông cuồng như các người? Nếu mỗi một người đều là cao thủ, vậy thì thử nhìn một chút, xem ai lợi hại hơn đi!” Hoàng Bắc Nguyệt cười lớn, Chi Chi vô cùng hưng phấn rung cọng hành trên đầu.

Nét mặt mấy người kia xuất hiện vẻ hoảng sợ, sau phút chốc ánh mắt đại ra, chợt đại khai sát giới tiến phía đối phương!

Một triệu hoán sư cửu tinh, hai triệu hoán sư bát tinh, còn cả hoàng kim chiến sĩ, trận chiến này, chắc chắn sẽ có nhiều phần đặc sắc!

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt không có tâm tình thưởng thức, Thương Hà viện trưởng có thể trở về bất cứ lúc nào, nàng muốn biết rõ ràng một chuyện!

Giấu Chức Mộng thú xong, mang theo Tiểu Hồ nhảy lên khán đài, thái hậu, Hoàng thượng, hoàng hậu đều mê man, bảy đến tám người cũng nằm trên mặt đất, nhảy qua bọn họ, khom lưng nâng thái hậu dậy.

Thái hậu phát ra một tiếng ưm, mơ hồ ngẩng đầu lên, nhìn thấy đúng là nàng, hốc mắt đỏ lên nói: “Bắc Nguyệt ...”

“Có lời gì, giữ lại đợi một lát nói đi.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh như băng nói.

Thái hậu không biết nàng muốn đem mình tới nơi nào, nhưng lúc này một chút cũng không sợ, cũng không có phản kháng gì.

Báo ứng thủy chung đều phải tới, trong bốn năm, mỗi ngày mỗi đêm bà đều ra ngoài cầu phúc, thường bầu bạn với Thanh đăng và Phật kinh, tưởng rằng cuối cùng trong lòng cũng đã bình ổn, nhưng giờ khời lại chuyện năm đó, trong lòng lại cảm thấy đau nhói không chịu nổi.

Rốt cuộc bà cũng là hung thủ!

“Hoàng Bắc Nguyệt!” Phía sau Chiến Dã đã đuổi theo kịp, do năng lực của Chức Mộng thú, hấn cũng không dễ chịu hơn là bao, chẳng qua là hấn có Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân rất lợi hại thuộc “Ngũ linh”, mạnh hơn hấn so với một linh thú, vì vậy có thể mang hấn ra ngoài.

Đi ra thấy Hoàng Bắc Nguyệt muốn mang thái hậu đi, lập tức đuổi theo.

Hoàng Bắc Nguyệt không quay đầu lại, chỉ dìu thái hậu đi thẳng về phía trước, tất cả mọi người vẫn bị Chức Mộng thú giam giữ trong mơ vẫn chưa tỉnh lại, bởi vậy phía trước căn bản là không có ai ngăn cản nàng!

Chiến Dã nhúc nhúc xoa trán, chợt có chút không chịu được, từ trên lưng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân té xuống.

“Hoàng Bắc Nguyệt, đó là thân tổ mẫu của người!”

436. Chương 438: Thiên Hạ Là Địch 6

Thân tổ mẫu, nàng không quan tâm! Nàng muốn biết sự thật!

“Tiểu thư!” Đông Lăng tiến lên hội hợp cùng nàng, đôi mắt vừa khóc sưng húp lại, hít mũi một cái, có chút oán hận, rồi lại sợ hãi nhìn thoáng qua thái hậu.

“Đừng khóc, chúng ta đi.”

Đông Lăng gạt đầu, cùng nàng đỡ thái hậu.

“Nguyệt nhi, ta sẽ đi cùng ngươi.” Sau lưng bỗng có một thanh âm ôn nhu, lúc nghe có mấy phần khàn khàn cùng thê lương.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Tiêu Dao Vương đứng ở phía sau, bên khóe miệng còn lưu lại chút vết máu.

Trong con người có một ánh sáng lạnh lùng thoáng qua, lòng cảm thấy ớn lạnh, Tiêu Dao Vương hơi ngần người, chưa xốt nói: “Ngươi muốn biết chuyện gì, ta có thể nói cho ngươi biết.”

“Tại sao ta phải tin tưởng ngươi?” Hoàng Bắc Nguyệt không chút khách khí nói, trải qua sự việc hôm nay, nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào nữa!

Lòng người khó đoán, có vài thứ, không phải người ngu nên không thấy, mà căn bản là người không dám suy nghĩ đến nó!

“Vậy cái này được không?” Tiêu Dao Vương lấy từ trong ống tay áo ra một hộp gấm: “Đây là đồ của Dục trước khi đi nhờ ta giao cho ngươi, hần tin tưởng ta, vậy ngươi cũng tin tưởng ta một lần được không?”

Nhìn cái hộp gấm kia, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt có chút rung động.

Hần đi rồi, thì ra hôm nay là ngày hần rời đi.

“Đồng Lăng, ra nhận đi.” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng phân phó Đồng Lăng, sau đó lạnh lùng nhìn thoáng qua Tiêu Dao Vương: “Ngươi có thể đi theo, nhưng nếu ngươi hành động thiếu suy nghĩ, ta sẽ hạ thủ không lưu tình.”

“Ta biết.” Tiêu Dao Vương đau khổ nói, đến mức này, hần làm sao còn có thể toàn tâm toàn ý trông cậy vào nàng không có chút phòng bị mà tin tưởng hần đây?

Hần đã không còn tư cách như vậy.

Trong lòng vừa chua xót vừa đau đớn, rồi lại không thể làm gì.

Hần đi lên phía trước, từ trong tay Hoàng Bắc Nguyệt nhận lấy Thái hậu, tự mình đỡ, Hoàng Bắc Nguyệt đề phòng xung quanh, vài người vội vã rời đi.

Anh Dạ công chúa cảm thấy quảng trường thật yên lặng, Hoàng Bắc Nguyệt cùng bọn họ rời đi đã lâu, chứng kiến người người ngổn ngang ngã ra đất, Anh Dạ công chúa hoảng sợ.

Vội vàng nhảy xuống từ trên lưng ngựa, Anh Dạ công chúa chạy đến khán đài, nhìn thấy Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nằm trên mặt đất, còn có Chiến Dã!

Ngay cả Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cũng hấp hối trên mặt đất, yếu ớt thở hổn hển.

“Phụ hoàng! Mẫu hậu! Hoàng huynh!”

Nàng nhìn từng người, nhưng lại phát hiện Hoàng thượng cũng hoàng hậu đang ngủ rất say, đúng là ngủ thiếp đi, vẫn còn thở, mạch đập vẫn bình thường.

Nàng nhẹ nhõm thở phào một hơi, vừa mới vào nhìn thấy mọi người ngã lăn trên mặt đất, thật sự là bị dọa đến nhảy dựng lên!

“Anh Dạ...” Một thanh âm suy yếu từ phía sau Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân vang đến, Anh Dạ công chúa vội vàng chạy đến, nhìn thấy Chiến Dã mệt mỏi dựa vào vách tường.

“Hoàng huynh! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hoàng tổ mẫu ở đâu? Tại sao không thấy người?” Anh Dạ ngẩng đầu nhìn xung quanh, quả thật là không có thấy Thái hậu.

“Là Chúc Mộng thú...” Chiến Dã ngập ngừng nói.

“Chúc Mộng thú!” Anh Dạ hô nhỏ một tiếng, chợt nhớ ở trong Phù Quang rừng rậm trải qua hết thảy mọi chuyện, lại vừa ở ngoài thành chứng kiến Hí Thiên từ Đình Uy Tự đem Tiêu Viễn Trình trong đại lao ra ngoài nói chuyện.

“Có phải chính Hí Thiên giở trò ma quỷ?” Anh Dạ công chúa cắn răng, nàng vừa mới tiến vào đây, cũng thấy Tiêu Viễn Trình.

Vậy Hí Thiên nhất định đã tới nơi này, cho nên Tiêu Viễn Trình cũng ở đây!

“Hí Thiên?”

437. Chương 439: Thiên Hạ Là Địch 7

“Hí Thiên?” Chiến dã nao nao, trong con ngươi màu đen bỗng nhiên hiện ra một tia sáng rất nhỏ.”Vì sao lại là Hí Thiên?”

“Thời điểm vừa rồi ta đến, thấy nàng đến đại lao của Đình Ủy tự cướp Tiêu Viễn Trình ra, không biết muốn làm gì, nơi này xảy ra chuyện khẳng định không thoát được can hệ với hắn!” Anh Dạ phần nộ nói, Hí Thiên kia nàng sớm biết không phải người tốt!

“Muội nói, là Hí Thiên cướp Tiêu Viễn Trình đi?”

Anh Dạ công chúa khẳng định gật đầu, nói: “Hoàng huynh, lần này huynh nhất định phải tin tưởng ta, ta tuyệt đối không gạt huynh, Hí Thiên kia quả thật không phải thứ tốt gì!”

Chiến Dã trầm mặc một lát, trên khuôn mặt tuần tú chỉ có một vẻ lãnh khốc, nhìn không ra biểu tình dư thừa gì.

“Hoàng huynh, Chức Mộng thú này xuất hiện từ đâu?” Anh Dạ công chúa hỏi.

“Đừng hỏi gì nữa, Anh Dạ, Bắc Nguyệt quận chúa mang theo Hoàng tổ mẫu rời khỏi, muội mau đuổi theo bọn họ.”

Anh Dạ công chúa hơi sững sốt, nói: “Bắc Nguyệt lại hiếu thuận như vậy, trước tiên đưa Hoàng tổ mẫu rời đi.”

Trong mắt Chiến Dã có một tia đau đớn kịch liệt hiện lên, cũng không muốn giải thích nhiều, đẩy nhẹ Anh Dạ công chúa một cái nói: “Mau đi đi, bọn họ rời đi theo phương hướng kia.”

Anh Dạ công chúa đứng lên, nói: “Hắc sắc kỵ binh bên ngoài, ta đã phân phó bọn họ tiến vào hộ giá .”

Chiến dã gật gật đầu, thấy Anh Dạ công chúa xoay người định đi, lại mở miệng nói: “Anh Dạ.”

“Chuyện gì vậy hoàng huynh?” Anh Dạ công chúa xoay người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, còn mang theo chút vẻ trẻ con thuần khiết, thiên chân vô tà.

Anh Dạ như vậy, giống như trái ngược với Hoàng Bắc Nguyệt. Anh Dạ đơn thuần, Hoàng Bắc Nguyệt thông minh, nếu trưởng công chúa Huệ Văn không phải qua đời sớm như vậy, có lẽ Hoàng Bắc Nguyệt cũng sẽ đơn thuần ngây thơ như vậy.

Hắn nhìn gương mặt Anh Dạ, rốt cục vẫn nói: “Thời điểm muội nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt thì cẩn thận một chút.”

Trong lòng Anh Dạ nhảy dựng, cau mày hỏi: “Hoàng huynh, huynh có ý tứ gì?”

“Hoàng tổ mẫu là bị nàng bắt cóc đi, trận đại loạn hôm nay cũng là do nàng tạo ra, Chức Mộng thú kia, cũng là của nàng.”

“Sao có thể?” thâm âm thanh thúy của Anh Dạ tại một nơi xung quanh yên tĩnh như vậy, có vẻ thực trong trẻo, “Thời điểm chúng ta ở Phù Quang rừng rậm, từng cùng bị Chức Mộng kia tập kích.”

Nói tới đây, Anh Dạ công chúa cũng sợ run một chút, bỗng nhiên hốc mắt đỏ ửng xoay người, “Ta tin tưởng nàng sẽ không hại ta!”

“Anh Dạ!” Chiến Dã gọi nàng một tiếng, Anh Dạ công chúa lại không nghe gì hết, nhảy lên lưng ngựa rồi đi.

***** bắc nguyệt hoàng triều *****

Hoàng lăng Nam Dục quốc

Một ngọn núi cũng được đào ra để xây dựng lăng mộ của Hoàng tộc, để vương cùng hoàng hậu của các triều đại đều được an tang tại đây.

Lăng mộ của trưởng công chúa Huệ Văn cũng ở bên trong, một ngọn xanh tươi như vậy nhưng phía dưới cùng lại là lăng mộ âm lãnh sâu thẳm.

Tướng sĩ bảo vệ lăng mộ thấy Thái hậu, không dám ngăn trở mà nhanh chóng mở cửa lăng mộ ra cho bọn họ đi vào.

Thái hậu đã tỉnh lại, ảo cảnh của Chức Mộng thú có thể tự do khổng chế, tùy ý đều có thể cho con người rơi vào ảo cảnh.

Đi trong lăng mộ u ám, không khí rét lạnh xung quanh khiến cho tóc gáy người ta dựng thẳng lên, hai bên tháp Trường Minh đăng (loại đèn đốt ngày đêm trước tượng Phật), trong ánh lửa kia không hề có chút ấm áp mà chỉ cảm thấy u lạnh.

Xuống mộ thất, phải đi qua một đoạn bậc thang rất dài, Thái hậu cùng Tiêu Dao vương đi ở phía trước, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Đông Lăng theo sau.

“Thái hậu, lão nhân gia người đi trong mộ của trưởng công chúa, trong lòng có cảm giác gì đây?” Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên lên tiếng.

438. Chương 440: Thiên Hạ Là Địch 8

Thân ảnh Thái hậu run lên, Tiêu Dao Vương nói : “Nguyệt nhi, không nên vô lễ như vậy.”

“Không sao.” Thái hậu khoan dung nói, “Ai gia tới nơi này, như là một giấc mộng, năm đó cũng là ai gia tự mình đưa nàng vào đây.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngăn ra, cản môi: “Giấc mộng, nói vậy thái hậu nửa đêm cũng sẽ bị bừng tỉnh đi.”

“Không sai.” Thái hậu ngẩng đầu, nhìn cửa mộ trước mắt, đẩy cửa mộ đi vào, đó là mộ thất dành riêng cho công chúa, ở bên trong là linh cữu trưởng công chúa Huệ Văn.

Bước chân của Thái hậu dừng một chút, thanh âm có chút nghẹn ngào: “vì sao Huệ Văn chết, người muốn biết không?”

“Ta sẽ biết.” Nàng có Chức Mộng thú, chỉ cần đi vào cảnh trong mơ của thái hậu, có thể chứng kiến hết thấy.

Thái hậu nao nao, cũng là nghĩ đến nàng có Chức Mộng thú, liền cười lắc đầu: “Không cần Chức Mộng thú, ai gia tự mình nói cho người biết.”

“Thái hậu, để thần nói.” Tiêu Dao Vương nói.

Thái hậu lắc đầu, nói : “Chuyện này, ta muốn chính miệng nói.”

Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ nắm chặt hai tay, tiến lên duỗi tay đẩy ra cửa mộ thất dành cho các công chúa, nhưng mà bàn tay vừa động vào lại do dự một chút, rồi thu hồi tay lại chậm rãi xoay người nhìn thái hậu.

“Nói xong thì vào.”

Thái hậu nở nụ cười, trên mặt nếp nhăn bất tri bất giác thêm không ít, làm cho khuôn mặt nguyên bản hiền lành mặt thoát nhìn có loại cảm giác thê lương đáng thương.

Trong mộ thất âm lãnh, thanh âm thái hậu thông thả, giống như thơ tự sự, chậm rãi nói ra hoàng tộc Nam Dục quốc nhiều năm trước không muốn người biết chuyện cũ chua xót.

Năm đó trưởng công chúa Huệ Văn phong hoa tuyệt đại, thông tuệ lanh lợi, lại văn võ song toàn, ở thái bình thịnh thế, nàng sẽ là một vị công chúa vô ưu vô tư, sau khi trưởng thành tìm Phò mã thành thân vừa lòng đẹp ý, sau đó con cái thành đàn, an hưởng niềm vui gia đình.

Nhưng nàng bất hạnh sinh ra ở thời đại bất ổn, lúc đó Nam Dục quốc cùng các quốc gia xung quanh thường xuyên chiến tranh, cùng Đông Ly quốc đánh một trận, hao tổn hơn phân nửa binh lực.

Trong quân đối phương có võ tướng xuất sắc, nhưng về phía Nam Dục quốc võ tướng có thể đảm đương chuyện lớn này lại chưa xuất hiện, dưới tình thế nghiêm trọng như thế, tiên hoàng chỉ có thể tự mình xuất chiến, mà quốc gia lúc ấy đành phải giao cho hoàng hậu Văn Đức và thái hậu chưởng quân.

Niên đại chiến loạn, đại bộ phận tài phú của quốc gia đều đầu nhập vào trong chiến tranh, không chỉ nói dân chúng, cho dù hoàng tộc cùng quý tộc cuộc sống cũng rất khổ cực, mọi người trong quốc gia toàn bộ đều lên chiến trường.

Thậm chí ngay cả phụ nữ, đều phải ở phía sau trợ giúp tiền tuyến.

Hoàng thượng từ nhỏ chưa từng thấy qua phụ hoàng, ấn tượng đối với mẫu hậu lại càng ít, từ nhỏ hẳn được trưởng công chúa Huệ Văn nuôi lớn, khi đó trưởng công chúa Huệ Văn ôn nhu, xinh đẹp, trong lòng thiếu niên Hoàng thượng đối với nữ tử tốt đẹp nhất này động lòng. (My : loạn luân a, loạn luân @@)

Hoàng thượng mười bốn tuổi muốn chọn phi, vì quốc gia, thái hậu chọn lựa những người nắm trong tay binh quyền ở Nam Dục quốc, xưng bá một phương là Tĩnh An vương phủ, quận chúa Mộ thị làm phi.

Hoàng thượng thà chết không chịu lấy Mộ thị cũng càng không cho Tĩnh An vương phủ thanh danh, chọc giận nữ nhi mà Tĩnh An vương thương yêu.

Mộ thị ái mộ Hoàng thượng, không phải hẳn thì quyết không lấy chồng, mà Hoàng thượng ái mộ trưởng công chúa Huệ Văn, biết rõ là thân tỷ tỷ của chính mình, nhưng cũng không phải nàng thì không cưới.

Tĩnh An vương vì thành toàn cho nữ nhi, phái một mật thám thì tra ra chuyện này, giận tím mặt, xông vào trong cung tố cáo trưởng công chúa Huệ Văn là loại bại hoại luân thường, thân là trưởng công chúa nhưng lại dẫn dụ chính thân đệ đệ của mình! (My: dẫn dụ cái đầu ông ý >_

Lúc đó trưởng công chúa Huệ Văn tuổi trẻ khí thịnh, tuy rằng nàng biết tâm ý của Hoàng thượng, nhưng nàng đối với Hoàng thượng lại không hề có ý gì.

439. Chương 441: Thiên Hạ Là Dịch (9)

Lúc đó trưởng công chúa Huệ Văn tuổi trẻ khí thịnh, tuy rằng nàng biết tâm ý của Hoàng thượng, nhưng nàng đối với Hoàng thượng lại không hề có ý gì, làm sao có thể chịu uất ức như thế, vì vậy mà nổi lên tranh chấp với Tĩnh An vương.

Tĩnh An vương giận dữ trở về, tiền tuyến chiến sự đang căng thẳng, hấn tay cầm binh quyền, ai cũng không dám đắc tội. Sau khi Thái hậu biết chuyện này, vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ, nhiều năm như nàng thiếu quan tâm đến chuyện của Hoàng thượng, không nghĩ tới sẽ gây ra bi kịch như vậy. Vì trấn an Tĩnh An vương, thái hậu chỉ có thể ở trong con dòng cháu giống chọn lựa một người, để gả trưởng công chúa đi. Việc này tự nhiên là gạt Hoàng thượng mà tiến hành, thừa dịp Hoàng thượng đi tuần tra bắc bộ, hôn lễ vội vàng tiến thành. Vì sao lại chọn Tiêu Viễn Trình? Bởi vì lúc ấy trưởng công chúa Huệ Văn đã nói rõ là chỉ là cuộc hôn nhân trên danh nghĩa, chỉ cần tương lai Hoàng thượng đại hôn, thì hưu nàng đi. Cưới vợ là trưởng công chúa, tương lai một bước lên mây, nơi này là thời đại cường giả vi tôn, Tiêu Viễn Trình lại không có thiên phú, chỉ có thể dựa vào con đường làm quan mới có thể trở nên nổi bật. Trưởng công chúa Huệ Văn thông minh, biết hẳn là hạng người gì, mới chọn hẳn. Đây là kẻ Chu Du đánh Hoàng Cái*, một người nguyên đánh, một người nguyên chịu đòn, không có gì để nói, chỉ là một cuộc giao dịch mà

thời. * Tục ngữ có câu “Chu Du đánh Hoàng Cái”, vừa muốn đánh, vừa muốn chịu đòn, ấy gọi là khổ nhục kế vốn được lưu truyền. Xem thêm tại đây Hôn lễ rất thuận lợi hoàn thành, chờ Hoàng thượng chạy về, ván đã đóng thuyền, trưởng công chúa từ trong cung đi ra ngoài, tiến vào phủ trưởng công chúa. Mà Tiêu Viễn Trinh từ Tiêu gia là một thiếu gia không ai biết đến, biến hóa nhanh chóng thành Phò mã trưởng công chúa, ở thành Lâm Hoài thoáng cái thành người có quyền thế. Hoàng thượng đối hân hận thấu xương, nhưng đối với phía trưởng công chúa, lại không thể làm gì, được trưởng công chúa khuyên, Hoàng thượng cũng rút cuộc đáp ứng lấy đại cục làm trọng, cưới quận chúa Tĩnh An vương phủ làm vợ. Muốn bảo vệ cho một người nam nhân, trước phải lấy được người của hắn, sau phải đoạt được tim của hắn, nhưng mà hoàng hậu trừ đạt được người của hoàng thượng ra, nhưng làm như thế nào đều không có khả năng đoạt được trái tim của hoàng thượng. Cuộc sống hôn nhân mấy năm cũng không thoải mái, hoàng thượng lãnh đạm cùng tận lực xa lánh đều khiến cho Hoàng hậu thương tâm, nàng là một người phụ nữ cứng cỏi, sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, tưởng rằng chỉ cần chờ đợi, rút cuộc có một ngày hoàng thượng sẽ đáp lại tấm lòng của nàng. Nhưng là mắt thấy hậu cung mỗi ngày đều có những khuôn mặt mới phong phú đi vào, mặc kệ là vì Nam Dục quốc, hay là Hoàng thượng cố ý, phụ nữ cho dù không mĩ mạo bằng nàng, không gia thế cao quý bằng nàng, Hoàng thượng đều ân sủng vô hạn. Hoàng hậu nhìn ở trong mắt, thương trong lòng, mà thống khổ nhất là mỗi lần trưởng công chúa Huệ Văn tiến cung, ánh mắt hoàng thượng luôn để ở trên người nàng, cái loại ý nghĩ nồng đậm yêu thương quyến luyến sủng ái, so với nhìn Hoàng thượng cùng các tần phi khác ân ái còn làm cho nàng thống khổ hơn. Nói cũng kỳ quái, trưởng công chúa Huệ Văn thành thân nhiều năm, nhưng vẫn không hoài thai, ngược lại Tiêu Viễn Trinh lại lấy thêm vài phòng đi nương trước sau đều mang thai, sinh hạ hài tử. Mà trưởng công chúa Huệ Văn không để ý, nàng không thường ở để đô, hàng năm tự động xin đến tiền tuyến giết giặc, số lần trở về cũng rất ít có thể đếm được. Nguyên vốn tưởng rằng, cuộc sống yên tĩnh như vậy cũng tốt, thái hậu yên tâm, hoàng hậu cũng dần dần thoải mái, Tĩnh An vương thấy chuyện như vậy phát triển cũng không thể nói gì hơn. Nhưng mà mùa đông năm ấy, đại tướng Đông Ly quốc kia uy danh hiển hách lãnh quân binh cùng tiên hoàng giao chiến, tiên hoàng trúng kế bỏ mình, đại tướng quân một đường lãnh binh đánh vào đô thành Lâm Hoài của Nam Dục quốc, bắt thái tử trẻ tuổi làm tù binh. Trưởng công chúa Huệ Văn dưới sự giận dữ, một người một ngựa đuổi theo đại quân Đông Ly quốc, đoạt thái tử đang bị bắt làm tù binh trở về, nhưng lúc này đây đã xảy ra chuyện.

440. Chương 442: Thiên Hạ Là Địch (10)

Đại tướng quân của Đông Ly quốc Ngụy Vô thần là một kẻ tiểu nhân dê tiên, nhưng người này trên mặt quân sự chiến lược thật sự là nhân tài, tuy rằng làm nhiều việc ác, nhưng Hoàng đế Đông Ly vẫn nhắm một mắt mở một mắt cho hắn, chỉ cần hắn đánh thắng trận thì hắn muốn cái gì cho cái đó!

Ngụy Vô Thần thấy trưởng công chúa Huệ Văn trên chiến trường, chỉ thoáng nhìn cũng thấy kinh ngạc, tâm sinh một loại tình cảm ái mộ, vốn bày tỏ với trưởng công chúa Huệ Văn nhưng không được chấp nhận nên thẹn quá thành giận. Trong trận chiến ấy Ngụy Vô Thần giết hoàng đế của Nam Dục quốc, lại đánh vào đô thành của Nam Dục quốc, còn bắt thái tử Nam Dục quốc làm tù binh, có thể nói đã khiến Nam Dục quốc tan rã từ trong ra ngoài một nửa! Hắn đúng là thiên tài khủng bố ,cho đến bây giờ ở thành Lâm Hoài mỗi khi có người nhắc tới Ngụy vô Thần của Đông Ly quốc, mọi người vẫn mang vẻ mặt kinh hoàng sợ hãi. Ngụy vô thần muốn dụ trưởng công chúa Huệ Văn ra ngoài, một kế này tự nhiên là thực hiện được, chỉ là hắn thật không ngờ, sự giận dữ của trưởng công chúa Huệ Văn lại đáng sợ như vậy! Đoạn đường nàng đi qua gặp tướng trăm tướng gặp lính giết lính, lại không chế một con thần thú! Ngụy vô thần tuy lợi hại, nhưng nào có thể cùng thần thú đối kháng? Thần thú là một con hắc long quý dị khủng bố, đại quân Đông Ly quốc cơ hồ sụp đổ tan tành, những cao thủ tử thương vô số, ngay cả Ngụy Vô Thần cũng chặt đứt một cánh tay mới có thể chạy thoát! Một trận chiến này làm cho Ngụy Vô Thần thẹn quá hóa giận, bản tính tiểu nhân hèn hạ hoặc là không làm nếu đã làm phải làm đến cùng, bắt thái tử nuốt một viên Ngọc Cốt đan, ném tới một cái khe núi, sau đó chính mình mang người chạy trốn. Ngọc Cốt đan là đan dược do luyện được sư tà ác nghiên cứu chế tạo ra, lấy được tính là ‘chí tà chí ác, loạn âm độc’ khiến cho một số quý tộc rất tán thưởng. Ngọc Cốt đan chỉ có một giải dược duy nhất, chính là phụ nữ, hơn nữa phải là phụ nữ cùng chung huyết thống. . . . (My : @@ oa oa mọi chuyện sẽ đi về đâu) Nếu không,

sau một canh giờ thất khướu (gồm: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng) chảy máu mà chết. Trưởng công chúa Huệ Văn thành tâm muốn cứu đệ đệ của chính mình, sao có thể nghĩ đến vậy. Ngụy Vô Thần sẽ dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ như vậy. Nàng nghĩ cả đời mình chưa từng làm chuyện xấu, vậy mà phải nhận báo ứng như vậy. (My : tỷ mới giết mấy ngàn người đó nha @@) Sau khi trở lại thành Lâm Hoài, thái tử đăng cơ, không lâu sau trưởng công chúa Huệ Văn mang thai, Tiêu Viễn Trình cùng trưởng công chúa Huệ Văn vẫn một mực trong sạch chưa có làm chuyện gì, hẳn tự nhiên biết đứa nhỏ này không có khả năng là của hắn. Hắn vừa tức vừa giận, vợ chồng danh nghĩa thì như thế nào? Cảm tình nhiều năm như vậy, từ trước đến nay hắn cùng nữ nhân này ở cùng một chỗ, trong lòng sao lại không có cảm tình? Ngay cả khi biết trưởng công chúa không có tình cảm với hắn, nhưng mà trong lòng vẫn có một an ủi: tốt xấu gì nàng cũng là thê tử danh chính ngôn thuận của mình. Từ điểm này, hắn so với bất cứ nam tử nào ái mộ trưởng công chúa Huệ Văn đều có ưu thế hơn. Nhưng mà, thế nào cũng không nghĩ đến trưởng công chúa Huệ Văn sẽ mang thai sau lưng hắn? Đứa bé kia là của ai, hắn mấy lần ép hỏi, nàng cũng không chịu nói, thậm chí thái độ đối với hắn cũng càng ngày càng lạnh nhạt, Tiêu Viễn Trình rất sợ hãi, nghĩ đến tiền đồ của mình, liền buộc chính mình phải đem cái nón xanh này đội ở trên đầu. Năm ấy Hoàng Bắc Nguyệt được sinh ra, đúng lúc thắng một trận chiến, Hoàng thượng long nhan vui vẻ, sắc phong quận chúa, có đất phong, còn đại xá thiên hạ, hoàng tử cùng công chúa chân chính cũng không có đãi ngộ như vậy.

441. Chương 443: Thiên Hạ Là Địch (11)

Hoàng hậu buồn bực không vui, cũng khiến cho Tĩnh An vương mấy lần hướng Hoàng thượng góp lời, nói không hợp quy củ, bởi vì trong lúc nói năng có nhiều bất kính với trưởng công chúa Huệ Văn, Hoàng thượng giận dữ, đuổi Tĩnh An vương tới biên cương làm thủ vệ!

Hành động kia làm mọi người khiếp sợ, Tĩnh An vương là ai? Quyền cao chức trọng, trong tay lại nắm trọng binh, trong gia tộc nhân tài xuất hiện lớp lớp, cao thủ vô số, ngay cả tiên hoàng năm đó đối với Tĩnh An Vương còn phải nể mặt ba phần. Việc lần này của Hoàng thượng không thể nghi ngờ làm Tĩnh An vương tức giận, Tĩnh An vương mang theo cao thủ trong gia tộc đi biên cương, trên danh nghĩa là bảo vệ biên cương kì thực lại chiêu binh mãi mã, chiếm cứ một phương. Hoàng thượng căn cơ chưa ổn, quốc gia cùng lúc loạn trong giặc ngoài, hành động này của Tĩnh An vương không khác gì muốn làm phản. Khi đó may là có Thái hậu suy nghĩ chu toàn, vừa ban ân vừa uy hiếp, ép Tĩnh An vương không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Rồi sau đó Tĩnh An vương gửi mật tín cho thái hậu, nói trưởng công chúa Huệ Văn là yêu tà chuyển thế, hại nước hại dân, một ngày nàng còn sống, Nam Dục quốc nhất định không được an bình. Nhìn thấy thư này thái hậu giận không kìm được, nữ nhi đáng tự hào của bà, tự nhiên bà biết nữ nhi của mình là hạng người gì, Tĩnh An vương sợ hãi danh vọng của trưởng công chúa Huệ Văn ở trong lòng dân chúng vang xa, sợ hãi sẽ có một ngày nữ nhi của hắn ngay cả quyền lợi của mẫu nghi thiên hạ cũng không còn. Đối với thư này Thái hậu không nói một từ, Tĩnh An vương nhiều lần đưa thư đến, cuối cùng thái hậu chỉ có thể đồng ý, một ngày mà bà còn sống thì Mộ thị vĩnh viễn là hoàng hậu, ngày sau hoàng gia cùng Mộ gia nhất định trọn đời giao hảo, vĩnh viễn có mối quan hệ thông gia! Tĩnh An vương cũng là cáo già, tự biết tính tình cuồng ngạo không câu nệ của Hoàng thượng, trưởng công chúa lại quả quyết thông minh, nếu như tương lai Văn Đức thái hậu qua đời, Mộ gia bọn họ tuyệt đối không có kết cục tốt. Suy nghĩ mãi, Tĩnh An vương phủ quyết định cử binh đánh vào thành Lâm Hoài, hắn binh hùng tướng mạnh, ở biên cương nghỉ ngơi lấy sức nhiều năm, bồi dưỡng cao thủ vô số, mà Nam Dục quốc đã trải qua đại chiến cùng Đông Ly quốc, hơn nữa tiểu quốc xung quanh thỉnh thoảng khiêu khích xâm phạm, đã sa cơ lỡ vận. Tình thế bấp bênh, chính quyền của hoàng gia Nam Dục bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy trong tay cường địch, còn bị ngoại thích thay thế. Văn Đức thái hậu ở từ đường quỳ một ngày một đêm, cuối cùng viết một phong thư, cho người đưa cho Tĩnh An vương, rồi sau đó trong đêm mưa, thái hậu tự mình xuất cung, cùng Tĩnh An vương mật đàm nửa đêm. Binh mã của Tĩnh An vương bí mật đóng quân ở ngoài thành Lâm Hoài, án binh bất động. Sau đó thái hậu mời Tiêu Dao vương tới, xin hắn luyện chế độc dược vô sắc vô vị, ăn vào giống như ngã bệnh mà chết bất đắc kỳ tử, cho dù ngự y cũng nhìn không ra. Mục đích sử dụng thuốc này, Tiêu Dao vương cũng không biết, chỉ biết là thái hậu phân phó, hắn liền làm theo. Sau khi được luyện xong, thái hậu tự mình phân phó Tuyết di nương đưa trưởng công chúa

Huệ Văn uống, đêm hôm đó không có gió cũng không có mưa, thái hậu đem Hoàng Bắc Nguyệt tiến cung, đứa bé kia vừa ngủ, mà thái hậu ở trong hoa viên của Dục Tường cung đứng một đêm, không hề chớp mắt, thẳng đến ngày thứ hai tin tưởng công chúa Huệ Văn đã chết truyền đến Sau đó Tĩnh An vương lặng lẽ lui binh, Hoàng thượng nổi giận, thái hậu bệnh không dậy nổi, Tiêu Dao vương biết được việc này vừa sợ vừa giận, bị thống vô hạn, tự mình đến nước khác. Ai cũng không biết chân tướng năm đó trường công chúa Huệ Văn chết đi, thái hậu thẹn với lòng, nhiều năm không dám quay lại để đô, cũng không dám đối mặt cùng Hoàng Bắc Nguyệt. Việc này là bí mật của Nam Dục quốc, trừ thái hậu cùng Tiêu Dao Vương, không người nào biết, thậm chí ngay cả Hoàng thượng cũng bị dấu diếm. Hoàng thượng sao có thể biết đây? Mấu thân của hắn lại hại chết người mà hắn yêu nhất.

442. Chương 444: Thiên Hạ Là Địch (12)

Trong thông đạo của một thất văn âm lãnh sâu thẳm, hỏa quang nhảy lên chiếu vào khuôn mặt thái hậu, như ẩn như hiện làm người ta nhìn không chân thật.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đứng lên, dưới chân mềm nhũn, dựa vào vách tường mộ thất lạnh như băng. “Nguyệt nhi, dưới tình huống ấy thái hậu không có lựa chọn.” Tiêu Dao vương chậm rãi mở miệng, thanh âm vang trong khắp mộ đạo. Hoàng Bắc Nguyệt mở hai tròng mắt đen nhánh, con ngươi trong suốt luôn là ánh sáng kiên định, nhưng hiện tại, lại nhuốm thêm vài phần lệ ý mông lung. Bị lừa gạt lâu như vậy nàng thật sự không thể dễ dàng tiếp nhận, nếu như được lựa chọn một lần nữa, nàng sẽ không cần biết sự thật tàn khốc như vậy. “Trước khi nàng chết, từng nói không muốn ta tiến vào gia tộc để vương.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi quay đầu lại nhìn Hoàng thái hậu “Nàng sớm đã biết, người hạ độc nàng, là thái hậu.” Thái hậu hai tay ôm mặt, thấp giọng khóc lên. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, vành mắt chung quanh có một chút hồng, khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng nói: “Nam Dục quốc Tĩnh An vương, Đông Ly quốc Ngụy Vô Thần, ta đều nhớ kỹ.” “Nguyệt nhi?” Tiêu Dao Vương nhìn nàng, vẻ mặt lo lắng, “Người muốn làm gì?” “Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói hết, nhanh chóng từ cầu thang đi xuống, dùng sức đẩy ra cửa của mộ thất. “Tiểu thư!” Đông Lăng ôm Tiểu Hồ cùng Chi Chi theo kịp. “Chớ vào.” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, chính mình đi vào bên trong mộ thất âm lãnh, khép cửa mộ lại. Thời gian mộ thất được xây dựng cũng chưa lâu, bên trong còn không có loại không khí quỷ dị tích lũy sau thời gian dài, ở hiện đại nàng từng một lần tiến vào một cổ mộ thời Chiến quốc, đến nay trong lòng nàng vẫn còn có loại cảm giác sợ hãi âm hàn. Có lẽ là nữ nhi của trường công chúa Huệ Văn, cho nên đi vào trong mộ thất, trừ chung quanh không khí có chút âm lãnh, trong lòng cũng không có chút cảm giác sợ hãi nào. Bốn phía trên vách tường vẽ bích họa màu sắc rực rỡ, miêu tả sự tích cả đời huy hoàng của trường công chúa Huệ Văn, chẳng vách tường lạnh như băng, cho dù màu sắc có sặc sỡ như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể làm cho người ta cảm giác bị thương mà thôi. Quan tài để ở giữa mộ thất, dựa theo tập tục Nam Dục quốc, quan tài phía trên lát gấm vóc cùng tơ lụa hoa lệ, màu sắc tươi đẹp, giống như người chết đi vẫn được mặc hoa phục. Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi qua, phía trước quan tài, trên mặt đất có một bó hoa sen đã khô, màu sắc còn chưa phai tàn, mơ hồ có thể tưởng tượng ra khi hoa nở là cỡ nào thanh lệ thoát tục. Quan tài của trường công chúa sau khi an táng trong mộ thất thì hoàn toàn bị phong bế, bên ngoài có người thủ lăng, tuyệt đối không cho phép có người đi vào. Bó hoa này, là ai để ở chỗ này? Hoàng Bắc Nguyệt quỳ xuống trước quan tài, ngẩng đầu nhìn quan tài được bao bọc trong tơ lụa hoa lệ, thấp giọng nói chuyện. “Trường công chúa Huệ Văn, cho đến nay, ta đã giúp con gái của người lấy lại công đạo, những kẻ hại chết nàng, ta cũng đã để cho bọn họ bị báo ứng, người ở dưới cửu tuyền, có thể yên nghỉ chứ?” Thanh âm của nàng rất thấp, quanh quẩn trong mộ thất bị phong bế. “Nhiều năm như vậy, người ôm hận mà chết, hôm nay ta trả lại người một cái công đạo, người hại người, ta cũng sẽ để cho bọn họ phải trả thật lớn!” Hoàng Bắc Nguyệt từ nạp giới lấy ra chủy thủ, đem một đoạn tóc dài cắt bỏ, cột lại bằng dải băng nhẹ nhàng đặt ở trên quan tài. “Chỗ tóc này xem như nữ nhi của người đi, nó sẽ làm bạn với người.”

443. Chương 445: Thiên Hạ Là Địch (13)

“Cả đời người không làm sai chuyện gì, tại sao phải nhận báo ứng như vậy?”

“Trương công chúa Huệ Văn, nếu như có thể, ta cũng nguyện ý gọi người một tiếng ‘mẫu thân’, thân thể này là người ban cho, vì người làm chuyện gì cũng đều là điều phải làm.” “Nếu như trên thế giới thật sự có linh hồn, hiện tại người đã gặp lại Bắc Nguyệt quận chúa chứ, hy vọng ở thế giới kia, không có phản bội, không có thống khổ, không có thân bất do kỷ.” “Yên nghỉ đi, còn lại giao cho ta.” Hoàng Bắc Nguyệt dập đầu lạy ba cái, đứng lên, nhìn quan tài một cái rồi chậm rãi xoay người đi ra ngoài. Bên ngoài thái hậu ngẩng đầu nhìn thấy nàng, hốc mắt khóc sưng đỏ, thương tâm nói: “Bắc Nguyệt, mẫu thân người có ổn không?” “Nàng tốt lắm, không nhọc thái hậu quan tâm.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, “Vong linh đã yên nghỉ, thái hậu thông cảm, không nên đi quấy rầy.” Nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt đưa Đông Lăng cùng hai ấu thú, dọc theo cầu thang đi lên. “Nguyệt nhi, người muốn đi đâu?” Tiêu Dao vương ở phía sau hô. “Vương gia, ta cũng không trách người, chuyện tình năm đó xin hãy quên đi, cho dù người có hối hận đến chết, cũng không thể thay đổi chuyện đã xảy ra.” Bước chân Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngừng lại. Nhìn thần sắc Tiêu Dao Vương trong lúc đó, có thể thấy chuyện tình năm đó hẳn cũng tự trách và hối hận, đặc biệt hiện tại thấy Hoàng Bắc Nguyệt, nàng lớn lên kiên cường tự tin như vậy càng làm cho hắn cảm giác xấu hổ vô cùng. “Ta đáp ứng mẫu thân người, chiều cổ người thật tốt.” Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cong lên một chút, nói: “Ta vốn là người trôi dạt, không có chỗ nào cố định, Vương gia chiều cổ tốt chính mình là được, từ nay về sau, Nam Dục quốc không có Bắc Nguyệt quận chúa.” “Nguyệt nhi...” Tiêu Dao vương cả kinh nói. Thái hậu cũng bỗng nhiên xoay người: “Bắc Nguyệt, người muốn hoàng tổ mẫu trả giá lớn thế nào cũng được, người tuổi nhỏ như vậy, nghìn vạn lần không nên tùy hứng!” “Lòng ta đã quyết, xin thái hậu không nên ngăn trở.” Hoàng Bắc Nguyệt kiên quyết nói, cũng không quay đầu lại nữa, không cần nhìn lại những thân nhân này, bọn họ đã là quá khứ. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu đi về phía trước, bóng lưng hiu quạnh dứt khoát, nước mắt thái hậu rơi xuống như mưa, quỳ rạp xuống đất “Là ai gia gây nghiệp chướng...” Gió bắc hiu quạnh, tuyết rơi nặng hạt từ bầu trời phiêu tán xuống, vài bông tuyết bay lả tả, giống như lời cáo biệt. “Tiểu thư, chúng ta đi nơi nào?” Đông Lăng khóc đến hốc mắt đỏ bừng, hiện tại nước mắt không ngừng lại được, có chút bất lực nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, nhẹ giọng nói: “Đông Lăng, có rượu không?” “Rượu?” Đông Lăng giật mình một cái, vội vàng gạt đầu, “Có.” Đông Lăng có một cái nạp giới cấp thấp, sáng nay Hoàng Bắc Nguyệt phân phó nàng mang một đồ hỗn tạp, rượu làm ấm người, nàng cũng bỏ vào vài hũ. Lấy ra một vò rượu, mở nắp ra, thuận tiện cầm một cái chén rượu, rót một chén, đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt. “Tiểu thư, muốn làm cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt cười, kéo quần áo quỳ xuống, nói với Đông Lăng: “Đông Lăng, người cũng quỳ xuống.” Đông Lăng gạt đầu, quỳ xuống theo nàng, chính mình cũng rót một chén rượu. Hoàng Bắc Nguyệt giơ chén rượu lên, đối với phương hướng lăng mộ trưởng công chúa Huệ Văn, nhìn trời chậm rãi thì thầm: “Mây trắng trên cao, lấy mùi hương của bầu trời, hoàng thổ một nắm, rót rượu tế cửu tuyền, danh thụ phồn hoa, nhân thế tụ tán.” Nói xong, lấy một nắm hoàng thổ (đất ý) để vào trong chén rượu, sau đó vẩy lên trời cao. (Mở : thể là tỷ ấy đã dứt áo ra đi báo hiệu một huyền thoại sẽ ra đời :3 * tung bông *)

444. Chương 446: Thiên Hạ Là Địch (14)

Đông Lăng cũng học theo nàng, đem rượu đổ đi, hiểu Hoàng Bắc Nguyệt đang tế bái trưởng công chúa Huệ Văn, nhất thời nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Trưởng công chúa điện hạ, ngài yên nghỉ đi, Đông Lăng sẽ cố gắng phục vụ tốt tiểu thư, cho dù tan xương nát thịt, Đông Lăng cũng sẽ che ở phía trước cho tiểu thư!” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, nhẹ giọng cười nói: “Bớt nói nhảm, đi theo ta, làm sao có thể để người tan xương nát thịt?” Đông Lăng khịt khịt cái mũi nói: “Điều Đông Lăng nói là sự thật! Bây giờ tiểu thư muốn làm gì, Đông Lăng cũng sẽ đi theo, tiểu thư ở đâu, Đông Lăng cũng ở đấy!” Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bả vai của nàng, đã sớm biết tính cách Đông Lăng là như vậy, mặc kệ là trong hoàn cảnh nào đều không rời bỏ nàng, cho nên không nghĩ tới việc đuổi Đông Lăng đi. Huống chi có Đông Lăng bên mình cũng là một chuyện tốt, nàng từ nhỏ cô đơn

một mình lớn lên, vẫn rất hy vọng có người bên cạnh giúp đỡ, hơn nữa Đông Lăng sẽ chiếu cố Tiểu Hồ cùng Chi Chi, xem như là trợ thủ đắc lực của nàng. “Nếu không sợ chịu khổ thì có thể theo.” Đông Lăng nghe nàng nói như vậy, biết là nàng đã đồng ý, lập tức vui vẻ gật đầu: “Cho dù cực khổ thế nào Đông Lăng cũng không sợ!” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, từ nấp giới lấy ra hộp gấm mà Tiêu Dao Vương đưa, mở ra, bên trong có hai viên đan dược màu tím vàng, phía trên màu vàng thoáng hiện hoa quang, lực lượng nguyên khí mạnh mẽ từ bên trong đan dược thẩm thấu ra ngoài. Chỉ là nhìn như vậy, cũng có thể cảm giác được một loại áp lực, đặc biệt Đông Lăng chỉ là người có thiên phú bình thường, nhất định trong trái tim cảm thấy bị áp bách nặng nề. “Tiểu thư, đây là vật gì vậy?” Đông Lăng tò mò hỏi, đôi mắt mở rất to, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua loại đan dược này! “Đây là Tẩy Tủy đan.” Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói, từ trong hộp gấm lấy ra một viên Tẩy Tủy đan: “Đây là cho ngươi, Đông Lăng, ở thời đại này không nên làm người yếu, sau này chúng ta sẽ có càng nhiều nguy hiểm, ngươi nhất định phải cố gắng.” Đôi mắt của Đông Lăng nhìn thẳng, ngơ ngác nhìn Tẩy Tủy đan lóe quang hoa, khiếp sợ không kiềm chế được. “Tiểu thư, người lấy được Tẩy Tủy đan từ chỗ nào vậy?” Mặc dù Đông Lăng chỉ là nha hoàn thiên phú bình thường, nhưng là đối với loại bảo bối làm người ta mơ ước như Tẩy Tủy đan, vẫn có nghe đến. Tẩy Tủy đan khó có thể luyện chế, trên cả đại lục này ai cũng biết là không biết cách bao nhiêu năm mới nghe nói có luyện được sư luyện chế ra Tẩy Tủy đan. Cho dù là cầm núi vàng hay núi bạc cũng không mua được, làm sao tiểu thư thoáng cái đã có hai viên? Kể từ khi biết Hoàng Bắc Nguyệt chính là Hí Thiên, Đông Lăng đã vô cùng sùng bái Hoàng Bắc Nguyệt, biết nàng có năng lực rất lớn, ở trong mắt nàng thì Hoàng Bắc Nguyệt là không gì không làm được. Nhưng thoáng cái đã có hai viên Tẩy Tủy đan, đó quả là điều không thể tin được! Nhìn về mặt Đông Lăng ngu ngơ, Hoàng Bắc Nguyệt không muốn giải thích nhiều, Tẩy Tủy đan này là của Phong Liên Dực cho, nàng không thích nhắc lại chuyện này. “Sau này giải thích với người sau, giữ cho chắc, một lát nữa tìm một chỗ an tĩnh để ngươi nghỉ ngơi, đem Tẩy Tủy đan ăn hết, ta muốn đi làm một chút chuyện.” Đông Lăng lập tức cầm tay nàng: “Tiểu thư, người muốn đi đâu? Người đừng bỏ Đông Lăng để đi một mình?” “Ta đã đồng ý sẽ mang ngươi đi cùng, nhất định sẽ không nuốt lời, chỉ là trong thành Lâm Hoài có việc ta không hoàn thành không được, ta không muốn mang theo tiếc nuôi rồi đi!” Đông Lăng thấp thỏm gật đầu.

445. Chương 447: Thiên Hạ Là Địch (15)

Đông Lăng thấp thỏm gật đầu, trong lòng âm thầm thề, sau khi nàng ăn Tẩy Tủy đan, nhất định phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, có thể trở thành người trợ giúp cho tiểu thư, sẽ không để tiểu thư một mình đối mặt tất cả mọi chuyện!

Thu dọn đồ đạc xong, bỗng chân núi truyền đến một tiếng vó ngựa dồn dập, bọn họ đứng từ trên cao, nhìn xuống thấy được một người cưỡi ngựa rất nhanh chạy đến phía hoàng lăng. “Tiểu thư, là Anh Dạ công chúa!” Đông Lăng chỉ vào người phía dưới nói. Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, nhìn thoáng qua, phía dưới một cô gái mặc hồng y giục ngựa chạy như điên, đúng là Anh Dạ công chúa. Hơi ngẩn người một chút, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.” Đông Lăng ba bước thành hai bước theo kịp, xoa đầu Tiểu hồ, nói: “Anh Dạ công chúa tâm địa thiện lương, mặc dù tính cách có hơi điều ngoa, nhưng nàng đối rất tốt với tiểu thư.” Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì cả, nàng hiểu rõ tính tình công chúa Anh Dạ, giống như Đông Lăng nói, lại nói tiếp, Anh Dạ công chúa và Chiến Dã cùng là một loại người. Bề ngoài nhìn chung sống không tốt, phong thái cao quý, khó có thể đến gần, trên thực tế, chỉ cần tiếp xúc qua sẽ hiểu, thật ra bọn họ đều là người rất tốt. Chỉ là, hôm nay đã xảy ra chuyện này, nàng cùng Anh Dạ và Chiến Dã, khó có thể giống như trước đây. Cũng không nhìn Anh Dạ công chúa nữa, Hoàng Bắc Nguyệt tăng nhanh bước chân, cùng Đông Lăng đến đô thành. Tìm một nhà trọ ở ngoài thành, để Đông Lăng vào ở trước, Hoàng Bắc Nguyệt lại lên vào trong thành một lần nữa. Lâm Hoài thành vẫn yên bình như thế, dân chúng vẫn sống bình thường như chưa có gì, chuyện xảy ra ở Linh Ương Học Viện chưa truyền tới. Những hắc sắc kỵ binh rất nhanh đã đưa người của hoàng tộc bị Chức Mộng thú tấn công bên trong Linh Ương Học Viện bình an vô sự trở về. Linh Ương Học Viện giờ đây luôn trong tình trạng phòng thủ, nghe lén được mấy lão sư của Linh Ương Học Viện nói chuyện, Hoàng Bắc Nguyệt mới biết, hóa ra là người của Đông Ly Quốc muốn đến thăm Linh Ương Học Viện, kết quả là bây giờ vẫn chưa thấy đi ra. Thương Hà viện trưởng phái người vào tìm, kết quả là một đám sứ giả của Đông Ly quốc như đã bốc hơi, hoàn toàn không thấy! Nếu

như thái tử của Đông Ly quốc xảy ra chuyện gì ở Nam Dục quốc, hậu quả có thể rất nghiêm trọng. Hoàng Bắc Nguyệt biết nhất định nhóm người kia đi về hướng Linh Tôn, đặc biệt ở trong tòa tháp thứ bảy. Hừ! Đám người ngu ngốc này, muốn đến tháp thứ bảy bắt Linh Tôn, không biết lượng sức mình. Linh Tôn cường đại như vậy, tự có biện pháp đối phó những người Đông Ly quốc đó, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không lo lắng, nàng phủ một chiếc áo choàng màu đen, đi về hướng phủ Tĩnh An vương. Trong thư phòng phủ Tĩnh An vương Tĩnh An vương vừa mới tỉnh dậy, đầu đau như muốn nứt ra, nhưng lúc này cũng không dám trì hoãn mà chỉ trong chớp lát, Tĩnh An vương nóng nảy mời các cao thủ mật đàm ở trong thư phòng. “Vương gia, Hoàng Bắc Nguyệt có Chúc Mộng thú, nhất định nàng không thoát được việc liên quan đến người của Tu La thành, lai lịch của nàng không hề nhỏ!” Một lão giả hạc phát đồng nhan (tóc bạc nhưng mặt hồng hào) nói, hẳn chính là vị cao thủ lợi hại nhất trong phủ Tĩnh An vương. “Khúc tiên sinh, ngay cả ngươi cũng nói vậy, thì chắc là thế rồi?” Tĩnh An vương buồn bã lo lắng nói. Khúc tiên sinh cùng mấy vị cao thủ kia nhìn nhau, sau đó đều lắc đầu, nói: “Vương gia, Tu La thành kia là nơi nào, chắc ngài cũng biết rõ, mặc dù chúng ta được cho là cao thủ ở Nam Dục quốc, nhưng trước mặt của người Tu La thành, triệu hoán sư cửu tinh chỉ giống như một tiểu hài tử không chịu nổi một kích.”

446. Chương 448: Thiên Hạ Là Địch (16)

Nghe xong những lời như thế, Tĩnh An vương không khỏi mất hứng: “Nuôi quân ba năm, dụng quân một giờ! Chẳng lẽ các ngươi muốn trở mặt đứng nhìn ta bị nha đầu kia giết chết sao?”

Khúc tiên sinh là một cao thủ, mặc dù trong Tĩnh An vương phủ chỉ là môn khách, thế nhưng khi đi ra Táp Nhị Tháp đại lục, thân là Triệu hoán sư, bọn họ cho dù đi đến đâu cũng được mọi người tôn trọng. Bọn họ không phải nô bộc do Tĩnh An vương phủ nuôi, tuy rằng ngày thường cũng có chút tôn trọng đối với Tĩnh An vương, nhưng đó là do vị thế hoàng thân quốc thích của hắn ở Nam Dục Quốc mà thôi! Tôn trọng thì tôn trọng, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ nguyện ý làm tay sai cho Tĩnh An vương tùy ý sai khiến! “Vương gia!” Khúc tiên sinh lạnh lùng nói: “Năm đó ngươi nắm giữ nhiều quyền lực, vì nữ nhi mà ép buộc Thái hậu hạ độc sát hại Huệ Văn Trưởng công chúa. Hôm nay Bắc Nguyệt quận chúa ra tay báo thù, đây là việc nhà của các ngươi, theo lý mà nói thì ngoại nhân chúng ta tốt nhất không nên xen vào.” “Ngươi nói cái gì?” Tĩnh An vương cả giận nói: “Sự việc năm đó chẳng lẽ các ngươi không có phần hay sao?” Hừ! Một lũ cao thủ giả nhân giả nghĩa, nếu không phải lúc đầu đám người này góp gió thổi phồng sự việc, hẳn làm sao có thể làm ra loại chuyện tình bức cung này! Khúc tiên sinh cũng tức giận nói: “Năm đó đều là do Vương gia khư khư cố chấp! Giờ thì thế nào? Muốn đem chúng ta kéo xuống nước hay sao?” Những lời này của Khúc tiên sinh mang tính khiêu khích rất lớn, có phúc thì chúng ta cùng hưởng, thế nhưng có họa thì tự ngươi gánh lấy đi! Tĩnh An vương này cũng không phải là hạng người anh minh khiến cho người khác tâm phục khẩu phục. Những cao thủ này theo Tĩnh An vương phủ thực chất cũng chỉ là do nhìn thấy quyền thế của Tĩnh An vương phủ ở Nam Dục Quốc mà thôi! Nếu không, người như Tĩnh An vương sao có thể xứng để cho bọn họ đi theo chứ? “Vương gia, việc nhà của Hoàng tộc, chúng ta sẽ không xen vào, tránh sau này người khác bàn tán!” “Đúng vậy Vương gia, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ngài lại thân là quốc cửu, lại là ngoại công của Thái tử điện hạ, Bắc Nguyệt quận chúa chắc chắn sẽ hạ thủ lưu tình, ngài cứ thả lỏng, đến lúc đó nói lời xin lỗi là được rồi.” Đám cao thủ đều đồng loạt đứng lên, biểu lộ lập trường của chính mình. Bọn họ đồng tâm hiệp lực như vậy, hoàn toàn không còn bộ dáng lực đấm như bình thường! Nói đùa, đó là người của Tu La thành đó, bọn họ còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa nha, tuyệt đối không thể nhảy vào vũng nước đục này, nếu không sẽ mất cả chì lẫn chài! Tĩnh An vương tức giận đến mức thổi râu trợn mắt. Hắn nhìn đám cao thủ, ghen một bụng lửa giận nhưng lại không dám phát ra, chỉ có thể cố gắng kìm chế: “Các vị, ngày thường bốn vương cũng không có làm phiền gì đến các vị, nhưng hôm nay, xin các vị hãy lưu lại giúp ta một tay đi! Khúc tiên sinh cười nói: “Vương gia, lời cũng đã nói đến mức này, để tránh tổn thương hòa khí, tốt nhất bọn ta vẫn nên ra ngoài thôi, còn ngài, ngài nên chuẩn bị tốt một chút, nếu Bắc Nguyệt quận chúa mà đến thì còn có thể dĩ hòa vi quý!” Khúc tiên sinh nói xong liền xoay người đi ra ngoài, đám người còn lại lấy hắn làm chủ, đương nhiên cũng đồng loạt ra theo. Tĩnh An vương trừng mắt, hai tay run rẩy. Hắn không nghĩ tới, năm đó từng người từng người đều giựt dây khiến hắn đi bức cung, thế mà bây giờ vừa nghe đến cái tên Tu La Thành, đám người này đều bị dọa thành rùa

đen rục đầu cả! “Hừ! Vô dụng! Một đám ăn bám! Quả nhiên là ngày dài mới biết lòng người mà!” Tĩnh An vương tức giận gạt hết đồ vật trên bàn sách xuống đất, ngay cả cái bàn cũng bị hấn đá ngã lộn. “Người đâu!” Tĩnh An vương cất giọng nói: “Bổn vương muốn vào cung gặp Hoàng thượng và Thái tử, mau chuẩn bị kiệu!” Kêu nửa ngày mà vẫn không thấy ai trả lời, Tĩnh An vương giận dữ bước ra ngoài, quát lên: “Người đâu? Đều chết hết cả rồi hay sao? Thật là một đám vô dụng!” “Két” một tiếng, cửa thư phòng đột nhiên bị đẩy ra, ánh sáng bên ngoài nhanh chóng tràn vào phòng, ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của thiếu nữ.

447. Chương 449: Thiên Hạ Là Địch (17)

“Vương gia đang muốn gọi ai vậy? Hôm nay người trong phủ mệt mỏi, giờ phút này đều đã đi nghỉ ngơi hết rồi.” Một thân ảnh từ trong vầng sáng chậm rãi bước ra, khí chất quý dị khiến cho người khác không cảm nhận được sự ấm áp của ánh mặt trời!

Bước ra khỏi vầng sáng, thiếu nữ đứng trước mặt Tĩnh An vương, ngẩng đầu nhìn hấn, đôi con ngươi trong suốt lạnh lẽo mang một tầng ý cười. Tĩnh An vương lui về phía sau một bước, trong lòng nhất thời giống như rơi vào hồ băng sâu vạn trượng, lạnh đến mức thân thể hấn không ngừng run rẩy! “Người...người tới nơi này làm cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cười cười, bộ dáng thập phần xinh đẹp. Nàng xoay người ngồi lên ghế, một chân lại gác lên một cái ghế khác, ánh mắt kiêu ngạo nhìn về phía Tĩnh An vương. “Làm gì à? Đương nhiên là báo thù rồi, đem người thiên đạo vạn quả, giải mối hận trong lòng ta!” Sắc mặt Tĩnh An vương tái nhợt, sau đó lập tức giận dữ. Hấn đường đường là Tĩnh An vương, cả Nam Dục Quốc này trừ Hoàng thượng và Thái hậu ra thì người nào dám không tôn kính hấn? Nha đầu kia cuồng vọng như thế, thật là đáng hận mà! “Hừ! Hoàng Bắc Nguyệt, người đừng có ngông cuồng! Nghe nói người cũng là cao thủ cấp bậc Hoàng Kim, có dám cùng bổn vương đánh một trận hay không?” Hoàng Bắc Nguyệt nhún mày nhìn hấn. Cái tên Tĩnh An vương không có đầu óc này, hấn thực sự muốn cùng nàng đánh một trận sao? “Điều kiện tiên quyết là không được sử dụng Chức Mệnh Thú, người dám không?” Mâu thuẫn người khi còn sống uy phong lợi hại, cần bản khinh thường loại thủ đoạn sử dụng Chức Mệnh Thú này!” Tĩnh An vương dùng phép khích tướng, chỉ cần nha đầu này không sử dụng Chức Mệnh Thú, vậy thì hấn có cái gì phải sợ? Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt rất khó chịu, nàng ghét nhất là bị người khác mang Huệ Văn Trưởng Công chúa ra uy hiếp. Nàng vô cùng tôn kính Huệ Văn Trưởng công chúa, không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục nàng! “Không dùng thì không dùng, lão thất phu, người nghĩ ta sợ người sao?” “Hừ! Vậy thì thử một chút xem nào!” Tĩnh An vương tiên phát chế nhân (Đạ: đánh nhau trước tiên phải chế trụ địch nhân), nhanh chóng lấy một thanh Loan Nguyệt Thương nặng năm trăm cân từ trong nạp giới ra! (Đạ: hiện tại 1 cân bằng 500g, nhưng thời xưa thì bằng 800g => cây thương này một là nặng 250kg, hai là nặng 400kg, cái này tùy theo tác giả, nhưng theo ta thì là 250kg, 400kg thì đánh đấm nổi gì :3) Lúc còn trẻ, hấn đều là dựa vào thanh Loan Nguyệt Thương huyền cấp này mà chấn nhiếp địch quốc, lập nên biết bao nhiêu công lao hấn mà! Hôm nay đối thủ chỉ là một tiểu nha đầu, vậy hãy để cho nàng ta mở mang tầm mắt một chút đi! Loan Nguyệt Thương vừa ra, Tĩnh An vương lập tức tăng thêm không ít khí phách, chỉ nghe hấn quát lớn một tiếng, Loan Nguyệt Thương đã biến thành từng đạo bóng ảnh liên tục vung vẩy, thoát cái đã hình thành một trận gió lốc, vọt mạnh đến chỗ mà Hoàng Bắc Nguyệt đang ngồi! “Tĩnh An vương ý lớn hiếp nhỏ, thủ đoạn hèn hạ, thật khiến cho người khác xem thường!” Thanh âm lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt vang lên. Nàng lười biếng nhìn từng đạo thương ảnh, một thanh chủ thủ màu đen chợt lóe đã xuất hiện trong tay nàng. Thanh chủ thủ này là do lão già Tiêu Khái Nguyên hiến kính nàng lúc trước, không thể không thừa nhận, thanh chủ thủ này thật sự là một món đồ tốt! Thanh chủ thủ dài gần bằng cánh tay của nàng. Nàng thoáng trở tay, vừa vặn đỡ được Loan Nguyệt Thương, chỉ là ngay sau đó, một cỗ lực lượng cường hấn theo cây thương truyền đến. Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhún mày, tên Tĩnh An vương này quả nhiên cũng có mấy phần thực lực! Nàng nhún mày, Tĩnh An vương đương nhiên cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu. Sau lần giao thủ này, hấn biết thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt không đơn giản chỉ là cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ! Chẳng lẽ người ở Tu La thành đều lợi hại như vậy sao? Sau một lần giao thủ, cái ghế mà Hoàng Bắc Nguyệt vừa ngồi cũng đã bị vỡ thành từng mảnh nhỏ. Nàng đứng lên rất đúng lúc, nhanh chóng lao về phía trước. Tĩnh An vương cũng lui về phía sau mấy bước, nhìn thấy một lỗ hổng sâu hoắm trên Loan Nguyệt Thương, hấn liền biến sắc! Đây chính là vũ khí huyền cấp đó! Thứ nha đầu kia đang cầm

trong tay là cái thứ quái quỷ gì vậy? “Xem ra lão gia hỏa Tiêu Khải Nguyên kia đã tặng ta một món bảo bối rồi!” Thanh chủ thủ ở trong bàn tay xinh đẹp của Hoàng Bắc Nguyệt quay quay mấy vòng.

448. Chương 450: Thiên Hạ Là Địch (18)

Tĩnh An vương trừng mắt, bước về phía trước một bước, sàn nhà dưới chân hắn lập tức nứt vỡ! “Kiếm kỹ: Nguyệt Phá Cửu Tiêu! Thứ ba!”

Loan Nguyệt Thương trên không vung một cái, nguyên khí từ trên người của Tĩnh An vương cuộn trào ra, hội tụ trên cây thương, nguyên khí đậm đặc đến mức gần như biến thành thực chất, dần dần biến thành hình dáng loạn nguyệt! (Dạ: hình trăng khuyết) “Hoàng Kim hậu kỳ?” Hoàng Bắc Nguyệt hơi nheo mắt, đột nhiên cười rộ lên: “Thực lực không tồi!” “Hừ! Bây giờ mới biết bốn vương lợi hại sao? Ta rất nhanh sẽ đột phá Hoàng Kim hậu kỳ, trở thành người đầu tiên đạt được danh hiệu Kiếm Thánh trên đại lục này!” “Kiếm Thánh sao? Trước khi giấc mộng này thực hiện được, ta đã đem ngươi bóp chết rồi!” “Cuồng vọng!” Tĩnh An vương hét lớn một tiếng, Loan Nguyệt Thương vẽ ra một mảnh thương ảnh sắc bén, nguyên khí cũng theo đó mà chuyển động, trong giây lát đã đánh thẳng về phía Hoàng Bắc Nguyệt. Hắn phi thường tự tin đối với kiếm kỹ Nguyệt Phá Cửu Tiêu này của mình! Hiện tại hắn đã tu luyện thức thứ ba, uy lực vô cùng cường đại, ngay cả Khúc Nghiệp cường đại cũng không dám dễ dàng cùng hắn đối chiến! Về phần nha đầu này, hắn sẽ trực tiếp giết chết nàng, thân không biết quỷ không hay, hơn nữa lại còn trừ được mối họa lớn trong lòng! Loan Nguyệt Thương vừa ra, nguyên khí điên cuồng lưu chuyển, đồ vật bày biện trong thư phòng đều rơi xuống đất, những món đồ cổ, trân bảo quý giá cũng vỡ nát hết cả! Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhận thấy sát khí ẩn chứa trong nguyên khí liền một cước đạp lên cái ghế, thân thể lăng không nhảy lên, giống như linh miêu phóng qua đỉnh đầu của Tĩnh An vương. Một chiêu kia của Tĩnh An vương lập tức mất đi mục tiêu, đánh vào trên tường, khiến vách tường ầm ầm sụp đổ! Quả thật là có thực lực, trách không được nằm đó hắn lại có thể nắm được trọng binh, điều binh mưu phản, uy hiếp Thái hậu giết chết Huệ Văn trưởng công chúa! Việc này không thể gây nên động tĩnh quá lớn, nếu đưa tới Hắc sắc kỵ binh, còn có người của Linh Ung Học Viện, vậy thì phiền toái rồi! Tốc chiến tốc thắng! Hoàng Bắc Nguyệt trầm mi quát lên: “Băng!” “Ầm ầm...” Vách tường phía sau đổ sầm xuống, thân ảnh đằng đằng sát khí của Băng Linh Huyền Diệu theo đó vọt tới, nguyên khí dũng mãnh nhanh chóng dựng lên một bức tường băng, đem mấy bức tường bị sập phong bế lại. Tĩnh An vương một kích không trúng, đang muốn thử lại lần hai, thế nhưng vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một con quái vật lớn như vậy, nhất thời bị dọa đến ngây dại! “Băng...Băng Linh Huyền Diệu?” Tĩnh An vương lắp bắp nói. Đây là một trong Ngũ Linh – Băng Linh Huyền Diệu! “Coi như ngươi cũng có hiểu biết!” Hoàng Bắc Nguyệt ở sau lưng hắn cười lạnh: “Người hiện tại chắc đã biết, ngươi đã chọc nhầm người rồi!” Tĩnh An vương cũng coi như là người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vừa nhìn thấy cảnh này, hắn đã biết tình huống trở nên bất lợi đối với mình. Băng Linh Huyền Diệu là Triệu hoán thú của một người thân bí luôn mặc áo choàng – Hí Thiên! Thực lực của nàng rất đáng sợ, trận đấu với Tư Mã Quy Yển trong buổi cung yến, Tĩnh An vương cũng tận mắt chứng kiến! Lấy thực lực của Tư Mã Quy Yển vậy mà vẫn chật vật bại dưới tay nàng, thực lực của hắn hôm nay sao có thể chống lại đây? Chênh lệch giữa Chiến sĩ và Triệu hoán sư quả thật là rất nghiêm khắc! Ngàn vạn lần tính toán cũng không ngờ tới, Hoàng Bắc Nguyệt – phế vật đại danh鼎鼎 của Lâm Hoài Thành lại là cường giả thân bí Hí Thiên kia! Thân hình Tĩnh An vương vừa chuyển đã lập tức hướng thư phòng phía bên kia mà bỏ chạy. Trong nhà của quý tộc thường sẽ có mấy cái mật đạo, giống như tàng bảo thất trong thư phòng của An Quốc công vậy, bên trong đều là cơ quan! Tĩnh An vương muốn nhân cơ hội này trốn vào trong mật đạo, sau đó lợi dụng các cơ quan bên trong để ngăn cản bước chân của Hoàng Bắc Nguyệt cùng Băng Linh Huyền Diệu!

449. Chương 451: Thiên Hạ Là Địch (19)

Lão gia hỏa này, cũng quá coi thường nàng ! “Băng thuần! Mở!” trong tay Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xuất hiện băng vũ với ánh quang rạng rỡ, phá không bay lên, trong nháy mắt ba đạo băng thuần kiên cố che ở trước mặt Tĩnh An vương!

Băng thuẩn này ngay cả Linh Tôn cũng có thể chặn được một lúc, mặc dù chỉ có ba đạo, tuy nhiên Tĩnh An vương muốn lập tức tiến lên thì không có khả năng ! Trong cơn giận dữ, Tĩnh An vương đột nhiên quát lớn một tiếng, đoạn đầu của Loan Nguyệt Thương trong tay đột nhiên rời ra, một đoạn xích sắt nối liền cây thương đã tách ra làm hai đoạn. “Kiếm kỹ: Nguyệt Phá Cửu Tiêu! Thứ thứ tư!” Loan Nguyệt được hần điều khiển bay đến, lõi nguyên khí ngưng tụ ở phía trên bộc phát ra mãnh liệt lôi quang, vô cùng chói mắt. Lúc lôi quang sắp đến gần Hoàng Bắc Nguyệt , đột nhiên nổ tung, sau đó bắn nhanh ra, giống như sấm sét, ở trong không khí tiếng ầm ầm tuôn ra tiếng đinh tai nhức óc. Tĩnh An vương khuôn mặt dữ tợn, hai tròng mắt hung hăng trừng mắt, “Đi tìm chết đi!” Băng Linh Huyền Diệu trừng mắt thật lớn, đột nhiên cánh băng thật lớn vẩy một cái, mang theo khí âm hàn tựa dòng sông băng xông lên phía trước! Lôi quang cùng băng xuyên va chạm, nhất thời không khí xung quanh rung lên, Tĩnh An vương kêu thảm một tiếng, bị băng xuyên đụng phải bay ra ngoài, hung hăng đập ở trên vách tường, phun ra một ngụm máu tươi lớn. “Muốn giết Bồn vương, Bồn vương cũng sẽ không cho người sống yên ổn!” (My: ày gù, bồn vương cứ ở đó mà mơ tưởng nhoe :3) Tĩnh An vương hô tiếng gào thét lớn, từ cao giai nấp giới của chính mình lấy ra ba hạt châu màu đen, quý dị cười ha hả. “Chủ nhân, đó là Bạo Lôi thuộc tính lôi, rất nguy hiểm!” Băng Linh Huyền Diệu hô to một tiếng, Bạo Lôi không phải là lôi đạn bình thường, cái loại đồ vật này một khi nổ tung, trong mấy chục dặm xung quanh đều bị tàn phá hết! Mà người bên cạnh Bạo Lôi, sẽ càng bị nổ tan xương nát thịt! Băng Linh Huyền Diệu muốn tiến lên, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại ra cho nó: “Rời đi!” Băng Linh Huyền Diệu khó hiểu, mắt thấy Hoàng Bắc Nguyệt tay cầm băng vũ, đột nhiên một đầu tóc đen biến thành màu đỏ như lửa, khuôn mặt tinh xảo lạnh lùng, một đám khí màu đen từ cánh tay nàng bay xuống băng vũ! Băng Linh Huyền Diệu thấy vậy ngây dại, chưa từng thấy qua Hoàng Bắc Nguyệt chân chính hóa thành bộ dáng Hí Thiên tóc đỏ, đúng là vừa đẹp đẽ vừa có khí thế! Băng vũ giơ lên, rồi nhanh chóng há xuống, hắc khí cùng hàn khí tuôn ra nhằm phía Tĩnh An vương. Tĩnh An vương đang cười to bỗng kêu thảm một tiếng, cánh tay nắm Bạo Lôi đột nhiên từ trên vai rơi xuống, máu tươi văng khắp nơi trong không trung, cánh tay bay ra ngoài. “Băng lao! Mở!” Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng quát khẽ, trong tay rất nhanh làm động tác bắt quyết. Cánh tay bay đi trong nháy mắt đã được băng lao bao phủ lại, hàn khí um tùm, trầm trọng đập trên mặt đất, bên trong Bạo Lôi đã bắt đầu nổ mạnh. Trong băng lao trong suốt trắng như tuyết, từ giữa lửa đỏ nháy mắt cháy ra, khiến cả băng lao cũng ánh lên màu đỏ rực! Hoàng Bắc Nguyệt lui về phía sau một cái cột, băng lao phía trên, lại bỏ thêm mười hai đạo băng thuẩn phòng hộ, băng lao bị nổ tung, mảnh băng nhỏ bay lên phía băng thuẩn, uy lực thật không nhỏ, mặt ngoài của băng thuẩn cứng rắn cũng xuất hiện từng vết rạn! Ầm ầm tiếng sấm, tất cả cũng chậm rãi quay về yên tĩnh, chỉ có âm thanh kêu lên thảm thiết của Tĩnh An vương còn đang quanh quẩn trong thư phòng. Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau cây cột chậm rãi đi ra ngoài, tóc màu đỏ rực ở trong không khí lạnh giá đó, hết sức chói mắt, có loại diễm lệ tuyệt sắc kinh diễm thiên hạ. Nhưng mà tuyệt sắc như vậy, trong mắt Tĩnh An vương, so với ác quỷ Địa ngục còn khiến cho người ta sợ hãi hơn!

450. Chương 452: Thiên Hạ Là Địch (20)

“Chuyện năm đó, là do thái hậu hạ độc, không thể trách Bồn vương!” Tĩnh An vương sắc mặt tái nhợt, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt từng bước một tới gần, thân thể của hắn run rẩy lùi về phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt thở hổn hển, đối phó một người sắp vào hàng ngũ Kiếm Thánh, quả nhiên hao phí không ít thể lực của nàng. May mà Tĩnh An vương này không có bảo khí gì, nếu không, hôm nay chỉ sợ là một hồi khổ chiến ! “Không trách người thì trách người nào?” Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, chủy thủ màu đen ở trong tay, nặng nề mà đâm vào bả vai Tĩnh An vương, “Đám làm không có can đảm nhận! Kể bất lực như người còn sống làm gì?” “Bồn vương là hoàng thân quốc thích!” Tĩnh An vương đau đến kêu rống. “Hoàng thân quốc thích? Như vậy để cho tất cả mọi người trong thành Lâm Hoài nhìn xem cái gì là hoàng thân quốc thích đi!” Hoàng Bắc Nguyệt từ nấp giới lấy ra sợi dây thừng tiến đến, buộc vào cổ Tĩnh An vương, kéo hắn ra ngoài. Tĩnh An vương bị buộc cổ, chỉ có thể phát ra những thanh âm không rõ ràng, khổ không thể tả. “Hiện tại người biết sợ rồi? Lúc đầu người nắm giữ binh lực, nhìn tiên hoàng rơi vào tay địch cũng mặc kệ không cứu giúp, người có biết người khác cũng sẽ sợ hãi hay không? Năm đó Hoàng

thượng bị bắt, người tư oán quá nặng không muốn xuất binh cứu giúp người có nghĩ đến hần cũng sẽ sợ hãi? Người để cho một mình trưởng công chúa Huệ Văn xông vào địch doanh, người có nghĩ tới nàng sẽ sợ hãi hay không? Người có biết nàng bị người của Đông Ly quốc dùng gian kế nhục nhã, người có biết nàng có bao nhiêu sợ hãi hay không? Năm đó người mang binh bức vua thoái vị, khiến cho thái hậu phải hạ độc giết thân nữ nhi của chính mình, người có biết thái hậu có bao nhiêu sợ hãi hay không? Một chén độc được trưởng công chúa Huệ Văn uống vào trong bụng, người có thể tưởng tượng qua nàng cũng là người! Cũng sẽ sợ hãi! Thế gian lưu lại sức sinh như vậy có tác dụng gì? Sớm giết vì dân trừ hại!” Lúc này bên ngoài sắc trời đã đen, Hoàng Bắc Nguyệt kéo thân thể Tĩnh An vương, để cho Băng Linh Huyền Diệu đưa ra ngoài thành, treo hần trên tường thành! Đồng thời dùng vải trắng dính máu tươi của Tĩnh An vương, trần thuật rõ ràng tội trạng của hần, kể nhiều năm qua làm việc thiên tư trái pháp luật, tham ô hối lộ, hãm hại trung lương! Đều dán ở trên tường! Ngày thứ hai lúc mặt trời ló dạng, dân chúng vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy một thi thể được treo trên tường thành máu chảy đầm đìa! “Đó là Tĩnh An vương!” Một dân chúng hô to một tiếng, sau đó dân chúng ở xung quanh cũng bùng nổ, nhìn huyết thư vạch trần tội trạng, đều nghị luận ầm ĩ. Tĩnh An vương bị treo ở tường thành một đêm, máu trên người lại bị lấy để viết huyết thư, đã bị giết chết đến không thể thảm hơn! Rất nhanh tin tức truyền khắp thành Lâm Hoài, hoàng hậu rất là bi thống, một nhà Tĩnh An vương dâng tấu cầu xin Hoàng thượng nghiêm tra việc này, nhất định phải tìm ra kẻ đã hành hung, sau đó thiên đao vạn quả! Hoàng thượng không đáp lại, thái hậu cũng tỏ vẻ trầm mặc, u cư (kiểu như ẩn cư ấy) trong thâm cung, tuyệt đối không nhúng tay việc này. ***** Bắc Nguyệt hoàng triều ***** Mà lúc này trong Linh Ương Học Viện, một đám trưởng lão cũng tề tụ một chỗ, thương nghị chuyện quan trọng. “Viện trưởng, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Tu La thành nhất định có liên quan, nhưng ngày hôm qua nàng chỉ dùng Chức Mộng thú khiến cho chúng ta ngủ say, cũng không ra tay thương tổn.” Quách viện sĩ rất công chính nói, tư tâm vẫn có chút thiên vị Hoàng Bắc Nguyệt. Thương Hà viện trưởng vẻ mặt ngưng trọng gật đầu: “Cái nha đầu kia, là vì báo thù mà tới.” “Ài, nghĩ không ra chuyện năm đó là như vậy, viện trưởng, Linh Ương Học Viện chúng ta có nhúng tay vào việc này không?” “Tĩnh An vương đã chết, nói vậy Bắc Nguyệt quận chúa cũng sẽ không tiếp tục báo thù.”

451. Chương 453: Thiên Hạ Là Địch (21)

“Tĩnh An vương đã chết, nói vậy Bắc Nguyệt quận chúa cũng sẽ không tiếp tục báo thù.” Thương Hà viện trưởng suy nghĩ một chút, “Nhưng mà chuyện nàng cùng Tu La thành có liên hệ, nhất định cần phải điều tra rõ ràng.”

“Xin viện trưởng phân phó, chúng ta nghe lệnh ngài!” “Ta đã muốn mở ra Thiên Tuyệt trận, mời mười hai vị trưởng lão đi theo ta.” Mười hai vị trưởng lão của Linh Ương Học Viện đứng lên, nhất tề ôm quyền nói: “Mặc cho viện trưởng sai phái!” Trên đường cái trong thành Lâm Hoài, bởi vì Tĩnh An vương gặp chuyện, không ít dân chúng vẫn cảm giác vui mừng, phố lớn ngõ nhỏ cũng đang đàm luận, đến tốt cùng là người nào lợi hại như vậy, có thể xông vào phòng thủ chu đáo trong Tĩnh An vương phủ, giết Tĩnh An vương, thần không biết quỷ không hay mà đem thi Thể Tĩnh An vương, treo ở trên tường thành! Tuyệt đối là một vị cao thủ thông minh tuyệt đỉnh, giúp cho lòng người hả hê! Tiêu Vận ở trên đường cái trốn trốn tránh tránh, đi một ngày, mọi người đều hỏi qua, nhưng người nào cũng chưa từng thấy thiếu niên làn da tái nhợt, khóe mắt có kết ngạnh hoa màu đen. Không cam lòng! Người kia ở nơi nào? Nhất định phải tìm được hần, chỉ có hần mới có thể vì mình báo thù! Nhớ tới mẫu thân chết thảm, trong lòng Tiêu Vận không cam lòng, hôm nay lại biết tin Tĩnh An vương chết lại càng làm cho lòng nàng lo sợ bất an, Hoàng Bắc Nguyệt tâm ngoan thủ lạt, mình nhất định sẽ không khinh địch bỏ qua nàng! Tuy nhiên trước đó, nàng cũng sẽ không ngồi chờ chết! “Vị công tử này, ta đã nói qua, thật không có thấy vị cô nương kia tới, ngài ngày nào cũng hỏi nhiều lần, ta thấy nàng tới có thể không nói cho ngài sao? Ở khách điểm, chương quỹ bắt đắc dĩ nói xong, liền phát tay áo rời đi, mang theo tiểu nhị chuẩn bị đi chợ mua một vài thứ đồ ăn. “Nàng nói qua sẽ đến.” Phía sau một tay cường ngạnh đặt lên trên vai chương quỹ, chương quỹ kia thoáng cái đau nhức đến nhe răng trợn mắt. “Ôi chao ta nói công tử rồi mà! Ngài hãy bỏ qua cho ta đi, ta là một người bình thường mở cửa tiệm, nào dám lừa gạt đại nhân vật như ngài! Cô nương kia quả thật chưa từng tới, ôi chao này!” Chương quỹ hét thảm một tiếng, thiếu niên kia cũng quá dùng sức! Hần là một

người bình thường, bả vai cũng xém chút nữa bị bóp nát! “Ta nói người này, sao không nói đạo lý như vậy? Ngài cũng không giấu lại, ngay cả ngài cũng không nhận ra vị cô nương kia, ta đến nơi đâu cho ngài tìm? Huống chi, cô nương kia nói không chính xác là tiểu thư trong đại gia tộc nào, nhất thời hảo tâm giúp ngài mà thôi, nói không chừng đã sớm quên ngài rồi! Ngài cần gì phải như vậy?” Chương quý nhất thời tức giận, không giữ mồm giữ miệng lại nói tiếp. Thiếu niên kia càng tức giận, khí âm trầm quỷ dị trên người làm cho mọi người chung quanh vây xem lùi đi rất xa, ngón tay tái nhợt hữu lực của hắn hung hăng nắm bả vai chương quý. “Lời của ngươi, không tin!” “Ồi chào ôi chào, công tử ngài tha ta đi!” Chương quý kêu lên thảm thiết giống như tiếng heo bị chọc tiết. Tiêu Vận ở xa xa tập trung nhìn vào, nhất thời đuôi lông mày lộ ra vui mừng, thật sự là đập phá thiết hài vô mịch xử (đi mòn gót sắt tìm không thấy), hóa ra hắn ở chỗ này! “Công tử, công tử!” Tiêu Vận đẩy đám người ra chạy tới, ở trước mặt thiếu niên kia lớn tiếng nói, “Là ta, ngươi còn nhớ ta không? Là ta đưa ngươi tới nơi này!” Tròng mắt vô thần của thiếu niên chuyển động, trên gương mặt tái nhợt không có bất cứ vẻ mặt gì, hiển nhiên căn bản là không nhớ rõ. Tiêu Vận vội vàng nói: “Ngươi người muốn tìm đang ở phụ cận, nếu ngươi không đi, nàng sẽ chạy mất!” Thiếu niên nhất thời buông bả vai chương quý ra, thanh âm lạnh như băng trong thoáng chốc có chút kích động: “Nơi nào?” “Theo ta đi, ta đưa ngươi đi tìm nàng!” Tiêu Vận hưng phấn mà nói.

452. Chương 454: Thiên Hạ Là Địch (22)

Thiếu niên không để ý đến chương quý nữa, như hải tử mới ra đời chưa hiểu chuyện, liền đi theo Tiêu Vận.

Chương quý mặc dù thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng là mơ hồ có chút lo lắng: “Nữ nhân kia nhìn không giống người tốt, vị công tử kia đơn thuần không hiểu chuyện, sẽ không gặp cái gì không may đi?” “Chương quý, ngài vẫn lo lắng cho hắn? Ôn thần đó sớm đi ngày nào thì tốt ngày đó! Hắn ở tại nơi này, khách điếm chúng ta chưa từng có sinh ý (việc buôn bán, làm ăn)! Ai cũng không dám đi vào!” “Cũng phải, mỗi ngày hắn đằng đằng sát khí ngồi ở trong điểm chờ vị cô nương kia đến như vậy, ngồi cả ngày, cũng chờ không được, khách nhân nhìn thấy hắn thì sợ hãi, ảnh hưởng tài lộc của ta, sớm đi cũng tốt!” Vì vậy chương quý mang theo tâm may mắn rời đi. Mặc Liên đi theo Tiêu Vận ra ngoài thành, đi về hướng Mê Vụ Sâm Lâm, trên đường trầm mặc cũng không chớp mắt một cái, Mặc Liên hỏi: “Ngươi quen biết, Nguyệt?” “Nguyệt?” Tiêu Vận sững sốt, hỏi: “Ngươi không phải muốn tìm người tóc đỏ sao? Hiện tại ta đưa người đi tìm!” “Tóc đỏ, Hồng Liên” sắc mặt Mặc Liên chậm rãi âm lãnh lên, tựa hồ nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên nhợt tới, mơ hồ trong sắc mặt xuất hiện sát khí. Tiêu Vận nhìn hưng phấn không thôi, vội vàng nói: “Đôi mắt ngươi không nhìn thấy, lát nữa ta chỉ cho ngươi xem, ngươi để ý xuống tay với nàng là được! Người này rất lợi hại, ngươi nhất định phải xuống tay thật nặng, nếu không, sợ rằng ngươi cũng không đối phó được nàng!” (My: ta ghét mồm bảnh bèo này quá :v) “Hừ” Mặc Liên mặt không chút thay đổi hừ lạnh, sắc mặt tái nhợt làm cho hắn thoát nhìn nhiều ra vài phần hơi thở biến hoá kỳ lạ. Người đắc tội Quang Diệu Điện, không cần biết hắn lợi hại bao nhiêu, cũng chỉ có một kết quả —— chết! Tiêu Vận tự nhiên là sẽ không lo lắng thiếu niên thần bí không đối phó được Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt chọc người này, đó chính là vận may của nàng chấm dứt! Tiến vào Phù Quang rừng rậm, sương mù nặng nề từ bốn phía hiện lên, Mặc Liên khẽ nhíu mày, hắn có thể cảm giác được hư vô mờ mịt sương mù, hắn rất không thích loại cảm giác này, giống như là vây hắn ở trong một mê cung không đi ra được. Tiêu Vận nhìn xung quanh, Mê Vụ Sâm Lâm rất lớn, không biết Hoàng Bắc Nguyệt ở nơi nào, nhưng mà nàng có thể khẳng định tuyệt đối chính là ở chỗ này! Nàng để Tiêu Trọng Lỗi ở Linh Ương Học Viện nghe ngóng, Thương Hà viện trưởng nhất định sẽ không sai! Vậy Hoàng Bắc Nguyệt không chạy thoát được đâu! Mê Vụ Sâm Lâm là nơi tiếp giáp cùng Phù Quang rừng rậm, Hoàng Bắc Nguyệt đi Đông Lăng đến phía sau một lùm cây rậm rạp nghỉ ngơi. Dùng Tẩy Tủy đan xong, Đông Lăng trải qua cả đêm cải tạo, kinh mạch sớm đã khác với người bình thường, chỉ là được lực của Tẩy Tủy đan có chút mạnh mẽ, Đông Lăng thân thể nhỏ yếu, trong khoảng thời gian ngắn có chút không thừa nhận được, bởi vậy nhìn có vẻ suy yếu. “Tiểu thư, chúng ta ở chỗ này chờ người nào?” “Chờ một người, hắn nói ở chỗ này gặp mặt.” Hoàng Bắc Nguyệt đi Đông Lăng ngồi xuống, đem Tiểu Hồ cùng Chi Chi thả trên mặt đất, rồi đứng lên quan sát động tĩnh chung quanh. Linh Ương Học Viện không dễ dàng hãy bỏ qua cho nàng như vậy, đoạn đường lúc tối, nàng có thể cảm

giác được phía sau có người ở đuổi tới, đây là ý thức cảnh giác mà một sát thủ nhiều năm bồi dưỡng được. Nàng không muốn đối nghịch cùng Linh Ương Học Viện, bọn họ không có ân oán gì, đối nghịch cũng là lãng phí thời gian. Nhưng chuyện tình Tu La thành nàng cũng không nói rõ ràng, Chúc Mộng thú trong tay nàng, hơn nữa nàng đột nhiên từ một phế vật trở nên mạnh như vậy, nàng nói như thế nào thì mấy lão già này sẽ hoài nghi nàng!

453. Chương 455: Thiên Hạ Là Địch (23)

Đột nhiên phía xa xa trong Mê Vụ Sâm Lâm, một đám Lam Biên Bức khát máu bay lên, giống như bị cái gì kinh hoàng.

Hoàng Bắc Nguyệt mặt mày trầm xuống, lui đến bên người Đông Lăng, nhắm mắt lại, tinh tế cảm nhận nguồn gốc thanh âm kia.

Linh thú? Một con linh thú cấp mười hai!

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Đông Lăng lo lắng hỏi.

“Có một con linh thú cấp mười hai ở gần chúng ta.” Hoàng Bắc Nguyệt hơi hợt nói, là linh thú không có gì, nàng có biện pháp đối phó, mấu chốt là, Thương Hà viện trưởng truy đuổi mà đến, tựa hồ cách nơi này càng ngày càng gần!

Bây giờ còn chưa thể mang theo Đông Lăng chạy đến hướng Phù Quang rừng rậm, nàng vừa mới bị Tẩy Tủy đan thay đổi cốt tủy, thiên phú triệu hồi sư đã từ từ lộ ra, nguyên khí trên người không ngừng bị ngưng tụ, sau đó lại phóng ra, là một quá trình rèn luyện xương cốt, là mấu chốt của việc luyện xương cốt.

Nếu như tiến vào Phù Quang rừng rậm, nguyên khí trên người nàng sẽ đưa tới rất nhiều Phù Quang, vậy thì càng tổn thất trầm trọng!

Linh Tôn chưa tới, bọn họ chỉ có thể tạm thời án binh bất động!

Đã thấy bộ dáng nàng nắm chắc mọi việc, Đông Lăng cũng không còn lo lắng như vậy, chuyên tâm để nguyên khí rèn luyện thân thể của chính mình.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, xuyên qua lá cây nhìn thấy bầu trời, có chút âm trầm, hôm nay tựa hồ không phải là một ngày yên ổn.

Nàng ngồi xổm xuống, ở bên người Đông Lăng bổ thêm nguyên khí cấm chế, nói: “Đừng ra ngoài, Tiểu Hồ, trông coi thật tốt.”

Tiểu Hồ gật đầu, nhảy qua tay nàng, Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ đầu Tiểu Hồ, nói: “Người như thế nào cũng là thần thú, thời điểm mấu chốt, nhờ vào người.”

“Hừ ~” Tiểu Hồ non nớt hừ một tiếng, thoát nhìn bộ dáng tin tưởng gấp trăm lần.

Chi Chi cũng nhảy qua, mắt to ngập nước nhìn nàng, giống như cầu an ủi.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Nếu Tiểu Hồ không được, còn có người đây, ta rất tin tưởng của người!”

Chi Chi vui sướng cười rộ lên, bị Tiểu Hồ một cước đá văng, trên mặt đất lăn một vòng đứng lên, mặt xám mày tro, xoa xoa mặt, tận lực cách xa Tiểu Hồ bạo lực một chút. (My: cute quá

454. Chương 456: Thiên Hạ Là Địch (24)

“Một cao thủ xa lạ có Lôi thuộc tính, người này rất cường đại, tính uy hiếp rất lớn.” Thương Hà viện trưởng lắng nghe âm thanh từ trong gió truyền đến, nói: “Còn có Hỏa thuộc tính nữa, là Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân!”

“Thái tử điện hạ!” Mấy vị trưởng lão đều kinh ngạc.

“Tại sao Thái tử điện hạ lại tới đây?”

“Không biết điện hạ tính toán thế nào, chắc là sẽ giúp đỡ Bắc Nguyệt quận chúa, thế nhưng Tĩnh An vương mà Bắc Nguyệt quận chúa giết chết lại chính là ngoại công của Thái tử điện hạ a!”

Thương Hà viện trưởng giơ tay ngăn mấy vị trưởng lão tiếp tục bàn luận. Lão suy tư một chút rồi mới mở miệng: “Các vị trưởng lão, chúng ta hãy mở ra Thiên Tuyệt Trận đi, ta sẽ dẫn dụ Bắc Nguyệt quận chúa đến, nhớ kỹ, tuyệt đối không được tổn thương nàng.”

“Viện trưởng yên tâm đi, Bắc Nguyệt quận chúa chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, chúng ta sẽ không xuống tay với nàng đâu.”

Thương Hà viện trưởng gật đầu, không chế Xích Vĩ Hạc xoay người bay đi. Xích Vĩ Hạc là Linh thú Phong thuộc tính, bởi vậy tốc độ phi thường nhanh, hơn nữa nhờ vào năng lực “thính phong biện vị” (Dạ: nghe gió xác định vị trí), Thương Hà viện trưởng rất nhanh đã đến gần Hoàng Bắc Nguyệt!

Một chạy một đuổi, mục tiêu cần bắt cũng không khó đuổi theo, nhưng ngay khi thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt mơ hồ xuất hiện, phía Bắc của Mê Vụ rừng rậm bỗng nhiên vang lên một tiếng cự long rống giận! Tiếng gầm này khiến cho mặt đất run rẩy không ngừng.

Nghe được thanh âm này, cước bộ của Hoàng Bắc Nguyệt thoáng dừng lại, trong lòng lập tức trầm xuống.

Đây là tiếng của Linh Tôn!

Thương Hà viện trưởng đương nhiên cũng nhận ra chủ nhân của thanh âm này, lão cũng dừng lại, không chế Xích Vĩ Hạc bay lên cao, dõi mắt nhìn về phía xa.

Phía Bắc của Mê Vụ rừng rậm chính là Linh Ương Học Viện, lúc này, bên kia là một mảnh khói bụi dày đặc, hoàn toàn ngăn trở tầm mắt của mọi người!

Mà phương hướng khói bụi bốc lên lại chính là Thất Tháp!

Thương Hà viện trưởng cũng ngây ngẩn cả người, tiếng gầm vừa rồi là của Linh Tôn, chẳng lẽ ngài ấy đang tức giận ư? Người nào lại có lá gan lớn như thế, dám xông vào Thất Tháp chọc giận Linh Tôn?

Linh Tôn mà nổi giận thì hậu quả phi thường khủng bố a!

“Người Đông Ly Quốc quả nhiên không phải thứ tốt lành gì.” Thanh âm lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt vang lên trong rừng rậm tĩnh mịch.

Thương Hà viện trưởng cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng cũng không có chạy trốn, ngược lại nhảy lên một gốc cây cao, nhìn qua phương hướng Thất Tháp.

“Quận chúa làm sao biết đây là do người của Đông Ly Quốc gây ra?”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu, thờ ơ nhìn hắn: “Ta nghe được bọn họ mật đàm với nhau. Thái tử Đông Ly Quốc, Cổ đại nhân, còn có một người tên là Thu Minh Liệt nữa, lần này bọn họ đến đây là muốn bắt sống Linh Tôn, tăng cường thực lực của bản thân.”

Thương Hà viện trưởng giận dữ nói: “Đông Ly Quốc, đồ vô sỉ! Linh Tôn há có thể dễ dàng bắt được như vậy ư? Kết quả của việc chọc giận một con Thần thú, bọn họ chẳng lẽ không biết?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn đám khói bụi mù mịt, trong lòng có chút bất an: “Cổ đại nhân có mang theo một món bảo khí phi thường lợi hại, gọi là Tỏa Hồn Chung! Thương Hà viện trưởng có nghe nói qua chưa?”

“Tỏa Hồn Chung?!” Thương Hà viện trưởng cả kinh, nhất thời cảm giác được có điều không ổn: “Quả nhiên bọn họ có chuẩn bị mà đến!”

“Đó là đương nhiên, nếu không, đã biết đối phương là Thần thú mà còn dám tới chịu chết, đây chẳng phải là kẻ ngu sao?”

Thương Hà viện trưởng hít sâu một hơi, cặp mắt già nua nhưng lại mang thần thái sáng láng nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt: “Bắc Nguyệt quận chúa, lão phu hôm nay dẫn người truy đuổi người là muốn làm rõ một việc.”

“Ta không có quan hệ gì cùng với Tu La Thành.” Không chờ Thương Hà viện trưởng mở lời, Hoàng Bắc Nguyệt đã ngắn gọn nói trước.

455. Chương 457: Thiên Hạ Là Địch (25)

“Ta không có quan hệ gì cùng với Tu La Thành.” Không chờ Thương Hà viện trưởng mở lời, Hoàng Bắc Nguyệt đã ngắn gọn nói trước: “Thương Hà viện trưởng, thay vì lo lắng cho ta, không bằng ngài lo lắng cho Linh Tôn đi, nếu thật sự để cho đám người Đông Ly Quốc bắt sống được Linh Tôn, hơn nữa còn thuận phục hần, vậy đó sẽ là một trường họa kiếp đối với Nam Dực Quốc!”

“Quận chúa là nữ nhi của Huệ Văn Trưởng công chúa, người nói không có, như vậy lão phu liền tin tưởng người, chỉ là, lai lịch của đầu Chúc Mộng Thú kia, vẫn xin quận chúa nói rõ cho ta biết.” “Chỉ Chi là ta vô tình có được trong lần đi rèn luyện ở Phù Quang rừng rậm do Học viện tổ chức.” Hoàng Bắc Nguyệt không cần thiết phải giấu diếm: “Lần trước chính là nó đã tập kích đệ tử cùng lão sư, nhưng khi đó ta cũng trúng chiêu.” Thương Hà viện trưởng trầm ngâm, tựa hồ đang suy nghĩ những chuyện đã xảy ra. Hoàng Bắc Nguyệt lẳng lặng chờ hần suy tư, dù sao chuyện trong Phù Quang rừng rậm cũng không có quan hệ gì với nàng, nàng không cần chột dạ. Đúng lúc này, nguyên khí chung quanh đột nhiên sôi trào, giống như bị người khác từ bốn phương tám hướng ép lại đây, khí thế bàng bạc cường đại! Hoàng Bắc Nguyệt phản ứng phi thường nhanh, thân hình lập tức từ trên nhánh cây phóng lên trên, phía trên chính là nơi nguyên khí ba động yếu nhất, cũng chính là đường ra duy nhất vào lúc này! Tuy nhiên, thân thể nàng chỉ mới bay được nửa đường thì trên đỉnh đầu đã truyền đến một thanh âm trầm thấp hùng hậu. “Thiên Tuyệt! Hợp!” Nguyên khí ba động mãnh liệt, cấp tốc đề xuống phía dưới, thân hình của Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhanh chóng bị ép xuống nhánh cây lúc này. Cùng lúc đó, cờ gấm màu đỏ đột nhiên từ bốn phương tám hướng bay ra, trên mặt mỗi lá cờ đều có thêu năm loại đồ án nguyên khí bất đồng lưu chuyển, ánh sáng rực rỡ khiến cho người khác không dám nhìn thẳng! Cờ gấm tổng cộng có mười hai lá, phân biệt do mười hai vị trưởng lão có thuộc tính khác nhau nắm giữ, mà Thương Hà viện trưởng khổng lồ Xích Vĩ Hạc đứng ở nơi mười hai lá cờ gấm hội tụ, tay vung lên không trung, một thanh trường kiếm màu đen chợt lóe đã xuất hiện trong tay lão! Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn bọn họ, nhãn quang trong trẻo chuyển hướng sang Thương Hà viện trưởng. “Thương Hà viện trưởng, người đây là có ý gì? Người không tin lời ta nói hay sao?” Thương Hà viện trưởng trầm giọng nói: “Lời của Bắc Nguyệt quận chúa, lão phu đương nhiên tin tưởng, nhưng hôm nay vẫn xin quận chúa đi theo lão phu một chuyến, tiếp nhận điều tra.” (Dạ: ta nhỏ vào, quá mức vô sỉ mà) “Nếu như ta không đi thì sao?” “Nếu như Bắc Nguyệt quận chúa phản kháng, lão phu cũng chỉ có thể ra tay thật nặng, đến lúc đó nếu như có đả thương quận chúa, vậy xin quận chúa thứ lỗi.” Thương Hà viện trưởng chậm rãi nói. Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh: “Lão thất phu, người đang uy hiếp ta?” “Hoàng Bắc Nguyệt, người chớ có vô lễ! Cho dù là Huệ Văn Trưởng công chúa, ở trước mặt viện trưởng cũng phải kính cẩn ba phần!” Nam Cung trưởng lão nghiêm túc quát. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hần, lạnh lùng cười rộ lên: “Lão muốn bắt ta, muốn hại người của ta, vậy mà các người còn muốn ta phải kính cẩn ba phần với hần sao? Lão đầu, đầu óc của người bị nước vào, cũng không có nghĩa là ta cũng thế!” “Người...nha đầu nhà người...” Nam Cung trưởng lão tức giận đến mức râu ria dựng đứng. Thương Hà viện trưởng gơ tay lên, ngăn cản Nam Cung trưởng lão đang nổi nóng lại. Lão biết Hoàng Bắc Nguyệt là người tinh ranh, nếu Nam Cung trưởng lão bị nàng chọc tức giận, động thủ trước với nàng, như vậy Thiên Tuyệt Trận sẽ lộ ra điểm yếu, khiến cho nàng có cơ hội chạy thoát. Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn nhỏ mà đã thông minh như thế, tương lai lớn lên không biết sẽ kinh tài tuyệt diệu đến mức nào đây “Bắc Nguyệt quận chúa, hôm nay chúng ta thật sự không muốn động thủ với người, người theo lão phu đi một chuyến, lão phu sẽ không làm khó dễ người nữa.”

456. Chương 458: Thiên Hạ Là Địch (26)

“Ta đã nói sẽ không quay về, các người còn muốn ta nói lại lần thứ hai sao?” Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói vừa bất động thanh sắc quan sát trận pháp.

Khi còn ở hiện đại, nàng đã từng chiến đấu cùng một vị Ngũ Hành cao nhân, bị Ngũ Hành Trận của hắn vây khốn ba ngày ba đêm, nghe nói trận pháp kia cũng không phải bản hoàn chỉnh mà chỉ là bán thành phẩm, nhưng nếu như không phải sư phụ kịp thời chạy tới, chỉ sợ nàng đã bị vây khốn đến chết rồi. Trận pháp là một môn học bác đại tinh thâm. Sau lần đó trở về, nàng liền dốc lòng nghiên cứu, cũng có hồi thẩm thêm từ sư phụ, nhưng những điều sư phụ nói thật sự quá mức tinh diệu, nàng còn chưa kịp học hết thì đã xuyên tới cái thế giới này rồi. Tuy nhiên trận pháp nào cũng đều có sinh môn cùng tử môn, tử môn không được đụng tới, trong khi sinh môn lại chính là đường ra! Mà Thiên Tuyệt Trận này là do năm loại nguyên khí chống đỡ mà dựng lên, trong đó ẩn chứa thuyết Ngũ Hành tương sinh tương khắc, thiên biến vạn hóa, mặc kệ từ phương hướng nào đột phá đều sẽ bị các trưởng lão khác nhanh chóng chạy tới, đem nàng vây khốn! Thiên Tuyệt Trận lúc này còn chưa có phát động, nếu không, một khi mười hai vị trưởng lão cùng lúc phát ra năm loại nguyên khí, đến lúc đó kinh lôi đánh xuống, liệt hỏa thiêu đốt, hàn băng giam cầm, hắc thổ chôn sống, tạt phong cắt yết hầu, nàng làm sao có đường sống đây? Ánh mắt của nàng xẹt qua mười hai vị trưởng lão nhưng lại không phát hiện ra chút sơ hở nào! Thương Hà viện trưởng biết nàng là người thông minh, bởi vậy nhanh chóng nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, trong Thiên Tuyệt Trận có một chữ “tuyệt”, nghĩa là không có lối thoát, không có sinh môn, trời cũng tuyệt cả đường lui của người! Nếu muốn đi ra ngoài, trừ phi lão phu tự mình giải trận pháp, nếu không, trận pháp sẽ đem người vây khốn cả đời!” Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi, từ từ ôm hai cánh tay ngồi xuống, hai chân buông thõng, khẽ đung đưa. “Tốt, mắc kẹt thì mắc kẹt, dù sao ta trẻ hơn đám già các người nhiều lắm, ta sẽ chờ, chỉ cần một người trong các người chết già thì ta có thể đi ra ngoài rồi. Xem thử xem, rốt cục là các người vây chết ta, hay là ta kéo các người chết theo!” Lúc cần vô lại, nàng cũng kém hơn ai! Huống chi nàng chính sự phải chờ mà. Hừ, chờ Linh Tôn tới, để xem mấy lão gia hỏa này còn ai dám vây khốn nàng nữa không! (My: tỷ đúng là rất vô lại nha :)) Xương sống không đủ cứng rắn mà cũng dám đấu với nàng ư? “Nha đầu kia!” Một vị trưởng lão khác râu tóc dựng ngược, giận dữ trừng mắt nhìn nàng. Vấn đề tuổi tác chính là chỗ đau lớn nhất của mấy vị trưởng lão này! Đáng tiếc Thương Hà viện trưởng đã có lệnh, không thể động thủ với nha đầu này, nếu không, bọn họ cũng không ngại cho nàng ném thử tư vị của Thiên Tuyệt Trận! Thương Hà viện trưởng nhíu mày nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, vẻ mặt bất đắc dĩ. Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Thương Hà viện trưởng, hiện tại bên trong Thất Tháp đang xảy ra chiến sự liên miên, cũng không biết Linh Tôn có thể địch nổi lực lượng của Tỏa Hồn Chung hay không nữa đây? Ta nghe nói Tỏa Hồn Chung là Thần khí đó nha! Ngay cả Thần thú cũng có nguy cơ ăn thiệt thòi, nếu Linh Tôn bị người Đông Ly Quốc bắt được, hắc hắc, Linh Ương Học Viện thiếu một đầu Thần thú bảo vệ thì không nói, nhưng nếu để Đông Ly Quốc có thêm một đầu Thần thú, đến lúc đó tấn công Nam Dục quốc thì... Ha ha ha.” Mi tâm của Nam Cung trưởng lão giật giật, động tĩnh lúc này của Thất Tháp đương nhiên bọn họ cũng biết, chỉ là bọn họ không nghĩ đến đó là người của Đông Ly Quốc đến quấy rối! “Viện trưởng, lời nha đầu này nói là sự thật sao?” “Hơn phân nửa là thật.” Sắc mặt của Thương Hà viện trưởng phi thường ngưng trọng, động tĩnh bên Thất Tháp liên tiếp truyền tới, khiến trái tim của hắn không khỏi thít chặt! Hoàng Bắc Nguyệt tiếp tục cười nói: “Thất Tuyệt Trận của các người lợi hại như vậy, không dùng để đối phó cường địch Đông Ly Quốc, ngược lại lại dùng để đối phó ta, có phải ta nên cảm thấy vinh hạnh hay không đây?”

457. Chương 459: Thiên Hạ Là Địch (27)

Mười hai vị trưởng lão Linh Ương Học Viện đều đi đến nơi này bày trận, vậy cũng có nghĩa Linh Ương Học Viện hiện tại không có cao thủ tọa trấn, đám người Đông Ly Quốc hoàn toàn không cần kiêng kị điều gì, có thể chuyên tâm đối phó Linh Tôn.

Thương Hà viện trưởng gian nan suy tính, mười hai vị trưởng lão cũng lo lắng nhìn lão, đều chờ lão hạ lệnh. “Bắc Nguyệt quận chúa, lão phu chịu ân của tiên đế, cho nên phải vì Nam Dục Quốc cùng thiên hạ thương sinh mà cân nhắc, hôm nay Linh Tôn gặp nạn, lão phu không thể thấy chết mà không cứu, nhưng chuyện tình của Tu La Thành, lão phu cũng không thể dễ dàng buông tha.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu đánh giá lão giả tiên phong đạo cốt trước mắt. Nàng nhẹ nhàng cắn môi, hai quả đấm siết chặt. Lão đầu tử này... “Đắc tội.” Thương Hà viện trưởng hơi ôm quyền, sau đó chậm rãi giơ thanh trường kiếm màu đen trong tay lên. Phong nguyên khí xoay tròn dọc theo thân kiếm, cuối cùng ngưng tụ trên mũi kiếm. “Phong Tuyết, mở trận!” Tiếng nói vừa dứt, bên trong Thiên Tuyết Trận lập tức nổi lên cuồng phong, cờ gấm của mười hai vị trưởng lão đều bị gió thổi phất phật. Tiếng gió tựa như tiếng ma quỷ rít gào. Hoàng Bắc Nguyệt dùng hai tay vịn chặt lấy thân cây, khó khăn lắm mới khiến cho thân thể của mình không bị ngã xuống. “Băng thuận! Mở!” “Hoàng Bắc Nguyệt, đừng liều mạng, hiện tại ngươi vẫn chưa thể đối phó với Thiên Tuyết Trận này đâu!” Trong nháy mắt cuồng phong nổi lên, thanh âm của Yểm cũng vang lên trong lòng nàng. Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói: “Không liều mạng, chẳng lẽ ngươi bảo ta chờ chết sao!” “Hừ! Để ta ra đi, năm đó ta cũng có đánh một trận với Thiên Tuyết Trận này rồi, nó còn chưa đủ để ta xem trọng đâu!” “Lão yêu quái, ngươi cũng đừng có mạnh miệng nữa! Ngươi bây giờ đang là trạng thái phong ấn, thực lực còn chưa đến một phần trăm nữa là!” Hoàng Bắc Nguyệt vừa dùng băng thuận ngăn cản cuồng phong, vừa nhanh chóng rút lui về phía sau. Thiên Tuyết Trận lấy năm loại nguyên khí phối hợp với Ngũ Hành, thiên biến vạn hóa, hơn nữa trận pháp còn tự kiến tạo ra một không gian vô cùng vô tận, cho dù có lui bao xa đi nữa thì cũng không thoát khỏi phạm vi của Thiên Tuyết Trận. “Tuy thực lực của ta không bằng lúc trước, thế nhưng dù sao ta cũng hiểu rõ Thiên Tuyết Trận hơn ngươi, ta cũng không muốn chết chung với ngươi đâu!” Trong lúc bọn họ nói chuyện, trận pháp thứ hai đã mở ra. Lôi quang từ trên người một vị trưởng lão chợt lóe, theo cờ gấm lao ra. Lôi điện tựa như một con cự long gào thét, đem mười hai đạo băng thuận chấn nát! Lôi quang đánh đến mức long trời lở đất. Triệu hoán sư bị vây trong Thiên Tuyết Trận tương đối thua thiệt, bởi vì khi đó bọn họ không thể triệu hồi ra Linh thú của mình. Đây chính là chỗ cường đại của trận pháp! Lôi quang theo sát ở phía sau không buông, Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng, trong nháy mắt lấy ra Vạn Thú Vô Cương, đem tất cả nguyên khí trong thân thể truyền vào khối hắc ngọc. Xoáy nước màu đen ở trung tâm khối hắc ngọc xoay tròn, một trận cười to quỷ dị vang lên, một bóng người thon dài chậm rãi ngưng tụ, trong tay cầm một thanh lưỡi hái thật lớn quét một cái! Ầm... Lôi quang trong nháy mắt đã bị chém thành hai nửa, bóng người kia giống như từ trong tranh thủy mặc đi ra, nhanh chóng chuyển động trong không khí, mang theo tiếng cười quỷ dị xông về phía trước. Thương Hà viện trưởng cả kinh, tựa hồ cũng không ngờ tới biến hóa như vậy, trường kiếm trong tay lão nhanh chóng vũ động. Trận pháp thứ ba, trận pháp thứ tư trong nháy mắt mở ra! “Thương Hà tiểu nhi, mấy năm không gặp, ngươi càng ngày càng kiêu ngạo rồi đó!” Thân ảnh của Yểm còn hung mãnh hơn tạt phong mấy phần, trong nháy mắt đã lao tới trước mặt Thương Hà viện trưởng. Thương Hà viện trưởng ngẩng đầu lên, thần sắc bình thản trong nháy mắt biến thành hoảng sợ: “Là...là ngươi!”

458. Chương 460: Thiên Hạ Là Địch (28)

“Đã nhìn thấy ta còn không mau cút đi! Còn chờ ta động thủ sao?” Yểm kiêu ngạo nói, lưỡi hái do hắc khí ngưng tụ thành ở trong tay hắn quay quay mấy vòng, bộ dáng cường hân bá đạo. (My: hắc hắc, cuối cùng Yểm cũng hiện hình :) trong truyện tranh giống hệt con cáo làm ta bức xúc dã man >.

Chỉ là một hư ảnh ngưng tụ từ hắc khí thôi mà Thương Hà viện trưởng đã cố kỵ như thế, vậy nếu Yểm thật sự đứng ở chỗ này thì sẽ như thế nào đây? Hoàng Bắc Nguyệt ở phía sau nhìn, lần đầu tiên ý thức được thực lực của Yểm rất khủng bố, bất quá nàng cũng có chút bất ngờ. Lúc trước nàng tưởng rằng Yểm là thú cơ, bởi vì cặp mắt thú to lớn bên trong Hắc Thủy Cẩm Lao để lại ấn tượng quá sâu sắc trong lòng nàng. Thế nhưng hiện tại mới phát hiện, người này không ngờ lại mang hình dáng của nhân loại! Hắn là thú cấp bậc gì đây, không phải giống như Linh Tôn đều là Thần thú đó chứ? Chỉ có Thần thú mới có thể biến ảo thành hình người a! Mấy vị trưởng lão lấy Thương Hà viện trưởng làm chủ cũng im lặng không dám động, ánh mắt nhìn về phía Yểm mang theo một cỗ sợ hãi sâu sắc. Thương Hà viện trưởng nói: “Không nghĩ tới

sau lưng của Bắc Nguyệt quận chúa lại có một vị cao thủ như tôn giá thể này, Linh Ương Học Viện chúng ta tự biết thực lực không đủ, không thể đối kháng với tôn giá, tuy nhiên chuyện tình Tu La Thành, chúng ta nhất định sẽ tiếp tục điều tra!” Tôn giá: Cách nói chung chung về các loại xe ngồi thời xưa, đặc biệt chỉ đến xe của các bậc đế vương, còn có ý sâu xa là để chỉ đế vương. Tôn giá là kính xưng khi nói về một người, trong trường hợp chúng ta không dám gọi trực tiếp tên họ của đối phương (vì đối phương quá cao quý chẳng hạn), chỉ có thể dùng từ “tôn giá” để chỉ. “Người tra hay không tra, ta mặc kệ, nhưng nếu các người dám động vào người của ta, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!” Yểm cảnh cáo một câu, dù gì hắc cũng không đặt đám lão đầu này vào mắt! Thương Hà viện trưởng rõ ràng rất là e ngại hắc, cho dù có chút không cam lòng, nhưng thấy hắc ở đây, lão cũng chỉ có thể ra lệnh cho mười hai vị trưởng lão thu hồi Thiên Tuyệt Trận. Nguyên khí ba động trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, luồng áp lực cường đại từ bốn phương tám hướng cũng đã biến mất, Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới âm thầm thở phào một hơi. Thời điểm mấu chốt, không ngờ Yểm còn có chút tác dụng, tư thái xông lên như thể chẻ tre mới vừa rồi thật sự là quá mạnh mẽ, giống như thiên quân vạn mã lao vào chỗ không người vậy! Không nghĩ tới Yểm vừa ra trận, còn chưa kịp động thủ thì cái nguy cơ lớn này đã được giải quyết hoàn hảo, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng thầm nói: “Lão gia hỏa, may mà có người!” Yểm quay đầu lại nhìn nàng, cười hỏi: “Ta già? Ta già hơn họ sao?” Hoàng Bắc Nguyệt “phốc xuy” một tiếng, bật cười, khiến cho sắc mặt của mười hai vị trưởng lão trong nháy mắt còn đen hơn cả dít nôi. Thương Hà viện trưởng mang theo mấy vị trưởng lão rút đi, vừa đi được mấy bước đã quay đầu lại, nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, lão phu kính nể Huệ Văn Trưởng công chúa, hơn nữa là bậc sư trưởng, lão phu khuyên người một câu, Tu La Thành từ trước đến nay đều rất hung tàn, đừng dính dáng gì đến bọn họ.” (Dạ: đọc câu này bực muốn chết à, rõ ràng lão thiếu não này cứ thích tự cho mình là đúng, hừ hừ) “Đa tạ viện trưởng đã nhắc nhở, thế nhưng ta không thích người khác xen vào chuyện tình của ta!” Nàng cùng Tu La Thành vốn không có quan hệ gì, Thương Hà viện trưởng đã không tin nàng, vậy nàng cũng không cần phải giải thích nhiều! Nàng nói chuyện, cho tới bây giờ đều chỉ nói một lần! Thấy thái độ của nàng cuồng vọng như thế, Thương Hà viện trưởng cũng chỉ có thể thở dài, lòng người khó dò, mệnh trời khó phạm, có một số việc, hắc không thể quản được! Đoàn người Linh Ương Học Viện vừa rời khỏi, thân thể do hắc khí biến thành của Yểm chậm rãi xoay người, từng bước từng bước đi tới, nhìn qua vô cùng chân thực. Yểm mặc một thân trường bào, tóc đen phiêu dật, cả người tràn ngập một loại hơi thở trộn lẫn giữa khí phách cùng quý dị, ma tính rất nặng, vừa nhìn liền biết không hạng người lương thiện! Đây chỉ là một loại hình thái do hắc biến ảo từ hắc khí, bởi vậy diện mạo của hắc hết sức mơ hồ, không thể thấy rõ, nhưng nếu từ hình dáng thì đại khái cũng có thể nhận ra, chân thân của hắc nhất định sẽ là một mỹ nam tuyệt sắc.

Hoàng Bắc Nguyệt hừ một tiếng, đôi mi lãnh ngạo chớp chớp: “Thoải mái không? Thoải mái rồi thì mau ngoan ngoan vào lại Hắc Thủy Cẩm Lao đi.”

459. Chương 461: Thiên Hạ Là Địch (29)

Yểm nhìn nàng, trên gương mặt mơ hồ dường như mang theo một tia tiểu ý: “Nhìn người ở góc độ này, cảm giác rất khác.”

Giọng nói của hắc thuộc loại hoa lệ âm nhu, không hề nữ khí, nhưng lại có một loại cảm giác tà ác quỷ dị không nói rõ được. Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay, khóe miệng nhếch lên một đường cong tà ác: “Lão yêu quái, người cũng đừng có nhìn trúng ta nha, bằng không cuối cùng chết như thế nào cũng không biết đó.” Thân thể do hắc khí ngưng tụ của Yểm nghiêng đầu, nhẹ nhàng cười một tiếng rồi đột nhiên ngã xuống. Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, vươn tay đi đỡ, nhất thời quên mất hắc chỉ là một cái bóng hư ảo mà thôi. “Yểm!” Ngón tay xuyên qua đoàn hắc khí, trong lòng nàng cả kinh. Hắc khí mới vừa rồi còn ngưng tụ thành hình dáng loài người giờ phút này tán loạn thành một đoàn khói, chậm chạp men theo tay của nàng chui vào trong Vạn Thú Vô Cương. Lần trước Yểm đi ra chiến một trận với Tư Mã Quy Yển, sau đó cũng có chút suy yếu. Lần này ra lại quét ngang Thiên Tuyệt Trận, khí thể hung hăng, tiêu tốn quá nhiều nguyên khí, cho nên bây giờ mới suy yếu như thế này. Phù chú phía trên Hắc Thủy Cẩm Lao lóe lên một cái, gia cố lực lượng của cấm chế, sau khi Yểm đi vào liền vô thanh vô tức mà im bật. “Yểm?” Hoàng Bắc Nguyệt thử gọi một tiếng, mặc dù bình thường luôn đấu võ mồm với hắc, nhưng tốt xấu gì lần này hắc cũng đã giúp nàng giải vây, cũng coi như là chiến hữu đồng minh tác chiến của nàng rồi. “Ồ trong Hắc Thủy Cẩm Lao, chỉ cần người không chết, ta sẽ không có chuyện.” Yểm nhẹ giọng nói. Thanh âm này của hắc hoàn

toàn khác với lúc này, ở trong Hắc Thủy Cẩm Lao, thanh âm của Yểm càng thêm quỷ dị âm lãnh, còn khi ra ngoài, giọng điệu của hắn sẽ trở nên âm nhu hoa lệ. “Không chết là tốt, lão yêu quái người còn có chút tác dụng, ta cũng không hi vọng người xảy ra chuyện.” Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi mỉm cười. Yểm hừ một tiếng, nói: “Người mới rồi cũng đã nhìn thấy, ta già chỗ nào hả? Chờ ta đi ra, người thấy ta rồi, tìm đường có mà loạn nhịp đó nha.” Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường cười vài tiếng: “Người cho dù có đẹp hơn bao nhiêu đi nữa thì cũng là một tên yêu quái mà thôi.” Yểm tức đến nổi không nói nên lời, giận dữ chạy đến nơi sâu nhất trong Hắc Thủy Cẩm Lao để trị thương, Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy cười lớn một tiếng, đem Vạn Thú Vô Cương cất đi. Nàng nhảy lên một cái cây thật cao, dõi mắt về phía Thất Tháp, khói bụi mù mịt ở bên đó đã dần dần tiêu tán, cuộc chiến hình như cũng đã đến hồi kết. Linh Tôn rốt cục như thế nào rồi? Bảo nàng chờ ở đây, vì sao đến bây giờ còn chưa tới? Đối với năng lực của Linh Tôn, trong lòng nàng kỳ thực cũng không mấy lo lắng, hắn không phải người cuồng vọng, bảo nàng chờ ở đây, vậy thì nhất định hắn sẽ đến, cho nên nàng chỉ cần chờ là được. Hoàng Bắc Nguyệt từ trên cây nhảy xuống, chạy về phía của Đông Lăng. Nàng không biết, giờ phút này ở trong Mê Vụ rừng rậm, tên Mặc Liên quỷ dị muốn giết chết Hồng Liên tóc đỏ kia đang được Tiêu Vận dẫn đường, từng bước từng bước tiếp cận nàng. Mà ở trong Phù Quang rừng rậm, một người càng nguy hiểm hơn cũng đang chạy về phía này. “Ta nói này Hồng Liên, nếu như để cho Thánh Quân biết người làm “mất” Mặc Liên, sau khi trở về khẳng định sẽ trừng phạt người rất nặng đó.” Giọng nam lạnh lùng mang theo một chút ý vị mỉa mai. “Hừ, đâu phải là ta làm “mất” hắn đâu, là hắn tự làm “mất” mình đó chứ! Nói đến cũng kỳ quái, rõ ràng là người cái gì cũng không biết, vậy mà còn tự mình đi mất, hại ta phải chạy khắp nơi đi tìm hắn thế này!” Thiếu nữ tóc đen nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên. Khuôn mặt hết sức tinh xảo và kiều ngạo đó dưới ánh sáng nhẹ nhàng của Phù Quang lại tỏa sáng ra vẻ mê ly mờ ảo, ánh mắt mang theo một cỗ cuồng ngạo khiến cho người ta khiếp đảm không thôi.

460. Chương 462: Thiên Hạ Là Địch (30)

“Nếu không phải người làm cho hắn chán ghét thì làm sao hắn lại tự mình rời đi chứ, suy cho cùng, trách nhiệm này vẫn là của người.” Giọng nam lạnh lùng đó cười rộ lên.

“Mạnh Kỳ Thiên, người còn nói thêm một chữ nữa là ta sẽ giết người ngay đó!” Hồng Liên giận dữ xoay người, một sợi roi màu đỏ hung hân quất ra. Nam tử tuấn mỹ được gọi là Mạnh Kỳ Thiên kia thân hình tựa như nước chảy trượt về phía sau, nói: “Hồng Liên, chính là vì người không nói lý lẽ nên Mặc Liên mới ghét người đấy.” “Hắn ghét ta hay không thì có liên quan gì đến người? Người còn không cảm miệng thì đừng trách ta không khách khí!” Hồng Liên giận dữ nói, sát khí nồng đậm phủ đầy trên khuôn mặt tinh xảo. “Rồi rồi, ta không nói nữa.” Mạnh Kỳ Thiên biếng nhác cười một cái, đột nhiên nghiêng tai lắng nghe âm thanh trong gió: “Phía trước có nguyên khí dao động thật lớn... A? Làm sao có thể?” “Giả thần giả quỷ, có cái gì sao?” Hồng Liên trợn mắt nhìn hắn: “Phía trước có người bày trận mà thôi, người ít thấy cảnh đời đến thế à!” Trên gương mặt lạnh nhạt của Mạnh Kỳ Thiên tràn ngập vẻ kinh ngạc, nói: “Không phải, Thiên Tuyệt Trận kia thì tính là cái gì? Hình như ta cảm giác được một cỗ lực lượng rất khủng bố đã xuất hiện!” Hồng Liên nheo mắt nhìn hắn, Mạnh Kỳ Thiên này là người được Thánh Quân đặc biệt phái tới giúp bọn họ tìm kiếm Vạn Thú Vô Cương, thực lực chỉ cỡ bậc trung, chẳng qua người này học thức uyên bác, cái gì cũng biết, lực lượng khủng bố mà hắn cảm thấy, nhất định là rất khủng bố! “Là lực lượng khủng bố gì, chúng ta đi xem thử chẳng phải là biết ngay hay sao!” Hồng Liên vừa nói vừa xoay người tiến về phía trước. “Hồng Liên, lực lượng đó mạnh hơn người rất nhiều, người đừng nên vọng động!” Mạnh Kỳ Thiên ở phía sau gọi một tiếng. Hắn biết Hồng Liên tính tình cuồng ngạo, tự cao tự đại, gặp loại cao thủ gì cũng dám khiêu chiến một phen. Cũng may nàng ta xuất thân từ Quang Diệu Điện, một thân thực lực đều là do Thánh Quân ban cho, trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục gần như chưa từng gặp phải cường địch, vì vậy chưa từng nếm qua tư vị của việc thất bại! Bây giờ chưa từng thất bại, nhưng điều đó không có nghĩa sau này nàng cũng sẽ không bại! “Hừ! Lực lượng khủng bố cỡ nào, ta cũng muốn kiến thức thử một chút!” Khuôn mặt Hồng Liên tràn ngập biểu tình cuồng vọng không sợ trời không sợ đất, triển khai cước bộ đi nhanh về phía trước. Mạnh Kỳ Thiên đi theo, nói: “Hồng Liên, việc đi tìm Mặc Liên vẫn quan trọng hơn mà.” “Dù gì chúng ta cũng phải tiến lên phía trước, chẳng lẽ chỉ vì lực lượng khủng bố kia mà chùn bước sao? Người cũng quá nhát gan rồi đó!” Hồng Liên khinh thường liếc hắn một cái. Nàng ghét nhất khi phải đi chung với

loại người làm việc gì cũng cẩn thận từng ly từng tí, ngó trước nhìn sau như thế này. Phiên phức! Mạnh Kỳ Thiên biết nàng cố chấp, căn bản khuyên không được, chỉ có thể thở dài một tiếng rồi đi theo phía sau. Tiến lên không được bao lâu, Mạnh Kỳ Thiên đột nhiên nhíu mày nói: “Kỳ quái, lực lượng khủng bố kia đột nhiên biến mất rồi...” “Người nói cái gì?” Hồng Liên quay đầu nhìn hắn: “Biến mất rồi? Làm sao có thể chứ?” “Thật sự biến mất rồi, đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, kỳ quái!” Mạnh Kỳ Thiên cũng vô cùng khó hiểu. Theo lý mà nói, một cỗ lực lượng khủng bố đột nhiên xuất hiện, muốn biến mất cũng phải có một quá trình, trước giờ chưa từng thấy việc đột nhiên biến mất như thế này cả. “Ta thật sự muốn nhìn xem đó là thứ gì nha.” Hồng Liên càng ngày càng cảm thấy hứng thú, lập tức tăng nhanh cước bộ, từ trong Phù Quang rừng rậm đi ra ngoài. Không khí bên ngoài Phù Quang rừng rậm quả thật trong lành và mát mẻ hơn bên trong rất nhiều, mặc dù sương mù lớp lớp, nhưng ít nhất vẫn khiến người khác cảm thấy thoải mái hơn! Hồng Liên hít sâu một hơi, đột nhiên phát hiện bụi cây bên cạnh phát ra tiếng xào xạc, trong lúc nàng đang lấy làm lạ, một con chim chín đầu to lớn đột nhiên từ trong bụi cây chui ra.

461. Chương 463: Sơ Chiến Hồng Liên (1)

Chín cái đầu xấu xí vận vẹo xoắn xít giống như rắn, nước dãi từ trong miệng chảy tong tong xuống đất, bộ dạng muốn bao nhiêu buồn nôn thì có bấy nhiêu buồn nôn.

Gương mặt Hồng Liên lộ vẻ ghê tởm: “Đáng ghét, vừa đi ra đã gặp ngay cái thứ này!” Mạnh Kỳ Thiên đi theo phía sau nhìn thấy chim chín đầu liền cười nói: “Đây là Cửu Đầu Điều, là Linh thú cấp mười hai, con này mọc đủ chín đầu, vậy cũng có nghĩa nó đã là trạng thái trưởng thành rồi.” “Linh thú cấp mười hai mà thôi, đối với người khác còn hiếm lạ chứ đối với Quang Diệu Điện chúng ta thì chẳng là cái gì.” Hồng Liên cuồng ngạo nói. Mạnh Kỳ Thiên nói: “Quả thật chẳng là gì, tuy nhiên thực lực của Cửu Đầu Điều cấp mười hai này cũng không tầm thường, Thôn Thiên Hồng Mãng của người đang trong giai đoạn tiến hóa thành Thần Thú, nếu như cần nuốt thêm con Cửu Đầu Điều này thì có thể nắm chắc mấy phần tiến hóa thành công rồi.” “Thật không?” Mắt Hồng Liên sáng lên, liếm liếm môi. Sau khi Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành sẽ có giai đoạn tiến hóa thành Thần Thú, nhưng quá trình tiến hóa lại có chút chậm chạp và gian nan, nàng đã chờ hai năm rồi mà nó vẫn chưa tiến hóa thành công. “Ta gạt người làm gì?” Mạnh Kỳ Thiên nói: “Để cho Thôn Thiên Hồng Mãng đi ra, tiến hành cần nuốt đi.” Một con Linh thú cấp mười hai, ở trước mặt Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành căn bản không có năng lực phản kháng, chỉ có nước chờ chết mà thôi. Hồng Liên triệu hồi Thôn Thiên Hồng Mãng ra. Thân thể to lớn đỏ thẫm tươi đẹp chói mắt của nó nhẹ nhàng uốn lượn, từng miếng vẩy sắc bén như lưỡi dao lại mang theo kích độc chết người. Thôn Thiên Hồng Mãng vừa ra liền gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt to lớn nhìn chăm chăm vào Cửu Đầu Điều bên kia. Cửu Đầu Điều vừa nhìn thấy con siêu Linh thú mạnh hơn mình rất nhiều này liền bắt đầu chậm rãi thoái lui. Hồng Liên cuồng vọng cười nói: “Thật vô dụng, Xích Luyện, đuổi theo!” Thôn Thiên Hồng Mãng trầm thấp gầm rống. Đây lần đầu tiên nó không hề nghe theo mệnh lệnh của Hồng Liên, chỉ ở nguyên tại chỗ uốn éo thân thể, giống như đang cố kị điều gì. Hồng Liên ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp giận dữ trừng nó: “Sao vậy? Lời của ta ngươi cũng không nghe sao? Con sâu chín đầu nho nhỏ kia mà ngươi cũng sợ sao?” Thôn Thiên Hồng Mãng cúi thấp đầu, mắt rần rần màu đỏ thẫm nhìn chăm chăm vào Hồng Liên. Hồng Liên thấy vậy không vui nói: “Người nhìn ta làm cái gì? Bảo ngươi nuốt Cửu Đầu Điều là để ngươi tiến hóa, không ngờ ngươi ngay cả cái này cũng sợ, đồ vô dụng!” Thôn Thiên Hồng Mãng có chút phần nộ khịt khịt mũi, trầm thấp rống giận. Mạnh Kỳ Thiên nói: “Hồng Liên, bên kia hình như có gì đó không đúng, chúng ta qua đó xem thử đi.” Hắn chỉ vào nơi Cửu Đầu Điều đứng khi nãy. Vừa rồi Cửu Đầu Điều cũng đang quanh quẩn gần đó, hình như không dám đến gần. Bây giờ Thôn Thiên Hồng Mãng cũng giống vậy, chẳng lẽ nơi đó có cái gì cổ quái ư? Hồng Liên cũng biết, lấy đẳng cấp của Thôn Thiên Hồng Mãng, ở trên Tọa Nhị Thập đại lục còn chưa gặp được địch thủ nào, thứ có thể khiến nó kiêng kỵ như thế sợ rằng cũng không đơn giản! Hồng Liên hừ lạnh một tiếng, nắm sợi roi màu đỏ chậm rãi đi về nơi Cửu Đầu Điều vừa đứng. Phía sau đám bụi cây um tùm rậm rạp, mười hai đạo băng thuần lẳng lẳng đứng, hình thành một cái vòng bảo hộ, hàn khí từ nó thẩm thấu ra khiến Linh thú xung quanh không dám đến gần. Hồng Liên sững sốt, đây là cái gì? Nàng bấm sinh lớn mật, không chút e sợ đã bước nhanh tới. Thấy băng thuần cản đường, nàng liền vùng roi lên, nguyên khí màu lửa đỏ ngưng tụ lại, hung hãn quát xuống. Băng thuần kiên

cổ, một roi của nàng cũng chỉ tạo ra mấy vết nứt mà thôi! Hồng Liên hừ lạnh một tiếng, dùng thêm mấy phần khí lực, quất thêm một lần đã đánh vỡ băng thuẩn! Mười hai đạo băng thuẩn, thế nhưng phương hướng phía trước của nàng lại chỉ có hai đạo mà thôi!

462. Chương 464: Sơ Chiến Hồng Liên (2)

Phía sau băng thuẩn, một thiếu nữ yếu đuối đang nhìn nàng với ánh mắt hoảng sợ! “Tiểu... thư?” Đông Lăng khẽ hô một tiếng.

Hồng Liên hơi nghiêng đầu: “Tiểu thư?” Tiểu Hồ nhe răng, hung dữ phát ra vài tiếng rống giận, chỉ tiếc thân thể nó quá nhỏ quá non, rống cỡ nào cũng không ra nổi khí thế. Chi Chi thì khiếp đảm nằm nhoài trên bả vai của Đông Lăng, sợ đến mức cả người run bắn bật. Nhìn thấy phản ứng của Tiểu Hồ, Đông Lăng lập tức xác định thiếu nữ xinh đẹp trước mắt không phải là Hoàng Bắc Nguyệt. Dung mạo quả thật giống nhau như đúc, thế nhưng khí chất rõ ràng có chút khác biệt! Đông Lăng ôm lấy Tiểu Hồ, lùi về sau một bước, nói: “Người là ai?” “Ta là ai?” Hồng Liên cuồng ngạo cười một tiếng: “Người có xứng để biết không?” Nói đến cuồng ngạo, ở một mức độ nào đó, Hồng Liên và Hoàng Bắc Nguyệt xác thực rất giống nhau. Sắc mặt Đông Lăng tái nhợt, người này là ai? Tại sao lại giống tiểu thư đến thế? Nàng biết Chi Chi là Chúc Mộng Thú, có năng lực đặc thù khiến người khác rơi vào ảo cảnh, đây quả thật là giết người trong vô hình! Nhưng thời điểm những người này đến gần, Chi Chi cũng đã bắt đầu chế tạo ảo cảnh, thế nhưng chỉ có con Cửu Đầu Diệu kia trúng chiêu, còn đám người tới sau này, một chút phản ứng cũng không có! Vì vậy nàng mới sợ hãi như thế, tiểu thư để nàng chờ ở đây, còn giao cả Tiểu Hồ lẫn Chi Chi cho nàng, nàng đương nhiên phải bảo vệ bọn chúng cho tốt! Ánh mắt của Hồng Liên đảo một vòng trên người Đông Lăng, nhủ thầm: “Cũng không có gì ghê gớm, xem ra cái con Xích Luyện kia càng ngày càng buông thả rồi!” Lúc này Mạnh Kỳ Thiên cũng đi tới, đứng ở phía sau nàng quan sát Đông Lăng, quả thật không có gì đáng ngại, nhưng khi nhìn thấy Chi Chi trên vai Đông Lăng, hắn lập tức “a” một tiếng. “Chức Mộng Thú?” Thấy Hồng Liên nhìn về phía mình, Mạnh Kỳ Thiên cười nói: “Không nghĩ tới ở chỗ này cũng gặp phải người của Tu La Thành, thật là oan gia ngõ hẹp nha!” “Người nói nàng ta là người của Tu La Thành sao?” Hồng Liên lại quay sang nhìn Đông Lăng thêm một lần nữa, nhưng nhìn thế nào cũng thấy đây chỉ là một nha đầu bình thường mà thôi, chẳng có chút gì dính dáng tới loại địa phương như Tu La Thành cả. Mạnh Kỳ Thiên cũng có chút khó tin, ngón tay nhẹ nhàng vuốt cằm nói: “Chức Mộng Thú là đồ vật của Tu La Thành, ngoại trừ Tu La Thành ra, ai có thể thu phục được bọn chúng đây?” “Hừ! Vậy quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, chẳng qua thực lực của nàng ta thoạt nhìn rất yếu nha.” Hồng Liên bắt đầu cảm thấy hứng thú, đi mấy bước về phía Đông Lăng nhưng vẫn không nhìn ra chỗ nào đặc biệt. “Mặc dù thực lực của nàng rất yếu, thế nhưng còn có một con Chức Mộng Thú, cộng thêm...hắc hắc, một con Thần Thú.” Ánh mắt của Mạnh Kỳ Thiên dừng lại trên người Tiểu Hồ, thờ dãi nói: “Xích Kim Thánh Hồ, Thần Thú cấp bốn đấy!” Hồng Liên vừa nghe, hai mắt cũng bắt đầu tỏa sáng: “Thật sự là Thần Thú sao?” “Ta mà nhìn sai sao?” Mạnh Kỳ Thiên cười nói: “Chỉ có điều nó vẫn là một con Thần Thú còn non, chẳng trách vừa rồi Thôn Thiên Hồng Mãng không dám tới gần, thì ra là có Thần Thú ở đây.” “Ta thấy con hồ đó rất là bình thường mà.” Hồng Liên lại tiếp tục soi mói. Đông Lăng thấy vậy ôm chặt Tiểu Hồ, mà Tiểu Hồ cũng không yếu thế, liên tục nhe răng nhếch miệng phát uy với nàng, thế nhưng Hồng Liên sao lại sợ cho được? “E rằng có một người lợi hại đã dùng đan dược áp chế khí tức và bề ngoài Thần Thú của nó, để nó trông giống một con hồ bình thường, có điều đặc trưng Thần Thú của nó vẫn không tránh khỏi mất ta.” Hồng Liên cười nhìn Mạnh Kỳ Thiên, nói: “Mạnh Kỳ Thiên, chỗ lợi hại nhất của người chính là đôi hỏa nhãn kim tinh kia của người đó!” “Hồng Liên tôn thượng, quá khen.” Mạnh Kỳ Thiên cười nói.

463. Chương 465: Sơ Chiến Hồng Liên (3)

Hồng Liên xoay người, chậm rãi đi từng bước về phía Đông Lăng: “Thần Thú là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Thần Thú cấp bốn nếu không tự thân phục thì Triệu hoán sư trên cơ bản đều không thể sai khiến nó, nhưng ấu thú thì khác, chỉ cần được huấn luyện bồi dưỡng từ nhỏ, vậy quả thật là quá tốt rồi.”

“Người muốn làm gì? Đây không phải là đồ của người!” Đông Lăng ôm chặt Tiểu Hổ hung hăng nói, lúc này nàng không thể thua kém về mặt khí thế được! “Thứ ta nhìn trúng thì chính là của ta!” Hồng Liên hừ lạnh một tiếng: “Xích Kim Thánh Hổ và Chức Mộng Thú, ta đều muốn! Còn người, người không cần thiết phải tồn tại nữa.” (Dạ: khúc này thiết không nhìn được mà, con mắt Hồng Liên này đúng là cái thứ xấu xa, xấu xí, xấu.... grừ grừ) Trong lòng Đông Lăng rất sợ hãi, cánh tay đang bế Tiểu Hổ cũng run rẩy không ngừng. Tiểu Hổ là ấu thú, thực lực hiện tại rất thấp kém, Chi Chi cũng là ấu thú, ảo cảnh mà nó tạo ra không có ảnh hưởng gì đối với hai người kia. Nếu như chỉ là Linh thú bình thường tới thì tự nhiên không có gì phải sợ, thế nhưng cái người này không ngờ lại là một tên cao thủ lợi hại quỷ dị như thế! Đông Lăng chậm rãi lùi về phía sau, vừa lùi vừa nhỏ giọng nói với Tiểu Hổ: “Tiểu Hổ, người mang theo Chi Chi rời đi, biết chưa?” Tiểu Hổ không tình nguyện kêu lên một tiếng, sau đó phẫn nộ trừng mắt nhìn Hồng Liên. Vượt hổ nho nhỏ hươu một cái, trảo ẩn màu vàng nhạt xé rách không khí bổ thẳng về phía ả ta. Hồng Liên giờ roi lên, vừa chặn mấy cái trảo ẩn vừa cười nói: “Thật không hổ là Thần Thú!” Con Huyền Linh thú của Mặc Liên khiến nàng đỏ mắt từ lâu, bây giờ chỉ cần có con Thần Thú non này thì nàng đã có thể sánh vai với Mặc Liên rồi. Nàng chậm rãi giơ tay lên, miệng niệm Ngự Thú Quyết đem Thôn Thiên Hồng Mãng khổng lồ triệu hồi tới. Bóng ảnh của cự xà chậm rãi bao phủ lấy thân thể thiếu nữ đáng thương. Đông Lăng bị dọa đến mức cả mặt trắng bệch, nàng nắm chặt tay, thử ngưng tụ đám nguyên khí vô cùng hỗn loạn trong thân thể. Nguyên khí vàng nhạt chậm rãi xoay tròn trên đầu ngón tay của nàng, dần dần biến thành một đoàn nguyên khí hình cầu nho nhỏ. Ngay lúc Hồng Liên không kịp phòng bị, nàng đột ngột ném đoàn nguyên khí đó qua, sau đó bất chấp tất cả mà xoay người bỏ chạy. “Xú nha đầu chết tiệt!” Hồng Liên quát roi đánh bay đoàn nguyên khí đó ra, phẫn nộ giậm chân một cái! Mạnh Kỳ Thiên ở phía sau cười nói: “Hồng Liên tôn thượng, nha đầu kia còn chưa tới đẳng cấp Nhất Tinh nữa đó.” “Không cần người nhắc, ta tự nhiên sẽ xử lý nàng ta!” Hồng Liên nói xong liền xoay người nhảy lên cái đầu to lớn của Thôn Thiên Hồng Mãng, cầm hận nói: “Đuổi theo! Giết chết nha đầu đó cũng không sao, ta chỉ cần Xích Kim Thánh Hổ và Chức Mộng Thú thôi!” Thôn Thiên Hồng Mãng thè lưỡi răn “tê tê” hai tiếng, thân hình chuyển động, nhanh chóng đuổi theo Đông Lăng ở phía trước. Mạnh Kỳ Thiên cười cười, cũng gọi ra Triệu hoán thú của mình. Đó là một con Độc Giác Thú toàn thân trắng như tuyết, trên lưng còn có thêm một cặp cánh cùng màu! Nhảy lên lưng Độc Giác Thú xong, hắn liền cười nói: “Đuổi theo xem kịch vui đi.” Đông Lăng chạy như điên về phía trước, cho dù phía sau có âm thanh kinh khủng đến cỡ nào đi nữa thì nàng cũng không dám quay đầu nhìn! Bất kể ra sao, nàng tuyệt đối không thể giao Tiểu Hổ và Chức Mộng Thú ra! Hồng Liên ở phía sau cười lạnh một tiếng: “Để xem người có thể chạy được đến đâu!” Nói xong, Hồng Liên liền quát roi, một đoàn liệt diễm xuất hiện, vọt thẳng về phía lưng của Đông Lăng! Bị lửa của nàng đốt, nha đầu này còn sống nổi sao? Ngọn lửa nóng rực đã ở ngay phía sau, trong lòng Đông Lăng trầm xuống, nhắm mắt không dám nhìn, chỉ có thể dựa vào bản năng mà tiếp tục chạy! Ngay khi ngọn lửa sắp đốt tới lưng Đông Lăng, một đoàn lửa tím cũng từ một hướng khác lao ra, bắn về phía đám lửa của Hồng Liên. Song phương giằng co kịch liệt trong không khí, trong chốc lát chợt nổ tung, ngọn lửa hừng hực từ trong rừng cây vọt thẳng lên trời!

464. Chương 466

Hồng Liên biến sắc nhìn về phía ngọn lửa màu tím lao ra, mày liễu dựng thẳng: “Là ai?”

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân toàn thân được bao phủ trong ngọn lửa tím chậm rãi đi ra khỏi rừng cây. Thái tử Chiến Dã mím chặt môi, lạnh lùng giương mắt lên, nhưng khi nhìn thấy Hồng Liên, hắn lại hơi ngẩn ra.

“Hoàng huynh, ả ta không phải là Bắc Nguyệt!” Anh Dạ công chúa ở phía sau cười ngựa tiến lên, vừa liếc Hồng Liên một cái đã lập tức xác định.

Chiến Dã cũng không coi Hồng Liên thành Hoàng Bắc Nguyệt, chỉ là khuôn mặt giống nhau đó khiến hắn có chút kinh ngạc mà thôi.

Anh Dạ công chúa nhìn thoáng qua Đông Lăng đang ở phía trước, thất thanh nói: “Đó là nha hoàn Đông Lăng bên cạnh Bắc Nguyệt!”

Đông Lăng lúc này đã ngã nhào trên mặt đất, sợ hãi đến mức đờ đẫn, vừa nghe thấy thanh âm của Anh Dạ công chúa, nàng ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng nói: “Thái tử điện hạ, công chúa điện hạ, người này muốn cướp đồ của tiểu thư!”

“Bắc Nguyệt đâu?” Anh Dạ công chúa chỉ nhìn thấy Đông Lăng, trong lòng có chút khấn trương.

“Tiểu thư có chuyện, bảo ta ở phía trước chờ nàng, nào ngờ lại gặp phải người này...”

“Xú nha đầu! Người tưởng rằng tìm được trợ thủ thì ta không thể làm gì người nữa sao? Hồng Liên ta cho tới bây giờ cũng chưa từng sợ bất cứ người nào!” Hồng Liên cuồng ngạo nói, ánh mắt liếc về phía Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Chiến Dã. Ngọn lửa màu tím vừa rồi va đập với ngọn lửa của nàng không ngờ lại có uy lực lớn đến thế.

Mạnh Kỳ Thiên cười Độc Giác Thú tiến lên nói: “Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, Hỏa Linh thú – một trong Ngũ linh, xem ra vị này chắc hẳn là Thái tử điện hạ của Nam Dực Quốc rồi.”

Chiến Dã lạnh lùng nhìn hắn một cái, lãnh khốc nói: “Người là ai?”

“Ta là ai không quan trọng, người chỉ cần biết vị này là Hồng Liên tôn thượng của Quang Diệu Điện là được.” Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười chỉ vào Hồng Liên.

Hồng Liên vô cùng thích loại giới thiệu tăng bốc như thế này, vênh vác cười rộ lên: “Thái tử của Nam Dực Quốc sao, cũng chỉ là một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư cõn con mà thôi.”

Anh Dạ công chúa vừa nghe lập tức không vui, cất giọng nói: “Hồng Liên là cái gì? Ta chưa từng nghe nói qua!”

“Vậy người là cái thứ gì?” Hồng Liên thoáng chốc đã bị chọc giận.

“Ta là Anh Dạ công chúa của Nam Dực Quốc, trên Tạp Nhĩ Thập đại lục có người nào lại không biết bốn công chúa?” Anh Dạ công chúa khinh thường liếc Hồng Liên một cái: “Thứ như người, được nói chuyện với bốn công chúa là vinh hạnh của người đó.” (Dạ: há há, ừ Anh Dạ quá đi)

465. Chương 467: Sơ Chiến Hồng Liên (5)

Vừa dứt lời, Mạnh Kỳ Thiên bên kia đã nhanh chóng cười Độc Giác Thú bay tới, bàn tay vừa lật, một thanh trường thương trắng như tuyết lập tức xuất hiện trong tay hắn, tiên phát chế nhân, trường thương vũ động, Phong nguyên khí xung quanh cấp tốc ngưng tụ tạo thành một cái lốc xoáy càng ngày càng lớn. Lốc xoáy lấy thể như mãnh hổ xuống núi điên cuồng lao về phía Chiến Dã.

Sắc mặt Chiến Dã lãnh khốc, điều khiển Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân nhảy lên trên. Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân khinh thường cúi đầu nhìn hắn một cái, miệng há ra, ngọn lửa màu tím giống như vạn mã chạy chồm nhào về phía Mạnh Kỳ Thiên! Trận chiến bên này vừa mới bắt đầu, Hồng Liên đã đi tới trước mặt Đông Lăng, hung hãn vung roi quất lấy thân thể của Đông Lăng. “Xú nha đầu, vừa rồi người dám ám toán ta, bây giờ ta sẽ cho người biết kết cục của việc chọc vào ta!” Tiểu Hổ giận dữ gầm rống, hình thái lão hổ dần dần rút đi, trên người bắt đầu phát tán ra hào quang màu vàng nhạt, tuy vẫn là vóc dáng của ấu thú nhưng nó vẫn vô cùng hung mãnh thần thánh. Hổ trảo khê hươ vào không khí, sợi roi của Hồng Liên đã lập tức đứt lìa! Đông Lăng rơi xuống đất, Tiểu Hổ và Chi Chi thì bị văng ra rất xa. Hồng Liên không kềm được cơn giận, nàng biết nếu không giết chết cô gái này, hai con Thần Thú kia chắc chắn sẽ không khuất phục nàng! Nàng để cho Thôn Thiên Hồng Mãng dùng đuôi quất lấy thân thể gãy yếu của Đông Lăng, sau đó đưa lên cao. Cửu Đầu Diệu vẫn lơ lửng trên không trung, miệng liên tục phát ra tiếng kêu khiến da đầu người ta tê

dại! Hồng Liên âm lãnh cười nói: “Đói thế à, vậy ta sẽ để cho ngươi no bụng!” Trong mắt Đông Lăng lóe lên vẻ sợ hãi, nàng thấp thoáng thấy được một bóng dáng quen thuộc đang ở trong rừng rậm đằng xa cấp tốc chạy về bên này. “Xích Luyện, ném quai!” Hồng Liên cười lạnh hạ lệnh, Thôn Thiên Hồng Mãng không chút do dự, lập tức ném thân thể của Đông Lăng về phía Cửu Đầu Điều. “Tiểu thư...!!!” Đông Lăng thê thảm hét lên một tiếng, thân thể ở giữa không trung đã bị Cửu Đầu Điều quắp lấy. Anh Dạ công chúa che miệng phát ra tiếng kêu thất thanh, bất chấp tất cả xông lên, nhưng nàng chỉ xông được một nửa thì đã nghe được một âm thanh khác. “Đông Lăng!” Trong rừng rậm đằng xa, Băng Loan màu trắng đột nhiên vỗ cánh bay ra, đôi cánh bằng to lớn gần như muốn che lấp cả bầu trời. Trên lưng Băng Loan, một thiếu nữ cầm Băng Vũ hung hăng vẫy động về phía Cửu Đầu Điều. Cửu Đầu Điều vừa tóm lấy Đông Lăng thì một con Linh thú cường đại hơn nó rất nhiều đột nhiên xuất hiện, nó không dám đối kháng, chỉ có thể tóm lấy Đông Lăng hốt hoảng xoay người bỏ chạy! Băng Vũ chém lên đầu nó, một cái đầu trong nháy mắt liền bị chặt mất! Cửu Đầu Điều đau đớn kêu thảm không thôi, càng không dám ham chiến, chỉ có thể bỏ chạy. Mắt Hoàng Bắc Nguyệt đỏ ngầu, nhìn thấy Đông Lăng bị móng vuốt của Cửu Đầu Điều cào đến mức toàn thân đầm máu, trong đầu nàng trống rỗng, nhanh chóng nắm lấy Vạn Thú Vô Cương. Trong chớp mắt, giống như có ma pháp xuất hiện, mái tóc đen tung bay trong gió bỗng nhiên biến thành màu đỏ chói mắt. “Muốn chết!” Hắc khí tụ tập trong Băng Vũ, lần thứ hai đánh về phía Cửu Đầu Điều! Người phía dưới lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy biến hóa đột nhiên xuất hiện này, ai nấy đều trở nên ngẩn ngẩn. Ngay cả Chiến Dã và Mạnh Kỳ Thiên đang chiến đấu kịch liệt cũng đều dừng lại. Nhìn thấy đầu Băng Linh Huyền Điều quen thuộc kia, Chiến Dã hơi ngẩn ra, đến khi nhìn thấy thiếu nữ trên lưng Băng Linh Huyền Điều, con người của hắn trong nháy mắt mở to, tim đập mạnh một cái, đau đớn từ ngực bắt đầu lan tràn. Không có sự che chắn của áo choàng, khuôn mặt dưới mái tóc màu đỏ lửa kia cũng hoàn toàn bại lộ! Anh Dạ công chúa kinh hô: “Bắc...Bắc Nguyệt!”

466. Chương 468: Sơ Chiến Hồng Liên (6)

“Hí Thiên...” Chiến Dã thì thào. “Đó là ai?” Hồng Liên quay đầu hỏi Mạnh Kỳ Thiên, tên này chẳng phải được mệnh danh là học sâu biết rộng, thế gian không gì không biết sao?

Mạnh Kỳ Thiên nhìn thiếu nữ tóc đỏ trên bầu trời, cũng muôn phần khó hiểu, người này rốt cục là ai vậy? Tư liệu của mọi cao thủ trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, hắn đều thuộc nằm lòng, tùy tùy tiện tiện là có thể nói ra. Hắn là người chuyên môn phụ trách việc tình báo của Quang Diệu Điện, Thánh Quân cấp cho hắn đặc quyền này để cho hắn có thể thăm dò mọi thứ. Nhưng thiếu nữ xa lạ này... “Nghe nói Nam Dục Quốc gần đây có xuất hiện một người rất lợi hại, dân gian gọi nàng là ma nữ tóc đỏ, có lẽ chính là người này đi.” Mạnh Kỳ Thiên hơi trầm ngâm, nói: “Nguyên khí của người này rất kỳ quái, có loại khí tức rất đặc thù đang dao động, Hồng Liên, có lẽ nàng ta có quan hệ với Vạn Thú Vô Cương đó, mau bắt lấy nàng!” “Vạn Thú Vô Cương!” Hồng Liên vừa nghe lập tức hưng phấn không thôi. Thời gian dài như thế không nghe ngóng được một chút manh mối nào, nàng cũng sắp phiền chết rồi! Bây giờ rốt cục đã có được tin tức của Vạn Thú Vô Cương, tinh thần của Hồng Liên lập tức tăng cao gấp trăm lần! “Tự mình xông vào thì cũng đừng có trách ta không khách khí!” Hồng Liên hưng phấn, ngay cả chuyện tình về Thần Thú cũng quên mất, điều khiển Thôn Thiên Hồng Mãng vọt lên bầu trời, nhanh chóng lấy ra một thanh bảo kiếm từ trong nạp giới! Hoàng Bắc Nguyệt vẫn đang đuổi theo Cửu Đầu Điều. Con chim thối này đã bị nàng chặt đứt bốn cái đầu, đau đến kêu oai oái, thế nhưng vẫn nhất quyết không chịu bỏ Đông Lăng ra, cứ tóm chặt mà bỏ chạy như thế! Cửu Đầu Điều là Linh thú Phong thuộc tính, trước giờ đều là lấy tốc độ thủ thắng, tốc độ của nó vô cùng nhanh, chớp mắt đã bay đi rất xa, nhưng Băng Linh Huyền Điều cũng không hề yếu thế, vẫn gắt gao đuổi theo! “Cẩn thận phía sau!” Yểm đang ở trong Hắc Thủy Cẩm Lao đột nhiên hô lên một tiếng. Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt căng thẳng, Băng Vũ trong tay đã biến thành chiến đao màu trắng tuyết, hàn quang lấp lóe lấp lóe, đằng đằng sát khí! Tiếng “tê tê” vang lên từ phía sau, mang theo cả âm thanh kêu căng cuồng vọng của Hồng Liên: “Đừng đuổi nữa, hãy ngoan ngoãn đi theo ta đi!” Vừa nói, Hỏa nguyên khí trên kiếm lập tức bùng lên đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt, từ bên hông hung hăng đánh cho nàng một kích! Hoàng Bắc Nguyệt không hề phản kích, tốc độ cũng không giảm chút nào, vẫn gắt

gao bám sát con Cửu Đầu Điều kia, lúc công kích của Hồng Liên sắp tới, nàng chỉ điều khiển Băng Linh Huyền Diệu lách người tránh sang một bên, thế nhưng cặp cánh bằng của nó vẫn bị ngọn lửa rực cháy đó đập vỡ mấy mảnh, động tác thoáng chậm lại. Tâm tình hiện giờ của Hoàng Bắc Nguyệt giống như đang bị lửa thiêu vậy! Rõ ràng Đông Lăng đã ở ngay trước mặt, chỉ chút xíu nữa thôi là có thể đuổi kịp, vậy mà ả Hồng Liên chết tiệt này lại xông ra phá rối ngay lúc này! “Cút ngay!” Hoàng Bắc Nguyệt quát một tiếng, chiến đao màu trắng tuyết ngưng tụ nguyên khí màu đen bổ về phía Hồng Liên! Nàng không có nửa điểm hạ thủ lưu tình, trong lòng hiện giờ chỉ muốn giết chết cái người đang cản đường này, bất chấp đó là ai! Hồng Liên bị đánh phải lùi lại phía sau, ngay cả nàng cũng không dám đối kháng chính diện với nguyên khí màu đen kia! Thôn Thiên Hồng Mãng “tê tê” thè lưỡi răn, âm lãnh nhìn chằm chằm vào Hoàng Bắc Nguyệt. “Không nghĩ tới ngươi thật sự lợi hại như vậy!” Trong mắt Hồng Liên lóe qua ánh sáng nhạt, càng cảm thấy ngứa tay: “Ta thích nhất đánh với cường giả, chờ khi hoàn toàn phá hủy ngươi, tâm tình của ta nhất định sẽ rất sáng khoái!” Nói xong, hai tay nàng lập tức bắt thủ quyết, khẽ kêu một tiếng: “Liệt Diễm Phần Không!” Thôn Thiên Hồng Mãng há cái mồm to lớn, liệt hỏa hùng hực từ trong miệng trào ra, lấy tốc độ khó tin thiêu đốt cả nửa vùng trời. Ngọn lửa nhanh chóng lan tràn, trực tiếp chặn ngay trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt và Băng Linh Huyền Diệu, hình thành một cái vòng vây có quy mô khổng lồ!

467. Chương 469: Sơ Chiến Hồng Liên (7)

Thân hình của Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên khựng lại, ngọn lửa bốc cháy phía trước kia khiến nàng ngay cả việc mở mắt cũng thấy khó khăn! Sau màn lửa, nàng thấp thoáng nhìn thấy Cửu Đầu Điều kia càng bay càng xa, mà Đông Lăng dưới móng vuốt nó đang nhìn nàng với ánh mắt thê lương sợ hãi cũng càng ngày càng xa...

Còn nàng thì lại chỉ có thể đứng ở đây mà không thể xông ra được! Đến cái thế giới này, đây là lần đầu tiên nàng cảm giác được mùi vị của sự đau lòng hối hận, nếu như lúc đó nàng không để Đông Lăng lại một mình thì tốt rồi! Nếu như lúc đó không để con Thần Thú là Tiểu Hổ ở bên cạnh Đông Lăng thì tốt rồi! Như vậy sẽ không khiến cho đám người của Quang Diệu Điện này chú ý! ả Hồng Liên chết tiệt này! “Lão tử thề không đội trời chung với người của Quang Diệu Điện!” (Dạ: Nguyệt tỷ phải xưng là lão nương chứ nhỉ :))) Hoàng Bắc Nguyệt khàn giọng gào to, đột ngột xoay người, giơ chiến đao màu trắng tuyết mang theo ngàn vạn hàn băng chi khí chém về phía Hồng Liên! Hồng Liên ngẩng đầu cười lớn: “Rốt cục cũng chịu đánh với ta rồi, bức ngươi đến đường cùng, hãy để ta xem ngươi mạnh đến cỡ nào!” Nói xong, Hồng Liên cũng xông tới, bảo kiếm cùng chiến đao của Hoàng Bắc Nguyệt va vào nhau! Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy hồ khẩu tê dại, suýt nữa làm rớt tuyết sắc chiến đao, nhưng tâm tính nàng vô cùng kiên cường, càng ở lúc thế này thì nàng càng phải mạnh! Vũ khí của hai người vừa chạm vào nhau đã nhanh chóng tách ra, sau đó lại tiếp tục va chạm! Liệt diễm và hàn băng đối đầu, uy lực được kích phát ra khiến đám người phía dưới đều chấn động không thôi. “Hoàng huynh, chúng ta đi cứu Đông Lăng đi!” Anh Dạ công chúa nhìn thấy bóng dáng Hoàng Bắc Nguyệt điên cuồng chiến đấu với Hồng Liên trong vòng vây của ngọn lửa, đột nhiên nước mắt không kìm được mà tuôn trào. Lúc biết được Hoàng Bắc Nguyệt chính là Hí Thiên, nàng đã không còn quan tâm đến cái gì nữa, nàng biết Bắc Nguyệt coi Đông Lăng như người thân, trở mắt nhìn Đông Lăng bị Cửu Đầu Điều mang đi, trong lòng Bắc Nguyệt sẽ có bao nhiêu đau khổ đây? “Các người muốn đi cứu người cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không đã chứ.” Mạnh Kỳ Thiên nhìn trận chiến đấu kịch liệt giữa không trung một cái, sau đó liền đưa ánh mắt nhìn Chiến Dã đang lãnh khốc đứng đó. Chiến Dã nắm chặt tay, lạnh lùng nói: “Các hạ tốt nhất đừng nên quản chuyện của Nam Dục Quốc!” “Quang Diệu Điện bọn ta muốn quản cái gì thì sẽ quản cái đó.” Mạnh Kỳ Thiên âm trầm thương xuống đất, liếc mắt nhìn Chiến Dã: “Ngươi không dám chiến một trận với ta hay sao?” “Ngươi đừng có dùng cách khích tướng! Hoàng huynh của ta sẽ không mắc câu đâu!” Anh Dạ công chúa phẫn nộ lớn tiếng nói. Mạnh Kỳ Thiên lạnh lùng nói: “Cách khích tướng nếu không dùng được, vậy ta đây cũng chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường mà thôi!” Trường thương trong tay vũ động thành một đoàn tàn ảnh, một cái vòng xoáy của nguyên khí dần dần xuất hiện ở trong trung tâm của nó. “Thái tử Nam Dục Quốc được mệnh danh là thiên tài, vậy hãy để ta kiến thức một chút thực lực chân chính của ngươi đi!” Mạnh Kỳ Thiên vừa nói vừa xông lên, không cho Chiến Dã cơ hội từ chối đã mạnh mẽ khai chiến! Chiến Dã đưa tay lên đỡ, đem Anh Dạ công

chúa bảo vệ ở sau lưng, sau đó tiến lên đón lấy công kích của Mạnh Kỳ Thiên! Cuộc chiến trên mặt đất và trên không trung đều kịch liệt như nhau. Chỉ khác ở chỗ, cuộc chiến trên mặt đất cũng xem như là so đấu giữa hai cường giả đồng đẳng cấp, mà trận đấu trên không trung rõ ràng là vượt cấp chiến đấu, bởi vì thực lực song phương cách nhau quá xa! Lấy năng lực hiện tại của Hoàng Bắc Nguyệt mà đi chiến đấu với Hồng Liên, một trong những người mạnh nhất Quang Diệu Điện, dĩ nhiên là lòng có thừa mà lực không đủ, nàng đang bị sự phần nộ chi phối, cho nên chiến đao kia mỗi lần chém xuống đều mang theo sức lực thô bạo hung hãn, không dùng đến kỹ xảo, chỉ dựa vào lực lượng cường hãn hết lần này đến lần khác đánh cho Hồng Liên lùi về phía sau! Lần cuối cùng Hồng Liên thối lui, bước chân mạnh mẽ vạch ra một đạo tàn ảnh ở trong không khí! “Trình độ ngươi chỉ đến thế thôi sao?” Hồng Liên cười nhạo: “Ta sẽ cho ngươi xem thử lực lượng của Thôn Thiên Hồng Mãng! Xích Luyện, thôn thiên!”

468. Chương 470: Sơ Chiến Hồng Liên (8)

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt run lên, đột nhiên nhớ tới giấc mộng sau khi trúng độc ở dưới Thất Thập ngày đó, trong mộng, Thôn Thiên Hồng Mãng thật sự đã nuốt chửng bầu trời!

Nghe thấy mệnh lệnh của Hồng Liên, Thôn Thiên Hồng Mãng liền chậm rãi há cái miệng to lớn, lưỡi rắn đỏ tươi thè ra ngoài, cái bụng đột nhiên hóp lại, sau đó, Thôn Thiên Hồng Mãng bắt đầu nuốt chửng hết thấy mọi thứ xung quanh vào trong bụng! Không khí, nguyên khí, hỏa diễm, thậm chí từng cái cây bên trong Mê Vụ Sâm Lâm phía dưới cũng đều bật gốc, bị hút vào bụng của nó! Hoàng Bắc Nguyệt điều khiển Băng Linh Huyền Diệu khổ sở chống đỡ lực hút cường đại kia, mắt thấy sắp bị hút vào trong bụng Thôn Thiên Hồng Mãng rồi, còn Hồng Liên đứng ở trên đầu Thôn Thiên Hồng Mãng thì nhìn nàng cười như điên. Cầu sinh trong nghịch cảnh, nàng từ trước tới nay chưa thua bao giờ! Lần này cũng sẽ như thế! “Băng thuần! Mổ!” Mười hai đạo băng thuần to lớn vừa xuất hiện đã bị Thôn Thiên Hồng Mãng hút qua, băng thuần to lớn chặn ở bên miệng Thôn Thiên Hồng Mãng, lực hút mãnh liệt trong khoảng khắc đó lập tức yếu bớt. Thừa dịp này, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức cười Băng Linh Huyền Diệu bay vào trong rừng rậm, dọc đường liên tục thi triển bốn năm lần băng thuần ở phía sau. Trải qua một trận chiến với Hồng Liên, hiện tại lại liên tiếp sử dụng băng thuần, thân thể vốn không thể ngưng tụ nguyên khí của nàng đã rơi vào tình trạng nỗ lực hết đà. Không thể cứng rắn chống chọi, nếu không tình thế sẽ trở nên bất lợi với mình, dù sao thực lực của nàng và Hồng Liên chênh lệch quá lớn, chống cự cũng chỉ làm nàng chết oan chết uổng! Nàng cũng không có ngốc như thế! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Hôm nay nàng đã bại, nhưng tương lai sẽ có một ngày... Hồng Liên, ngươi chờ đó! Sau khi tiến vào rừng rậm, Băng Linh Huyền Diệu bị thương không nhẹ vô cùng tự trách mà nói: “Chủ nhân, ta quá vô dụng rồi.” “Trận chiến này thực lực chênh lệch quá lớn, người không cần tự trách.” Hoàng Bắc Nguyệt ôm ngực, nguyên khí và lực lượng trong thân thể giống như đều bị rút sạch, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy mình không thể tiếp tục chiến đấu được nữa. Sau khi xử lý xong mấy chục đạo băng thuần, Hồng Liên lập tức đuổi xuống dưới, Thôn Thiên Hồng Mãng vẫn tiếp tục lấy lực lượng thôn phệ của mình đem hết thấy mọi thứ phía trước hút vào trong bụng! Hồng Liên vùng vằng trường kiếm, Hỏa nguyên khí hùng hậu trên thân kiếm nhanh chóng đánh về phía lưng của Hoàng Bắc Nguyệt! Băng Linh Huyền Diệu nghiêng người, giúp Hoàng Bắc Nguyệt né tránh, thế nhưng một bên cánh của nó lại bị gãy mất một nửa! Hoàng Bắc Nguyệt đỏ mắt, thấp giọng mắng một câu: “Mẹ nó!”, sau đó nắm lấy Vạn Thú Vô Cương, hít sâu một hơi. Lần cuối cùng rồi, đây là lần cuối cùng có thể dùng nguyên khí phát huy lực lượng của Vạn Thú Vô Cương! Hàn băng chỉ khí ngưng tụ trong tay, từng tia màu đen chậm rãi lưu chuyển ở trong hàn băng, tuyết sắc chiến đao chậm rãi giơ lên, Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt, khi mở mắt ra, thân thể vừa chuyển, hai tay nắm chiến đao bỏ về phía sau! Hồng Liên vừa nhìn thấy nguyên khí màu đen ngưng tụ trong chiến đao liền lập tức mang theo Thôn Thiên Hồng Mãng tránh ra, hắc khí quỷ dị này vừa rồi nàng đã được lĩnh giáo, vô cùng cường đại, là một loại lực lượng mà nàng hoàn toàn không biết! Nếu cứng rắn đỡ trọn một chiêu này, cho dù là nàng thì cũng sẽ cảm thấy khí huyết cuộn trào trong ngực! Bọn họ nhanh chóng tránh ra, nhưng đây là một kích cuối cùng mà Hoàng Bắc Nguyệt dốc toàn lực để đánh, sao có thể để cho bọn họ dễ dàng né tránh như vậy được? Hắc khí mang theo hàn băng chỉ khí trên chiến đao, sượt qua thân thể của Thôn Thiên Hồng Mãng, khoe miệng Hồng Liên hơi nhếch lên, may mà tránh được. Nhưng nụ cười của nàng còn chưa hoàn chỉnh thì một tiếng xé gió đột nhiên từ phía sau đã truyền đến!

469. Chương 471: Sơ Chiến Hồng Liên (9)

Hắc khí kia không ngờ lại có thể vòng ngược trở lại! Nhưng Hồng Liên là ai cơ chứ, nàng là một trong những người mạnh nhất của Quang Diệu Điện! Bất kể trong dạng tình huống gì, phản ứng đầu tiên của nàng đều là ngăn cản, hiện tại không thể né tránh, nàng chỉ có thể giơ kiếm ngang kháng với luồng hắc khí quỷ dị kia!

Trong nháy mắt hắc khí đánh lên kiếm của nàng, Hồng Liên cảm giác lồng ngực có chút buồn bực, cổ họng ngọt ngọt (Dạ: muahaha, ối máu nha con), phải liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới có thể chặn được luồng hắc khí kia! Hồng Liên đặt tay trên lồng ngực, ánh mắt phần nộ lộ ra vẻ không cam lòng, quay đầu lại, thế nhưng Băng Linh Huyền Diệu cùng Hoàng Bắc Nguyệt đã nhân cơ hội rời đi từ lúc nào. “Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Hồng Liên hung hăng nói, nhảy phốc lên đầu của Thôn Thiên Hồng Mãng: “Tìm nàng, lần này ta muốn đem nàng chém làm tám khúc!” Thôn Thiên Hồng Mãng nhanh chóng di chuyển bên trong rừng cây, nó đi qua nơi nào, cây cối nơi đó lập tức đổ gục, sau đó nhanh chóng héo rũ. Kịch độc trên người nó quả thật khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi. Trúng mấy đòn nghiêm trọng của Hồng Liên, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không chịu nổi nữa, phun ra mấy ngụm máu, thân thể lao đảo đi sâu vào trong rừng rậm. Cánh của Băng Linh Huyền Diệu đã bị chặt đứt một nửa, lúc này muốn bay lên cũng có chút khó khăn, hơn nữa hiện tại nếu bay lên trời thì mục tiêu quá lớn, nhất định sẽ bị phát hiện ngay lập tức. Cho nên Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát thu hồi Băng Linh Huyền Diệu, dùng chiến đao chống đỡ, tìm cách tránh né trong rừng rậm. Linh Tôn ở Thất Tháp, mặc kệ hiện tại hấn như thế nào, trong đầu nàng lúc này cũng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Người của Quang Diệu Điện quá mạnh, Hồng Liên kia lại càng thuộc cấp bậc biến thái! Lấy thực lực hiện tại của nàng đương nhiên là không có biện pháp cùng nàng ta đối kháng, thế nhưng có Linh Tôn ở đây thì mọi chuyện sẽ khác. Yểm ở trong lòng nàng suy yếu nói: “Cũng may chỉ có một mình Hồng Liên, nếu Mặc Liên cũng tới đây, vậy hôm nay sợ rằng chúng ta sẽ không có cách nào trốn thoát.” “Hừ, lão thiên cũng sẽ không để ta chết dễ dàng như vậy đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt vừa mới nói xong, hai chân đột nhiên mềm nhũn, ngã nhào xuống đất “Hoàng Bắc Nguyệt!” Yểm lo lắng nói: “Ngươi còn chịu đựng được không?” “Yên tâm, ta sao có chết dễ dàng như vậy được...” Hoàng Bắc Nguyệt chưa dứt lời đã cảm thấy cổ họng ngọt ngọt, một ngụm máu không kìm được, chậm rãi từ bên khóe miệng tràn ra ngoài. Cả đời này, đây là lần đầu tiên nàng bị đánh đến mức chạt vật như vậy. Từ sau khi từ biệt sư phụ ra ngoài xông xáo, nàng không hề gặp bất lợi nào, cũng không có gặp phải đối thủ mạnh hơn bản thân nhiều như vậy. Trừ Linh Tôn, Hồng Liên chính là người thứ nhất khiến nàng bị thương nặng đến thế. Hoàng Bắc Nguyệt vịn lấy thân cây khô đứng lên, thở dốc vài cái, vừa định tiếp tục đi, phía trước đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến. Tiếng bước càng lúc càng gần, sau đó nàng nghe thấy một cái thanh âm mà hiện tại nàng rất không muốn nghe thấy! “Tìm được rồi! Chính là nàng!” Đó là thanh âm vô cùng hưng phấn của Tiêu Vận, tựa như hải tặc đi trên biển mấy tháng trời, rốt cục cũng tìm thấy cái đảo nhỏ chứa kho báu vậy! Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt lại thêm tái nhợt vài phần, trên trán lấm tấm mồ hôi. “Tóc nàng màu đỏ rực, chính là Hồng Liên tóc đỏ mà ngươi nói đó!” Tiêu Vận quay đầu nhìn về phía thiếu niên tái nhợt quỷ dị đang chậm rãi từ trong sương mù đi ra. Hình xăm hoa cát cánh bên khóe mắt trong làn sương mờ ảo lại càng thêm vẻ lạnh buốt thê lương. Ánh mắt vô thần chậm rãi chuyển động, nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, thần sắc băng lãnh vô tình. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, khi nhìn thấy hấn thì cũng có chút sững sốt, đây chẳng phải là thiếu niên tên Mặc mà ngày đó nàng đã giúp giải vây ở trong Lâm Hoài Thành sao? Không nghĩ tới lại gặp nhau vào lúc này, nàng cũng không có cái cảm giác vui sướng khi gặp lại cố nhân, càng không hề chờ mong hấn sẽ vì báo ân mà giúp nàng.

470. Chương 472: Sơ Chiến Hồng Liên (10)

Không nghĩ tới lại gặp nhau vào lúc này, nàng cũng không có cái cảm giác vui sướng khi gặp lại cố nhân, càng không hề chờ mong hấn sẽ vì báo ân mà giúp nàng. Người này thoát nhìn quỷ dị, so với lần trước còn

âm lãnh và khát máu hơn vài phần.

Đặc biệt là mấy câu nói vừa rồi của Tiêu Vận, nó đã làm nàng từ bỏ hết thấy hy vọng rồi. Thiếu niên tên là Mặc này muốn tìm Hồng Liên tóc đỏ, mà cái người tóc đỏ giả mạo Hồng Liên kia chẳng phải là nàng sao? Mặc dù không biết tại sao hắn lại biết được chuyện tình ngày đó, nhưng nếu hắn đã tìm tới cửa, lại còn mang theo một thân sát khí nồng đậm, vậy thì chắc chắn nàng là địch nhân của hắn rồi. Trước kia nghe kể chuyện xưa về người nông phu và con rắn, nàng luôn cười nhạo người nông phu kia quá mềm lòng, cuối cùng tự đào mồ chôn mình. Nhưng bây giờ người nên bị cười nhạo lại chính là nàng. Nàng cảm thật chặt tuyệt ảnh chiến đao trong tay, chuẩn bị khai chiến. Loại nhân vật như Tiêu Vận này cũng không khó giải quyết, thế nhưng thiếu niên thoạt nhìn âm u quỷ dị, hết sức khủng bố, lai lịch lại không rõ kia chỉ sợ không phải là hạng người dễ đối phó. Yểm trầm mặc một chút, sau đó mới chậm rãi nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, xem ra vận khí của ngươi đã hết rồi.” “Tại sao?” Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm đáp lại. Thanh âm của Yểm vô cùng ngưng trọng: “Thiếu niên có làn da tái nhợt kia chính là Quang Diệu Điện Mặc Liên.” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cắn môi có vài phần tái nhợt. Mặc Liên... Mặc... Nàng thật sự đã bỏ sót điểm này rồi! Thế nhưng có ai ngờ đến, Mặc Liên vô cùng lợi hại của Quang Diệu Điện lại là một người mù, hơn nữa còn là một người không hề biết gì về cuộc sống bên ngoài. “Thực lực của Mặc Liên còn cao hơn Hồng Liên rất nhiều, Triệu hoán thú của hắn là lục giai Thần thú hệ Huyền Thuật – Huyền Linh Thú. Có lời đồn hắn là con trai của Thánh Quân Quang Diệu Điện, huyết thống hoàn toàn di truyền từ Thánh Quân, rất khủng bố.” Yểm là người tự phụ, thường rất ít khích lệ người khác, bởi vậy khi nghe hắn đánh giá cao Mặc Liên như vậy, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt lại lạnh hơn mấy phần. Đây thật sự là cái tình huống “trước có mãnh hổ, sau lại sói đói” mà. Cho dù có lựa chọn thế nào thì cũng chỉ có một con đường chết. Trong rừng rậm phía sau Hoàng Bắc Nguyệt, tiếng sột soạt khi di chuyển của Thôn Thiên Hồng Mãng cùng với thanh âm bén nhọn của Hồng Liên nhanh chóng truyền tới: “Xú nha đầu, ta mà bắt được ngươi thì ta nhất định sẽ chém ngươi thành tám khúc!” Mặc Liên chậm rãi ngẩng đầu, nghe thấy thanh âm kia, hắn lạnh lùng nói: “Hồng Liên.” Tiêu Vận nhìn bộ dáng chật vật của Hoàng Bắc Nguyệt, lại thêm vết máu bên khóe miệng cùng với thanh âm đang từ phía sau vọng lên, nhất thời có chút hả hê cười: “Hoàng Bắc Nguyệt, xem ra hôm nay thật sự là ngày chết của ngươi rồi!” Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu cười cười, giơ tay lên lau vết máu trên khóe miệng: “Nhị tỷ, ngươi đang cao hứng cái gì đấy? Hôm nay có chết ta cũng phải kéo ngươi xuống địa ngục làm đệm lưng cho ta.” Nghe được giọng nói của nàng, Mặc Liên đột nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt vô thần nhìn về phía nàng. Tiêu Vận hừ lạnh: “Ngươi cho rằng ngươi có bản lĩnh kia sao? Hoàng Bắc Nguyệt, ta nhất định sẽ sống lâu hơn ngươi!” Hoàng Bắc Nguyệt cầm chặt chuôi chiến đao, ngón tay có chút run rẩy. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tiêu Vận. Tiêu Vận trong lòng run lên, lập tức lui ra sau lưng của Mặc Liên, nói: “Ngươi không phải muốn giết nàng sao? Nàng chính là Hồng Liên tóc đỏ đó, hiện giờ nàng đang bị trọng thương, ngươi không cần tốn sức là đã có thể giết được nàng rồi!” (Tuyệt: *gào thét* tránh xa tiểu Mặc của ta ra!!!!) Mặc Liên từng bước đi về phía trước, trên gương mặt tái nhợt không có bất cứ biểu cảm nào, đóa hoa cát cánh trên khóe mắt giờ phút này như chân chính nở rộ, lộ ra một cổ hơi thở quỷ dị.

471. Chương 473: Phong Khởi Lâm Hoài (1)

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt chuôi đao, chuẩn bị sẵn sàng! Mặc Liên chậm rãi giơ tay lên, đầu ngón tay tái nhợt, từng ngón tay tựa như bạch ngọc ngưng tụ thành, thế nhưng đó lại là một màu trắng thê lương, thiếu đi vẻ ôn nhuận của bạch ngọc.

Lôi quang chợt lóe trong mắt hắn, thế nhưng cặp mắt vô thần vẫn không lộ ra bất cứ thần sắc gì. Đôi mắt của Tiêu Vận chậm rãi trợn to, có chút hưng phấn nhìn động tác của Mặc Liên, giống như đã thấy được tràng cảnh chết thảm của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng thiếu chút đã cười ra tiếng! Nhưng lôi quang đột nhiên lại đổi hướng chiếu vào mắt nàng. Nụ cười của Tiêu Vận trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, chiếc cổ mảnh khảnh không ngờ lại bị Mặc Liên hung hăng nắm trong tay. Tiêu Vận lộ ra bộ dáng không thể tin được, liều mạng lắc đầu nhìn hắn. Không phải nàng, không phải nàng! Người hắn muốn giết không phải có mái tóc đỏ sao? Không phải là Hoàng Bắc Nguyệt sao? Thần sắc của Mặc Liên lạnh như băng, ngón tay hơi

siết chặt, lôi quang đột nhiên từ trên tay hắn lan đến toàn thân Tiêu Vận, khiến nàng thống khổ kêu lên thảm thiết. “Hoàng Bắc Nguyệt!!! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! A!!!” Tiêu Vận thê lương thét lên, lôi quang khiến cho máu thịt trên người nàng nhanh chóng rơi xuống, thoát nhìn vô cùng thê thảm. Lúc Mặc Liên buông tay, nàng ta đã biến thành một khối thi thể khô quắt rơi xuống đất, hai mắt vẫn tròn to nhìn chăm chăm về phía Hoàng Bắc Nguyệt! Kiểu chết như thế này, người nào tận mắt nhìn thấy chắc chắn sẽ không nhìn được mà nổi da gà, thế nhưng Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ hơi cau mày mà thôi, tâm tình cũng không có biến hóa quá lớn. Mặc Liên chậm rãi đi tới trước mặt nàng, đưa tay dịu dàng, thanh âm rất thấp, hoặc cũng có thể nói là rất nhỏ, thế nhưng vẫn không thể che giấu được nét hưng phấn bên trong. “Nguyệt.” Hoàng Bắc Nguyệt nâng mắt nhìn hắn: “Tại sao lại giúp ta?” Mặc Liên ngần ra, sau đó nói: “Ngươi tứ cố vô thân, ta giúp ngươi.” Dừng lại một chút, Mặc Liên lại hỏi: “Sợ sao?” “Ta sao có thể sợ hãi được?” Hoàng Bắc Nguyệt quay mặt đi, mặc dù mắt hắn không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn không muốn nhìn vào cặp mắt kia. Đêm hôm đó nàng đã nói với hắn, thời điểm nàng cô đơn nhất, nàng luôn hi vọng có một người sẽ ra tay giúp nàng, nếu được vậy, nàng cũng sẽ không còn sợ hãi. Lúc đó nàng chỉ thuận miệng nói như thế mà thôi, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có người ra tay giúp mình. Từ nhỏ sư phụ đã dạy, trên đời này chúng ta vĩnh viễn chỉ có thể dựa vào chính mình, nếu dựa vào người khác, vậy cuối cùng chúng ta sẽ trở thành kẻ yếu. Nàng luôn nhớ kỹ lời sư phụ nói, cả đời đều phải dựa vào hai bàn tay của chính mình, tuyệt đối không thuận theo hoặc dựa vào bất cứ kẻ nào. Nhưng thiếu niên mới gặp mặt có một lần này lại nhớ kỹ lời của nàng, lúc nàng bị cô lập không có ai giúp đỡ, hắn lại đưa tay ra giúp nàng. Khí tức của Thôn Thiên Hồng Mãng càng ngày càng đến gần, xem ra Hồng Liên cũng sắp đuổi tới rồi. Mặc Liên nói: “Ta mang ngươi đi.” Hoàng Bắc Nguyệt gạt tay hắn ra, nói: “Ta còn có chuyện, không thể cứ đi như vậy được.” Nàng muốn cùng Linh Tôn tụ hợp, còn muốn đi tìm Tiểu Hồ và Chi Chi, còn có Đông Lăng nữa. “Ta đi ngăn cản nàng, chờ ta.” Mặc Liên nhẹ nhàng cười với nàng, rất ôn nhu. Hắn không hề có ý nghĩ gây khó khăn cho nàng, nàng nói cái gì thì chính là cái đó. Nàng gặp nguy hiểm, hắn sẽ mang nàng đi, nếu nàng không muốn đi, vậy hắn sẽ đem cái người uy hiếp nàng giải quyết sạch sẽ! (Tuyệt: bá đạo O.O) Hoàng Bắc Nguyệt tựa vào thân cây khô, xoay người nhìn hắn: “Mặc Liên.” Thân ảnh của Mặc Liên thoáng dừng lại, chậm rãi quay đầu, trên gương mặt tái nhợt có một tia lo âu nhàn nhạt: “Ngươi biết.” “Ta biết ngươi là Quang Diệu Điện Mặc Liên, mà người đang đuổi giết ta chính là Quang Diệu Điện Hồng Liên.”

472. Chương 474: Phong Khởi Lâm Hoài (2)

“Ta biết ngươi là Quang Diệu Điện Mặc Liên, mà người đang đuổi giết ta chính là Quang Diệu Điện Hồng Liên.” Thanh âm lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt vang lên.

Loại lãnh đạm này khiến cho Mặc Liên có chút sợ hãi, vội vàng nói: “Ta không giết ngươi.” “Nguyên nhân ngươi muốn giết ta chính là vì ta có khuôn mặt giống hệt như Hồng Liên, hơn nữa ta còn giả mạo nàng, giết người của Quang Diệu Điện.” “Không liên quan.” Mặc Liên lắc đầu, những người đó không có liên quan gì đến hắn, hắn cũng không hề quan tâm đến họ. Kể cả Hồng Liên cũng vậy! Hoàng Bắc Nguyệt nhìn về mặt của hắn, khóe miệng hơi nhếch lên: “Không ngờ Mặc Liên tôn thượng của Quang Diệu Điện lại là người như vậy, trước giờ thật sự là không có nghĩ tới nha.” “Ngươi chán ghét ta?” Thanh âm của Mặc Liên càng thấp hơn, âm sắc vốn bằng lãnh cứng nhắc, nay lại có thêm một loại cảm giác thê lương. Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, nhưng chợt nhớ mắt hắn không nhìn thấy, bởi vậy lên tiếng: “Không có, hôm nay rất cảm ơn ngươi giúp ta.” “Ngươi cũng giúp ta.” Thanh âm của hắn từ từ trở nên ấm áp hơn, câu cú đơn giản, hắn muốn nói nhiều hơn, thế nhưng lại phát hiện mình không biết phải nói cái gì. “Mặc Liên, ngươi là một người tốt.” Chỉ hy vọng sau này bọn họ không trở thành địch nhân với nhau. Trở thành địch nhân với người như vậy quả thật rất đáng tiếc, cũng rất khủng bố! “Chờ ta.” Mặc Liên có chút cao hứng, khóe miệng hơi cong lên, lập tức triệu hồi ra Huyền Linh Thú. Thần thú có cặp cánh màu đen ở trước mặt hắn cũng không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, thoải mái để cho hắn leo lên người, sau đó vỗ cánh, hướng về phía Hồng Liên mà đi! Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thân ảnh từ từ biến mất trong sương mù của hắn, ho nhẹ vài tiếng, sau đó dùng chiến đao chống đỡ thân hình, lao đi về phía trước. Yểm hỏi: “Ngươi không đợi hắn sao?” “Không cần thiết, đạo bất đồng bất tương vi mưu, hắn thủy chung vẫn là người của Quang Diệu Điện.” Hoàng Bắc Nguyệt thấp

giọng nói. Đạo bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng thì sao có thể cùng bàn công việc. Yểm cười rộ lên: “Thật là một nha đầu tinh táo đến đáng sợ, ta còn tưởng ngươi đã bị hấn làm cảm động rồi chứ.” (Tuyệt: ta cũng tưởng vậy á!) (Dạ: mi tu :3) “Ta là người dễ bị cảm động như vậy sao?” Mặc dù nói vậy, thế nhưng thời điểm nghe được những lời Mặc Liên nói, trong lòng nàng quả thật có chút có chút xúc động. Lúc nàng tứ cố vô thân, rốt cục cũng đã có người tới giúp nàng rồi. “Hắc hắc, Hoàng Bắc Nguyệt, dường như thần may mắn cũng không có hoàn toàn rời bỏ ngươi nha.” “Thần xui xẻo cũng đang đi theo ta đó.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng nói: “Lão yêu quái, ngươi đừng có nói nhảm nữa, ngươi không biết ta bây giờ ngay cả việc nói chuyện cũng cảm thấy mệt hay sao?” “Vậy sao, ha ha ha. Ta nghĩ ngơi này giờ, đã khôi phục lại một chút nên rất muốn nói chuyện nha.” Yểm vừa khôi phục được một chút nguyên khí liền biến thành cái bộ dáng đáng đánh như lúc trước. Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát lơ hấn, dùng chiến đao chống đỡ thân thể, từng bước từng bước đi vào Mê Vụ rừng rậm. Hồng Liên hùng hổ không chế Thôn Thiên Hồng Mãng một đường đuổi theo, thế nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại dễ tìm như vậy sao? Nàng là cao thủ ẩn dấu hành tung, càng ở lúc nguy cấp, nàng càng không dễ dàng bại lộ chính mình! Cho nên một đường đi tới, Hồng Liên vẫn không phát hiện ra cái gì. Hồng Liên tức giận, đứng trên đầu Thôn Thiên Hồng Mãng gầm thét! “Xú nha đầu chết tiệt! Đừng để cho ta bắt được ngươi!” Thôn Thiên Hồng Mãng dường như cảm nhận được uy hiếp, thân thể cao lớn đột nhiên lui về phía sau, lưỡi rắn phun ra nuốt vào, “tê tê” vài tiếng. Hồng Liên dưng mi, giận dữ nói: “Đồ vô dụng! Cái gì lại khiến ngươi sợ hãi như vậy?” Nàng vừa nói vừa ngẩng đầu, một đạo tia chớp màu đen vừa vắn lọt vào tầm mắt của nàng. Thấy tia chớp trong nháy mắt đã tới trước mặt mình, Hồng Liên kinh hãi nắm chặt kiếm, bày ra bộ dáng phòng thủ. “Mặc Liên?!” Hồng Liên ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện ra Mặc Liên. Nàng lấp bấp kinh hãi, thế nhưng thần sắc nhanh chóng chuyển thành vẻ mừng rỡ: “Tại sao ngươi lại ở chỗ này? Rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi rồi!”

473. Chương 475: Phong Khởi Lâm Hoài (3)

Thần sắc của Mặc Liên không chút thay đổi, căn bản không hề quan tâm đến những lời nàng nói, chỉ lạnh lùng mở miệng: “Làm gì?”

“Ta tới nơi này để bắt một nữ nhân, nàng dám đắc tội với ta, ta nhất định phải chém nàng thành tám khúc!” Hồng Liên cùng Mặc Liên sống chung đã lâu, đối với cách nói chuyện “tiếc chữ như vàng” của Mặc Liên, nàng đã thích ứng rồi. Bởi vậy cho dù hấn không nói rõ ràng, nàng vẫn hiểu hấn muốn hỏi cái gì. Nghe nàng nói như vậy, trên mặt Mặc Liên lộ ra vẻ không vui, sắc mặt vốn đã tái nhợt quý dị nay lại phủ thêm một tầng sương lạnh. Hồng Liên chớp chớp mắt: “Ngươi làm sao vậy? Ngươi vừa rồi mới từ bên kia tới đây, có nhìn thấy người nào không?” “Không.” Mặc Liên ngắn gọn nói. Hồng Liên buồn bực, bên kia không có ai sao? Nàng không chút nghi ngờ lời nói của Mặc Liên, nhiều năm ở chung như vậy, chẳng lẽ nàng còn không rõ tính cách của Mặc Liên hay sao? Người này chợt đến chợt đi, cái gì cũng không hiểu, ngay cả việc nói dối cũng không biết, à không, kỳ thật không phải không biết nói dối, mà là hấn khinh thường việc đó. (Tuyệt: thế mới nói vì tình yêu cái gì tiểu Mặc cũng không màng :v) Hấn giống như một trang giấy trắng không bị ô nhiễm, cho dù có dùng mực thì cũng không thể nào vấy bẩn hấn, làm hấn thay đổi được. “Xú nha đầu kia không biết đã chạy đi đâu rồi nữa? Nếu ta mà bắt được nàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng!” Hồng Liên hung tợn nói, sau đó quay đầu nhìn Mặc Liên, trên mặt mang theo nét cười tươi tắn của thiếu nữ: “Mặc Liên, lần này tự mình bỏ đi chắc ngươi cũng đã gặp rất nhiều đau khổ đúng không?” Mặc Liên không thèm để ý tới nàng, chỉ lẳng lặng ngồi trên lưng Huyền Linh Thú đen nhánh. Hấn một thân y phục màu đen, không hề có một chút màu sắc pha tạp. Hấn lớn lên quả thật rất đẹp, chỉ là làn da tái nhợt cộng với khí tức quý dị khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi mà thôi. “Đi nơi khác tìm.” Mặc Liên mở miệng nói. Hồng Liên thấy hấn không thèm nhìn mình, cho dù đó là thói quen của hấn trong nhiều năm qua thì nàng vẫn cảm thấy trong lòng có chút mất mát. Nàng quay đầu xem xung quanh một chút: “Nha đầu kia sẽ ở nơi nào đây? Thật là phiền toái!” Mặc Liên không chế Huyền Linh Thú bay về một hướng khác, Hồng Liên vừa nhìn động tác của hấn đã biết, hấn là đang nói với nàng, hấn sẽ lục soát hướng bên này, bên còn lại sẽ giao cho nàng. Hồng Liên cắn môi, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Rời khỏi ta vài ngày, rốt cục cũng biết chăm sóc ta một chút.” Nàng vô cùng cao hứng, không chế Thôn Thiên Hồng Mãng quay đầu, hướng về phía bên kia của Mê Vụ rừng rậm tìm kiếm. Mà Mặc Liên cũng chỉ tùy tiện đi một chút liền quay trở lại,

vội vàng chạy tới chỗ vừa cùng Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện. Nhưng nơi đây sớm đã không còn ai. Mặc Liên từ trên lưng Huyền Linh Thú nhảy xuống, đôi mắt vô thần đảo một vòng chung quanh, hần không thể nhìn thấy, chỉ có thể cảm thụ hơi thở ở xung quanh mà thôi. “Nguyệt?” Mặc Liên nhẹ nhàng hô một tiếng, thế nhưng xung quanh vẫn không có ai trả lời. Mặc Liên trong lòng trầm xuống, gương mặt tái nhợt không chút che giấu thần sắc mất mát cùng khổ sở. “Không có chờ ta...” Hần dùng âm thanh mà người khác căn bản nghe không rõ thì thào nói. Hần kỳ thật muốn nói: “Tại sao ngươi không chờ ta?” Sương mù mờ ảo tràn ngập xung quanh, Mặc Liên rũ mắt, đóa hoa cát cánh màu đen nơi khóe mắt giống như đang rơi lệ. ***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Hoàng Bắc Nguyệt đi thật lâu trong Mê Vụ rừng rậm, đợi đến khi không còn nghe thấy thanh âm của Thôn Thiên Hồng Mãng nữa, nàng mới dừng lại để nghỉ ngơi. Trên người nàng đều là mồ hôi, lần chặt vật chạy trốn chết này có ảnh hưởng rất lớn đối với sinh mạng sau này của nàng! Nàng đã đến bên ngoài Mê Vụ rừng rậm rồi, không bao lâu nữa là có thể đi ra ngoài.

474. Chương 476: Phong Khởi Lâm Hoài (4)

“Ài, không biết Dực vương tử đã đi tới chỗ nào rồi, Quyền vương chắc sẽ sớm động thủ thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt ẩn thân trong một mảnh đằng mạn rậm rạp màu xanh biếc, bên ngoài có một cái đường nhỏ, thường xuyên sẽ có dòng binh cùng mao hiểm giả đi qua. Mà lúc này, bên ngoài vừa vặn có vài tên dòng binh tự do đang đi tới, nhìn trang phục thì hẳn không phải người của Nam Dực Quốc mà là từ ngoại quốc tới, khẩu âm tựa hồ rất giống với người của Bắc Diệu Quốc. Hoàng Bắc Nguyệt vốn cũng không để ý, thế nhưng khi nghe bọn họ nhắc đến ba chữ “Dực vương tử”, nàng không nhịn được mà lắng tai nghe ngóng. “Việc triều chính của Bắc Diệu Quốc đang rung chuyển dữ dội nha. Quốc gia này chưa lập Thái tử, bởi vậy từ sau khi Hoàng thượng băng hà, mấy vị vương tử có quyền thế bắt đầu tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, huynh đệ tương tàn, thật khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo trong lòng!” “Ta nghe nói, Nhã hoàng hậu sinh ra Cửu hoàng tử và Thập Nhất hoàng tử cũng có không ít người ủng hộ, chỉ tiếc Cửu hoàng tử ở Nam Dực Quốc mười năm làm con tin, nếu không, lần tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này cũng không có gì căng thẳng rồi.” “Cửu hoàng tử đang ở Nam Dực Quốc mà vẫn có nhiều thế lực ủng hộ như vậy, đó mới là điều khiến Nhã hoàng hậu lo lắng a! Lần này quần thần thượng tấu, thỉnh cầu trao đổi lại con tin với Nam Dực Quốc, đem Cửu hoàng tử nghênh đón trở về, việc này khiến Nhã hoàng hậu cực kỳ mất hứng.” “Cửu hoàng tử với Thập Nhất hoàng tử đều là do nàng sinh ra, dù ai làm hoàng đế thì nàng vẫn là Thái hậu cơ mà!” “Lăng huynh, người có điều không biết rồi, Thập Nhất hoàng tử chính là do Nhã hoàng hậu cùng Quyền vương tư thông sinh hạ, bởi vậy Nhã hoàng hậu rất thiên vị hắn. Nay Quyền vương nắm giữ triều cương, hẳn đương nhiên muốn đỡ con trai của mình đăng cơ làm Hoàng Đế rồi.” “Nói như vậy, lần này Quyền vương đích thân tới đón Cửu hoàng tử là vì...” “Không sai, sợ rằng hiện giờ đã động thủ rồi, Quyền vương tự mình đến, đó chính là nắm chắc mười phần!” “Ài, Cửu hoàng tử cũng là người có vận mệnh nhấp nhô, lúc còn nhỏ bị đưa tới Nam Dực Quốc làm con tin, hôm nay thật vất vả mới có thể trở về nước thì không ngờ lại rơi vào bẫy rập, ngay cả mẫu thân ruột thịt cũng vì đệ đệ mà hại hắn, thật là đáng thương.” “Chúng ta chỉ là dân chúng, những việc này cũng không thể xen vào, chỉ mong Quyền vương đại phát từ bi, đừng động thủ ở Nam Dực Quốc rồi giá họa cho bọn họ, khiến cho thế cục yên ổn của hai nước bắt đầu có rung chuyển.” Giọng nói của những người đó dần dần đi xa. Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào một mảnh đằng mạn, trên gương mặt dính máu và bùn đất có chút buồn bã vô cớ. Phong Liên Dực, đường về nước của người rốt cục phải đối mặt với những thứ gì vậy? Nàng chậm rãi từ trong đám đằng mạn đi ra, lấy áo choàng màu đen phủ lên người, sau đó xoay người định đi. Đúng lúc này, trong đám đằng mạn sau lưng lại truyền đến vài tiếng “sột soạt”, nàng tò mò quay đầu lại. Một cái đầu nhỏ màu vàng nhạt từ trong bụi đằng mạn chui ra, vừa cố gắng thoát khỏi đám thực vật màu xanh biếc đang quần quanh người, vừa ngẩng đầu nhìn nàng kêu “ô ô” vài tiếng. “Tiểu Hổ!” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng đi tới, gạt hết đám đằng mạn xung quanh ra. Tiểu Hổ không bị cản trở, thoáng cái đã nhảy vào trong lòng của nàng, dùng đầu cọ cọ bờ vai nàng, “ô ô” như đang khóc. Chức Mệnh Thú cũng từ trong bụi đằng mạn bò ra, cánh hoa trên người đã bị rơi mất mấy cánh, mặt mày lem luốc. Nó mím chặt miệng nhìn nàng, nước mắt lưng tròng. “Chi Chi.” Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ đầu của nó, tâm tình có chút phức tạp. Tiểu Hổ và Chi Chi đều bình an vô sự, nhưng còn Đông Lăng thì sao?

Hai tiểu tử này vẫn luôn được Đông Lăng chăm sóc, bây giờ mất đi Đông Lăng, cả hai đều rất đau đớn khổ sở.

475. Chương 477: Phong Khởi Lâm Hoài (5)

Tiểu Hồ cúi đầu, hình như nó đang tự trách vì mình sơ ý nên mới để cho Đông Lăng gặp chuyện không may.

“Tiểu Hồ, chuyện này cũng không thể trách người.” Ngay cả nàng cũng không ngờ người của Quang Diệu Điện sẽ xuất hiện, Hồng Liên kia hoàn toàn là việc ngoài ý muốn. Tiểu Hồ “ô” một tiếng rồi ngẩng đầu, đôi mắt hết sức chân thành nhìn nàng, Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu một cái rồi nói: “Chờ người trưởng thành, những chuyện tương tự sẽ không xảy ra nữa.” Có lẽ Tiểu Hồ vẫn không hiểu, thế nhưng, trên đại lục này, hết thảy mọi việc đều phải dùng thực lực để nói chuyện. Nàng ôm lấy Tiểu Hồ cùng Chi Chi, hướng về phía bên ngoài rừng rậm mà đi. Sắc trời dần dần tối đi, sương mù trong Mê Vụ rừng rậm ngày càng dày đặc, quỷ dị lơ lửng, ngay cả ánh trăng cũng không thể chiếu xuống, bóng tối âm lạnh khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo. Sương mù phía trước đột nhiên có chút ba động, Tiểu Hồ chợt vểnh tai, cảnh giác nhìn chăm chăm về phía trước, trong miệng phát ra âm thanh cảnh cáo tràn ngập nguy hiểm. Nó là Thần thú, tuyệt đối không có một con Linh thú nào ở trong mảnh rừng rậm này dám tới gần. Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào một thân cây, hiện tại nàng bị thương rất nặng, nếu như người tới là một cao thủ, vậy nàng hoàn toàn không cần chiến đấu nữa, cứ trực tiếp nhận thua cho xong. Sương mù từ từ tản ra, một bộ y phục màu đen chậm rãi xuất hiện. Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, khí chất cao quý xa cách trong làn sương mờ ảo càng khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi. Mặt mày sâu sắc, sống mắt lạnh đậm, nhìn thấy nàng, hần chỉ lạnh lùng liếc qua một cái rồi dời mắt đi. Hoàng Bắc Nguyệt ngăn ra, chậm rãi nói: “Người trì hoãn lâu như vậy, xem ra tư vị của Tỏa Hồn Chung cũng không dễ chịu đi.” “Còn người? Kẻ nào làm người bị thương nặng như vậy?” Linh Tôn đã sớm thấy đáng về trong thương của nàng, sợ dĩ không hỏi là bởi vì hần không bao giờ chủ động hỏi thăm người khác. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hần, hai người đều không muốn giải thích nhiều về những chuyện đã xảy ra. Linh Tôn thoát nhìn bình an vô sự, so với bộ dáng trọng thương chật vật của Hoàng Bắc Nguyệt thì tốt hơn nhiều lắm. “Ăn đi.” Linh Tôn tiện tay ném một viên đan được màu xanh biếc cho nàng, cũng không giải thích gì thêm, lặng lẽ đi tới một bên. Hoàng Bắc Nguyệt cũng không hỏi gì thêm, nàng biết lão gia hỏa này mặc dù lạnh lùng nhưng sẽ không hại nàng. Người đáng tin tưởng, nàng sẽ không hoài nghi. Nàng há miệng, đem viên đan được màu xanh biếc nuốt vào, nhất thời, một cỗ lực lượng ấm áp từ cổ họng chảy xuống, lưu động toàn thân. Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy toàn thân thoải mái, mỗi kinh mạch trong thân thể đều có cảm giác thông suốt, một ngụm máu ứ đọng trước ngực cuối cùng cũng phun ra ngoài. Tiểu Hồ “ô” một tiếng, nó tưởng Linh Tôn định hại Hoàng Bắc Nguyệt, bởi vậy quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn hần. Mặc dù nó là lục giai Thần thú, thế nhưng khi đứng trước mặt Linh Tôn, nó vẫn luôn có một loại áp lực vô hình, chính điều này đã khiến nó không dám vọng động. Hoàng Bắc Nguyệt khoát khoát tay, nói: “Tiểu Hồ, ta không sao.” Sau khi ăn đan được, thân thể nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu, nói chuyện cũng không còn hữu khí vô lực như lúc trước nữa. “Tốt lắm, chuẩn bị lên đường đi.” Linh Tôn lạnh lùng nói, rõ ràng không muốn tiếp tục trì hoãn. “Ta vẫn còn chút việc.” Thanh âm Hoàng Bắc Nguyệt có chút khàn khàn. “Hoàng Chiến Dã cùng Anh Dạ công chúa đã an toàn trở về Lâm Hoài Thành rồi.” Linh Tôn lạnh nhạt nói. Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nàng cũng hơi lo lắng về việc này, nàng sợ Hồng Liên không tìm thấy nàng sẽ trở về đối phó với Chiến Dã cùng Anh Dạ công chúa, bây giờ có thể an tâm rồi. Nhưng mà... Linh Tôn liếc nàng một cái, nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, lấy năng lực hiện tại của ngươi thì có thể báo thù hay sao?” Hoàng Bắc Nguyệt mím chặt môi, sống mũi có chút chua xót: “Ta hiểu.” Đến hần cũng nói như vậy, xem ra thực sự không có hi vọng rồi.

476. Chương 478: Phong Khởi Lâm Hoài (6)

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, hít sâu một hơi, thanh âm có chút run rẩy: “Đồng Lăng, ta xin lỗi, nhưng người yên tâm, mối thù này, ta nhất định sẽ báo! Hồng Liên của Quang Diệu Điện, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!”

Linh Tôn nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Không cần phải kích động như thế, người có Vạn Thú Vô Cương, thù này sớm muộn gì cũng sẽ báo được thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt cắn môi, đột nhiên quỳ xuống đất: “Ta, Hoàng Bắc Nguyệt, hôm nay nguyện bái Linh Tôn làm thầy, xin sư phụ từ nay về sau hãy nghiêm khắc chỉ bảo!” Linh Tôn rất cục cựa cũng xoay người nhìn nàng, khuôn mặt lạnh lùng bị sương mù bao phủ, dù có chút mơ hồ nhưng vẫn không che giấu được một tia vui mừng. Chính điều này đã làm bại lộ sự cao hứng trong lòng hắn. “Đứng lên đi!” Linh Tôn chậm rãi nói: “Cái này cho người, là lễ vật khi bái sư.” Nói xong, một cái chuông vẽ ngoài cổ xưa đã xuất hiện trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt. Nàng ngẩn ra, sau đó bật thốt: “Tỏa Hồn Chung!” “Người đã thấy qua?” Linh Tôn cũng không có vẻ gì là ngoài ý muốn cả, nha đầu này thần thông quảng đại, có cái gì mà nàng không biết chứ. “Ta từng thấy qua ở chỗ Cổ đại nhân của Đông Ly Quốc.” Ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi vuốt ve Tỏa Hồn Chung, đây là một món Thần khí, Linh Tôn phải xuất lực rất lớn mới có được nó, không ngờ lại đưa cho nàng dễ dàng như vậy. Vị sư phụ này ra tay cũng quá rộng rãi đi! Giống như biết được suy nghĩ trong lòng nàng, Linh Tôn thần nhiên nói: “Thứ này không có tác dụng với ta, còn không bằng cho người dùng.” “Đa tạ sư phụ!” Sau khi bái sư, lập lời thề, nàng liền đối đãi với hắn như sư phụ của mình. Nàng là người có nguyên tắc, một khi đã nghiêm túc đáp ứng chuyện gì thì nhất định sẽ không thay đổi! Linh Tôn vẫn luôn lãnh đạm đối với nàng, nghe thấy nàng cảm tạ, hắn cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ xoay người đi về phía trước, để cho nàng đi theo. Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi Tỏa Hồn Chung, ôm lấy Tiểu Hồ cùng Chi Chi đuổi theo hắn. Nàng không biết hắn muốn đi đâu, bởi vậy chỉ có thể lèo đèo theo hắn từ trong Mê Vụ Sâm Lâm đi ra ngoài. Trên lối đi bên ngoài, một đoàn người đang vội vã lên đường, thần sắc có chút hoảng loạn, dáng dấp như vậy ắt hẳn là đang chạy trốn rồi. Mắt Hoàng Bắc Nguyệt nhìn rất rõ trong đêm tối, vừa nhìn thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ được đám hộ vệ mặc khôi giáp màu đen vô cùng uy phong vây quanh, nàng đã biết được lai lịch của bọn chúng. “Người của Đông Ly Quốc?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, đôi mắt đen nhánh giống như Tử Thần nhìn chằm chằm vào đám người đó. “Bọn họ gây chuyện ở Nam Dục quốc, không thể làm gì khác ngoài việc nửa đêm bỏ trốn.” Linh Tôn nhìn thoáng qua, thần nhiên nói. “Sư phụ cùng bọn họ đánh một trận, vậy bọn họ tổn thất như thế nào?” Linh Tôn nói: “Mấy cao thủ đều chết hết.” Hoàng Bắc Nguyệt hít một hơi, nói: “Sư phụ chờ ta một chút.” Nói xong, thân ảnh của nàng giống như một tia chớp lao thẳng tới chỗ đoàn người kia, trong lúc chạy, nàng không quên lấy áo choàng ra phủ lên người. “Là ai?” Một thị vệ mặc khôi giáp phát hiện ra nàng, chỉ kịp hô to một tiếng thì đã từ trên lưng ngựa té xuống, cổ họng bị rạch một vết sâu. Có khôi giáp hộ thân mà còn bị cắt đứt yết hầu, vậy vũ khí sử dụng nhất định không phải dạng tầm thường. “Bảo vệ Thái tử điện hạ.” Đám người xung quanh vội rút tập hợp, vây quanh chiếc xe ngựa, trận hình nghiêm ngặt đến mức ngay cả một giọt nước cũng không lọt! Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng, chiến đao màu trắng tuyết trong nháy mắt đã xuất hiện trên tay. Hôm nay bại trong tay Hồng Liên, nàng đã ghen một bụng lửa giận, những người của Đông Ly Quốc đến rất đúng lúc, vừa vặn làm nơi để nàng phát tiết. Đao phong sắc bén đảo qua, đám binh lính mặc khôi giáp của Đông Ly Quốc đã ngã xuống một mảng lớn, cơ hồ không có người nào có thể ngăn cản thế tấn công hung mãnh của nàng!

477. Chương 479: Phong Khởi Lâm Hoài (7)

Giải quyết nhóm người trước mặt, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nhảy lên xe ngựa, một đao chém xe ngựa làm đôi. Thái tử tôn quý của Đông Ly Quốc đang ngồi bên trong, được hai cung nữ xinh đẹp ôm, vừa thấy nàng liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Tha mạng! Xin cao nhân tha mạng!” “Mạng của người, ta không thêm động thủ!” Hoàng Bắc Nguyệt chán ghét nói. Người như vậy mà trở thành hoàng đế tương lai của Đông Ly Quốc, đây chỉ sợ là một hồi tai kiếp của đất nước này. Giữ hắn lại, so với giết chết hắn thì tốt hơn nhiều. Nghe nàng nói như vậy, thái tử Đông

Ly Quốc mới dám hé một con mắt, sợ hãi nhìn người thần bí mặc áo choàng màu đen trước mắt. “Vây...vây người muốn làm gì?” Chẳng lẽ muốn bắt hấn lại làm con tin sao? Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch lên: “Người trở về chuyển lời cho Đại tướng quân Ngụy Vũ Thần của các người, nói rằng ta muốn đầu của hấn, bây giờ tạm thời gửi lại trên cổ hấn, một ngày nào đó ta sẽ đến lấy!” Thái tử Đông Ly Quốc ngây dại, người thần bí này muốn lấy đầu của Đại tướng quân Ngụy Vũ Thần? “Nhất định phải chuyển lời, nếu không chuyển được, vậy thì ta sẽ lấy đầu của người!” Hoàng Bắc Nguyệt uy hiếp, sau đó xoay người, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm. Đến vô ảnh, đi vô tung, thân pháp này quá mức quỷ dị! Thái tử Đông Ly Quốc ngây người nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, hấn chớp chớp đôi mắt nhỏ, âm hiểm nở nụ cười: “Muốn lấy đầu Đại tướng quân sao? Hắc hắc, người biết Đại tướng quân hiện tại đã là cấp bậc gì chưa, hắc hắc hắc...” Hoàng Bắc Nguyệt cởi bỏ áo choàng trên người, đứng bên cạnh Linh Tôn, ngẩng đầu nhìn hấn cười một cái. “Sư phụ, ta bái người làm thầy nhưng còn chưa biết tên của người là gì nha.” “Điều này rất trọng yếu sao?” Linh Tôn liếc nàng một cái, thần sắc lạnh lùng. “Đương nhiên là trọng yếu rồi! Biết được tên của sư phụ, vậy mỗi ngày ta sẽ thắp hương cầu nguyện cho người!” Trong con người của Linh Tôn thoáng hiện ra ánh sáng lạnh như băng: “Người muốn ta chết?” Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt: “Không phải ta muốn lập bài vị cho người, chẳng qua, muốn cảm tạ sư phụ thì cũng phải có cái tên chứ.” Linh Tôn đi lên phía trước, bóng lưng cao ngạo thanh mạc: “Ta tên...Quân Ly.” “Quân Ly...” Hoàng Bắc Nguyệt lầm bầm đọc lại. Quân, là chỉ ánh sáng mặt trời. Rời khỏi quang minh, vĩnh viễnọa lạc trong hắc ám, sống ở nơi sâu nhất trong Thất Tháp. Quân Ly: quân trong ánh sáng, ly trong rời bỏ => rời bỏ ánh sáng. Tại sao lại có cái tên người khiến cho người khác cảm thấy âm u đè nén như vậy? Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy lồng ngực buồn bực, hô hấp không thông thuận. Xuyên qua một mảnh rừng cây không mấy rậm rạp, bọn họ đã đứng trên một tòa núi cao. Từ nơi này, bọn họ có thể nhìn thấy hết thảy Lâm Hoài thành. Đêm khuya yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có vài ngọn đèn dầu lung lay trong bóng đêm. Linh tôn một thân y phục màu đen, chấp tay sau lưng ngắm nhìn thành thị xa xa phía trước. Vầng trăng tỏa ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, lưu động quanh người hấn, nhưng lại không cách nào tới gần hấn. Trên người hấn luôn có một loại cảm giác lạnh nhạt xa cách, bất kể thứ gì cũng không thể tới gần. Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng này, trong lòng chợt động, nàng liền lấy ra cây tiêu ngọc của Huệ Văn Trưởng công chúa, đặt trên môi chậm rãi thổi. Tiếng tiêu trầm thấp, giống như linh hồn bên bờ biển ngạn, mờ mịt không biết phải về đâu, cứ phiêu phiêu dang dang. Linh Tôn vẫn im lặng nhìn về phía trước. Một trận gió đột nhiên nổi lên, tiếng tiêu theo gió bay xa, thiên hồi bách chuyển, khiến người nghe cảm xúc dạt dào. Hôm nay Thái tử của Đông Ly Quốc đã gây chuyện ở Nam Dục Quốc, điều này nhất định sẽ làm Nam Dục Quốc tức giận, giữa hai nước chỉ sợ sẽ không thể yên ổn nữa rồi. Mà Cửu hoàng tử của Bắc Diêu quốc – Phong Liên Dục đang được sứ giả nghênh đón về nước, nghe nói trên đường gặp phải một đám cường đạo tập kích, Quyền vương bị trọng thương, thế nhưng Phong Liên Dục vẫn bình yên vô sự.

478. Chương 480: Phong Khởi Lâm Hoài (8)

Sau khi trải qua chuyện này, Cửu hoàng tử trở về Bắc Diêu quốc sẽ nhắc lên một hồi tình phong huyết vũ thế nào đây?

Tình phong huyết vũ: gió tanh mưa máu Để vị chi tranh, cốt nhục thương tàn. Vì Vạn Thú Vô Cương, Quang Diêu Điện và Tu La Thành vốn yên lặng nhiều năm nay cũng không nhịn được mà phái người đi ra. Sự thắng bằng duy trì nhiều năm hiện tại đã bị đánh vỡ, Tạp Nhĩ Tháp đại lục sợ rằng sẽ không còn yên ổn nữa rồi. Một cơn gió không biết từ đâu tới, thổi bay mái tóc đen như mực của Linh Tôn. Linh Tôn buông tầm mắt, khẽ giọng đọc: “Quá nhân khô sơn, quái đồ tự cự thì tăng thức. Hoàn ký đắc mộng trung hành biến, giang nam giang bắc. Cổ nhân kính tu huê chi khứ, năng tiêu ki lưỡng bình sinh kịch. Tiểu trần lao tuế niên niên phi, trường vi khách. Sang di địa, đông nam sách, anh hùng sự, bi ca khắp; bị tây phong xuy tận, liễu vô trần tích. Lâu quan phủ tư nhân dĩ khứ, tình kỳ vị quyển đầu tiên bạch. Thán nhân sinh, ai nhạc chuyển tương tầm, kim do tích.” (Dịch thơ: Nhìn ngắm non sông,

Thật là lạ,

Đều như quen thuộc.

Nhớ trong mơ,

Ngược xuôi khắp nẻo,

Sông nam sông bắc.
Cảnh đẹp cần chống gậy tới thăm,
Mặc cuộc đời rách bao nhiêu dép.
Cười nhọc mình,
Ba chín tuổi trở trên,
Dài làm khách. Miền Ngô Sở,
Đông nam chia cách.
Chuyện anh hùng,
Tào Lưu đối địch,
Ngọn gió cuốn sạch lâu,
Không còn vết tích.
Lầu gác xây xong người mất hút,
Gươm đao chưa rảnh đầu đã bạc.
Ôi! Vui buồn,
Bám mãi với đời người,

Giờ đâu khác. Nguồn: Tống từ, Nguyễn Xuân Tảo, NXB Văn học, 1999 Bài này là Mãn giang hồng – Giang hành hoạ Dương Tế Ông vận của Tân Khí Tật. Bài này tác giả làm khi đi thuyền trên sông Tô dôi Dương Châu .) Âm thanh trầm thấp chậm rãi theo gió bay đi, thổi về phía ngàn vạn hộ gia đình trong Lâm Hoài Thành, cùng những ánh đèn kia khe lung lay trong gió. Gió nổi lên ở Lâm Hoài Thành, chậm rãi khuếch tán trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục. Thổi xong một khúc, Hoàng Bắc Nguyệt bỏ ngọc tiêu xuống, lặng lẽ nhìn bóng lưng của Linh Tôn. Nàng nghĩ tới những lời mà hần nhẹ giọng thì thầm ban nãy, trong lòng không khỏi có cảm giác bị thương. Linh Tôn liếc Lâm Hoài thành một cái cuối cùng rồi xoay người, trong nháy mắt đã khôi phục lại dáng vẻ xa cách lạnh nhạt của mọi khi: “Không cáo biệt với ai sao?” “Không có người cần cáo biệt.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng mặt lên cười, lúc mang theo Đông Lăng bỏ đi, nàng đã không hề nghĩ tới việc cáo biệt. Linh Tôn không nói gì, thân hình chợt lóe đã như một làn sương mù biến mất trước mắt nàng. Hoàng Bắc Nguyệt hơi sững sốt, lập tức thi triển thân pháp đuổi theo hành tung của Linh Tôn. Sau khi vượt qua một mảnh rừng, nàng đã chạy đến một bờ sông rộng rãi. Đây là mạch nước lớn nhất của Nam Dục Quốc, có tên là Ngọc Thủy, quanh năm chảy xiết, chỉ khi chảy đến phụ cận Lâm Hoài thành, thể nước mới dần dần chậm lại mà thôi. Gió từ khắp nơi thổi tới, trời vừa có tuyết rơi nên rất lạnh, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn quanh bốn phía, bóng dáng của Linh Tôn không thấy đâu, thế nhưng phía sau lại có tiếng vó ngựa truyền tới. Sóng lưng nàng cứng đờ, có chút bất đắc dĩ xoay người lại. Thiếu niên tuấn mỹ mặc cẩm y hắc bào cưỡi ngựa từ trong rừng cây phía sau chậm rãi đi ra, vẻ mặt lãnh khốc. Hoàng Bắc Nguyệt khẽ mím môi, tuy trong lòng không tình nguyện nhưng nàng vẫn ngẩng đầu lên nhìn Chiến Dã. Chiến Dã từ trên lưng ngựa nhảy xuống, vừa định cất bước tiến về phía nàng, Hoàng Bắc Nguyệt đã lạnh lùng mở miệng: “Đừng tiến lên.” Bước chân của hần khựng lại, cách một khoảng nhìn nàng, âm thanh có chút chua chát: “Người muốn đi đâu?” “Trời đất bao la, nơi nào cũng có thể đi.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói: “Thái tử điện hạ xin trở về đi, Bắc Nguyệt xin cáo biệt từ đây.” Nói xong, nàng xoay người muốn rời khỏi. “Hí Thiên!” Chiến Dã thấp giọng kêu lên: “Người đã từng nói bất luận đi đến chỗ nào cũng đều không quên ta, lời này chẳng lẽ không còn tác dụng nữa hay sao?” Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, nàng đúng là đã từng nói như vậy, thế nhưng lời này nói lúc mọi thứ đều chưa xảy ra, lúc đó nàng cũng không ngờ đến kết quả sẽ trở thành thế này. Hít sâu một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói: “Từ nay trở đi, trên thế giới này không còn người nào tên là Hí Thiên nữa, Thái tử điện hạ, ngài hãy quên nàng đi.” “Người từng xuất hiện, ta làm sao có thể quên đây?” Chiến Dã sải bước đi tới. Hoàng Bắc Nguyệt xoay người, tuyệt sắc chiến đao đột nhiên xuất hiện trong tay. Nàng vung mạnh một cái, giữa bọn họ lập tức xuất hiện một bức tường băng cao bằng nửa người.

479. Chương 481: Phong Khởi Lâm Hoài (9)

“Lấy đây làm ranh giới, đừng tới gần thêm chút nào nữa!” Hoàng Bắc Nguyệt cắn chặt môi: “Hoàng Chiến Dã, ta không muốn trở thành kẻ địch với ngươi.”

Chiến Dã cách tường bằng một đoạn, kinh ngạc nhìn nàng. Màu sắc của lớp băng phản chiếu vào trong con ngươi đen nhánh của hắn, hiện ra một màu thủy lam u buồn. “Vì sao ngươi không thể tha thứ cho bọn họ? Sống trong thù hận ngươi cũng sẽ không vui vẻ gì đâu!” “Ta nghĩ ta vẫn chưa thành thực đến mức có thể tha thứ cho kẻ phản bội.” Hoàng Bắc Nguyệt buông tâm mất, hướng hồ, nàng cũng không có sống trong thù hận, hết thấy những gì mà nàng làm đều là điều nên làm, làm xong, cũng đến lúc nàng nên rời khỏi. Chiến Dã nhìn nàng với ánh mắt đau thương. Đây là lần đầu tiên thiếu niên lãnh khốc này cảm thấy trong lòng đau khổ như thế, người muốn níu kéo nhất đang ở trước mặt, thế nhưng hắn lại bất lực, căn bản không thể giữ được nàng. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Có lẽ rất nhiều năm sau, khi gặp lại nhau, chúng ta vẫn sẽ là bằng hữu, quân tử chi giao, không phải chính là như thế này sao? Ca ca.” Một tiếng “ca ca” vừa thốt lên, hốc mắt của Chiến Dã lập tức đỏ ửng, có chút lúng túng cúi đầu, không biết nên ứng đối thế nào. Hắn trước giờ đều là người kiên cường, nhưng trong khoảnh khắc này hắn đã hiểu rõ, từ sau khi gặp nàng, trái tim của hắn đã không thể cứng rắn được nữa. Hắn từng xây dựng một thành lũy không thể phá hủy ở trong lòng, thế nhưng từ khi nàng tiến vào, nó liền nhanh chóng sụp đổ. Hoàng Bắc Nguyệt vẫn nhìn hắn với sắc mặt bình thản, lạnh lùng trong trẻo, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Có một số chuyện, thay vì để nó phát triển đến mức không thể khống chế, không bằng thẳng tay bóp nát nó ngay từ đầu! Nàng vẫn luôn là người lý trí và thông minh như thế, về chuyện tình cảm, có lúc nàng rất ngốc nghếch, cũng có lúc nàng rất máu lạnh. Nàng từ trong nạp giới lấy ra một cái hộp gấm, thấy qua tường băng cho Chiến Dã, nói: “Xin giúp ta đưa cho Lạc Lạc – Bồ Cát Nhĩ, nói với hắn ta rất xin lỗi.” Chiến Dã bắt lấy hộp gấm, rốt cục cũng nén được đau đớn trong ngực xuống, hỏi: “Ngươi có cái gì muốn đưa cho ta không?” Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu: “Xin lỗi.” “Không cần nói xin lỗi.” Chiến Dã có chút tự giễu nhếch môi: “Nhưng ta có thứ muốn đưa cho ngươi.” Hắn vừa nói vừa đi đến bờ Ngọc Thủy, từ trong nạp giới lấy ra một cái ly bằng đồng, múc một ly nước lạnh như băng, tự mình uống trước một ngụm, sau đó đưa cho nàng. Hoàng Bắc Nguyệt liếc cái ly đó một cái, ngực có chút bức bối, thế nhưng nàng vẫn đi qua, đón lấy cái ly đó rồi uống một ngụm nước lạnh thấu xương kia. “Ta và ngươi cùng nhau uống nước sông mẹ, hi vọng có một ngày, ngươi sẽ trở lại vùng đất này.” Chiến Dã trầm giọng nói: “Ta hi vọng ngươi có thể trở lại.” Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc một chút, đột nhiên tiến lên, vươn tay đặt lên vai Chiến Dã, kê trán trên hõm vai của hắn. “Cảm tạ sự chiếu cố của ngươi từ trước đến nay, nếu có thể, ta sẽ trở về, bởi vì ở đây là nhà của ta, mặc dù nó cũng không hoàn toàn viên mãn.” Nói xong, nàng liền ngẩng đầu, vẫy vẫy tay với hắn: “Sau này còn gặp lại.” Chiến Dã thống khổ nhú mày, giọng khàn khàn: “Sau này còn gặp lại.” Hoàng Bắc Nguyệt xoay người, tiêu sái vẫy tay về phía sau. Bóng dáng nàng dần dần đi xa, rời khỏi tầm mắt của hắn, cũng đi ra khỏi trái tim niên thiếu của hắn. Linh Tôn đứng ở một bên khác của sông Ngọc Thủy, sương mù phiêu tán trên mặt sông, nếu không nhìn kỹ, căn bản không ai có thể phát hiện ra thân ảnh của hắn.

480. Chương 482: Phong Khởi Lâm Hoài (10)

Ánh mắt của nam nhân khẽ quét qua người Chiến Dã, bờ môi góc cạnh rõ ràng có chút nhếch lên.

“Không phải bất kỳ người nào cũng có thể có được nàng, nàng rốt cục vẫn là hùng ưng muốn độ sức với bầu trời, sẽ không dừng lại ở mặt đất quá lâu.” ***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** “Mặc Liên, ngươi mau lên một chút đi mà, không khéo lại bị lạc nữa bây giờ!” Bên ngoài Phù Quang rừng rậm. Bởi vì không bắt được Hoàng Bắc Nguyệt, tâm tình Hồng Liên cực kỳ khó chịu, Mạnh Kỳ Thiên lại liên tục thúc dục bọn họ mau chóng trở về Quang Diệu Điện, Hồng Liên đương nhiên lại càng không vui! Quay đầu, nàng thấy Mặc Liên không có đi theo bọn họ, trái lại vẫn đứng trên tảng đá lớn bên ngoài rừng rậm, đưa

lưng về phía họ, không biết đang nhìn cái gì. Hồng Liên lẩm bẩm trong lòng: Rõ ràng mắt người không nhìn thấy, vậy mà còn đứng nơi đó quan sát cái gì không biết. Những lời này nàng tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng, thứ nhất là vì thực lực của Mặc Liên hơn xa nàng, thứ hai, nàng sao nỡ nói đến chuyện này trước mặt hắn đây? Nàng gọi một tiếng, thế nhưng Mặc Liên không có nghe thấy, hắn vẫn cô đơn đứng đó, có chút cố chấp, giống như hoàn toàn không định theo bọn họ rời đi vậy. “Mặc Liên, chúng ta phải đi rồi, Thánh Quân còn đang chờ chúng ta đây, đi xuyên qua Phù Quang rừng rậm cũng phải cần thời gian rất dài.” Hồng Liên không thể làm gì khác hơn ngoài việc vừa nói vừa đi đến bên cạnh Mặc Liên. Nàng nhảy lên tảng đá to lớn kia đứng chung với hắn, bắt chước hắn nhìn về phía đó, bên kia chính là phương hướng của Lâm Hoài thành, trong thành thị lúc này có một vài đốm lửa sáng. Hắn ở Lâm Hoài thành có mấy ngày mà đã có cảm tình sâu sắc như thế với Lâm Hoài thành sao? “Mặc Liên...” Nàng vừa định nói chuyện, Mặc Liên đột nhiên quay đầu, đôi mắt vô thần nhìn nàng, thấp giọng hỏi: “Mắt của ngươi.” Hồng Liên ngẩn ra, sau khi suy nghĩ câu nói của hắn, gương mặt nàng liền đỏ bừng lên, dịu giọng hỏi: “Mắt của ta làm sao?” “Như thế nào?” Mặt Hồng Liên càng đỏ hơn, lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ: “Sao đột nhiên ngươi lại hỏi cái này? Mắt của ta như thế nào, chẳng phải ngươi dùng tay sờ thử một cái là biết hay sao...” Nàng mặc dù nói như thế, nhưng đây cũng chỉ là nói chơi mà thôi, con người Mặc Liên trời sinh tính tình cổ quái, đừng nói sờ mặt của nàng, hắn ngay cả chạm cũng không muốn chạm vào nàng một cái. Hắn là người bẩm sinh cô độc, từ trước đến nay đều không cho người khác tiếp cận mình, luôn luôn lạnh lẽ, không nói chuyện, cũng không làm gì, bởi vậy cái gì hắn cũng không học được, cứ như một đứa trẻ vậy. Nàng căn bản chưa từng nghĩ đến Mặc Liên sẽ thật sự sờ mặt của nàng, cho nên khi hắn giơ tay lên, Hồng Liên sợ hết hồn, tim đập thình thịch, đứng yên ở đó không dám nhúc nhích. Tay của Mặc Liên rất lạnh, đầu ngón tay mảnh khảnh, khớp xương thon dài, từng chút một lướt qua trên mặt nàng, từ trán, đến mi mắt, đến sống mũi, trượt xuống gò má, sau đó chậm rãi chuyển đến bờ môi. Tim của Hồng Liên đập như đánh trống, mặt nóng hừng hực, ngay cả bàn tay lạnh băng của hắn cũng bị hơi nóng này làm cho ấm lên. “Là thế này.” Mặc Liên thì thào nói, ngón tay vẫn quyến luyến không nỡ rời đi, vẫn cứ dừng lại trên gò má của Hồng Liên: “Thì ra...là thế này.” Khuôn mặt giống y như đúc, nàng và Hồng Liên. Trái tim của Hồng Liên đập mạnh đến mức chính nàng cũng không chịu nổi nữa, lấp ba lấp bấp nói: “Ta...ta có chút không thoải mái!” Sau đó lập tức nhảy xuống tảng đá lớn, xoay đầu bỏ chạy. Tay của Mặc Liên dừng ở giữa không trung một chút, sau đó chậm rãi buông xuống. “Mạnh Kỳ Thiên, ngươi cái gì cũng biết, mau nói cho ta, Mặc Liên làm sao vậy? Có phải hắn đột nhiên thông suốt, đối với ta...” Hồng Liên đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi. Mạnh Kỳ Thiên dựa vào thân cây, lạnh lùng nói: “Ta có thể biết trời biết đất, nhưng thứ duy nhất không biết...chính là lòng người.”

481. Chương 483: Năm Năm Sau (1)

Hồng Liên ngẩn ra, có chút không hiểu, Mạnh Kỳ Thiên cũng không giải thích gì thêm, chỉ dùng ánh mắt thâm thúy nhìn thân ảnh thiếu niên đang đứng cô độc bên ngoài rừng rậm.

Hồng Liên đỏ mặt hỏi: “Này, ngươi nói xem, có phải là hắn đã thích ta rồi hay không?” Mạnh Kỳ Thiên quay đầu nhìn nàng: “Việc này ngươi phải đi hỏi hắn mới đúng chứ.” “Ta có thể hỏi hắn thì đã sớm đi hỏi rồi!” Hồng Liên bực bội nói: “Thích cũng không sao, dù gì Quang Diệu Điện cũng không phải nơi đoạn tình tuyệt ái như Tu La Thành.” Mạnh Kỳ Thiên ngẩng đầu cười lớn: “Nữ nhân thật đúng là một loài động vật kỳ quái mà!” “Kỳ quái chỗ nào?” Hồng Liên bắt mồm hỏi. Mạnh Kỳ Thiên nói: “Lúc trước nhìn thái độ của ngươi đối với Mặc Liên, ta còn tưởng ngươi chán ghét hắn, không ngờ là ngược lại.” Hồng Liên bị nói trúng chỗ đau, lập tức trừng mắt: “Ngươi đừng có xen vào chuyện của người khác nữa!” “Ta không có xen vào chuyện của người khác nha, là làm đồng bạn với nhau, ta chỉ muốn khuyên ngươi một câu, đa tình luôn bị vô tình chọc tức đấy.” Trên đầu Hồng Liên hiện ra hai dấu hỏi: “Nghĩa là gì?” Mạnh Kỳ Thiên lắc lắc đầu: “Không có gì. Đi thôi, Phù Quang rừng rậm buổi tối sẽ càng nguy hiểm hơn đó.”

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Năm năm sau. Sâu bên trong Phù Quang rừng rậm có một tòa sơn cốc gần như cách trở với thế giới bên ngoài. Tại nơi này, cây xanh rợp bóng, Mạn Đằng rậm rạp quấn lên thân cây, giống như từng con rắn, thân thể tùy theo sự phiêu động của Phù Quang mà di động. Phần ngọn của Mạn Đằng giống như một khuôn mặt người nho nhỏ đang ngăm mình trong ánh sáng của Phù Quang, lộ ra vẻ hưởng thụ. Trong rừng núi sâu thẳm thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót,

giọng hót ưu mỹ lúc xa lúc gần đó tựa như đang hát một bài ca dịu dàng, khiến cho Mạn Đằng màu xanh cũng say sưa không thôi. Hoàn cảnh an bình tốt đẹp như thế chính là thời điểm thích hợp nhất cho việc nghỉ trưa. Nhưng đúng lúc này, một tiếng hét chói tai đột nhiên vang lên, không khỏi khiến da đầu người khác tê rần! Đám Mạn Đằng màu xanh vốn đang say ngủ đột nhiên bừng tỉnh, rồi rít trườn xuống thân cây, nhanh chóng chui vào trong đất, chỉ lộ ra phần ngọn giống như một khuôn mặt người nho nhỏ cảnh giác nhìn xung quanh. Âm thanh chói tai kia vẫn chưa ngừng lại, lúc Đông lúc Tây, sau đó rất nhanh đã hướng bên này chạy tới! Mạn Đằng màu xanh lập tức rúc luôn cả cái đầu vào trong đất! “Không hổ là Thổ Động Thử giỏi chạy trốn nhất trong Phù Quang rừng rậm, Tiểu Hổ, đánh bọc sườn, tối nay người có thịt ăn rồi đó!” Một âm thanh trong trẻo vang lên. Sau đó, một đạo thân ảnh màu vàng đột nhiên nhào về phía mảnh rừng sâu mới rồi còn đang yên tĩnh, đàn Phù Quang bị dọa sợ, hoảng hốt bay lên cao, còn đám Mạn Đằng xanh trốn dưới đất thì trực tiếp hét ầm lên! Hào quang màu vàng chói mắt nhanh chóng tản ra, chiếu sáng bốn phía, vượt hồ sắc bén đè lên một khối đất, bên trong lập tức lại vang lên từng tiếng thét chói tai. Một cái đầu nhọn màu xám lập tức trồi lên khỏi mặt đất, hai cái răng cửa lộ ra bên ngoài, bộ dáng trông có chút xấu xí. Tiểu Hổ khinh thường liếc nó một cái, cắn đầu nó lôi ra khỏi mặt đất, sau đó ngẩng đầu lên, bộ dáng tranh công nhìn thiếu nữ tóc đỏ đang mặc một thân trường bào tinh xảo màu đen ngồi trên thân cây phía bên kia. Thiếu nữ tóc đỏ giơ ngón tay cái: “Tốt lắm!” Tiểu Hổ lập tức cao hứng không thôi, vô thức há miệng ra, con Thổ Động Thử ranh mãnh giảo hoạt kia lập tức nhân cơ hội chui ra khỏi miệng nó, chạy như bay vào trong rừng sâu. Tiểu Hổ muốn đuổi theo, thế nhưng đã không còn kịp rồi.

482. Chương 484: Năm Năm Sau (2)

Tiểu Hổ muốn đuổi theo, thế nhưng đã không còn kịp rồi. Thổ Động Thử am hiểu nhất chính là việc chạy trốn, vừa rồi bọn họ đã phải dùng sức chín trâu hai hổ mới bức được nó tới nơi này.

Tâm tình thất bại xông tới, Tiểu Hổ cúi thấp đầu, hai cái lỗ tai bông xù sụp xuống, không dám nhìn thẳng về phía Hoàng Bắc Nguyệt. Hoàng Bắc Nguyệt ngồi trên cành cây khoanh tay, nhìn nó cười cười, một lát sau mới mở miệng nói: “Tiểu Hổ.” Tiểu Hổ ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn nàng một cái, Hoàng Bắc Nguyệt dùng cảm chỉ về phía sau nó. Tiểu Hổ chậm rãi quay đầu lại, không nhìn thì thôi, vừa nhìn, hai cái lỗ tai của nó lập tức dựng lên! Thổ Động Thử vừa rồi còn đang chạy thực mạng không ngờ đã ngoan ngoãn trở lại! Nó giống như một gã đàn ông say rượu, cứ nghiêng nghiêng ngả ngả tiến về phía này. Tiểu Hổ vô cùng hưng phấn, lập tức chạy qua há miệng cắn lấy, lần này nó tuyệt đối sẽ không mở miệng ra nữa! Hoàng Bắc Nguyệt bật cười, cúi đầu vươn tay ra. Một viên cầu tròn tròn từ phía sau nhảy lên tay nàng, cánh hoa trên người nở rộ, lộ ra khuôn mặt tròn siêu cấp đáng yêu đang toét miệng cười. Hình thể của Chức Mộng Thú sẽ không quá lớn, nhiều năm như thế mà cũng chỉ to hơn lúc trước cỡ một vòng mà thôi, không giống Tiểu Hổ, chưa tới mấy năm mà đã cao hơn cả nàng rồi. Trước kia Tiểu Hổ còn thích nhào lên người nàng, bây giờ nếu nó còn dám nhào tới, vậy thì nàng tuyệt đối sẽ một cước đạp nó văng ra ngoài...(Dạ: cảnh này đáng yêu a~) “Vẫn là Chi Chi lợi hại hơn, Tiểu Hổ, lát nữa người phải chia một miếng thịt cho Chi Chi đó.” Hoàng Bắc Nguyệt xoa đầu Chi Chi, cười nói. Tiểu Hổ vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn Chi Chi, cái đáng về hung hãn kia có lực uy hiếp rất lớn. Chi Chi hoảng sợ khẽ “chi” một tiếng, kéo kéo ống tay áo của Hoàng Bắc Nguyệt. Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc nói: “Tiểu Hổ, ta không cho phép người bắt nạt Chi Chi nữa, Chi Chi cũng có một nửa công lao trong việc bắt được Thổ Động Thử.” Tiểu Hổ không thể làm gì khác ngoài việc gật đầu một cái, thế nhưng nó vẫn len lén liếc nhìn Chi Chi, không biết trong lòng lại có mưu đồ xấu xa gì đây. Hoàng Bắc Nguyệt từ trên cành cây nhảy xuống. Thân hình cao gầy ưu mỹ, lúc đáp xuống mặt đất, đôi chân thon dài hơi cong lại, sau đó liền đứng lên, bộ trường bào màu đen càng tôn lên khí chất cao quý thanh lãnh của nàng. Mái tóc dài màu lửa đỏ hơi gợn sóng, buông xõa trên vai, so với lúc nhỏ còn xinh đẹp hơn vài phần, ngũ quan tinh xảo, thế nhưng phần băng lãnh giữa mi tâm của nàng lại có thể khiến tim người đối diện ngừng đập. Nàng có một đôi mắt đen nhánh thanh lãnh bẩm sinh, giống như những vì tinh tú trên bầu trời vậy, sáng mắt lưu chuyển, lộ ra một cổ sát khí lãnh ngạo. Trường bào màu đen u tối không hề làm giảm đi sự mỹ lệ của nàng, loại màu sắc đại khí này chính là màu thích hợp với nàng nhất, chỉ có nó mới có thể lột tả được vẻ cao ngạo từ tận xương tủy của nàng. Dáng vẻ này của nàng giống y như đúc so với Hoàng Bắc Nguyệt khi ở hiện đại. Đôi chân thon dài cất bước, nàng đi đến

trước mặt Tiểu Hổ, vỗ vỗ đầu của nó: “Ta đã nói với ngươi rất nhiều lần rồi, con mồi đã đến miệng thì ngàn vạn lần không thể nhả ra, cho dù một phát cắn chết nó cũng được, tuyệt đối không thể để cho nó có cơ hội vùng vẫy chạy thoát.” Bất luận là săn thú hay đối địch, không động thì thôi, chậm rãi kéo dài, chậm rãi đùa giỡn, nhưng một khi động thì phải là một kích tất sát! Tiểu Hổ gật đầu, miệng hơi dùng sức, Thổ Độn Thử chỉ kịp rít lên một tiếng thì đã tắt thở. “Chính là như thế.” Hoàng Bắc Nguyệt khen ngợi, sau đó quay đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh, khi nhìn thấy một bụi Mạn Đằng màu lục, nàng liền đi qua, tỉ mỉ nghiên cứu: “Đây chính là Tác Mệnh Đằng mà sư phụ nói sao?” Loại thực vật này trong Phù Quang rừng rậm cũng thuộc loại có tính công kích mạnh.

483. Chương 485: Năm Năm Sau (3)

Loại thực vật này trong Phù Quang rừng rậm cũng thuộc loại có tính công kích mạnh, nếu không cẩn thận động phải chúng, càng giãy dụa thì sẽ càng bị cuốn chặt, cuối cùng ngạt thở mà chết, trở thành đối tượng cho bọn chúng cắn nuốt. Tác Mệnh Đằng là thực vật thuộc tính Thổ, cũng là tài liệu tốt dùng để luyện chế vũ khí cao cấp, chẳng qua bọn chúng vô cùng hiếm thấy trong Phù Quang rừng rậm, phải có vận khí rất tốt mới có thể gặp được. Mà Linh thú thuộc tính Thổ cấp mười hai Thổ Độn Thử lại rất thích gặm rễ cây Tác Mệnh Đằng, có thể nói Thổ Độn Thử chính là khắc tinh của Tác Mệnh Đằng, chỉ cần đi theo Thổ Độn Thử là có thể tìm thấy được Tác Mệnh Đằng.

Hoàng Bắc Nguyệt tiến về phía sợi dây leo hình mặt người đang lộ ra khỏi mặt đất, khoe miệng hơi giương lên, có chút tà ác cười cười.

Nàng nâng tay lên, ngón giữa cùng ngón trỏ khép lại, nhanh chóng viết từng chuôi ký hiệu xóc xếch vào trong không khí. Đầu ngón tay của nàng ngưng tụ nguyên khí trong suốt, thời điểm lướt đi trên không khí, do tốc độ quá nhanh nên ký hiệu được viết bằng nguyên khí cũng xuất hiện trên không trung.

“Ngự Thổ Phù! Lui!” Thanh âm vừa dứt, đầu ngón tay nàng hươ lên một cái, ký hiệu kia chợt lóe ánh sáng màu vàng nhạt đại biểu cho thuộc tính Thổ.

Pháp tắc lập, bùa thành.

Ký hiệu trong không trung nhanh chóng chui vào trong đất, chỉ một thoáng sau, đất đá giống như thủy triều, rồi rít chảy sang hai bên.

Tác Mệnh Đằng lập tức bạo lộ, từng sợi dây leo màu xanh lá diên cuồng vũ động, thoát nhìn như những con rắn, mặt người trên đỉnh dây leo trở nên dữ tợn, bộ dạng có chút khó coi.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra Tuyệt Ảnh Chiến Dao, nhanh chóng xông tới, bắt đầu chém đứt từng sợi Tác Mệnh Đằng.

Đám Tác Mệnh Đằng kia cũng không phải thứ dễ trêu, bọn chúng lập tức phản kích, rồi rít quần quanh thân thể của Hoàng Bắc Nguyệt.

Tiểu Hổ đứng ở bên cạnh thấy vậy lập tức xông lên gầm nhẹ một tiếng, đám Tác Mệnh Đằng bị uy lực của Thần thú dọa sợ, rồi rít lui lại, muốn trốn về lòng đất.

Nhưng phần đất che chở bọn chúng lúc này đã sớm không thấy đâu, bọn chúng chỉ có thể hoảng loạn lay động, cuối cùng toàn bộ đều bị Hoàng Bắc Nguyệt chém đứt.

Tác Mệnh Đằng dù bị cắt thành từng đoạn nhưng vẫn còn động đậy, chẳng qua lực công kích đã yếu đi rất nhiều.

Hoàng Bắc Nguyệt đem bọn chúng trói lại, sau đó đặt lên lưng Tiểu Hổ.

Đôi lúc nàng cũng muốn để Tiểu Hổ tập luyện một chút, tránh để nó quá mập.

“Chỉ là một cái Ngự Thổ Phù cấp một mà đã mạnh như thế, vậy Nguyên phù cấp hai, cấp ba, cấp bốn sẽ tạo ra uy lực mạnh mẽ đến cỡ nào đây?” Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi âm thầm mừng rỡ.

Linh Tôn dạy phù chú thuật cho nàng nhiều năm như vậy, bí mật của Vạn Thú Vô Cương nàng cũng đã biết một biết hai. Rốt cục nàng cũng thấy được, ở trung tâm khối hắc ngọc nhỏ nhỏ này cất giấu một thế giới rộng lớn vô biên đến dường nào.

Năm năm qua, nàng đã hoàn toàn bỏ qua phương pháp tu luyện dựa vào ngưng tụ nguyên khí. Nàng tu luyện chỉ cần lợi dụng nguyên khí, dùng phù chú thuật câu thông cùng thiên địa quy tắc là được!

Đây là một cách tu luyện khác, hoàn toàn không giống với tất cả các cách tu luyện trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, nó là một loại pháp môn khác, không thuộc về Triệu hoán thuật, Luyện thuật, Võ đạo hay Huyền thuật.

Hơn nữa tu luyện phù chú thuật còn có một chỗ tốt, đó chính là nàng có thể có nhiều thuộc tính, không giống những cao thủ khác chỉ có một thuộc tính.

Trong thân thể nàng không có chút nguyên khí nào, nhưng nàng vẫn có thể thông qua phù chú thuật để sử dụng cả năm loại thuộc tính.

Nói cách khác, thân thể của nàng không có thuộc tính, thế nhưng nàng lại có thể đồng thời sử dụng được cả năm loại thuộc tính là Hỏa, Băng, Phong, Lôi, Thổ.

Phù chú thuật này đã hoàn toàn phá vỡ toàn bộ quy tắc trên đại lục, sáng tạo ra một loại kỹ năng cường đại hơn rất nhiều.

484. Chương 486: Năm Năm Sau (4)

Phù chú thuật này đã hoàn toàn phá vỡ toàn bộ quy tắc trên đại lục, sáng tạo ra một loại kỹ năng cường đại hơn rất nhiều. Người sáng lập ra phù chú thuật năm đó ắt hẳn là một vị siêu cấp thiên tài.

Nhưng người có thể tu luyện phù chú thuật cũng phải là một thiên tài tuyệt đỉnh, bất kể là thân thể hay năng lực linh ngộ đều phải là hạng nhất.

Nếu không, một khi sử dụng năm loại thuộc tính không tốt, bọn họ nhất định sẽ bị phù chú phản噬.

Ở trung tâm Phù Quang rừng rậm có một cái thung lũng giống như tiên cảnh, ôn tuyền ngập tràn, khí hậu quanh năm đều vô cùng ấm áp.

Từ trên cao nhìn xuống, thung lũng này tràn ngập hơi nước màu trắng mờ, cây cối xanh um, hoa nở rộ rực rỡ, mấy con bạch hạc thấp thoáng bay lượn sau làn hơi nước.

Dao thai tiên tri, như mộng như ảo.

Nơi này đã từng là nơi ở của một con Thần thú cấp tám, thế nhưng kể từ khi Linh Tôn mang nàng tới đây, đầu Thần thú kia cũng không còn xuất hiện nữa.

Dọc theo con đường nhỏ giữa rừng cây đi về phía sơn cốc, hơi nước ấm áp lơ lửng xung quanh, mang theo hương hoa nhẹ nhàng khiến tâm tình người ta cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Hoàng Bắc Nguyệt hít một hơi thật sâu, con người trong trẻo lạnh lùng chợt híp lại, lộ ra một tia hàn quang.

Cùng lúc đó, một tiếng xé gió đột nhiên vang lên trong không khí, một cây roi mảnh màu đỏ tươi quất về phía gò má của nàng.

Thân thể Hoàng Bắc Nguyệt chợt ngửa về phía sau, cái eo mềm dẻo gần như đã cong thành hình vòng cung, chờ khi sợi roi đã thu hồi lại, nàng mới lộn một vòng về phía sau, sau đó đứng lên.

“Ngự Hỏa Phù!” Ngón tay nàng nhanh chóng vẽ lên không khí, khi nguyên khí thoát hiện ra ánh sáng màu hỏa hồng, phù chú lập tức biến ảo thành vô số ngọn lửa.

Ngọn lửa trong nháy mắt đem nàng vây lại, liệt diễm quanh người bùng lên, hóa thành một đôi Hỏa Diễm Chi Dực sau lưng nàng.

Hỏa Diễm Chi Dực sau khi khai triển dài chừng hơn ba thước, vừa đập một cái đã mang thân thể nàng bay vút lên. Khi xẹt qua mảnh rừng hoa đào nở rộ, nàng dễ dàng nhìn thấy Linh Tôn đang ngồi thưởng thức rượu dưới tán hoa đào.

Hắn mặc một thân hắc y, thân hình bất động, ngồi vững như núi, đầu ngón tay vân vê một cái chén bạch ngọc nhỏ, rượu ủ trong chén khẽ dao động, một tay khác của hắn hơi nâng lên, sợi roi mảnh lại một lần nữa hiện ra.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhếch lên, ngón tay khẽ vung, một cổ liệt diễm liền nương theo thân roi đốt lên, trong nháy mắt đã đốt tới đầu ngón tay của Linh Tôn.

Hắn hơi cau mày, ngón tay búng ra, một cây roi màu đỏ khác, lại tiếp tục quất về phía khuôn mặt của Hoàng Bắc Nguyệt. (Dạ: Linh Tôn có sở thích đánh mặt :))

“Sư phụ, người khinh thường người quá đáng!” Hoàng Bắc Nguyệt hừ một tiếng, lần này không thèm dùng lửa đốt nữa mà trực tiếp đưa tay mạnh mẽ bắt lấy cây roi của Linh Tôn, hung hăng kéo một cái, mượn lực lượng của Hỏa Diễm Chi Dực bay lên không trung.

Cây roi mảnh màu đỏ nhất thời trở nên căng cứng, cơ hồ muốn đứt lìa.

Thân thể Linh Tôn chỉ hơi lung lay một cái, sau đó lại vững vàng ngồi xuống, ngón tay thứ ba khẽ búng một cái, một cây roi khác lại xuất hiện, vẫn tiếp tục hướng về phía khuôn mặt của Hoàng Bắc Nguyệt đánh tới.

Đại nhân vĩnh viễn chỉ đánh một chỗ như Linh Tôn căn bản không vì nàng là nữ nhân mà nương tay.

Thời điểm vừa mới bắt đầu, ngày ngày nàng đều bị hắn đánh lên mặt, buổi tối trước khi ngủ nhìn mấy vết sẹo trên mặt, nàng không nhịn được mà có chút thương cảm.

Nhưng bây giờ còn muốn đánh mặt của nàng sao, không có cửa đâu!

Một chân của Hoàng Bắc Nguyệt nâng lên, quần lấy cây roi thứ ba, sau đó xoay một vòng, tung ra một cú đá mạnh mẽ, cây roi cơ hồ trong nháy mắt đã đứt lìa.

Mà thân thể Linh Tôn vẫn như cũ, chỉ hơi lung lay một chút mà thôi.

485. Chương 487: Năm Năm Sau (5)

Mà thân thể Linh Tôn vẫn như cũ, chỉ hơi lung lay một chút mà thôi, giống như một ngọn núi cao vững chãi, cho dù lực lượng mạnh mẽ như thế nào cũng đều không thể lay chuyển được.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi híp mắt, lẩm bẩm vài câu trong miệng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Linh Tôn, nở nụ cười quỷ dị.

Con người thâm thúy của Linh Tôn hơi chuyển động, tựa như hiểu ra cái gì, đang muốn đứng lên thì bất chợt cảm thấy dưới chân hụt hẫng, mặt đất dưới chân không ngờ đã tách ra hai bên.

Ngay cả bằng đá hắn đang ngồi cũng không thấy đâu, Linh Tôn luôn vững như Thái sơn lúc này cũng không khỏi chao đảo, cũng may hắn là cao thủ chân chính, năng lực ứng biến mạnh tới mức biến thái, hắc y tung bay, cơ thể nhẹ xoay một vòng đã có thể vững vàng đáp xuống phía mặt đất phía bên kia.

Cái chén bạch ngọc trong tay hắn lung lay mấy cái, rượu bên trong cũng vẩy ra ngoài không ít, làm ướt cả ngón tay của hắn.

Linh Tôn liếc mắt nhìn chén rượu kia, nhàn nhạt mỉm cười, đem chỗ rượu còn dư uống hết, sau đó ba ngón tay khẽ vẩy, cây roi màu đỏ bỗng biến mất.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy liền biết lần này mình đã thắng. Nàng hưng phấn cười lớn, nhanh chóng thu hồi Hỏa Diễm Chi Dực, đứng trên mặt đất nhìn thẳng vào mắt Linh Tôn.

“Sư phụ, nhiều năm như vậy cuối cùng ta cũng có thể khiến cho rượu của người văng ra ngoài.”

“Từ khi nào mà người đã học được cách thi triển phù chú thuật mà không cần vẽ phù rồi?” Linh tôn không để ý đến vấn đề của nàng, chỉ nhàn nhạt hỏi.

“Dùng nhiều lần thì sẽ học được thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cần khiêm tốn. Sử dụng phù chú thuật thành thạo thì nàng có thể tỉnh lược được quá trình niệm chú và vẽ bùa, vừa tiết kiệm thời gian vừa khiến cho kẻ địch không có cơ hội phòng bị.

Nghe nàng nói vậy, trong mắt Linh Tôn chợt lóe một tia kinh ngạc, thế nhưng đã nhanh chóng biến mất. Hắn bình đạm nói: “Có thể ngự phù bằng tâm, vậy cũng có nghĩa người đã đột phá cảnh giới Tứ Nguyên Thiên.”

Cấp bậc của phù chú thuật được chia từ Nhất Nguyên Thiên đến Cửu Nguyên Thiên, thời điểm ở Nhất Nguyên Thiên nhất định phải dựa vào lá bùa để vẽ phù, hơn nữa người đó cũng chỉ có thể sử dụng nguyên phù một loại thuộc tính mà thôi.

Đến cảnh giới Nhị Nguyên Thiên, hai loại thuộc tính trong thân thể sẽ dần dần dung hợp, cuối cùng tạo ra Phù Nguyên.

Phù Nguyên là căn bản của phù chú thuật, nguyên khí của phù chú sư không thể lưu trữ trong thân thể mà phải hấp thu nguyên khí từ thế giới bên ngoài. Phần nguyên khí này sẽ tiến vào bên trong Phù Nguyên để rèn luyện, sau đó sinh ra các loại nguyên khí có thuộc tính bất đồng.

Vì vậy, có Phù Nguyên cũng đồng nghĩa với việc có thể cùng lúc tu luyện cả năm loại thuộc tính. Tới cảnh giới Tam Nguyên Thiên thì không cần dùng tới lá bùa nữa mà có thể trực tiếp vẽ bùa lên không khí, hơn nữa năm loại nguyên khí trong thân thể cũng bắt đầu dung hợp, tạo thành thể cân bằng. Đây là cảnh giới mấu chốt của phù chú thuật, tu luyện không tốt rất có khả năng sẽ bị nguyên phù phản phệ.

Hoàng Bắc Nguyệt luôn luôn cẩn thận, lại có Linh Tôn chỉ dạy, cuối cùng vẫn vượt qua được cái quá trình khó nhai này. Hôm qua, nàng nhìn thấy phù nguyên trong thân thể đã từ từ có sắc thái của năm loại thuộc tính, quan sát bọn chúng bình yên xoay tròn, nàng liền biết mình rốt cục cũng thoát khỏi cảnh giới Tam Nguyên Thiên, tiến vào cảnh giới Tứ Nguyên Thiên sơ cấp.

“Sư phụ, đạt được cảnh giới Tứ Nguyên Thiên, vậy chắc hẳn ta có thể sử dụng Ngự Thú Phù rồi đúng không?” Hoàng Bắc Nguyệt cao hứng nói.

Linh Tôn gật đầu một cái: “Về cơ bản là có thể.”

“Vậy lúc nào người mới dạy ta?” Nàng có chút nóng lòng, nàng muốn xem thử một chút về uy lực của Ngự Thú Phù a. “Người phải tự học.” Khẩu khí của Linh Tôn rất nhạt, tuyệt không cho phép người khác thương lượng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, nói: “Người không dạy ta sao?”

“Người đã cùng Vạn Thú Vô Cương nhỏ máu nhận chủ, có thể tùy ý ra vào thăm dò không gian bên trong nó. Sau cảnh giới Tứ Nguyên Thiên, ta sẽ không dạy người nữa.”

486. Chương 488: Năm Năm Sau (6)

Linh Tôn nói xong khẽ phất y bào màu đen, thoảng cái đã đi xa. Rừng hoa đào tràn ngập hơi nước, phiêu miểu hư ảo tựa như tiên cảnh, mà hẳn chính là vị tiên nhân tại nơi này, hồng trần mười trượng cũng không

thể vậy bản hần dù chỉ một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng chạy theo, ở phía sau hỏi: “Sư phụ, người còn chưa có nói cho ta biết lý do tại sao người không dạy ta nữa nha. Mặc dù lúc đầu ta quả thật không tình nguyện bái người làm thầy, thể nhưng nhiều năm như vậy, ta đã thật sự xem người là sư phụ của ta, thật lòng hy vọng người có thể chỉ dạy cho ta.” Nàng nói rất thành khẩn. Nàng cũng không phải là loại người hay tự ái, đối với Linh Tôn, một ngày làm thầy, nàng vẫn luôn mang theo bảy phần kính ý. “Người nghĩ rằng bởi vì người không tình nguyện bái ta làm thầy nên ta mới không dạy người nữa hay sao?” Linh Tôn vẫn không quay đầu lại, chỉ thần nhiên nói. “Sư phụ đương nhiên có nguyên nhân của sư phụ!” Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Mà ta nhất định phải biết cái nguyên nhân này!” Cước bộ Linh Tôn đột nhiên dừng lại, một luồng hơi nước đột nhiên thổi qua mi tâm của hần, vẻ đẹp hư ảo mông lung ấy khiến cho người ta rung động không thôi. Hần ngẩng đầu, ống tay áo nhẹ nhàng vung lên, vô số cánh hoa hồng nhạt từ trên cây rơi xuống. Trong cơn mưa hoa, quần áo Hoàng Bắc Nguyệt vương đầy cánh hoa, nhưng trên người Linh Tôn một cánh cũng không thấy. Hần lãnh đạm nói: “Người xem những bông hoa này, chỉ cần tới thời điểm thì sẽ phải rụng xuống, cho dù người có muốn thể nào đi nữa thì cành cây vẫn mãi mãi không thể giữ nó lại.” Hoàng Bắc Nguyệt có chút sợ hãi, khuôn mặt Linh Tôn trong mưa hoa tại sao lại lộ ra một tia ưu thương? “Ta không tin giới hạn của người là ở chỗ này!” Hoàng Bắc Nguyệt kích động nói: “Lý do này không thuyết phục được ta!” “Đây không phải là giới hạn của ta, mà là giới hạn của ta đối với Vạn Thú Vô Cương.” So sánh với vẻ kích động của nàng, Linh Tôn giống như là một tòa băng sơn ngàn năm, cho dù trời sụp đất nứt thì mặt hần cũng không chút đổi sắc. Hoàng Bắc Nguyệt vẫn nhìn hần chờ đợi câu trả lời. “Sau khi đạt được cảnh giới Tứ Nguyên Thiên, chỉ có người đã nhỏ máu nhận chủ với Vạn Thú Vô Cương mới có thể đi vào, ta không thể đi vào được nữa.” Linh Tôn vừa nói, con ngươi thanh lãnh tựa như một ao xuân thủy hơi gợn sóng: “Bắc Nguyệt, năm năm rồi, chẳng lẽ người chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi ta sao?” “Ta...” Hoàng Bắc Nguyệt hơi do dự. Trong năm năm, ở cái nơi ngăn cách với bên ngoài thế này, nàng quả thật đã nhiều lần nghĩ tới việc khi nào mình mới có thể đi ra khỏi đây. Nàng do dự chính là đáp án tốt nhất rồi, Linh Tôn thấy vậy cũng không nói gì nữa, lặng lẽ xoay người rời đi. Hần vừa đi, mưa hoa trong nháy mắt đã ngừng lại, trên mặt đất phủ một tầng cánh hoa thật dày, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không đành lòng đạp lên. Nàng đứng ngây người một hồi, sau đó mới chậm rãi trở về gian nhà gỗ nhỏ của mình. Thời điểm bọn họ tới, trong sơn cốc này cái gì cũng không có, ba gian nhà gỗ này chính là do nàng đem từng khúc gỗ về xây nên. Nói đến năng lực sinh tồn, Linh Tôn quả thật không bằng nàng. Dù sao nàng cũng từng chịu qua đặc huấn ở thể kỷ hai mươi mốt, để làm một tên sát thủ xuất sắc, nàng phải hiểu được rất nhiều lĩnh vực, kiến trúc cũng là một trong số đó. Khi đó Linh Tôn so với đại gia còn đại gia hơn, cái gì cũng không chịu làm, chỉ có nàng cùng Băng Linh Huyền Diệu bận rộn chạy qua chạy lại. Thời điểm nhà xây xong, hần lại vô tư chọn gian phòng lớn nhất mà vào ở. Bây giờ nghĩ lại, phần kinh nghiệm xây nhà kia, cứ coi như đó là một loại lịch lãm đi. Hoàng Bắc Nguyệt đi vào nhà gỗ, đem y phục trên người cởi ra, chỉ mặc độc một chiếc áo đơn mỏng manh. Nàng đi tới phía sau nhà gỗ, nơi này có một cái ôn tuyền, đây cũng là nàng do đích thân thiết kế. Vừa bước vào ôn tuyền, thân thể nàng đã được bao phủ trong một dòng nước ấm áp.

487. Chương 489: Năm Năm Sau (7)

Thân thể ngâm trong ôn tuyền, hơi nước ấm áp tràn ngập lên, một tia nguyên khí qua làn hơi ấm áp đi vào cơ thể nàng, lưu động tại các vùng kinh mạch cuối cùng chạy vào trong phù nguyên. Nguyên khí của năm loại thuộc tính bắt đầu hiện ra màu sắc vốn có của nó, xoay tròn một chỗ.

Đối với người tu luyện thì ôn tuyền này là sự trợ giúp rất lớn. Vừa có thể gia tăng nguyên khí ở trong thân thể vừa rèn luyện tốc độ, dần dần tiến lên, trợ giúp nàng rất nhiều. Lúc đây Linh Tôn chọn chỗ này, nhất định là có nguyên nhân. Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, để cho ôn tuyền chậm rãi bồi dưỡng thân thể, vốn nghĩ nên chuyển tâm một chút, nhưng lại nghĩ đến lời nói của Linh tôn trước đó, nên không tự chủ được bản thân mà thất thần, nghĩ đến việc lần đầu cùng Vạn Thú Vô Cương lấy máu nhận chủ. Nhỏ máu nhận chủ với Vạn Thú Vô Cương, là một quá trình rất rườm rà, Linh Tôn ở bên cạnh niệm một đoạn chú ngữ, mở Vạn Thú Vô Cương ra, sau đó nàng dùng một giọt máu nhỏ xuống phía trên. Nếu như Vạn Thú

Vô Cương bắt đầu xuất hiện tia sáng màu vàng nhạt, chứng tỏ việc nhận chủ thành công . Đúng lúc này nàng lại nhớ tới lúc máu của nàng rơi xuống Vạn Thú Vô Cương, khoe miệng Linh Tôn đột nhiên nhếch một chút, tinh tế mang chút ý cười. Vậy nụ cười đó đại diện cái gì? Nàng để lại một phần tâm. Mỗi lần sử dụng Vạn Thú Vô Cương, cũng thật cẩn thận, nhưng đã năm năm, không có biến hóa gì, nàng chỉ có càng ngày càng mạnh, Linh Tôn cũng luôn tỏ vẻ lãnh đạm. Cho nên nàng hoài nghi có phải lúc đầu đã nhìn nhầm hay không? Hoặc là, do nàng từ nhỏ đến lớn đã quen với cuộc sống cẩn thận nên đối với người nào cũng có thái độ hoài nghi. Đúng là sâu trong đáy lòng, nàng không dễ dàng tin tưởng bất kì kẻ nào! Do tâm tình có chút buồn bực, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không chú tâm tu luyện. Từ từ đứng lên, mặc quần áo, nghĩ đến Linh tôn dặn dò nàng đi tìm mạng đàng còn chưa giao cho hắn, đi tìm Tiểu Hổ. Tiểu Hổ thích ý nằm úp sấp trên một nơi đầy hoa tươi bên nhà gỗ, bộ dáng lười biếng thật khiến cho người nhìn muốn đá cho hắn một cái. Mấy năm gần đây, Tiểu Hổ rất béo, nguyên nhân chính là do người này thật sự rất lười . Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, vừa lúc nhìn thấy bụi cỏ hơi động, sau đó cái đầu vàng nhạt của Chi Chi thò ra, lục hành trên đỉnh đầu lay động một chút, bước chân nhỏ chạy nhanh đến trước mặt Tiểu Hổ. Tiểu Hổ uể oải, nửa mắt cũng không thèm liếc nhìn nó. Chi Chi cũng không bỏ cuộc, đứng ở dưới mũi Tiểu Hổ, rút từ trong người ra cái bọc nhỏ, bới rồi lại bới, bới ra được một khối thịt rất nhỏ. Vì thịt quá nhỏ, đại khái như ngón cái lớn vậy, nhưng mà khi ở trong tay Chi Chi lại rất lớn, hai tay của nó đang cầm đưa tới dưới cái mũi của Tiểu Hổ. Chóp mũi Tiểu Hổ rung động, ngửi ngửi rồi hơi há miệng, sau đó Chi Chi vui vẻ mà dứt miếng thịt nhỏ xíu kia vào trong miệng nó, sau đó như sợ hãi chính mình sẽ bị Tiểu Hổ ăn tươi, vội vàng lui về phía sau. (Tuyệt: tội tiểu Chi :)) Khối thịt này Tiểu Hổ cũng không thèm xé một chút, trực tiếp nuốt xuống luôn, như thể nó không đủ để nhét kẽ răng! Ăn thịt mà Chi Chi dăng lên, Tiểu Hổ cũng không thèm để ý tới nó, nhắm nửa con mắt dưỡng thần. Chi Chi lại tiếp tục bới rồi lại bới cái túi nhỏ của nó, lấy ra một thứ trái cây trong veo như nước đưa cho Tiểu Hổ ngửi, Tiểu Hổ theo thường lệ lại há miệng ra, để cho Chi Chi dứt trái cây vào miệng nó. Sau khi ăn xong, Tiểu Hổ vẫn không để ý tới nó. Chi Chi có chút mờ mịt, chớp chớp hai con mắt tròn nhẵn bóng, tiếp tục từ trong bao nhỏ bới, lần này móc ra một cục xương! Tiểu Hổ hé miệng mong, Chi Chi đem khúc xương bỏ vào miệng Tiểu Hổ. Tiểu Hổ vừa định nuốt, đột nhiên khúc xương bị mắc lại, lập tức mở to mắt, hung ác trừng mắt nhìn Chi Chi.

488. Chương 490: Năm Năm Sau (8)

Chi Chi vốn đang mang vẻ mặt tươi cười mong chờ nhìn nó, đột nhiên thấy ánh mắt khác lạ của nó, biết ngay là sắp không xong rồi, quay bước chân định bỏ chạy!

Tiểu Hổ dăng dăng sát khí đứng lên, ới ra khúc xương kia, bắt đầu đuổi theo Chi Chi. Hoàng Bắc Nguyệt ở một bên nhìn, cười đến đau cả bụng. Chi Chi đáng thương, mỗi lần nghĩ đến lấy lòng Tiểu Hổ, đều có kết quả hoàn toàn trái lại, bị Tiểu Hổ bắt nạt, rất thê thảm. Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm khuyên nó buông tha, nhưng là Chi Chi vẫn bám riết không tha, nhất định phải khiến cho Tiểu Hổ cũng thích nó, không còn bắt nạt nó nữa. Hai cái chuyện tình thú nàng rất ít khi nhúng tay, loại tình huống này cũng không phải lần đầu tiên phát sinh, Tiểu Hổ mặc dù hung hãn, nhưng lúc xuống tay cũng rất có chừng mực, sẽ không khiến Chi Chi bị trọng thương. Nàng đi tới trên cỏ, ôm lấy một đám mạng đàng đã được buộc lại, đi đến nhà gỗ nhỏ của Linh tôn. Ở bên ngoài, nàng gõ lên cửa vài cái nhưng bên trong không có phản ứng. “Sư phụ?” Trong lòng có một chút dự cảm bất an, bản tính Linh tôn nàng rất rõ, luôn luôn không thích bị quấy nhiễu, nếu như hắn không muốn trả lời của nàng, nhất định sẽ đáp lời, không giống bây giờ, một ít động tĩnh cũng không có. “Sư phụ, ta vào đây.” Hoàng Bắc Nguyệt một tay đẩy ra cửa ra, đi tới trước. Bên trong nhà gỗ rất đơn giản, bên ngoài có cái bàn làm bằng trúc, một tấm bình phong cũng bằng trúc, ngăn cách phòng trong với gian ngoài. Gian ngoài không có cái gì cả, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi vào phòng trong, vừa đi qua bình phong thì nhìn thấy Linh tôn đưa lưng về phía nàng ngã vào bên giường, một tay chống ván giường, giống như đang cố gắng đứng lên. Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, vội vàng đi tới dìu hắn: “Sư phụ, người làm sao vậy?” Chỉ thấy Linh tôn sắc mặt trắng bệch, trên trán chảy ra rất nhiều mồ hôi, giống như đang chịu một cái gì đó rất thống khổ. Bây giờ nàng cảm thấy bất an là chuyện bình thường, thử nghĩ Linh tôn cường đại như vậy, không hiểu sao đột nhiên ngã ở trong phòng. Nàng hoài nghi, có lẽ có cường địch lợi hại hơn vừa vào đây! Nàng đã chuẩn bị cho gọi Bằng Linh

Huyền Diệu đi ra, lúc này Yểm trong thân thể đột nhiên nói một câu: “Rời khỏi hắn!” Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt, trong khoảng thời gian ngắn không rõ lời nói của Yểm có ý gì, chỉ là sau đó Yểm đột nhiên hô to: “Hoàng Bắc Nguyệt, rời khỏi hắn!” Đối với tốc độ phản ứng nguy hiểm, so với người bình thường nàng luôn nhanh hơn mấy lần, nghe được âm thanh sột ruột như vậy của Yểm, nàng lập tức tự buông tay, chuẩn bị ra lui về phía sau. Ngay tại lúc này, Linh tôn đột nhiên ngẩng đầu, cả hai tròng mắt đang nhắm đột nhiên mở! Ánh mắt của hắn đỏ như máu, trông quỷ dị khủng bố vô cùng, bên trong thoáng hiện lạnh như băng hàn, hắn vươn tay ra nhanh chóng chớp lấy cổ Hoàng Bắc Nguyệt. Khoảng cách giữa Hoàng Bắc Nguyệt và hắn thật sự quá gần. Cho dù phản ứng linh mẫn nhưng trong nháy mắt vẫn bị đầu ngón tay của Linh tôn chém ra một đường máu ở trên cổ nàng! Thành linh xảy ra làm cho Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn chấn động, không còn tự hỏi cái gì đang diễn ra. Một đường sáng xuất hiện, Tuyết Ảnh chiến đao nằm gọn trong tay nàng. Cùng lúc đó, trong tay Linh tôn cũng xuất hiện một thanh chiến đao màu đen! Trước đây nàng chưa từng thấy qua chiến đao này! Một đoạn ánh sáng thoáng hiện, trong lúc đó Linh tôn đột nhiên đứng lên, màu đen trên chiến đao ngưng tụ một đường xích hồng, không chút lưu tình bổ về phía Hoàng Bắc Nguyệt! Đây không phải là bọn họ đang huấn luyện bình thường, cũng không phải hắn có ý muốn kiểm tra nàng! Đây chính xác là chiến đấu! Từ chiến đao của Linh tôn truyền đến sát khí lạnh như băng, tiến vào sâu trong nội tâm của nàng! Mặc dù không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng hiện tại không có con đường thứ hai có thể đi. Điều duy nhất nàng có thể làm, chính là —— ứng chiến!

489. Chương 491: Năm Năm Sau (9)

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không yếu thế chút nào, chiến đao vung lên, cắt ngang phía trước, cứ như vậy mà ngăn trở một đao hung mãnh của Linh Tôn.

Miệng nàng cơ hồ lập tức liền phun ra một búng máu, chấn động từ chiến đao khiến ngũ tạng nàng như muốn nổ tung. Nàng phản ứng thần tốc, trong điện quang hỏa thạch, một cái tay khác bắt ấn quyết, vỗ vào trên Tuyết Ảnh chiến đao. “Ngư lôi thuật! Lôi thuật!” Nhất thời, lôi quang bạo vang từ trên Tuyết Ảnh chiến đao thấp thoáng hiện ra, chặn chiến đao của Linh Tôn lại. Hoàng Bắc Nguyệt lùi thật xa về phía sau, lau vết máu ở trên khóe miệng, hô lớn! “Sư phụ!” Linh Tôn căn bản là không nghe được, đôi mắt đỏ như máu chợt lóe, tựa như biển máu vực sâu, nhìn thấy nàng lui về phía sau, đầu ngón tay liền bắn ra ba cái roi nhỏ nhỏ màu đỏ về hướng Hoàng Bắc Nguyệt! Lúc trước roi của Linh Tôn chỉ biết đánh vào mặt của nàng, nhưng lúc này đây, là hướng đến thân thể của nàng, rõ ràng là muốn trói buộc nàng. Hoàng Bắc Nguyệt nhắc Tuyết Ảnh chiến đao lên, lôi quang trên lưỡi đao mở ra một đạo lôi vòng, lôi điện như sét đánh nổ mạnh, chống lại roi nhỏ màu đỏ của Linh Tôn. “Bịch” một tiếng! Hoàng Bắc Nguyệt một lần nữa buộc phải lui về phía sau, lần này sau lưng là một bức tường, nàng thở dốc thật sâu mấy hơi, đôi mắt lạnh lùng ngược lên, nhìn Linh Tôn. “Chết tiệt! Lão quái vật ngươi uống nhầm thuốc rồi!” Trong con ngươi đỏ như máu của Linh Tôn hiện lên thân ảnh của nàng, huyết sắc quang mang có chút dao động. “Tại sao ngươi muốn rời khỏi ta?” Hắn trầm giọng hỏi, khác với thanh âm hòa bình kia, bình thường hắn nói chuyện rất lạnh nhạt, nhưng giờ thật âm độc, giống như Tu La ác quỷ từ Địa ngục. Hoàng Bắc Nguyệt giận dữ nói: “Không phải ngươi để cho ta rời đi sao?” “Không được rời đi! Người nào cũng không được phép có được ngươi, chỉ có mình ta là có thể!” Linh Tôn khẽ quát một tiếng, nâng chiến đao hắc ám, lại một lần nữa tấn công tới đây. Hoàng Bắc Nguyệt cũng hoàn toàn bị chọc giận, không hiểu ra sao tự dưng bị đánh khiến nàng nổi trận lôi đình. Thu hồi Tuyết Ảnh chiến đao, hai tay nàng nhanh chóng bắt ấn quyết, trong miệng bình tĩnh thì thầm: “Thiên đạo, địa đạo, nhân đạo, súc sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Tu La đạo! Lục Đạo Thiên Nguyên phù!” Miệng niệm quyết xong, quyết ấn trong tay cũng đã hoàn thành, hai tay nàng tạo thành chữ thập, lại chợt tách ra, trong lòng bàn tay nàng hiện ra sáu ngôi sao màu đỏ thẫm, hai tay nàng đẩy về phía trước, sáu ngôi sao đó cứ thế bay đến chân Linh Tôn. Bước chân hắn dừng lại, sáu ngôi sao quang mang đại thịnh, trong nháy mắt đã bao vây hắn lại. Linh Tôn gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên dùng chiến đao chống đỡ cho thân thể, từ từ quỵ xuống, một ngụm máu đen từ trong miệng hắn phun ra, chiến đao hắc ám trong tay hắn giống như hư ảnh từ từ biến mất. Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt tái nhợt, nuốt một ngụm nước miếng, nhìn bộ dáng Linh Tôn tựa hồ đã khôi phục bình thường. “Sư phụ.....” Nàng thử gọi một tiếng. Mất đi chiến đao chống đỡ, Linh Tôn cứ thế ngã

xuống rồi đứng vào bình phong làm bằng trúc. Hoàng Bắc Nguyệt lão đảo chạy đến, nâng hân dậy từ trên mặt đất, nhìn thấy nặt mũi hân toàn mồ hôi, nhưng hai ánh mắt đã không còn đỏ như máu khiến người khác cảm thấy khủng bố như trước nữa. Con người đen nhánh đảo một cái, nhìn về phía nàng: “Người bị thương?” “Một chút thôi.” Vừa nói thì thấy ngực đau xót, thân thể có chút như nhũn ra, trước kia nàng đã bị thương vô số lần, lần này, cùng lắm chỉ là bên trong bị thương nặng hơn một chút mà thôi. “Người đã tiêu hao năng lượng khi sử dụng Thiên Nguyên phù, đó mới chính là tổn hại lớn, người mới đột phá Tứ Nguyên Thiên mà thôi...” “Ta không sao, dù sao chỉ là thử xem, phát hiện hiệu quả thật không tồi.”

490. Chương 492: Năm Năm Sau (10)

“Ta không sao, dù sao chỉ là thử xem, phát hiện hiệu quả thật không tồi.” Mặc dù lực lượng phản phệ cũng thật lớn, tuy nhiên tốt xấu gì cũng làm cho Linh Tôn khôi phục bình thường, nói chung cũng có lời.

Hoàng Bắc Nguyệt nâng Linh Tôn dậy, lão đảo lung lay, muốn đỡ hân lên giường, Linh Tôn cố gắng dùng một cánh tay đẩy nàng ra. “Bắc Nguyệt, rời khỏi ta đi.” Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngần ra, lập tức nói “Người vừa mới làm sao vậy? Tại sao lại đột nhiên...” “Đừng hỏi.” Khẩu khí của Linh Tôn rất lạnh nhạt, một chút tình nghĩa thầy trò cũng không nói: “Hôm nay những gì cần học người đều đã hoàn thành, đi ra ngoài rèn luyện đối với người cũng có chỗ tốt.” Người bị như thế này làm sao ta có thể đi chứ? Dù gì thì ta cũng đã bái người làm thầy.” “Chuyện của ta không cần bắt luận kẻ nào quan tâm.” Linh Tôn lãnh đạm liếc nàng một cái, tự mình đứng lên, đứng vững dựa vào tường: “Ta sẽ không tiễn người, lần này, chính người từ Phù Quang rừng rậm đi ra ngoài đi.” “Sư phụ...” Hoàng Bắc Nguyệt thì thảo nói. “Người có thể không nhận ta làm thầy nữa, điều ta muốn làm đã hoàn thành, không nợ nần gì với bất cứ kẻ nào nữa.” Linh Tôn vừa nói, từng bước từng bước đi về hướng nội thất. Nhìn cái bóng lưng cô tuyệt đó, Hoàng Bắc Nguyệt bỗng cảm thấy một nỗi phiền muộn mà trước đây chưa bao giờ có. Mới vừa rồi đánh một trận mặc dù không hiểu, nhưng rõ ràng nhìn bộ dáng kia của Linh Tôn, nói thành thật, nàng cũng bị dọa sợ hết hồn. “Hắc hắc...” Trong thân thể, Yểm đột nhiên nở nụ cười quỷ dị. Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày hỏi: “Người cười cái gì? “Không có gì, người bị thương, cũng không cho phép ta cười sao?” Yểm rất chậm biếm nói. Hoàng Bắc Nguyệt không thêm để ý tới hân, có chút trầm ngâm, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ hân bị tinh thần phân liệt hay sao?” Yểm cười nói: “Mặc kệ thế nào, rốt cuộc có thể rời khỏi Quân Ly, đây quả là một chuyện tốt.” “Người sợ hân như vậy, đương nhiên là sẽ vui rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, vỗ vỗ lồng ngực có chút buồn bực. “Ai nói ta sợ hân?” Yểm lập tức phản bác. “Không sợ, tại sao mỗi lần gặp hân, người đều không dám nói tiếp nữa?” Từ khi tới nơi này, Yểm rõ ràng kiếm lời hơn so với trước rất nhiều, có Linh Tôn ở đó, căn bản dù thế nào cũng không mở miệng nói chuyện. Nội liễm như vậy thật sự là không giống như Yểm trước đây luôn thích tranh cãi với nàng. “Hừ, chỉ có hân là không muốn nói chuyện mà thôi.” Yểm tự phụ nói. Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu cười, định xoay người đi thì Linh Tôn từ trong nội thất đi ra, thanh âm trầm thấp: “Bắc Nguyệt.” Hoàng Bắc Nguyệt lập tức quay đầu lại nhìn hân, đôi mắt trong trẻo mang vẻ hào quang rực rỡ. “Thú phong ẩn trong Hắc Thủy Cẩm Lao, người còn chưa đạt tới Thất Nguyên Thiên thì không nên động đến nó.” Yểm nặng nề “hừ” một tiếng. Linh Tôn tiếp tục nói: “Nếu như hân nhân cơ hội người suy yếu mà phản kháng, người có thể dùng Tỏa Hồn chuông tạm thời phong ấn hân, chờ ta tới.” “Nếu như người không đến thì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt hỏi, đến lúc đó cách nhau vạn dặm, Linh Tôn làm sao biết Yểm chạy ra ngoài. “Nếu hân xuất thế, tất sinh dị biến, bất kể ở nơi nào ta cũng sẽ tới, mặc dù người không cần hấp thụ nguyên khí vào cơ thể, nhưng vì phong ấn hân, người cần hấp thụ nguyên khí để gia cố cho Hắc Thủy Cẩm Lao.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nghĩ đến chuyện sắp tới, có vài lời muốn nói. Sau khi Linh Tôn nói xong, liền xoay người đi vào, không có gì để nói với đồ đệ duy nhất là nàng.

491. Chương 493: Già Dạ Vương (1)

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một tiếng, nàng đã trời sinh lạnh lùng, không nghĩ tới Linh Tôn so với nàng còn lạnh hơn, lạnh đến mức một chút tình thân cũng không có.

*****Bắc Nguyệt hoàng triều***** Ngày hôm sau rời đi sơn cốc đã ở lại năm năm, Hoàng Bắc Nguyệt mang theo Bằng Linh Huyền Diệu cùng Tiểu Hổ, Chi Chi đi vào Phù Quang rừng rậm. Lúc đầu tiến vào, dọc theo đường đi có Linh Tôn che chở, coi như thần thú muốn đối đầu bọn họ đều nhường bộ lui binh. Mà bây giờ đi ra, các loại uy hiếp đều rớt rít xuất hiện, đếm không xuể linh thú hung mãnh truy đuổi nàng như âm hồn không tan. Không thể gọi Bằng Linh Huyền Diệu ra, mà bay ở giữa không trung lại càng dễ dàng trở thành mục tiêu để công kích. Nàng chỉ có thể đi dọc theo đường và dựa vào uy của thần thú Tiểu Hổ áp dọa một vài linh thú, nhưng cũng không thể thường xuyên thả Tiểu Hổ ra, dù sao trong Phù Quang rừng rậm có rất nhiều thần thú cường đại, nếu không cẩn thận mà lọt vào lãnh địa của một thần thú cao cấp nào đó, vậy thì coi như xong rồi. Phù Quang rừng rậm rất rộng lớn, từ bên trong đi thẳng ra ngoài, đường xá xa xôi, ba ngày ba đêm, vẫn có cảm giác ở sâu trong rừng. Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi nghi ngờ là nàng có phải bị lạc đường hay không. Đêm hôm nay, Hoàng Bắc Nguyệt tìm một cây to chắc, dự định nghỉ ngơi trên cành của nó, vừa mới nằm xuống, chợt nghe thấy cách đó không xa có tiếng bước chân truyền đến. Nàng lập tức ngồi dậy, đây là tiếng bước chân của con người ! Chẳng lẽ ở trong Phù Quang rừng rậm này, dong binh đoàn có thể vào được sao? Không biết thực lực của đám dong binh đoàn này mạnh mẽ cỡ nào mới có thể can đảm xông vào chỗ này sâu đến vậy? Dù sao hiện tại nàng cũng đang bị lạc đường, lặng lẽ theo phía sau đám dong binh đoàn này, không chừng có thể đi ra ngoài. Nghĩ như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt từ tán lá rậm rạp nhìn ra ngoài, chỉ thấy phía dưới có cây đuốc chạm rải tới gần đây, tổng cộng có bốn cây đuốc, từ bốn hán tử da ngăm đen giơ lên. Bốn người kia đều vây quanh một lão giả tóc hoa râm đang đi tới, trên người lão giả chỉ mặc duy nhất trường bào màu xám, trên áo choàng thần bí có đồ dạng hội họa, bởi vì trời quá tối nên nhìn cũng không rõ lắm. “Tộc trưởng đại nhân, ngài nói với người kia, liệu hắn có giúp chúng ta không ?” Trong đó, một đại hán cẩn thận hỏi, thoát nhìn trên khuôn mặt có chút lo lắng. “Cũng chỉ có thể thử một lần, hắn đã trở về trong rừng rậm, ngoài hắn ra, không còn ai có thể đối phó với lực giai thần thú.” Cái lão râu mép hoa râm kia âu sầu nói, ngừng đầu nhìn một chút về phía trước: “Nhanh đi thôi, đường còn xa.” “Tộc trưởng, chờ chúng ta trở về, còn có thể cứu bọn họ sao ?” Một đại hán lau khóe mắt, thanh âm cũng nghẹn ngào. Tộc trưởng đó cũng buồn bã lo lắng, không nắm chắc mọi chuyện. Hoàng Bắc Nguyệt ở trên nhánh cây nghe, trong lòng buồn bực, hóa ra không phải dong binh đoàn mạo hiểm, mà là dân bản địa trong Phù Quang rừng rậm. Nghe nói trong Phù Quang rừng rậm có một bộ lạc với hơn một nghìn năm lịch sử, người trong tộc bọn họ đều rất lợi hại, toàn tộc đều trời sinh trở thành triệu hoán sư, bọn họ có một lãnh địa ở trong Phù Quang rừng rậm, đại vị ngang hàng cùng với các thần thú khác. Mà đó chỉ là lời đồn thổi thôi, bởi vì không ai dám đi vào sâu bên trong Phù Quang rừng rậm như thế này, mà những người của bộ lạc cũng chưa bao giờ từ trong Phù Quang rừng rậm đi ra ngoài. Xem ra, hôm nay nàng đã gặp được cái bộ lạc thần bí đó, nghe bọn họ nói chuyện, có lẽ bị thần thú lợi hại uy hiếp, không còn cách nào khác, chuẩn bị đi tìm cứu binh. Chuyện này cũng chẳng liên quan tới nàng, Hoàng Bắc Nguyệt chuẩn bị nằm xuống, tiếp tục nghỉ ngơi. Nhưng vào lúc này, giữa đỉnh đầu nhánh cây, đột nhiên truyền đến một âm thanh khiến lòng người lạnh ngắt.

492. Chương 494: Già Dạ Vương (2)

Hoàng Bắc Nguyệt mở to mắt, nhìn thấy một con rắn rất lớn từ trong cành lá chui đến. Trên cái đầu màu đen rất lớn, hai tròng mắt gât gao nhìn nàng, trong miệng phun ra xà tín, giống như muốn quét mặt của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày, trong mắt thoáng qua tinh mang, lạnh lùng hừ một tiếng : “Muốn chết !” Sau đó thân thể từ trên nhánh cây nhẹ nhàng hạ xuống, trong tay lấy ra Đạo Nguyên phù vung ra, vừa kịp dán vào đầu của hắc xà, ngọn lửa lóe lên, trong chốc lát lửa đã khiến cho thân thể khổng lồ của hắc xà bốc cháy. Hắc xà kêu la một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt một thân hắc y, vững vàng rơi trên mặt đất, thản nhiên

tự đắc, giống như chuyện gì đều không có phát sinh. Động tĩnh phát ra thật lớn, khiến cho đoàn người đi đường kia cùng tộc trưởng râu bạc hoảng sợ, bốn đại hán cầm cây đuốc xoay người lại, không nói điều gì, rút ra vũ khí chuẩn bị chiến đấu. “Dừng tay!” Tộc trưởng râu tóc hoa râm giơ tay lên, rất có uy nghiêm hô một tiếng, bốn người đại hán lập tức cung kính lui từng bước. Một đại hán thấp giọng nói: “Tộc trưởng, xin ngài cẩn thận một chút, người này trông rất quý dị!” Trông Hoàng Bắc Nguyệt là một nữ hài tử tuổi còn trẻ, dáng dấp xinh đẹp động lòng người, nhưng lại mặc một hắc y phục âm trầm, mái tóc màu đen cột lại buông xuống ở trên vai, khuôn mặt lạnh như băng, bất cầu ngôn tiểu (kể trầm mặc ít nói cười, kể nghiêm túc) Y phục của nàng có mấy chỗ bị rách, dính một chút nước bùn, xem ra là ở trong Phù Quang rừng rậm bên ba rất lâu mới tới được đây. Thử hỏi, một nữ hài tử ở cái tuổi còn trẻ, làm sao có thể một người một ngựa xuất hiện tại Phù Quang rừng rậm? Nơi này cũng không phải là cái chợ! Ở đây mỗi một chỗ đều có nguy hiểm, tùy thời tùy nơi mà có thể mất đi tính mạng. Cho dù nàng có là một vị triệu hoán sư thực lực mạnh mẽ cũng không thể tiến vào Phù Quang rừng rậm sâu đến vậy! Cho nên thân phận nàng rất là khả nghi! Trong Phù Quang rừng rậm không thiếu thiên kì bách quái (những thứ kì lạ và quái gở), ai biết nàng là cái thứ gì! Hoàng Bắc Nguyệt tai thính mắt tinh, đại hán vừa rồi nói chuyện không thật sự hạ thấp giọng, nàng tự nhiên có thể nghe thấy được. “Quý dị! Chẳng lẽ con đường này các người đi không được? Ta đi được thì thành quý dị?” Lạnh lùng châm chọc lại, Hoàng Bắc Nguyệt đi một bước sang bên cạnh, thân thể con hắc xà kia bị lửa thiêu cháy sạch còn dư lại một đồng xương, từ trên nhánh cây rơi xuống. Tộc trưởng râu bạc vừa nhìn, nhất thời kinh hãi, ngẩng đầu, kích động nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “Người từ đâu tới đây?” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn dáng dấp hán trông có vẻ hiền lành, hơn nữa là một lão gia gia, nếu đối với hán không khách khí cũng không tốt, nên nói: “Ta từ ở giữa Phù Quang rừng rậm, đang muốn ra bên ngoài.” Nàng vừa thốt lên xong, mấy người kia lập tức mở to hai mắt, vẻ mặt hoài nghi nhìn nàng. “Tiểu cô nương, lời này không nên nói lung tung, ở giữa Phù Quang rừng rậm, làm sao có thể có người dễ dàng đi vào đi ra?” Một đại hán sắc mặt nghiêm túc hơn những người khác nói. Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn hán, nói: “Vì sao ta phải nói lung tung? Các người vào không được, không có nghĩa người khác cũng không vào được.” Nói xong, mặc kệ những người này, cứ thế tránh ra, dự định tìm một chỗ nào đó để nghỉ ngơi. “Cô nương xin dừng bước!” Tộc trưởng râu bạc lo lắng hô một tiếng, sau đó thân thể già nua vội vàng đi tới, dĩ nhiên ôm quyền khom lưng đối với nàng. Hoàng Bắc Nguyệt lập tức mau tránh ra, nói: “Lão tiên sinh, không nên đa lễ, bình thủy tương phù (bèo nước gặp nhau), việc này không cần lễ nghĩa quá mức như vậy!” “Không, không, có thể một mình xông vào Phù Quang rừng rậm, tuyệt đối không phải người tầm thường, cấp bậc lễ nghĩa này, cô nương đáng được nhận.” Đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt có chút chột lóe, khẩu khí lão tộc trưởng này rõ ràng ý muốn mượn sức nàng. Tại sao? Là bởi nàng mới vừa rồi chế phục hắc xà kia khiến hán nhìn ra cái gì sao?

493. Chương 495: Già Dạ Vương (3)

Lập tức về mặt Hoàng Bắc Nguyệt không thay đổi, hỏi: “Lão tiên sinh có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thật không dám, lão phu là tộc trưởng Hách Na Lạp trong rừng rậm, các hạ lẻ loi một mình, không bằng làm khách đến bộ lạc chúng ta hai ngày, trong bộ lạc chúng ta gần đây xảy ra một chuyện lớn, khẩn cầu các hạ giúp đỡ.” Tộc trưởng Hách Na Lạp thành khẩn nói. Quả nhiên là muốn mượn sức mạnh của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, nàng luôn không thích xen vào chuyện của người khác, tìm phiền toái cho mình, tuy lão tộc trưởng này nói với thái độ thành khẩn, nhưng nàng muốn nhanh chóng ra khỏi rừng rậm, không muốn trì hoãn thời gian ở chỗ này lâu thêm nữa. Nàng nghĩ như vậy, mấy người đại hán bên kia liền tỏ vẻ lo lắng, nói: “Tộc trưởng đại nhân, hay là chúng ta nhanh chóng mời vị cao thủ mà ngài nói đi, cần gì quan tâm tiểu cô nương này!” “Đúng vậy, tộc trưởng đại nhân, Bách Mục Hàn Thiềm cũng không phải dễ đối phó, là lục giai thần thú đó!” “Tộc nhân của chúng ta đã bị nó sát hại nhiều như vậy, không thể mạo hiểm nữa!” Tộc trưởng Hách Na Lạp phát phát tay, nói: “Đừng nói nữa, việc này ta tự có quyết định!” Dứt lời liền nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, nói: “Mong các hạ không lấy làm phiền lòng, bọn họ chỉ là lo lắng cho tộc nhân.” Hoàng Bắc Nguyệt vốn không định xen vào chuyện của người khác, nhưng vừa nghe đến “Bách Mục Hàn Thiềm”, trong lòng đột nhiên nhớ lại chuyện cũ. Năm đó gặp mẫu thân của Tiểu Hồ – Hoàng Kim Thánh Hồ bị Bách Mục Hàn Thiềm đánh cho trọng thương, sau khi mới

sinh Tiểu Hổ thì lập tức qua đời. Năm đó nàng đã hứa với Hoàng Kim Thánh Hổ, sau này gặp Bách Mục Hàn Thiềm, nhất định vì nàng mà báo thù! Chẳng phải đây là một thời cơ sao? “Lão tộc trưởng, vậy tại sao Bách Mục Hàn Thiềm kia lại chạy đến lãnh địa của các ngươi?” Hoàng Bắc Nguyệt hỏi. Tộc trưởng Hách Na Lạp nghe Hoàng Bắc Nguyệt hỏi vậy, liền biết là có hy vọng, lập tức nói: “Các hạ có điều không biết, Bách Mục Hàn Thiềm vốn đã chiếm cứ Noãn Tuyền trong cốc ở Phù Quang rừng rậm, năm năm trước bỗng từ nơi đó di chuyển ra, muốn xâm chiếm lãnh địa của chúng ta, trong năm năm, tộc nhân của chúng ta đã chiến đấu với nó không biết là bao lần, chết thảm vô cùng nhiều, lần này nó đánh lên bộ lạc chúng ta, đã bắt đi mấy hài tử rồi.” Chiếm cứ Noãn Tuyền trong cốc..... Hoàng Bắc Nguyệt nghe đến đó, liền có chút dở khóc dở cười, là tai họa của tộc Hách Na Lạp, hay nguyên nhân là do chính bọn họ. Năm đó Linh Tôn đi đến Noãn Tuyền, quả thật là có một thần thú chiếm cứ ở nơi này, nhưng sợ hãi khí lực của Linh Tôn, liền lặng lẽ lẩn trốn, cũng không dám trở về nữa. Hóa ra đó là Bách Mục Hàn Thiềm! Quả là oan gia ngõ hẹp, trời cao cũng muốn nàng đi báo thù. Tinh thần Hoàng Bắc Nguyệt rung động, tu luyện tới năm năm, còn chưa chân chính đối đầu với cường địch, Bách Mục Hàn Thiềm thật xui xẻo, đúng lúc giúp nàng luyện tập thêm. “Lão tộc trưởng, lúc này đây có lẽ ta có thể giúp các ngươi!” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói. Tộc trưởng Hách Na Lạp lập tức phấn khởi nói: “Các hạ có thể giúp ta, thật vô cùng cảm kích!” Bốn người đại hán kia nghe được Hoàng Bắc Nguyệt lại có thể đáp ứng, không khỏi cảm thấy choáng váng, tiểu cô nương này chẳng lẽ không có nghe rõ sao? Đây chính là lực giai thần thú đó! “Hừ! Tiểu cô nương, ngươi đừng có mà khoa trương, chuyện này không có thể đùa giỡn như vậy!” Một đại hán nói. “Cát Khắc, không được vô lễ!” Tộc trưởng Hách Na Lạp quát một tiếng. Đại hán được gọi là Cát Khắc kia không phục nói: “Tộc trưởng đại nhân, Cát Khắc ta chỉ tôn kính cường giả, đối với tiểu cô nương lai lịch không rõ ràng, xin thứ lỗi cho ta không thể tâm phục khẩu phục đối với nàng!” Hoàng Bắc Nguyệt miễn cưỡng liếc mắt nhìn hắn: “Ngươi muốn tâm phục khẩu phục?”

494. Chương 496: Già Dạ Vương (4)

“Không sai!” Cát Khắc lớn tiếng nói.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhếch lên, vươn một tay ra, nói: “Có gan thì tới đây.” Cát Khắc sững sốt, cũng hiểu Hoàng Bắc Nguyệt đang khiêu chiến hắn, thấy dáng vẻ nàng lãnh tĩnh ung dung, nắm chắc mười phần như thế, trong lòng không khỏi có chút chột dạ. Chẳng qua hắn là người của tộc Hách Na Lạp, là dũng giả trời sinh, đối mặt với bất cứ kẻ địch nào cũng tuyệt đối không e sợ! Quát lớn một tiếng, trong hai tay ánh chớp lóe qua, tay trái nắm chiến phủ (rìu, búa hay chùy để chiến đấu), tay phải nắm chiến chùy, thể hình hắn vạm vỡ, vóc người cao lớn, vũ khí này vừa vặn thích hợp hắn! Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng quét mắt một cái, chỉ thấy phía sau hắn còn có một con sư tử có bờm chậm rãi đi ra. Linh thú cấp mười hai, Bá Vương Sư! Quả nhiên là có mấy phần thực lực, bằng không sao có thể sinh tồn ở trong Phù Quang rừng rậm. “Bằng!” Hoàng Bắc Nguyệt cũng trầm giọng quát một tiếng, triệu hồi ra Bằng Linh Huyền Diệu, băng loan diệu màu trắng to lớn vừa xuất hiện, người gọi là Cát Khắc kia liền ngẩn ra một chút. Tộc trưởng Hách Na Lạp lập tức liền nói: “Đây là Bằng Linh Huyền Diệu một trong ‘Ngũ Linh’ đấy!” Bằng Linh Huyền Diệu? Mọi người đồng loạt ngẩn ra, Cát Khắc có chút kinh ngạc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Tới đây, đừng thất thần nhé!” Nói xong, thân hình lưu loát nhảy lên lưng của Bằng Linh Huyền Diệu, một tay nắm chiến đao, bay thấp tới, lướt qua phía trên đỉnh đầu Cát Khắc, chiến đao chém nghiêng một cái, Cát Khắc vô cùng dũng mãnh mà gờ chiến phủ chống đỡ, chiến chùy bên tay kia thì đập lên sống đao của nàng. Lực lượng thuộc về triệu hoán sư! Một búa này nện xuống, nếu như là người thực lực hơi kém một chút, sợ rằng đao đã tuột khỏi tay và văng đi rồi. Nhưng người mà hắn đối mặt là Hoàng Bắc Nguyệt! Nàng há là người có thể dễ dàng đối phó? Trong khoảnh khắc chiến chùy đập lên, khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhếch, tay không nắm chiến đao nhẹ nhàng tạo một cái quyết ấn, nhỏ giọng nói một câu: “Ngũ lôi phù, lôi vông!” Sau đó liền cấp tốc lùi lại, Cát Khắc vừa định đuổi theo, đồng bạn phía sau đột nhiên hét một tiếng: “Cẩn thận phía trên!” Cát Khắc thân kinh bách chiến, lập tức lặn xuống đất, muốn lặn sang một bên, nhưng thân thể của hắn vừa chạm đất, đất đai trên đó đột nhiên biến mất một cách thần kỳ! Thân thể của hắn bị vây khốn ở trong một cái hố đất, một tấm lôi vông lập lờ ánh chớp từ trên đỉnh đầu đè xuống! Bao trùm hắn ở trong. Một trận chiến đấu cứ như thế kết thúc, chưa

tới nửa phút ngắn ngủi mà thôi! Tộc trưởng Hách Na Lạp vẫn chưa kịp phản ứng, ba đại hán còn lại cũng mang bộ mặt dờ dẩn, Cát Khắc bị vây trong hố đất còn trợn lớn mắt, giống như hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, một tay nâng chiến đao, một tay đặt trên đầu gối đã được co lên, tiêu sái mà hỏi: “Thế nào, phục chưa?” Cát Khắc ngơ ngác, tròn mắt xoay một chút, lẩm bẩm mà nói: “Phục, phục rồi...” Tộc trưởng Hách Na Lạp vội vàng tiến lên, cung kính nói: “Đa tạ các hạ thủ hạ lưu tình.” Mặc dù chênh lệch thắng thua hiển nhiên như thế, nhưng tộc trưởng Hách Na Lạp vẫn nhìn thấy rất rõ, tiểu cô nương này đã thủ hạ lưu tình rồi, nếu không, lời vông kia hoàn toàn có thể vây chết Cát Khắc! “Lão tộc trưởng, tộc nhân của ông đều rất lợi hại.” Hoàng Bắc Nguyệt nhảy xuống từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, để cho Băng Linh Huyền Diệu trở lại không gian linh thú, cũng cất chiến đao đi, khôi phục thành thiếu nữ lạnh nhạt mặc một bộ hắc y kia. “Quá khen rồi.” Tộc trưởng Hách Na Lạp tự hào cười một cái, vội vàng nói: “Các hạ, xin đi theo lão phu cùng vào trong bộ lạc đi.”

495. Chương 497: Già Dạ Vương (5)

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Vừa rồi ta nghe các người nói, muốn đi tìm một vị cao nhân, không tìm nữa sao?” “Ôi, nói thật, vị cao nhân đó, lão phu cũng không chắc hẳn có ra tay giúp đỡ hay không, hơn nữa hành tung của hắn bất định, chưa chắc có thể tìm được.” Tộc trưởng Hách Na Lạp lo âu nói. “Thì ra như thế.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, sự bất đắc dĩ và sốt ruột của những người này, nàng cũng có thể cảm giác được. Nếu như là gia viên của nàng bị xâm chiếm, tộc nhân bị bắt đi, nàng cũng nôn nóng như vậy. Cát Khắc kia được thả ra khỏi lời vông, mặt mày đầy bụi đất, đi đến trước mặt nàng, cúi thấp đầu, chậm rì mà nói: “Các hạ, vừa rồi... đã thất lễ!” “Người không biết vô tội.” Hoàng Bắc Nguyệt hờ hững nói. Cát Khắc lập tức ngẩng đầu, quỳ một gối xuống, tay nắm thành quyền, đặt ngang ở trên ngực, nói: “Thưa các hạ tôn kính, ta là dũng sĩ của tộc Hách Na Lạp, ngài đã đánh bại ta, xin cho phép ta đem sinh mạng giao cho ngài!” Hoàng Bắc Nguyệt có chút khó hiểu mà nhìn về phía tộc trưởng Hách Na Lạp, người sau vuốt râu cười nói: “Cát Khắc, người quyết định xong rồi?” “Vâng, thưa tộc trưởng! Ta tâm phục khẩu phục!” Cát Khắc kiên định nói. Tộc trưởng Hách Na Lạp bấy giờ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nói: “Cát Khắc là đệ nhất dũng sĩ của tộc Hách Na Lạp bọn ta, tộc bọn ta có cái quy định, phạm là người có thể chiến thắng đệ nhất dũng sĩ, hẳn liền sẽ hiến sinh mạng cho người đó!” Hoàng Bắc Nguyệt hiểu ra, vội vàng nói: “Ta cũng không phải người của tộc Hách Na Lạp, quy định này, người có thể không tuân thủ, ta không cần tính mạng của người.” Cát Khắc ngẩng đầu lên, mang vẻ đã chịu khuất nhục, đột nhiên cầm lấy một thanh chủy thủ vắt ngang trên cổ: “Các hạ nếu không cần, ta sẽ hiến sinh mạng cho rừng rậm vô biên nơi đây!” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng giơ tay ngăn cản hắn, dở khóc dở cười mà nói: “Người bình tĩnh một chút, ta chấp nhận là được, người nếu đã giao sinh mạng cho ta, vậy quyền quyết định nằm ở ta, ta muốn người giữ lại tính mạng, sau này tận trung cho ta!” Cát Khắc lập tức mừng hóm, hai tay ôm quyền, âm thanh vang dội mà nói: “Vâng!” Tộc trưởng Hách Na Lạp mừng rỡ cười lên: “Các vị, chúng ta về bộ lạc đi.” Ba đại hán kia liền đi đến, tới tấp ôm quyền với Hoàng Bắc Nguyệt, thái độ khác hẳn, bấy giờ bọn họ đã bội phục tiểu cô nương trẻ tuổi từ tận đáy lòng. Không chỉ bởi vì nàng có thực lực, con người của nàng cũng đáng kính nể! Một đoàn người vội vàng chạy về bộ lạc của tộc Hách Na Lạp, Hoàng Bắc Nguyệt cứ cảm thấy rất lạ, bọn họ quanh năm sinh sống trong Phù Quang Sâm Lâm, phải ăn phải uống, phải đi ra săn bắt, bọn họ là làm sao né tránh công kích của những phù quang kia đây? Sau khi hỏi tộc trưởng Hách Na Lạp mới biết, thì ra bọn họ phát hiện một loại thực vật tên là Tước Ti Thảo, có mùi rất đặc thù, khiến cho Phù Quang ghét vô cùng. Bọn họ dùng Tước Ti Thảo nấu nước, tắm lên y phục, Phù Quang nghĩ thấy sẽ tránh xa. Hoàng Bắc Nguyệt sau khi nghe xong rất là kinh thán, trong lòng dự tính sau này nhất định phải mang chút Tước Ti Thảo, sau này khi vào Phù Quang rừng rậm sẽ tiện hơn nhiều. Bộ lạc Hách Na Lạp nằm ở phía sau một gò núi, có một con sông nhỏ trong veo vắt ngang qua bộ lạc, bọn họ xây dựng nhà cửa bên con sông, cư trú từ đời này đến đời khác. Vốn ở đây được xem như là một cái thế ngoại đào nguyên, bởi vì hoàn toàn cách tuyệt với thế giới bên ngoài, phong cảnh ưu mỹ, bầu khí mộc mạc, nhưng sau năm năm từ khi Bách Mục Hàn Thiềm tới, cả bộ lạc đã bị phá hủy mấy lần, bây giờ nhìn lại, là một mảnh tiêu điều. Cư dân trong bộ lạc đều trốn ở trong nhà, không dám đi ra, khắp nơi trong bộ lạc đều đốt đuốc, trên quảng trường ở giữa còn có một đồng lửa thịnh vượng.

496. Chương 498: Già Dạ Vương (6)

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn quanh bốn phía, trầm ngâm nói: “Tộc trưởng, Bách Mục Hàn Thiềm kia sợ ánh sáng?”

Tộc trưởng Hách Na Lạp bội phục nhìn nàng một cái, nói: “Không sai, trên người nó có quá nhiều mắt, nếu có ánh sáng chiếu xạ, mắt của nó sẽ mở không ra được.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, rồi tiếp tục nghe ngóng rất nhiều chuyện liên quan đến Bách Mục Hàn Thiềm từ tộc trưởng Hách Na Lạp, sau đó mới nghỉ ngơi một lát ở trong căn nhà gỗ nhỏ mà tộc trưởng Hách Na Lạp an bài. Nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, bên ngoài liên vang lên tiếng gõ cửa, Hoàng Bắc Nguyệt đứng dậy đi mở cửa, thấy Cát Khắc đứng bên ngoài, còn có mấy thanh niên trai tráng trong thôn, ai nấy trông lên đều là người tài giỏi! “Các hạ, đây đều là những cao thủ trong bộ lạc bọn ta, tự nguyện đi theo ngài đối phó con Bách Mục Hàn Thiềm kia!” Cát Khắc nhiệt huyết mà nói. Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt quét qua từng khuôn mặt trẻ tuổi mang đầy vẻ mong chờ này, bọn họ đại khái đều đã nghe Cát Khắc nói về chuyện của nàng, bởi thế ai nấy đều vô cùng kính nể mà nhìn nàng. “Đi theo ta thì được, chẳng qua, ta muốn các người chuẩn bị cho ta một số thứ.” Mọi người nghe nàng đáp ứng, lập tức hoan hô một tiếng, Cát Khắc kia cao hứng hỏi: “Thứ gì? Bọn ta lập tức đi chuẩn bị!” “Đá thạch anh màu trắng và hàn đồng, cộng với một số huỳnh thạch, càng nhiều càng tốt.” Cát Khắc ngăn ra một chút, nói: “Những vật liệu này đều rất dễ tìm được, nhưng chúng ta đối phó Bách Mục Hàn Thiềm, cần những thứ này sao?” “Chúng ta cần một số đạo cụ đặc thù, phải dùng mấy vật liệu này luyện chế.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không ẩn giấu, những người này đi theo nàng, nàng tự nhiên sẽ sử dụng triệt để! Cát Khắc giật mình mà há hốc miệng, nói: “Luyện, luyện khí... chẳng lẽ các hạ ngài còn là luyện thuật sư?” Luyện thuật sư đấy! Một vị luyện thuật sư trẻ tuổi như thế? Nàng có Băng Linh Huyền Diệu, là triệu hoán sư trẻ tuổi có thực lực cường hãn, đã khiến người rất ghen tị rồi, nhưng nàng vậy mà còn là một luyện thuật sư! Người này là trời sinh đến để đả kích những người có tư chất bình thường như bọn họ sao? “Không sai, mau đi chuẩn bị đi, chúng ta sáng mai sẽ xuất phát.” Lúc Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện, có loại khí chất lãnh đạo trời sinh, khiến những người kia từ đáy lòng phục tùng nàng. Cát Khắc gật đầu, một đoàn người trẻ tuổi cũng bị chấn động như hấn xoay người rời khỏi, đi được mấy bước, lại quay đầu qua, nhỏ giọng hỏi: “Các hạ, ta, ta có thể hỏi ngài một cái vấn đề không?” “Hỏi đi.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu. Cát Khắc nuốt một ngụm nước miếng, mới hỏi: “Ngài, năm nay quý canh của ngài là bao nhiêu vậy?” Quý canh? Trên đầu Hoàng Bắc Nguyệt bốc ra một đường đen, bình thường quý canh là dùng để hỏi trưởng bối lớn tuổi, mới dùng ‘quý canh’ đi? Nhưng nàng còn nhỏ tuổi hơn Cát Khắc nữa kia! Nàng bắt đầu nói: “Ta mười bảy tuổi.” “Mười mười bảy?” Cát Khắc không khỏi bật thốt, “Ngài không có thay đổi bề ngoài chứ?” Có một số triệu hoán sư thực lực rất mạnh, sẽ trông rất trẻ, hoặc dùng một số thủ đoạn để thay đổi bề ngoài của mình, để cho mình trông lên vĩnh viễn trẻ tuổi. Cát Khắc liền cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt là người như vậy. “Ta rất thích bề ngoài của mình.” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, rồi xua xua tay với bọn họ, “Mau đi đi.” Nói xong liền đóng cửa lại. Đám người Cát Khắc ở bên ngoài, đối mặt nhìn nhau, vẻ mặt như ăn phải quả đắng. “Ôi, thật là người so với người chỉ muốn tức chết, ta đã hai mươi tuổi rồi, mới có một chút xú tiến bộ như vậy thôi, ở trước mặt nàng ta, đầu cũng ngẩng lên không nổi.” “Bọn ta cũng vậy nè, Cát Khắc đại ca!” Mà lúc này, ở trong phòng của tộc trưởng Hách Na Lạp, một chén đèn dầu lơ lửng chiếu ra bóng người già nua ở trong góc từ đường.

497. Chương 499: Già Dạ Vương (7)

Tộc trưởng Hách Na Lạp quỳ ở trên đất, hai tay cầm một viên châu trơn bóng, trong miệng lầm nhảm đọc chú ngữ thật dài.

Chốc lát sau, viên châu trong tay lão, phát ra hào quang màu đỏ chói mắt, hào quang đó trong chớp mắt chiếu sáng căn phòng tối tăm, trong ánh sáng, có thể nhìn thấy trên vách tường mà tộc trưởng Hách Na

Lập đang quỳ phía trước, có một bức họa màu sắc tươi đẹp. Phía trên bức họa, có một thiếu niên tuấn mĩ mặc một bộ trường bào màu đen, mái tóc ngắn màu đỏ lửa giống như hỏa diễm rực cháy, tay hắn cầm chiến đao màu đen, trên lưng mọc ra đôi cánh lửa, uy phong lẫm liệt, thần tình cao ngạo, giống như thần linh mà ai cũng không thể lãng mạ. Tộc trưởng Hách Na Lạp ngẩng đầu, hào quang viên châu trong tay phát tán ra chiếu rõ vết nhai khắc sâu trên mặt lão, trong đôi mắt hơi đục của lão lấp lánh ánh nước kích động, môi mấp máy. “Thiếu nữ đó, là người mà ngài phái tới sao?” Tộc trưởng Hách Na Lạp vô cùng kích động, âm thanh cũng run rẩy, không biết là muốn khóc, hay là muốn cười, “Lão phu lần đầu tiên nhìn thấy nàng, liền nhớ ngay tới phong thái của ngài năm đó, hai người giống nhau như thế...” Người trong tranh tự nhiên sẽ không có động tĩnh, nhưng tộc trưởng Hách Na Lạp vẫn nhìn hắn đầy sùng kính, một tay nắm quyền đặt ngang trước ngực, khoe miệng hơi lên nụ cười hân hoan. “Phụng ngài vi tôn, Già Dạ Chi Vương!”

***** bắc nguyệt hoàng triều *****

Trải qua một đêm, chế tạo xong vũ khí, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ ngủ sơ một canh giờ, đã bò dậy, dùng nước lạnh rửa mặt, tinh thần lại lên gấp trăm. Lúc trước ở hiện đại, vì để hoàn thành nhiệm vụ, ba ngày ba đêm không chớp mắt cũng không sao, hiện giờ tự nhiên cũng không vấn đề. Nàng đi ra khỏi căn nhà gỗ, những người trẻ tuổi lấy Cát Khắc làm chủ đã tổ thành đội ngũ, chỉnh tề đứng ở bên ngoài chờ nàng, ai nấy đều hùng hùng hổ hổ, dị thường hưng phấn. Người trong bộ lạc đều đi ra, lúc này đều đứng ở cửa nhà mình, mang vẻ mặt tò mò nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt một cái, một tay nắm chiến đao, kê lên trên vai, rất có khí thế mà nói: “Không sợ chết thì đi theo ta!” “Không giết cường địch, thề chết không về!” Một câu của nàng, lập tức nhóm lửa cho những thanh niên sôi trào nhiệt huyết kia, tới tập giờ vũ khí trong tay quá lớn. Hoàng Bắc Nguyệt dẫn đầu cất bước ra ngoài, lúc này, trên một cái cây bên đường, đột nhiên có một cái đầu thò xuống, xoay mặt qua một cách nhanh nhạy, chớp chớp mắt với nàng. “Ta rất sợ chết, chỉ muốn đi theo xem thử, được không?” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái, đột nhiên vỗ chiến đao lên mặt hắn, nói: “Biết đây là cái gì không?” “Là đao!” Người đó lập tức nói. “Đao là để làm gì?” Người đó ngẩn ra một chút, nói: “Để chiến đấu!” “Không sai, một thanh đao là dùng để chiến đấu, thời điểm một người bảo vệ gia viên, cũng là vì để chiến đấu mà tồn tại, người thì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt mặt mày lẫm liệt thanh hàn, không giận mà uy. Người đó chớp mắt một cái, liền trở người, từ trên cây nhảy xuống một cách lưu loát, quỳ một gối xuống đất. “Ta hiểu rồi, xin để ta đi theo!” Ngữ khí nói chuyện hết sức thành khẩn. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn động tác và thân thủ của hắn, đã biết đây cũng là một cao thủ, liền vẫy tay về sau, nói: “Đi tìm Cát Khắc đi.” Người đó cũng không đứng lên, thân thể thoắt cái đã không thấy, chốc lát sau, liền nghe thấy hắn nói chuyện với Cát Khắc. “Cát Khắc đại ca, ta cũng đi theo các người tiêu diệt kẻ địch!” Cát Khắc nói: “A Tắt Tôi, người đừng phá rối, bọn ta lần này không phải đi chơi!”

498. Chương 500: Già Dạ Vương (8)

“Cát Khắc đại ca yên tâm, ta đi phía trước dò đường cho các huynh!” Vừa nói, A Tắt Lôi đã biến mất nhanh như một trận gió.

Thân thủ quá nhanh! “Cậu ta là triệu hoán sư thuộc tính phong à?” Hoàng Bắc Nguyệt hỏi. Cát Khắc lập tức nói: “Đúng vậy, linh thú của cậu ấy là hai con chuột độn thổ dưới chân, lực chiến đấu mặc dù không mạnh, nhưng khả năng chạy trốn trong Phù Quang rừng rậm này là lợi hại nhất, bọn tôi gọi cậu ấy là ‘trộm phong giả’.” “Trộm phong giả, đúng là một danh xưng oai hùng!” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói. ****

Quả nhiên là vị trí của Bách Mục Hàn Thiềm, cũng là do A Tắt Lôi phát hiện mà đưa tin về. Bách Mục Hàn Thiềm này cuốn đi mấy đứa trẻ trong bộ lạc, nó ẩn núp ở một cái ao âm u lạnh lẽo trong tít rừng sâu. Hoàng Bắc Nguyệt hỏi rõ ràng vị trí ao cùng tình huống xung quanh, liền bắt đầu bố trí phương án tác chiến. Nàng dùng một cành cây vẽ lại địa hình trên mặt cát, phân công cho mọi người vị trí của mình, hơn nữa còn dùng cành cây với dây quấn vào người, nguy trang theo kiểu của bộ đội đặc chủng ở thế kỷ hai mươi mốt. Đám người Cát Khắc vô cùng khâm phục khả năng phán đoán của nàng, ngay cả A Tắt Lôi cũng phục nàng sát đất, hắn chẳng qua chỉ nói qua loa một vài cảnh trí nơi cái ao kia, không ngờ nàng có thể nhìn ra tất cả mặt lợi và hại của nơi đó. Một tiểu cô nương tuổi nhỏ như vậy, làm sao có thể lợi hại đến thế? Trong ánh sáng của đá phát quang, khuôn mặt Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra một loại khí chất trời sinh cao quý, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngũ quan xinh xắn nhưng đầy sự trầm ổn, khiến cho mấy thiếu niên đã ở trong

rừng rậm Phù Quang lẫn lộn bao nhiêu năm như bọn họ cũng có cảm giác bị áp chế đến nỗi không thể hít thở như bình thường. “Tốt lắm, mọi người chia nhau vào vị trí, chờ tín hiệu hành động.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, ném đi cành cây, liếc mắt một vòng, “Nghe rõ rồi chứ.” “Ừm... Rõ ràng, khụ khụ...” Cát Khắc bị nàng nhìn chằm chằm vội vàng đứng lên, có chút ngượng ngùng làm bộ ho khan vài tiếng, khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ lên. Những người khác cũng vội vàng gật đầu, nhanh chóng đi tìm vị trí của mình, sợ sẽ phạm sai lầm. Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn thoáng qua người cuối cùng còn lại là A Tát Lôi, A Tát Lôi đầy vẻ chờ mong nhìn nàng: “Các hạ, ta sẽ làm gì?” “Nhiệm vụ của cậu rất quan trọng, cũng là nguy hiểm nhất, cậu có sợ không?” “Đùa sao? Nếu sợ, ta cũng không theo mọi người đến đây rồi!” A Tát Lôi khẳng khái nói. Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhếch môi, có phần gian xảo cười một tiếng, vẫy tay với hắn: “Lại đây.” A Tát Lôi nhất thời rùng mình một cái, có cảm giác vận rủi đang dần dần bao phủ xuống người mình. Xung quanh ao là một vùng tước tia thảo, bởi vậy ánh sáng phù quang cũng không thể chiếu tới nơi đó, xung quanh tối tăm lạnh lẽo, khó mà có thể nhìn thấy, nhưng đối với những người hàng năm sinh sống tại Phù Quang rừng rậm mà nói, thị lực của bọn họ thị lực khác hẳn người thường, cảnh vật ở đây, đại khái cũng có thể nhìn thấy. Bách Mục Hàn Thiềm đang ườn người nằm trong ao, thân thể khổng lồ của nó chìm dưới lớp bùn, chỉ lộ ra một cái mũi vẫn phì phò theo nhịp. Mấy đứa trẻ bị nó bắt đi đều bị trói chặt ở trên một cái cây bên cạnh ao, bởi vì vừa lạnh vừa đói, bọn chúng căn bản đã không thể phát ra tiếng khóc nữa, chỉ có thể hấp hối dựa vào nhau. Trong bóng tối, một thân ảnh linh hoạt lặng lẽ chuyển động, giống như chú mèo đã quen đi lại về đêm, không phát ra dù chỉ là một tiếng động. Thị lực của Hoàng Bắc Nguyệt trong đêm cũng chẳng hề thua kém, nhìn thân ảnh đang di chuyển cũng không khỏi âm thầm trầm trồ khen ngợi, bước chân rất chính xác, không kém nàng là bao, hơn nữa có chuột độn thổ trợ giúp, nếu như so sánh với nàng, thậm chí có thể vượt qua nàng! Người như vậy, nếu trở thành người dưới trướng nàng, tuyệt đối sẽ là một trợ thủ đắc lực.

499. Chương 501: Già Dạ Vương (9)

Ý nghĩ xây dựng một thế lực chỉ thuộc về mình càng ngày càng trở nên mãnh liệt, đợi đến khi ra khỏi Phù Quang rừng rậm, phải đối mặt chính là cả đại lục Tập Nhĩ Tháp này.

Quang Diệu Điện đầy rẫy cao thủ, Tu La thành thần bí khó lường, rồi những đại gia tộc bao đời uy phong nơi đại lục Tập Nhĩ Tháp, và cả tứ đại cường quốc hùng bá một phương! Nàng so với các thế lực này, thật sự rất nhỏ bé, cho nên, nàng cần phải có được nhân tài! Nhìn thấy A Tát Lôi đã đến gần bọn trẻ, khoe miệng Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cong lên. Bây giờ bọn trẻ đều như chim sợ cành cong, đột nhiên có người tới gần, một đứa bé sợ hãi kêu một tiếng, A Tát Lôi vội vàng che miệng nó lại, hắn bị dọa tới nỗi mồ hôi lạnh rùng rùng chảy xuống. Bách Mục Hàn Thiềm nghe được động tĩnh, ở trong ao giật mình một cái, mở ra con mắt trên lưng, nhìn về phía bọn trẻ, xác nhận không có biến động gì, mới tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp. A Tát Lôi thở phào một hơi, đi ra khỏi bóng tối, gấp rút dùng dao găm cắt dây trói cho bọn trẻ, ôm lấy hai đứa bé nhỏ tuổi nhất, giơ tay ra hiệu, để bọn nó đi theo mình. Mấy đứa bé kia cũng biết phải làm thế nào, chẳng ai bảo ai cùng ngậm chặt miệng, cẩn thận theo sát A Tát Lôi chạy trốn. Còn chưa đi được vài bước, đột nhiên trong ao truyền đến một tiếng rống đinh tai nhức óc, ngay sau đó, trong ao dầm có cái gì vùng vẫy đứng lên, là Bách Mục Hàn Thiềm đã tỉnh lại! “Chạy mau!” A Tát Lôi hét to một tiếng, vội vàng đẩy bọn trẻ chạy về phía trước, mình thì cản ở phía sau. Bách Mục Hàn Thiềm mở to đôi mắt trên đầu, trong bóng tối, hai con mắt mở lớn lóe sáng không thôi, trợn mắt hung ác nhìn qua, thân thể to lớn chậm rãi bò ra từ trong ao, ‘grừ grừ’ gầm nhẹ, chân trước vung lên, mạnh mẽ đập nát mặt đất dưới chân! A Tát Lôi là triệu hoán sư phong thuộc tính, lực chiến đấu của hắn tuy không mạnh, nhưng động tác rất nhanh nhẹn, nếu là bình thường, hắn đã sớm nhanh như chớp biến mất, Bách Mục Hàn Thiềm chỉ có thể giương mắt nhìn theo tốc độ của hắn mà thôi, thế nhưng lúc này lại vướng víu bọn nhóc này, bọn nó chân vừa ngăn lại chạy quá chậm chạp, hắn không còn cách nào khác ngoài chờ mình đứng đó! Mắt thấy mình sắp bị móng vuốt của Bách Mục Hàn Thiềm cào thành một bãi máu loãng, A Tát Lôi rốt cuộc không nhịn được gào lên: “Các hạ, người phải ra ngoài đi chứ! Muốn thấy ta chết sao!” “Không phải tới rồi ư? Gấp cái gì?” A Tát Lôi sững sờ, nhìn về phía bên cạnh, Hoàng Bắc Nguyệt không biết từ khi nào đã đứng ngay sát hắn, mái tóc tung bay trong gió, có thể thấy được tốc độ nàng phóng tới đây nhanh đến nhường nào! Hoàng Bắc Nguyệt

nhàn nhả nhìn hần một cái, nói: “Còn không chạy đi?” “Không thành vấn đề! Giao cho người!” A Tát Lôi nhất thời cảm thấy vô cùng an tâm, mặc dù chỉ mới gặp nhau không bao lâu, nhưng trên người thiếu nữ này có một sức mạnh khiến cho người ta bất tri bất giác tin phục không chút ngờ vực! Thấy dáng vẻ tự tin của nàng, nhất định sẽ theo bản năng mà cảm thấy nàng có thể giải quyết tất cả mọi việc! A Tát Lôi dẫn bọn trẻ chạy về hướng ngược lại, bóng dáng của bọn họ vừa khuất, thì cũng là lúc Bách Mục Hàn Thiềm giương cao cái móng vuốt khổng lồ đánh tới, đồng thời Hoàng Bắc Nguyệt cũng cầm Tuyết Ảnh chiến đao lên, thỉnh linh chém tới! Máu tươi tanh tươi lạnh buốt bắn ra tung tóe từ móng vuốt của Bách Mục Hàn Thiềm, nó gầm to một tiếng, lùi về sau hai bước. Mà Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhanh nhẹn xoay mình sang bên cạnh, trên người không dính một giọt máu. Vạt áo màu đen tung bay, chân phải nhẹ nhàng xoay từng bước, thiếu nữ lạnh lùng giơ tay, ngón trỏ trần đầy khiêu khích nói: “Đúng là muốn chết, lại đây.” Kiêu ngạo như vậy, nhất thời làm cho trên lưng người tộc Hách Na Lạp vẫn mai phục xung quanh ướt đầm mồ hôi.

500. Chương 502: Già Dạ Vương (10)

Thế này, thế này cũng quá ngạo nghễ đi! Nói thế nào thì Bách Mục Hàn Thiềm cũng là lục giai thần thú đó! Nàng sao có thể không coi nó ra gì như thế được!

Tuy nhiên sự kiêu ngạo của thiếu nữ này, quả thật là khí phách quá đi! Đủ gan dạ sáng suốt! Hoàng Bắc Nguyệt phách lối như vậy, hoàn toàn khiến cho Bách Mục Hàn Thiềm đã quen thói hoành hành ngang ngược dùng dùng nổi giận, hai con mắt trên đỉnh đầu bùng lên sáng chói, đột nhiên từ trong mắt phóng ra một tia sáng trắng sắc bén. Hoàng Bắc Nguyệt khẽ tung mình nhảy về phía trước, bắt lấy một cành cây, xoay người nhảy lên, nơi nàng vừa đứng đã trở thành một cái hố to sâu hoắm tự lúc nào! Hít vào một hơi, thật không hổ là lục giai thần thú! Mới vừa rồi nếu nàng di chuyển hơi chậm một chút, có khi ngay cả xương cũng bị đốt thành tro bụi rồi ấy! Mọi người mai phục xung quanh toát mồ hôi lạnh, tưởng chừng đến trái tim cũng phải ngừng đập. Bách Mục Hàn Thiềm khinh thường liếc nàng một cái, bỗng mở miệng phun ra giọng người: “Loài người yếu ớt cũng dám khiêu chiến ta, người đúng là muốn chết!” Hoàng Bắc Nguyệt cũng trả lại nó một ánh nhìn thản nhiên, cười lạnh nói: “Ai chết còn không biết đâu.” Vừa dứt lời, trong mắt Bách Mục Hàn Thiềm lóe lên ánh sáng, một lần nữa bắn ra tia sáng trắng giống hệt ban nãy, tốc độ nhanh còn hơn chớp giật, nhoáng cái đã đến bên cạnh nàng! Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng phi người ra khỏi cành cây, triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, Băng Linh Huyền Diệu lập tức xuất hiện giữa không trung, hai cái cánh khổng lồ phất về phía trước, một hàng băng tuyết tức thì kín khoảng không phía trước Bách Mục Hàn Thiềm! Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, nhân cơ hội này bay đến chỗ cao nhất, Bách Mục Hàn Thiềm cũng không hề bị băng tuyết ngăn cản, ánh sáng trong mắt chợt lóe, băng tuyết trong chớp lát đã đua nhau tan rã! Băng Linh Huyền Diệu cao ngạo như vậy cũng không nhận được sự hải than một tiếng: “Quả là một kẻ địch mạnh!” “Đúng vậy, nó là lục giai thần thú, Băng, không cần giao chiến trực tiếp với nó, chỉ cần làm thế nào cho nó mở ra tất cả mắt trên người là được!” Hoàng Bắc Nguyệt ra lệnh, sở dĩ nó có tên Bách Mục Hàn Thiềm, là bởi vì trên mình nó khắp nơi đều có mắt, nói thì có chút ghê tởm, một con cóc khổng lồ mọc chỉ chít mắt trên mình, nhìn thôi đã cảm thấy lông tơ dựng đứng rồi. Một trăm con mắt, nếu như mỗi một con đều khủng bố nhường này, lại cũng có thể phóng ra thứ ánh sáng trắng lợi hại như vậy, nói không nguy hiểm thì đúng là lừa mình dối người. Tuy nhiên theo những lời tộc trưởng tộc Hách Na Lạp nói, Bách Mục Hàn Thiềm mặc dù có một trăm con mắt, nhưng lợi hại nhất, chỉ có con ở trên đầu, những con còn lại, uy lực cũng rất mạnh, cũng không lợi hại như vậy. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nàng chưa bao giờ ra tay mà không nắm chắc chiến thắng cả! Băng Linh Huyền Diệu biết nàng luôn hành sự cẩn trọng, suy nghĩ kín kẽ, kế hoạch lập ra hoàn hảo, nàng nói thế nào nhất định có lý của nàng, là linh thú đã được nàng thuần phục, Băng Linh Huyền Diệu chưa bao giờ nghi ngờ hiệu lệnh của chủ nhân! “Được!” Băng Linh Huyền Diệu đáp ứng một tiếng, xoay mình lượn lên lượn xuống trên đỉnh ao, thỉnh thoảng lại ra vài chiêu công kích Bách Mục Hàn Thiềm, nhưng cũng không xuất lực công kích quá lớn, Bách Mục Hàn Thiềm mấy lần bắn ra tia sáng cũng không có cách nào chạm tới Băng Linh Huyền Diệu! Bách Mục Hàn Thiềm đã giận tới cực điểm hét to: “Con chim thói tha, người cho rằng ta chỉ có một con mắt này thôi sao? Ta cho người biết thế nào mới là lợi hại!” Nó vừa nói xong, tức thì vươn mình đứng lên khỏi ao, nước bùn loang lổ trên thân thể nó thì nhau chảy

xuống, sau đó từng con mắt trên mình lần lượt thức giấc. Bằng Linh Huyền Diệu đánh với nó một trận, đã có phần mất sức, dù sao đó là lục giai thần thú, không phải con cóc bình thường gì cho cam!

501. Chương 503: Già Dạ Vương (11)

Khi tất cả con mắt vừa mở, khí thế của Bách Mục Hàn Thiêm hoàn toàn biến đổi! Oai phong thần thú lúc này mới bắt đầu phát ra.

Nếu như nói vừa rồi nó so với Bằng Linh Huyền Diệu mạnh hơn vài phần, vậy thì bây giờ, đã không còn cùng một đẳng cấp nữa! Oai phong mãnh liệt như sóng lớn, ùn ùn ập đến, mấy người đang núp đều là triệu hoán sư, nhưng cấp bậc cũng không quá cao, trong chốc lát, tất cả đều cảm thấy cả người phát run, trên người mồ hôi lạnh tuôn ra ào ạt, chân cũng mềm nhũn không thể động đậy. Từng đôi mắt hiện lên trong bóng tối chẳng khác nào mắt quỷ nơi Địa ngục tu la, vừa quỷ dị lại ghê tởm. Đột nhiên Chi Chi ở trong không gian linh thú bất an lăn lộn một vòng, lo lắng kêu lên ‘chít chít, chít chít’ vài tiếng, lục hành trên đầu lúc ẩn lúc hiện. Hoàng Bắc Nguyệt cùng bọn nó sớm chiều ở chung, đã có thể hiểu được phần nào ngôn ngữ tứ của Chi Chi, nghe được tiếng của nó, liền lập tức hô to: “Tất cả mọi người nhắm mắt lại!” Những người đó đang bị khí thế thần thú của Bách Mục Hàn Thiêm dọa cho nơm nớp lo sợ, nghe được thanh âm Hoàng Bắc Nguyệt, đầu tiên là sửng sốt, sau đó đều theo lệnh nhắm tịt mắt lại. Có người không kịp phản ứng, đột nhiên kêu thảm một tiếng, từ chỗ núp rơi thẳng vào trong ao, hai tay che mắt giãy dụa, càng lún càng sâu, cuối cùng bị đâm lầy nuốt chửng. Hoàng Bắc Nguyệt thầm giật mình, thì ra những con mắt khác của Bách Mục Hàn Thiêm, mặc dù không thể bắn ra tia sáng lợi hại, nhưng cũng đáng sợ không kém, cho dù không trực tiếp tấn công, nhưng chỉ cần nhìn vào, cũng sẽ bị thương! Con Bách Mục Hàn Thiêm này là dân ảo thuật đấy ư? Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, trong tay thi triển thuật pháp, nói: “Ngự bằng phù, mười triệu bằng lao!” Một đạo bùa mang theo tuyết trắng ánh lên, bên mình Bách Mục Hàn Thiêm đột nhiên mọc lên bằng lao cao mười triệu, hoàn toàn giam cầm nó ở trong đó, cũng ngăn lại cái nhìn của những con mắt đáng sợ. Chính là lúc này! “Chuẩn bị cho tốt, chúng ta bắt đầu!” Hoàng Bắc Nguyệt điều khiển Bằng Linh Huyền Diệu ha cánh xuống thấp, quắp lấy người vừa rơi vào ao, chỉ còn lộ ra một cánh tay, vút lên phía rừng rậm bên cạnh. Cùng lúc đó, những chàng thiếu niên vẫn đang sợ hãi run rẩy nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt dùng mười triệu bằng lao giam giữ Bách Mục Hàn Thiêm, tức thì tinh thần chấn động, đưa tay kéo xuống miếng vải đen bọc ngoài tấm chắn! Trong nháy mắt, ánh sáng lan tỏa khắp nơi! Vì bảo vệ quê hương, quyết không lùi bước! Tấm chắn tỏa ra ánh sáng chói lọi, tất cả mọi người dùng miếng vải đen che lại đôi mắt, sau đó đồng loạt hướng tấm chắn về phía Bách Mục Hàn Thiêm! Một trăm con mắt của Bách Mục Hàn Thiêm đã hoàn toàn mở ra, mười triệu bằng lao của Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể giữ chân nó một lát, đã bị nó đánh cho nát bấy! Thế nhưng, phá xong mười triệu bằng lao, còn có một thứ ghê ghớm hơn ở ngoài chờ nó! Một trăm con mắt chạm trán với ánh sáng chói lòa đến từ bốn phương tám hướng, lập tức không thể chống chịu được bao lâu, Bách Mục Hàn Thiêm cũng sợ hãi thụt lùi trở lại trong ao, phát ra tiếng gào vừa phẫn nộ vừa đau khổ. “Loài người! Người cho rằng ta dễ dàng nhận thua như vậy sao?” “Người muốn nhận thua, cũng không có cơ hội!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Hôm nay mục đích chúng ta tới đây chỉ có một, chính là giết chết người!” Sau khi nói xong, mọi người đều thi triển thuật pháp của chính mình, hỏa, băng, lôi, phong, thổ, tất cả thi nhau đánh về phía những con mắt của Bách Mục Hàn Thiêm! Bách Mục Hàn Thiêm gầm lên lùi về phía sau từng bước, rốt cuộc không chịu được, hét lớn một tiếng: “Thiên nhân! Mở!” Chỉ một thoáng, một trăm con mắt trên mình nó, tất cả đều nhắm lại, chỉ có con mắt trên đầu, là sáng rực trở lại.

502. Chương 504: Già Dạ Vương (12)

Chỉ một thoáng, một trăm con mắt trên mình nó, tất cả đều nhắm lại, chỉ có con mắt trên đầu, là sáng rực trở lại, sau đó hai tròng mắt đột nhiên trợn trừng, hình thành một cái động tối om thật lớn trên đầu!

Bên trong lỗ đen kia có hai vệt trắng đen thoát ẩn thoát hiện, càng ngày càng mở rộng vòng tròn, cuối cùng biến thành một vũng xoáy nhìn không thấy đáy! Nó chớp mắt một cái, không gian xung quanh dường như cũng quay cuồng theo, hùng mạnh đến nỗi đến mặt đất cũng rung chuyển dữ dội. “Không gian năng lực?” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ thều thào, thì ra con mắt trên đầu nó không chỉ có thể phóng ra ánh sáng đáng sợ, còn có cả năng lực khủng bố hơn! Nếu như thật sự nó có thể thay đổi không gian, nhất định sẽ có người bị hút vào trong không gian của nó, vĩnh viễn cũng ra không được! Hoàng Bắc Nguyệt trầm ngâm suy nghĩ, đúng là lúc này. “Tiểu Hổ.” Nhẹ nhàng kêu một tiếng, đột nhiên từ bên người nàng thoát ra một tia sáng vàng, một tiếng hổ gầm lên, thân thể Tiểu Hổ nhanh chóng hiện ra rõ ràng, to lớn không kém gì Bách Mục Hàn Thiềm. Cả mình được phủ một lớp vàng kim thần thánh không thể xâm phạm! Cùng là thần thú như nhau, nhưng khí thế của Tiểu Hổ hơn ở chỗ còn có thể làm cho người sinh lòng e ngại! (Mỵ : tiểu hổ đã trở lại và lợi hại hơn xưa TTVTT) “Thần thú!” “Đúng là thần thú rồi!” “Thần thú ở đâu ra cơ chứ ? A! Chẳng lẽ là của vị các hạ kia ? Trời ạ!” “Đó là hoàng kim thánh hổ! Thuộc tính hỏa, xem ra còn chưa trưởng thành, vậy mà đã lợi hại thế ư!” Người xung quanh đều kéo lên mảnh vải che trên mặt, trợn mắt há mồm nhìn Hoàng kim thánh hổ cùng Bách Mục Hàn Thiềm đối đầu! Phải biết hai thần thú đối đầu ở trong Phù Quang rừng rậm là cực kỳ hiếm thấy! Tiểu Hổ uy phong凛冽, như một vị tướng quân đã sẵn sàng ra trận, cực kỳ khác biệt với hình ảnh hiền lành đáng yêu khi thu nhỏ, toàn thân nó tỏa ra sát khí có thể làm cho người ta nhận ra sự phần nộ không thể kiềm chế! Bách Mục Hàn Thiềm nhìn nó, khinh thường nói: “Hừ, Hoàng kim thánh hổ, năm đó ta cũng đã từng giết qua một con Hoàng Kim thánh hổ!” Tiểu Hổ thấp giọng rít gào một tiếng, trên mình bùng lên lửa nóng, giương cao móng vuốt khổng lồ vung về phía trước, một đám lửa đỏ biến thành lưỡi dao sắc bén, đánh về phía Bách Mục Hàn Thiềm! Bách Mục Hàn Thiềm không né cũng không tránh, chỉ là trên đỉnh đầu mở ra hai tròng mắt xoay tròn, sau đó lửa của Tiểu Hổ bị nó nuốt chửng, không thừa lại một mảnh! Tiểu Hổ sửng sốt, lập tức ánh lửa trên mình càng thêm rừng rực, gầm nhẹ một tiếng, miệng phun ra vô số tia lửa, đốt cháy cả vùng ao xung quanh! Thứ nước thường thì sao có thể ngăn được lửa của thần thú, trong nháy mắt đã bốc hơi hết, Bách Mục Hàn Thiềm sợ nóng, mà lửa cháy vô cùng mạnh mẽ, khiến cho nó cực kỳ khó chịu, thân thể to lớn dần dần đau đớn, chợt thấy nó cúi đầu, đôi mắt trên đỉnh đầu mở ra hướng về phía Tiểu Hổ. Hoàng Bắc Nguyệt vội nói: “Tiểu Hổ, không được nhìn về phía con mắt kia!” Nàng vừa dứt lời, thân thể bốc lửa ngùn ngụt của Tiểu Hổ đã biến mất, nó phóng đi như chớp, xông về phía sau Bách Mục Hàn Thiềm, há miệng cắn vào cổ Bách Mục Hàn Thiềm, dùng sức xé rách, một mảng thịt dày đã bị nó cắn xuống! Nhất thời, mùi tanh hôi tràn ngập mọi nơi. Bách Mục Hàn Thiềm điên cuồng rống to, xoay đầu một cái, liền từ miệng Tiểu Hổ biến mất! Nó lợi dụng lực lượng không gian bỏ chạy! Tuy nhiên, hiển nhiên Bách Mục Hàn Thiềm không hề biết cách sử dụng thành thạo không gian năng lực này, trên không trung có ánh sáng chợt lóe, không gian trở nên méo mó, sau đó nó hiện ra phía sau Tiểu Hổ, giơ lên móng vuốt to lớn, xem chừng là muốn đánh lên! Tiểu Hổ này bình thường mặc dù lưỡi biếng, nhưng lúc được Hoàng Bắc Nguyệt huấn luyện, nó cũng tuyệt đối nghiêm túc thi hành.

503. Chương 505: Già Dạ Vương (13)

Tiểu Hổ này bình thường mặc dù lưỡi biếng, nhưng lúc được Hoàng Bắc Nguyệt huấn luyện, nó cũng tuyệt đối nghiêm túc, năng lực phản ứng của nó xét trong cả khu vực Phù Quang rừng rậm có thể sánh với danh vua thần thú!

Móng vuốt mới giơ lên, Tiểu Hổ lập tức quay lại cắn phập vào móng vuốt của Bách Mục Hàn Thiềm, nhân cơ hội đó Tiểu Hổ vung lên cái móng sắc bén nhắm thẳng vào bụng Bách Mục Hàn Thiềm mà cào, móng vuốt mang theo lửa cháy hừng hực, Bách Mục Hàn Thiềm bụng huyết nhục mơ hồ. “Gào——” nổi giận gầm lên một tiếng, Bách Mục Hàn Thiềm nhanh chóng bắn ra ánh sáng từ trong mắt, Tiểu Hổ cũng

né nhanh không kém, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần, vẫn bị thứ tia sáng đó sượt qua vai. (để ‘bạch quang’ nghe có được không !!!!!) Đường như ngay lập tức, trên vai Tiểu Hồ nhỏ xuống máu, động tác cũng hơi chậm lại. (My: tội tiểu hồ chưa :() Nói tới giao chiến trực diện, dưới sự huấn luyện của Hoàng Bắc Nguyệt, cho dù Tiểu Hồ còn chưa trưởng thành, cũng sẽ không bại bởi bất cứ thần thú nào, nhưng bây giờ rõ ràng không phải giao chiến trực diện, Tiểu Hồ dù trưởng thành hơn so với trước, nhưng đối thủ của nó lại là Bách Mục Hàn Thiềm có kinh nghiệm tu luyện nhiều năm. Nhìn thấy nó bị thương chảy máu, Chi Chi nhảy ra từ trong không gian linh thú vẫn đứng một bên, nó nằm trên đầu Băng Linh Huyền Diệu nức nở khe khẽ, đôi mắt rưng rưng nhìn Tiểu Hồ. (My: @@ 2 đứa này có gian tình với nhau không biết sẽ đẻ ra con z :3) Chi Chi quay đầu, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt với vẻ khẩn cầu giúp đỡ. Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Trận chiến này, để cho nó đánh hết mình đi.” Trận đấu kéo dài thêm mười phút, Bách Mục Hàn Thiềm mở ra Thiên nhãn, muốn nuốt chửng Tiểu Hồ, hơn nữa tia sáng đáng sợ như vậy, Tiểu Hồ ngoại trừ ra thỉnh thoảng có thể đáp trả nó hai cái, thì chỉ phải cực lực tránh né công kích. Tứ giai thần thú cùng lục giai thần thú chênh lệch rất lớn, có thể đánh Bách Mục Hàn Thiềm chặt vật thành như vậy, chưa trưởng thành như Tiểu Hồ đã là rất khá rồi! Hai thần thú đánh nhau, oai phong vô tận, mạnh mẽ uy nghiêm làm cho mấy người ở ngoài xem cũng không chịu nổi, đều lui ra phía sau, chỉ có thể đứng nơi xa ngó vào cuộc chiến. Hồ gầm cóc thét, tiếng gào rít không ngừng vang lên, trong không khí cũng tràn ngập mùi tanh hôi của máu, không khí chấn động, tia sáng trắng cùng lửa đỏ rừng rực xuất hiện ở đâu là tan hoang ở đó, xung quanh ao hoàn toàn bị phá nát! Mắt thấy chiến cuộc đã đến tình cảnh bất phân thắng bại, Hoàng kim Thánh hổ và Bách Mục Hàn Thiềm cũng cực kỳ mệt mỏi, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi cong môi, nhẹ giọng nói: “Xem ra hôm nay đúng là ngày chết của ngươi rồi.” Nàng chấp tay đứng dậy từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, bắt đầu niệm chú. Bách Mục Hàn Thiềm khôn khéo nhường nào, tu luyện nhiều năm còn thông minh hơn cả loài người! Nó vẫn biết chiến đấu với Hoàng kim Thánh hổ chắc chắn sẽ hao tổn rất nhiều nguyên khí, mặc dù có tia sáng lợi hại, thế nhưng mỗi một lần phóng ra, đều phải dùng tới không ít nguyên khí, hiện giờ nó đã hồng hộc thở không ra hơi, xung quanh lại có gương đặc chế, khiến cho những con mắt trên người nó không mở ra được, duy nhất có thể trông cậy vào, chính là năng lực không gian của Thiên nhãn. Vốn nó còn chưa tu thành công Thiên nhãn, năm năm trước nó có tìm được một nơi lữ Ngã Tuyền cốc, vẫn hy vọng dựa vào ôn tuyền cùng nguyên khí đầy đủ nơi đây có thể giúp mình đột phá Thiên nhãn, ai ngờ nửa đường đột nhiên xuất hiện một con thần thú vô cùng lợi hại! Ngay cả lục giai thần thú như nó cũng phải e ngại sức mạnh cường đại quá mức của tên kia, cho nên vội vàng chạy ra chỗ khác, tới cái ao này tu luyện, năm năm, chỉ cần thêm một ít thời gian nữa là có thể đột phá, nếu đột phá được Thiên nhãn, nó nhất định có thể từ lục giai thần thú phi thăng lên thất giai thần thú, đến lúc đó, trong Phù Quang rừng rậm này có thần thú nào đối đầu được với nó!

504. Chương 506: Già Dạ Vương (14)

Vậy mà loài người chết tiệt này đột nhiên xuất hiện, còn mang theo một con siêu cấp linh thú, một con tứ giai thần thú, cả một con linh thú huyền thuật còn chưa tung ra! Mà bản thân thiếu nữ loài người này, còn sở hữu năng lực mà nó chưa từng thấy qua!

Phù chú thuật, chẳng lẽ nàng có quan hệ gì với người đó sao? Nghĩ đến đây, Bách Mục Hàn Thiềm đã biết mình phen này tuyệt đối không thể hiếu chiến, nếu không đạo hạnh ngàn năm sẽ bị hủy trong chốc lát! Con mắt to lớn trên đỉnh đầu mở ra, hai màu đen trắng nhanh chóng xoay chuyển, hình thành một cái dòng xoáy khổng lồ, thân mình của Bách Mục Hàn Thiềm dần dần thu nhỏ, chậm rãi bị dòng xoáy đó nuốt chửng! “Muốn trốn sao, không dễ thế đâu!” Tay trái Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng vẽ một phù chú phức tạp lên không trung, sau đó tung người, phù chú kia liền phủ xuống ngay đầu Bách Mục Hàn Thiềm. “Không gian phong ấn!” Oành một tiếng, phần lớn thân thể đã tiến vào trong con mắt quái dị đang xoay chuyển kia, nhưng một phong ấn vừa phủ xuống, thân thể của Bách Mục Hàn Thiềm liền bật ra khỏi đó, bắn thẳng trở lại mặt đất. “Gào —” Bách Mục Hàn Thiềm phần nộ gầm rống, không trốn được, đương nhiên cũng không thể ngồi chờ chết, chỉ có thể liền chết một phen! Nó nhảy lên, nhắm chuẩn vào thân thể đang ở trên không của Hoàng Bắc Nguyệt, hào quang màu trắng lóe lên, đột ngột bắn tới! Ánh sáng trắng xuyên qua thân thể Hoàng Bắc Nguyệt, Bách Mục Hàn Thiềm phát ra tiếng cười đắc ý

khiến cho người nghe rung mình run rẩy: “Loài người, cuối cùng ta vẫn hơn ngươi một bậc.” Mặc dù bị Hoàng Kim Thánh Hồ đả thương rất nặng, nhưng chỉ cần giải quyết thiếu nữ loài người khó lường này, là có thể dễ dàng đối phó Hoàng Kim Thánh Hồ này, giết Thánh Hồ xong, lấy thú hạch của nó, cũng có ích lợi rất lớn đối với tu luyện của mình, nói không chừng có thể một hơi luyện thành thiên nhân! Nhưng nụ cười của Bách Mục Hàn Thiềm cũng không có duy trì quá lâu, liền dần dần dừng lại, bởi vì nó phát hiện, thiếu nữ loài người bị ánh sáng trắng của nó xuyên thấu thân thể, cũng không có biến thành một đồng thịt vụn, mà là đang đứng trước mặt nó với lông tóc nguyên vẹn. “Đây, điều này làm sao có thể?” Bách Mục Hàn Thiềm phát ra một tiếng la hét khó có thể tin. Âm thanh đùa giỡn vang lên phía sau: “Làm sao không thể?” Bách Mục Hàn Thiềm xoay người lại, phát hiện phía sau cũng có một thiếu nữ loài người giống y như đúc người trước, đang khoanh tay mang nụ cười giễu cợt nhìn nó! Hai người? “Ngươi, ngươi biết thuật phân thân?” Bách Mục Hàn Thiềm tức giận, cho dù biết phân thân thuật, nó cũng có thể giải quyết từng đứa một! Cự nhân trên đỉnh đầu mở ra, ánh sáng trắng liên tiếp bắn ra, muốn bắn cho thiếu nữ loài người kia thành cái rây! “Chết đi! Ta xem ngươi có chết hay không!” “Thuật phân thân? Là người hoa mắt mà thôi, ta ở đây cơ!” Âm thanh véo von vang lên ở trên đỉnh đầu, Bách Mục Hàn Thiềm kia vẫn chưa kịp ngẩng đầu nhìn, đột nhiên có thứ rơi vào trong cự nhân trên đỉnh đầu nó. Mắt của nó có thể nuốt chửng mọi thuật pháp, cho nên thuật pháp gì cũng không thể làm hại được nó, vừa rồi Tiểu Hồ cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng làm trọng thương nó! Nhưng thứ rơi vào trong mắt nó lại không làm sao nuốt chửng được, lúc nó đang kinh hoảng, trong con mắt kia đột nhiên bộc phát ngọn lửa cháy bùng! “Oa ... Ngáo!!!” Tiếng kêu rống thê thảm chấn cho cả Phù Quang rừng rậm đều giống như lung lay, ngọn lửa trong cự nhân trên đỉnh đầu nó vọt lên trời, giống như núi lửa phun trào! Bách Mục Hàn Thiềm đau đớn lăn lộn trên mặt đất, sau đó ra sức đập đầu lên một gốc đại thụ thô to, ý định dập tắt ngọn lửa trong mắt.

505. Chương 507: Già Dạ Vương (15)

Bách Mục Hàn Thiềm đau đớn lăn lộn trên đất, sau đó ra sức đập đầu lên một gốc đại thụ thô to, ý định dập tắt ngọn lửa trong mắt, nhưng phát hiện đây chỉ là uổng công, ngọn lửa kia còn khủng bố hơn cả hoàng kim liệt diễm của Hoàng Kim Thánh Hồ, mắt của nó căn bản không thể nuốt chửng!

“Loài người chết tiệt! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Bách Mục Hàn Thiềm rống to, đột nhiên không còn sợ hãi ánh sáng mãnh liệt của tám chấn xung quanh bắn ra nữa, từng con mắt trên người lần lượt mở ra. Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt, Tuyết Ảnh chiến đao đặt ngang trước ngực, đánh một chưởng lên trên! “Ngự băng phù! Băng tiền*!” *Mũi tên băng Băng tiền ngập trời từ trong Tuyết Ảnh chiến đao bắn ra, giống như có trăm vạn đại quân đang phóng tên công thành, chỉ có điều tòa thành đó đổi thành Bách Mục Hàn Thiềm! Từng mũi tên nhọn giống như có mắt, không cái nào bắn trật, toàn bộ đều hướng về phía con mắt quỷ dị trên người Bách Mục Hàn Thiềm! Băng tiền chưa vào trong mắt, thoáng cái đã ngưng tụ thành hàn băng, phong tỏa mắt của nó! Bởi vì sợ hãi tám chấn, những con mắt kia của nó không thể phát huy ra uy lực thật sự, nếu như không có ánh sáng của các tám chấn xung quanh, để một trăm con mắt của nó phát uy, thì thật là khó đối phó! Một trăm con mắt tất cả đều bị hàn băng phong bế, trên đầu Bách Mục Hàn Thiềm bốc lửa ngàn ngụt, vừa hung dữ vừa sợ hãi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. “Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?” “Cũng sắp chết rồi, ta sẽ đại phát từ bi để cho ngươi biết tên của ta, tránh cho ngươi mơ hồ, làm oan hồn cũng không tìm được người để báo thù!” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nâng cằm, nụ cười trên mặt tự tin sáng chói, giống như ánh mặt trời rạng rỡ trên cao, có thể làm lóa mắt người. Nàng vươn tay ra, kéo cái nơ màu đen buộc trên tóc, tức thì những sợi tóc buông xuống như thác nước, mềm mại tản mát ở trên vai. Hoàng kim liệt diễm bốc cháy trên mặt đất mang đến từng cơn gió yếu ớt thổi bay sợi tóc của nàng, dần dần, những sợi tóc kia biến thành màu đỏ rực như lửa! “Tên ta là Hoàng Bắc Nguyệt! Nhớ cho kỹ!” Nàng giơ Tuyết Ảnh chiến đao to lớn, nhón mũi chân một cái, nhảy vọt về phía Bách Mục Hàn Thiềm! Tóc đỏ tựa lửa, tiêu sái tung bay, y hệt ngọn lửa đang thiêu đốt cự nhân của Bách Mục Hàn Thiềm, phản chiếu bóng dáng của Hoàng Bắc Nguyệt, càng ngày càng gần. Mái tóc đỏ như lửa kia, so với uy lực của đám lửa này còn nóng bỏng hơn! Hoàng Bắc Nguyệt quát lớn một tiếng, hai tay nắm Tuyết Ảnh chiến đao, mạnh mẽ đâm vào trong cự nhân Bách Mục Hàn Thiềm, cho đến khi ngập luôn cả chuôi đao. Bách Mục Hàn Thiềm trợn trừng con mắt, phản chiếu khuôn mặt gần trong gang tấc của Hoàng Bắc Nguyệt, khóe miệng nàng

kiêu ngạo cong lên, sợi tóc tung bay chậm rãi hạ xuống. “Già, Già Dạ Chi Vương...” Bách Mục Hàn Thiềm phun ra mấy chữ. Cự nhân dần dần ảm đạm đi, sau đó chậm rãi biến thành trạng thái nham thạch cứng rắn, rồi lan ra cả thân thể, kể đến toàn bộ thân mình đều biến thành nham thạch cứng rắn. Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, đập một cước vào mắt của nó, dùng sức rút Tuyết Ảnh chiến đao ra, thân thể nhẹ nhàng rơi xuống đầm lầy khô cạn, ở phía sau nàng, từ trên cự nhân của Bách Mục Hàn Thiềm từ từ xuất hiện khe nứt, sau đó lan đến toàn thân, cuối cùng răng rắc mà vỡ vụn. Hoàng Bắc Nguyệt vác Tuyết Ảnh chiến đao lên vai đầy phóng khoáng, giơ ngón cái với Tiểu Hồ đã bị thương đang nằm trên đất ở phía trước, toàn thân đều là máu. Tiểu Hồ “ngao” một tiếng, tâm tình có chút sa sút, ủ dột kê cằm ở trên móng. Chi Chi từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống, chạy đến bên cạnh nó, không biết từ đâu lấy ra một mảnh khăn tay, lau vết máu còn lưu lại trên người Tiểu Hồ, sục sục cái mũi, trông còn buồn hơn cả khi chính nó bị thương.

506. Chương 508: Già Dạ Vương (16)

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, nhóc con Chi Chi này, rất có tình cảm, người chung sống lâu với nó, nó đều sẽ bắt giác coi thành người nhà.

Cho dù bình thường bị Tiểu Hồ bắt nạt thảm như thế, ở thời khắc mấu chốt, vẫn luôn lo lắng cho Tiểu Hồ. Hơn nữa... trong cái túi nhỏ của nó làm sao cái gì cũng có? Nàng từng thấy nó lấy ra chén bát từ trong túi, dao găm từ trong túi, kim chỉ từ trong túi, nồi niêu từ trong túi... Bây giờ ngay cả khăn tay cũng có, hôm nào phải chôm cái túi của nó qua xem thử, bên trong rốt cuộc còn có thứ gì mới được! Tiểu Hồ tương đối sĩ diện, lại còn là thần thú, không muốn lộ ra vẻ yếu đuối trước mặt Chi Chi, bởi thế dùng móng đẩy nó ra, lặng lẽ tự liếm vết thương. Chi Chi nhìn nó, miệng oa oa khóc lên, Tiểu Hồ ngẩng đầu liếc nó một cái, có chút không biết nói gì, dáng vẻ đó giống như đang nói: “Khóc cái gì? Bị thương cũng đâu phải người!” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười nhìn hai đứa này, sau đó nhớ tới việc Bách Mục Hàn Thiềm đã bị giết chết, những người nàng mang tới sao vẫn không có ai đi ra hoan hô một cái? Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở xung quanh đầm lầy, những thanh niên kia đều chậm rãi vây tới, ánh mắt chấn động mà nhìn Hoàng Bắc Nguyệt cùng mái tóc đỏ tung bay. Về mặt của mọi người đều ngẩn ngơ, giống như không biết nên phản ứng thế nào. Biểu tình của những người kia có chút kỳ quái, hoàn toàn không giống dáng vẻ khi đã giết chết được cường địch, ánh mắt của nàng dần dần chuyển sang Cát Khắc gần nàng nhất. Cát Khắc ngẩn ra, sau đó đột nhiên đặt một tay ở trước ngực, hô lớn: “Già Dạ Chi Vương!” “Già Dạ Chi Vương!” Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, Già Dạ Chi Vương? Hình như, vừa rồi Bách Mục Hàn Thiềm kia trước khi chết, cũng đã nói “Già Dạ Chi Vương” gì đó, chỉ là nàng không có để ý. Bây giờ xem ra, Già Dạ Chi Vương này là chỉ nàng? “Cát Khắc, đây là chuyện gì?” Nàng cất giọng hỏi. Cát Khắc vẫn chưa mở miệng, A Tát Lôi đã nhanh nhẩu hơn ai hết vui sướng chạy đến trước mặt nàng, thẳng cái kết lại, đặt một tay trước ngực, cung kính nói một tiếng: “Già Dạ Chi Vương, ngài là thủ hộ thần của tộc Hách Na Lạp bọn ta.” “Ta không phải thần gì cả.” Hoàng Bắc Nguyệt nói, nàng đến đối phó Bách Mục Hàn Thiềm, cũng là có lòng riêng, nếu không, nàng trước giờ vẫn không có lòng đồng cảm lớn như thế đâu. “Ngài đương nhiên không phải thần linh, Già Dạ Chi Vương cũng không phải thần linh, nhưng ngài từng bảo vệ tổ tiên của chúng tôi, giống như việc ngài làm hôm nay.” A Tát Lôi nói chuyện với nàng, giọng điệu tràn ngập kính nể, cũng không hề hèn mọn, chỉ là đầy lòng sùng kính với nàng. Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Các vị quên rồi sao? Hết thầy của hôm nay, không phải công lao của một mình ta, các vị cũng đều có phần.” Nàng mặc dù cuồng ngạo, nhưng cũng biết, hôm nay nếu không có những thanh niên này giúp khắc chế uy lực một trăm con mắt của Bách Mục Hàn Thiềm, nàng sẽ không thắng dễ dàng như thế. “Không có ngài, cả bộ tộc bọn ta đều sẽ gặp phải nguy cơ diệt vong, Già Dạ Chi Vương, cảm tạ ngài!” “Cảm tạ ngài!” “Cảm tạ ngài!” Những tiếng cảm tạ nối tiếp vang lên, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có tiếp tục khách sáo giả tạo mà thần nhiên thừa nhận những lời cảm tạ thuần phác này. Cát Khắc mang theo người lao xuống, vô cùng hưng phấn mà nói: “Già Dạ Chi Vương, chúng ta trở về bộ lạc thôi! A Tát Lôi, người về trước mang tin tức này cho tộc trưởng!”

507. Chương 509: Già Dạ Vương (17)

“Không thành vấn đề!” A Tát Lôi đáp một tiếng, nhanh như gió phi thân ra ngoài.

Mọi người cười ha hả, cảm giác phấn khích khi chiến thắng cường địch nhanh chóng lan tỏa, tất cả mọi người đều là người phóng khoáng cởi mở, không câu nệ tiểu tiết, cùng nhau vây quanh Hoàng Bắc Nguyệt trở về bộ lạc. “Chít chít chít chít!” Chi Chi ở phía sau lo lắng kêu lên vài tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, thấy trên tay nó cầm một hạt trân châu trong suốt như tuyết chạy tới, biểu tình kích động đưa cho nàng. Hoàng Bắc Nguyệt cúi người cầm lên, nhìn thoáng qua, nói: “Đây là thú hạch của Bách Lục Hàn Thiêm.” May là lúc cuối cùng, Bách Lục Hàn Thiêm không lựa chọn đồng quy vu tận với thú hạch, nếu không thì đã lớn chuyện rồi, nàng chỉ có nước chạy chối chết ấy chứ! Đám người Cát Khắc khát khao nhìn viên thú hạch, phải biết là đây chính là thú hạch của thần thú đấy, vừa trợ giúp tu luyện, lại vừa có thể tăng vọt mấy cấp. Nhưng bọn hắn cũng biết rõ, thú hạch này nên thuộc sở hữu của Hoàng Bắc Nguyệt, chỉ có thực lực mạnh mẽ giống nàng, mới có thể thực sự khống chế được sức mạnh thú hạch của lục giai thần thú. Hoàng Bắc Nguyệt đối với cái thứ từ trên mình Bách Lục Hàn Thiêm cũng chẳng thích thú gì, bây giờ trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nhớp nháp vẫn còn khiến nàng cực kì khó chịu, nàng giữ lại thú hạch này, cũng sẽ tuyệt đối không hấp thu lấy lực lượng bên trong nó, tốt hơn hết là cho người cần thiết dùng. Tiện tay ném qua một bên, thú hạch rơi vào tay Cát Khắc, Cát Khắc phân vân một hồi, cuối cùng vẫn nói: “Già Dạ Chi Vương, cái này...” “Không phải đưa cho người.” Hoàng Bắc Nguyệt lắc lắc ngón tay, khiến cho Cát Khắc xấu hổ đỏ bừng mặt, nàng mới cười cười nói: “Là cho đệ nhất dũng sĩ của tộc Hách Na Lạp!” Mọi người sững sốt, lập tức cũng cười rộ lên, đều tiến lên vỗ vai Cát Khắc nói: “Cát Khắc đại ca, huynh hoàn toàn xứng danh đệ nhất dũng sĩ của Hách Na Lạp ta!” Khuôn mặt tuần tú của Cát Khắc cũng đỏ ửng lên, lấp ba lấp bắp nói: “Già Dạ Chi Vương. Thứ này rất quý, ta...” Là thú hạch của thần thú đó! “Dù là bảo bối quý giá nhường nào, nếu không có người biết dùng thì cũng chỉ là một thứ rác rưởi.” Hoàng Bắc Nguyệt phẩy tay, ra hiệu cho hắn không cần khách khí. Cát Khắc nắm chặt thú hạch trong tay, đột nhiên bước lên từng bước, quỳ xuống trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Già Dạ Chi Vương, Cát Khắc có thể hiến cái mạng quèn này cho ngài chính là vinh quang lớn nhất đời ta!” Câu nói của hắn mang theo nhiệt huyết bừng bừng, mặt khác các thiếu niên xung quanh cũng bị kích thích, từ nhỏ bọn họ đã lớn lên giữa Phù Quang rừng rậm, rất muốn đi ra ngoài nhìn ngắm thế giới bên kia, thế nhưng bao nhiêu thế hệ của bọn họ đều ẩn cư nơi đây, chẳng mấy ai biết về thế giới bên ngoài, nên mới không dám tùy tiện xông pha. Hiện giờ, một cao thủ như vậy đã tới đây, tuổi còn nhỏ, nhưng có thực lực hùng mạnh cùng khả năng thống trị bậc này, cũng khiến cho họ khuất phục từ tận đáy lòng. Nghĩ đến các vị tiền bối từng nói đến tư thế hào hùng, đời người tiêu sái, tất cả bọn họ đều rung động! “Già Dạ Chi Vương, hãy cho chúng ta đi theo ngài đi! Đi ra thế giới bên ngoài, vì ngài vào sinh ra tử, xả thân bảo vệ!” “Đúng! Già Dạ chi Vương, ta cũng nguyện ý đi theo ngài!” “Ta cũng nguyện ý!” “Ta cũng nguyện ý!” Những người có mặt ở đây đều quỳ xuống, vẻ mặt đầy nhiệt huyết chờ mong, chờ Hoàng Bắc Nguyệt lên tiếng. Hoàng Bắc Nguyệt không nghĩ tới một lần hợp tác hành động, lại ngoài ý muốn được nhiều người sẵn lòng đi theo như vậy, làm cho nàng nhớ đến mong muốn bồi dưỡng một thể lực riêng cho bản thân trước kia, từng bước kế hoạch như hiện ra trước mắt. “Ta đồng ý đưa các người ra bên ngoài, sau khi ra ngoài, thế giới rộng lớn, có vô số thể lực hùng mạnh khác, các người có thể tự mình chọn lựa đường đi, ta nhất định sẽ không miễn cưỡng.” Hoàng Bắc Nguyệt đưa ánh mắt rét buốt nhìn từng khuôn mặt trẻ tuổi, ngừng một lúc lại nói tiếp: “Nhưng mà, một khi đã lựa chọn đi theo ta, thì tuyệt đối không được phản bội, nếu không...”

508. Chương 510: Già Dạ Vương (18)

“Ta đồng ý đưa các người ra bên ngoài, sau khi ra ngoài, thế giới rộng lớn, có vô số thể lực hùng mạnh khác, các người có thể tự mình chọn lựa đường đi, ta nhất định sẽ không miễn cưỡng.” Hoàng Bắc Nguyệt đưa

ánh mắt rét buốt nhìn từng khuôn mặt trẻ tuổi, ngừng một lúc lại nói tiếp: “Nhưng mà, một khi đã lựa chọn đi theo ta, thì tuyệt đối không được phản bội, nếu không...”

Những lời còn lại, không cần phải nói cũng rất rõ ràng, tin là mọi người ở đây đều hiểu. Vừa rồi khi nàng đối phó Bách Mục Hàn Thiêm, loại bản lĩnh cùng khí phách này tuyệt đối đã khắc sâu ấn tượng quyết đoán thiết huyết vào lòng bọn hắn, thủ đoạn của nàng như thế nào, trong lòng mỗi người đều có thể hiểu được một hai. Nói như vậy cũng không phải cảnh cáo hay uy hiếp, mà là nói trước một tiếng, đời này của nàng, căm ghét nhất là bị phản bội, thà rằng cái gì cũng không có, cũng không muốn sau khi có được tất cả, lại bởi vì phản bội mà bị cướp đi, nói vậy cũng là, nàng sẽ không từ thủ đoạn hủy diệt những kẻ phản bội đó! “Già Dạ Chi Vương, chúng ta thề đi theo ngài, tuyệt đối không phản bội!” Mấy thiếu niên đồng thanh thề, Già Dạ Chi Vương trong bộ lạc bọn họ, có địa vị cao quý đến nhường nào, có thể đi theo nàng, là vinh hạnh cả đời bọn hắn! Tuyệt đối không phản bội! Lời thề một khi đã lập, là không bao giờ đổi ý! Hoàng Bắc Nguyệt để cho bọn họ đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn ngập khí thế tự tin, nói: “Đi theo ta, cũng sẽ không để các ngươi thiệt thòi!” Đối với lời của nàng, ai trong số những người này cũng không hề hoài nghi! Ngẫm lại mà xem, thú hạch của lục giai thần có thể tiện tay ném bừa cho Cát Khắc, bọn họ còn phải lo sau này sẽ thiệt thòi sao? Hơn nữa cho dù cái gì cũng không có, chỉ cần có thể đi theo Già Dạ Chi Vương được thế hệ tổ tiên tôn thờ thôi, cũng là cực kỳ đáng giá đối với bọn họ! Đoàn người chậm rãi trở về bộ lạc, A Tát Lôi đã mang tin vui loan về trước, cả bộ lạc Hách Na Lạp đều sôi trào, người dân mỗi nhà cũng đi ra, đem cả những vật tốt nhất trong nhà mình, đứng sẵn ở hai bên đường, chờ Già Dạ Chi Vương trong miệng A Tát Lôi xuất hiện! Tâm tình kích động, không lời nào có thể miêu tả được, chỉ có thể hóa thành những tiếng ca êm tai, vang vọng không ngớt trên bầu trời Phù Quang rừng rậm. Tộc trưởng Hách Na Lạp hưng phấn đến run rẩy cả người, kéo lấy A Tát Lôi hỏi hết lần này đến lần khác: “A Tát Lôi, cháu thật sự nhìn thấy sao?” “Ông nội, cháu có thể nhìn nhầm được sao? Nàng ấy sử dụng thuật pháp, giống hệt như những gì người đã nói vậy, thần bí quý dị, nhưng cũng cực kỳ lợi hại! Hơn nữa, nàng có một mái tóc đỏ rực, khiến cho hai con mắt của người ta không thể mở ra!” Tộc trưởng Hách Na Lạp kích động đến nổi trong đôi mắt rừng rậm, ông vừa ngẩng đầu, đã thấy trên con đường nhỏ dẫn vào thôn, một đám thiếu niên đang hò reo ầm ĩ, vây quanh một cô gái tóc đỏ mà phấn khởi đi tới. Màu đỏ chói mắt như vậy, dưới ánh sáng phản chiếu của Phù Quang rừng rậm, dường như đối với bọn ông mà nói, chính là thứ ánh sáng trân quý nhất! Tộc trưởng Hách Na Lạp không khỏi nhớ lại, khi đó ông vẫn là một đứa bé, nhưng đối với phong thái tuyệt thế của Già Dạ Chi Vương, mặc kệ là qua bao nhiêu năm, đều không thể quên! “Không sai, không sai!” Tộc trưởng Hách Na Lạp cảm khái, được A Tát Lôi dìu đỡ, bước nhanh về phía trước nghênh đón, khi chỉ còn cách Hoàng Bắc Nguyệt vài bước chân, liền quỳ xuống. “Già Dạ Chi Vương, hoan nghênh ngài trở về!” Dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng, mọi người trong bộ lạc cũng đều quỳ xuống, mang theo tâm tình kích động và tôn thờ nhìn nàng. “Già Dạ Chi Vương! Hoan nghênh ngài trở về!”

509. Chương 511: Già Dạ Vương (19)

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng bước tới, đỡ tộc trưởng Hách Na Lạp lên, nói: “Tộc trưởng, hãy để mọi người đứng lên đi.”

Tộc trưởng Hách Na Lạp cười ha hả, cả mặt hồng hào mà nói: “Già Dạ Chi Vương, đây là lòng thành của con dân bộ lạc chúng ta, xin cứ để bọn họ biểu đạt lòng cảm tạ và tôn kính với ngài.” Nói xong, tộc trưởng Hách Na Lạp xoay người, lùi lại một bước, khom lưng cúi đầu, hô lớn một tiếng. “Phụng ngài vi tôn, Già Dạ Chi Vương!” “Phụng ngài vi tôn!” “Phụng ngài vi tôn!” Trên sơn cốc tức thì vang vọng tiếng hô lớn hùng hục đầy khí thế. Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt cũng có phần xúc động, một cảm giác tự hào trào dâng ra toàn thân, được người tin cậy, dựa dẫm, thứ cảm giác thế này, thật sự rất tốt! Tộc trưởng Hách Na Lạp cười nhìn nàng, nói: “Già Dạ Vương, lần này đã khiến ngài vất vả rồi, mời ngài nghỉ ngơi trước, buổi tối chúng tôi đã chuẩn bị sẵn một bữa tiệc, xin ngài đại giá quang lâm.” Trước đó phải chạy qua chạy lại mấy ngày liên tục trong rừng rậm, bởi vì một thân một mình, cho nên không làm sao nghỉ ngơi được, mà hôm qua vì để luyện chế những tấm chắn kia, chỉ ngủ một căn giờ, thân thể nàng có làm bằng sắt đi chăng nữa cũng chịu không nổi nữa rồi, lúc này tộc trưởng Hách Na Lạp vừa nói, nàng đứng là cũng cảm thấy có

chút mệt mỏi. “Không thành vấn đề, ta nhất định đến!” Hoàng Bắc Nguyệt hào phóng nói, nhìn những người con trai bị bắt đi đã trở về bên cạnh cha mẹ mình, cũng vui vẻ hơn so với mọi ngày. Dọc đường nàng trở về, cư dân bộ lạc hai bên đường đều tặng cho nàng những thứ tốt nhất mà họ có được, bế đứa trẻ được nàng cứu về tiến đến hôn lên tay nàng tỏ lòng thành kính. Cát Khắc ở phía sau thì mặt mày hớn hở giúp nàng tiếp thu đồ vật, trông bộ dạng đó, có khi còn cao hứng hơn cả nàng nữa. Hoàng Bắc Nguyệt được đưa đến một phòng nhỏ, vừa đặt người xuống giường đã chìm vào giấc ngủ, ở giữa một bộ lạc thuần phác trung hậu này, có thể an tâm ngủ một giấc ngon lành, thành thật mà nói, đã lâu lắm rồi nàng không được ngủ một cách say sưa đến vậy. Ngay cả Yểm cũng nhin không được cười mỉa nàng: “Hoàng Bắc Nguyệt, người đa nghi như thế, lại có thể an tâm ngủ ở nơi xa lạ này, thật sự khiến ta giật mình đấy.” “Nơi này, cho ta cảm giác có thể tháo bỏ tất cả những toan tính đề phòng, không biết là vì sao nữa?” Hoàng Bắc Nguyệt cũng trầm tư mà nói. “Có lẽ có liên quan đến Già Dạ Chi Vương kia.” Yểm lười biếng nói: “Người không cảm thấy kỳ lạ sao? Tên Già Dạ Chi Vương đó, có mái tóc đỏ giống người, cũng sử dụng thuật phù chú, người chẳng lẽ không cảm thấy hắn có quan hệ gì với mình ư?” Lời của Yểm, giống như đang nhắc nhở gì đó. Nhưng nàng hiện giờ thực sự quá mệt mỏi, chỉ mơ màng nghe được vài câu, cũng chẳng biết tiếp đi tự lúc nào. Yểm bất đắc dĩ cười cười: “Chỉ mong là người tỉnh lại còn nhớ, ta nói chuyện trước nay không nói đến lần thứ hai.” *** Bữa tiệc tối được cử hành ở trên khoảng sân lớn của bộ lạc Hách Na Lạp, tất cả người của bộ lạc đều đã đông đủ, vây quanh đồng lửa nướng dê, heo đủ loại, vừa múa vừa hát, còn náo nhiệt hơn những ngày lễ. Hoàng Bắc Nguyệt thay một bộ quần áo như những nữ tử khác trong bộ lạc, loại y phục màu sắc diêm lệ như này, trang sức đi kèm muôn màu muôn vẻ, từng lọn tóc màu đỏ gợn sóng tùy ý buông ở trên vai, những nữ nhi thuần phác kia còn đội cho nàng một chiếc mũ nhỏ tinh xảo bằng bạc, vừa ngồi xuống ở đó, vốn là hơi thở mạnh mẽ, khí phách mỹ lệ, lúc này càng giống một nữ vương, chỉ là không có nữ vương nào tiêu sái hào hiệp, không câu nệ tiểu tiết như nàng. Cầm một chén rượu lớn, cũng chẳng khác nào những đại hán hào sảng, một hơi uống cạn! Điều này khiến cho đám người Cát Khắc vốn còn lo lắng cho nàng giờ đây lại càng thêm sùng kính bội phục, trong lòng thầm nghĩ: trên thế gian làm sao có thể có một nữ tử chói mắt nhường này đây?

510. Chương 512: Già Dạ Vương (20)

Trong bộ lạc có mấy tiểu cô nương trẻ tuổi, cũng nhìn nàng đầy ngưỡng mộ cùng kính nể, nàng xinh đẹp, hào phóng, mạnh mẽ, khí phách, trong lòng bọn họ, có ai không mơ ước trở thành người như vậy cơ chứ!

Chốc lát sau, A Tát Lôi dẫn theo một tiểu cô nương tầm mười lăm mười sáu tuổi đi tới, tiểu cô nương có khuôn mặt quả táo, hai mắt to tròn, có hơi mập, vừa nhìn thấy nàng thì đỏ mặt, có vẻ rất thẹn thùng sợ sệt. “Già Dạ Chi Vương, đây là muội muội A Lệ Nhã của ta, nó rất sùng bái ngài.” A Tát Lôi ôm vai em gái mình một cách yêu thương, làm chỗ dựa ủng hộ nàng tiếp lời. A Lệ Nhã có chút sợ sệt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt cười với nàng một cái, nàng lập tức cúi gầm mặt xuống, miệng mấp máy, nhưng không nói ra lời nào. A Tát Lôi cười nói: “A Lệ Nhã từ nhỏ đã nhát gan, nhưng nó cũng là một triệu hoán sư tính thổ có thiên phú không tệ, mẫu thân của ta hy vọng nó có thể cùng ta, đi theo ngài.” “Nàng còn nhỏ như vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt có cảm giác như đang nhìn một muội muội nhà bên, “Đi theo ta sẽ phải chịu khổ.” “Muội không sợ chịu khổ!” A Lệ Nhã ngẩng đầu, thanh âm yếu ớt, nhưng rất kiên quyết. Hoàng Bắc Nguyệt cắn một miếng táo, nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của A Tát Lôi, còn có tộc trưởng Hách Na Lạp bên cạnh cũng nói: “Già Dạ Vương, để cho A Lệ Nhã đi theo ngài đi!” Hoàng Bắc Nguyệt trầm ngâm một hồi, ném quả táo trong tay xuống, cười nói: “Đi theo ta cũng không phải không có khả năng, chẳng qua ta trước giờ chỉ thích những người dũng cảm, muội có đủ dũng cảm không?” “Muội...” A Lệ Nhã thiếu tự tin nói, trong các trận chiến, vẫn luôn có cha mẹ và huynh trưởng bảo vệ, nàng cũng rất muốn dũng cảm. “Để ta xem thử dũng khí của muội đi.” Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay chỉ về phía đồng lửa, nói: “Muội xuống đó đi, hát một bài với chàng thiếu niên mà muội thích, cùng nhảy múa với người đó, nhớ hát phải lớn tiếng lên, nếu ta mà không nghe thấy, thì muội cũng không thể đi theo ta.” Mặt của A Lệ Nhã lập tức đỏ lên: “Muội không có người thích...” “Vậy thì hát cùng với Cát Khắc đi!” Hoàng Bắc Nguyệt vẫy vẫy tay, ra hiệu cho Cát Khắc đi xuống. Cát Khắc gãi đầu gãi tai, thật thà cười nói: “Như vậy... thật khiến ta ngại quá!” A Tát Lôi vỗ vai A Lệ Nhã nói: “Đi đi, để cho Già Dạ Vương nhìn thấy, con gái của

tộc Hách Na Lạp chúng ta, là người dũng cảm thế nào!” A Lệ Nhã nắm tay chặt hai tay, đặt trên ngực, hô hấp có chút rối loạn vì sợ hãi, trong lòng đã hạ quyết tâm, cắn răng một cái, đi xuống phía dưới. Những người trẻ tuổi bên cạnh đồng lứa nhìn thấy A Lệ Nhã đi xuống, đều tự động tản ra, nhìn nàng thân mật cười rộ lên. A Lệ Nhã ngẩng đầu liếc về phía Cát Khắc đang đứng ở bên cạnh đồng lứa cười với nàng, trên mặt hồng rực một mảng, cổ lấy dũng khí, rớt cuộc từ từ mở miệng, hát lên một khúc ca, vừa hát vừa vung lên tay áo đầy màu sắc rực rỡ, nhảy múa quanh Cát Khắc. Người xung quanh đều là lần đầu tiên nghe thấy A Lệ Nhã ca hát, càng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng nhảy múa, cô bé nhát gan yếu ớt này, lần đầu tiên xuất hiện công khai trước mặt mọi người không ngờ lại xinh đẹp mỹ miều đến như vậy! Lúc mới đầu, tiếng ca của A Lệ Nhã còn rất nhỏ rất mềm, càng về sau, thì trở thành cao vút mạnh mẽ. Ca khúc nàng hát là bài ca miêu tả một chiến sĩ xuất chinh, là khúc ca của thê đưa tiễn trưởng phu, ca khúc là hùng tâm tráng khí của tráng trưởng phu, niềm kiêu ngạo xưng vương ngàn dặm, cùng nỗi lòng lưu luyến không rời của người thê tử, đau khổ ôm ấp tình cảm chờ phu quân trở về, tất cả đều phiêu đảng trong tiếng ca của nàng. Không ít thiếu niên trong bộ lạc đã quyết chí đi theo Hoàng Bắc Nguyệt ra ngoài Phù Quang rừng rậm để rèn luyện, người nhà của bọn họ nghe thấy tiếng ca này, đều bị cảm động đến nước mắt lã chã, mà những thiếu niên kia, thì chỉ khí ngút trời!

511. Chương 513: Dong Binh Vương Lệnh (1)

Tiếng ca này đã khiến rất nhiều người cảm động, chờ đến khi A Lệ Nhã hát xong, xung quanh an tĩnh một lát, làm thiếu nữ này thấp thỏm sợ sệt nhắm mắt không dám nhìn ai, chốc lát sau, tiếng vỗ tay như sấm rền vang lên ầm ỉ!

Trong lòng A Lệ Nhã run lên, lông mi run rẩy, đang muốn mở mắt ra, đột nhiên Hoàng Bắc Nguyệt từ chỗ ngồi sải bước đi tới, ôm lấy vai của nàng, xoa đầu nàng, cười nói: “Hát hay lắm!” A Lệ Nhã mở mắt, không biết là cảm động hay kích động, nước mắt tí tách rơi xuống, mặt đỏ bừng, cúi đầu thẹn thùng, nhưng khoe miệng lại thấp thoáng gương lên ý cười. A Tát Lôi mặt đầy cảm khái nhìn em gái của mình, trước giờ chưa từng nhìn thấy một A Lệ Nhã hướng nội lại có thể tỏ ra dũng cảm, phấn khích như vậy. Già Dạ Chi Vương, trên người của ngài quả nhiên có một sức mạnh thần kỳ! “Ngay bây giờ, dũng sĩ của tộc Hách Na Lạp chúng ta, sẽ đi theo Già Dạ Vương ra thế giới bên ngoài thực hiện hoài bão, hãy cạm ly vì dũng sĩ của chúng ta!” Tộc trưởng Hách Na Lạp giờ chén rượu lên, tuy lớn tuổi nhưng vẫn hào phóng hăng hái lớn tiếng hô vang, không hề thua kém người trẻ tuổi chút nào! Người trong bộ lạc tới tấp đứng lên, giờ cao chén rượu hô to: “Cạm ly vì Già Dạ Chi Vương! Cạm ly vì dũng sĩ!” Hoàng Bắc Nguyệt một tay ôm vai A Lệ Nhã, cũng đưa một ly rượu cho nàng, nói: “Uống nào!” A Lệ Nhã vội vàng đón lấy, không dám có một chút phản kháng nào đối với mệnh lệnh của Già Dạ Vương, nhắm tịt mắt lại, uống vào một hơi, sau đó, thần thể hồn nhiên ngã xuống. Mọi người đều cười lên ha hả. Đêm nay đích thị là một đêm chè chén tới sáng, vì để ăn mừng cuộc săn giết thành công Bách Mục Hãn Thiềm lâu nay vẫn là mối nguy với bộ lạc! Vì để ăn mừng Già Dạ Chi Vương lần nữa trở về bộ lạc! Vì để đưa tiễn những dũng sĩ sắp đi xa! Người của bộ lạc Hách Na Lạp, tối nay không say không về! Đến tận đêm khuya, tất cả mọi người đã say khướt, nằm ngổn ngang trên mặt đất, trong cả bộ lạc, người duy nhất tỉnh táo, chỉ có tộc trưởng Hách Na Lạp. Hoàng Bắc Nguyệt cũng là người có tuấn lượng cực tốt, bất luận ở buổi tiệc xã giao nào, căn bản không ai có thể chuốc say nàng, bởi vậy lúc này cũng chỉ nghiêng người nằm ở chỗ ngồi, cười nói: “Tộc trưởng, vẫn chưa hỏi ông, Già Dạ Chi Vương, rớt cuộc là ai?” “Chuyện này, lão phu sớm đã muốn nói cho ngài.” Tộc trưởng Hách Na Lạp đứng lên, tiện tay cầm một bó thuốc, nói: “Già Dạ Vương, xin đi bên này.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, theo sau tộc trưởng, chậm rãi đi dọc theo con đường nhỏ an tĩnh, trong rừng rậm rất ít có gió, chỉ là quanh năm không thấy ánh mặt trời, nên không khí ở đây mới mát mẻ sáng khoái như vậy. “Năm đó, tộc Hách Na Lạp chúng tôi, là một dân tộc sinh sống nơi biên giới của Bắc Diệu quốc và Tây Nhung quốc, lúc ấy đời sống loạn lạc, khắp nơi đều là chiến tranh, dân chúng lầm than, tộc Hách Na Lạp chúng tôi bởi vì nhiều thế hệ mang trong mình huyết thống của triệu hoán sư, liền trở thành đối tượng bị Bắc Diệu quốc cùng Tây Nhung quốc ra sức tranh giành, bọn họ ai cũng muốn bắt người trong tộc chúng tôi, nguyên cả một đô thành, dần dần chỉ còn lại những người già yếu bệnh tật và trẻ con, bọn họ vẫn không chịu buông tha, ngay cả trẻ con cũng bắt đi.” Tộc trưởng Hách Na Lạp nói đến đây, cảm thán một tiếng: “Năm đó, lão cũng chỉ là một đứa trẻ, mới

sáu tuổi, đã bị bắt ép ra nhập vào quân đội Tây Nhung quốc, vụ sự của Tây Nhung quốc dùng huyền thuật mê hoặc chúng tôi, khiến chúng tôi phục tùng, lại dùng những thứ thảo dược đặc biệt, ý đồ để cho chúng tôi trưởng thành sớm, cống hiến sức lực bản thân cho bọn họ. Thế nhưng loại thảo dược đó, một thời gian sau khi sử dụng, người sẽ biến thành quái vật, lão tận mắt nhìn thấy những bằng hữu của lão từng người một biến thành quái vật tàn bạo khát máu, lúc đó lão rất sợ hãi, may mắn tìm được cơ hội mới có thể trốn ra.”

512. Chương 514: Dong Binh Vương Lệnh (2)

“Tây Nhung quốc đã phái rất nhiều người đến bắt lão, lão chạy đến bên vách núi tường rằng đã phải chết chắc rồi, hôm đó là một đêm trăng sáng, đột nhiên ngay lúc ấy, mọi ánh sáng trên trời đều biến mất, sau đó từng ngọn lửa bùng lên trong không trung, rồi một người giống như thiên tiên kia xuất hiện! Trên lưng người đó có đôi cánh hỏa diễm, chiến đao đen tuyền vừa vung lên, người của Tây Nhung quốc lập tức chết sạch không còn một mống!”

“Người đó đã cứu ta, lấy sức một người đánh bại một đội quân của Tây Nhung quốc, những đứa trẻ bị biến thành quái vật, cũng nhờ giải được của người đó luyện chế mà khôi phục, ngài mang theo bộ lạc chúng tôi đi vào Phù Quang rừng rậm đầy rẫy nguy hiểm này, dọc đường đi quét sạch chướng ngại, đưa chúng tôi đến nơi sơn cốc yên bình này định cư, dạy chúng tôi sử dụng Tước Ti thảo né tránh phù quang, truyền thụ cho chúng tôi thuật pháp tinh thần cùng kiếm quyết, biến nơi đây thành quê hương mới của bộ lạc Hách Na Lạp chúng tôi.” Hoàng Bắc Nguyệt nghe một cách nhập thần, thì ra là một câu chuyện xưa như vậy, người của tộc Hách Na Lạp mang ơn người kia, cho nên tôn xưng y là vua. “Vây danh xưng Già Dạ Chi Vương...” Tộc trưởng Hách Na Lạp nói: “Nói đến thì cũng rất kỳ lạ, mỗi khi ngài khai chiến, đều có một luồng khí đen từ người tuôn ra, che mây lấp trắng, cho nên, chúng tôi tôn xưng ngài là ‘Già Dạ Chi Vương!’” “Khí đen tuôn trào?” Tim Hoàng Bắc Nguyệt đập mạnh một cái, nghĩ đến Vạn Thú Vô Cương của mình, mỗi lần sử dụng cũng có khí đen quỷ dị, chẳng lẽ, hai chuyện này có liên quan gì đến nhau sao? Vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đến nhà của tộc trưởng, tộc trưởng đẩy cửa ra, mang nàng đến một căn phòng trông như từ đường, ánh đuốc chiếu sáng mọi thứ trong từ đường, bày biện rất đơn giản, trên một cái bàn ở chính giữa, đặt một tấm bài vị, phía trên không có bất cứ chữ nào, là một tấm bài vị không tên. Tộc trưởng Hách Na Lạp cầm lấy một hạt châu từ trên bàn, sau đó lặng lẽ niệm mấy câu, hạt châu đó liền tỏa ra ánh đỏ chói mắt, ở trong ánh sáng đó, một bức họa trên vách tường không biết từ đâu hiện ra trong tầm mắt nàng. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy người trong bức họa đó thì giật mình một cái, không khỏi tiến lên phía trước vài bước, muốn nhìn cho thật kỹ. Mái tóc đỏ như lửa không khác nàng là bao, chiến đao màu đen trong tay y tỏa ra ánh sáng đỏ rực, hai mắt Hoàng Bắc Nguyệt hơi hơi nhấp nháy, trong lòng dâng lên cảm giác lạ thường. Chiến đao màu đen đó, khi mà Linh Tôn đột nhiên biến thành một người khác giống, trong tay nắm chiến đao y hết cái này! Thiếu niên trong bức họa rất trẻ tuổi, dung mạo tuấn mỹ, thần thái ung dung, kiêu ngạo tự tin, giống như hào quang toàn thể gian đều vây quanh y, đây tuyệt đối là một người có tài năng tuyệt thế! Nhưng vì sao trẻ tuổi như thế, đã được lập bài vị ở đây? “Yểm?” Trong lòng nàng khẽ lên tiếng gọi Yểm, cũng mang theo một tia run rẩy. Yểm trong thân thể, không có hồi đáp, vô thanh vô tức, thanh âm của nàng âm vang dội lại, dưới đáy lòng là một hồi trống rỗng. “Yểm?” Nàng thử gọi thêm một tiếng, cũng không có bất cứ lời đáp nào. Tên Yểm này không biết đang làm gì nữa? “Khi lão phu lần đầu tiên nhìn thấy ngài, ngài sử dụng phù chú, hết như Già Dạ Chi Vương lúc đó, lão phu đã hoài nghi, ngài và người nhất định là quan hệ, giờ đây, đã có thể xác định rồi, ngài đích xác là do người phái tới.” Tộc trưởng Hách Na Lạp kích động nói. Hoàng Bắc Nguyệt lại không có bao nhiêu cảm giác, chỉ nhìn chằm chằm vào người trong bức họa, tâm tình có hơi rối rắm mà thôi. Thế nhưng, bất luận thế nào, tâm tình của nàng vẫn hồ hững thản nhiên, trong lòng, cũng dần dần bình tĩnh lại, đứng nơi không gian yên tĩnh này, rất khó bị lay động. “Người đó vì sao qua đời?” Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh hỏi.

513. Chương 515: Dong Binh Vương Lệnh (3)

Tộc trưởng Hách Na Lạp thở dài một tiếng, nói: “Nói đến việc này, ngay cả chúng tôi cũng không biết, khi ấy lúc người rời khỏi từng nói, nếu ba năm sau người không trở lại, vậy thì có nghĩa là người đã qua đời rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhủ mảy: “Từ đó trở đi người đó không còn trở lại nữa sao?” “Đúng vậy.” tộc trưởng Hách Na Lạp xúc động nói, “Lão cũng không nhớ nổi mình năm nay bao nhiêu tuổi nữa, nhưng người vẫn mãi không trở về.” Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi trầm mặc, nhìn người trong bức họa, nàng tiến lên phía trước, đốt lên một nén nhang, vái ba lạy với bài vị, rồi cắm nhang vào lư hương, trong lòng lặng lẽ nói: “Ngài có lẽ là chủ nhân tiền nhiệm của Vạn Thú Vô Cương, bất luận ngài và ta có quan hệ gì, ta đều phải cảm tạ ngài. Nhưng ngài nếu đã qua đời, vậy thì từ nay về sau, chúng quy ta có thể thật sự tiêu diêu tự tại, không còn trói buộc nữa.” Nhìn hành động của nàng, hốc mắt của tộc trưởng Hách Na Lạp liền đỏ lên, hai tay chấp lại mặc niệm một hồi, sau đó run rẩy vươn tay di chuyển bức họa đó ra, để lộ một cái lỗ hổng hình vuông, ông từ trong đó lấy ra một tấm lệnh bài điêu khắc bằng gỗ màu đen đã ố vàng, dâng hai tay đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt. “Ngài là tân Già Dạ Chi Vương, xin nhận lệnh bài đi!” Hoàng Bắc Nguyệt liếc qua lệnh bài, nói: “Đây là vật gì?” “Vương lệnh của lính đánh thuê!” Âm thanh của tộc trưởng Hách Na Lạp trở nên vang dội, “Là thứ mà người đã để lại, có lệnh bài này, người có thể ra lệnh cho bất cứ đoàn lính đánh thuê nào trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp! Chỉ cần bọn họ từng đăng ký ở công hội lính đánh thuê!” Ra lệnh cho bất cứ đoàn lính đánh thuê nào trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp!? Dù là người học nhiều hiểu rộng như Hoàng Bắc Nguyệt, nghe thấy lời lẽ khí thế như vậy, cũng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh. “Đây cũng là của người đó để lại?” “Không sai.” tộc trưởng Hách Na Lạp gật đầu, “Vương lệnh lính đánh thuê mặc dù chỉ là một thứ tồn tại trong truyền thuyết của đại lục Tạp Nhĩ Tháp, người chân chính từng sở hữu nó, ngài là người thứ ba.” Hoàng Bắc Nguyệt đưa hai tay nhận lấy tấm lệnh bài gỗ đen đó, xem xét kỹ lưỡng hoa văn cổ xưa phía trên, có chút quen mắt, hoa văn này hình như có chút tương tự với đường vân trên Vạn Thú Vô Cương. Không phải nghĩ nhiều, chỉ cần là người trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, đều hiểu tấm vương lệnh lính đánh thuê này tượng trưng cho cái gì, thứ này chẳng khác nào, có sức mạnh ngang với tất cả đoàn lính đánh thuê trên đại lục, sau này sẽ trở thành lực lượng của nàng! Loại vận may đột nhiên từ trên trời rơi xuống này, vẫn có phần khiến nàng cảm thấy trở tay không kịp. “Tộc trưởng, ta đáp ứng ông, có được tấm lệnh bài này, tuyệt đối sẽ không làm điều ác, tuyệt đối không lạm dụng nó!” Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói. Trong lòng tộc trưởng Hách Na Lạp cũng đang muốn nói như vậy, nhưng vẫn chưa nói ra, nàng đã nói trước một bước rồi, điều này khiến trong lòng ông già như ông hết sức mừng rỡ. “Già Dạ Chi Vương, xin ngài lần nữa che lấp đêm đen, mang đến ánh sáng cho chúng tôi!” tộc trưởng Hách Na Lạp quỳ xuống, “Chúng tôi hết đời này đến đời khác đều không thôi hy vọng, mong cho thiên hạ có một ngày sẽ trở nên thái bình, không còn chiến tranh và giết chóc, người trong tộc chúng tôi cũng có thể đặt chân ra ngoài.” Bởi vì trên người chảy dòng máu đặc thù, chỉ cần ở loạn thế, người trong tộc Hách Na Lạp sẽ vĩnh viễn không có ngày yên ổn, bọn họ đã trốn tránh vô số năm ở trong Phù Quang rừng rậm, kỳ thực người người vẫn luôn mong ngóng, có một ngày có thể đi ra, chân chính nhìn thấy thứ ánh sáng không bị che khuất. Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng vươn tay đỡ tộc trưởng dậy, kiên định nói: “Tộc trưởng yên tâm, ta nếu có khả năng, nhất định sẽ cho các người một đất nước thái bình thịnh thế!” Trong mắt tộc trưởng Hách Na Lạp lấp lánh ánh sáng, nghẹn ngào nói: “Phụng ngài vi tôn, chúng tôi mãi mãi tin tưởng ngài!”

514. Chương 516: Dong Binh Vương Lệnh (4)

Bất tri bất giác, bên ngoài trời đã sáng, nhưng sâu thẳm trong Phù Quang rừng rậm vẫn chìm trong khung cảnh u ám, chỉ có ánh sáng Phù Quang vĩnh viễn trôi bồng bềnh trên không trung rừng rậm.

Người say rượu cũng đã tỉnh táo lại, họ nhìn nhau, nghĩ đến vùng đất của mình đã an toàn, không còn bị uy hiếp, không hận mà cùng nhau cất vang tiếng cười. Trong bộ lạc bắt đầu bận bịu lên, mọi người vui vẻ chuẩn bị đưa tân Già Dạ Chi Vương cùng các dũng sĩ của bọn họ lên đường. Lúc này Hoàng Bắc Nguyệt dẫn theo tất cả 15 người, đều là những chàng thiếu niên cao thủ có thiên phú trong bộ lạc, trong đó Cát Khắc là có thực lực mạnh nhất, bởi vậy đương nhiên hắn trở thành thống lĩnh dẫn dắt đoàn thiếu niên này.

Mười lăm người sau khi cùng người nhà lưu luyến chia tay, thì hành lễ cùng những người trong bộ lạc, mỗi người tự triệu hồi ra triệu hoán thú, lập trận thế chờ ở ven đường. Hoàng Bắc Nguyệt từ cuối con đường nhỏ đi tới, bọn họ nhìn thấy tức thì giờ lên vũ khí trong tay reo hò ầm ĩ. “Già Dạ Chi Vương, mong ngài có thể sớm ngày trở về!” Dân chúng xung quanh tới tấp chúc phúc. Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh qua trước mặt bọn họ, trời sinh đã có khí tức vương giả, không cần phải nói bất cứ lời nào, cũng khiến cho người ta cảm thấy tràn ngập hy vọng! Nàng triệu hồi ra Bằng Linh Huyền Diệu, cười lên, vẫy tay tạm biệt những người phía sau, Cát Khắc hô to: “Xuất phát!” Đội ngũ mười lăm cao thủ cùng linh thú, đúng là cực kỳ tráng lệ, hùng dũng oai nghiêm bay bay vút đi trên bầu trời bộ lạc, bởi vì tác dụng của Tước Tì Thảo, nên ánh sáng Phù Quang không dám tới gần, còn khắp nơi trốn tránh. Vung tay tạm biệt bộ lạc nơi mình lớn lên, mang theo hy vọng của mọi người trong tộc, bọn họ từng bước bay vào nơi sâu thẳm trong Phù Quang rừng rậm! “Vương, chúng ta đi đâu?” Được một đoạn đường, Cát Khắc tiến lên hỏi. Lúc này Hoàng Bắc Nguyệt đã khôi phục lại một đầu tóc đen, thắt thành một bím, nàng tuổi còn nhỏ, dung mạo trong veo như nước, thoát nhìn không hề giống một cao thủ mạnh mẽ đến mức biến thái, mà hết như một tiểu muội muội nhà bên mà thôi, nếu không phải trên khuôn mặt nàng không che giấu nổi nét tự tin cuồng ngạo, nhất định là Cát Khắc này không thể bình thần gọi một tiếng ‘Vương’ như vậy. Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay, nhìn về phía trước, nhíu mày trầm ngâm, cuối cùng vẫn là quyết định thần nhiên nói: “Kỳ thật trước kia, ta đã bị lạc ở trong rừng rậm này đến ba ngày.” Cát Khắc giật mình một cái, lập tức nở nụ cười, không phải có ý cười nhạo, chỉ là trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp. Vương của bọn họ có thể thần nhiên nói cho họ bọn biết loại chuyện mất hết thể diện như bị lạc ở trong rừng rậm đến ba ngày, chứng tỏ nàng thật sự tin tưởng bọn họ. Dường như thoáng cái đã thu hẹp khoảng cách giữa mọi người, Hoàng Bắc Nguyệt vốn nhỏ tuổi hơn bọn họ rất nhiều, hẳn phải như A Lệ Nhã được bọn họ chăm sóc mới phải, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt, thì ý nghĩ muốn được chăm sóc cho nàng tức thì tan thành mây khói. Bọn họ đối với nàng chỉ một lòng sùng bái! Mà hiện giờ nghe câu nói đó của nàng, tình cảm của anh chàng nam tử hán như Cát Khắc lập tức trào dâng! Cũng đúng, nếu như một đám nam tử lúc nào cũng bị một tiểu cô nương trấn áp, về lâu về dài mà nói, nhất định trong lòng sẽ không có ý nghĩ tốt đẹp. Nàng dẫn dắt bọn họ, không phải muốn sai phái bọn họ chẳng khác nào một lũ nô tài, mà là hy vọng có thể chung sống với nhau như những đồng đội thực sự, trong hạm đội này, mọi người tự do thoải mái một chút cũng không sao, chỉ cần đến thời khắc mấu chốt, có thể xuất hết bản lĩnh ra là được! Mọi người bên kia, nghe được tiếng cười của Cát Khắc, cũng cười rộ lên theo, có mấy người cố lấy can đảm hô to: “Vương, ngài yên tâm giao cho chúng tôi đi! Chúng tôi đều là cao thủ trong rừng rậm đó!” “Vậy ta phải nhờ các ngươi rồi!”

515. Chương 517: Dong Binh Vương Lệnh (5)

“Vậy ta phải nhờ các ngươi rồi!” Hoàng Bắc Nguyệt cũng tùy ý cười tiếp lời, không thể không nói, tính cách này của nàng, tiêu sái không câu nệ, khiến cho người ta có muốn không bội phục cũng không được!

Cát Khắc mang theo vài người đi trước dẫn đường, bọn họ có linh thú, không cần lo bị phù quang quấy nhiễu, hơn nữa những người của tộc Hách Na Lạp, đều là những tay lão luyện quanh năm sinh sống trong rừng rậm, biết nơi nào có nguy hiểm, nơi nào có thể an toàn đi qua. Cho nên đoạn đường này không hề gặp phải chuyện gì, chỉ sau một ngày một đêm, họ đã ra được bên ngoài của Phù Quang rừng rậm, 5 năm sống trong Phù Quang rừng rậm, rốt cuộc đã được ra ngoài, loại cảm giác đó hết như cuối cùng cũng buông xuống được một tảng đá lớn vẫn đè nặng trên người! Cách đó không xa đã có thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời len lỏi chiếu vào, mọi người đều phấn khích không thôi! Những chàng thiếu niên từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ chưa từng được ngắm nhìn ánh mặt trời còn hưng phấn hơn cả nàng, người nào người nấy đều không thể đợi thêm mà muốn xông ra phía ngoài kia! “Vương!” Đi lên phía trước dò đường xong, A Tát Lôi phi tới như một cơn lốc, trên khuôn mặt cũng không giấu nổi nét phấn khởi. “Có chuyện gì?” “Trước mặt có một đội lính đánh thuê, có khoảng chừng một trăm ba mươi người, xem thực lực đều là lục tinh trở lên! Còn có không ít chiến sĩ đẳng cấp thượng thừa!” A Tát Lôi tỉ mỉ miêu tả, lần đầu tiên bọn họ đi ra, cái gì cũng không biết, đương nhiên có chuyện gì cũng phải chờ quyết định của Hoàng Bắc Nguyệt. “Đoàn lính đánh thuê hơn một trăm người, còn có thực lực mạnh như vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt thoáng trầm ngâm, hỏi: “Có nghe thấy bọn họ nói muốn làm gì không?” A Tát Lôi nói: “Ta không dám

đến quá gần, chỉ loáng thoáng nghe thấy bọn họ hình như nói muốn đi Bắc Diêu quốc, tham gia Đại hội Liên minh lính đánh thuê gì đó!” “Đại hội Liên minh lính đánh thuê?” Tâm tư Hoàng Bắc Nguyệt khẽ động, lính đánh thuê trên đại lục Tịch Nhĩ Tháp đều là mạnh ai nấy làm, thỉnh thoảng còn chiến đấu tranh đoạt địa bàn và linh thú lẫn nhau, không hề có ý chung sống hòa thuận. Đừng nói là liên minh, có lúc ở trên đường hai đoàn lính đánh thuê tình cờ chạm mặt, cũng có thể dẫn đến một hồi chiến trận! Nàng mới rời khỏi 5 năm mà thôi, thế giới bên ngoài sao đã đảo lộn lên hết rồi, lính đánh thuê mà cũng thành lập liên minh cơ đấy? Tuy nhiên, có thể khiến cho lính đánh thuê các nước liên minh với nhau, 5 năm qua bên ngoài nhất định đã xảy ra chuyện lớn! Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh suy nghĩ xong, phân phó nói: “Mọi người thu linh thú lại, cải trang thành một tiểu đội lính đánh thuê đang tập huấn trong rừng rậm, chúng ta cũng đến cái Đại hội Liên minh lính đánh thuê kia xem thử một lần nào!” Lần đầu tiên ra ngoài đã có chuyện thú vị như thế, mọi người vừa nghe xong chẳng khác nào được chích máu gà, tất cả đều thu lại linh thú, vì để đóng giả thành dân tập huấn giống thật một chút cho nên xé luôn y phục, ai nấy ra sức trát đầy bụi đất lên mặt. Dù sao một đoàn lính đánh thuê hơn mười người từ trong Phù Quang rừng rậm đi ra, nếu không may mắn tổn thương gì, còn sạch sẽ gọn gàng, thì ai mà tin cho được! Hoàng Bắc Nguyệt cũng thay một bộ y phục màu đen đơn giản, tóc buộc cao, rồi lục lọi trong nạp giới, rốt cuộc tìm được một cây quạt rách, phe phẩy vài cái, định giả làm một thư sinh văn nhã. Nàng vừa xuất hiện trước mặt mọi người với bộ dạng như thế, những thiếu niên luôn tự cho mình là anh tuấn kia cũng không nhận được xấu hổ một phen! Vương của bọn họ quả thật là có tiềm năng mà! Lúc mặc nữ trang thì mỹ lệ đến muốn đoạt hồn người ta, lúc mặc nam trang cũng anh tuấn tiêu sái như vậy, phải nói là mặt mày tựa ngọc, tuấn mỹ vô trù! Chỉ nhìn như thế này thôi, cũng quá xinh đẹp chói mắt rồi! “Khụ khụ!” Cát Khắc ho khan hai tiếng, nói: “Vương, dáng vẻ này của ngài, thu hút chú ý quá đi.” Hoàng Bắc Nguyệt vuốt vuốt cằm, nói: “Chẳng lẽ muốn ta ăn ngân xà đan?” Ngân xà đan có thể thay đổi dung mạo, chỉ tội là hơi khó nuốt thôi.

516. Chương 518: Dong Binh Vương Lệnh (6)

“Vương...” A Lệ Nhã nhỏ giọng nói, cúi đầu chậm rãi đi tới, vươn hai tay ra, có chút thấp thỏm mà đưa tới một cái mặt nạ quý dị màu trắng.

Mặt nạ này nhìn qua giống như một cái đầu lâu, phía trên vẽ đầy màu sắc rực rỡ, thoát nhìn vô cùng dọa người, có điều phong cách này, lại đúng là sở thích của nàng. “A Lệ Nhã, cảm ơn muội!” Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy mặt nạ, đeo lên mặt, tức thì, thiếu niên tuấn mỹ dung mạo tựa ngọc, chớp mắt đã biến thành ác quỷ chui ra từ địa ngục Tu La. Oai phong! Vẫn rất oai phong! Ở trong mắt những người sùng bái Già Dạ Chi Vương này, cho dù Vương của bọn họ có cải trang thế nào, cũng là oai phong nhất! Hoàn mỹ nhất! A Lệ Nhã nhìn nàng sùng bái, chiếc mặt nạ này là do khi nàng còn nhỏ rất nhất gan, phụ thân vì để khiến nàng can đảm hơn, đã làm cho nàng cái mặt nạ này, ca ca vẫn thường đeo lên hù dọa nàng. Mặc dù lá gan nàng cũng không có lớn hơn bao nhiêu, nhưng ý tốt của phụ thân và huynh trưởng, lại khiến nàng âm thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định không được yếu đuối thêm nữa! Mọi người đều cải trang xong, đội ngũ mười mấy người nhanh chóng biến thành một tiểu đội tập huấn nơi rừng sâu mà người ta thường thấy, đoàn người đi ra ngoài, quả nhiên gặp ngay đội ngũ lính đánh thuê hơn một trăm người ở bên ngoài rừng rậm! Bọn họ là đoàn lính đánh thuê có quy mô lớn, đang tạm thời cắm trại nghỉ ngơi ngoài này, bên cạnh doanh trại của họ còn phấp phới một lá cờ, trên lá cờ là hàng chữ màu đen khí thế “Lính đánh thuê Tứ Hải”! Hoàng Bắc Nguyệt “Chặc” một tiếng, không ngờ lần đầu tiên đi ra sau 5 năm, đã gặp ngay đối thủ cũ, đoàn lính đánh thuê Tứ Hải này đừng nói là chỉ treo cờ lính đánh thuê, nhưng vẫn là lũ cường đạo đi khắp nơi cướp bóc chiếm đoạt đấy nhé? Nếu như vẫn theo Viên lão đại, Hoắc lão lục năm đó, nàng không ngại thay trời hành đạo một lần nữa đâu! Bọn họ đứng ở đây, người của đoàn lính đánh thuê Tứ Hải kia sớm đã phát hiện ra bọn họ, ở trong rừng rậm gặp phải tiểu đoàn lính đánh thuê đi tập huấn vốn cũng không kỳ quái, nhưng mười mấy người này thoát nhìn có chút khác thường, những cặp mắt kia, căn bản không giống những tên lính đánh thuê sống trên đầu thương ngọn giáo, mà cứ trông như đám thiếu niên ngu ngơ lần đầu tiên ra khỏi nhà vậy. “Các ngươi làm gì ở đây?” Một người trong đoàn lính đánh thuê Tứ Hải bước lên, chỉ vào bọn họ, hỏi bằng giọng điệu vô cùng ngạo mạn. Tính tình Cát Khắc vốn cương trực, nghe thấy giọng điệu như vậy, nếu là bình thường thì còn không sao, nhưng lúc này, Già Dạ Chi Vương

của bọn họ đang ở đây, tên nhãi này ăn nói quá càn rỡ rồi! Đang muốn nổi giận, A Tát Lôi đã nhanh trí kéo hẳn lại, cười nói với người bên kia: “Bọn ta chỉ đi loanh quanh bên ngoài Phù Quang rừng rậm một chút mà thôi, không dám so sánh với đại đội lính đánh thuê các người!” A Tát Lôi nói chuyện, luôn khiến cho người ta thoải mái, người kia vừa nghe xong liền cười, chỉ vào A Tát Lôi nói: “Ta thấy các người cũng không giống người lợi hại gì, chỉ mới đi bên ngoài thôi mà cũng chật vật đến thế! Sau này tốt hơn là đừng ra ngoài xông xáo nữa, chỉ thêm bẽ mặt!” Lời này khiến A Tát Lôi cũng không nhịn được nhú mày, trong lòng thầm tức giận, một đám thanh niên nhiệt huyết phía sau hẳn sớm đã không nhịn được nữa, ai nấy đều nắm tay thành quyền, chuẩn bị ăn thua với những người của đoàn lính đánh thuê kia! Bọn họ cũng không tin, chẳng lẽ người bên ngoài đều vô lễ cuồng ngạo như vậy sao? Người nói chuyện kia còn đang định tiếp tục cười nhạo, thì một nam tử áo xanh tuần tú từ phía sau đi ra, nói: “Lãnh Nhị, người lại ngứa miệng nói năng linh tinh gì hả?” Lãnh Nhị kia vừa nhìn thấy nam tử áo xanh, ánh mắt lập tức trở nên cung kính hẳn, cười nói: “Thiếu chủ, ta cũng chỉ là nói đùa mà thôi, ngài đừng tức giận!” Nam tử áo xanh kia nhìn hẳn một cái, ánh mắt lại chuyển về phía đám người Hoàng Bắc Nguyệt.

517. Chương 519: Dong Binh Vương Lệnh (7)

Mười mấy thiếu niên, xem ra tuổi còn rất trẻ, nhưng chỉ mười mấy người mà dám xông vào Phù Quang rừng rậm, nói thể nào thực lực cũng sẽ không yếu.

Quan trọng nhất chính là, ở giữa những người đó có một hắc y nhân đeo mặt nạ quỷ, mặc dù người kia chỉ khoanh tay đứng một cách tùy ý, nhưng trên người vẫn tỏa ra một thứ khí tức khiến người sợ hãi, không dám đến gần, vô cùng quỷ quái. Người này e rằng chính là thủ lĩnh đoàn lính đánh thuê mười mấy người này. Nam tử áo xanh tiến lên mấy bước, chấp tay nói: “Tại hạ là La Thuần của đoàn lính đánh thuê Tứ Hải, đây đều là người trong đoàn lính đánh thuê bọn ta, nếu có đắc tội, xin các vị bỏ quá cho.” La Thuần, người này vừa xuất hiện, Hoàng Bắc Nguyệt đã nhận ra hẳn, hẳn chính là cháu trai của Đoàn trưởng lính đánh thuê Tứ Hải, La Tuyết, khi ở trong Mê Vụ Sâm Lâm năm đó cũng có mặt cùng bọn Viên lão đại, người này chính nghĩa ngay thẳng, tâm địa không tệ, còn từng giúp nâng một lần. Không ngờ sau 5 năm, La Thuần này từ một thiếu niên không có thực quyền, chỉ có thể đi theo Viên lão đại trải qua cuộc sống cướp bóc năm đó bây giờ đã trở thành Thiếu chủ một đoàn lính đánh thuê, nghe giọng điệu qua chuyện của Lãnh Nhị kia với hẳn, dường như người này rất có tiếng nói trong đoàn lính đánh thuê Tứ Hải. Hơn nữa ánh mắt người này cũng rất tốt, rõ ràng người dẫn đầu là Cát Khắc, nhưng hẳn liếc một cái đã nhìn ra địa vị của Hoàng Bắc Nguyệt trong đội ngũ, mấy câu kia cũng là đối diện năng mà nói. “Thì ra là đoàn lính đánh thuê Tứ Hải tiếng tăm lừng lẫy, ngưỡng mộ đã lâu.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt mà mở miệng, giọng điệu hờ hững không cảm xúc, càng phù hợp với khí chất lãnh khốc của nàng khi đeo mặt nạ quỷ. “Không dám nhận, xin hỏi các hạ là...” La Thuần thấy bọn họ không có cờ hiệu, hẳn không phải là đoàn lính đánh thuê nổi tiếng nào trên đại lục Tạt Nhị Tháp, người này rất quý dị, sợ là không phải nhân vật nhỏ gì. Nhưng đám người Lãnh Nhị kia vừa nghe thấy hẳn xưng hô với một tên tiểu tử trong cái đoàn lính đánh thuê bé tí này là “các hạ”, cũng giật mình không thôi! Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Ta gọi là Nguyệt Dạ, nghe nói lần này lính đánh thuê có tổ chức Đại hội Liên minh, nên có ý muốn đi tham gia.” “Trùng hợp quá, bọn ta cũng đang tới Đại hội Liên minh lính đánh thuê!” La Thuần vỗ tay một cái cười nói. “Ồ? Bọn ta từ phương xa đến, không biết Đại hội Liên minh lính đánh thuê đó được tổ chức là để làm gì?” Hoàng Bắc Nguyệt mặt không đổi sắc vu vơ nói, loại khí thế này khiến cho người ta không thể cự tuyệt. La Thuần chỉ có thể theo sự thật mà nói: “Đại hội Liên minh lính đánh thuê lần này, được diễn ra ở Bắc Diệu quốc, tất cả đoàn lính đánh thuê trên đại lục Tạt Nhị Tháp đều đã ghi danh tham dự, lúc đó sẽ tổ chức tỷ thí trên lôi đài, chọn ra những cao thủ trong các đoàn lính đánh thuê lớn, tạo thành một tiểu đội liên minh.” Thì ra còn phải tỷ thí, đây chính là một trận chiến so tài giữa các đoàn lính đánh thuê lớn rồi! Hoàng Bắc Nguyệt có chút nghi hoặc: “Tạo thành tiểu đội liên minh để làm gì?” Ngay cả các đoàn lính đánh thuê cũng bắt đầu hợp tác với nhau, thói đời xoay chuyển, đúng là ba ngày biến cả đã hóa thành nương dâu* mà! *Chỉ sự thay đổi lớn lao, khác hẳn ngày trước. “Chẳng hay các hạ có nghe nói đến Tu La thành?” La Thuần hỏi. Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái,

nàng mang mặt nạ, nên không ai có thể nhìn thấy một tia kinh ngạc lướt qua trên mặt nàng: “Đương nhiên biết.” “Mấy năm nay, người của Tu La thành bắt đầu xuất hiện dồn dập ở trên đại lục, tội ác rõ ràng, khiến cho dân chúng lâm than, lần này, Các đại gia tộc và đoàn lính đánh thuê lớn cùng nhau quyết định, sẽ chọn ra những cao thủ bậc nhất, tạo thành liên minh, chinh phạt Tu La thành!” “Chinh phạt Tu La thành?” Về mặt của Hoàng Bắc Nguyệt có chút khác thường, chỉ có điều không ai biết được, “Quy mô Liên minh lần này thật không nhỏ.” “Không sai!” La Thuần tự tin cười nói: “Lần này, hoàng thất Bắc Diệu quốc còn cực lực đứng ra ủng hộ, trận tỷ thí trên lôi đài, sẽ do đích thân Tề Vương làm giám khảo.”

518. Chương 520: Dong Binh Vương Lệnh (8)

“Tề Vương?” Đã 5 năm rồi, nàng thật sự có rất nhiều thông tin vẫn chưa thể nắm bắt.

Nói đến Tề vương, La Thuần còn cảm khái một phen, cười nói: “Tề Vương này, chính là người đã làm con tin mười năm ở Nam Dục quốc, Cửu hoàng tử Phong Liên Dục.” Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhướn mày: “Ý người là, Phong Liên Dục là giám khảo của cuộc tỷ thí liên minh lính đánh thuê? Vậy đến lúc chinh phạt Tu La thành, hẳn có đi không?” “Tỷ thí lôi đài, tổng cộng có tám vị giám khảo, đều người có uy tín nhất trong các nước, tỷ như Thương Hà viện trưởng của Nam Dục quốc, Tề Vương của Bắc Diệu quốc, Mạnh Kỳ Thiên của Quang Diệu Điện và một số người khác, chờ tới khi tỷ thí kết thúc, tạo được liên minh, những người này đều sẽ đi cùng liên minh, cùng nhau chinh phạt Tu La thành!” Ngay cả Quang Diệu Điện cũng tham gia, Quang Diệu Điện và Tu La Thành vẫn luôn không đội trời chung, nhiều năm đối địch lẫn nhau, cuộc chinh phạt Tu La thành, Quang Diệu Điện đương nhiên là không thể thiếu phần. Nhưng điều khiến nàng không thể hiểu nổi là, Phong Liên Dục vậy mà cũng tham gia liên minh lần này? Hẳn như vậy chẳng phải là tự mình ra tay đánh sập hang ổ của bản thân sao? Chẳng lẽ là, hẳn có kế hoạch gì khác? Tập trung tất cả cao thủ các nước lại, sau đó dẫn đến Tu La thành, rồi làm một mẻ lưới hốt trọn? Đây mặc dù đúng là biện pháp nhất lao vĩnh dật*, nhưng đối mặt với hàng loạt những thế lực khổng lồ trên đại lục, chắc chắn Tu La thành cũng sẽ bị tổn hại, đến lúc đó, chẳng phải là dâng sẵn tiện nghi cho Quang Diệu Điện sao? *Một lần vất vả, nghìn năm sướng đời. Nàng tin Phong Liên Dục không phải là người làm việc không biết suy nghĩ như vậy, cho nên, Đại hội Liên minh lính đánh thuê này hẳn đã định có vấn đề! Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt xoay chuyển một lúc mấy ý nghĩ, nhưng trên mặt vẫn tĩnh rụi, giả vờ tỏ vẻ đến lúc này mới ngộ ra: “Thì ra là như thế, xem ra Liên minh lính đánh thuê lần này thật sự là quy mô lớn chưa từng có rồi!” La Thuần cười nói: “Nguyệt Dạ các hạ, Liên minh lính đánh thuê, dành cho nhân tài khắp nơi, nếu các hạ có hứng thú, cũng có thể tham gia.” Lãnh Nhị kia ở phía sau hẳn nói: “Đúng thế, chỉ cần có năng lực, làm Minh chủ của Liên minh cũng không thành vấn đề!” Lời này phần nhiều mang ý mỉa mai trào phúng, Hoàng Bắc Nguyệt sao lại không hiểu, nhưng thần sắc vẫn duy trì vẻ hờ hững, con người nàng ưa thích công bằng, so đo với đối thủ quá yếu hơn mình, chẳng có nghĩa lý gì. Bởi vậy nàng không nói không rằng, chỉ lạnh lùng quay người, mang theo đám Cát Khắc đi sang một bên để nghỉ ngơi. Cát Khắc bất bình nói: “Vương, cái tên kia quá vô lễ! Có cần mấy người chúng tôi dạy dỗ hẳn một chút không?” Hoàng Bắc Nguyệt giờ tay nói: “Không cần, Cát Khắc, người tính tình xúc động, ở trước mặt mọi người, người là thống lĩnh, cũng là đại ca của bọn họ, bọn họ sẽ phải nhìn vào người mà làm việc.” Cát Khắc hờ thẹn cúi đầu, mình quả nhiên quá non nớt, làm việc thiếu cân nhắc, nhờ lại sự xúc động vừa rồi, chỉ chăm chăm nghĩ phải làm thế nào để ra mặt cho Già Dạ Chi Vương, căn bản không nghĩ tới mọi người cũng sẽ hành động theo hẳn! Nếu như hẳn mạnh động, những người còn lại ắt sẽ noi theo, đến lúc đó nổi lên hỗn loạn, bọn họ ít nhiều sẽ phải chịu thiệt. Già Dạ Chi Vương tuổi còn trẻ, nhưng tâm tư kín kẽ, đầu óc tỉnh táo, trong tình huống này vẫn trầm tĩnh không dao động, thật là khiến hẳn không bội phục cũng không được! “Thưa vâng, Vương, về sau ta nhất định sẽ cố gắng sửa cái tật xấu này!” Cát Khắc kiên định nói. Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, kỳ thực những thiếu niên này đều là vì chưa trải qua sự đời cho nên mới dễ dàng nổi nóng mà thôi, không như nàng, trải qua hai đời, nếu vẫn còn xúc động, thì hết thuốc chữa thật chứ chẳng đùa. “Vương, cái Đại hội Liên minh lính đánh thuê mà tên La Thuần kia vừa nói, hình như ngài không tin tưởng lắm thì phải?” Với sự thông minh của A Tát Lôi không lý nào không nhận ra sự khác lạ trong ngữ khí của Hoàng Bắc Nguyệt, vì vậy không nén nổi tò mò mà lập tức hỏi han.

519. Chương 521: Dong Binh Vương Lệnh (9)

“Ta cũng chỉ hơi nghi ngờ chút thôi, Đại hội Liên minh lính đánh thuê lần này đầy rẫy cạm bẫy, đến lúc đó mọi người nhất định phải cẩn thận.”

Hoàng Bắc Nguyệt dặn dò. “Còn cả người của Quang Diệu Điện nữa, không nên dây vào.” A Tát Lôi lập tức gật đầu, nói: “Ta nghe ông nội từng nói qua, trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp chỉ có Quang Diệu Điện có thể đối đầu với Tu La thành, cao thủ như mây, hơn nữa mỗi người đều là triệu hoán sư có cấp bậc cao đến biến thái!” “Không giấu các ngươi làm gì, năm năm trước, ta chính là bị Hồng Liên của Quang Diệu Điện đánh đến nỗi phải bỏ chạy trốn chết.” Hoàng Bắc Nguyệt thờ ơ nói. Đối với lịch sử bại trận, nàng không hề cảm thấy xấu hổ gì cả, cứ thản nhiên nói ra như thế. Mọi người hít vào một hơi, trên mặt mỗi người đều lộ ra một tia sợ hãi. Ngay cả Già Dạ Chi Vương lợi hại như vậy, cũng bị Hồng Liên đánh đến chạy chối chết? Vậy thì bọn họ... Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bọn hắn lộ ra thần sắc kinh hoàng, không nhịn được cười rộ lên, tiếp tục nói: “Thế nhưng năm năm trước, thực lực của ta chỉ là cửu tinh, có độc Băng Linh Huyền Diệu, hơn nữa cũng không am hiểu chú thuật.” Mọi người đồng thời trợn mắt, nhất thời ‘A’ lên một tiếng, A Tát Lôi cười nói: “Vương, đừng dọa người khác như vậy có được không! Vừa rồi làm chúng ta lo lắng chết đi được!” “Đúng vậy, nếu như đến tận bây giờ Vương còn bị nàng đánh đến chạy chối chết, chắc chúng ta chỉ còn nước dắt nhau về Phù Quang rừng rậm luôn mất!” “Không biết bây giờ Vương đối đầu với Hồng Liên kia thì kết quả sẽ như thế nào nhỉ, hay là chúng ta tới Đại hội Liên minh gì đó báo thù rửa hận đi!” Người tung kẻ hứng bàn luận lẫn nhau, tất cả mọi người đều cười ha hả, vui vẻ không thôi. Cát Khắc gãi đầu gãi tai, ‘O’ một tiếng, hỏi: “Vương, ý của ngài là. trong năm năm, ngài từ cửu tinh triệu hoán sư, đã trở thành đẳng cấp như bây giờ?” Hắn thật sự không muốn nói là cấp bậc của nàng bây giờ quá biến thái, nhưng nhớ tới trận chiến cùng Bách Mục Hàn Thiêm hôm ấy, lại không nhịn được len lén nuốt nước bọt. Một lời này làm bọn hắn đang trong giấc mộng bỗng nhiên bừng tỉnh, mọi người không ai bảo ai cùng ngừng cười nói, trợn tròn hai mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Không thể nào, năm năm, chỉ trong năm năm! Có thể nói, trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, triệu hoán sư cửu tinh đã thuộc vào giới hạn cao nhất rồi, nếu muốn tiến thêm một bước, nói thẳng ra là khó hơn cả lên trời, có rất nhiều thiên tài triệu hoán sư tuổi còn trẻ đã đạt cửu tinh triệu hoán sư, nhưng nếu muốn đạt được Địa cấp triệu hoán sư thì chỉ ít cũng phải mất vài chục năm, có người cả đời cũng không thể đột phá. Cho nên, Địa cấp triệu hoán sư được xưng là ‘cấp bậc ác ma’, bởi vì một người bình thường căn bản không thể đạt được cấp bậc này. Mà Vương của bọn họ, năm năm trước, cùng lắm mới 12 tuổi, đã là cửu tinh triệu hoán sư! Và bây giờ sau năm năm, thực lực của nàng đã đột phá Địa cấp? Hơn nữa, nàng còn có trong tay phù chú thuật quỷ dị thần bí! Trời ạ, nàng rốt cuộc đã tu luyện như thế nào? A Tát Lôi ngả nhào xuống đất, lăn qua lộn lại đến cuồng loạn: “A a a, quá đã kích người!, quá đã kích người mà!” “Vương, truyền thụ cho chúng ta chút kinh nghiệm đi, chúng ta cũng muốn nhanh chóng thăng cấp nữa!” Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay, ngồi ngay ngắn một chỗ, nói: “Chăm chỉ!” “Chăm chỉ!” Mọi người đồng thanh hô to, sau đó ra sức gật đầu “Chúng tôi đã hiểu!” Hoàng Bắc Nguyệt vươn một ngón tay, lắc lắc, nói: “Đã nghe câu này bao giờ chưa? Thiên tài được tạo nên là do một phần chăm chỉ cộng thêm chín mươi chín phần may mắn.” Mọi người sững sốt, sau đó đồng loạt ngã ngửa! A Lệ Nhã cười lên khúc khích, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

520. Chương 522: Dong Binh Vương Lệnh (10)

A Lệ Nhã cười lên khúc khích, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cúi đầu nói: “Hôm qua lúc chuẩn bị đi ngủ, muội còn nhìn thấy Vương vẫn đang tu luyện, Vương chăm chỉ như vậy, mới có được thực lực như hôm nay.”

“Không sai! Trước kia là chúng ta ham chơi, bắt đầu từ hôm nay, cũng nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện!” “Đúng! Chăm chỉ!” Nhiệt huyết của mọi người lại bắt đầu bùng cháy, xúc động hết to, khiến cho đoàn lính đánh thuê Tứ Hải ở phía xa cũng dáo dác đưa mắt nhìn về phía này. “Thiếu chủ, đám người kia rất kỳ lạ,

có cần điều tra xem bọn chúng đến tột cùng có lai lịch gì hay không?” Lãnh Nhị cau mày bầm bầm. La Thuần nói: “Tất cả mọi người đều là lính đánh thuê, rộng rãi một chút đi.” Lãnh Nhị nói: “Tính tình thiếu chủ vẫn lương thiện như vậy! Đến khi tham gia vào Đại hội Liên minh lính đánh thuê, Thiếu chủ vạn lần không thể hiền lành quá, chúng ta là lính đánh thuê Tứ Hải, đến đây vì cái ghế Minh chủ!” “Chưa chắc chúng ta đã có thể lên làm Minh chủ, Tu La thành thần bí khó lường, cho tới giờ chưa từng có ai bước vào mà còn toàn mạng trở ra, lấy thực lực cùng tư chất của ta, không đủ khả năng để ngồi lên vị trí Minh chủ.” La Thuần là người tương đối khiêm tốn, đối với thực lực của bản thân không hề giấu diếm. Lãnh Nhị không vui chút nào! Thiếu chủ khoan dung độ lượng như vậy là chuyện tốt! Nhưng khi gặp chuyện lớn sẽ không thể ra tay dứt khoát, thật là không có một chút phong thái của đội trưởng La Tuyệt năm đó tí nào! Suy cho cùng vẫn chỉ là cháu, không phải con ruột! “Được rồi, Lãnh Nhị, chúng ta có lẽ cũng nghỉ ngơi đủ, nói mọi người chuẩn bị lên đường đi.” La Thuần ngồi dậy, đứng ở bên rìa rừng rậm, nhìn ra phía xa, từ nơi này đến Bắc Diệu Quốc, còn một đoạn đường rất dài! Hắn quay đầu nhìn thoáng qua mười mấy người đội lính đánh thuê kia, xuất phát từ cấp bậc lễ nghĩa, hẳn là nên nói với họ một tiếng tạm biệt, bắt quá vừa nhìn đến người mang mặt nạ quỷ, hẳn lại bỏ ngay suy nghĩ này, mang người của mình nhanh chóng rời khỏi. Đoàn người Hoàng Bắc Nguyệt nghỉ ngơi thêm một hồi, cũng đứng dậy rời đi, muốn ra khỏi hẻm Phù Quang rừng rậm, phải đi qua một con đường núi quanh co dài dằng dặc, vừa ra bên ngoài, quay đầu nhìn lại rừng rậm sâu thẳm, tất cả mọi người đều thở dài một tiếng, tâm trạng khi xa nhà không thể không động lại chút phiền muộn. Đại hội Liên minh lính đánh thuê được tổ chức rất long trọng, cho nên trên đường có không ít những đoàn lính đánh thuê to nhỏ khác nhau, rồi thì tiểu đội tập huấn, cùng với đội ngũ của các đại gia tộc, tất cả đều hướng tới kinh đô Huy Kinh của Bắc Diệu Quốc. Một vài triệu hoán sư còn trực tiếp ngồi trên triệu hồi thú của mình, ở trên đường khoe khoang năng lực, khiến cho không ít cao thủ khác khó chịu! Triệu hoán sư là thứ nghề nghiệp mà ai ai ở trên đại lục cũng phải hâm mộ, chỉ tiếc, cực kỳ cần tài năng thiên bẩm! Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở ven đường nhìn ngó một lúc, cảm thấy mười mấy triệu hoán sư đồng hành cùng nhau, có vẻ hơi hơi khác thường, hơn nữa còn là mười mấy triệu hoán sư cấp bậc không thấp, nếu như huênh hoang đi lại khắp nơi, sợ là sẽ rước về không ít phiền toái. Chưa kể đến Băng Linh Huyền Diệu của nàng rất chi là phách lối, nếu cưới hoàng kim thánh hổ thì càng ghê ghớm hơn! Vì vậy đám người Cát Khắc liền đề nghị, có thể tới trấn nhỏ phía trước mua mấy con ngựa. Đi bộ đến trấn nhỏ, hai ngày nay cái trấn nhỏ này cũng vô cùng náo nhiệt, khó khăn lắm, mới tìm được một tửu quán ngồi xuống, Cát Khắc mang theo bốn năm người đi mua ngựa, để mấy người Hoàng Bắc Nguyệt chờ trong tửu quán. Bởi vì đây là lần đầu tiên A Lệ Nhã ra ngoài, nên đối với cái gì cũng cảm thấy mới lạ, nàng lớn lên rất đáng yêu, khuôn mặt tròn nhỏ như trái táo, lại rụt rè nhát gan, mấy tên lính đánh thuê bàn bên cạnh trông thấy nàng, thì nhau ngả ngón huýt sáo trên ghẹo. “Tiểu muội muội, muội từ đâu tới vậy? Lại đây bồi các ca ca uống vài chén đi!” A Lệ Nhã nghe vậy sợ hãi nép vào người A Tát Lôi.

521. Chương 523: Gặp Lại Cổ Nhân (1)

Mấy tên lính đánh thuê kia không những không biết điều mà còn đùa giỡn:

“Ai ui, thì ra là đã có tình lang!” Lời này khiến A Tát Lôi giận dữ, hắn đập bàn đứng lên, lớn tiếng nói: “Các người ăn nói cho cẩn thận! Đây là muội muội của ta!” “Vậy hóa ra là anh vợ tương lai!” Mấy tên đó nhìn A Tát Lôi tuổi còn trẻ nên càng không kiêng nể gì, thì nhau cười lên ha hả. Tên lính đánh thuê ngồi ở phía trước đang há miệng cười to, không biết từ đâu một cái chén rượu bỗng nhiên bắn vào miệng hắn, xém thì chặn ngang cổ họng! Hắn cúi người giãy dụa, nôn khan không ngừng. Mặt khác, mấy tên lính đánh thuê còn lại cũng lập tức đứng lên: “Là ai? Là kẻ nào ném? Dám gây chuyện với bọn này ư?!” Y phục mà bọn người này mặc trên người có hơi khác biệt so với đoàn lính đánh thuê bình thường: trang phục chỉnh tề, vũ khí trang bị nhìn là biết do thợ lành nghề chế tạo riêng, rất sắc bén. Cả tửu quán không ai dám lộ ra thái độ bất mãn đối với bọn họ, cho dù chỉ là một chút. Xem ra, không phải người của các đại gia tộc mà là thuộc vào binh đoàn lính đánh thuê lớn! Bọn họ vừa trừng mắt, người xung quanh đã vội vàng quay đầu nhìn về nơi khác, ai nấy trở về làm chuyện của mình, không dám rước thêm phiền toái. Cả tửu quán yên ắng lạ thường. Tên lính đánh thuê thứ nhất hô to nhưng không nghe được người nào đáp lại, càng thêm kiêu ngạo mà hét lớn: “Có gan thì đứng ra, rút đầu rút cổ...” Lời còn chưa nói hết, một chén rượu

khác nhoáng cái đã lại ném vào trong miệng hắn, đùng phải hàm răng của hắn thì vỡ nát, tanh bành đầy miệng, máu chảy đầm đìa! (Tuyết: Người xưa có câu: cái miệng hại cái thân, há há! =))) Đám lính đánh thuê còn lại giật nảy mình, là ai mà có thể vô thanh vô tức đem hai cao của thủ bọn họ biến thành như vậy? Đang suy nghĩ, bỗng để ý thấy phía trước đôi huynh muội bàn bên kia vẫn còn một thiếu niên mặc đồ đen đang đưa lưng về phía bọn họ. Hắn chậm rãi quay đầu, mặt nạ giống như tu la ác quỷ khiến cho toán lính đánh thuê nọ nhất thời hoảng hốt. Tên đeo mặt nạ quỷ nhìn bọn hắn chằm chằm, âm thanh lạnh lùng nói: “Còn ai ăn nói không sạch sẽ nữa? Ta sẽ cho hắn thêm một chén.” Hơi thở của người này rất âm ngoan tàn bạo, thật sự làm cho người ta có chút sợ hãi. Mấy tên lính đánh thuê liếc mắt nhìn nhau, đều nhận thấy nhóm A Tát Lôi chỉ có vài người, hơn nữa nhìn trang phục cũng không giống người của các đại gia tộc, khẳng định không có gì phải kiêng dè! Nghĩ tới đây, sống lưng liền thẳng lên một chút, nhưng vẫn không dám nói chuyện hay làm càn như vừa rồi. Dù sao cũng là một cao thủ, mà thực lực bọn hắn thì chỉ bình thường mà thôi. “Này, người có biết chúng ta là ai không? Người dám gây sự với bọn ta sao?” Một tên lính đánh thuê kiêu ngạo nói. Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhếch lên, cười lạnh nói: “Hừ, cho dù các người có là người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, cũng chỉ là mấy tên tiểu lâu la. Ta không thể trêu vào Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ, chẳng lẽ cũng không thể động đến đám tiểu lâu la các người?” Lời này vừa nói ra, mọi người trong tửu lâu đã xì xầm đầy trào phúng. Người này mặc dù nhìn thì quý dị, thế nhưng lời nói ra lại khiến bọn họ tán thành vô cùng! Thật sự như nói hết những lời từ trong đáy lòng bọn họ! Mà mấy cái tên này mặc dù là người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, nhưng cũng chỉ là mấy tên tay sai mà thôi! Ý vào uy thế của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, ra ngoài diễu võ dương oai, thật là làm mất thể diện của lính đánh thuê! Hừ! Chó cầy gần nhà gà cậy gần chuồng, thật may là có người đến để giáo huấn bọn họ! Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nhìn khuôn mặt mấy người kia hết xanh lại trắng, liền đắc ý cười thầm: Bồ Cát Nhĩ Lạc Lạc còn là đồ đệ của ta đây, mấy người các người thì là cái thá gì?! “Hừ, biết chúng ta là người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, thế mà vẫn dám to gan càn rỡ như thế, đúng là chán sống!” Một tên lính đánh thuê thẹn quá hóa giận hét lên một tiếng đứng bật người dậy. “Ai chán sống?” Thanh âm trong sáng của một thiếu niên từ trên cầu thang tửu lâu truyền đến, mang theo ba phần cao quý, bảy phần uy nghiêm!

522. Chương 524: Gặp Lại Cổ Nhân (2)

Tất cả mọi người sửng sốt, mấy tên lính đánh thuê kia lập tức đi ra phía trước, cung kính nói:

“Thiếu gia, có người cả gan làm loạn, đã thương người của chúng ta.” “Hừ! Hắn còn không đem gia tộc Bồ Cát Nhĩ chúng ta để vào mắt! Thật sự là ghê gớm!” Nghe bên kia thêm mắm thêm muối cáo trạng, Hoàng Bắc Nguyệt có chút hoảng hốt, từ biệt năm năm, không ngờ ngày gặp mặt lại rơi phải tình cảnh thế này. A Tát Lôi đi tới, thấp giọng nói: “Vương, hình như là người rất có thể lực, ta cũng nghe ông nội nói qua, gia tộc Bồ Cát Nhĩ cực kỳ hùng mạnh, có phải là chúng ta nên lùi một bước trước hay không? Đầu cần phải đắc tội người của đại gia tộc vào lúc này, càng thêm chậm trễ thời gian.” “Vương, là lỗi của muội.” A Lệ Nhã sắc mặt trắng bệch nghẹn ngào nói, trong lòng thật sự áy náy, chỉ vì nàng nên mới gây ra chuyện. Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lau đi vệt nước bên khóe mắt nàng, nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc, có ta ở đây.” Vừa nói, thân thể lười biếng cũng chuyển hướng quay về phía cầu thang, con người trong treo treo nhưng lạnh lùng khê ngược, nhìn theo bóng dáng một thiếu niên anh đang từ từ bước xuống. Mới cách năm năm, Lạc Lạc đã trưởng thành tới nỗi nàng xém chút không còn nhận ra, vẫn là thân hình cứng cáp, vẫn là gương tuấn tú như xưa, nhưng thiếu vài phần nhu hòa vốn có, lại nhiều hơn vài phần lạnh lùng nghiêm nghị đầy cao quý. Hắn mặc một thân trường bào màu xám tinh xảo, bên hông lộ ra đoản kiếm khảm bảo thạch, trên chân đi một đôi giày da hươu, thiếu niên năm nay đã tròn mười tám, cao lớn mạnh mẽ, khí chất cũng trầm ổn không ít. Lạc Lạc nhìn thoáng qua bên này, đột nhiên chạm phải cặp mắt sáng rõ của Hoàng Bắc Nguyệt, giật mình một cái, liền bước về phía đó. Hoàng Bắc Nguyệt ngồi yên một chỗ không hề động đậy, nắm tay chống lên bàn, động tác kia có chút uể oải cao ngạo, dường như căn bản không đem vị thiếu gia của đệ nhất gia tộc thiếu gia này để vào mắt. Những người khác trong tửu lâu nhìn thấy nàng có động tác như vậy, cũng âm thầm toát mồ hôi hột thay nàng, mới vừa rồi Hoàng Bắc Nguyệt nói một câu, khiến cho những tên lính đánh thuê luôn coi bốn biển là nhà có ấn tượng tốt với nàng, cho nên bấy giờ cũng không có bao nhiêu người hy vọng nàng bị làm sao. Bởi vậy xung quanh đã có người lục tục nhỏ giọng xì xào bàn

tán: “Rõ ràng là gia tộc Bồ Cát Nhĩ mấy người gây sự trước, giờ lại còn vu khống cho người, thật sự là không biết xấu hổ!” “Đúng vậy, là người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ thì có thể đổi trắng thay đen sao? Muốn ý đồ ép buộc yếu sao?” Mấy tên lính đánh thuê gây sự bên gia tộc Bồ Cát Nhĩ nghe được tức đến mặt mũi đỏ bừng, trợn mắt hướng về phía người nói chuyện, quát to: “Các người nói bậy bạ gì đó? Có tin chúng ta...” “Đủ rồi!” Lạc Lạc đi được nửa đường đột nhiên trầm giọng mở miệng, vốn chỉ biết mấy người này đã gây ra chuyện, vừa rồi thấy đối phương có một cô bé thút thít đứng ở nơi đó, hẳn biết ngay là xảy ra chuyện gì. Bây giờ nghe được người chung quanh nghị luận, trong lòng càng thêm chắc chắn! Mấy tên lính đánh thuê kia lập tức im bặt, cúi đầu đứng ở trước mặt hắn, Lạc Lạc lạnh lùng quét mắt qua bọn họ, nói: “Trước khi ra ngoài ta nói như thế nào? Nếu không nghe lời của ta, thì còn đứng ở đây làm gì, cút đi!” “Thiếu gia!” Đám lính đánh thuê lập tức quỳ xuống: “Xin thiếu gia minh giám, chúng ta cũng là vì gia tộc Bồ Cát Nhĩ...” “Dám lấy gia tộc Bồ Cát Nhĩ làm cớ gây sự, đã là tội danh không thể tha thứ, nếu không cút khỏi đây, cũng đừng trách ta không nói nể tình!” Lạc Lạc lạnh lùng ra lệnh không cho phép có người phản kháng. Trong nháy mắt mấy tên kia mặt xám như tro tàn, ngẩng đầu oán hận nhìn thoáng qua đám người Hoàng Bắc Nguyệt, liền vội vàng đứng lên, không dám lè mề dù chỉ một khắc, cùng nhau chạy biến! Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt dưới mặt nạ hơi cong lên, thật sự là kẻ sĩ ba ngày không gặp, đã phải nhìn bằng con mắt khác xưa!

523. Chương 525: Gặp Lại Cổ Nhân (3)

“Các hạ, người của ta đã đắc tội với người, ta đã trục xuất bọn họ ra khỏi gia tộc, xin các hạ thứ lỗi.”

Lạc Lạc lễ phép khom lưng hành lễ. Hoàng Bắc Nguyệt liếc hắn, ngạo mạn hỏi: “Người là...” Thanh âm nghe y như nam tử thực thụ, một sát thủ xuất sắc, thì kỹ xảo nguy trang, cũng tuyệt đối thuộc hàng đẳng cấp! “Tại hạ Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ.” Lạc Lạc không vì ngữ điệu khinh thường trong giọng nói của nàng mà tức giận, đa số các đại ca thủ đều có tính cách cổ quái khác thường, hắn đã sớm không thấy kỳ lạ. Chẳng qua là, đối mặt với người này, trong lòng hắn luôn có một tia cảm giác rất lạ lùng, một thứ cảm giác khiến hắn không thể nói nên lời. Rõ ràng có giọng nói dễ nghe như vậy, thân hình nhìn cũng cao ráo lịch lãm, tại sao phải đeo lên cái mặt nạ quỷ dị khác người như thế? Loại cảm giác này, cùng trước kia... Nàng ấy, rất giống nhau! Lạc Lạc ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đôi mắt sau mặt nạ, chỉ cảm thấy vô cùng trong trẻo, mang theo sắc sảo lạnh nhạt, làm cho người ta không thể nhìn thấu. Trong lòng Lạc Lạc khẽ chuyển, muốn nhìn tiếp, nhưng lại phát hiện nàng như có như không nghiêng đầu một cái, mặc dù là động tác cực kỳ nhỏ bé, nhưng cảm giác không kiên nhẫn và mất hứng của nàng, vẫn dễ dàng khiến cho người ta có thể nhận ra. Nhìn chằm chằm vào người ta như vậy quả thật rất không lễ phép, Lạc Lạc ngưng ngừng ho một tiếng, nói: “Xin hỏi các hạ là...” “Nguyệt Dạ.” Hoàng Bắc Nguyệt chỉ đơn giản nói qua loa một tiếng, cũng không có ý tán gẫu thêm. Lạc Lạc sờ sờ cái mũi, cứ chỉ này vẫn hờn hờn ngây thơ y hệt năm đó, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cười, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì từ phía cầu thang lại có một cô gái xinh đẹp đi xuống, mặc y phục cưới ngựa màu đỏ tươi, tư thế oai phong cầm một cái roi ngựa. Nàng đi gần hết bậc thang, nhìn thấy Lạc Lạc, liền dừng đứng mây liễu, nói: “Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ, không phải nói sẽ khởi hành ngay sao? Người còn đứng ở ra đó làm gì?” Trên mặt Lạc Lạc lập tức hiện vẻ mất hứng, toát ra vài phần thiếu niên tranh cường háo thắng, cùng phong thái uy nghiêm cao quý của đại thiếu gia gia tộc Bồ Cát Nhĩ vừa rồi hoàn toàn khác nhau. Miệng còn than thở: “Lúc đến cầu xin ta mang theo thì nói như thế nào? Bây giờ hết hô to lại gọi nhỏ, kiêu căng quá thể!?” “Người nói cái gì?” Cô gái xuống tới nơi, thanh âm dễ nghe giống như chim hoàng oanh líu lo mỗi sáng, mọi người trong tửu lâu đều đồng loạt quay đầu. Vừa nhìn, thật sự là một nữ tử tuyệt sắc! Mặc dù có chút điều ngoa tùy hứng, nhưng càng như vậy thì càng có vẻ xinh đẹp đáng yêu! Bình thường những vị tiểu thư kiêu căng phách lối của các đại gia tộc, sẽ chỉ khiến người ta sinh ra cảm giác chán ghét, nhưng nhìn người thiếu nữ này hờn dỗi trềnh mắt, lại chỉ làm cho người ta cảm thấy vui vẻ mà thôi! “Người quan tâm lời ta nói làm cái gì? Quân trời quân đất, hay là muốn quân ta đại tiện thôi!?” Lạc Lạc cau mày nói một câu cực kỳ thô tục, khiến cho người trong tửu lâu cười to. Cô gái kia lập tức đỏ mặt, đại khái đời này chưa từng nghe người khác nói năng thô tục ở trước mặt nàng như thế. “Người thật sự là thô tục không chịu được!” “Ta thô tục thì có làm sao? Nào dám so với kim chi ngọc diệp như người!” Lạc Lạc không thèm quan tâm, vừa quay đầu, nhìn thấy người mang mặt nạ quỷ đang nhìn bọn họ cãi nhau không chớp mắt,

nhất thời cũng thấy xấu hổ. “Anh Anh, người còn ồn ào, ta sẽ đưa người trở về.” Lạc Lạc trừng mắt nhìn cô gái kia, ý bảo nàng thu liễm một chút. Cô gái mặc dù không tình nguyện, nhưng nghe lời hần nói, vẫn phải không cam lòng ngậm miệng lại. Hoàng Bắc Nguyệt chăm chú nhìn bọn họ đấu vô mồm, trong lòng có chút hoảng hốt, cảnh tượng này, xa cách năm năm, nhưng vẫn giống y như đúc chuyện của ngày hôm qua.

524. Chương 526: Gặp Lại Cổ Nhân (4)

Cô gái tên Anh Anh này, không phải chính là Anh Dạ công chúa năm đó sao?

Tính cách thẳng thừng kiêu ngạo như vậy, qua mấy năm, càng thêm xinh đẹp động lòng người. Anh Dạ công chúa quay đầu, cũng nhìn thấy nàng, không hề bị mặt nạ quỷ dị dọa cho sợ hãi, chỉ hơi nhíu mày một chút, ánh mắt trở nên lạnh lùng. “Ghét nhất những tên suốt ngày đeo cái mặt nạ trên mặt, giả dối!” Anh Dạ công chúa khinh thường nói. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, mơ hồ thốt lên: “Đôi khi mang mặt nạ, là xuất phát từ bất đắc dĩ.” “Còn bất đắc dĩ, ngay cả người thân nhất cũng có thể lừa gạt sao?” Anh Dạ công chúa cự cãi, thanh âm đã chút có chút nghẹn ngào, hốc mắt bỗng nhiên ửng hồng. Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc không nói lời nào. Lạc Lạc vội vàng nói: “Nguyệt Dạ các hạ, người đừng tức giận, đây là biểu muội của ta, lần đầu tiên ra ngoài, ở trong nhà đã kiêu căng thành thói, nói chuyện hay làm mất lòng người ta, hơn nữa...” Lạc Lạc vừa nói, vừa đưa tay chỉ chỉ vào đầu mình. Hoàng Bắc Nguyệt cười khẽ, Anh Dạ công chúa thì tức tối xoay người, nổi nóng vung lên cán roi trong tay, chuẩn bị ra roi quất xuống trên người Lạc Lạc. Lạc Lạc cười hi hi hai tiếng, nhún chân một chút, thân thể nhanh nhẹn lui về phía sau, thoáng cái đã tới trước cửa tử lâu, thân pháp kia, động tác kia, tuyệt đối có thể xếp vào hàng cao thủ! “Anh Anh, nói bao nhiêu lần rồi, hiện giờ người cần bản không đánh lại được ta.” Lạc Lạc ngẩng đầu tươi cười, muốn bao nhiêu trẻ con có ngần đấy. Anh Dạ công chúa thu roi, hừ lạnh một tiếng, nói: “Không phải ăn có mấy viên Tẩy Tủy đan chó má gì đó thôi sao, có gì hơn người?!” “Đương nhiên là hơn, đó là sự phụ cho ta!” Lạc Lạc kiêu ngạo nói. Anh Dạ công chúa trầm mặt xuống: “Sự phụ, sự phụ, người coi nàng là sự phụ, nàng cũng không coi người là đồ đệ đâu!” “Này, không được nói xấu sự phụ ta!” Lạc Lạc cũng nổi lên cơn tức. “Ta cứ nói đấy, người làm gì được ta nào?” Anh Dạ công chúa không kiêng dè gì, không sợ trời không sợ đất nói tiếp: “Nếu nàng coi người là đồ đệ, thì tại sao bao nhiêu năm nay cũng chưa từng xuất hiện? Sợ là sớm đã quên mất một người như người rồi!” Lạc Lạc hít sâu vài hơi, ánh mắt vừa rồi còn toát ra ánh sáng rực rỡ, lúc này đã trở nên tàn lụi, chậm rãi cúi đầu. Anh Dạ công chúa cũng biết mình đã quá lời, lại chầm phải chỗ đau của hần, nhìn hần lộ ra vẻ mặt buồn rầu mất mát như vậy, cũng áy náy không yên. “Ta chỉ thuận miệng nói dăm ba câu chơi mà thôi, người bày cái vẻ mặt này là có ý gì đây?” “Người quản ta làm gì.” Lạc Lạc bĩu môi, không nhịn được nói, “Người nghĩ ngợi đúng không? Đủ rồi thì lên đường.” “Đủ rồi mà.” Anh Dạ công chúa nhỏ giọng nói. “Vây đi thôi.” Lạc Lạc đứng ở cửa tử lâu, khẽ gật đầu với Hoàng Bắc Nguyệt khẽ, xem như chào từ biệt. Hoàng Bắc Nguyệt cũng gật đầu đáp lại, đứng vào lúc này, mấy người Cát Khắc cũng mua ngựa trở về, mười mấy con ngựa dàn thành hàng dài bên ngoài tử lâu, Hoàng Bắc Nguyệt cùng đám A Tắt Lôi đi ra ngoài, Cát Khắc lập tức dắt một con ngựa toàn thân trắng xóa đến trước mặt nàng. “Vương, đây là giống ngựa của vùng tuyết vực, ngày phi ngàn dặm.” Hoàng Bắc Nguyệt vuốt ve bộ lông trắng muốt của con ngựa kia, vô cùng thích thú, nàng xoay người sải bước, nắm lấy dây cương, động vật cũng có linh tính của động vật, nó cảm nhận được hơi thở trấn áp cường đại từ trên người nàng, vì vậy cũng rất nghe lời, cho dù là một người xa lạ, cũng không dám lộn xộn một tí nào. Bên kia Lạc Lạc ngồi vào xe ngựa, lại xốc lên màn xe, hỏi: “Nguyệt Dạ các hạ, người là triệu hoán sư?” “Xem như thế đi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói. Lạc Lạc nhìn thoáng qua đám người người Cát Khắc, phát hiện mỗi người đều chia nhau cưỡi một con ngựa, tò mò hỏi: “Trong đội ngũ của người, không có triệu hoán sư sao?” “Có.” Hoàng Bắc Nguyệt qua loa nói.

525. Chương 527: Gặp Lại Cổ Nhân (5)

Lạc Lạc khẽ gật đầu, trong lòng vẫn cảm thấy kỳ lạ, những nơi thế này, nếu có triệu hoán sư, đương nhiên cũng sẽ không gọi ra linh thú của mình, đúng là không giống triệu hoán sư bình thường chút nào.

“Các người cũng cưỡi ngựa, không bằng đồng hành cùng chúng ta đi.” Lạc Lạc thiện ý nói, gia tộc của bọn họ đông người, quy củ nghiêm ngặt, không cho phép triệu hoán sư khoe khoang kiêu ngạo, bởi vậy có đi đâu cũng đều cưỡi ngựa. “Cũng được.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đi cùng người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, có thể tránh được không ít phiền toái. Dọc theo con đường này có rất nhiều binh đoàn lính đánh thuê cùng các đại gia tộc khác nhau, đội ngũ hơn chục người của bọn họ rất dễ trở thành kẻ yếu trong mắt người khác, có thể gặp phải những phiền phức không đáng có. Mặc dù nàng không sợ phiền phức, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian ở trên đường. Lạc Lạc lập tức vui vẻ ra mặt, từ trong xe ngựa đi ra, cũng cưỡi một con ngựa, cùng nàng đồng hành. Đội ngũ chậm rãi lên đường, quả nhiên, có cơ may gia huy chữ thập của gia tộc Bồ Cát Nhĩ phấp phới trong gió, binh đoàn lính đánh thuê trên đường nhìn thấy cũng phải nhường sang một bên, ai cũng không dám cản đường. Lạc Lạc vừa đi vừa nói: “Nguyệt Dạ các hạ, đây là lần đầu tiên người tới Bắc Diệu Quốc sao?” “Ta cùng tộc nhân của ta từ trước tới giờ đều sinh sống trong rừng rậm.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt đáp lời. “Thì ra là cao thủ ẩn dật.” Lạc Lạc cảm khái nói, “Nếu có thể, ta cũng hy vọng được tránh xa thế sự, không bị những chuyện vụn vặt phàm trần này ràng buộc, thật ra ngẫm lại, có được nhiều thứ cũng không hẳn là có ý nghĩa.” “Lạc Lạc thiếu gia tuổi còn trẻ, tại sao có thể có ý nghĩ như vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng lấy làm kinh hãi. Lạc Lạc khẽ mỉm cười, có chút mất mát nói: “Bởi vì có một người, nàng không thích cuộc sống như thế, nếu như có thể, ta cũng muốn làm theo nàng.” Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt dây cương, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, “Làm sao người biết nàng không thích? Có lẽ nàng thích, chẳng qua là không nói ra lời mà thôi.” “Có lẽ là vậy, nhưng ta cảm thấy, trong lòng nàng nhất định phải đau đớn lắm, cho nên bao nhiêu năm nay cũng không xuất hiện.” Thanh âm của Lạc Lạc từ từ nhỏ dần, “Nếu như lúc ấy ta có năng lực, nhất định sẽ mang nàng cao chạy xa bay.” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn hắn, nếu không có mặt nạ cản trở, thần sắc giật mình trên mặt nàng chắc chắn sẽ hiện ra rõ ràng. “Rất buồn cười phải không?” Lạc Lạc tự giấu cười lên một tiếng, gãi gãi đầu, “Nàng rất mạnh mẽ, căn bản không cần đến ta.” “Không có gì buồn cười, dù có mạnh hơn nữa, cũng sẽ cần dựa vào người khác, bởi vì nàng cũng không phải là thần.” Ánh mắt của Lạc Lạc sáng lên, nhìn nàng nói: “Nguyệt Dạ các hạ, người nói rất đúng!” Hoàng Bắc Nguyệt hơi cong môi, nói tiếp: “Nhưng là không phải ai cũng có thể khiến cho nàng dựa vào, thế giới to lớn nhường này, người để nàng dựa vào cũng chưa chắc đã xuất hiện.” Lạc Lạc ngắt ra, trên gương mặt tuấn tú thoáng ửng đỏ, cúi đầu cười cười: “Cũng đúng.” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu liếc nhìn Anh Dạ công chúa đang ngồi trong xe ngựa, cười hỏi: “Vị cô nương trong xe ngựa kia thật đẹp.” “Đúng vậy, nàng chính là Nam Dực Quốc công ... khụ khụ ... đại mỹ nhân!” Lạc Lạc chột dạ, thiếu chút nữa lỡ miệng nói ra. Cũng không thể để cho Nguyệt Dạ các hạ biết thân phận của Anh Dạ là công chúa, dù sao Anh Dạ là lên chạy đến đây, bớt đi một người biết thì càng bớt đi một phần nguy hiểm. Hơn nữa, nếu biết Anh Dạ là công chúa, ở cạnh nhau cũng buộc phải cung kính có lễ, như vậy không biết thì tốt hơn nhiều. Hắn có ý muốn kết giao với vị Nguyệt Dạ các hạ này, cho nên, hay là tạm thời giữ bí mật trước.

526. Chương 528: Gặp Lại Cổ Nhân (6)

Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm biết thân phận của Anh Dạ, thấy Lạc Lạc không nói, cũng hiểu trong lòng hắn nghĩ gì nên không hỏi gì thêm, chỉ cười nói:

“Có mỹ nhân ở bên, Lạc Lạc thiếu gia lại đi theo người mặt quỷ này, Anh Dạ tiểu thư sẽ không vui đâu.” Lạc Lạc đỏ mặt, vội vàng khoát tay nói: “Người, người đừng nói lung tung, nàng, nàng, trong lòng nàng đã có người...” Sợ bị Anh Dạ công chúa nghe thấy, Lạc Lạc còn cẩn thận quay đầu liếc nhìn qua xe ngựa. Nếu công chúa điều ngoa kia nghe được, hắn sẽ chết chắc! “À?” Thanh âm của Hoàng Bắc Nguyệt kéo dài, mang theo vài phần đùa giỡn: “Cho dù trong lòng có người, có thể tính là hoa đã có chủ, người vẫn có thể đi đập chậu cướp hoa mà.” “Dạ Nguyệt các hạ, người đừng trêu ta nữa, ta và Anh Dạ ư, đó là ai cơ chứ!”

Nàng tựa như muối muối của ta vậy! ” “Ha ha ha!” Hoàng Bắc Nguyệt tiêu sái cười vang, neho mắt nhìn hần, “Anh Dạ?” “A không! Anh Anh!” Lạc Lạc vội vàng nói, trong lòng thầm nghĩ, Dạ Nguyệt này đúng là người xảo quyệt, mới nói mấy câu đã khiến cho hần quay cuồng, thứ không nên nói cũng nói hết ra rồi! Trong lòng Lạc Lạc có phần buồn bực, tuy nhiên nghe được tiếng cười của nàng, lại không còn cảm thấy tức giận, hần vốn không phải loại người hay so đo tính toán, vì vậy cũng cười cười cho qua chuyện. “Dạ Nguyệt các hạ, không gạt người, Anh Anh trong xe ngựa, chính là Anh Dạ công chúa của Nam Dục quốc, nàng lên lút trốn ra ngoài, cho nên, xin người giữ bí mật cho nàng có được không?” Lạc Lạc thấp giọng nói, trong lòng đã biết vị Dạ Nguyệt này rất thông minh, khẳng định là không thể lừa gạt được nàng. “Đường đường là công chúa của một nước, vì sao phải lên trốn đi?” “Chuyện này ... là do Tề vương diện hạ của Bắc Diêu Quốc.” Lạc Lạc ngượng ngùng nói, “Năm đó Tề vương ở Nam Dục Quốc làm con tin, cùng Anh Dạ công chúa là thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư, kể từ sau khi Tề vương về nước, Anh Dạ công chúa vẫn buồn bực không thôi, Hoàng thượng đã ra chiếu chỉ hôn cho Anh Dạ công chúa, nàng không chịu, liền lên lút trốn đi, hy vọng có thể có được một câu trả lời rõ ràng.” Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng khê động, lầm bầm nói: “Câu trả lời ...” “Bắc Diêu quốc không lập Thái tử, Tề vương chính là lựa chọn tốt nhất, nhưng trong tay Quyền vương cùng Hoàng hậu có binh mã, Tề vương muốn lên ngôi thuận lợi phải cùng Nam Dục Quốc hòa thân, có được sự ủng hộ của Nam Dục Quốc, chính là biện pháp tốt nhất.” Lạc Lạc nói thẳng lý do. Hoàng Bắc Nguyệt nghe cũng cảm thấy có lý, từ xưa tới nay, chuyện của Hoàng thất chính là người lừa ta gạt, lợi dụng lẫn nhau, trong hoàng tộc không có tình người, cũng không có tình thân, lại càng không thể có tình yêu. Phong Liên Dục cưới Anh Dạ công chúa, chỉ có lợi mà không có hại, cho dù hần không thành thân cùng Anh Dạ công chúa, cũng sẽ cưới công chúa nước khác, hoặc là tiểu thư trong đại gia tộc nào đó của Bắc Diêu quốc. Chọn tới chọn lui, cùng Anh Dạ công chúa vẫn là tốt nhất, thanh mai trúc mã từ nhỏ, hai trẻ vô tư, thật tốt ... “Trúc mã cưới ngựa tre, thanh mai, đúng là một mối nhân duyên tốt.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói, ra roi thúc ngựa phi như điên về phía trước. “Dạ Nguyệt các hạ!” Lạc Lạc kêu một tiếng, không biết tại sao nàng lại phóng đi như vậy, đang muốn đuổi theo thì đám người Cát Khắc giục ngựa đi lên nói: “Lạc Lạc thiếu gia, để chúng ta đuổi theo, ngài ở lại bảo vệ Anh Anh tiểu thư đi.” Lạc Lạc bất an hỏi: “Có phải ta nói sai cái gì không?” “Ngài không nói sai gì cả, chỉ là tính tình của công tử chúng ta có chút khép kín, xin đừng để tâm.” Cát Khắc nói xong, cũng phóng đi.

527. Chương 529: Gặp Lại Cổ Nhân (7)

Lạc Lạc kinh ngạc nhìn thân ảnh gầy gò phi ngựa như điên trước mặt, áo choàng đen tung bay, cảm giác cô độc đó, không hiểu tại sao lại khiến hần phiền muộn không thôi?

Anh Dạ từ trong xe ngựa ló đầu ra hỏi: “Có chuyện gì à?” “Không có gì.” Lạc Lạc lắc đầu, cho ngựa đi chậm lại, song song với nàng, nói: “Công chúa, nếu như lần này đi, mà biết được Tề vương đã có người trong mộng thì phải làm sao bây giờ?” “Người đừng có nói gở!” Anh Dạ trợn mắt nhìn hần, “Dục ca ca không phải là loại người có mối nối cũ, ham mê nữ sắc như vậy!” Nàng ôm trong lòng hy vọng nóng bỏng nhất đời này, tình yêu nồng đậm nhất, từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa từng đổi thay, không hề nghi ngờ một khắc. Nàng tin rằng người đó nhất định sẽ chờ nàng, hoặc phải nói là, nàng hy vọng người ấy sẽ chờ nàng, giải thoát nàng khỏi ngục giam Hoàng thất đó, nàng không muốn gả cho người mình không thích, không hy vọng cả đời mình cũng giống như người mẫu hậu đáng thương. Chờ đợi, vĩnh viễn không có hồi kết. Lạc Lạc chạm trúng chỗ đau của nàng, ngại ngùng sờ mũi nói: “Ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi mà.” “Thuận miệng cũng không được! Không cho phép người nói xấu Dục ca ca dù chỉ một chữ!” Anh Dạ công chúa điều ngoa nói. “Hừ! Vậy người nói xấu sư phụ ta làm gì?” Lạc Lạc không phục liền bật lại. Anh Dạ công chúa sừng sốt một chút, vung tay hạ màn ngồi trở lại trong xe, dường như đang tức giận. Lạc Lạc trừng mắt nhìn chằm chằm xe ngựa. Tức giận? Tức giận cái gì? Lẽ ra người tức giận phải là hần chứ! Một lúc sau, hần cũng từ từ nguôi giận, thì Anh Dạ công chúa bỗng nhiên vén rèm xe, ánh mắt phiếm hồng, rung rung nói: “Ta cũng muốn nàng trở lại mà! Đồ đáng ghét!” Nói xong lại hạ rèm xe xuống lần nữa, hoàn toàn không để ý tới hần. Lạc Lạc mở miệng định nói, cuối cùng vẫn không thốt được lời nào. ***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Lên đường được hai ngày, cuối cùng cũng tới kinh đô của Bắc Diêu quốc, bên ngoài thành đã có không ít binh đoàn lính đánh thuê tự mình hạ

trại, bởi vì có quá nhiều người tới, hơn nữa đều là lính đánh thuê các nước cùng người của các đại gia tộc, cho nên Quyền vương hạ lệnh, binh đoàn lính đánh thuê và người của các đại gia tộc phải hạ trại ở ngoài thành, cuộc tỉ thí trên lôi đài vào mấy ngày sau, cũng diễn ra ở khu bình nguyên ngoại thành. Một khi triệu hoán sư đã tung ra chiêu thức thì phạm vi ảnh hưởng của nó cực kỳ to lớn, nếu như ở trong thành đấu, quả thật rất bất tiện, lính đánh thuê đều hiểu được mệnh lệnh của Quyền vương, vì vậy cũng bằng lòng hạ trại theo lời truyền đạt của sứ giả Bắc Diêu quốc phái tới. Địa vị của gia tộc Bồ Cát Nhĩ ở các quốc gia rất đặc biệt, là đệ nhất gia tộc trên đại lục Tập Nhĩ Thập, ở Bắc Diêu quốc cũng có thế lực không nhỏ, vì thế họ không gặp bất cứ trở ngại nào khi vào thành. Mặc dù Lạc Lạc tiếp tục ngỏ ý đồng hành, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn từ chối ý tốt của hắn, hạ trại ở bên ngoài, có thể thám thính càng nhiều tin tức, nếu đã vào thành e là sẽ không thể đi lại lung tung được nữa. Huống chi bọn họ ở đây cũng có thể vào thành, chỉ là không được phép xâm phạm vào khu vực đóng quân mà thôi. Sau khi Lạc Lạc thất vọng rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt sai mấy người Cát Khắc đóng trại cẩn thận, sau đó chuẩn bị vào thành xem qua một chút. Loại binh đoàn lính đánh thuê chỉ có mười mấy người như bọn họ, chỉ được sắp xếp ở nơi hẻo lánh heo hắt, cùng với vài binh đoàn lính đánh thuê cấp thấp ở chung một chỗ. Vừa dựng trại xong, đã có người tới chào hỏi. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, thấy người vừa tới là một người đàn ông trung niên dáng dấp khôn khéo, mặt chuốt mũi khoằm, hắn cũng chỉ mang theo một tiểu đội khoảng hơn hai chục lính đánh thuê, nhìn thoáng qua cũng đủ biết thực lực chẳng có là bao. “Vị này chính là đội trưởng của đoàn có phải không?”

528. Chương 530: Gặp Lại Cổ Nhân (8)

“Vị này chính là đoàn trưởng của đoàn có phải không?” Người đàn ông trung niên kia coi như cũng có mắt nhìn, vừa đi tới, thấy Hoàng Bắc Nguyệt mang mặt nạ đã biết là thủ lĩnh của đám lính đánh thuê khác.

“Đây là Dạ Nguyệt công tử của chúng ta.” Cát Khắc nói, “Xin hỏi các hạ có gì chỉ giáo?” Người đàn ông trung niên kia cũng không khách khí, với những tiểu đoàn lính đánh thuê kiểu này, sao phải câu nệ cái gì, dù sao mọi người đều có cấp độ thấp giống nhau. Trên đất lát một tấm thảm mỏng, Hoàng Bắc Nguyệt ngồi phía trên, nam tử kia liền tự giác ngồi sang phía đối diện, xoa xoa tay nói: “Ta tên là Tông Nam, là đội trưởng của đoàn lính đánh thuê Thập Hồ.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt gật đầu, không nói câu nào. Tông Nam nói tiếp: “Dạ Nguyệt, ta thấy người của người cũng không nhiều, hai ngày sau đã bắt đầu tổ chức tỷ thí lôi đài rồi, các người ít người, tham gia tỷ thí sợ là cũng chỉ được vài ba người, hơn nữa chưa chắc đã có thể thắng được những cao thủ trong đoàn lính đánh thuê có thực lực khác, hay là...” “Không cần.” Hoàng Bắc Nguyệt không đợi hắn nói xong đã thẳng thừng cự tuyệt: “Tông Nam đội trưởng, ta mang người tới xem náo nhiệt mà thôi, có lên lôi đài hay không cũng không có vấn đề.” Tông Nam sững sốt, có chút giật mình: “Các người đến xem chơi ư? Chắc chắn, thật đáng tiếc! Các người không biết bên trong Tu La thành có bao nhiêu bảo bối cực kỳ quý giá sao? Đó chính là một nơi vô cùng tốt, nếu như có thể dẫn theo người gia nhập Liên minh cùng đi đến đây, chúng ta chẳng cần chiến đấu, mà vẫn có thể âm thầm lấy được những vật dụng hiếm có bên trong đó, rồi khi bán đi, ha ha...” Thì ra đoàn lính đánh thuê Thập Hồ là một đám buôn lậu, loại đoàn gian thương này thông thường không có cao thủ gì mấy, nhưng đa số đều là những người có mắt nhìn đồ không tệ, biết đâu là bảo bối, đâu là vứt đi. Bọn họ thường xuyên tự mình mạo hiểm kiếm chác, hoặc rình mò quanh Công hội lính đánh thuê, khi có cao thủ nào cần có một đoàn lính đánh thuê cùng làm nhiệm vụ cao cấp, bọn họ sẽ đi theo cao thủ tham gia, nhân tiện nhặt nhạnh vật phẩm. “Nơi hiểm dữ như Tu La thành, các người cũng dám đi?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói. “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con! Huống chi còn có vô số các đại cao thủ của binh đoàn lính đánh thuê lớn mạnh, lại càng an toàn ấy chứ.” Tông Nam vô sỉ cười nói. Sắc mặt của Hoàng Bắc Nguyệt sau mặt nạ hoàn toàn trầm xuống, nói: “Người thích chịu chết, thì cứ đi, đừng kéo theo ta.” Tông Nam hừ một tiếng: “Nhát gan như chuột! Mấy người các người thì đợi đến bao giờ mới làm nên việc lớn? Một đám tiểu tử thói vất mũi chưa sạch!” “Tiểu tử thói vất mũi chưa sạch?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, “Tốt nhất người nên cầu nguyện lên lôi đài chớ gặp phải người của ta!” Tông Nam đứng lên, cũng khinh bỉ cười một tiếng: “Người bớt xàm ngôn loạn ngữ đi, có giỏi thì ra mà quyết đấu với đệ nhất binh đoàn lính đánh thuê xem nào!” “Người cho rằng ta ngu ngốc giống người sao? Đệ nhất binh đoàn lính đánh thuê cũng chẳng đặc tội gì với ta, tại sao ta phải ra mặt khiêu chiến với họ?” “Đừng có hối hận đấy! Không hợp tác cùng bọn ta, có ai

thèm để ý tới loại vô danh vô tiếng như các người!” Tông Nam lên tiếng giễu cợt, ngẩng đầu ưỡn ngực xoay người trở về bản doanh của mình. Đi được nửa đường, có mấy người che mặt mặc trường bào màu xanh, hàm hàm sát khí đi tới, bởi vì phần lớn mấy người này vóc dáng nhỏ nhắn, nên ắt hẳn là một đoàn thiếu nữ, Tông Nam kia nghĩ vậy thì không để ý họ, trực tiếp đi qua. Mắt thấy sắp đụng phải thiếu nữ đi trước, ngay lúc đó lóe lên một tia sáng hình chữ thập, trên lồng ngực Tông Nam kia lập tức xuất hiện hình chữ thập nhuộm đầy máu tươi! Quần áo cũng rách nát không còn nguyên vẹn! Những người xung quanh cũng thi nhau hít một ngụm khí lạnh, rói rít nói: “Thập Huyết Quang! Tổ chức Đệ nhất sát thủ của đại lục Tạt Nhĩ Thập!” Tên Tông Nam không biết đã té xuống đất từ bao giờ, bị dọa sợ đến nỗi run rẩy co quắp người lại.

529. Chương 531: Gặp Lại Cổ Nhân (9)

Người rút kiếm, chính là một trong mấy cô gái đi phía sau, họ đeo khăn che mặt, lạnh lùng nói:

“Đồ không có mắt, không nhìn thấy thiếu cung chủ của bọn ta sao? Hôm nay tâm tình thiếu cung chủ chúng ta tốt, nên tha cho nhà ngươi một mạng đấy!” “Đa... Đa tạ thiếu cung chủ, tiểu nhân không dám nữa...” Toàn thân Tông Nam lạnh run, đúng là mắt mù mới gặp phải một tên tổ tông thể này! Cô gái đi đầu tiên, cũng chính là người được bọn họ cung kính gọi là thiếu cung chủ, nàng chẳng thèm liếc hắt lấy một cái, ở đây đều là những đoàn lính đánh thuê nhỏ xíu không được tích sự gì, căn bản không đáng lọt vào mắt nàng. Nhưng ở nơi người này vừa đi khỏi, lại có một người rất kỳ quái ngồi đó, mang mặt nạ quỷ trên mặt, lạnh lùng thoát tục, giống như bên ngoài có xảy ra chuyện gì cũng không thể khiến nàng mảy may chú ý. Cho dù vừa rồi ở đây xảy ra chuyện, nàng hình như cũng không buồn liếc mắt qua một cái. Người này, sao lại có thể lạnh lùng bình tĩnh đến thế? Lạnh nhạt tới nỗi... Thiếu cung chủ kia vừa quay người, đang muốn đi về bên này, đột nhiên phía trước có người hô lên: “Tề Vương tới!” Người của mấy đoàn lính đánh thuê nhỏ bên này cũng lập tức vội vàng đứng lên, rói rít nhìn về phía trước. Thiếu cung chủ kia cũng thu hồi ánh mắt, mang theo người của mình rời khỏi. “Vương, hình như mấy vị giám khảo của cuộc tỷ thí lần này đều đến rồi.” A Tát Lô chạy tới thông báo tin tức, mang theo nụ cười gian: “Người được xưng Tề Vương kia trông thật là, ờ... Tuyệt sắc khuynh thành.” “Tiểu tử ngươi, rốt cuộc là đi xem cái gì vậy hả!” Cát Khắc trừng mắt nhìn một cái. A Tát Lô cười hì hì, nói: “Không nhìn không được mà, những cô nàng lính đánh thuê kia chen lẫn như điên như dại, ta chỉ tò mò nhìn sơ qua vài cái mà thôi.” “Không có tiền đồ!” Hoàng Bắc Nguyệt hờ hững lắng nghe, không có phản ứng gì quá lớn, thuận miệng hỏi: “Giám khảo có những ai?” “Theo ta được biết, Bắc Diệu quốc có Tề Vương và Quyền Vương, Nam Dục quốc có Thương Hà viện trưởng, Tây Nhung quốc có quốc sư Thiên Đại Mê Ly, còn có người đồng hành với chúng ta ban này, Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ, cũng là một trong những giám khảo.” “Lạc Lạc vậy mà cũng là giám khảo?” Hoàng Bắc Nguyệt bất giác nhếch khóe miệng, tốt xấu gì đồ đệ của nàng cũng không làm mất mặt nàng, chẳng qua Lạc Lạc cũng là đại biểu cho cả gia tộc Bồ Cát Nhĩ khổng lồ. “Còn có một vị giám khảo chưa tới, nghe nói là Đại tướng quân Ngụy Vũ Thần của Đông Ly quốc!” A Tát Lô bổ sung, “Còn lại thì không biết.” “Ngụy Vũ Thần?” Hoàng Bắc Nguyệt nguy hiểm mà nheo mắt, không ngờ lại gặp gỡ tên khốn đó ở ngay đây! A Tát Lô gật đầu, nói: “Vương, chúng ta không qua đây xem thử sao?” “Các ngươi muốn xem thì cứ đi đi, ở đây ngột ngạt quá, ta ra ngoài đi loanh quanh một chút.” “Vâng, Vương, xin ngài cẩn thận!” Mấy người này đều là lần đầu tiên ra ngoài, nghe thấy có thể hoạt động tự do, bọn họ đều rất cao hứng. Một mình Hoàng Bắc Nguyệt đi ra bên ngoài doanh địa của lính đánh thuê, nơi đây là một vùng bình nguyên, vào buổi tối, có gió đêm chậm chậm thổi tới và ánh hoàng hôn ở đằng xa cùng cây cối xanh tươi, thật có mấy phần thơ mộng. Hoàng Bắc Nguyệt ngả mình trên một tảng đá rất lớn mà nàng tìm được, để cho gió thổi lên mặt mình, vừa định lấy mặt nạ xuống cho thoáng khí, thì cách đó không xa đột nhiên có tiếng bước chân vang lên. Tiếng bước chân đó đi đến phía sau tảng đá lớn liền dừng lại, sau đó một tiếng bước chân nhón nhợ tự đắc khác cũng từ một bên khác đi tới. “Tề Vương điện hạ, xin nhất định phải đến chỗ hẹn, công chúa chờ ngài!” Một thanh âm trong trẻo của thiếu nữ truyền tới. Hoàng Bắc Nguyệt nường mày, Tề Vương? “Nhất định phải tới!” Thiếu nữ nói xong, vội vàng rời khỏi, giống như sợ bị người khác nhìn thấy. Gió đêm từ phương xa thổi tới, mang theo làn hương cỏ xanh thoang thoảng, tiếng bước chân của người kia vẫn chưa rời khỏi.

530. Chương 532: Gặp Lại Cổ Nhân (10)

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi ngồi dậy từ trên tảng đá, hai tay chống ra sau, hơi nghiêng đầu, nhìn nam tử trẻ tuổi mặc bạch y đằng sau tảng đá.

Người đó cũng nghe thấy động tĩnh của nàng, lập tức xoay người, đôi mắt màu tím nhàn nhạt nhìn chăm chăm vào nàng, có chút sắc bén. Dung mạo tuyệt sắc, vẫn câu hồn đoạt phách như xưa. “Người là ai?” Hoàng Bắc Nguyệt giật mình ngẩn ngơ, hơi nheo mắt, không dùng giọng giả, chỉ thản nhiên nói: “Ta theo hèn mà đến.” Người kia nhíu mày, hiển nhiên nghe không hiểu, đang định ngưng thần suy nghĩ kỹ lại, có phải là đã từng tiếp xúc với người mặt quỷ quái này ở đâu đó hay không. Hắn còn chưa nghĩ xong, thì một luồng khí mang theo hàn băng lạnh lẽo đã đánh lên lồng ngực của hắn, vừa nhanh vừa chuẩn! Tề Vương kia vội vàng lùi lại, trên mặt nổi lên vẻ sắc bén, có chút hung ác, thấy không thể tránh né hàn băng, liền vươn tay một cái, một thanh loan nguyệt đao tức thì xuất hiện trong tay, mũi đao lóe sáng, sẵn sàng nghênh đón hàn băng kia! BANG — Một tiếng vang lên, hàn băng bị loan nguyệt đao chặn đứng, nhưng thân thể của Tề Vương kia cũng bị đẩy mạnh về phía sau, hắn loạng choạng vài bước, khiếp sợ ngẩng đầu nhìn người đeo mặt nạ quỷ này! “Người là ai?” Hắn lạnh lùng quát, thực lực người này hùng mạnh như thế, chẳng lẽ là người trong đoàn lính đánh thuê lớn nào? Vì sao trước nay hắn chưa từng nghe nói có cao thủ kỳ quái như vậy xuất hiện? “Vấn đề này phải là ta hỏi người mới đúng.” Sau khi Hoàng Bắc Nguyệt xuất ra một chiêu, thì không tiếp tục ra tay nữa, chỉ khoanh tay, đứng thẳng người trên tảng đá lớn, dùng tư thế cao cao tại thượng nhìn xuống cái người tự xưng “Tề Vương” này! Sắc mặt Tề Vương đó cứng đờ, nói: “Ta là Tề Vương của Bắc Diệu quốc, người là ai mà lại dám vô lễ với bốn vương?” “Đường đường là Tề Vương, ngay cả một chiêu của ta cũng đỡ không nổi, thực lực yếu ớt đến nỗi khiến cho người ta thất vọng quá.” Trên khuôn mặt Hoàng Bắc Nguyệt đã có chút âm u. Người đó sửng sốt, có chút không tự nhiên mà nói: “Bốn vương từ nhỏ thân thể đã yếu đuối, không giỏi tập võ, thực lực không thể so sánh với cao thủ có thiên phú!” Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt đã lạnh đến cực điểm, trong giọng nói cũng tràn ngập sát khí: “Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi còn dám mạo nhận hắn, ta sẽ lập tức giết ngươi.” Đối với lời của nàng, người kia vẫn có mấy phần sợ hãi, dù sao sau một chiêu vừa rồi, hắn đã biết được thực lực của người này thật là sâu không thể lường, vô cùng khủng bố! Nàng nói muốn lấy mạng hắn, đó tuyệt đối không phải nói giỡn! “Các hạ rất cuộc là ai? Chuyện của Bắc Diệu quốc chúng ta, xin các hạ đừng hỏi nhiều!” Dưới tình thế bất đắc dĩ, người kia chỉ có thể nói như vậy. Lời này chẳng khác nào đã thừa nhận, hắn không phải Phong Liên Dực! Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lóe lên hàn quang, trong lòng chẳng hiểu sao lại trở nên gắt gỏng: “Ta cứ thích hỏi nhiều, người làm gì được ta nào?” “Người...” Người đó phần nộ, lại chuyển sang uy hiếp, “Các hạ, đừng quên đây là Bắc Diệu quốc!” “Uy hiếp ta? Người chán sống rồi!” Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt toát ra sát khí, thỉnh thoảng tay vung ra một sợi băng vũ, ánh sáng lạnh lẽo bang giá chỉ trong chớp mắt đã khiến không khí xung quanh giảm đi mấy độ! Người kia vội vàng lùi lại, trong mắt là nỗi sợ hãi tột cùng, gương mặt hắn lúc này giống hệt biểu cảm Phong Liên Dực ngày đó như đúc, thật có chút buồn cười. Bất luận là hình tượng quý công tử nhẹ nhàng thoạt nhìn phong nhã tuấn đạt, hay là hình tượng cao thủ Tu La thành âm độc thần bí, tất cả đều mang một vẻ như mây bay gió thoảng, dù trời long đất lở cũng không thể khiến ánh mắt hắn có một chút thay đổi. Người này giả cũng quá không giống rồi! “Người, người vì sao lại có...” Người kia vừa mở miệng định hỏi, băng vũ trong tay Hoàng Bắc Nguyệt đã biến thành tuyết ảnh chiến đao!

531. Chương 533: Giả Mạo Tề Vương (1)

Rạch một nhát đao giữa không trung, từng miếng băng sắc bén thi nhau trôi lên từ mặt đất.

Mặc kệ người kia có lùi lại bao nhiêu bước, những mảnh băng kia vẫn cứ đuổi theo hắn! Mà hắn chỉ có thể hết lần này đến lần khác vung loan nguyệt đao tứ tung, dùng thuộc tính hỏa của đao hết lần này

đến lần khác chặt đứt tầng băng! Nhưng thực lực của hắn yếu hơn Hoàng Bắc Nguyệt rất nhiều, thoáng chốc đã không chống đỡ nổi những tầng băng kia, dưới chân chỉ khựng lại một cái, đột nhiên một cây băng đã xuyên từ dưới đất qua một bắp chân của hắn! Hắn ngã nhào xuống đất, bất chấp tất cả, cũng lo không nổi việc động tĩnh quá lớn có thể dẫn tới đám lính đánh thuê ở trong doanh địa bên kia, người mang mặt nạ quỷ này thực sự quá biến thái, nếu không triệu hoán linh thú ra thì chỉ có nước chết! “Hỏa Mục Đại Băng Điều!” Một ánh lửa bùng bùng sượt qua, người kia đã được ngọn lửa bao lấy, quần lên giữa không trung, những tầng băng kia hung hãn dựng lên từ mặt đất, suýt chút nữa thôi, thân thể của hắn đã bị những mũi băng nhọn hoắt chọc thủng rồi! Người nọ toát mồ hôi lạnh. Hỏa Mục Đại Băng Điều là linh thú cấp mười hai thuộc tính hỏa, toàn thân tắm trong ngọn lửa hùng hực, đôi mắt đỏ thẫm một màu, nhìn chằm chằm Hoàng Bắc Nguyệt mà ré lên một tiếng. Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh: “Linh thú cấp mười hai cũng dám hò hét trước mặt ta? Băng Linh Huyền Điều!” Nếu không phải mấy ngày nay Tiểu Hồ tâm tình sa sút, và đang trong giai đoạn dưỡng thương, thì một khi Xích Kim Thánh Hồ đã ra tay, linh thú cấp mười hai này tuyệt đối phải lao mình chạy về không gian linh thú luôn ấy chứ! Sự khác biệt của thần thú và linh thú, nói là một trời một vực cũng không ngoa! Có điều, Băng Linh Huyền Điều là một trong “ngũ linh”, cũng là siêu cấp linh thú, đối mặt với linh thú cấp mười hai thì chẳng hề gì! Băng Linh Huyền Điều mang theo một làn khí lạnh thấu xương, chưa xuất hiện đã phóng ra một trận gió tuyết cuồng bạo đổ nhào về phía Hỏa Mục Đại Băng Điều! Đại bàng rú một tiếng, vừa lùi về sau, vừa không chịu yếu thế mà đáp trả bằng một đám lửa cuộn cuộn. Hoàng Bắc Nguyệt giơ tuyết ảnh chiến đao ngăn chặn, ngọn lửa kia lập tức bị chặt thành hai mảnh, nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Điều, xuyên qua trung tâm ngọn lửa. “Đừng đánh nữa! Ngài là Bắc Nguyệt quận chúa!” Người kia cũng rất gian nan mà xuyên ra khỏi cơn lốc băng tuyết của Băng Linh Huyền Điều, vừa nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đang dang dăng sát khí, liền lập tức hét lớn! Hoàng Bắc Nguyệt hơi sửng sốt, lại có thể dựa vào Băng Linh Huyền Điều đã nhận ra nàng? Căn cứ vào tin tức mà hai ngày nay nghe ngóng được, gần như không có ai biết chuyện Bắc Nguyệt quận chúa chính là Hí Thiên, cái ngày nàng đã bộc lộ thân phận, chỉ có Hồng Liên và Mạnh Kỳ Thiên của Quang Diệu điện, còn có Chiến Dã và Anh Dạ ở đấy. Hai nhóm người này đều sẽ không rảnh đến mức tuyên truyền chuyện của nàng cho toàn thiên hạ đều biết, trừ Anh Dạ công chúa đã nói cho Lạc Lạc, cái thân phận này của nàng vẫn là bí mật. Nhưng ngoại trừ những người này, người biết thân phận nàng chỉ có Phương di nương và Phong Liên Dục mà thôi! Phương di nương thì không dám nói lung tung, người này cũng không phải Phong Liên Dục, vậy hắn, là người của Phong Liên Dục? Hoàng Bắc Nguyệt dừng lại, liếc xéo hắn: “Người là ai?” “Là ta!” Người kia nhìn thấy Băng Linh Huyền Điều xong đã hoài nghi rồi, bây giờ nghe nàng hỏi như thế, liền hoàn toàn xác định thân phận của nàng. Trên khuôn mặt của Phong Liên Dục kia, tức thì lộ ra thần sắc mừng rỡ, hắn vươn tay, xé mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi tuấn tú. Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt nhìn hắn một hồi, nói: “Vũ Văn Định?” “Bắc Nguyệt quận chúa còn nhớ tới ta, thật tốt quá, ta...” Người phía sau mặt nạ, quả nhiên chính là người luôn trung thành đi theo Phong Liên Dục khi còn ở Nam Dục quốc năm đó, Vũ Văn Định!

532. Chương 534: Giả Mạo Tề Vương (2)

“Đi trước đã!” Động tĩnh quá lớn đã khiến những lính đánh thuê bên kia chú ý, có khí tức của rất nhiều người đang di chuyển sang bên này, Hoàng Bắc Nguyệt bỏ lại một câu, liền cười Băng Linh Huyền Điều bay ra chỗ khác.

Vũ Văn Định đã xé mặt nạ xuống, đương nhiên không thể để ai nhìn thấy, cho nên cũng lập tức đi theo. Bọn họ vừa mới đi khỏi, ngay sau đó đã có một toán lính đánh thuê chạy tới, nhìn thấy một đồng hồ bàn nhọn hoắt trên mặt đất, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc. “Xem ra vừa rồi có cao thủ đã chiến đấu ở đây! Nhìn những lớp băng kia, trình độ này tuyệt đối là dấu tích của cửu tinh triệu hoán sư!” “Còn có vết lửa cháy đen lưu lại, cũng là dấu tích của cửu tinh triệu hoán sư!” “Trận chiến của hai vị cửu tinh triệu hoán sư. Đây... Đây là cao thủ của phe nào chứ, còn chưa lên lời đã đấu riêng trước rồi?” Mọi người quay đầu nhìn nhau, các đoàn lính đánh thuê lớn đều biểu thị mình vô can, cao thủ của bọn họ đâu có dễ dàng ra tay chiến đấu chứ? “Chắc chắc, băng này, ối...” Một người vươn tay sờ miếng băng kia, tức thì rút tay lại, lật ngón tay, nó đã bị khí lạnh cực hàn cắt qua làm máu chảy như nước! Mọi người đều

giật mình hãi hùng, đây, đây là hàn băng gì vậy? Sao có thể lợi hại như thế? “Thương Hà viện trưởng! Ngài đến xem bên này!” Mấy lính đánh thuê của Nam Dục quốc dẫn theo Thương Hà viện trưởng râu dài phát phơ, tiên phong đạo cốt đi tới. Lính đánh thuê ở đây đều lộ ra thần sắc tôn kính, cho dù không phải người của Nam Dục quốc, nhưng đối với cường giả đức cao vọng trọng như thế, mọi người đều vô cùng kính trọng. Thương Hà viện trưởng cúi đầu nhìn lớp băng, ông vươn ngón tay, đầu ngón tay được xoay quanh bởi khí xoáy, lướt qua từng cây băng, cuối cùng hơi nhú mào lại. “Băng Linh Huyền Diệu?” Ông thì thầm một tiếng, bởi vì không chắc chắn, nên không muốn tạo nghi hoặc cho mọi người xung quanh. Nhưng thiếu cung chủ Thánh Huyết cung đứng gần ông nhất cũng đang nhìn những miếng băng kia, vừa định vươn tay ra, đã nghe thấy tiếng của Thương Hà viện trưởng, âm thanh rất nhỏ, nàng không nghe rõ lắm, nhưng vẫn ngẩn ra. “Thương Hà viện trưởng?” Thiếu nữ lạnh lùng cất tiếng, rõ ràng là giọng diệu đây nghi ngờ. Thương Hà viện trưởng vội vàng ngẩng đầu, nói: “Quả thật là một vị cao thủ thực lực không tầm thường!” “Có phải Viện trưởng đã nhận ra ai rồi không?” Thiếu cung chủ kia hỏi. “Cao thủ mang thuộc tính băng nhiều như thế, lão phu sao có thể nhận ra được?” Thương Hà viện trưởng lắc đầu. Mặc dù như thế, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi phân vân lưỡng lự. Linh thú có thuộc tính băng thông thường rất khó có thể nhận ra, nhưng Băng Linh Huyền Diệu một trong “ngũ linh”, vẫn có dấu vết dễ nhận biết, người sống đã hàng chục năm nay, hơn nữa lại từng trải, có kinh nghiệm phong phú như Thương Hà viện trưởng, đương nhiên ánh mắt phải tốt hơn người khác. Chỉ là cửu tinh triệu hoán sư Hí Thiên nổi danh ở thành Lâm Hoài năm đó, về sau lại mai danh ẩn tích, chưa từng xuất hiện lần nào nữa, ngay cả Băng Linh Huyền Diệu cũng biến mất cùng hắn. Trên cả đại lục Tạt Nhị Tháp, không còn một chút tin tức nào liên quan đến Hí Thiên và Băng Linh Huyền Diệu nữa. Có người nói Hí Thiên có lẽ đã bị người của Quang Diệu Điện âm thầm dẹp bỏ rồi, dù sao thì chuyện Tư Mã Quy Yển năm đó, cũng đã khiến cho lòng người hoảng hốt không thôi. Nhưng hôm nay trong miếng băng này ẩn chứa cực hàn chi khí cường đại, vô cùng giống với Băng Linh Huyền Diệu năm đó! Nhưng giống thì giống, cũng đâu thể nào chắc chắn được! Thiếu cung chủ kia nghi hoặc nhìn ông, đằng sau lớp khăn đen che mặt, hình như thấp thoáng nhìn thấy một đôi mắt rét buốt đóng đầy thù hận. Thương Hà viện trưởng ngẩn ra, sau đó cười nói: “Chuyện này vẫn là trở về xin Tề Vương điều tra lại thôi, Liên minh Lính đánh thuê là chuyện quan trọng, nếu đã muốn lập lời đài kỷ niệm, thì quyết không cho phép lén lút so đầu tay đôi thế này!”

533. Chương 535: Giả Mạo Tề Vương (3)

“Thương Hà viện trưởng nói phải!” Mọi người nhao nhao gật đầu đồng ý, sau đó vây quanh Thương Hà viện trưởng cùng nhau đi về phía doanh địa, định xin Tề Vương điều tra.

Chỉ còn người của Thánh Huyết cung vẫn ở nguyên tại chỗ, mấy đệ tử đi tới, nhìn thiếu cung chủ đang ngẩn ngơ xuất thần bên cạnh lớp băng, hỏi: “Thiếu cung chủ, người có phát hiện gì sao?” “Có lẽ người mà ta muốn tìm đã xuất hiện rồi.” Thiếu cung chủ kia lạnh lùng nói, ngón tay dưới tay áo hung hăng nắm chặt. Một đệ tử cười nói: “Chúc mừng thiếu cung chủ! Tìm được người này, nên làm thế nào đây?” “Tuyệt đối không hạ thủ lưu tình!” Giọng nói âm độc vang lên. “Vâng!” Mấy tên đệ tử cao hứng gật đầu. Đến một sơn cốc không người, Hoàng Bắc Nguyệt tháo mặt nạ xuống, đã bị nhận ra rồi thì đeo mặt nạ cũng vô nghĩa. Vũ Văn Định đi ở phía sau nhìn thấy khuôn mặt của nàng thì hơi sửng sốt, nói: “Thật giống!” “Giống Hồng Liên?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch khóe môi, năm đó nàng cũng đã thấy Hồng Liên, dung mạo kia quả thật vô cùng giống nàng, mà theo tuổi tác dần lớn, nàng hẳn là càng ngày càng giống Hồng Liên. Bởi vì tướng mạo của Hồng Liên chính là dáng vẻ của nàng sau khi lớn lên! Vũ Văn Định gật đầu, nói: “Người của Quang Diệu Điện cũng tới, năm năm qua, thực lực của Hồng Liên cũng tăng lên đáng kể, Thôn Thiên Hồng Mãng đã tiến hóa thành thần thú, nghe nói Thánh Quân của Quang Diệu Điện đặc biệt coi trọng nàng ta, ban cho nàng không ít bảo khí.” “Hồng Liên này, sớm muộn gì ta cũng sẽ xử lý ả!” Vũ Văn Định đương nhiên biết Hoàng Bắc Nguyệt không phải người hiền lành gì, Hồng Liên lợi hại bao nhiêu, thì tin rằng sau năm năm Hoàng Bắc Nguyệt cũng chẳng hề thua kém. Đang nghĩ như thế, về mặt Vũ Văn Định có chút ngưng trọng, đã năm năm rồi... Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn hắn: “Vì sao phải giả mạo hắn?” “Ta cũng là bất đắc dĩ, Bắc Diệu quốc không thể không có Tề Vương!” Vũ Văn Định nặng nề nói. Hoàng Bắc Nguyệt nhú mào, Vũ Văn Định nói như thể Phong Liên Dục không có mặt tại Bắc Diệu quốc này vậy!

“Hắn đang ở đâu?” “Tu La thành!” Vũ Văn Định nói: “Một tháng trước, Tề Vương đã đi Tu La thành, từ đó không trở lại nữa. Nhưng Tề Vương trước khi đi từng căn dặn ta, nếu mười ngày sau hắn không quay về, thì bảo ta giả dạng hắn trấn giữ Bắc Diêu quốc, không được để cho Quyền Vương và Hoàng hậu phát hiện!” “Y người là, trước khi hắn đi, đã biết mình có khả năng không thể trở về?” Vũ Văn Định gật đầu, hai tay nắm chặt: “Bắc Nguyệt quận chúa, ta có bản đồ của Tu La thành, bởi thế mới lấy danh nghĩa của Tề Vương tổ chức Đại hội Liên minh lính đánh thuê lần này, hi vọng có thể lợi dụng cao thủ của các nước, xông vào Tu La thành...” “Người muốn đi cứu hắn?” Hoàng Bắc Nguyệt cười một tiếng: “Người có từng nghĩ tới người của Tu La thành vì sao muốn cầm tù hắn không?” “Ta không rõ, theo lý mà nói, Âm Hậu sẽ không làm thế với hắn, dù sao thì...” Vũ Văn Định ra sức căn rắng, ngắc đầu liếc Hoàng Bắc Nguyệt một cái, nói: “Tề Vương sinh ra ở Tu La thành, cũng không phải hoàng tộc chính thống của Bắc Diêu quốc.” Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu, ánh mắt hồ hững: “Chẳng trách, Hoàng hậu Bắc Diêu quốc lại đối xử với hắn như thế.” Vũ Văn Định cười khổ một tiếng: “Hoàng hậu vốn không hay biết chuyện này, sở dĩ nàng tàn nhẫn với Tề Vương, là bởi vì Tề Vương không mang một nét nào giống nàng, cộng thêm tư tình của Hoàng hậu và Quyền Vương, cho nên Tề Vương mới bị đưa đến Nam Dục quốc làm con tin.” “Tranh đấu trong hoàng tộc, chẳng qua do hắn xui xẻo, nên mới trở thành một vật hi sinh.” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ thở dài một tiếng, trong lòng có chút buồn bực, “Liên minh lính đánh thuê, thật sự có thể xông vào Tu La thành ư?”

534. Chương 536: Giả Mạo Tề Vương (4)

“Trừ ra như vậy, ta nghĩ không ra biện pháp khác, trong Tu La thành có không ít cơ quan cùng trận pháp, giờ đây năm loại nguyên khí phối hợp với nhau mới có thể mở ra, cho nên, lấy liên minh lính đánh thuê đi vào đúng là biện pháp tốt nhất, bởi vì cao thủ đông đảo, hơn nữa tất cả mọi người bất đồng thuộc tính, đến lúc đó có thể hợp tác.”

Vũ Văn Định đem kế hoạch của chính mình nói ra, nhìn về mặt Hoàng Bắc Nguyệt, chậm rãi cười nói: “Đám lính đánh thuê này biết có thể xông vào Tu La thành, không biết sẽ vui mừng biết bao nhiêu, trong Tu La thành bảo vật phong phú, có những thứ trân quý mà bọn họ mới chỉ được nghe qua mà thôi, nếu tùy tiện chiếm được một cái, bọn họ cũng là có lời.” “Giao dịch công bằng mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết sở dĩ đám lính đánh thuê này tích cực như vậy còn không phải vì trong Tu La thành có nhiều bảo vật hay sao. Tựa như Tông Nam của Thập Hồ dong binh đoàn! Vũ Văn Định cung cấp bản đồ và bọn họ cung cấp nhân lực, theo như yêu cầu mà thôi. “Bắc Nguyệt quận chúa, lúc này người có thể gia nhập liên minh hay không?” Vũ Văn Định có chút chờ mong hỏi. Vị Bắc Nguyệt quận chúa này tính tình cao ngạo lãnh đạm, giống như ngọn gió phiêu tán khắp nơi, năm năm đến một ít tin tức cũng không có, thật sự đoán không ra nàng có chút tình cảm nào với Tề vương hay không. Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng mỉm môi, trầm mặc một chút, nói: “Bảo vật của Tu La thành ta không cần, hơn nữa nơi nguy hiểm như vậy, không đáng để ta đi chịu chết.” Về mặt Vũ Văn Định trong nháy mắt trở nên vô cùng thất vọng, trong lòng ngũ vị tạp trần, thật sự chờ đợi nhiều năm của Tề vương như vậy cảm thấy không đáng! “Bắc Nguyệt quận chúa không tham gia, ta cũng không miễn cưỡng.” Vũ Văn Định gật đầu, trong lòng mang theo cảm giác chua xót và thất vọng, thật sự là so với Phong Liên Dục còn cảm thấy khổ sở hơn! May mà hôm nay ở chỗ này không phải Tề vương, nếu không nghe được lời tuyệt tình như thế có lẽ đã thương tâm muốn chết! Hoàng Bắc Nguyệt uể oải dựa vào một thân cây trong sơn cốc, trong tay cầm mặt nạ, chậm rãi đeo lên trên mặt, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên. “Năm năm trước ta đã đáp ứng hắn, sẽ đến Bắc Diêu quốc gặp hắn, lần này ta đến là để phớt lờ.” Ngũ khí thần nhiên, nghe không ra có thâm ý gì. Vũ Văn Định sửng sốt một chút, tựa hồ không hiểu rõ. Hoàng Bắc Nguyệt đã đeo lên mặt nạ, chậm rãi hướng về phía bên ngoài sơn cốc vừa đi vừa tản mạn nói: “Mặc kệ hắn ở nơi nào, ta đều đi gặp hắn một lần, ta không thích thất ước.” Lời đã nói xong rõ ràng như vậy, Vũ Văn Định sao có thể còn không rõ, trong lòng vừa xa sút nháy mắt đã nhảy nhót lên, chỉ kém không nhảy dựng lên! “Bắc Nguyệt quận chúa, Tề vương nhìn thấy người, nhất định sẽ rất vui mừng!” “Có đúng không?” Hoàng Bắc Nguyệt từ chối cho ý kiến, “Không biết ta gặp hắn có thể vui vẻ hay không.” Vũ Văn Định gãi gãi đầu, cười đến tít cả mắt, nhanh chóng đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt, nói: “Quận chúa, còn nhớ rõ năm đó người xông vào phủ con tin, nghe được Tề vương đàn một khúc Nguyệt Phách không?” Hoàng Bắc Nguyệt không phải người thích nói dối, tính tình sáng khoái dùng cảm, nói dối đối với nàng mà

nói là không có khả năng, nên đáp: “Nhớ kỹ.” Vũ Văn Định cười nói: “Đó là Tề vương sáng tác cho người, khúc phổ đầy đủ Tề vương vẫn bảo tồn, ta đến đây đưa cho người, đó là tâm ý của tề vương diện hạ.” Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xoay người, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vành tai, cười nhẹ hỏi: “Năm đó ta mới mười hai tuổi, Tề vương của các người đối với ta là có tâm ý gì?” Người trong cuộc không có ở đây, nàng muốn vui đùa cũng không cần cấm kỵ gì, cho dù là đùa giỡn chính bản thân mình cũng không có cảm giác gì.

535. Chương 537: Giả Mạo Tề Vương (5)

Hơn nữa, tính cách nàng trong trẻo lạnh lùng, cũng rất hiếm khi cởi mở vui đùa như vậy.

Vì thế, trái tim Vũ Văn Định nhất thời loạn nhịp, mặt đỏ bừng, có vài phần xấu hổ nói: “Cái kia, quận chúa nghe xong, tự sẽ rõ”. Nói xong ho khan một tiếng: “Liên minh bên kia còn có chuyện, ta đi trước một bước”. Một lần mang lên mặt nạ Phong Liên Dục, Vũ Văn Định ho nhẹ một tiếng, hướng Hoàng Bắc Nguyệt cười nheo nhả, rồi bước đi. Gió thổi qua, lòng hắn có chút lo âu, lúc này chuyện Tề vương bị nhốt phát sinh quá đột biến, hắn nghĩ mãi không ra, đến tột cùng là tại sao bọn họ lại đối xử với Tề vương như vậy. Tu La thành đúng là nơi đoạn tình tuyệt ái, chẳng lẽ bên trong còn che dấu điều gì? Vũ Văn Định cùng Hoàng Bắc Nguyệt một trước một sau quay lại doanh địa lính đánh thuê, không ít người đã thấy nàng và Tề vương cùng nhau nói lời từ biệt, cách đối đãi với nàng trở nên vô cùng hữu lễ tôn kính. Không ít người bồn chồn: “Người kia đến tột cùng lai lịch thế nào? Tại sao ngay cả Tề vương cũng đối với nàng ba phần nhượng bộ?” Hoàng Bắc Nguyệt trở lại trong doanh địa, ai cũng tò mò nhưng không ai dám hỏi, chỉ có A Tát Lôi luôn thẳng thắn, hỏi: “Vương, Tề vương kia, hình như người có quen biết hẳn?” Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên nói: “Không tính là quen biết, trước kia có vài phần giao tình thôi.” “Tề vương là nhân vật tuyệt thế vô song, cùng vương của chúng ta, thật sự rất xứng đôi!” A Tát Lôi đột nhiên cười rộ lên, xoay người hỏi vài người phía sau, “Các người xem ta nói có đúng không?” Mọi người thì nhau gật đầu, bỗng liên tưởng đến Hoàng Bắc Nguyệt trong bộ dáng nữ trang xinh đẹp khuynh thành rất hợp với bộ dáng yêu nghiệt tuyệt sắc của Tề vương! Đứng chung một chỗ đứng như là trời đất tạo nên, trai tài gái sắc. Tuy nàng tính tình cổ quái nhưng bọn họ biết vương là một nhân vật xuất sắc đến bậc nào. “Vương, tương lai người làm hoàng hậu Bắc Diệu quốc, chúng ta cũng sẽ đi theo làm quan?” “Đúng! Đến lúc đó ta muốn theo vương, làm thủ vệ cũng không sao!” “Vương, chúng ta rất sung bái người!” Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống, đang cầm một ly trà nghe thấy vậy, bỗng nhiên ngừng đầu cười hai tiếng. “Các người nằm mơ đi, cần thận ta mang các người ném về rừng rậm” “Vương! Người không nên nhỏ mọn như vậy! Người làm hoàng hậu sao có thể đem chúng ta ném trở về?!” A Tát Lôi cười nói. Mọi người cùng nhau cười to, không nghĩ ra bình thường vương lạnh lùng nghiêm túc lại có thể chế nhạo người như vậy, hơn nữa miệng lưỡi còn rất thâm độc nữa! “Đi đi, các người đừng ở đây hồ đồ nữa, vương chúng ta tôn quý như thế sao có thể đành làm hoàng hậu của một quốc gia? Chỉ có bá chủ thiên hạ mới xứng”. Cát Khắc ngưỡng mộ Hoàng Bắc Nguyệt đều xuất phát từ nội tâm, nghe bọn họ đùa giỡn như thế bèn đi tới đội nước lã. Vị trí hoàng hậu mặc dù tôn quý, nhưng Già Dạ Chi Vương với khí phách cùng thực lực như thế mà chỉ làm hoàng hậu thì không thực đáng. Hoàng Bắc Nguyệt đang uống trà, bỗng dừng lại một chút chỉ vào Cát Khắc nói: “Lời này, ta thích nghe!”

536. Chương 538: Giả Mạo Tề Vương (6)

Đám người A Tát Lôi sững sờ một chút, sau đó mọi người cũng kịp phản ứng.

Đúng vậy! Già Dạ Chi Vương của bọn họ, trí tuệ cùng khí phách như thế, chỉ là ngôi vị hoàng hậu thì sao xứng được? Mặc dù trước đây chưa từng có chuyện nữ nhân xưng vương xưng bá, nhưng cũng không thể nói là phụ nữ thì không làm được! Nhóm nam nhân này hoàn toàn bội phục Già Dạ Chi Vương, tương lai

nàng trở thành vua, bọn họ sẽ tuyệt đối ủng hộ! “ Cát Khắc đại ca vẫn là hiểu chuyện nhất! ” A Tát Lôi giơ ngón tay cái lên . Cát Khắc ha ha cười lớn một tiếng nói: “Dù thế nào đi chăng nữa, ta cũng tuyệt đối ủng hộ Già Dạ Chi Vương! Thề chết theo ngài, không rời không bỏ! ” “Chúng ta cũng vậy! Thề chết theo ngài, không rời không bỏ! ” Những thanh niên trong lều cũng ríu rít phát thề . Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bọn họ cười, nói: “ Xem ra vì các người, sau này ta phải cố gắng mới được.” A Tát Lôi nói: “ Vương, thật ra thì người làm hoàng hậu cũng không sao, nếu chán thì đập tên hoàng đế xuống, chính mình làm lão đại!” “Đúng! Ha ha ha ” Ít khi tâm tình tốt như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng cười lên cùng bọn họ, sau đó bèn đứng lên nói: “Ăn cơm xong, chúng ta sẽ vào thành một chuyến, chỉ cần A Lệ Nhã đi theo ta là được, những người khác ở lại canh giữ, nhớ không được phép gây chuyện. ” “ Vương, ta cũng muốn đi! ” Cát Khắc vội vàng nói. “Thế nào, còn lo lắng ta có chuyện gì sao? ” “Không” Cát Khắc gãi gãi gáy, thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt, bọn họ ai cũng không dám hoài nghi, có thể đối phó với thần thú lục giai, lần này vào Huy Kinh còn có gì phải lo lắng? “Nghe nói người của Quang Diệu Điện đang ở trong thành, xin người hãy cẩn thận.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, giơ tay với A Lệ Nhã: “Đi thôi . ” Hai người cùng nhau hướng về phía nội thành, một người đeo mặt nạ quỷ dị mặc áo bào đen, một thiếu nữ áo xanh thanh lệ đi chung hoàn toàn có sự khác biệt rất lớn. Giống như một người ở trong bóng tối, một người đứng dưới ánh mặt trời, quả là một tổ hợp rất kỳ quái. Dọc theo đường đi có không ít người quay đầu nhìn bọn họ, A Lệ Nhã lần đầu tiên ra ngoài rất sợ bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, có chút xấu hổ. Hoàng Bắc Nguyệt nói: “ Ngay cả ánh mắt của người khác cũng sợ, sao có thể trở thành cường giả hùng bá một phương? ” Ngực A Lệ Nhã phập phồng, cắn môi, nặng nề gật đầu: “Đạ!” Sau đó ngẩng đầu uốn ngược đi theo nàng, cũng không quan tâm những ánh nhìn kia nữa. Vào thành, độ phồn hoa của Huy Kinh không thua kém gì thành Lâm Hoài, ngã tư đường rộng lớn, cửa hàng san sát, hai ngày qua trong thành đến không ít lính đánh thuê, náo nhiệt hơn cả lễ hội. Lúc này sắc trời đã tối, nhà nhà đèn lên đèn, không ít trẻ con còn cầm đèn lồng ra ngoài chơi đùa . Hoàng Bắc Nguyệt dừng chân tại một tửu lâu đông khách, bên trong cũng mau chóng kín chỗ, đều là lính đánh thuê đến từ nhiều quốc gia, có người đang lớn tiếng nghị luận cuộc so tài trên lôi đài hai ngày nữa. Không ít cao thủ cũng được đem ra thảo luận cực kì kịch liệt. Những thứ A Lệ Nhã nghe được mặc dù rất đặc sắc, chẳng qua đều là về cao thủ của nhà khác, người của bọn họ đều không được nhắc qua, nàng cũng không hiểu, vương rất có hứng thú với cao thủ nhà khác sao? Dường như nhìn ra được nghi ngờ của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói: “Nghe cho kĩ vào, những người bọn họ nhắc đến không chừng sẽ là đối thủ của người trên lôi đài. ” A Lệ Nhã lập tức ngồi thẳng người, vội vàng gật đầu, thì ra dụng ý của vương là như vậy. Mỗi binh đoàn lính đánh thuê đều căn cứ vào nhân số để lấy danh sách dự thi, đội ngũ hơn chục người của bọn họ đại khái chỉ có ba bốn ứng cử viên, cho nên nghe qua hoàn cảnh của đối thủ thì ra tay sẽ có lợi hơn.

537. Chương 539: Giả Mạo Tề Vương (7)

Nghĩ tới điều này, A Lệ Nhã cũng chuyên tâm nghe, những món ăn trên bàn cũng không đụng dũa.

Một lúc sau, người trong tửu lâu cũng rời đi phân nửa, trên phố có rất nhiều trẻ con xách đèn lồng theo để chơi đùa . “Ui da!” Một đứa trẻ đột nhiên hô lên, đèn lồng cũng rơi trên mặt đất. Nghe thấy tiếng kêu kia, nhiều người cũng quay đầu lại nhìn, Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở bên cửa sổ của tửu lâu, ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài. Một đứa trẻ đang đùa bỡn không cẩn thận liền đụng vào chân của một người, người kia khí thế cường đại, mặc áo bào đen tinh xảo đắt tiền đang xoay lưng về phía bên này, đứa bé kia ngay lập tức bị đụng ngã, móng đau phải xoa liên tục. Một đám trẻ con đang chơi ở đó thấy vậy, đỡ lấy bạn mình, đều là loại nhé con không sợ cạp, nhảy đến trước mặt người nọ: “Nhà người không có mắt à? ” Người nọ hơi quay đầu, trên người tản mát sát khí lạnh đậm. “A? Thật sự là người mù! ” “A, người mù người mù! ” Lũ trẻ dường như phát hiện cái gì mới lạ, xách theo đèn lồng chạy quanh hắn, vừa gọi vừa cười, lũ nhóc nào biết cái gì là làm tổn thương người khác, chỉ biết rằng chúng sẽ không bỏ qua người đã đụng vào đồng vào bạn của mình. Người này dáng dấp cao lớn, bọn họ đánh không lại, nhưng lại có thể cười nhạo hắn! “Những đứa trẻ kia quá ghê tởm!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Lệ Nhã đỏ lên, tức giận muốn đi ra ngoài . “Chúng ta có thể giúp hắn được cả đời sao? ” Hoàng Bắc Nguyệt thờ ơ ngồi một bên, một tay đặt phía sau tai, một tay xoay chén rượu, khẩu khí rất thản nhiên. “ Nhưng.....” A Lệ Nhã

hiền lành mềm lòng, nhìn thấy người khác bị bắt nạt, nàng không nhịn được nên muốn đi giúp đỡ. Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, nói: “Có lẽ hẳn đã sớm quen với thế giới này, loài người nhẫn tâm, sao sẽ có người kịp thời xuất hiện giúp hẳn đây? ” Ánh mắt của A Lệ Nhã có chút phiếm hồng, hít mũi một cái: “Từ khi còn bé, thần cũng luôn bị người khác cười nhạo, thần không thích như vậy, nếu như có thể giúp tại sao lại không làm đây? ” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra , A Lệ Nhã đã xoay người đi ra ngoài , nha đầu này so với nàng năm đó còn nhiệt tình hơn. Nàng trời sinh lạnh lùng, sao có thể để tâm đến những thứ như vậy. Huống chi Mặc Liên, người không thể hiểu chuyện một chút sao? Biết rõ rằng mình cái gì cũng không hiểu, cũng không thể nhìn thấy, tại sao luôn đến tìm ta? Khẽ thở dài, Hoàng Bắc Nguyệt trả tiền rượu, đi ra ngoài . “Người mù người mù! ” Những đứa trẻ kia vẫn không buông tha hô lên, A Lệ Nhã vừa ra khỏi đó, liền thả ra một nguyên khí thuộc tính thổ, những đứa trẻ kia bị hù dọa lập tức sợ hãi bỏ chạy. Ngực A Lệ Nhã phập phồng, có chút xấu hổ ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt kia, nhất thời sợ hết hồn, lui về sau một bước. Mặc Liên rất nhạy cảm với cảm xúc của người khác, cảm giác được nàng đang sợ hãi, có chút tức giận, lạnh lùng nói một chữ: “Cút!” A Lệ Nhã vốn là người nhát gan, bị cử chỉ lãnh khốc quỷ dị này dọa sợ đến mức không dám cử động. “Vừa có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Người ta có lòng tốt giúp người, Người không cảm ơn còn dọa người khác? ” Thiếu niên anh tuấn từ trên tiểu lầu đi xuống, chính là Lạc Lạc . Lạc Lạc thấy A Lệ Nhã có chút quen mắt, đi tới, ngẩng đầu thấy Mặc Liên, sắc mặt rất khó coi.

538. Chương 540: Giả Mạo Tề Vương (8)

“ Không trách được, ra là người của Quang Diệu Điện.” Lạc Lạc nói không khách khí .

Dám cùng người của Quang Diệu Điện nói chuyện cũng chỉ có Lạc Lạc thiếu gia của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, vì thế lực quá mạnh mẽ nên không sợ bất luận kẻ nào, cho nên người ta nói đầu thai chính là một môn nghệ thuật. Mặc Liên cũng không phải là người có tính tình tốt, nghe được lời của Lạc Lạc, sát khí trên người liền nồng thêm mấy phần, có chút nguy hiểm ngẩng đầu lên, ánh đèn dầu ven đường chiếu lên đoá hoa kết ngạnh bên đuôi mắt, sắc thái có mấy phần mê ly. Mắt thấy dường như sắp có tranh chấp , A Lệ Nhã vội vàng nói: “ Đa tạ Lạc Lạc thiếu gia, công tử nhà ta đang trong tù lâu, ngài có muốn trò chuyện cùng công tử không? Trong lúc đồng hành có thể cảm giác được Lạc Lạc rất thích vương của bọn họ, có ý muốn kết giao. “ Sao? ” Lạc Lạc nghe được, với tính cách thẳng thắn không thêm để ý đến Mặc Liên nữa, sải bước hướng phía tử lâu, vừa mới tới cửa đã nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi ra . “ Dạ Nguyệt các hạ , người cũng tới? ” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu cười, ngẩng đầu liếc nhìn A Lệ Nhã, A Lệ Nhã cắn môi, nàng không biết thiếu niên mù này là người của Quang Diệu Điện, nếu sớm biết cũng sẽ không lỡ mang đi ra như vậy. Quả nhiên là kiến thức của vương rất rộng rãi, biết chuyện gì nên quản, chuyện gì không nên, nàng quá ngốc nghếch, gì cũng không biết, muốn làm chuyện tốt lại gây nên một đồng phiền toái. Nghĩ tới đây, A Lệ Nhã có chút áy náy, liếc nhìn thiếu niên quỷ dị có sắc mặt tái nhợt kia, cúi đầu nói: “ Lần sau người không nên ra ngoài một mình, rất nguy hiểm. ” Thái độ của Mặc Liên hết sức lãnh đạm, giống như không thèm để vào tai. Lạc Lạc ở bên kia xoay đầu lại, nói: “A Lệ Nhã cô nương, không cần nói với loại người như vậy, người giúp hẳn nhưng hẳn lại không biết cảm ơn người !” “ Mặc Liên sẽ không gây chuyện, các người bắt nạt nhầm người rồi! ” thanh âm phách lối từ xa truyền tới, một lát sau, Hồng Liên của Quang Diệu Điện đã tới . Khuôn mặt giống Hoàng Bắc Nguyệt như đúc kia khiến A Lệ Nhã giật mình, vội vàng xoay người nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nếu như không biết vương đang đi cùng nàng, nàng nhất định sẽ lầm nữ nhân kia chính là Giả Dạ Chi Vương của bọn họ! Mặc dù mặt mũi giống nhau nhưng người kia cao ngạo phách lối hơn, bộ dáng coi trời bằng vung , vương của bọn họ nhất định sẽ không như vậy! Trong con người ẩn sau mặt nạ của Hoàng Bắc Nguyệt thoáng qua một tia hàn quang, sắc mặt âm trầm lạnh xuống. Hồng Liên, xa cách nhiều năm, có vẻ như người vẫn khỏe! Hồng Liên sải bước đi lên, đứng bên người Mặc Liên, phách lối liếc nhìn mọi người, cuối cùng hướng phía Lạc Lạc: “ Ra là người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, không trách lớn lối như vậy! ” Lạc Lạc thấy nữ nhân này thì càng tức giận, căm ghét nhất khuôn mặt giống sư phụ này khiến hẳn lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền nhận lầm. Hừ, nữ nhân như vậy cũng xứng có khuôn mặt giống sư phụ sao? “Hừ , gia tộc Bồ Cát Nhĩ chúng ta sao có thể cùng Quang Diệu Điện so sánh đây? Hồng Liên các hạ , người hãy mang theo Mặc Liên các hạ trở về đi, ở Bắc Diệu quốc, các người cũng gây

ra không ít cừu hận rồi! ” Lạc Lạc không thèm nhìn nữ nhân kia, khinh thường nói . Hồng Liên cười như không cười nhìn chăm chăm hắn: “ Lạc Lạc thiếu gia, tại sao lần này gặp ta thái độ khác trước vậy? Lần trước ai đã kích động đến mức quỳ xuống trước mặt ta đây? ” Mặt Lạc Lạc lập tức liền đỏ lên, phẫn hận nhìn chăm chăm nàng: “ Người mau câm miệng!” “Người dám ra lệnh cho ta? Ta càng muốn nói đấy!”

539. Chương 541: Giả Mạo Tề Vương (9)

“Người dám ra lệnh cho ta? Như vậy ta càng muốn nói!” Hồng Liên đắc ý nói, có thể bắt được điểm yếu của một người, tại sao không lợi dụng cho tốt?

“Không phải người gọi ta là sư phụ hay sao? Đồ nhi thông minh, lần này cũng đừng khóc, ha ha ha!” Hồng Liên bừa bãi cười ha hả. Lạc Lạc tức giận không nhẹ, khuôn mặt tuần tú trầm xuống, duỗi tay cầm một thanh bảo kiếm phát ra thanh quang : “Kiếm quyết! Lôi Quang Trảm!” “Muốn đánh nhau?” Hồng Liên cuồng vọng, nắm chặt cái roi trong tay. Nàng chưa từng sợ hãi khi đánh nhau, có người nào là đối thủ của nàng đây? Lúc này, tới linh đánh thuê, kể cả Thương Hà viện trưởng của Nam Dục quốc cũng không phải đối thủ của nàng! Bộc Cát Nhĩ Lạc Lạc lại càng không cần phải nói, năm năm trước còn là một phế vật! “Đánh thì đánh! Cái loại phụ nữ như người không xứng so sánh với sư phụ ta!” Lạc Lạc đã ra tay, trên thân kiếm, lôi nguyên khí ngưng tụ thành một thứ lớn hơn cả kiếm! Nhô lên cao rồi chém xuống. Ba – Roi trong tay Hồng Liên đánh tới, trong không khí xuất hiện một tiếng bạo vang, thanh âm nàng cuồng tiếu, ngự lôi trên thân kiếm của Lạc Lạc bùng lên lôi quang. Một roi đánh tới, Lôi Quang Trảm được mở ra. Thực lực Hồng Liên, hôm nay càng thêm mạnh mẽ, Lạc Lạc làm sao có thể là đối thủ của nàng? Triệu hoán sư cấp bậc khác biệt cũng chính là thực lực khác biệt, hơn nữa mỗi một cấp khoảng cách cũng là vô cùng to lớn. Lạc Lạc năm năm chăm chỉ tu luyện, nhưng so sánh với Hồng Liên, chắc chắn là không bằng! Lôi Quang Trảm bị Hồng Liên một roi đánh tan, Lạc lạc trên mặt có chút giạt mình, đang muốn gọi linh thú ra, nhưng đã bị Hồng Liên tốc độ phi thường đánh tới! Lúc này rõ ràng là muốn cho Lạc Lạc nhục nhã một chút, roi cứ thế hướng phía mặt Lạc Lạc đánh tới! “Lạc Lạc thiếu gia!” A Lệ Nhã thét một tiếng kinh hãi. Lúc này, trên đường cái đã không còn người nào, một đám cao thủ bọn họ ở chỗ này căn bản không ai kịp tới ngăn cản. Người Quang Diệu Điện đứng phía sau xem kịch vui, người Lạc Lạc mang đến vẫn chưa kịp chạy tới, mắt thấy thiếu gia tôn quý của mình sắp bị nhục nhã. Đột nhiên một đạo thân ảnh màu đen quỷ dị bay đến, tất cả mọi người cảm giác mắt hoa lên, liền có một người che ở trước mặt Lạc Lạc, một đạo hỏa quang bay lên trời, ở trước mặt bọn họ dựng thẳng lên một tấm lá chắn. Ba – Roi quất lên lá chắn, hỏa diễm cũng phát ra một tiếng bạo vang, lá chắn hỏa diễm lung lay một chút, nhưng vẫn như cũ chắc chắn ngăn cản vật phía trước. Hồng Liên lấp bắp kinh hãi, có thể ngăn được một roi của nàng, vậy tuyệt đối sẽ là một cao thủ trên cửu tinh! Cách đạo hỏa diễm lá chắn, chỉ thấy loáng thoáng một thân ảnh cao gầy, một thân hắc y, trên mặt còn che đầy một chiếc mặt nạ làm người ta vô cùng chán ghét. “Người là ai?” Hồng Liên phẫn nộ hỏi, dám làm hỏng chuyện tốt của nàng, người này tuyệt đối không thể bỏ qua! “Y mạnh ăn hiếp yếu, người Quang Diệu Điện thì ra là như thế này” Há mồm nói chuyện, thanh âm từ tính, giống như nam lại không phải nam, nữ không phải nữ, nghe có chút quái dị. Tuy nhiên đi kèm là một chiếc mặt nạ quỷ dị, tuyệt không có vẻ kì quái! Mặc Liên ngẩng đầu, bên kia vẫn không có động tĩnh gì, ánh mắt vô thần hướng bên này nhìn lướt qua, khuôn mặt tái nhợt không có cảm xúc. Hồng Liên nhắm mi: “Chuyện của Quang Diệu Điện chúng ta người dám quản?” “Chuyện của Quang Diệu Điện ta không xen vào, nhưng chuyện liên minh đại hội và Lạc Lạc thiếu gia ta có thể quản.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng nói, từ sau mặt nạ khuôn mặt Hồng Liên âm lãnh cùng nàng giống nhau như đúc.

540. Chương 542: Giả Mạo Tề Vương (10)

Hồng Liên sững sờ một chút, không biết ý nàng là gì, chỉ thấy rất tức giận: “Người nói bậy cái gì vậy?”

“Nàng ta không có nói bậy.” Mạnh Kỳ Thiên từ phía sau chậm rãi đi lên, nói: “Bố Cát Nhĩ Lạc Lạc là một trong những giám khảo của thi đấu lần này, có quyền hủy bỏ quyền tham gia của một số người.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười. Lạc Lạc thoáng cái đã phản ứng, lập tức lớn tiếng nói: “Không sai! Hôm nay Tề vương cũng mới nói, không cho phép thi đấu riêng, nếu không sẽ hủy bỏ quyền tham gia thi đấu!” Hồng Liên tròn lớn mắt, quay đầu liếc Mạnh Kỳ Thiên, Mạnh Kỳ Thiên gật đầu, Hồng Liên hừ một tiếng: “Coi như tiểu tử nguời may mắn! Chờ thi đấu lời dài xong, ta sẽ xử lý nguời sau!” Vừa nói vừa liếc nhìn nguời mặt quỷ quái dị kia, lạnh lùng nói: “Cả nguời nữa!” “Xin chào đón bất cứ lúc nào.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không yếu thế, cách bởi mặt nạ, nhưng loại khí tức thanh ngạo kia vẫn phát tán ra rất rõ ràng. Hồng Liên siết roi, trong lòng thầm nói: Kỳ quái, nguời này rõ ràng là nguyên khí hỏa thuộc tính, vì sao lại khiến nguời cảm thấy một cỗ khí tức âm hàn đây? Theo lý thuyết, một triệu hoán sư bẩm sinh chỉ có thể chứa nguyên khí của một loại thuộc tính, có thể chứa hai loại thuộc tính, đều là thiên tài tuyệt thế! Nhiều năm qua như vậy, trên đại lục Tạt Nhĩ Thập, thiên tài đồng thời chứa hai loại thuộc tính nguyên khí chỉ có một mình Mặc Liên đi! Chẳng lẽ, nguời mặt quỷ này cũng là thiên tài có song trọng thuộc tính? Hừ! Nàng ghét nhất loại thiên tài này! “Hồng Liên tôn thượng, hay là đi thôi, chuyện riêng thì chờ thi đấu kết thúc rồi giải quyết sau đi.” Mạnh Kỳ Thiên tiến lên nói. Hồng Liên hừ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng trừng vào Hoàng Bắc Nguyệt: “Không sai, không thể vì việc nhỏ mà lỡ mất việc lớn, so với Tu La thành, nàng ta tính là gì?” Nói xong, liền quay đầu đi, trên mặt lộ ra nụ cười duyên: “Mặc Liên, chúng ta đi thôi.” Mặc Liên chậm rãi đi lên, lúc đi ngang qua Hoàng Bắc Nguyệt, thoáng dừng lại một chút, hình như có chút nghi hoặc mà quay đầu. Màn chắn hỏa diễm ngăn cản hẳn, ngoại trừ cảm giác bỏng rát kia, khí tức gì cũng không cảm giác được. Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt thoáng động, thầm nghĩ Mặc Liên này không có nhảy bén đến thế chứ, nguời ta vẫn thường nói nguời mặt nhìn không thấy, nhưng giác quan khác đều sẽ nhạy bén hơn nguời thường rất nhiều. Mặc Liên này, chẳng lẽ đã cảm giác được cái gì không đúng rồi? Lạc Lạc nói: “Mặc Liên các hạ, nguời cũng muốn khiêu chiến hay sao?” Hồng Liên đi tới, cười lạnh: “Đối phó nàng ta, mình ta là được, cần gì Mặc Liên ra tay? Mặc Liên, đi thôi, lần sau ta sẽ làm gỏi nàng ta!” Mặc Liên bị kéo đi, chậm rãi mà đi, trong lòng lại có loại cảm giác kỳ quái. Nàng cứ như thế đứng ở trước mặt hẳn, mà hẳn lại không biết gì cả. Đi được mấy bước, Mặc Liên mới nói: “Lai lịch?” “Gã nguời mặt quỷ kia không biết có lai lịch gì, chẳng qua không có nghe nói đoàn lính đánh thuê lớn hay đại gia tộc nào có nguời kỳ quái như vậy, ta thấy có lẽ là nguời trong đoàn lính đánh thuê nhỏ.” Hồng Liên vô cùng kiên nhẫn mà giải thích: “Mặc Liên, có cái gì không đúng sao?” “Cao thủ.” Mặc Liên chỉ là hờ hững nói hai từ, rồi liền mím môi, trông có vẻ rất không vui, bộ dạng rất mất mát. Hồng Liên nhìn hẳn, quay đầu liếc nhau với Mạnh Kỳ Thiên, có chút không hiểu, hẳn làm sao đột nhiên không vui rồi? Trước kia, bởi vì mặt nhìn không thấy, sắc mặt lại tái nhợt như thế, có chế nhạo chê cười gì mà chưa từng chịu qua, nếu như Mặc Liên biết buồn, hẳn sẽ không hết lần này đến lần khác đều cố chấp tự mình chạy ra ngoài. Mạnh Kỳ Thiên nhún vai, biểu thị hẳn cũng không biết.

541. Chương 543: Đại Tái Đối Chiến (1)

Mặc Liên là loại nguời trông thì đơn thuần, nhưng kỳ thực lại là nguời không thể nhìn thấu.

“Mặc Liên, chúng ta đi ăn vằn thắn có được không? Nguời thích vằn thắn lắm mà!” Hồng Liên thấy hẳn không vui liền nói. Mặc Liên khẽ nhíu mày, nói: “Không muốn!” Nói xong liền tự mình bước nhanh tiến lên, không ngoảnh bất cứ nguời nào nữa. “Này, nguời đừng cứ chạy một mình nữa, ngày nào ta cũng tìm nguời một lần!” Hồng Liên bĩu môi hô lên, nhưng Mặc Liên không hề đứng lại, khiến nàng càng thêm tức giận! “Nguời cứ làm quen đi, hẳn vốn đã ghét đi chung với nguời.” Mạnh Kỳ Thiên cười rộ lên. “Nguời cảm miêng! Ai nói hẳn ghét ta? Hẳn mới không ghét ta!” Hồng Liên hung dữ trừng hẳn một cái, tự mình bước nhanh đuổi theo Mặc Liên. Mạnh Kỳ Thiên cười lắc lắc đầu, chậm rãi tiến lên mấy bước, không nhìn được quay đầu liếc cái nguời đeo mặt nạ quỷ phía sau một cái. Kỳ lạ, vì sao từ trên thân một nguời cảm giác được nguyên khí của hai loại thuộc tính đây? Chẳng lẽ nàng ta thật sự là thiên tài giống như Mặc Liên? Nếu như phải, nguời như thế nếu không thể trở thành nguời của Quang Diệu Điện, vậy thì phải... thủ tiêu! “Nguyệt Dạ các hạ, lần này đa tạ nguời.” Lạc Lạc vô cùng cảm kích nói, thực lực của hẳn không bằng Hồng Liên, hẳn biết điều đó, vừa rồi có chút xung động, hẳn trước sau vẫn chưa đủ chín chắn. “Không cần cảm tạ.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hẳn một cái, nói: “Có thể nhịn thì nhịn, nếu không thể nhịn, thì dù

phải chơi đều cũng không được để mình chịu thiệt.” Lạc Lạc ngẩn ra một chút, ngay sau đó cười ha ha: “Nguyệt Dạ các hạ nói thật hay!” “Đi đêm nhiều sẽ không sợ gặp quỷ nữa.” Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý cười cười, “Trời không còn sớm nữa, Lạc Lạc thiếu gia trở về đi.” “Đang chuẩn bị về đây, ra ngoài mua đồ cho Anh Dạ, lá ngọc cành vàng mà, đi đến đâu cũng được chiều chuộng.” “Nàng là công chúa, lại còn là con gái, người hãy bao dung một chút.” Nụ cười trên mặt Lạc Lạc chậm rãi tắt đi, có chút ngậm ngùi nói: “Dọc đường Anh Dạ không thích người, không ngờ người còn quan tâm nàng như thế, ha ha.” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ ho một tiếng, nói: “Dọc đường đi tới được các người chiếu cố, là điều nên làm thôi.” “Nguyệt Dạ các hạ là lần đầu tiên đến Huy kinh đi, có cái gì bất tiện, thì cứ đến tìm ta.” Lạc Lạc nhiệt tình nói. “Thật ra có một chuyện, muốn nghe ngóng một chút.” “Chuyện gì?” Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Nghe nói liên minh lần này có không ít đại nhân vật đến, quốc sư của Tây Nhung quốc, đại tướng quân của Đông Ly quốc...” “Đại tướng quân Đông Ly quốc Ngụy Vô Thần có thể sẽ không đến rồi, hôm nay sứ thần Đông Ly quốc đến, nói Đông Ly quốc không tham gia hành động tiêu diệt Tu La thành lần này.” Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, Đông Ly quốc không tham gia? Cuộc hành động lớn như thế, trên đại lục Tạp Nhĩ Thập cho dù là một số tiểu quốc gia cũng đã phái người đến, Đông Ly quốc không tham gia, sẽ bị người người chỉ trích quở mắng, bọn họ cũng không quan tâm sao? “Thì ra như thế, vậy không quấy rầy Lạc Lạc thiếu gia nữa, chúng ta phải mau chóng xuất thành, nếu không cửa thành sẽ đóng mất.” “Hẹn gặp lại ở thi đấu lôi đài!” Lạc Lạc vẫy vẫy tay, cũng mang theo người rời khỏi. ***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****h chạy ra ngoài. hông hiểu, hần làm sao đột nhiên mất hứng rồi? người Thi đấu lôi đài hai ngày sau, Hoàng Bắc Nguyệt đưa ba người lên danh sách, Cát Khắc, A Tát Lôi, A Lệ Nhã, nàng làm đoàn trưởng, mang theo mười hai người còn lại xem chiến ở chỗ ngồi phía dưới. Lôi đài tổng cộng chia làm ba khu, người tham gia thi đấu của mỗi đoàn sẽ được đánh số, sau đó rút thăm sắp xếp thứ tự đối chiến.

542. Chương 544: Đại Tái Đối Chiến (2)

Có lúc xui xẻo gặp phải đối thủ là cao thủ của đoàn lính đánh thuê lớn, người bình thường sẽ trực tiếp bỏ cuộc.

Hoàng Bắc Nguyệt rất có lòng tin đối với thực lực của Cát Khắc và A Tát Lôi, Cát Khắc thì không cần nói, lúc đó từng giao thủ với nàng, triệu hoán sư bất tinh, huyết thống của tộc Hách Na Lạp, tốc độ trưởng thành của bọn họ nhanh hơn người bình thường rất nhiều! Chỉ cần không gặp phải siêu cấp cao thủ quá mạnh, Cát Khắc sẽ không thua. Mà bằng vào tốc độ của A Tát Lôi, cho dù gặp phải cao thủ cao hơn hẳn một hai cấp, cũng không có gì phải lo. Trái lại là A Lệ Nhã... Sau khi có kết quả rút thăm, Hoàng Bắc Nguyệt liền lặng đi một chút, thậm chí nói thật là xúi quẩy! Người đối chiến với A Lệ Nhã lại có thể là thiếu cung chủ của Thánh Huyết Cung kia, đồ đệ của Thiên Đại Mê Ly quốc sư Tây Nhung quốc, Thiên Đại Đông Nhi! Cái người đó mặc dù chưa từng biểu lộ thực lực, nhưng là người có thể khiến quốc sư nhận làm đệ tử, thực lực có thể kém được chỗ nào? Hơn nữa người đó cũng khá quỷ dị, khí tức trên người không giống người bình thường, tuyệt đối là một cao thủ! A Lệ Nhã biết kết quả, cũng sợ đến lạnh run, rúc ở bên cạnh A Tát Lôi, nhỏ giọng nói: “Vương, ta, ta cảm thấy cái người kia thật đáng sợ...” Thiên Đại Đông Nhi đứng ở bên kia, chờ đợi khai chiến, khoanh hai tay, ánh mắt cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bên này, hình như là đang đánh giá đối thủ. Loại tình huống này rất thường thấy, trước khi giao chiến, đều sẽ quan sát thật kỹ đối thủ một phen. Nhìn thấy phản ứng của A Lệ Nhã, Thiên Đại Đông Nhi hình như vô cùng thất vọng, rồi tầm mắt đi, nhìn sang Hoàng Bắc Nguyệt. Người mặt quỷ... Trông đáng vẻ, nàng có hứng với người mặt quỷ này hơn! Hoàng Bắc Nguyệt cũng lạnh lùng liếc Thiên Đại Đông Nhi một cái, quả nhiên có phong phạm của cao thủ, căn bản không phải người A Lệ Nhã có thể đối phó. Nhưng kết quả rút thăm đã định, nếu bỏ cuộc, ảnh hưởng sau đó đối với A Lệ Nhã quá lớn, nói không chừng sẽ đánh vỡ tự tin mà nàng khó khăn lắm mới dựng lên được, sau này nếu nhìn thấy Thiên Đại Đông Nhi, sẽ theo phản xạ có điều kiện mà sợ hãi. Hít sâu một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt nói: “A Lệ Nhã, đi lên đánh, ta không cho người bỏ cuộc, cho dù thắng không được, bị đánh thành trọng thương, người cũng phải đánh! Hơn nữa tuyệt đối không cho khóc!” “Vương?” A Tát Lôi có chút giật mình, hần hiểu rõ em gái của mình nhất, từ nhỏ đã nhu nhược như thế, lần đầu tiên đi ra đã gặp phải đối thủ mạnh như vậy, nếu đi lên đánh, căn bản là thắng không nổi! Chiến đấu không thể thắng, vì sao còn phải đi lên đây? Cát Khắc vươn một tay ra, ấn ở trên vai A

Tát Lôi, thấp giọng nói: “Đây chỉ là thi đấu mà thôi, nếu sợ hãi, thì khi gặp phải cường địch thật sự phải làm sao đây? A Tát Lôi, ngươi có thể hiểu dụng ý của vương không?” A Tát Lôi gật đầu, mặc dù hiểu, nhưng mà... Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên nói: “Bắt đầu rồi, đi lên đi!” Trên lôi đài bên bọn họ, giám khảo là Thiên Đại Mê Ly quốc sư Tây Nhung quốc, còn có tộc trưởng Vũ Văn Chiến của gia tộc Vũ Văn ở Bắc Diệu quốc! Khi Thiên Đại Đông Nhi bật mặt cùng đứng trên lôi đài với A Lệ Nhã non trẻ, Thiên Đại Mê Ly hơi nâng đầu, nàng chải búi tóc rất cao, trên búi tóc có một cái trang sức hình trăng lưỡi liềm, từ phía trên buông xuống một lớp sa mỏng, che chắn khuôn mặt của nàng. Diện mạo mỏng lung thấp thoáng, hẳn là một nữ tử vô cùng tuyệt sắc, khí tức rất lạnh, vô cùng có uy nghiêm, nhìn sơ đã biết là nữ nhân tay nắm đại quyền! Nhìn thấy A Lệ Nhã, hình như không có bao nhiêu hứng thú, nhẹ nhàng lắc đầu với Thiên Đại Đông Nhi, Thiên Đại Đông Nhi hiểu ý, chậm rãi từ trong lòng bàn tay rút ra một thanh trường kiếm màu đất, đồng thời, một con Cự Tê Giác Long trên người có giáp chiến vô cùng cứng rắn xuất hiện ở phía sau nàng!

543. Chương 545: Đại Tái Đối Chiến (3)

Triệu hoán sư thổ thuộc tính! Vậy mà đều là triệu hoán sư thổ thuộc tính giống A Lệ Nhã!

A Tát Lôi thì thầm: “Thôi rồi, A Lệ Nhã ngay cả năng lực phòng ngự cũng không thể dùng để bảo vệ mình nữa.” A Lệ Nhã là triệu hoán sư thổ thuộc tính, có một con Linh Quy giỏi về phòng ngự, lớp mai vô cùng cứng rắn, là linh thú duy nhất có thể hóa thành vũ khí! Nhưng đối mặt với Cự Tê Giác Long của Thiên Đại Đông Nhi, Linh Quy của A Lệ Nhã trở nên không đủ rồi! “Ta không muốn giết người, nhưng ta ghét kẻ yếu!” Thiên Đại Đông Nhi nói xong, vung trường kiếm một cái, Cự Tê Giác Long quét cái đuôi cứng rắn của nó rồi xông tới, cột đá trên lôi đài cũng trực tiếp bị quật gãy! Cái đuôi dài cuộn lại, muốn quấn A Lệ Nhã tới. A Lệ Nhã lập tức triệu hoán Linh Quy, Linh Quy hóa thân thành một tấm thuẫn bài to lớn, chắn ở trước mặt nàng, thuẫn bài nặng nề đè mặt đất lõm xuống một phần, nhưng khi đuôi của Cự Tê Giác Long kia quét qua, thuẫn bài Linh Quy vẫn bị quét cho lán sang một bên. A Lệ Nhã cũng té ngã, dùng trường kiếm chống đỡ thân thể, tiếp tục ngoan cường đứng lên, một tay nắm thuẫn bài, ai cũng không tưởng tượng được thiếu nữ yếu đuối như thế lại có thể nhắc tấm thuẫn bài to lớn nặng nề như vậy lên! Nàng giờ thuẫn bài về phía trước, kiếm trong tay cũng phóng đại vô hạn, lớn giống như thuẫn bài, ở trong tay A Lệ Nhã gãy yếu, nhìn làm sao cũng không hài hòa. Xung quanh vang lên tiếng hít thở ớn lạnh. Không ngờ tiểu cô nương nhỏ bé này thật sự có mấy phần thực lực, đáng vẻ này, sợ là sắp đến thực lực triệu hoán sư ngũ tinh rồi đi! Nhưng Thiên Đại Đông Nhi đứng ở trên đỉnh đầu Cự Tê Giác Long, lại lạnh lùng cười, căn bản là coi thường thực lực của nàng! Trường kiếm màu đất cũng đột nhiên vươn dài, đánh trúng thuẫn bài của A Lệ Nhã, A Lệ Nhã lùi lại mấy bước, thuẫn bài cũng cào vào mặt đất, mới có thể miễn cưỡng dừng lại, bản thân A Lệ Nhã cũng giữ cự kiếm để ngăn chặn, cản rằng mà chặn lại kiếm của Thiên Đại Đông Nhi! Vừa rồi chặn thanh trường kiếm màu đất kia ra, đột nhiên mắt hoa lên, đuôi của Cự Tê Giác Long lại quét tới! Lần này không có phòng bị, trực tiếp bị quét ra, thuẫn bài Linh Quy trượt khỏi tay văng ra ngoài. Cự Tê Giác Long thừa dịp đi tới, móng vuốt to lớn túm lấy chân của A Lệ Nhã, xách ngược lên, giống như xách một con gà, thoáng cái liền hất ra! Thiên Đại Đông Nhi vung một kiếm, một loạt trường đỉnh màu đất bắn về phía thân thể bị văng ra của A Lệ Nhã! “A Lệ Nhã!” A Tát Lôi hét lớn một tiếng, xông ra giống như tia chớp, từ giữa không trung đón lấy thân thể của A Lệ Nhã, muốn trốn, nhưng trường đỉnh kia đã đến trước mặt! A Tát Lôi mở to mắt, chuẩn bị triệu hồi linh thú, một cánh tay từ phía sau kéo lấy hắn, lôi hắn ra sau, sau đó là tiếng va chạm trầm muộn vang lên, những trường đỉnh kia đã bị chặn lại toàn bộ! “Vương!” A Tát Lôi mừng rỡ nhìn bóng dáng thon gầy giống như thần đứng ở trước mặt. Hoàng Bắc Nguyệt xòe tay ra, từng cây trường đỉnh màu đất từ trong tay rớt xuống, ánh mắt thanh lãnh phía sau mặt nạ ngược lên, nói: “Thi đấu lần này chỉ là phân thắng thua mà thôi, thiếu cung chủ hạ thủ khó tránh quá tàn nhẫn rồi.” “Hừ, người vô dụng, giữ lại có ý nghĩa gì? Chỉ có thể liên lụy người khác, căn bản không có ý nghĩa tồn tại!” Thiên Đại Đông Nhi lạnh nhạt nói, lời nói cực đoan đó có chút điên cuồng. Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Thực lực của ngươi ở phía trên nàng, thắng là chuyện rất bình thường, đối thủ của ngươi nếu là ta, vậy ngươi cũng thành người không có ý nghĩa tồn tại rồi?” “Ngươi?” Thiên Đại Đông Nhi cười lạnh, “Ngươi có bản lĩnh thì cứ thử xem!”

544. Chương 546: Đại Tái Đối Chiến (4)

Vũ Văn Chiến trên chỗ giám khảo “ồ” một tiếng, vừa định mở miệng ngăn cản, lời dài này không phải là nơi mà bọn họ có thể tùy ý so đấu, nơi này còn có quy củ.

Thiên Đại Mê Ly giơ tay, nói: “Vũ Văn tộc trưởng, ngẫu nhiên phá lệ một chút cũng không tính là cái gì, tộc trưởng để cho bọn họ so tài với nhau đi.” “Như vậy sao được?” Vũ Văn Chiến nhíu mày, những người Tây Nhung quốc này làm sao lại kỳ quái như vậy? Phía dưới kia là Thiên Đại Đông Nhi đồ đệ của Thiên Đại Mê Ly, lúc này Thiên Đại Mê Ly không ngăn cản thì cũng thôi đi, lại còn muốn giật giây để bọn họ tỷ thí! “Có người khiêu chiến, nếu Thánh Huyết cung của chúng ta không dám tiếp, vậy sau này đặt chân lên đại lục Tập Nhi Tháp như thế nào đây?” Thanh âm của Thiên Đại Mê Ly lạnh lẽo, vô cùng cường thế, “Đông nhi, sư phụ đã dạy ngươi, mặc kệ đối thủ là ai, tuyệt đối không thể hạ thủ lưu tình! Nhất định phải trăm thảo trừ căn! Ngươi có nhớ kỹ?” “Nhớ kỹ!” Thiên Đại Đông Nhi kiên định gật đầu. Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, đây mà là sư phụ cái gì? Có sư phụ nào dạy đồ đệ như vậy? Trách không được Thiên Đại Đông Nhi này tính cách cực đoan như thế, xem ra cách dạy dỗ của Thánh Huyết cung đối với đệ tử luôn là như vậy! Nói như vậy nàng cũng không cần nề tình, hung hăng đánh cho nàng ta không có cơ hội phản kháng, đề sự kiêu ngạo của bọn họ xuống! Được sư phụ cho phép như vậy, nên Thiên Đại Đông Nhi không thêm quan tâm gì nữa, giờ kiểm lên công kích về phía Hoàng Bắc Nguyệt! Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng xoay người, trong tay hiện lên hỏa diễm, lấy hỏa diễm ngưng tụ hình một thanh kiếm, ngăn cản phía sau, chặn lại công kích của Thiên Đại Đông Nhi. Cánh tay của Thiên Đại Đông Nhi bị chấn động đến tê dại, trong lòng âm thầm lắp bắp kinh hãi, người đeo mặt nạ quỷ này thực lực thật bá đạo! Tuy nhiên về lực phòng ngự, ai có thể so sánh cùng với nàng? Thiên Đại Đông Nhi cười lạnh một tiếng, “Cự Tê Giáp Long, thiên quân trọng chuy!” Một tiếng rít gào, Cự Tê Giáp Long ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời huýt dài, móng vuốt phía trước giơ lên, giáp xác cứng rắn như búa tạ thật lớn, nhô lên cao rồi nện xuống. Khí thế sắc bén giống như khiến không khí cũng bị nén lại, y phục của Hoàng Bắc Nguyệt bị thổi bay lên, vạt áo bông bành, từng lọn tóc cũng tung bay. “Vương!” A Lệ Nhã lo lắng ôm ngực, hốc mắt đỏ bừng, mặc dù ti tưởng vào thực lực của vương, nhưng mà nhìn thấy tình huống như vậy vẫn không nhận được mà cảm thấy lo lắng! “Không cần lo lắng.” Cát Khắc cười, hắc tuyệt đối tự tin, hắc cũng là người có thực lực, lần trước cùng Hoàng Bắc Nguyệt đánh một trận, đến nay ấn tượng khắc sâu, hiện tại vương, ngay cả một phần lực lượng cũng còn chưa dùng đến! Búa tạ nện xuống, Hoàng Bắc Nguyệt không thêm động chút, sau đó sắc mặt đại biến, phía trước mắt, Hoàng Bắc Nguyệt vừa rồi còn đứng nơi đó, đột nhiên... . . . Biến mất! Biến mất? Sao có thể tự nhiên biến mất? Còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, trong nháy mắt truyền đến cảm giác có kính phong sắc bén tập kích phía sau lưng, xen lẫn hỏa diễm nóng rực. Hỏa diễm thiêu đốt bị bắm vào một trận cuồng phong, Cự Tê Giáp Long muốn xoay người nghênh chiến, nhưng bất đắc dĩ hình thể khổng lồ, lực phòng ngự rất mạnh, nhưng năng lực hành động lại có chút khó khăn, hơn nữa bị vây trong kinh phong, có một loại uy áp hết sức khủng bố khiến cho nó muốn hành động cũng thấy khó khăn! Không thể nhúc nhích, đột nhiên Thiên Đại Đông Nhi xoay người, đồng tử mở rộng, chỉ thấy một đám hỏa diễm đánh về phía mặt nàng! Hỏa diễm đốt tới trước mắt, khăn đen trên mặt bỗng nhiên bị cuồng phong thổi tung, một khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn lộ ra.

545. Chương 547: Đại Tái Đối Chiến (5)

Hỏa diễm đốt tới trước mắt, khăn đen trên mặt bỗng nhiên bị cuồng phong thổi tung, một khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn lộ ra, lông mày tinh tế, đôi mắt như trắng đêm, trước kia vô cùng thích cười, mũi cao thẳng, phía dưới là một đôi môi hồng nhuận.

Khuôn mặt người như vậy đều mang vẻ ôn nhu thiện lương, không nên có tính các thô bạo cực đoan như

vậy. Mà trước đây nàng cũng là người như vậy, xinh đẹp động lòng người, dịu cảm cùng dịu dàng, giống như ánh mặt trời rực rỡ, có thể làm cho người ta vô cùng ấm áp từ sâu trong đáy lòng. Hoàng Bắc Nguyệt sững sờ, không biết tại sao, đột nhiên mọi động tác lúc đó đều dừng lại, lưỡi kiếm bằng hỏa diễm trong tay bỗng chệch hướng sang bên cạnh. Trong lúc điện quang hỏa thạch, ngọn lửa kia xẹt qua gương mặt của Thiên Đại Đông Nhi, chỉ kém một chút nữa thôi là đốt cháy nàng rồi! Thật may mắn... Trong ngọn lửa, cái khăn đen nhanh chóng bay qua, ở trong không khí giống như một con con bướm sắp bay đến phương xa, thiếu nữ bị lộ ra khuôn mặt từ lãnh khốc! Đến khiếp sợ! Đến phẫn nộ! Người trong Thánh Huyết cung, bình thường không dễ dàng lộ diện, bởi vì đệ tử trong Thánh Huyết cung đều là nữ nhân, lộ ra khuôn mặt để người khác nhìn thấy là sỉ nhục to lớn nhất! “Ta giết người!” Thiên Đại Đông Nhi phẫn nộ hô to một tiếng, nhắc trường kiếm xông đến! Không thể dễ dàng tha thứ! Nàng là đệ tử đặc ý nhất của quốc sư, người mà Thánh Huyết cung chủ coi trọng nhất, tương lai nắm giữ Thánh Huyết cung! Sao nàng có thể bị đánh bay cái khăn đen che mặt trong khi chiến đấu! Chuyện này so với giết nàng còn đáng hận hơn! Trường kiếm trong tay nhanh chóng đâm về phía trước, trên mũi kiếm mang theo thổ nguyên khí hùng hậu, giống như trống rỗng bên trong rồi trường kiếm lại lớn lên vài lần, lấy thổ nguyên khí ngưng tụ thành kiếm, loại thực lực này, phải là triệu hoán sư thất tinh trở lên mới có thể làm được! “Thiếu nữ này thật là một nhân tài hiếm có!” Vũ Văn Chiến cũng không nhịn được, than thở vuốt cằm râu ở cằm. Thiên Đại Mê Ly vô cùng kiêu ngạo mà nhìn đệ tử của mình, chỉ dùng năm năm thời gian, từ một người bình thường mà lên đến triệu hoán sư thất tinh, lại mất vài ngày có thể từ thất tinh lên bát tinh, đây chân chính là thiên tài! Hai người cũng chỉ có cảm thán, không một người nào muốn đi lên ngăn cản cuộc chiến của hai cao thủ, tình huống đều ở trong lòng bàn tay, căn bản là không cần lo lắng! Chờ đến khi người phía dưới phát ra một tiếng thét kinh hãi, hai vị giám khảo mới quay đầu đi, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người! Chỉ thấy mới vừa rồi người đeo mặt nạ quý kia chiếm thượng phong, không biết tại sao đột nhiên không di chuyển, Thiên Đại Đông Nhi ngưng tụ nguyên khí vào kiếm, nàng trốn cũng không có trốn, đã bị trường kiếm kia đâm trúng vai trái, từ giữa không trung ngã xuống bị Cự Tê Giáp Long dùng đuôi quét một cái, ngã văng ra ngoài! Ngã trên mặt đất rồi nôn ra một ngụm máu tươi, máu từ khóe miệng chảy ra ngoài mặt nạ, nàng không thêm lau, chống tay muốn đứng lên. Một màn này khiến rất nhiều người sợ hãi, đặc biệt là đám người Cát Khắc, mắt cũng choáng váng, nếu như biết Già Dạ Chi Vương không đánh trả, vừa rồi nhất định bọn họ sẽ đến ngăn cản! Nhưng là bởi vì rất tin tưởng vào thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt, cho nên bọn họ căn bản chưa từng nghĩ đến việc muốn ngăn cản! Thiên Đại Đông Nhi cũng sững sờ một chút, vốn muốn chờ đến khi thực lực ngang nhau sẽ lại tái chiến, nhưng mà lại thành ra thế này... Tại sao? Hai tay nàng cầm trường kiếm thổ nguyên khí, đứng ở trên Cự Tê Giáp Long, ngơ ngác nhìn người đeo mặt nạ quý. “Nguyệt Dạ các hạ!” Lạc Lạc không biết đã chạy đến từ khi nào, đỡ Hoàng Bắc Nguyệt dậy từ trên mặt đất.

546. Chương 548: Đại Tái Đối Chiến (6)

Lạc Lạc không biết từ khi nào chạy tới, đỡ Hoàng Bắc Nguyệt dậy từ trên mặt đất, nhìn một chút vết thương của nàng, nhướn mày, nói : “Tại sao không phản kháng? Người kia vốn không phải là đối thủ của người!”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, trầm mặc một hồi, Lạc Lạc còn nói: “Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà đánh lén! Quá kiêu ngạo !” “Lạc Lạc...” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, thanh âm không có nguy trang, là thanh âm của thiếu nữ có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng , ở phía sau nghe, có chút suy yếu cùng bất đắc dĩ. Đột nhiên thân thể của Lạc Lạc run lên, tay đang đỡ nàng cũng run rẩy, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt thay đổi. “Đỡ ta rời đi nơi này, đừng hỏi gì hết.” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói. Lạc Lạc quả thật cũng không hỏi gì, gạt đầu, dìu nàng từ trên lôi đài đi xuống, thuận tiện trong miệng còn nói: “Nguyệt Dạ các hạ có chút không thoải mái, trận chiến này không tính toán gì hết.” Thiên Đại Đông Nhi cao giọng nói: “Tại sao không ra tay? !” Coi như là thắng, nhưng người đeo mặt nạ quý này căn bản không ra tay, nàng thắng cũng không quang minh! Căn bản không có ý nghĩa! Nàng không cần thắng lợi như vậy, một chút thành tựu cũng không có, ngược lại cảm giác vô cùng tức giận! Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, bên khóe miệng dưới mặt nạ chảy ra máu, căn bản là không muốn mở miệng nói chuyện. Lạc Lạc ngẩng đầu lên nói:

“Đã nói Nguyệt Dạ các hạ thân thể không thoải mái, cho nên không ra tay, nếu là tỷ thí chính thức, người có thể thắng được hay sao?” “Lạc Lạc thiếu gia, người có ý gì?” Tại nơi giám khảo ngồi, Thiên Đại Mê Ly đứng lên, lạnh lùng hỏi, khẩu khí hết sức bất mãn. “Người sáng suốt đều nhìn ra được, không nên nhiều lời.” Khẩu khí của Lạc Lạc cũng không yếu thế, “Thiên Đại quốc sư, thi đấu vẫn còn tiếp tục, không nên vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng đến thi đấu!” Thiên Đại Mê Ly còn muốn mở miệng nhưng Vũ Văn Chiến nói : “Thiên Đại quốc sư, hay là lấy đại cục làm trọng đi!” Thiên Đại Mê Ly không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng không nói, Lạc Lạc liền đỡ Hoàng Bắc Nguyệt đi xuống, Cát Khắc và đám người nghênh đón, Hoàng Bắc Nguyệt khoát tay nói: “Ta không sao, các người tiếp tục thi đấu, ta đi nghỉ ngơi trong chốc lát.” Đã thấy nàng bị thương, nghĩa khí nam tử hán của Cát Khắc cũng bị kích thích ra, gật đầu, nói : “Xin vương yên tâm, những trận đấu kế tiếp, chúng ta sẽ không thu dù chỉ một trận!” “Ta tin tưởng các người.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu mỉm cười, trong lồng ngực khí huyết cuộn cuộn, vô cùng khó chịu, hơi có chút cảm giác hít thở không thông, không nhiều lời ừa, chậm rãi rời khỏi tầm mắt của mọi người. Đoạn đường đi qua, hai người đều trầm mặc, Lạc Lạc không mở miệng hỏi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không mở miệng nhiều lời, tới doanh trường của lính đánh thuê, Lạc Lạc dìu nàng ở ngồi xuống giường, ngồi xổm xuống tự mình giúp nàng tháo giày, trong lúc đó vẫn trầm mặc, hoàn toàn không giống tính cách trước đây của hắn. Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay ngăn cản động tác của hắn, không cần hắn giúp nàng tháo giày, tình cảnh này giống như nàng rất yếu vậy. “Lạc Lạc...” Không khí trầm mặc làm cho người ta rất khó thích ứng , Hoàng Bắc Nguyệt không thể làm gì khác hơn là mở miệng trước. “Ta đi chuẩn bị chút nước cho người.” Lạc Lạc nghe thấy nàng nói chuyện, xoay người đi ra ngoài. Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một tiếng, cầm lấy mặt nạ tháo xuống, chậm rãi mở miệng nói: “Ta không muốn gạt người, chỉ là lần này ta trở về, sẽ mang theo rất nhiều phiền toái, người còn nhỏ nên ta không muốn liên lụy người” “Người so với ta càng nhỏ đi.” Lạc Lạc đưa lưng về phía nàng, giống như vô luận như thế nào, cũng không muốn nhìn mặt nàng. Bộ dáng quen thuộc mà hắn tưởng niệm bấy lâu nay, hắn không thể xác định được nó là thật hay giả nữa?

547. Chương 549: Đại Tái Đối Chiến (7)

Biết đâu là Hồng Liên kia cố ý dụng bộ dạng này lừa hắn? Hắn chịu đủ cảnh hư ảo như hoa trong gương, trăng trong nước này rồi!

Chịu đủ rồi! Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng thở dài: “Ta nói rồi, không phải vậy.” “Ta biết, trong lòng người, ta vĩnh viễn là một tiểu hài tử chưa trưởng thành, cho nên có thể tùy ý lừa gạt cùng trêu chọc, có đúng hay không?” Thanh âm của Lạc Lạc trở nên kích động, nghe vào trong tai giống như có chút trầm thấp cùng nghẹn ngào. Hoàng Bắc Nguyệt nói : “Xin lỗi...” “Đừng nói nữa!” Lạc Lạc kích động nói, “Đây không phải là điều ta muốn! Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn hắn, trong ngực nổi lên một trận cuộn cuộn, nhỏ ra một ngụm máu, vết thương trên vai lại chậm rãi thấm máu ra ngoài, cho dù nàng làm bằng sắt thì sắt mặt cũng trở nên trắng bệch. Lạc Lạc tay run rẩy một chút, quay đầu nhìn nàng một cái, trái tim này lên kịch liệt. Trên khuôn mặt thanh lệ vô song, đôi mày tinh xảo, giống như bút pháp tinh xảo vẽ nên một bông hoa, từng điểm từng nét, lộ ra một loại xinh đẹp làm linh hồn hắn rung động. Đôi mắt trong suốt giống như một con suối âm u bằng lãnh, hàn ý khắc vào trong cốt, như có thể thấm thấu tiến vào xương tủy. Khuôn mặt nàng cùng Hồng Liên giống nhau như đúc, nhưng thấy thế nào, Hồng Liên cũng không làm tim hắn xao động dù chỉ một chút, nhưng nhìn nàng, lại có cái loại cảm giác lồng ngực trống rỗng. Lạc Lạc bước nhanh đi tới, đứng trước mặt nàng, từ nạp giới lấy ra một viên đan dược xanh biếc, đưa cho nàng ăn, sau đó cầm một cái dụng cụ đem vài viên đan dược khác bỏ vào, đổ thêm nước cho đan dược tan ra, đặt ở sát bên, lại đi ra ngoài lấy một chậu nước sạch đặt kế bên. “Rửa sạch vết thương, lấy dược bôi lên.” Lạc Lạc thấp giọng nói, trên mặt hiện lên vẻ mất tự nhiên. Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, nói: “Đa tạ.” “Người là sư phụ ta, không cần cảm tạ.” Lạc Lạc nói xong, lập tức bước nhanh đi ra ngoài. Hoàng Bắc Nguyệt thất thần trong chốc lát, lập tức cười rộ lên, tiểu tử này, hóa ra vẫn coi nàng là sư phụ , mới vừa rồi, trong lòng còn chút lo lắng, đứa nhỏ này, ngày càng hiểu chuyện, không thể so với lúc trước đơn thuần đáng yêu, không tưởng tượng được lại có thay đổi như thế! Chính mình đem vết thương rửa sạch một chút, vì nàng thường xuyên làm việc này, nên tốc độ cực kì nhanh, được do Lạc Lạc đưa đều là cực phẩm, ăn hết một viên, trong lồng ngực bốc lên một cảm giác khó chịu, rồi từ từ biến mất, hơn nữa vết thương cũng lành lại vô cùng

nhANH, có cảm giác hơi man mát đi vào xương tủy, đem vết thương đau nhức chậm rãi khép lại. Hoàng Bắc Nguyệt xé băng gạc, một đầu cắn ở miệng, một đầu cầm trên tay, quấn quanh vai, xong xuôi, mặc quần áo, nàng giật giật bả vai mang theo một trận đau đớn Nha đầu kia, xuống tay thật đúng là một chút cũng không chút lưu tình, đau nhức như vậy nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ đau đến ngất xỉu. Năm năm, nghĩ không ra sau năm năm, nha đầu đó lại ngهنh đón nàng như thế này, làm người khác vừa vui mừng lại vừa sợ hãi, thật sự là vừa mừng vừa sợ, cũng không biết miêu tả cảm giác của mình như thế nào mới chính xác. Đáng sợ nhất chính là trong lúc chiến đấu rút kiếm đâm về chỗ hiểm, không chút lưu tình, lại có người tư tưởng cực đoan, lạnh như băng người đầy sát khí như vậy. Điều mắN mắN chính là.....nàng còn sống.... Năm năm qua, tâm tình hồi hận cho tới bây giờ dù một chút cũng không giảm, nàng chính là loại người cảm tình luôn luôn mỏng, nhưng cũng không có nghĩa là không có. “Sư phụ, người đã khỏe rồi sao?” Từ bên ngoài giọng nói của Lạc Lạc vang lên, không nghe nàng đáp lại, hắN cũng không dám đi vào.

548. Chương 550: Đại Tái Đối Chiến (8)

“Tốt lắm.” Hoàng Bắc Nguyệt đáp. Lạc Lạc lập tức vén màn đi vào, nhìn thấy bên thắP cả chậu nước đều bị nhuộm thành màu đỏ, trong ánh mắt hiện lên tia đau lòng không hề che giấu.

Tiểu tử này chẳng qua chỉ đứng bên ngoài hóng gió một lát, sau khi đi vào lập tức thay đổi thành người khác, giống như không có cuộc chia lìa năm năm trước. “Nha đầu kia thật độc ác, người chưa có ra tay, nàng lại xuống tay mạnh như vậy!” Lạc Lạc vô cùng tức giận “Sư phụ trước kia đối xử tốt với nàng như vậy, nàng lại ra tay đánh sư phụ thành ra thế này!” Cảm giác được giọng nói của hắN không giống mới vừa rồi chứa kích động cùng tức giận, Hoàng Bắc Nguyệt liền cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì, xa nhau nhiều năm như vậy, mọi người sẽ thay đổi.” “Sư phụ không đau lòng sao?” Lạc Lạc thật cẩn thận hỏi. “Đau lòng? Tại sao lại đau lòng? Kỳ thật ta rất vui, ít nhất, nàng còn sống, ta cũng không cần tiếp tục phải sống trong áy náy.” Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói vừa tự giễu cười cười, kỳ thật nhìn Đông Lăng hiện tại, nàng cảm thấy bất được áy náy. Người yếu, sẽ không có ý nghĩa tồn tại! Lời như thế, chẳng lẽ đối với Đông Lăng lại không đúng sao? Quá yếu, một ít năng lực phản kháng cũng không có, chỉ có thể chờ người khác tới cứu, còn làm liên lụy đến người khác cùng nhau chịu khổ, thật sự không ai thích làm người như vậy a. Lạc Lạc chớp chớp mắt, nói: “Vậy, sư phụ có muốn nói với nàng hay không?” “Tạm thời không cần, thực lực hiện tại của nàng rất mạnh, đã là thiếu cung chủ Thánh Huyền Cung, căn bản là không cần ta bảo vệ.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười. Lạc Lạc hít một hơi, nói: “Sư phụ, thực lực ta bây giờ cũng trở đi nên mạnh mẽ, chắc cũng không có người khi dễ ta!” “Ta biết, chúc mừng người.” Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái nói, trước kia thích cùng Lạc Lạc ở chung, vì ở cạnh hắN, vĩnh viễn cảm thấy nhẹ nhàng, một chút áp lực cũng không có. Lạc Lạc sờ sờ cái gáy, cười có chút ngại ngùng: “Này, ta còn muốn tạ ơn sư phụ cho ta Tủy Tủy đan, nếu không có nó, cô lẽ ta vĩnh viễn chỉ là một phế vật.” “Tủy Tủy đan chỉ là một cơ hội mà thôi, mắN chốt chính là người có chăm chỉ hay không.” Hoàng Bắc Nguyệt vui mừng nói, nhìn đến Lạc Lạc cùng Đông Lăng hiện tại, chỉ biết Tủy Tủy đan năm đó không có lãng phí vô ích. “Đương nhiên, vì như vậy có thể ngày càng đến gần sư phụ, ta càng thêm chăm chỉ.” Lạc Lạc hứa hẹn nói. “Nghĩ muốn ngang bằng với ta, về sau người sẽ nếm mùi đau khổ.” Hoàng Bắc Nguyệt trầm thắP nói. Lạc Lạc thoáng xuất hiện nét mặt đau khổ, cười hề hề nói: “Sư phụ người đừng đắP kích ta như vậy có được hay không?” “Ta chỉ cho người một chút động lực mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thắN nhiên cười. Có sư phụ làm động lực, ta nhất định sẽ cố gắng.” Lạc Lạc kích động nói, ngồi xổm trước mặt nàng, ngược mặt lên, giống như lần đầu chân chính nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt khụ một tiếng, nói: “Chúng ta đi đã lâu, phải trở về thôi.” “Sư phụ đang lo lắng cho mấy người hầu kia sao?” Ngừ khí của Lạc Lạc tựa hồ có chút ghen ghét, như một tiểu hài tử đang tranh đoạt sủng ái. “Bọn họ không phải người hầu của ta.” Hoàng Bắc Nguyệt sửa lời hắN “Là đồng bọn của ta.” Nghe ngừ khí kiên định của nàng, trong lòng Lạc Lạc có cảm giác thất bại “Sư phụ tin tưởng bọn họ?” “Nếu lựa chọn bọn họ, vậy thì phải tin tưởng.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, đi qua đi lại, trên người nổi lên từng đợt đau nhức, mới vừa rồi bị Cự Tề Giáp Long đập một cái, thật đúng là bị thương không nhẹ!

549. Chương 551: Đại Tái Đối Chiến (9)

Lạc Lạc gật đầu, cũng không nói thêm gì, dịu dàng đi ra ngoài, dưới tình huống này, liếc mắt một cái là có thể đoán ra hắn có tâm sự.

Đi ra khỏi lều vải, Hoàng Bắc Nguyệt vừa chuẩn bị nói chuyện thì đám người Cát Khắc liền phấn chấn kẻ vai sát cánh với nhau đi về phía này, bộ dáng kia nhìn là biết đã chiến thắng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng vui mừng, vô tình quên mất cảm xúc của Lạc Lạc. “Vương, không để cho người phải thất vọng!” Cát Khắc gãi gãi đầu cười ha ha, nhìn bộ dáng có chút ngượng ngùng. “Rất tốt!” Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bờ vai hắn, giơ lên một ngón tay cái: “Quả thật không có ai khiến ta thất vọng!” “Vương, ngài có thưởng cái gì không? Chúng ta muốn được thưởng!” A Tát Lôi ồn ào đứng lên, những người khác cũng hào hứng hô: “Thưởng, thưởng, chúng ta xuất lực cố gắng, cũng muốn được thưởng!” Hoàng Bắc Nguyệt cười to: “Đám người này, muốn thưởng thì thưởng, đi, vào thành mời các người một bữa cơm!” “Được, đi thôi, vương mời khách!” Mọi người hô hào, cùng nhau rời đi. Lạc Lạc mắt mắt nhìn bóng lưng bọn họ, trong lòng âm thầm nghĩ: Thì ra, sự phụ thật sự tin tưởng nhóm người kia, mà thân là đồ đệ của người, nhưng người đã không có tin tưởng. Năm đó âm thầm rời đi, còn hiện tại lấy mặt nạ mà đến gần, tại sao cho tới bây giờ sự phụ cũng không tin hắn? “Bố Cát Nhĩ Lạc Lạc, người ở đó mà ngậm ngùi cái gì?” công chúa Anh Dạ từ đằng xa đi tới, nhìn thấy dáng vẻ đau buồn của Lạc Lạc, liền nhin không được cười nhạo đôi câu. Lạc Lạc ngẩng đầu liếc nàng một cái, hừ lạnh một tiếng không để ý tới nàng, nghiêng đầu nhìn thấy nàng đi cùng một nam tử mặc bạch y, nhân tiện nói: “Tề vương điện hạ tại sao cũng tới?” Tề vương là do Vũ Văn Địch giả trang, Vũ Văn Địch từ nhỏ đi theo Phong Liên Dực, đối với hắn nhất cử nhất động đều có thể bắt chước giống y như đúc, một chi tiết nhỏ như bước đi đều giống nhau y hệt, bởi vì không ít cao thủ từ một tiếng bước chân mà có thể phân biệt được một người. Lúc ấy, ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng bị cách cải trang của hắn lừa, càng miễn bàn hiện tại là công chúa Anh Dạ. “Tề vương đã nghe nói chuyện tình các người trên lời đài, cố ý tới thăm Nguyệt Dạ một chút.” Anh Dạ đứng bên cạnh “Phong Liên Dực”, có loại chim nhỏ nép vào người đáng yêu xinh đẹp, tức giận trên ghẹo người, cũng có vẻ phá lệ sinh động. Lạc Lạc trừng mắt nhìn nàng, liếc một cái, nói: “Không lễ phép, sao dám gọi thẳng tên người khác! Người phải xưng hô với nàng là Nguyệt Dạ các hạ!” “Các hạ!” công chúa Anh Dạ cười “khì khì” một tiếng: “Nàng là gì mà xem như các hạ? Bị một người trong Thánh Huyết cung dễ dàng đánh bại, chẳng qua chỉ là triệu hoán sư thất tinh mà thôi!” “Người không hiểu thì đừng nói lung tung, đó là Nguyệt Dạ các hạ chưa có ra tay!” Lạc Lạc mặt đỏ lên giải thích trước mặt “Phong Liên Dực”, giống như càng thêm muốn duy trì sự tôn nghiêm của sự phụ. “Hay là căn bản không có cơ hội ra tay?” Anh Dạ cười lạnh: “Nàng chính là người thích cố làm ra vẻ, cả ngày mang mặt nạ làm vẻ thần bí, tưởng rằng như thế là có thể thành cao thủ sao? Nực cười! Ngay cả diện mạo chân thực của mình còn không dám đối mặt, vậy mà còn dám gọi ‘các hạ’. ‘Người không biết gì về người khác, dựa vào cái gì mà dám nói nàng như vậy? Ai nói là nàng không dám đối diện với diện mạo chân thực của mình, nàng chẳng qua....’” Lạc Lạc đỏ mặt tía tai đứng lên quát. “Lạc Lạc thiếu gia!” Vũ Văn Địch không phải là ngu, nhìn động tĩnh Lạc Lạc, ngấm lại một chút, có vẻ như hắn vừa ở trong doanh trướng của Hoàng Bắc Nguyệt ra, nói vậy là đã từng tiếp xúc.

550. Chương 552: Đại Tái Đối Chiến (10)

Chỉ sợ hắn nhất thời xúc động nói ra cái gì đó, bởi vậy lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, hai vị không nên vì thế mà cãi vã, ảnh hưởng đến hòa khí.” Lạc Lạc cũng ý thức được thiếu chút nữa mà lỡ miệng, phá hủy chuyện tốt của sự phụ, không khỏi âm thầm cảm kích Tề vương, may mà hắn mở miệng nhanh trước một bước. “Hừ, quân tử không tranh với nữ nhân!” Lạc Lạc hừ một tiếng, nhìn về phía Tề vương nói: “Tề vương, lần này xuất hiện không ít cao thủ, ta thấy lần này đến Tu La thành, nhất định sẽ rất đặc sắc!” Vũ Văn Địch gật đầu, khuôn mặt tuyệt sắc mang một chút vẻ vui mừng: “Lần này không mong có thể diệt trừ Tu La thành, nhưng hi vọng có thể đánh bọn chúng một trận oanh liệt!” “Đúng, Tu La thành rất thần bí, lúc này đây, hy vọng có thể lôi bọn họ từ trong bóng tối ra!” Lạc Lạc nói. Vũ Văn Địch nhẹ nhàng cười, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: chỉ cần có thể cứu

Tề vương là được! Công chúa Anh Dạ nghe hai bọn họ nói chuyện với nhau, có chút nhàm chán, đi tới một bên, xem doanh địa của Hoàng Bắc Nguyệt, nghiêng đầu một chút, nói: “Nguyệt Dạ đó rốt cuộc là như thế nào, chỉ có mười mấy người, dĩ nhiên lại có hai cao thủ, còn có một nữ tử đã thua lúc nãy, nghe nói cũng rất lợi hại.” Hôm nay ở trên lôi đài, trừ A Lệ Nhã, Cát Khắc và A Tát Lôi đều là lấy ưu thế áp đảo để chiến thắng, cho dù cao thủ đã thành danh, nhưng đứng trước mặt bọn họ lại thua một cách thảm hại. Nhìn như một tiểu đội nhỏ bé chỉ có mười mấy người, lại có hai vị cao thủ như vậy, thật sự khiến cho người khác giật mình. Lạc Lạc và Vũ Văn Địch đều biết thân phận của Hoàng Bắc Nguyệt, nghe vậy liếc mắt nhìn nhau, không khỏi cong môi mỉm cười, tính cách Hoàng Bắc Nguyệt phúc hắc cường đại, có thể đi theo bên nàng, cho dù thế nào cũng sẽ không phải là người yếu. “Bên người cao nhân ẩn dật, tự nhiên là cao thủ nhiều như mây.” Vũ Văn Địch cười giải thích. Công chúa Anh Dạ quay đầu lại nhìn hắn, hỏi: “Dực ca ca, ngay cả huynh cũng không biết lai lịch của nàng sao?” Vũ Văn Địch nói: “Có điều cao nhân không thích lộ diện, đây cũng là chuyện thường.” Công chúa Anh Dạ bĩu môi, nói: “Thần thần bí bí, người như thế, nếu như đi theo đến Tu La thành, không sợ sẽ ngấm biến thành một tai họa sao?” “Công chúa yên tâm, tuy trong Tu La thành nguy hiểm vạn phần, cho dù là cao thủ cũng không dám giờ trò.” Vũ Văn Địch vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Gió nổi lên rồi, chúng ta đi thôi!” Ngày thi đấu đầu tiên ở lôi đài kết thúc, hai ngày thi đấu sau, không ít cao thủ ở trên lôi đài kịch liệt triển khai đối chiến, làm cho người ta đại khai nhãn giới! Đây chính là một cuộc so tài long trọng ở trên đại lục Tạt Nhĩ Thập, bởi vì tất cả cao thủ đều tới đây. Đặc biệt Hồng Liên của Quang Diệu Điện vừa ra, nữ nhân kiêu ngạo này đồng thời khiêu chiến với ba cao thủ tuyệt thế của đệ nhất đội ngũ lính đánh thuê là Phệ Diễm dong binh đoàn mà vẫn lấy ưu thế áp đảo như cũ. Người của Quang Diệu Điện vốn không cần tham gia tranh tài, có thể trực tiếp đi theo, nhưng Hồng Liên nghe nói tam đại cao thủ của Phệ Diễm dong binh đoàn rất lợi hại, có uy danh ở trên đại lục, lập tức đi khiêu chiến. Đám người của Thương Hà viện trưởng muốn ngăn cản nhưng không biết làm sao, khiêu chiến ở trên lôi đài, luật lệ từ xưa đến nay đều như thế, cũng không có gì lạ. Huống chi lúc này tiến công Tu La thành, bọn họ muốn Quang Diệu Điện trợ giúp, cho nên ngàn vạn không thể đắc tội với bọn họ. Sau khi Hồng Liên thắng, đứng ở trên đài cười như điên, nói: “Cái gọi là ‘dong binh đoàn đệ nhất đại lục’ bất quá chỉ như thế mà thôi! Thật chán, còn cao thủ nào có thể đánh bại ta đây?”

551. Chương 553: Tu La Thành (1)

552. Chương 554: Tu La Thành (2)

“Vương, Hồng Liên kia quả thật rất mạnh, ngay cả ba cao thủ cửu tinh cũng bại dưới tay nàng, rốt cuộc cấp bậc của nàng là gì?” Cát Khắc cau mày nhìn bộ dáng Hồng Liên kiêu ngạo như vậy, trong lòng có chút không phục.

Nghĩ đến trước đây, ngay cả Già Dạ Chi Vương cũng bị bại dưới tay nàng, thì càng thêm khó chịu. Nếu như Hồng Liên là cao thủ chân chính có khí độ, trong lòng còn thoải mái một chút, nhưng nhìn nàng phách lối cuồng ngạo, coi trời bằng vung như vậy, còn có khuôn mặt giống hệt Già Dạ Chi Vương tôn kính của bọn họ, loại tâm tình này thật khó nói nên lời. Vũ nhục! Đây tuyệt đối là một sự vũ nhục đối với lòng tín ngưỡng của bọn họ. Ngược lại Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng bình tĩnh cười cười, nói: “Người của Quang Diệu Điện luôn luôn như thế, tuy nhiên cuồng cũng có tư cách cuồng, thực lực của Hồng Liên quả thực không tồi.” “Ta thấy nàng so với vương còn kém xa. Hơn nữa gương mặt và dáng dấp của nàng bây giờ...” Cát Khắc còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy Thiên Đại Đông Nhi từ bên kia ghé đi tới, chiếc khăn màu đen che hết mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén. Cát Khắc cùng A Tát Lôi lập tức như lâm đại địch nhìn sang, giống con nhím dựng thẳng gai nhọn toàn thân, tựa hồ chỉ cần có động tĩnh cực nhỏ, liền lập tức nhào tới, bắt nàng. Thiên Đại Đông Nhi liếc nhìn bọn họ một cái, hai thanh niêm cao lớn giống như ngọn núi đứng đó, nàng không đi tới, ánh mắt sắc bén nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hỏi: “Tại sao ngày đó không có ra tay?” “Hừ, biết công tử chúng ta cố ý nhường người, người còn muốn như thế nào nữa?” A Tát Lôi tức giận nói, ngày đó Thiên Đại Đông Nhi đã thương A Lệ Nhã, trong lòng hắn vẫn còn tức giận, trong lòng dự định có cơ hội thì nhất định sẽ báo thù! Thiên Đại Đông Nhi không để ý đến lời nói của A Tát Lôi, chỉ chậm chậm

nhìn vào Hoàng Bắc Nguyệt, lạnh lùng nói: “Ta không cần người nhường ta, ta chỉ cần công bằng chiến đấu!” Hoàng Bắc Nguyệt dựa lưng vào ghế, có chút lười biếng khẽ ngẩng đầu, nói: “Bây giờ người chiến đấu với ta, cũng là không công bằng, người không phải là đối thủ của ta.” “Hừ! Người cũng là một tên cuồng vọng, so một trận đi, cho dù ta thua, ta cũng tâm phục khẩu phục!” Thiên Đại Đông Nhi kiên quyết nói. “Không!” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói một chữ, đơn giản biểu đạt ý nguyện của mình. Đã đánh qua một lần, nàng làm sao vẫn có thể đánh cùng Đông Lăng đây? Đôi mắt của Thiên Đại Đông Nhi trợn thật lớn, vô cùng phẫn nộ: “Người không dám? Nguyên nhân gì? Ít nhất cho ta một lý do đi!” “Ta làm việc không cần lý do, ta muốn làm như thế nào thì sẽ làm như thế đó!” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, trợn thì đầu kẻ tiếp trên lôi đài, nàng cũng không muốn xem tiếp. Thiên Đại Đông Nhi duỗi tay ngăn nàng: “Người không cho ta một lý do, vậy đừng mơ tưởng rời đi!” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhướn mày, đôi mắt hơi dao động một chút, khuôn mặt giấu trong mặt nạ tựa có phần vui vẻ giấu cợt, Thiên Đại Đông Nhi sưng sốt một chút, nhưng đột nhiên lại có một trận gió thổi qua bên người, đã không thấy Hoàng Bắc Nguyệt đâu. Xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy nàng đã đi ra ngoài thật xa. Tốc độ này...cũng đáng sợ quá đi. “Nguyệt Dạ! Ta sẽ không buông tha, ta nhất định sẽ đánh với người một trận!” Thiên Đại Đông Nhi la lớn, khiến cho mọi người quay đầu lại nhìn. Ngực có chút phập phồng, tức giận rất nhiều, nhưng trong lòng lại có một cảm giác kỳ quái dâng lên, người đeo mặt nạ quý dị, làm cho nàng có cảm giác không hiểu được.

553. Chương 555: Tu La Thành (3)

“Chiến đấu với vương của bọn ta, người chờ thêm một trăm năm nữa đi!” Đám A Tát Lôi nhìn thấy nhìn thấy bộ dạng này của nàng, đều không nhịn được cười nhạo đôi câu.

Thiên Đại Đông Nhi lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, phất tay áo xoay người bỏ đi. “Đông Nhi.” Quốc sư Tây Nhung Thiên Đại Mê Ly vẫn đang nhắm hờ mắt ngồi ở trên ghế giám khảo lúc này chậm rãi mở mắt ra, “Người gần đây hình như càng ngày càng nóng nảy rồi, sao thế?” Thiên Đại Đông Nhi cúi thấp đầu, nói: “Đã để cho sư phụ lo lắng, Đông Nhi không sao.” “Đông Nhi, người có phải là vẫn chưa quên quá khứ?” Thiên Đại Mê Ly biếng nhác hỏi. “Không có.” “Không cần gạt sư phụ, nhiều năm dạy dỗ như thế, ta chẳng lẽ vẫn không hiểu tâm tư của người sao?” Dưới lớp sa mỏng che chắn, Thiên Đại Mê Ly có loại mỹ cảm thần bí, khiến người bất giác trầm mê vào vẻ đẹp của nàng. Thiên Đại Đông Nhi mím môi, nói: “Dư nguyện còn dang dở, trong lòng xác thực có chút không thể bình tĩnh.” “Dư nguyện...” Thiên Đại Mê Ly từ tốn nói: “Người hồi đó đã đáp ứng sự phụ thuộc nào?” “Chặt đứt mọi sự trong quá khứ!” Thiên Đại Đông Nhi gần như không chút do dự nói ra khỏi miệng. Thiên Đại Mê Ly lại hỏi: “Làm thế nào chặt đứt mọi sự trong quá khứ?” Thiên Đại Đông Nhi khẽ cắn môi dưới, đây mặc dù là cái động tác vô cùng bí ẩn, có khăn che mặt màu đen che chắn, người thường căn bản không thể phát hiện. Nhưng trong một thoáng do dự đó, vẫn khiến cho trong mắt Thiên Đại Mê Ly lóe qua một tia thất vọng. “Kể làm rối lòng ta, kể bỏ rơi ta mà đi, tất cả đều phải diệt trừ! Tuyệt đối không lưu tình!” Thiên Đại Đông Nhi lạnh lùng mà nói, ngẩng đầu lên, ánh mắt đó sắc như đao! “Nhớ là tốt” Thiên Đại Mê Ly mừng rỡ nói: “Đông Nhi, người là đệ tử đắc ý nhất của ta, có bồi dưỡng của ta, tiền đồ tương lai của người sẽ không giới hạn, tương lai ta sẽ giao Thánh Huyết Cung cho người, những người chứng quân Thánh Huyết Cung các đời trước đều sẽ được vua Tây Nhung quốc tôn làm quốc sư, quyền thế thông thiên, người ngàn vạn lần chớ để sư phụ thất vọng.” “Xin sư phụ yên tâm, Đông Nhi tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng!” Thiên Đại Đông Nhi kiên định thề thốt, lời thề tuy son sắt như thế, nhưng trong lòng lại có chút trống rỗng mờ mịt. Thánh Huyết Cung Chủ, Tây Nhung quốc sư, trở thành người như thế, có lẽ sẽ đứng ở nơi cao thật cao, người của cả đại lục Tạt Nhi Tháp đều sẽ biết đến nàng đi. Vậy thì, đến lúc đó, liệu người có nhìn thấy không? Hoàng Bắc Nguyệt. ***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Cao thủ được chọn ra từ những cuộc tranh đấu thảm liệt nhất giữa mấy đoàn lính đánh thuê lớn và đại gia tộc trong thi đấu lôi đài đều là những tay thuộc loại nhất đẳng. Tác phong làm việc của Vũ Văn Địch kia chưa từng lời thôi dài dòng bao giờ, sau cuộc thi đấu, hắn liền bắt đầu triệu tập những thủ lĩnh của các đoàn lính đánh thuê và gia tộc lớn cùng nhau thảo luận chuyện tiến công Tu La thành. Hoàng Bắc Nguyệt cũng tham dự vào trong đó, cái tiểu đội chỉ có mười lăm người này, lại có hai vị cao thủ, không thể không khiến người ta nhìn với cặp mắt khác. “Nguyệt Dạ các hạ, không ngờ lại gặp người ở đây, thật là may mắn.” Người mở miệng nói chuyện là La Thuần của đoàn

lính đánh thuê Tứ Hải ở Đông Ly quốc, hắn mới đầu không biết nàng cũng đến tham gia thi đấu lôi đài, về sau nhìn thấy tỷ thí của Cát Khắc và A Tát Lô, mới biết bọn họ vậy mà cũng đã đến. Hơn nữa thành tích còn ưu tú như thế, cũng quá khiến người nhìn bằng cặp mắt khác rồi. Mặc dù Nguyệt Dạ, người có vẻ là thủ lĩnh này, lại thua một triệu hoán sư thất tinh mới chân ướt chân ráo, nhưng không hề ảnh hưởng đến địa vị của nàng ở trong lòng La Thuần, hắn luôn cảm thấy Nguyệt Dạ này có lai lịch không nhỏ! Chỗ ngồi của La Thuần và Hoàng Bắc Nguyệt cách nhau rất xa, bởi thế Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ là thoáng gật đầu.

554. Chương 556: Tu La Thành (4)

Chỗ ngồi của La Thuần và Hoàng Bắc Nguyệt cách nhau rất xa, bởi thế Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ là thoáng gật đầu, dù sao đã quen ra vẻ lạnh nhạt cao ngạo rồi, nàng cũng lười giả vờ giả vịt với những người này.

“Các vị, đây là lối vào của Tu La thành, nằm ở trong rừng Chướng Khí ở phía bắc Phù Quang rừng rậm.” Vũ Văn Dịch mở miệng nói chuyện, thủ hạ của hắn treo một bức bản đồ địa hình lên tường, lấy dấu hiệu màu đỏ để ghi chú vị trí lối vào Tu La thành. Đây là sản phẩm của Tề Vương phủ Bắc Diệu quốc, không gian rất lớn, mấy chục người ngồi ở trong cũng không chật, mọi người nhìn bản đồ kia, sau đó cúi thấp đầu rì rà rì rầm. Rừng Chướng Khí, giống như cái tên, chính là bởi vì ở trong đó tràn ngập chướng khí kịch độc, hơn nữa còn là một vùng đất đầm lầy khá nguy hiểm, rải đầy độc vật đủ loại, có một số độc vật còn là linh thú, linh trùng gì đó khá lợi hại, còn khó đối phó hơn những linh thú đẳng cấp cao trong Phù Quang rừng rậm! Đó gần như là một khu vực chết, vừa nguy hiểm vừa không có thứ gì tốt lành, rất nhiều lính đánh thuê đều không muốn đi qua đó mạo hiểm, có khi tổn hại mình mà chẳng được gì cả, làm gì phải đến đây góp vui? “Tề Vương điện hạ, rừng Chướng Khí này khá là nguy hiểm đấy, những độc vật kia nhất là không thể phòng được, chúng ta nên ứng phó thế nào chứ?” Có người lên tiếng hỏi. Rừng Chướng Khí kia đối với bất cứ người nào mà nói, đều là một nơi giống như ác mộng! Vũ Văn Dịch nhún mày, về điều này, hắn cũng không có biện pháp, bởi vì hắn trước giờ chưa từng đến Tu La thành, chỉ có bản đồ của Phong Liên Dục để lại có thể để hắn lợi dụng một chút. Cũng là dựa vào tám bản đồ này, cho nên những thế lực cao thủ trên đại lục Tập Nhĩ Tháp đều nguyện ý tham gia hành động lần này, nhiều năm như thế sự thần bí của Tu La thành gần như khiến mọi người đều phát điên rồi, có thể tận mắt nhìn thấy Tu La thành xuất hiện ở trong mắt thế nhân, đó là một loại khát vọng mà hễ là người muốn làm anh hùng đều sẽ sản sinh. Vũ Văn Dịch chỉ có thể nhún mày nói: “Lần này triệu tập mọi người đến đây, chính là vì để thảo luận vấn đề này, làm thế nào mới có thể thuận lợi tiến vào Tu La thành?” Có mấy vị nữ cao thủ mang vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn hắn, trên mặt ửng đỏ thẹn thùng, yêu kiều nói: “Tề Vương điện hạ, chẳng lẽ không có đan dược chống sâu bọ gì sao?” “Trong đan dược có một loại gọi là ‘Bách Độc Đan’, có lẽ có thể thử.” La Thuần của đoàn lính đánh thuê Tứ Hải đề nghị. “Bách Độc Đan xác thực có công hiệu giải bách độc, nhưng chưa chắc có tác dụng đối với độc trùng trong rừng Chướng Khí, hơn nữa đó là đan dược cấp bốn, ở đây không có cao thủ luyện được, nhất thời cũng không luyện thành đan dược được.” Vũ Văn Dịch có chút bất đắc dĩ nói. Luyện dược sư thật đúng là một loại nhân tài khan hiếm, trên đại lục Tập Nhĩ Tháp, luyện dược sư gần như đã thành nghề nghiệp thần thánh, mỗi một quốc gia hoặc gia tộc, đều sẽ cố ý lôi kéo một số. Luyện dược sư chia làm bốn đẳng cấp Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, mỗi một đẳng cấp lại chia thành nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm, tứ phẩm, độ khó để đột phá mỗi một phẩm thì rất lớn, đột phá giữa mỗi một đẳng cấp thì càng khó khăn. Bách Độc Đan là đan dược cấp bốn, bình thường nếu chưa tới trình độ luyện dược Địa cấp nhất phẩm, gần như không thể luyện chế thành công, hơn nữa nhiều người như thế, nếu phải luyện chế số lượng lớn, vậy đã khó lại càng khó rồi. Bởi vậy mọi người đều trầm mặc, ở đây có một số luyện dược sư, nhưng lại không có người nào là Địa cấp luyện dược sư, sao mà có được cơ chứ? Địa cấp luyện dược sư, trên cả đại lục Tập Nhĩ Tháp cùng lắm cũng chỉ mấy người.

555. Chương 557: Tu La Thành (5)

Hơn nữa để đạt được trình độ Địa cấp luyện được sư, đó sợ rằng đã có được mọi thứ mà mình muốn rồi, căn bản sẽ không nhập bọn với thế lực bình thường làm gì cho mệt, mà sợ rằng đã ẩn dật rồi.

Hiện tại Bách Độc Đan đã là hi vọng duy nhất của bọn họ, nếu như không có Bách Độc Đan, muốn đi vào rừng Chương Khí, vậy khác gì đi chịu chết, bọn họ nhất quyết sẽ không đi. Không ai đi, liên minh lính đánh thuê lần này coi như là thất bại. Trong lòng Vũ Văn Dịch vô cùng sốt ruột, ánh mắt đảo qua khuôn mặt mọi người trong sảnh hội nghị, hi vọng xuất hiện một tia hi vọng. Khi ánh mắt chuyển đến Hoàng Bắc Nguyệt, chỉ thấy nàng khẽ gật đầu một cái với hắn, Vũ Văn Dịch lập tức mừng hóm, nói: “Nguyệt Dạ các hạ, người có biện pháp?” Hoàng Bắc Nguyệt hờ hững gật đầu. Bách Độc Đan loại đan dược này xác thực cần luyện được sư Địa cấp mới có thể luyện chế, nhưng nàng lúc mới học được luyện được, đã có thể luyện chế rồi, khi ấy Chiến Dã trúng nọc rắn của Thôn Thiên Hồng Mãng, nàng vất vả nghiên cứu và đã luyện chế thành công. Chẳng qua, đó cũng là bởi vì có “Bách Luyện Kinh Quyển” của Độc Cô Dược Thánh, đó là một quyển dược kinh bác đại tinh thâm, trong đó có các loại bí quyết luyện được, nếu nắm vững một phần quyết khiếu, có lúc đan dược cấp cao cũng có thể luyện chế. Trong 5 năm qua nàng cũng đã chăm chỉ nghiên cứu Bách Luyện Kinh Quyển đó, khổ tâm tu luyện, với trình độ hiện giờ, loại đan dược như Bách Độc Đan kia có thể tùy tiện luyện chế. Nhìn thấy nàng gật đầu, Vũ Văn Dịch lập tức vỗ tay cười nói: “Thật tốt quá! Thì ra Nguyệt Dạ các hạ vậy mà là một vị Địa cấp luyện được sư!” Địa cấp luyện được sư? Người mặt quỷ kia vậy mà là một vị Địa cấp luyện được sư? Mọi người đều chấn động, rồi rít nghiến mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, trong ánh mắt đó, vừa có sự chấn động quá độ, còn đột nhiên có thêm một phần kính nể. Hoàng Bắc Nguyệt đã quen với cảm giác bị vạn người nhìn ngó, bởi thế chỉ là thần nhiên ngồi ở đó, nhàn nhạt mở miệng nói: “Cho ta thời gian một ngày đi.” “Một ngày?” Lần này ngay cả Vũ Văn Dịch cũng kinh ngạc, biết nàng là Địa cấp luyện được sư đã chấn động lắm rồi, mà luyện chế nhiều Bách Độc Đan như thế chỉ cần thời gian một ngày, vậy nàng sợ rằng không chỉ là Địa cấp đi, chẳng lẽ... “Nguyệt Dạ các hạ, một ngày liệu có gấp quá không? Dù sao luyện được cũng cần tiêu tốn nguyên khí.” Thương Hà viện trưởng không nhịn được nói, mặc dù bọn họ đều nôn nóng muốn tiến vào Tu La thành, nhưng cũng không phải ngay cả thời gian đôi ba ngày cũng không chờ được. Hoàng Bắc Nguyệt lắc lắc đầu, chuyện nàng làm không được thì nàng sẽ không bao giờ dễ dàng hứa hẹn, nhưng một khi nói ra khỏi miệng, vậy thì tuyệt đối nói được làm được. Hơn nữa giúp những người này, mình cũng được hưởng lợi, sao lại không làm đây? Đây là tâm thái vô cùng bình thường của nàng, làm một luyện được sư đẳng cấp cao, nàng cũng không cần phải giấu diếm, còn như thực lực của triệu hoán sư, nếu không muốn tìm phiền toái cho mình, ẩn giấu thực lực mới là lựa chọn không tệ, nhưng làm một luyện được sư cao cấp, nàng chỉ sẽ được mọi người tôn kính, căn bản không cần lo có luyện được sư nào ăn no rừng mỡ đến tìm nàng tỷ thí. Vũ Văn Dịch nhìn nàng, liền nói: “Nếu Nguyệt Dạ các hạ đã chắc chắn như vậy, chuyện Bách Độc Đan thì phiền các hạ rồi.” Hắn vừa nói xong, mọi người cũng đã hồi thần từ trong chấn động, tới tấp ôm quyền với nàng, nói: “Phiền Nguyệt Dạ các hạ rồi!” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không thêm khiêm tốn, làm luyện được sư cấp cao, được tôn kính như vậy là chuyện bình thường. “Thì ra là một vị luyện được sư.” Trên vị trí bên Quang Diệu Điện, Mạnh Kỳ Thiên xoa cằm, như nghĩ tới cái gì mà nói.

556. Chương 558: Tu La Thành (6)

Hồng Liên cũng khẽ nhún mày, nói: “Chẳng trách nàng ta lại thua một tiểu nha đầu thất tinh, thì ra không phải triệu hoán sư, mà là luyện được sư.”

Lực chiến đấu của luyện được sư bình thường đều không mạnh cho lắm, Nguyệt Dạ này thua cũng là vô cùng bình thường, chỉ cần thực lực luyện được của nàng rất mạnh, vậy cũng có thể xếp ở trên vô số cao thủ. Thậm chí một luyện được sư Địa cấp ở trong cả liên minh lính đánh thuê này cũng sẽ có địa vị chí cao vô thượng, thậm chí còn ở trên Quang Diệu Điện bọn họ! Loại chuyện này, Hồng Liên làm sao có thể cho phép? Quang Diệu Điện bọn họ há có thể bị một tên luyện được sư nho nhỏ áp chế? Liếc Hoàng Bắc Nguyệt một cái, trong lòng đã âm thầm ghi hận lên nàng, hừ lạnh một tiếng, Hồng Liên quay đầu

qua, Mạnh Kỳ Thiên cười nói: “Lại có chủ ý xấu gì vậy? Người đó luyện được là vì chúng ta đẩy, người ngàn vạn lần đừng có manh động.” “Người tưởng ta thật sự ngốc như thế sao? Đương nhiên phải lợi dụng nàng ta xong trước đã, ta mới sẽ hạ thủ!” Hồng Liên tự phụ nói, vốn định quay đầu hỏi ý của Mặc Liên, nhưng quay đầu xong mới phát hiện, Mặc Liên đã biến mất rồi. “Cái tên đáng ghét, lại chạy đâu mất rồi?” “Với thực lực của hần, kỳ thực không cần bắt cứ ai lo lắng.” Mạnh Kỳ Thiên nhàn nhạt mà nói: “Hồng Liên, người lần này ngàn vạn lần không được làm lỡ chuyện lớn, nếu không...” “Ta biết rồi, không cần người nói nhiều!” Hồng Liên lạnh lùng ngắt lời hần. Sau khi thương thảo kết thúc, mọi người ra khỏi sảnh hội nghị, Vũ Văn Dịch đi ra trước đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt, cười cười với nàng, hai người đi đến nơi vắng vẻ, được canh gác bởi đám người Cát Khắc, Vũ Văn Dịch mới đề thấp giọng nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, Bách Độc Đan đó, thật sự một ngày là có thể luyện xong sao?” “Bách Độc Đan có thể giải độc, nhưng tiến vào trong rừng Chướng Khí, thì không thể tránh né độc vật.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói. Vũ Văn Dịch lặng đi một chút, trên mặt liền lộ ra thần sắc sốt ruột, nói: “Nhưng đây phải làm sao mới được?” Chuyện tiến vào Tu La thành đã thảo luận xong, nếu như bây giờ để cho mọi người biết Bách Độc Đan không thể phòng tránh độc vật, vậy thì gay go rồi. “Ta nếu đã đáp ứng người, người còn không yên tâm sao?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói. Vũ Văn Dịch thở phào một hơi, Bắc Nguyệt quận chúa này thật là một người kỳ diệu, một câu thôi đã khiến tảng đá lớn trong lòng hần được bỏ xuống, hần không khỏi mỉm cười nói: “Vậy có gì cần ta giúp không?” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, ngoắc ngoắc tay với hần, Vũ Văn Dịch cúi đầu xuống, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng căn dặn mấy câu, trên mặt hần hơi lộ ra thần sắc kinh ngạc, rồi lập tức cười có chút méo mó: “Cái này, thật sự được sao?” “Chắc là không vấn đề.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút không nhịn được cười, trong giọng nói hơi mang vẻ cười đùa. “Vậy thì tốt, ta đi chuẩn bị.” Vũ Văn Dịch nhìn nàng một cái, tránh cho người khác nói lung tung, liền gật đầu xoay người đi. Hoàng Bắc Nguyệt chấp tay sau lưng, nhàn nhả đi ra, A Tát Lô hỏi: “Vương. Vừa rồi Tề Vương kia vì sao cười... quỷ dị như thế?” “Hỏi nhiều như vậy làm gì?” Hoàng Bắc Nguyệt lườm hần một cái, rồi đi lên phía trước. “Nguyệt Dạ các hạ!” Phía sau có người lớn tiếng gọi, ngay sau đó một nam nhân đầu nai mắt chuột chạy tới, gật đầu khom lưng cười nói với nàng: “Thì ra Nguyệt Dạ các hạ là một vị luyện được sư, thật là thiên tài tuyệt thế! Bội phục bội phục!” Chính là Tông Nam của đoàn lính đánh thuê Thập Hổ lần trước tới doanh lính đánh thuê vô lễ ngạo mạn. Hoàng Bắc Nguyệt chẳng buồn nhìn hần, loại người này, để ý hần làm gì? Tông Nam này bẩm sinh ranh mãnh, giỏi nhất là quan sát sắc mặt, trước kia đã lỡ vô lễ, bây giờ nói cái gì cũng phải để cho vị Địa cấp luyện được sư này có thể liên kết với bọn họ, hợp tác với nhau.

557. Chương 559: Tu La Thành (7)

“Nguyệt Dạ các hạ, chuyển đi đến Tu La thành lần này xin nhất định phải cẩn thận, bởi vì...” Hần cố ý dừng lại, len lén ngẩng đầu nhìn động tĩnh của Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẫn tĩnh bơ, ngay cả bước chân cũng không có khựng lại một chút, hần liền không khỏi có chút nóng lòng.

Đi lên vài bước, sóng vai với Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng không dám đến gần, chỉ có thể cúi đầu, đề thấp giọng nói: “Quang Diệu Điện này mặc dù trên biểu hiện là cùng với chúng ta, nhưng kỳ thực bọn họ đi Tu La thành cũng là có mục đích, chẳng qua chỉ là lợi dụng liên minh lính đánh thuê lần này mà thôi.” “Quang Diệu Điện lòng lang dạ sói, cái này còn cần nói sao?” Cát Khắc lạnh lùng nói, ghét nhất nhìn tên tiểu nhân gió chiều này theo chiều đó này! “Đúng vậy đúng vậy, Cát Khắc đại nhân nói đúng, nhưng đại nhân chẳng hay có biết, bọn họ muốn gì không?” Tông Nam thấy có người hỏi ứng, liền vội vàng nói. Cát Khắc nhướn mày: “Liên quan gì đến bọn ta?” “Rất là có liên quan!” Tông Nam nói: “Bọn họ lần này nếu như thành công, vậy liên minh lính đánh thuê đi cùng cũng sẽ bị tai ương!” Hoàng Bắc Nguyệt rốt cuộc cũng liếc hần một cái, Cát Khắc thấy vậy liền lập tức hỏi: “Bọn họ muốn làm gì?” “Nguyệt Dạ các hạ có từng nghe nói đến phù chú thuật chưa?” Tông Nam thần thần bí bí mà nói. Cát Khắc chấn động, liền nói: “Phù chú thuật có quan hệ gì với Tu La thành?” “Nghe nói bí văn của phù chú thuật đó giấu ở Tu La thành, có được phù chú thuật, thì bằng với có được năng lực thống trị thiên hạ, Quang Diệu Điện vì phù chú thuật, mới phái hai vị tôn thượng Mặc Liên và Hồng Liên, còn có Mạnh Kỳ Thiên không gì không biết kia cùng đến.” Tông Nam kiêu ngạo nói. “Phù chú thuật thật sự ở Tu La thành?” Cát Khắc cũng giả vờ có vẻ rất hứng thú mà hỏi. Phù chú thuật là thuật pháp mà tộc Hách Na Lạp bọn họ đời đời

đều biết, là Già Dạ vương năm đó sáng tạo, về sau Già Dạ Chi Vương rời khỏi, phù chú thuật cũng biến mất. Nhưng nhiều năm sau, Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện, nàng mới là truyền nhân chân chính của phù chú thuật, Tu La thành kia làm sao có thể có bí văn của phù chú thuật? “Nghe nói là có, nhưng có phải thật không thì không biết rồi.” Tông Nam cười lấy lòng, “Nguyệt Dạ các hạ, không biết ngài có hứng thú với phù chú thuật không? Nếu có, ta thật ra cũng biết phù chú thuật kia giấu ở đâu, chỉ là nếu như thực lực không mạnh, sợ rằng cướp không lại những người của Quang Diệu Điện.” “Người biết bí văn phù chú kia giấu ở đâu?” Cát Khắc hỏi. Tông Nam kiêu ngạo nói: “Đương nhiên là biết.” Hoàng Bắc Nguyệt dừng chân, âm thanh lạnh lùng: “Nếu như người mang bọn ta đi, có điều kiện gì?” Thành công rồi! Trong mắt Tông Nam lóe qua một tia thắng lợi, cười ha hả nói: “Đoàn lính đánh thuê Thập Hồ bọn ta cũng có hai người đã thắng, nhưng bọn ta tự biết thực lực của mình thấp kém, loại nơi như Tu La thành vô cùng hung hiểm, nếu không có người bảo vệ...” “Giúp ta lấy được bí văn phù chú, ta bảo đảm các người không chết!” Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát nói, “Cân nhắc một chút đi.” Nói xong liền bước nhanh về phía trước, Tông Nam kia nghe được cái bảo chứng này, nào còn cần cân nhắc, vội vàng lớn tiếng nói: “Đa tạ Nguyệt Dạ các hạ, chuyện của ngài, bọn ta cam đoan!” Cát Khắc cười lạnh, đồ ngu! Loại người đó mà cũng đòi mặc cả với bọn họ, đảm bảo các người không chết, nhưng cũng chỉ là không chết mà thôi! Xấu xa, ai còn có thể xấu xa hơn Già Dạ Chi Vương của bọn họ đây? Chẳng qua trong Tu La thành thật sự có bí văn của phù chú thuật sao? Nếu có thật, sợ rằng phải làm một trận đại chiến với Quang Diệu Điện rồi!

558. Chương 560: Tu La Thành (8)

Bắc Nguyệt hoàng triều ***** Bầu trời âm u, một đám mây mù mịt cứ mãi bao phủ bầu trời phía trên rừng Chương Khí, chương khí xuất hiện từ trong rừng mang thêm kịch độc, một con thỏ không cẩn thận chạy tới, thân thể bị chương khí xuyên qua, ngay lập tức ngã xuống đất bỏ mình, thất khiếu chảy máu, lông tóc trên người nhanh chóng héo rũ.

Một cơn gió không biết từ nơi nào thổi đến, lướt qua thân thể người, chỉ cảm thấy khí lạnh âm u, thấm thấu tận xương tủy! Trong bụi cỏ phía trước rừng Chương Khí, mọi người trong liên minh lính đánh thuê đứng ở nơi đó, sắc mặt ngưng trọng nhìn phía trước, số lượng thi thể con thỏ trên mặt đất đặc biệt khiến người ta kinh hãi! Đây là cửa vào Tu La thành sao? Chỉ là cửa vào đã như vậy, thật khiến lòng người sợ hãi, vậy sau khi đi vào... Từ nơi này mơ hồ có thể nhìn thấy một con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu trải đầy bụi cỏ khô, dẫn đến nơi vô cùng sâu thẳm, chung quanh đường nhỏ đều là ao đầm màu đen, bên trong có không ít thi thể động vật, giữa đám bèo rậm rạp, từng gốc đại thụ xiêu vẹo sinh trưởng ở bên trong, tản ra từng đợt tanh tưởi. Hồng Liên vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền nhíu mày, cảm ghét nói: “Cái nơi này thật buồn nôn quá! Quả nhiên thích hợp cho bọn quái vật Tu La thành cư trú!” Mạnh Kỳ Thiên nói: “Đừng có xoi mói, chúng ta cũng đâu phải đến du ngoạn, lát nữa đi vào còn có thứ càng nguy hiểm hơn đang chờ chúng ta.” Hồng Liên mặc dù oán giận, nhưng trong lòng sao lại không hiểu? Hừ một tiếng muốn nói chuyện với Mặc Liên, vừa quay đầu phát hiện hắn đã đi về phía rừng Chương Khí! “Mặc Liên các hạ!” Vũ Văn Địch hô một tiếng, nhưng mà Mặc Liên căn bản không có nghe thấy, chỉ vài bước đã đi vào trong đám chương khí quỷ bí đầy nguy hiểm trông như sương mù, thân ảnh loáng thoáng đã đi xa. “Đúng là người không thấy gì cả thì chẳng cần lo lắng mà! Quả nhiên mắt không thấy cho khỏe!” Có lính đánh thuê thấp giọng cười rộ lên. Hồng Liên lạnh lùng một liếc mắt qua, những người đó lập tức cầm miệng, ai cũng không dám mở miệng nói một chữ! “Nguyệt Dạ, người không phải đã luyện chế bách độc đan sao? Vì sao còn không chia cho mọi người?” Hồng Liên khó chịu nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, Mặc Liên đã tiến vào, dựa tính cách không biết gì cả của hắn, nhất định sẽ lạc đường ở bên trong, bọn họ tốt hơn vẫn là mau chóng chạy theo. Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngẩng đầu, búng ngón tay, một cái túi gấm to bằng lòng bàn tay được ném tới tay Hồng Liên, Hồng Liên mới vừa cầm lên, tức thì một cỗ tanh tưởi ập lên mặt! Mùi thối kia thật sự gay mũi làm cho người ta thấy kinh tởm, Hồng Liên lập tức ném túi gấm, giận dữ nói: “Người dám giỡn mặt với ta? Đó là vật gì?” Hoàng Bắc Nguyệt biếng nhác liếc nhìn nàng một cái, lắc túi gấm trong tay một chút, rồi xoay người đi về phía rừng Chương Khí, Cát Khắc cùng A Tắt Lôi theo sau, Tông Nam dẫn một người khác nhìn thấy bọn họ đi vào trong chương khí cũng không có chuyện gì xảy ra, bởi vậy cũng đánh bạo tiến vào theo. Hồng Liên tròn mắt, quay

đầu nhìn đám người Thương Hà viện trưởng cùng Vũ Văn Địch, “Nàng ta như thế là sao?” Thương Hà viện trưởng trước giờ không thích nữ tử kiêu ngạo cuồng vọng này, hơn nữa nàng là người của Quang Diệu Điện, cùng người Tu La thành đều không phải thứ tốt lành gì, bởi vậy chỉ là hờ hững nói: “Túi gấm này là dược liệu Nguyệt Dạ các hạ đặc chế, mang ở trên người có thể phòng ngừa hết thủy độc trùng xâm nhập, hơn nữa mùi của dược liệu này có thể làm cho chướng khí tránh né.” “Bằng thứ buồn nôn này?” Hồng Liên khinh thường nói, “Nàng ta không phải gạt người chứ, chẳng phải nói có Bách Độc đan sao?”

559. Chương 561: Tu La Thành (9)

Thương Hà viện trưởng ngậm miệng không nói, chỉ phất tay một cái, ra lệnh cho đám thủ hạ phát cho mỗi người lính đánh thuê một cái túi gấm.

“Nếu Hồng Liên các hạ muốn một thân một mình xông vào đó như Mặc Liên các hạ thì xin cứ tự nhiên.” Vũ Văn Địch thần nhiên cười nói, trong thanh âm không có bất cứ tính công kích gì, ôn nhu nho nhã tựa như gió xuân vậy. Hồng Liên bĩu môi, muốn như Mặc Liên, vậy trước tiên phải có thực lực giống như Mặc Liên mới được! Ở trước mặt Mặc Liên, nàng quả thật cảm thấy có chút mặc cảm, nàng tự nhận chính mình không có thực lực như hắn, không thể một mình xông vào rừng Chướng Khí! Sau khi Hoàng Bắc Nguyệt tiến vào, Vũ Văn Địch cùng Thương Hà viện trưởng cũng dẫn người đi theo, đám lính đánh thuê thấy vậy thì rất yên tâm, vội đeo túi gấm lên rồi nhanh chóng theo vào. Hồng Liên không tình nguyện cầm một cái túi gấm, cổ nén cơn buồn nôn treo nó ở bên hông, sau đó mang theo về mặt buồn bực tiến vào trong rừng Chướng Khí. Khu rừng Chướng Khí này thật ra cũng không lớn, đa số đều là ao đầm, mặt đất có thể bước lên thì rất ít. Trên đoạn đường thỉnh thoảng cũng có những sinh vật mang theo kịch độc chạy qua, thế nhưng khi ngửi thấy mùi vị tanh tưởi trên người bọn họ, đám độc vật này lập tức lùi đi mất hút. Lúc đầu mọi người còn có chút nghi ngờ, nhưng đến lúc này đã hoàn toàn tin tưởng vào Hoàng Bắc Nguyệt. Mặc dù độc vật đã bị mùi hôi xua đuổi đi, thế nhưng chướng khí ác liệt trong rừng thiên nhiên vẫn làm cho mọi người vô cùng chật vật, mà Hoàng Bắc Nguyệt trước mặt vẫn giống như đang đi trên đất bằng, ngay cả trên giấy cũng đều không có dính chút nước bùn nào. Trong đám người, ngoại trừ Thương Hà viện trưởng, Tề vương, Hồng Liên và thủ lĩnh của những đoàn lính đánh thuê lớn ra, có rất ít người có thể làm được như vậy. “Bắc Nguyệt quận chúa, phía trước không xa chính là lối vào của Tu La Thành, nơi đó có mười hai con Linh thú cấp cao bảo vệ, tuy rằng bọn chúng chỉ là Linh thú cấp 12, thế nhưng trên người lại mang theo kịch độc, bởi vậy chưa chắc bọn chúng sẽ sợ mùi hương của túi gấm, cho nên...” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, đôi mắt cong cong: “Những người phía sau tự nhiên sẽ xử lý đám Linh thú này, chúng ta cứ việc đi về phía trước là được rồi.” Vũ Văn Địch lộ ra nụ cười ngầm hiểu, xây dựng liên minh lính đánh thuê đương nhiên chính là vì cái mục đích này. Một trận gió mang theo mùi máu tanh hôi thối qua, cái mùi này so với mùi hương của túi gấm còn ghê tởm hơn, khiến không ít người có cảm giác buồn nôn! Hoàng Bắc Nguyệt cũng vươn tay che mũi, hơi nhú mi, Vũ Văn Địch nói: “Là mùi máu!” Mọi người tăng nhanh cước bộ, từ trong đầm lầy nguy hiểm đi ra ngoài. Khi đi tới cửa vào của Tu La Thành, bọn họ nhìn thấy mười hai cái hang động sập đổ. Nơi này vốn dĩ được bao bọc trong một bầu không khí âm trầm, quanh cửa hang có dây leo xanh biếc rậm rạp, nào ngờ giờ phút này nó đã hoàn toàn biến thành một đồng cỏ mát, khắp nơi đều là máu tươi, còn có thi thể khổng lồ của mười hai con Linh thú quái dị nằm ngổn ngang trên mặt đất. “Mười hai đầu Linh thú bảo vệ!” Vũ Văn Địch thất kinh. Cùng lúc giải quyết hết mười hai đầu Linh thú, hơn nữa thời điểm bọn họ đang ở trong rừng Chướng Khí cũng không hề nghe được một chút thanh âm đánh nhau nào, điều này nói rõ, đám Linh thú kia hoàn toàn không có năng lực phản kháng, trực tiếp bị giết chết... Rầm... Một con Linh thú máu chảy đầm đìa bị quăng ra khỏi hang động, theo sau nó là một thiếu niên quý dị vận một thân y bào màu đen. Hắn đang từ trong hang động chậm rãi đi ra, sắc mặt tái nhợt mang theo vẻ tàn khốc, đóa hoa cát cánh màu đen bên khóe mắt tựa hồ lại càng thêm diễm lệ. Một cỗ khí tức xơ xác tiêu điều khiến lòng người lạnh toát từ trên người Mặc Liên tỏa ra, cái khí chất này hoàn toàn không giống với khí chất quý dị lạnh như băng của năm xưa. Thần căn giết thần! Phạt căn giết Phạt! Sát khí sắc bén mà hung tàn khiến cho đám cao thủ không nhận được mà lui về phía sau một bước, giống như đang sợ sát khí trên người hắn làm cho bọn họ bị thương vậy.

560. Chương 562: Tu La Thành (10)

Hắn giống như là Tu La đi ra từ trong địa ngục vậy, toàn thân tỏa ra hơi thở khát máu, khiến cho bất luận kẻ nào cũng không dám tới gần.

Đôi mắt vô thần không nhìn thấy gì, hắn vẫn âm trầm tiến về phía trước, giống như tất cả những ai dám cản đường hắn, hắn sẽ giết sạch! “Tên kia, lại bắt đầu...” Mạnh Kỳ Thiên bắt đầu đi lắc đầu, nhìn về phía Hồng Liên bên cạnh. Trên mặt Hồng Liên thoáng hiện nét đau lòng, thấp giọng nói: “Mỗi lần như vậy, hắn lại giống như một đầu dã thú cô độc, không có tình cảm, chỉ biết giết chóc.” Mạnh Kỳ Thiên từng sốt, tựa hồ không nghĩ tới một Hồng Liên luôn luôn cuồng vọng tự đại cũng có lúc cảm tính như vậy, không khỏi nở nụ cười: “Dã thú chỉ có thể cùng dã thú làm bạn, cho nên hắn chỉ có thể cùng một con dã thú như người ở chung.” Hồng Liên quay đầu trừng mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, cái con người này không biết là đang khen nàng hay là đang chê cười nàng đây! Nhưng chẳng sao, những lời như vậy, nàng thích nghe! Dã thú chỉ có thể cùng dã thú ở cùng một chỗ, nàng và Mặc Liên, đều là dã thú! “Thực lực của Mặc Liên các hạ quả thật là sâu không lường được.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười khen một tiếng, thanh âm từ tính của thiếu niên rất dễ dàng làm cho trái tim của các thiếu nữ đập thành thịch. Thực lực của hắn, ngay cả Yểm cũng không nhìn được mà phải than thở, như vậy có thể thấy được hắn là một cao thủ có thiên phú đến cỡ nào, năm năm trước đã lợi hại như vậy, năm năm sau, sợ rằng còn mạnh hơn. Ánh mắt Mặc Liên chuyển sang nàng, ánh mắt vô thần, nhưng thần sắc giữa mi tâm lại lạnh như băng. Hoàng Bắc Nguyệt đi lên phía trước cười nói: “Nếu con đường đã thông, vậy chúng ta mau chóng đi vào thôi.” Sau khi mười hai đầu Linh thú bị tiêu diệt, cửa động thoáng đang lập tức lộ ra. Đây là một con đường núi âm u nhỏ hẹp, vừa sâu lại vừa tối, cái gì cũng không nhìn thấy, thật không biết bên trong có còn nguy hiểm gì đang ẩn núp hay không. Hoàng Bắc Nguyệt can đảm cẩn trọng, vừa đi vào liền dùng thần thức quan sát chung quanh, lại lấy ra một viên đá phát sáng từ trong nạp giới ra. Ánh sáng mờ mờ chiếu lên vách đá lở lổ, bên tai văng vẳng tiếng nước tí tách nhỏ xuống, trên tảng đá phủ kín một tầng rêu xanh êm mịn. Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Mặc Liên vừa mới đuổi kịp, dưới ánh sáng của đá phát sáng, gương mặt tái nhợt của hắn lại càng lộ ra vẻ âm hàn khủng bố, hơn nữa trên người luôn tỏa ra một loại khí tức giết chóc, khiến cho người phía sau không dám đuổi theo. “Nơi này có rất nhiều cơ quan, cẩn thận một chút.” Nàng thần nhiên mở miệng. Hai mắt của hắn không nhìn thấy gì, mặc dù thực lực rất mạnh, nhưng lại khó lòng phòng bị đối với các loại cơ quan. Hoàng Bắc Nguyệt nói xong liền xoay người đi lên phía trước. Mặc Liên ngẩn ra, hơi nghiêng đầu, giống như đang tỉ mỉ phân biệt thanh âm của nàng. Chân mày hắn hơi nhướng lên, trên khuôn mặt lạnh lùng chợt ánh lên một tia vui mừng rất nhạt, sau đó tăng nhanh cước bộ đuổi theo. “Nguyệt...” Thanh âm vừa mới ra khỏi miệng, hắn đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu cảm thụ chung quanh, chân mày gắt gao nhíu chặt. Không đúng, phía trước không có ai. Trong bầu không khí âm lãnh có một luồng gió lạnh thấu xương thổi qua, nhưng trong gió lại không có hơi thở của bất luận kẻ nào, thậm chí một chút nguyên khí ba động cũng không có. Một khắc trước, hắn vẫn cảm giác được hơi thở của nàng, vẫn trong trẻo lạnh lùng như lúc xưa. Nó giống như có một tảng đá lớn đánh lên ngực của hắn vậy, đánh đến mức trời rung đất chuyển, thế nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, mọi thứ đột nhiên an tĩnh lại. Biến mất, lại biến mất... Cảm giác mất mát chợt trào lên trong lòng, hắn không thể miêu tả được cái loại tâm tình này, chỉ có thể dùng cặp mắt vô thần nhìn về phía trước, nếu như có thể thấy được, có lẽ hắn đã biết được những chuyện tình vừa mới phát sinh.

561. Chương 563: Phó Ước (1)

Đám người Cát Khắc nhanh chân đuổi theo, nhưng khi đến nơi lại không nhìn thấy ai, bọn họ không khỏi lấp bắp kinh hãi. Sau khi ngẩn ra một lúc, bọn họ mới dùng ánh mắt phần nộ quay đầu nhìn Mặc Liên.

“Nguyệt Dạ công tử của chúng ta đâu?!” “Nguyệt?” Mặc Liên căn bản không có để ý đến những lời bọn họ

nói, nhưng vừa nghe được một chữ “nguyệt”, hấn lập tức giật mình. “Chúng ta đang hỏi người đấy! Người đã làm cái gì rồi hả?” A Tất Lôi không có cách bảo trì suy nghĩ tỉnh táo, lập tức lớn tiếng quát. “Các người hô to gọi nhỏ cái gì đó? Mặc Liên không nói lời nào, các người đều cho rằng hấn dễ bị bắt nạt có phải không?” Hồng Liên cũng mau chóng bước tới, hung ác nhìn chăm chăm vào Cát Khắc cùng A Tất Lôi. Nét mặt Cát Khắc tràn ngập vẻ giận dữ, nói: “Người này khẳng định đã làm cái gì đó khiến cho Nguyệt Dạ công tử của chúng ta biến mất!” Hồng Liên cười lạnh: “VẬY cũng chỉ có thể trách nàng quá xui xẻo, thực lực quá yếu mà thôi!” “Người!!!” Cát Khắc giận dữ, đang định chạy tới tìm nàng lý luận thì Thương Hà viện trưởng cùng Vũ Văn Địch lại tiến lên, nói: “Đừng âm ỉ nữa! Nơi này có gì đó rất cổ quái.” Sắc mặt Vũ Văn Địch trở nên ngưng trọng: “Hai đoàn lính đánh thuê ở phía sau cũng đột nhiên biến mất rồi.” “VÌ sao? Bọn họ đi đâu rồi?” Cát Khắc lo lắng hỏi. Sau khi nghe thấy Hoàng Bắc Nguyệt cũng mất tích, trong lòng Vũ Văn Địch liền lo lắng không thôi, Tu La Thành này khắp nơi đều tràn ngập cơ quan quỷ dị, vô cùng hung hiểm, nếu như một mình xông vào, cho dù nàng có là một cao thủ lợi hại bao nhiêu đi nữa thì cũng sẽ gặp phải tai ương. Hơn nữa, nếu nàng không cẩn thận kinh động đến Âm Hậu đang ngủ say, như vậy lại càng bị thảm rồi... “Chỗ này quá mức nguy hiểm, chúng ta hãy lui ra ngoài bàn bạc kế hoạch chi tiết trước đi.” Thương Hà viện trưởng trầm ngâm một lúc rồi mở miệng, dù sao trước khi tới bọn họ cũng đã biết rõ bản đồ của Tu La Thành, chỉ là do chưa có người nào đi vào qua, cho nên mới không biết rõ tình huống chi tiết bên trong. Lúc trước bọn họ căn bản không biết nơi này lại quỷ dị như vậy! Cát Khắc nói: “Thương Hà viện trưởng, vậy còn công tử của chúng ta thì sao...” “Nàng ấy không phải rất là lợi hại sao? Lợi hại thì còn sợ cái gì nữa? Hơn nữa, chẳng may mà nàng ấy chết đi, vậy các người liền có thể tự do rồi, không cần phải làm người hầu đi theo nàng, điều này thật tốt nha.” Hồng Liên có chút hả hê cười rộ lên. Cát Khắc cùng A Tất Lôi hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Thương Hà viện trưởng nói: “Hai vị, Nguyệt Dạ các hạ đã từng giúp đỡ chúng ta, bởi vậy lần này chúng ta đương nhiên phải cứu nàng, nhưng mà lúc này chúng ta còn chưa biết rõ về con đường phía trước, nếu như tùy tiện xông vào, chỉ sợ toàn quân sẽ bị diệt, đến lúc đó một người cũng không cứu được, ta thấy tốt nhất chúng ta cứ ra ngoài lập kế hoạch trước đi.” Thương Hà viện trưởng nói rất có lý, cho dù bọn họ lo lắng, cũng không thể bắt tất cả mọi người trong liên minh lính đánh thuê phải mạo hiểm đi vào một địa phương không hề biết rõ như thế này. Cát Khắc lúc trước đã được Hoàng Bắc Nguyệt giao phó cho trách nhiệm nặng nề, hấn biết chỉ khi chính mình bình tĩnh thì mới có thể giúp cho A Tất Lôi tỉnh táo, bởi vậy liền gật đầu nói: “Thương Hà viện trưởng nói đúng, A Tất Lôi, chúng ta đi ra ngoài trước đi.” “Không được! Chúng ta sao có thể để vương một thân một mình ở trong này được? Chúng ta không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, một mình vương làm sao có thể đối phó với cả Tu La Thành đây?” A Tất Lôi tính tình quật cường, kiên quyết không chịu đi ra ngoài. Hồng Liên nhìn sự trung thành đến nực cười của bọn họ, đang muốn mở miệng cười nhạo thì chợt nghe Mạnh Kỳ Thiên hô lên một tiếng: “Mặc Liên tôn thượng! Người đi đâu vậy?” Hồng Liên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mặc Liên mới vừa rồi còn đang đứng bên cạnh mình đã chạy như bay về phía trước, nhanh chóng biến mất trong bóng tối âm u. “Hấn...hấn lại đi đâu nữa vậy?” Hồng Liên choáng váng, sau đó cả giận nói: “Cái người này, lại bắt đầu chạy loạn nữa rồi!” Mạnh Kỳ Thiên cũng rất ư là bất đắc dĩ.

562. Chương 564: Phó Ước (2)

Mạnh Kỳ Thiên cũng rất ư là bất đắc dĩ, Mặc Liên chính là loại người thích âm thầm bỏ đi, thực lực của bọn họ làm sao có thể cản hấn lại được đây?

“Quên đi, lấy thực lực của Mặc Liên tôn thượng, cho dù không thể phá hủy Tu La Thành thì cũng có thể tự bảo vệ mình.” Hồng Liên hung hăng dậm chân: “Cái người này! Thật là đáng ghét!” ***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Hoàng Bắc Nguyệt đi về phía trước mấy bước liền cảm giác được có chút không thích hợp, phía sau không còn hơi thở con người, hơn nữa nguyên khí phát ra từ trên người đám cao thủ cũng đều biến mất trong nháy mắt. Nàng quay đầu lại nhìn thì phát hiện, Mặc Liên vừa rồi còn cách nàng không xa bây giờ cũng biến mất, hơn nữa phía sau chỉ có một cái hành lang trống rỗng, ngoài ra không còn cái gì khác. Không gian thác vị? (Dạ: đại khái là kiểu không gian dịch chuyển ấy) Cái địa phương như Tu La Thành này không ngờ lại thần kỳ đến thế. Trong tiềm thức nàng đã biết đây không phải là không gian thác vị, vì nếu như đúng là nó, vậy thì thân thể nhất định sẽ có cảm giác. Năm đó nàng

đã tự mình thể nghiệm qua cảm giác rơi vào không gian thác vọt khi ở tam giác Bermuda rồi, loại cảm giác này nàng vẫn còn nhớ kỹ, không thể có chuyện vô thanh vô tức chuyển qua một cái không gian khác như thế này được. Nếu vậy... trong đầu Hoàng Bắc Nguyệt liên tục tính toán, sau đó, khóe miệng nàng có chút nhếch lên. Đây là một cái trận pháp, lợi dụng nguyên lý Ngũ Hành Bát Quái khiến người khác bị mê hoặc. Lực lượng của Ngũ Hành là thứ không thể khinh thường, nó thiên biến vạn hóa, cao thâm khó dò, căn bản không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán được. Mặc dù nàng biết được nguyên nhân mình bị vây khốn là do trận pháp, thế nhưng trước mắt nàng cũng không có biện pháp gì để thoát ra. Trong trận pháp luôn luôn có mắt trận, nếu như có thể tìm được mắt trận thì có thể phá trận rồi, đáng tiếc, nàng lại hiểu biết rất ít về Ngũ Hành. Hơn nữa, Tu La Thành có thể duy trì thần bí như thế liên tục mấy trăm năm, như vậy khẳng định bên trong phải có chỗ đặc thù, nếu trận pháp này có thể dễ dàng phá giải, vậy Tu La Thành sợ rằng đã sớm bại lộ trong mắt người đời. Đi về phía trước mấy bước, Hoàng Bắc Nguyệt liền dừng lại, sau khi liếc nhìn xung quanh một cái xong, nàng mới triệu hồi Chi Chi từ trong không gian Linh thú ra. Chi Chi là Linh thú hệ ảo thuật, có thể lấy năng lực đặc thù để chế tạo ra ảo cảnh, không biết nó có biện pháp gì có thể mang nàng đi ra ngoài hay không. Chi Chi nhìn trái nhìn phải, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nó chớp chớp đôi mắt to, cổ tình lộ ra vẻ đáng yêu. Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy cười cười, vươn tay nhéo nhẹ lên khuôn mặt của nó: “Đừng có làm ra vẻ đáng yêu nữa, nơi này chỉ có một mình ta, ta sẽ không xiêu lòng đâu.” Chi Chi không thể làm gì khác hơn ngoài việc ủ rử cái đầu, đột nhiên, cọng hành trên đầu chợt dựng thẳng, nó “chi nha” một tiếng, trên gương mặt tròn trịa lộ ra vài phần dữ tợn, nghe rằng nhếch miệng nhìn về phía bên kia. Chức Mộng Thú có xuất thân từ Tu La Thành, bọn nó hiểu về Tu La Thành nhiều hơn bất kì ai hết, Chi Chi vừa kêu, không khí trước mặt đột nhiên có chút ba động, trên vách núi mơ hồ lộ ra một cái bóng. Hoàng Bắc Nguyệt nắm lấy thời cơ, Tuyết Sắc Chiến Dao lập tức xuất hiện trong tay, lặng lẽ vung lên một đường cong hoàn mỹ. Một đạo hàn băng hình bán nguyệt cấp tốc đánh tới phương hướng không khí vừa mới ba động! “Chi nha chi nha!” Tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên, hai con Chức Mộng Thú lớn bằng trái dưa hấu lập tức từ nơi bị hàn băng đánh trúng chạy ra. Hoàng Bắc Nguyệt vừa định đuổi theo, không ngờ ống tay áo lại bị Chi Chi gắt gao kéo lại. Nàng quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt khẩn cầu của Chi Chi. “Ta sẽ không làm tổn thương đến đồng loại của ngươi đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt cười xách Chi Chi lên, lắc lư nó trong không khí: “Ngươi hỏi bọn nó, xem bọn nó có biết Phong Liên Dực đang ở đâu hay không?”

563. Chương 565: Phó Ước (3)

Chi Chi lập tức mặt mày hớn hở nhảy xuống, lúc lắc cái mõng đi tìm đồng bạn của nó, sau một lúc chi nha chi nha trao đổi, Chi Chi đã trở về, tinh tế dùng cánh tay nhỏ bé chỉ chỉ phía trước, đối với Hoàng Bắc Nguyệt mãnh liệt nháy mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt đem Chi Chi ném lên trên vai, rất nhanh đi về phía trước. Có một Chức Mộng thú, đi lại trong Tu La thành sẽ nhanh chóng hơn nhiều, bên ngoài Tu La thành, nơi đó ảo cảnh và cơ quan rất nhiều, mà ảo cảnh là thứ các vị cao thủ này rất sợ hãi, dù bọn họ có mạnh đến đâu nhưng đối mặt linh thú hệ ảo thuật cũng không thể làm gì được. Cho nên một lần kia ở trong Phù Quang rừng rậm, ngay cả Nam Cung trưởng lão cũng trúng chiêu của Chức Mộng thú. Lúc này đây có Chi Chi, không biết tại sao các Chức Mộng thú khác không dám tới gần, trốn ở một bên len lén nhìn bọn họ, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ Chi Chi còn có lai lịch gì đó không tầm thường? Điểm này nàng cho tới bây giờ cũng chưa tìm hiểu qua, bởi vì không hiểu ngôn ngữ của Chi Chi nên không có cách nào trao đổi. Tuy nhiên hiện tại quên đi, loại chuyện này sau này sẽ biết. Nửa canh giờ sau, nàng đã tiến vào sâu trong Tu La thành, rất kỳ quái chính là, trừ mấy Chức Mộng thú ở ngoài, không hề gặp được người nào. Thậm chí ngay cả quái vật cũng không nhìn thấy một con. Sao lại thế này? Tu La thành rộng lớn sao có thể vắng vẻ như vậy? Không có ánh sáng, đoạn đường đi đến nơi này, đều là khung cảnh âm u, chỉ có vài ngọn đèn dầu, lập lờ trong bóng tối yên tĩnh, nàng bước đi không có tiếng bước chân, bởi vậy trừ thanh âm hô hấp của chính mình ra tựa hồ tiếng động gì cũng nghe không được. Ngẩng đầu, men theo ánh sáng không rõ lắm có thể nhìn bốn phía trên vách tường đều có những pho tượng với hình thù vô cùng kỳ quái, dữ tợn khủng bố, từng đôi mắt giống như nhìn chăm chăm vào người khác. Nếu không phải nàng có tố chất tốt, người bình

thường chứng kiến mấy thứ này tuyệt đối sẽ bị hù dọa chết khiếp! Chi Chi lui ở trong hõm vai của nàng, ôm chút tóc của nàng, sợ đến run lập cập, hàm răng va vào nhau. Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi buồn cười, Vì sao những Chúc Mộng thú này lại sợ Chi Chi? Đang nghĩ tới, phía trước đột nhiên vang lên thanh âm sần sật, hình như là một con rắn đang bò trên mặt đất, hơn nữa nghe động tĩnh này, là một con rắn vô cùng lớn! Hoàng Bắc Nguyệt lập tức lắc mình đến phía sau một cái cột, vô thanh vô tức cầm một cái phù ấn ở trong lòng bàn tay. Sần sật sa —— Sau một trận động tĩnh, liền nghe thấy có tiếng nữ tử nói. “Âm Hậu còn chưa tỉnh sao? Vương đã ba ngày không ăn gì rồi, hay là tỷ tỷ đi nói cho Âm Hậu một tiếng đi.” Thanh âm của đuôi rắn trườn trên mặt đất vang lên, một lúc lâu sau, một thanh âm lạnh lùng nói: “Âm Hậu đang bế quan, không ai được phép quấy rầy, người muốn chết sao?” “Nô tỳ không dám.” Nàng kia lập tức sợ hãi nói. Sần sật sa thanh âm đuôi rắn xa dần. Hoàng Bắc Nguyệt từ sau cây cột lặng lẽ nhìn ra, chỉ thấy một thân hình yếu điệu, là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp mộng ảo từ phía thông đạo đi đến. Thiếu nữ kia có một loại xinh đẹp vô cùng yêu mị, liếc mắt một cái cũng giống như có thể mê hoặc lòng người, hai con mắt tinh tế thật dài cực kỳ giống hồ ly. Sắc mặt nàng ưu sầu đi từ hướng thông đạo chuyển sang bên kia, quay lưng về phía Hoàng Bắc Nguyệt đi lên phía trước, một cái đuôi lông xù từ trong váy vươn ra, buông thông ở sau người, lúc ẩn lúc hiện vô cùng linh hoạt. Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, thứ gì thế này?

564. Chương 566: Phó Ước (4)

Đuôi hồ ly? Nàng tỉ mỉ nhìn, có quần áo che, cái đuôi kia không biết là thật hay là giả, tuy nhiên ở nơi như thế này, những thứ cổ quái Tây Đông đều có, nàng cũng không kinh ngạc, chỉ là vô thanh vô tức đuổi theo thiếu nữ kia.

Thiếu nữ kia vừa đi vừa nói nhỏ điều gì đó, trong tay bưng chén đĩa, bộ dáng vô cùng sầu não. “Sao vương lại không ăn gì đây? Người không đói sao?” Đến khi đuổi kịp mới biết hóa ra nàng đang nói thầm, Hoàng Bắc Nguyệt bấu môi, bước chân của thiếu nữ hồ ly bỗng dừng lại, rất nhanh xoay người! Cũng may là động tác của Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng, quay mũi chân một chút, thân thể bay lên không, áp vào trên nóc nhà, ánh mắt như ưng, nhìn chăm chăm thiếu nữ hồ ly, trong lòng không dám buông lỏng một chút nào. Bước đi của nàng nhẹ nhàng, trên người không phát ra chút nguyên khí nào, còn bị thiếu nữ hồ ly kia nghe được động tĩnh, quả nhiên người nào trong Tu La thành cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ! “A? Không có ai.” Thiếu nữ hồ ly thì thảo nói, rồi xoay người tiếp tục đi lên phía trước. Lần này Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám khinh thường nữa, cố ý cách xa một chút, chậm rãi đi theo, ngọn đèn trong Tu La thành u ám, giống như có một tầng mỏng sương mù bay, vô cùng ngăn cản tầm mắt. Tuy nhiên khi nàng ở hiện đại trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, ở trong một không gian tối đen cũng có thể thấy mọi vật, sương mù này cũng không làm khó được nàng, chỉ là đối với Tu La thành có thêm một phần cảnh giác. Thoạt nhìn thì thấy địa vị của thiếu nữ hồ ly này không cao, vừa rồi bị nữ tử kia nói vài câu, có thể thấy được chỉ là nha hoàn. Nhưng nha hoàn cũng có thể nhận thấy được sự tồn tại của nàng, không khỏi thật làm cho người ta giật mình! Đi không bao xa, dần dần có ánh sáng, ngọn đèn mỏng lung ánh áp, chiếu một mảnh vách tường trong suốt tuyết trắng, trên vách tường có sắc thái lưu ly lấp lánh chớp động, vài viên Dạ Minh Châu cực lớn gắn ở phía trên, đoạn đường đi trước đều có Dạ Minh Châu chiếu sáng, cùng vừa rồi hắc ám sâu thẳm hoàn toàn khác nhau. Hành lang quanh co khúc khuỷu, có vài loại thực vật cổ quái, màu sắc vô cùng tươi đẹp, tản mát ra từng đợt nồng nặc mùi thơm. Những thực vật kia vừa nhìn là biết vô cùng nguy hiểm, nói không chừng có mang kịch độc, Hoàng Bắc Nguyệt theo bản năng ngừng thở, bước nhanh đi vào. Thiếu nữ hồ ly đi xuyên qua đình có tản ra hơi nóng ở phía dưới, đi tới phía sau ôn tuyền, cung kính quỳ xuống, hai tay đem mâm giờ lên. “Vương, xin mời dùng bữa.” Ở trong ôn tuyền, còn có một cái thiếu nữ xinh đẹp vô song đang quỳ, mỗi một người đều có một vẻ phong tình không giống nhau, đẹp đến khó tin, trên người mặc lụa mỏng mềm mại, da thịt nõn nà như thấp thoáng hiện ra dưới lớp quần áo, giống như trong suốt. Thiếu nữ đang quỳ kia khẽ lắc đầu với thiếu nữ hồ ly, thấp giọng nói: “A Ly, đừng lên tiếng, tâm tình vương đang không tốt.” “Tâm tình không tốt, cũng phải ăn chút gì đó, nếu không tâm tình sao tốt lên được, lại càng thêm đau lòng.” Thiếu nữ hồ ly tên là A Ly buồn bã lo lắng nói, giống như so với chính mình chịu đói còn khó chịu hơn. “Suyt ——” mới vừa nói xong thiếu nữ kia làm một cái động tác chớ có lên tiếng, sau đó ôn tuyền đột nhiên ‘rầm’ một tiếng, có một bọt nước nổi lên. Sau đó, rất nhiều

hiều bọt nước cùng xuất hiện, hơi nước lượn lờ trong ôn tuyền, có người chậm rãi đứng lên, tóc đen giống như tơ lụa thượng đẳng, ướt đầm buông xuống ở trên lưng.

565. Chương 567: Phó Ước (5)

Bóng lưng tuyết mỹ chỉ nhìn cũng khiến cho người ta cảm giác hô hấp đình trệ, từng bọt nước trên lưng giống như những viên Dạ Minh châu mang theo ánh sáng, tựa hồ tất cả đều biến thành từng hạt ngọc trong suốt, làm cho đại diện trong trẻo nhưng lạnh lùng này trong nháy mắt liền sáng sửa hẳn lên.

Da thịt tuyết trắng cũng không có vẻ âm nhu, đó là một loại nhan sắc thương lạnh, phảng phất lảng động nhiều năm lạnh như băng xơ xác tiêu điều, khí thể sát phạt, chỉ làm cho người ta cảm giác được đó là đao phong sắc bén cùng lãnh khốc cắt qua yết hầu. Bóng lưng lạnh lùng không có tí xú nhân tình, chỉ là một mặt cũng đủ để người khác cảm giác e ngại. (My: mỗi cái bóng lưng mà sao suy diễn lắm thế (-' _ '-')) Những thiếu nữ quý bên ôn tuyền thấy hắc trong nháy mắt trên mặt hiện vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, song rất nhanh sợ hãi lẫn vui mừng liền biến mất không thấy, thành một bộ dạng run sợ, cẩn thận. Bọt nước rung động, rồi phát ra thanh âm người đi lại, hai chân thon dài từ ao đi tới, ánh mắt không hề liếc về phía những thiếu nữ, tựa hồ căn bản là hắc không lo lắng sẽ bị người khác nhìn lén. Bởi vì... . Không ai có cái lá gan đó! (My: ta có cái lá gan đó nha) “Vương, xin mời mặc đồ”. Có thiếu nữ đem trường bào màu trắng đặt ở trên người hắc, sau đó hạ tầm mắt, nhanh chóng lui xuống. Hắc kéo vạt áo choàng, vung tay về phía sau một cái, không cần nhiều lời, một động tác đơn giản đã nói lên hết thấy, bao hàm vô thượng uy nghiêm, làm cho không người nào dám phản kháng. Mấy cái thiếu nữ kia lập tức nơm nớp lo sợ lui về phía sau đi ra ngoài. Chỉ có thiếu nữ hồ ly A Ly không chịu rời đi, cắn môi, cổ lẳng thẳng khí nói: “Vương, xin mời dừng bữa, ngài đã ba ngày...” Lời còn chưa nói hết, một ánh mắt lạnh như băng đến từ vương cao quý của các nàng làm cho nàng đem tất cả lời phía sau nuốt xuống, hai tay run rẩy, cuối cùng buông khay đồ ăn ra, lui ra ngoài. Lúc đi ra, A Ly lau lau nước mắt, tự nhủ: “Không ăn cái gì, có người đau lòng à, vương chỉ quan tâm một người, chỉ cần một người đau lòng? Đối với những người khác đều không cần...” Bóng lưng mang vẻ ưu thương của thiếu nữ chậm rãi biến mất ở trong sương mù hắc ám. Bên cạnh ôn tuyền có một giàn hoa, phía trên nở đầy những đóa hao diễm lệ nào đó không biết tên, mỗi một đóa đều lớn như nắm tay, bị dây màu xanh biếc quấn quanh, hoa lệ mà thối nát, có loại mỹ cảm làm cho người ta tan nát cõi lòng. Hoàng Bắc Nguyệt an vị ở phía trên giàn trồng hoa, một đóa hoa ở bên người nàng, nàng lặng yên không tiếng động nhìn nam nhân kia đi đến phía dưới giàn hoa, ngồi ở trong đêm mềm, gối đầu lên đó nghỉ ngơi trong chốc lát, ngón tay thon dài vô thức gảy lên huyền cầm. Giai điệu êm ái từ hắc đầu ngón tay hắc thông thả vang lên, mỗi một âm phù cũng mang theo tưởng niệm cùng uất ức. Chờ đợi, chờ đợi, vô tận chờ đợi... . Thủ khúc động lòng người nhất ở nơi này, vĩnh viễn là giai điệu ôn nhu, giống như có hi vọng, nhưng rõ ràng đều là thất vọng tưởng niệm. Y bào màu trắng trên người rộng thùng thình, từ xa xa nhìn lại, tựa hồ hắc có vẻ thật gầy yếu. Sau mặt nạ quỷ Hoàng Bắc Nguyệt chớp mắt vài cái, lập tức gơ tay lên nhẹ nhàng gỡ mặt nạ xuống, cười khẽ một tiếng –

566. Chương 568: Phó Ước (6)

“Trăng có lúc tròn lúc khuyết, người có khi buồn khi vui, Tề Vương hà cớ gì ưu thương như vậy?”

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên ở trong làn sương thướt tha và tiếng đàn réo rắt, giống như châu ngọc gõ lên mâm ngọc, sự yên lặng vô biên đã bị đẩy lên từng đợt sóng nối tiếp nhau lan ra. Ngón tay đang gảy dây đàn đột nhiên khựng lại, một sợi dây đàn liền đứt, trên ngón tay chảy xuống một giọt máu tươi đỏ, nhưng nam tử đang nhắm mắt dưỡng thần vẫn không có mở mắt, bình tĩnh giống như không có gợn sóng nào có thể chạm đến lòng của hắc. “Trong bốn trăm bốn mươi bệnh, bệnh tương tư là đau khổ nhất,

khách nhân có từng thể nghiệm chưa?” Mặc dù chưa mở mắt, hần vẫn phân tâm mở miệng nói. Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, nói: “Đời này không biết tương tự.” Đôi mắt đang nhắm đột nhiên mở ra, để lộ màu tím óng ánh, tức thì mọi ánh sáng của dạ minh châu đều trở nên âm đạm, đôi mắt hần khẽ chuyển động, nhìn lên trên giàn hoa, giữa một khóm hoa diễm lệ một cách quý dị là mặt nạ quỷ khủng bố và thần bí kia. “Vì sao vậy?” “Đó là một cái lao tù, ta không muốn đi vào chịu chết.” Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng người dựa vào mấy sợi dây leo quấn lên, nhón nhợ tự đắc đưa một chân. Trong con ngươi màu tím xẹt qua một tia u sầu, giọng hần trầm thấp: “Vậy nàng vì sao mà tới?” “Ta đến như đã hẹn, đời này của ta chưa từng thất tín với ai.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, vẻ mặt ung dung, giống như đến đây chỉ là để tùy tiện ngắm nghĩa phong cảnh. Thái độ tùy ý này đã khơi lên phần nộ trong lòng hần, nói: “Nếu đã đến rồi, vậy thì đừng hòng đi ra!” “A ha.” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cười vài tiếng, sự cuồng ngạo trong tiếng cười còn đậm hơn trước đó, “Người nhốt được ta sao?” “Hoàng Bắc Nguyệt!” Hần đột ngột đứng lên, “Nàng đã khiến ta chờ suốt 5 năm, để rồi cho ta câu trả lời thế này sao?” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu cười lớn, âm thanh trầm thấp đầy từ tính đã biến mất, thay vào đó là giọng nữ tử du dương dễ nghe, nàng vươn tay tháo mặt nạ trên mặt xuống, tràn đầy ý cười nhìn hần, “Tề vương đã cho ta một cái tội thật lớn, ta từng hứa sẽ trả lời lúc nào?” Phong Liên Dực nhìn nàng, có một thoáng thất thần, khuôn mặt đó không còn là khuôn mặt thiếu nữ non nớt của 5 năm trước nữa, nàng đã trở nên xinh đẹp như vậy rồi, mỗi lần nhíu mày hay mỉm cười, càng thêm ưu nhã khí thế, cũng càng khiến cho hần cảm thấy tim mình đập loạn xạ. Hai người nhìn nhau, có một thoáng trầm mặc, ánh mắt đan xen, không cần quá nhiều ngôn ngữ, sau nhiều năm chia ly như vậy, nhưng lại không hề có cảm giác xa lạ. Hần vẫn ôn nhã như ngọc, nàng vẫn cuồng ngạo phóng khoáng. Chốc lát sau, Phong Liên Dực mới cười nói một tiếng: “Nàng đến rồi.” “Ừ, vừa đến đã nhìn thấy mỹ nhân tắm rửa, thật đã con mắt.” Hoàng Bắc Nguyệt nở nụ cười có chút tà ác, ở vị trí của nàng, vừa vặn có thể nhìn thấy tất tần tật, nàng không hề cảm thấy ngượng ngùng, giống như một chàng công tử phong lưu. Người nào đó bị trêu ghẹo khẽ ho một tiếng, nói: “Mỹ nhân tắm rửa, là để cho nàng nhìn miễn phí sao?” Hoàng Bắc Nguyệt chớp mắt, nói: “Không cho nhìn miễn phí thì không nhìn.” “Nhìn rồi thì phải chịu trách nhiệm, nếu không ta bị thiệt à?” Phong Liên Dực dịu dàng cười nói. Nhớ lại vẻ lãnh khốc vừa rồi của hần, so với hiện giờ giống như hai người hoàn toàn khác nhau, thật hoài nghi người này có phải là tính cách phân liệt không? Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu: “Không được, ta chỉ nhìn thấy mặt sau mà thôi, không tính.” Phong Liên Dực vừa cười, vừa vươn tay cởi dây lưng của trường bào, nói: “Vậy thì cho nàng xem luôn mặt trước, mua bán công bằng, quyết không để nàng chịu thiệt.”

567. Chương 569: Phó Ước (7)

Nhìn thấy hần muốn cởi đồ thật, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức tránh mặt đi, cũng không bảo trì được sự bình tĩnh mọi khi, hai bên má trắng nõn hơi ửng đỏ, “Người đừng có giở trò lưu manh! Bằng không ta sẽ không khách khí với người!”

Phong Liên Dực mỉm cười nhìn nàng, trong con ngươi màu tím là sự chiều chuộng và vui vẻ, rất hiếm khi nhìn thấy được dáng vẻ thiếu nữ yêu kiều này của nàng, mặc dù ăn nói dửng dưng, mang theo sát khí, nhưng so với vẻ lãnh đạm lúc mới ly biệt khi ấy của nàng, đây đã là câu trả lời tốt nhất mà hần có thể nhận được rồi. “Không giở trò lưu manh cũng được, nhưng ít nhất nàng cũng phải đi xuống uống ly rượu với ta chút.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hần một cái, thân hình vừa chuyển động liền phiêu xuống giống như mây trôi, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, nhìn thấy động tác này của nàng, Phong Liên Dực liền biết nàng nhiều năm qua thực lực nhất định đã tăng trưởng rất nhiều. Việc này lại khiến hần rất đau đầu, nếu như nàng trở nên quá mạnh, sau này làm sao mà áp chế được nàng? Đột nhiên cảm thấy con đường đi đến gần nàng thật là quanh co gập ghềnh làm sao. Hoàng Bắc Nguyệt vòng qua hần, đi vào trong đình ngồi xuống, tự rót một ly rượu, sau khi uống nửa ly, mới ngẩng đầu nhìn thấy cái đàn cổ kia, dây đàn phía trên đã đứt mấy sợi, vài giọt máu rơi ở trên thân đàn. Động tác uống rượu ngừng lại, ánh mắt thoáng lướt đến ngón tay của Phong Liên Dực, đầu ngón tay thon dài quả nhiên vẫn còn vương vết máu. “Chảy máu rồi.” Nàng từ trong nạp giới lấy ra một bình dược nhỏ, tốt bụng nói: “Nể tình người mời ta uống rượu, cho người bình dược này.” Nàng ném bình dược cho hần, sau đó liền thông dong nhân nhả dựa vào đệm uống rượu, ồm, rượu của Tu La thành thật không tệ, đậm đà tinh khiết, dư vị rất mạnh, là loại mà nàng thích. Phong Liên Dực

cầm bình được đi tới, rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh nàng, ném bình được lại cho nàng, vươn cái tay chảy máu đến trước mặt nàng một cách rất đại gia. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra một chút, ngay sau đó khóe miệng thấp thoáng để lộ tiểu ý đầy thích thú, nhưn mảy, cầm lấy bình được, rót ra chất lỏng màu lục đặc sánh, rồi nhẹ nhàng lau lên vết thương của hắn. Được đó rất lạnh, lạnh thấu xương cốt, đi kèm cái lạnh là những cơn đau, Phong Liên Dực nhíu mày nhìn nàng, xem ra lại trúng chiêu của nàng rồi, nàng thoát nhìn không giống người tốt bụng cho hắn được, đã vậy còn giúp hắn bôi được như vậy. “Còn đau không?” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu cười chế nhạo. “Rất đau.” Phong Liên Dực thành thật nói, đau đớn này cứ xâm nhập từng chút một, về sau thì càng đau, nhưng khi cơn đau đi qua, thì trở nên ấm áp, giống như vết thương đã dần dần khép miệng. “Nếu đau vậy thì thêm một chút nhé.” Hoàng Bắc Nguyệt cầm bình được lại xấn tới. Phong Liên Dực vươn tay, đột nhiên túm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của nàng vào lòng bàn tay mình, nắm rất chặt, thấp giọng nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, ta rất đau, nàng biết không?” Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngẩn ra một chút, mặc cho hắn nắm tay của mình, cười nói: “Có cái gì mà phải đau? Đời người ngắn ngủi, chỉ như thế mà thôi, vui vẻ là được.” “Nàng là đồ nha đầu vô tâm!” Phong Liên Dực cắn răng nói, có lúc, hắn hận không thể bóp chết nàng cho rồi! Nàng làm sao có thể ... vô tình như vậy đây? “Người mới là đồ vô tâm!” Hoàng Bắc Nguyệt phui tay hắn ra, ánh mắt quét một vòng xung quanh, “Ta nghe nói, Tu La thành là nơi đoạn tình tuyệt ái, nhưng nhìn thấy Tề vương ta lại không hiểu, quả thật là đoạn tình tuyệt ái sao?” Nụ cười ôn nhả trên mặt Phong Liên Dực chậm rãi biến mất, có chút sầu muộn nói: “Nàng tin trên thế giới này có người có thể đoạn tình tuyệt ái được sao?” “Nhưng phạm là người đều có thất tình lục dục, làm sao có thể đoạn tình tuyệt ái?”

568. Chương 570: Phó Ước (8)

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, cho nên mới đầu khi nghe nói Tu La thành là nơi đoạn tình tuyệt ái, bản thân nàng căn bản không tin, mà hiện tại nàng cũng không tin như vậy.

Người chết cũng còn có cảm tình, một người sống sờ sờ, làm sao có thể đoạn tình tuyệt ái, trừ phi đó chỉ là một cỗ máy mà thôi. “Tu La thành có thể.” Phong Liên Dực rất bất đắc dĩ nói: “Người của Tu La thành, không được có cảm tình, một khi có cảm tình, sẽ bị một loại ma thú tên là “Minh” cắn nuốt, biến thành quái vật nửa người nửa thú.” “Minh?” Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, nàng chưa từng nghe nói đến thứ này, trở về nhất định phải tìm Yểm nghiên cứu một phen, “Nói như thế, tin đồn bên ngoài nói người của Tu La thành đều là quái vật, đó là thật?” Phong Liên Dực gật đầu, Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc, nghĩ đến thiếu nữ đuôi cáo vừa mới nhìn thấy, A Ly, cái đuôi đó chắc không phải giả rồi. Quái vật nửa người nửa thú, nghĩ đến thứ này thôi đã khiến người cảm thấy lông tóc dựng thẳng. “Nếu như người ở lại Tu La thành, có phải cuối cùng cũng sẽ...” Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt chuyển sang hắn, nhìn con người màu tím óng ánh kia, đôi mắt có màu sắc đặc biệt này, không giống với bất cứ ai, thử tưởng tượng nếu như hắn biến thành quái vật nửa người nửa thú, vậy thì... “Liệu nàng có sợ không?” Phong Liên Dực trái lại vô cùng trấn định, khóe miệng hơi nhếch lên tiểu ý. Hoàng Bắc Nguyệt đứng dậy nói: “Ta mang người rời khỏi đây! Làm quái vật có gì tốt?” “Rời khỏi?” Phong Liên Dực ngẩng đầu nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc gật đầu, trong Tu La thành không có người nào, lấy thân thủ của hai người bọn họ, cộng thêm trợ giúp của Chi Chi, muốn chạy ra ngoài chắc cũng không khó đi? Một hơi uống cạn ly rượu, đập mạnh ly rượu xuống bàn, Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay ra với hắn, nhếch môi cười nói: “Đi thôi, người có tin ta không?” Phong Liên Dực nhìn nàng và cười ấm áp, bất giác muốn đưa tay của mình giao cho nàng, tin tưởng nàng, tin tưởng nàng vô điều kiện! Nhưng... Hoàng Bắc Nguyệt thấy hắn do dự, liền bắt chặt tất cả, kéo cánh tay của hắn lên, cưỡng chế lôi ra ngoài, “Mặc kệ thế nào, luôn luôn sẽ có đường!” Nàng xuyên qua phía sau ngói đình, bàn tay vốn đang nắm chặt cánh tay của Phong Liên Dực, nhưng sau khi xuyên qua ngói đình, trong lòng bàn tay đột nhiên trống rỗng! Nàng ngẩn ra một chút, nàng không có nắm lấy tay, cũng không có cảm giác Phong Liên Dực vùng vẫy, vì sao lại... Quay đầu nhìn, Phong Liên Dực vẫn đứng ở trong đình, có chút đành chịu mà nhìn nàng, mày khẽ cau lại. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn xung quanh, xung quanh rất bình thường, vẫn là loại an tĩnh quỷ dị kia, nơi xa hơn vẫn và bóng tối vô biên, một bóng người cũng không có. Nhưng loại cảm giác không thoải mái đột nhiên dâng lên trong lòng này là cái gì? “Hư huyền chi cảnh...” Bên trong thân thể, Yểm đột nhiên lên tiếng, cười có chút quỷ dị, “Không ngờ, nhiều năm như vậy, hư huyền

chi cảnh lại vẫn còn tồn tại.” “Hư huyền chi cảnh là cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày, ở trong lòng hỏi. “Đây là một cái trận pháp, kỳ thực cũng giống như huyền cảnh của chức mộng thú tạo ra, chỉ là huyền cảnh của chức mộng thú chỉ có thể mê hoặc người, mà hư huyền chi cảnh này lại có thể khóa người lại, hơn nữa chỉ có người bị vây ở bên trong mới có thể chân chính cảm giác được sự cường đại của trận pháp, bên trong có vô số huyền cảnh, đang lặp lại sự vật mà kẻ bị nhốt muốn nhìn thấy nhất, sau đó huyền cảnh sẽ biến mất, vỡ nát ngay trước mặt bọn họ, loại tâm tình tuyệt vọng này hành hạ hết ngày này đến ngày khác, cuối cùng chỉ có thể bị thương mà tiến vào trạng thái ngủ say, sau đó giao linh hồn ra, mặc người xâu xé.”

569. Chương 571: Phó Ước (9)

Yểm giải thích vô cùng tường tận, hơn nữa vừa giải thích, vừa vô cùng hưng phấn, đang chờ đợi phản ứng của Phong Liên Dực khi bị vây khốn trong hư huyền chi cảnh.

Lòng Hoàng Bắc Nguyệt trầm xuống, ngẩng đầu, liền nhìn thấy trong con ngươi của Phong Liên Dực dần dần nhuộm lên màu u buồn mê ly, ý cười dịu dàng bên khóe miệng chậm rãi trở nên thê lương, giống như đồng cỏ bị ngọn lửa hừng hực nuốt chửng trong chớp mắt, bỗng chốc chẳng còn gì cả. “Quả nhiên...” Hắn cười tự giễu, buông tâm mất, chậm rãi lùi về, “Lần này thật đặc biệt...” “Ha ha...” Yểm vô cùng hưởng thụ cười lên, “Nhìn thấy phản ứng thế này thích thật, người nhìn loại thất vọng đó, đã sắp tuyệt vọng rồi đi, không lâu nữa hắn sẽ ngủ say, sau đó linh hồn của hắn sẽ hoàn toàn thuộc về lão yêu hầu kia, ha ha...” “Người nói vậy!” Hoàng Bắc nguyệt lạnh lùng quát một tiếng, trong lòng cũng đủ loại sầu muộn, hết thấy mọi thứ vừa mới xảy ra, Phong Liên Dực đều tưởng rằng đó là huyền cảnh, chẳng trách đáng về hắn vô cùng lạnh nhạt, nằng đến mà hắn không hề giạt mình chút nào. Hư huyền chi cảnh gì chứ! Nàng thật hay giả, hắn cũng phân không rõ sao? Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặt đi trở về, lạnh giọng nói: “Phong Liên Dực! Ta là thật người phân không rõ sao?” “Ta không thích huyền cảnh chân thực như thế này, Vị Ương, đi ra đi!” Phong Liên Dực cũng lạnh lùng nói, trên đôi tay nắm chặt nỗi đầy gân xanh, tỏ ra hắn đã vô cùng vô cùng tức giận rồi. Hoàng Bắc Nguyệt cũng rất không vui, rõ ràng nàng thật sự đứng ở đây, hắn lại coi nàng thành một cái huyền cảnh! Sải bước tới, cách giải quyết vấn đề của nàng luôn luôn vô cùng trực tiếp, kéo lấy cánh tay của hắn, nắm tay kia đã nhăm vào mặt của hắn mà nện xuống! Phong Liên Dực cũng không phải ăn chay, đặc biệt là sau khi tưởng rằng mình bị huyền cảnh lừa gạt lần nữa, mức độ tức giận đó đã đạt đến đỉnh điểm, vươn tay ra chặn, nắm lấy nắm tay của nàng. “Dủ rồi! Đừng bức ta!” Hoàng Bắc Nguyệt nhú mặt mày, thở dốc một tiếng, nện giận nói: “Người nhìn không ra sao? Ta là Hoàng Bắc Nguyệt thật sự!” Phong Liên Dực thả tay nàng ra, lắc đầu lùi lại: “Đừng bức ta nữa, ta đã nói những thứ này đều không phải điều ta muốn, bất luận người bức ta thế nào ta cũng không muốn!” Thần tình hắn rất đau khổ bàng hoàng, đẩy nàng ra, bản thân cũng loạng choạng mấy bước, lùi về bên suối nước nóng, thấp giọng nói: “Ta không muốn làm quái vật như thế kia, ta không muốn đoạn tình tuyệt ái, càng không muốn quên nàng ấy!” Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt chấn động, nắm tay buông ở bên hông nắm chặt rồi lại nói lỏng, cuối cùng nói: “Có ta ở đây, sẽ không để cho chàng biến thành quái vật.” Phong Liên Dực ngẩng đầu, trong con ngươi màu tím lóe lên một tia sáng nhỏ bé, trong lòng chỉ nghĩ rằng huyền cảnh lần này thật đặc biệt, thật chân thực khiến hắn không đành lòng. Trong lúc hoảng hốt, đột nhiên trên môi cảm giác được thứ xúc cảm ấm áp mềm mại, một làn hương thanh lạnh trượt vào từ giữa môi răng, thẩm thấu tận đáy lòng, cảm giác quá chân thực, nhưng lại mang sắc thái mộng ảo còn hơn so với huyền cảnh. “Ta không phải huyền cảnh, hẹn ước 5 năm, ta đã đến.” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nói, đôi mắt trong suốt khẽ giương lên, nhìn đôi mắt hoảng hốt của hắn. Cánh môi mềm mại chậm rãi rời khỏi, làn hương mát lạnh đó vẫn lan tỏa giữa môi răng, rất lâu không tan. Hoàng Bắc Nguyệt cười nhìn hắn: “Hoàng Bắc Nguyệt trong huyền cảnh có biết hôn chàng không?”

570. Chương 572: Phó Ước (10)

Sắc thái mê ly trong mắt dần dần tản đi, từng tia sáng lấp lánh nổi lên, trong màu tím đau thương bức bối đột nhiên tràn ra ánh hào quang rạng rỡ chọc phá bóng tối.

Giơ tay nhẹ nhàng nâng mặt của nàng, nhìn thật kỹ một lần, ngay sau đó khẽ giọng nói: “Quả thật là nàng sao?” “Nếu không thì còn có ai?” Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng mắt nhìn hắn, hơi mang một tầng tiểu ý. Phong Liên Dực giơ tay, ấn nhẹ vào môi của mình, tiểu ý bên khóe miệng có chút say sưa, “Cảm giác của ta không được chân thực lắm, liệu có thể...” “Không thể!” Hoàng Bắc Nguyệt không chờ hắn nói xong, liền từ chối một cách quyết đoán, hất cái tay đang đỡ mặt mình của hắn ra, sau đó xoay người đi. Phong Liên Dực bị tổn thương mà nhìn bóng lưng của nàng, thật đúng là quyết đoán tuyệt tình, không hề có chút dịu dàng nào, tính cách này, giống y như đúc với 5 năm trước! Chẳng qua, đã có một chút thay đổi, 5 năm trước nàng rất bài xích hắn, căn bản không muốn đến gần hắn, mà hiện tại, nàng tốt xấu gì cũng đã chủ động đến hôn hắn rồi. “Nàng đến đây.” Phong Liên Dực kéo tay của nàng, mang nàng vào trong đình, ngồi xuống bên cạnh đàn, tự mình nối lại dây đàn bị đứt, sau đó dùng ngón tay gảy vào dây đàn, từng chuỗi âm phù động lòng người tuôn chảy ra ngoài. Tương tự tình trạng, đô phó dao cầm trung. Nguyệt như câu, nhân diện đào hoa. (Nổi lòng tương tư, gửi gắm trong đàn ngọc Trăng như lưỡi liềm, mặt người tựa đào hoa) Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào tấm đệm an tĩnh lắng nghe, dáng vẻ hắn đánh đàn nhìn từ bên hông trông rất yêu nghiệt, sơ sẩy một chút là sẽ bị câu mắt hồn phách ngay. Bàn tay phía dưới tay áo nhẹ nhàng cầm lấy ngọc tiêu của Huệ Văn trưởng công chúa để lại, ngón tay vuốt ve bức vẽ tinh xảo ở phía trên, nhớ tới cái đêm của 5 năm trước, cầm tiêu hợp tấu, lại chưa từng gặp mặt. Nàng tràn ngập tò mò với người đánh đàn đó, không biết là người thế nào mới có thể đàn ra giai điệu uyển chuyển triền miên kia. Quả nhiên, chỉ có người như hắn mới có nỗi lòng như vậy đi. Hoàng Bắc Nguyệt giơ ngọc tiêu, để ở bên môi, nhẹ nhàng thổi vang, tiếng tiêu vi vu thanh thoát phiêu lên cùng tiếng đàn, lưu chuyển quán lấy nhau, bồi hồi nỉ non. Đôi mắt Phong Liên Dực run lên, hơi ngắc đầu, liếc nhìn nàng một cái, thâm hiểu mà cười, không cần giải thích quá nhiều, trong lòng đã rõ ràng tất cả. Một khúc cầm tiêu vang lên trong gió, ở trong loạn thế rối ren, lại không cách xa lòng người. “Nghe xem, vương lại bắt đầu đánh đàn rồi, chắc là lại ở trong huyễn cảnh rồi đi.” Trong một viện tử khác, thiếu nữ đuôi cáo A Ly và mấy cô gái ngồi cùng nhau, nghe thấy tiếng đàn liền ngắc đầu lên nghe một cách say sưa. “Vương thật đáng thương, ngày nào cũng lặp lại cảnh mộng thế này, nhất định rất đau khổ đi?” Một thiếu nữ lẩm bẩm nói. “Huyễn cảnh thì mỹ lệ, nhưng sau khi huyễn cảnh biến mất, chính là nỗi thất vọng vô tận, không biết trong huyễn cảnh của vương, đã nhìn thấy ai?” “Nhất định là người trong lòng của vương, từ sau khi vương từ Nam Dực quốc trở về, thì cứ luôn đánh khúc nhạc này, đó là cô gái như thế nào đây? Thật ngưỡng mộ nàng ta.” “Nghe nói công chúa Anh Dạ của Nam Dực quốc và vương là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, công chúa Anh Dạ là mỹ nhân được công nhận trên đại lục, có lẽ chính là nàng ta.” A Ly khẽ nhíu khuôn mặt xinh đẹp nói: “Anh Dạ công chúa dù có xinh đẹp, cũng chỉ là người bình thường mà thôi, làm sao xứng với vương của chúng ta được?” Mấy thiếu nữ đều ngần ra một chút, rồi sau đó gật đầu: “Cũng phải, cô gái có thể đứng ở bên cạnh vương, nhất định phải đủ cường đại! Bọn họ phải sống vai nhìn thiên hạ, quyết không thể là một con chim non để vương bảo vệ!” “Nghe xem, hình như có tiếng tiêu?” A Ly đột nhiên nói, nghiêng tai lắng nghe.

571. Chương 573: Huyền Xà Âm Hậu (1)

Đột nhiên có tiếng tiêu thanh thoát lọt vào trong tiếng đàn, đàn và tiêu dung hợp với nhau vô cùng hài hòa, nghe hay tuyệt vời, hết như âm thanh đến từ trời.

Mấy thiếu nữ đều trở nên say sưa, giống như đang lang lang trong giấc mộng đẹp, đến khi kịp phản ứng, đột nhiên có một cơn ớn lạnh thấu xương lướt qua người, vẫn là A Ly mở to mắt đầu tiên, bất thành hình nhìn thấy trước mặt có một nữ tử mặc váy dài màu xám đang đứng, mái tóc mềm mượt màu đen buông ở trên vai, không có bất cứ trang sức nào, bóng lưng thoát nhìn lại rất đẹp! “Vị Ương tôn thượng!” A Ly thoáng cái đứng lên, động tĩnh này cũng khiến cho những người khác bừng tỉnh, tới tấp mở mắt, nhìn thấy người phía trước, đều cực kỳ hoảng sợ, che miệng không dám lên tiếng. Vị Ương quay đầu sang, lạnh lùng

hỏi: “Có người xông vào các ngươi cũng không biết sao?” A Ly cùng một đám thiếu nữ đều quỳ xuống, kinh hoảng nói: “Xin tôn thượng đừng tức giận, bọn ta lập tức đi xem xét!” “Không cần nữa.” Vị Ương giơ tay lên, “Hư huyền chi cảnh là tử trận, chờ ta mở mắt trận ra đem nàng ta vây khốn, nàng ta sẽ chạy không thoát!” Đám người A Ly thở dài nhẹ nhõm một hơi, hôm nay tâm tình Vị Ương tôn thượng tựa hồ khá tốt, nếu như là bình thường, đã thật sự chết chắc rồi. “Vậy, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” A Ly hỏi. “Âm Hậu đã bị tiếng tiêu đánh thức, chốc lát nữa sẽ đến, các ngươi ở chỗ này chờ nghênh đón, ta đi đối phó một người khác.” Vị Ương hơi nghiêng đầu, bên khóe miệng hiện lên một nụ cười âm tà. “Một người khác?!” A Ly giật mình, sao lại còn người khác chứ? Tại sao đột nhiên có nhiều người xông vào Tu La thành như vậy, chẳng lẽ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm ư? Sau khi cười một cái, Vị Ương liền khôi phục thần sắc lãnh khốc, nói: “Đó cũng không phải để đối phó, người của Quang Diệu Điện quả nhiên không tầm thường, vậy mà dám đơn thương độc mã xông vào! Ta đi bắt hắn, làm tể phẩm hiến cho Âm Hậu!” Sau khi nói xong, làn váy màu xám của Vị Ương khẽ phất, cả người liền biến mất ở trong ánh sáng của dạ minh châu. Đám người A Ly nuốt nước miếng, vẫn chưa hết sợ hãi mà vuốt ngực, may mà người của Quang Diệu Điện đánh lạc chú ý của Vị Ương tôn thượng, nếu không bọn họ sẽ chết rất khó coi! “Các ngươi chờ ở chỗ này nghênh đón Thiên Hậu, ta vào xem là chuyện gì xảy ra.” A Ly nhỏ giọng phân phó. “A Ly, cẩn thận một chút.” Đám thiếu nữ đều lo lắng dãn dò nàng, người đó vậy mà có thể vô thanh vô tức xông vào Tu La thành, khẳng định cũng không phải hạng người tầm thường, nếu A Ly bị gì thì mọi người đều sẽ không vui. “Yên tâm đi.” A Ly nói xong, liền lặng lẽ tới gần đầu bên kia ôn tuyền, càng đến gần, tiếng cầm tiêu hợp tấu kia càng rõ ràng, đây quả thực giống như là loạn phượng cùng cất tiếng hót, tiếng đàn cùng tiếng tiêu đều hoàn mỹ làm sao, giữa lẫn nhau giống như có một loại ăn ý nào đó, khúc nhạc được diễn tấu thật tuyệt vời động lòng người. Nàng vừa mới đi vào, âm thanh cầm tiêu liền dừng lại, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, trống rỗng. Chẳng qua A Ly rất tò mò, rốt cuộc là người thế nào, có thể hợp tấu cùng vương, còn hợp tấu thật hoàn hảo đây? A Ly vươn đầu vào, từ giữa cành lá tầng tầng lớp lớp của giàn hoa, thấp thoáng nhìn thấy cảnh tượng trong đình. Tu La vương của bọn họ mặc y bào màu trắng thùng thùng, ngồi chống một tay, tư thế biếng nhác, trên mặt mang nụ cười dịu dàng ưu nhã, giống như đang say sưa trong sự vật nào đó, trong đôi mắt màu tím mỹ lệ kia, chứa đầy hào quang đặc biệt khó có thể diễn tả bằng lời.

572. Chương 574: Huyền Xà Âm Hậu (2)

Trong đôi mắt màu tím mỹ lệ kia, chứa đầy hào quang đặc biệt khó có thể diễn tả bằng lời, vừa rực rỡ vừa sâu lắng, làm cho nàng vừa liếc mắt nhìn đã cảm thấy cả người mình bị lâm vào trong đó.

Tu La vương như vậy hoàn toàn xa lạ với nàng, trước giờ chưa từng thấy qua, loại thần thái ôn nhu đó, thật sự muốn chìm chết người ta mà! Trong lòng A Ly có loại cay đắng và buồn khổ nói không nên lời, vừa là ghen ghét, vừa là hâm mộ, càng muốn nhìn người thổi tiêu kia có bộ dạng gì! Hoàng Bắc Nguyệt ngồi đối diện với Phong Liên Dực, bởi vì đưa lưng về phía nàng, cho nên A Ly nhìn thế nào cũng không thấy rõ lắm, chỉ thấy nàng ta không biết đã nói gì, vậy mà làm cho Phong Liên Dực cười rộ lên. Nhìn tấm lưng kia, mặc bộ quần áo màu đen, thân hình ưu mỹ, bóng lưng hết sức lạnh lùng, có thể so sánh với sự lạnh khốc của Vị Ương, chỉ là bóng lưng này thoát nhìn càng thêm lãnh liệt khí phách hơn so với Vị Ương, giống như một vương giả trời sinh, mặc kệ ngồi ở nơi nào, đều phát tán ra hào quang khiến người ta không dám nhìn thẳng. Tóc dài màu đen buộc cao, được buộc bằng dây nơ màu đen, cũng không có bất kỳ trang sức dư thừa nào, càng tôn lên sự thanh cao. Trang phục như vậy, thấy thế nào cũng là một vị nam tử! Chẳng lẽ, Tu La vương tôn quý của bọn họ, vậy mà là... Suy nghĩ trong đầu chưa thành hình, A Ly đã căng thẳng lông tơ toàn thân dựng đứng, lập tức trốn đi, không dám nhìn nữa, nhưng trong khoảnh khắc vừa rồi, nàng vẫn đã nhìn rõ bộ dạng của cái người dám xông vào Tu La thành kia! Một người thật là đẹp! Không hề thua kém Tu La vương của bọn họ! Ngũ quan tinh xảo, dung nhan tuyệt sắc, lông mày tú lệ, con ngươi trong suốt nhưng sắc bén, trắng đen rõ ràng, giống như suối nước ngầm lạnh giá, khiến người không dám nhìn thẳng, phía dưới sống mũi cao thẳng, là đôi môi màu hồng có hơi cong lên, lộ ra vài phần lãnh ngạo không thể xâm phạm. Trong khoảnh khắc ánh mắt đó quét tới, giống như là một tia sáng lạnh lẽo sắc bén đầy chết người! Trái tim A Ly đập không ngừng, âm thầm nghĩ: người nợ rốt cuộc là ai? Tại sao có thể thần không biết mà lên vào trong Tu La thành, vương còn cùng nàng chuyện trò vui vẻ và cười một cách

vui sướng như vậy? “Nàng đang nhìn cái gì?” Phong Liên Dực mỉm cười hỏi. Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi ánh mắt, thản nhiên cười nói: “Bị phát hiện rồi.” “Tiếng tiêu của nàng khoa trương như vậy, nếu không ai phát hiện, vậy Tu La thành há chẳng phải chỉ là hư danh sao?” Phong Liên Dực cũng cười rất thanh nhã. “Nếu đã bị phát hiện, ta cũng chỉ có thể đi trước một bước, lần sau lại tới thăm chàng.” Hoàng Bắc Nguyệt uống nửa chén rượu làm ấm người, định đứng lên. Phong Liên Dực túm phắt lấy tay nàng, trên mặt mang nụ cười thanh tuyệt, nói: “Đi không được nữa?” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi híp con mắt, nói: “Quả nhiên bị chàng tính kế.” “Bị nhốt trong hư huyền chi cảnh, ta cũng hết cách, chẳng qua có thể giữ nàng lại, ta thật ra rất cao hứng.” “Phong Liên Dực, chàng là chề mạng của ta quá dài, muốn ta giảm thọ có phải không?” “Sao lại vậy? Có ta ở đây, ai có thể giảm thọ của nàng?” Phong Liên Dực mỉm cười nói, kéo tay nàng để nàng ngồi xuống, ân cần giúp nàng rót rượu. Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh trong trẻo của thiếu nữ: “Tham kiến Âm Hậu bệ hạ!” Tay nắm chén rượu của Hoàng Bắc Nguyệt khẽ lay động, Âm Hậu, chúa tể chân chính của Tu La thành, nghe nói là một nữ nhân ác độc, thủ đoạn tàn nhẫn, người ngoài gọi nàng là ‘Huyền Xà Âm Hậu’! Sắc mặt Phong Liên Dực cũng dần dần trầm xuống, nụ cười trên mặt chậm rãi trở nên lạnh nhạt như băng, trong con mắt màu tím lóe qua một tia hận ý rất nhỏ.

573. Chương 575: Huyền Xà Âm Hậu (3)

Sàn sát —— Giống như là âm thanh khi rắn trườn trên mặt đất, sau đó từ cửa viện của ôn tuyền, có một con rắn màu bạc to bằng cây cột gỗ đầu vào, lưỡi rắn đỏ tươi phun ra ngoài, hai con mắt màu lục thẩm trừng vào Hoàng Bắc Nguyệt, quỷ dị mà nhìn chăm chăm vào nàng một hồi, sau đó phát ra một tiếng rống giận như xé!

Phong Liên Dực cũng giật mình một cái, lập tức kéo Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, nhưng con rắn dài màu bạc kia đột nhiên trườn vào, phía sau nó còn có mấy con giống vậy, đều rất to lớn, đếm kỹ tổng cộng có chín con! Mà giữa chín con rắn, có một nữ nhân diễm lệ được nâng lên ở trong những con rắn đang khua loạn. Không, không phải được nâng lên, mà nàng căn bản là cùng một thể với chín con rắn kia! Chín con rắn đó mọc ra từ dưới bụng của nàng, nàng không có chân, chín con rắn kia cứ như là chân của nàng vậy! Nữ nhân đó có sắc đẹp khuyên quốc, thuộc loại tuyệt sắc diễm lệ, mặt như hoa xuân, môi đỏ căng mọng, giống như vừa mới hút máu! Trên người nàng mặc quần áo tươi sáng, trên quần áo có vô số trang sức hoa lệ tinh tế, làn váy tung bay, nếu như không có chín con cự xà hung dữ dưới thân, nhìn sơ, đó thật tựa như tiên nữ tuyệt sắc hạ phàm! “Đồ tiện nhân này, người làm sao lại ở đây?” Xà nữ kia vừa xông tới, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, liền hét to một tiếng. Tiếng hét đó không phải phẫn nộ, mà giống như muốn xé rách hết thấy, mang theo hận ý điên cuồng! Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, vừa tới đã bị mảng tiện nhân, trong lòng nàng sao mà vui cho được? Mặt mày trầm xuống, liền nói: “Quái vật như ngươi, là thứ gì?” “Ngươi dám sỉ nhục ta như thế!” Chín con rắn dưới thân nàng đồng loạt rít lên, một con trong đó bất thành linh trườn ra, kêu rống một tiếng, ngay sau đó dọt về phía Hoàng Bắc Nguyệt, trên hàm răng của cự xà thoáng lóe lên ánh sáng chói, phát ra từng đợt hàn khí! Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay nắm lấy tuyệt ảnh chiến đao, vừa định chém ra, bóng dáng màu trắng trước đột nhiên lóe lên, một trận gió cuốn qua, tóc của nàng phiêu lên một chút, ầm một tiếng, một trận gió lạnh liền thổi đến, nàng duỗi tay ngăn lại, từ khe hở ngón tay nhìn thấy Phong Liên Dực đứng ở trước mặt nàng, một tay giơ lên, gió lốc to lớn ở trước mở rộng ra thành một cái lỗ xoáy khổng lồ, con rắn kia vừa đập đầu lên trên, liền sản sinh gió lốc mãnh liệt như vậy! Sợi tóc của hắn cùng trường bào trên người đều phiêu lên một cách sắc bén, sắc mặt lãnh khốc nhìn chăm chăm vào cự xà, trong đôi mắt tím tràn ngập ánh sáng lạnh lẽo! Ngao —— Cự xà kêu rống một tiếng, tựa hồ có chút kiêng kỵ đối với hắn, không dám tiếp tục tiến công, liền dữ tợn lui trở về. Tê tê —— Chín con rắn cùng nhau phun nọc rắn, tràn ngập uy hiếp nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, tựa hồ chỉ cần tìm được cơ hội, sẽ cùng nhau đánh thốc tới, đem nàng xé thành mảnh vụn! Hận ý mãnh liệt trong mắt cự xà quá mức rõ ràng, giống như có thực thể, làm cho trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt thắc mắc, trong trí nhớ, hình như chưa từng có đắc tội với quái vật thể này mà nhỉ? Quái vật kia tại sao hận nàng tới vậy? “Dực, ta tốt với ngươi như vậy, ngươi lại báo đáp ta như thế sao?” Âm thanh mỉa mai không giống âm thanh gào rít vừa rồi, khiến người nghe cực kỳ không thoải mái. Phong Liên Dực chậm rãi hạ tay xuống, lãnh đạm giương mắt nhìn nàng, nói: “Ta không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn nàng ấy.” Trong mắt xà nữ kia hiện lên

nổi thống hận mãnh liệt, nhưng không có lập tức phát tác, chỉ là nhẩn nại, hỏi: “Vì sao?” “Nguyên nhân người nhốt ta lại, chính là đáp án.”

574. Chương 576: Huyền Xà Âm Hậu (4)

Xà nữ sững sốt một chút, lập tức lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Người gạt ta.” Phong Liên Dực nhìn nàng, mỉm cười lạnh nhạt: “Nếu ta muốn gạt người, thì sẽ không để cho người nhốt ta ở đây đâu.”

“Dực, người là Tu La vương, người làm sao có thể có cảm tình chứ? Người nên quên hết những cái đó đi! Người là tồn tại chí cao vô thượng nhất trên đời này, người làm sao có thể...” “Đó không phải điều ta muốn!” Phong Liên Dực lạnh lùng cắt ngang lời nàng, “Đó chỉ là mộng tưởng của riêng người, không phải là của ta.” “Người là tâm huyết của cả đời ta, ta tuyệt đối không cho phép người phản bội ta!” Xà nữ kia đột nhiên tức giận, chín con rắn dưới thân cùng nhau gào rống xông tới, “Là con tiện nhân này! Hết thấy đều tại con tiện nhân này!” Phong Liên Dực đem Hoàng Bắc Nguyệt che chở ở phía sau, thấp giọng nói: “Bà ta chính là mẫu thân của ta.” Trong tay Hoàng Bắc Nguyệt vốn cầm sẵn một cái phù ấn, chuẩn bị cho dù đối phó không nổi yêu nữ Cửu Đầu Xà này, nhưng ít nhiều cũng sẽ khiến nàng ta trọng thương! Nhưng vừa nghe Phong Liên Dực nói, đột nhiên lặng đi một chút, đôi mắt trong suốt giương lên nhìn về phía hắn: “Bà ta?” Thì ra Cửu Đầu Xà Nữ này chính là Huyền Xà Âm Hậu của Tu La thành? Một quái vật đầu người thân rắn? Khóe miệng Phong Liên Dực nở nụ cười có chút cay đắng, không có tiếp xúc với ánh mắt kinh ngạc của nàng, mà là tiến lên một bước, che ở trước mặt nàng, nói: “Mẫu hậu, nếu như người giết nàng ấy, ta cũng sẽ không sống một mình đâu!” Âm Hậu ngẩn ra, trong ánh mắt thoáng hiện một tia điên cuồng, cuồng loạn hô lên: “Nàng ta có cái gì tốt? Người vì nàng mà biến ta thành thế này, ta nhất định phải giết nàng!” Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày một chút, yêu nữ này rõ ràng thần trí có vấn đề, coi nàng thành một người khác mất rồi, nhưng nàng không muốn xui xẻo mà đi thay người khác chịu tội như vậy! Vươn tay kéo Phong Liên Dực một cái, nói: “Tránh ra trước đã!” “Không thể ra khỏi hư huyền chi cảnh, nàng cứ trốn ở phía sau ta, bà ấy sẽ không thương tổn ta!” Phong Liên Dực bảo vệ nàng lùi lại mấy bước, mấy câu vừa rồi, hắn cũng tràn ngập nghi hoặc, chỉ là hiện tại không có thời gian nghĩ nhiều. Thực lực của Âm Hậu quá kinh khủng, hắn cùng Hoàng Bắc Nguyệt cộng lại cũng không phải là đối thủ, hiện tại chỉ hy vọng có thể khiến nàng nguôi giận, nếu không hôm nay hai người bọn họ đều phải chịu thiệt thòi lớn! Đặc biệt là Hoàng Bắc Nguyệt, không biết tại sao, Âm Hậu từ khi vừa nhìn thấy nàng là cứ như thể có thâm thù đại hận vậy! “Trốn ở phía sau chàng?” Hoàng Bắc Nguyệt cười khê một tiếng, “Ta vẫn chưa vô dụng đến mức đó đi!” Nếu đã không thể ra khỏi hư huyền chi cảnh, cho dù nơi này có lớn, sớm muộn cũng sẽ bị Huyền Xà Âm Hậu bắt được, không bằng bây giờ cứ liều chết một phen, nói không chừng còn có cơ hội sống! Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói, vừa cầm tuyệt ảnh chiến đao, quát khê một tiếng triệu hoán ra Băng Linh Huyền Diệu, nhảy lên lưng nó, rồi bay vút lên cao, chiến đao vừa vung lên, vô số miếng băng liền bổ nhào về phía Huyền Xà Âm Hậu. Bên trên ôn tuyền trì là trần nhà màu tuyết trắng, không cao, hơn nữa có trận pháp của hư huyền chi cảnh, bay đến độ cao nhất định sẽ trở nên vô dụng! Yểm ở bên trong không vui nói: “Mỗi lần gặp phải đối thủ mạnh như vậy, người không bức chết chính mình thì không cam tâm sao?” “Bớt nói nhảm đi, lai lịch của lão yêu hậu này là gì? Ta có mấy phần thắng?” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng hỏi. “Phần thắng?” Yểm cười nhạo, “Gặp phải Huyền Xà Âm Hậu người còn muốn có phần thắng? Mau nghĩ biện pháp trốn khỏi đây đi!” “Nếu trốn được thì ta còn ở đây sao?” Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói, ngay từ đầu nàng đã có thể cảm giác được uy áp trên người Huyền Xà Âm Hậu mạnh mẽ chưa từng có, tạo thành áp lực vô cùng nặng nề ở trong lòng nàng!

575. Chương 577: Huyền Xà Âm Hậu (5)

Giống như lần ở trong Phù Quang rừng rậm, Linh Tôn đột nhiên biến thành một người khác, đôi mắt màu đỏ, chiến đao màu đen, khi đó uy áp trên người Linh Tôn cũng khiến nàng suýt nữa tắt thở!

Hôm nay gặp phải Huyền Xà Âm Hậu, cái loại cảm giác đó lại tới, mặc dù so ra không bằng sự cường hãn của Linh Tôn, nhưng cũng làm cho nàng không dám khinh thường. Bên tai kịch liệt vang lên tiếng gió gào thét giống như dã thú gầm rống, là công kích của nguyên khí phong thuộc tính! Hoàng Bắc Nguyệt vùng đao ngăn lại, tức thì cảm thấy gan bàn tay tê dại, nhú mi một chút, ném phù ấn trong tay ra. “Ngự phong phù!” Lúc nguyên khí thuộc tính phong sắp đến gần nàng, đột nhiên phương hướng bị đảo ngược, cuồng phong rít gào liền bị điều khiển xoay ngược lại, cuộn cuộn lao về phía Âm Hậu! Ngự phong phù Tứ thiên nguyên đối với cường giả cỡ Âm Hậu mà nói, là có thể dễ dàng né tránh, cần bản không cần để vào mắt! Nhưng khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt giật mình chính là, sau khi ngự phong phù đánh qua, Âm Hậu cần bản không có trốn tránh, vẻ mặt cuồng nộ dường như trong nháy mắt bị ngưng đọng, kinh ngạc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, mặc cho cuồng phong bị đảo ngược đánh lên người nàng. Sau một tiếng hô nhỏ, thân thể Huyền Xà Âm Hậu bay về phía sau, chín con cự xà dữ tợn loạn vũ ở trong cuồng phong! Thân hình Phong Liên Dực chợt lóe, vọt đến phía sau Huyền Xà Âm Hậu, chặn lại thân thể của nàng, mới không để cho nàng đập mạnh lên vách tường phía sau! “Mẫu hậu?” Phong Liên Dực cũng rất là khó hiểu đối với phản ứng của nàng. Huyền Xà Âm Hậu ngơ ngác ngẩng đầu, cuồng phong tản ra, thiếu nữ đứng ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu cầm tuyệt ảnh chiến đao, khuôn mặt tinh xảo nhuốm lên mấy phần giận dữ, vẻ mặt không che giấu được nét thanh lệ tuyệt sắc. Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, tóc tản ra, sợi tóc đen nhánh từ từ bị nhuộm thành màu đỏ như lửa! Màu đỏ kia, thật chói mắt khiến cho mắt của Huyền Xà Âm Hậu cũng đỏ lên! “Người, là người!” Huyền Xà Âm Hậu giơ tay lên, chỉ vào Hoàng Bắc Nguyệt mà diên cuồng gào hét, nguyên khí chung quanh bởi vì phần nộ của nàng mà kịch liệt dao động! “Ta không nhận ra người.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói. “Ha ha ha ——” Huyền Xà Âm Hậu giữa đầu cười diên cuồng, “Người vậy mà dám nói người không nhận ra ta! Mấy năm mà thôi, người đã hoàn toàn quên mất ta rồi!” Nàng dữ tợn cười lớn, chín con rắn cũng bởi vì phần nộ của nàng mà càng thêm cuồng loạn hưng phấn. “Nhưng người có hóa thành tro ta cũng nhận ra! Người đã sống lại! Người đã sống lại lần nữa!” Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì mà nhìn nàng, ánh mắt thoáng liếc qua Phong Liên Dực, không cần mở miệng nói chuyện, Phong Liên Dực cũng có thể hiểu được ý nàng. Có chắc bà ấy bình thường không? Phong Liên Dực gật đầu cười khổ, thấp giọng nói: “Mẫu hậu, người nhận lầm người rồi, nàng là Bắc Nguyệt quận chúa của Nam Dực Quốc, năm nay mới mười bảy tuổi.” “Nam Dực quốc, Bắc Nguyệt quận chúa...” Huyền Xà Âm Hậu thì thào nói, trên mặt xuất hiện thần sắc có mấy phần mờ mịt thê lương, “Mười bảy năm trước, ánh trăng của Bắc Diệu Quốc thê mỹ đến thế, các người, các người vậy mà...” Huyền Xà Âm Hậu nghiêng rằng nghiêng lợi nói, thân thể bởi vì phần nộ mà kịch liệt phát run. “Gạt ta! Đều đang gạt ta! Các người vẫn luôn gạt ta! Hại ta biến thành thế này! Các người lại tăng tị với nhau sinh hạ một đứa con gái!” Huyền Xà Âm Hậu gào rống, dùng một chưởng đánh Phong Liên Dực ra khỏi bên cạnh, sau đó chín con rắn đều dựng lên. Nắm thanh bảo kiếm trong tay, mũi kiếm dần hiện ra màu sắc của hỏa diễm! Cao thủ đồng thời sở hữu phong thuộc tính và hỏa thuộc tính! Hoàng Bắc Nguyệt không kịp nghĩ nhiều, tức khắc triệu hoán tiểu Hổ từ trong không gian linh thú ra.

576. Chương 578: Huyền Xà Âm Hậu (6)

Tiếng gầm rống của Xích Kim Thánh Hổ chấn động trong không khí, vóc dáng tiểu Hổ đột nhiên lớn lên, há miệng cắn một cái vào thân thể cự xà!

Bị cắn, cự xà diên cuồng hét lên một tiếng, sau đó mấy con rắn phía sau liền cùng nhau quay đầu lại, cắn vào thân thể Tiểu Hổ, ra sức kéo xé! Xích Kim Thánh Hổ là thần thú, da thịt trên người cứng rắn như sắt, rất khó cắn xé, nhưng bị cả mấy con cùng nhau kéo xé, vẫn bị rách mấy vết thương! Có thể thấy được chín con rắn kia đều không thua gì Bách Mục Hàn Thiềm lúc đó! Tiểu Hổ phần nộ nhe răng, giơ móng vuốt lên, xích kim liệt diễm ngưng tụ ở trên móng vuốt, cào một vết máu ở trên người con rắn gần mình nhất,

tức thì trong không khí tràn ngập mùi da thịt cháy khét! Bên này tình hình chiến đấu của thú cùng thú rất kịch liệt, bên kia Huyền Xà Âm Hậu giờ kiếm cùng Hoàng Bắc Nguyệt sau khi so một chiêu, Hoàng Bắc Nguyệt bị đánh lui ra ngoài, khí huyết cuộn trào trong ngực! Cuộc chiến mới bắt đầu, đã vô cùng kịch liệt! Thực lực cách xa, gần như không có gì gay cấn, Hoàng Bắc Nguyệt không cam lòng cấn rằng, liên tiếp mấy cái phù chú khác thuộc tính đều bị Huyền Xà Âm Hậu chặn lại! Nữ nhân này tựa hồ có chút hiểu rõ đối với phù chú thuật, nhìn thấy nàng đồng thời sử dụng nhiều loại phù chú khác thuộc tính như vậy cũng không lấy làm lạ. Hốc mắt Huyền Xà Âm Hậu đã đỏ bừng, hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ một lòng muốn đưa thiếu nữ trước mắt vào chỗ chết! “Phong sát!” Bảo kiếm trong tay nàng vung lên, vòi rồng với khí thế dời núi lấp biển mà cuốn đến! Uy lực quá lớn, ngự phong phù của nàng cơ bản không thể chống chế, Hoàng Bắc Nguyệt không chế Bằng Linh Huyền Diệu thành linh hạ xuống, lướt qua vòi rồng kia, nhưng vẫn bị phong nguyên khí sượt qua tay một chút, lập tức máu tươi chảy ròng! Đáng hận chính là vòi rồng kia giống như thể có mắt, nhìn thấy nàng hạ xuống, cũng lập tức quay đầu đuổi theo! Vòi rồng đột nhiên bốc ra từng trận hỏa nguyên khí dữ dội, khiến nàng dù cách rất xa cũng chảy mồ hôi đầm đìa! “Tiểu Hồ tránh ra! Không gian phong ấn phù!” Hoàng Bắc Nguyệt đan chéo hai tay, một đạo phù quang hiện ra, chung quanh đột nhiên có một trận nguyên khí ngưng tụ với tốc độ cực kỳ nhanh, hình thành một cái không gian, bao phủ vòi rồng kia cùng với Huyền Xà Âm Hậu! Chỉ một thoáng, trong không gian phong ấn, vòi rồng hung mãnh va đập xung quanh, nhưng cũng không cách nào đột phá! Trên trán Hoàng Bắc Nguyệt toát ra từng giọt mồ hôi lớn, hít một hơi thật sâu, không dám trì hoãn, lập tức không chế Bằng Linh Huyền Diệu bay xuống, nghĩ biện pháp rời khỏi cái hư huyền chi cảnh này. Trận đấu với Huyền Xà Âm Hậu chẳng qua cũng chỉ có mấy chục giây, nhưng đã làm cho nàng đầm đìa mồ hôi. Bên kia, Phong Liên Dực chậm rãi đứng lên, bên khóe miệng tràn ra một vệt máu, có thể thấy vừa rồi Huyền Xà Âm Hậu đã hoàn toàn mất đi lý trí, đối với con của mình cũng không có hạ thủ lưu tình! Hắn vừa mới đứng vững, ngẩng đầu nhìn hướng Hoàng Bắc Nguyệt, đột nhiên đồng tử co rụt lại, Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy mắt của hắn, lập tức phản ứng nhanh mà tránh sang bên cạnh, nhưng phía sau vẫn truyền đến âm thanh sắc bén khi bảo kiếm chém rách không gian! Huyền Xà Âm Hậu không biết làm thế nào đã ra khỏi không gian phong ấn! Kiếm trong tay ngưng tụ hỏa nguyên khí mãnh liệt đâm về phía lưng Hoàng Bắc Nguyệt! “Chịu chết đi!” “Nguyệt!” Phong Liên Dực hô to một tiếng, đột nhiên cả người biến mất khỏi nơi vừa mới đứng! Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt ngưng đọng, hoàn toàn không biết hắn đã đi đâu, khi âm thanh rách da rách thịt từ phía sau truyền đến, nàng quay đầu nhìn, đột nhiên máu tươi nóng bỏng văng lên người và mặt của nàng! Nàng chớp mắt một cái, cảm giác sợ hãi như gặp ác mộng tức thì siết lấy trái tim của nàng!

577. Chương 579: Huyền Xà Âm Hậu (7)

Nàng chớp mắt một cái, cảm giác sợ hãi như gặp ác mộng tức thì siết lấy trái tim của nàng!

“Phong Liên Dực...” Hoàng Bắc Nguyệt thì thào một tiếng, đột nhiên vươn tay, đỡ lấy thân thể lao đảo của hắn. Lưỡi kiếm sắc bén đâm vào trong ngực của hắn bị rút ra từng chút một, mang theo máu tươi rợn người! Sắc mặt Phong Liên Dực tái nhợt, trên trán chảy ra từng giọt mồ hôi lớn, bị bảo kiếm bình thường đâm vào thân thể, đã đủ tạo ra vết thương vô cùng nghiêm trọng rồi, huống chi trên bảo kiếm đó còn mang theo nguyên tố hỏa thuộc tính mãnh liệt! Diện tích vết thương do bỏng rất lớn, ngoại trừ máu tươi tuôn ra ban đầu thì không còn chảy máu nữa, nhưng hỏa độc bị phong ở trong thân thể còn đáng sợ hơn máu tươi trực trào! Huyền Xà Âm Hậu không ngờ một kiếm của mình lại đâm trúng con của chính mình, tức thì ngây dại, nắm kiếm nhìn hắn thì thào: “Dực, Dực...” Phong Liên Dực hít mạnh một hơi, miễn cưỡng phát ra một ít âm thanh, nói với Hoàng Bắc Nguyệt: “Đi mau.” Hoàng Bắc Nguyệt không trì hoãn phút giây nào, nhìn thấy Huyền Xà Âm Hậu thù người ra khiếp sợ, biết ngay đây là cơ hội ngàn năm có một, vội vàng diu Phong Liên Dực xoay người rời đi. Lối ra của hư huyền chi cảnh nàng cũng không biết ở nơi nào, Phong Liên Dực đưa tay chỉ một cái phương hướng, nàng liềm diu hắn bước nhanh đi qua. May là nàng không phải nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt, nếu không diu một nam nhân to lớn như vậy, làm sao có thể chạy nhanh được? “Vương, xin đi bên này.” Bên ngoài hư huyền chi cảnh truyền tới âm thanh nho nhỏ. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy A Ly, thiếu nữ đuôi cáo mỹ lệ kia, nơi nàng đứng hình như có một cái vũng xoáy mỏng manh, dường như dễ dàng đột phá ra ngoài hơn những nơi khác! Hoàng

Bắc Nguyệt tay trái cầm dao, giơ tay chém xuống, hàn băng khí liền xẹt qua, đánh vỡ vũng xoáy kia, sau đó nhanh chóng dìu Phong Liên Dực đi ra ngoài. Trong tay A Ly cầm một cái đĩa tròn, trên đĩa tròn có các loại phù văn cùng ký hiệu thâm ảo phức tạp, sau khi bọn họ ra ngoài, A Ly lập tức chuyển động đĩa tròn, đóng lại cái vũng xoáy mỏng manh ban đầu kia. Làm xong hết thấy, sắc mặt A Ly cũng tái nhợt, chỉ là trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại mang theo một tia hớn hở, “Vương, các người rời khỏi đi, Âm Hậu bệ hạ tạm thời không ra được.” “A Ly... ” Phong Liên Dực thấp giọng nói, “Người làm như vậy...” “A Ly không sợ, vì vương làm bất cứ chuyện gì cũng đáng!” A Ly cao hứng giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hết sức kiên định nói, nói xong, len lén nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, cắn môi một cái, lại nói: “Vương chịu vì người bị nhốt trong hư huyền chi cảnh, chịu vì người chống lại Âm Hậu, chịu vì người từ bỏ tánh mạng, hy vọng người đừng cô phụ vương của bọn ta.” Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi, khóe miệng nhếch lên nụ cười, nói: “Ta cô phụ hần, người có thể làm gì được ta?” “Người ——” A Ly tức muốn bật khóc, hốc mắt đỏ bừng, “Chưa từng thấy người nào có tâm địa cứng như đá tảng giống người! Sớm biết vậy vừa rồi đã không cứu người, cho người cả đời bị nhốt trong hư huyền chi cảnh, ném thử cảm giác bị dày vò ở bên trong!” “Đá tảng?” Đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt cong một chút, cười nói, “Đá tảng không chuyển dời, cỏ lau dẻo như tơ.” Trên gương mặt tái nhợt của Phong Liên Dực đột nhiên lộ ra mỉm cười tuyệt mỹ, khiến lòng người say sưa đến mức hoàn toàn thất thần. A Ly ngây người một chút, hỏi: “Người nói cái gì? Ta nghe không hiểu!” “Muốn người nghe hiểu để làm chi? Đây là chuyện của ta và hần.”

578. Chương 580: Huyền Xà Âm Hậu (8)

“Muốn người nghe hiểu để làm chi? Đây là chuyện của ta và hần.” Hoàng Bắc Nguyệt đỡ Phong Liên Dực lên, vẫy tay với thiếu nữ đuôi cáo ngây thơ đáng yêu kia, “Muốn đi theo bọn ta không? Nếu Âm Hậu đi ra nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

“Ta không đi, đã phạm lỗi thì phải chịu phạt, đây là quy củ của Tu La thành!” A Ly ngẩng đầu ưỡn ngực nói, rất khó tưởng tượng thiếu nữ non nớt như vậy lại dũng cảm đến thế. Hoàng Bắc Nguyệt cười cười với nàng, không miễn cưỡng thêm, trong hư huyền chi cảnh, Âm Hậu đã phản ứng trở lại và đang lớn tiếng rít gào, muốn xông ra! Không còn bao nhiêu thời gian, cáo biệt A Ly một tiếng, dìu Phong Liên Dực rời đi. “Đừng đi đường này, sẽ gặp phải mười hai Ma thần của Tu La thành, sang bên đây.” Phong Liên Dực khụ một tiếng, chỉ một con đường càng thêm âm u nhìn không thấy cuối. Hoàng Bắc Nguyệt mang theo hần cấp tốc hành tẩu, liên tục nghe thấy hần ho khan, mỗi lần ho, đều mang theo máu tươi, âm thanh hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề. Cảm giác trái tim bị đè nén nặng nề chưa từng giảm bớt, tay nàng đã chặt càng chặt hơn, tăng nhanh bước chân, đời này chưa từng khát vọng con đường dưới chân đừng có dài như vậy đến thế. Nàng không phải người giỏi về biểu đạt cảm tình, lại càng không phải người giỏi về an ủi người khác, ở lúc này ngoại trừ đi thật nhanh để rời khỏi, thật sự nghĩ không ra mình còn có thể làm cái gì. “Cầm cự nổi không?” Dừng âm thanh trầm trầm hỏi một câu, ngữ khí có chút nghiêm túc. Phong Liên Dực cười nhẹ một tiếng, ngữ khí nghe lên vậy mà rất vui vẻ, “Ta là người vô dụng như vậy sao?” “Hừ, vậy chàng ráng mà cầm cự đây, ta không muốn mang theo một cỗ thi thể ra ngoài đâu!” Hoàng Bắc Nguyệt bình thản nói, nhưng trong bóng tối, ai cũng không nhìn thấy bên khóe miệng nàng thoáng cười nhẹ. Phong Liên Dực vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang dìu mình của nàng, tay nàng không mềm yếu không xương như nữ tử bình thường, mà có cốt cách mềm dẻo cùng sức mạnh, bất chợt khiến người có cảm giác an tâm. Có nàng bên cạnh, quả nhiên trong lòng rất yên ổn, giống như cho dù một khắc sau sẽ tử vong, hần cũng cảm thấy không hề gì. “Nguyệt.” Hần nhẹ nhàng gọi tên của nàng, dịu dàng đến động lòng người. “Cái gì?” Người nào đó lại rất không hiểu phong tình mà đáp lại. Nhưng mà không sao, cho dù là ngữ điệu lạnh nhạt bình thản như vậy, hần cũng có thể nghe ra trong âm thanh của nàng có mấy phần mềm mỏng. “Đá tảng tuyệt đối không chuyển dời.” Hần chỉ là nhẹ giọng nói một câu như vậy, liền thấp giọng cười rộ lên, “Nàng có biết chuyện vui lớn nhất đời người là cái gì không? Chính là không có chờ đợi một cách vô ích.” Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc trong chốc lát, ngón tay bị hần nắm khế chuyển động một chút trong lòng bàn tay hần, mới thấp giọng nói: “Phong Liên Dực, kẻ làm rối lòng ta, ta nhất định phải giết! Nhưng nghĩ đến người đó là người, ta lại không hạ thủ được. Người hãy nhớ, người đời này nếu dám phụ ta, ta nhất định khiến người sống không bằng chết!” Âm thanh trầm thấp chậm rãi, nhưng

tràn ngập khí phách! Trong bóng tối nàng ngẩng mặt lên mỉm cười, nụ cười trong trẻo thẳng thắn, không hề có chút giả tạo! Yêu chính là yêu, hận chính là hận, dám yêu dám hận, tính cách của nàng luôn luôn rực rỡ kịch liệt như thế. Nếu yêu, thiên trường địa cửu cùng sinh cùng tử, cho dù trời long đất lở, nghịch thiên mà đi cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước! Nếu hận, trên trời dưới đất, tứ hải bát hoang, bất chấp tất cả mà giết giết giết! Phong Liên Dực khẽ cười ra tiếng: “Thật đáng sợ.” “Sợ thì rút, trên thế gian này không phải chỉ có mình ngươi là nam nhân!” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ giọng một tiếng, trái lại có chút hờn dỗi.

579. Chương 581: Huyền Xà Âm Hậu (9)

sợ quá, không dám rút.”

Hoàng Bắc Nguyệt bật cười một tiếng, vẻ lo lắng cho vết thương của hắc tử hồ tiêu tán không ít, không khí dần trở nên dễ dàng hơn. Vào thời điểm này, hai người tâm ý tương thông, vốn không cần nhiều lời làm gì, ăn ý một cách tự nhiên, cần bản không cần dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Thấy đường trước mặt còn rất dài, đi mãi vẫn không nhìn thấy điểm cuối, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi cau mày nói: “Còn xa lắm không?” Phong Liên Dực thở hổn hển có chút yếu ớt: “Rất xa.” Không cần phải lừa nàng, nghe tiếng bước chân vọng lại là có thể đoán được quãng đường trước mặt trước mặt còn rất xa, người thông minh như nàng không thể không hiểu. Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày trầm tư một chút rồi nói: “Tạm thời Âm Hậu sẽ không đuổi theo, ta giúp chàng trị thương trước, không thể để cho lửa độc tiến sâu vào tận xương tủy.” Vừa nói vừa đỡ Phong Liên Dực tới ngồi xuống trong một góc nhỏ, lấy ra mấy bình thuốc chữa thương từ trong nạp giới hòa thành nước cùng vải băng và các loại đồ. Cởi trường bào của hắc tử, nhìn thấy miệng vết thương ghê người trên ngực của hắc tử, bởi vì hỏa nguyên khí mãnh liệt, vết thương không chảy máu mà kết thành những giọt máu màu nâu đọng lại trên cơ thể, từng tia máu đen nóng bỏng thẩm ra. Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cau mày, nói: “Lửa độc ăn sâu tận xương tủy, chàng hãy kiên nhẫn một chút.” Lấy ra chủy thủ màu đen làm dầu chữ thập ở trên vết thương đã kết vảy, chủy thủ của Tiêu Khái Nguyên đưa cho lúc ấy rất hữu ích, sắc bén dị thường, chém sắt như chém bùn, hai đao chém xuống, cũng sẽ không gây ra cảm giác quá đau đớn. Hoàng Bắc Nguyệt lập tức liền dè vết thương lại, để cho máu đen nóng bỏng chảy xuống, dùng sức ép, loại đau đớn này tuyệt đối không thua gì bị đâm một đao, trên người hắc tử tất cả đều là mồ hôi, từng hạt to lớn từ trên ngực lăn xuống, Hoàng Bắc Nguyệt cũng giơ tay xoa xoa mồ hôi trên trán. “Nguyệt, nàng là truyền nhân của Vạn Thú Vô Cương?” Phong Liên Dực nhìn đau, còn có thể mở miệng nói chuyện, tâm tính mạnh mẽ, quả nhiên không thể cùng người bình thường so sánh. Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, ngay từ lúc nàng dùng bùa thuật khi chiến đấu với Huyền Xà Âm Hậu, đã biết không lừa dối được, hơn nữa, nếu cùng hắc tử đối đãi thẳng thắn, nàng cũng sẽ không gạt hắc tử. Minh chính là truyền nhân của Vạn Thú Vô Cương, mà đây còn là khối hắc ngọc mà Tu La thành cùng Quang Diệu Điện muốn tranh đoạt! Phong Liên Dực tựa hồ không hề kinh ngạc, bất kể phát sinh chuyện gì kỳ dị ở trên người nàng, hắc tử cũng sẽ không cảm thấy lạ, bản thân nàng không phải là một thiếu nữ tầm thường. Chẳng qua là không nghĩ tới Vạn Thú Vô Cương đã thất truyền nhiều năm, im hơi biệt tích suốt mười mấy trên đại lục Tận Nhị Tháp như vậy, lần xuất hiện này, lại ở trên người một thiếu nữ. Hoàng Bắc Nguyệt chuyên tâm giúp hắc tử đem lửa độc trong thân thể tống ra, sau đó bôi thuốc, nhìn chằm chằm vết thương của hắc tử, lại hỏi: “Ban đầu Tu La thành cũng muốn lấy được Vạn Thú Vô Cương có phải không?” “Không sai, đây chính là chấp niệm cả đời của mẫu hậu ta, bà ấy một lòng muốn tìm Vạn Thú Vô Cương.” “Bà ta lấy được Vạn Thú Vô Cương cũng vô dụng, Vạn Thú Vô Cương nhỏ máu nhận chủ, một khi nhận định sẽ không thay đổi.” Phong Liên Dực có chút nghi ngờ hỏi: “Nhưng nếu người nọ qua đời, nhỏ máu nhận chủ còn có tác dụng sao? Hơn nữa, bất luận kẻ nào cũng có thể đối với Vạn Thú Vô Cương nhỏ máu nhận chủ ư?” Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngăn ra, vấn đề này nàng cũng nghĩ tới, thời điểm lúc mình và Vạn Thú Vô Cương nhỏ máu nhận chủ, vô cùng thuận lợi, một chút trở ngại đều không có, nhưng nghe nói ‘người kia’ trước đây cũng đã là chủ nhân của Vạn Thú Vô Cương. Nói như vậy, chỉ cần chủ nhân cũ qua đời, Vạn Thú Vô Cương liền có thể nhỏ máu nhận chủ một lần nữa?

580. Chương 582: Huyền Xà Âm Hậu (10)

Nhưng tại sao lúc ấy Linh Tôn lại không nhỏ máu nhận chủ? Hẳn một lòng một dạ muốn giúp nàng tìm ra bí mật của Vạn Thú Vô Cương sao?

Vậy thì thời điểm nàng nhỏ máu nhận chủ thành công, Linh Tôn lộ ra nụ cười đầy thâm ý là có nghĩa gì đây? Những vấn đề này quấy nhiễu trong lòng nàng rất lâu, không có lời giải, bây giờ giống như bắt được một chút xiu máu chốt, có phải là cần máu đặc biệt mới có thể cùng Vạn Thú Vô Cương nhỏ máu nhận chủ hay không? Máu người có rất nhiều loại hình, mặc dù khái niệm về các loại máu ở thời đại này còn vô cùng mơ hồ, nhưng huyết dịch giữa người và người bất đồng, nàng tin cũng sẽ có người phát hiện, năm đó người kia là thiên tài kinh tài tuyệt điểm như thế, nhất định cũng sẽ phát hiện điểm này, cho nên thời điểm hắn sáng lập ra Vạn Thú Vô Cương, có phải cũng lợi dụng khái niệm này hay không đây? Nàng phỏng đoán có lẽ có chút kỳ diệu như vậy, nhưng cuối cùng chỉ là một chút xiu đột phá, Hoàng Bắc Nguyệt không khó khăn cũng có thể suy ra tại sao Linh Tôn chọn trúng nàng. “Không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể nhỏ máu nhận chủ, cho nên nếu Vạn Thú Vô Cương bị người khác đoạt mất cũng chẳng được ích gì.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói, bằng bố kỹ miệng vết thương trên người hắn, hai người uống một ít nước, chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước. Vừa mới đỡ Phong Liên Dực đứng lên thì từng tiếng hô tê tâm liệt phế liên vang lên! Chín con mãng xà tức giận gào thét, xen lẫn thanh âm điên cuồng của Huyền Xà Âm Hậu, ngay sau đó, toàn bộ Tu La thành đều giống như bị lay động, không biết bị thứ gì đụng phải, thanh âm nặng nề kia đã đuổi tới hướng bọn họ! Phong Liên Dực có chút khổ sở cười: “Có phải bà ấy rất kinh khủng hay không?” Hoàng Bắc Nguyệt cực kỳ muốn gật đầu đồng ý, nhưng ngay sau đó lại nghĩ, nữ nhân nổi điên này chính là mẫu thân của Phong Liên Dực, coi như mình là văn bối, thế nào đi nữa cũng không thể không tôn trọng nàng, liền nói: “Ân nghĩa sinh ra nặng như núi, có kinh khủng hơn nữa thì ta cũng cảm tạ bà ấy sinh chàng ra đời.” “Nguyệt?” Ánh mắt của Phong Liên Dực hơi chớp động, tựa hồ không thể tin có thể nghe được những lời như vậy từ trong miệng nàng. Hoàng Bắc Nguyệt sờ một lỗ mũi, nói: “Bây giờ chạy trốn quan trọng hơn, đi thôi!” Bước chân đuổi theo phía sau của Huyền xà Âm Hậu ngày càng lớn, động tĩnh khổng lồ giống như muốn đem cả tòa Tu La thành phá hủy! Mà động tĩnh lớn như vậy khiến mọi nơi trong Tu La thành cũng vang lên tiếng các loại thú bị đánh thức khỏi mộng đẹp đang vô cùng tức giận! Vốn yên tĩnh giống như một tòa thành tử vong, giờ lại giống như có vô số ác quỷ từ địa ngục bò lên! Từng tiếng gào thét gầm rú thê lương kia làm cho sống lưng người khác tê dại, Hoàng Bắc Nguyệt hỏi: “Đó là thứ gì?” “Ma thú bảo vệ trong Tu La thành, cùng với sự thức tỉnh của mười hai Ma thần!” Phong Liên Dực trầm giọng giải thích, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, nếu như mười hai Ma thần cũng thức tỉnh, chuyện này náo động lớn rồi! Hắn cũng không hiểu tại sao Âm Hậu lại tức giận như vậy, nhất định phải đưa Hoàng Bắc Nguyệt vào chỗ chết? “Ma thú?” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng thì thầm, từ trước đến giờ, nàng mới gặp qua linh thú, thần thú, nhưng chưa từng thấy qua ma thú, Yểm bị phong ấn trong thân thể nàng chính là ma thú, nhưng nàng vẫn chưa từng chân chính thấy qua. Ma thú cùng thần thú đều cường đại giống nhau, hơn nữa ma thú sau khi tiến hóa thực lực vô cùng kinh khủng, ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp cũng rất thưa thớt, so với thần thú còn ít hơn, trong Phù Quang rừng rậm dù sao cũng có một ít thần thú, năm năm tu luyện nàng cũng thường xuyên gặp, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua ma thú!

581. Chương 583: Dung Huyết Tận Xương (1) (máu Thấm Vào Sâu Trong Xương)

Ma thú hình thành từ nguyên khí tà ác trong thiên địa, hung mãnh dị thường, có lời đồn kể rằng chỉ cần ma thú xuất hiện, tất sẽ gây nên một cuộc kiếp nạn của nhân gian, sinh linh đồ thần.

Năm đó Yểm gieo họa nhân gian nên mới bị phong ấn đi. “Ma thú bảo vệ của Tu La thành đã trưởng thành, hơn nữa đã tiến hóa đến cấp bảy, thực lực vô cùng kinh khủng.” Phong Liên Dực vừa đi vừa hướng nàng giải thích, “Tu La thành tổng cộng có bốn con ma thú, trừ ma thú bảo vệ, còn có Địa ngục ma thú, Vương tộc ma thú, cùng với trừng phạt ma thú —— Minh!” “Vậy nên nếu có cường địch tiến công Tu La thành, ma thú bảo vệ sẽ xuất hiện, còn Địa ngục ma thú lại ở trạng thái ngủ say, không phải là đại

nạn sẽ không thức tỉnh, mà Vương tộc ma thú là thủ hộ của vương tộc Tu La thành, nếu vương tộc gặp nạn sẽ xuất hiện, còn trừng phạt ma thú Minh lấy thất tình lục dục của loài người làm thức ăn, chỉ cần nó cảm giác được trong Tu La có người động tình, sẽ lập tức xuất hiện mà cắn nuốt. ” Bởi vì Phong Liên Dục là vương tộc, có sự bảo vệ của Vương tộc ma thú, cho nên Minh sẽ không tùy tiện cắn nuốt hắn, nếu không, bây giờ hắn đã sớm biến thành quái vật nửa người nửa thú! “Vậy nếu như chàng cùng Âm Hậu đánh nhau, Vương tộc ma thú sẽ giúp chàng chứ không phải Âm Hậu? ” Hoàng Bắc Nguyệt gấp gáp hỏi, nàng cũng không muốn đối mặt với thêm một con ma thú, một Âm Hậu đã khiến cho nàng chật vật lắm rồi! Phong Liên Dục ôn nhã cười, ngữ điệu thông thả, tựa hồ đang an ủi nàng : “Dĩ nhiên là giúp ta, có Tu La thành huyết thống Vương tộc là ta, mặc dù bà ấy là Âm Hậu, cũng không phải là huyết mạch của Tu La thành. ” Hoàng Bắc Nguyệt yên tâm, cái này cũng giống như người bình thường cưới vợ, chồng chết, vợ thay đương gia làm chủ, nhưng dù gì thì trên người vợ cũng là huyết mạch của người khác, không có liên quan với người trong tộc. “Khi nào thì Vương tộc ma thú sẽ xuất hiện? ” Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lóe lên, trong đầu đã bắt đầu hình thành kế hoạch để lợi dụng tình thế. Phong Liên Dục cười khổ nói : “Khi ta chính thức trở thành Tu La vương.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, nhìn về phía hắn, trong lòng có chút cảm giác nặng nề. “Đoạn tình tuyệt ái, trở thành vương.” Phong Liên Dục nhàn nhạt nói, “Nguyệt, ta chưa bao giờ nghĩ đến làm vương, nếu ta lấy được thiên hạ lại phải từ bỏ nàng, vậy thì có ý nghĩa gì đây?” Giờ khắc nói những lời này, hắn có loại tuyệt đại tạo孽 khiến cho người khác say mê. Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song . Hoàng Bắc Nguyệt chớp mắt, không có sự trợ giúp của Vương tộc ma thú, trong lòng cũng không quá thất vọng, khéo miệng cong lên nói : “Không có sự trợ giúp của Vương tộc ma thú, chúng ta chỉ có thể tự đối mặt với Âm Hậu, thật nhứt đầu! ” Không biết có phải xui xẻo thật không mà lời vừa nói ra, vách tường phía sau bọn họ liền đổ sập, một cự xà màu bạc thò đầu tới, xà nhãn đối diện bọn họ, lập tức gầm thét một tiếng, sau đó thân thể cuồng loạn di chuyển, đem cả một vách tường cũng phá hủy! Thân rắn trắng kiệu trườn ra ngoài, miệng to phun ra lửa cháy ! Hoàng Bắc Nguyệt đỡ Phong Liên Dục, thân thể linh động lui về phía sau mười mấy thước, một cái tay khác kết ấn, phóng ra một đạo ngự băng phù thành tầng tầng lớp lớp tường băng, đem lửa cháy kia ngăn ở bên ngoài! Oanh —— Một tiếng vang thật lớn, ngọn lửa cùng tường băng chạm vào nhau, khiến tường băng lập tức vỡ vụn, biến thành vô số mảnh băng vụn bay về bốn phía, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, đánh vào hai bên vách tường ! Hoàng Bắc Nguyệt giơ Tuyết Ảnh chiến đao lên đỡ toàn bộ những mảnh băng vỡ kia.

582. Chương 584: Dung Huyết Tận Xương (2)

Hoàng Bắc Nguyệt giơ Tuyết Ảnh chiến đao lên ngăn những mảnh băng vỡ kia, sau đó cau mày, dịu Phong Liên Dục ngồi ở một bên, nói: “Chờ ta một chút.”

Nàng xoay người đi ra ngoài, tóc đỏ như lửa trong hỏa quang chiếu rọi cũng không chút nào kém sắc, rực rỡ chói mắt! Thu hồi Tuyết Ảnh chiến đao, nàng vừa đi, hai tay vừa tạo phù ấn, phù ấn phức tạp trong tay nàng giống như được tạo thành thuần thực như mây trôi nước chảy, rất nhanh phóng ra, từng văn tự phù chú hóa thành thực chất ở đầu ngón tay của nàng vũ động! Cùng lúc đó, hỏa diễm của cự xà phun ra, tám thân rắn cùng nhau dũng mãnh tiến ra, phía sau Huyền Xà Âm Hậu sắc mặt dữ tợn! “Hại Dục của ta bị thương! Hại hắn rồi khỏi ra ,tiện nhân nhà ngươi vì sao phải cản trở ta?” Huyền Xà Âm Hậu nổi giận gầm lên một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Vẻ mặt của Hoàng Bắc Nguyệt lãnh đạm, chuyên tâm điều động phù ấn trong tay, đối với lời của nàng ngoảnh mặt làm ngơ. Hỏa quang chiếu rọi, mặt nàng diễm lệ vô cùng. Hỏa quang mạnh liệt, nàng khí phách mím môi, trong trẻo nhưng lạnh lùng trong mắt ánh ngược thiêu đốt lửa cháy tới! Sau lưng Huyền Xà Âm Hậu một con rắn đảo qua, một thân thể thiếu nữ mềm mại ngã xuống, đuôi hồ ly quét trên mặt đất, trên người nàng mang theo máu tươi đầm đìa. “Tiểu tiện nhân! Dám theo người ngoài mà phản bội ta!” Phong Liên Dục đứng lên, nhìn thiếu nữ nằm trên mặt đất, nhíu mày: “A Ly!” “Vương, xin lỗi...” A Ly đỏ mắt nói, khéo miệng tuôn ra máu tươi. “Dục, rời xa nữ nhân kia, ta sẽ bỏ qua cho A Ly, nếu không, ta sẽ ném nàng ta vào Địa ngục làm tể phẩm!” Huyền Xà Âm Hậu âm lãnh cười rộ lên. Nàng biết A Ly thích Phong Liên Dục, chính là bởi vì thích mới bị cắn nuốt, biến thành nửa người nửa thú. Mà đứa con ruột này của nàng sống ở thế giới bên ngoài nhiều

năm, dính nhân khí, có cảm tình, đối với những tiểu nha đầu đều dễ mềm lòng Phong Liên Dực nhú mày nhìn nàng, uy hiếp? Kỳ thật tim của hắn so với bất luận kẻ nào cũng lạnh lùng hơn, chỉ là Âm Hậu chưa từng biết điều này, tưởng rằng suy nghĩ của hắn mềm yếu thiện lương như nhân loại bình thường, nhưng trên thực tế, khi hắn tàn nhẫn thì so với ai cũng tàn nhẫn hơn! A Ly, trung thành và tận tâm với hắn, không tiếc sinh mạng mình, hắn không nỡ để nàng phải xuống Địa ngục làm tể phẩm, nhưng chỉ cần liên lụy đến Hoàng Bắc Nguyệt, ngay cả tính mạng của mình hắn cũng có thể bỏ qua, tính mạng nha đầu kia tính cái gì? Trong mắt hiện lên chút ánh sáng lãnh khốc, A Ly ngẩng đầu nhìn hắn, hốc mắt đỏ sưng chảy ra nước mắt, thì thào nói: “Vì vương, ta nguyện làm tể phẩm?” Huyền Xà Âm Hậu sắc mặt điên cuồng: “Dực, ngươi làm cho ta rất thất vọng!” “Thất vọng, đến phiên ngươi nói sao?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên, mang theo vài phần cuồng ngạo. Huyền Xà Âm Hậu giật mình một cái, nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, nhìn thấy nàng màu tóc đỏ rực chói mắt, càng thêm phần nộ! “Ngươi có tư cách gì nói chuyện với bốn hậu?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Nam nhân của ta, cho dù ngươi là mẫu thân của hắn, ta cũng không nhượng bộ ngươi!” Lời nói này rất bá đạo! Phong Liên Dực cũng nhịn không được cười rộ lên, con ngươi màu tím lúc nào cũng lạnh như băng nhưng bây giờ bỗng thay đổi. “Ngươi ——” Huyền Xà Âm Hậu phần nộ trừng mắt nhìn nàng, nhưng lại nhìn thấy cái tay đang thúc động phù ấn của Hoàng Bắc Nguyệt giờ lên, nhìn thấy phù chú này quang mang đại thịnh, nàng lập tức chấn động! “Lục đạo Thiên Nguyên phù!” “Thật tinh mắt!” Hoàng Bắc Nguyệt khen một tiếng, lập tức nhẹ nhàng liếm khóe môi, động tác khát máu, “Tuy nhiên, quá muộn!”

583. Chương 585: Dung Huyết Tận Xương (3)

Phượng Nghịch Thiên Hạ – Chương 585 25.10.2015 ~ Hạ Tuyết Liên Vũ Chương 585: Dung huyết tận xương (3) Editor: Tiểu Lục Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ Huyền Xà Âm Hậu phần nộ hét lớn một tiếng, chín thân rắn rất nhanh lui về phía sau mặt trường.

Trong miệng Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh niệm chú: “Thiên đạo, Địa đạo, Nhân đạo, Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Tu La đạo! Lục đạo Thiên Nguyên phù!” Hai tay hợp lại, rồi lại đột nhiên tách ra, trong bàn tay hiện ra ngôi sao sáu cánh ánh sáng màu ngọc bích chói mắt, nháy mắt ánh sáng ngọc chiếu sáng Tu La thành u ám! Ngôi sao sáu cánh từ tay nàng bay ra, bao phủ Huyền Xà Âm Hậu từ phía sau, bước chân của nàng dừng lại, chín thân rắn giấy dựa thể nào cũng không lui về phía sau được, sau đó hào quang nổ tung, vây lấy bọn họ! Lục đạo Thiên Nguyên phù, chỉ cần sinh ra ở trong lục đạo thì tuyệt đối trốn không thoát! Bị phù chú vây quanh, trên người nguyên khí sẽ bị tháo rút kịch liệt, cuối cùng nguyên khí hao hết mà chết, tuy nhiên lấy năng lực hiện tại của Hoàng Bắc Nguyệt, lục đạo Thiên Nguyên phù này dùng để đối phó Huyền Xà Âm Hậu, nhiều nhất chỉ có thể làm yếu bớt nguyên khí trên người nàng, không tạo được vết thương trí mạng. Phong Liên Dực ở đây, sao nàng có thể làm hại mẫu thân của hắn? Lục đạo Thiên Nguyên phù là phù chú cao cấp, hiện tại nàng mới chỉ Tứ Nguyên Thiên thì sử dụng là quá sớm, lúc đầu vì chê ngự sự nổi giận linh Tôn đã sử dụng một lần, khiến cho nàng ném hậu quả bị phản phệ, hiện tại lại sử dụng một lần nữa, thân thể không thể thích ứng, bên khóe miệng mơ hồ chảy ra một chút máu tươi, trên mặt trắng bệch như tờ giấy. Huyền Xà Âm Hậu bị phù chú vây quanh điên cuồng hô to, đánh trái đánh phải, nhưng nguyên khí trong thân thể càng ngày càng yếu, lực công kích cũng yếu dần, cuối cùng kiệt lực, chỉ có thể dựa vào chín thân rắn chống đỡ, oán hận nhìn nàng. “Quả nhiên là là hậu nhân của hắn, ngay cả lục đạo Thiên Nguyên phù cũng có thể sử dụng ...” Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, không dự định cùng nàng tiếp tục lãng phí thời gian, lục đạo Thiên Nguyên phù có thể tạm thời vây khốn nàng, để bọn họ có chút thời gian trốn đi. Xoay người nâng Phong Liên Dực, nói: “Yên tâm, bà ấy không sao, chúng ta đi thôi.” Phong Liên Dực hoàn toàn tin tưởng nàng, chuyện gì nàng làm đều có cân nhắc, tự nhiên đối với Huyền Xà Âm Hậu cũng không thật sự ra tay, trong lòng có chút cảm kích. Một bên là người mình thích, một bên là mẫu thân của mình, đều không muốn cả hai bên bị tổn thương, mười tháng hoài thai ân trọng như núi, hắn cùng Hoàng Bắc Nguyệt đều giống nhau, tâm tính kiên định lãnh khốc, nhưng đối với thân tình lại vĩnh viễn không thể dứt bỏ. Đại khái là càng không chiếm được thứ gì thì lại càng muốn có thứ đó. Nhìn thoáng qua Huyền Xà Âm Hậu, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy nàng điên cuồng thế kia, trước kia tưởng rằng nàng là người không có cảm tình, chỉ là không tưởng tượng được, không phải

là vô tình, mà là không bị kích thích ra thôi. “Đi thôi.” Hắn có thể cảm giác được hai tay của Hoàng Bắc Nguyệt cũng lạnh lẽo, không kiên định giống như vừa rồi. Hai người đỡ lẫn nhau, từ sâu thẳm trong thông đạo rời đi một đoạn rất xa, đẩy ra một cái cửa đá thật lớn, tiến vào nơi bằng nguyên tuyết vực lạnh lẽo. Mà sau khi bọn họ rời khỏi, thông đạo bị ánh sáng của lục đạo Thiên Nguyên phù chiếu rọi, có thân ảnh màu đen quỷ dị của một thiếu niên đi tới, trên khuôn mặt tái nhợt không có chút biểu cảm gì, hai mắt trống rỗng giống như bầu trời đêm yên tĩnh vĩnh hằng, không có một chút ánh sáng. Trên mặt đất hỏa diễm thiêu đốt, hỏa nguyên khí của Huyền Xà Âm Hậu vô cùng mãnh liệt, ngọn lửa kia có được lực lượng không giống như lửa bình thường, cho dù thần thú nhìn thấy cũng phải đi đường vòng, nhưng thiếu niên này không thèm để ý chút nào, từ trong hỏa diễm đi qua, tay áo tung bay, không hề bị hỏa diễm đốt cháy dù chỉ một chút.

584. Chương 586: Dung Huyết Tận Xương (4)

Tuy bị vây trong lục đạo thiên nguyên phù nhưng Huyền Xà Âm Hậu vẫn bảo trì thần tình hung hãn, nguyên khí bản thể đang dần dần tiêu tán ra bên ngoài, mà bản thân lại không còn chút năng lực ngăn trở nào.

Đây chính là lục đạo thiên nguyên phù, nếu như là do người kia sử dụng, vậy hôm nay nàng đã hết đường sống để đi rồi. Bên khố miệng giường lên nụ cười tự giễu, nàng sống hay chết, cái người kia chắc cũng chẳng bao giờ quan tâm? Trong khoảnh khắc nhìn thấy thiếu nữ tóc đỏ kia, cuối cùng nàng cũng hiểu, bao năm qua mình đã đắm chìm trong một giấc mộng biết bao hoang đường, thật buồn cười làm sao! Cảm giác được uy áp cường đại đến gần, Huyền Xà Âm Hậu bắt lực giơ mí mắt, nhìn thấy thiếu niên áo đen đi ra từ trong hỏa diễm, Kết Ngạch hoa ở khố mắt dưới ánh lửa trở nên có mấy phần quỷ dị. Hơi sưng sốt một chút, Huyền Xà Âm Hậu lạnh lùng nói: “Quang Diệu Điện?” Mặc Liên hơi chuyển mắt tới, không phải nhìn nàng, mà là cảm thụ hoàn cảnh của nàng, môi khẽ mấp máy: “Vô dụng.” Nhưng Huyền Xà Âm Hậu giống như không hề tức giận, trái lại bật cười, nói: “Kết Ngạch màu đen, hai mắt bị mù, chắc hẳn người chính là Mặc Liên đi, nghe đồn là thiên tài tuyệt thế thứ hai trên đại lục Tịch Nhĩ Tháp.” Mặc Liên mặt vô biểu cảm, vươn tay phất qua hào quang của lục đạo thiên nguyên phù, phù quang chói mắt kia tức khắc ầm một tiếng vỡ nát giống như thủy tinh mỏng manh! “Quả nhiên rất mạnh.” Huyền Xà Âm Hậu bởi vì nguyên khí gần như cạn kiệt nên chỉ có thể dựa vào trong một đồng thân thể cự xà xụi lơ, khố miệng chứa nụ cười trào phúng, “Hơn nữa thật lạnh lùng và vô tình, Dục của ta nếu cũng giống như vậy, Tu La thành nhất định có thể trở về quang cảnh năm đó.” “Phiền.” Mặc Liên hờ hững nói một chữ, Huyền Xà Âm Hậu với nguyên khí cạn kiệt đang ở ngay trước mặt hắn, thân là người của Quang Diệu Điện, lúc này nếu giết Huyền Xà Âm Hậu, đối với Quang Diệu Điện mà nói, đây là một cái thời cơ cực kỳ tốt. Nhưng hắn lại không động thủ, người có tâm tính đơn thuần như hắn, nếu như không có mệnh lệnh của Thánh Quân, mọi chuyện hắn làm đều là dựa vào bản tính. Bản tính vốn lười động thủ giết người, hắn hoàn toàn không cần nhắc đến việc Huyền Xà Âm Hậu đối với hắn mà nói là kẻ địch trí mạng, cho nên đã để cho Huyền Xà Âm Hậu tránh được một kiếp. Huyền Xà Âm Hậu cũng thấy được hắn không có sát ý, thiếu niên này lạnh khốc, nhưng không phải người do Tu La thành bồi dưỡng ra, sẽ không giết người cho vui. “Quang Diệu Điện các người chẳng phải trăm phương ngàn kế muốn có được Vạn Thú Vô Cương sao?” Trên mặt Huyền Xà Âm Hậu lộ ra nụ cười có chút thâm sâu, nghĩ đến một chiêu mượn đao giết người. Biểu tình của Mặc Liên hơi biến động, phải lấy được Vạn Thú Vô Cương, đó xác thực là mệnh lệnh của Thánh Quân. Huyền Xà Âm Hậu tà ác cười nói: “Bọn chúng ở ngay Huyền Băng Điện trước mặt, trên người nữ nhân kia có mang Vạn Thú Vô Cương, người giết nàng ta, Vạn Thú Vô Cương sẽ vô chủ, đến lúc đó người của Quang Diệu Điện các người có thể nhỏ máu nhận chủ.” Nàng hiện tại không thể động thủ, nhưng mượn tay Mặc Liên giết nữ nhân kia, đối với nàng mà nói, đây càng có giá trị hơn so với lấy được Vạn Thú Vô Cương! “Giết.” Mặc Liên bình thản nói. Mắt nhìn không thấy là điểm yếu lớn nhất của hắn, luôn bị người khác nắm được cơ hội lợi dụng, người không hiểu sự đời như hắn ở trước mặt người đã trải qua sinh tử tang thương như Huyền Xà Âm Hậu, cứ giống như một đứa trẻ nhỏ có thể lợi dụng bất kỳ lúc nào! Huyền Xà Âm Hậu nở nụ cười lạnh, nhìn thiếu niên hắc y chậm rãi đi xa, chốc lát sau, âm thanh sần sật khi rắn bò truyền tới, một nữ tử đẹp lạnh lùng đi đến, cũng giống như Huyền Xà Âm Hậu là nửa người nửa rắn, phần dưới là thân rắn màu xanh to lớn.

585. Chương 587: Dung Huyết Tận Xương (5)

Trên thân rắn có vết thương to nhỏ khác nhau, dọc đường máu liên tục chảy, để lại một vết máu vô cùng ghê sợ, cả cánh tay trái đã bị đứt, máu tí tách chảy xuống, nhưng nàng giống như không hề có cảm giác.

“Vị Ương.” Mặt Huyền Xà Âm Hậu đầy thất vọng: “Người vậy mà thua thảm đến thế?” Vị Ương quỳ xuống, cắn chặt môi, hình như có chút muốn khóc, nhưng vẫn cố nhịn: “Hắn xác thực rất mạnh, là đối thủ lợi hại nhất ta từng gặp!” Huyền Xà Âm Hậu neho mắt suy tư một hồi, chậm rãi nói: “Người như vậy ở bên cạnh lão tặc kia, tương lai nhất định là đại họa của Tu La thành chúng ta, phải diệt trừ sớm mới được.” “Để cho thuộc hạ cùng mười hai Ma thần đi trừ khử hắn!” Vị Ương oán hận nói, đánh cho nàng thê thảm chật vật như vậy, nếu như không phải kinh nghiệm đối chiến của nàng phong phú, suýt nữa đã vong mạng trên tay hắn rồi. Cũng may mà Mặc Liên kia mắt mù, không nhìn thấy gì cả, cộng thêm không hiểu rõ lòng người, thiếu kinh nghiệm, căn bản không biết kẻ địch có thể giả chết! Một cường giả vậy mà phải nhờ giả chết để thoát thân, đây là sỉ nhục lớn nhất đời nàng! Nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho tên Mặc Liên kia! Huyền Xà Âm Hậu lại chậm rãi lắc đầu, nói: “Nhưng ta không muốn lưỡng bại câu thương, đừng để người khác ngư ông đắc lợi.” Vị Ương sững sốt, lập tức vội vàng hỏi: “Âm Hậu bệ hạ, vậy phải làm thế nào mới tốt? Không phải mười hai Ma Thần ra, thì rất khó đối phó hắn! Ta đã giao chiến với hắn, người này vô cùng quỷ dị, hơn nữa thần thú của hắn đã tiến hóa đến cảnh giới vô cùng khủng bố, nói không chừng ngay cả thủ hộ ma thú cũng...” “Thần thú của hắn đã tiến hóa rồi?” Huyền Xà Âm Hậu giạt mình, bình thường mà nói, tốc độ tiến hóa của thần thú rất chậm, hơn nữa nếu như là triệu hoán thú, vậy tốc độ tiến hóa sẽ liên hệ với triệu hoán sư đã ký kết khế ước bốn mạng với chúng. Tốc độ trưởng thành của triệu hoán sư phải rất nhanh, triệu hoán thú mới có thể trưởng thành theo. Theo nàng nhớ thì triệu hoán thú của Mặc Liên là một con Huyền Linh Thú thần thú cấp sáu, đây vốn đã là tồn tại rất cường đại trong thần thú rồi, mà giờ đây lại còn tiến hóa thêm sao? “Mặc Liên này quả nhiên không thể coi thường, Thánh Quân Quang Diệu Điện kia, thế nhưng đừng có nuôi hổ gây họa đấy.” Huyền Xà Âm Hậu nở nụ cười trào phúng, nét mặt có chút thần sắc điên cuồng, hình như đã kích do bị con ruột phản bội vừa rồi vẫn chưa nguôi. Vị Ương lau vết máu trên mặt, oán hận nói: “Âm Hậu bệ hạ, xin hạ lệnh, làm thế nào đối phó Mặc Liên kia! Hắn tương lai nhất định sẽ là đại địch của Tu La thành chúng ta!” “Là người thì đều sẽ có điểm yếu, Vị Ương, tìm được điểm yếu của Mặc Liên, là có thể dễ dàng giết hắn mà không tổn một binh một tốt đi!” Huyền Xà Âm Hậu cười lạnh. “Điểm yếu?” Vị Ương sững sốt, nhớ tới khuôn mặt tái nhợt không có biểu tình, tựa như vĩnh viễn sẽ không bị xúc động kia, trong lòng lại dần dần nổi lên nghi hoặc, “Mặc Liên cũng sẽ có điểm yếu sao? Hắn căn bản không giống con người!” “Tờ giấy trắng càng tinh khiết, thì càng dễ bị nhiễm bùn, người trông có vẻ không phá hủy như Mặc Liên, nói không chừng, càng yếu đuối hơn ai hết.” Huyền Xà Âm Hậu khẽ cười, lòng người, ai có thể thấu triệt hơn nàng đây? “Dục của ta cũng có điểm yếu, ta không tin Mặc Liên kia không có!” Vị Ương gật đầu, nắm chặt tay, nói: “Thuộc hạ hiểu rồi.”
***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Tu La thành có năm ngục, Huyền Băng ngục là nơi lớn nhất và thần bí nhất, bên trong đều là huyền băng ngàn năm, lạnh thấu xương cốt.

586. Chương 588: Dung Huyết Tận Xương (6)

Tu La thành có năm ngục, Huyền Băng ngục là nơi lớn nhất và thần bí nhất, bên trong đều là huyền băng ngàn năm, lạnh thấu xương cốt, chỉ cần người có thân thủ yếu một chút vừa tiến vào là khỏi có cơ hội sống sót!

Gió điên cuồng rít gào, giống như có bầy dã thú gầm rống chạy qua. Từ trong nạp giới lấy ra đồ chống lạnh mặc lên, triệu hoán Băng Linh Huyền Diệu vật vờ hành tiến ở giữa cuồng phong một hồi, liền cảm thấy lực bất tòng tâm. Con gió kia không biết từ đâu thổi tới, giống như từ bốn phương tám hướng đều có, bất luận trốn ở hướng nào cũng vô ích! Dưới bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể đi bộ, lần theo một mặt

tường huyền băng mà đi, mặc dù khí lạnh thấm thấu xương cốt, nhưng sức gió ít nhiều cũng đỡ hơn. “Ngũ ngục của Tu La thành dùng để chống ngoại địch, huyền cảnh bên ngoài sẽ đưa kẻ xâm nhập vào trong ngũ ngục, mỗi ngục đều khác nhau, cho dù trốn thoát khỏi Huyền Băng Ngục, vẫn còn có Âm Hỏa Ngục, Tà Phong Ngục đang chờ bọn họ, cho nên người vọng tưởng xông vào Tu La thành, đều là đang tìm chết!” Trong cuồng phong, âm thanh của Phong Liên Dực dứt quãng vang ở bên tai. Phải nói chuyện liên tục, bọn họ mới không bị đông cho đến mất đi ý thức. Nghe thấy lời này, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không khỏi bật cười, nói: “VẬY NGƯỜI LẦN NÀY ĐÃ HẠI KHÔNG ÍT NGƯỜI.” Phong Liên Dực khó hiểu, hỏi: “VÌ SAO?” Hoàng Bắc Nguyệt kể sơ qua chuyện Vũ Văn Địch mở đại hội liên minh lính đánh thuê, mang theo người của liên minh xông vào Tu La thành, ngoài mặt là tiêu diệt Tu La thành, trên thực tế là để cứu hần. Sau khi nghe xong, Phong Liên Dực không khỏi bất đắc dĩ nói: “Địch còn quá trẻ tuổi, quá xung động.” “Quan tâm tắc loạn, hần đối với chàng cũng coi như là một lòng trung thành rồi.” “Địch từ nhỏ đã theo ta, cuộc sống làm con tin nơi đất khách cũng không từ bỏ, đúng là rất trung thành, lần này tuyệt đối không thể để hần xảy ra chuyện.” Phong Liên Dực mừng rỡ nói. “Chúng ta bản thân đã khó bảo toàn rồi, chàng tốt hơn là nghĩ cho mình đi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói. Không phải nàng vô tình, mà ở tình huống hiện tại, bọn họ thân còn lo chưa xong đây, con người nàng trước giờ không thích cạy mạnh khoe sức, đâu có dở hơi mà phung phí tính mạng của mình như thế chứ! Phong Liên Dực cười cười, dắt tay của nàng tăng nhanh bước chân tiến về phía trước. Hoàng Bắc Nguyệt ngăn ra, chẳng lẽ hần biết đường đi ra? Hần là vương của Tu La thành, không thể nào không hiểu rõ ngũ ngục, nếu không, hần cũng sẽ không mang nàng vào. Một loại cảm giác an tâm và tín nhiệm tuôn vào trong lòng. Quả nhiên khi đến phía trước một mảnh tường băng bị lõm vào, Phong Liên Dực liền dừng lại, vươn tay sờ soạng mấy nơi trên tường băng. “Ta từng nhìn thấy cái nơi này trên bản đồ, ở đây có mấy cái cơ quan, nối liền với một gian thạch thất, trong gian thạch thất đó có cửa, sau khi đi ra sẽ đến Hung Thổ Ngục, ta đoán bọn họ sẽ đến Hung Thổ Ngục đầu tiên.” Tu La thành không phải nơi dễ dàng đi ra, đặc biệt là ngũ ngục, những lính đánh thuê kia chắc hẳn đều bị vây khốn ở trong Hung Thổ Ngục. Hoàng Bắc Nguyệt nghe thấy có đường sống, cũng bắt đầu sờ soạng lên tường băng giống hần. Tường băng này đều là huyền băng, khí âm hàn phía trên còn muốn mạnh hơn khí trên người Băng Linh Huyền Diệu gấp mấy lần, cách bởi lớp găng tay bằng bông dày, vẫn cảm giác lòng bàn tay bị hàn khí đông đến máu thịt phân ly. May mà cơ quan trên bức tường này không tính là kín đáo, có cao thủ cơ quan như nàng ở đây, tự nhiên là tìm được rất nhanh. Tường băng nặng nề bị đẩy ra, âm thanh trầm muộn vang lên từ trong nơi sâu thẳm an tĩnh, gió bên ngoài gào rít thổi vào, mang theo một đợt hoa tuyết băng lãnh, va đập khắp nơi trong thạch thất. Bọn họ lập tức lách người vào.

587. Chương 589: Dung Huyết Tận Xương (7)

Bọn họ lập tức lách người vào, sau đó hợp lực khép tường băng lại, bên tai thoáng chốc trở nên tĩnh lặng, cuồng phong và hàn khí đều bị chặn ở bên ngoài.

Hai người dựa vào vách tường thạch thất, hít sâu một hơi, nhìn nhau ở trong bóng tối, cho dù không thấy vẻ mặt, nhưng từ trong đôi mắt lấp lánh cũng có thể nhìn thấy tiểu ý của lẫn nhau. Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra đá phát quang, chiếu sáng một vùng nhỏ, ngẩng đầu nhìn gian thạch thất này, phát hiện trên vách tường có mấy cái giá đỡ chậu lửa, có dấu tích từng có người cư trú. Hoàng Bắc Nguyệt lập tức dùng ngự hòa phù thấp sáng tất cả chậu lửa, tức thì cả gian thạch thất đều bừng sáng. Thạch thất này rất lớn, bốn mặt vuông vức, vách tường màu đen, cho dù cách ly hoàn toàn với cuồng phong bên ngoài, nhưng sự rét lạnh của huyền băng vẫn thấm thấu vào, cho nên trong cả thạch thất đều vô cùng lạnh buốt. Trên vách tường màu đen kết một lớp băng nhũ, bởi vì lửa bốc cháy trong chậu lửa, nhiệt độ dần dần dâng cao, những cây băng nhũ kia bắt đầu lách tách, lách tách nhỏ giọt xuống dưới. Cuồng phong nổi lên vừa rồi vẫn chưa tan, ánh sáng từ chậu lửa trong thạch thất lay động, trong một cái góc phía trước thạch thất, đột nhiên có thứ gì lóe qua. “CÓ NGƯỜI!” Phong Liên Dực khẽ gọi một tiếng, kéo Hoàng Bắc Nguyệt lùi lại một bước! Hoàng Bắc Nguyệt cũng tập trung nhìn phía trước, tay đã về một cái phù ấn, cảnh giác bày bố trận thế! Ánh lửa chập chờn, bóng của hai người bọn họ trong thạch thất khẽ động trên tường và nền đất, mà trên nền đất phía trước cũng có một bóng người lay động giống như gợn nước không yên ả. Bởi vì có ánh sáng, cho nên có thể nhìn thấy nơi đó thấp thoáng có bóng người, giống như đang ngồi xếp bằng,

không hề nhúc nhích, ở trong thạch thất lạnh giá này, vô cùng quỷ dị! “Là ai?” Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng hỏi một câu, nhưng chỉ có tiếng vọng của chính mình vang trở lại. Bóng dáng quỷ dị kia không có hồi ứng, thậm chí không hề nhúc nhích một chút nào. Nàng không khỏi nghi hoặc nhìn Phong Liên Dực, người này ở trong Tu La thành, chẳng lẽ hắn cũng không biết là ai sao? Phong Liên Dực lắc đầu, hắn trước giờ không biết trong Huyền Băng Ngục có người tồn tại, hắn lúc đó chỉ là ở trên bản đồ nhìn thấy có gian thạch thất này, trên bản đồ cũng không có ghi chú bên trong có người. Người này làm sao vào được đây? Huyền Băng Ngục là ngục gần Tu La thành nhất, hắn có thể xông vào đây, không lý nào lại không có ai phát hiện. “Ta qua xem thử.” Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo choàng xuống, trong đây không có lạnh như bên ngoài, thân thể của nàng mấy năm qua được rèn luyện rất tốt, rất có thể chịu lạnh. “Ta đi với nàng.” Phong Liên Dực cũng cởi áo choàng, làm sao có thể để một mình nàng đi mạo hiểm đây? Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cự tuyệt, chỉ là nhàn nhạt nói: “Không biết đó là người hay quỷ? Chẳng qua người sợ quỷ ba phần, quỷ sợ người bảy phần, ta hi vọng là quỷ.” “Có bóng, chẳng phải đều là người sao?” Phong Liên Dực cũng cười nhạt. Hoàng Bắc Nguyệt rất thất vọng nói: “Nếu là người, sợ rằng sẽ phiền rồi đây.” Trong lúc nói, đã sải bước tiến lên. Càng đến gần người quỷ dị đó, càng cảm thấy có loại khí lạnh bổ tới, trong không khí có loại cảm giác quỷ quyệt khó nói nên lời, giống như có gì đó đè vào trong lòng. Chờ đến khi ánh sáng của đá phát quang có thể chiếu đến bóng người quỷ dị kia, thì lại có cơn gió không biết từ đâu thổi đến, làm cuộn lên quần áo trên thân bóng người kia. Cùng lúc này, một lọn tóc màu đỏ lửa cũng chậm rãi phiêu lên ở trong ánh sáng nhẹ. Vạn Thú Vô Cương trên người nhảy động kịch liệt một cái!

588. Chương 590: Dung Huyết Tận Xương (8)

Một loại cảm giác khó nói lên lời vào trong lòng, giống như có âm thanh nào đó đang kêu gọi nàng, mà trên Vạn Thú Vô Cương chậm rãi tràn ra từng tia nguyên khí màu đen, thuận theo cánh tay của nàng phiêu về phía người trong bóng tối.

Hoàng Bắc Nguyệt lặng đi một chút, từ từ bước tới, ánh sáng trên đá phát quang dần dần chiếu ra bộ dạng của người đó. Không, đó không nên nói là người, mà là một bộ xương. Trên đầu bộ xương là mấy lọn tóc màu đỏ lửa còn sót lại đang lay động trong gió. Người đó ngồi xếp bằng, cho dù đã thành một bộ xương, nhưng khí thể kia dường như vẫn có thể chấn động non sông, thâm trầm như nước, đứng vững như núi, khiến những ai đến gần đều có nỗi thôi thúc muốn quỳ xuống vái lạy. Vạn Thú Vô Cương giống như trái tim, kích động nảy đập tựa như muốn nhảy xuống khỏi người nàng. Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt tay, mái tóc dài màu đỏ của nàng cùng mái tóc đỏ của bộ xương kia phản chiếu lẫn nhau, trong ánh sáng nhẹ hình như đã sản sinh một loại liên hệ kỳ diệu nào đó. Nàng đi đến phía trước bộ xương, chậm rãi ngồi xuống, đột nhiên trước mắt lóe qua một tia sáng lạnh lẽo, Phong Liên Dực hô một tiếng “cẩn thận!” đồng thời vươn tay kéo nàng lại! Mà nơi nàng vừa mới ngồi, một miếng băng đột nhiên đâm ra, trên mặt miếng băng lấp ló hào quang màu đen, có thể thấy trên miếng băng này có mang theo kịch độc! Người này tâm tư kín kẽ, cho dù chết, cũng không quên bố trí lớp lớp cơ quan ở bên cạnh, khiến người muốn đến gần hắn đều bỏ mạng ở đây! Cũng may mà Phong Liên Dực nhanh tay, nếu không Hoàng Bắc Nguyệt bởi vì đang thất thần mà bị thương trúng độc là cái chắc. Liếm cái môi khô một chút, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng hỏi: “Người này đã chết rất nhiều năm rồi đi?” “Hắn là mười năm rồi.” Phong Liên Dực nhìn nàng, thấy thần sắc nàng có chút khác thường, không khỏi lo lắng nói: “Làm sao vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, hơi mỉm cười nói: “Không có gì, chỉ là có tóc màu đỏ giống như hắn, nên cảm thấy có mấy phần thân thiết thôi.” Màu tóc của nàng vô cùng chói mắt, nhưng tóc của bộ xương kia bởi vì đã chết nhiều năm, đã mất đi độ bóng, nhưng có thể nhìn ra, người này khi còn sống cũng có mái tóc ngạo nghễ như lửa. “Xung quanh đây hắn là còn có cơ quan, cẩn thận một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt nắm chắc tuyệt ảnh chiến đao, cười có chút cuồng ngạo: “Cơ quan nhiều thì thế nào? Người chết chẳng lẽ vẫn có thể bức chết người sống hay sao?” Trong lúc nói, tuyệt ảnh chiến đao vung ra, từng trận lửa phun trào từ bên hông, nàng giơ tuyệt ảnh chiến đao chặn, hàn khí trên chiến đao bộc phát, va đập vào hỏa diễm! Nàng lùi về sau mấy bước, nhưng vẫn chặn được đám lửa kia. “Không tệ, nếu như là ta, cũng sẽ bố trí cơ quan như vậy!” Phá liên tiếp nắm cơ quan, rút cuộc khi đi đến phía trước bộ xương, Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên. Bởi vì nàng cũng nghĩ như thế, cho nên những cơ quan

vừa tinh diệu vừa bất ngờ này hoàn toàn không ngăn được nàng. Phong Liên Dực vô cùng thưởng thức mà nhìn bóng lưng nàng, hẳn chính là thích bộ dạng cuồng ngạo này của nàng! Không sợ trời không sợ đất, giống như hét thảy đều có thể bị nàng đạp xuống dưới chân! Hoàng Bắc Nguyệt thở dốc vài cái, sức lực tiêu hao khi sử dụng lực đạo thiên nguyên phù vừa rồi đã khiến nàng rất yếu ớt, bây giờ lại phá một chuỗi cơ quan của bộ xương thần bí này, thân thể đã có chút không thể chống đỡ, nhưng tinh thần lại bởi vì phản ứng không tầm thường của Vạn Thú Vô Cương mà vô cùng kích động! Khẽ vươn tay ra, trong không khí xuất hiện một vách chắn giống như nước, đặt tay lên, vách chắn trong suốt kia liền có từng gợn nước loang ra.

589. Chương 591: Dung Huyết Tận Xương (9)

“Không gian phong ấn?” Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, trên đời này người hiểu không gian phong ấn cũng không nhiều, ngoài việc thông qua phù chú thuật câu thông với thiên địa nguyên khí bên ngoài ra, bất kì lực lượng nào cũng không thể phong ấn được không gian.

Ánh mắt nàng không tự chủ được đảo qua bộ xương vài lần, càng xem lại càng cảm thấy không đúng. “Yểm?” Nàng ở trong lòng kêu gọi tên của Yểm, nhưng qua hơn nửa ngày mà cũng không thấy hắc hồi âm. Ngay lúc nàng chuẩn bị buông tha, thanh âm lưỡi biếng của Yểm mới chậm rãi vang lên: “Vạn Thú Vô Cương phản ứng kịch liệt như thế, ngươi còn không rõ sao?” Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, trong lòng nàng đã sớm nghĩ tới điều đó rồi, chỉ là nàng vẫn chưa dám thừa nhận mà thôi. “Hẳn chính là...người kia?” “Hừ...” Yểm giống như cười một tiếng, ngữ điệu có cảm giác thê lương như anh hùng mạt lộ: “Rốt cục vẫn chết đi, người có mệnh đến mấy cũng không thể đánh lại số mạng.” Sau khi xác định rõ, bàn tay đang đặt trên không gian phong ấn của Hoàng Bắc Nguyệt hơi dùng sức, đem nguyên khí còn sót lại trong thân thể cùng những tia hắc khí trên mặt Vạn Thú Vô Cương toàn bộ ngưng tụ ở lòng bàn tay. Không gian phong ấn chấn động một cái, quang mang chợt lóe liền mờ ra. Không gian này bị phong ấn mười mấy năm, vừa mở ra, một mùi thơm kỳ dị bất thành linh xộc vào mũi, Hoàng Bắc Nguyệt cảnh giác, lập tức ngừng thở. Yểm tiếng nhắc nói: “Đừng sợ, đây là Lãnh Cốt Hương, phải là nơi cực hàn thì thì thể mới có thể phát ra mùi này, nó không có độc, ngược lại còn có thể giúp người khôi phục nguyên khí.” Lãnh Cốt Hương? Mặc kệ là đồ tốt cỡ nào, chỉ cần nó từ trên thì thể phát ra, nàng đều có bản năng kháng cự lại. Chờ Lãnh Cốt Hương chậm rãi tiêu tán hết trong không khí, Hoàng Bắc Nguyệt mới quay đầu lại nhìn thoáng qua Phong Liên Dực, phát hiện hắn đã theo kịp mình. “Nghe nói người này năm xưa kinh tài tuyệt diệu, trên trời dưới đất không chuyện gì hắn không làm được, không ngờ cuối cùng lại có cái chết thê thảm đến vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một tiếng, chậm rãi đi vào. Phong Liên Dực sững sốt, nàng nói như vậy...chẳng lẽ nàng biết thân phận của người này? Trên người bộ xương khoác một kiện áo khoác lông màu xám có mũ trùm, hẳn vẫn giữ nguyên tư thế ngồi xếp bằng, trong tay nắm chặt một cái túi hương đã phai màu. Hoa văn trên túi hương đã không còn phân biệt được nữa, chỉ là trên đường may tinh mịn đó tựa hồ vẫn còn lộ ra một mảnh tình ý dạt dào. Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt không có dừng lại lâu trên túi hương, nàng vươn tay, ý đồ kéo áo khoác xuống. Áo khoác vừa được kéo ra, một cái hộp găm liền bại lộ trong tầm mắt của nàng, thì ra nó được bộ xương dùng cánh tay còn lại ôm lấy phía sau áo khoác. Hắn đặt hộp găm trên bụng mình, gắt gao che chở, bộ dáng phi thường quý trọng. Bên ngoài bộ xương đã kết một tầng bằng mỏng, bởi vậy toàn thân nó vô cùng yếu ớt, chỉ cần chạm nhẹ một cái thôi là các khớp xương lập tức rơi xuống. Hoàng Bắc Nguyệt cẩn thận đem hộp găm lấy ra, nàng cho rằng hộp găm như vậy chắc chắn sẽ dấu diếm những cơ quan huyền diệu hoặc là có các loại khóa tinh vi, nhưng nào ngờ khi tay nàng vừa chạm tới, hắc khí lập tức chảy vào trong hộp, ngay sau đó, nắp hộp liền tự động mở ra. Không có tuyệt thể trân bảo, cũng không có công pháp cường đại, trong hộp găm chỉ có một lọn tóc của nữ tử, dùng một sợi tơ màu đỏ cột lại, lẳng lẳng nằm ở trong hộp. Trong lòng nàng khẽ động, không ngờ trước khi chết, nhân vật tuyệt thế này lại ôm trong lòng một lọn tóc của nữ tử, quả thật là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Phía dưới lọn tóc có một mảnh giấy được gấp lại, Hoàng Bắc Nguyệt tò mò đem mở giấy ra, chỉ thấy trên giấy có vài chữ như rồng bay phượng múa: “Nếu gặp người hữu duyên, xin người hãy đem hộp găm này đến Biệt Nguyệt sơn trang ở Nam Dực Quốc, nói với trang chủ: cố nhân đi về phía Tây (Dạ: ý bảo đi về thiên đường, nói trắng ra là chết :v), trong lòng còn nhiều uất hận không thể tiêu tán, chỉ hy vọng kiếp sau, không mất không quên, không rời không bỏ. — Người phiêu du nơi chân trời xa xăm.”

590. Chương 592: Dung Huyết Tận Xương (10)

Trên tờ giấy chỉ viết có chừng đấy, nhờ người khác làm việc, không lưu lại một câu hồi báo thì thôi đi, đằng này ngay cả nửa điểm hứa hẹn cũng không có, người này cũng thật là quái dị.

Nếu là người bình thường, nhìn thấy không có hồi báo, ai sẽ chịu làm việc cho một người đã chết đấy? Cái hộp gấm này không đáng giá bao nhiêu tiền, lọn tóc này lại càng không! Nàng tựa hồ cũng không có ấn tượng gì đối với Biệt Nguyệt sơn trang của Nam Dục Quốc, nếu đã không nổi danh, có thể thấy đây chỉ là một cái sơn trang nhỏ bình thường, cũng không giàu có bao nhiêu. Đem một vật không đáng bao nhiêu tiền đưa đến Nam Dục Quốc xa xôi ngàn dặm, lại còn không có hồi báo, thử hỏi có kẻ ngu ngốc nào lại nguyện ý đi làm? Trừ phi hẳn gặp được một người ngay thẳng cương trực, cảm thương khi thấy hẳn đã là một bộ xương khô thì may ra mới đồng ý giúp hẳn một lần. Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt chứa chút ý cười, nhẹ giọng nói: “Quả nhiên có thủ đoạn, đến một khắc cuối cùng mà vẫn có thể tính kế hết thấy, nếu là hạng người hám lợi, vậy hẳn nhất định sẽ không giúp người, cũng sẽ không chiếm được chỗ tốt của người.” “Mặc dù ta không phải là hạng người chân thành thiện lương mà người hy vọng, tuy nhiên, nhìn vào mặt mũi của Vạn Thú Vô Cương, ta đây sẽ giúp người một lần, trên con đường xuống hoàng tuyền, mong người được an nghỉ.” Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên, muốn sửa sang lại áo khoác cho hẳn, nào ngờ không cẩn thận lại bị một đoạn xương ngón tay gãy của hẳn đâm vào lòng bàn tay. Nàng bị đau rứt tay về, một giọt máu từ lòng bàn tay rơi xuống, vô tình nhỏ lên xương đùi của hẳn. Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi, thâm trầm một tiếng xui xẻo! Nhưng khi vừa liếc mắt qua, nàng lại đột nhiên ngưng ngẩn... Vết máu vừa này không ngờ lại đang chậm rãi dung nhập vào trong xương cốt của hẳn! Con người trong suốt trong nháy mắt trở to, quang mang óng ánh như từng đợt sóng gợn. Dung huyết tận xương... Làm sao có thể? Hoàng Bắc Nguyệt không phải là cốt nhục của Huệ Văn trưởng công chúa cùng Hoàng thượng của Nam Dục Quốc hay sao? Vì sao máu của nàng lại có thể thấm vào xương cốt của người này? Mặc dù trong lòng sóng lớn cuộn cuộn, thế nhưng mặt ngoài nàng vẫn tỏ ra như không có việc gì, hơn nữa bởi vì nàng đưa lưng về phía Phong Liên Dục, cho nên hẳn cũng không có phát hiện tay nàng bị thương, cũng không biết máu của nàng đã nhỏ lên bộ hài cốt. Nhắm mắt lại, trong đầu nàng hiện lên vô số hình ảnh. Trách không được năm đó người kia lại đem Yểm phong ấn trong thân thể của nàng, hẳn sáng chế tạo Hắc Thủy Cẩm Lao, thứ chỉ có thể phát huy uy lực khi dùng huyết mạch của người thân nhất, khóa Yểm lại. Lúc đầu nhỏ máu nhận chủ với Vạn Thú Vô Cương, khóe miệng Linh Tôn đã lộ ra một nụ cười đầy thâm ý, lúc này nàng cũng có thể hiểu rõ ẩn ý bên trong rồi. Vạn Thú Vô Cương không phải thứ ai muốn nhỏ máu nhận chủ cũng được, chỉ có huyết mạch của người kia mới có thể mà thôi. Khi thấy nàng nhỏ máu nhận chủ thành công với Vạn Thú Vô Cương, Linh Tôn cũng đã xác định, nàng không phải là hài tử của Huệ Văn trưởng công chúa cùng với Hoàng thượng, mà là với người kia. Khi bí ẩn được cởi bỏ, nàng không hề cảm thấy cao hứng, trong lòng chỉ có vô tận buồn bã cùng tiếc nuối mà thôi. Nàng chợt nghĩ đến thần thái và cử động của Huyền Xà Âm Hậu khi nhìn thấy nàng, lời nói của ả như còn đang vang vọng trong đầu. ... Mười bảy năm trước, dưới vầng trăng sáng của Bắc Diệu Quốc, các người, các người vậy mà lại... ... Mười bảy năm trước, đây không phải là thời điểm Hoàng Bắc Nguyệt sinh ra hay sao? Trong đêm trăng sáng của Bắc Diệu Quốc, Huệ Văn trưởng công chúa cùng người kia trải qua một đêm xuân phong, nhưng chắc hẳn không người nào ngờ tới việc sẽ có hài tử. Huệ Văn Trưởng công chúa gọi nàng là “Bắc Nguyệt”, có phải là đang nói, kỳ thật nàng ấy biết Hoàng Bắc Nguyệt không phải là hài tử của đệ đệ, mà là của người kia? Đáng thương cho Hoàng đế, hẳn phong nàng làm “Bắc Nguyệt quận chúa” mà không hề hay biết, cái phong hào này lại chính là một sự nhục nhã đối với hẳn.

591. Chương 593: Ta Dẫn Người Đi (1)

Hẳn cho rằng hài tử mà hẳn cùng hoàng tử sinh ra là của hẳn, nhưng sự thật lại không phải.

Hơn nữa tại sao Huệ Văn trưởng công chúa lại không nói cho Hoàng thượng biết? Có lẽ khi đó nàng đã biết trước, biết Nam Dục Quốc sẽ không tha cho nàng, sớm muộn gì nàng cũng sẽ vì đất nước này mà chết. Sau khi chết, nàng chỉ có thể kỳ vọng vào Hoàng thượng, hy vọng hắn có thể chiếu cố cho Hoàng Bắc Nguyệt, ít nhất cũng phải bảo vệ cho nàng cả đời bình an. Nỗ lực nhiều như vậy, nhưng kết quả vẫn chỉ con số không. Một người là cường giả kinh tài tuyệt thế, một người là công chúa phong hoa tuyệt đại. Đây lẽ ra phải là một cặp tuyệt phối trong thế gian, được mọi người hâm mộ mới đúng. Nhưng cuối cùng thì sao, một người bị nhốt nơi lạnh giá, buồn bực mà chết, một người vì nghiệp lớn của quốc gia, ôm hận mà chết. Bi ai! Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn bộ xương tích mịch kia. Hắn vẫn luôn cúi thấp đầu, duy trì động tác u buồn đó, không biết lúc bị vây khốn chờ chết ở nơi này, trong lòng hắn đã nghĩ những gì? Trong lòng nàng lặng lẽ nói: có lẽ Hoàng Bắc Nguyệt phải gọi người một tiếng phụ thân, nhưng xin lỗi, sau khi vì Huệ Văn trưởng công chúa cùng Hoàng Bắc Nguyệt báo thù xong, ta đã không còn nợ bọn họ cái gì nữa, hôm nay ta là ta, không phải là Bắc Nguyệt quận chúa. Nàng cầm chủy thủ cắt một lọn tóc đỏ trên đầu bộ xương, đặt cùng với lọn tóc trong hộp gấm, sau đó thu hồi hộp gấm, đứng lên. Phong Liên Dục thấy nàng cầm cái hộp gấm kia, cũng nhìn thấy đồ vật cùng giấy viết thư bên trong, hỏi: “Nàng muốn làm người tốt một lần sao?” “Tương lai cũng sẽ quay về Nam Dục Quốc, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt vô tình cười cười. Nơi này không có gió lớn, trên thân thể hai người đều có vết thương, bởi vậy đều dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát, qua một lúc, khi nghĩ đến còn phải đi Hung Thổ Ngục cứu người, hai người vẫn quyết định đứng dậy đi tiếp. Phong Liên Dục đã từng xem qua bản đồ của năm khu ngục, biết được cửa ra chính là ở vách tường bên kia. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua bộ xương khô, nghĩ đến việc nàng cũng có chung huyết thống với hắn, cuối cùng vẫn lấy ra một tấm Ngự Thổ Phù, đào cho hắn một ngôi mộ, sau đó nhẹ nhàng chôn cất hắn. Hai người đi tới sờ sờ bức tường, sau một hồi nói chuyện với bộ xương, Phong Liên Dục cảm giác được Hoàng Bắc Nguyệt có chút hậm hực, mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng hắn vẫn để nàng yên tĩnh, cũng không tiến lên quấy rầy. Cửa ra còn khó tìm hơn nhiều so với cửa vào. Thật ra cấu tạo của căn phòng đá này rất đơn giản, muốn ra ngoài cũng không mấy khó khăn. Hoàng Bắc Nguyệt có chút không rõ, tại sao một nhân vật tuyệt thế như vậy lại bị vây khốn trong căn phòng đá của Tu La Thành như thế này? Tựa hồ muốn giúp nàng giải đáp thắc mắc, Yểm này giờ vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, chậm rãi nói: “Năm đó, người nợ vì đánh một trận với ta nên đã bị trọng thương, hơn nữa cuối cùng còn phải phong ấn ta, dẫn tới việc sức cùng lực kiệt, nếu không khi gặp phải Huyền Xà Âm Hậu, hắn sao có thể bị nàng đánh bại rồi lừa gạt đến tận đây, để nàng dùng hư ảo chi cảnh vây chết chứ.” “Thì ra người chính là đầu sỏ gây nên mọi chuyện!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, thanh âm không chút gợn sóng. “A a...” Yểm có chút tự hào cười rộ lên: “Sao nào, Hoàng Bắc Nguyệt, người đang hận ta sao?” “Ta hận người làm gì?” Hoàng Bắc Nguyệt hừ nhẹ một tiếng: “Từ khi sinh ra, ta chưa từng thấy qua hắn, lại càng không được hắn dạy dỗ nuôi dưỡng qua một ngày, tình cảm đạm bạc, sao ta lại đi hận người đây?” Yểm tựa hồ có chút suy nghĩ sâu xa, cuối cùng thở dài một tiếng, cười cười: “Hắn một đời rục rịch, tựa như ánh mặt trời chói mắt, nhưng hắn nhất định sẽ không nghĩ đến, nữ nhi của mình lại bạc tình bạc nghĩa đến như vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường, người kia là phụ thân của Bắc Nguyệt quận chúa, có quan hệ gì với nàng đâu, hơn nữa đến hôm nay nàng mới biết được chân tướng về thân thể của mình, sao nàng có thể xuất hiện cái thứ tình cảm ràng buộc được chứ?

592. Chương 594: Ta Dẫn Người Đi (2)

Những việc này, nàng đương nhiên không muốn giải thích với người khác. Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Phong Liên Dục, hắn bị Huyền Xà Âm Hậu đánh trúng ngực, vết thương vô cùng nghiêm trọng, ngay cả việc đứng cũng có chút miễn cưỡng, bây giờ còn phải ngưng thần tìm kiếm cơ quan trên vách tường, thể lực của hắn càng không thể chống đỡ nổi.

“Chàng vì ta mà ngăn cản một kiếm, nếu như chết đi, vậy chẳng phải là rất không đáng hay sao?” Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, cười nói. (tiểu Lục: =.=) Phong Liên Dục cúi đầu, nụ cười tái nhợt đọng trên gương mặt: “Nàng nói như vậy, là nàng đang quan tâm đến ta sao?” “Đúng vậy, ta không thể sao?” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không thêm phủ nhận, so về da mặt dày, nàng tự thấy mình sẽ không thua bất kỳ kẻ nào. Đại trượng phu có được dẫn được, tiểu nữ tử cũng giống vậy thôi. Huống chi nói dối cũng chẳng

được gì, quả thật nàng cũng đang rất lo lắng cho hắn. Phong Liên Dực ngẩng ra, nghe thấy nàng trực tiếp thừa nhận, nỗi cao hứng khiến hắn thất thần trong nháy mắt, sau đó mới chậm rãi cười rộ lên: “Nếu như ta không đỡ một kiếm kia, vậy người bị thương sẽ là nàng, ta thà rằng chính mình bị thương, ít nhất như vậy nàng sẽ không bị đau.” “Ta cũng sẽ đau.” Đôi con ngươi lấp lánh giương lên, thẳng tắp nhìn trừng mắt tím của hắn: “Nếu như chàng chết, chàng định đem ta để lại cho ai đây?” Dem nàng để lại cho ai? Phong Liên Dực nhú mi, trong đôi mắt tím lộ rõ vẻ bá đạo: “Không cho ai hết, bởi vậy ta tuyệt đối sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không rời xa nàng!” “A a...” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng cười rộ lên: “Chàng nói lời thì phải giữ lấy lời, nếu dám nuốt lời, ta đây sẽ đi theo người khác đó.” “Nàng mà dám đi, cho dù phải lên trời xuống đất ta cũng nhất quyết đem nàng cướp về!” Phong Liên Dực nắm lấy tay nàng, gắt gao siết chặt. Hoàng Bắc Nguyệt cười khê: “Ta mà muốn đi, ai cũng không ngăn được.” Lời vừa mới nói xong, nàng đột nhiên nhú mi, trong mắt lóe lên một đạo quang mang sắc bén. Phong Liên Dực cũng căng thẳng nắm chặt tay nàng, ánh mắt hai người đồng loạt nhìn về phía cửa vào! Hai người còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì trên cửa đột nhiên vang lên một tiếng động lớn. Cả gian nhà đá cũng bị đụng đến mức lung lay không ngừng, băng nhũ ngưng kết trên nóc từng cái từng cái rơi xuống, đập lên mặt đất rồi vỡ nát! Cánh cửa đá rốt cục cũng bị đụng nát, huyền băng ngàn năm bị chấn vỡ văng ra tứ phía, Phong Liên Dực thấy vậy liền đưa tay, tạo thành một cái lưới gió xoay tròn ở trước người bọn họ, đem toàn bộ huyền băng hút vào bên trong! Huyền Linh Thú gào thét bay vào, cặp cánh mỏng màu đen bạc hung hãn phá vỡ tường băng trước mặt, những hòn đá vung vãi cũng bị nó dùng cánh hất sang một bên, trong đôi mắt màu xanh (đương) đen u ám lộ ra vẻ quỷ dị! Phía sau Huyền Linh Thú, một thiếu niên áo đen chậm rãi đi tới, ánh lửa lay động chiếu lên gương mặt tái nhợt của hắn, đóa hoa cát cánh màu đen nơi khóe mắt tựa hồ càng thêm xinh đẹp ướt át. Phương thức ra sân đầy khí phách như thế rõ ràng không thể dấn dấp gì tới một thiếu niên mù như hắn, nhưng khi hắn vừa tiến vào, cái loại khí thế quỷ dị có thể nắm trong tay hết thảy này khiến cho bầu không khí trong gian phòng đá trở nên giương cung bạt kiếm! “Hắn?” Đôi mắt tím của Phong Liên Dực hơi nheo lại, loại khí thế này vừa xuất hiện, hắn liền biết người trước mặt là cao thủ, bởi vậy không dám khinh thị chút nào. “Mặc Liên của Quang Diệu Điện.” Hoàng Bắc Nguyệt hạ giọng nói. Nhìn trận thế như vậy, Mặc Liên chính là “lai giả bất thiện” rồi, xem ra một trận đại chiến là điều không thể tránh khỏi. (Lai giả bất thiện: người tới thì không phải người tốt) Có thể nói, nàng không hề muốn trở thành địch nhân của thiếu niên đơn thuần này, mặc dù hai người đang ở hai trận doanh khác nhau, đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhưng nghĩ đến việc mình phải đuổi tận giết tuyệt, hạ thủ tàn nhẫn đối với hắn, nàng vẫn cảm thấy mình không làm được. (Đạo bất đồng bất tương vi mưu: không cùng chí hướng sao có thể cùng bàn công việc)

593. Chương 595: Ta Dẫn Người Đi (3)

ến.

Dù năm năm trước hai người đã có một lần gặp gỡ ngắn ngủi, nhưng trong lòng nàng cho rằng, người như Mặc Liên chắc chắn sẽ không còn nhớ tới phần ân tình mỏng manh kia nữa. Nàng lấy chiếc mặt nạ quỷ từ trong nạp giới ra đeo lên mặt, mặc kệ như thế nào, hiện tại địch nhân của nàng chính là Mặc Liên, nàng phải nghiêm túc ứng chiến mới được! Nghe được cái tên Mặc Liên, sắc mặt của Phong Liên Dực cũng dần dần trở nên ngưng trọng. Mấy năm nay, Quang Diệu Điện hoạt động rất thường xuyên trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, trong đó, hai vị tôn thượng của Quang Diệu Điện lại càng khiến cho người ta sợ hãi. Hồng Liên xác xược lớn mật, không coi ai ra gì, thích đi khiêu chiến cao thủ, lấy việc đánh bại cường giả, quét sạch tôn nghiêm của bọn họ làm thú vui! Mặc Liên thì trầm mặc nội liễm hơn, một thân âm u quỷ dị khiến cho người ta không dám tới gần. Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục có một lời đồn đãi, thà rằng đi chọc ả Hồng Liên xác xược, chứ đừng đi trêu chọc cái tên Mặc Liên âm lãnh kia. Nếu không...tự gánh lấy hậu quả! Huyền Linh Thú hung hãn đứng ở trung tâm gian nhà đá, thân thể to lớn như một ngọn núi nhỏ, cơ hồ muốn chạm cả nóc nhà, cái đầu ngẩng lên, cao ngạo nhìn hai con người đứng phía dưới. Mặc Liên từ dưới cặp cánh của nó đi ra, mặc dù hai mắt không nhìn thấy, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được phương hướng kia có người, lực cảm giác quả thật nhạy bén đến đáng sợ! “Vạn Thú Vô Cương.” Thanh âm không chút ba động tình cảm vang lên, chỉ có bốn chữ đơn giản, người khác nghe không hiểu, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại hiểu. Nàng đã cùng hắn nói chuyện qua, cho nên hiểu rất rõ thói quen nói chuyện của hắn, cũng hiểu tầng ý tứ

bên trong lời nói kia. Không ngờ hẳn lại vì Vạn Thú Vô Cương mà đến! Hơn nữa, hẳn còn biết trên người nàng có Vạn Thú Vô Cương. Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phong Liên Dực, xem ra Huyền Xà Âm Hậu đã bán đứng nàng rồi, lại còn dùng chiêu mượn đao giết người độc ác nhất! Đương nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt sẽ không để cho mưu kế của Huyền Xà Âm Hậu thành công. Nàng dùng ánh mắt lạnh lẽo ra dấu với hẳn, để cho hẳn tiếp tục tìm kiếm cơ quan trên vách tường, còn mình thì từng bước từng bước tiến lên. Hai tròng mắt màu xanh đen của Huyền Linh Thú nhìn chăm chăm vào nàng, hơi thở màu đen từ Vạn Thú Vô Cương tản ra làm cho nó cảm giác được nàng rất không tầm thường. Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên, nguyên khí màu đen theo động tác này mà lưu động quanh đầu ngón tay, sinh động lưu loát tựa như mây bay nước chảy vậy. Huyền Linh Thú gầm nhẹ một tiếng, phi thường cảnh giác ngẩng đầu lên. Thần kinh của nó trở nên căng thẳng, thân thể tiến vào trạng thái tùy thời chuẩn bị chiến đấu. Tựa hồ cảm nhận được hơi thở lo âu trên người Huyền Linh Thú, Mặc Liên hơi nhíu mi, giữa lông mày lộ ra một tia khí tức quỷ dị. Phần hắc khí lưu động kia hẳn cũng có thể cảm nhận được, đây là một dạng nguyên khí phi thường đặc thù! Hẳn chỉ cần Vạn Thú Vô Cương, những cái khác hẳn không quan tâm. Mặc Liên giơ tay lên, chuẩn bị để cho Huyền Linh Thú động thủ, nhưng khi tay hẳn mới giơ lên một nửa, chung quanh liền xuất hiện một tấm màn mỏng gợn sóng nhộn nhạo. Tấm màn mỏng hóa thành một bức tường từ dưới mặt đất dâng lên, sau đó biến thành một tầng rào chắn trong suốt! Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: “Không Gian Phong Ấn Phù!”, bên khóe miệng chậm rãi tràn ra một tia máu tươi. Không Gian Phong Ấn Phù hao phí rất nhiều nguyên khí, hơn nữa lúc trước nàng đã sử dụng qua một lần Lục Đạo Thiên Nguyên Phù, thân thể quả thật đã suy yếu tới cực điểm! Vừa rồi liên tục phá vỡ cơ quan của người kia, bây giờ lại phải sử dụng Không Gian Phong Ấn Phù, nguyên khí trong người nàng đã tiêu hao sạch sẽ! Phù nguyên trong cơ thể càng ngày càng trở nên mỏng manh, nếu nàng tiếp tục sử dụng phù chú thuật, phù nguyên sẽ bị nghiền nát ngay lập tức! Cho nên sau khi phóng ra Không Gian Phong Ấn Phù, nàng lập tức xoay người chạy đi, cùng lúc đó, Phong Liên Dực cũng đã tìm thấy cơ quan trên vách tường. Cơ quan bị tác động, tường đá màu đen đột ngột mở ra!

594. Chương 596: Ta Dẫn Người Đi (4)

Hai người đều có kinh nghiệm tác chiến phong phú, lại phối hợp vô cùng ăn ý với nhau, không cần nhiều lời đã lập tức lách người tiến vào!

Mặc Liên hơi nhíu mày, thần sắc khó chịu, tay nâng lên đánh mạnh vào rào chắn vô hình đang chắn ngang phía trước, dùng sức nhấn một cái, rào chắn liền vỡ vụn ra. Huyền Linh Thú gào thét một tiếng, tức thì bay ra ngoài, đem cánh cửa đá màu đen đang chuẩn bị đóng lại đung nát. Nó đập cánh bay lên, trong miệng phát ra âm thanh gầm gừ phẫn nộ. Mặc Liên vẫn không nói một lời nào, sau khi cảm thụ xong phương hướng chạy trốn của hai người kia, hẳn lập tức đuổi theo. Hoàng Bắc Nguyệt không dám chậm trễ, vội vàng triệu hồi Tiểu Hồ ra. Hai người nhanh chóng nhảy lên lưng Tiểu Hồ, mặc dù nó chỉ là một con Thần thú chưa trưởng thành, nhưng so với hai người đang bị thương như bọn họ mà nói thì tốc độ của nó đương nhiên vẫn nhanh hơn rất nhiều. Không thể giao chiến trực tiếp với Mặc Liên, hiện tại chỉ có thể dùng Không Gian Phong Ấn Phù tạm thời ngăn cản hẳn. Cũng may Mặc Liên là người có tính cách đơn thuần, chứ nếu đối thủ là những tên cao thủ có tính cách xảo quyệt, vậy nhất định bọn họ sẽ đề phòng động tác nhỏ lúc này của nàng. “Con Huyền Linh Thú kia là Thần thú đã tiến hóa, thực lực quả thật quá khủng bố!” Nghe thấy thanh âm to lớn khi vách tường bị đung vỡ, Phong Liên Dực trầm giọng nói. “Thần thú cũng có thể tiến hóa, xem ra khi trở về ta phải nghiên cứu qua việc này một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên thoải mái, nhưng sự thật thì nàng cũng rất là hâm mộ Mặc Liên. Chờ sau khi Tiểu Hồ trưởng thành, nếu nó cũng có thể tiến hóa, vậy thực lực của nàng chắc chắn sẽ tăng lên một khoảng lớn. Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc nghĩ tới những chuyện đó, phía trước chính là Hung Thổ Ngục, thông đạo u ám này cũng không dài, hơn nữa Mặc Liên cũng không có gấp rút truy đuổi bọn họ, nếu không, lấy tốc độ biến thái của Huyền Linh Thú, bọn họ đã sớm bị đuổi kịp. Thấy phía trước có vách tường ngăn cản, Tiểu Hồ kịch liệt gào thét một tiếng, phun ra một đoàn liệt diễm. Ngọn lửa điên cuồng xoay tròn, giống như một cái máy khoan to lớn, trong nháy mắt đã tạo ra một cái lỗ trên bức tường. Ánh sáng bên ngoài lập tức tràn vào trong, mang theo từng âm trận thanh đánh nhau âm ỉ. Xem ra trong

Hung Thổ Ngục cũng xảy ra một trận kịch chiến rồi! Tiểu Hổ mang bọn họ từ trong cửa động đi ra ngoài, cảnh tượng lập tức chuyển đổi, từ đường hầm u ám lạnh lẽo biến thành một mảnh sa mạc nóng ran khô khốc. Dưới chân toàn bộ đều là những hạt cát nóng bỏng, cát lún cũng nhiều vô số kể, xung quanh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của những tên xấu số bị cát lún nuốt chửng. Trên đồng cát cũng có một ít đồi núi lớn nhỏ, nhiều ngọn núi đã bị gió xâm thực, lộ ra từng khu đất lồi lõm, rất nhiều người lựa chọn đứng trên đồi núi, ai nấy đều lấy ra vũ khí, cũng tự triệu hồi ra triệu hoán thú của mình. Mấy con hung điều màu nâu đất ngẫu nhiên lại xẹt qua xẹt lại trên không trung. Bọn chúng không có lông, trụi lủi như đã bị vật sạch, hai cánh có một tấm màng mỏng trong suốt, giúp bọn chúng dễ dàng bay lượn trên bầu trời. Âm thanh của đám hung điều vô cùng khó nghe, khàn khàn như tiếng vịt đục tru tréo vậy. Miệng nó vừa mở, những chiếc răng dài và sắc bén lập tức lộ ra, trong kẽ răng còn mang theo máu thịt, hiển nhiên đã có không ít người táng thân ttrong miệng bọn chúng. “Cẩn thận, bên kia lại có vài con đang tới!” Có người phát ra tiếng kêu hoảng sợ, xem ra loài chim này đã khiến bọn họ sợ hãi không ít. Lúc này, các đoàn lính đánh thuê lớn đều đã tụ tập tại một chỗ, cùng nhau đối phó với đám đại hung mãnh kia. Thời điểm đối phó với đám hung điều này, đám cao thủ đều lộ ra vẻ cố hết sức, hiển nhiên, cấp bậc của loài chim này cao hơn bất luận kẻ nào ở đây. Chỉ cần một người không cẩn thận, lập tức sẽ có vài người bị hung điều tha đi.

595. Chương 597: Ta Dẫn Người Đi (5)

Đường như rất đối bụng, bọn chúng không thể chờ được đến khi trở về hang ổ mà lập tức tranh giành với nhau ngay giữa không trung, đem đám người xui xẻo bị tha đi xé thành từng mảnh vụn.

Không ít người chứng kiến hình ảnh này đều cúi đầu nôn mửa. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, cảnh tượng hung tàn này khiến nàng hơi nhúu mày, mặc dù chính nàng cũng đã gặp qua không ít cảnh tượng tương tự, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ không cảm thấy ghê tởm. Bọn họ xuất hiện, bởi vì có uy áp Thần thú của Tiểu Hổ, hơn nữa Huyền Linh thú cùng với Mặc Liên cũng đã đuổi kịp, uy phong cường đại lại bắt đầu tỏa mát ra xung quanh. Đám hung điều trên bầu trời thoắt sững sờ, sau đó đồng loạt bay lên cao, vừa lượn vòng vừa quan sát tình hình bên dưới, không dám tùy tiện phát động công kích nữa. Loài thú cấp bậc càng cao thì trí tuệ cũng càng phát triển, loài chim hung mãnh này cũng không phải đồ ngốc, nếu như cường địch xuất hiện mà bọn chúng còn dám làm càn, đây chẳng phải là muốn chết hay sao? Trong cái thế giới nhọc nhằn cường thực này (Liên: cá lớn nuốt cá bé), nhất là trong thế giới của loài thú, quy tắc rất là rõ ràng, cường giả cùng kẻ yếu chính là hai cấp bậc khác nhau, tuyệt đối không thể vượt qua lời tri dù chỉ một bước (Dạ: ý bảo không thể vượt qua một giới hạn, phạm trù nhất định). Việc hung điều rời đi khiến cho đám lính đánh thuê vốn đang chiến đấu mỗi đều thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ rồi rít quay đầu lại, vừa nhìn thấy cơ thể khổng lồ màu xích kim của Tiểu Hổ, tất cả lập tức kinh hoảng, cứ ngỡ lại có thêm một tên địch nhân khủng bố nào khác. Nhưng khi nhìn thấy người đeo mặt nạ quý ngời trên lưng Tiểu Hổ, bọn họ lại có cảm giác như vừa trút được gánh nặng. “Vương!” A Tát Lôi đang đứng ở phía xa lập tức nhảy dựng lên, kích động vẫy vẫy tay với nàng, thấy nàng bình an xuất hiện, tâm trạng của bọn họ đều buông lỏng đi không ít. Nhìn thấy dáng vẻ của A Tát Lôi, Hoàng Bắc Nguyệt liền biết đám người Cát Khắc cũng không có chuyện gì, nàng thở phào một hơi, nhưng chợt nhớ tới Mặc Liên vẫn còn đang đuổi theo phía sau, xem ra nàng vẫn chưa thể thả lỏng được rồi. Ánh mắt mọi người đảo qua, tuy không nhìn thấy Vũ Văn Định giả trang Tề vương, nhưng Phong Liên Dực lại rơi vào trong tầm mắt của mọi người. “Là Tề vương! Hóa ra Tề vương điện hạ cũng ở chỗ này!” “Thật tốt quá! Tề vương điện hạ ở đây, vậy là có hy vọng rồi!” Đám lính đánh thuê vừa nhìn thấy Phong Liên Dực, lập tức hưng phấn vung tay reo hò. Phong Liên Dực hơi nhấc tay lên, đám lính đánh thuê lập tức yên tĩnh lại, có hơi thở vương giả trời sinh, hẳn không cần phải dùng quá nhiều lời nói để truyền đạt ý tứ của mình. “Các vị, đây là một trong năm ngục lớn của Tu La Thành, Hung Thổ Ngục! Từ nơi này ra ngoài chỉ có một con đường, hãy đi theo ta!” Hắn cũng không có nói nhảm quá nhiều, Mặc Liên vẫn còn đang đuổi theo phía sau, nhanh chóng rời khỏi đây vẫn là biện pháp tốt nhất. Ở đây tập trung phần lớn người của liên minh lính đánh thuê, sau khi vào Tu La Thành, đa số bọn họ đều bị trận pháp mê hoặc dẫn tới đây, còn một bộ phận khác không biết đã đi tới nơi nào rồi. Mạnh Kỳ Thiên cùng Hồng Liên của Quang Diệu Điện, Thương Hà viện trưởng và Vũ Văn Định cũng đều không có ở đây. Mọi người nghe lời hắn nói xong liền có cảm giác trút bỏ được

gánh nặng, không nói hai lời lập tức đuổi theo bước chân của hắn. Phong Liên Dực ngồi trên lưng Tiểu Hồ đi về phía trước, hắn đang chịu trọng thương, nếu đi bộ sẽ hao tổn rất nhiều thể lực. Hắn là tinh thần, là người dẫn dắt của liên minh, nếu hắn ngã xuống thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí của liên minh. Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng Tiểu Hồ nhảy xuống, đi về phía sau hội họp với đám người A Tát Lôi và Cát Khắc, sau khi trao đổi mấy câu đơn giản, một thanh âm lạnh lùng của thiếu nữ bỗng nhiên vang lên: “Con Thần thú kia là triệu hoán thú của ngươi?” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, nhìn thấy người nói chuyện chính là Thiên Đại Đông Nhi luôn che mặt, không, phải nói là Đông Lăng, trong lòng liền trầm xuống. Sau năm năm, Tiểu Hồ đã to lớn hơn, dáng vẻ thay đổi rất nhiều, không còn nét đáng yêu nghịch ngợm như lúc nhỏ nữa.

596. Chương 598: Ta Dẫn Ngươi Đi (6)

Sau năm năm, tuy rằng Tiểu Hồ đã to lớn hơn, dáng vẻ cũng thay đổi rất nhiều, không còn nét đáng yêu nghịch ngợm như lúc nhỏ nữa, nhưng Đông Lăng là người đã chăm sóc cho Tiểu Hồ trong thời gian dài, ấn tượng đối với Tiểu Hồ đương nhiên sẽ không dễ dàng phai mờ.

Huống chi phần lớn Thần thú đều là độc nhất vô nhị, tuyệt đối không giống như Linh thú, có khả năng sinh sản rất mạnh. Có thể nói, một con Thần thú, trừ phi là sinh đôi, nếu không rất khó có bộ dáng giống nhau khi trưởng thành. Cho nên, Đông Lăng hẳn là đã nhận ra Tiểu Hồ. Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng nặng trĩu, gương mặt sau mặt nạ cũng mang theo vài phần âm trầm lạnh lẽo, dùng thanh âm khàn khàn thần nhiên trả lời: “Không sai!” Tay Thiên Đại Đông Nhi run lên, thanh kiếm nắm trong tay chợt phát ra một tiếng “keng” nhỏ. Nàng đưa tay sờ qua tấm vải bó che mặt, ngón tay khẽ run rẩy. “Lần quyết đấu trước của chúng ta còn chưa xong, không bằng bây giờ chúng ta tiếp tục đi!” Thiên Đại Đông Nhi nhẹ giọng nói. Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Hôm nay chúng ta đang bị vây ở bên trong Hung Thổ Ngục, làm sao có thời giờ quyết đấu đây?” “Tâm trạng ta đang rất tốt, chẳng lẽ Nguyệt Dạ các hạ sợ thua sao?” Thiên Đại Đông Nhi chậm rãi rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm xẹt ngang qua cát vàng ở dưới chân, phát ra một trận âm thanh dữ dội. Những người xung quanh đều quay đầu lại, có chút ngạc nhiên nhìn bọn họ, không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Hoàng Bắc Nguyệt ôm tay, lạnh lùng nhìn nàng, quyết đấu sao? Không nghĩ tới sau nhiều năm gặp lại, nàng cùng Đông Lăng lại phải quyết đấu với nhau. “Này, người cái tên này, sao ngươi lại không vì đại cục mà suy tính một chút hả, thời điểm như bây giờ mà còn quyết đấu cái gì chứ?” Cát Khắc cực kỳ không vui. Từ lần quyết đấu trên lời đài lúc trước, nữ tử tên là Thiên Đại Đông Nhi này thiếu chút nữa đã giết chết A Lệ Nhã, lại còn đã thương Hoàng Bắc Nguyệt, bọn họ đương nhiên đều không thích nàng. “Đại cục sao? Việ cớ như vậy, hay là Nguyệt Dạ các hạ sợ?” Thiên Đại Đông Nhi khinh miệt cười: “Lần trước thua trong tay ta, chẳng lẽ điều đó đã làm giảm nhục khí của ngươi rồi?” “Ngươi bớt ở chỗ này khẩu xuất cuồng ngôn đi! Công tử chúng ta sao phải sợ ngươi? Chẳng qua là công tử không thèm chiến đấu với người như ngươi thôi!” Cát Khắc giận dữ nói: “Người như ngươi cần bản không cần công tử ra tay, chỉ bằng ta là đã có thể giải quyết ngươi rồi!” “Không thèm?” Thiên Đại Đông Nhi cắn răng, oán hận nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “Ngươi xem nhẹ ta sao?” “Cát Khắc, đừng nói lung tung!” Hoàng Bắc Nguyệt vung tay, ra hiệu cho đám người Cát Khắc bình tĩnh một chút, dù sao bây giờ cũng không phải là thời điểm thích hợp để khơi mào chiến tranh. Cát Khắc và A Tát Lôi trừng mắt nhìn Thiên Đại Đông Nhi một cái, sau đó im lặng trở lại. “Thiên Đại Thiếu Cung Chủ, thắng bại đã định trên lời đài cả rồi, hiện tại chúng ta không còn ở trên lời đài, ngươi cũng đừng dây dưa nữa. Thật có lỗi, lần sau nếu có cơ hội, ta sẽ tiếp tục luận bàn với ngươi!” Nàng bình thản nói, không quá mức kiêu kỳ, cũng không lộ ra vẻ cuồng ngạo hay khinh miệt gì đối với Thánh Huyết Cung, giống như lời này chỉ là thuận miệng nói ra. Dáng vẻ bình thản này lại càng chọc giận Thiên Đại Đông Nhi, nàng nâng kiếm chỉ thẳng về phía mi tâm của Hoàng Bắc Nguyệt, dùng thanh âm cực kỳ khiêu khích nói: “Tại sao ngươi không dám so đấu với ta? Ta đã khiêu khích ngươi như thế, chẳng lẽ ngươi vẫn không chịu ra tay hay sao?” Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, việc lấy kiếm chỉ vào mi tâm của một tên cường giả chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với hắn, nếu như lúc này mà hắn còn không chịu chấp nhận lời khiêu chiến, vậy hắn sẽ bị tất cả mọi người khinh thường, chê cười hắn là kẻ yếu, là tên hèn nhát. Thiếu Cung Chủ Thánh Huyết Cung vốn là người cuồng ngạo, mà sư phụ của nàng là Thiên Đại Mê Ly – quốc sư của Tây Nhung Quốc. Đức hạnh của hai thầy trò này đều như nhau cả, chính điều này đã khiến cho rất nhiều người trong liên minh lính đánh thuê mất hứng.

597. Chương 599: Ta Dẫn Người Đi (7)

Về phần Nguyệt Dạ, cái người luôn đeo mặt nạ quý kia, mặc dù đám người ở đây phần lớn đều không hiểu rõ về nàng, nhưng lần này có thể thuận lợi vào Tu La Thành, công lao của nàng là lớn nhất.

Hơn nữa, sau khi biết được nàng còn là một vị cao giai luyện được sư, bọn họ lại càng tôn kính nàng hơn. Đám lính đánh thuê đều là những hán tử liếm máu trên lưỡi đao mà sống, bọn họ là người biết giằng nghĩa khí, nghĩ đến lần trước Hoàng Bắc Nguyệt đã bị Thiên Đại Đông Nhi đánh bại trên lôi đài, vậy mà bây giờ ả ta còn không chịu bỏ qua, vẫn cứ một mực khiêu khích, hạng người này quả thật khiến cho người khác cảm thấy chán ghét không thôi. Mấy tên lính đánh thuê hào sảng lập tức sải bước đi tới, lớn tiếng nói: “Nguyệt Dạ các hạ, người có cái gì khó khăn thì cứ nói một tiếng, mấy người huynh đệ chúng ta chắc chắn sẽ giúp người!” “Đúng! Nguyệt Dạ các hạ là một vị Luyện Dược Sư, nếu có người nào dám gây khó dễ cho ngài, vậy cũng có nghĩa hấn đang gây khó dễ cho bọn ta!” Mấy tên lính đánh thuê nhìn chằm chằm vào Thiên Đại Đông Nhi, giống như chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt nói ra một câu, bọn họ sẽ lập tức xông lên giải quyết con nha đầu không biết trời cao đất rộng này vậy. Thiên Đại Đông Nhi lạnh lùng cười, khinh thường nói: “Không có bản lĩnh đánh với ta, muốn tìm người giúp đỡ sao? Thật đúng là thiên tính của phế vật nha!” “Nha đầu, người mở miệng nói lời sạch sẽ một chút! Một tên Triệu Hoán Sư lại đi khiêu khích một tên Luyện Dược Sư, đây mà là bản lĩnh ư?” Mấy tên lính đánh thuê lập tức hô to gọi nhỏ đứng lên. “Luyện Dược Sư?” Thiên Đại Đông Nhi cười lớn: “Đến bây giờ ta mới biết, thì ra Nguyệt Dạ các hạ chỉ là một tên Luyện Dược Sư thôi nha! Là đám người này có mắt không trông? Hay là do người lại dùng thủ đoạn lừa gạt người khác?” Hai câu nói không đầu không đuôi của nàng khiến cho mọi người sững sốt. Đây là có ý gì? Chẳng lẽ vị Nguyệt Dạ các hạ này không chỉ là Luyện Dược Sư mà còn có một thân phận khác nữa sao? Không phải đâu, nếu thật như thế, vậy nàng cũng quá trâu bò đi! Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay gạt thanh kiếm của Thiên Đại Đông Nhi ra, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Đa tạ các vị, tuy nhiên đây là chuyện riêng của ta với Thiên Đại Thiểu Cung Chủ, lời khiêu chiến của nàng, ta tiếp nhận.” “Nguyệt Dạ các hạ.” Mấy lính đánh thuê gấp gấp muốn mở miệng nói, nhưng lại bị Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay ngăn lại. Cái gì đây, không ngờ nàng lại tiếp nhận lời khiêu chiến từ một vị Triệu Hoán Sư có thực lực mạnh mẽ. Ắ Thiên Đại Đông Nhi này thủ đoạn độc ác, quyết đấu với nàng, Nguyệt Dạ nhất định sẽ chịu thua thiệt! Trong biển người, chỉ có đám người Cát Khắc là lộ ra thần sắc hào hứng. Vương tiếp nhận rồi, chút nữa người sẽ giáo huấn nữ nhân hung hăng này một phen, để cho nàng biết thế nào mới là một tên cường giả chân chính! Nhưng mà sắc mặt của vương hình như không được tốt lắm, sẽ không có vấn đề gì chứ? “Người tiếp nhận?” Thiên Đại Đông Nhi nhếch môi cười cười. “Sao nào? Việc ta tiếp nhận khiến người mất hứng à?” Hoàng Bắc Nguyệt liếc xéo nàng một cái, sau đó phất phất tay, ngụ ý muốn mọi người lui xuống. Thiên Đại Đông Nhi lớn tiếng nói: “Sao ta có thể mất hứng được? Bây giờ, cho dù ta nằm mơ cũng sẽ cười đến mức tỉnh dậy! Ta đã chờ ngày này từ lâu lắm rồi!” Nói xong, nàng cũng không hề khách khí mà triệu hồi ra Cự Tê Giáp Long có thân hình khổng lồ cùng bộ giáp cứng rắn. Cự Tê Giáp Long là Linh thú thuộc tính Thổ, ở nơi Hung Thổ Ngục tràn ngập đất vàng cùng bùn cát này, nó giống như cá tiến vào nước, như chim bay lượn trên không trung vậy. Thiên Đại Đông Nhi đứng trên bả vai Cự Tê Giáp Long, từ trên cao nhìn xuống Hoàng Bắc Nguyệt: “Triệu hoán thú của người đâu?” Triệu hoán thú? Đám lính đánh thuê cả kinh! Thì ra vị Nguyệt Dạ các hạ này còn là một tên Triệu Hoán Sư! Trách không được nàng lại dám tiếp nhận lời khiêu chiến của Thiên Đại Đông Nhi! Nhưng kì lạ là, lần trước tỷ thí trên lôi đài, tại sao vị Nguyệt Dạ này lại không đem Triệu hoán thú ra chiến đấu? Chẳng lẽ nàng muốn giấu diếm thực lực sao? Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên cười nói: “Triệu hoán thú của ta rất lười chuyển động, không muốn đi ra, sao nào, không có Triệu hoán thú, người không dám đánh với ta sao?”

598. Chương 600: Ta Dẫn Người Đi (8)

“Người muốn tỷ thí bằng tay không? Cũng được!” Thiên Đại Đông Nhi từ trên lưng Cự Tê Giáp Long nhảy xuống, vung tay đem nó thu hồi vào không gian Linh thú, ngay cả bảo kiếm cũng thu hồi, sau đó bày ra một tư thế đánh nhau vô cùng kỳ quái.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, động tác này không phải là động tác năm đó nàng đã dạy cho Đông Lăng hay sao? Đông Lăng dốc lòng luyện tập, hy vọng có thể trở nên cường đại hơn, không trở thành gánh nặng cho nàng. Không nghĩ tới, bây giờ nàng lại muốn dùng những chiêu thức này để đối phó với mình, quả nhiên là thế sự khó lường, thật đáng châm chọc. Thiên Đại Đông Nhi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, bởi vì cách một lớp mặt nạ, nàng không thể thấy được bất cứ biểu tình gì của Hoàng Bắc Nguyệt. Nàng rất tò mò, khi thấy nàng bày ra động tác này, về mặt bên dưới lớp mặt nạ kia liệu có xuất hiện một tia dao động nào hay không? Nhất định là không có rồi, nàng chính là Hoàng Bắc Nguyệt mà, một Hoàng Bắc Nguyệt máu lạnh tàn nhẫn! Hoàng Bắc Nguyệt cũng nâng tay lên, làm ra một cái động tác “xin mời”. Tinh quang chợt lóe trong mắt Thiên Đại Đông Nhi, nàng khẽ kêu một tiếng, lập tức xông lên! Cát vàng cuộn cuộn nổi lên khắp nơi, hung diệu trên không trung phát ra từng tiếng rít gào bén nhọn! Thân ảnh hai người giống như hai đám mây điên cuồng quấn vào nhau, nhanh chóng biến ảo, lúc thì cận thân chiến đấu, lúc thì tách ra lấy sức. Thân thủ hai người nhanh đến mức khó tin, cao thủ võ đạo trong đám lính đánh thuê cũng không ít, ai nấy đều âm thầm phát ra từng tiếng thán phục sợ hãi! Không nghĩ tới Thiên Đại Đông Nhi tuổi còn trẻ mà lại có tốc độ linh hoạt cùng động tác tàn nhẫn như vậy! Nguyệt Dạ bên này lại càng đáng sợ hơn, thân hình giống như quỷ mị của nàng liên tục biến ảo trong cát vàng, cho dù có nhìn chăm chăm thì cũng không thể nhìn rõ động tác của nàng. Hai người kia, ở trên đại lục Tịch Nhĩ Tháp cũng coi như là cao thủ số một số hai! “Thân thủ của người sao lại tệ như vậy? Không dám xuất ra thực lực chân chính chiến đấu với ta hay sao? Vẫn sợ bị người khác nhận ra thân phận à?” Thiên Đại Đông Nhi xoay người, nhanh chóng lách ra sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt, năm ngón tay co lại thành trảo chụp về phía cổ của nàng! Khỏe miệng Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhếch, một ngón tay nâng lên, lập tức đem tay của nàng hất văng ra, một chỉ kia nhìn như rất nhẹ nhưng lại làm cho cả bàn tay của Thiên Đại Đông Nhi có cảm giác chết lặng! Nếu không phải lúc trước thân thể của nàng không có cách nào chịu tải được nguyên khí lưu chuyển, Thiên Đại Đông Nhi sao có thể đánh đắm thoải mái như vậy được? Chiêu thức đánh nhau hiện đại? Đó là kỹ năng nàng tự tin nhất đấy. Nhanh chóng! Tàn nhẫn! Chuẩn xác! Gần như không có người nào có thể thoải mái giao thủ cùng nàng, ngay cả sư phụ nổi danh nghiêm khắc, hay bất bệ cũng rất là hài lòng với kỹ xảo đánh nhau của nàng! Chỉ tiếc, hiện giờ nàng là hổ xuống đồng bằng, là rồng vào nước cạn, không ngờ bây giờ lại bị một tiểu nha đầu do chính tay mình dạy dỗ khinh thường! (Long du thiên thủy tao hà hỷ, hổ lạc bình dương bị khuyển khi (rồng vào nước cạn bị tôm cười nhạo, hổ xuống đồng bằng thì bị chó khinh): Nói về nỗi bi ai của người có quyền lực danh vọng khi sa cơ thất thế thì bị kẻ dưới mình khinh khi hiếp đáp) “Sợ? Ta có sợ sao?” Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn nàng, thần nhiên mỉm cười. Thiên Đại Đông Nhi then quá hóa giận, lại lần nữa mạnh mẽ xông lên. Cát vàng lại nổi lên, trong lúc mọi người đang hết sức chú ý quan sát trận chiến, cửa động mà đám người Hoàng Bắc Nguyệt vừa thoát ra lúc này bỗng nhiên bị một cỗ lực đạo mạnh mẽ đụng vỡ!! Đá vụn văng tung tóe khắp nơi, hung diệu đang bay lượn trên trời cao không cần thận bị đá bắn trúng, phát ra từng trận rít gào thảm thiết. Một đám mới vừa rồi còn ở giữa không trung diệu vô dương oai, giờ phút này giống như chim sợ cành cong, đồng loạt vỗ cánh bay đi. Động tĩnh thật lớn kia khiến cho mọi người không nhìn được mà xoay người nhìn lại. Chỉ thấy Huyền Linh Thú màu đen đang vỗ vỗ cặp cánh khổng lồ bay đến, uy áp siêu cường khiến cho đám lính đánh thuê lập tức biến sắc. Bọn họ cho rằng lại có thêm một tên địch nhân cường đại khác tới, bởi vậy vội vàng lấy vũ khí ra, chuẩn bị cho một tràng ác chiến! Nhưng khi thấy Mặc Liên đang chậm rãi bước ra, bọn họ không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

599. Chương 602: Ta Dẫn Người Đi (10)

Mặc dù đã bị mệnh lệnh của Hoàng Bắc Nguyệt áp chế, thế nhưng khi nhìn thấy chủ nhân của mình bị vùi lấp trong cát lún, mặt nạ còn bị đối thủ phá hủy, Băng Linh Huyền Diệu rốt cục không nhìn được nữa, một tiếng phượng hót vang lên, nó đã từ không gian Linh thú bay ra.

Âm hàn chi khí từ trên người siêu cấp Linh thú bộc phát, trong nháy mắt đã bức Thiên Đại Đông Nhi lui lại vài bước! Truyện được tại dachivu.wordpress.com

Băng Linh Huyền Diệu đứng trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, dùng mắt đối mắt với Cự Tê Giáp Long! Một màn này khiến cho đám lính đánh thuê kinh hãi, trong nháy mắt Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện, trên đầu bọn họ như có một đạo lôi điện xẹt qua. “Băng Linh Huyền Diệu? Trời ạ, không ngờ thật sự là Băng Linh Huyền Diệu! Đây là một trong Ngũ Linh – Băng Linh Huyền Diệu đây!” Bởi vì phía trước còn có Thần thú, cho nên Ngũ Linh cũng không được tính là mạnh nhất, nhưng dù vậy, những Linh thú có thể xếp vào hàng ngũ Ngũ Linh kia đều là những cá thể có năng lực cực mạnh. “Chẳng lẽ người kia chính là Hí Thiên các hạ! Là Hí Thiên các hạ năm năm trước đã từng xuất hiện qua ở Nam Dực Quốc?!” Trong liên minh có không ít lính đánh thuê là người của Nam Dực Quốc, bọn họ vừa liếc mắt một cái đã lập tức nhận ra Băng Linh Huyền Diệu, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời trở nên nghiêm nghị, tôn kính hơn! Bên này nhao nhao ồn ào, còn bên kia, Huyền Linh Thú cường hãn vốn đang muốn tiến lên cũng lập tức ngừng lại, biểu tình quái dị quay đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt không chút biểu cảm của Mặc Liên. Mặc Liên chậm rãi ngẩng đầu, sát khí trên mặt vẫn chưa tan hết, âm trầm lạnh lẽo, hiển nhiên hẳn hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra. Dạ Chi Vũ

Sự xuất hiện của Băng Linh Huyền Diệu cơ hồ đã khiến cho mọi người chấn kinh, nhưng người khiếp sợ nhất không phải là Thiên Đại Đông Nhi, mà là Cự Tê Giáp Long đang bị liệt diễm đốt cháy. Nó liên tiếp lui về phía sau, trong miệng phát ra thanh âm “ô ô” tràn ngập thống khổ. Thiên Đại Đông Nhi cắn chặt răng, tay nắm chặt bảo kiếm, hô to một tiếng: “Hoàng Bắc Nguyệt!”, sau đó nàng phi thân lên không trung, hoàn toàn không thèm để ý đến Băng Linh Huyền Diệu phía trước, trong đầu chỉ khư khư ôm lấy ý niệm giết chết Hoàng Bắc Nguyệt! Ba chữ “Hoàng Bắc Nguyệt” này như một tảng đá lớn rơi xuống hồ, “Hoàng”, đây là quốc họ của Nam Dực Quốc, trừ hoàng tộc chính thống ra, ai cũng không có tư cách dùng cái họ này! Mà Hoàng Bắc Nguyệt, chính là Bắc Nguyệt quận chúa của Phủ Trưởng Công Chúa, năm năm trước mất tích. Hoàng đế Nam Dực Quốc cũng vì chuyện này mà tuyên bố cáo thị, ai có thể tìm được Bắc Nguyệt quận chúa thì sẽ đạt được phần thưởng là nghìn lượng hoàng kim và được phong tước vị! Cho nên cái tên này đối với đám lính đánh thuê mà nói chính là sấm nổ bên tai! Nhưng có ai nghĩ đến, vị Bắc Nguyệt quận chúa từng bị coi là phế vật kia lại chính là chủ nhân của Băng Linh Huyền Diệu, là cao thủ thần bí danh tiếng một thời ở Nam Dực Quốc – Hí Thiên. Hơn nữa, bây giờ nàng còn là một tên Luyện Dực Sư! Vừa là Triệu Hoán Sư, vừa là Luyện Dực Sư, loại thiên tài trăm năm khó gặp này sao lại bị lan truyền là phế vật đây? Người Nam Dực Quốc quả thật là một đám có mắt không trông! Huyền Linh Thú quay đầu lại nhìn Mặc Liên, nhưng nó vừa mới quay đầu đã thấy Mặc Liên đột nhiên ngẩng đầu lên. Nó chưa kịp nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn thì hắn đã biến mất! Động tác kia ngay cả lôi điện cũng không đuổi kịp, ngay khi Thiên Đại Đông Nhi vừa ra tay, hắn đã xuất hiện trước mặt nàng, đưa tay chụp một cái, bảo kiếm của Thiên Đại Đông Nhi lập tức bị bẻ gãy thành hai nửa. Hắn cũng không dừng lại, một chớp mắt lại đánh ra, vô cùng chuẩn xác nhắm đến vị trí trí mạng của nàng – trái tim. Ở trước mặt Mặc Liên, Thiên Đại Đông Nhi gần như không có khả năng phản kháng, dưới sự chênh lệch quá lớn về thực lực, Mặc Liên muốn giết chết nàng cũng đơn giản như bóp chết một con kiến vậy! dachivu

“Không nên thương tổn nàng!” Trái tim Hoàng Bắc Nguyệt giật thót, dưới tình thế cấp bách, nàng vội vàng ngưng tụ một đạo băng nhận đánh tới. Cũng may động tác của Mặc Liên rất nhanh, thân hình chợt lóe đã có thể tránh được, nhưng trên gương mặt hắn lại mang theo thần sắc kinh hoàng luống cuống, giống như một đứa trẻ làm sai sợ bị mắng vậy.

600. Chương 603: Ta Dẫn Người Đi (11)

Tuy mu bàn tay bị băng nhọn cắt chảy máu, nhưng hắn vẫn rất nghe lời, không hề công kích Thiên Đại Đông Nhi tiếp, chỉ là sát khí trên người không chút tiêu tán, vẫn tràn ngập tính uy hiếp.

Thiên Đại Đông Nhi ngẩn ra, thời điểm nhìn thấy Mặc Liên, sắc mặt của nàng có chút thay đổi. Tên Mặc Liên này, nàng nhớ rất rõ... Sau năm năm, thực lực của hắn vẫn mạnh như thế, chỉ là, tính tình lại càng

giống một đứa trẻ không hiểu chuyện. Nhớ lại một chương vừa nãy của Mặc Liên, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, nếu không có Hoàng Bắc Nguyệt ngăn cản, chỉ sợ nàng đã trở thành vong hồn dưới tay hắn! Tại sao lại ngăn cản? Thiên Đại Đông Nhi kéo chiếc khăn đen che mặt xuống, đôi môi nhẹ run rẩy, thẳng thắn đối mặt với Hoàng Bắc Nguyệt: “Tại sao ngươi lại ngăn cản?” “Ta không muốn ngươi chết.” Hoàng Bắc Nguyệt đang được A Tát Lô kéo ra khỏi vùng cát lún, sắc mặt so với vừa rồi càng thêm tái nhợt, trong ngực là một mảnh phiến giang đảo hải, nhưng ngữ khí lại vô cùng bình thản. Thiên Đại Đông Nhi lạnh lùng cười rộ lên: “Ngươi mà lại không muốn ta chết?” “Tại sao ta lại muốn ngươi chết đây, ngươi chết rồi, ai sẽ chiếu cố cho Tiểu Hồ với Chi Chi.” Nàng vừa nói xong, Tiểu Hồ cao lớn đã đi tới đứng bên người Hoàng Bắc Nguyệt, nâng mắt nhìn Thiên Đại Đông Nhi. Đường như Tiểu Hồ rất có thiện cảm với gương mặt này, nó thậm chí còn nghiêng đầu sang một bên, nhỏ giọng “ô” lên một tiếng. Hốc mắt Thiên Đại Đông Nhi trong nháy mắt đỏ bừng, ký ức ngày xưa lập tức ủa về, những hình ảnh rõ ràng đầy làm cho nước mắt của nàng không ngừng chảy ra. “Ngươi không hề để ý tới sống chết của ta, nếu quan tâm, ngươi cũng sẽ không bỏ mặc ta một mình như thế.” Thiên Đại Đông Nhi nghẹn ngào hô lớn, thanh âm mang theo hận ý đánh sâu vào tinh thần của Hoàng Bắc Nguyệt. Trong lòng xẹt qua một tia áy náy, Hoàng Bắc Nguyệt mấp máy môi vài lần, nhưng một chữ cũng không thốt ra được. Thiên Đại Đông Nhi sải bước đi về phía nàng, tuy không dám ra tay cản trở nữa nhưng Mặc Liên vẫn cố chấp bám sát theo nàng, giống như sợ nàng sẽ ra tay tổn thương Hoàng Bắc Nguyệt. “Tại sao lại không đi tìm ta? Ngươi thậm chí còn không thèm đi tìm ta!” “Ta cho rằng ngươi đã chết.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở miệng, trong thanh âm cũng mang theo một tia nghẹn ngào. Năm đó nàng tin tưởng lời nói của Linh Tôn, nghĩ rằng đã hoàn toàn hết hy vọng, dù gì Đông Lăng cũng bị con Cửu Đầu Điều hung tàn bắt đi lâu như vậy, trong lòng nàng cũng không dám ôm hy vọng gì, bởi vậy mới không đi tìm. Nếu như lúc ấy Linh Tôn nói với nàng vẫn còn một tia hy vọng, vậy cho dù có phải liều cái mạng này, nàng cũng sẽ mang Đông Lăng trở về! Bởi vì, Đông Lăng luôn toàn tâm toàn ý tin tưởng nàng! Đông Lăng từ nhỏ đã làm bạn với Hoàng Bắc Nguyệt, cũng vì nàng chịu biết bao nhiêu đau khổ, cho dù trái tim nàng làm bằng sắt, nàng cũng không thể thấy chết mà không cứu! Thiên Đại Đông Nhi đứng trước mặt nàng, khuôn mặt thanh tú bị nước mắt làm cho ướt đầm, tầm mắt mờ lung, nhưng dù vậy, nàng vẫn thấy rõ trong mắt của Hoàng Bắc Nguyệt cũng lấp lánh ánh nước. Hoàng Bắc Nguyệt cũng sẽ khóc ư? Hoàng Bắc Nguyệt che mặt, sụt sịt mũi, khàn giọng nói: “Thực xin lỗi...” “Nhiều năm trôi qua, mỗi lần nhớ tới bóng lưng lúc rời đi của ngươi, ta lại càng hận ngươi. Ngươi có biết không, lúc ấy chỉ cần đi thêm vài bước nữa, ngươi đã có thể nhìn thấy ta rồi...” Thiên Đại Đông Nhi khóc rống lên, đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp trên mặt đất. Hoàng Bắc Nguyệt đặt tay lên trán, nhắm mắt lại, hốc mắt vẫn nóng rực lên, vừa chua xót lại vừa đắng chát, giờ phút này, sự hối hận của nàng so với năm năm trước lại càng nhiều hơn. “Ngươi hận ta là đúng, nhiều năm như vậy nếu không có ngươi che chở, có lẽ ta đã sớm chết rồi, vậy mà ta lại không thể bảo hộ ngươi, bởi vậy, ngươi đối xử với ta như thế nào cũng đúng cả.”

601. Chương 604: Ta Dẫn Ngươi Đi (12)

Ta dẫn ngươi đi (12) Editor: Mặc Tử Liên Beta: Mặc Quân Dạ Hoàng Bắc Nguyệt phát phát tay với người bên cạnh, ý bảo bọn họ rời đi: “Đây là trận chiến giữa ta và nàng, người khác đừng nhúng tay vào!”

“Vương?” Cát Khắc nóng nảy nói: “Trên người ngươi còn có thương tích, bây giờ mà chiến đấu với nàng thì rất không công bằng, cứ chờ dưỡng thương tốt trước đã...” Mấy người bọn họ cũng không biết Đông Lăng, đương nhiên chỉ một mực ủng hộ vương của mình. Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay ngăn cản: “Không cần nhiều lời!” Vừa nói vừa chậm rãi đi về phía Thiên Đại Đông Nhi. Một cái bóng đen thoáng qua, con đường phía trước lập tức bị cản trở, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, có chút hoảng hốt nói: “Mặc Liên các hạ?” “Mặc.” Mặc Liên sửa lời nàng, hắn không thích cách gọi xa lạ như vậy. Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra nụ cười nhợt nhạt: “Đây là chuyện tình giữa ta và Thiên Đại các hạ, ta không muốn bất kì kẻ nào nhúng tay vào!” Mặc Liên lắc đầu, thần sắc có chút ngưng trọng: “Nguy hiểm.” Hoàng Bắc Nguyệt có chút khó hiểu. Thời gian nàng ở chung với Mặc Liên cũng không lâu, tuy biết cách nói chuyện của hắn không giống với người bình thường, nhưng ít nhất bản thân nàng vẫn hiểu được hai ba câu, nhưng giờ phút này, nàng hoàn toàn không hiểu cái nguy hiểm mà hắn nói tới là gì. Là việc nàng trọng thương nhưng vẫn đánh với Thiên Đại Đông Nhi nguy hiểm, hay là nơi này nguy hiểm? Nàng vừa định mở miệng

hỏi, Mặc Liên đã nắm lấy tay nàng: “Dẫn người đi.” (Dạ: ngọt, ngọt chết người a~, tiểu Mặc, *giờ tay* người nắm tay ta này TT^TT) Hành động của thiếu niên quý dị này khiến cho mọi người ngẩn ra, rõ ràng vừa rồi còn đằng đằng sát khí, sao bây giờ lại giống như một con cún nhỏ, thân mật lượn lờ quanh Hoàng Bắc Nguyệt đây? Á Tất Lôi không hề có thiện cảm gì đối với người của Quang Diệu Điện, thấy Mặc Liên hành động như vậy, hắn khó chịu nói: “Này này! Nam nữ thụ thụ bất thân nha, người mau bỏ tay ra!” Mọi người thiếu chút nữa không nhịn được mà bật cười, Hoàng Bắc Nguyệt lại càng câm nín. Cái tên Á Tất Lôi này, không biết nói chuyện thì thôi đi, còn bày đặt ăn nói lung tung, lời này nói ra, nàng có cảm giác như mình là thiếu nữ đường hoàng bị Mặc Liên đùa giỡn vậy. Mặc Liên đương nhiên không hiểu cái gì gọi là “nam nữ thụ thụ bất thân”, đã nắm được tay của Hoàng Bắc Nguyệt, hắn tuyệt đối sẽ không buông ra, nghe xong lời này, tay hắn lại càng siết chặt! Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhú mào, nàng cũng không phải là thiếu nữ nhu nhược, nhưng lực tay của Mặc Liên cũng không khỏi quá mạnh đi, đầu khớp xương của nàng gần như muốn nứt ra rồi. “Mặc Liên, buông tay!” Nàng cũng không muốn bị hắn bóp gãy xương, ngờ ngờ ngác ngác lại có thêm một vết thương mới đâu. “Mặc.” Mặc Liên cúi đầu nhìn nàng, vẫn hết sức kiên trì cố chấp, hắn sẽ không buông tay, đến chết cũng không buông tay! Người khác bảo hắn buông tay, nhưng tại sao ngay cả nàng cũng muốn bảo hắn buông tay? Hắn không nhìn thấy nàng, buông tay, hắn sẽ không thấy nàng được nữa! “Được rồi, Mặc, người buông tay ra có được không? Tay của ta đau.” Thật ra là rất đau! Cánh tay Mặc Liên thoáng cứng đờ, sau đó chậm rãi buông ra. Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy lập tức rút tay về, trong lúc nàng tưởng đã có thể tự do, không ngờ Mặc Liên lại nhanh chóng chộp lấy ống tay áo của nàng. Nắm ở đây, nàng sẽ không đau nữa! (Dạ: đáng yêu, siêu cấp đáng yêu mà) Hoàng Bắc Nguyệt ngờ ngẩn, sau đó có chút dở khóc dở cười, người chung quanh cũng bắt đầu dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng, giống như đang muốn hỏi: Này, người đã làm ra chuyện tình không thể tha thứ gì đối với người ta rồi hả, khiến cho một thiếu niên tốt không muốn rời bỏ người? (Dạ: ta chết cười với cái đám lính đánh thuê xung quanh :))) Hoàng Bắc Nguyệt chớp chớp mắt, nàng... hình như nàng đâu có làm chuyện tình gì không thể tha thứ đâu? Vốn nàng muốn cùng Thiên Đại Đông Nhi đánh một trận, nào ngờ lại bị Mặc Liên nháo lên phá hỏng, hơn nữa dường như mọi người đều đã quên chuyện này, ánh mắt đều nhìn về phía Mặc Liên và Hoàng Bắc Nguyệt, không biết hai người này muốn giải quyết chuyện tình đó như thế nào. Hoàng Bắc Nguyệt giống như một tên nam tử phụ tình, dưới vô số ánh mắt đang đánh giá mình, vô tội sờ sờ cái mũi, sau đó nói: “Mặc, người vừa mới nói nguy hiểm, đây là có ý gì?”

602. Chương 605: Ta Dẫn Người Đi (13)

“Ma thú.” Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt đại biến, vội vàng quay đầu liếc nhìn Phong Liên Dực. Phong Liên Dực vốn đang nhìn chằm chằm vào bàn tay đang nắm lấy ống tay áo Hoàng Bắc Nguyệt của Mặc Liên, trong lòng có chút suy nghĩ, nhưng vừa nghe được lời này, hắn cũng lập tức ngẩng đầu lên.

Hai người nhìn nhau một cái, đều hiểu ý tứ của đối phương. Là ma thú thủ hộ, bọn nó đã bị kinh động rồi! Động tĩnh Vừa rồi của Mặc Liên ở trong Tu La Thành quá lớn, uy áp của Huyền Linh Thú đủ để thức tỉnh đám ma thú thủ hộ kia! “Mau rời khỏi nơi này!” Phong Liên Dực trầm giọng nói. Đám lính đánh thuê kia không hề biết ma thú là cái gì, về mặt trần ngập tò mò, cũng không cảm thấy có gì là quá nghiêm trọng cả. “Tề vương điện hạ, ma thú là cái gì? Dù gì chúng ta cũng có hai con Thần thú ở đây mà!” Tiểu Hồ cùng Huyền Linh Thú đều là Thần thú, đặc biệt là Huyền Linh Thú, nó lợi hại đến mức có thể xưng vương xưng bá trên Tạp Nhị Thập đại lục! “Thì ra trên đời này thật sự có ma thú!” Thủ lĩnh Thượng Quan Vô Vân của đoàn lính đánh thuê đứng đầu đại lục – đoàn lính đánh thuê Phệ Diễm – biểu tình ngưng trọng nói. Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Thượng Quan Vô Vân, chờ hắn giải thích, nhưng dường như hắn không hề có ý định này, chỉ hướng Phong Liên Dực hỏi: “Tề vương điện hạ, ma thú của Tu La Thành là cấp mấy?” “Ma thú bị kinh động chính là ma thú thủ hộ của Tu La Thành, bọn nó đã tiến hóa đến cấp bảy.” Phong Liên Dực nói. Thượng Quan Vô Vân cũng hít vào một hơi khí lạnh, vội vàng nói: “Chúng ta mau mau đi ra ngoài, nếu không sẽ không kịp mất!” Phong Liên Dực gật đầu, cất giọng nói với mọi người: “Các vị, chuyện tình liên quan tới ma thú, sau khi ra ngoài ta sẽ giải thích cho mọi người, hiện tại nơi này không thích hợp ở lâu, chúng ta mau rời đi.” Đám người của liên minh lính đánh thuê đều vì bội phục cách làm người của Tề vương nên mới theo hắn tiến vào Tu La Thành, thấy hắn bảo chuyện này rất

ng nghiêm trọng, bọn họ đương nhiên không chút hoài nghi, lập tức rối rít rời đi. Phong Liên Dực đi tới, đầu tiên là liếc Mặc Liên vẫn đang nắm chặt ống tay áo của Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó mới nhìn sang nàng. Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy cũng chỉ có thể nở nụ cười bất đắc dĩ. “Mặc Liên các hạ, Huyền Linh Thú của ngươi và Ma thú thủ hộ là đối thủ ngang tài ngang sức, liệu ngươi có thể ở lại đoạn hậu (ngăn cản phía sau) được không?” Phong Liên Dực ôn nhã nói với Mặc Liên, trong con ngươi màu tím còn hàm chứa nụ cười ôn nhu nhàn nhạt. Thật là quân tử khiêm nhường. (Dạ: là tại ta hoa mắt hay sao mà ta lại cảm thấy Dực ca đang lộ ra cái đuôi cáo vậy vậy, ta cảm giác đây là trắng trợn trả thù a :))) Nhưng Mặc Liên lại không thèm chừa cho hắn chút mặt mũi, Phong Liên Dực bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn ngoài việc nhìn sang Hoàng Bắc Nguyệt. Hiếm khi nhìn thấy loại người nam nữ thông sát, già trẻ lớn bé đều không tha như Phong Liên Dực đá trúng tám sát, lại nhìn thấy biểu lộ bất lực trên mặt hắn, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi cười rộ lên. Nàng đột nhiên cảm thấy cái tên Mặc Liên này cũng là một người rất đáng yêu! (Dạ: cái đoạn Bắc Nguyệt miêu tả Dực ca làm ta cười muốn tắt thở mà) “Mặc, ngươi có thể giúp chúng ta đoạn hậu được không?” Nàng cười hỏi. Yêu cầu của nàng, Mặc Liên đương nhiên sẽ không cự tuyệt, hắn gật đầu một cái, sau đó xoay người kéo tay nàng rời đi. Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, nàng cũng không có nói muốn cùng hắn đoạn hậu mà! Trên mặt Phong Liên Dực lúc này cũng lộ ra nụ cười như gió xuân, hắn rất ít khi nhìn thấy biểu cảm không biết nên ứng đối thế nào của Hoàng Bắc Nguyệt như bây giờ. (Dạ: ta biết hai người tại sao yêu nhau rồi ==) Cái tên Mặc Liên này... Con ngươi của Phong Liên Dực hơi lóe lên, tình cảm mà Mặc Liên dành cho Nguyệt tựa hồ có chút không đúng, thứ tình cảm này cơ hồ không hề che giấu, từ trên người hắn nhiệt liệt tỏa mát ra. “Nguyệt, nàng còn đang bị thương, tốt nhất là đi theo ta đi.” Phong Liên Dực nhẹ nhàng nắm lấy tay của Hoàng Bắc Nguyệt, muốn đem nàng kéo qua. Sắc mặt Mặc Liên khẽ biến, đờ đờ sát khí ngẩng đầu lên, bàn tay đang nắm ống tay áo chợt chuyển lên nắm lấy cổ tay của nàng, tránh cho việc nàng bị kẻ khác cướp đi! Trong thoáng chốc, sát khí lạnh lẽo bắt đầu bốc lên từ thân thể của hai đại nam nhân, chỉ là sát khí của Mặc Liên có xu hướng âm hàn quỷ dị, còn của Phong Liên Dực lại lộ ra một loại phong độ nhẹ nhàng, ôn nhã như ngọc, thế nhưng trong đôi con ngươi màu tím đã bắt đầu xuất hiện một vòng nước xoáy nguy hiểm.

603. Chương 606: Ta Dẫn Ngươi Đi (14)

Hai người đối nghịch lẫn nhau, cho dù Mặc Liên không nhìn thấy gì, nhưng giác quan của hắn lại rất nhạy bén, biết người này muốn cướp Nguyệt đi, hắn sao có thể cho phép đây?

Huyền Linh Thú giống như tử thần phủ xuống thế gian, đôi mắt của nó nhìn chằm chằm vào Phong Liên Dực. Phong Liên Dực vẫn mang theo nụ cười thản nhiên, hoàn toàn không để ý gì đến Huyền Linh Thú. Cát Khắc cùng A Tắt Lô hai mắt nhìn nhau, chợt A Tắt Lô hít hít mũi, nói: “Không biết tại sao ta lại ngửi thấy một mùi hương lạ?” Cát Khắc ngây thơ hỏi: “Mùi gì?” A Tắt Lô cau mày nói: “Chua!” (Dạ: trời ơi :))) Khóe miệng Cát Khắc co quắp: “Người đừng có nói bậy! Tên Mặc Liên này làm sao có thể...” Tâm tư của Tề vương đối với Già Dạ Vương, bọn họ không cần suy đoán cũng biết rõ ràng, nhưng cái tên Mặc Liên suốt ngày giống như quỷ, âm trầm lạnh lẽo này, ai mà biết trong lòng hắn muốn cái gì chứ? “Sao lại không thể? Không tin thì ngươi cứ đưa tay cho hắn đi, xem hắn có thèm kéo tay ngươi không?” A Tắt Lô đầu óc cơ trí, không hề ngu ngốc, hắn nhìn ra được cách Mặc Liên đối xử với Già Dạ Vương của bọn họ không hề giống với những người khác. Ngay cả Hồng Liên, hắn cũng không thấy Mặc Liên kéo tay nàng bao giờ! Cát Khắc cả giận nói: “Nói bậy! Ta là nam nhân!” A Tắt Lô hắc hắc cười lên: “Lúng túng cái gì, ta chỉ là lấy ví dụ thôi. Ài, ngươi nói xem, giữa Mặc Liên và Tề vương, ai lợi hại hơn?” Về mặt của Cát Khắc cũng trở nên nghiêm túc: “Ta chưa từng thấy Tề vương ra tay qua, đương nhiên không biết thực lực của hắn như thế nào. Hơn nữa ta có nghe nói thân thể của Tề vương không tốt, không thể tập võ, cho nên...” A Tắt Lô nhướng nhướng mày: “Người không thể tập võ sẽ có khí thế mạnh như vậy sao?” “ Cái này...” Cát Khắc cũng không tiện nói thêm cái gì, dù sao cho đến bây giờ cũng chưa có ai thấy Phong Liên Dực ra tay, chỉ biết là hắn là Triệu hoán sư thuộc tính Phong, nhưng Triệu hoán thú của hắn là gì thì không ai biết. Tề vương này vô cùng thần bí, sau mười năm làm con tin ở Nam Dực Quốc trở về, chỉ bằng vài cái thế lực cũ là đã có thể ngồi lên chiếc ghế Tề vương, hơn nữa dưới tình huống Bắc Diêu Quốc còn chưa xác lập ra vị vua mới, hắn đã bắt đầu nhiếp chính rồi. Nếu không phải vì e ngại vị “mẹ đẻ”

là Nhã hoàng hậu, Tề vương đã sớm lên ngôi hoàng đế. Nếu hần không có thực lực, vậy làm sao có thể có được địa vị như ngày hôm nay? Ở thời đại lấy võ làm trọng này, hần thật sự chỉ là vị Tề vương ôn nhả văn nhược giống như lời đồn bên ngoài sao? A Tát Lô thấy Cát Khắc bắt đầu rối rắm thì lập tức đổi đề tài, tặc lưỡi cười nói: “Thật ra thì ta rất là tò mò, nếu Mặc Liên các hạ cùng Tề vương đánh nhau, không biết vương của chúng ta sẽ giúp ai đây?” Cát Khắc vô cùng ngay thẳng nói: “Quang Diệu Điện là địch nhân của chúng ta, vương đương nhiên là phải giúp Tề vương rồi!” “Thật vậy sao?” A Tát Lô vô cùng hoài nghi, ánh mắt nhìn về Mặc Liên cùng Phong Liên Dực đang đối đầu gay gắt. Mặc Liên âm trầm, Phong Liên Dực cũng dần dần thu lại nụ cười. Hoàng Bắc Nguyệt bị kẹp ở giữa, Phong Liên Dực và Mặc Liên thì mỗi người một bên kéo tay nàng. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn xung quanh một lượt, sắc mặt càng ngày càng khó coi, nổi tức giận trong lòng cũng chậm rãi dâng lên. Hai người này đang chơi trò gì vậy? Lấy nàng để so đầu à? “Buông tay!” Hoàng Bắc Nguyệt quát lạnh, dùng sức đem hai tay rút về. Thấy nàng nổi giận, Phong Liên Dực vội vàng nói lỏng tay, dù tranh chấp cùng Mặc Liên, hần cũng không muốn làm nàng mất hứng, huống chi năm năm trôi qua, thật vất vả mới có thể gặp lại nhau, nếu muốn thái độ của nàng không ác liệt như trước, hần đương nhiên sẽ không cố ý đi chọc nàng. Nhưng Mặc Liên lại tương đối cố chấp, không chỉ không buông tay, lại còn nắm chặt hơn, gương mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, đến chết cũng không buông!

604. Chương 607: Ta Dẫn Người Đi (15)

Đôi mi thanh tú của Hoàng Bắc Nguyệt nhú chặt, đưa tay kéo bàn tay đang dùng sức siết chặt của hần ra: “Người cũng rút ra cho ta!”

“Nguyệt?” Mặc Liên bị nàng ngăn lại, chợt có chút hốt hoảng. “Mặc Liên các hạ, nam nữ thụ thụ bất thân, xin tự trọng!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, sau đó không thèm đếm xỉa gì đến hai người nữa mà nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, chuyên tâm dưỡng thương. Phong Liên Dực sờ sờ cái mũi, xem ra nàng tức giận thật rồi... A Tát Lô đi tới, lặng lẽ cười nói: “Mặc Liên các hạ, Tề vương điện hạ, vương của chúng ta cũng không phải là nữ tử bình thường, các ngươi xem nàng như hàng hóa mà tranh đoạt, nàng đương nhiên sẽ mất hứng.” Phong Liên Dực ôn nhả cười cười: “Đa tạ người đã nhắc nhở.” Mặc Liên vẫn không hiểu gì cả, nhưng nghĩ đến lời nói tràn ngập tức giận vừa rồi của Hoàng Bắc Nguyệt, hần đoán có lẽ nàng không thích bị hần kéo tay. Huyền Linh Thú sau lưng có chút bất đắc dĩ nhìn hần, quả nhiên tên này vẫn còn quá ngốc, trước mặt Tề vương ôn nhu tuyệt sắc lại càng không có năng lực cạnh tranh. Huyền Linh Thú phe phẩy cánh, nó cùng Mặc Liên tâm linh tương thông, giữa hai người (thú) rất ít khi trao đổi, nhưng lần này Huyền Linh Thú lại chủ động mở miệng trước: “Ta sẽ quan sát nàng, không để nàng rời đi.” “Mất hứng.” Mặc Liên lặng lẽ nói trong lòng. Huyền Linh Thú bất đắc dĩ thở dài nói: “Thật ra đáng về của Hồng Liên giống nàng như đúc, sao người lại không thích Hồng Liên? Hồng Liên thích người, so với nàng còn nghe lời hơn.” Mặc Liên mím môi, nét mặt âm trầm, Huyền Linh Thú biết mình nói sai, khiến cho người này không vui rồi, nếu hần thật sự nổi giận, vậy sẽ rất là đáng sợ, cho nên nó liền cảm miệng không nói thêm gì nữa. Mặc Liên nhảy lên lưng Huyền Linh Thú, Huyền Linh Thú lập tức mang hần bay về phía sau để đoạn hậu. Thấy Mặc Liên cuối cùng cũng chịu rời đi, Phong Liên Dực từ từ đi về phía Băng Linh Huyền Diệu, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ lãnh khốc đang ôm hai tay ngồi trên lưng chim. “Tức giận?” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt liếc hần một cái, trong ánh mắt lộ ra ý tứ: “Chớ chọc ta!” Phong Liên Dực gật đầu một cái, hần biết nàng đang khó chịu, cần được an tĩnh, bởi vậy không nói hai lời liền đi về phía đám lính đánh thuê, nói cho bọn họ biết cách rời khỏi Hung Thổ Ngục. Làm xong hết thảy, hần liền quay đầu lại. Hoàng Bắc Nguyệt vẫn giữ nguyên tư thế lãnh khốc ngồi trên lưng của Băng Linh Huyền Diệu, mà ở phía sau, Cự Tề Giáp Long đang chậm rãi đi tới, Thiên Đại Đông Nhi đang đứng trên bả vai nó, từ từ đến gần nàng. Trong Hung Thổ Ngục bão cát tung bay, tóc của hai thiếu nữ cũng theo đó mà bay múa. Thiên Đại Đông Nhi thấp giọng nói: “Năm năm, người vẫn như cũ.” Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi mỉm cười: “Còn người lại thay đổi.” Thiên Đại Đông Nhi hung hăng nắm lấy giáp xác cứng rắn của Cự Tề Giáp Long, cười lạnh: “Thật ra, người thay đổi chính là người, trước đây người không hề lãnh huyết vô tình như vậy, cho dù hèn yếu nhất gan, nhưng lòng của người lại rất ấm áp.” “Nếu còn giữ tính cách đó, ta sẽ không có cách nào sống sót!” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, trong con ngươi trong suốt mang theo một tia kiên định chưa từng dao động: “Nếu ta vẫn là ta của ngày trước, ta làm sao có thể báo thù cho mẫu thân, làm sao có thể sống

sốt trên đại lục này!? Giữa thiên địa vô tâm vô tình này, chẳng lẽ ta phải thuận theo nghịch cảnh hay sao?” Hốc mắt Thiên Đại Đông Nhi lại một lần nữa đỏ lên, đôi môi rung động: “Tiểu...” “Thiếu cung chủ!” Hai hắc y thiếu nữ từ phía sau nhanh chóng chạy tới: “Quốc sư đại nhân đã thuận lợi thoát khỏi Tu La Thành, người sẽ ở bên ngoài tiếp ứng cho thiếu cung chủ!” “Biết rồi.” Sắc mặt Thiên Đại Đông Nhi bỗng trở nên lạnh lùng, giống như có một tầng băng sương phủ lên vậy.

605. Chương 608: Ta Dẫn Người Đi (16)

Nhìn thấy trên mặt nàng không có khăn che mặt màu đen, hai hắc y thiếu nữ có chút kinh ngạc, khi nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu to lớn kia, hai người lại càng lấy làm kinh hãi.

“Băng Linh Huyền Diệu!” Hai người cùng nhìn về phía Thiên Đại Đông Nhi, chờ nàng giải thích, nhưng nàng lại không hề có ý định này, sau khi nhìn thoáng qua bọn họ một cái, nàng liền không chế Cự Tê Giáp Long rời đi. Hai đệ tử Thánh Huyết cùng nhìn nhau, rồi lại nhìn Băng Linh Huyền Diệu, tâm mắt dần dần dời lên trên, rốt cục cũng nhìn thấy một thiếu nữ đang đứng trên lưng Băng Linh Huyền Diệu. Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, lạnh lùng liếc bọn họ một cái, khi nhìn thấy mặt nàng, hai đệ tử nhất thời bật thốt: “Hong...Hong Liên...” Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, cũng không quản hai người đệ tử này nhận lầm nàng, chỉ chuyên tâm không chế Băng Linh Huyền Diệu bay về phía trước. Hai thiếu nữ Thánh Huyết Cùng từ từ phục hồi tinh thần, thoáng thở phào nhẹ nhõm nói: “Không nghĩ tới Hong Liên của Quang Diệu Điện lại ở chỗ này.” “Ừ, Mặc Liên ở đây, Hong Liên đương nhiên cũng ở đây rồi, hai cái người này thật là đáng ghét.” “Nhỏ giọng một chút, nếu để cho ả Hong Liên kia nghe được thì cũng không phải chuyện tốt lành gì, nữ nhân kia cũng phải thứ dễ trêu.” “Nhưng vừa rồi hình như thiếu cung chủ đã cùng Hong Liên nói chuyện. Bộ đáng thoát nhìn giống như đã quen biết nhau từ lâu.” “Đúng vậy, ta thấy hốc mắt của thiếu cung chủ có chút đỏ, giống như là vừa mới khóc xong vậy.” “Rốt cục là tại sao khóc nha?” “Loại chuyện như vậy chúng ta không cần quản nhiều, cứ trở về bẩm báo cho Quốc sư đại nhân là được, ngài ấy sẽ tự có quyết định của mình!” Hai người nói xong, liền nhanh chóng đuổi theo Thiên Đại Đông Nhi ở phía trước. Trên lưng Cự Tê Giáp Long, Thiên Đại Đông Nhi quay đầu lại nhìn hai nàng một cái, trong con ngươi chợt lóe lên quang mang âm lãnh. Hung Thổ Ngục rất gần với bên ngoài, thế nhưng nó chỉ có thể thông qua trận pháp đi vào mà thôi, không có đường đi ra. Vậy mà Phong Liên Dực lại biết đường ra khác, chỉ là đường này phải đi qua sào huyệt của hung điều dưới vực sâu. Hai bên vực là vách núi cao đen nhánh, bên trên có vô số sào huyệt của hung điều. Có rất nhiều chim non mới nở trong sào huyệt, khắp nơi trong vực sâu đều vang lên tiếng chim kêu ngao ngao vì đói bụng. Đám hung điều lúc này công kích mọi người giờ phút này cũng đi theo tới đây, nhìn thấy đám người này dám tiến vào sào huyệt của mình, bọn nó tức giận kêu lên inh ỏi, trong đó, một con chim hung mãnh khổng lồ màu vàng đất vẫn một mực quanh quẩn trên đầu mọi người, chờ đợi thời cơ thích hợp sẽ phát động tấn công! Trong hàm răng bén nhọn liên tục tấn ra mùi máu tanh, tính uy hiếp đủ để khiến người ta sợ vỡ mật! Có cao thủ cùng Linh thú cường đại đi theo đương nhiên không cần quá lo lắng, thế nhưng vài tên lính đánh thuê yếu ớt, chỉ mang theo ý đồ tới chiếm tiện nghi kia, vừa bị những con hung điều kia nhìn chằm chằm đầy khiêu khích, bọn họ đã bị dọa sợ đến nỗi ôm đầu trốn chui nhủi như chuột. “Nguyệt Dạ các hạ, Nguyệt Dạ các hạ, ngài đã đáp ứng sẽ bảo hộ cho chúng ta!” Vài người đột nhiên từ trong đám đông hỗn loạn chạy đến trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, chật vật ôm đầu nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn, phát hiện người tới chính là đoàn trưởng Tông Nam của đoàn lính đánh thuê Thập Hổ, người mà nàng vô cùng chán ghét. Bọn họ đi theo chỉ để nhặt tiện nghi, không ngờ lại còn chưa chết! Có thể thấy được, mạng của bọn tiểu nhân luôn rất dài! “Chẳng phải các ngươi còn chưa có chết sao?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng phun ra một câu, Cát Khắc cùng A Tắt Lôi thấy vậy lập tức cười lớn, chỉ vào hắn nói: “Muốn vương của chúng ta làm bia đỡ đạn cho các ngươi hả, nằm mơ đi!” Sắc mặt Tông Nam lập tức chuyển thành màu đất, cắn răng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “Người...người, không phải, là ngài, xin ngài hãy đại phát từ bi cứu chúng ta đi, chúng ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có con thơ chưa dứt sữa, bọn họ đều chờ chúng ta trở về nuôi sống đó.”

606. Chương 609: Ta Dẫn Người Đi (17)

“Đó là trách nhiệm của người, đâu có liên quan gì đến ta.” Hoàng Bắc Nguyệt vô tình nói, đã biết mình có mẹ già con nhỏ thì sao lại không chịu an phận ở nhà, tìm một công việc ổn định mà làm, đằng này lại còn dẫn người xông vào nơi nguy hiểm tìm cơ hội phát tài làm gì.

(Ân: phát tài = làm giàu.) Nếu hắn thật sợ sợ sau khi hắn chết, già trẻ trong nhà không còn nơi nương tựa thì hắn sẽ không chạy tới nơi này, đem đầu đặt trên cổ mong kiếm được nhiều tiền! Sự đồng cảm của nàng chưa bao giờ sử dụng với loại người này! Tông Nam mặt như màu đất, mang theo người của mình lặng lẽ đi theo phía sau Bằng Linh Huyền Diệu, ý đồ tìm kiếm một chút bảo vệ. “Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ? Cái tên Nguyệt Dạ này so với tử thần còn độc ác hơn!” Tông Nam cắn răng, hung hăng nói: “Nàng bắt nhân thì cũng đừng trách chúng ta bắt nghĩa! Nếu phải chết, vậy mọi người cùng nhau chết!” “Lão đại, ý của ngươi là...!” “Dẫn ma thú tới đây, để ta xem bọn họ làm như thế nào!” Tông Nam cúi đầu nhỏ ra một ngụm nước bọt, bộ dạng vô cùng dữ tợn. Đám thủ hạ lập tức biến sắc, sau đó sắc mặt của chúng cũng đồng loạt trở nên dữ tợn. Tuy rằng bọn họ đều là những tên lính đánh thuê có thực lực yếu ớt, nhưng bọn họ vào Nam ra Bắc đã nhiều năm, đi theo không ít đại dong binh đoàn, cũng gặp qua rất nhiều cảnh ngộ, lưỡi dao dính máu sớm đã thành thói quen! Hơn nữa, thành thật mà nói, bọn họ đều là một đám người không nhà không cửa, cái gì mà mẹ già con thơ, tất cả đều là lão Đại nói linh tinh! Loại lãng tử như bọn họ không có sổ thành gia lập nghiệp, nhưng tình nhân ngược lại cũng có vài người! (Ân: thành gia lập nghiệp – có thể hiểu là cưới vợ sinh con, có sự nghiệp ổn định.) “Ta nghe theo lão đại, dù sao cũng chỉ có một con đường chết, nếu có thể kéo theo đám cao thủ và đại nhân vật ở đây chết theo, vậy thì rất đáng giá!” Tông Nam lặng lẽ lấy ra vài thứ đồ từ trong cái nẹp giới cấp thấp, sau đó ném cho mấy người bọn họ, dùng tay làm ra vài thủ thế (dấu hiệu bằng động tác tay), sau đó hạ giọng nói: “Đi đi, đừng để cho người khác phát hiện.” Đám người nghe lệnh xong liền chia nhau ra hành động. ***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** “A Tát Lôi, cái tên Tông Nam kia không phải là người dễ dàng chịu thua thiệt, người đi theo dõi hắn, đừng để cho bọn hắn làm ra chuyện mờ ám gì.” Hoàng Bắc Nguyệt ngoác tay gọi A Tát Lôi lên, phân phó vài câu. A Tát Lôi gật đầu, thân hình giống như một trận gió nhanh chóng biến mất. Hoàng Bắc Nguyệt chau mày, vẫn có chút không yên lòng. Nàng là người luôn luôn thận trọng, hơn nữa thần kinh nhạy cảm, bởi vậy nàng mơ hồ cảm thấy được sẽ có chuyện gì đó xảy ra. “Vương, người làm sao vậy?” Cát Khắc thấy vẻ mặt nàng không đúng liền hỏi, vương của bọn họ là người phóng khoáng tự nhiên, trên mặt rất ít khi xuất hiện biểu tình nghiêm túc như vậy. Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, quay đầu lại nhìn thoáng qua vực sâu phía sau lưng. Hai bên vực sâu đều là vách núi, trên đó có rất nhiều hung hiểm cư ngụ, từng đôi mắt khát máu dữ tợn của bọn nó đang nhìn chằm chằm vào mọi người ở đây. “Cát Khắc...” Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng gọi Cát Khắc đến, nhưng chỉ kịp nói ra hai chữ, vực sâu to lớn đột nhiên rung lên một cái, nhưng rất nhanh đã yên tĩnh trở lại. Đám hung hiểm vốn đang đứng trên vách núi kêu gào cũng đột nhiên im bật, ngay cả đám chim non đang khóc lóc đòi ăn cũng đều ngậm miệng lại. Yên tĩnh, một sự yên tĩnh khiến cho lòng người bất an! Mặc Liên đang ngồi trên lưng Huyền Linh Thú cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía sau, sau đó nhẹ giọng mở miệng: “Đến (rồi)!” Mi tâm của Phong Liên Dực cũng nhíu lại, người bên cạnh thấy vậy cũng lập tức dừng lại, ngẩng đầu nhìn hắn, trong địa phương yên lặng đến mức quỷ dị này, Tề vương chính là người duy nhất mà bọn họ có thể dựa vào. “Tề vương diện hạ, có phải...” Thượng Quan Vô Vân của Phệ Diễm dong binh đoàn tiến lên hỏi. Phong Liên Dực gật đầu nói: “Thượng Quan thủ lĩnh, người cùng Vũ Văn Chiến đại nhân hãy đưa dong binh đoàn tiếp tục đi về phía trước, tốc độ nhanh lên một chút.”

607. Chương 610: Ta Dẫn Người Đi (18)

“Điện hạ, vậy người làm sao bây giờ?” Vũ Văn Chiến lo lắng hỏi, gia tộc Vũ Văn của bọn họ kiên quyết ủng hộ Tề vương, nếu như Tề vương xảy ra chuyện, vậy gia tộc bọn họ cũng không xong!

“Ta sẽ lập tức theo sau.” Phong Liên Dực nói xong, cũng không để ý mọi người ngăn cản mà đi vòng đến bên người Hoàng Bắc Nguyệt, ngẩng đầu nhìn nàng cười nói: “Lần này không có biện pháp rồi, xem ra chúng ta lại phải tiếp tục ở chỗ này kể vai chiến đấu.” Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, nhỏ giọng

nói: “Thân là Tu La vương, ngay cả sủng vật nhà mình cũng quản không được!” Phong Liên Dực nghe xong bất đắc dĩ cười rộ lên: “Quan hệ giữa ta với con sủng vật đó không tốt lắm, nó ưa thích nữ nhân hơn, có lẽ sau này nên để nàng dạy dỗ nó.” “Ai muốn dạy dỗ nó?” Hoàng Bắc Nguyệt trừng mắt, tựa hồ chẳng thèm đoái hoài tới. Phong Liên Dực thở dài trong bụng, quả nhiên sau khi tức giận thì không nên trắng trợn dụ dỗ! Hắn vừa định mở miệng, A Tát Lôi đã như một cơn gió chạy nhanh tới, vừa lo lắng vừa phần nộ nói: “Vương, người quả nhiên nói không sai, gã Tông Nam kia chính là một tên tiểu nhân vô sỉ hèn hạ! Không ngờ hắn lại dám dùng Khổng Tước Thảo giống cái trộn lẫn với vài loại dược liệu, dẫn dụ ma thú chạy về phía bên này!” Khổng Tước Thảo giống cái có thể tản mát ra loại mùi mà ma thú thích nhất, tương tự với Thôi Tình Tề (xuân dược). Mùi hương này có thể khiến cho bọn chúng hưng phấn, men theo mùi mà đến. Năm đó Hoàng Bắc Nguyệt chính là dùng Khổng Tước Thảo giống cái trực tiếp tiêu diệt Tứ Hải Dong Binh Đoàn! Không nghĩ tới hôm nay nhân quả báo ứng, dĩ nhiên lại có người dùng Khổng Tước Thảo giống cái đặt bẫy nàng! “Giải cho một tên Tông Nam!” Hoàng Bắc Nguyệt ngoan độc nói. Nàng luôn xem thường loại tiểu nhân này nhất, nàng không giúp bọn hắn cũng không thẹn với lương tâm, nhưng nào ngờ bọn hắn lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để hãm hại nàng, được lắm, nàng và bọn hắn chính thức kết thù kết oán! “Phong Liên Dực, chúng ta phải mất bao lâu nữa mới có thể đi ra ngoài?” “Một canh giờ!” Trong lòng Phong Liên Dực đã sớm tính toán thời gian hành động của bọn họ. “Ta khát!” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng mắng, một canh giờ ư, sau một canh giờ, bọn họ sớm đã bị ma thú thủ hộ xé thành mảnh nhỏ! Trong lúc hai người nói chuyện, chấn động lại lần nữa nổi lên, so với vừa rồi càng thêm kịch liệt. Vách núi bên trái đột nhiên rung lên, từng tảng đá bong ra rơi xuống, đám hung điểu chiếm cứ phía trên thấy vậy hoảng sợ, lập tức nhao nhao bay xuống, đám chim non còn chưa học bay thì không được may mắn như thế, bọn chúng trực tiếp rơi xuống mặt đất chết toi! Hung điểu nhìn về phía vách núi vừa sạt lở, trong miệng phát ra tiếng kêu to thê lương, cánh đập mạnh, bộ dáng như muốn đi liều mạng! Đột nhiên, vách núi đen nhánh trong nháy mắt biến thành màu lửa đỏ, lực lượng nóng rực lan tràn ra xung quanh, đám hung điểu một giây trước còn đang la hét inh ỏi đã lập tức bị đốt thành tro bụi! Một màn này thật sự quá dọa người rồi, ngọn lửa kia rốt cục mạnh đến cỡ nào vậy? Cách một tầng vách núi thật dày mà vẫn có thể đem hung điểu có thuộc tính Thổ – thuộc tính nổi tiếng về năng lực phòng ngự đốt thành tro bụi! “Mau đi!” Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, vươn tay tóm lấy Phong Liên Dực, đem hắn kéo lên lưng Băng Linh Huyền Điểu, sau đó nhanh chóng bay về phía trước. Bay một hồi, nàng mới sực nhớ Mặc Liên vẫn còn ở phía sau, tên kia mạnh mẽ lại thông minh như vậy, không biết có theo kịp hay không? Không nhìn thì thôi, vừa quay đầu lại nhìn, Hoàng Bắc Nguyệt gần như muốn học máu, chỉ thấy Mặc Liên căn bản không hề đi theo, ngược lại còn khổng chế Huyền Linh Thú bay về phía vách núi màu lửa đỏ. Không phải đến bây giờ hắn vẫn còn để ý đến lời nói “muốn hắn đi đoạn hậu” của nàng đấy chứ? Cái tên ngốc này sao lại không biết xem xét thời thế gì hết vậy? Loại thời điểm này đáng lý hắn chạy được xa bao nhiêu thì chạy xa bấy nhiêu, đằng này hắn vẫn ngu ngốc muốn đi đoạn hậu!

608. Chương 611

“Mặc Liên!” Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, nhưng bên trong vực sâu lúc này chỉ toàn là tiếng rít gào của hung điểu, Mặc Liên căn bản không nghe thấy được!

“Vương! Thực lực của Mặc Liên rất mạnh, hắn sẽ không có việc gì đâu, hơn nữa hắn ở phía sau đoạn hậu như vậy có thể giúp chúng ta trì hoãn được rất nhiều thời gian!” A Tát Lôi hô to, đây là Mặc Liên của Quang Diệu Điện đó, nhìn bộ dáng dễ dàng kia của hắn, căn bản không cần bọn họ phải lo lắng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi, trong đầu thoáng phân tích một chút, sau đó mới nói: “Các người đi trước đi, ta rất nhanh sẽ đuổi theo!” Nàng vừa nói vừa đem Tiểu Hồ triệu hoán ra.

Phong Liên Dực nói: “Ta đi với người!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái. Hiện tại thời gian cấp bách, không thể nói thêm gì, bởi vậy nàng chỉ có thể gật đầu, sau đó khổng chế Băng Linh Huyền Điểu thay đổi phương hướng bay về phía Mặc Liên.

“Vương!” Cát Khắc hô to, thời điểm nguy hiểm như vậy sao cứ nói đi là đi cơ chứ?

A Tát Lôi cũng tức giận đến mức đấm ngực dậm chân, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Vương là người trọng tình trọng nghĩa, không có khả năng bỏ rơi Mặc Liên, chúng ta cứ đi ra ngoài trước đi!”

...

Tuy cách một vách núi, thế nhưng nguyên khí nóng rực kia vẫn làm cho không khí bên này sôi trào, từng luồng khí nóng giống như cuồng phong bốc lên, thổi tung mái tóc dài cùng vạt áo của bọn họ.

Ở một chỗ khác của vách núi màu lửa đỏ, thanh âm va chạm kịch liệt liên tiếp truyền đến, mỗi lần va chạm, cả vực sâu tựa hồ cũng rung lên, phía trên lại có vô số đá vụn rơi xuống, giống như một trận mưa đá vậy!

Đám hung diều đều rối rít bỏ chạy, căn bản không dám tiếp tục lưu lại nơi này.

Khói bụi do cơn mưa đá tạo thành không ngừng bay lên, kết hợp với từng luồng khói mù do hỏa diễm thiêu đốt dần dần che phủ tầm mắt hai người.

Vì để tránh bị sóng nhiệt đánh trúng, Băng Linh Huyền Diệu phải bay khá cao, bởi vậy Hoàng Bắc Nguyệt rất khó khăn mới có thể tìm được thân ảnh của Mặc Liên. Thời điểm bay qua phía trên Huyền Linh Thú, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên đứng lên.

“Nguyệt?” Phong Liên Dực có chút khó hiểu nhìn nàng, tuy nàng không có nói ra, nhưng hắn vẫn biết được nàng muốn làm cái gì!

“Quá nguy hiểm, ta không muốn nàng mạo hiểm!”

“Yên tâm, ta chưa bao giờ làm chuyện tình mà ta không nắm chắc!” Hoàng Bắc Nguyệt hướng hắn mỉm cười: “Hắn đối với ta thật lòng thật dạ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hắn! Chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở về.”

“Ta...” Phong Liên Dực vừa định nói hắn sẽ cùng nàng đi, nhưng lời còn chưa kịp ra khỏi miệng, Hoàng Bắc Nguyệt đã từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống!

Không khí bị thiêu đốt nên vô cùng nóng bỏng, cảm giác này giống như ngâm mình ở trong nước sôi vậy, nóng đến mức có thể khiến cho da thịt bong tróc. Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nghĩ tới phía dưới lại nóng như vậy!

Một tờ Ngự Băng Phù hiện lên trong tay, hàn băng chi khí chậm rãi từ lòng bàn tay lan ra khắp toàn thân, lúc này cảm giác nóng rực mới giảm bớt đôi chút!

“Mặc Liên!” Nhìn thấy Huyền Linh Thú ở phía trước cách đó không xa, Hoàng Bắc Nguyệt một cước dẫm lên tảng đá lớn đang rơi xuống, sau đó thân thể giống như một mũi tên rời cung bắn mạnh về phía Huyền Linh Thú.

Mơ hồ nghe được có người kêu tên mình, Mặc Liên theo bản năng quay đầu lại, lúc này hắn mới sực nhớ hai mắt mình không nhìn thấy gì, trước mắt vẫn chỉ là một mảnh hắc ám, nhưng âm thanh quen thuộc kia khiến cho đáy lòng hắn cảm nhận được một tia ấm áp.

Dựa vào năng lực cảm giác chuẩn xác, Mặc Liên vươn tay đỡ lấy thân thể Hoàng Bắc Nguyệt. Tình cảnh này, thật giống như nàng từ đằng xa chạy tới nhào vào lồng ngực của hắn vậy, điều này làm trái tim của hắn rung động không thôi.

Mặc Liên ngẩn ra, có chút không thích ứng được cái cảm giác trái tim kịch liệt rung động này.

“Thật là nóng!” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn hô to một tiếng, đất đá chung quanh không ngừng rơi xuống, quả thực rất ồn ào, bởi vậy nàng phải nói lớn thì hắn mới có thể nghe thấy.

609. Chương 612

Mặc Liên kéo áo khoác ra phủ thêm lên người nàng, bộ quần áo này không biết làm từ cái gì mà rất lạnh, không khí nóng rực bên ngoài không thể xâm nhập vào dù chỉ một chút, chẳng trách Mặc Liên ở đây lâu

như vậy mà cũng không có cảm giác khó chịu gì.

Thời điểm nguy cấp, chẳng còn ai thêm đi quản cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân nữa, điều quan trọng nhất bây giờ chính là nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng Mặc Liên dường như chưa vừa ý, hần suy nghĩ một chút, cuối cùng hoàn toàn cởi áo khoác ra khoác cho nàng. Không còn áo khoác bảo hộ, sóng nhiệt xung quanh ập đến làm hần nhúu chặt mi, khuôn mặt tái nhợt cũng vì nhiệt độ cao mà trở nên đỏ ửng. (My: aaa dễ xương quá >.<)

Hoàng Bắc Nguyệt có chút sững sốt, tựa hồ không nghĩ tới một Mặc Liên đơn thuần lại có thể có cái suy nghĩ chu đáo như vậy.

“Chúng ta mau rời khỏi nơi này!” Tình huống khẩn cấp, Hoàng Bắc Nguyệt không kịp nói thêm cái gì, chỉ có thể lớn tiếng hô.

Mặc Liên gật đầu, sau đó điều khiển Huyền Linh Thú bay lên phía trên, cặp cánh của nó vỗ mạnh, trong nháy mắt đã có thể nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu giữa cơn mưa đá.

Không chỉ là Băng Linh Huyền Diệu, còn có cả Phong Liên Dực ở phía trên cúi người xuống, nhìn nàng cười cười.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng hướng hần nở nụ cười, một nụ cười trong cơn hỗn loạn còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ. (My: oa oa tội anh Liên quá)

Nhưng nụ cười xuất hiện chưa được bao lâu thì đã lập tức cứng ngắc lại, con người trong suốt của Hoàng Bắc Nguyệt dần dần bị màu hỏa diễm nhuộm đỏ!

Phong Liên Dực ngẩn ra, nụ cười bên khóe miệng dần thu lại, khí nóng mãnh liệt cũng bắt đầu truyền đến từ phía sau!

Băng Linh Huyền Diệu vội vàng đập cánh bay xuống dưới, thân thể tuyết trắng ónh nhuận giờ phút này đã bị liệt hỏa nhuộm thành màu đỏ diễm lệ!

Phía trên vực sâu đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, sau đó, một mảnh liệt diễm liền từ trên trời giáng xuống, trong ánh lửa, một con cự thú hung hãn cả người được bao phủ trong hỏa diễm đột ngột vọt ra!

Băng Linh Huyền Diệu cùng Phong Liên Dực ở trên không trong nháy mắt đã bị cự thú cắn nuốt! (My: xong Dực ca :v)

Động tác cuối của hần là vươn tay muốn đẩy nàng ra, tựa hồ muốn nàng mau chóng rời đi, đôi môi hần khép mở, không biết đang nói cái gì!

“Phong Liên Dực!” Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, nàng cảm nhận được Băng Linh Huyền Diệu đang hấp hối đã tiến vào trong không gian Linh thú, nhưng còn Phong Liên Dực, hần ở đâu?

Ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt nàng, ngoại trừ hỏa diễm cự thú càng ngày càng gần ra, nàng không hề nhìn thấy bóng dáng của Phong Liên Dực.

“Khốn kiếp!” Hoàng Bắc Nguyệt lớn tiếng mắng, trong tay đã cầm chặt tuyệt ảnh chiến đao, muốn xông lên đoạt người (nam nhân) của nàng về!

Mặc Liên vươn tay bắt lấy nàng, hỏa diễm đã tiến tới quá gần, khuôn mặt và da của hần đều đã bị bỏng, nếu Hoàng Bắc Nguyệt đến gần thêm chút nữa, chính nàng cũng sẽ bị tổn thương mất!

“Nguyệt...” Mặc Liên nói khẽ với nàng: “Đi!”

“Không!!!” Thanh âm của Hoàng Bắc Nguyệt cũng trở nên khàn khàn, tuy hỏa diễm cự thú đã cắn nuốt Phong Liên Dực, nhưng trong nháy mắt hần đã không thấy tăm hơi, điều này làm sao có thể, nàng nhất định sẽ cứu hần ra ngoài!

Ánh mắt của nàng đỏ bừng, không biết là do quá giận dữ, hay là do ánh lửa chiếu vào!

Huyền Linh Thú cũng có chút không chịu nổi sức nóng này, nóng đến mức như đang bị nướng lên vậy. Cái đuôi màu đen của nó chợt quất về phía sau, hỏa diễm cự thú hung mãnh phóng tới bị cái đuôi của nó cản lại, lập tức phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ!

Huyền Linh Thú không cam lòng yếu thế cũng gầm lên một tiếng đáp trả, sau đó cả người nó trầm xuống, chuyển sang bay ở tầm thấp. Thân hình nó như phong lôi chớp động, trong nháy mắt đã bay tới địa phương rất xa!

Mặc Liên nắm chặt Hoàng Bắc Nguyệt, mặc kệ nàng giãy dụa đến mức nào cũng tuyệt đối không buông tay! Hẳn biết, nếu như hất buông tay ra, nàng nhất định sẽ đi chịu chết.

610. Chương 613

Hỏa diễm cự thú càng ngày càng xa, ẩn hiện trong hỏa diễm luyện ngục đang hùng hực thiêu đốt.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy tay che mắt, lồng ngực đau nhức, khí huyết đột nhiên bùng lên làm hai chân nàng mềm nhũn, không nhận được phải tựa vào Mặc Liên ở phía sau.

“Nguyệt?” Mặc Liên không biết tại sao nàng đột nhiên lại trở nên suy yếu như vậy, chỉ cho là nàng đang bị thương, bởi vậy vươn tay nắm lấy bả vai của nàng: “Đau?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu: “Rất đau...” (My: đau trong tim a !!TTATT)

“Ở đâu?” Mặc Liên khẩn trương hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt dùng thanh âm khàn khàn nói: “Trong tim.”

Mặc Liên ngẩn ra, mờ mịt giơ tay đặt lên trái tim của mình, sau đó nói: “Nội thương.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không phải.”

Mặc Liên càng không hiểu, không phải nội thương, vậy tại sao trái tim lại đau? (My : má ơi anh này dễ thương dã man)

“Vì...sao?”

“Mặc Liên, người sẽ không hiểu được đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt dùng bàn tay che mắt: “Ta thật hy vọng cả đời này người cũng không hiểu, bởi vì loại cảm giác này, thật sự không tốt.”

Mặc Liên khó hiểu giơ tay lên, không cẩn thận chạm vào mặt của nàng. Khi đầu ngón tay truyền đến một mảnh nóng bỏng ướt át, tay hắn run lên, vội vàng rút về, trên mặt mang theo vẻ khiếp sợ.

“Máu!” Hắn hoảng hốt đưa tay lên sờ lung tung trên mặt nàng: “Bị thương ở đâu?” (Dạ: đây có được tính là ăn đậu hủ không :v)

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy nét khẩn trương trên gương mặt đơn thuần của hắn, nàng không nhận được cười khổ một tiếng, sau đó nắm lấy bàn tay không yên phận kia, nhẹ giọng nói: “Ta không có bị thương, cái này cũng không phải là máu.”

Mặc Liên không tin, hiện nay không có mưa, trên mặt nàng lại ướt, đó không phải máu thì là cái gì?

“Thật sự không phải là máu mà.” Nhìn hắn bộ dáng không tin của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra vẻ kiên nhẫn hiếm có: “Người có ngửi thấy mùi tanh của máu hay không?”

Không ngờ Mặc Liên thật sự đi tới, cái đầu hắn tiến sát gương mặt của nàng, nhẹ nhàng ngửi ngửi, quả thật không có mùi tanh của máu, nhưng lại có một loại mùi khác, mùi này rất đặc biệt, hắn chưa có ngửi qua bao giờ.

Xuất phát từ bản tính tò mò, Mặc Liên vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm một cái, sau đó chân mày lập tức nhăn lại. (Dạ: Mặc ca làm ta liên tưởng đến một con mèo :3)

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nghĩ tới hắn sẽ liếm mặt mình, bởi vậy có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên. Về mặt của hắn không hề chứa lấy một tia hèn mọn bỉ ổi nào, chỉ nghiêm túc nói một câu: “Đắng.”

“Đương nhiên là đáng.” Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ nói, không ngờ ngay cả nước mắt là gì hắn cũng không biết, chẳng lẽ từ trước tới giờ hắn chưa từng khóc qua hay sao? Kể cả khi còn bé cũng không?

Nàng biết khi còn bé mình là một tiểu quỷ hay khóc nhè, động một cái liền khóc thút thít, tranh thủ làm nũng, khi đó nàng có cha mẹ yêu thương hết mực, bởi vậy nàng có thể thoải mái bướng bỉnh.

Nhưng sau đó...nàng đã không còn quyền lợi được khóc nữa rồi.

“Mặc Liên các hạ cùng Nguyệt Dạ các hạ tới rồi!” Chỉ trong chốc lát, Huyền Linh Thú đã vượt qua đám lính đánh thuê đang chạy trốn, đám lính đánh thuê ngẩng đầu nhìn thấy Huyền Linh Thú to lớn lập tức hô to.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy mặt nạ quỷ đeo lên mặt, sau đó cùng Mặc Liên tách ra, từ trên lưng Huyền Linh Thú nhảy xuống.

Đám người Cát Khắc lập tức chạy ra chào đón, nhìn thấy nàng không có chuyện gì, cả đám liền thở phào nhẹ nhõm.

“Nguyệt Dạ các hạ, Tề vương điện hạ đâu rồi?” Vũ Văn Chiến vội vã đi tới, không thấy Phong Liên Dực đi ra cùng nàng, trong lòng bọn họ có cảm giác không an tâm.

“Hắn có chuyện trì hoãn, sẽ đi ra nhanh thôi.” Thanh âm của Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh mà trấn định, cho dù một người thân kinh bách chiến, sống hơn nửa đời người như Vũ Văn Chiến cũng không cảm giác được có gì không đúng.

Không phải Hoàng Bắc Nguyệt cố ý nói dối, mà là thể cục hiện tại của Bắc Diệu Quốc quá mức phức tạp, Nhã hoàng hậu cùng Quyền vương đều đang nhìn chăm chăm vào Phong Liên Dực, chỉ mong hắn chết sớm một chút.

611. Chương 614

Nếu tin tức hắn gặp chuyện không may truyền ra, vậy Nhã hoàng hậu cùng Quyền vương chắc chắn sẽ bắt đầu hành động ngay lập tức.

Mặc dù đã tận mắt nhìn thấy Phong Liên Dực bị hỏa diễm cự thú cắn nuốt, thế nhưng trong lòng nàng thủy chung vẫn ôm lấy một tia hy vọng.

Hắn là vương của Tu La Thành, bất luận thế nào thì cũng sẽ có một con đường sống thôi!

Bây giờ Vũ Văn Địch vẫn còn giả trang Phong Liên Dực, chỉ cần đi ra ngoài hội hợp với hắn là có thể lừa gạt mọi người rồi.

“Nguyệt Dạ các hạ, Tề vương thật sự không có việc gì sao?” Vũ Văn Chiến vẫn cảm thấy lo lắng, hắn làm tộc trưởng, tự nhiên sẽ phải lo lắng cho an nguy của Phong Liên Dực.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “Nếu Vũ Văn tộc trưởng không tin lời của ta thì có thể tự mình vào đây gặp Tề vương, hỏi xem hắn có sao không.”

Nghe thấy sự không hài lòng trong giọng nói của nàng, Vũ Văn Chiến cũng không còn hoài nghi nữa, Nguyệt Dạ không chỉ là một cao thủ mà còn là Bắc Nguyệt quận chúa của năm đó, hơn nữa Vũ Văn Địch cũng đã từng nói qua, Nguyệt Dạ này là người có thể tin tưởng được.

Dù sao cũng đều là người của Tề vương, Tề vương đã tin tưởng nàng như thế, vậy hắn đương nhiên sẽ lựa chọn tin tưởng nàng.

“Lời nói của Nguyệt Dạ các hạ, lão phu tuyệt đối tin tưởng.” Vũ Văn Chiến vội vàng nói: “Lần này may mà có Nguyệt Dạ các hạ, nếu không chúng ta đã bị ma thú đuổi theo!”

“Không cần cảm ơn ta, người người phải cảm ơn hửn là Mặc Liên mới đúng.” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn thoáng qua Mặc Liên: “Không có hửn, một mình ta tuyệt đối không có khả năng ngăn cản bước tiến của ma thú.”

Vũ Văn Chiến nhìn về phía Mặc Liên, thấy khuôn mặt của hửn không lộ ra biểu cảm gì. Bọn họ không có ấn tượng gì tốt đối với người của Quang Diệu Điện, Mặc Liên này đương nhiên cũng nằm trong số đó.

Mặc dù đều là cường giả, thế nhưng người của Quang Diệu Điện hết sức đáng sợ, bởi vậy bọn họ đều lựa chọn phương thức kính nhi viễn chi (Dạ: tôn kính nhưng không dám đến gần).

Chỉ là lần này thật sự đã làm phiền Mặc Liên, hơn nữa ngay cả Nguyệt Dạ các hạ cũng đã nói như vậy, Vũ Văn Chiến cũng không thể lãnh đạm, chỉ đành chấp tay ôm quyền nói: “Đa tạ Mặc Liên các hạ!”

Mặc Liên trời sinh tính cách lãnh đạm, đối người nào cũng lạnh lạnh nhạt nhạt, nghe xong lời cảm tạ của Vũ Văn Chiến, hửn vẫn đứng yên bất động, hoàn toàn không biết cái gì gọi là lễ phép.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng rất là bất đắc dĩ, để tránh cho Vũ Văn Chiến xấu hổ, nàng nói mấy câu với hửn, bảo hửn nhanh chóng mang người rời đi, bởi vì ma thú thủ hộ rất có thể tùy thời sẽ đuổi đến.

Mặt ngoài nàng rất bình thản, thế nhưng tâm tình lại vô cùng trầm trọng, cũng may nàng mang theo mặt nạ nên không có ai nhìn thấy vẻ mặt của nàng.

Nàng đi đến đâu, Mặc Liên cũng leo theo sát tới đó, Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo khoác ra trả lại cho hửn, nhưng khi nhìn thấy trên mặt và trên tay hửn có mấy vết bỏng, nàng liền giúp hửn bôi thuốc trước.

Đôi tay mềm mại của nàng ôn nhu bôi thuốc lên vết thương cho Mặc Liên, hửn thấy vậy liền ngoan ngoãn ngồi im, thỉnh thoảng lại kéo kéo tay áo tìm vết thương mới, sau đó nói: “Nơi này.” (My: aaa ta chết mất cute quá đi) (Dạ: ta ngất, quá đáng yêu rồi >w

612. Chương 615: Chương 615 1

Cho dù Mặc Liên bị mù, thế nhưng nàng cảm giác được, nếu mắt hửn có thể nhìn thấy, vậy giờ phút này chúng nó sẽ tỏa sáng lấp lánh.

Nàng biết Mặc Liên có thể dễ dàng tiếp nhận bất cứ lời nói nào, hửn là một trang giấy trắng, cho dù dùng bút màu gì vẽ lên thì cũng có thể lưu lại dấu vết, có thể nói hửn rất dễ dàng bị dao động.

Tuy hửn ở Quang Diệu Điện nhưng lại không hề bị nhiễm bẩn, không có biến thành một đóa mặc liên (sen màu mực) chân chính. Nàng hy vọng hửn có thể mãi mãi tinh khiết như vậy.

“Nàng ấy yêu ta.” Mặc Liên gật đầu, chỉ cần là lời nói của nàng, hửn đều tin tưởng!

Không biết tại sao trong lòng hửn lại rất vui sướng, có lẽ là vì hửn biết được, có một người vẫn luôn toàn tâm toàn ý vì hửn.

Sau khi bôi thuốc cho hửn xong, Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo khoác ra trả lại cho hửn. Bộ y phục này của hửn tuyệt đối không phải là vật phạm, ở trong liệt hỏa thì tản ra từng luồng khí lạnh lẽo, nhưng sau khi ra khỏi biển lửa, nó lại hoàn toàn giống với y phục bình thường.

Mặc Liên ôm y phục cao hứng đi ra phía sau làm công tác đoạn hậu. Hửn thật sự là một người dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần nói mấy câu thì hửn đã vô cùng cao hứng đi ngăn cản ma thú giúp đám lính đánh thuê rồi.

Sau khi Mặc Liên rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt liền dựa vào lưng Tiểu Hổ, suy nghĩ về Phong Liên Dực đến mức xuất thần. Không biết hửn thế nào rồi? Mình phải đi đâu cứu hửn đây? Cái loại này tư vị chỉ có thể ở một chỗ chờ đợi này thật sự là rất khó chịu.

“Tại sao lại nói dối hửn?”

Giữa lúc nàng thất thần, một thanh âm của nữ tử đột nhiên vang lên.

Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt nâng lên, nhìn thấy Cự Tê Giáp Long to lớn đang tiến về phía bên này, mà Thiên Đại Đông Nhi thì đang đứng trên lưng nó đánh giá nàng.

“Ta nói đôi khi nào?” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói, trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Thiên Đại Đông Nhi biết việc Phong Liên Dực gặp chuyện không may? Biết nàng có điều che giấu đối với Vũ Văn Chiến?

Thiên Đại Đông Nhi nói: “Năm đó ở Lâm Hoài Thành, lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Liên, người đã từng nói với ta, hoa cát cánh là loài hoa tượng trưng cho sự tuyệt vọng, mà hoa cát cánh màu đen lại càng mang theo hận ý vô tận, người xăm đóa hoa cát cánh đỏ cho hân, nhất định là hận hân thấu xương!”

(tiểu Dạ còn tìm được thêm là: “hoa cát cánh cũng tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng nhưng lại vô vọng” TT_TT)

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo: “Người muốn có nhiều thêm một tên địch nhân?”

“Hừ, không nghĩ tới ngay cả người cũng kiêng kỵ Mặc Liên như vậy.” Thiên Đại Đông Nhi cười lạnh: “Thế nào, người sợ hân thay đổi, trở thành đại địch của người sao?”

“Bản tính của hân không xấu, nếu có thể làm hân quay về chính đạo, vậy không phải là tốt hơn sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên nói: “Thiên Đại các hạ, sao người lại tức giận như vậy? Chẳng lẽ người sợ ta nhúng chàm Quang Diệu Điện?”

“Quang Diệu Điện đã có một ả Hồng Liên rồi, người đi chỉ sợ cũng không có đất đặt chân!” Thiên Đại Đông Nhi cắn môi nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng cười: “Nói cũng đúng.”

Nhìn thấy dáng vẻ nhẹ nhõm của nàng, Thiên Đại Đông Nhi do dự trong chốc lát, sau đó nói: “Ta chưa bao giờ thấy Mặc Liên đối xử tốt với người nào như vậy, có lẽ người thật sự có thể thay đổi được hân.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười nhìn nàng, dù cách một lớp mặt nạ, thế nhưng Thiên Đại Đông Nhi hiểu rõ, trên mặt nàng lúc này khẳng định đang tỏ vẻ hứng thú, bởi vậy liền hừ một tiếng, xoay người trở về chỗ của mình.

Mấy người của Thánh Huyết Cung thấy nàng trở về, liền chạy lên hỏi: “Thiếu cung chủ, cái tên Nguyệt Dạ này có quan hệ gì với Quang Diệu Điện vậy?”

“Ta làm sao biết được?” Thiên Đại Đông Nhi vốn đang mất hứng, vừa nghe có người nhắc tới Hoàng Bắc Nguyệt, nàng liền cả giận nói.

“Nàng ấy thật sự không phải là Hồng Liên sao? Nếu không phải là Hồng Liên, vậy làm sao nàng lại thân mật với Mặc Liên như vậy?”

“Đúng đó, nhìn bộ dáng của Mặc Liên rõ ràng là rất nghe lời của nàng, rất kỳ quái nha, Mặc Liên này không phải luôn có bộ dạng “người lạ chó gần” hay sao?”

613. Chương 616: Thoát Khỏi Hung Ngục (4)

Chính vì vậy cho nên ta mới cảm thấy kỳ quái, không ngờ nàng lại có thể làm cho Mặc Liên trở nên nghe lời như vậy!”

“Hừ, mặc kệ nàng là ai, chúng ta cứ trở về bẩm báo cho quốc sư đại nhân, người tự nhiên sẽ có quyết định riêng của mình!”

Ánh mắt Thiên Đại Đông Nhi chợt lóe, đột nhiên mở miệng: “Hai người các người lú lú nói cái gì đó? Bây giờ là thời điểm sống chết, các người một chút cũng không được qua loa!”

“Vâng, chúng ta nghe theo thiếu cung chủ phân phó!” Hai thiếu nữ lập tức chỉnh vạt áo đứng dậy, Thiên Đại Đông Nhi là đệ tử đắc ý nhất của quốc sư Thiên Đại Mê Ly, rất được quốc sư sủng ái tín nhiệm, hơn

nữ Thiên Đại Mê Ly lại là quốc sư của Tây Nhung Quốc, dưới một người mà trên vạn người, quyền thế ngập trời, ngay cả vua của Tây Nhung Quốc khi nhìn thấy nàng cũng đều phải lễ nhượng ba phần, các nàng đương nhiên không dám đắc tội với Thiên Đại Đông Nhi.

“Hừ, theo ta đi tới đây một chút.” Thiên Đại Đông Nhi vẫy tay, kêu hai thiếu nữ đi về phía sau.

“Thiếu cung chủ, người có gì phân phó sao?” Đi tới địa phương không có một bóng người ở phía sau, hai thiếu nữ đều có chút sợ hãi, dù sao nơi này cũng là sào huyệt của hung thủ, tuy bây giờ hung thủ đã chạy trốn rất nhiều, thế nhưng là vẫn có một số ít không sợ chết kiên quyết ở lại.

Phía dưới nơi bọn họ đang đứng chính là sào huyệt của hung thủ, trong ổ có mấy con hung thủ mới lớn đang được hai con hung thủ trưởng thành bảo vệ. Bọn chúng đều dùng cặp mắt hung thần ác sát nhìn chằm chằm về phía trên.

Mùi máu tanh tươi không ngừng từ sào huyệt của hung thủ tản mát ra khiến cho hai thiếu nữ cả người cảm thấy không thoải mái.

Thiên Đại Đông Nhi chấp tay sau lưng, lạnh lùng ngoái đầu lại hỏi: “Lúc này các người nói trở về sẽ bảo cái gì cho sư phụ?”

“Cái tên Nguyệt Dạ này vô cùng khả nghi, nàng ta có Bằng Linh Huyền Thủ, lại có thêm một con thần thú, thiếu cung chủ nhất định cũng nghĩ giống chúng ta có phải không? Nàng ấy chính là người mà thiếu cung chủ muốn tìm đấy, chỉ là hiện tại nàng được Mặc Liên hỗ trợ, thiếu cung chủ không làm gì được nàng, đương nhiên sẽ phải mời quốc sư đại nhân tự mình ra tay!”

Một thiếu nữ nói xong có chút đắc ý cười rộ lên, cảm thấy suy nghĩ của mình rất là chính xác.

Thiên Đại Đông Nhi gật đầu, nói: “Người nói không sai, nàng chính là người mà ta muốn tìm.”

“Chúc mừng thiếu cung chủ! Rốt cục người đã có thể báo được thù lớn, dẹp tan mối hận nhiều năm nay!” Hai thiếu nữ cùng nhau chấp tay, hướng nàng chúc mừng.

“Đa tạ.” Thiên Đại Đông Nhi khẽ mỉm cười: “Ta báo thù rồi, tương lai cũng sẽ không còn chuyện gì phải bận khoăn nữa, đến lúc đó có thể tận tâm tận lực vì sư phụ.”

“Thiếu cung chủ là cung chủ tương lai của Thánh huyết Cung, đợi quốc sư đại nhân rời đi tu luyện, thiếu cung chủ người liền có thể chấp chưởng vị trí quốc sư của Tây Nhung Quốc rồi, đến lúc đó dưới một người mà trên vạn người, kính xin thiếu cung chủ hãy chiếu cố cho chúng ta nhiều hơn, Ốc Ân nhất định sẽ trung thành tuyệt đối đi theo thiếu cung chủ!”

“Sự trung thành của các người, ta đương nhiên là biết, tương lai ta nhất định sẽ không bạc đãi các người.” Tuy bị hai người dùng lời ngon tiếng ngọt nịnh nọt, thế nhưng Thiên Đại Đông Nhi cũng chỉ thản nhiên cười hai tiếng, phần tâm tính này quả nhiên không phải người bình thường có thể có được!

“Tuy nhiên...” Lời nói của Thiên Đại Đông Nhi đột nhiên xoay chuyển. Nàng nghiêng đầu nhìn xuống sào huyệt hung thủ ở phía dưới, đám hung thủ thấy vậy liền kêu to, giống như đang cảnh cáo nàng không nên đến gần hơn nữa, nếu không bọn chúng sẽ cùng nàng đồng quy vu tận!

“Thiếu cung chủ có việc gì xin cứ phân phó!” Hai thiếu nữ thấy nàng do dự, vội vàng mở miệng tranh công, nếu bây giờ có thể đạt được tín nhiệm của Thiên Đại Đông Nhi, vậy tiền đồ tương lai của bọn họ sẽ tốt hơn rất nhiều so với người bình thường.

Thiên Đại Đông Nhi khẽ mỉm cười nói: “Các người nhìn đi, phía dưới sào huyệt có hai quả trứng hung thủ, trứng của Linh thú thuộc tính Thổ đối với ta là vật đại bổ, đáng tiếc, ta đây lại không thể lấy được.”

Nếu Triệu hoán sư thuộc tính Thổ hấp thu được nguyên khí của Linh thú thuộc tính Thổ, vậy tốc độ tu luyện của hắn có thể tăng lên rất nhiều, đây là điều mà ai cũng biết.

614. Chương 617: Thoát Khỏi Hung Ngục (5)

Hai thiếu nữ sững sốt, sau đó trên mặt lộ ra thần sắc đau khổ, tuy rằng bọn họ rất muốn tranh công, nhưng khi nghĩ đến việc phải đối mặt với đám hung điều khủng bố đó, bọn họ quả thật không có gan đi lấy hai quả trứng về cho Thiếu cung chủ nữa.

“Thiếu cung chủ, hiện tại chúng ta còn phải lo chạy trốn, thời gian gấp gáp, nếu còn đi xuống lấy trứng hung điều thì sẽ rất lãng phí thời gian, lỡ như bị con ma thú kia đuổi kịp thì hỏng bét.”

Thiên Đại Đông Nhi suy nghĩ, thấy cũng có lý, dù sao hiện tại cũng không phải là thời điểm du sơn ngoạn thủy, bởi vậy liền mở miệng: “Tuy nhiên, ta đây cũng có một biện pháp rất là nhanh chóng!”

“Biện pháp gì?” Hai thiếu nữ đồng thanh hỏi, nhưng lời chỉ vừa ra khỏi miệng, một trong hai thiếu nữ đột nhiên cảm thấy ngực lạnh lẽo, nàng không thể tin ngẩng đầu lên nhìn Thiếu cung chủ trước mặt.

“Thiếu...Thiếu cung chủ?”

Người còn lại chứng kiến tình cảnh như vậy cũng bị dọa tới mức ngây dại, ả từ từ lui về phía sau, xoay mình muốn chạy, nhưng vừa xoay người, Cự Tê Giáp Long đã ngăn trước mặt ả, móng vuốt to lớn đưa ra, một phát bắt được thiếu nữ kia, sau đó dùng sức bóp một cái, máu tươi lập tức bắn tung tóe.

“Đem các người ném xuống, dụ hung điều rời đi, tới lúc đó là ta có thể lấy được hai quả trứng kia rồi!”

Thiên Đại Đông Nhi lạnh lùng cười, một tay rút thanh kiếm sắc bén ra, một tay lại nắm lấy cổ áo của thiếu nữ, đem nàng nhấc bổng trên sào huyết của hung điều. Máu nàng tí tách rơi xuống, đám hung điều thấy vậy lập tức hào hứng rít gào.

“Thiếu cung chủ, tại sao?” Thiếu nữ kia còn chưa chết hẳn, nàng tranh thủ thời khắc cuối cùng hỏi rõ lý do.

“Sư phụ phái các người đến bên cạnh ta, thực chất chính là để giám sát nhất cử nhất động của ta, sau đó báo cáo lại với nàng, có phải không?”

“Không...không có.”

“Bây giờ nói dối cũng không còn kịp rồi!” Trong mắt Thiên Đại Đông Nhi lóe lên một tia sáng tàn nhẫn, dùng sức quăng thiếu nữ ra xa, mùi máu tươi khiến cho đám hung điều cực kỳ phấn chấn, bọn chúng lập tức vỗ cánh xông ra ngoài, đuổi theo cắn xé thân thể thiếu nữ đáng thương.

Cự Tê Giáp Long cũng đem thân thể thiếu nữ còn lại ném xa, dụ hết thấy hung điều rời đi.

Thiên Đại Đông Nhi tung người nhảy vào giữa ổ, mấy con chim non bị nàng dọa sợ lập tức đồng loạt lui về phía sau. Bọn chúng lú lú, mấy lần muốn nhào lên công kích nhưng cuối cùng vẫn là không dám.

Thiên Đại Đông Nhi cầm lấy hai quả trứng hung điều, thuận tay vung kiếm chém đứt đầu của đám chim non, trong mắt lộ ra thần sắc chán ghét, sau đó điểm mũi chân lên vách đá rồi nhảy lên.

Đám hung điều vừa bay ra ngoài kiếm ăn quay đầu lại thì phát hiện những đứa con của mình đều bị giết chết, bọn chúng lập tức rít gào lao thẳng xuống. Thiên Đại Đông Nhi nhảy lên bả vai của Cự Tê Giáp Long, điều khiển nó nhanh chóng đuổi theo đội ngũ lính đánh thuê phía trước.

Nghe thấy thanh âm rít gào của đám hung điều, đám lính đánh thuê quay đầu lại, sắc mặt lập tức thay đổi, bọn họ không ai hiểu tại sao đám hung điều này lại lên cơn đuổi theo lần nữa.

Tốc độ của Thiên Đại Đông Nhi rất nhanh, thoáng cái đã chạy đến phía sau Huyền Linh Thú cùng Mặc Liên, có uy áp cường đại của Huyền Linh Thú, đám hung điều kia nào dám đuổi theo nữa. Bọn chúng chỉ có thể bay cách một khoảng, hướng về phía Thiên Đại Đông Nhi phát ra từng tiếng kêu phẫn nộ thê lương.

Mặc Liên hơi quay đầu nhìn Thiên Đại Đông Nhi, Thiên Đại Đông Nhi cười nói: “Đa tạ Mặc Liên các hạ, cái này cho người!”

Nàng ném một quả trứng hung điều qua, Mặc Liên đưa tay tiếp lấy, cũng không biết thứ trên tay là cái gì, sau khi khê cau mày, hắn liền thuận tay ném cho Huyền Linh Thú, Huyền Linh Thú phối hợp há miệng nuốt vào, thứ này cũng rất mỹ vị nha!

Thiên Đại Đông Nhi hơi nhú mày, người của Quang Diệu Điện ra tay cũng quá hào phóng đi, trứng hung điều cũng được coi là hàng cực phẩm, vậy mà hắn lại tùy tiện quăng cho còn Thần thú kia ăn.

Nhưng điều này cũng không có liên quan gì tới nàng, nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Mặc Liên, Thiên Đại Đông Nhi liền không chế Cự Tê Giáp Long đi về phía trước.

615. Chương 618: Thoát Khỏi Hung Ngục (6)

Hoàng Bắc Nguyệt thấy nàng đi tới, mà hai thiếu nữ vốn đi theo phía sau giờ phút này lại không thấy nữa, bởi vậy không khỏi có chút kỳ quái hỏi: “Thiên Đại Thiếu cung chủ, thủ hạ của ngươi đâu rồi?”

Thiên Đại Đông Nhi giơ trứng hung điều trong tay lên, thần nhiên nói: “Thật sự là thủ hạ trung thành, ta sẽ tưởng nhớ tới bọn họ!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, không cần Đông Lăng mở miệng thì nàng cũng hiểu được hai thiếu nữ xui xẻo kia đã gặp phải chuyện gì. Một cảm giác kỳ quái dâng lên trong lòng, Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu cười cười: “Quả nhiên là rất trung thành!”

Thiên Đại Đông Nhi mím môi, thoáng nhìn về phía sau, nói: “ Kỳ lạ, lâu như vậy rồi mà sao con ma thú kia còn chưa đuổi theo!”

“Có lẽ nó bị lạc đường.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói, nắm chắc mỗi giây để khôi phục thân thể cùng chữa trị phù nguyên có chút hao tổn.

Thiên Đại Đông Nhi cau mày, nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng không nhịn được hỏi: “Nguyệt Dạ các hạ, vừa rồi Tề vương và người ở cùng một chỗ, vậy tại sao bây giờ hai người lại không đi ra chung?”

“Chàng có việc trì hoãn, rất nhanh sẽ tới thôi!” Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, không muốn nhiều lời.

Thấy nàng trầm mặc nghĩ ngợi, dường như không muốn nhắc tới chuyện tình của Tề vương, Thiên Đại Đông Nhi cũng có chút không được tự nhiên. Nàng nhìn tấm mặt nạ quỷ đáng sợ trên khuôn mặt Hoàng Bắc Nguyệt, biết không thể đoán được suy nghĩ của nàng, cảm thấy nhàm chán, bởi vậy liền bỏ đi hấp thụ trứng hung điều.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Mà lúc này, khu vực phụ cận vực sâu đã bị hỏa diễm thiêu đốt đến đỏ bừng, cuối cùng không chịu nổi nữa mà nhanh chóng sụp đổ, biến thành một biển lửa. Ngọn lửa này không giống với những ngọn lửa bình thường, gần như thứ gì chạm vào đó sẽ lập tức bị đốt thành tro bụi.

Không khí xung quanh bị thiêu đốt đến mức vô cùng nóng bỏng, mỗi lần hô hấp, từng luồng nhiệt khí chảy vào miệng khiến cho phổi có cảm giác nóng rất đau đớn.

Ma thú thủ hộ đứng ở bên trong ngọn lửa thấp giọng gầm thét, hỏa diễm từ trong miệng nó không ngừng tuôn ra, ánh mắt dữ tợn nhìn thoáng qua phương hướng chạy trốn của đám lính đánh thuê.

Nó di chuyển về phía trước, nhưng chỉ mới đi được một bước, Hỏa Diễm Cự Thú bỗng nhiên đau đớn gầm nhẹ một tiếng, chân trước mềm nhũn, suýt chút nữa đã gục xuống đất.

Thở dốc hai tiếng, Hỏa Diễm Cự Thú lại lần nữa đứng lên, ngẩng đầu nhìn trời xanh gào thét, nhưng gào đến cỡ nào thì nó vẫn không thể tiến về phía trước dù chỉ là nửa bước!

Thân thể to lớn nhưng lại giống như một con trâu già, dù vô cùng cảm phấn nhưng lại chỉ có thể lực bất tòng tâm. Nó quay đầu về phía sau, một đoàn hỏa diễm từ trong miệng nó phun ra, đám lửa màu đỏ mang theo vài tia màu đen lập tức bắn về phía sau!

Ầm!

Phía sau giống như có một bức tường, ngọn lửa vừa phun ra đã bị dội ngược trở lại, sau đó nện lên người Hỏa Diễm Cự Thú khiến nó ngã nhào trên mặt đất!

Thấp giọng kêu “ngao ngao” vài tiếng, Hỏa Diễm Cự Thú hạ đầu xuống, lúc này, sợi dây xích trong suốt trên cổ nó mới lộ ra, một mực kéo dài đến tận sâu trong biển lửa.

Trong đôi mắt của Hỏa Diễm Cự Thú lộ ra quang mang căm hận cùng hung ác. Nó không cam lòng, nó là sinh vật cường hãn đến cỡ nào chứ, không ngờ lại bị cầm chân ở chỗ này, không thể tiến về phía trước dù chỉ một bước!

Thân là ma thú thủ hộ Tu La thành, kẻ thù từ bên ngoài đến xâm lấn, tùy tiện gây rối trong Tu La thành, đây là khiêu chiến với uy nghiêm của nó! Nó làm sao có thể ngồi yên không màng đến được?

Hỏa Diễm Cự Thú lại lần nữa đứng lên, hỏa diễm hùng hực thiêu đốt khắp người nó càng thêm mạnh mẽ. Nó quay đầu đi về phía cổ lực lượng đang kéo mình, vừa đi vừa hung ác gầm thét, miệng mở to, một ngọn lửa hình cầu nhanh chóng xoay tròn trong miệng nó.

616. Chương 620: Thoát Khỏi Hung Ngục (8)

Editor: Lam Nguyệt

Beta: Mặc Quân Dạ

Vị Ương nói xong, hung hăng quay lại trừng mắt với Hỏa Diễm Cự Thú, tức giận nói: “Đúng là đồ không có mắt, lại dám công kích bệ hạ, trở về Minh các hạ nhất định sẽ trừng phạt ngươi!”

Hỏa Diễm Cự Thú phủ phục trên mặt đất, phát ra vài tiếng “ô ô” vô cùng đáng thương. Mấy năm qua cũng không ai dám can đảm xâm lấn Tu La thành, bởi vậy nó cũng không có cơ hội thức tỉnh, hơn nữa tân vương còn chưa có đăng cơ, cho nên nó chỉ biết Tu La Thành sắp nghênh đón một vị tân vương chứ không biết đó là ai.

Vừa rồi nó mơ hồ nhìn thấy đôi mắt màu tím của Phong Liên Dực, lúc đó nó mới biết kẻ mà nó liều chết công kích chính là tân vương của Tu La Thành. Nó vốn muốn dừng tay nhưng lại không kịp, bây giờ trong lòng hối hận không thôi!

Ma thú thủ hộ mà lại dám công kích Tu La vương, tiếp theo nó không chỉ bị Minh các hạ trừng phạt, mà trong tương lai nếu tân vương đăng cơ, thức tỉnh được ma thú vương tộc, vậy chắc chắn nó sẽ phải nếm mùi đau khổ!

Thật là xui xẻo mà, vốn chỉ muốn bảo vệ Tu La Thành, diệt trừ đám lính đánh thuê dám cả gan xâm lấn Tu La Thành mà thôi, nào ngờ lại đắc tội với vương.

Làm ma thú thủ hộ thật đúng là không phải xui xẻo bình thường!

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương của ma thú thủ hộ, trong lòng Vị Ương cũng âm thầm đồng tình với nó, đương nhiên nàng cũng không dám biểu lộ ra mặt. Vị tân vương này quá mạnh, cũng chỉ có Hư Huyền Cảnh của Âm Hậu mới có thể đối phó được hắn, huyết thống truyền thừa của Tu La Thành, người bình thường sao có thể chống lại?

Đám tôm tép như bọn họ quả thật không dám có ý nghĩ đối nghịch với hắn.

“Vương, ma thú thủ hộ đã thần phục ngài rồi, mong ngài có thể mở một mặt lưới, tha thứ cho nó.” Vị Ương cung kính nói.

Nghe thấy lời này, nếu không phải đang quỳ rạp xuống đất, Hỏa Diễm Cự Thú đã gật đầu như điên rồi.

Ánh mắt lãnh đạm của Phong Liên Dực liếc nó một cái, Hỏa Diễm Kiếm trong tay chậm rãi biến mất, tròng mắt màu lửa đỏ cũng dần dần bị màu tím lấp lánh thay thế.

Tu La vương một thân áo trắng đứng trong biển lửa, nhìn qua giống như tuyết rơi trên đỉnh Thiên Sơn vậy, lạnh lùng cao ngạo, không nhiễm bụi trần, dung nhan tuyệt sắc trong hỏa diễm tựa như một đóa tuyết liên nở rộ, tao nhã không thua gì ánh sáng của nhật nguyệt!

Trong lòng Vị Ương khẽ run lên, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào gương mặt tuyết thể cùng ánh mắt có thể mê hoặc lòng người kia nữa.

Buông dây xích giam hãm Hỏa Diễm Cự Thú ra, Phong Liên Dực mím môi, không nói một lời, vòng qua ma thú thủ hộ muốn rời đi.

“Vương!” Vị Ương thấy hấn rời khỏi, vội vàng hô: “Âm Hậu đệ hạ muốn gặp ngài!”

“Chuyện gì?” Phong Liên Dực có chút không kiên nhẫn mở miệng.

Vị Ương vội vàng nói: “Cửa vào Tu La thành đã mở ra, đám người Hoàng Bắc Nguyệt nhất định sẽ an toàn rời đi, xin vương không cần lo lắng. Âm Hậu đệ hạ mới gặp phải Mặc Liên của Quang Diệu Điện, nguyên khí lại bị Lục Đạo Thiên Nguyên Phù hút đi, cho nên...”

“Mặc Liên?” Phong Liên Dực nheo mắt, trong đầu hiện ra khuôn mặt tái nhợt quý dị của hắc y thiếu niên.

Vị Ương thống khổ nói: “Thần thú của Mặc Liên không thua gì ma thú thủ hộ, hơn nữa lại tiến hóa thần tốc, thực lực của hấn cũng vô cùng cường hấn, Âm Hậu dưới tình huống này, tự nhiên...”

“Là ai nói cho Mặc Liên biết về chuyện của Vạn Thú Vô Cương?” Vị Ương còn chưa kịp nói xong, Phong Liên Dực đã cắt đứt lời nàng.

Chuyện Hoàng Bắc Nguyệt có Vạn Thú Vô Cương, trừ hấn ra thì cũng chỉ có Âm Hậu biết, mà Mặc Liên vừa xuất hiện đã lập tức hướng Hoàng Bắc Nguyệt đòi Vạn Thú Vô Cương, chuyện này từ lúc bắt đầu hấn đã cảm thấy có chút không được bình thường rồi.

Mặc dù hấn chưa có điều tra kỹ về kẻ tên là Mặc Liên này, thế nhưng trong khoảng thời gian ở chung ngắn ngủi vừa rồi, hấn biết Mặc Liên tuyệt đối không phải loại người tâm tư thâm trầm, thích tính kẻ người khác.

617. Chương 621: Thoát Khỏi Hung Ngục (9)

Editor: Lam Nguyệt

Beta: Mặc Quân Dạ

Mắt của hấn không thể nhìn thấy, căn bản không có khả năng biết được Vạn Thú Vô Cương ở trên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Trừ phi, có người nói cho hấn biết!

Sắc mặt Vị Ương lập tức trở nên tái nhợt, hai tay gắt gao nắm chặt lấy ống tay áo. Ánh mắt của vương quá sắc bén, không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy liền có thể suy ra được chuyện tình của Vạn Thú Vô Cương có liên quan tới Âm Hậu!

“Khi thuộc hạ đuổi tới nơi, Mặc Liên đã rời đi rồi, chỉ còn lại Âm Hậu đang bị trọng thương, cho nên...” Vị Ương cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đáng sợ kia.

Khóe miệng Phong Liên Dực nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh: “Ta mặc kệ nguyên nhân là gì, chỉ cần có kẻ nào dám hại nàng, ta đây sẽ không khách khí!”

Trong lòng Vị Ương run lên, ngẩng đầu nói: “Vương, Âm Hậu chính là mẫu thân ruột thịt của ngài, hơn nữa việc người làm đều là vì ngài cả thôi.”

“Vị Ương, người khản trương quá rồi đấy, ta cũng không có nói chuyện là do mẩu thân ta làm, người sợ cái gì?” Phong Liên Dực dùng ánh mắt lãnh đạm quét về phía Vị Ương.

Trong lòng Vị Ương lại run lên, cúi đầu không dám nói thêm gì nữa, nói đến tâm cơ âm trầm, phúc hắc giảo hoạt, chỉ sợ không có ai có thể so được với hắn.

“Âm Hậu hi vọng vương có thể trở về gặp mặt nàng một lần, mong vương nhớ tới huyết thống thân tình, đừng nên để Âm Hậu chờ đợi trong vô vọng.”

Phong Liên Dực thở dài một tiếng, rốt cục hắn vẫn không phải là loại người máu lạnh, cho dù tâm địa hắn có cứng rắn đến mấy, khi nghe được Âm Hậu bị thương, trong lòng hắn vẫn có vài phần lo lắng, quả nhiên là máu mủ thâm tình.

Huống chi hắn cũng muốn tìm hiểu rõ hơn về chuyện tình liên quan đến Vạn Thú Vô Cương!

“Đi thôi.”

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Đám người thuận lợi rời khỏi Tu La Thành, trừ vài lần gặp phải linh thú cấp cao công kích ở ngoại thành khiến cho một ít lính đánh thuê bị thương ra, tổng số thương vong cũng không tính là quá lớn.

Người của những thế lực lớn vốn đang ở bên ngoài Tu La Thành chờ tiếp ứng, vừa thấy mọi người đi ra, bọn họ liền trở về bẩm báo. Bắc Diệu Quốc cũng phái người tới nghênh đón, tuy rằng không có làm cho Tu La Thành bị tổn thất nặng nề, thế nhưng lần dò xét thực hư này cũng coi như có chút thu hoạch!

Chẳng những thế, một vài tên lính đánh thuê cũng chiếm được không ít chỗ tốt, ví dụ như lần ở trong vực sâu, đại bộ phận hung điểu bởi vì ma thú thủ hộ xuất hiện mà bỏ chạy hết, cho nên đám trứng cùng linh thảo bên cạnh sào huyệt của hung điểu lập tức rơi vào trong túi của bọn họ.

Sau khi đi ra, Hoàng Bắc Nguyệt liền chạy khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của Vũ Văn Địch. Bọn người Vũ Văn Địch bị trận pháp truyền tống đến một chỗ khác, ít hung hiểm hơn, cũng không có bị ma thú thủ hộ chú ý, tuy rằng trên đường ra cũng tổn thất không ít người, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là an toàn.

Vừa thấy bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt không có ai, trên mặt Vũ Văn Địch liền lộ ra vẻ thất vọng.

Bọn họ đã ước định sau khi đi ra sẽ tập trung trong rừng cây, sau đó đổi lại vị trí với Phong Liên Dực thật, chỉ là bây giờ...

Hoàng Bắc Nguyệt gỡ mặt nạ ra, sau đó đem chuyện tình gặp được Phong Liên Dực ở Tu La Thành, chọc giận Âm Hậu, ngay cả việc Phong Liên Dực bị ma thú thủ hộ “nuốt chửng” cũng nói hết ra. Vũ Văn Địch im lặng nghe, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra như suối.

“Chàng sẽ không có việc gì đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt rất tin tưởng hắn. Nếu hắn xảy ra chuyện, vậy chẳng phải hắn sẽ có lỗi với lời hứa lúc trước?

Hắn không phải là kẻ thất hứa, hơn nữa lấy năng lực của hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị ma thú thủ hộ “nuốt” như vậy.

Chỉ có khi trong lòng tin tưởng thì nàng mới không đau, nàng không thích cái cảm giác “một người đang làm bạn với mình, thế nhưng một giây tiếp theo, người nọ lại vĩnh viễn biến mất”...

“Hy vọng Âm Hậu không có quỷ kế gì.” Vũ Văn Địch vẫn lo lắng nói.

618. Chương 622: Thoát Khỏi Hung Ngục (10)

Editor: Lam Nguyệt

Beta: Mặc Quân Dạ

Có Âm Hậu ở đó, Phong Liên Dực đương nhiên sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng Âm Hậu là một nữ nhân gian xảo cay độc, vì đạt được mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, nếu như nàng có quỷ kế gì đó, vậy chỉ sợ Phong Liên Dực sẽ phải ở lại Tu La Thành vĩnh viễn rồi!

“Âm Hậu có quỷ kế thì sao, Phong Liên Dực cũng không phải là bù nhìn.” Nghĩ đến việc trong Tu La Thành còn có Âm Hậu, Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Tuy Âm Hậu vô cùng ngoan độc, thế nhưng nàng ta chỉ có một đứa con là Phong Liên Dực mà thôi, hễ dữ không ăn thịt con, lấy sự quan tâm của nàng dành cho Phong Liên Dực, nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn xảy ra chuyện gì.

Nghe xong lời của nàng, trong lòng Vũ Văn Địch cũng thoáng yên tâm, hắn không hề hoài nghi năng lực của Tề vương, chỉ là...vừa nghĩ đến một chuyện, trong lòng hắn liền trở nên nặng nề hơn.

“Lúc đi ra ta có thu được một tin tức, Quyền vương đã bắt đầu tỏ vẻ muốn ủng hộ Thập Thập hoàng tử đăng cơ rồi, Quyền vương nắm binh quyền trong tay, không biết lần này sẽ làm ra chuyện gì nữa, nếu như lúc này có Tề vương điện hạ ở đây, Quyền vương nhất định sẽ không dám làm bừa.”

“Hừ, muốn dùng vũ lực giải quyết vấn đề sao? Chiêu này ta thích!” Hoàng Bắc Nguyệt vỗ tay: “Ta đây cũng thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề!”

Vũ Văn Địch sững sốt, chậm rãi suy nghĩ, lời này của Hoàng Bắc Nguyệt tựa hồ có thâm ý bên trong, nàng muốn nhúng tay vào chuyện tình của Bắc Diệu Quốc? Nhưng nàng sẽ lấy thân phận gì mà hành động đây?

“Bắc Nguyệt quận chúa, cái này...” Vũ Văn Địch dù sao cũng chỉ là người trẻ tuổi, da mặt tương đối mỏng, có một số việc dám nói rõ ra miệng.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hàm chứa ý cười nhàn nhạt: “Tề vương nhà các người đã lấy thân báo đáp ta, nếu ta không quan tâm đến chuyện tình của hắn, vậy chẳng phải là quá bá đạo hay sao?” (Dạ: *phun cả ngụm nước lên màn hình* Bắc Nguyệt người nói chuyện quá ... rồi, cái gì mà lấy thân báo đáp chứ :)))

Nói xong, nàng liền mang mặt nạ lên, thong dong từ trong rừng cây đi ra ngoài.

Vũ Văn Địch sững sốt một lúc mới hồi phục lại tinh thần, sau đó lớn tiếng nói: “Cái này, cái này cũng quá nhanh rồi! Hơn nữa Tề Vương điện hạ làm sao có thể lấy thân báo đáp chứ, chuyện tình thế này thật là không có tiền đồ mà!!!”

Trong lòng Vũ Văn Địch lập tức mất thăng bằng, tuy rằng vị Bắc Nguyệt quận chúa này rất là cường đại, thế nhưng Tề Vương cũng không phải là kẻ yếu nha, Tề Vương điện hạ mà hắn sùng bái sao có thể lấy thân báo đáp cho một nữ nhân được, điều này khiến hắn không thể nào chấp nhận, không được, hắn nhất định phải hỏi cho ra lẽ!

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng cười rộ lên, khi mới từ trong rừng cây đi ra ngoài, nàng liền thấy Mặc Liên đang vô thức đi tới đi lui ở gần đó, nàng vừa tính đi tới chào hỏi thì lại nghe thấy thanh âm của Hồng Liên vang lên.

“Mặc Liên, thì ra người ở đây, ta tìm người từ nãy đến giờ đó!” Thân ảnh màu đỏ nhanh chóng chạy tới, khẩu khí tuy có chút bất mãn nhưng vẫn không che giấu được vẻ quan tâm bên trong: “Người không sao chứ? Sao trên mặt lại có nhiều vết thương như vậy?”

Nhìn thấy vết thương trên mặt hắn, Hồng Liên vừa đau lòng lại vừa tức giận. Màu da của Mặc Liên vốn tái nhợt, chỉ cần một vết thương thật nhỏ cũng có thể dễ dàng phát hiện rồi, huống chi nhiều vết bầm tím này, đồng một vết tây một vết, khuôn mặt tuần tú cơ hồ đã bị phá hủy!”

“Tên khốn kiếp nào dám làm người bị thương thành như vậy? Ta đi giết hắn!” Hồng Liên không nhịn được hô to.

Mặc Liên vẫn luôn mím môi không nói, nhưng vừa nghe nàng nói muốn giết người, hắn liền mở miệng: “Không cho phép!”

Hồng Liên nổi giận đùng đùng nhìn hắn: “Người sao lại ngốc như vậy, người đã thương người tất nhiên là phải chết! Hừ, là cao thủ rất là lợi hại sao? Người có Băng Phách Hàn Y, sao có thể bị phỏng tới mức như

vậy? Loại lửa nào có thể xuyên thấu cả Băng Phách Hàn Y?”

“Đừng động.” Mặc Liên lãnh đạm dùng hai chữ đáp lại, Hồng Liên thấy vậy tức giận đến mức giậm chân. Mặc Liên cũng không quan tâm nữa, nhưng đột nhiên hắn nghe thấy tiếng bước chân của Mạnh Kỳ Thiên, bởi vậy liền mở miệng: “Mạnh.”

619. Chương 623: Hoàng Thất Phân Tranh (1)

Editor: Mặc Quân Dạ

Mạnh Kỳ Thiên có chút giật mình, tuy sống chung với nhau đã lâu, thế nhưng Mặc Liên chưa từng chủ động gọi hắn bao giờ, cái tên này quá mức lạnh lùng, thậm chí hắn còn hoài nghi không biết Mặc Liên có biết tên của hắn không nữa.

Hồng Liên có chút nghi hoặc nhìn Mặc Liên một cái, sau đó lại quay sang nhìn Mạnh Kỳ Thiên, ánh mắt kia giống như đang muốn hỏi: Hắn gọi người làm cái gì?

Mạnh Kỳ Thiên cũng rất nghi hoặc, hắn nhún vai đi tới, cười nói: “Mặc Liên tôn thượng có gì phân phó sao?”

“Cái này.” Mặc Liên giơ tay lên chỉ chỉ đóa hoa cát cánh trên khoeo mắt.

Mạnh Kỳ Thiên nhìn sang Hồng Liên, chỉ thấy nàng cũng cau mày, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ khó hiểu, ý Mặc Liên muốn hỏi là: Đóa hoa cát cánh này là từ đâu ra?

Hai người nhất thời lấy làm kinh hãi, không ngờ Mặc Liên lại biết khoeo mắt của mình có xăm hình hoa cát cánh, hơn nữa còn trở thành một tiểu bảo bảo tò mò! (Dạ: miêu tả thật đáng yêu a~)

“Cái này ta cũng không biết, chỉ sợ phải đi hỏi Thánh Quân mới được.” Mạnh Kỳ Thiên lắc đầu nói.

Hồng Liên liếc mắt nhìn hắn: “Mạnh Kỳ Thiên, không phải người được xưng là trên biết năm trăm năm, dưới biết năm trăm năm hay sao? Không ngờ lại có chuyện tình mà người không biết!”

“Đương nhiên, Mạnh Kỳ Thiên ta cũng không phải là thần, đương nhiên cũng có chuyện không biết, huống hồ thời điểm ta tới Quang Diệu điện, Mặc Liên tôn thượng cùng Hồng Liên tôn thượng đã ở đó rồi, nếu muốn dò hỏi lai lịch, vậy phải hỏi Hồng Liên tôn thượng mới đúng nha, dù sao ngài và Mặc Liên tôn thượng cũng lớn lên với nhau từ nhỏ.”

Mạnh Kỳ Thiên vừa nói mấy câu đã đem củ khoai lang nóng bỏng tay này ném lại cho Hồng Liên. Hồng Liên sững sốt, thấy Mặc Liên chuyển ánh mắt về phía mình, nàng không khỏi có chút ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một tia đỏ ửng hiem thấy.

” Ta...ta làm sao biết được? Từ lúc ta ý thức được thì trên mặt hắn đã có cái hình xăm đó rồi! Ta còn cho rằng nó là cái bớt!”

Mạnh Kỳ Thiên “phốc” một tiếng, bật cười: “Bớt? Làm gì có cái bớt nào xinh đẹp như vậy?”

Hồng Liên bĩu môi nói: “Từ nhỏ đã có, đây không phải cái bớt thì là gì?”

Nói xong, nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mặc Liên vẫn luôn mím môi trầm mặc không nói ở bên cạnh, khi nhìn đến những vết thương trên mặt hắn, nàng có chút đau lòng, vội lấy thuốc mỡ ra, nhanh chóng đi qua: “Người đột nhiên hỏi tới vấn đề này làm gì? Nếu không hiểu, vậy cứ chờ lúc về chúng ta đi hỏi Thánh Quân là được, bây giờ quan trọng nhất là vết thương trên mặt người, để ta giúp người bôi thuốc...”

Hồng Liên vừa nâng tay lên thì bị Mặc Liên ngăn lại, không có được đáp án mình cần, dường như Mặc Liên rất thất vọng, vẻ mặt hững hờ hiện rõ trên mặt. Hắn vốn không phải hạng người biết giấu diếm cảm xúc, lúc này tâm tình đang xuống thấp, hắn đương nhiên không muốn lú ra lú rú với Hồng Liên.

Mặc Liên yên lặng xoay người ly khai, hoàn toàn ngó lơ Hồng Liên cùng Mạnh Kỳ Thiên đang đứng phía sau.

Hồng Liên tức giận vứt luôn lọ thuốc mỡ trân quý ở trong tay, phùng mang trợn mắt nói: “Lúc nào cũng quái gở như vậy! Trách không được chả có ai muốn ở chung với hần! Chán ghét! Chán ghét! Ta chán ghét người nhất!”

Mạnh Kỳ Thiên bất đắc dĩ nhìn Hồng Liên, tính tình của Mặc Liên nàng không phải không biết, thế mà mỗi lần bị Mặc Liên ngó lơ, nàng đều bạo phát lớn như vậy, quả là một thiếu nữ tinh lực dồi dào...

Mặc Liên đang lẳng lặng bước đi, chung quanh bỗng dưng xuất hiện rất nhiều tiếng bước chân cùng tiếng cười nói của đám lính đánh thuê, bởi vậy hần thuận tay túm lấy một tên, dùng thanh âm lạnh như băng hỏi: “Nguyệt (ở đâu)?”

Tên lính đánh thuê xui xẻo bị hần tóm hoàn toàn không hiểu hần đang nói cái gì, vẻ mặt mờ mịt nhìn hần, nhưng khi nghĩ tới người trước mắt là Mặc Liên của Quang Diệu Điện, hần lập tức run sợ hỏi lại: “Ngài...ngài nói cái gì?”

620. Chương 624: Hoàng Thất Phân Tranh (2)

“Nguyệt!” Mặc Liên không kiên nhẫn lặp lại lần nữa, sát khí quỷ dị đã bắt đầu tản mát ra xung quanh.

Tên lính đánh thuê bị dọa đến mức run lấy bẫy, nguyệt gì? Rốt cục là nguyệt gì cơ chứ!!! Hần không hiểu mà!

“Nguyệt Dạ các hạ đã cùng Tề vương trở về thành rồi.” Một giọng nữ thanh thúy vang lên.

Mặc Liên buông tên lính đánh thuê kia ra, dùng đôi mắt vô thần nhìn về phía thiếu nữ vừa mở miệng: “Tề vương?”

Tên lính đánh thuê vừa được tự do thì lập tức bôi mỡ vào chân, cố gắng chạy thật xa!

Trên mặt thiếu nữ vừa nói chuyện có mang theo tấm vải che mặt màu đen, nàng chính là Thiên Đại Đông Nhi, thủ hạ của nàng đều đã chết trong Tu La Thành, bởi vậy bây giờ nàng đang chuẩn bị một mình trở về thành gặp quốc sư Thiên Đại Mê Ly, không ngờ lại vô tình trông thấy cảnh Mặc Liên đang ép hỏi một tên lính đánh thuê, vừa nghe thấy hần muốn tìm Hoàng Bắc Nguyệt, nàng liền tốt bụng mở miệng nhắc nhở.

“Tề vương mà ngươi cũng không biết sao? Lúc trước hần đã xông vào cứu ngươi, thiếu chút đã không ra được.” Thiên Đại Đông Nhi lạnh nhạt nói.

Mặc Liên trầm mặc một lúc, sau đó nói: “Chết rồi.”

Thiên Đại Đông Nhi ngẩn ra, hoàn toàn không hiểu ý của hần: “Cái gì chết rồi?”

Người không quen với phương thức nói chuyện của Mặc Liên quả thực rất khó hiểu được ý tứ mà hần muốn biểu đạt.

Mặc Liên nói chuyện không thích lặp lại lần thứ hai, nói chết thì chính là chết, không có giải thích gì thêm.

Dường như đã nắm được điểm mấu chốt, Thiên Đại Đông Nhi đi tới trước mặt hần, nhỏ giọng hỏi: “Ý ngươi là Tề Vương chết rồi? Vậy người cùng Nguyệt Dạ các hạ ở chung là ai? “

“Đồ giả.” Mặc Liên lãnh đạm nói.

Thiên Đại Đông Nhi hít một hơi khí lạnh, âm thầm hoảng sợ, sau khi suy nghĩ một chút, nàng mới mở miệng nói: “Mặc Liên các hạ cũng muốn vào thành phải không?”

Mặc Liên gật đầu, hần quả thật muốn vào thành, chỉ là hần không biết đường mà thôi...

Thiên Đại Đông Nhi nói: “Nếu như Mặc Liên các hạ không ngại thì có thể đi cùng ta.”

Mặc Liên cũng đang muốn tìm một người dẫn đường, hắn tính chớp bừa một tên nào đó trong đám lính đánh thuê kia, nào ngờ bây giờ lại có người chủ động đứng ra “nhận trách nhiệm”, hắn cũng đỡ phiền phức.

Hai người cùng nhau lên đường, Mặc Liên là người không thích nói nhiều, mà hai năm qua Thiên Đại Đông Nhi cũng đã học xong kĩ năng giấu tài, bởi vậy cũng không nói nhiều, dọc đường chỉ một mực suy nghĩ ý đồ của kẻ giả mạo đang tiếp cận Hoàng Bắc Nguyệt.

Dùng trí thông minh của Hoàng Bắc Nguyệt, không có khả năng nàg không phát hiện ra người kia là giả mạo! Hay là nàg có tính toán khác?

Tâm tư của người đó nàg không bao giờ đoán được, quên đi, nàg ấy thông minh như thế, ắt hắn sẽ không lật thuyền trong mương đâu!

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Vua của Bắc Diêu Quốc đã băng hà từ năm năm trước, triều thần đón Cửu hoàng tử đang làm con tin ở Nam Dục quốc về, vốn định đưa Cửu hoàng tử lên ngôi, nào ngờ lại gặp sự ngăn cản từ Nhã hoàng hậu cùng Quyền vương. Bọn họ nói đất nước đang trong thời kì quốc tang, trắng trợn phô trương là không thích hợp, bởi vậy đã hoãn việc cử hành lễ đăng cơ, một lần hoãn này là cả năm năm liền.

Quyền vương nắm quyền hành lớn trong tay, chẳng những không có hảo cảm gì đối với vị Cửu hoàng tử vẫn luôn làm con tin ở bên ngoài kia, trái lại còn ủng hộ một vị hoàng tử khác của Nhã hoàng hậu – Thập Nhất hoàng tử Phong Nhã Ngọc.

Dân gian có lời đồn đại, nói rằng vị Thập Nhất hoàng tử kia chính là do Nhã hoàng hậu cùng với Quyền vương tư thông sinh ra, cho nên Quyền vương rất thiên vị đối với hắn.

Tâm tư của Quyền vương rất thâm trầm, hắn biết Cửu hoàng tử Phong Liên Dực rất được lòng dân, nếu hắn muốn nâng đỡ Thập Nhất hoàng tử, vậy vị Cửu hoàng tử này chính là chướng ngại vật lớn nhất. Nhiều năm qua, Quyền vương trăm phương ngàn kế mưu tính, nhiều lần muốn mưu hại Cửu hoàng tử nhưng không có lần nào thành công.

Ở bên ngoài, Bắc Diêu Quốc là một mảnh gió êm sóng lặng, nhưng kì thực ở bên trong, Quyền vương cùng Cửu hoàng tử đã hoàn toàn xé rách da mặt, ngay cả Nhã hoàng hậu cũng hoàn toàn không còn chút tình cảm nào với đứa nhi tử này của mình!

621. Chương 625: Chương 625'

“Nguyệt!” Mặc liên không có kiên nhẫn địa lập lại một lần, quỹ dị sát khí đã phát ra.

Vậy lính đánh thuê sợ đến lạnh run, cái gì nguyệt a? Cái gì nguyệt a! ! ! Hắn không biết a!

“Nguyệt Dạ các hạ đã cùng Tề vương cùng nhau trở về thành .” Bên cạnh một cái thanh thúy cô gái thanh âm hảo tâm địa xen miệng đi vào.

Truyện được đăng tại TruyenCv [.] com

Mặc liên tay buông ra cái kia lính đánh thuê, không mang hai mắt nhìn về phía vậy nói chuyện cô gái: “Tề vương?”

Vậy lính đánh thuê đạt được tự do, lập tức chân như bơi mỡ, có thể chạy rất xa bỏ chạy rất xa !

Vậy nói chuyện cô gái lấy màu đen bố khăn che mặt, đúng là thiên đại Đông nhi, thủ hạ của hắn cũng chết ở Tu La trong thành, giờ phút này chính lễ loi một mình chuẩn bị trở về thành đi gặp thiên đại mê ly quốc sư, vừa lúc nhìn thấy mặc liên ở chỗ này ép hỏi vậy lính đánh thuê, vừa nghe, dĩ nhiên là muốn tìm Hoàng Bắc Nguyệt, liền hảo tâm mở miệng.

“Tề vương người cũng không biết? Hắn vì đi vào cứu người, hơi kém tụt ra không được.” Thiên đại Đông nhi thần nhiên nói.

Mặc liên trầm mặc một hồi nhi, đã nói: “Chết đi.”

Thiên đại Đông nhi ngẩn ra, không biết hắn nói là ý gì, hỏi tới: “Cái gì chết đi?”

Không có thói quen mặc liên phương thức nói chuyện, quả thật rất khó hiểu hắn nghĩ biểu đạt ý tứ.

Mặc liên nói chuyện cũng không nặng phục lần thứ hai, nói chết đi chính là chết đi, không có gì hay giải thích. Website truyện convert T r u y e n C v [.] c o m

Thiên đại Đông nhi tựa hồ bắt được cái gì mấu chốt,, vài bước đi tới trước mặt hắn, đề thấp thanh âm nói: “Người là nói Tề vương chết đi? Vậy theo Nguyệt Dạ các hạ cùng một chỗ là ai?”

“Giả mạo.” Mặc liên không có gì cảm tình phập phồng nói.

Thiên đại Đông nhi hút một hơi lương khí, âm thầm kinh hãi, chùng suy nghĩ một chút, đã nói: “Mặc liên các hạ có phải hay không cũng muốn vào thành?”

Mặc liên gật đầu, hắn nghĩ vào thành, nhưng là không nhận ra lộ

Thiên đại Đông nhi nói: “Nếu như mặc liên các hạ không ngại, không ngại theo ta cùng nhau đi.”

Mặc liên cũng đang muốn tìm – dẫn đường, chuẩn bị từ này lính đánh thuê trong tùy tiện trao một cái, hiện tại có người chủ động cho hắn dẫn đường, vừa lúc bớt việc.

Hai người một đạo lên đường, mặc liên là cho tới bây giờ không người nói chuyện, thiên đại Đông nhi hai năm này cũng học xong giấu tài, lời cũng không nhiều, dọc theo đường đi chỉ là muốn vậy giả Tề vương ở Hoàng Bắc Nguyệt bên người đến tột cùng muốn làm gì?

Lấy Hoàng Bắc Nguyệt thông minh, không có khả năng không phát hiện được người nọ là giả mạo a! Nàng có phải hay không có chuẩn bị khác?

Người nọ tâm tư nàng cho tới bây giờ cũng đoán không rõ, quên đi, nàng thông minh như vậy người, tổng không đến mức lật thuyền trong mương đi!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Bắc Diệu Quốc quân năm năm trước băng hà, triều thần nghênh hoi ở Nam Dục quốc làm hạt nhân Cửu hoàng tử về nước, nên cầm giữ lập Cửu hoàng tử đăng cơ, song nhà hoàng hậu cùng Quyền vương nhưng lại lấy quốc tang trong lúc không nên không kiêng nể phô trương, đăng cơ đại điển kéo dài sau khi cử hành, này một kéo dài sau khi, tụt kéo dài sau khi năm năm.

Quyền vương tay cầm quyền cao, đối vậy bên ngoài vì chất Cửu hoàng tử luôn luôn không có gì tình ý, ngược lại cầm giữ lập nhà hoàng hậu một vị khác hoàng tử —— mười một hoàng tử phong nhà ngọc.

Dân gian đều có đồn đãi, nói vậy mười một hoàng tử đúng là nhà hoàng hậu cùng Quyền vương tư | thông sinh hạ, cho nên Quyền vương đối mười một hoàng tử luôn luôn thiên vị có gia tăng.

Quyền vương tư tâm trọng, biết Cửu hoàng tử Phong Liên Dục ở dân gian pha đặc nhân tâm, đến đỡ mười một hoàng tử trên đường, Cửu hoàng tử đó là lớn nhất chương ngại vật, qua nhiều năm như vậy Quyền vương trăm phương ngàn kế mưu hoa, nhiều lần muốn mưu hại Cửu hoàng tử, nhưng là đều là không thành công.

Biểu hiện ra Bắc Diệu Quốc gió êm sóng lặng, kì thực quyền Vương Hòa Cửu hoàng tử đã xé rách mặt, thậm chí nhà hoàng hậu cũng đối con của mình không có cực nhỏ tình ý!

622. Chương 626: Hoàng Thất Phân Tranh (4)

Editor: Tiểu Lục

Beta: Mặc Quân Dạ

Động tác của nàng rất nhanh!

Người này tựa hồ cảm nhận được một cơn gió thổi tới từ phía sau, bởi vậy nghi hoặc quay đầu lại, thế nhưng ngoài việc đầu có chút đau ra, hẳn hoàn toàn không thấy gì khác lạ.

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này đang dán sát vào vách tường, một tay ôm Chi Chi, một tay lặng lẽ nắm lấy phù ấn, nếu người này phát hiện nàng, vậy đương nhiên nàng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Cũng may, người kia chỉ nhìn thoáng qua một cái rồi quay đầu, tiếp tục mang theo Cát Đan đi xuống, Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy cũng len lén đuổi theo.

Đám người liên tục vòng vèo qua vài cánh cửa đá mà vẫn chưa tới nơi. Mật thất này hết sức bí ẩn, dọc đường chỉ có vài ngọn đèn lơ lửng ngẫu nhiên xuất hiện, chung quanh đều là những con đường u ám, cũng có không ít lối rẽ và cửa đá, giống như một cái mê cung vậy, người không biết đường mà đi vào tuyệt đối sẽ bị lạc ngay lập tức.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa đi vừa âm thầm ghi nhớ lộ tuyến mà mình mới đi để tiện cho việc đi ra ngoài.

Hơn mười phút sau, người nọ đẩy cửa của một gian thạch thất ra, hướng Cát Đan làm một cái thủ thế “xin mời”, Cát Đan thấy vậy liền xoa xoa tay tiến vào.

“Cát đại nhân, ta đợi ngài đã lâu.” Một thanh âm trầm ngập khí thế từ trong thạch thất vang lên, vừa nghe đã biết chủ nhân của giọng nói này chắc chắn là người có địa vị cao quý.

“Khiến cho Vương gia đợi lâu rồi, thật ngại quá.” Cát Đan ôm quyền thi lễ.

Hoàng Bắc Nguyệt nấp trong một góc âm u, dưới ánh đèn dầu sáng rõ, một người nam nhân trung niên mặc y phục hoa lệ, vóc người to lớn từ sau bàn đọc sách đi tới. Trên người hắn phát tán ra một cỗ khí thế uy nghiêm, mặc dù trên mặt mang theo nét tươi cười nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy có vài phần sợ hãi.

Cát Đan thấy hắn cũng không dám làm càn nữa, đồng dạng nở nụ cười đáp lại.

“Cát đại nhân từ ngàn dặm xa xôi đến, vậy mà ta lại không có tiếp đãi chu đáo, thật là thất lễ quá.” Trung niên nam nhân này đúng là Quyền vương của Bắc Diệu Quốc, cũng chính là đệ đệ của tiên hoàng.

Cát Đan cười hắc hắc, nói: “Trước khi tới Đại tướng quân đã phân phó, lần gặp mặt này với Vương gia là lên lút, bởi vậy không nên làm người khác chú ý tới, phải tận lực điệu thấp.”

Quyền Vương cũng cười nói: “Không biết đạo này Ngụy đại tướng quân có khỏe không?”

“Đại tướng quân tốt lắm, đã phiến Vương gia quan tâm rồi.” Cát Đan cười nói, vừa nhìn đã biết tên này là hạng người khôn khéo giáo hoạt.

Vừa nghe đến bốn chữ “Ngụy đại tướng quân”, đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt liền lóe lên một đạo tinh quang!

Người mà bọn họ nói tới chẳng lẽ là Đại tướng quân Ngụy Vô Thần của Đông Ly Quốc? Trên cả Tạp Nhĩ Tháp đại lục này, Đại tướng quân họ Ngụy, trừ Ngụy Vô Thần ra thì đâu còn ai khác!

Tên Quyền vương này không ngờ lại cấu kết cùng với lão gian tặc Ngụy Vô Thần kia! Quả thật là chuyện không thể tha thứ!

Lúc trước nàng muốn đối phó hắn chỉ là vì muốn giúp cho Phong Liên Dực, nhưng bây giờ, ngay cả bản thân nàng cũng muốn thu thập lão tặc này!

Ánh mắt lạnh như băng của nàng nhìn chằm chằm vào hai người kia, chỉ thấy Cát Đan đột nhiên đè thấp thanh âm, nói: “Đại tướng quân nói, sự việc lần này, Đông Ly Quốc nhất định sẽ toàn lực ủng hộ Vương gia, đợi Vương gia đoạt được tất cả, ngài ấy hy vọng hai nước có thể kết một mối nhân duyên với nhau!”

“Ha ha ha!” Quyền vương ngửa đầu cười to: “Thập Nhất hoàng tử năm nay mười tám tuổi, cũng là tuổi có thể kết hôn, nghe nói thiên kim của Ngụy đại tướng quân đã trưởng thành, nếu hai nước kết duyên, vậy Ngụy đại tiểu thư nhất định sẽ trở thành hoàng hậu của Bắc Diêu Quốc!”

“Nếu đã như thế, tại hạ phải chúc mừng Vương gia trước rồi!” Cát Đan vuốt vuốt nhúm râu dưới cằm, cười nói: “Lúc Vương gia động thủ, Đại tướng quân cũng sẽ điều binh ở biên cương trợ giúp Vương gia một tay, chỉ là việc này sẽ hao phí rất nhiều...”

“Điều binh hết bao nhiêu, Bắc Diêu Quốc sẽ gánh chịu toàn bộ, xin Đại tướng quân cứ yên tâm!” Quyền vương vội vàng nói.

623. Chương 627: Hoàng Thất Phân Tranh (5)

Editor: Tiểu Lục

Beta: Mặc Quân Dạ

“Chuyện này...” Cát Đan vuốt vuốt nhúm râu dưới cằm, trong mắt lộ ra nét giảo hoạt.

Thấy bộ dáng này của Cát Đan, đáy lòng Quyền vương có chút dự cảm không tốt, chỉ là bên ngoài hắn vẫn tỏ ra bất động thanh sắc hỏi: “Không biết Ngụy đại tướng quân có chuyện gì khó xử hay không?”

“Chuyện khó xử đương nhiên là có.” Cát Đan cũng không muốn giấu diếm, nếu như đang đàm phán điều kiện, vậy cứ nói ra sự thật sẽ là tốt nhất, cứ trốn trốn tránh tránh thì quá lãng phí thời gian: “Vương gia cũng biết, mặc dù Đại tướng quân ở Đông Ly Quốc quyền cao chức trọng, thế nhưng trên đầu ngài còn có Hoàng thượng, chuyện đại sự như khởi binh sao có thể tự tiện chủ trương được đây?”

Quyền vương gật đầu nói: “Cát đại nhân nói rất đúng, chỉ là không biết Hoàng thượng của quý quốc có dự định gì?”

Tuy ngoài miệng khách sáo nhưng trong lòng Quyền vương lại đang ngấm ngấm chữ rửa: cái tên Ngụy Vô Thần này cũng thật biết nhân cơ hội lừa gạt, có ai không biết, Đông Ly Quốc chỉ có Đại tướng quân Ngụy Vô Thần chứ không hề có hoàng thất!

Vị hoàng đế kia vẫn còn phải trông cậy vào Đại tướng quân, chỉ cần Ngụy Vô Thần nói một câu, vị hoàng đế kia sao dám nói chữ “không”?

“Hoàng thượng luôn luôn coi trọng và tín nhiệm Đại tướng quân, chỉ là sự tình lần này quá mức quan trọng, cho nên Hoàng thượng nói, không biết Vương gia có thể xuất ra một chút thành ý hay không?”

Quả nhiên!

Ngụy Vô Thần kia làm sao có thể giúp người không công được! Cho dù có gả nữ nhi sang đây thì như thế nào.

“Chuyện này...” Quyền vương không hề lộ ra thần sắc không vui, dù sao cũng đều là lão hồ ly giỏi tính toán, sao hắn có thể dễ dàng trở mặt được?

Thấy hắn do dự, Cát Đan liền tiến lên chấp tay, sau khi mời Quyền vương khom lưng xuống, Cát Đan thấp bé cố gắng kiễng mũi chân lên thì mới có thể lặng lẽ nói mấy câu bên tai Quyền vương.

Vì cách nhau một khoảng, hơn nữa Cát Đan lại là người khôn khéo giảo hoạt, bởi vậy tiếng nói chuyện của hắn rất nhỏ, Hoàng Bắc Nguyệt căn bản là không nghe rõ!

Không biết lão gia hỏa này đang nói cái gì?

Bên này, sau khi nghe xong, sắc mặt Quyền vương đột nhiên đại biến. Hắn ngẩng đầu, có chút chấn kinh (chấn động + kinh ngạc) nhìn Cát Đan, vẻ mặt này tuyệt đối không phải là giả vờ!

Cát Đan vuốt cằm cười nói: “Sao nào? Cử động lần này của Đại tướng quân chúng ta có phải đã đủ thành ý rồi hay không?”

“Cát đại nhân, điều người nói là sự thật?” Quyền vương vội vàng nói.

“Tại hạ phụng mệnh Đại tướng quân mà đến, cũng có nghĩa lời nói của ta đang đại biểu cho Ngụy đại tướng quân của Đông Ly Quốc, ta sao lại nói dối Vương gia đây?” Cát Đan chấp tay nói.

Quyền vương suy nghĩ một chút, trong đầu và trong lòng là một mảnh rối bời, lời nói Cát Đan chính là mấu chốt làm cho Quyền vương vốn không muốn thỏa hiệp cũng phải do dự một phen.

“Không biết điều kiện của Đại tướng quân là cái gì?” Một lát sau, Quyền vương hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng làm ra quyết định cuối cùng.

Trong ánh mắt khôn khéo của Cát Đan lộ ra một tia hài lòng, so với Tông Nam, gương mặt gian xảo của hắn càng khiến người ta chán ghét nhiều hơn!

Hắn vươn hai ngón trở chap lại thành hình chữ thập, sau đó cười với Quyền vương: “Ý của Vương gia như thế nào?”

“Cái này, cái này cũng quá...”

“Vương gia!” Cát Đan ngắt lời của hắn: “Chỉ cần ngài đáp ứng, lại thêm Đại tướng quân của chúng ta trợ giúp, cả Bắc Diêu Quốc này đều sẽ là của ngài rồi, mười tòa thành trì này thì tính cái gì?”

“Mười tòa thành trì này đều là những tòa thành trọng trấn ở biên cương Bắc Diêu Quốc! Nếu như cắt ra nhường cho các người, vậy phía Đông Nam của Bắc Diêu Quốc sẽ hoàn toàn bại lộ, đến lúc đó...”

Cát Đan ôm tay, tựa hồ có chút bất mãn nói: “Vương gia nói như vậy quả thật đã làm cho Đại tướng quân của chúng ta thất vọng và đau đớn không thôi! Đại tướng quân thành ý mười phần, muốn cùng Vương gia kết quan hệ thông gia, sau này hai nước liên minh với nhau, sao có thể xâm phạm nhau được?”

“Nhưng mà...” Quyền vương vẫn còn do dự.

624. Chương 628: Hoàng Thất Phân Tranh (6)

Editor: Tiểu Lục

Beta: Mặc Quân Dạ

Lấy mười tòa thành trì (của Bắc Diêu Quốc) tiếp giáp với Đông Ly Quốc làm vật trao đổi, hành động bán nước như thế ngày sau nhất định sẽ lưu danh xấu ngàn năm!

“Vương gia có thể chậm rãi cân nhắc về việc này, chờ Vương gia suy nghĩ rõ ràng xong, tại hạ sẽ tới lần nữa.” Cát Đan cười ha hả nói, chuyện này bọn họ không cần lo lắng, người phải sốt ruột ngược lại chính tên Quyền vương này.

Bọn họ cứ chậm rãi chờ là được, không vội, không vội.

Quyền vương cũng cau mày, nói: “Việc này đã là tình thế lửa xém lông mày, Bối vương quả thật không có thời gian cân nhắc.”

“Vậy Vương gia...”

Quyền vương xoay người cầm lấy một quyển sách trên bàn, sau đó mở ra, bên trong đúng là bản đồ của mười tòa thành trì. Hai tay hắn không ngừng run rẩy, do dự hồi lâu cũng không biết có nên đưa tấm bản đồ này cho bọn họ hay không.

Cát Đan cũng không thúc giục, chỉ ôm tay cười ha hả nhìn hắn, chờ sự quyết định của hắn.

Trong lòng do dự đấu tranh hồi lâu, Quyền vương rút cuộc cũng đem tám bản đồ đưa cho Cát Đan, nói: “Cát đại nhân, mời xem qua.”

“Nhân phẩm của Vương gia, tại hạ rất là tin tưởng, việc này liền quyết định như vậy đi, đến lúc đó Vương gia chỉ cần nói một câu, Đại tướng quân nhất định sẽ suất lĩnh đại quân tới đóng quân tại biên giới của hai nước, tới lúc đó, để xem tên Tề vương kia có thể làm được cái gì!” Cát Đan hài lòng cười nói.

“Việc này toàn bộ đều phải dựa vào Đại tướng quân, xin Cát đại nhân trở về nói cho Đại tướng quân biết, Bồn vương đây vô cùng cảm kích ngài ấy.” Quyền vương đã mất đi mười tòa thành trì, vậy mà ngoài miệng còn phải nói một tiếng cảm tạ, ắt hẳn là trong lòng đang rất đau khổ đây.

Cát Đan cười nói: “Đại tướng quân chỉ hy vọng Thập Nhất hoàng tử có thể đối xử thật tốt với Tam tiểu thư mà thôi, dù sao Tam tiểu thư cũng là hòn ngọc quý trên tay Đại tướng quân.”

“Nhất định, nhất định!” Quyền vương vội vàng nói.

Hòn ngọc quý trên tay?

Nếu thật sự là hòn ngọc quý trên tay, vậy làm sao mà hắn có thể đem nàng tới đây trao đổi với bọn họ được?

“Đêm đã khuya, tại hạ cũng không quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi nữa, xin cáo từ.” Cát Đan hành lễ cáo từ, Quyền vương cũng đứng dậy hộ tống hắn, mãi cho đến khi đến cửa mật thất, lại nhìn thấy Cát Đan được người hầu mang đi, hắn mới ở trong thư phòng phát tiết hết sự bức tức!

Hừ! Hôm nay hắn có việc cầu người, đương nhiên là phải nhẫn nhịn, chờ tương lai khi hắn làm Nhiếp Chính Vương, chân chính nắm Bắc Diệu Quốc trong tay, vậy chuyện ngày hôm nay, hắn sẽ từ từ đòi lại hết!

Cát Đan lên xe ngựa, ung dung huyết sáo, tâm tình hắn hiện tại phi thường tốt, chuyện đại sự này mà thành, vậy sau khi trở về hắn nhất định sẽ được phong quan phong hầu, từng bước thăng chức, tài nguyên ừn ừn đổ vào.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi trên đỉnh xe ngựa lạnh lùng híp mắt, không ngờ Quyền vương cùng Ngụy Vô Thần lại bắt tay giao dịch với nhau, hơn nữa còn đem mười tòa thành trọng trấn ở biên giới chấp tay dâng tặng cho Đông Ly Quốc, tất cả chỉ vì đã tâm muốn nắm được Bắc Diệu Quốc trong tay.

Hành động dốc hết vốn gốc như thế, tên Quyền vương này cũng là một nhân vật tàn nhẫn!

Cũng không biết lúc này Cát Đan đã nói gì với Quyền vương mà lại khiến cho hắn hạ quyết định nhanh như vậy?

Nàng một đường lặng lẽ đi theo Cát Đan, tới trước một căn biệt viện ở thành Bắc, xe ngựa dừng lại, Cát Đan lúc này mới xuống xe ngựa đi vào trong.

Căn biệt viện này chỉ là một căn biệt viện rất bình thường, thoạt nhìn cũng không có gì thu hút, đèn dóm cũng không mấy gì sáng, có vẻ như đây chỉ là một căn nhà của một gia đình nhỏ mà thôi.

Sau khi vào sân, Cát Đan liền vô cùng cao hứng đi về phía hậu viện, trong hậu viện vẫn còn một gian phòng còn sáng đèn, Cát Đan tiến lên gõ gõ cửa, sau đó cung kính nói: “Tam tiểu thư, sao ngài còn chưa nghỉ ngơi?”

“Hừ, địa phương như thế này làm sao mà ta ngủ được?” Trong phòng truyền đến thanh âm mềm mại uyển chuyển của một nữ tử, giọng nói dịu dàng như đang ca hát, vừa nghe đã có thể khiến cho người khác say mê không thôi.

Cát Đan say mê nghe, thế nhưng nét mặt cũng không dám lộ ra vẻ bất kính, thẳng thắn nói: “Chuyện tình đã đàm phán thành công, Quyền vương đã đáp ứng rồi, ngày mai hạ quan phải về nước bẩm báo với Đại tướng quân, còn Tam tiểu thư, người...”

625. Chương 629: Hoàng Thất Phân Tranh (7)

Editor: Tiểu Lục

Beta: Mặc Quân Dạ

“Yên tâm, ta sẽ đi Quyên vương phủ.” Âm thanh say lòng người kia lạnh lùng vang lên, tựa như một giọt sương trắng trong tiết trời thu lạnh lẽo.

Cát Đan khom người gật đầu nói: “Tam tiểu thư là người thâm minh đại nghĩa (học rộng hiểu sâu, biết lấy đại cục làm trọng), Đại tướng quân rất an tâm về người.”

Nữ tử trong phòng cũng không nói chuyện nữa, ánh đèn từ trong cửa sổ tản mát ra cũng giống như thanh âm của chủ nhân nó, trong trẻo mà lạnh lùng.

Cát Đan nhìn cửa sổ hồi lâu, đôi mắt gian xảo tựa như mắt chuột khẽ đảo một vòng: “Đại tướng quân nói, một khi đại sự thành, ngài sẽ đón Tam tiểu thư trở về ngay lập tức, chỉ là lúc này Tam tiểu thư phải chịu khổ một phen rồi.”

“Không có gì là khổ hay không khổ cả, cái mạng này là do cha mẹ ban cho, ta làm sao cãi lời được!” Tam tiểu thư cười lạnh một tiếng: “Cát Đan, thời điểm quay về người hãy chuyển cáo cho phụ thân ta một tiếng, nói rằng ta đã hy sinh hạnh phúc cả đời để thành toàn cho hấn, chỉ hy vọng hấn có thể đối đãi với mẫu thân ta thật tốt, đừng cô phụ sự hy sinh của ta.”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân nhất định sẽ chuyển cáo, Tam tiểu thư hãy nghỉ ngơi sớm đi, ban đêm trời lạnh sương giá, xin đừng để bản thân bị cảm lạnh.” Cát Đan mang theo vài phần quan tâm nói.

“Hừ, người sợ cái gì? Sợ ta cảm lạnh, thân thể ốm yếu, nam nhân kia sẽ không thích ta phải không?” Tam tiểu thư mang theo vài phần châm biếm nói, trong thanh âm mang theo vài phần phong lưu hàm súc không nói nên lời.

Khó trách tên Cát Đan giống như con chuột kia lại si ngốc động tâm, thanh âm này vào tai, ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt thân là nữ tử cũng có chút không chịu được nữa là.

“Không không không, tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám.” Cát Đan lập tức cúi đầu nói: “Tam tiểu thư hãy nghỉ ngơi đi, tiểu nhân xin phép cáo lui.”

Nói xong, hấn từ từ lui về phía sau, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Tới cửa tiểu viện, hấn còn chưa chịu quay đầu rời đi, ánh mắt có chút si ngốc tham lam nhìn thoáng qua song cửa sổ vẫn còn sáng đèn kia, giống như có thể xuyên qua cánh cửa thấy được nữ tử đáng yêu, mềm mại, động lòng người bên trong.

Chỉ tiếc, nàng ấy không thuộc về hấn.

“Tam tiểu thư, nếu như có một ngày, Cát Đan ta có thể đứng trên ngôi vị cửu ngũ kia, vậy nguyện vọng lớn nhất của ta chính là có thể cùng nàng làm bạn cả đời!”

Cát Đan siết chặt nắm tay, lặng lẽ rời đi.

Chờ Cát Đan rời đi xong, Hoàng Bắc Nguyệt mới quay đầu nhìn vào cửa sổ, âm thầm đoán xem vị nữ tử bên trong rốt cục là như thế nào.

Chiều theo đoạn đối thoại vừa rồi của bọn hấn, vị Tam tiểu thư này hấn là nữ nhi của Ngụy Vô Thần. Vậy cũng có nghĩa nàng chính là người được đưa tới Bắc Diệu Quốc để thành thân với Thập Nhất hoàng tử!

Không ngờ tên Ngụy Vô Thần này lại đi trước một bước, đem nữ nhi gả sang đây, trách không được mới vừa rồi Cát Đan chỉ nói nhỏ vài câu là Quyên vương đã cảm thấy đủ thành ý, sau đó lập tức đáp ứng cắt nhượng thành trì.

Thì ra là dùng mỹ nhân kế!

Nàng lại càng tò mò đối với nữ tử trong phòng, bởi vậy liền liếc mắt nhìn sang bên kia, không ngờ cánh cửa đó cũng vừa vặn hé mở, ngay sau đó, một góc áo màu đỏ tươi liền lộ ra.

Dưới tấm lụa mỏng là đôi chân ngọc tinh xảo trắng nõn, mắt cá chân mang theo một chuỗi chuông bạc, trong lúc đi lại, chuông bạc vang lên từng tiếng丁丁đang, thanh âm này không giống với thanh âm của những chiếc chuông bạc bình thường, nó dễ nghe hơn, hơn nữa còn mang theo cảm giác mềm mại đáng yêu.

Nàng dùng chân trần đi tới, sa y (y phục bằng lụa mỏng) đỏ tươi càng phụ trợ thêm cho dáng vẻ lả lướt của nàng. Thân hình chỗ lồi chỗ lõm, như ẩn như hiện, da thịt nõn nà giống như từ mỹ ngọc ngưng tụ mà thành, ở dưới lớp sa y lại càng thêm chói mắt.

Nàng nhẹ nhàng nâng tay, tấm lụa mỏng khẽ trượt xuống, lộ ra cánh tay bằng cơ ngọc cốt. Nàng hái một cành hoa quế đặt ở chóp mũi nhẹ ngửi, vân kế nga nga, tu mi liên quyên, khôì tư diễm dật, đoạt mất hồn phách của người khác.

[Vân kế nga nga, mi tu liên quyên, khôì tư diễm dật: ba câu thơ trong bài Lạc Thần Phú của tác giả Tào Thực, có nghĩa là “Búi tóc cao như mây bông, lông mày cong thon, phong tư kiều diễm phiêu dật.”- nguồn lấy từ Thi Viện]

Trong nháy mắt kia, ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngẩn ra, đáy lòng giống như bị cái gì đó chạm vào. Nàng tựa hồ cảm thấy ánh bình minh đang dâng lên trước mắt, tươi đẹp sáng lạn, không có gì có thể che mắt đi quang hoa mỹ lệ ấy!

626. Chương 630: Hoàng Thất Phân Tranh (8)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta: Mặc Quân Dạ

Vị Tam tiểu thư kia nhẹ nhàng bước vào sân, trong tay cầm một nhánh hoa quế. Trăng sáng nhô cao, dưới ánh sáng trong trẻo tĩnh lặng đó, nàng bắt đầu nhẹ nhàng nhảy múa, dáng người uyển chuyển thoát nhìn giống như người ở chốn tiên cảnh.

Nàng là thiên sinh mị cốt, vòng eo mềm mại mảnh khảnh, da thịt trong suốt như ngọc, tướng mạo không giống người phàm, quả thật là một yêu nữ trên thế gian.

Một cái nhãn mày, một tiếng cười, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để làm người khác chết mê chết mệt.

Kỹ thuật múa kia khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt xem đến mức say đắm, chìm sâu vào trong đó, ngay cả ánh mắt cũng không thể dời khỏi dáng người kia.

Loại cảm giác này quả thực quá khủng bố, cho dù là người đã làm sát thủ nhiều năm như nàng cũng chưa từng trải qua loại cảm giác này bao giờ, rõ ràng biết trong này có điểm bất thường, có thể gây hại cho mình, thế nhưng bản thân nàng lại không thể khống chế được.

“Cẩn thận một chút, đây là mị thuật – một trong các loại huyền thuật, cực kỳ lợi hại!” Thanh âm tản mạn của Yểm giống như một loại cảnh báo đột nhiên vang lên trong lòng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức lấy lại một tia tỉnh táo, âm thầm câu thông với Vạn Thú Vô Cương. Một tia hắc khí từ phù nguyên trong cơ thể dâng lên, sau đó chậm rãi lưu động khắp tứ chi bách骸.

Thân thể yếu ớt từ từ lấy lại cảm giác, Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới cau mày, trong lòng âm thầm than thở một tiếng: quá nguy hiểm!

Yểm cười nói: “Kỳ quái! Mị thuật này hẳn chỉ hữu dụng đối với nam nhân thôi chứ, ngươi là một nữ nhân sao lại có thể bị nó mê hoặc tới mức thần hồn điên đảo như vậy?”

Có cơ hội cười nhạo nàng, Yểm sao có thể nguyện ý bỏ qua, ai kêu nha đầu kia cứ luôn áp chế hắn cơ chứ?

“Cút!” Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói trong lòng: “Ngươi bảo thứ này chuyên dùng để mê hoặc nam nhân, vậy tại sao ngươi lại không bị mê hoặc? Chẳng lẽ ngươi không phải là nam nhân? Hay

người là loại người thứ ba trong truyền thuyết kia?” (Dạ: ta cười rót cầm khúc này, cái tội thích đi trên chọc lung tung, Bắc Nguyệt là người người có thể chọc vào hay sao :)))

Yểm lập tức ghen hòng, nếu có thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn, vậy nhất định lúc này hắn đang giận đến xanh mặt!

“Hừ! Lần sau ta không thêm cứu người nữa!” Yểm vô cùng mất hứng phun ra một câu.

“Không cứu ta, vậy người cũng đi chờ chết đi là vừa!” Hoàng Bắc Nguyệt nhướn mày, cảm giác bất nạt Yểm thật sảng khoái nha!

Yểm thấp giọng lầm bầm, thừa dịp này, Hoàng Bắc Nguyệt lại ngẩng đầu nhìn nữ tử đang thỏa thích khiêu vũ dưới ánh trăng kia.

Vũ đạo của nàng không hề ôn nhu, tuy rằng có sa y uyển chuyển phụ trợ, lại thêm tóc đen bay lượn, nhưng động tác của nàng vẫn tràn ngập lực lượng.

Chuông bạc trên cổ chân nàng phát ra từng tiếng đình đang trong trẻo, mỗi một bước chân, tiếng chuông lại vang lên, kể cả động tác xoay người nhìn lại cũng đều vô cùng mạnh mẽ.

Điệu múa này quả thực rất giống Tử Vong Chi Vũ (điệu múa tử vong) trong thần thoại Ấn Độ, xinh đẹp, nhưng lại mang trong mình hơi thở tuyệt vọng và lạnh lẽo.

Mùi hoa quế khiến người ta mê say, nhưng đây lại là hương vị của tử vong!

Hoàng Bắc Nguyệt hí mắt nhìn trong chốc lát, sau đó liền lấy chiếc ngọc tiêu đã lâu chưa thổi từ trong nẹp giới ra đặt ở bên môi, nhẹ nhàng thổi.

Mới đầu, tiếng tiêu mang theo âm điệu vô cùng mềm mại, mờ ảo không linh, giống như một khúc tiên nhạc từ nơi chân trời truyền đến, quanh quẩn trong lòng, mãi không tiêu tán.

Nghe được tiếng tiêu bất ngờ vang lên, ánh mắt vị Tam tiểu thư này chỉ chợt lóe một cái, sau đó liền tiếp tục khiêu vũ, giống như bản thân nàng chỉ thuộc về thế giới của ánh trăng, hết thấy những phiền muộn hỗn độn kia đều không liên quan gì đến nàng.

Tiếng tiêu của Hoàng Bắc Nguyệt dần trở nên mãnh liệt, nó vượt qua một mảnh mưa bụi Giang Nam, trong nháy mắt đã đến chiến trường chém giết tàn khốc!

Thiên quân vạn mã, gót sắt đạp phá, máu chảy thành sông, thi thể thành núi, là ai gây dựng nên công danh bá nghiệp muôn thuở đời đời này.

627. Chương 631: Hoàng Thất Phân Tranh (9)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta: Mặc Quân Dạ

Khóe miệng của vị Tam tiểu thư kia lộ ra một chút ý cười, lại càng hăng say nhảy theo tiếng tiêu. Chuông bạc nhẹ ngân, thân mình xoay tròn, nàng giống như không biết mệt mỏi, cho dù dưới chân đã bị sàn đá ma sát khiến cho chảy máu nhưng nàng vẫn không có ý định dừng lại!

Thời điểm điên cuồng tuyệt vọng như thế này, cho dù phải đứng trên mũi dao mà nhảy múa thì có làm sao?

Nhìn nàng say mê nhảy múa giữa đám máu tươi của chính mình, ngọc tiêu của Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi rời khỏi đôi môi, tiếng tiêu cũng theo đó mà im bặt.

Không còn tiếng tiêu làm nhạc đệm, vị Tam tiểu thư kia giống như mất đi điểm tựa, vũ bộ thoảng lão đảo một chút rồi mới lưu luyến dừng lại.

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào Hoàng Bắc Nguyệt đang ngồi trên nhánh cây đại thụ bên ngoài sân, nhíu mày hỏi: “Vì sao không thổi nữa?”

“Người chảy máu rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn đôi chân nàng một cái, sau đó nguy trang khiến thanh âm trở nên thấp trầm nặng nề, ẩn ẩn có một loại cảm giác tang thương.

Tam tiểu thư hờ hững nhìn lướt qua đôi chân đang chảy máu của mình, sau đó lại chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn vị hắc y nhân đang ngồi trên nhánh cây kia. Dưới ánh trăng, gương mặt của người nọ phi thường xinh đẹp.

“Người đau lòng sao?” Nàng nhắc chân, dùng giọng nói quyến rũ và ánh mắt câu hồn nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

“Ta chỉ không muốn vô duyên vô cớ làm hại người khác mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, sau đó lấy một lọ thuốc mỡ từ nạp giới ra thuận tay ném cho nàng: “Bôi thuốc đi, nếu không một khi chân bị thối rửa, người sẽ không bao giờ có thể...khiêu vũ nữa!”

Tam tiểu thư duỗi tay nhưng lại không có bắt được bình thuốc, cũng may bình thuốc được chế tạo bằng nguyên liệu đặc biệt, nếu không với cú rơi mạnh như thế, nó sẽ nát vụn, lãng phí thuốc chữa thương mà nàng tốn công luyện chế.

“Thật ngại quá, mới vừa nhảy múa xong nên tay chân ta có chút vụng về!”

Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi ngọc tiêu, từ trên cây nhảy xuống, thân thể thon dài của nàng được bao bọc trong một bộ hắc bào, sắc mặt thanh lãnh, ánh mắt đậm đặc, tuyệt đối là mỹ nam đẹp trai lãnh khốc!

Hoàng Bắc Nguyệt nhặt bình thuốc trên mặt đất lên, một lần nữa đưa cho nàng.

Tam tiểu thư chậm rãi đi tới, vừa định vươn tay ra nhận lấy thì chân nàng đột nhiên mềm nhũn. Nàng hoảng sợ kinh hô một tiếng rồi ngã xuống, Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy thì nhíu mày nhưng vẫn đưa tay ra đỡ lấy nàng.

Không nghĩ đến vị Tam tiểu thư này lại như đả xà tùy côn, nhân cơ hội dựa vào ngực nàng, hờn dỗi nói: “Đau quá a~~!”

[Đả xà tùy côn: chỉ việc mượn thời cơ để chiếm chỗ tốt, cũng mang nghĩa nhân cơ hội để phản kích đối thủ]

Trên trán Hoàng Bắc Nguyệt hiện ra ba đường hắc tuyến, khóe mắt giật giật. Cái thanh âm “ngọt tatan xương” kia làm cho da gà của nàng rơi đầy đất.

Trong lòng nói thầm: Nữ nhân này phát điên cái gì vậy? Tự dưng lại nhảy vào ngực nàng đòi ôm ấp?

“Công tử, người giúp người ta bôi thuốc đi mà, có được không?” Tam tiểu thư quyến rũ nói, nam nhân bình thường chắc chắn sẽ không kháng cự nổi cái thanh âm nhu nhuuyễn kia!

Công tử?

Hoàng Bắc Nguyệt tỉnh ngộ, nàng đang mặc nam trang, hơn nữa lại dùng thanh âm trung tính, khó phân nam nữ, bởi vậy nữ nhân yêu mị này đã tưởng nhầm nàng là nam nhân.

Nàng vốn tưởng là những người tu tập mị thuật đều có năng lực phân biệt nam nữ mạnh mẽ, cho nên vừa rồi cũng không có giả vờ làm nam nhân, bởi vậy lúc này mới cảm thấy buồn bực với hành động lao vào ngực của nàng ta!

Không nghĩ tới, kiếp này của Hoàng Bắc Nguyệt nàng lại có diễm phúc to lớn như thế!

Sợ nàng dựa sát quá sẽ bị lộ thân phận nữ nhân, Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát đẩy nàng ta ra, lạnh lùng nói: “Ta không phải dược sư, cô nương vẫn nên tự mình bôi thuốc đi!”

“Nhưng người ta cũng không phải dược sư a!” Bị Hoàng Bắc Nguyệt đẩy ra, vị Tam tiểu thư này quả thật có chút kinh ngạc cùng khó hiểu, không ngờ trên đời này lại có nam nhân có thể cưỡng lại được thiên sinh mị cốt của nàng?

Bộ dạng của thiếu niên trước mắt này cũng thật tuấn mỹ! Đặc biệt là vẻ mặt cao ngạo lạnh như băng kia, nàng phi thường ưa thích!

628. Chương 632: Chương 632'

Chỉ là tiểu thương, chính ngươi tùy tiện mặt một chút liền được, cáo từ.” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, xoay người liền đi.

Thật sự là, thật sự là khó có thể giải thích tính cách a, như vậy Lãnh Băng Băng cẩn thận tỉ mỉ, không sợ đem nữ nhân đều hù dọa đi rồi sao?

Vậy Tam tiểu thư cười nhẹ một tiếng, nói : “Công tử một khúc tiếng tiêu, làm cho người ta say mê không thôi, không biết sau này hay không còn có cơ hội có thể cùng lúc công tử tiếng tiêu khởi vũ?”

“Tiểu thư vũ cũng làm cho người ta si mê, chỉ là quá mức cực đoan, thứ cho tại hạ không dám phụng bồi.” Hoàng Bắc Nguyệt lãnh đạm nói.

Tam tiểu thư trệt một chút đầu, có chút khó hiểu: “Cực đoan? Ta chỉ đúng là nhảy ra trong lòng suy nghĩ thôi, chẳng lẽ cũng không thể?”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, nhìn nàng một cái liền dời ánh mắt, đối với cái này yêu nữ nàng không dám nhìn nhiều, vạn không cẩn thận chút bị nàng câu hồn phách, nàng Hoàng Bắc Nguyệt một đời anh danh liền bị phá hủy!

“Ngươi trong lòng đối người khác có hận có oán, cũng không đáng lãng phí thân thể của chính mình, như sinh dưỡng cha mẹ của ngươi biết, nên như thế nào đau lòng?”

Tam tiểu thư giật mình một cái, hốc mắt ửng đỏ: “Mẫu thân của ta hội đau lòng, cha ta cũng sẽ không.”

Ngẩng đầu nhìn suy nghĩ tiền này lãnh khóc xa lạ hắc y thiếu niên, không biết tại sao lần đầu tiên có muốn đem trong lòng khổ sở chia sẻ cho người khác nghe xúc động, thiếu niên này trên người có loại kỳ quái lực lượng, không hiểu khiến cho người cảm giác được an tâm.

Giống như ở bên cạnh hắn, có thể không sợ hãi hết thấy.

“Công tử, tiểu nữ tên là Ngụy thân nhiên, cha ta đúng là đông cách quốc Đại tướng quân Ngụy vô thần.”

Hoàng Bắc Nguyệt sớm biết rằng thân phận của nàng, tuy nhiên nghe nàng chính miệng nói ra, hay là lộ ra một chút kinh ngạc ánh mắt, tuy nhiên rất nhanh tựu khôi phục bình tĩnh tỉnh táo.

“Nguyên lai là Ngụy đại tướng quân thiên kim, thất lễ.”

“Nghe khẩu khí của ngươi, ta cũng biết ngươi khẳng định chán ghét hắn, ta cũng giống nhau.” Ngụy thân nhiên thân nhiên cười nói, “Hắn chính là – tội ác tày trời đại gian tặc!”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn nàng, cô nương, nào có nói mình như vậy phụ thân ?

“Hắn hèn hạ vô sỉ, năm đó nếu không phải nàng đổi mẫu thân của ta thì bạo, ta sao lại tiết vu làm nữ nhi của hắn?” Ngụy thân nhiên mắng khởi chính mình cha, nhưng thật ra một ít cũng không lưu mặt mũi.

Hoàng Bắc Nguyệt rất muốn gật đầu đồng nhận thức, nhưng lúc này hay là bảo trì vẻ mặt bình tĩnh, mở miệng hỏi: “Ngươi như thế nào sẽ ở Bắc Diệu Quốc?”

Ngụy thân nhiên khẽ cắn môi dưới, nói : “Cái này, thân nhiên không thể nói cho công tử, như để lộ phong thanh, ở đông cách quốc mẫu thân, sẽ tạo hấn độc thủ.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm lại mi, trong lòng đối vậy Ngụy vô thần chán ghét càng sâu, lão kia gian tặc dĩ nhiên dùng như thế thủ đoạn hèn hạ uy hiếp con gái của mình! Quả thực không nhân tính! Truyện được đăng tại [TruyenCv\(.\)com](http://TruyenCv(.)com)

“Ta cuối cùng đúng là đang nằm mơ, hy vọng có người, hắt đập nguyệt mà đến, có cái thế vô công, có thể cứu ta rồi đi vậy dơ bản đích thị phi chi địa.” Ngụy thần nhiên vừa nói, một đôi mắt đẹp nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt tâm lý giật mình, ho nhẹ một tiếng, nói : “Ta chỉ là một luyện dược sư.”

Ngụy thần nhiên ‘ khì khì ’ một tiếng cười đi ra, ôn nhu nói: “Chúng ta mới lần đầu tiên gặp mặt, ngươi chỉ sợ ta nhờ vả ngươi không được?” Truyện đăng nhanh nhất tại T r u y e n C v . c o m

“Thầm nghĩ y dựa vào người khác nói, sợ rằng người kia vĩnh viễn sẽ không đến.” Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên nhìn nàng, “Thần nhiên tiểu thư, hy vọng ngươi có thể cùng mẫu thân ngươi sớm ngày đoàn tụ.”

Sau khi nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt thân hình nhảy, liền từ tường vây sau lúc biến mất.

Ngụy thần nhiên tiến lên từng bước, vươn tay: “Công tử, tên của ngươi ”

Nhưng là Hoàng Bắc Nguyệt tốc độ rất nhanh, của nàng lời còn chưa nói hết, trước mắt cũng sớm đã đã không có người kia.

629. Chương 633: Hoàng Thất Phân Tranh (11)

Edit: Thiên Ân

Beta: Hạ Liên Tuyết Vũ

Ngụy Yên Nhiên sợ sệt nhìn phía trước, cảm giác mất mát trong lòng, không thể dùng lời nói để diễn tả được.

” Tiểu thư!” Một nha hoàn mặt mày thanh tú chạy ra từ bên trong, nhìn theo hướng Hoàng Bắc Nguyệt vừa đi, nói: “Người kia, nô tì thấy hắn không giống người tốt !”.

“Người tốt hay người xấu cũng không liên quan, hắn quan tâm ta, không phải vì bộ mặt xinh đẹp này.” Ngụy Yên Nhiên nói, nhất định là người có tính cách nhanh nhẹn.

“Tiểu thư dù sao ngài cũng đừng làm theo cảm tính, nếu làm hỏng việc lớn của lão gia, vậy phu nhân sẽ ...” nha hoàn lo lắng nói.

“Ta hiểu.” Ngụy Yên Nhiên lạnh lùng nói: “Không cần ngươi lúc nào cũng phải nhắc lại, Ngụy Vô Thần là đồ cầm thú !”.

Nha hoàn cúi đầu không dám nói thêm nữa.

Ngụy Yên Nhiên xoay người vào nhà, lại thấy trên bàn đá trước sân đặt một bình thuốc, khoé miệng ẩn chứa lộ ra ý cười, bàn tay thon dài cầm bình lên, áp vào lồng ngực, nhẹ nhàng nói : ” Công tử, ngươi lo lắng cho Yên Nhiên nên mới ngừng thổi tiêu sao.”.

Nam nhân bình thường, nhìn nàng nhảy múa xinh đẹp như vậy, hồn đã sớm đi về nơi nào rồi, ai sẽ nhìn thấy chân của nàng chảy máu? Ai sẽ nhìn thấu tâm tư đau đớn của nàng.

Chỉ có hắn nhìn ra được.

Hoàng Bắc Nguyệt từ biệt viện nhỏ chạy ra ngoài, liền thở dài một hơi, trên mặt hiện lên chút quẫn bách, may mắn là nàng nhanh.

Yểm ở trong lòng đã cười tới mức ngã xiêu ngã vẹo, hận không thể ở trên đất lăn qua lăn lại.

” Công tử ...~ công tử, ngươi lo lắng cho Yên Nhiên sao

~~” không chỉ cười nhạo, mà Yểm còn vô sỉ bắt chước giọng nói của Ngụy Yên Nhiên, nói xong bản thân liền cười lăn lộn.

” Công tử

giúp Yên Nhiên bôi thuốc đi

~~.”

” Người chính là công tử đập trăng mà đến, mang theo Yên Nhiên theo đi

phốc hahahahaha...”.

“Người cười đã đủ chưa!”. Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, sắc mặt rất khó coi !

Yểm ở trong hắc thủy cầm lao ngưng tụ khí thành hình người, làm động tác chấm chấm nước mắt , lấy giọng nói :”Công tử, đừng hung dữ như vậy, cùng người ta nói chuyện đi

”.

Từ “đi” mà hắn nói ra hết sức buồn nôn và ghê tởm, Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong trên người liền run xuống một lớp da gà.

“Hỗn đản ! Lão tử đem người nhốt cả đời ! Vĩnh viễn đừng nghĩ tới chuyện thoát ra !”.

Yểm lập tức giả bộ yếu đuối ngã xuống đất không dậy nổi, ai oán nói : “Đáng ghét, lúc nói chuyện với mỹ nhân, người rõ ràng không tỏ thái độ như bây giờ ! Ta thật đáng thương, không phải là thân nữ nhân.”.

“Người không phải nữ nhân, mà lại có toàn bộ phẩm chất của nữ tử.” Hoàng Bắc Nguyệt bất ngờ nói, không hiểu vì sao nàng cảm thấy gần đây Yểm càng ngày càng bỉ ổi, luôn thách thức tới điểm giới hạn trong nàng, làm cho nàng tức giận tới mức thề muốn đem hắn nhốt cả đời.

Yểm lần nữa ngồi xuống, dựa vào cột trụ đồng to lớn, quay lại vẻ bình thường, nói: ” Hoàng Bắc Nguyệt, nếu ta đoán không nhầm lúc người nhìn thấy Ngụy Yên Nhiên, đã muốn giết nàng, bên trong Quyền vương và Ngụy Vô Thần chắc chắn có liên quan, người muốn phá hủy kế hoạch liên hợp của bọn họ, vì sao không ra tay?”

“Chuyện nam nhân tranh đấu, liên quan gì đến nữ nhân?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, môi mỏng hồng nhạt nhẹ nhàng cong lên.

Yểm một lần nữa nhìn nhận lại nàng, có chút kinh ngạc :”Ồ? Sao ta lại thấy người có một chút mùi vị kì lạ đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm mặt lạnh lùng nói : “Người thì có năng lực ngửi được mùi gì?”

“Vị của tình người !” Yểm đập tay một cái. “Thật không dễ dàng! Hoàng Bắc Nguyệt cũng có tình người? Ta vốn nghĩ người là xú nha đầu bạc tình bạc nghĩa cơ đấy !”.

630. Chương 634: Hoàng Thất Phân Tranh (12)

Edit: Thiên Ân

Beta: Hạ Liên Tuyết Vũ

“Hôm nay người không nên trêu chọc ta!” Hoàng Bắc Nguyệt ở trong lòng giận dữ, hắc thủy cầm lao tức khắc nổi lên một trận gió.

Yểm bị dọa sợ vội vàng chạy trốn, sau đó hắc hắc cười, nói : ” Đừng nóng giận, tiểu Bắc Nguyệt, người có phát hiện, nguyên khí của người có thể ảnh hưởng tới hắc thủy cầm lao không.”

Vừa nghe Yểm nói như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng quên luôn cách hắn gọi nàng là ‘tiểu Bắc Nguyệt’, thử một chút, tập trung nguyên khí vào phù nguyên rồi từ từ rót vào hắc thủy cầm lao, mà nguyên khí được đưa vào đi qua lá bùa ở trên cột trụ đồng, liền bị hấp thụ.

Đây là đang gia tăng cảm chế cho hắc thủy cảm lao !

Yểm có phần không biết phải làm sao, ngẩng đầu nhìn lá bùa vì được hấp thụ nguyên khí mà toả sáng nhàn nhạt.

“Đời này, có lẽ thật sự không thể thoát ra được.”

Nghe Yểm lúc nào cũng tùy tiện lại nói ra một câu đầy u uất như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt dù lãnh đạm trong lòng cũng nảy sinh một chút thất vọng.

“Hoá ra sau khi ta học phù chú thuật, phù nguyên hình thành, nguyên khí này liên tiếp không ngừng mà đi vào, tăng cường phong ấn của hắc thủy cảm lao.”

Yểm nói : “Trừ khi đến một ngày ấn phù của ngươi bị nghiền nát, ta có thể nhân cơ hội đó mà thoát ra ngoài, nếu không....”

Hoàng Bắc Nguyệt đứng thẳng người đón gió đêm, trường bào màu đen bị gió cuốn lên, thanh âm của nàng bị bóng đêm bao phủ thêm phần lạnh lẽo : ” Ngày nào đó đây vĩnh viễn không bao giờ xảy ra.”

“Bị giam cầm mười bảy năm, thật ra ta cũng sớm đã coi nó thành thói quen.” Yểm lãnh đạm không so đo nói, giống như một chút cũng không quan tâm. “Thỉnh thoảng yên tĩnh một mình, xem những chuyện xảy ra với ngươi, cũng tốt, ta không cần phải quay lại sống ở nơi dơ dáy bẩn thỉu kia.”

“Thật ra trên thế giới này ngoại trừ những điều bẩn thỉu, vẫn còn rất nhiều thứ khác là ngươi chưa nhìn thấy mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt từ từ đi về phía trước, đoạn đường ban đêm trống trải, ven đường có một chút mờ mờ ánh sáng đèn dầu, làm cho bóng của nàng kéo ra thật dài.

“Yểm, mắt của ngươi chỉ có thể cảm thấy tội ác.”

Yểm ảo não, trên môi nhàn nhạt ý cười, im lặng không đáp.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Chuyến đi Tu La thành lần trước cũng tiêu tốn không ít lực lượng, những dong binh trời sinh kiêu ngạo cũng bớt khoa trương, không dám rêu rao nhắc tới chuyện muốn tiêu diệt Tu La thành nữa.

Lính đánh thuê đóng trại ở bên ngoài thành để nghỉ ngơi dưỡng sức, Quyền vương liền sai người đưa tặng đủ loại thuốc chữa thương và đồ ăn, chu cấp miễn phí cho những người này, hành động này của hắn lấy được không ít thiện cảm từ bọn họ.

Một số dong binh đoàn nhỏ cùng đi vào với liên minh đoàn cũng bị thương nặng, bọn họ không có luyện được sư như những binh đoàn lớn, rất cần có tiền cứu tế và thuốc trị thương.

Thuốc trị thương của Quyền vương đúng là sự giúp đỡ đúng lúc, tức khắc làm cho những đoàn dong binh nhỏ trọng tình trọng nghĩa mang ơn hắn, chỉ cần Quyền vương ra lệnh một tiếng, bọn họ nguyện chết cũng không từ chối.

Quyền vương đúng là một con cáo già gian xảo, giả nhân giả nghĩa, biết mua chuộc lòng người ở thời điểm quan trọng nhất.

“Vương, đây là đồ Quyền vương tặng cho người.” Cát Khắc từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một hộp gỗ, nhìn qua bên trong có rất nhiều đồ tốt, thế nhưng dường như Cát Khắc nhìn thấy nó chỉ có cảm giác ghê tởm, sau khi tiến vào liền tùy tiện bỏ ở trên bàn.

A Tát Lô chạy tới, mở bên trong lấy đồ ra xem, liền cười nói : “Xem ra Quyền vương biết Vương của chúng ta là luyện được sư, cho nên không đưa thuốc tới, mà gửi tặng không ít dược liệu quý giá và nguyên liệu luyện khí, có những thứ này trong tay đúng là giá trị không nhỏ.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhướn mày, nếu là lúc vừa tới nơi này, nàng nhìn thấy nhiều đồ tốt như vậy thì còn có một ít dao động, suy cho cùng cũng là vì lúc đây nàng không có tiền.

631. Chương 635: Hoàng Thất Phân Tranh (13)

Edit: Thiên Ân

Beta: Hạ Liên Tuyết Vũ

Nhưng hiện tại thứ nàng có nhiều nhất chính là tiền.

Từ khi loại bỏ được Tuyết di nương, Cầm di nương và Tiêu Viễn Trình, việc thu chi của phủ trưởng công chúa đều nằm trong tay nàng, nhiều năm như vậy nàng không có mặt trong phủ, đều là do Phương di nương thay nàng quản lý sổ sách.

Phương di nương là người thông minh, biết nàng không giống người bình thường, nên không dám giở trò, do đó tiền thuế hàng năm và sổ sách đều gửi tại gia tộc Cát Bồ Nhĩ trên khắp đại lục, nàng đi đến đâu cũng có thể tùy ý lấy.

Cát Khắc là người chính trực ngay thẳng, liền khinh thường nói : “Thứ tốt chúng ta cũng có, khi còn ở trong rừng không phải đã thấy rất nhiều sao !”

“Nếu đã không thích, Cát Khắc đại ca còn mang vào làm cái gì?” A Tát Lôi cười hỏi.

“Hừ!” mặt Cát Khắc hơi đỏ lên, hừ lạnh một tiếng, nói: “Người tới đưa đồ này là một tiểu cô nương, nếu ta không nhận nàng liền bám dính ta không tha !”

“Hahahaha ” A Tát Lôi vừa nghe liền cười ha hả, đến cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nhịn được mà cười, Quyền vương đúng là cáo già, lại có thể để một nữ nhân tới chuyển giao đồ, chẳng trách Cát Khắc từ bên ngoài vào mặt liền sa sầm lại.

“Tiểu cô nương kia ngoại trừ tặng đồ, còn nói gì nữa không?” Hoàng Bắc Nguyệt che môi nhin cười hỏi.

Cát Khắc thấy ngay cả nàng cũng cười, lại càng thêm xấu hổ, đỏ mặt nói :” Quyền vương còn mời người đến vương phủ làm khách !”

“Ài !Quyền vương là muốn mượn sức của chúng ta sao?” A Tát Lôi cười nói.

” Một vị luyện được sư ai mà không nghĩ đến chuyện mượn mượn sức? Với lại Vương của chúng ta không chỉ là luyện được sư mà còn là một triệu hoán sư nữa!”Hoàng Bắc Nguyệt vung tay nói: “Ngày đó những lính đánh thuê nhìn thấy dung mạo của ta, đều bị Chỉ Chỉ tạo ra ảo cảnh làm cho bọn họ quên hết rồi, về sau đừng nên nhắc lại nữa.”

Cát Khắc và A Tát Lôi cùng nhau kinh ngạc hỏi: “Vật nhỏ kia còn có tác dụng này?”

Bọn họ đều đã nhìn thấy Chi Chi, mặc dù bọn họ không thể giao tiếp với tiểu viên cầu màu trắng kia, nhưng cảm thấy nó vô cùng đáng yêu.

“Ta cũng vừa mới biết, ảo cảnh này đối với một số cao thủ không có tác dụng, ví dụ như Mặc Liên có thần thú bảo hộ.”

“Mặc Liên trầm mặc ít nói, hẳn là sẽ không đem chuyện của Vương đi nói lung tung.” A Tát Lôi nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng rất yên tâm về chuyện này.Cát Khắc đột nhiên nghĩ tới cái gì, liền nói: “Lúc ta trở về có nhìn thấy Mặc Liên, hẳn không đi cùng đám người Hồng Liên, ta thấy hẳn đói bụng rất đáng thương, liền mua cái bánh nướng cho hắn, vậy mà hắn còn không chịu lấy.”

Cát Khắc tự mình nói, rồi lại tự mình cười rộ lên.

“Người ta là Mặc Liên tôn thượng của Quang Diệu điện, sao lại ăn bánh nướng được !” A Tát Lôi cười cười nói. ” Nhưng mà tên kia có vẻ rất nghe lời Vương của chúng ta, lần sau thấy hắn, ta nhất định sẽ mời hắn uống rượu.”

“Nhưng mà....” Cát Khắc nhíu mày nói : “Ta thấy người của Quyền vương phủ cũng đang tìm hắn, có lẽ cũng muốn mời hắn đến vương phủ làm khách.”

“Mặc Liên sẽ không đi.” Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên nói, nàng tương đối hiểu rõ tính cách của Mặc Liên, sẽ không dễ dàng để người của Quyền vương phủ mua chuộc.

Cát Khắc gật gật đầu, nói : “Mặc Liên quả thật không đáp lại liền đi mất, Vương, ta cũng ra ngoài bảo bọn họ trở về đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một lúc, mở miệng hỏi: “Cát Khắc, Quyền vương mời khách thể nào?”

“Nói là trong vương phủ có một vị vũ nữ khuynh quốc khuynh thành, ba ngày sau sẽ biểu diễn, mời anh hùng khắp nơi cùng nhau xem, ngay cả Tề vương cũng sẽ đi, phần lớn lính đánh thuê là vì muốn xem mặt của Tề vương nên mới đồng ý tham dự.”

Tề vương cũng đi?!

Nói như vậy lần này trên danh nghĩa là xem người đẹp biểu diễn, Quyền vương vừa muốn mượn sức của những cao thủ lính đánh thuê này, vừa nhân cơ hội này để chen ép thế lực của Tề vương đi xuống.

632. Chương 636: Hoàng Thất Phân Tranh (14)

Vũ nữ nghiêng nước nghiêng thành kia, chắc chính là Ngụy Yên Nhiên, với một thân quyền rũ, lúc đó lính đánh thuê bị làm cho mê hoặc thiên về một phía tín nhiệm vào Quyền vương, mỗi việc hần làm đều là vì muốn giảm nhuệ khí của Tề vương.

Nhân cơ hội đó, Quyền vương phát tán lời đồn nhảm ra ngoài, rằng lính đánh thuê quy lại một mối nhưng không ủng hộ Tề vương, như vậy uy tín của Tề vương ở Bắc Diệu quốc sẽ bị lung lay, người dân sẽ bắt đầu nghi ngờ Tề vương thật sự có tài năng để cho bọn họ ủng hộ hay không, đến lúc đó Quyền vương kết hợp với Ngụy Vô Thân của Đông Ly quốc, phát động nổi loạn.

Xem ra Ngụy Yên Nhiên thật sự là một bảo vật, thảo nào Quyền vương vừa nghe tin nàng đến đây, ngay tức khắc đồng ý cắt nhường thành trì.

Mĩ nhân kế, từ trước tới nay đều có tác dụng !

“Chúng ta đi !” Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhếch lên một chút. “Mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, gặp một lần suốt đời khó quên đây!”

Cát Khắc cùng A Tát Lô đồng thời mở to hai mắt nhìn nàng, đối với lời nói của nàng thật không giải thích được, A Tát Lô vội vàng hỏi : “Vương, người thật sự là nữ nhân sao ?”

Hoàng Bắc Nguyệt không đeo mặt nạ, nghe nói như vậy liền ngẩng một đôi con ngươi trong trẻo như nước lên, hướng hai người bọn họ mỉm cười hỏi: “Các người nói đi?”

A Tát Lô lập tức nuốt khan một cái nói : ” Doạ người !”

Hoàng Bắc Nguyệt thay đổi sắc mặt : “Doạ người?”

A Tát Lô rụt cổ lại nói : “Chính là đã quen với bộ dáng lạnh như băng của Vương, bộ dáng này, ta chịu không được.” nói xong vội vàng chạy chối chết.

Hoàng Bắc Nguyệt ha ha cười, những người xung quanh liền ngơ ngác nhìn nhau, nghĩ thầm Vương của bọn họ có lẽ nào chịu đả kích quá lớn ...? Như vậy còn có thể cười?

“Vương, tiểu tử kia nói chuyện lúc nào cũng không giữ ý tứ...” Cát Khắc giải thích một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt khoát tay nói : “Đây là lời nói thật !” nàng cũng không phải là mới nghe lần đầu, trước kia Thẩm Vi Ngưng đã phê bình, nàng lúc đó đã rất tức giận, bây giờ nghĩ lại cũng thấy không có chuyện gì to tát, sự thật thì đúng là như vậy!

(Thẩm Vi Ngưng xuất hiện ở một bộ truyện khác của Lộ Phi, Thẩm Vi Ngưng biệt hiệu N, là đối thủ cả đời của Hoàng Bắc Nguyệt ~)

Cát Khắc gãi đầu thật thà cười rộ lên, đích xác chính là nói thật.

“Vừa nãy ngươi nhìn thấy Mặc Liên ở đâu?” sau khi cười xong, Hoàng Bắc Nguyệt thuận miệng hỏi.

“Ngay tại bên ngoài cửa thành.” Cát Khắc đáp.

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu liền đeo mặt nạ đi ra ngoài.

Nàng vừa mới rời khỏi, thì phía sau có người đến hỏi thăm. Cát Khắc đi ra, trông thấy quần áo mà người kia mặc có huy hiệu của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, trên đường đã nhận được sự chăm sóc tử tế của Lạc Lạc thiếu gia, trong lòng rất biết ơn liền lễ phép nói : “Vương của chúng ta có chút chuyện vừa mới rời đi, xin hỏi có việc gì không?”

“Thật ra thì cũng không có chuyện gì lớn, thiếu gia nhà chúng ta muốn đến thăm hỏi Nguyệt Dạ các hạ, cho nên sai ta đến trước xem Nguyệt Dạ các hạ có bận việc gì không.”

Cát Khắc nghe được đối phương lễ phép như vậy, trong lòng ấn tượng tốt càng sâu, liền nói : “Công tử của chúng ta vừa mới đi, có thể ở trên đường sẽ tình cờ ghé thăm Lạc Lạc thiếu gia.”

“Vậy là tốt rồi, tại hạ xin phép cáo từ.” Người này nghe xong vô cùng vui vẻ, liền nhanh chóng trở về thông báo.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới bên ngoài cửa thành, nhìn xung quanh một vòng không tìm thấy bóng dáng của Mặc Liên.

Bên đường có một quán rượu nhỏ, nàng mua một ít bánh nướng và thịt, tiện thể nghe ngóng một ít tin tức của Mặc Liên. Về một nam nhân mất mù, mặc quần áo đen lại là thanh niên u ám kì dị, ông chủ đương nhiên là có ấn tượng sâu sắc liền chỉ đường cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nói cảm ơn, mang theo đồ ăn mua được tiến vào lối đi trong rừng cây.

633. Chương 637: Hoàng Thất Phân Tranh (15)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Ở trong rừng mà muốn tìm được Mặc Liên thật sự rất dễ, nơi nào mà chim bay đi trốn, động vật không dám lại gần, có âm khí dày đặc thì phần lớn là Mặc Liên ở nơi đó.

Đúng như dự đoán, từ một nơi thấy rất nhiều chim tán loạn bay đi trốn, Hoàng Bắc Nguyệt liền đi vào, thấy Mặc Liên đang quay lưng lại phía nàng, tay cầm một con chim nhỏ đang gắng sức vỗ cánh, trông nó có vẻ như vô cùng sợ hãi.

“Mặc!” Hoàng Bắc Nguyệt gọi một tiếng, không phải là người này sẽ dói đến mức muốn bắt con chim nhỏ kia ăn đấy chứ?!

Mặc Liên ngạc nhiên ngẩng, đầu có phần khó tin nhìn theo hướng phát ra âm thanh kia, sững sờ đứng im.

“Nó sắp chết, mau buông nó ra.” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong liền tiến lên phía trước.

Mặc Liên từ từ thả tay ra, chim nhỏ nằm trong lòng bàn tay hắn sợ hãi giãy giụa muốn vỗ cánh bay đi, nàng tới gần nhìn, mới phát hiện cánh của con chim này đã bị gãy.

Mặc Liên vô tội nói : “Không phải ta.”

“Ta biết không phải người.” Vết thương trên cánh của chim nhỏ là do cung tên gây ra, không phải do bị bẻ gãy. “Người định cứu nó?!”

“Không.” Mặc Liên như giận dỗi buông tay ra, chim nhỏ thoáng cái liền rơi trên mặt đất đầy lá khô.

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một cái, khom lưng xuống đem chim nhỏ nhặt lên, sát khí trên người Mặc Liên rất nồng đậm, giống như diêm vương đầu thai vậy, lạnh như băng, những động vật này rất quý cái mạng sống, thấy hấn đương nhiên sẽ sợ hãi.

Hấn vốn là có ý tốt, muốn cứu con chim nhỏ bị người ta bắn gãy cánh kia nhưng nó và đồng loại của nó lại sợ hãi trốn đi, lòng tốt bị từ chối, đương nhiên Mặc Liên sẽ không vui.

“Người nhẹ nhàng một chút, từ từ nó sẽ hết sợ hãi.” Hoàng Bắc Nguyệt từ không gian linh thú gọi Chi Chi ra, đưa chim nhỏ cho nó.

Chi Chi hướng về phía chim nhỏ “chi nha” vài tiếng, chim nhỏ ban đầu còn sợ, nghe nó nói xong liền “chiếp chiếp” đáp lại, sau đó một chim một thú liền “chi chi chiếp chiếp” một phen, tiếp đến Chi Chi từ trong túi nhỏ của nó lấy ra một cây kim nhỏ dài, làm cho chim nhỏ sợ hãi xuyết nữa thì bất tỉnh.

Hoàng Bắc Nguyệt nói : ” Người lấy thuốc bôi cho nó, rồi băng bó lại là được, không cho phép người khâu miệng vết thương.”

Chi Chi rất thất vọng đem kim khâu cất lại vào trong túi nhỏ, rồi lôi ra một đồng chai lọ, giúp chim nhỏ rửa sạch miệng vết thương, bôi thuốc, rồi dùng miếng gạc nhỏ khéo léo băng bó lại rồi kết thành hình cái nơ bướm, buộc ở trên cổ.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ ngón tay cái lên với nó, rồi nói : “Người nói với nó, Mặc Liên không muốn làm hại nó.”

Chi Chi quay lại “chi chi nha nha” nói liền một mạch, lúc thì chỉ chỉ vào Mặc Liên, lúc lại gật đầu đắc ý. chim nhỏ lắng nghe một hồi lâu, hình như đã hiểu, nhưng khi nhìn về phía thanh niên nhợt nhạt kì dị kia vẫn còn một chút sợ sệt.

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ vai Mặc Liên, cười nói : “Động vật có tâm tư rất đơn giản, nó biết là người muốn giúp nó, nhưng là động vật vẫn không dám tới gần con người.”

“Con người?” Mặc Liên lắc đầu : “Không phải.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, suy nghĩ một lúc mới hiểu đc ý của Mặc Liên là nói hấn không phải con người?!

“Không phải con người thì là cái gì?” người này không phải đơn giản tới mức không biết mình là con người chứ?!

“Mãnh thú!” Mặc Liên nghiêm túc nói.

Tươi cười trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt đông cứng lại, không vui hỏi : “Ai nói vậy?”

“Thánh quân.”

“Ta thấy chính hấn mới là loài cầm thú !” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói ” Lời nói của loại người như vậy người không cần tin tưởng.”

Mặc Liên gật gật đầu: “Tin người.”

634. Chương 638: Hoàng Thất Phân Tranh (16)

Editor: Minh Diệu

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Cũng đừng tin ta, có đôi lúc cả ta người cũng không thể tin. Mặc Liên, trên thế gian này người duy nhất mà người có thể tin tưởng chỉ có chính bản thân người mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói với hắn, nàng cũng nhận thấy được chính mình nói với Mặc Liên những lời này có chút khó xử.

“Người có đói bụng không? Ta đem theo một ít lương khô này.” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng chuyển chủ đề, đem những thứ mang theo như bánh nướng, bánh bao cùng thịt nướng lấy ra.

Mặc Liên quả thật là đang đói bụng, ngửi thấy mùi thức ăn thật thơm hắn liền cầm lấy mà ăn lấy ăn để, giống như là một người đã bị bỏ đói mấy ngày rồi vậy!

Trên đời có những người thực kỳ quái, giống như tên Mặc Liên này, một chút bản lĩnh và am hiểu về cuộc sống đều không có, vậy tại sao lần nào cũng tự mình chạy loạn, những lúc đói bụng thì phải làm sao bây giờ? Nhìn kỹ người này thì hắn tuyệt đối không phải là loại người tự mình đi săn thú để ăn, hơn nữa trên tay hắn cũng không hề có bất kỳ một loại nẹp giới nào!

Rốt cục hắn đã sống như thế nào mà không để mình chết đói!

Trong lòng đang rất tò mò không kìm nén được nữa nên nàng lên tiếng hỏi hắn. Mặc Liên đang ngồi gặm bánh nướng, khi nghe thấy lời này của nàng, trên gương mặt tái nhợt của hắn không có chút biểu cảm nào, nghiêm giọng gọi: “Nữ Nữ!”

Nữ Nữ?

Hoàng Bắc Nguyệt còn đang mờ mịt không hiểu thế nào, chẳng lẽ bên người Mặc Liên còn có thêm một nha hoàn đặc lực? Tại sao cho tới tận bây giờ nàng vẫn chưa hề thấy qua người đó?

“Nàng ta là người như thế nào? Tại sao trước giờ ta chưa từng gặp qua?”

“Gặp qua!” Mặc Liên vừa nói, đột nhiên trước mắt thấy một hình bóng màu đen thật lớn, trong rừng cây cối ngả nghiêng lại có thêm nhiều loài chim bị kinh động hoảng sợ bay lên.

Một trận cuồng phong cuốn qua, huyền linh thú uy phong lẫm liệt xuất hiện trước mắt. Ánh mắt muôn phần cao ngạo, ngoại trừ Mặc Liên ra những người khác bất luận là kẻ nào cũng chẳng thêm ngó tới.

Mặc Liên gọi: “Nữ Nữ!”

Huyền linh thú cao ngạo ngẩng đầu, tuy rằng vẫn là bộ dáng cao cao tại thượng, khí thế hùng dũng như núi, uy áp làm cho cả thần thú khác cũng phải tìm đường trốn tránh khắp nơi.

Thế nhưng.....!!!

“Ha ha” một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát cười ra thành tiếng.

Huyền linh thú khóe mắt giật giật, hắn chỉ biết rằng, còn đâu một đời thanh danh của hắn??....

“Nữ Nữ??” Hoàng Bắc Nguyệt chỉ vào Huyền Linh thú nói: “Chẳng lẽ người là nữ tử?”

“Ta là nam tử!” Huyền linh thú thật sự không chịu được sự nhục nhã này, hắn liền rống lên một tiếng, làm ra một bộ dáng rất là hung ác. Nhưng mà...vừa nghĩ tới tên của của hắn, thì chỉ cảm thấy bộ dáng này thật là đáng yêu...!!

Hoàng Bắc Nguyệt không tin vào mắt mình, nàng mở to mắt nhìn Mặc Liên, Mặc Liên thấy nàng vui vẻ, chính hắn cũng vui theo, gật đầu nói: “Nam tử!”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Huyền Linh thú, trong ánh mắt hiện lên vẻ tươi cười có thêm một tia chế nhạo, ý vị thâm trường nói: “Hóa ra là nam tử!”

Huyền Linh thú dứt khoát tránh ra xa, căn bản là không muốn nghĩ tới, không muốn nghe thấy. Chỉ cần là những sự việc liên quan đến tên của hắn, hắn tuyệt đối không muốn nói chuyện!

“Không vui?” Mặc Liên nhìn theo bóng lưng của Huyền Linh thú, nhẹ giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn về phía Mặc Liên, người này có thể cảm giác được cảm xúc của Huyền Linh thú, hắn đã chứng minh được hắn tuyệt đối không giống về bề ngoài thoát nhìn lạnh như băng vậy, ít nhất thì hắn đối với Huyền Linh thú đúng là có cảm tình.

Huyền Linh thú mặc dù là một thần thú cao ngạo, cho dù không liên quan gì đến những việc khói lửa trong dân gian, nhưng cái chính là hắn không thể thoát khỏi cuộc sống khế ước với triệu hoán sư. Hắn cũng không thể cứ ngồi đó nhìn rồi mặc kệ được, nếu thế thì Mặc Liên sẽ chết đói, như vậy thì hắn cách cái chết cũng không còn xa!

Có thể tưởng tượng được lúc Mặc Liên đói bụng, cái tên thần thú cao ngạo này sẽ nghĩ biện pháp tìm cái ăn cho hắn, cho dù không có khả năng tìm ra được sơn hào hải vị nhưng những quả dại thì luôn có sẵn!

Mặc Liên cúi đầu, đột nhiên trên ngón tay có cảm giác mát lạnh, có vật gì đó đang ở trên ngón tay của hắn, đưa tay sờ sờ vuốt vuốt, hắn khó hiểu hỏi: “Cái gì?”

“Nạp giới!” Hoàng Bắc Nguyệt nói. Cái nạp giới này là lúc nàng mới tới kiếm được một khoản tiền mà mua nó, chỉ là một nạp giới cấp thấp. Sau này khi có tiền nàng đã sớm thay đổi thành một cái nạp giới cao cấp, cái cấp thấp này nàng giữ lại cũng không còn tác dụng gì nữa rồi!

635. Chương 639: Hoàng Thất Phân Tranh (17)

Editor: Minh Diệu

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Quả thật trong nạp giới này của nàng chứa đựng không thiếu thứ gì, nhưng phần lớn là lương khô. Nàng trước giờ luôn phòng ngừa những điều bất trắc, trên đời này không ai nói trước được điều gì, vạn nhất phát sinh những điều ngoài ý muốn, cho nên bắt buộc phải chuẩn bị trước. Đây chính là nguyên tắc tồn tại của một sát thủ!

Quang Diệu Điện là một nơi lợi hại như vậy, tất nhiên Mặc Liên cũng sẽ có không ít nạp giới, thậm chí lại còn là cực phẩm nạp giới, chỉ là bình thường hắn ngu ngơ nên không biết là đã đánh mất ở đâu rồi, đến những thứ quý giá ở bên trong cũng cùng nhau mất theo!

Hồng Liên đã nói rất nhiều lần về chuyện này nên giờ những thứ quý giá không bao giờ đưa cho hắn giữ nữa.

Tuy nhiên đồ vật của Hoàng Bắc Nguyệt thì lại khác, ngón tay của Mặc Liên nhẹ nhàng chạm vào những hoa văn đơn giản trên nạp giới, không biết tại sao trong lòng lại thấy rất vui vẻ.

“Mặc, cho dù là Nữ Nữu thì hắn cũng không có biện pháp chăm lo cho ngươi, cho nên ngươi nhất định phải biết tự chiều cổ cho chính mình, có biết không?”

Mặc Liên nghiêm túc gật đầu nói: “Dạy ta?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Ta không có nhiều thời gian để dạy cho ngươi, ta và ngươi không đi trên cùng một con đường, con đường đã khác nhau như thế, mà bên cạnh ngươi lại có rất nhiều người có thể dạy cho ngươi.”

Những lời nói này của nàng hoàn toàn hợp lý, vốn dĩ là như thế, bọn họ không phải là những người giống nhau. Thậm chí sau này có thể sẽ trở thành kẻ địch đối đầu nhau. Những chuyện như là dạy hắn phải biết cách để tồn tại như thế nào chắc chắn không tới phiên nàng phải lo.

Thế nhưng sau khi Mặc Liên nghe được những lời này, hắn không nói gì nữa, cũng không thèm ăn tiếp, nửa cái bánh nướng hắn quăng lên trên tảng đá gần đó rồi ngồi im lặng không nói thêm lời nào.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có cách nào hiểu được vì trên mặt hắn không lộ ra chút biểu cảm nào, hơn nữa hai tròng mắt hắn nhìn không thấy, bên trong sâu như không thấy đáy nên không nhìn ra tâm tình của hắn.

Đột nhiên Mặc Liên trầm xuống giống như là người đến từ thế giới khác, nàng có xem như thế nào cũng không thể hiểu được.

Sau khi Chi Chi đưa con chim nhỏ đặt lại trên cành liễu thì quay lại, nhìn thấy trên tảng đá có nửa cái bánh nướng Mặc Liên ăn bỏ lại, tưởng Mặc Liên cố ý để lại cho nó nên vô cùng vui sướng mà cầm lên gặm.

Hoàng Bắc Nguyệt thật sự có chút đau đầu, gọi mấy tiếng Mặc Liên cũng không trả lời, cũng không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì nữa, không khí trở nên vô cùng kỳ quái.

“Sư phụ...!!!”

Xa xa truyền đến tiếng gọi của Lạc Lạc, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy Lạc Lạc đang từ chỗ rừng cây cổ thụ chạy tới. Một thiếu niên tuấn tú trang phục chỉnh tề, vô cùng vui vẻ chạy tới gần nàng. Nhưng khi vừa nhìn thấy Mặc Liên, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Hắn có chút cảnh giác nắm lấy thanh kiếm bên hông, đến khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay ngăn cản động tác vừa rồi của hắn thì mới buông tay ra.

“Sư phụ, hắn...”

“Mặc Liên các hạ là bằng hữu của ta, không cần lo lắng!” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên giải thích, liếc nhìn thấy Mặc Liên cũng không có ý muốn đứng lên chào hỏi, cũng có chút hiểu được, Mặc Liên vốn không phải là một người khách sáo.

“Có chuyện gì mà người chạy đến tìm ta?”

“Cũng không có gì, tại vì nghe được sư phụ mới từ Tu La Thành trở về, muốn nghe sư phụ nói một chút về những chuyện xảy ra trong đó thôi!” Lạc Lạc kích động nói.

“Cũng không có gì đáng nói, chỉ là phải không ngừng chạy trốn chết mà thôi!” Nhớ tới những chuyện xảy ra trong Tu La Thành, tâm tình vẫn có chút không thể bình phục. Cho đến bây giờ Phong Liên Dực hay một chút tin tức gì về Tu La Thành cũng đều không có.

Lạc Lạc tò mò hỏi: “Ta nghe nói trong Tu La Thành có một tân Vương sắp đăng cơ, không biết là sư phụ đã gặp qua chưa?”

“Tên tiểu tử nhà ngươi cứ thích hỏi đông hỏi tây, tốt nhất là lần sau ngươi cứ theo ta cùng đi vào là tốt nhất!” Hoàng Bắc Nguyệt trừng mắt với hắn một cái.

Khuôn mặt tuấn tú của Lạc Lạc lập tức đỏ lên, nói: “Ta rất muốn theo vào nơi đó! Nhưng mà tất cả mọi người đều ngăn cản ta, lần sau nhất định ta sẽ đi theo sư phụ!”

636. Chương 640: Hoàng Thất Phân Tranh (18)

Editor: Tiểu Lục

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Được, lần sau chờ ngươi cùng đi!” Hoàng Bắc Nguyệt cười vỗ bờ vai của hắn, hiện tại Lạc Lạc đã cao hơn nàng, làm động tác vỗ vai này cũng có chút không được tự nhiên.

Nhưng Lạc Lạc không cảm thấy gì, vẫn cười vô cùng vui vẻ: “Sư phụ không gặp ta nhiều năm như vậy, chắc không biết rằng ta tiến bộ rất nhiều rồi, hôm nào chúng ta luận bàn một chút được không?”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nghe, lông mày nhướn lên, hăng hái nói: “Ngươi muốn luận bàn với ta? Tốt, ta cũng muốn nhìn một chút xem những thứ năm đó ta dạy ngươi học có tốt không!”

“Sư phụ đừng xem thường ta như vậy, hiện giờ ở đế đô danh tiếng của ta không dưới thái tử Chiến Dã đâu!” Lạc Lạc tràn đầy tự tin vỗ ngực nói.

“Chắc chắc, quả là không tồi!” Hoàng Bắc Nguyệt vui mừng cười rộ lên, nhận Lạc Lạc làm đồ đệ, nói thật, nàng cũng không dạy qua cái gì, nhưng nhiều năm như vậy, hắn vẫn là coi nàng là sư phụ, ngược lại khiến nàng cảm thấy có chút áy náy.

Nàng là người nếu đã đáp ứng với người khác điều gì thì tuyệt không nuốt lời, hoặc là đáp ứng, hoặc là dứt khoát từ chối! Nếu không nhất định phải làm đến cùng.

Tựa như đối Mặc Liên, biết rõ không có khả năng, cho nên nàng cũng không dám dễ dàng ưng thuận lời của hắn, hắn là người rất nghiêm túc, một khi nàng đáp ứng rồi, như vậy cũng thật không xong.

Hai sư đồ nói mấy câu xong, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người nhìn xem Mặc Liên, thấy hắn mặt không chút thay đổi, nghĩ chắc là hắn ăn no rồi, chính mình chỉ là nhất thời hảo tâm không đành lòng nhìn hắn chịu đói mà thôi.

“Mặc Liên các hạ, chúng ta đi trước, cáo từ.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thiếu niên sắc mặt tái nhợt, không nói được một lời, lúc hăm trầm mặc lạnh như băng, tất cả mọi người sẽ cảm thấy hắn giống như Tử Thần lãnh huyết vô tình.

Nghe thấy nàng nói phải đi, Mặc Liên mới ngẩng đầu lên, tròn mắt vô thần vòng một vòng, muốn nói gì đó, nhưng lại nghĩ tới điều gì nên ngậm miệng, dứt không lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái, rồi mang theo Lạc Lạc rời đi.

Ánh mặt trời sáng lạn từ nhánh khe hở lá cây chiếu xuống, loang lổ một chút, như là vô số ánh sáng ngọc bảo thạch lạc dưới tàng cây trên người thiếu niên, trên nhánh cây, chú chim nhỏ vừa được băng bó vết thương lộ cái đầu từ trong tổ ra, đối với hắn liú rúu gọi không ngừng.

Mặc Liên giơ tay lên, đầu ngón hiện ra một đạo ánh sáng vô sắc, tổ chim trên nhánh cây lập tức bị chia thành hai nửa, từ trên cây rơi xuống, chim nhỏ trong tổ cùng chung số phận với cái tổ, chết thảm.

Huyền linh thú đứng ở nơi cách đó không xa nhìn thấy, bắt dặc dĩ lắc đầu, loại bộ dáng thô bạo này, quả thật như thánh quân nói: Mặc Liên không phải con người, mà là một mãnh thú, khi hắn tức giận lúc, có thể dễ dàng hủy diệt hết thảy!

Bởi vì hắn không có cảm tình.

“Sư phụ, sao người có thể trở thành bằng hữu với Mặc Liên?” Sau khi đi ra ngoài thật xa, Lạc Lạc mới mở miệng hỏi, đối với người của Quang Diệu Điện, hắn luôn luôn không thích.

“Cái này nói rất dài dòng, mặc dù Mặc Liên lạnh lùng tàn khốc nhưng bên trong lại rất thuần khiết.” Hoàng Bắc Nguyệt đo mặt nạ quỷ lên, nói đến Mặc Liên, bên khóe miệng vẫn có một tia ý cười thản nhiên.

“Thuần khiết?” Lạc Lạc không hiểu, kẻ dính đầy máu tanh, tâm hồn làm sao còn có cái gọi là thuần khiết?

Nhưng hắn cũng không muốn hỏi nhiều, sư phụ nhìn người luôn luôn rất chuẩn, nàng đánh giá Mặc Liên như vậy, khẳng định cũng có đạo lý của nàng.

“Sư phụ có đáp ứng yêu cầu của Quyên vương không?” Lạc Lạc hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt ý vị thâm trường cười rộ lên, ánh mắt sau mặt nạ lộ ra chút tinh quang, “Đáp ứng rồi.”

637. Chương 641: Hoàng Thất Phân Tranh (19)

Edit: Tiểu Lục

Beta: Hạ Liên Tuyết Vũ

Lạc Lạc sững sốt, nói : “Nếu sư phụ đã đáp ứng thì ta cũng vậy.”

“Hai ngày này, Anh Dạ công chúa thế nào ?”

“Vẫn như cũ, sư phụ, Tề vương sẽ thích nàng sao?” Đối với chuyện nam nữ, chính Lạc Lạc cũng tỉnh tỉnh mê mê, nhìn Anh Dạ công chúa mỗi ngày hậm hực như vậy, trong lòng hẳn cũng không thoải mái.

“Ta không phải Tề vương, sao ta biết được?” Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên nói, “Tuy nhiên, có một số việc không thể cưỡng cầu được.”

“Kỳ thật Anh Dạ hiểu rõ, chỉ là nàng tính tình quật cường, không chịu thừa nhận thôi.” Lạc Lạc một lời nói toạc ra, “Sư phụ, Anh Dạ công chúa và Chiến Dã thái tử cũng hy vọng người có thể trở về.”

“Ừ, nhà của ta ở Nam Dực quốc, một ngày nào đó ta sẽ trở về.” Hoàng Bắc Nguyệt sang sảng cười rộ lên, từ lần đi Tu La thành đó tìm hiểu được thân thế của mình, trong lòng nàng không nặng nề như trước nữa.

Trước đây, mỗi khi nghĩ đến mình là hài tử của trưởng công chúa cùng hoàng thượng thì đều cảm thấy cả người không được tự nhiên, nàng cũng chỉ là người thường, đương nhiên cũng coi trọng quan niệm thể diện bình thường.

Hai người dọc theo đường đi nói chút chuyện đã xảy ra trong mấy năm gần đây tại Nam Dực quốc, nhìn sắc trời đã tối, Lạc Lạc liền đưa nàng trở về, sau đó chính mình cũng vui vẻ rời đi.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều*****

Ba ngày sau, chính là ngày mà Quyền vương mời, lúc này đây có thể nói là Quyền vương giống trống kua chiêng mở tiệc rượu, mời tất cả hoàng thân quốc thích trong Bắc Diệu Quốc, còn có những người có thực lực trong liên minh hội lính đánh thuê.

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ mang ba người theo, nàng đeo mặt nạ kia làm mọi người chú ý, không ít lính đánh thuê cũng lại đây chào hỏi lôi kéo làm quen, chỉ chốc lát sau, Quyền vương cùng vài người đi tới.

“Vị này là Nguyệt Dạ các hạ đi, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.” Nhìn gần càng cảm thấy Quyền vương có sự uy nghiêm, thân hình cao lớn uy mãnh, khuôn mặt cũng rất tuấn lãng, lúc tuổi còn trẻ nhất định cũng là – mỹ nam tử.

Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên chấp tay, cũng không khách khí, nàng đúng là luyện được sư cao cấp, mà bệnh chung của luyện được sư là cao ngạo, điều này ai cũng biết.

Quyền vương cũng không phải người hẹp hòi, ha ha cười, rồi gọi một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi đến, nói : Xin ra mắt các hạ một người, đây là thập nhất hoàng tử, Nhã Ngọc, mau bái kiến Nguyệt Dạ các hạ.”

Phong Nhã Ngọc đứng ở bên cạnh Quyền vương, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã sớm chú ý tới hắn, thiếu niên này lớn lên phong nhã tuấn đạt, mặt như quan ngọc, đôi mắt vừa lớn lại vừa trong suốt, lóe ra ánh sáng linh động.

“Tham kiến Nguyệt Dạ các hạ!” Phong Nhã Ngọc tiến lên trước, vô cùng sáng khoái hành lễ với nàng, không hề có dáng vẻ của công tử tôn quý rụt rè.

Với thái độ đó nên Hoàng Bắc Nguyệt có thêm chút hảo cảm với hắn, Phong Nhã Ngọc hoàn toàn không phải cùng loại người với Quyền vương, Quyền vương thoát nhìn khôn khéo lão luyện, mà Phong Nhã Ngọc lại giống như thủy tinh trong suốt.

Đây là muốn đoạt ngôi vị hoàng đế với Phong Liên Dực sao?

“Không dám nhận.” Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên gật đầu.

Phong Nhã Ngọc ngẩng đầu thì thấy mặt nạ, có chút tò mò, đang muốn mở miệng nói chuyện thì một tiểu thái giám đã chạy tới, nói : “Điện hạ, Hoàng hậu nương nương xin mời ngài qua.”

Về mặt tươi cười của Phong Nhã Ngọc biến mất trong nháy mắt, tựa hồ rất không tình nguyện: “Mẫu hậu có chuyện gì, hồi cung rồi nói sau.”

“Nhã Ngọc, mẫu hậu tìm người, người đi đi, đừng để cho bà ấy đợi lâu.” Mặc dù trên mặt Quyền vương vẫn mang vẻ tươi cười, nhưng ngữ khí cũng rất uy nghiêm.

Phong Nhã Ngọc nhìn hắn một cái, không vui nói một tiếng: “Đã biết.” Rồi rầu rĩ không vui xoay người rời đi.

638. Chương 642: Hoàng Thất Phân Tranh (20)

Quyền vương xoay người cười đối với người mang khí chất quý dị, trong trẻo nhưng lạnh lùng là Hoàng Bắc Nguyệt rồi nói: “Vẫn là tiểu hài tử, không hiểu chuyện, khiến cho các hạ chê cười rồi.”

Quyền vương lại dám ngang nhiên xem thấp nhất hoàng tử như con của mình, tự phụ như thế, xem ra, đúng là cảm thấy nắm chắc phần thắng.

Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý gật đầu, nói: “Vương gia tiếp đón khách nhân đi, tự chúng ta đi vào là được.”

Nói xong không chờ Quyền vương lên tiếng, liền mang người trực tiếp đi tới trước, quả thực có chút không coi ai ra gì.

Người bên cạnh Quyền vương lộ ra thần sắc không vui, đang muốn phát tác, lại bị Quyền vương duỗi tay ngăn cản.

“Luyện được sư hiểm thấy như thế, lại còn là một luyện được sư cao cấp, chúng ta phải không tiếc thủ đoạn để mượn sức, chịu một chút uất ức thì đáng gì, ngâm lại một chút kế hoạch lâu dài đi!”

“Vâng, Vương gia nói rất đúng!”

Hoàng Bắc Nguyệt đến ghế của mình rồi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn thấy Vũ Văn Địch giả trang thành Phong Liên Dực đi tới, hai người nhìn thấy nhau, chỉ hơi gật đầu, rồi giả bộ như không quen biết.

Nàng ngồi trong chốc lát, rồi đứng dậy, một mình ra ngoài, hậu viện của vương phủ là nơi nữ quyến ở lại, nàng cũng không nghĩ đến việc vào đó, nên đi loanh quanh một vòng, thời điểm đang định rời đi, đột nhiên trong hậu viện lại truyền ra âm thanh kịch liệt!

“Tại sao lại đối xử với huynh trưởng như vậy? Trước khi phụ hoàng lâm chung rõ ràng đem ngôi vị truyền cho huynh ấy! Chính tại ta nghe được, các người nghĩ ta là kẻ ngu sao? Đừng biến ta thành kẻ gian ác âm mưu soán ngôi như vậy!”

Bộp ——

Tiếng đập tay vào bàn nặng nề vang lên, một thiếu phụ với thanh âm run rẩy nói: “Lời này người không được nói nữa! Nhã Ngọc, mẫu hậu đã nói với người bao nhiêu lần rồi, Phong Liên Dực không phải là chính thống hoàng tộc của Bắc Diệu quốc, người mới là....!”

“Hừ, hoàng huynh không phải thì ai mới phải, anh mình như phụ hoàng, chẳng lẽ còn không biết sao? Hoàng huynh vì Bắc Diệu quốc chịu khổ nhiều như vậy, mười năm làm con tin, không có hấn, Bắc Diệu quốc không biết còn phải ở trong hoàn cảnh chiến loạn bao nhiêu năm, mà các người lại.....”

Thanh âm kịch liệt của thiếu niên này đương nhiên là của thập nhất hoàng tử Phong Nhã Ngọc, còn thanh âm ung dung, tự nhiên là Nhã hoàng hậu của Bắc Diệu quốc.

“Không biết hoàng hậu cùng thập nhất hoàng tử ở đây, quấy rầy nhị vị nói chuyện, Yên Nhiên thật sự là đáng chết.” Thanh âm mềm mại đáng yêu vang lên

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời cảm thấy da đầu tê dại, Ngụy Yên Nhiên đến khi nào mà không có ai phát hiện!

Nhã hoàng hậu cùng thập nhất hoàng tử ngây ngẩn cả người, Ngụy Yên Nhiên vừa cười nói: “Hậu viện này nhiều người nhiều miệng, cũng không giống như trong cung, Hoàng hậu nương nương cùng điện hạ muốn nói gì, hay là hồi cung rồi nói, ở chỗ này người ngoài nghe thấy thì làm sao bây giờ?”

“Người” Nhã hoàng hậu ngập ngừng, song vừa tiếp xúc với ánh mắt của Ngụy Yên Nhiên thì không nói được lời nào.

“Yên Nhiên nghễnh ngãng, cái gì cũng không nghe được.” Ngụy Yên Nhiên mềm mại cười, lập tức một tiếng chuông bạc êm tai vang lên, nàng liền từ sâu trong viện chậm rãi đi tới, một nha hoàn bên cạnh giúp nàng

nâng vạt áo, mềm mại sa mỏng bao vây lấy thân thể uyển chuyển, xa xa vừa nhìn cũng khiến người thần hồn điên đảo.

Sau khi nàng đi một lúc lâu, Nhã hoàng hậu mới nặng nề thở hổn hển một hơi, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, oán hận cắn răng: “Đồ chỉ biết dụ dỗ người khác!”

“Mẫu hậu, người đó thật đẹp.” Phong Nhã Ngọc thì thào nói, thiếu niên kinh nghiệm sống chưa có nhiều, rất dễ bị mê hoặc như vậy.

Nhã hoàng hậu lạnh lùng thốt: “Chỉ biết dụ dỗ, tương lai nhất định hại nước hại dân! Nhã Ngọc, người cách xa nàng ta một chút!”

Phong Nhã Ngọc thấp giọng không biết nói cái gì, mẫu tử hai người nói gì nữa Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có hứng thú nghe, liền rời đi.

Tiền thính âm thanh vui nhộn vang lên, yến hội chính thức bắt đầu rồi.

639. Chương 643: Hoàng Thất Chính Thống (1)

Edit: Tiểu Lục

Beta: Hạ Liên Tuyết Vũ

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống ghế của mình, vừa quay đầu lại, nhìn thấy bên cạnh là Lạc Lạc, còn có Anh Dạ công chúa.

Tiểu tử này.

Lạc Lạc ngẩng đầu cười với nàng, mà Anh Dạ công chúa thì chỉ thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, rồi chuyển ánh mắt qua nơi khác.

Vài ngày không gặp, Anh Dạ công chúa có vẻ gầy đi, ánh mắt có chút u buồn, thường thường ngẩng đầu, liếc mắt một cái ‘ Tề vương ’ đang ngồi ở ghế trên, ngay cả Ngụy Yên Nhiên xinh đẹp tuyệt thế như vậy cũng không có tâm tình xem xét.

Hôm nay Ngụy Yên Nhiên nhảy một điệu múa có tiết tấu chậm rãi, chung quanh huân hươu lượn lờ, sa mỏng uyển chuyển, nàng cách một tầng lãnh đạm khói sắc sa mỏng, lại làm cho người ta mất hết tâm trí, một số lính đánh thuê nhìn đến mức tròn mắt như muốn lòi ra, chén rượu trong tay chảy ra ngoài cũng không biết.

Mỹ nhân ở sau sa mỏng, nhẹ nhảnh mà cười yếu ớt, thần thái mơ hồ, cũng có thể khiến cho người ta tê dại từ trong xương, mùi thơm càng ra tăng tính kích thích, làm cho tâm thần người khác nhộn nhạo, cơ hồ muốn bay vào đám mây .

Quyền vương ngồi ở ghế trên, vuốt chòm râu mỉm cười, đôi kết quả như thế vô cùng hài lòng.

Tiểu mỹ nhân này, tuyệt đối đáng giá hơn so với mười lăm tòa thành trì!

Một khúc kết thúc, tất cả mọi người đều phục hồi tinh thần lại, Ngụy Yên Nhiên có chút cúi người muốn lui xuống, Quyền vương lại mở miệng nói: “Yên Nhiên, đi ra gặp mặt các vị khách quý đi.”

Ngụy Yên Nhiên xoay người, nha hoàn phủ thêm cho nàng một chiếc áo choàng trắng như tuyết, cổ áo choàng còn có một lớp lông chồn màu đỏ, giống như càng thêm có chút yếu khí.

Nàng kéo áo choàng, nhẹ nhàng bước ra, sa mỏng vừa vén lên, trong tiệc rượu vang lên âm thanh hít vào, chén rượu đều rơi xuống đất.

Trên mặt Ngụy Yên Nhiên không có nụ cười, là một băng sơn mỹ nhân, nhưng lại có câu hồn ý vị, không thể khinh thường dù chỉ một chút.

Nàng đi tới trước mặt Quyền vương, bưng lên một chén rượu, kính Quyền vương rồi uống một hơi cạn sạch, đặt chén rượu trên bàn, thần sắc lạnh nhạt ngồi xuống trong ánh mắt tham lam của bao người.

“Trên đời lại có bậc mỹ nhân như vậy, quả thật là cười một tiếng khuynh thành, cười tiếng tiếp theo khuynh quốc!” Không biết người nào thấp giọng nói một tiếng, mọi người cũng đồng tình theo.

Tựa hồ Ngụy Yên Nhiên đã sớm quen với ánh mắt tham lam nhìn trộm của đám nam nhân, nàng ngồi ở chỗ kia, khoe miệng khẽ cong thành nụ cười trào phúng.

Trong tiệc rượu này, vẻ đẹp của Anh Dạ công chúa đã có thể lấn áp đám hoa thơm cỏ lạ, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ của Nam Dục quốc tự nhiên không phải nói suông, song ở trước Ngụy Yên Nhiên, Anh Dạ công chúa mỹ miều nhưng vẫn kém vài phần.

Ngụy Yên Nhiên trời sinh yêu mị, tươi đẹp, mà Anh Dạ công chúa thì đoan trang tự phụ hơn rất nhiều.

Nam nhân nhìn Ngụy Yên Nhiên sẽ cảm giác muốn chiếm lấy, sẽ điên cuồng, nhưng nhìn Anh Dạ công chúa, nhưng lại chỉ biết khúm núm, luồn cúi, tự nguyện thần.

Nhìn thấy Ngụy Yên Nhiên vừa xuất hiện, Anh Dạ công chúa ngẩn ra, sau đó lập tức nhìn về phía ‘Tề vương’, nữ tử đẹp như thế này, hắn sẽ không động tâm chứ?

Nhưng Vũ Văn Địch đã sớm được Hoàng Bắc Nguyệt nhắc nhở, mặc dù trong mắt có chút kinh diễm, nhưng so với người khác thì lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Anh Dạ công chúa lúc này mới yên tâm, mỉm cười, cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên hắn không phải người bình thường, người khác không chịu được sự hấp dẫn của sắc đẹp, còn hắn lại có thể lạnh nhạt như vậy.

Nhưng mà sự cảnh giác trong lòng còn chưa hạ xuống, đã nghe thấy Quyền vương mở miệng nói: “Yên Nhiên, vị kia là Tề vương điện hạ, không phải người nói ngững mộ tài đánh đàn của Tề vương, hy vọng có thể lĩnh giáo một chút hay sao?”

Ngụy Yên Nhiên lập tức đứng lên, bưng chén rượu, đi tới trước mặt Vũ Văn Địch, hơi quỳ gối, dịu dàng nói: “Yên Nhiên ngưỡng mộ Tề vương đã lâu, một chén này, kính Tề vương điện hạ.”

640. Chương 644: Hoàng Thất Chính Thống (2)

Trên mặt Vũ Văn Địch mang theo ý cười thản nhiên, nhưng trong lòng lại kêu khổ thấu trời, nữ nhân này vừa đến gần hắn đã thấy đầu vầng mắt hoa, mị thuật quả nhiên không bình thường, hắn phải cẩn thận một chút, không thể phá hủy danh tiếng của Tề vương.

Hoàng Bắc Nguyệt trước đã nói với hắn Ngụy Yên Nhiên có mị thuật, bởi vậy trong lòng hắn có phòng bị, chỉ nhả nhận uống rượu, nói : “Đa tạ.”

Quyền vương vẫn nhìn bên này, thấy hắn bất vi sở động, trong lòng không khỏi kinh ngạc: Phong Liên Dục lại có định lực mạnh như vậy, không bị hấp dẫn dù chỉ một chút?

Ngụy Yên Nhiên cũng cảm thấy có chút kỳ quái, mùi hương trên người nàng có chút khác thường, hơn nữa với huân hương cùng vũ đạo vừa rồi, cho dù là nam nhân không gần nữ sắc cũng không có khả năng kháng cự nàng, sao Tề vương lại có thể?

Nàng trời sinh tính tình mạnh mẽ, lại rót thêm một chén rượu, nói : “Tề vương là hậu duệ hoàng tộc, huyết thống cao quý, ngày thường Yên Nhiên không có cơ hội nhìn thấy, hôm nay khó được, xin kính Tề vương thêm một chén.”

Nàng tới gần, từng đợt hương thơm bay ra, khiến người khác chỉ ngửi thôi đã thấy say.

Anh Dạ công chúa thấy vậy thì tức giận, đặt mạnh chén rượu xuống bàn, nói: “Không biết xấu hổ!”

Lạc Lạc vội vàng đề lại bả vai của nàng, nói : “Người nhỏ giọng một chút, khiến người khác chú ý thì không tốt!”

Anh Dạ công chúa cần môi, hận không thể đi tới đem người đàn bà kia xé xác!

Bên này một chút không ổn định mới qua, đột nhiên có một đại thần đứng lên, nói : “Thiên hoàng hậu duệ quý tộc? Ta thấy chưa chắc!”

Một câu nói kia, nhất thời khiến cả yến hội yên tĩnh, ngay cả Ngụy Yên Nhiên cũng quay đầu lại nhìn thoáng qua người vừa nói .

Hoàng Bắc Nguyệt cũng quay đầu lại, nhìn người vừa nói, là một kẻ hơn ba mươi tuổi, trông có vẻ bạch diện thư sinh, vừa nhìn thì biết đó là loại gián quan, đông đảo ánh mắt nhìn về phía hắn, hắn không hề e ngại, vẫn mở miệng nói chuyện như cũ.

“Cửu hoàng tử từ nhỏ đã đến Nam Dục quốc, ở đó những mười năm, thời cổ từng có hành vi tráo con tin, qua vài chục năm, việc này không ai nhận ra được!”

“Từ Sưởng, người có ý gì?” Long mây của Quyền vương nhướn lên, đặt mạnh chén rượu xuống bàn, nó lập tức vỡ nát.

“Vương gia không cần tức giận, từ xưa đến nay, nuôi nhiều gián quan như vậy, không phải chính là làm cho người ta khinh bỉ sao?” Nhã hoàng hậu không để ý nói, từ phục sức đến trang điểm hôm nay đều xinh đẹp động lòng người, cao quý ung dung, chỉ là có Ngụy Yên Nhiên, phong thái của nàng cũng bị kém đi.

Người gọi là Từ Sưởng kia tiến lên trước, quỳ xuống, nói : “Hoàng hậu, Vương gia, từ xưa đến nay trộm đổi con tin nhiều lần xuất hiện, hiện tại tiên hoàng băng hà đã nhiều năm, cũng đã đến lúc nên lập tân quân, sai lầm cực nhỏ cũng không thể có, mặc dù Tề vương có được sự ủng hộ của mọi người, nhưng nếu hắn là kẻ mà Nam Dục quốc phái tới, thì chẳng phải là Bắc Diệu quốc của chúng ta gặp nguy hiểm sao!”

Trước mặt Tề vương mà dám nói như thế, gián quan của Bắc Diệu Quốc, cổ thật là cứng!

Hóa ra hôm nay Quyền vương còn có chiêu này, nếu có thể trước mặt mọi người chứng minh Tề vương không phải hoàng tộc của Bắc Diệu quốc, vậy thì thập nhất hoàng tử chính là người danh chính ngôn thuận thừa kế, mà Tề vương không phục, muốn phản kháng, chính là soán vị mưu nghịch!

Vị trí vừa vặn bị tráo đổi, quả thật là gừng càng già càng cay!

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào ghế, ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Địch ngồi ở ghế trên, lúc này còn có thể bảo trì tỉnh táo, cười nhẹ, Vũ Văn Địch cũng không phải là nhân vật tầm thường đây!

“Từ Sưởng, hôm nay anh hùng khắp nơi đều ở đây, người không được hồ ngôn loạn ngữ, truyền ra, sẽ tổn hại uy danh Tề vương!” Vũ Văn Chiến là người thứ nhất đứng ra, “Tề vương vì Bắc Diệu quốc, sống như tù nhân mười năm, chỉ đổi lại được một câu hoài nghi của các người sao?”

641. Chương 645: Hoàng Thất Chính Thống (3)

Từ Sưởng ngẩng đầu ngay thẳng nói: “Tiên hoàng đã nói, gián quan đối với việc lớn của đất nước phải chính trực, hạ quan là gián quan do tiên hoàng tự tay sắc phong, không dám phụ lại tâm sức của người, mỗi lời đã nói hôm nay, Từ Sưởng sẽ chịu trách nhiệm đến cùng!”

“Người —” Vũ Văn Chiến giận dữ, hai tay run rẩy chỉ vào hắn nói, “Những gián quan các người đều là đồ ngoan cố bảo thủ! Người có mưu đồ muốn làm tổn hại đến thanh danh của Tề vương có đúng hay không!?”

Từ Sưởng nói: “Tề vương tiếng tăm lừng lẫy, một câu của tại hạ sao có thể làm tổn hại được? Hôm nay Từ Sưởng vì hàng nghìn hàng vạn dân chúng của Bắc Diệu quốc cầu xin, mời Hoàng Hậu nương nương và Tề

vương điện hạ lấy máu nhận thân! Vừa trả lại trong sạch cho Tề vương, cũng là làm yên lòng con dân trong thiên hạ.”

Lấy máu nhận thân ?

Một câu nói này đã dấy lên một tầng sóng, hù dọa đến tất cả mọi người trong yến hội, hôm nay trong trường hợp này lại lấy máu nhận thân?

“Hoang đường!” Vũ Văn Chiến tức giận nói, “Hoàng hậu nương nương phượng thể quý giá, sao có thể tùy ý làm bị thương?”

Từ Sưởng hỏi lại: “Là tương lai của Bắc Diệu quốc quan trọng, hay là một giọt máu của Hoàng Hậu nương nương quan trọng?”

Nhã Hoàng Hậu mím môi, vẻ mặt có phần không vui: “Bổn cung thân là nữ, không dám so sánh với quốc gia đại sự!”

“Hoàng Hậu nương nương tấm lòng nhân hậu, hạ thần biết tội.” Từ Sưởng vội vàng nói.

“Hừ!” Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, tâm trạng đang tốt bị phá hỏng, đứng lên nói: “Quốc sự bổn cung sẽ không tham dự, các người cứ thảo luận, rồi đến lấy máu bổn cung đi.”

Mọi người rối rít đứng lên cung kính tiễn Hoàng Hậu.

Thấy Hoàng hậu đi rồi, Thập Nhất hoàng tử mới nói: “Từ Sưởng, mỗi lần vui vẻ, người đều dẫn đầu gây sự! Người lăng nhục hoàng huynh như vậy, có biết tội danh là gì không?”

“Đầu rơi xuống đất !” Từ Sưởng không chút lo lắng nói.

Lần này, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Tề vương, Vũ Văn Địch vô tình nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, thấy nàng nhẹ nhàng gạt đầu, hần liền cười nói: “Nếu Từ đại nhân đã muốn nhìn, vậy thì nhìn đi!”

Quyền vương vuốt chòm râu cười, vẫy tay sai người đi chuẩn bị nước sạch và máu của Hoàng Hậu.

Yến hội liền tạm thời tùy ý mọi người đi qua đi lại hoặc tụ lại một chỗ bàn luận sôi nổi.

Vũ Văn Chiến và những lão thần ủng hộ Tề vương đứng chung một chỗ nói chuyện, hai tay bắt ở sau lưng, bỗng nhiên thấy đầu ngón tay chợt buốt, tưởng là bị muỗi đốt, vung tay một cái quả nhiên sẽ không còn cảm thấy gì nữa.

Mà lúc này, Hoàng Bắc Nguyệt giống như âm hồn đi qua phía sau hần.

Trên băng nhận ngưng tụ một giọt máu, Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, xuyên qua mấy tên lính đánh thuê, chỉ chốc lát sau, đã ở một bên của tiệc rượu, thấy nha hoàn bưng một cái bát sứ đi ra, trong bát sứ chứa nước sạch, trong đó đã nhỏ sẵn một giọt máu của Hoàng Hậu.

Đằng sau nha hoàn còn có hàng chục cao thủ đi theo, bảo vệ nghiêm ngặt, ai cũng dừng hòng động tay động chân.

Hoàng Bắc Nguyệt cử động ngón tay, Chi Chi từ trong không gian linh thú bò ra, “chi” một tiếng, mấy cọng hành màu xanh trên đầu rung rung, nha hoàn cùng tất cả cao thủ liền đứng im.

Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh tới, đổ bát nước ở trong tay nha hoàn đi, từ nạp giới lấy nước sạch thay thế, sau đó đem giọt máu ở trên băng nhận nhỏ vào.

Làm xong mọi việc không tới mười mấy giây, gọn gàng nhanh lẹ, sau đó nàng lách sang một bên, nha hoàn không hề phát giác mà tiếp tục đi về phía trước.

Hoàng Bắc Nguyệt thở phào một hơi, vừa định rời đi, liền thấy bóng dáng mặc đồ trắng đứng đằng sau cây liễu, đang lạnh lùng nhìn nàng!

Ngụy Yên Nhiên !!!

Giữa khuôn mặt diễm lệ kia, ẩn chứa một nét hung ác khiến lòng người lạnh lẽo!

642. Chương 646: Hoàng Thất Chính Thống (4)

Lạnh nhạt cười, Ngụy Yên Nhiên xoay người, đi nhanh về phía hậu viện, Hoàng Hậu và Quyền vương đều ở phía sau, ý định của nàng đã rất rõ ràng!

Chi Chi đoán được ý của nàng, ‘vút’ một tiếng liền chạy ra, còng hành trên đầu đựng đĩa, nhưng bước chân của Ngụy Yên Nhiên vẫn không ngừng lại!

Mị thuật cũng là một loại huyền thuật, đều thuộc hệ huyền thuật, Ngụy Yên Nhiên tự nhiên sẽ có cách ngăn chặn huyền thuật của Chi Chi, nếu không chuyện vừa rồi nàng không thể nhìn thấy được!

Nếu lúc này Hoàng Bắc Nguyệt ra tay, ngoại trừ giết Ngụy Yên Nhiên thì không còn cách thứ hai!

Nhưng giết Ngụy Yên Nhiên sẽ khiến Quyền vương nghi ngờ, hẳn là người tâm tư kín kẽ, tại thời điểm quan trọng như lúc này, lại xảy ra chuyện, việc lấy máu chắc chắn sẽ phải làm lại một lần!

Nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ còn cách mở miệng: “Yên Nhiên tiểu thư!”

Âm thanh tràn ngập từ tính này vừa gọi, có ích hơn nhiều so với huyền thuật của Chi Chi, Ngụy Yên Nhiên lập tức dừng lại, thân thể uyển chuyển khẽ run lên, từ từ xoay người lại, trên khuôn mặt xinh đẹp có một chút lưỡng lự không chắc chắn.

“Ngày đó ra đi vội vàng, chưa kịp nói tên họ cho tiểu thư, tại hạ Nguyệt Dạ.” Hoàng Bắc Nguyệt từng bước đi đến, nàng đánh cuộc một lần, đánh cuộc Ngụy tam tiểu thư không như người bình thường, đánh cuộc nàng trọng tình trọng nghĩa, xem thường việc hợp tác với Quyền vương!

“Công tử?” Về mặt Ngụy Yên Nhiên vốn còn có phần lạnh lùng ngờ vực, nhưng nghe thấy nàng cất tiếng, cảm giác lạnh như băng kia hoàn toàn biến mất, “Người đến thăm Yên Nhiên sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, liền lắc đầu: “Là Quyền vương mời ta.”

Ngụy Yên Nhiên cũng không thất vọng, trái lại lòng đầy tự tin nói: “Vậy công tử nhất định cũng biết, ở đây có Yên Nhiên, cho nên mới đến!”

Hoàng Bắc Nguyệt đờ người, vị tiểu mỹ nhân này muốn cho rằng là như vậy, nàng cũng không còn cách nào, lúc này cũng không nên làm mất lòng Ngụy Yên Nhiên, vì vậy Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát không nói nữa.

“Công tử vì sao không nói?” Ngụy Yên Nhiên từng bước đi đến, tới gần Hoàng Bắc Nguyệt, nhìn mặt nạ quý đáng sợ trên mặt nàng, lại rất thích thú đưa tay lên sờ sờ, “Mặt nạ của công tử, trông thật là đẹp!”

Hoàng Bắc Nguyệt từng bước lui lại, nói: “Xung quanh có người, sẽ bị trông thấy.”

Ngụy Yên Nhiên ‘xì’ một tiếng liền cười nói: “Công tử ngược ngạo? Người có phải là muốn nói với Yên Nhiên, nam nữ thụ thụ bất thân? Người là chính nhân quân tử, nhưng Yên Nhiên không thích người đứng đắn như vậy.”

Trong lời nói của nàng đều là những câu tán tỉnh trực tiếp, Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong nổi da gà khắp người, ho nhẹ một tiếng, nói: “Ta rời đi đã lâu, cần phải trở về.”

“Công tử đi, không sợ ta đem chuyện vừa rồi nói ra sao?” Ngụy Yên Nhiên chợt lên tiếng uy hiếp, trên khuôn mặt tươi cười không hề có sự dè dặt của nữ nhân, một chút cũng không sợ mất mặt.

“Người sẽ không nói.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười.

Ngụy Yên Nhiên khinh thường nói: “Người khẳng định như vậy?”

“Đương nhiên.” Hoàng Bắc Nguyệt cách bởi mặt nạ nhìn nữ nhân có dung mạo động lòng người, so với hồ ly còn hơn siêu phách lạc hơn kia, “Người là nữ nhân tốt, chẳng qua là thân bất do kỷ mà thôi.”

“Lời nói dễ nghe, ta đã nghe nhiều, câu này cũng không hiếm lạ!” Ngụy Yên Nhiên bất động, nàng sao có thể bị lừa gạt dễ dàng như vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Người không nói, ngày sau ta sẽ báo đáp người.”

“Vì sao không báo đáp bây giờ?” Ngụy Yên Nhiên từng bước áp sát.

“Ta hiện tại không giúp được người, sau này ta có đủ năng lực, nhất định mang người rời khỏi nơi này, đoàn tụ với mẫu thân người, hơn nữa sẽ làm cho Ngụy Vô Thần không bao giờ có thể uy hiếp người nữa.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói, đầu cũng không quay lại mà đi.

643. Chương 647: Hoàng Thất Chính Thống (5)

Lần này, Ngụy Yên Nhiên không ngăn cản, chỉ nhìn theo bóng lưng thanh tuyết, sống mũi cay cay, nhẹ nhàng nói: “Nếu thực sự có ngày đó, Yên Nhiên chết cũng sẽ chờ.”

Tiến vào tiệc rượu, nha hoàn mang bát nước bên trong có máu của Hoàng Hậu dâng lên, Quyền vương cũng đi ra, mọi người đều tụ lại nhìn, Vũ Văn Định thông thả đi đến, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt trong đám người, biết chắc nàng đã xếp đặt đâu vào đấy.

Thần nhiên cầm dao găm mà nha hoàn đưa tới, nhẹ nhàng cắt đầu ngón tay, một giọt máu liền rơi vào trong nước.

“Hắn không phải hài tử của bốn cung, thậm chí không có quan hệ huyết thống với hoàng tộc, loại hạ nhân này không biết từ đâu chạy ra! Lại có gan ở bên cạnh bốn cung, giả làm con của bốn cung!”

Nhã hoàng hậu ngồi ở trong gian phòng phía sau, để cho cung nữ băng bó vết thương trên ngón tay.

“Nương nương, ngài đừng nóng giận, tức giận không tốt cho thân thể? Chờ lát nữa lấy máu nghiệm thân, thân phận của hắn bị lật tẩy, còn ai dám ủng hộ hắn nữa? Đến lúc đó, hắn chính là tội nhân lớn của Bắc Diệu quốc! Sẽ bị tru di!” vị cung nữ tuổi tầm trung niên này đi theo Nhã Hoàng Hậu từ nhỏ, biết nỗi oán hận và buồn phiền của Hoàng Hậu nhiều năm qua.

Nhã hoàng hậu nhẹ nhàng rơi xuống mấy giọt lệ, tuy đã sắp tới tuổi trung niên, nhưng khi khóc, vẫn như hoa đào gặp mưa khiến người ta thương xót.

“Bốn cung chỉ thương cho đứa con mới sinh ra của ta, không biết bao nhiêu năm qua, nó rốt cuộc đang ở nơi đâu? Sống như thế nào?”

“Ôi, nếu năm đó tiên đế tin vào lời nói của nương nương, Cửu hoàng tử chân chính, có lẽ có thể tìm lại được.” Cung nữ thở dài.

“Đừng nhắc tới cái tên vô dụng đó nữa!” Nhã hoàng hậu ngực phập phồng thở hổn hển vài cái, không thể bình tĩnh, lúc này, từ tiệc rượu bên ngoài, truyền tới những tiếng xôn xao.

Nhã hoàng hậu lập tức đứng lên, kích động làm đổ ly trà trên bàn, vui mừng như điên mà nói: “Ra ngoài thôi! Chứng nghiệm xong rồi! Thân phận tên tiểu nhân bỉ ổi kia cuối cùng cũng bị phơi bày!”

“Nương nương đừng kích động, mau ngồi xuống!”

“Mẫu hậu! Mẫu hậu!” Bên ngoài Thập Nhất hoàng tử chạy vào lớn tiếng gọi.

Nhã hoàng hậu cao hứng đi ra đón, kéo tay của Phong Nhã Ngọc, nói: “Nhìn thấy chưa, Nhã Ngọc, hắn không phải ca ca của người, không phải hoàng tộc, người mới là hoàng thất chính thống!”

“Mẫu hậu?” Phong Nhã Ngọc không thể nào hiểu được mà nhìn nàng, “Người làm sao vậy? Nói cái gì ta không hiểu? Người xem trong bát này!”

Phong Nhã Ngọc bưng bát nước lấy máu nhận thân đi vào bên trong, trong lúc quá vui vẻ, liền muốn để cho mẫu hậu nhìn thật kỹ, sau này đừng nghiễm khắc với hoàng huynh như vậy nữa.

“Cái gì...” Nhã hoàng hậu cười cúi đầu, nhìn vào trong bát, đột nhiên nụ cười trên mặt liền cứng lại, “Làm... làm sao có thể...”

Hai giọt máu trong bát, hoàn toàn hoà hợp cùng một chỗ, một chút tách rời cũng không có!

Nhã hoàng hậu mở to hai mắt, giành lấy bát nước, hét to: “Không thể nào! Không có khả năng!”

Lúc này, Quyền vương, Từ Sưởng, và đám người Vũ Văn Chiến cũng cùng nhau đi vào, thấy dáng vẻ thất thố của Hoàng Hậu, Quyền vương vội vã đi vào, cầm tay Nhã hoàng hậu, hạ giọng nói: “Người muốn mất thể diện tới khi nào!”

“Vương, Vương gia?” Nhã hoàng hậu rưng rưng nước mắt, “Hắn không phải con của ta, hắn thật sự không phải, ta năm đó tận mắt thấy hắn bị người hoán đổi...”

“Đủ rồi! Chuyện này không cần nói thêm nữa!” Quyền vương khẽ gầm lên giận dữ, năm đó Hoàng huynh nói nữ nhân này nói diên nói loạn, hắn vẫn không tin, bây giờ thật không còn gì để nói.

644. Chương 648: Hoàng Thất Chính Thống (6)

Phía sau có mấy người lục đục đi vào, thấy dáng vẻ của hoàng hậu, đều đưa mắt nhìn nhau, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Về mặt Từ Xưởng cũng như ăn nhằm chút, Quyền vương chẳng phải đã nói không có sai sót mà? Tại sao bây giờ lại như vậy?

Việc lấy máu nhận thân, có nhiều người như vậy chứng kiến, lần này, danh vọng của Tề vương chỉ sẽ càng cao, sợ rằng . . .

“Tề vương điện hạ đâu? Tề Vương điện hạ thế nào rồi?” Mọi người sau khi nhìn thấy biểu cảm của hoàng hậu, liền bắt đầu tìm kiếm Tề vương.

Nhìn dáng vẻ hiện tại của hoàng hậu, có người liền nói “Sợ là Tề vương đau lòng nên đã đi rồi, nhìn dáng vẻ của hoàng hậu, giống như ước gì Tề vương không phải là do nàng sinh ra!”

“Đừng nói lung tung, xem, Tề vương tới kìa.”

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn, thấy Phong Liên Dục mặc một bộ bạch y, giống như tiên nhân không dính chút bụi phàm từ từ đi tới, phong thái ôn nhã, khiến cho người ta cảm phục.

Ngay cả Vũ Văn Định nhiều ngày không thấy bóng dáng cũng vào theo.

Làm sao cảm thấy Tề vương lúc này so với lúc trước càng thêm rực rỡ vô song, sắc đẹp tuyệt trần khuynh quốc khuynh thành? Trong chốc lát cảm thấy vị mỹ nhân lúc này cũng có chút nhạt nhòa.

Mọi người tự động tránh sang hai bên nhường đường, để Tề vương đi qua, thấy khuôn mặt không chút gợn sóng của hắn, cũng không có dám nói tiếp.

Hoàng Bắc Nguyệt nâng mắt liếc nhìn hắn, con người nhẹ lướt qua, lễ độ gật đầu một cái, liền di chuyển tầm nhìn.

Phong Liên Dục cũng như vậy, quân tử chi giao, mờ nhạt như nước.

“Mẫu hậu.” Đi đến trước mặt Nhã hoàng hậu, Phong Liên Dục ôn hòa mở lời, mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, trong đôi mắt màu tím, tản ra một loại ánh sáng khiến cho người ta say mê.

Nhã hoàng hậu ngẩng đầu, lại có chút hoảng sợ mà nhìn hắn, thân thể bất giác lùi về phía bên cạnh Quyền vương.

Trước nhiều người như vậy, Quyền vương và Nhã hoàng hậu không thể quá thân mật, nếu không tư tình của hắn với hoàng hậu sẽ bị phát hiện, sau này người trong thiên hạ sẽ chửi mắng hắn!

Vì vậy Quyền vương âm thầm đẩy Nhã hoàng hậu ra, mình thì đứng ở một bên giống như người không có chuyện gì, vuốt chòm râu nói: “Hoàng hậu nương nương quá mức kích động rồi, bình tĩnh một chút đi.”

Không còn Quyền vương làm điểm tựa, Nhã hoàng hậu càng sợ hãi, lôi tay của Phong Nhã Ngọc, run rẩy nói: “Nhã Ngọc, đỡ mẫu hậu trở về.”

Phong Nhã Ngọc rất vô tội mà nói: “Mẫu hậu, người quên rồi? Ta phải đi theo Vũ Văn tướng quân học cưỡi ngựa bắn cung, hôm nay không về cung, hay là để hoàng huynh đưa người hồi cung nhé.”

Nói xong, Phong Nhã Ngọc ngẩng đầu nhìn Phong Liên Dực, mặt mang theo vẻ sùng kính nói: “Hoàng huynh, mẫu hậu hai ngày nay tinh thần không tốt, phải chăm sóc người thật tốt.”

“Yên tâm đi.” Phong Liên Dực cười nói, hơi nghiêng đầu nói với Vũ Văn Địch: “Địch, dạy Thập Nhất hoàng tử cho thật tốt.”

“Đã rõ.” Vũ Văn Địch ngẩng đầu, hướng về phía Phong Nhã Ngọc chào theo kiểu quân lính, Phong Nhã Ngọc lập tức hăng hái phần chấn, vui vẻ nói: “Chúng ta đi thôi! Đa tạ hoàng huynh!”

Nhìn Phong Nhã Ngọc cùng Vũ Văn Địch một trước một sau rời khỏi, mặt của Nhã hoàng hậu lập tức trắng bệch như tờ giấy, một chút hồng hào cũng không có, môi run run, tay cũng run.

Phong Liên Dực vươn tay cầm lấy tay nàng, thân thiết nói: “Mẫu hậu, trời lạnh rồi, tại sao mặc ít áo như vậy? Tay lạnh như băng.”

Hắn ở trước mặt người ngoài, luôn là người khiêm tốn, dịu dàng ấm áp, động tác điềm đạm này làm cho tất cả những người nhìn thấy tim đều đập mạnh.

Nhã hoàng hậu cũng không ngoại lệ, tim đập loạn xạ, muốn rút tay về, nhưng tay nàng quá yếu không bì được với Phong Liên Dực, bị hắn nắm chặt lại, một chút sức lực để chống lại cũng không có.

645. Chương 649: Hoàng Thất Chính Thống (7)

Mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng, Nhã hoàng hậu nói: “Phải, gần đây thân thể cứ cảm thấy không khoẻ, tốt hơn là để bốn cung trở về nghỉ ngơi đi.”

“Nhi thần đưa mẫu hậu trở về.” Phong Liên Dực vẫy tay, sai thái giám đi chuẩn bị xe ngựa, sau đó nắm tay của Nhã hoàng hậu đi ra ngoài, thật là một bức tranh hiếu thảo ấm áp.

“Vương, ta làm sao ta lại cảm thấy có chút không đúng?” A Tát Lôi nhỏ giọng nói: “Kết quả lấy máu nghiệm thân như vậy không phải rất bình thường sao? Tại sao Hoàng hậu lại hoảng hốt như vậy? Hình như một chút cũng không hi vọng Tề vương là con trai của nàng?”

“Chuyện của hoàng tộc luôn luôn phức tạp, ai biết được?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, nhóm người A Tát Lôi không biết xuất thân của Phong Liên Dực, nhưng nàng biết.

Hắn là người của Tu La thành, con của Huyền Xà Âm Hậu, không có quan hệ gì với Nhã hoàng hậu, trong lòng Nhã hoàng hậu rất rõ điều này, cho nên vô cùng ngạc nhiên đối với kết quả kia.

Chuyện vừa diễn ra chắc chắn là do Quyền Vương cùng Nhã hoàng hậu đã lập sẵn kế hoạch từ trước, muốn ở trước mặt Bắc Diệu hoàng tộc và các anh hùng vạch trần thân phận của Phong Liên Dực.

Nếu không phải nàng trước đây thay xà đổi cột, hẳn là bây giờ Nhã hoàng hậu đang diễn một màn bi kịch.

Tiệc rượu này cũng không còn gì hay để xem, Hoàng Bắc Nguyệt mang theo người của mình muốn rời đi, nhìn lướt qua Ngụy Yên Nhiên đang đứng cạnh Quyền vương.

Mắt của Ngụy Yên Nhiên nhìn thẳng vào nàng, không thèm che giấu ánh mắt lúng liếng muốn quyến rũ nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ho nhẹ một tiếng, cúi đầu nhanh chân rời đi, bước chân có điển túng quăn.

Cát Khắc và A Tát Lôi cũng chú ý tới Ngụy Yên Nhiên, không có biện pháp, một yêu nữ câu hồn đứng ở đó, không muốn chú ý cũng khó.

Ánh mắt của Ngụy Yên Nhiên hình như là... nhìn theo Hoàng Bắc Nguyệt đang vội vàng vàng chạy phía trước, A Tát Lôi thoáng cái đã hiểu được, cười hắc hắc hai tiếng.

Cát Khắc không rõ, liền hỏi: “Cười cái gì?”

A Tát Lôi kéo hắn đi ra, sau đó cúi đầu nói thầm với hắn mấy câu.

Trên trán Cát Khắc hiện lên vô số đường hắc tuyến, vẻ mặt âm nín nhìn theo bóng của Hoàng Bắc Nguyệt.

Dạ Già Vương của bọn họ thật sự là... nam nữ đều được tuốt...

Bên trong xe phượng của Hoàng hậu.

Trong xe tràn ngập mùi trầm hương có tác dụng tĩnh tâm an thần, Nhã hoàng hậu thận trọng dựa vào đệm, dưới ống tay áo rộng thùng thình, vẫn không che giấu được hai tay đang run rẩy.

Phong Liên Dục ngồi ở ghế đối diện có chút lười biếng dựa vào ghế, cầm một ly trà đưa qua: “Mẫu hậu nếu lạnh, thì uống bát trà cho nóng ấm thân đi.”

Nhã hoàng hậu nhìn hắn một cái, khoát tay, hất đổ cả ly trà nóng, thanh âm có chút thô lương, nói: “Người đi ra ngoài! Ta không muốn thấy người!”

“Mẫu hậu?”

“Đừng gọi ta là mẫu hậu! Ta không phải mẫu hậu của người! Người cũng không xứng gọi ta như vậy!” Nhã hoàng hậu hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt vẫn bình thản của hắn, liền cười lạnh: “Trong lòng người nhất định đang cười nhạo ta, đã bày ra một trò cười có phải không!?”

Phong Liên Dục lấy khăn lau bàn tay bị nước trà nóng làm cho bỏng đỏ, thờ ơ nói: “Nhìn thấy kết quả của nghiệm thân, người vẫn không chịu đối xử tốt với ta một chút?”

“Người căn bản không thể là con của ta!” Nhã hoàng hậu có chút ghen ngào, “Người không giống ta một chút nào!”

Phong Liên Dục thản nhiên cười nói: “Phụ hoàng nói, ta giống hắn nhiều hơn.”

“Nói xằng nói bậy!” Nhã hoàng hậu lớn tiếng nói, “Phụ hoàng người là tên điên, hắn bị ma quỷ ám ảnh! Người không hề giống hoàng tộc Bắc Diệu quốc! Người nhìn Nhã Ngọc mà xem, nó mới là Hoàng tộc chính thống!”

646. Chương 650: Hoàng Thất Chính Thống (8)

Phong Liên Dục bỏ khăn tay xuống, nhẹ nhàng mím môi, nói, “Nhã ngọc quả thật rất giống người.”

“Bởi vì hắn mới là con ta!” Nhã hoàng hậu bỗng nhiên ngồi dậy, sống lưng dựng thẳng tắp, thân thể nghiêng về phía trước, sát lại trừng mắt nhìn hắn, “Thực ra, trong lòng người biết rất rõ người không phải con ta phải không? Ta đã chán ghét người từ khi còn nhỏ, người thông minh như vậy, chắc chắn đã đoán ra được.”

Phong Liên Dục bỗng nhiên nâng mắt lên, màu tím óng ánh tựa như vực sâu đáng sợ, trong đó như có ma quỷ có thể nuốt chửng linh hồn người ta, Nhã hoàng hậu hoảng sợ, đột nhiên ngã trở lại phía sau.

“Ta quả thực đã biết.” khẽ môi Phong Liên Dục nhẹ nhàng giơ lên, “Khi còn nhỏ, người không thích ta, mọi người ở trong cung đều nói người là kẻ điên, phụ hoàng cũng nói người không biết làm một mẫu thân như thế nào.”

“Sau khi sinh ra Nhã Ngọc, người yêu thương hần như vậy, ta còn nghĩ ta thân là huynh trưởng, phải chịu nhiều gian khổ, rèn luyện bản thân, cho nên không dám ghen tị.”

“Năm ta sáu tuổi, người cương quyết muốn đưa ta đến Nam Dục quốc làm con tin, Vũ Văn Chiến đã nói với ta, bởi vì tương lai ta sẽ là vua của Bắc Diệu quốc, cho nên ta phải trải qua những điều này, tâm tính mới có thể kiên định để điều khiển hành vi sau này, ta cảm thấy người cũng nghĩ như vậy để ta trưởng thành.”

“Sau này khi ta biết, người không phải mẫu thân sinh ra ta, mới hiểu rằng, bản thân ngày trước suy nghĩ quá ngây thơ rồi, có mẫu thân nào tìm đủ mọi cách đẩy con mình vào chỗ chết, biết bao nhiêu nguy hiểm đến tính mạng lúc còn nhỏ, thật ra đều là người một tay sắp đặt nên.”

“Khi ta hiểu những điều đó, trong lòng mới bắt đầu có chút hận người, nhưng về sau lại không hận người nữa, bởi vì nếu suy nghĩ kỹ lại sẽ thấy, người với ta không có quan hệ nào cả.”

Lời hần nói ra rất nhẹ nhàng như không phải chuyện của mình, miệng thần nhiên nở nụ cười, không hề có một chút dấu vết của sự đau lòng.

Nhã hoàng hậu ngẩn ngơ nhìn hần, tuy là trong lòng đã biết trước, người thông minh như hần, sớm đã nên biết mình không phải con ruột của nàng, nhưng nghe từ chính miệng hần nói ra chuyện này, nàng lại cảm thấy, cái người bị nàng ghét cay ghét đắng từ nhỏ này, vậy mà đáng sợ như thế!

“Người... người quả nhiên đã biết tất cả.” Nhã hoàng hậu giả bộ như không lo lắng, nhưng ở trước mặt hần, bản thân lại cảm thấy rất sợ hãi, “Vậy người hần là hiểu được, ngôi vị hoàng đế này không thuộc về người!”

“Vậy thì thuộc về ai ? Nhã Ngọc sao?” Phong Liên Dục điềm đạm cười hỏi lại.

“Đương nhiên!” Nhã hoàng hậu trả lời chắc chắn mười phần.

Ánh mắt của Phong Liên Dục cong lên, nở nụ cười vô hại: “Mẫu hậu, người nghĩ rằng, chuyện của người cùng Quyền vương có thể giấu giếm thiên hạ được mãi sao?”

Sắc mặt Nhã hoàng hậu trắng bệch: “Người... người có ý tứ gì?”

“So với chuyện ta không phải là huyết thống của hoàng tộc Bắc Diệu quốc, Nhã Ngọc là do người với Quyền vương khi phụ hoàng còn sống lên lút với nhau sinh ra, người và hần sợ mọi chuyện bị phát hiện, nên lập mưu hại chết phụ hoàng, người cảm thấy, dân chúng sẽ chấp nhận người nào hơn?”

“Người không có chứng cứ!” Nhã hoàng hậu hung dữ nói.

Phong Liên Dục cười nói: “Chứng cứ? Nguyễn Nhân Chính của thái y viện tuy rằng đã về quê dưỡng lão, nhưng mấy ngày trước ta đã đón hần tới để đồ, hần dối với chuyện trước kia còn rất là xúc động kia kìa.”

Thân thể Nhã hoàng hậu bỗng nhiên như bị rút mất xương cốt, mềm nhũn ngã trên đệm, vẻ mặt bàng hoàng bất lực: “Người... người đến tốt cùng muốn thế nào?”

Phong Liên Dục đứng dậy, nâng mặt của nàng lên, ôn nhu nói: “Mẫu hậu, hậu cung là nơi thanh tịnh, sẽ không bị quấy nhiễu, thân thể người không tốt, cứ ở hậu cung nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt đi, lúc ta đăng cơ, người sẽ trở thành thái hậu.”

647. Chương 651: Hoàng Thất Chính Thống (9)

“Quyền vương thì sao?” Mối hoàng hậu phát run, lại làm như không có chuyện gì hỏi.

“Loạn thần tặc tử, tru di cả nhà!” Phong Liên Dục thấp giọng nói.

Thân thể Nhã hoàng hậu run run, nhưng vẫn giữ phong thái đoan chính, nói: “Còn Nhã Ngọc?”

“Vậy phải xem mẫu hậu người dạy dỗ hần như thế nào.”

Nhã hoàng hậu trợn to hai mắt nhìn hần, bỗng nhiên cười lạnh: “Phụ hoàng người nói rất đúng, khi người trưởng thành, quả nhiên là người rất có tiền đồ!”

“Phụ hoàng nhìn người luôn luôn rất chính xác, chỉ tiếc năm đó nhìn nhầm Quyền vương rồi.” Phong Liên Dực thần nhiên nói.

Phượng liên đã dừng lại, cung nữ cúi đầu vào trong, vén màn xe, cung kính nắm tay hoàng hậu đỡ xuống, Phong Liên Dực đứng ở một bên kiệu, phất tay một cái, thái giám và cung nữ lập tức cúi đầu, vô cùng nghe lời mà lui đi.

Nhã hoàng hậu thấy vậy, môi đỏ mọng liền nhếch lên nụ cười tự giễu, hoá ra bên cạnh mình không có lấy một người đáng tin, đáng thương thay nàng vậy mà không hề phát hiện.

Nhã hoàng hậu lạnh lùng nhìn Phong Liên Dực một cái, tự nhắc váy của mình bước lên bậc thang đến đại điện.

“Mẫu hậu.” Ở phía sau Phong Liên Dực đột nhiên lên tiếng, Nhã hoàng hậu không có dừng lại, hần liền nở nụ cười, nói: “Đứa trẻ đó, người có muốn gặp hần không?”

(?g

Nhã hoàng hậu đột ngột xoay người, đôi mắt đẹp trợn to: “Người nói cái gì?”

“Đứa trẻ bị tráo đổi với ta.” Phong Liên Dực hồ hững nói.

“Nó... nó đang ở đâu?” Trong lòng Nhã hoàng hậu kích động, nàng đã bất chấp tất cả, xách làn váy vội vàng đi xuống.

Nàng ăn mặc hoa lệ, làn váy quá dài, không ngờ sẽ dẫm phải góc váy, liền từ trên bậc thang rơi xuống, nặng nề té ở bên chân Phong Liên Dực.

Cái người mà nàng luôn chán ghét này, lại thờ ơ, từ trên cao nhìn xuống nàng, bên môi nhuộm lên nụ cười lạnh nhạt nhưng tuyệt thế.

Nụ cười kia rất chói mắt, Nhã hoàng hậu chỉ nhìn một cái, liền cúi đầu, đôi tay trắng nõn bị thương chảy máu, nàng khẽ cắn môi dưới nói: “Người đừng làm hại nó...”

Phong Liên Dực cúi đầu nhìn vào nàng, chậm rãi nói: “Ta hiểu thuận với người nhiều năm như vậy, ngay cả một câu quan tâm người cũng chưa từng cho ta.”

“Ta... là ta không tốt, người...” Nhã hoàng hậu vội vàng nói, giống như đang ôm một tia hi vọng cuối cùng.

“Được rồi.” Phong Liên Dực lạnh lùng ngắt lời nàng: “Người muốn gặp hần, về sau sẽ có cơ hội.”

Hần xoay người muốn rời đi, Nhã hoàng hậu bỗng nhiên vươn tay nắm lấy vạt áo hần, thấp giọng nói: “Coi chừng, coi chừng Ngụy Yên Nhiên...”

Phong Liên Dực kéo lại vạt áo của mình, lạnh lùng xoay người rời đi, chỉ bỏ lại một câu, “Mẫu hậu nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Một mạch thúc ngựa chạy khỏi cung, ra ngoài thành, dừng lại ở bờ sông bên ngoài thành, đem buộc ngựa ở một cây liễu bên cạnh, rồi chậm rãi đi về phía trước.

Ven sông gió thổi làm vạt áo tung bay, giống như cành liễu bên bờ nhẹ nhàng đung đưa.

Về mặt sông nhìn về phía trước, cảm giác trời cao biển rộng, nhưng lại không biết bắt đầu đi từ đâu.

“Chàng cứ đứng như thế, ta sẽ ngủ gật mất.” Phía sau có người biếng nhác ngáp một cái.

Phong Liên Dực quay đầu lại, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt đang nhẹ nhàng gạt cành liễu ra, ý cười trong mắt dần dần lan toả, “Nàng đã tới bao lâu rồi?”

“Ta vẫn đi theo chàng, không phát hiện ra sao?” Hoàng Bắc Nguyệt từ trên cành liễu nhảy xuống, tháo mặt nạ trên mặt, nụ cười rất xảo quyệt.

Phong Liên Dực hơi hơi ngẩn ra, lắc đầu: “Không phát giác.”

Hoàng Bắc Nguyệt đi đến bên cạnh hắn, nghiêng mắt nhìn hắn: “Âm Hậu đáng lẽ nên để chàng từ nhỏ sống ở Tu La Thành, như thế bây giờ chàng sẽ không để bà ta bắt nạt như vậy.”

648. Chương 652: Hoàng Thất Chính Thống (10)

“Ta không trách người đã đưa ta đến Bắc Diệu quốc, ngược lại có chút cảm kích.” Phong Liên Dực mỉm cười nói.

“Ồ?” Hoàng Bắc Nguyệt nhướng mi.

Phong Liên Dực quay sang, nghiêm túc nhìn vào nàng, nói: “Nếu người không đưa ta đến đây, ta sẽ không thể gặp gỡ nàng ở Nam Dục quốc, có lẽ chúng ta đã trở thành kẻ thù, nàng mang theo lính đánh thuê đến tấn công Tu La thành, cùng ta đánh cho người chết ta sống...”

“Nói vậy!” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu cười, nói: “Nếu ta nhìn thấy Tu La vương tuyệt sắc khuynh thành như vậy, ta chắc chắn Ssê không động thủ, mà đầu hàng cho rồi!”

Phong Liên Dực ngẩn ra, lập tức cười rộ lên, một tay kéo nàng vào lòng, nói: “Vậy bốn vương sẽ cưới nàng làm hoàng hậu, cùng nhau ở Tu La thành gây họa nhé!”

Nha đầu này, nhìn thì thanh lãnh cô ngạo, nhưng khi ở thời điểm quan trọng nhất, lại khiến cho người ta cảm thấy trong lòng thật bình yên ấm áp.

Nàng mạnh mẽ làm cho tâm tư hắn rung động.

Nàng thông minh làm cho hắn phải ca ngợi tán dương.

Nàng xinh đẹp làm cho hắn mê mẩn loá mắt.

Nàng dịu dàng làm cho hắn... vì nàng chết cũng cam lòng!

“Nguyệt, sau khi ta ổn định chuyện Quyền vương, nàng có chịu lấy ta hay không?” Phong Liên Dực thấp giọng ở bên tai nàng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười một hồi, từ từ bình tĩnh trở lại, thanh âm rõ ràng nói: “Ta thật sự thích chàng, cũng biết chàng thích ta, ta không phải vì ngại ngùng mà không đồng ý với chàng, nhưng thân là đế vương, tình yêu ta muốn có chàng không thể cho ta, hơn nữa ta còn nhiều điều băn khoăn khác.”

Phong Liên Dực khó tin nhìn nàng, nàng quả thật không phải ngại ngùng, cũng không phải đang làm ra vẻ, nàng luôn luôn thản nhiên bình tĩnh, lời nói ra, cũng chưa bao giờ là đùa vui.

Trong lòng giống như bị kim đâm vào, hắn rất đau, vẻ điềm đạm học được từ nhỏ cũng có chút không thể nguỵ trang thêm nữa.

“Vì sao?” Môi mỏng đẹp dễ có chút tái nhợt.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc ngẩng đầu, chỉ vào bầu trời phương xa, nói: “Chàng xem bầu trời lớn như vậy, nếu có thể tự do tự tại bay lượn, chàng sẽ từ bỏ nó, mà đem mình nhốt ở bốn bức tường trong hậu cung sao?”

“Ta biết nàng là người thích tự do, ta sẽ không ép buộc, nàng thích làm cái gì ta đều đồng ý, nàng muốn lính binh đánh trận, nàng muốn tất cả lính đánh thuê, ta đều có thể giúp nàng!”

“Ta biết chàng nhất định sẽ giúp ta.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng chắc chắn nói, không mấy may nghi ngờ lời hắn nói, “Nhưng làm một đế vương, chàng có thể vì ta làm trái ý dân chúng một lần, hai lần, thậm chí một trăm lần, nhưng chàng không thể mãi mãi vì ta mà làm trái ý dân được!”

Phong Liên Dực siết chặt tay ôm nàng, cũng không mở miệng nói chuyện.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: “Ta với chàng là cùng một loại người, thu hút lẫn nhau, nhưng không nhất thiết ta phải làm hoàng hậu của chàng, mới chứng minh chàng thích ta.”

Nàng vỗ vỗ lưng an ủi hắn, “Phong Liên Dực, chàng nói câu nào được không? Chàng là vua có tam cung lục viện ta cũng không oán giận, trong quan niệm của ta tuy rằng không thể chấp nhận, nhưng ta lại có thể hiểu rõ chàng.”

Phong Liên Dực bỗng nhiên buông tay, quay lưng lại, gió từ mặt sông thổi tới, nhìn bóng lưng của hắn làm cho người ta có cảm giác đau lòng cùng cô đơn.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết những lời nói hôm nay có hơi quá đáng, nhưng nếu bây giờ nàng không nói, vậy sau này phải làm sao? Chờ hắn chuẩn bị tất cả để kết hôn với nàng, sau đó nàng mới đổi ý, nói nàng không muốn làm hoàng hậu, vậy càng giống như đùa giỡn hắn.

Nhìn bóng lưng Phong Liên Dực như vậy, trong lòng nàng cũng có chút buồn.

Yểm vẫn im lặng bỗng nhiên nói một câu: “Hoàng Bắc Nguyệt, người căn bản không hiểu gì về tình yêu.”

“Tránh ra, ai cho người nghe người khác nói chuyện!” Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh trong lòng, nàng không hiểu, chẳng lẽ một con ma thú lại hiểu?

649. Chương 653: Gặp Lại Chiến Dã (1)

“Này này, người lớn tiếng như vậy, ta chỉ là bị phong ấn, cũng đâu phải chết rồi! Nghe thấy là chuyện bình thường, ta còn chưa nói người làm ồn ta nghỉ ngơi đấy!” Yểm bất mãn nói.

“Hô, vài ngày không đánh, người được thể làm cần có phải không? Ta đang lo nguyên khí nhiều quá mấy ngày này không biết đánh ai cho đỡ ngứa tay, không bằng lấy để tăng cường phong ấn nhé!”

Yểm lập tức ngậm miệng, trốn ở nơi sâu nhất trong hắc thủy cấm lao, không bao giờ... nhiều chuyện nữa.

Bớt đi yểm bô bô nói, trong lòng tuy rằng an tĩnh, nhưng nhìn bóng lưng của Phong Liên Dực, nàng vẫn là không biết nên mở lời như thế nào.

Suy nghĩ một chút, đã nói đến mức này rồi, nàng cũng biết không cần nói thêm gì nữa, nàng nên quay về thôi.

Vừa định xoay người, Phong Liên Dực bỗng nhiên lại lên tiếng nói: “Nguyệt, ta vẫn muốn cưới nàng!”

Hoàng Bắc Nguyệt ngạc nhiên, nói: “Vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng.”

Chiếc lá khô vàng trên cành liễu lướt qua mặt sông, từ hướng đông thổi tới một làn gió nhẹ.

Phong Liên Dực nói: “Nàng không thể vì ta mà từ bỏ tự do, vậy ta vì nàng từ bỏ ngôi vị hoàng đế, thế nào?”

Nghe hắn nói thản nhiên như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt lại ngây ngốc tại chỗ, trong thoáng chốc cũng nói không ra một câu, trong lòng tuôn lên nỗi chua xót khó tả.

“Chàng thật ngốc!” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, sau đó nhấc chân lao về phía hắn, thoáng cái làm hắn ngã nhào ở bờ sông, bầy chim nước đang kiếm ăn trong đồng cỏ bên sông thoáng cái đã bị dọa cho bay lên.

Phong Liên Dực cười rộ lên: “Ngốc? Vậy nàng có thích không?”

“Thích!” Hoàng Bắc Nguyệt lớn tiếng đáp lại, cúi đầu mạnh dạn cắn môi hắn một cái.

Phong Liên Dực ngẩng đầu, ấn giữ đầu của nàng, đang tham lam lưu luyến môi nàng, bỗng nhiên một tiếng động không hài hoà xổng đến.

“Điện hạ ——!”

Thân thể hai người cùng lúc cứng đờ.

Vũ Văn Địch nhìn thấy ngựa được buộc ở bên cạnh cây liễu nên chạy tới, tốc độ của hắn rất nhanh, thoáng cái đã xuất hiện, mắt nhìn thấy cảnh không hài hòa ở trên cỏ.

Khuôn mặt khô ngô tuần tú tức tốc đỏ lên, nhìn vậy chứ Vũ Văn Địch là một gã đơn thuần, hắn đến tuổi này nhưng chưa từng có hành động thân mật với nữ nhân như vậy .

Huống chi ——

Tề vương nhà bọn họ lại đang bị Bắc Nguyệt quận chúa đè ở bên dưới!

Cái này, khác hẳn với tranh XX mà hắn đã xem, chẳng lẽ lão già bán tranh XX kia lại lừa hắn? Vậy không phải dạy sai con em thế hệ sau sao!

Nhìn cảnh này, Vũ Văn Địch mắt cũng đăm đăm, cả người cứ như thế ngây ngốc, trên mặt lúc thì đỏ, lúc thì xanh.

“Khụ khụ ——” Phong Liên Dục ho nhẹ hai tiếng, thoáng không vui mà nhắc nhở thuộc hạ của hắn: Xem đủ chưa hả!

Vũ Văn Địch hồi thần, lập tức đỏ mặt xoay người đi, ngồi tự kỷ phía dưới tàng cây, con ngựa đen buộc ở gốc cây nhìn hắn có chút thông cảm.

Làm ngựa tốt ghê, có thể quang minh chính đại mà nhìn !

“Làm sao vậy?” Phong Liên Dục đỡ Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, vô cùng bất mãn hỏi.

Chuyện tốt ngàn năm có một như vậy lại bị hắn quấy rầy, ai mà vui vẻ được!

Hoàng Bắc Nguyệt lại rất thoải mái, khoe miệng cười cười, trong tư tưởng của nàng lúc nam nữ đang thân thiết ôm hôn bị người ngoài nhìn thấy cũng chẳng có gì đáng ngại, nàng từ nhỏ sống ở phương tây, chuyện như vậy sớm đã không còn lấy làm lạ.

Bọn họ không ngại, Vũ Văn Địch kia tại sao lại xấu hổ tới mức đầu không nhấc lên nổi như vậy ?

Vũ Văn Địch cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Còn không phải là vì chuyện của ngài sao, công chúa Anh Dạ kia đã tìm tới cửa, ta làm thế nào chống đỡ được?”

Tiếng của hắn tuy nhỏ, nhưng hai người ở đây đều là cao thủ, tự nhiên đều có thể nghe thấy.

650. Chương 654: Gặp Lại Chiến Dã (2)

Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt thoáng mất tự nhiên, là người khác thì còn được, đây lại là công chúa Anh Dạ, trong lòng nàng một chút cũng không muốn làm tổn thương.

Khi Phong Liên Dục mới từ Tu La thành trở về, cũng là lần Hoàng Bắc Nguyệt xông vào Tu La thành đã nói qua, công chúa Anh Dạ âm thầm tới Bắc Diệu quốc tìm hắn, hôm nay trong tiệc rượu quá vội vàng, hắn cũng không nhìn thấy Anh Dạ.

Năm năm qua, có một số chuyện hắn đáng lẽ nên nói rõ với Anh Dạ.

“Ta về gặp nàng ấy.”

“Phong Liên Dục!” Hoàng Bắc Nguyệt lập tức giữ chặt tay hắn, hắn quay đầu lại cười nói: “Yên tâm, Anh Dạ đối với ta giống như muối muối vậy, ta cũng không nỡ thương tổn nàng ấy.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, cắn môi hồng một chút, nói: “Sau này ta cũng sẽ nói rõ ràng với nàng ấy.”

Nói xong, liền đeo mặt nạ quỷ lên, xoay người dắt ngựa của Vũ Văn Địch, nhàn nhã cười đi.

Vũ Văn Định đứng lên, nhìn bóng dáng của nàng hồi lâu, mới nhớ tới la lên: “Này! Đó là ngựa của ta mà!”

Trong lòng không biết nên làm thế nào, ngắc đầu xin giúp đỡ từ phong Liên Dực: “Điện hạ, ta cái kia—“

“Người từ từ trở về đi.” Phong Liên Dực thản nhiên nói, khéo miệng thoáng cười nham hiểm, đây chính là cái giá cho việc phá hỏng chuyện tốt của hắn, hắn với Bắc Nguyệt quả thật là cùng một lòng a—!

Về mặt Vũ Văn Định hẳn nhớ nhìn Phong Liên Dực giục ngựa đi mất, trong lòng chỉ muốn cào tường: Có đến nỗi như vậy không! Hắn chỉ là lỡ nhìn một cái thôi mà!

Hoàng Bắc Nguyệt quay trở lại doanh trại lính đánh thuê, từ xa đã thấy mấy tên lính đánh thuê vây quanh ở một chỗ, lú lú không biết đang nói cái gì, hình như là một đội thương nhân ngoại quốc bị vây ở bên trong.

Đúng lúc Hoàng Bắc Nguyệt giục ngựa ngang qua, nghe được một câu: “Đội thương nhân của Nam Dực quốc, các người bán những gì?”

“Tơ lụa lá trà, đều là buôn bán đứng đắn, xin các vị cho qua, để bọn ta đi vào đi, bọn ta đang vội vào thành trước khi trời tối.” Một lão nhân lên tiếng.

“Không ai bảo các người buôn bán không đứng đắn, nhưng gần đây Bắc Diêu quốc sắp đón vua mới, cửa thành phải trông coi thật kỹ, các người cũng chưa chắc được vào!” Mấy lính đánh thuê tỏ vẻ tốt bụng nhắc nhở.

Vừa nghe như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt đã biết mấy tên ranh này muốn nhân cơ hội kiếm chác!

Thương nhân có nhiều tiền nhất, kiếm chác cũng đã nhất, gần đây, lính đánh thuê chiếm giữ ở ngoài thành, trên đường thấy có thương đội nào đi qua, là chặn đường bắt chẹt một chút.

Những thương nhân Nam Dực quốc không biết chuyện này, lão nhân lộ vẻ mặt khó hiểu, Bắc Diêu quốc nghênh đón vua mới, đâu có nói là không cho thương nhân vào thành chứ?

Thấy lão nhân kia không hiểu, một lính đánh thuê nữa lại nói: “Bọn ta cũng từ Nam Dực Quốc tới, nể tình đồng hương, hay là để ta dẫn các người vào, người trông coi cửa thành vào giờ này là anh em với ta, ta sẽ bảo hắn cho các người vào!”

“Đây, không dám làm phiền đại nhân, bọn tôi vẫn là tự mình đi vào cũng được.” Lão nhân chấp tay thi lễ, biểu thị từ chối.

Mấy tên lính đánh thuê kia không vui, hừ lạnh một tiếng, vẫn cứ vây kín xung quanh không chịu nhường đường!

Vị lão nhân kia không biết làm cách nào, đành quay trở về, đi đến phía trước một cỗ xe ngựa, cúi người nói mấy câu, thái độ rất là cung kính, người trong xe chắc chắn là chủ nhân, là người cầm đầu thương đội, lão nhân kia chắc chỉ là chân chạy vặt!

Nói được vài câu, lão nhân quay lại, từ trong túi lấy ra mấy đồng tiền bạc đưa cho một lính đánh thuê nói: “Làm phiền các vị đại ca rồi, ở đây có mấy đồng bạc, mấy vị mua rượu uống đi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuong-ngich-thien-ha>